

অরুনোদই ১৮৪৬-১৮৫৪

THE ORUNODOI 1846-1854

অকনোদই ১৮৪৬-১৮৫৪

বচন ১—৯

বেভাবেণ্ড ডক্টৰ নাথান ব্ৰাউনৰ দ্বাৰা সম্পাদিত

ডক্টৰ মহেশ্বৰ নেগৰ দ্বাৰা সংকলিত আৰু পুনঃসম্পাদিত

THE ORUNODOI 1846-1854

Monthly Magazine devoted to Religion, Science and General Intelligence

VOLUMES I—IX

Edited by Reverend Dr Nathan Brown

NOW COMPILED AND RE-EDITED BY

MAHESWAR NEOG

১৯৮৩

অসম প্ৰকাশন পৰিষদ

THE ORUNODOI 1846-1854 : 'A monthly Paper devoted to Religion, Science, and General Intelligence, printed and published at the Sibsagor Mission Press... for the American Baptist Mission in Assam,' severally edited by Reverend Dr Nathan Brown ; first Collected Volume, containing the original annual Volumes I-IX, January 1846—December 1854, compiled and re-edited by Maheswar Neog, formerly Professor of Religious Studies, Saint Sankaradeva Chair, Punjabi University Patiala ; and Jawaharlal Nehru Professor, Gauhati University ; and published by Chandra Prasad Saikia, Secretary, Publication Board, Assam, 1983

প্রকাশক

শ্রীচন্দ্রপ্রসাদ শইকীয়া

সচিব, অসম প্রকাশন পৰিষদ

গুৱাহাটী-৭৮১০২১

গ্রন্থাকারে প্রথম সংস্কৰণ

ছেপ্টেম্বৰ, ১৯৮৩

মূল্য : ১৫০.০০

মুদ্রক

কম্পাৰ্শ্ব প্রিন্টিং বৰ্কছ

পোস্ট বক্স নং ১০৮৪৭

৫২, বাজা কামমোহন সৰণী

কলিকতা-৭০০০০১

পাতনি

‘অবুনোদই’ কেৱল এক বাৰ্তালোচনী হিচাপেই আমাৰ জাতীয় জীৱনত প্ৰখ্যাত নহয়, অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰতো ‘অবুনোদই’ৰ যুগ স্বৰ্ণমণ্ডিত। যোৱা শতিকাৰ অসমীয়াৰ চিন্তা আৰু চৈতন্যৰ দিশতো এই আলোচনী-কাকতৰ অৱদান মহৎ আৰু চিৰস্মৰণীয়।

‘অবুনোদই’ৰ এটাইবোৰ সংখ্যা পুনৰ্মুদ্রিত ৰূপত গ্ৰন্থাকাৰে তিনিটা বৃহৎ খণ্ডত প্ৰকাশ কৰাৰ দায়িত্ব অসম প্ৰকাশন পৰিষদে গ্ৰহণ কৰিছে। এই তিনিওটা খণ্ড মূলৰ শব্দ-গঠন অক্ষুণ্ণ ৰীতি অক্ষৰেটো হৰাবে প্ৰকাশিত হ’ব। তাৰে এইটো হ’ল প্ৰথম খণ্ড। এই খণ্ডত প্ৰথমৰেপৰা, মানে ১৪৪৬ চনৰপৰা ১৪৫৪ চনলৈ প্ৰকাশিত ‘অবুনোদই’ৰ সংখ্যাখিনি প্ৰকাশ কৰা হৈছে।

এই খণ্ডৰ সম্পাদক ডক্টৰ মহেশ্বৰ নেওগে এক সুদীৰ্ঘ ভূমিকাত ‘অবুনোদই’-সংক্ৰান্ত সকলো বিষয় ঐতিহাসিক দৃষ্টিৰে পৰ্যালোচনা কৰি যোৱা শতিকাৰ অসমৰ জাতীয় জীৱনক আলোকসজ্জা দিয়া ৰূপত তুলি ধৰিছে। তেখেতৰ ইংৰাজী পাতনিখনো তথ্য আৰু তত্ত্বৰ দিশৰপৰা অতি মূল্যবান। সমগ্ৰ গ্ৰন্থখিনিত ডক্টৰ নেওগৰ গভীৰ পাণ্ডিত্য, অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি থকা তেখেতৰ বিৰল অনুগত্য আৰু সাহিত্য-শিল্পৰ বিচাৰত তেওঁৰ তাত্ত্বিক আৰু সমীক্ষাত্মক প্ৰতিভা প্ৰকাশ পাইছে। এনে এক মহৎ জাতীয় দায়িত্ব পৰম নিষ্ঠাৰে সম্পন্ন কৰাৰ বাবে তেওঁ সমগ্ৰ অসমবাসীৰ কৃতজ্ঞতাৰ পাত্ৰ।

এই গ্ৰন্থ প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত আমি ভালেমান সহায়ক ব্যক্তিৰপৰা পাৰ্থক্যে সহায়-সহযোগ লাভ কৰিছো। ড° নেওগে সেইসকলৰ কথা যথাস্থানত প্ৰকাশ কৰিছে। আমি বেলেগে তেখেতসকলৰ নাম উল্লেখ নকৰিলো।

আমাৰ একান্ত বিশ্বাস, এই মহৎ গ্ৰন্থখিনিয়ে অসমবাসীৰ যোগ্য সন্মান লাভ কৰিব পাৰিব।

গুৱাহাটী

১ আগষ্ট, ১৯৮০

তৰুণসাদ শইকীয়া

পুনঃসংকলক-সম্পাদকৰ আগকথা

“অবুনোদই”ৰ বিবিধ বছৰৰ বিবিধ ভাগবোৰ আজি দুৰ্লভ হৈ পৰিছে। প্ৰকাশকসকলে ঘায়ে ঘায়ে সংবাদপত্ৰ (newspaper) আৰু গিন্নানভণ্ডাৰ (magazine) ৰূপত কাকতখন প্ৰকাশ কৰাৰ উপৰি গিন্নানভণ্ডাৰৰ কিছু কিছু ভাগ একেলগ কৰি বন্ধাই লৈ বিক্ৰী কৰিছিল। আমি অধ্যাপক বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰুৱাবৰপৰা ১৮৪৬ৰ জানুৱাৰীৰপৰা ১৮৫৪ চনৰ আগষ্টলৈ সংখ্যাবোৰ এখন কৰি বন্ধা “অবুনোদই গিন্নানভণ্ডাৰ” পাইছিলো। এই কিতাপকৈ বন্ধা প্ৰায় ন বছৰৰ আলোচনীখনৰ প্ৰথম আঠ বছৰৰ মাথোন উল্লেখৰে এখন ছপা নাম-পাত (title-page) লগাই দিয়া আছিল এই বুলি : “অবুনোদই গিন্নান ভণ্ডাৰ। THE ORUNUDOI, / A / MONTHLY MAGAZINE / DEVOTED TO / RELIGION, SCIENCE, / AND / GENERAL INTELLIGENCE. / 1846-53. / SIBSAGOR, ASAM : / PRINTED AT THE AMERICAN BAPTIST MISSION PRESS. / 1846-53.” তাত ১৮৫৩ৰ ডিচেম্বৰলৈকে ইংৰাজীত বিষয়-সূচী আৰু চিত্ৰ-সূচী (Index) সন্নিৱিষ্ট হৈছে, কিন্তু ১৮৫৪ বছৰটোৰ সংখ্যাবোৰ পূৰা নহয় বাবে বোধ হয় সেই বছৰৰ সূচী দিয়া হোৱা নাই। এই বন্ধা “অবুনোদই গিন্নান ভণ্ডাৰ”কৈ বৰ্তমান সংস্কৰণৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। ১৮৫৪ৰ ইংৰাজী বিষয়-সূচী আৰু চিত্ৰ-সূচী আমি যোগ দিছো। তদুপৰি, সমস্ত সংস্কৰণৰ অসমীয়াতে সংখ্যা-ক্ৰমত বিষয়-সূচী আৰু লেখক অনুসৰি বিষয়-সূচী নতুনকৈ তৈয়াৰ কৰি দিয়া হৈছে।

১৮৫৪ৰ চেপ্তেম্বৰৰপৰা ডিচেম্বৰলৈ মুঠ ১৬ পিঠি অসমত ক’তো পোৱা নগৈছিল। সেই পাত্ৰবোৰৰ ফটোসেট নকল এটি তেতিয়া বোম্বাইলৈ ইষ্টাৰ্ন থিঅলজিকেল কলেজৰ মিস্টাৰ জৰ্জ জিলেপ্সিয়ে উপৰাচি আৰ্মেৰিকান শুল্ক-বাণ্টৰপৰা যোগাব কৰি আনি আমাক উপহাৰ দিয়ে। ইয়াৰ বাবে তেওঁৰ ওচৰত আমি নথি কৃতজ্ঞ।

আমি পোৱা খণ্ড “অবুনোদই”ৰ পাৰ্ভবিলাক ঠাৱে ঠাৱে চুচনীয়া হৈছিল আৰু দুই-একটো আখৰো হিৰি পৰি গৈছিল। ছপাখানাই সেইখিনি জোৰা লগাবৰ বাবে এটা যত্ন কৰিছে।

“অবুনোদই” প্ৰকাশৰ আঁচনি হাতত লোৱা বাবে সচিব শ্ৰীচন্দ্ৰপ্ৰসাদ শইকীয়া সন্মিতিতে প্ৰকাশন পৰিষদ অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ছাত্ৰ-পণ্ডিতৰ শলাগৰ পাত্ৰ। আন নানাভাৱে বিসৰ্জন কৰি কটো গোটোৱা কামত সহায়-সাৰথি কৰিছে সেইসকলকো ধন্যবাদ : ডক্টৰ নগেন শইকীয়া, ডক্টৰ লীলা গগৈ (ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়), ডক্টৰ আব. কে. দাশগুপ্ত (বাৰ্ধীয়া গ্ৰন্থাগাৰ), শ্ৰীসুনীলকুমাৰ চ্যাটার্জী (কেৰী গ্ৰন্থাগাৰ আৰু সগ্ৰহালয়, শ্ৰীৰামপুৰ), শ্ৰীমতী স্নিদ্ধা চাকমা (জয়পুৰ), শ্ৰীমতী লক্ষ্মণী ভূঞা (গুৱাহাটী), ডক্টৰ ইন্দিৰা গোস্বামী (দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয়), ডাঃ শ্ৰীমতী জঞ্জিৱানা ফাৰৱেল, শ্ৰীভবেন্দ্ৰপ্ৰসাদ চৌধুৰী, শ্ৰীভবেন বৰুৱা (গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়), শ্ৰীহেমবৰ্ণ বৰ্মন (অসম বুৰঞ্জী পুৰাতত্ত্ব বিভাগ), আমাৰ বোৱাৰী শ্ৰীমতী অম্বিকা নেওগ, জীৱনী শ্ৰীমতী স্নিদ্ধামালতী অৰুণ আৰু শ্ৰীমতী বৰ্ণামালতী চক্ৰৱৰ্তী, শ্ৰীমহেশ্বৰ হাজৰিকা, কুমাৰী সুলেখা চক্ৰৱৰ্তী, শ্ৰীৰাজেন্দ্ৰ সিংহ (পজাবী বিশ্ববিদ্যালয়), শ্ৰীকুল গগৈ (বাৰ্ধীয়া গ্ৰন্থাগাৰ), শ্ৰীঅনন্স হাজৰিকা আৰু শ্ৰীমতী দুলু হাজৰিকা (চণ্ডীগড়), শ্ৰীচিহ্ন ৰুহ (অসম বাণেশ্বৰা প্ৰচাৰ সমিতি), অধ্যাপক যোগেন চৌধুৰী (শিৱসাগৰ কলেজ)।

॥ সাধাৰণ সূচী ॥

পাঠনি	...	...	...	...	'৫
পুনঃসংকলক-সম্পাদকৰ আগকথা : ডক্টৰ মহেশ্বৰ নেগ	...	...	...	...	'৬
সাধাৰণ সূচী	...	...	...	...	'৭
সূচিপত্ৰ	...	...	...	...	'৯
লেখক অনুসৰি বিসহসূচি	...	...	...	...	'২৭
Indices	...	...	...	...	'৩৭
Introduction : Dr Maheswar Neog	...	...	...	...	'৫৯
ভূমিকা : ডক্টৰ মহেশ্বৰ নেগ	...	...	...	...	'৬৭
অবুদোদই ১৪৪৬-১৪৫৪	...	...	...	...	১

সুচিপত্র

লেখক	বচন-	খণ্ড	লেখক	বচন-	খণ্ড
	কিয়া	মতে		কিয়া	মতে
	পিঠি	পিঠি		পিঠি	পিঠি
প্রথম চোআ।	জানোআবি ১৮৪৬ খ্রিষ্ট		মার্ডব কথ।	৥	৩২ ৩২
	অঃ সঁক।	নম্ব ১।	ডক্তি লোকব অনন্ত স্থ। (পদ্য) .	৪০	৪০
জোআ বচব কথ।	৥	১ ১	প্রথম চোআ।	জুন ১৮৪৬ খ্রিষ্ট অঃ সঁক।	
ধবমব কথ। বাজ।	৥	৪ ৪		নম্ব ৬।	
বজাব মৈদাম খনা।	৥	৫ ৫	অনেক দেসব সখাদ।	৪১	৪১
কানিব বিববন।	ক.	৬ ৬	কেহুতাই অর্থাৎ বনবো পহব		
প্রথম চোআ।	ফেব্রোআবি ১৮৪৬ খ্রিষ্ট		বিববন।	ব.	৪৩ ৪৩
	অঃ সঁক।	নম্ব ২।	কাকতি কবিদব কথ।	ক.	৪৪ ৪৪
অনেক দেসব সংসারিক সখাদ।	৥	২ ২	ফটিকাৰ বিববন।	ক.	৪৫ ৪৫
ধবমব কথ। বাজ।	.	১১ ১১	বামব বিববন।	৪৭	৪৭
গ্রহব বিববন।	৥	১২ ১২	প্রথম চোআ।	জুলাই ১৮৪৬ খ্রিষ্ট অঃ সঁক।	
প্রিথিবির আকাবব বিসই।	প.স.	১৩ ১৩		নম্ব ৭।	
জাহাজ ভকা।	৥	১৪ ১৪	অনেক দেসব সখাদ।	৪২	৪২
প্রথম খ্রিষ্টিয়ান মার্ডব ডিকানব			পানি বর্হাব বিববন।	৪২	৪২
যবন।	৥	১৬ ১৬	ডোটার দেসব বিববন।	ব.	৪৩ ৪৩
ধবম সিত। (পদ্য)	ক.স.	১৬ ১৬	দানিএল ভবিত্ত বজাব		
প্রথম চোআ।	মার্চ ১৮৪৬ খ্রিষ্ট অঃ সঁক।		বিববন।	ন.ল.	৫৫ ৫৫
	নম্ব ৩।		প্রথম চোআ।	আগষ্ট ১৮৪৬ খ্রিষ্ট অঃ সঁক।	
অনেক দেসব সখাদ।	৥	১৭ ১৭		নম্ব ৮।	
লঙ্কাব বিববন।	৥	১২ ১২	অনেক দেসব সখাদ।	৪৭	৪৭
পলিকার্পক মবাব কথ।	৥	১২ ১২	বাপেক, পুতেক, আক গাধ।	৫৮	৫৮
আমেৰিকা প্রথমে দর্শন হোআব			চবক পূজাব বিববন।	৫২	৫২
কথ।	অ.	২০ ২০	ধবমব কথ। বাজ।	৥	৬০ ৬০
প্রিষ্টিং প্রেচব বিববন, অর্থাৎ			প্রিথিবির পূর্বকালিয় ইতিহাসব		
চাপা খানাব আখ্যান।	ন.ল.	২৩ ২৩	সংখ্যেপ বিববন।	ম.	৬০ ৬০
হিন্দুস্থানি মাত।	.	২৪ ২৪	হাতিব বিববন।	৬৩	৬৩
প্রথম চোআ।	এপ্রেল ১৮৪৬ খ্রিষ্ট অঃ সঁক।		প্রথম চোআ।	চেপ্তেম্বর ১৮৪৬ খ্রিষ্ট	
	নম্ব ৪।			অঃ সঁক।	নম্ব ৯।
অনেক দেসব সখাদ।	৥	২৫ ২৫	অনেক দেসব সখাদ।	৬৫	৬৫
ধবমব কথ। বাজ।	৥	২৭ ২৭	সিয়ান সভা আক মূলব বিববন।	৬৬	৬৬
প্রিথিবির বিববন।	৥	২৮ ২৮	অকনোদই পর্হা সক লবাবিলাকব		
কএদি এজনক ফাঁসি দিয়া কথ।	ম.	৩০ ৩০	প্রতি প্রথম প্রনই পজ।	ম.	৬৭ ৬৭
কলিকতাব পানি সিলব উবাল।	৥	৩১ ৩১	উত্তমাসা অন্তবিপ ঘুবি, ইউবগব		
সিংহব বিববন।	৥	৩২ ৩২	পবা ভাবতবর্গলৈ প্রথম		
প্রথম চোআ।	মেই ১৮৪৬ খ্রিষ্ট অঃ সঁক।		আহিবব কথ।	ম.	৬২ ৬২
	নম্ব ৫।		গ্রেইড ডিটেনব বিববন।	ব.	৭১ ৭১
অনেক দেসব সখাদ।	৥	৩৩ ৩৩	যবনব ভই হেলা কবা এজনব		
কানিরা মাহুহ এজনি মবাব কথ।	৥	৩৬ ৩৬	কথ।	ব.	৭২ ৭২
সিল হৈ জোআ ম'হব কথ।	ব.	৩৭ ৩৭	প্রথম চোআ।	অক্টোবর ১৮৪৬ খ্রিষ্ট	
ডেক জোআ সিবব বিববন।	ব.	৩৭ ৩৭		অঃ সঁক।	নম্ব ১০।
প্রিথিবির উত্তব কালব বিববন।	৥	৩৯ ৩৯	অনেক দেসব সখাদ।	৭৩	৭৩
ইবনেতিব নামে এজন খ্রিষ্টিয়ান					

লেখক	বচন- কিৰা পিঠি	খণ্ড মতে পিঠি
বেইমচ্ নৈব তলে দি স্বকৰা বাট কৰাৰ বিবৰন। §	৭৫	৭৫
লোৰ বিবৰন।	৭৮	৭৮
মিচৰ দেশৰ বিসই।	৭৯	৭৯
উত্তমাসা অন্তৰিণ ঘূৰি, ইউৰপৰ পৰা ভাৰতবৰ্ষলৈ প্ৰথম আহিবৰ কথা।	৭৯	৭৯
মহন্ত পুনাৰ পৰা পতিত।	৮১	৮১
প্ৰাৰ্থনা কৰা কল।	৮২	৮২
গঁবৰ বিবৰন। §	৮৩	৮৩
প্ৰথম চোআ। নৱেম্বৰ ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	৮৫	৮৫
মন্তোৱাল হোআৰ কথা।	প.স. ৮৮	৮৮
প্ৰিথিবিৰ পুৰুষালিয় ইতিহাসৰ সংক্ষেপ বিবৰন।		
ৱিছডিবিলাকৰ কথা।	৮৮	৮৮
মাদিয়া ৰাজ্য।	৮৯	৮৯
পাৰ্চি ৰাজ্য।	৮৯	৮৯
ভিনি মাচৰ বিবৰন। §	৯০	৯০
সকল অন্তৰ... .	৯২	৯২
প্ৰথম চোআ। ডিচেম্বৰ ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	৯৩	৯৩
ধৰ্মৰ কথা বাজা।	৯৬	৯৬
গ্ৰিক দেশৰ কথা।	৯৬	৯৬
ৰোমৰ ৰাজ্য।	৯৮	৯৮
বৰপুত্ৰৰ কথা।	৯৯	৯৯
প্ৰিথিবি আৰু তাৰ সন্তানবিলাকৰ জিটান্ড।	৯৯	৯৯
বাৰবে মেৰ পোআলিবে জিটান্ড।	১০০	১০০
দ্বিতীয় চোআ। জানোআৰি ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট		
অনেক দেশৰ সন্ধান। §	১	১০১
কথা কোআ বাজনাৰ নকচা।	৩	১০৩
নতুন গ্ৰহ দেখা পোআৰ কথা।	৩	১০৩
ধৰ্মৰ কথা বাজা।	৪	১০৪
লৰা উপহিণৰ কথা।	৪	১০৪
ভিন ভিন দেশৰ য়ৰা স লৈ বেৰহাৰ।	৭	১০৭
লুডিয়া ধনবন্তৰ কথা। (পদ্য)	৮	১০৮

লেখক	বচন- কিৰা পিঠি	খণ্ড মতে পিঠি
দ্বিতীয় চোআ। কেব্ৰোআৰি ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক।	নম্বৰ ২।	
অনেক দেশৰ সন্ধান।	২	১০২
ইউৰপৰ কথা।	১১	১১১
বেঙলচ আৰু খ্ৰিষ্টৰ মৰন। §	১৩	১১৩
গিৱান।	ন.ল. ১৪	১১৪
দ্বিতীয় চোআ। মাৰ্চ ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক।		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	১৭	১১৭
ইউৰপৰ কথা।	২০	১২০
বুৰা মাহুৰ আৰু জিট্য	২২	১২২
বুধি নিবুধি কস্তাৰ জিটান্ড। (পদ্য)	২২	১২২
লাপাও দেলিৱাবিলাকৰ বেৰহাৰৰ বিসই। §	২৩	১২৩
দ্বিতীয় চোআ। এপ্ৰেল ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	২৫	১২৫
ধৰ্মৰ কথা বাজা।	২৭	১২৭
ইংলণ্ডৰ বিবৰন।		
ক্ৰীকুত বাবু আনদিৰাম কুকন।	২৮	১২৮
এণিষ্টন প্ৰদীপ ফল। §	৩১	১৩১
অভ্যাসৰ ফল। §	৩২	১৩২
দ্বিতীয় চোআ। মেই ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক।		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	৩৩	১৩৩
খ্ৰেতিয়কৰ জিটান্ড।	৩৫	১৩৫
মাউৰ কালত বুৰা দাসৰিয়াৰ মহাত্মাৰ বিবৰন।	৩৬	১৩৬
লৰা কালত শিখা।	৩৭	১৩৭
খ্ৰিষ্টত সম্পূৰ্ণ জ্ঞান। (পদ্য)	৩৭	১৩৭
গাৰোৰ দেশৰ বিবৰন।	৩৮	১৩৮
দ্বিতীয় চোআ। জুন ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক।		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	৪১	১৪১
তাৰাখু জি মন ওন তাৰ বিবৰন।	৪৪	১৪৪
লভ্য ভক্তিৰ লাভ।	৪৬	১৪৬
অলমিয়া আৰু বৰালি...	৪৮	১৪৮
জুলাই মাহৰ পঞ্জিকা।	৪৮	১৪৮
দ্বিতীয় চোআ। জুলাই ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক।		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	৪৯	১৪৯

লেখক	বচন- কিমা পিঠি	খণ্ড মতে পিঠি
ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰা।	অ. ৫১	১৫১
আয়বলও আক...	অ. ৫২	১৫২
এই অসম দেশৰ...	. ৫২	১৫২
বধ জাত্ৰা।	§ ৫৩	১৫৩
নানা জাতি মানুহে কি বিভিন্ন খাই তাৰ বিবৰন।	* ৫৫	১৫৫
আগষ্ট মাহৰ পঞ্জিকা।	. ৫৬	১৫৬
হুতিয় চোআ। আগষ্ট ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ৮।		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	৫৭	১৫৭
ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰা।	৬১	১৬১
বাবেল নগৰৰ বিবৰন।	* ৬২	১৬২
Tobacco Plant and house for drying...	§ ৬৪	১৬৪
ইশ্বৰৰ মহিমা।	৬৪	১৬৪
চেপ্তেৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	. ৬৪	১৬৪
হুতিয় চোআ। চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ৯।		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	৬৫	১৬৫
জিলা নগৰৰ পৰা...	§ ৬৭	১৬৭
মানুহ এজনক ঠাচি দিয়াৰ কথা।	অ. ৬৭	১৬৭
কলিকতাৰ পৰা গুজ্জাটিলৈ ভাপৰ নাও অহা জোআৰ কথা।	§ ৬৯	১৬৯
জান কৰ্ত্তাৰ আগমন।	জ্যে.ট. ৭০	১৭০
পৰ দ্ৰব্য গ্ৰহন ন কৰ। আৰু অহুগ্ৰহ জন।	. ৭২	১৭২
অক্টোবৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	. ৭২	১৭২
হুতিয় চোআ। অক্টোবৰ ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ১০।		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	. ৭৩	১৭৩
বলুনৰ, অৰ্থাত বতাহে উৰাই নিয়া পাত্ৰৰ বিবৰন।	§ ৭৫	১৭৫
জবে নামে এজন নগা ল'ৰাৰ মৰন।	ন.ল. ৭৭	১৭৭
পৌল পাচনিৰ বিবৰন।	ন.ল. ৭৮	১৭৮
নৱেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	. ৮০	১৮০
হুতিয় চোআ। নৱেম্বৰ ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ১১।		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	৮১	১৮১
অতি প্ৰিয় ছজন যিতিৰ।	. ৮৩	১৮৩
পৌল পাচনিৰ বিবৰন।	ন.ল. ৮৪	১৮৪
পৰম ইশ্বৰে স্ৰষ্টি কৰাৰ কথা।	ন.ল. ৮৫	১৮৫

লেখক	বচন- কিমা পিঠি	খণ্ড মতে পিঠি
ইশ্বৰলৈ প্ৰাৰ্থনা। (পত্ৰ)	৮৮	১৮৮
ডিচেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	. ৮৮	১৮৮
হুতিয় চোআ। ডিচেম্বৰ ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ১২।		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	. ৮৯	১৮৯
আমেৰিকান সেনাপতি হুট চাহাব।	. ৯০	১৯০
বিবাহ নো হোআকৈ চোআলি জন।	২১	১২১
প্ৰিথিবিৰ আকৰ্ষনৰ বিসইতে হুইজনৰ কথোপকথন।	জ্যে. ২১	১২১
লজ গচ।	২২	১২২
সাপ মেলা জুগিৰ নক্চা	. ২৩	১২৩
লোভৰ ফল।	. ২৩	১২৩
পৰম ইশ্বৰে স্ৰষ্টি কৰাৰ কথা।	ন.ল. ২৪	১২৪
জানোআৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	. ২৬	১২৬
হুতিয় চোআ। জানোআৰি, ১৮৪৮ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ১।		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	১	১২৭
জোআ নগৰৰ কাঠৰ ঘোঁৰা।	ব. ৩	১২৭
এটা ল'ৰাৰ কাপৰত জুই লাগি মৰাৰ কথা।	৪	২০০
জিলা সিংসাগৰৰ...মনিৰাম দেওনে...	. ৪	২০০
জলাগাবনৰ কথা।	ন.ল. ৪	২০০
ম'হৰ বিবৰন।	§ ৭	২০৩
মহৰ অনেক জন।	. ৮	২০৪
ফেব্ৰুৱাৰি মাহৰ পঞ্জিকা।	. ৮	২০৪
হুতিয় চোআ। ফেব্ৰুৱাৰি, ১৮৪৮ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ২।		
চন্দ্ৰ সূৰ্যৰ গ্ৰহন।	. ৯	২০৫
অনেক দেশৰ সন্ধান।	১০	২০৬
জলাগাবনৰ কথা।	ন.ল. ১২	২০৮
বুৰা মানুহ এটা মৰাৰ কথা।	অ. ১৩	২০৯
বলয় গকৰ বিবৰন।	§ ১৪	২১০
মাৰ্চ মাহৰ পঞ্জিকা।	. ১৬	২১২
হুতিয় চোআ। মাৰ্চ, ১৮৪৮ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ৩।		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	১৭	২১৩
দ্বিভ্ৰ আৰু সূৰ্যৰ কথা।	§ ১৯	২১৫
আইকলৰ গচ।	§ ২০	২১৬
আইকল অতি...	. ২০	২১৬
গাই গকৰ বিবৰন।	§ ২২	২১৮

	লেখক	বচন	খণ্ড
	কিয়া	হতে	
	পিঠি	পিঠি	
দয়ানন্দ ইংবব...(পত্ৰ)	.	২৩	২১২
Then he arose...	.	২৪	২২০
এপ্রিল মাহৰ পঞ্জিকা।	.	২৪	২২০
ত্রিভিন্ন চোআ। এপ্রিল, খ্রিষ্ট অং	সঁক।	নম্বৰ ৪।	
অনেক দেসৰ সন্বাদ।	.	২৫	২২১
বিভিচাৰ বিসয়ক।	আ.	২৮	২২৪
বিহুনা দেসত...	.	৩২	২২৮
মেই মাহৰ পঞ্জিকা	.	৩২	২২৮
ত্রিভিন্ন চোআ। মেই, ১৮৪৮ খ্রিষ্ট অং	সঁক।	নম্বৰ ৫।	
অনেক দেসৰ সন্বাদ।	॥	৩৩	২২২
ধৰমৰ কথা বাজা।	॥	৩৫	২৩১
সত্য ধৰমৰ চাৰি প্ৰমান।	জ.ত.	৩৬	২৩২
গিয়ান আৰু লাভ বৰ্হাৰ কথা।	ধ.	৩৭	২৩৩
কচিয়া দেসত কুহুৰে চানি টানি	নিয়াৰ নক্চা।	৩৯	২৩৫
ধনবন্ত আৰু কদাল মাহুহৰ ত্ৰিষ্টান্ত।	৩৯	২৩৫	
পিজি মাজিও...	.	৪০	২৩৬
জুন মাহৰ পঞ্জিকা	.	৪০	২৩৬
ত্রিভিন্ন চোআ। জুন, ১৮৪৮ খ্রিষ্ট অং	সঁক।	নম্বৰ ৬।	
অনেক দেসৰ সন্বাদ।	॥	৪১	২৩৭
কুবা উপদিগৰ কথা।	॥	৪৩	২৩৯
কচিয়া দেসৰ সোন ওলোৱাৰ কথা।	৪৩	২৩৯	
এলিয়া আৰু বেল দেৱতাৰ কথা।	॥	৪৪	২৪০
ধৰমৰ কথা বাজা।	॥	৪৫	২৪১
নগাৰ বিবৰন।	আ.	৪৬	২৪২
জুলাই মাহৰ পঞ্জিকা	.	৪৮	২৪৪
ত্রিভিন্ন চোআ। জুলাই ১৮৪৮ খ্রিষ্ট অং	সঁক।	নম্বৰ ৭।	
অনেক দেসৰ সন্বাদ।	॥	৪৯	২৪৫
কুপোৰে মাধি মোৰে ত্ৰিষ্টান্ত।	.	৫১	২৪৭
কুপোৰে এনুৰবে কথা।	.	৫১	২৪৭
ইষ্ট ভেদ কথা কথা।	.	৫২	২৪৮
সিংহৰ কথা।	.	৫২	২৪৮
মেকুবিএ চৰাই পোআলি	ধোআৰ কথা।	৫২	২৪৮
এলিয়াক স্বৰ্গলৈ নিয়াৰ কথা।	.	৫৩	২৪৯
ধাম্ভিৰ বিবৰন।	আ.	৫৪	২৫০
মিঠিমিৰ বিবৰন।	আ.	৫৫	২৫১

	লেখক	বচন	খণ্ড
	কিয়া	হতে	
	পিঠি	পিঠি	
আগষ্ট মাহৰ পঞ্জিকা।	.	৫৬	২৫২
ত্রিভিন্ন চোআ। আগষ্ট ১৮৪৮ খ্রিষ্ট অং	সঁক।	নম্বৰ ৮।	
অনেক দেসৰ সন্বাদ।	॥	৫৭	২৫৩
বাপেক পুতেকহঁতৰ কথা।	.	৫৮	২৫৪
চিংফৌৰ বিবৰন।	.	৫৯	২৫৫
অকাজত ধন ভগ্না পুতেকৰ ত্ৰিষ্টান্ত।	৬১	২৫৭	
থেক সিয়ালৰে লতা পনিবলৰ কথা।	৬২	২৫৮	
মিচৰ দেসৰ ফিংস্বৰ কথা।	.	৬২	২৫৮
থেহ দেসৰ মহা গবৰ কথা।	.	৬৩	২৫৯
কাউৰিৰে থেকসিয়ালৰে কথা।	.	৬৪	২৬০
এটা কনাবে এটা ধোৰাবে কথা।	.	৬৪	২৬০
চেপ্তেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	.	৬৪	২৬০
ত্রিভিন্ন চোআ। চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৮ খ্রিষ্ট অং	সঁক।	নম্বৰ ৯।	
অনেক দেসৰ সন্বাদ।	॥	৬৫	২৬১
মৌমাখিৰ বিবৰন।	.	৬৯	২৬৫
কাউৰিৰে মেৰ চাগলিৰে কথা।	.	৭২	২৬৮
অকোবৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	.	৭২	২৬৮
ত্রিভিন্ন চোআ। অকোবৰ ১৮৪৮ খ্রিষ্ট অং	সঁক।	নম্বৰ ১০।	
অনেক দেসৰ সন্বাদ।	.	৭৩	২৬৯
ইউৰপৰ দেসবিলাকৰ নক্চা।	.	৭৫	২৭১
পূৰ্ব কালৰ ইংলণ্ডবিলাকৰ	বিবৰন।	৭৬	২৭২
কমিয়া লোকে...	.	৭৭	২৭৩
কাকৌৰ ওচৰত পকা লোন ধনা	গাঁত।	৭৭	২৭৩
এটা বুৰাৰ আৰু...।	খ্রিষ্ট মতি য়হ।	৭৮	২৭৪
কম্পানি বাহাহুৰৰ বিবৰন।	ব.	৭৯	২৭৫
নৱেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	.	৮০	২৭৬
ত্রিভিন্ন চোআ। নৱেম্বৰ ১৮৪৮ খ্রিষ্ট অং	সঁক।	নম্বৰ ১১।	
অনেক দেসৰ সন্বাদ।	॥	৮১	২৭৭
বেজ আদি অচেতন হৈ থকাৰ কথা।	॥	৮৩	২৭৯
মন তন্ত্ৰিত হোআ কথা।	॥	৮৩	২৭৯
আবৰ, বৰ আবৰ, মিৰি আৰু	ডকলাৰ বিবৰন।	আ. ৮৪	২৮০
আজিকৰ আজা।	.	৮৫	২৮১
কলজ নৈৰ ওপৰত কাঠৰ দলদ।	.	৮৭	২৮৩

নামক বচন- কিমা মতে পিটি পিটি	বৎস
আবেদিকাৰ...	. ৮৮ ২৮৪
ডিচেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।	. ৮৮ ২৮৪
জিভিত্ত চোআ। ডিচেম্বৰ ১৮৪৮ খ্ৰিষ্ট অং	সঁক। নম্বৰ ১২।
অনেক দেশৰ সন্ধান।	. ৮৯ ২৮৫
ধৰ্ম্মৰ কথা বাজা।	. ৯১ ২৮৭
ইংৰাজি আৰু হিন্দুৰ মাহ দিন মিলোআৰ ক্ৰম।	. ৯১ ২৮৭
সন্তবিলি, ধৰ্ম্ম, আৰু কাটিয়াপিয়া নথ্যজ।	. ৯৩ ২৮৯
দ্বিচু সত্য বলিদান। (পত্ৰ)	. ৯৬ ২৯২
জাহুআবি অৰ্থাত্ মাহ, ১৮৪৯।	. ৯৬ ২৯২
বাৰ আৰু তাৰিখ মিলোআৰ ক্ৰম।	. ৯৭ ২৯৩
মহা বিপ্লব সংক্ৰান্তিৰ পৰা জলবিপ্লব সংক্ৰান্তিলৈ স্বৰ্গ থকা প্ৰথম চই বাসিৰ নক্চা।	. ৯৮ ২৯৬
জলবিপ্লব সংক্ৰান্তিৰ পৰা মহাবিপ্লব সংক্ৰান্তিলৈ স্বৰ্গ থকা সেল চই বাসিৰ নক্চা।	. ৯৮ ৩০০
চতুৰ্থ চোআ। জাহুআবি ১৮৪৯ খ্ৰিষ্ট অং	সঁক। নম্বৰ ১।
অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥ ১ ৩০৩
প্ৰিবিবিৰ বৰ্গমাইল আৰু প্ৰজাৰ মুঠ লেখা।	. ৩ ৩০৫
কলিকাতা আদি ভাটি দেশৰ বিবৰন।	
ঈশ্ৰাণনাথ বৰুৱাই লিখা।	. ৭ ৩০৯
কেবকআবি, অৰ্থাত্ কান্ডন ১৮৪৯।	. ৮ ৩১০
চতুৰ্থ চোআ। কেবকআবি ১৮৪৯ খ্ৰিষ্ট অং	সঁক। নম্বৰ ২।
হুৰ্গৰ গ্ৰহণ লগা কথা।	॥ ২ ৩১১
অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥ ১০ ৩১২
অয়েলিয়া আদি কবি...	. ১২ ৩১৪
ধৰ্ম্মৰ কথা বাজা।	॥ ১৩ ৩১৫
ঈশ্বৰ বিবৰন।	আ. ১৪ ৩১৬
আট্টা বৰ্গৰ মেগমিলাক।	. ১৫ ৩১৭
অহুৰাৰ কথা।	. ১৬ ৩১৮
মাৰ্চ অৰ্থাত্ চত্ৰ, ১৮৪৯।	. ১৬ ৩১৮
চতুৰ্থ চোআ। মাৰ্চ ১৮৪৯ খ্ৰিষ্ট অং	সঁক।
নম্বৰ ৩।	
অনেক দেশৰ সন্ধান।	. ১৭ ৩১৯

নামক বচন- কিমা মতে পিটি পিটি	বৎস
কলিকাতাত বলুনত উঠি জোআৰ কথা।	. ১২ ৩২১
কলকতে দ্বিষ্টাৰ দি বুদ্ধাৰ কথা।	. ২০ ৩২২
গিয়ানিৰে স্বৰ্গৰে কথা।	. ২১ ৩২৩
সত্যাদি জুগৰ কথা।	. ২১ ৩২৩
আত্মাহুতৰ বিবৰন।	ন.ল. ২২ ৩২৪
টেলৰ আলোআবিৰ কথা।	. ২৪ ৩২৬
এপ্ৰিল অৰ্থাত্ বহাগ, ১৮৪৯।	. ২৪ ৩২৬
চতুৰ্থ চোআ। এপ্ৰিল ১৮৪৯ খ্ৰিষ্ট অং	সঁক। নম্বৰ ৪।
অনেক দেশৰ সন্ধান।	. ২৫ ৩২৭
গিয়ানবন্ত বজাৰ লোখ।	. ২৮ ৩৩০
অনন্ত কাল।	. ২৯ ৩৩১
মানিক পোআ দুই ভায়েকৰ কথা।	. ৩০ ৩৩০
দুটা ইষ্ট মাহৰ কথা।	. ৩১ ৩৩৩
আলাসতে বহি থকা সজাৰি কথা।	. ৩১ ৩৩৩
হুৰ্গৰা মাহৰে লৰাৰে কথা।	. ৩২ ৩৩৪
কুৰুৰে গিয়ানৰে কথা।	. ৩২ ৩৩৪
মেই, অৰ্থাত্ জেঠ, ১৮৪৯।	. ৩২ ৩৩৪
চতুৰ্থ চোআ। মেই, ১৮৪৯ খ্ৰিষ্ট অং	সঁক। নম্বৰ ৫।
অনেক দেশৰ সন্ধান।	. ৩৩ ৩৩৫
পজাৰৰ বনৰ সেসৰ কথা।	. ৩৫ ৩৩৭
গবৰ্ণমেণ্টৰ ঘোঁসনা। পি. মেথিল ঘোঁসনা। এইচ. এম. এলিয়ত	. ৩৮ ৩৪০
ঈশ্বৰ গবৰ্ণৰ জেনবল	. ৩৯ ৩৪১
জুন, অৰ্থাত্ আহাৰ, ১৮৪৯।	. ৪০ ৩৪২
চতুৰ্থ চোআ। জুন, ১৮৪৯ খ্ৰিষ্ট অং	সঁক। নম্বৰ ৬।
অনেক দেশৰ সন্ধান।	. ৪১ ৩৪৩
ঘোঁৰাৰ বিবৰন।	. ৪৫ ৩৪৭
জুলাই অৰ্থাত্ সাঙন, ১৮৪৯।	. ৪৮ ৩৫০
চতুৰ্থ চোআ। জুলাই, ১৮৪৯ খ্ৰিষ্ট অং	সঁক। নম্বৰ ৭।
অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥ ৪৯ ৩৫১
চাপা থানাৰ কথা।	. ৫১ ৩৫৩
ধোঁয়া কৰাৰ কথা।	. ৫২ ৩৫৪
ধৰ্ম্মৰ কথা বাজা।	. ৫২ ৩৫৪
ইচাকৰ বিবৰন।	ন.ল. ৫৩ ৩৫৫
পিক দেশৰ মেঘ চাপা।	. ৫৫ ৩৫৭

লেখক বচন- কিলা যত পিটি পিটি	লেখক বচন- কিলা যত পিটি পিটি
সাধিব নিষিদ্ধে গচ যতোআব কথা। . ৫৫ ৩৫৭	
আগষ্ট, অৰ্ধাত ভাদ, ১৮৪২। . ৫৬ ৩৫৮	
চতুৰ্থ চোআ। আগষ্ট, ১৮৪২ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ৮।	
অনেক দেসৰ সখাৰ। . ৫৭ ৩৫৯	
গুআহাটিত হোআ বিবাহৰ কথা। . ৫৯ ৩৬১	
আমেৰিকালৈ জোআ এজন নগাওঁ ফুলৰ চাতবৰ পৰা...।	
লুচিএন হেইডন ৫৯ ৩৬১	
ফুলৰ আৰু সিয়ালৰ কথা। ব.৭. ৬০ ৩৬২	
বিবাহ, অৰ্ধাত নাহৰ ফুটকিৰা পহৰ বিবৰন। . ৬২ ৩৬৪	
অসম লৰা আমেৰিকালৈ জোআৰ কথা। ব.৭. ৬৩ ৩৬৫	
চেপ্তেম্বৰ, অৰ্ধাত আহিন, ১৮৪২। . ৬৪ ৩৬৬	
চতুৰ্থ চোআ। চেপ্তেম্বৰ ১৮৪২ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ৯।	
অনেক দেসৰ সখাৰ। . ৬৫ ৩৬৭	
Another letter from Lucien -Hayden ৬৭ ৩৬৯	
ফুট ফুলৰ কথা। . ৬৮ ৩৭০	
উট চবাই। . ৬৯ ৩৭১	
গুপ্ত ধন। ব.৭. ৭০ ৩৭২	
ৰোঁৱাৰ ইতিহাস কথা। . ৭১ ৩৭৩	
অকোবৰ, অৰ্ধাত কতি, ১৮৪২। . ৭২ ৩৭৪	
চতুৰ্থ চোআ। অকোবৰ ১৮৪২ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ১০।	
অনেক দেসৰ সখাৰ। . ৭৩ ৩৭৫	
"অসমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ।" . ৭৫ ৩৭৭	
সাকোবৰ বিবৰন। ন.ল. ৭৮ ৩৮০	
নৱেম্বৰ অৰ্ধাত আৰোন, ১৮৪২। . ৮০ ৩৮২	
চতুৰ্থ চোআ। নৱেম্বৰ ১৮৪২ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ১১।	
অনেক দেসৰ সখাৰ। . ৮১ ৩৮৩	
নাৰা সখাৰ। অ.ল.ম. ৮২ ৩৮৪	
য়োচেকৰ বিবৰন। ন.ল. ৮৪ ৩৮৬	
দাদু কথা। (সাঁখৰ) খ্ৰিষ্ট. স. ৮৭ ৩৮৯	
আমেৰিকালৈ পৰা পোআ পত্ৰ। . ৮৮ ৩৯০	
ডিচেম্বৰ, অৰ্ধাত পূহ, ১৮৪২। . ৮৮ ৩৯০	

চতুৰ্থ চোআ। ডিচেম্বৰ ১৮৪২ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ১২।	
অনেক দেসৰ সখাৰ। . ৮৯ ৩৯১	
পৰিলম্বৰ কল। অ.ল.ম. ৯৫ ৩৯৩	
য়োচেকৰ বিবৰন। ন.ল. ৯৭ ৩৯৫	
লৰাবিলাকক পাহিৰলৈ সিকোআ বাগেক যাকৰ উচিত। . ১০০ ৩৯৮	
পঞ্চম চোআ। জানুআৰি, ১৮৫০। নম্বৰ ১।	
অনেক দেসৰ সখাৰ। . ১ ৩৯৯	
মচলমানৰে চাগলিৰে কথা। . ৩ ৪০১	
বিবৰ পহৰ বিবৰন। . ৪ ৪০২	
য়োচেকৰ বিবৰন। ন.ল. ৬ ৪০৪	
পঞ্চম চোআ। ফেব্ৰুআৰি, ১৮৫০। নম্বৰ ২।	
অনেক দেসৰ সখাৰ। . ৭ ৪০৭	
য়োচেকৰ বিবৰন। [ন.ল.] ১০ ৪০৮	
নেজৰ বজোআ সাপ। . ১৩ ৪১১	
মৰিচ আৰু জেনেবিবৰ কথা। . ১৪ ৪১২	
এবিধ কেহতাই পহৰ নকচা। . ১৫ ৪১৩	
গ্লাকচ আৰু জেণ্ডৰ দাস সকলৰ কথা। . ১৫ ৪১৩	
সিকোআ চাগলিৰ কথা। . ১৬ ৪১৪	
ভাৰি কোআ। . ১৬ ৪১৪	
পঞ্চম চোআ। মাৰ্চ, ১৮৫০ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ৩।	
ইণ্ডিয়ানৰ বিবৰন। . ১৭ ৪১৫	
হিন্দুহানৰ বুজি। ন.ল.ক. ১৮ ৪১৬	
পঞ্চম চোআ। এপ্ৰিল, ১৮৫০ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ৪।	
দোদো পৰি। . ২৫ ৪২৩	
হিন্দুহানৰ বুজি। [ন.ল.ক.] ২৬ ৪২৪	
গজনিবৰ হুজিৰ বজা মহম্মদ আখ্যান। [ন.ল.ক.] ৩০ ৪২৮	
গজনিবৰ জিঙিৰ বজা হুজিৰ আখ্যান। ন.ল.ক. ৩১ ৪২৯	
পঞ্চম চোআ। মেই, ১৮৫০ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ৫।	
কাচোআৰি চবাইৰ বিবৰন। . ৩৩ ৪৩১	
হিন্দুহানৰ বুজি। [ন.ল.ক.] ৩৪ ৪৩২	
গজনিবৰ চতুৰ্থ বজা মহম্মদ। [ন.ল.ক.] ৩৪ ৪৩২	

লেখক	বচন- কিরা পিঠি	বঙ মতে পিঠি		লেখক	বচন- কিরা পিঠি	বঙ মতে পিঠি
গজনিব পঞ্চম বজা হুতিয়				পুৰনি অসম বুজি। No. 1		৫২ ৪৬১
মচউদ। [ন.ল.ক.]	৩৫	৪৩৩		তিনটা লবাব বিববন,		
গজনিব সঠ বজা আবহুল				হুতিয় ভাগ। ধ.ল.হ.	৬১	৪৬৩
হচেন। [ন.ল.ক.]	৩৫	৪৩৩		পঞ্চম চোআ। চেণ্ডেহব; ১৮৫০ খ্রিষ্ট অং		
গজনিব গণ্ডম বজা আবহুল				সঁক। নম্বৰ ৯।		
বাচেন। [ন.ল.ক.]	৩৬	৪৩৪		অনেক দেসৰ সন্ধান।	৬৫	৪৬৭
গজনিব অষ্টম বজা				কোঁড় অক ডিবেজৰ্চ।	৬৮	৪৭০
ফেকুখআদ। [ন.ল.ক.]	৩৭	৪৩৫		ধৰমৰ কথা বাজা।	৬৯	৪৭১
গজনিব নবম বজা				পাহুবি বাকৰ চাহাবব		
ইবাহিম। [ন.ল.ক.]	৩৭	৪৩৫		বিববন। [ই.হ.ব.]	৭০	৪৭২
গজনিব দশম বজা জিতিয়				পুৰনি অসম বুজি। No. 2	৭১	৪৭৩
মচউদ। [ন.ল.ক.]	৩৮	৪৩৬		পঞ্চম চোআ। অকোবব; ১৮৫০ খ্রিষ্ট অং		
গজনিব একাদশ বজা				সঁক। নম্বৰ ১০।		
আৰ্চিলা। [ন.ল.ক.]	৩৮	৪৩৬		অনেক দেসৰ সন্ধান।	৭২	৪৭৫
গজনিব দ্বাদশ বজা				পাহুবি বাকৰ চাহাবব		
বহবাম। [ন.ল.ক.]	৩৮	৪৩৬		বিববন। ই.হ.ব.	৭৬	৪৭৮
গজনিব ত্ৰয়োদশ বজা				আফ্রিকাৰ দখিন কালব		
খোশো। [ন.ল.ক.]	৪০	৪৩৮		বিববন।	৭৮	৪৮০
গজনিব চতুৰ্দশ বজা				পুৰনি অসম বুজি। No. 3	৭৯	৪৮১
হুতিয় খোশো। [ন.ল.ক.]	৪০	৪৩৮		পঞ্চম চোআ। নৱেহব; ১৮৫০ খ্রিষ্ট অং		
পঞ্চম চোআ। জুন, ১৮৫০। নম্বৰ ৬।				সঁক নম্বৰ ১১।		
গৌৰব বজাবিলাকৰ বিববন।				অনেক দেসৰ সন্ধান।	৮১	৪৮৩
গৌৰ আক হিন্দুস্থানৰ প্ৰথম				কাচৰ বিববন।	৮৪	৪৮৬
বজা মহম্মদৰ আখ্যান।	৪১	৪৩৯		বায়গতিৰ বিববন।	ই.হ.ব. ৮৫	৪৮৭
আপুনি আপোনাৰ বিচাৰ				পুৰনি অসম বুজি। No. 4	৮৬	৪৮৮
কৰা উচিত, অথবা তিনটা				সোনৰ কনি পৰা হাঁহৰ পটন্তৰ।	৮৮	৪৯০
লবাব বিববন।	ধ.ল.হ. ৪৩	৫৪১		বকপুৰ নগৰৰ ভিতৰত...	৮৮	৪৯০
পঞ্চম চোআ। জুলাই, ১৮৫০। নম্বৰ ৭।				পঞ্চম চোআ। ডিচেম্বৰ, ১৮৫০ খ্রিষ্ট অং		
গৌৰব হুতিয় বজা মহম্মদৰ				সঁক। নম্বৰ ১২।		
আখ্যান। [ন.ল.ক.]	৪২	৪৪৭		অনেক দেসৰ সন্ধান।	৮৯	৪৯১
কাবাজিমৰ বাদস্তা				দিশল লিল বকা পহৰ দ্বিষ্টাভ।	ম. ৯১	৪৯৩
মহম্মদৰ আখ্যান। [ন.ল.ক.]	৪২	৪৪৭		সমুদ্ৰৰ সাপ গুলোআৰ কথা।	৯২	৪৯৪
অমিচ পাৰ বাজ্যৰ বিববন।	ন.ল.ক. ৫০	৪৪৮		পুৰনি অসম বুজি। No 5	৯৩	৪৯৫
পঞ্চম চোআ। আগষ্ট, ১৮৫০। খ্রিষ্ট অং				বায়গতিৰ বিববন।	ই.হ.ব. ৯৪	৪৯৬
সঁক।				ধৰমিৰ লাভ। (পত্ৰ)	৯৫	৪৯৭
অনেক দেসৰ সন্ধান।	৫৩	৪৫৫		বিননিচ চবাইব হাব পোআ।	৯৬	৪৯৮
আফ্রিকাৰ পূব ভোখৰ				আহুআবি পূহ মাখৰ পক্ষিকা।	৯৬	৪৯৮
ভেৰিবাৰ দেল।	৫৬	৪৫৮		চুটিয়া বজাৰ বংসাবলি।		
কলিকাতা নগৰৰ পিয়ল।	৫৭	৪৫৯		Furnished by W. Robinson	৯৭	৪৯৯
শিক্ষা হোআ পাহুবি বাকৰ				৬ বছৰ। জাহুআবি, ১৮৫১। নম্বৰ ১।		
চাহাবব বিববন। ই.হ.ব. ৫৭	৫৭	৪৫৯		অজ্ঞানিলাব বিববন।	১	৫০০

	লেখক	বচন- কিলা পিঠি	খণ্ড মতে পিঠি
জাজিকৰ জাজা, ১ আধ্য।	॥	৩	৫০৫
বহুলা পায়ৰ বিবৰন।	.	৮	৫১০
বাতিৰ বিবৰন।	.	১০	৫১২
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৬।	.	১১	৫১৩
অনেক দেসৰ সন্ধ্যা।	॥	১৩	৫১৫
কেবলআবি, কানুন মাহৰ পঞ্জিকা।	.	১৬	৫১৮
School books for sale...	.	১৬	৫১৮
৬ বছৰ। কেবলআবি, ১৮৫১। নম্বৰ ২।			
নিজাবৰ উপাই। (পত্ৰ) [ন.ল.]		১৭	৫১৯
ইষৰ দসৰ আগ্য। (পত্ৰ) [ন.ল.]		১৮	৫২০
একু মিচু খিষ্টৰ অবতাব বিবৰন। (পত্ৰ) [ন.ল.]		১৯	৫২১
নবকৰ বিবৰন। (পত্ৰ) [ন.ল.]		২০	৫২২
স্বৰগৰ বিবৰন। (পত্ৰ) [ন.ল.]		২০	৫২২
বিনই বচন। (পত্ৰ) [ন.ল.]		২১	৫২৩
জাজিকৰ জাজা, ২ আধ্য।	॥	২১	৫২৩
ধৰনি চহৰিয়া এজনৰ বিবৰন। ই.ই.ব.		২৭	৫২৯
কিপিনৰ পটভব।	.	২৯	৫৩১
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৭।	.	২৯	৫৩১
অনেক দেসৰ সন্ধ্যা।	॥	৩১	৫৩৩
মাৰ্চ, অৰ্থাত চতুৰ পঞ্জিকা।	.	৩২	৫৩৪
৬ বছৰ। মাৰ্চ, ১৮৫১। নম্বৰ ৩।			
নায়াগৰ। আদি নদি পতন।	॥	৩৩	৫৩৫
আমেৰিকা দেসৰ সন্ধ্যাবৰ জোখ।	.	৩৫	৫৩৭
কলিকতাৰ স্থিতি।			
কিনাৰাম সজিয়া।		৩৬	৫৩৮
জাজিকৰ জাজা, ২ আধ্য।	॥	৪০	৫৪২
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৮।	.	৪২	৫৪৪
দায়া।	.	৪৪	৫৪৬
অনেক দেসৰ সন্ধ্যা।	.	৪৫	৫৪৭
বৰপুৰত কপ খানি উলিওৱা।	॥	৪৭	৫৪৯
এপ্ৰিল অৰ্থাত বহাগৰ পঞ্জিকা।	.	৪৮	৫৫০
School books for sale...	.	৪৮	৫৫০
৬ বছৰ। এপ্ৰিল, ১৮৫১। নম্বৰ ৪।			
আচিয়াৰ উত্তৰ দেল কচিয়াৰ বিবৰন।	॥	৪৯	৫৫১
সত্য ধৰ্মৰ সংখ্যাপ কথা।	.	৫১	৫৫৩
সকল আত্মাৰ বিবৰন।	.	৫১	৫৫৩
ধৰ্মৰ কথাৰ সন্ধ্যা।	॥	৫২	৫৫৪

	লেখক	বচন- কিলা পিঠি	খণ্ড মতে পিঠি
খ্ৰিষ্টা, মহা বিচাৰৰ দিন আৰু অনন্তকাল। ন.ল.		৫৩	৫৫৫
এজনি খ্ৰিষ্টিয়ান তিবোতাৰ বিবৰন। ন.ল.		৫৯	৫৬১
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৯।	.	৬১	৫৬৩
অনেক দেসৰ সন্ধ্যা।	॥	৬৩	৫৬৫
মেই, অৰ্থাত জেঠৰ পঞ্জিকা।	.	৬৪	৫৬৬
৬ বছৰ। মেই, ১৮৫১। নম্বৰ ৫।			
আচিয়াত থকা ভাগ তুৰ্ককৰ বিবৰন।	.	৬৫	৫৬৭
জাজিকৰ জাজা, ৩ আধ্য।	.	৬৮	৫৭০
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১০।	.	৭২	৫৭৪
অনেক দেসৰ সন্ধ্যা।	॥	৭৩	৫৭৫
কলিকতা আদি বঙ্গাল দেসত চলোআ বহালি ভাসাৰ সমাচাৰ পত্ৰবিলাকৰ নাম।	.	৭৫	৫৭৭
লৰাৰ নিমিত্তে সাঁথৰ দিয়া।	.	৭৫	৫৭৭
বৰপুৰত খানি উলিওৱা কপ।	.	৭৬	৫৭৮
জুন অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা।	.	৭৬	৫৭৮
৬ বছৰ। জুন, ১৮৫১। নম্বৰ ৬।			
চুৰিয়া আৰু মিহা দেসৰ বিবৰন।	.	৭৭	৫৭৯
কলি জুগত ভোগ কৰা বজাবিলাকৰ নাম।	.	৭৯	৫৮১
খ্ৰিষ্টৰ কথাত তোমালোকৰ মনে কি ধৰে? ন.ল.ক.		৮১	৫৮৩
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১১।	.	৮৭	৫৮৯
অনেক দেসৰ সন্ধ্যা।	.	৮৯	৫৯১
তিমি মাচ মৰাৰ বিবৰন।	.	৯০	৫৯২
জুলাই, অৰ্থাত লাওনৰ পঞ্জিকা।	.	৯২	৫৯৪
৬ বছৰ। জুলাই, ১৮৫১। নম্বৰ ৭।			
আৰব দেসৰ বিবৰন।	.	৯৩	৫৯৫
ধৰ্ম কথাৰ সন্ধ্যা।	॥	৯৬	৫৯৮
জাজিকৰ জাজা, ৩ আধ্য।	.	৯৭	৫৯৯
লুইচা মায়েথে এজনি চোআলিৰ বিবৰন। G.D.		৯৯	৬০১
দেস বিদেশৰ বস্তৰ মহা দৰ্শন।	.	১০১	৬০৩
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১২।	.	১০২	৬০৪
মাটিত খানি উলিওৱা কপ।	.	১০৪	৬০৬
কুট অৰ্থৰ গননা।	॥	১০৫	৬০৭
নগাঁৱত মাটিৰ লগাৰ কথা।	হা	১০৬	৬০৮
অনেক দেসৰ সন্ধ্যা।	॥	১০৬	৬০৮

লেখক যত্নে-	খণ্ড
কিয়া	মতে
পিঠি	পিঠি
আগষ্ট, অৰ্ধাভ ভাদ্ৰ মাহৰ পঞ্জিকা। . ১০৮	৬১০
৬ বছৰ। আগষ্ট, ১৮৫১। নম্বৰ ৮।	
মিচৰ দেশৰ বিবৰন। . ১০৯	৬১১
জাজিকৰ আজ্ঞা, ৪ আখ্যা। . ১১০	৬১৫
পূৰ্ব কালৰ ইতিহাস, প্ৰথম আখ্যা।	
খ্ৰিষ্টি কৰা বিবৰন। ক ১১৮	৬২০
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৩। . ১২০	৬২২
অনেক দেশৰ সন্ধান। . ১২২	৬২৪
সাঁখৰ দিয়া। . ১২৪	৬২৬
চেপ্তেশ্বৰ, অৰ্ধাভ আহিনৰ পঞ্জিকা। . ১২৪	৬২৬
৬ বছৰ। চেপ্তেশ্বৰ, ১৮৫১। নম্বৰ ৯।	
পাৰ্চি দেশৰ বিবৰন। . ১২৫	৬২৭
লণ্ডন নগৰৰ নিবাসিৰ সংখ্যা। . ১২৬	৬২৮
ধৰম কথাৰ সন্ধান। . ১২৭	৬২৯
কালে সৰ্বনাস কৰা কথা। . ১২৮	৬৩০
মহা দৰ্শনৰ আৰ্চি ঘৰ। . ১২৮	৬৩০
কলিকতাৰ থকা খ্ৰীষ্ট জাত	
আলিএ লিখা পত্ৰ। ম. ১৩০	৬৩২
ফুট অঙ্কৰ গননা। . ১৩২	৬৩৪
ঘুৰনিয়া মাটিৰ হিচাব। (পত্ৰ) . ১৩২	৬৩৪
অচৰ্ঘ্য দেশ সজ্ঞা আক্ৰমণ কৰা	
কথা। "Young Assam" ১৩৩	৬৩৫
গলাগা আৰাত্ৰ ভাটো। . ১৩৬	৬৩৮
সেন হুত্ৰ নায়ে... . ১৩৬	৬৩৮
মাটিত টকনিয়াই চোৰ ধৰা কথা। . ১৩৭	৬৩৯
সাঁখৰ দিয়া। . ১৩৭	৬৩৯
অনেক দেশৰ সন্ধান। . ১৩৮	৬৪০
অক্টোবৰ, অৰ্ধাভ কাতিৰ পঞ্জিকা। . ১৪০	৬৪২
৬ বছৰ। অক্টোবৰ, ১৮৫১। নম্বৰ ১০।	
আমেৰিকাৰ মধ্যম ভাগৰ বিবৰন। . ১৪১	৬৪৩
পৌল পাচনিৰ বিবৰন। . ১৪৫	৬৪৭
প্ৰশ্ন। . ১৪৬	৬৪৮
পৌল পাচনিৰ জৌৱন কালৰ	
বিবৰন। . ১৪৬	৬৪৮
প্ৰশ্ন। . ১৪৭	৬৪৯
পৌলৰ মন পালটাৰ বিসই। . ১৪৭	৬৪৯
প্ৰশ্ন। . ১৪৯	৬৫১
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৪। . ১৫১	৬৫৩
অনেক দেশৰ সন্ধান। . ১৫৪	৬৫৬
নবেম্বৰ, অৰ্ধাভ আষাঢ়ৰ পঞ্জিকা। . ১৫৬	৬৫৮
৬ বছৰ। নবেম্বৰ, ১৮৫১। নম্বৰ ১১।	
আমেৰিকা মিল দেশৰ পুৰ	

ভাগৰ বিবৰন। . ১৫৭	৬৫৯
ৱিকচালমলৈ পৌলৰ প্ৰথম আজ্ঞা। . ১৬১	৬৬৩
ৱিকচালমলৈ পৌলৰ দ্বিতীয় আজ্ঞা। . ১৬১	৬৬৩
প্ৰশ্ন। . ১৬১	৬৬৩
পৌলৰ প্ৰথম মিশনেৰি আজ্ঞা। . ১৬১	৬৬৩
প্ৰশ্ন। . ১৬২	৬৬৪
ৱিকচালমলৈ পৌলৰ দ্বিতীয় আজ্ঞা। . ১৬৩	৬৬৫
প্ৰশ্ন। . ১৬৩	৬৬৫
পৌলৰ দ্বিতীয় মিশনেৰি আজ্ঞা। . ১৬৩	৬৬৫
প্ৰশ্ন। . ১৬৬	৬৬৮
পৌলৰ দ্বিতীয় মিশনেৰি আজ্ঞা। . ১৬৭	৬৬৯
প্ৰশ্ন। . ১৬৮	৬৭০
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৫। . ১৬৯	৬৭১
অনেক দেশৰ সন্ধান। . ১৭১	৬৭৩
ডিচেম্বৰ, অৰ্ধাভ পুৰষ পঞ্জিকা। . ১৭২	৬৭৪
৬ বছৰ। ডিচেম্বৰ, ১৮৫১। নম্বৰ ১২।	
আমেৰিকা দেশৰ পশ্চিম ভাগ। . ১৭৩	৬৭৫
ৱিকচালমলৈ পৌলৰ সেস আজ্ঞা। . ১৭৭	৬৭৯
প্ৰশ্ন। . ১৮০	৬৮২
ৰোম নগৰলৈ পৌলৰ প্ৰথম	
আজ্ঞা। . ১৮০	৬৮২
প্ৰশ্ন। . ১৮২	৬৮৪
পৌল বৰ্ণিমালাৰ পৰা মুকলি	
হোআ। . ১৮২	৬৮৪
প্ৰশ্ন। . ১৮৩	৬৮৫
ৰোম নগৰলৈ পৌলৰ দ্বিতীয়	
আজ্ঞা। . ১৮৩	৬৮৫
প্ৰশ্ন। . ১৮৪	৬৮৬
ধৰমৰ কথা আজ্ঞা। . ১৮৫	৬৮৭
হিৰা আহি মুক্তাৰ বিবৰন। . ১৮৫	৬৮৯
অনেক দেশৰ সন্ধান। . ১৮৬	৬৮৮
জানুৱাৰি, অৰ্ধাভ মাহৰ পঞ্জিকা। . ১৮৮	৬৯০
৭ বছৰ। জানুৱাৰি, ১৮৫২। নম্বৰ ১।	
ফাৰিষ দেশৰ বিবৰন। . ১	৬৯১
ধৰম কথাৰ সন্ধান। . ২	৬৯২
অচমিয়া বাপ্টিষ্ট সমাজ পত্ৰ	
কথা। . ২	৬৯২
কাপৰত তুলিবৰ নিষিদ্ধ	
২ হুডিৰা আখৰৰ ঠগ। . ৩	৬৯৩
গজনিৰ কথাবিলাকৰ নাম	
আক বাহা গোআ পিক। . ৪	
হিন্দুৱাৰ পাঠাল বা আক্ণাল	

লেখক	বচন- কিলা হাত পিঠি পিঠি	খণ্ড	লেখক	বচন- কিলা হাত পিঠি পিঠি	খণ্ড
বজাৰ নাম।	৪	৬৩৪	এপ্ৰিল, অৰ্ধাত বহাগৰ পঞ্জিকা	৪৮	১৩৮
ভিষ্মৰ আদি মগল বংসি			৭ বছৰ। এপ্ৰিল, ১৮৫২। নম্বৰ ৪।		
বজাৰ নাম।	৪	৬৩৪	জ্ঞানভিষ্মালা দেসৰ বিবৰন।	৪২	১৩৩
হান হাৰ্ভচেন নামেৰে এটা			পঢ়িম দিপ প্ৰথমে বিচাৰি পোআ		
মাউৰা লৰাৰ বিবৰন।	C.H.	৫ ৬২৫	লোকৰ বিবৰন।	৫০	১৪০
আদমে পাপ কৰা।	ক.	২ ৬২২	ইযৰে পাপ কৰাইনে?	ন.ল.ক.	৫২ ১৪২
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৬।	.	১১ ১০১	জাতিকৰ জাজা, ৫ আখ্যা।	৫৩	১৪৩
দিলিৰ মগল বাদশ্ৰাবিলাকৰ ৰূপ।	১৪	১০৪	আব্রাহামলৈ অধিকাৰ কৰা দেশ।		
অনেক দেসৰ সন্ধান।	৥	১৫ ১০৫		ক.	৫৭ ১৪৭
ফেবকআবি, অৰ্ধাত কাণ্ডনৰ			পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১২।	.	৫৮ ১৪৮
পঞ্জিকা।	.	১৬ ১০৬	বৈদ্যমত জিয়াই খোআ এটি		
৭ বছৰ। ফেবকআবি, ১৮৫২। নম্বৰ ২।			কেঁচুআ চোআলিৰ কথা।	ন.ল.ক.	৬১ ১৫১
ব্ৰিটিশ আমেৰিকা দেশ।	৥	১৭ ১০৭	বাদ কুৰুৰ অৰ্জুত কথা।	.	৬২ ১৫২
অৰ্ধ গননাৰ প্ৰশ্ন।	৥	২০ ১১০	অনেক দেসৰ সন্ধান।	৥	৬৩ ১৫৩
তিনিজন ভাইব মিশ্তনেৰি			এপ্ৰিল, অৰ্ধাত জেঠ মাহৰ পঞ্জিকা।		
জাজা।	ন.ল.ক.	২২ ১১২		.	৬৪ ১৫৪
কইন আৰু হেবেলৰ কথা।	ক.	২৫ ১১৫	৭ বছৰ। মেই, ১৮৫২। নম্বৰ ৫।		
এটা ভাইব উপদেশ।	.	২৬ ১১৬	আফ্ৰিকাৰ পঢ়িম দেসবিলাক।	৥	৬৫ ১৫৫
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৭।	.	২৭ ১১৭	পিঞ্জি মাজিয়ে লৰাক কেনেকৈ		
Rupee of Sworgonarayan...	২২	১১২	সিকাई?	ন.ল.ক.	৬৭ ১৫৭
মাজি বধ।	ম.	২২ ১১২	জাতিকৰ জাজা, ৬ আখ্যা।	.	৬৯ ১৫৯
জিয়াই থাকিবলৈ কেবল পাঁচ			আপোনাৰ দৰে লোকক		
ধন্থক মাখোন।	ম.	২২ ১১২	হিত কৰা।	ন.ল.ক.	৭২ ১৬২
ডাঙৰ ডিগিৰে এটা মাহুহৰ কথা।	ম.	৩০ ১২০	আব্রাহামলৈ অধিকাৰ		
অনেক দেসৰ সন্ধান।	৥	৩০ ১২০	কৰা পুজ।	ক.	৭৩ ১৬৩
মাৰ্চ, অৰ্ধাত চতুৰ পঞ্জিকা।	.	৩২ ১২২	ত্ৰিত্যু আহিব।	৥	৭৪ ১৬৪
৭ বছৰ। মাৰ্চ, ১৮৫২। নম্বৰ ৩।			পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ২০।	.	৭৫ ১৬৫
মেকটিকো দেসৰ বিবৰন।	৥	৩৩ ১২০	অনেক দেসৰ সন্ধান।	৥	৭৮ ১৬৮
নিৰিবি পুৰনি নগৰত			জুন, অৰ্ধাত আবাহৰ পঞ্জিকা।	.	৮০ ১৭০
পোআ মূৰ্তি।	৥	৩৫ ১২৫	৭ বছৰ। জুন, ১৮৫২। নম্বৰ ৬।		
এই দেসত মধ্যে মধ্যে...	ধে.	৩৬ ১২৬	গিদিয়া ভতিবেল, নাইবা আত্মাক		
জাতিকৰ জাজা, ৫ আখ্যা।	৥	৩৭ ১২৭	নাম কৰা ঠাৱৰ।	D.	৮১ ১৭১
জলপান।	ক.	৩৯ ১২৯	ধন কৰাৰ কথাত		
পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৮।	.	৪১ ১৩১	হিভোপদেশ।	ন.ল.ক.	৮৬ ১৭৬
এজনি ধৰ্মি ভিৰোতাৰ কথা।	ম.	৪৪ ১৩৪	অলপ পাপলৈকো জুই		
উচিত কথা।	৥	৪৪ ১৩৪	কৰাৰ কথা।	ন.ল.ক.	৮৭ ১৭৭
বৰ ডাঙৰ বিৰ এজনৰ বিবৰন।	৥	৪৫ ১৩৫	আব্রাহাম নাইবা জেয়ৰ		
পিঞ্জি মাজিক সমাদৰ কৰা।	ম.	৪৬ ১৩৬	পৰিধা।	ক.	৯০ ১৮০
ধনৰ উত্তম ধৰা।	ম.	৪৬ ১৩৬	পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ২১।	.	৯১ ১৮১
ছটা সৰু লৰাৰ কথা জাজা।	ম.	৪৬ ১৩৬	টিন কেডবিলাক।	ম.	৯৩ ১৮৩
ঔষধ।	.	৪৬ ১৩৬	তাৰ পাচে কি?	ম.	৯৩ ১৮৩
অনেক দেসৰ সন্ধান।	৥	৪৭ ১৩৭	পাবাদাইচ পৰিৰ বিবৰন।		৯৪ ১৮৪

লেখক বচন- কিমা পিঠি	খণ্ড মতে পিঠি	
অনেক দেশের সন্ধান।	২৫	৭৮৫
জুলাই, অর্থাৎ আহাবের পঞ্জিকা।	২৬	৭৮৬
৭ বছর। জুলাই, ১৮৫২। নম্বর ৭।		
মান দেশের বিবরণ।	২৭	৭৮৭
মই প্রার্থনা করিব নে জানে।।	ন.ল.ক.	১০০ ৭২০
স্বপ্নি বচন।	ন.ল.ক.	১০০ ৭২০
তির্থের বিবরণ। ১ আখ্যা। ২ আখ্যা। (পত্র) ন.ল.ক.	১০১	৭২১
মাকোবে দেখা স্বপ্নি সপোন। ক.	১০৭	৭২৭
ইহবে আপোনার লোকক বখা। চ.অ.ক.	১০৮	৭২৮
কেমতাই পছন্দ বখা।	১১০	৮০০
অনেক দেশের সন্ধান।	১১০	৮০০
আগষ্ট, অর্থাৎ ভাদ্রের পঞ্জিকা।	১১২	৮০২
৭ বছর। আগষ্ট ১৮৫২। নম্বর ৮।		
হিন্দুস্থানের বিবরণ।	১১৩	৮০৩
তির্থের বিবরণ। ৩ আখ্যা। (পত্র) ন.ল.ক.	১১৭	৮০৭
আচি বিসই।	জ.ট.	১২০ ৮১০
উচিত আহি দেখাবের প্রয়োজন।	১২০	৮১০
মাকোবের বহু দিনিয়া জাজা।	১২১	৮১১
প্রার্থনার গুন।	১২২	৮১২
পুনি অসম বুঝি, নং ২২।	১২২	৮১২
মরনর বিসয়ে কিছু চিন্তা।	জ.ট.	১২৫ ৮১৩
এটা ন ভবা গননা।	জ.ট.	১২৫ ৮১৩
মরনর ভই হেলা করা এজনর কথা। ন.ল.	১২৬	৮১৬
নিউডন পাহুবি চাহাবে...	১২৬	৮১৬
সিত।	ও.	১২৬ ৮১৬
অনেক দেশের সন্ধান।	১২৭	৮১৭
চেপ্তেশ্বর, অর্থাৎ আহিবর পঞ্জিকা।	১২৮	৮১৮
৭ বছর। চেপ্তেশ্বর, ১৮৫২। নম্বর ৯।		
হিন্দু ধর্মের বিবরণ।	১২৯	৮১৯
তির্থের জাজা। ৪ আখ্যা। (পত্র)	ন.ল.ক.	১৩৩ ৮২৩
মাকোব নাইবা গোট ধোআ।	১৩৬	৮২৬
কমিয়া বজাবিলাকর আখ্যান।	ম.ক.ক.	১৩৮ ৮২৮
হিন্দ উপদেশ।	১৪১	৮৩১

লেখক বচন- কিমা পিঠি	খণ্ড মতে পিঠি	
অনেক দেশের সন্ধান।	১৪২	৮৩২
নরেশ্বর, অর্থাৎ আহোনের পঞ্জিকা।	১৪৪	৮৩৪
৭ বছর। অক্টোবর, ১৮৫২। নম্বর ১০।		
✓ হিন্দুস্থানের নানা প্রদেশ।	লবার মিজ	১৪৫ ৮৩৫
তির্থ জাজা। ৫ আখ্যা। (পত্র)	ন.ল.ক.	১৪৯ ৮৩৯
মোচেক গাঁওত ধোআর কথা।		১৫২ ৮৪২
আকর্শন আক তাপব বিসই। জ.ট.	১৫৩	৮৪৩
✓ ইহবে তেওঁর সকলো খিষ্টিকৈ গোবরন্ত। লবার মিজ	১৫৫	৮৪৫
উইর কথা।	লবার মিজ	১৫৫ ৮৪৫
✓ গিয়ানর পুজ, অর্থাৎ মহন্ত।	লবার মিজ	১৫৬ ৮৪৬
ডিউক অফ ওএলিংটনের বিবরণ।	১৫৭	৮৪৭
ডিচেশ্বর, অর্থাৎ পুহর পঞ্জিকা।	১৬০	৮৫০
৭ বছর। নরেশ্বর, ১৮৫২। নম্বর ১১।		
✓ পানভকৈ অম ভাল। লবার মিজ	১৬১	৮৫১
ধর্মের কথা জাজা।	১৬৪	৮৫৪
তির্থ জাজা। ৬ আখ্যা। (পত্র)	ন.ল.ক.	১৬৫ ৮৫৫
মোচেক বন্দি হোআর কথা। ক.	১৬৯	৮৫৯
✓ ইহবে চু সকলো ঠাইতে আচে। লবার মিজ	১৭১	৮৬১
বকবে সামুক ভদাবে সাধু কথা।	১৭২	৮৬২
অনেক দেশের সন্ধান।	১৭৩	৮৬৩
সাধব।	১৭৫	৮৬৫
Books for sale...	১৭৬	৮৬৬
আহুআবি, অর্থাৎ মাঘের পঞ্জিকা।	১৭৬	৮৬৬
৭ বছর। ডিচেম্বর, ১৮৫২। নম্বর ১২।		
ভাতার দেশের বিবরণ।	১৭৭	৮৬৭
ধর্ম সিকিবলৈ লবার নিবেদন।	১৭৯	৮৬৯
সক চোআলির ভাবনা।	১৭৯	৮৬৯
দেও পুজক লবার পান। (পত্র) বং	১৮০	৮৭০
চক্রভেচ এটা...	১৮০	৮৭০
তির্থের জাজা। ৭ আখ্যা।		
৮ আখ্যা। (পত্র) ন.ল.ক.	১৮১	৮৭১
✓ চিপিও সেনাপতির চবিজর কথা। লবার মিজ	১৮৬	৮৭৬
মোচেক বন্দি হোআর কথা। ক.	১৮৭	৮৭৭

	লেখক	বচন-		লেখক	বচন-	
		কিমা	মতে		কিমা	মতে
		পিঠি	পিঠি		পিঠি	পিঠি
নিয়ানব পহাৰ।	অ.চ.ক.	১৮২	৮৭২	ধৰম সান্নিক মাগ্ন কৰা এক সৰু		
অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	১২০	৮৮০	লৰাৰ কথা।	ন.ল.ক.	৩৮ ২২০
কেবলকাৰি, অৰ্থাত ফাণ্ডনৰ				খেহ লোকৰ ক্ৰিপা কৰোঁতা		
পঞ্জিকা।	.	১২২	৮৮২	দেবি।	অ.ট.	৩৯ ২২১
৮ বচন। জাহ্নুআৰি, ১৮৫৩। নম্বৰ ১।				মিচা কথাত ভই পোআ এক সৰু		
নটক লোআ পেণ্ড দেশ।	॥	১	৮৮৩	লৰাৰ কথা।	ন.ল.ক.	৪০ ২২২
বদগুৰ নগৰৰ বৰ্ণন।	দয়্যাম	৩	৮৮৫	চুৰ কবিবলৈ ভই কৰা এক সৰু		
পাৰ্চি বজা আৰু বন্দি।	.	৪	৮৮৬	লৰাৰ কথা।	ন.ল.ক.	৪০ ২২২
এটা কপো আৰু মো মাখি।	.	৪	৮৮৬	হাকিম কালিক।	.	৪১ ২২৩
তিৰ্থৰ জাহ্না। ২ আধ্য।				আগ্ৰিপা বজা।	ন.ল.ক.	৪২ ২২৪
১০ আধ্য। (পত্ৰ)	ন.ল.ক.	৫	৮৮৭	জৰ্মানি দেশৰ এক সাধু কথা।	.	৪২ ২২৪
য়োচেফ, আৰু বজাৰ বাটি				পৰিখাৰ বিবৰন।	অ.চ.ক.	৪৩ ২২৫
লোআ, আৰু চান্দমাই।	ক.	২	৮২১	কু ভাবনা।	অ.ট.	৪৪ ২২৬
কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ১ আধ্য।	.	১১	৮২৩	ভেঁটি দিয়াৰ অহুত ফল।	.	৪৫ ২২৭
অনেক দেশৰ সন্ধান।	॥	১৪	৮২৬	সাগৰৰ ওপৰত জাহাজ ভগাৰ		
Books for sale...	.	১৬	৮২৮	বিবৰন।	.	৪৫ ২২৭
মার্চ, অৰ্থাত চতুৰ পঞ্জিকা।	.	১৬	৮২৮	অনেক দেশৰ সন্ধান।	.	৪৭ ২২২
৮ বচন। ফেব্ৰুৱাৰি, ১৮৫৩। নম্বৰ ২।				৮ বচন। এপ্ৰিল, ১৮৫৩। নম্বৰ ৪।		
খেহ আৰু কানিৰ কথা।	.	১৭	৮২২	গোট গোট হোআ আধৰৰে প্ৰথমে		
মোৰ আই।	সিধ্যক	১২	২০১	চপা পাত।	.	৪২ ২৩১
নিয়ান কপে বুধি দিয়া।	.	১২	২০১	সাধু চোৰ ত্ৰিতি কৰাৰ কথা।	.	৫১ ২৩৩
পৰিখা জই কৰা।	"	১২	২০১	শ্ৰীজুত পাহুৰি দাইবলি চাহাব		
চাপাখানাৰ বিবৰন। দয়্যাম চেটিয়া	২০	২০২		মিত্ৰী হোআ।	ম.	৫১ ২৩৩
দাৰিদ্ৰৰ গিত।	.	২১	২০৩	কিমান বাজিচে?	.	৫২ ২৩৪
কৰ্ণিলিয় আৰু পিতৰৰ দৰ্শন।	.	২৩	২০৫	ধৰম কথাৰ সন্ধান। নানা বিধ		
হিন্দু লৰাৰ উত্তম উত্তৰ।	.	২৫	২০৭	ধৰম আচৰন কৰা লোকৰ সংখ্যা।	ন.ল.ক.	৫২ ২৩৪
স্বৰ্জ চন্দ্ৰ আৰু তৰাবিলাকৰ						
বেবহা।	.	২৫	২০৭	য়োচেফ বন্দিগালৰ পৰা		
পৰ্বতবোৰৰ বিবৰন।	.	২৭	২০৯	মুকলি হোআ।	ক.	৫৩ ২৩৫
এটা চিকাৰি আৰু নিয়াল।	.	২৮	২১০	মাহুৰ আৰু জন্মবিলাকৰ মাজত		
স্বচন।	.	২৮	২১০	জি ভেৰ হই তাৰে কিছু কথা।	অ.ট.	৫৪ ২৩৬
কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ২ আধ্য।	.	২২	২১১	পোসন পালন কৰা যাজিৰ কথা।	.	৫৫ ২৩৭
জোয়ন ব্ৰাহ্মণ খ্ৰিষ্টিয়ান হোআ।	.	৩১	২১৩	গঙ্গা নাৰায়ন চিল।	ঘ.	৫৬ ২৩৮
অনেক দেশৰ সন্ধান।	.	৩২	২১৪	কয়িলা বজাবিলাকৰ আখ্যান।	ম.ক.ক.	৫৮ ২৪০
মাজিৰ সন্তান।	.	৩২	২১৪	মাহুৰৰ অমৰনৰ বিষয়ে আকাশৰ		
৮ বচন। মার্চ, ১৮৫৩। নম্বৰ ৩।				তৰাবিলাকে প্ৰমান দিয়া। (পৰ্য্য)		
মান দেশৰ সন্ধান।	.	৩৩	২১৫		ন.ল.ক.	৫৯ ২৪১
আদি বাসি নগাৰ কথা।	.	৩৪	২১৬	জুই গুলোআ পৰ্বতবোৰ।	.	৬০ ২৪২
পাৰ্চি দেশৰ বাদস্তা।	.	৩৫	২১৭	কালৰ বিষই।	অ.ট.	৬০ ২৪২
কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ৩ আধ্য।	.	৩৬	২১৮	আমাক উৰাই নিচে কাল...	.	৬০ ২৪২
স্বৰ্জৰ উদই। অৰ্থাত লৰাবিলাকৰ				বায়ুৰ পুৰ পৰিমান কৰা		
নিয়ান জনমোআ ধৰম উপদেশ।	.	৩৭	২১৯	জোখৰ/জয়।	.	৬১ ২৪৩

লেখক	বচন- কিলা পিটি	খণ্ড মতে পিটি
চেতন হোআ।	. ৬২	২৪৪
মূৰ্খক কিহেবে জনা আই।	. ৬২	২৪৪
পাপ সোমোআ ছাৰ।	. ৬২	২৪৪
কণৰ পাচনি।	. ৬৩	২৪৫
মহা সমুদ্রৰ জোখ।	. ৬৩	২৪৫
অনেক দেশৰ সন্ধান।	. ৬৩	২৪৫
মেই, অৰ্থাত জেঠৰ পঞ্জিকা।	. ৬৪	২৪৬
৮ বচৰ। মেই, ১৮৫৩। নম্বৰ ৫।		
টাইমচ্ নামেৰে সন্ধান পত্ৰ চপা বৰ।	. ৬৫	২৪৭
বিখোআনা নামেৰে এবিধ অসভ্য লোকে প্ৰথমে পুৰি পাই আনন্দ কৰাৰ কথা।	ম. ৬৬	২৪৮
অচম দেশৰ লোক সকলৰ প্ৰতি নিবেদন পত্ৰ। এজন অচমিয়া লোক ৬৭		২৪৯
জি জি লোকে আমাৰ...	. ৬৮	২৫০
য়োচেৰ মিচৰ দেশৰ অধিকাৰ হোআ।	ক. ৬৯	২৫১
আৰিকাৰি চৰাইৰ বিবৰন।	. ৭২	২৫৪
দুখিৰা লোকক দায়া কৰা।	ঘি. ৭৩	২৫৫
আচৰিত কপে প্ৰান বখ্যা পোআ।	ঘি. ৭৫	২৫৭
সিত। (পত্ৰ)	. ৭৫	২৫৭
কামকণৰ বৃষ্টি, ৫ আখ্যা	. ৭৬	২৫৮
অনেক দেশৰ সন্ধান।	. ৭৭	২৫৯
মান দেশৰ বাজা।	. ৭৯	২৬১
জাপান উপদ্বীপ।	. ৮০	২৬২
জুন, অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা।	. ৮০	২৬২
৮ বচৰ। জুন, ১৮৫৩। নম্বৰ ৬।		
লকা দিপত মুকুতা বিচৰা।	ম. ৮১	২৬৩
বাতিৰাম প্ৰচাৰকৰ সন্তান কপে মৰন।	ন.ল.ক. ৮৩	২৬৫
খেহ আৰু অচম দেশৰ ইহুলৰ কথা।	ম. ৮৪	২৬৬
য়োচেৰ, নতু জোজৰ কথা।	ক. ৮৫	২৬৭
কন্থাক্ষিয়চ বজাই খ্ৰিষ্টীয়ান লোকক পৰিধা কৰি প্ৰভিকল দিয়া কথা।	অ.হ.দ. ৮৮	২৭০
গুআছাটিৰ বিবৰন। ধৰ্মকান্ত গোহাঁই	৯১	২৭৩
আপোনাৰ হিত চিন্তা কৰুৰ।	অ.হ.দ. ৯২	২৭৪
প্ৰাথমিক শিক্ষা।	ব.ন. ৯৩	২৭৫

লেখক	বচন- কিলা পিটি	খণ্ড মতে পিটি
মৌ মাধিৰ কথা।	অ.হ.দ. ৯৩	২৭৫
কামকণৰ বৃষ্টি, ৬ আখ্যা	. ৯৩	২৭৫
অনেক দেশৰ সন্ধান।	. ৯৪	২৭৬
নগাঁৱত মাউৰ লগাৰ কথা।	ক.ব.চ. ৯৬	২৭৮
জুলাই, অৰ্থাত সাওনৰ পঞ্জিকা।	. ৯৬	২৭৮
৮ বচৰ। জুলাই, ১৮৫৩। নম্বৰ ৭।		
আমেৰিকা দেশৰ ওআস্ত্ৰিঙতন নগৰৰ বাজ সন্ধান।	ম. ৯৭	২৭৯
খেহ লোকৰ সেৱা পুজা কৰা মন্দিৰ।	ম. ৯৮	২৮০
উত্তৰ কাচাৰ দেশৰ পৰা লিখা।	. ৯৯	২৮১
লকা দিপৰ বিবৰন।		
বিবিধাৰ্থ সংগ্ৰহ	১০১	২৮৩
অচম দেশৰ লোক সকলৰ প্ৰতি ছতিয় নিবেদন পত্ৰ।		
এজন অচমিয়া লোক ১০৪		২৮৬
ইখৰ আৰু ডেওঁৰ খ্ৰিষ্টীয় কৰমৰ কথা।	ব.ন. ১০৫	২৮৭
বনিয়ান চাহাব আৰু বন্দিমাল বৰিষাৰ কথা।	ঘি. ১০৬	২৮৮
আনন্দেৰে মৰন।	ঘি. ১০৬	২৮৮
খেহ দেশৰ পৰা আচৰিত সন্ধান।	ম. ১০৭	২৮৯
ভিনিটা লক মাচৰ খ্ৰিষ্টান কথা।	ক. ১০৯	২৯১
মৰমিয়াল কুকুৰ।	আ.ই.দ. ১০৯	২৯১
কামকণৰ বৃষ্টি, ৭ আখ্যা।	. ১১০	২৯২
অনেক দেশৰ সন্ধান।	. ১১১	২৯৩
আগষ্ট, অৰ্থাত জাহাৰ পঞ্জিকা।	১১২	২৯৪
৮ বচৰ। আগষ্ট, ১৮৫৩। নম্বৰ ৮।		
জিলা পহৰ বিবৰন।	. ১১৩	২৯৫
অচমিয়া লোকে অচমিয়া ভাষা সিকাৰ ফল ; জিতিয় পত্ৰ।		
এজন অচমিয়া লোক ১১৪		২৯৬
অচমিয়া লোক সকলৰ হিত কথা।		
এজন অচমিয়া লোক ১১৫		২৯৭
অকনোদই সম্পাদকে...	. ১১৬	২৯৮
খেহ দেশৰ লক নামেৰে সাগৰত ফুৰা আহাৰ।	বিং সং ১১৭	২৯৯
গোনাৰ বিবৰন।	. ১১৮	১০০০
য়োচেৰ নতু কমাৰত ভায়েক।	ক. ১২০	১০০২
বৰখুনৰ আখ্যান।	ছ. ১২৩	১০০৫
অন্তৰ্জাতিক আৰ্থিক জি কপ		

	লেখক	বচন-	খণ্ড
	কিয়া	কত	পিটি
বেহুলাৰ কবিৰ লগে			
ভাৰ কথা।	ব.ন.	১২৫	১০০৭
বদাল দেসৰ ববিচাল জিলাৰ			
এফাল।	.	১২৫	১০০৭
লুং চাং নামে এটি নগা			
লৰাৰ কথা।	ন.ল.ক.	১২৬	১০০৮
অনেক দেসৰ সন্ধান।	.	১২৭	১০০৯
মান দেসৰ মিলন হোআৰ			
বাজা।	.	১২৭	১০০৯
১৮৫২ সঁকৰ কলিকতা পুলিচৰ			
বিপৰ্ট।	.	১২৮	১০১০
অগনাথ তিৰ্থত জাজিক			
লোকৰ মৰন।	.	১২৮	১০১০
চেণ্ডেহৰ, অৰ্থাত আহিনৰ			
পঞ্জিকা।	.	১২৮	১০১০
৮ বছৰ। চেণ্ডেহৰ, ১৮৫৩।	নম্বৰ ৯।		
বিলাম দিন আৰু ইশ্বৰক ভজা			
ঘৰ।	ম.	১২৯	১০১১
ঢাকাৰ মল মল কাপৰৰ			
বিবৰন।	বিং সং	১৩১	১০১৩
চৰাই চলনৰ সক্তি।	ড.	১৩২	১০১৪
মান দেসৰ কাৰেন লোকৰ			
আখ্যান।	ম.	১৩৩	১০১৫
মোচেক নতু হেৰোআ পুত্ৰ।	ক.	১৩৪	১০১৬
উপকাৰি পৰামৰ্শ।	ন.ল.ক.	১৩৭	১০১৯
বিবেচনাৰ গুন। (পত্ৰ)			
ঐপূৰ্ণানন্দ সৰ্মা	১৩৮	১০২০	
সংসাৰৰ মায়াৰ বজাৰ।	বি.	১৩৮	১০২০
স্বৰ সিকা এটা পাৰ চৰাইৰ			
কথা।	ত.ম.ব.	১৩৯	১০২১
হাতি আৰু সিয়ালৰ জিটোন্ড।	জ.ট.	১৪০	১০২২
বিজ্ঞা সিকাৰ নিবেদন।	ঐচিকা দাস	১৪১	১০২৩
ইংৰাজি লোকৰ আগৰ			
কালৰ অসম্ভ্য বেহুলাৰ।	.	১৪৩	১০২৫
মিজ্জকোপ আৰু এক নিহঁৰ			
লৰাৰ কথা।	ব.ন.	১৪৩	১০২৫
বিবাহৰ স্বৰ।	.	১৪৪	১০২৬
বিবাহৰ সন্ধান।	.	১৪৪	১০২৬
অক্তোবৰ, অৰ্থাত কাতিৰ পঞ্জিকা।	.	১৪৪	১০২৬
৮ বছৰ। অক্তোবৰ, ১৮৫৩।	নম্বৰ ১০।		
ববি নামে এটা সাহসিক			
কুহুৰ আখ্যান।	উং	১৪৫	১০২৭
বিজ্ঞা ৰূপ ত্ৰিখ্য।	চি.দ.	১৪৭	১০২৯

	লেখক	বচন-	খণ্ড
	কিয়া	মতে	পিটি
দানসিল ৰূপে আপোনাক			
উচৰণ কৰা এক চাকৰৰ			
কথা।	ব.ন.	১৪৮	১০৩০
অকনোদই পৰ্হা সৰু চাতৰ-			
বিলাকৰ প্ৰতি কিছু কথা।	ম.	১৪৯	১০৩১
কলিকতাৰ পৰা চতুৰ্থ পজ।			
এজন অচমিয়া লোক	১৫০	১০৩২	
ঢাকাৰ মল মল কাপৰৰ			
বিবৰন।	বিং সং	১৫১	১০৩৩
স্বৰণ।	ন.ল.ক.	১৫২	১০৩৪
ইণ্ডিয়ান নামেৰে আমেৰিকা			
দেসৰ আদি বাসি লোকৰ			
কথা।	ম.	১৫৪	১০৩৬
বিশ্বাসৰ কল।	ড.	১৫৫	১০৩৭
বৰ চতুৰ চোৰ।	.	১৫৬	১০৩৮
কামৰূপৰ বুৰজি, ৮ আখ্যা।	.	১৫৭	১০৩৯
মধু বস।	ন.ল.ক.	১৫৮	১০৪০
অনেক দেসৰ সন্ধান।			
মান দেসৰ বাজা।	.	১৫৯	১০৪১
চুলতান বজাই সৈতে কচিয়া			
অধিকাৰৰ বিবাদ।	.	১৫৯	১০৪১
নৱেহৰ, অৰ্থাত আখোনৰ			
পঞ্জিকা।	.	১৬০	১০৪২
৮ বছৰ। নৱেহৰ, ১৮৫৩।	নম্বৰ ১১।		
জেনবল চেব চাৰ্চ চ নেশিয়ৰ			
ত্ৰিত্য হোআৰ বাজা।	॥	১৬১	১০৪৩
প্ৰধান আৰু ইতৰ লোকক বেহুলাৰ			
কৰাৰ কথা ॥	১৬২	১০৪৪	
তিবোতাক বধ কৰাৰ কথা।	.	১৬৪	১০৪৬
অতি দুৰৈ ঠাইলৈ দেখা জহৰ			
কথা।	.	১৬৫	১০৪৭
ভাল ৰূপে কাকত পৰ্হাৰ নিয়ম।			
Sri Purnanond Sorma	১৬৭	১০৪৯	
চিচিলি আৰু নাগলি বাজ্যৰ			
আলকৰো বজা।	ব.ন.	১৬৯	১০৫১
কোন অধিকাৰ শ্ৰেষ্ঠ।	.	১৬৯	১০৫১
কৃত্তিক চাণ্ডৰ বিবৰন।	.	১৭০	১০৫২
এক বুদ্ধিক কুহুৰৰ কথা।	ন.ল.ক.	১৭১	১০৫৩
যেৰি কেবিল।	.	১৭২	১০৫৪
হুৰ্জনৰ চাতুৰি।	.	১৭২	১০৫৪
জহনিৰ বিবৰন।			
ঐমিৰ মজ্জৰ হুচন	১৭৩	১০৫৫	
মাউৰ ধৰা গৰুৰ দৰব দিয়াৰ কথা।	১৭৪	১০৫৬	

লেখক যত্নে-	খণ্ড	কিমা	মতে	পিঠি	পিঠি
অনেক দেশের সন্ধান।	. ১৭৫	১০৫৭			
ডিচেম্বর অর্থাৎ পুহ পত্রিকা।	. ১৭৬	১০৫৮			
৮ বছর। ডিচেম্বর, ১৮৫৩। নম্বর ১২।					
ফেটি সাগর বিবরণ।	॥ ১৭৭	১০৫৯			
দ্বয়ো বিসে ভাল কবি চাব লগা।	. ১৭৮	১০৬০			
এজন কইদি আক এনুবর কথা। ব.ন.	১৭৯	১০৬১			
আগর কালর ভবিত্ত বাক্য।	(পত্র)	ন.ল.ক. ১৮১	১০৬৩		
মহা চিকন্দর আক ডেওর	মাক।	ব.ন. ১৮২	১০৬৪		
পুনি কপত লিখা মহা চিকন্দর	বাদস্তাব নকচা।	. ১৮৩	১০৬৫		
বিবাহর সময়ত জি সকল নিয়ম	প্রতি পালন করা কর্তব্য তাব কথা।				
এজন অচমিয়া লোক	১৮৪	১০৬৬			
অচম দেশের বালক সকলর বুদ্ধি	আক যথার্থ গিয়ান বাহিব উপাই।				
Sri Purnanond Sorma	১৮৮	১০৭০			
বিভাব বিসয়ে উপদেশ।	ন.ল.ক. ১৮৯	১০৭১			
ইশ্বরত ভক্তি কবাব কথা।	. ১৯০	১০৭২			
অনেক দেশের সন্ধান।	॥ ১৯০	১০৭২			
জাহুআবি, অর্থাৎ মাদব	পত্রিকা।	. ১৯২	১০৭৪		
৯ বছর। জাহুআবি, ১৮৪৪। নম্বর ১।					
অনেক দেশের সন্ধান।	. ১	১০৭৫			
জাজির জাজা, ৬ আখ্যা।	॥ ৫	১০৭৬			
ডেউকা হিন বিয়া চবাই।	. ৭	১০৮১			
দিলির বজা কুতুব উদিনর	বংসাবলি।	ন.ল.ক. ৭	১০৮১		
জাজা কথা কথা।	ক.ভ.	৯	১০৮৩		
অকনোদইর হুনিয়ম।					
অকনোদই পাঠক এজন	১৩	১০৮৭			
এজন বাদস্তা আক দরবেচ	কবি।	. ১৩	১০৮৭		
অচমিয়া লোকলৈ নিবেদন পত্র।					
এজন অচমিয়া লোক	১৪	১০৮৮			
বিদ্যার বিবাহ। এজন অচমিয়া লোক	১৫	১০৮৯			
বজাব হুং দেখাব কল।	. ১৫	১০৮৯			
লবা কালে কবির কবর।					
বীণেশ্বর লয়	১৬	১০৯০			
ফেব্রুআবি, অর্থাৎ কাওর	পত্রিকা।	. ১৬	১০৯০		

লেখক যত্নে-	খণ্ড	কিমা	মতে	পিঠি	পিঠি
অকনোদইর অর্থে ধন পোআ	বচিত।	. ১৬	১০৯০		
৯ বছর। ফেব্রুআবি, ১৮৫৪। নম্বর ২।					
অনেক দেশের সন্ধান।	. ১৭	১০৯১			
ধেহ দেশের বন।	. ১৮	১০৯২			
A goldsmith's trick	. ১৯	১০৯৩			
বাহব পবা বখ্যা পোআ।	. ১৯	১০৯৩			
Cholera at Mymensing	. ১৯	১০৯৩			
Census of Mysore	. ২০	১০৯৪			
এটা পর্বতর বিবরণ।	ব.	২০	১০৯৪		
অচমিয়া ভাঙ্গা। এজন অচমিয়া লোক	২১	১০৯৫			
মোচাব বিবরণ।	ন.ল.ক. ২২	১০৯৬			
আবাম ত্রাব আখ্যান।	[ন.ল.ক.] ২৫	১০৯৯			
ইলুতমন্ত্র আখ্যান।	[ন.ল.ক.] ২৫	১০৯৯			
ফিবোজর আখ্যান।	[ন.ল.ক.] ২৬	১১০০			
চুলডানা বজিয়া।	ন.ল.ক. ২৬	১১০০			
মাতবর ঐকুত অকনোদই সম্পাদক	মহাসই মাতবর।				
ঐমির মজকর হুচেম	২৭	১১০১			
চিকন্দরিয়া নগরত লাভ লাখ	পুখি পোবা।	. ২৯	১১০৩		
গিরাতি পরিয়াল বিলাকলৈ	আচবির লগা কথা।	ব.ন. ২৯	১১০৩		
এনুব আক তাব বোজাব কথা।	ব.ন. ৩০	১১০৪			
গিত।	ও.ও. ৩০	১১০৪			
ইশ্বর বচন।	. ৩১	১১০৫			
ইশ্বর আগ্যা। অচমিয়া লবার হিজ	৩২	১১০৬			
বিবাহর সন্ধান।	. ৩২	১১০৬			
ইংবাজি দেশের ইহুল।	. ৩২	১১০৬			
মাহুহর হাব।	. ৩২	১১০৬			
মার্চ, অর্থাৎ চতর পত্রিকা।	. ৩২	১১০৬			
৯ বছর। মার্চ, ১৮৫৪। নম্বর ৩।					
অনেক দেশের সন্ধান।	॥ ৩৩	১১০৭			
মৌ মাখির জু।	ন.ল.ক. ৩৬	১১১০			
জাজির জাজা।	. ৩৭	১১১১			
আমেঝিকার ছই জন চিকাষি	লোকর বিবরণ।	আ. ৩৮	১১১২		
জুত বখ্যা পোআ।	হুতজি ৪০	১১১৪			
কিউন কবাব কথা।	ব.ন. ৪১	১১১৫			
অচম দেশের জুবা মচলমান সকলক	প্রতি নিবেদন পত্র।				
বীজুত বাবট রোম পাছবি চাহাব	৪৩	১১১৭			

লেখক যচবে- খণ্ড কিরা মতে পিটি পিটি	লেখক যচবে- খণ্ড কিরা মতে পিটি পিটি
<p>অকনোদই পৰ্হা লৰা বিলাকলৈ। ন.ল.ফ. ৪৪ ১১১৮</p> <p>পাটক চোঁৰা চৰাইৰ বিবৰন। প্র.চ.দ. ৪৫ ১১১৯</p> <p>এজন চাহাবৰ ঘৰিৰ ওপৰত এই কপ কথা লিখি ধোআ হৈছিল। ন.ল.ফ. ৪৫ ১১১৯</p> <p>ছুতিয় বহুৰামৰ আখ্যান। [ন.ল.ফ.] ৪৬ ১১২০</p> <p>চতুৰ্থ মচউদৰ আখ্যান। ন.ল.ফ. ৪৭ ১১২১</p> <p>নিতি বেহু। সঘাদ পজ পূৰ্ণচন্দ্ৰোদই Books for sale... ৪৮ ১১২২</p> <p>এপ্ৰিল, অৰ্থাত বহাগ মাহৰ পঞ্জিকা। ৪৮ ১১২২</p> <p>অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিতি। ৪৮ ১১২২</p>	<p>জুৰা ও গিয়ানি লোকলৈ নিবেদন। শ্ৰীপথ্যধৰ সৰ্মা ৭৩ ১১৪৭</p> <p>চকুৰ বিবৰন। . ৭৪ ১১৪৮</p> <p>সত সংসৰ্গ কৰাৰ কথা। . ৭৫ ১১৪৯</p> <p>মলুআ বজাৰ এখন চিঠি। শ্ৰী শ্ৰী মলুআ কপিৰাজ চক্ৰবৰ্তি ৭৬ ১১৫০</p> <p>বালিনৰ আখ্যান। ন.ল.ফ. ৭৭ ১১৫১</p> <p>জুন, অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা। . ৮০ ১১৫৪</p> <p>অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিতি। . ৮০ ১১৫৪</p> <p>৯ বছৰ। জুন, ১৮৫৪। নম্বৰ ৬। নানা দেশৰ সঘাদ। ৮১ ১১৫৫</p> <p>বাবৰ বাহুস্তাৰ বিবৰন। ৮৩ ১১৫৭</p> <p>গিত। (পদ্য) ন.ল.ফ. ৮৪ ১১৫৮</p> <p>“উঁও নিবেদন কৰি আচে।” ক. ৮৪ ১১৫৮</p> <p>জাজিকৰ জাজা, ৭ আখ্যা। . ৮৫ ১১৫৯</p> <p>অম্বিকা, সৰ্কেস্বৰি, প্রমতসিংহ কপ। . ৮৭ ১১৬১</p> <p>বিস্ৰাম বাবৰ কথা। ন.ল.ফ. ৮৮ ১১৬২</p> <p>লার্ক নামে ভৰত চৰাই আৰু সহ থকা খেতিৰ কথা। ব.ন. ৮৯ ১১৬৩</p> <p>জান এলিয়ড চাহাবৰ বিবৰন। . ৯০ ১১৬৪</p> <p>পৰিয়ালৰ সাসন। দ.ক. ৯১ ১১৬৫</p> <p>স্বকাজ্য আৰু স্বনিৰ্ভৰ। ব.ন. ৯২ ১১৬৬</p> <p>নিৰ্ভোল আৰম্ভ কৰা। ক. ৯২ ১১৬৬</p> <p>আমেৰিকা দেশৰ পেক চৰাই। . ৯৩ ১১৬৭</p> <p>বালিনৰ আখ্যান। ন.ল.ফ. ৯৩ ১১৬৭</p> <p>ইংলণ্ড আৰু স্কটলণ্ড দেশৰ মাছৰ সংখ্যা। . ৯৫ ১১৬৯</p> <p>প্রথমৰে পৰা অকনোদই লোআৰ সংখ্যা। . ৯৫ ১১৬৯</p> <p>Books for sale... . ৯৬ ১১৭০</p> <p>জুলাই অৰ্থাত সাওনৰ পঞ্জিকা। . ৯৬ ১১৭০</p> <p>Agents for the Orunudo . ৯৬ ১১৭০</p> <p>অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিতি। . ৯৬ ১১৭০</p>
<p>৯ বছৰ। মেই, ১৮৫৪। নম্বৰ ৫। নানা দেশৰ সঘাদ। . ৬৫ ১১৩৯</p> <p>নিৰ সিংহ আৰু বব বজাৰ মোহৰ। ৬৭ ১১৪১</p> <p>স্বৰূপি। ভ.স.ব. ৬৮ ১১৪২</p> <p>হুটৰ লগত লজ লোআ। (পদ্য) . ৬৮ ১১৪২</p> <p>The Golden Plover . ৬৮ ১১৪২</p> <p>মহা তিম্বৰ বেগৰ আখ্যান। ন.ল.ফ. ৬৯ ১১৪৩</p> <p>জাজিকৰ জাজা, ৭ আখ্যা। ৭১ ১১৪৫</p> <p>এজন ধৰ্মি তিৰি আৰু অধৰ্মি পুন্সৰ কথা। ন.ল.ফ. ৭২ ১১৪৬</p>	<p>৯ বছৰ। জুলাই, ১৮৫৪। নম্বৰ ৭। নানা দেশৰ সঘাদ। . ৯৭ ১১৭১</p> <p>আচৰিত কথা বাজা। হু ৯৯ ১১৭৩</p> <p>জাজিকৰ জাজা, ৮ আখ্যা। ১০১ ১১৭৫</p> <p>কলিকতাৰ পৰা সট পজ। এজন অচমিয়া লোক। ১০২ ১১৭৬</p>

লেখক কভে- খণ্ড
কিয়া মতে
পিটি পিটি

লেখক কভে- খণ্ড
কিয়া মতে
পিটি পিটি

নামান নামেবে এখন কুটিয়া বস্তু

হোআব কথা। স্ত. ১০৪ ১১৭৮

বাজেবব সিংহব সোন কপৰ

মোহব। ১০৫ ১১৭৯

চৰাপুজি যোকাযব বিবৰন।

শ্রীকাতিৰাম গৌহাই ১০৬ ১১৮০

সৰ্বকাল জিয়াই থকা গচ। ন.ল.ক. ১১০ ১১৮৪

হুয়ায়ুন বাদস্তাব বিবৰন। ॥ ১১১ ১১৮৫

আগষ্ট, অৰ্থাৎ ভাদব পজিকা। . ১১২ ১১৮৬

অকনোদইব অৰ্থে ধন পোআ
বচিতি। . ১১২ ১১৮৬

৯ বছৰ। আগষ্ট, ১৮৫৪। নম্বৰ ৮।

নানা দেশব সম্বাদ। . ১১৩ ১১৮৭

মাস্তবৰ শ্রিজুত অকনোদই সম্পাদক

মহাসয়লৈ নিবেদন।

Lakhmilal Dutt ১১৭ ১১৯১

সাঁথব দিয়া। মো ১১৮ ১১৯২

আকবৰ বাদস্তাব কথা। . ১১৯ ১১৯৩

ভূতলৈ ডাই কৰা অকাৰণ। ঘ.ল.প. ১২০ ১১৯৪

লখমি আৰু গোবিনাথব মোহব। . ১২৩ ১১৯৭

মহা মহিম শ্রিজুত অকনোদই

সম্পাদক মহাসই দেসোপকাবক

ববেস্থ। Sri Purnanond ১২৪ ১১৯৮

দাৰিদৰ ২৪ গিড। . ১২৪ ১১৯৮

জাতিকব আজা, ৮ আখ্যা। ॥ ১২৫ ১১৯৯

কৈকোবদৰ আখ্যান। . ১২৬ ১২০০

চেপ্তেব, অৰ্থাৎ আহিনব পজিকা। . ১২৮ ১২০২

Books for sale... . ১২৮ ১২০২

অকনোদই অৰ্থে ধন পোআ বচিতি ১২৮ ১২০২

৯ বছৰ। চেপ্তেম্বৰ, ১৮৫৪। নম্বৰ ৯।

নানা দেশব সম্বাদ। গ. ১২৯ ১২০৩

সিহুবিলাকব হিত্ত। মে. ১৩১ ১২০৫

দধিন সাগবৰ মাজুলিৰ এখন

মাজুৰ আৰু কথা কোআ কাঠ

এডোখৰ। ব.ন. ১৩২ ১২০৬

জোহাংগিব বাদস্তাব বিবৰন। . ১৩৩ ১২০৭

আব.হালাহ আৰু চাবাটব

বিবৰন। ক.দ. ১৩৪ ১২০৮

মহামহিম শ্রিজুত অকনোদই

সম্বাদ প্রকাশক চাহাব ববাববেস্থ।

টি. দ. ১৩৬ ১২১০

কেটেলা পছৰ বিবৰন। . ১৩৭ ১২১১

ক্রিক পাল নামে প্রথম হিন্দু

খ্রিষ্টিয়ানব বিবৰন। ন.ল.ক. ১৩৮ ১২১২

ৰোম দেশব বাদস্তাহ তিত্ত। . ১৩৯ ১২১৩

অচম বজাবিলাকব কপ। . ১৩৯ ১২১৩

ডাপ হাপক জয়। . ১৪০ ১২১৪

জাতিকব আজা, ৮ আখ্যা। ॥ ১৪১ ১২১৫

ধমব ডাব। কা. ১৪৩ ১২১৪

ৰোমব প্রধান বজাবিলাক। . ১৪৩ ১২১৭

কামকপ বজা নব নাৰায়নব

মোহব। . ১৪৪ ১২১৮

নেপাল দেশব কপ। . ১৪৪ ১২১৮

অকোব, অৰ্থাৎ কাতিব পজিকা। . ১৪৪ ১২১৮

অকনোদইব অৰ্থে ধন পোআ বচিতি। ১৪৪ ১২১৮

৯ বছৰ। অকোব, ১৮৫৪। নম্বৰ ১০।

অনেক দেশব সম্বাদ। . ১৪৫ ১২১৯

কাটি দিয়া এখন মাজুৰ কথা।

ব.প. ১৪৭ ১২২১

আওৰংজেবৰ বিবৰন। ॥ ১৪৯ ১২২৩

সভ্য বেহাৰব কথা। ব.ন. ১৫০ ১২২৪

ইহজা নিকি দিয়াৰ কথা।

Lakhmilal Dutt ১৫২ ১২২৬

সিঙ্গ লগা ড'ৰিকব বিবৰন। ॥ ১৫৩ ১২২৭

কলিকতাৰ পৰা অহা পত্ৰ। গ. ১৫৪ ১২২৮

অচম বজাবিলাকব কপ। ॥ ১৫৬ ১২৩০

জাতিকব আজা, ৮ আখ্যা। ॥ ১৫৭ ১২৩১

আপোন পেটিয়াৰ কল। ন.ল.ক. ১৫৯ ১২৩৩

জি হাবিত হুগজি... . ১৬০ ১২৩৪

নহেব, অৰ্থাৎ আঘোনব পজিকা। . ১৬০ ১২৩৪

অকনোদইব অৰ্থে ধন পোআ

বচিতি। . ১৬০ ১২৩৪

৯ বছৰ। নৱেম্বৰ, ১৮৫৪। নম্বৰ ১১।

অনেক দেশব সম্বাদ। ॥ ২৬১ ১২৩৫

পৰ্বতিয়া চাপৰ বিবৰন। ॥ ২৬৩ ১২৩৭

ডজিব আনন্দ। (পত) D. ২৬৪ ১২৩৮

হণ্ডব ভয়ত প্রাৰ্থনা। (পত) D. ২৬৪ ১২৩৮

ইংলণ্ডৰ আদি বাসি লোকব

দেহতা। ॥ ২৬৫ ১২৩৯

অচমিয়া আৰু বজালি ভালাব

কথোপকথন।

এই সংসাবৰ এখন লোক ১৬৮ ১২৪২

মিথো বজাই খ্রিষ্টিয়ান লোকবিলাকক

ভাবনা কৰা। ন.ল.ক. ১৭০ ১২৪৪

লেখক বচবে- খণ্ড	
কিন্না মতে	
পিঠি পিঠি	
বজাল দেসৰ আগৰ দিনৰ যোহৰ। . ১৭১ ১২৪৫	
খিষ্টেৰ পাচনিবিলাকৰ সংখ্যেপ	
বিবৰন। ন.ল.ক. ১৭৩ ১২৪৭	
বক অৰ্থাত পাখি মালা লোআ	
চৰাই। ॥ ১৭৫ ১২৪৯	
ডিচেবৰ, অৰ্থাত পুহৰ পজিকা। . ১৭৬ ১২৫০	
অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ	
বচিড। . ১৭৬ ১২৫০	
৯ বচৰ। ডিচেবৰ, ১৮৫৪। ১২ নম্বৰ।	
নানা দেসৰ সন্ধ্যা। . ১৭৭ ১২৫১	
মিচা বাদি। (পত্ৰ) D. ১৭৮ ১২৫২	
চেলাৰ বিবৰন। . ১৭৯ ১২৫৩	
এটা বাঘে মাহুৰ গক যবা। . ১৮০ ১২৫৪	
যোচা নতু গোপোলৰ জঁপা। ক. ১৮১ ১২৫৫	

লেখক বচবে- খণ্ড	
কিন্না মতে	
পিঠি পিঠি	
খিষ্ট বিচাৰ্ডৰ খিষ্টোস্ত বচন। ব.ন. ১৮৩ ১২৫৭	
পেংগুইন চৰাইৰ নকচা। . ১৮৪ ১২৫৮	
নাদিৰ শ্ৰা বাদশ্ৰাৰ বিবৰন। . ১৮৫ ১২৫৯	
মহা কবি কালিদাসৰ জিৱন	
জিৱিতান্ত। গ. ১৮৬ ১২৬০	
হিহুৰা আদি বিদেশৰ কপ। . ১৯০ ১২৬৪	
এহনি ৰোগৰ সংখ্যেপ বিবৰন।	
Sri Purnanond Sorma ১৯১ ১২৬৫	
গিয়ানৱলি। . ১৯১ ১২৬৫	
Agents for the Orunudo ১৯২ ১২৬৬	
অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ	
বচিড। . ১৯২ ১২৬৬	
জাহাজাবি, অৰ্থাত মাঘৰ পজিকা। . ১৯২ ১২৬৬	

লেখক অনুসৰি বিসই-স্মৃতি

গিতিবোৰৰ তলৰ গিতি-সংখ্যাহে ইয়াত দিয়া হৈছে। তৰা-চিনবিলাক গাঁও আৰু পদাৰ চিন।

অ.		হিন্দুস্থানৰ নানা প্ৰদেশ	৮৩৫
আমেৰিকা প্ৰথমে দৰ্শন হোৱাৰ কথা	২০	ইশ্বৰ উত্তৰ শিষ্টিকৈ গোবৰুৱা	৮৩৫
অ. চ. ক.		উইৰ কথা	৮৪৫
গিহানৰ পুৰাণ	৮৭২	গিহানৰ পুৰাণ, অৰ্থাৎ মজ্জা	৮৪৬
পৰিধাৰ বন	২২৫	সোনতকৈ শ্ৰম ভাল	৮৫১
অচমিয়া লবাব মিত্ৰ:		ইশ্বৰ চকু সকলো ঠাইতে আছে	৮৬১
আনন্দিবাম ফুকন চাওক।		চিপিও সেনাপতিৰ চৰিত্ৰৰ কথা	৮৭৬
অকনোদই পাঠক এজন		ইশ্বৰৰ আগ্য	১১০৬
অকনোদইৰ স্থানীয়	১০৮৭	নানা ঘটনা	
অ. ল. ম: আনন্দিবাম ফুকন চাওক।		ই. হ. ব.	
অ. হ. দ.		জিহ্ম হোআ পাহুৰি বাৰ্কৰ চাহাবৰ	
কন্থাকিয়চ বজাই খ্ৰিষ্টীয়ান লোকক পৰিধা		বিবৰন	৪৫২, ৪৭২, ৪৭৮
কৰি প্ৰতিফল দিয়া	২৭০	ৰামগতিৰ বিবৰন	৪৮৭, ৪৯৬
আপোনাৰ হিত চিন্তা কৰু	২৭৪	ধৰ্মি চহৰিয়া এজনৰ বিবৰন	৫২২
মো মাথিৰ কথা	২৭৫	উৎ	
আ।		বৰি নামে এটা সাহসিক কুকুৰৰ আখ্যান	১০২৭
বিভিচাৰ বিসয়ক	২২১	এই সংসাৰৰ এজন লোক	
নগাৰ বিবৰন	২৪২	অচমিয়া আৰু বজালি ভাষাৰ কথাপকথন	১২৪২
খামতিৰ বিবৰন	২৫০	এজন অচমিয়া লোক, ওপৰ অচমত থকা	
মিচিমিৰ বিবৰন	২৫১	অচমিয়া লোকসকলৰ হিত কথা	২২৭
চিংকোৰ বিবৰন	২৫৭	এজন অচমিয়া লোক, কলিকতা নগৰত থকা	
আবৰ, বৰ আবৰ, মিৰি আৰু ডফলাৰ		অচম দেশৰ লোকসকলৰ প্ৰতি নিবেদন পত্ৰ	
বিবৰন	২৮০	২৪২, ২৮৬, ২৯৬, ২৯৭, ১০৩২, ১০৮৮	
ঈকাৰ বিবৰন	৩১৬	বিবাহৰ সময়ত বি সকল নিয়ম প্ৰতিপালন	
আমেৰিকাৰ দুই জন চিকাৰি লোকৰ বিবৰন	১১১২	কৰা কৰ্তব্য তাৰ কথা	১০৬৬
আ. ই. দ.		বিধবাৰ বিবাহ	১০৮২
মৰমিয়াল কুকুৰ	২২১	অচমিয়া ভাষা	১০৯৫
আনন্দিবাম ফুকন (অ. ল. ম., অচমিয়া		ও.	
লবাব মিত্ৰ, লবাব মিত্ৰ, Young Assam)		সিঙ*	৮১৬, ২৫৭
ইংলণ্ডৰ বিবৰন	১২৮	ও. ও.	
নানা সন্ধ্যা	৩৮৪	সিঙ*	১১০৪
পৰিলম্বৰ কল	৩৯৩	ক.	
ৰাতিৰ বিবৰন	৫১২	অচমিয়া আৰু বজালি মাহুৰ চৰিত্ৰ ভুলনা কহি	
হায়া	৫৪৬	এটি চো	১৪৮
অচম দেশ সজ্ঞা আক্ৰমণ কৰা কথা	৬৩৫	ক. ব. চ.	
		নগাঁৱত হাতিৰ লগাৰ কথা	২৭৮

ক. স.		জ. ড.	
ধৰ্ম গিড*	১৬	সত্য ধৰ্মৰ চাবি প্ৰমান	২৩২
কা.		জে. ট.	
ধনৰ ভাৰ	১২১৭	জ্ঞান কৰ্তাৰ আগমন	১৭০
কাভিৰাম গৌহাই		জোব.	
চৰাপুঞ্জি মকামৰ বিবৰন	১১৮০	প্ৰিথিবিৰ আকৰ্ষনৰ বিসইতে দুই জনৰ	
কিনাবাম সজিয়া		কথোপকথন	১২১
কলিকতাৰ স্থিতিৰ্ভাৰ্তি	৫৬৮	দ.	
কু.		বাপেক পুতেক আৰু গাধ	৫৮
আচৰিত কথা বাজা	১১৭৩	বৰখুনৰ কথা	৯৯
খে.		মাউৰ কালত বুৰা দাগবিয়াৰ মহত্বাৰ বিবৰন	১৩৬
এই দেশত মধ্য মধ্য...	৭২৬	দ. ক.	
গ.		পৰিয়ালৰ সানসন	১১৬৩
নানা দেশৰ সন্ধান	১২০৩	দয়্যাবাম চেটিয়া	
কলিকতাৰ পৰা অহা পত্ৰ	১২২৮	চাপাখানাব বিবৰন*	২০২
মহাকবি কালিদাসৰ জ্বিন্ন বৃত্তান্ত	১২৬০	বঙ্গপুৰ নগৰৰ বৰ্ণন*	
ঘ.		দে.	
গদ্য নাৰায়ন চিল	২৬৮	সিন্ধুবিলাকৰ হিত্ত	১২০৫
ঘ. ল. প.		ধ.	
আকবৰ বাহাদুৰ কথা	১১২৩	গিয়ান আৰু লাভ বৰ্হাৰ কথা	২৩৩
ঘি.		ধনিৰাম	
দুখিয়া লোকক দায়া কৰা	২৫৫	আমেৰিকালৈ জোআ শ্ৰীলুচিএন হেইডন	
আচৰিত ৰূপে প্ৰান ৰখা পোআ	২৫৭	জাব নিজ নাম ধনিৰাম, সেয়ে লিখা পত্ৰ	৩৬৯
বনিয়ন চাহাব আৰু বন্দিগাল বখিৰাৰ কথা	২৮৮	ধৰ্ম কামন্ত গোহাঁই	
আনন্দেৰে মৰন	২৮৮	গুআহাটিৰ বিবৰন*	২৭৩
সংসাৰৰ মায়াৰ বজাৰ	১০২০	ধ. ল. হ.	
চ. অ. ক.		আপুনি আপোনাৰ বিচাৰ কৰা উচিত অথবা	
ইহুৰে আপোনাৰ লোকক ৰখা	৭২৮	তিনটা লৰাৰ বিবৰন	৪৪১, ৪৬১
চিকা দাস (চৌচিকা দাস, চি. দ.)		ন. ল.	
বিজ্ঞা সিকাৰ নিবেদন	১০২৩	প্ৰিস্তিং প্ৰেচৰ বিবৰন অৰ্থাত চাপা খানাব	
সত সংসৰ্গ কৰাৰ কথা*	১১৪৯	আখ্যান	২৩
মহামহিম শ্ৰীজুত অকনোদই সন্ধান প্ৰকাশক		দানিএল ভবিত্তত বক্তাৰ বিবৰন	৫৫
চাহাব বৰাববেহু	১২১০	গিয়ান	১১৪
জ. ট.		সত্য ভক্তিৰ লাভ	১৪৬
আটিৰ বিসই	৮১০	জবে নামে এটা নগা লৰাৰ মৰন	১৭৭
মৰনৰ বিসই কিচু চিন্তা	৮১৩	পৌল পাচনিৰ বিবৰন	১৭৮, ১৮৪
এটা ন ভবা গননা	৮১৩	প্ৰথম ইহুৰে খ্ৰিষ্ট কৰাৰ কথা	১৮৫, ১৯৪
আকৰ্ষন আৰু ডাপৰ বিসই	৮৪৩	জলাগাবনৰ কথা	২০০, ২০৮
খেহ লোকৰ ক্ৰিপা কৰোঁতা দেবি	২২১	আব্ৰাহামৰ বিবৰন	৩২৪
কুডাৰনা	২২৬	ইচাকৰ বিবৰন	৩৫৫
মাহুহ আৰু জহবিলাকৰ মাজত জি ভেদ হই		হাকোবৰ বিবৰন	৩৮০
তাৰে কিচু কথা	২৩৬	য়োচেকৰ বিবৰন	৩৮৬, ৩৯৫, ৪০৪, ৪০৮
কালৰ বিসই	২৪২	বিজ্ঞাৰ উপাই*	৫১৯
হাতি আৰু সিঁদাৰ দ্ৰিষ্টান্ত	১০২২		

ইশ্বৰৰ দসম আগা*	৫২০
প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ অৱতাৰ বিবৰন*	৫২১
নৰকৰ বিবৰন*	৫২২
অৱগৰ বিবৰন*	৫২২
বিনই বচন*	৫২৩
ন.ল.ফ.	
হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি	৪১৬, ৪২৪
গজনিৰ দুতিয় বজা মহমদৰ আখ্যান	৪২৮
গজনিৰ ত্ৰিতীয় বজা মচউদৰ আখ্যান	৪২৯
হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি Death of Masoud	৪৩২
গজনিৰ চতুৰ্থ বজা মদুদ	৪৩২
গজনিৰ পঞ্চম বজা দুতিয় মচউদ	৪৩৩
গজনিৰ ষষ্ঠ বজা আবদুল হচেন	৪৩৩
গজনিৰ সপ্তম বজা আবদুল বাচেদ	৪৩১
গজনিৰ অষ্টম বজা কেকুখজাদ	৪৩৫
গজনিৰ নৱম বজা ইব্ৰাহিম	৪৩৫
গজনিৰ দসম বজা ত্ৰিতীয় মচউদ	৪৩৬
গজনিৰ একাদশ বজা আৰ্চিলা	৪৩৬
গজনিৰ দ্বাদশ বজা বহবাম	৪৩৬
গজনিৰ ত্ৰয়োদশ বজা খোশ্ৰো	৪৩৮
গজনিৰ চতুৰ্দশ বজা দুতিয় খোশ্ৰো	৪৩৮
গৌৰৰ দুতিয় বজা মহমদৰ আখ্যান	৪৪৭
কাৰাজিমৰ বাদশ্য মহমদৰ আখ্যান	৪৪৭
জলিচ খাৰ ৰাজ্যৰ বিবৰন	৪৪৮
খ্ৰিষ্টৰ কথাত তোমালোকৰ মনে কি ধৰে	৪৮৩
তিনিজন ভাইৰ মিশনেৰি জাজা	৭১২
ইশ্বৰে পাপ কৰাইনে?	৭৪২
মৈদামত জিয়াই থোআ এটি কেঁচুআ চোআলিৰ কথা	৭৫১
শিজি মাজিয়ে লৰাক কেনেকৈ সিকাই?	৭৫৭
আপোনাৰ দৰে লোকক হিত কৰা	৭৬২
ধন কৰাৰ কথাত হিতোপদেশ	৭৭৬
অলপ পাপলৈকো ভই কৰাৰ কথা	৭৭৭
মই প্ৰাৰ্থনা কৰিব নে জানে?	৭৮০
স্বৰূপি বচন	৭৮০
তিৰ্থৰ বিবৰন* ১-৩ আখ্যা	৭৮১, ৮০৭
তিৰ্থৰ জাজা*, ৪-১০ আখ্যা	৮২৩, ৮৩২, ৮৫৫, ৮৭১, ৮৮৭
ধৰম সাস্ত্ৰক মান্ত কৰা এক সৰু লৰাৰ কথা	৮২০
মিচা কথাত ভই পোআ এক সৰু লৰাৰ কথা	৮২২
চুব কৰিবলৈ ভই কৰা এক সৰু লৰাৰ কথা	৮২২
আগ্ৰিণা বজা	৮২৪
ধৰম কথাৰ সত্য। নানা বিধ ধৰম আচৰন কৰা লোকৰ সংখ্যা	৮৩৪
মাহুৰৰ অমৰনৰ বিসয়ে আকাশৰ জ্বাৰিলাকে প্ৰধান দিবা*	৮৪১

বাডিৰাম প্ৰচাৰকৰ সান্তনা ৰূপে মৰন	৮৬৫
লুং চাং নামে এটি নগা লৰাৰ কথা	১০০৮
অৱগ	১০৩৮
মধু বস	১০৪০
এক বৃথিক কুৰুৰ কথা	১০৫৩
আগৰ কালৰ ভবিষ্যত বাৰু*	১০৬৩
বিজ্ঞাৰ বিসয়ে উপদেশ	১০৭১
দিলিৰ বজা কুতুবুদ্দিনৰ বংসাবলি	১০৮১
মোচাৰ বিবৰণ	১০৯৬
আবাম শ্ৰাব আখ্যান	১০৯৯
ইলুতমন্তৰ আখ্যান	১০৯৯
কিবোজৰ আখ্যান	১১০০
চুলতানা ৰাজিয়া	১১০০
অকুনোদই পৰ্হা লৰাবিলাকলৈ	১১১৮
এজন চাহাবৰ ঘৰিৰ ওপৰত এইকপ কথা লিখি থোআ হৈচিল*	১১১৯
দুতিয় বহবামৰ আখ্যান	১১২০
চতুৰ্থ মচউদৰ আখ্যান	১১২১
পাপিৰ প্ৰাৰ্থনা*	১১২৬
মহা তিম্বৰ বেগৰ আখ্যান	১১৪৩
এজনি ধৰ্মি ভিবি আৰু অধৰ্মি পুৰুষৰ কথা	১১৪৬
বালিনৰ আখ্যান	১১৫১, ১১৬৭
শিঙ*	১১৫৮
বিল্যাম বাৰৰ কথা	১১৬৬
সৰ্বকাল জিয়াই থকা গচ	১১৮৪
ক্ৰিক পাল নামে প্ৰথম হিন্দু খ্ৰিষ্টিয়ানৰ বিবৰন	১২১২
আপোন পেটিয়াৰ ফল	১২৩৩
নিৰো বজাই খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাক ভাবনা	১২৪৪
খ্ৰিষ্টৰ পাচনিবিলাকৰ সংখ্যে বিবৰন	১২৪৭
জু.	
নামান নামেৰে এজন খ্ৰিষ্টীয় স্বত্ব হোআৰ কথা	১১৭৮
পৰ্য্যবৰ সৰ্গা, শ্ৰী	
জুআ আৰু গিয়ানি লোকলৈ নিবেদন	১১৪৭
প. স.	
খ্ৰিষ্টবিৰ আকাৰৰ বিসই	১৩
মতোআল হোআৰ কথা	৮৮
পমৰৰ সৰ্গ, শ্ৰী	
লৰা কালে কৰিব বিচাৰ	১০২০
পূৰ্ণানন্দ সৰ্গা, শ্ৰী	
(Sri Purnanond Sorma)	
বিবেচনাৰ ওপ *	১০২০

ভাল কপে কাকত পৰ্হাৰ নিয়ম	১০৪৩	দখিন সাগৰৰ মাজুলিৰ এজন মাহুহ	
অচম দেসৰ বালক সকলৰ বুধি আৰু বথার্থ		আৰু কথা কোআ কাঠ এডোখৰ	১২০৬
গিয়ান বাহিবৰ উপাই	১০৭০	সত্য বেহুৰাৰ কথা	১২২৪
মহা মহিম শিকুত অকনোদই সম্পাদক		ব্রিধি বিচাৰ্ডৰ খ্ৰিষ্টোক্ত বচন	১২৫৭
মহাসই মেসোপকাৰক বৰেন্দ্ৰ	১১২৮	ব. প.	
গ্ৰেহনি বোগৰ সংক্ষেপ বিবৰন	১২৬৫	ফাঁচি দিয়া এজন মাহুহৰ কথা	১২২১
পু. স.		বিং সং, বিবিধার্থ সংগ্ৰহ	
হিত কথা সকল	১১৩০	লক্ষা দিগৰ বিবৰন	২৮৩
প্ৰ. চ. ম.		খেই দেসৰ জক নামেৰে সাগৰত	
পাঠক চোঁৱা চৰাইৰ বিবৰন	১১১২	ফুৰা জাহাজ	২২২
প্ৰাণনাথ বৰুৱা		ঢাকাৰ মল মল কাপৰৰ বিবৰন	১০১৩, ১০৩৩
কলি[ক]তা আমি ভাটি দেসৰ বিবৰন	৩০২	অ.	
ক.		কানিৰ বিবৰন	৬
তিনিটা সৰু মাচৰ খ্ৰিষ্টোক্তৰ কথা	১২১	কাকতি ফৰিদৰ কথা	৪৪
ব.		ফটিকাৰ বিবৰন	৪৫
সিল হৈ জোআ ম'হৰ কথা	৩৭	ধৰমৰ কথা বাজা	১৫১
ভেজ জোআ সিৰৰ বিবৰন	৩৭	আয়বলঙ আৰু...	১৫২
কেমুতাই অৰ্ণাত বনবৌ পহুৰ বিবৰন	৪৩	এই অসম দেসৰ ...	১৫২
মৰনৰ ভই হেলা কৰা এজনৰ কথা	৭২	মাহুহ এজনক ফাঁচি দিয়াৰ কথা	১৬৭
জোআ নগৰৰ কাঠৰ ঘোঁৰা	১২২	বুৰা মাহুহ এটা মৰাৰ কথা	২০২
এটনা পৰ্বতৰ বিবৰন	১০২৪	ড.	
বং		চৰাই চলনৰ সক্তি	১০১৪
দেও পুথক লৰাৰ গান	৮৭০	বিস্বাসৰ কল	১০৩৭
ব. ম.		ভ. ম. ম.	
কুহুৰ আৰু গিয়ালৰ কথা	৩৬২	হুৰ সিকা এটা পাৰ চৰাইৰ কথা	১০২১
অসম লৰা আমেৰিকালৈ জোআৰ কথা	৩৬৫	হুবুধি	১১৪২
গুপ্ত ধন	৩৭২	ম.	
ব. ন.		কএদি এজনক ফাঁসি দিয়া কথা	৩০
প্ৰাথমিক শিধ্যা	২৭৫	প্ৰিথিবিৰ পূৰ্বকালিৰ ইতিহাসৰ	
ইশ্বৰ আৰু তেওঁৰ খ্ৰিষ্টীৰ কৰমৰ কথা	২৮৭	সংক্ষেপ বিবৰন	৬০
অন্তৰোবক আমি জি কপ বেহুৰাৰ কৰিব		অকনোদই পৰ্হা সৰু লৰাবিলাকৰ প্ৰতি	
লাগে তাৰ কথা	১০০৭	প্ৰথম প্ৰনই পজ	৬৭
মিক্কোপ আৰু এক নিষ্ঠুৰ লৰাৰ কথা	১০২৫	মিচৰ দেসৰ বিসই	৭৩
হানসিল কপেৰাপোনাক উচৰগ কৰা		উত্তমাসা অস্ত্ৰবিপ ঘুবি, ইউৰগৰ পৰা	
এক চাকৰৰ কথা	১০৩০	ভাৰতবৰ্গলৈ প্ৰথম আহিবৰ কথা	৬৩, ৭২
চিচিলি আৰু নাপলি ৰাজ্যৰ আলফোৰা ৰজা	১০৫১	মিচৰ দেসৰ দিলই	৭২
এজন কইদি আৰু এন্দুৰৰ কথা	১০৬১	মহুস্ত পুত্ৰৰ পৰা পণ্ডিত	৮১
মহা চিকন্দৰ আৰু তেওঁৰ মাক	১০৬৪	প্ৰাৰ্থনা কৰা কল	৮২
গিয়ানি পৰিয়াল বিলাকলৈ আচৰিব		খ্ৰিষ্টিয় পূৰ্বকালিৰ ইতিহাসৰ সংক্ষেপ বিবৰন	
লগা কথা	১১০৩	মিহদিবিলাকৰ কথা	৮৮
এন্দুৰ আৰু তাৰ বোজাৰ কথা	১১০৪	মাদিয়া ৰাজ্য, পাৰ্চিৰ ৰাজ্য	৮৯
কিৰ্তন কৰাৰ কথা	১১১৫	গ্ৰিক দেসৰ কথা	৮৬
লাৰ্ক নামেৰে ভৰত চৰাই আৰু সহ থকা		ৰোমৰ ৰাজ্য	৮৮
খেতিৰ কথা	১১৬৩	খ্ৰিষ্টিয় আৰু তাৰ সন্তানবিলাকৰ খ্ৰিষ্টোক্ত	৮৯
বৰ্কাৰ্জ আৰু বনিৰ্তৰ	১১৬৬	ডিন ডিন দেসৰ মহা স লৈ বেহুৰাৰ	১০৭

বুৰা মাহুৰ আৰু ত্ৰিভূ	১২২	লক্ষা উপদিশৰ কথা	১০৪
ভামাখু জি মন্দ ভন ভাৰ বিবৰন	১৪৪	কম্পানি বাহাদুৰৰ বিবৰন	২৭৫
দিশল সিন্ধু থকা পহৰ ত্ৰিষ্টাভ	৪২৩	বাৰট ব্লেণ্ড, শ্ৰীজুত	
কলিকতাৰ থকা শ্ৰীজুত স্বজাত আলিএ লিখা পত্ৰ	৬৩২	অচম দেশৰ জুবা মচলমান সকলৰ প্ৰতি নিবেদন পত্ৰ	১১১৭
মাজি বধ	৭১২	ক.	
জিয়াই থাকিবলৈ কেৱল পাঁচ ধন্তক মাথোন	৭১২	পূৰ্বকালৰ ইতিহাস, আখ্যা	
ভাৰতৰ ডিজিৰে এটা মাহুৰৰ কথা	৭২০	১ : ত্ৰিষ্টি কৰা বিবৰন	৬২০
এজনি ধৰ্ম্মি তিবোতাৰ কথা	৭৩৪	২ : আদমে পাপ কৰা কথা	৬২২
পিজি মাজিক সমাদৰ কৰা	৭৩৬	৩ : কইন আৰু হেবেলৰ কথা	৭১৫
ধনৰ উত্তম ধৰত	৭৩৬	৪ : জলপ্ৰাবন	৭২২
হুটা সক লৰাৰ কথা বাজা	৭৩৬	৫ : আত্মাহামলৈ অধিকাৰ কৰা দেশ	৭৪৭
চিন কেতবিলাক	৭৮৩	৬ : আত্মাহামলৈ অধিকাৰ কৰা পুত্ৰ	৭৬৩
ভাৰ পাচে কি ?	৭৮৩	৭ : আত্মাহাম নাইবা প্ৰেমৰ পৰিখা	৭৮০
শ্ৰীজুত পাহুৰি দাইবলি চাহাব ত্ৰিভূ হোআ	২৩৩	৮ : যাকোবে দেখা স্বৰ্গীয় সপোন	৭০৭
বিপোআনা নামেৰে এবিধ অসভ্য লোকে প্ৰথমে পুথি পাই আনন্দ কৰাৰ কথা	২৪৮	৯ : যাকোবৰ বহু দিনিকা জাজা	৮১১
লক্ষা দিপত মুকুতা বিচৰা	২৬৩	১০ : যাকোব নাইবা গোট খোআ	৮২৬
খেহ আৰু অসম দেশৰ ইজুলৰ কথা	২৬৬	১১ : যোচেফক গাঁতত খোআৰ কথা	৮৪২
আমেৰিকা দেশৰ ওয়াচিংটন নগৰৰ ৰাজ সভা ঘৰ	২৭২	১২ : যোচেফ বন্দি হোআৰ কথা	৮৫২
খেহ লোকৰ সেৱা পূজা কৰা মন্দিৰ	২৮০	১৩ : যোচেফ বন্দি হোআৰ কথা	৮৭৭
খেহ দেশৰ পৰা আচৰিত সন্ধান	২৮২	১৪ : যোচেফ আৰু বজাৰ বাটি লোআ আৰু চান্দমাই	৮২১
বিশ্ৰাম দিন আৰু ইশ্বৰক ভজা ঘৰ	১০১১	১৫ : যোচেফ বন্দিলালৰ পৰা মুকলি হোআ	৮৬৫
মান দেশৰ কাৰেন লোকৰ আখ্যান	১০১৫	১৬ : যোচেফ যিচৰ দেশৰ অধিকাৰ হোআ	৯৫১
অকনোদই পহা সক চাতৰবিলাকৰ প্ৰতি কিচু কথা	১০৩১	১৭ : যোচেফ নতু ভোজৰ কথা	৯৬৭
ইণ্ডিয়ান নামেৰে আমেৰিকা দেশৰ আদি বাসি লোকৰ কথা	১০৩৬	১৮ : যোচেফ নতু কামৰস্ত ডায়েক	১০০২
ম. ফ. ক্ৰ.		১৯ : যোচেফ নতু হেৰোআ পুত্ৰ	১০১৬
কমিয়া বজাবিলাকৰ আখ্যান	৮২৮, ২৪০	২০ : নিবেদন কৰি আচে	১১৫৮
মলুআ কপিৰাজ চক্ৰবৰ্ত্তি, শ্ৰী শ্ৰী মলুআ বজাৰ চিঠি	১১৫০	নিৰ্ভোল আৰম্ভ কৰা	১১৬৬
মা.		মোচা নতু গোগোলৰ জঁপা	১২৫৫
নগাঁৱত মাউৰ লগাৰ কথা	৬০৮	ক. দ.	
শ্ৰি মজফৰ হুচেন, শ্ৰী মাজবৰ শ্ৰীজুত অকনোদই সম্পাদক মহাসই মাজবৰেৰু	১১০১	আবদালাহ আৰু চাবাটৰ বিবৰন	১২০৮
অহনিৰ বিবৰন	১১৫৫	ল. লে. দ.	
মো.		উপকাৰি পৰামৰ্শ	১০১২
গাথৰ দিয়া	১১২২	লৰাৰ মিত্ৰ : আনন্দিবাম কুকন চাওক।	
ব.		লুচিএন হেইডন, ধনিৰাম চাওক।	
ভোটৰ দেশৰ বিবৰন	৫৩	আমেৰিকালৈ জোআ এজন নগাঁও জুলৰ চাতৰৰ পৰা চিঠি	৩৬১
গ্ৰেইট ব্ৰিটেনৰ বিবৰন	৭১	সন্ধানপত্ৰ পূৰ্ণচন্দ্ৰোদই	
লোৰ বিবৰন	৭৮	নিতি বেছ	১১২১
		সিধ্যক	
		মোৰ আই	২০১
		স্বত্বজি	
		জুখত বখ্যা পোআ	১১১৪

স্ব. স., স্রী	
সাধু কথা	৩৮২
হ	
বৰখুনৰ বিবৰন	১০০৫
C. H.	
হান হাৰ্ভচেন নামেৰে এটা মাউৰা লৰাৰ	
বিবৰন	৬২৫
D.	
লিভিয়া ভাৰ্তিবেস্ত, নাইবা আত্মক নাম কৰা	
ঠাৱৰ	৭৭১
ভক্তিৰ আনন্দ*	১২৩৮
দণ্ডৰ ভয়ত প্ৰাৰ্থনা	১২৩৮
মিচা বাদি*	১২৫২
G. D.	
লুইচা নামেৰে এজনী চোআলিৰ বিবৰন	৬০১
G. L. P.	
প্ৰসবলাকৰ উত্তৰ	১১৩৪
Lakhmilal Dutt	
সম্পাদকলৈ চিঠি	১১২১
কঁহুয়া পিকি দিয়াৰ কথা	১২২৬
Lucien Hayden	
Another Letter	৩৬২
Purnanond Sorma, Sri ; পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা	
"	চাওক ।
Young Assam : আনন্দিবাম ফুকন	
"	চাওক ।
II	
জোআ বচৰৰ কথা	১
ধৰমৰ কথাবাত্ৰা	৪, ১১, ২৭, ৬০, ২৬, ১০৪, ১২৭
বজাৰ মৈদাম থনা	৫
অনেক দেশৰ সংসাৰিক সন্মাদ	২
গ্ৰহৰ বিবৰন	১২
জাহাজ ভঙ্গা	১৪
প্ৰথম খ্ৰিষ্টিয়ান মাৰ্তৰ ভিক্ষানৰ মৰন	১৬
অনেক দেশৰ সন্মাদ	১৭
লক্ষাৰ বিবৰন	১২
পলিকাপক মৰাৰ কথা	১২
প্ৰিথিবিৰ বিবৰণ	২৮
কলিকতাৰ পানি সিলৰ ভঁৰাল	৩১
সিংহৰ বিবৰন	৩২
কানিয়া মাহুহ এজনী মৰাৰ কথা	৩৬
প্ৰিথিবিৰ উত্তৰ ফালৰ বিবৰন	৩২
ইগনেতিয় নামে এজন খ্ৰিষ্টিয়ান মাৰ্তৰ কথা	৩২

বাঘৰে মেৰ পোআলিৰে জিটোঙ	১০০
নতুন গ্ৰহ দেখা পোআৰ কথা	১০৩
লুভিয়া ধনবন্তৰ কথা*	১০৮
ইউৰপৰ কথা	১১১, ১২০
বুধি নিবুধি কট্টাৰ জিটোঙ*	১২২
খ্ৰিষ্টত সম্পূৰ্ণ জ্ঞান	১৩৭
ইশ্বৰৰ মহিমা	১৬৪
ইশ্বৰলৈ প্ৰাৰ্থনা*	১৮৮
লক্ষ গচ	১২২
এটা লৰাৰ কাপৰত জুই লাগি মৰাৰ কথা	২০০
কুৰা উপদিগৰ কথা	২৩২
এলিয়া আৰু বেগ দেৱতাৰ কথা	২৪০
বেঙ্গ আদি অচেতন হৈ থকাৰ কথা	২৭২
মন ভঙিত হোআ কথা	২৭২
সুৰ্জৰ গ্ৰহণ লগা কথা	৩১১
দোদো পথি	৪২৩
আফ্ৰিকাৰ পূব ভোখৰ জেদিবাৰ দেশ	৪৫২
কলিকতা নগৰৰ পিয়ল	৪৫২
আফ্ৰিকাৰ দখিন ফালৰ বিবৰন	৪৮০
কাচৰ বিবৰন	৪৮৬
বঙ্গপুৰ নগৰৰ ভিতৰত...	৪৯০
সমুদ্ৰৰ সাপ ওলোআৰ কথা	৪৯৪
জাফ্ৰিকাৰ জাভা ২৮১, ৫০৫, ৫২৩, ৫৪২, ৫৭০, ৫৯২, ৬১৫, ৭২৭, ৭৪৩, ৭৫২, ১০৭২, ১১১১, ১১২৭, ১১৪৫, ১১৫২, ১১৭৫, ১১৯২, ১২১৫, ১২৩১	
বঙ্গপুৰত ৰূপ খানি উলিওৱা	৫৪২
আচিয়াৰ উত্তৰ দেশ কচিয়াৰ বিবৰন	৫৫১
ধৰমৰ কথাৰ সন্মাদ	৫৫৪, ৫৯৮
কুট অন্ধৰ গননা	৬০৭, ৬৩৪
কালে সৰ্বনাস কৰাৰ কথা	৬৩০
গলায়া আৰাতু ভাটো	৬৩৮
আমেৰিকাৰ মধ্যম ভাগৰ বিবৰন	৬৪৩
আমেৰিকা মিল দেশৰ পূব ভাগৰ বিবৰন	৬৫২
আমেৰিকা দেশৰ পশ্চিম ভাগ	৬৭৫
হিৰা আদি মুহুতাৰ বিবৰন	৬৮৭
কান্দিৰ দেশৰ বিবৰন	৬৯১
অচমিয়া বাপ্টিষ্ট সমাজ পতাৰ কথা	৬৯২
দিলিৰ মগল বান্ধাআলিকৰ ৰূপ	৭০৪
খ্ৰিষ্টিয় আমেৰিকা দেশ	৭০৭
অন্ধ গননাৰ প্ৰশ্ন	৭১০
মেকচিকো দেশৰ বিবৰন	১১৩
নিনিবি পুৰনি নগৰত পোআ মূৰ্তি	১২৫
উচিত কথা	১৩৪
বৰ ডাঙ্গৰ বিব এজনৰ বিবৰন	১৩৫
গুআটিমালা দেশৰ বিবৰণ	১৩৯

পট্টিম দিগ্ৰ প্ৰথমে বিচাৰি পোৱা লোকৰ		দুৱাৰত ইন্ধন...*	২১৯
বিবৰন	৭৫০	এপ্ৰিল মাহৰ পঞ্জিকা	২২০
আফ্ৰিকাৰ পট্টিম দেশবিলাক	৭৫৫	ৱিছনা দেশত...	২২৮
ৱিত্তা আহিব	৭৬৪	মেই মাহৰ পঞ্জিকা	২২৮
মান দেশৰ বিবৰন	৭৮৭	কচিৱা দেশৰ কুৰুবে চানি টানি নিয়াৰ	
হিন্দু ধৰ্মৰ বিবৰন	৮১৯	নকচা	২৩৫
ডিউক অফ ওএলিংতনৰ বিবৰন	৮৪৭	ধনবন্ত আৰু বজাল মাহুৰৰ দ্বিষ্টান্ত	২৩৫
তাতাৰ দেশৰ বিবৰন	৮৬৭	পিজি মাজিও...	২৩৬
নটক লোআ পেণ্ড দেশ	৮৮৩	জুন মাহৰ পঞ্জিকা	২৩৬
জেনবল চেব চাৰ্লচ নেপিয়ৰ ৱিত্তা হোআৰ		জুলাই মাহৰ পঞ্জিকা	২৪৪
কথা	১০৪৩	কুপোৰে মাথি মৌৰে দ্বিষ্টান্ত	২৪৭
প্ৰধান আৰু ইডৰ লোকক বেৱহাৰ কৰাৰ		কুপোৰে এন্দুৰে কথা	২৪৭
কথা	১০৪৪	ইষ্ট ভেদ কৰা কথা	২৪৮
ফেট সাপৰ বিবৰন	১০৫৯	সিংহৰ কথা	২৪৮
অচমিয়া ৰজাবিলাকৰ মোহৰ	১১৩১	মেকুৰিএ চৰাই পোআলি খোআৰ কথা	২৪৮
বান্ধবৰ বিবৰন	১১৩৬	এলিয়াক স্বৰ্গলৈ নিয়াৰ কথা *	২৪৯
সিৱসিংহ আৰু বৰবজাৰ মোহৰ	১১৪১	আগষ্ট মাহৰ পঞ্জিকা	২৫২
বাবৰ বাদশ্বাৰ বিবৰন	১১৫৭	বাপেক পুতেকইডৰ কথা	২৫৪
হুমায়েন বাদশ্বাৰ বিবৰন	১১৮৫	অকাজত ধন ভঙা পুতেকৰ দ্বিষ্টান্ত	২৫৭
		খেক সিৱালৰে লতাপনিয়লৰ কথা	২৫৮
ধৰ্মৰ কথা বাত্ৰা	১১,৩৫৪	মিচৰ দেশৰ ফিংক্সৰ কথা	২৫৮
হিন্দুস্থানি মাড	২৪	খেহ দেশৰ মহা গৰৰ কথা	২৫৯
ভক্তি লোকৰ অনন্ত স্তম্ভ*	৪০	কাউৰিৰে খেক সিৱালৰে কথা	২৬০
অনেক দেশৰ সম্বাদ	৮৫, ১৭৩, ১৮৯, ৩২৯	এটা কনাৰে এটা খোৰাৰে কথা	২৬০
সকল জন্তুৰ...	৯২	চেপ্তেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা	২৬০
খেতিয়কৰ দ্বিষ্টান্ত	১৩৫	মৌ মাথিৰ বিবৰন	২৬৫
লৰা কালত সিখা	১৩৭	কাউৰিৰে মেৰ চাগলিৰে কথা	২৬৮
জুলাই মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৭	১৪৮	অক্টোবৰ মাহৰ পঞ্জিকা	২৬৮
আগষ্ট মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৭	১৫৬	ইউৰপৰ দেশবিলাকৰ নকচা	২৭১
চেপ্তেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৭	১৬৪	পূৰ্ব কালৰ ইংলণ্ডবিলাকৰ বিবৰন	২৭২
পৰত্ৰব্য এহন ন কৰা আৰু অহুএহ জনা	১৭২	কমিয়া লোকে...	২৭৭
অক্টোবৰ মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৭	১৭২	কাকোৰ ওচৰত থকা লোন থনা গাঁত	২৭৩
নৱেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৭	১৮০	নৱেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা	২৭৬
অন্তি প্ৰিয় ছজন মিডিৰ	১৮৩	কলদ নৈৰ ওপৰত কাঠৰ দলজ	২৮৩
ডিচেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৭	১৮৮	আমেৰিকাৰ...	২৮৪
আমেৰিকাৰ সেনাপতি স্কট চাহাব	১৯০	ডিচেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা	২৮৪
বিবাহ নো হোআকৈ চোআলি অনা	১৯১	ৱিচু সভা বলিদান	২৯২
সাপ মেলা জুগিৰ নকচা	১৯৩	জাহ্নুআৰি, অৰ্ধাত মাঘ ১৮৪৯	২৯২
লোভৰ কল	১৯৩	বাব আৰু তাৰিখ মিলাবৰ ক্ৰম	২৯৩
জানোআৰি মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৮	১৯৬	প্ৰিথিবিৰ বৰ্গমাইল আৰু প্ৰকাৰ মূঠ লেখা	৩০৫
জিলা সিৱাগৰ... বনিবাম মেণ্ডানে...	২০০	কেবকআৰি, অৰ্ধাত কাঙন, ১৮৪৯	৩১০
মহৰ অনেক গুন	২০৪	অষ্ট্ৰেলিয়া আদি কবি...	৩১৪
কেবোআৰি মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৮	২০৪	আচিয়া বৰ্গৰ দেশবিলাক	৩১৭
চন্দ্ৰ স্তৰ্ভৰ এহণ	২০৫	অহকাৰৰ কথা	৩১৮
মাৰ্চ মাহৰ পঞ্জিকা ১৮৪৮	২১২	মাৰ্চ অৰ্ধাত চন্দ্ৰ, ১৮৪৯	৩১৮

কলিকতাত বন্দনত উঠি জোআৰ কথা	৩২১	কাচোআৰি চবাইৰ বিবৰন	৪৩১
কলকচে ত্ৰিষ্টোত দি বুদ্ধজাৰ কথা	৩২২	গৌৰব বজাবিলাকৰ বিবৰন	৪৩২
গিয়ানিৰে মুৰ্খৰে কথা	৩২৩	পুৰনি অসম বুৰঞ্জি	৪৩১, ৪৭৩, ৪৮১, ৪৮৮, ৪৯৫, ৫১৩, ৫৩১, ৫৪৪, ৫৬৩, ৫৭৪, ৫৮২, ৬০৪, ৬২২, ৬৫৩, ৬৭১, ৭০১, ৭১৭, ৭৩১, ৭৪৮, ৭৬৫, ৭৮১, ৮১২.
সভ্যাদি জুগৰ কথা	৩২৩		
টেম্বৰ জালোআইৰ কথা	৩২৬		
এপ্ৰিল অৰ্থাত বহাগ ১৮৪২	৩২৬		
গিয়ানবন্ত বজাৰ সোধ	৩৩০		
অনন্ত কাল	৩৩১	কোৰ্ট অফ ডিবেক্ট	৪৭০
মানিক পোআ ছুই ভায়েকৰ কথা	৩৩০	ধৰ্ম্মিৰ লাভ*	৪২৭
দুটা ইষ্ট মাহুহৰ কথা	৩৩৩	আহুআৰি পুহ মাঘৰ পঞ্জিকা	৪২৮
আলাসতে বহি থকা সজ্জাসিৰ কথা	৩৩৩	বহুৱা গামৰ বিবৰন	৫১০
মুখৰা মাহুহৰে লৰাৰে কথা	৩৩৪	কেবলকাৰি, ফাণ্ডন মাঘৰ পঞ্জিকা	৫১৮
কুকুৰৰে দিয়ালৰে কথা	৩৩৪	School books for sale...	৫১৮, ৫৫০
মেই, অৰ্থাৎ জেঠ, ১৮৪২	৩৩৪	কিৰ্ণিৰ পটন্তৰ	৫৩১
পঞ্জাবৰ বনৰ সেসৰ কথা	৩৩৭	মাৰ্চ, অৰ্থাত চতৰ পঞ্জিকা	৫৩৪
ঈজুত গবৰ্ণৰ জেনবল	৩৪১	এপ্ৰিল অৰ্থাত বহাগৰ পঞ্জিকা	৫৫০
জুন, অৰ্থাৎ আহাৰ, ১৮৪২	৩৪২	সভ্য ধৰ্ম্মৰ সংখ্যাপ কথা	৫৫৩
ঘোঁৰাৰ বিবৰণ	৩৪৭	সৰিল আত্মাৰ বিবৰন	৫৫৩
জুলাই, অৰ্থাৎ সাওন ১৮৪২	৩৫০	মেই অৰ্থাত জেঠৰ পঞ্জিকা	৫৬৬
চাপাখানৰ কথা	৩৫৬	আচিয়াত থকা ভাগ ভূককৰ বিবৰন	৫৬৭
ধেমা কৰাৰ কথা	৩৫৪	কলিকতা আদি বজাল দেশত চলোআ বজালি	
পিক দেশৰ মেৰ চাগলি	৩৫৭	ভাসাৰ সমাচাৰ পত্ৰ বিলাকৰ নাম	৫৭৭
সাধিৰ নিমিত্তে গচ মতোআৰ কথা	৩৫৭	লৰাৰ নিমিত্তে সাঁথৰ দিয়া	৫৭৭
আগষ্ট অৰ্থাত ভাদ ১৮৪২	৩৫৮	বঙ্গপুৰত খানি উলিওৱা ৰূপ	৫৭৮
শুভাহাটিত হোআ বিবাহৰ কথা	৩৬১	জুন, অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা	৫৭৮
জিৰাক, অৰ্থাত নাহৰফুটকিয়া পহৰ বিবৰন	৩৬৪	চুৰিঃ আৰু যিহদা দেশৰ বিবৰন	৫৭৯
চেপ্তেম্বৰ অৰ্থাত আহিন ১৮৪২	৩৬৬	কলি জুগত ভোগ কৰা বজা বিলাকৰ নাম	৫৮১
দুটা কুকুৰৰ কথা	৩৭০	তিমি মাচ মৰাৰ বিবৰন	৫৯২
উট চবাই	৩৭১	জুলাই, অৰ্থাত সাওনৰ পঞ্জিকা	৫৯৪
ঘোঁৰাৰ ইতিহাস কথা	৩৭৩	আৰব দেশৰ বিবৰন	৫৯৫
অক্টোবৰ অৰ্থাত কাতি ১৮৪২	৩৭৪	দেশ বিদেশৰ বস্ত্ৰৰ মহা দৰ্শন	৬০৩
“অসমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ”	৩৭৭	মাটিত খানি উলিওৱা ৰূপ	৬০৬
নৱেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোন, ১৮৪২	৩৮২	আগষ্ট অৰ্থাত ভাদ মাঘৰ পঞ্জিকা	৬১০
আমেৰিকাৰ পৰা পোআ পত্ৰ	৩৯০	মিচৰ দেশৰ বিবৰন	৬১১
ডিচেম্বৰ, অৰ্থাত পুহ, ১৮৪২	৩৯০	সাঁথৰ দিয়া	৬২৬, ৬৩৯
লৰাবিলাকক পহিবলৈ সিকোআ বাপেক		চেপ্তেম্বৰ, অৰ্থাত আহিনৰ পঞ্জিকা	৬২৬
মাকৰ উচিত	৩৯৮	পাৰ্চি দেশৰ বিবৰন	৬২৭
মচলমানৰে চাগলিৰে কথা	৪০১	লণ্ডন নগৰৰ নিবাসিৰ সংখ্যা	৬২৮
বিবৰ পহৰ বিবৰন	৪০২	ধৰ্ম্ম কথাৰ সন্ধান	৬২৯
নেপ্তৰ বজোআ সাপ	৪১১	মহা দৰ্শনৰ আৰ্চি ঘৰ	৬৩০
মৰিচ আৰু জেনেবিবৰ কথা	৪১২	সুৰনিয়া মাটিৰ হিচাব*	৬৩৪
এবিধ কেমতাই পহৰ নক্চা	৪১৩	সেন হুহ নামে...	৬৩৮
প্লাজকট আৰু তেওঁৰ দাস সকলৰ কথা	৪১৩	মাটিত টকনিয়াই চোৰ ধৰা কথা	৬৩৯
সিকোআ চাগলিৰ কথা	৪১৪	অক্টোবৰ অৰ্থাত কাতিৰ পঞ্জিকা	৬৪২
গুৰি কোআ	৪১৪	পৌল পাচনিৰ বিবৰন	৬৪৭
ইজুআনাৰ বিবৰন	৪১৫	নৱেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোনৰ পঞ্জিকা	৬৫৮

ডিচেম্বৰ, অৰ্থাত পুহৰ পঞ্জিকা	৬৭৪	পৰ্বতবোৰৰ বিবৰন	২০২
জাহ্নুআৰি অৰ্থাত মাঘৰ পঞ্জিকা	৬২০	এটা চিকাৰি আৰু সিয়াল	২১০
কাপৰত তুলিবৰ নিমিত্তে ২ স্থতিয়া আখৰৰ		স্বচন	২১০
ঠগ	৬২৩	জৌৱন ব্ৰাহ্মন খ্ৰিষ্টিয়ান হোআ	২১৩
গজনিৰ বজাবিলাকৰ নাম আৰু ৰাজ্য		মাজিৰ সান্তনা	২১৪
পোআ সঁক	৬২৪	মান দেশৰ সম্বাদ	২১৫
হিন্দুস্থানৰ পাঠান বা আফগানৰ বজাব নাম	৬২৪	আদি বাসিন্দাৰ কথা	২১৬
ভিম্বুৰ আদি মগল বংসি ৰজাৰ নাম	৬২৪	পাৰচি দেশৰ বাদশ্বা	২১৭
কেবলুআৰি, অৰ্থাত ফাগুনৰ পঞ্জিকা	৭০৬	সুৰ্জৰ উদই অৰ্থাত লবাবিলাকৰ গিয়ান	
এটা ভাইৰ উপদেশ	৭১৬	জনমোআ ধৰম উপদেশ	২১২
Rupee of Sworgonarayan...	৭১২	হাকিম কালিফ	২২৩
মাৰ্চ অৰ্থাত চ'তৰ পঞ্জিকা	৭২২	জৰ্মানি দেশৰ এক সাধু কথা	২২৪
নিৰিবি পুৰনি নগৰত পোআ মূৰ্তি	৭২৬	ভেঁটি দিয়াৰ অমৃত কল	২২৭
এপ্ৰিল, অৰ্থাত বহাগৰ পঞ্জিকা	৭৫১	সাগৰৰ ওপৰত জাহাজ ভগাৰ বিবৰন	২২৭
বান্ধ কুৰুৰ অজুত কথা	৭৫২	গোট গোট হোআ আখৰৰে প্ৰথমে চপা	
এপ্ৰিল, অৰ্থাত জ্যৈষ্ঠ মাহৰ পঞ্জিকা	৭৫৪	পাত	২৩১
জুন অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা	৭৭০	সাধু চোৰ ত্ৰিভি কৰাৰ কথা	২৩৩
পাৰাদাইচ পখিৰ বিবৰন	৭৮৪	কিমান বাজিচে ?	২৩৪
জুলাই অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা	৭৮৬	পোসন পালন কৰা মাজিৰ কথা	২৩৭
কেমতাই পহু ধৰা কথা	৮০০	জুই ওলোআ পৰ্বতবোৰ	২৪২
আগষ্ট, অৰ্থাত ভাদৰ পঞ্জিকা	৮০২	আমাক উৰাই নিচে কাল	২৪২
হিন্দুস্থানৰ বিবৰন	৮০৩	বায়ুৰ গধুৰ পৰিমাণ কৰা জোখৰ জঙ্ঘ	২৪৩
উচিত আহি দেখাবৰ প্ৰয়োজন	৮১০	চেতন হোআ	২৪৪
প্ৰাৰ্থনাৰ গুন	৮১২	মুখক কিহেৰে জনা জাই ?	২৪৪
নিউতন পাছৰি চাহাবে	৮১৬	পাপ সোমোআ দুআৰ	২৪৪
চেন্দেৰ, অৰ্থাত ১৭ আহিনৰ পঞ্জিকা	৮১৮	কপৰ পাচনি	২৪৫
হিত উপদেশ	৮৩১	মহাসমুদ্ৰৰ জোখ	২৪৫
নৱেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোনৰ পঞ্জিকা	৮৩৪	মেই, অৰ্থাত জ্যৈষ্ঠৰ পঞ্জিকা	২৪৬
ডিচেম্বৰ, অৰ্থাত পুহৰ পঞ্জিকা	৮৫০	টাইমচ নামে সম্বাদপত্ৰ চপা ধৰ	২৪৭
বকৰে সামুক ভগ্নাবে সাধুকথা	৮৫২	আৰিকাৰ চৰাইৰ বিবৰণ	২৫৪
জাহ্নুআৰি, অৰ্থাত মাঘৰ পঞ্জিকা	৮৬৬	গিত*	২৫৬
ধৰম সিকিবলৈ লৰাৰ নিবেদন	৮৬২	জাপান উপদিপ	২৬২
সক চোআলিৰ ভাবনা	৮৬২	জুন, অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা	২৬২
কেবলুআৰি অৰ্থাত ফাগুনৰ পঞ্জিকা	৮৮২	জুলাই, অৰ্থাত সাওনৰ পঞ্জিকা	২৭৮
পাৰ্চি ৰজা আৰু বন্দি	৮৮৬	উত্তৰ কাচাৰ দেশৰ পৰা লিখা	২৮৭
এটা কপৌ আৰু মৌমাথি	৮৮৬	আগষ্ট অৰ্থাত ভাদ মাহৰ পঞ্জিকা	২২৪
কাৰ্যকৰণৰ বুৰঞ্জি	৮২৩, ২১১, ২১৮, ২৫৮, ২৭৫, ২২২, ১০৩২	জিহ্বা পহুৰ বিবৰন	২২৫
মাৰ্চ অৰ্থাত চ'তৰ পঞ্জিকা	৮২৮	য়োনাৰ বিবৰন	১০০০
খেহ আৰু কানিৰ কথা	৮২২	বঙ্গাল দেশৰ বৰিচাল জিলাৰ একাল	১০০৭
গিয়ান ৰূপে বৃদ্ধি দিয়া	২০১	মান দেশৰ মিলন হোআৰ বাত্ৰা	১০০২
পৰিখা জই কৰা	২০১	১৮৫২ সঁকৰ কলিকতা পুলিচৰ ৰিপৰ্ট	১০১০
দাৰ্হিমৰ গিত	২০৩	জগনাথ তিৰ্থত জাত্ৰিক লোকৰ মৰন	১০১০
কানিলিয় আৰু গিতৰৰ দৰ্শন	২০৫	চেন্দেৰ, অৰ্থাত আহিনৰ পঞ্জিকা	১০১০
হিন্দু লৰাৰ উত্তম উত্তৰ	২০৭	ইংৰাজি লোকৰ আগৰ কালৰ অসভ্য	
সুৰ্জ চন্দ্ৰ আৰু তৰাবিলাকৰ বেষ্টা	২০৭	বেৰহাৰ	১০২৫
		বিবাহৰ স্থখ	১০২৬

বিবাহৰ সন্ধান	১০২৬	ইংলণ্ড আৰু স্কটলণ্ড দেশৰ মাহুহৰ সংখ্যা	১১৬৯
অক্কাবৰ, অৰ্থাত কাতিব পঞ্জিকা	১০২৬	প্ৰথমৰে পৰা অকনোদই লোআৰ সংখ্যা	১১৬৯
বৰ চহুৰ চোৰ	১০৩৮	জুলাই, অৰ্থাত সাওনৰ পঞ্জিকা	১১৭১
চুলতান বজাই সৈতে কচিয়া অধিকাৰৰ বিবাদ	১০৪১	Agents for the Orunodoi	১১৭০
নহেৰব, অৰ্থাত আঘোনৰ পঞ্জিকা	১০৪২	বাজেশ্বৰ সিংহৰ সোন কপৰ মোহৰ	১১৭৯
তিবোতাক বধ কৰাৰ কথা	১০৪৬	আগষ্ট, অৰ্থাত ডানৰ পঞ্জিকা	১১৮৬
অতি দূৰৈ ঠাইলৈ দেখা জন্তৰ কথা	১০৪৭	আকবৰ বাদশ্বাৰ কথা	১১৯৩
কোন অধিকাৰ শ্ৰেষ্ঠ	১০৫১	লখমি আৰু গোবিনাথৰ মোহৰ	১১৯৭
কৃত্তিক ঠান্দৰ বিবৰন	১০৫২	দাৰিদৰ ২৪ গিড	১১৯৮
যেৰি কেবিল	১০৫৪	কৈকোবাদৰ আখ্যান	১২১১
দুৰ্জনৰ চাতুৰি	১০৫৪	৪	
মাউৰ ধৰা গৰুৰ দৰব দিয়াৰ কথা	১০৫৬	অনেক দেশৰ সন্ধান ৪১, ৪২, ৫৭, ৬৫, ৭৩, ১০১	
ডিচেম্বৰ অৰ্থাত পুহৰ পঞ্জিকা ১৮৫৩	১০৫৮	বাঘৰ বিবৰন	৪৭
পুৰনি কপত লিখা মহা চিকন্দৰ বাদশ্বাৰ নক্চা	১০৬৫	চৰক পূজাৰ বিবৰন	৫২
ইষৰত ভক্তি কৰাৰ কথা	১০৭২	হাতিৰ বিবৰন	৬৩
আহুমাৰি অৰ্থাত মাঘৰ পঞ্জিকা	১০৭৪	গিয়ান সভা আৰু জুলৰ বিবৰন	৬৬
ডেউকা হিন বিয়া চবাই	১০৮১	খেইমচ নৈৰ তলেদি স্ককলা বাট কৰাৰ বিবৰন	৭৫
এজন বাদশ্বা আৰু দৰবেচ ফকিৰ	১০৮৭	গৰুৰ বিবৰন	৮৩
বজাৰ মুখ দেখাৰ ফল	১০৮৯	তিমি মাচৰ বিবৰন	৯০
ফেবকুআৰি, অৰ্থাত ফাগুনৰ পঞ্জিকা	১০৯০	বেণ্ডলচ আৰু খিষ্টৰ মৰন	১১৩
অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিত	১০৯০	লাপ্লাণ্ড দেশিয়াবিলাকৰ বেৰহাৰৰ বিসই	১২৩
খেহ দেশৰ বন	১০৯২	এনিষ্টন প্ৰদীপ দল	১৩১
বাঘৰ পৰা বখা পোআ	১০৯২	অভ্যাসৰ ফল	১৩২
Cholera at Mymensing	১০৯৩	বধ আজা	১৫৩
A goldsmith's trick	১০৯৩	Tobacco plant and house for drying...	১৬৪
Census of Mysore	১০৯৪	জিলা নগাঁৱৰ পৰা এক পত্ৰত...	১৬৭
ইষৰৰ বচন	১১০৫	কলিকতাৰ পৰা গুআহাটিলৈ ভাপৰ নাও অহা জোআৰ কথা	১৬৯
বিবাহৰ সন্ধান	১১০৬	বলুনৰ, অৰ্থাত বতাহে উৰাই নিয়া পাত্ৰৰ বিবৰন	১৭৫
ইংৰাজি দেশৰ ইন্সুল	১১০৬	ম'হৰ বিবৰন	২০৩
মাহুহৰ হাৰ	১১০৬	বলদ গৰুৰ বিবৰন	২১০
মাৰ্চ, অৰ্থাত চতুৰ পঞ্জিকা	১১০৬	দৰিত্ৰ আৰু মুখৰ কথা	২১৫
এপ্ৰিল, অৰ্থাত বহাগ মাহৰ পঞ্জিকা	১১২২	জাইফলৰ গচ	২১৬
অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিত	১১২২	গাই গৰুৰ বিবৰন	২১৮
মিচা কথাৰ বিবৰন	১১২৯		
বোধ নাই কিয়া পৰিমা	১১৩২		
ডিচেম্বৰত লিখা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ	১১৩৩		
মেই, অৰ্থাত জ্যৈষ্ঠৰ পঞ্জিকা	১১৩৮	গাৰোৰ দেশৰ বিবৰন	১৩৮
ছটৰ লগত সঙ্গ লোআ*	১১৪২	নানা জাতি মাহুহে জি বিতিৰে খাই তাৰ বিবৰন	১৫৫
চহুৰ বিবৰন	১১৪৮	বাবেল নগৰৰ বিবৰন	১৬২
সত্ত সংসৰ্গ কৰাৰ কথা	১১৪৯		
জুন, অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা	১১৫৪		
অধিকা, সৰ্কেস্বৰি, প্ৰমত্তসিংহ কপ	১১৬১	এই অসম দেশৰ...	১৫২
জান এলিয়ট চাহাবৰ বিবৰন	১১৬৪		
আমেৰিকা দেশৰ পেক চবাই	১১৬৭	অষ্ট্ৰেলিয়াৰ বিবৰন	৫০৩

INDICES

[The figures refer to the numbering at the bottom of pages]

INDEX TO VOLUME I—1846

January

Events in 1845 ; Comet—Fires in Maulmain, Calcutta, Pittsburg, Quebec—Lord Ross's Telescope—Gaudama's Tooth—War in Switzerland—Great Britain Steamer—Wolf's Journey to Buchara—Indian Railways—Madagascar—Algiers—Tahiti—Death of Dr Yates—Texas—Dwarkanath Tagore—Her Majesty's Visit to Germany—Emeutes at Patna and Gaya—Transfer of Serampore—Potato Blight—War in the Panjab	1
Religious Intelligence ; Jamaica—Karens—Bombay—China	4
Eruption of Mount Hecla	4
Tombs of the Ahom Kings	5
Evils of Opium	6

February

General Intelligence ; Asam Company—Tiger at Barackpore—Famine in Ireland—Battles of Mudki and Ferozeshah—Tomb of Gundred—Explosion of Colliery—Portrait of Chinese Youth—Vesuvius—Borneo—Wreck of the Cattaraqui	9
Religious Intelligence, Free Church School—Converts to Romanism—English Baptist Mission—Death of Mrs. Judson	11
The Solar System	12
Rotundity of the Earth	13
Wreck of the Letitia	14
Galileo	15
Martyrdom of Stephen	16

March

General Intelligence ; Woman killed by an Alligator—Panjabi War—Calcutta Railway—Ballykhal Bridge—Bridge over the Hugli—Railway accidents—Papin Steamer—Statuette of the Duke of Wellington	17
Dwarkanath Tagore's Description of Ceylon	19
Martyrdom of Polycarp	19
Discovery of America	20
Discovery of Printing	23

April

General Intelligence; Gowahati—Calcutta—Close of the Panjab War—China—Chinese Coins found in Ireland—Abolition of the Corn Laws—Foul air in wells—Attack on Buenos Ayres—War in Algeria—Circassia	25
Religious Intelligence ; Agra—Murder of Mr Scholz—German Catholic Church—Pilgrimages to the Holy Sepulchre	27
Description of the two Hemispheres	28
Execution of a prisoner at Nowgong	30
Ice-house in Calcutta	31
Natural History of the Lion	32

May

General Intelligence; Hurricane at Sib-sagor—Lightning—Gowahati—Murder at Jamuguri—Capture of Slavers—Railway Accidents—Explosions at Risca and Dover—Insurrection at Cracow	33
Opening of Parliament—Speech from the Throne	35
Immolation of Widows	36
Death of an Opium Eater	36
Petrified Buffalo	37
Circulation of the Blood	37
The Northern Hemisphere	39
Martyrdom of Ignatius	39

June

General Intelligence ; Schism in the Dokhipat Hotro—Fires in Sibsagor—Bombay Castle burnt—Gale at the Mauritius—St. Helena—Panjab—New Zealand—Railroads in India and Ceylon—Hurricane at Ludhiana—Suttee—Disturbance at Lahore	41
Manis	43
Account of the Locusts in 1844	44
Evils of Ardent Spirits	45
Natural History of the Tiger	47

July

General Intelligence ; Flood in Upper Asam—Assault at Dopdör—Accidents—Gowahati—Monsters—Lahore—Slavers—Piracy—Ship struck by Lightning—Collision at Sea	49
An Account of Butan	53
The Prophet Daniel	55

August	Kingdom of Persia	89
General Intelligence ; —Komolabari—	The Whale	90
Jorhat—Boat swamped—Four Persons killed by Lightning—New Paper—Ceylon—Wreck of the Gentoo and Guiana—Death of Pope Gregory—Kaffir Insurrection—Mexican War	December	
57	General Intelligence ; Wreck of the Great Britain—The Wellington State—Sir Charles Metcalfe—Collision at Sea—Mineral Productions of England—Spanish Marriages—Rise of the Loire—Gold Mine in Australia—Schonbein's Gun Cotton—Ireland—Mexico—Santa Ana—General Taylor—Tahiti—Eruption of Vesuvius—Kyouk Phyou Woodford—Kaffirs	93
The Old Man, his son, and the Ass	Religious Intelligence ; Barisal—Persecution of Dr Kalley at Medeira	96
58	Brief History of Greece	96
The Charak Puja	The Roman Empire	98
59	Cause of Rain	99
Religious Intelligence ; Missions in Madagascar	Earth and her Children	99
60	The Tiger and Lamp	100
Brief History from the Creation to the Confusion of Tongues		
60	ILLUSTRATIONS	
The Elephant	Alexandria	৬৯
63	Ardent Spirits, effect of	" 45
September	Ark, animals entering	" 61
General Intelligence ; Man killed by a Buffalo—Another by a wild Hog—Murderer executed at Dibrugar—Attack upon Aden—Resignation of Sir Robert Peel—Pope Pius IX—War in Mexico	Ass, man and boy carrying	" 59
65	Babel, tower of	" 62
Lyceums and Schools	Boa Constrictor	৩২ 25
66	Boar	46
First Letter to Little Readers	Boat	52
67	Charak Puja	৬৯ 59
First Passage around the Cape of Good Hope	Chinese Youth, L. N.	" 10
69	Columbus leaving Palos	" 22
Description of Great Britain	Daniel in the Lion's den	" 55
71	Digging the Thames Tunnel	" 76
One who disregarded the Fear of Death	Dwarkanath Tagore, L. N.	" 86
72	Eastern Hemisphere, B.	" 29
October	Elephant	" 63
General Intelligence ; Death of Raja Purandor Singh—Suicide—Drowning—Man-slaughter—Panjab—Visit of Ibrahim Pasha to England—Death of Dwarkanath Tagore—Algeria—Tahiti—Mexico	Hecla, Eruption of	" 4
73	Hook swinging	" 59
The Thames Tunnel	Ibrahim Pasha, L. N.	" 74
75	Ignatius devoured by Lions	" 40
On Iron	Kaffir Man and Woman, L. N.	" 95
78	Lion	" 32
Egypt	Locust	" 44
79	London	" 72
First Passage around the Cape of Good Hope	Manis	" 43
79	Mowers	89
Depravity of Man	Northern Hemisphere, B.	" 38
81	Planets, size of	" 13
Tartar Praying Machine	Polycarp burned	" 19
82	Printing Press	" 23
The Rhinoceros	Pyramids of Egypt	" 6
83	Queen Victoria in Parliament, L. N.	" 35
November	Rail-road Cars	2
General Intelligence ; Medical Students—Accident near Jessore—Hurricane at Lucknow—Lahore—Nepal—Portrait of Dwarkanath Tagore—Storm in England—Liberation of Prisoners by Pius IX—Attempt on the Life of Louis Philippe—Tea Cultivation in France—War with the Kaffirs—Ship-wreck—Persecution at Athens	Rhinoceros	" 83
85	Rose	" 43
On Drunkenness	Ship on fire	" 42
88		
Brief History of the Jews		
88		
Kingdom of Media		
89		

INDICES

765

Ship attacked by Pirates	51	Tipplers	"	45
Shipwreck	18	Tunnel under the Thames	"	77
Solar system	12	Western Hemisphere, B.	"	28
Stephen Stoned	16	Whale	"	90
Suttee	36	Widow, Cremation of	"	36
Thames Tunnel, Entrance of	75			
Tiger	47	L. N. Copied from the Illustrated London News. Engravings chiefly by Yong.		

INDEX TO VOLUME II—1847

January

General Intelligence; Sipahi drowned at Tezpur—Treachery of Lal Singh—Plan for Railroad—Flood in France—Poland—Portugal—Italy—Havana—Sicily—Coolies suffocated at Sea—Cholera in Persia—Launch of the New World—Blockade of Buenos Ayres	101
The Euphonia, or Speaking Machine	103
Discovery of a new Planet	103
Religious Intelligence; Upodeshok—Baptisms at Barisal—Patna—Death of a disciple at Dinajpur—Persecution at Athens—Madeira	104
Account of Ceylon	104
Funeral Customs of various Countries	107
The Foolish Rich Man	108

February

General Intelligence; Public Works discontinued on the Sabbath—Marriages at Sibsagor—Earthquakes—Skating in London—Ireland—Portugal—German Emigration—Sea Serpent—Chinese Cookery—Collision of Steamers—Explosion at Baltimore—Battle of Monterey	109
Christianity in Europe	111
Death of Regulus	113
On Wisdom	114

March

General Intelligence; Eclipses—Drowning—Death of the Majiu Gohain—Kid with three eyes—Panjab War—Raja of Lucknow—Famine in Scotland and Ireland—Murder at Bristol—Rome—Railroads in Italy—Kissing the Pope's toe—Emperor of Russia—Persia—Cholera at Bagdad—Slaves killed—Shipwreck	117
Cast Iron Lighthouse for Ceylon	119
Christianity in Europe	120
The Old Man and Death	122
Description of the Laplanders	123

April

General Intelligence; Nagas imprisoned for Murder—Eclipse—Mesmerism—	
--	--

Burning of the Ship Mars—Tiger killed—Piracy—The lives at Greenwich—Wreck of the Sirius—Archbishop of Vienna—Steamboats in America—Dr Morton's use of Ether—Shipwreck	125
Religious Intelligence; Church Missionary Society—Baptist do—Persecution at Madras—Nestorians	127
Account of England	128
Eddystone Lighthouse	131
Force of Habit	132

May

General Intelligence; Wreck of the Mermaid—Dorothea—Thunderbolt—Famine—Fast—Papal Indulgence—Accident at Bradford—Devonshire—Col. Hawker—Mackerel Fishing—Fires—Famine in Hungary—Vesuvius—Fitzgard struck by lightning—China	133
Parable of the Sower	135
Superstitious Fears of the Asamese	136
Account of the Garrows	138

June

General Intelligence; Hog devoured by a Boa Constrictor—Framjee Cowasjee burnt—Murder in Calcutta—Conversion at Madras—Chinese Treaty—Labuan—Murder at Chesterfield—Animalculae in Water—Jews in Europe—Explosion at Barnsley—Murder at Burn St. Edmonds	141
Injurious influence of Tobacco	144
Account of Shadrach, Meshach and Abednego	146
Asamese and Bengali Customs	148

July

General Intelligence; Suicide—Robbery—Fire at Bombay—Death by Drunkenness—Mrs Hewett—Rangoon—French in Cochin China—Wreck of the Tweed—Ardent Spirits in England—Deaths from Drunkenness—Subscriptions for Ireland—Ocean Mail Steamers—Russians and Circassians—Battle of Buena Vista—Vera Cruz—	
--	--

Murder of Slaves—Liberation of Slaves in Wallachia—Slaves in America	149
Religions Intelligence; Bible Society—Wesleyan Missionary Society—Baptist and Church Missionary Societies—Persecution of the Baptists in France—Jamaica	151
Famine in Ireland and Scotand	152
Religious Toleration	152
Festival of Jagannath	153
Customs of various Nations in their Repasts	155

August

General Intelligence; False Coinage—Ship Stalkart—Burmah—Comet expected—Electric Telegraph—Llanwyddr—Manchester—Effects of Drunkenness—Battle of Cearo Gordo—Pyramid of Cholula—Shipwreck—Death of Daniel O' Connell—Algeria—Aged Persons—Temperance Societies—Guns taken from the Sikhs—Premature burial—Iron horse	157
Religious Intelligence; Conversions among the Karens—Persecution in Madagascar—Tahiti—Image worship—Jews in Konigsberg	161
The City of Babylon	162
Tobacco Plant	164

September

General Intelligence; Cholera at Sib-sagor—Accident from a poisoned arrow—Col. Lawrence—Jullunder—Doongur Singh—Poisoning at Kensall—Wolverton—Versailles—Death of a Lunatic—Ship Miracle—Carrick—Imogen—Tweed—Emigration to Australia—Fair at Nowgong	165
Execution of a Prisoner at Sib-sagor	167
Steam Communication between Calcutta and Gowahati,	169
Account of our Savior	170
Generosity and Gratitude	172

October

General Intelligence; Cholera—Suloo Islands—Slaver taken by Capt. Levinge—Lord Dalhousie appointed Governor General—Ship Eulalie—Famine in Ireland—Emigration to America—Macedonian—Father Matthew—Brighton—Colliery explosion—Child devoured by a Crocodile—Barhead	173
Account of the Balloon	175
Obituary of Hube	177
Conversion of the Apostle Paul	178

November

General Intelligence; Fire at Sib-sagor—Cathedral at Calcutta—Mirat—Attack upon Mr Stilson—Cape Verde Is.—Planet Iris—Great Britain Steamer—Cricket—Church struck by Lightning—Icebergs—Whale captured—Birmingham—Death by freezing—Drunkenness—Bible Distributor attacked in Ireland—Duc de Praslin—St. Etienne	181
Damon and Pythias	183
Conversion of the Apostle Paul	184
Creation and Fall of Man	185

December

General Intelligence; Gorukhpore—Failures in Calcutta—Doongur Singh—Boogties—Mr Lowrie robbed—Grizioti—Ship Cleopatra—Jerusalem—Helsingard—Ceylon—Cholera—Battle of Churubusco—Capture of Mexico—Buffalo—Marriages	189
Attraction of the Earth	191
The Clove tree	192
Serpent Charmers	193
Fruits of Covetousness	193
Creation and Fall of Man	194

ILLUSTRATIONS

Adam and Eve	২	187
Ancient Britons burning their Captives	"	130
Balloon ascension	"	175
Blue Jay	"	168
Cape Verde Is	"	181
Children praying	"	162
Children with bird-cage	"	188
Chinaman	"	110
Chinese Boatman	"	115
Cholula Pyramid	"	158
Clove tree	"	192
Cock and Hen	"	156
Colliery explosion, L.N.	"	143
Cup and Fruit	"	172
Dalmatian Dog	"	152
Drop of Water	কা	142
Emigrants leaving Ireland	ই	174
Euphonia	"	103
European	"	184
Fiery Furnace	দক	147
Garo Warrior	ই	138
Geese	"	122
Guns captured from the Sikhs, L.N.	"	160
Jerusalem	"	189
Jagannath, Car of	"	183
Laplanders	"	123
Lighthouse, cast iron, L.N.	"	119

Lighthouse, Eddystone	131,132	Ships	178
Locust	144	Speaking Machine	103
Oriole	116	Stage Coach	135
Palmyra tree	105	Steamer	111,169
Paul, conversion of	178	Talpat tree of Ceylon	105
Regulus	113	Tobacco plant	164
Rein-deer	124	Turkey	136
Scott, Gen., Minfield, L.N.	190	Whale	182
Serpent Charmers	193		

INDEX TO VOLUME III—1848

January		Steamer — Fatty Roman — General	
General Intelligence : Arrival of Lord		Wood—Truman Safford	221
Dalhousie—Suttees — Mohurum —		Against Adultery	224
Avon Emigrant Ship—Baptism of		Depth of Jacob's Well	228
Chinese Youths—Rail Road accident—			
Murder—Fifth of November—Count		May	
Mortier—Count Gomer—Sea Serpent	197	General Intelligence ; Execution of	
	199	Rustom—Murders in Calcutta—	
Wooden Horse of Troy	200	Mhow—Pirates—Murder of Lieuts.	
Death of John Aigeldinger	200	Agnew and Anderson—Shark taken	
Account of the Deluge	200	—French Republic—Insurrection in	
The Buffalo	203	Vienna—Berlin—Bavaria — Hungary	
		—Lombardy—Death of John Quincy	
February		Adams—Fiji Islanders	229
Eclipses in 1848	205	Religious Intelligence ; Turkey—Hindu	
General Intelligence ; Steamer Mirza-		convert—Baptisms in Germany—	
pore—Suttee—Englishmen murdered		China—India — America — Religious	
at Canton—Bridge at Pesth—Fire at		Statistics of England	231
Scutari—Kaffir murders—Sir Henry		Four Evidences of Christianity	232
Pottinger—Coal mines in Syria Singu-		Civilization and Commerce	233
lar Malady—Bridge over the Susquet		Travelling in Russia	233
hannah	206	The Rich Man and Lazarus	233
Account of the Deluge	208		
Death of an Old Man	209	June	
The Ox	210	General Intelligence ; Eating Mushrooms	
		—Hurricane at Calcutta—Lahore—	
March		Maharatta Robbers—Ship Nawab—	
General Intelligence ; Chloroform—		Death of a Blasphemer—Spain—	
Emeute at Lahore—Shipwreck—		Charles Albert—Sleswig Holstein—	
Shower of Ashes—Ship Lawrence—		Poland	237
Lord Harrowby—Accident to the		Celebration of Twelfth Day at	
Queen—Lord Powis—Accidents—		Havana	239
Death of Napoleon's widow—Ship		Cold Mines in Russia	239
Robert Shaw struck by Lightning—		Elijah and the Prophets of Baal	240
Ship Caroline—Phenix—Abd-el-Kader	213	Religious Intelligence ; Murder of Missio-	
	215	naries in Oregon	241
Wisdom better than Riches	215	Account of the Nagas	242
The Nutmeg tree	216		
The Cow	218	July	
Christ stilling the Tempest	220	General Intelligence ; Tiger shipped for	
		England — Furious— Driving—Capt.	
April		Edwardes—Explosion at Lahore—	
General Intelligence ; Rainy Month—		Earthquake—Rebellion of Chinese	
Crocodile—Deyra Dhoon—Black		in Siam—Ship Hannibal—Denmark	
Jackals—Flight of Louis Philippe—		French Assembly—Revolt in Baden	
Italy Steamer Benares—Death from a		—Jews in Hungary—Piedmont—Fiji	
Scorpion—Another from a Rattlesnake		Islands—John Jacob Astor—Depth	
—Hydrophobia — Stephen Whitney		of the Ocean—Volcano in Hawaii	245

Fables ; the Dove and Bee—the Doves and Mouse—the Lion and the Jackals—the Lion and Elephant—the Cat and Birds	247
Translation of Elijah	249
Account of the Khamtis and Mishmis	250

August

General Intelligence ; Chloroform—Hurricane—Accident—Assaults—Cliffs at Brighton—Bridge over the Usk—French Conspirators—Berlin—Denmark—Poland—Sardinia—Naples	253
The Father and his Sons	254
Account of the Singphos	255
Parable of the Prodigal Son	257
The Fox and the Grapes	258
The Egyptian Sphinx	258
The Great Wall of China	259
The Fox and the Crow	260
The Blind and the Lame	260

September

General Intelligence ; Robberies—Steamer to Gowahati—Boy killed by a Tiger—Rebellion in Ceylon—Pubna—Narayanpur—Fire at Namo—Christoral Is.—Sydenham—Insurrection in Paris suppressed by Gen. Cavaignac—Prussia—Mexico	261
The Bee	265
The Crow and the Sheep	268

October

General Intelligence : Murder of Pundor Singh's Queen—Ship Belle Isle—Multan attacked by Gen. Whish—Irish Rebellion—Burning of Bibles—Frankfort Parliament—Sardinia—Elephant shot at Liverpool—Bridge over Niagara—St. Kilda—St. Paul's Cathedral	269
Principal Countries of Europe	271
Account of the Ancient Britons	272
Salt Mine near Cracow, Poland	273
The Old Man and Death	274
The East India Company	275

November

General Intelligence : Gale at Calcutta—Ship Hope wrecked—Pertab Chand—Multan—Gold in California—Berhampore—Sicily—Hurricane—Ocean Monarch—Constantinople—Albany—Santa Croix—Persia	277
Torpidity of Animals	279
Suspension of the Mental Faculties	279
The Abors, Miris, and Dophlas	280
The Pilgrim's Progress	281
Wooden Bridge over the Kolang	283

December

General Intelligence : Ship Helen—Emeute at Cuttack—Punjab War—Peshawar abandoned—Gen. Cureton killed—Fort Calawalla taken—Cape of Good Hope—Pirates of Bali—Survey of the Dead Sea	285
Religious Intelligence ; Calcutta—Arakan—Maulamain—Tavoy	287
The European and Hindu Calendars	287
The Great and Little Bear, and Cassiopeia	289
Perpetual Almanac, and Moon Table	293

ILLUSTRATIONS

Alligator, S.	ঢেপ	221
Ancient Britons	বক	272
Ark, animals entering	ই	200
Bee-hive		265
Bird		249
Boy and Bees		268
Bridge over the Kolong, B.	বক	283
British Arms	ই	275
British Costume	বক	273
Brittania	ই	233
Buffalo, R.		203
Burmans	বক	296
Burmese Wagon	"	217
Canal Boat		282
Candy, Queen of	"	262
Cassiopeia, Constellation of, B.	ডো	291
Christ stilling the Tempest	বক	220
Cow	ই	218
Dove and Bee	"	247
Drummond's Island Warriors	বক	263
Earthquake		245
Eclipse, Lunar, B.	"	205
Europe, B.	"	271
Fiji Oracle	"	231
Fiji Clown	"	231
Fish	র	202
Fish Woman	ডো	291
Fox and Crow		260
Galley, ancient Roman	বক	272
Garderners		259
Gaudama	"	250
Great Bear, Constellation of, B	ডো	290
Hawaiian Guide	বক	247
Hog, wild		229
Horse	ই	199
Hottentot Village		286
Image found in Kentucky	কা	241
Indians of North America		241, 284
Jorboa	ই	228
Louis Philippe, L.N.	বক	222
Mexican Emperor	"	265
Mexican Warriors	"	264
Mishmi Cap	"	251

INDICES

১৪০

Mushrooms	কা	237	Russian drawn by dogs	235
Naga, Angami. Bt	বক	242	St. Paul's Cathedral	270
Negro Amusements, L.N.	প	239	Shell	276
Nigrula, Singpho Chief, D.	ই	255	Singpho Hat and Sword	বক 257
Noah and the Ark	"	202	Singpho Woman, D.	ই 256
Mutmeg tree	"	216	South Sea Islander's tent	277
Ox	"	210, 214	Sphinx	258
Parrot, S.	ঢেপ	238	Squirrel	৩ 223
Persians		238	Steamer	261
Plough		244	Tiger, S.	ঢেপ 245
Pottinger, Sir Henry	ই	207	Tiger chaineld	৩ 232
Prodigal Son	"	257	Wolf	248
Rattlesnake	"	203	Yong, Khamti Engraver. D.	ই 251
Reaper and Indian		236	Zodiac, Hindu signs, B.	বক/ডো 295

INDEX TO VOLUME IV—1849

January

General Intelligence ; Earthquakes—	
Allahabad—Three-eyed pig—Passage	
of the Chenab—Ibrahim Pasha—Persia	
—Explosion at White-haven—Edin-	
burgh—Passengers suffocated on board	
the Ann—Collision at Sea—Fannet	
Lighthouse—Death from a Wasp—	
Insurrection in Austria and Hungary	
—Hurricane	303
Extent and Population of Europe, Africa,	
and America	305
Prannath Borua's Description of Calcutta	309

February

Eclipses in 1840	311
General Intelligence : Ship Eagle—	
George Armstrong—Taking of Multan	
—Onion from a Mummy—President	
Taylor—Rome—Maulmain—Murder	
at Norfolk—Accident at Bigton—	
Dublin—Whale captured—Passen-	
gers suffocated in the Steamer	
Londonderry—Girl killed by her	
mother	312
Extent and Population of Islands in the	
Pacific	314
Religious Intelligence ; Missionary	
Societies in America—Statistics of	
Wesleyan Missions—Baptist Mission	
—Oncken's labors in Germany—St.	
Helena	315
Account of the Akas	316
Extent and Population of Asiatic	
Countries	317
On Pride	318

March

General Intelligence ; Firing Rockets—	
Fire at Gowahati—Woman killed by	
a Tiger at Dhokuakhana—Robbery at	
Hoogly—Gold Image found in New	

Grenada—Indian relics	319
Mr Maigre and his Balloon	321
Columbus and the Egg	322
The studious Boy and Duncce	323
The Four Hindu Jugs	323
History of Abraham	324
The Ready Fisherman	326

April

General Intelligence ; Accidents—Mes-	
meric Hospital—Serampore—Hurri-	
cane—Death from fright—Fires—	
Battle of Chilianwalla—Multan—	
Austria—Spain—Bavaria—Lord Mel-	
bourne	327
Solomon's Decision	330
Eternity	331
The Brothers and the Jewel	332
The Two Friends	333
The Air Brahman	333
The Man reproving a drowning Boy	334
The Dog and the Fox	334

May

General Intelligence ; Wedding—Return	
of Officers from the Panjab—Naga	
robbery—Persons drowned—Rohdhola	
—Mothadang—Child drowned in the	
Sibsagor Tank—Ceylon—Chloroform	
—President Louis Napoleon—Austria	
—Dost Mohammed Khan	335
Termination of the Panjab War	337
Gov. General's proclamation annexing	
the Panjab	340
Escape of the Moha Rani—Chilianwalla	
—Capture of Prisoners	341

June

General Intelligence ; Calcutta—Suttee	
near Ahmednugur—Population of	
Bambay—Retirement of Lord Gough	
—Medical College—Death by Light-	
ning at Simla—Miss Hodgson drown-	
ed Narrow Escape of Dr Swift—Call	

fornia Gold washing—Flight of the	
Pope — Mazzini — Resignation of	
Charles Albert—Hungary—Archduke	
John—Cholera at New Orleans—	
Vesuvius — Mr Maigre — Floating	
Church at Philadelphia—Steamer	
Forth—Child crushed under a cart—	
Jenny Lind	343
Description of Horse	347

July

General Intelligence ; Dibrugar—Man	
killed by a wild Hog—Man found	
dead—Naga Murders—False Reports	
—Murder at Dophabor—Ship Victo-	
ria—Attack on the Queen—Death	
of Capt. Gordon—European Savere-	
igns—Gen. Bem—Dembinski—Bray-	
head—Whales—Panama Rail Road	351
Painting	353
Forgiveness	354
Religious Intelligence : Burmah—Jessore	
—Calcutta—Jellasure—Dilhi—Bibles	
in Rome	354
History of Isaac	355
The Alpaca, or Peruvian Sheep	357
A Tree for a Witness	357

August

General Intelligence ; Woman killed by	
a Cobra—Man wounded—Swimming	
across the Sibsagor Tank—Embarka-	
tion of Missionaries—Murder of	
Bhugchand — Ship Cabra — Lowjee	
Family—Vessels burnt at Bombay—	
Mulraj — Burman Vessel — French	
Invasion of Italy—Insurrection in	
Baden—Hungary—Large Lump of	
Gold—Wedding at Gowahati	359
Letter from Lucien Hayden	361
The Dog and the Jackal	362
The Giraffe, or Cameleopard	364
Visit of two Asamese to America	365

September

General Intelligence ; Death by Light-	
ning—Wedding at Gowahati—Mur-	
der—Trichinopoly—Mesmeric Hos-	
pital—the Queen's Visit to Ireland—	
Jellachich — Haynau — Paskewitch—	
Cholera in Cincinnati—the Charles	
Bartlett — Black Rain — Accidents—	
Ice-bergs—Discovery of Hyperion—	
the Tenth Asteroid—New Zealand—	
Swan River—Macao—Mississippi	367
Second Letter from Lucien Hayden	369
The Ostrich	371
Hidden Treasure	372
Anecdotes of the Horse	373

October

General Intelligence : Gowahati—Gover-	
nor of Macao murdered—Chutter	
Singh—Ship Emily—Venice—Hungary	
—Kossuth—Gen. Oudinot's recall—	
Kirkaldy—Cholera—Discoveries in	
Africa—Cave near Bilboa—the Man-	
ning—Murder — Princeton — Sword-	
fish—America	375
The Friend of Young Asam	377
The Tibet, or Chowrie-tailed Ox	379
History of Jacob	380

November

General Intelligence ; Lieut Hutchinson	
— Ship Rifleman — Wombwell's	
Menagerie—Murder—Woman scal-	
ded at Stroud—Wakefield—Chiswick	
— Comorn — Hungarian Refugees—	
Schamyl — Sir John Franklin —	
California	383
Useful Knowledge	384
History of Joseph	386
Riddles	389
Letter from James Tripp	390

December

General Intelligence ; Dorjiling—Chinese	
Pirates—Singular accident—Steam	
Engine—Bird's Nest—Whale in the	
Thames—Skeleton in a Rum hogshead	
—Suicide—Ship Henry Clay—Voyage	
to America by mistake—Labrador—	
Escape of a Slave—Aged Persons—	
Illinois — New York — Georgia —	
Spain	391
Plantains	393
Perseverance rewarded	393
History of Joseph	395
Advantages of Education	398

ILLUSTRATIONS

Ahraham offering up Isaac	বক	324
Africa	ভো	307
Alpaca	"	357
Angel with trumpet		332
Balloon	বক	321
Bonaparte, Louis Napoleon,		
L. N.	"	336
Boy and Dog	"	362
Brahman sitting on iron frame	ভো	333
Canal Boat		375
Children at play		319
Children swinging		369
Church, going to		315
Church, floating, L. N.	বক	346
City, eastern		309
Columbus breaking the egg	ভো	322
Deer	ই/ভো	304, 323

Dalhousie, Earl of, L. N.	বক	340	Multanese, L. N.	"	342
Dost Mahomed, L. N.	ডো	337	Ostriches	ডো	371
Eclipse, solar, B.	"	311	Peacock	ব	389
Fish	"	326	Plantain tree	ই	397
Giraffe, L. N.	"	363	Printing Press	"	353
Gold washing	"	344	Rangoon	"	328
Grass-hopper	"	389	School	"	378
Horse	ব	350	Shipwreck	ডো	375
Horse and Colt. L. N.	বক	347	Sikh Sirdar and Soldier, L. N.	বক	338, 339
Horses, wild	"	374	Singpho Chief, D.	ই	370
Images found in New Grenada	ডো	320	South America, B.	ডো	308
Image found in North America	কা	320	Steamer	ই	314
Japanese Lady	"	317	Stilts	"	334
Joseph and His Brethren	ডো	399	Sword Fish	ডো	377
Kangaroo	ই	309	Taylor, President, L. N.	বক	313
Moth	ডো	390	Tibetan Ox	ডো	379
Multan, siege of, L. N.	বক	329	Tiger killing a man	"	319

INDEX TO VOLUME V—1850

January

General Intelligence; Singpho killed—	
Naga Murders—Child burned—Boat	
upset—Murders in Tiperah—Promot-	
nath Deb—Canopus burnt—Caleb	
Grimshaw—Lieut. Scott—Lahore—	
Seik Imam Uddin—Accidental Deaths	
at Bombay—Gujarat Railroad—	
Burmah—Gold in the Andes—	
Bohemia.	399
The Mussalman and his Goat	401
The Beaver	402
History of Joseph	404

February

General Intelligence; Naga traders—	
Leopards—Nepal—Akyab—Ship-	
burning at Bombay—Census of	
Bombay—Death of Queen Adelaide—	
Bank of England—Savings' Bank—	
Emigrant Ship—Child frozen—	
Murder—Insanity—Foul air	407
History of Joseph	408
The Rattle-snake	311
Maurice and Genevieve	412
Plancus and his Slaves	413
The trained Goat	414
A cunning Answer	414

March

The Iguana	415
History of Hindustan; Invasion of	
Sabuktigin—Mahomed of Ghazni—	
Mahomed's first Indian Expedition—	
Second and third Expeditions—Multan	
taken—Defeats Hindu Rajas—Bhim	
taken—Thaneswor and Delhi plun-	
dered—Kashmir invaded—Kanouj	
taken	415

April

The Dodo	423
History of Hindustan; Mahomed of	
Ghazni takes Mothura—His ninth Ex-	
pedition—Takes Lahore—Subdues	
Kalinjor and Gualior—Capture of	
Somnath—His death	424
Mahomed, second King of Ghazni	428
Masaud, third king of Ghazni; Seizes	
Hansi—Defeated by the Seljukians	429
Mahomed Second reinstated	430

May

The Cassowary	431
History of Hindustan; Death of	
Masaud	432
Modud; War with the Seljukians and	
Hindus	432
Masaud II	433
Abdul Hosen	433
Abdul Rashed	434
Ferokzad	435
Ibrahim	435
Masaud III	436
Arsila	436
Baheram; Execution of the Prince of	
Gour—Avenged by Alla—Death of	
Baheram	436
Khusru, thirteenth King of Ghazni	437
Khusru II	438

June

History of Hindustan; Mahomed Gouri	
—Defeats Prithu Rai—Defeats the	
Kings of Kanouj and Banaras—Defea-	
ted by the Tatars—Killed by the	
Gurkhas	439
Good Boys: or, Examine yourselves	441

July

History of Hindustan; Mahomed second	
--------------------------------------	--

King of Gour	447
Mahomed of Kharazim	447
Reign of Jenghis Khan ; His cruelty— Installed Grand Khan—Invades China—Subdues the Tatars—Attacks Mahomed of Kharazim—Captures Bokhara—Destroys Kharazim—Plun- ders Balkh—Takes Nishabor—Pur- sues Jelal-Uddin—Grand Diet of Tokat—Dies in China—His character	448

August

General Intelligence ; The Great Exhi- bition—Jong Bahadur's Visit to England —Hippopotamus—Rival Cars of Jugannath—Escape of Prisoners from the Kaligunga—England and Greece —Restoration of the Pope—King of Prussia—Expedition against Cuba	455
Eastern Countries of Africa	458
Census of Calcutta	459
Obituary of Rev. C. Barker	461
Asamese History—No. 1	463

September

General Intelligence ; Flood in the Jorhat District—Affray at Allipore— Wreck of the Ariadne—Great Gun at Bijapur—Dost Mahomed—Powder Explosion at Banaras—another Explo- sion—Ice in Calcutta—Death by Lightning—Death of Sir Robert Peel— President Taylor—Assault on the Queen—Duke of Cambridge—Vesu- vius—Child killed by jumping a rope	467
The East India Court of Directors	473
Religious Intelligence ; Visit of the Bishop to Asam—Death of Dr Jud- son—Rev. Mr Thompson—Embar- cation of Missionaries for Asam	471
Obituary of Rev. C. Barker.	472
Asamese History—No. 2	473

October

General Intelligence ; Disarming in the Panjab—Duel at Banda—Murder at Simla—Koh-i-nur Diamond—Destruc- tive Hurricane—China—Quick Passage from London to Shanghai—Gigantic Fossil Birds—Drunkard burnt up— Angers—Infant found—Schleswig Holstein and Denmark—Mrs Graham's—Ascent—M. Poiteven's Ascent—Lieut. Gale's Ascent	475
Obituary of Rev. C. Barker	478
Geography of Southern Africa	410
Asamese History—No. 3	481

November

General Intelligence ; Severe Storm— Sickness at Lahore—Fine piece of Muslin—Mednipur—Revenue of India —Sir W. Gomm—Col. King—Rebe- llion in Manipur—Burmah—Pigeon Post in Ceylon—Cholera—Locusts in Algeria—Death of Louis Philippe— Mr Prinsep Director—Hessian Insu- rrection—Greece—Electric Telegraph across the Straits of Dover—Ship Minerva—Jenny Lind—San Francisco	483
The Tortoise	486
Account of Ramgoti	487
Asamese History—No. 4	488
The Farmer and his Goose	490
Bronze Lion dug up at Rongpur	490

December

General Intelligence ; Expedition against the Angami Nagas—Dawk-men murdered—Wild Elephants at Jorhat —Wild Hog—Hemakont Hingh— Ascension of Mr Kight—Death of Lieut. Gale—Monsieur Poiteven— Sunday Excursion—Execution of Prof. Webster	491
The Stag and the Hunters	493
The Sea Serpent	494
Asamese History—No. 5	495
Account of Ramgoti	496
Bones of Dinornis	498
Ancient Chronicle of the Chutias	499

ILLUSTRATIONS

Balloon	ବକ	488
Balloon, Poiteven's, L. N.	ଡୁ	473
Beaver	ଡୋ	402
Beavers and their huts	"	403
Bijapur Gun. L. N.	"	464
Bay and Girl	"	413
Carrier Pigeon	ଡୁ	480
Cassowary	ସ	431
Coin of Bhim Deva	ଡୋ	447
Dinornis, bones of, L. N.	କା	494
Dodo	ସ	423
Dying Child	ଡୋ	493
Earthen Water-pot, D.	ଡୁ	485
Fingoe Man, L. N.	ଡୋ	476
Fingoe Woman, L. N.	"	477
Flemish Greybeard, L. N.	ସ	489
Flower-pot	ଡୁ	414
Goat	"	401
Goat, trained	ଡୁ	414
Goose	ଡୋ	486
Hippopotamus	ଡୁ	452
Iguana	ଡୋ	415
Lion, bronze, B.	ଡୁ	486

Man praying		456	Ship on fire	ই	400
Manis Brachyura	তু	413	Swan	ম	492
Maurice and Genevieve	ভো	412	Tortoise gigantic, L. N.	ভো	487
Missionary preaching	তু	467	Vishu, image of	ই	455
Mushrooms	তু	450*	Zanguobar traveling		454
Nubian Antelope	তু	494			
Peel, Sir Robert, L. N.	ভো	465	<i>Illustrated London News, L. N.</i>	চৈপ। চাহান,	
Rabbit		482	চৈপ। এন ব্রাউন, ব্র। ইয়ঙ্গ, ই জর্জ বকচি, বক।		
Rattle-snakes, L. N.		411	ভোগাই, ভো। তুলেচব, তু। মহিবাম, ম। কানুশাম,		
Sea-Serpent	ম	490	কা। অনুশাম তনু।		

INDEX TO VOLUME VI—1851

January			Asamese History—Dihingia Roja—War with the Kacharis		563
Geography of Australia		503	Journal of Events ; Money found—Persons drowned—Fire at Rangoon—Robbery at Maulmain—Afridis—Witch at Mirwar—War at the Cape—Vicious Horse—Death from a Pea—Aerial Spector		565
Pilgrim's Progress, Chap. I		505	May		
Mahina, the Warrior Chief		510	Turkey in Asia		567
Description of Night		512	Pilgrim's Progress, Chap. 3		570
Asamese History—Dihingia Roja		513	Asamese History—War with the Bengalis		574
Journal of Events ; Jong Bahadur—Man killed by a Buffalo—Murder of a daughter—Prisoners at Maulmain—Vessel blown up—Mary Florence—Orion—Queen Louisa Maria—Hessians—Cardinal Wiseman—Popish Powder Plot—Coates, the pedestrian—Burning Gas—Return of Missionaries		515	Journal of Events ; Lord John Russell resigns—Steamer Patna sunk—Chole- ra—Jumna Steamer—Electric Tele- graph—Ship Curramaney burnt—Mr. Arratoon — Shipwrecks — Alligators killed—Caves in Indiana—White Bears—Mr Wyse's Balloon—Ameri- can Census		575
February			Bengali Periodicals		577
The Way of Salvation		519	Riddles		577
Pilgrim's Progress, Chap. I		523	Coins dug up at Rongpur		578
The Pious Villager		529	June		
The Miser		531	Syria and Palestine		579
Asamese History—Dihingia Roja		531	Early Kings of Hindustan		581
Journal of Events ; Snake killed—Angamis—Diggings at Rongpur—Murder at the Ice house—Mr Hunter—Human Sacrifice—Rig Ved—Sir J. Brooke		533	What think ye of Christ ?		583
March			Asamese History—War with the Bengalis		589
Account of Cataracts		535	Journal of Events ; Death by Lightning—Cholera—Ship burning—Hindu Meeting—Murder at Lakhnau—Suicide—Meteor at Dhaka—Typhoon—Ship Falkland—Ariel burnt—Bank Robbery—Murder of Lieut. Johnston—Conspiracy against the Sultan—Suicide—Sailor picked up at Sea—Californian Bears		591
North American Lakes		537	Dangers of the Whale Fishery		592
Description of Calcutta		538	July		
Pilgrim's Progress, Chap. 2		542	Geography of Arabia		595
Asamese History—War with Chutia		544	Religious Intelligence ; Baptisms—Religious Paper in Persia—Ceylon—Gyanendronath Thakur—Bhowanipur		
Pity		546			
Journal of Events ; White Tiger—Mr Pringle—Robbery—Captain Grantham—Murder at Jehanabad—Jong Bahadur — Shipwrecks — Californian Gold		547			
Coins dug up at Rongpur		549			
April					
Russia in Asia		551			
Epitome of the True Religion		553			
Religious Intelligence, Mission Press burnt—Missions in Africa—Jews in China		554			
Death, Judgement and Eternity		555			
Obituary of Abby T. Farwell		561			

Institution—Baptisms in America	598
Pilgrim's Progress, Chap. 3	599
Story of Louisa	601
Opening of the great Exhibition	603
Asamese History—War with the Kacharis	604
Coins dug up at Rongpur and Gorgaung	606
Arithmetical Questions	607
Cholera at Nowgang	608
Journal of Events ; Auniati Gosain—Mr Bruce Steam Agent—Wild Hog—Buffalo—Rhinceros—Snake killed—Opium—Prisoners burnt—Dakoity—Jewan Singh—Ariel—Explosion—Typhoon—Ships Oriental. Pacific and Washington	608

August

Account of Egypt	611
Pilgrim's Progress, Chap. 4	615
The Creation	620
Asamese History—Suklongfa	622
Journal of Events ; the Great Exhibition—Mutiny—Murder of a Child	624
Riddles	626

September

Description of Persia	627
Population of London	628
Religious Intelligence ; Baptist Missionary Receipts—Madagascar—Persecution in Italy—Duel prevented by Prayer	629
The Ravages of Time	630
Dimensions of the Crystal Palace	630
Comparison of the Crystal Palace and the Celestial City	632
Arithmetical Questions	634
Area of a Circle	634
Invasion of Asam	635
Goliah Aratoo of New Guinea	638
Hawk Owl	638
Detection of a Thief	639
Riddles	639
Journal of Events ; Snake killed at Rongpur—Murders at Golaghat—Robbery at Jorhat—Raja hRai Mahomed—Mulraj—Fall of a house at Woorurabad—Collision of Steamers—Rebellion in China—Gold in Bolivia—New South Wales—Chimpanze—Pilgrims to Mecca shipwrecked—Whale fishery—English Census—Death of Daguerre—Earthquake at Valparaiso	640

October

Valley of the Mississippi	643
Account of Paul the Apostle	648
Asamese History—Sukhanfa Khura Roja	

—War with the Koches	652
Journal of Events ; Thief—Execution—Buffalo with eight legs—Cyclone—Riot in Bombay—Convicts at Maulmain—Aden—Murder at Serampore—Image full of Rum—Chinese Mandarin—Mr Bethune—Bengal Troops—Disturbances at Shanghai—Tien-teh—British Navy—American Canals and Railroads—San Francisco—Gen. Lopez	656

November

Geography of the Atlantic States	659
Presidents of the United States	661
Account of Paul, continued	663
Asamese History—Khura Roja—War with the Koches	661
Journal of Events ; Marriage—Captain Lewis—Mutiny on the Fawn—Sir John Franklin—Kight the aeronaut—the Makay Murder—Baltic Steamer	673

December

Western States of North America	675
Account of Paul, concluded	674
Religious Intelligence : Missionary Statistics—Fijis—Layard's Discoveries	687
Diamonds in the Great Exhibition	687
Journal of Events ; Captain Brodie—Marriage—Close of the Great Exhibition—Makay sentenced—War with Burmah—the Cape—Australia—New Zealand—Coins found—Human Sacrifice—Nicaragua	688
Churches in Asam	690A

ILLUSTRATIONS

American Bison	ম	643
Angora Goat	ই	568
Arabian Horseman	ম	596
Australian Man and Woman, L. N.	ডু	503
Boy and Butterfly		577
Californian Indian	ম	677
Camel	"	595
Cat	"	573
Child praying	কা	512
Chimpanze	ম	641
Christian exhorting his Family	ডু	505
Christian at Mount Sinai	"	525
Christian at the Wicket Gate	"	542
Christian at the Cross	"	615
Cockatoo	ম	504
Coin of Lokhmi Narayon. B.	ডো	549
Coin of Naraini Half Rupee	"	550
Coin of Jaintia Rupee	"	578
Coin of Akbar	"	
Coin of Unknown	"	

Coin of Arkot Rupee	"	"	Monkey drinking	ম	604
Coin of Gheias Uddin	"	"	Montomorenci Falls	তু	537
Coin of Shah Jehan, two	"	606	Monument in a Church-yard		603
Coin of Aurungzeb, two	"	"	Mother and Son	ই	546
Crystal Palace, two views,	"	"	Moustapha Pacha	ডো	624
L. N.	তু	631	Nautilus	তু	652
Deer	ম	550	New York City Hall		661
Derra-i-nur Diamond, L. N.	তু	689	New Zealand House	ম	542
Donkey	ম	533	Niagara Falls	তু	535
Elephant	ডো	673	North American Indians		559
Franklin, Sir John, L. N.	তু	569	North American Scenery		562
Georgian Man and Woman	ই	638	Ornithorhyncus	ম	589
Goliath Arattoo	ম	"	Paxton, Joseph, Esq. L. N.	ডো	624
Hawk owl	"	510	Persians		628
Heron Flying	"	537	Python killed at Dibrugor, E.	ডো	609
Icononzo Bridge	"	625	Quail	ম	590
Inauguration of the Crystal			Rabbit	"	607
Palace	তু	635	Roman Priests	ডো	565
Indra on an Elephant	বক	579	Roman Vase	কা	541
Jerusalem		515	Russell, Lord John, L. N.	তু	575
Jong Bahadur, L. N.	তু	515	Stage Coach		532
Kangaroos	"	518	South Sea Island Image	ডো	629
Koh-i-nur Diamond, L. N.	"	688	Syrian Goat	ই	580
Kurds		548	Tiger of Bengal	ম	547
Mahina, the Warrior Chief	ডো	510	Turkey L. N.	"	645
Mahina, the Convert	তু	511, 601	Turks and Arabs		567
Mammoth in Siberia	ডো	551	Whale Fishery	ম	593
Mastodon	"	546	White Tiger	"	547
Meditation	"	544	Zebra	"	614

INDEX TO VOLUME VII—1852

January

Account of Kashmir	691
Religious Intelligence ; Baptisms at Now-gong—Burmah—Free Church	692
First Meeting of the Asam Baptist Association	692
Mahomedan Conquerors of India	694
Memoir of Jan Harmsden	695
Sin of our first Parents	699
Asamese History—Protap Singh	701
Coins of the Mogul Emperors	704
Journal of Events ; Burmah—Napoleon—Stone Seal—Flying Cloud—Expense of Rum—Popery in Spain	705

February

British North America	707
Estimated Population at the death of Abe	710
Population at the time of building Babel	711
Missionary Tour	712
Cain and Abel	715
A Brother's Advice	716
Asamese History—Protap Singh	717
Matricide—Five minutes to live	719
A capacious Throat	720
Journal of Events ; Burmah—Ali Morad	

—Kossuth—Votes for Bonaparte—
Amazon burnt—Moorish Wrecker—
Ship Torrey—Fawn—Fire at Hong-kong 720

March

Geography of Mexico	723
Antiquities at Nimroud	725
A Sprite detected	726
Pilgrim's Progress, Chap. 5	727
The Deluge	729
Asamese History—Protap Singh	731
A virtuous Wife	734
Good Maxims	734
Robert Hales, the Norfolk Giant	735
Honor thy Father and Mother	736
A good Investment—Child's Argument—Good Medicine	736
Journal of Events ; Domestic Occurrences—Schools at Agra—Nicobars—Futty Salam—Rail at Bombay—Electric Telegraph from Kedgeres—Hanover—Attempt to shoot Napoleon—Elephant killed—Artesian Wells—Borneo Pirates	737

April

Geography of Central America	739
Discoverers of America	740

On the origin of Sin	742
Pilgrim's Progress, Chap. 5	743
Abraham, or the Promised Land	747
Asamese History—Protap Singh	748
A Child buried alive	751
Children found among Wolves	752
Journal of Events ; Wyon's Medals— Lord John Russell—attack on the Queen of Spain—Coins dug up—Cap. Colby—Mr Scheffier—Curiosity found at Herne Bay—Five Sundays in February—Birkenhead—Thatching houses in Magh and Sot—Rat traps	753

May

Western Africa	755
How Parents teach Children	757
Pilgrim's Progress, Chap. 6	759
Love others as Yourself	762
Abraham, or the Promised Seed	763
Death will come	764
Asamese History—Protap Singh	765
Journal of Events ; Burman War— Lord Derby—Lieut. Tottenham— Momounds	768

June

Lydia Sturtevant	771
Exhortation against Anger	776
How great a matter a little fire kind- leth	777
Abraham, or the Trial of Love	780
Asamese History—Bhoga Roja	781
A few signs—What next ?	783
Bird of Paradise	784
Journal of Events ; Death of Kameswor Singh—Fire at Gowahati—Burmah— Cyclone—Steamer Brahmaputra— Silhet—Lieut. Lowrie—Rundhir Singh —Sorcery—Capt. Boyd—Death of a Drunkard—Horse frightened	785

July

Description of Burmah	787
How to Pray—Useful Maxims	790
Wanderings of a Pilgrim	791
Jacob's Dreams	797
Providence protects the Righteous	798
Pangolin	800
Journal of Events ; Drowning—Ship Nereid—Murder—Flood of the Dikho—Burmah—Peguans—Candahar —Swat Valley—Snake bite—Ship Robert Bower	800

August

Geography of Hindustan	803
Wanderings of a Pilgrim	807
On Glass—Precept and Example	810

Jacob, or the long Journey	811
Wonders of Prayer	812
Asamese History Concluded	812
Thoughts on Death—Curious Calcu- lation	815
One who feared not death	816
Saying of John Newton—Hymn	816
Journal of Events ; Nagas executed— Burmah—Pedestrianism—Mr Storrow —Cobra—the Baron Renfrew— Centaur—Slaves—Phenomenon—Snow tracks—Effects of fright—Petrifica- tion in Minnesota—Fijis—Temperance Laws	817

September

Religions of the Hindus	819
Wanderings of a Pilgrim, Chap. 4	823
Jacob, or the Meeting	826
The Roman Empire—Constantine	828
Good Counsel	831
Journal of Events ; Domestic Occurrences —Burman war—Prome taken— Admiral Austen—Abbas Pacha— Cholera—Koh-i-nur—Mount Etna— Mr Van Genuep—Collision on Lake Eric—Big lump of Gold—Australia	832

October

Divisions of Hindustan	835
Wanderings of a Pilgrim, Chap. 5	839
Joseph cast into the Pit	842
Attraction and Heat	843
God more glorius than His works	845
The White Ant—Child of Reason	845/846
Memoir of the Duke of Wellington	847

November

Industry better than Gold	851
Religious Intelligence ; Conversion by means of a Bible—Ramchandro— Missionaries in India—Sects in Canada—Greek Church in Russia	854
Wandering of a Pilgrim, Chap. 6	855
Joseph a Slave	859
The eyes of the Lord are in every place	861
The Heron and Flamingo	862
Journal of Events ; Cholera at Sibsagor —Murrain in Cattle—Bandula's sur- render—Shyans—Powder explosion— Lightning—Louis Napoleon—King of Persia—Ericson's Caloric Ship— Swallowing a Leech—Shower of Frogs at Milvaukie—Bees in California— Census of Canada—of Hindustan— Gas	863
Books for Sale	866

December

Description of Tatory	867
A Child's Request—Idea of Heaven	869
Hymn for a heathen Child	870
Anecdotes of Socrates	870
Wanderings of a Pilgrim, Chap. 7	871
Noble behavior of Scipio	876
Joseph a Prisoner	877
The Merchandize of Wisdom	879
Journal of Events; Pegu annexed— Manipuris—Groundless fears—Bhutias —Tiger—Telegraph across the Straits of Dover—Daniel Webster—Snake bite—A Compliment—New York Crystal Palace — Sword-fish — San Francisco	880

ILLUSTRATIONS

Abbas Pacha, L. N.	ডো	833
Akbar, Emperor af Dilhi	তু	803
Albert Edward, Prince of Wales	"	753
Americus Vesputius	ডো	741
Archibold Duke, King of Calabar	ম	757
Asamese Alphabet, for marking, B.	ডো	693
African Lion	বক	845
Assyrian Hercules and Bull, L. N.	ম	725
Banyan	কা	777
Bee		731
Bee-hives	ই	779
Bible	তু	742
Bird of Paradise	ম	784
Bloomer Costume	ডো	846
Boy in a Garden	ই	"
Boy playing with fire	"	783
Boy riding an a Dog	হ	789
Bracelet—Bronze Lion	ডো	726
Bulls fighting	র	716
Burmese Costume	ম	787
Burmese Lady	"	802
Burmese War Boat	ডো	788
Butterfly	ম	763
Cabot, Sebastian	ডো	740
Cat	ম	818
Christian and the Lions	তু	746
Christian and Apollyon	"	761
Cock and Hen	ম	860
Cod fish	"	724
Coins of Akbar, three, B.	ডো	704

Coins of Jehangir		
Coins of Shah Jehan	"	705
Coins of Aurungzeb	"	"
Coins of Sworgo Narayon	"	719
Columbus	ডো	740
Derby, Ear of, L. N.	"	769
Diana, image of	ম	859
Dog in a boot	"	706
Esquimaux Indians	কা	707
Evening Prayer, for marking, B.	ডো	695
Five Franc Piece	তু	832
Fox		877
Giraffe	[ম]	736
Girl reading	ই	783
Golab Singh	তু	691
Grasshopper		782
Hen and Hawk	তু	853
Heron flying	"	844, 862
Hindu avatars	"	820
Humayuu, Mogul Emperor	"	803
Jagannath	ম	819
Jagannath Temple	তু	806
Juju House, L. N.	ম	755
Kossuth, L. N.		721
Manis Brachyura	"	800
Mausoleum of Humayun	"	835
Mother and Child	ডো	834
Mouse		838
Nimroud Marbles	ম	726
Norfolk Giant, L. N.	তু	735
Otter	"	709
Poppel, King of Bonnytown, L. N.	ডো	756
Pizarro	"	851
Queen of England	তু	738
Rabbit		815
Rat	ম	754
Rose		841. 845
Sheaf and implements		811
Sheep		714
Shell	তু	879
Sibsagor Temples, R.	ডো	870
Sleighing in Canada	বক	708
Stage Coach		866
Stone Seal	তু	706
Taj Mahal of Nur Jehan	তু	805
Tatars		867
Victoria Adelaide, Princess Royal	তু	753
Watch		790
Wellington, Duke of	তু	847
Wolf	ম	752

INDEX TO VOLUME VIII—1853

January

The new Possessions in Burmah	883
Poetical Description of Rongpur	885
The King of Persia and his Slave	886
Fable of the Dove and Bee	886

Wanderings of a Pilgrim, concluded	887
Joseph, or the Butler and Baker	891
History of Kamrup, Chap. I.	893
Journal of Events; Capt. Reynolds— Bhotias—Swallowing a fish—Mangoes —Napoleon III — Accidental Shot—	

Suttee—Dog killed by a Hen—Antiquities in Polynesia—Hospital for Cats 896

February

China and Opium 899
My Mother—Wise Answer—Temptation 901
Description of the Printing Office 902
Second Psalm—Peter and Cornelius 903
Hindu Boy's Reply—Solar System 907
A general Account of Mountains 909
The Hunter and Jackal—Maxims 910
History of Kamrup, Chap. 2 911
Conversion of a Brahman 913
Journal of Events; Child rescued—Surgeons in India—Story of a Wolf 914

A Mother's Consolation 914

March

Burman News 915
Conversion of an American Indian 916
Black River Bridge—King of Persia 917
History of Kamrup, Chap. 3 918
Peep of Day, Chap. 1 919
A Child's reverence for the Bible 920
The Chinese Goddess of Mercy 921
George Washington—An honest Boy 922
Hakim the Kaliph—King Agrippa 923
German Fable—Temptation—Bad Thoughts 924
Fatal Effects of a Bribe—Shipwrecks 927
Journal of Events; Wellington Testimonial—Trial at Gowahati—Tiger-Dokoity—Fires—Marriage of Widows 929

April

First Proof from movable Types 931
A virtuous Thief 933
Death of Rev. G. C. Dauble 933
What o'clock is it? 934
Religious Intelligence—Statistics of different Religions—Bible Society—School Book Society 934
Joseph released from Prison 935
Comparison of Men and Animals 936
Peep of Day, Chap. 2. 937
Ganga Narayon Seal 939
The Roman Empire 940
Song of the Stars—On Time 941
Measuring the weight of Air 943
Be awake—Silver Apostles—Depth of Ocean 944
Journal of Events; Death at Nowgong—President Pierce's Son—Jagannath—Calcutta Mission Press—Marriage of Napoleon—Asam Tea—Australia—Buffalo killed by Lightning 945

May

The Times Office 947
Bechuanas learning to read 948
Letter from Calcutta 949
To Readers of the Orunodoi 950
Joseph the Lord of Egypt 951
The curl-crested Aricari 954
Duty and Reward of Kindness 955
Wonderful Preservation 957
The Lord is my Shepherd 957
History of Kamrup; Chap. 5. 958
Journal of Events; Insane man at Dibrugar—Fire at Gowahati Suspicious man—Burmah—Expedition to Japan 959

June

The Pearl Fishery of Ceylon 963
Death of Batiram D. Peck 965
Chinese and Asamese Schools 966
Joseph, or the Feast 967
A Tale of Constantius 970
Description of Gowahati 972
Selfish Dog—Introductory Lesson—the Bee 975
History of Kamrup, Chap. 6 975
Journal of Events; Ice Cream—Domestic Occurrences—Mysterious Affair—Visit of Judge Mills—Scarcity of Rain—Fire—Mortality at Nowgong 976

July

The Capitol at Washington 979
Chinese Temples 980
New Station in Northern Cachar 981
Description of Ceylon 983
Second Letter from Calcutta 986
God and the work of Creation 987
John Bunyan—Peaceful Death 988
Exciting news from China 989
Little Fishes—Benevolent Dog 991
History of Kamrup, Chap. 7 992
Journal of Events; Children drowned—Cholera at Nowgong—Child with four hands—Marchioness Dalhousie 993

August

The Zebra 995
Learning Asamese—A friendly Word 996
Chinese Junk—History of Jonah 999
Joseph, or the forgiving Brother 1002
Cause of Rain 1005
Treatment of Animals—Famine at Barisal 1007
Death of Lungsang 1008
Journal of Events; Marriage—Peace with Burmah—Calcutta Police—Jagannath 1009

September

The Sabbath and Sanctuary	1011
Manufacture of Dhaka Muslins	1013
Velocity of Birds—Karens of Burmah	1014
Joseph, or the lost Son found	1016
Useful Maxims	1019
Reflection—Vanity Fair—Singing Pigeon	1020
Elephant and Fox—Education	1022
Barbarism of Ancient Britons	1024
The Microscope and cruel Boy	1025
Three views of Marriage	1026

October

The courageous New foundland Dog	1027
The Tree of Knowledge	1029
Self-devotion of a Servant	1030
A word to little Children	1031
Fourth Letter from Calcutta	1032
Dhaka Muslins, concluded	1033
Hindu and Christian Heaven	1035
Aborigines of America—Trust in God	1036
A cunning Thief	1038
History of Kamrup Chap. 8	1039
Choice Sayings	1040
Journal of Events : Burmah—Russia and Turkey — Meteors — Secret Sect— Female Education—Murder	1041

November

Memoir of Sir Charles Napier	1043
Inferiors and Superiors	1044
Trial for Murder—Telescopes	1046
Directions for Reading	1049
Alphonso, King of Sicily—Best Master	1051
Story of a sagacious Dog	1053
Mary Caryl—Cholera—Murrain	1054
Journal of Events : Death of Mr Thoma- son—Col Mackeson—Ramaya Baba— Marriage of Widows—Sind—Sand- wich Islands—Cholera in Sibsagor District—Great Exhibitions in Dublin, Paris and New York	1057

December

Description of the Cobra	1059
Look both ways	1066
The Prisoner and his Rats	1061
Translation of Pope's Messiah	1063
Alexander and his Mother	1065
On Marriage—Questions—Knowledge	1066
Journal of Events ; Death of James Tripp—Poison fruit—Channel of the Ganges — Redschid Pacha—Russia and Turkey—Pilgrimage to Mecca—	

Indian Postage—Australian Cold 1072

ILLUSTRATIONS

Aborigines of America	ম	1036
Alexander the Great	"	1065
Alms giving	"	1070
Angel with trumpet		905
Aricari, curl-crested	ভো	954
Astronomical Apparatus		1023
Barometer	তু	943
Basket of Fruit	ই	1054
Bat, large	ডন	1071
Bechuanas reading	তু	948
Beetle	ডন	1074
Bible		932
Bird	ই	1021
Black River Bridge	তু	915
Boat		928
Boy and Dog	ই	914
Boy and Drum	তু	1031
Boy reading	ম	1008
Burman Monastery, L. N.	ভো	883
Burman Woman carrying Water- pots	কা	884
Burmese beating a Gong		884
Burmese Gate-keeper	ডন	884
Capitol at Washington	তু	979
Ceylonese	"	983
Child and Dog		926
Child reading	ভো	934
Children in the field	"	917
Chinese Goddess of Mercy	ম	921
Chinese Junk	"	999
Chinese School	ডন	966
Chinese Smoking House	তু	899
Chinese Temple	ডন	980
Chinese Worship House	"	990
Christ preaching		945
Cobra striking a Dog	ভো	959
Coin of Promothewori	"	885
Craig Telescope, L. N.	তু	1047
Dalamatian Dog	ম	953
Dog barking		974
Dog with a basket	ম	1007
Egyptian Archer	"	1072
Elephant		930, 993
Elephant and Fox	ডন	1022
Flying Fish	তু	1062
Gottenburg and Faust	ম	931
Governess teaching Children		1050
Hottentot and Zebra	ম	995
Karens of Burmah	তু	1015
King Fisher	"	898
Life Buoy	ভো	928
Lobster	তু	886
Maize, in flower	ডন	1062
Martaban	তু	915
Monumet in a Church-yard		933
Mother instructing Children	তু	937
Mountains		909

Napier, Sir Charles	কু	1043	Scool-master and boys		1049
Newfoundland Dog	ম	1027	Shepherd	ম	957
Niagara Square Baptist Church	কু	1011	Ship burning	ই	925
Pearl Fishery	কু	963	Ship foundering	ডো	926
Plantain Tree		953	Shipwreck		926
Playing on a Harp		903	Sibsagor Temple	ডো	885
Ploughing	ম	1004	Sick Person	কু	965
Printing Press	ই	902	Times Office	ডো	947
Redschid Pacha	ম	1073	Tortoise		1052
Rose		1028	Trunk	ম	901
Running for the Prize	কু	1009	Volcanoes		942
Sailors swimming		928	Woman with a geel	কা	1034

INDEX TO VOLUME IX—1854

January

General intelligence; The Sultan of Turkey—The Emperor Nicholas—Anti-infanticide meeting at Amritsar—Imprisonment of Miss Cunningham—Amirs of Sind, and Prince Golam Mohamed—China—Fighting at Shanghai—Fair at Udal Guri—Unusual sound in the air—Domestic occurrences	1075
The Pilgrim's Progress, Chapter 6	1079
The Rhea	1081
History of the Pathan dynasty—Kutub Uddin—Commencement of Kutub Uddin's career—Plunders Gujarat—Is made a prisoner—Becomes King on the death of Mahomed	1081
Coin of Mahamed Sami el Gouri	1082
A missionary journal	1083
To the readers of the Orunudoi	1087
The Pacha and the Dervish	1087
Blessing of philanthropy	1088
Marriage of a widow	1089
Advantage of seeing a King	1089
Duties of children	1090
Almanac for February, A. D. 1854, Sal Sac 1775	1090
Receipts for the Orunudoi	1090

February

General intelligence; Turco-Russian hostilities—The war in China—A goldsmith's trick—Escape from a tiger—Cholera at Mymensing—Census of Mysore—Hooghly River	1091
An account of Mount Etna	1094
On the Asamese language	1095
Account of Moses	1096
Aram Shah—Shemus Uddin Iltomush—Conquers Gualior and Ujain—Firoz Shah—Sultana Rezia—She assumes masculine apparel—Appoints Jamal Captain General	1099
For the Orunudoi	1101
The nith Psalm of David	1102

Destruction of the Alexandrian Library	1103
Conduct toward relations	1103
The rat and its burden	1104
Hope of immortality	1104
Selected scripture sentences	1105
Marriage	1106
Number of schools in England	1106
Number of human bones	1106
Almanac for March, A. D. 1854, Sal Sac 1775	1106

March

Journal of events; Russians defeated at Tsitale—Entrance of the allied fleet into the Black Sea—Suicide at Jorhat—Fire at Jorhat—Fire at Sibsagor—Suspicion of murder—Fire at Nawabganj—Remarriage of widows—Murder of a wife—Live snake in a man's stomach	1107
The Pilgrim's Progress, Chapter 6.	1111
Story of two American trappers	1112
Life preserved by a Bible	1114
A missionary journal	1115
Letters to Mussalmans	1117
For the little children who read the Orunudoi	1118
The hornbill	1119
Inscription on a clock	1119
History of the Pathan dynasty—Bahram II—Conspiracies of Rumi and Wazir—Coin of Moaz Uddin Baheram Shah—History of Masud IV	1120
Wise sayings	1121
Books for sale at the Sibsagor Mission Press	1122
Almanac for April, 1854. Asam Era 1776	1122

April

Journal of Events: The electric telegraph—War with Russia—Persons drowned—Sir Jamsedji Jijibhoi—King and Queen of Hanover—Murder of a child—Arrest for murder—Child killed by a	
---	--

crazy faqir—Loss of the steamer San Francisco	1123
The Pilgrim's Progress, Chapter 7	1127
On Lying	1129
Proverbs	1130
Coins of the Asamese Rajas	1131
Answers to Question in December—Style and mode of spelling	1133
Answers received from Nowgong	1134
The Pathan dynasty—Naser Uddin Mahomed II—Marries the daughter of Balin—Balin rebels against the Emperor—Shere conquers Ghazni—Balin defeats the Rajputs—Arrival of an ambassador from Persia—Death of the Emperor—Coin of Nazir Uddin Mahomed	1134
Apes, gibbons and monkey—The Orang Outang	1136
Almanac for May, A. D. 1854, Asam Era 1776	1138
Receipts for the Orunudoï	1138

May

Journal of events : One anna postage—Work on agriculture Disease among buffaloes—Suspicion of murder—Suppression of Mopla murders—Cholera in Maisur—Visit of Dulip Singh to England—The European war—Great Exhibition of 1855, in Paris—Worship of a missionary's tomb	1139
Coins of Sib Singh, and Queen Phuleswari	1841
Good advice	1142
Dangers of bad company	1142
The Golden Plover	1142
Account of Timur Beg, or Tamerlane	1143
The Pilgrim's Progress, Chapter 7	1145
The unbelieving husband	1146
Philosophical questions	1147
The eye	1148
On keeping good company	1149
The Mona—Letter from Kopiraj	1150
The Pathan dynasty—Balin Sultan—Character of his administration—His magnificence—Rebellion of Tugrol—Defeat of Tigi and Tarmati—Balin takes the field in person—Tugrol surprised and slain—Balin establishes his son in Bengal Copper coin of Gayas Uddin Balin Balban	1154
Almanac for June, A. D. 1854, Asam Era 1776	1154
Receipts for the Orunudoï	1154

June

Journal of events : War with Russia—	
--------------------------------------	--

Mr Bruce's house destroyed by lightning—Deaths from drinking bad water—Storm at Rangoon—Hurricane in Bengal—Discovery of gold at the Cape—Persecution in Sweden—Persecution of the Jews in Russia—Torturing ing slaves—The Maine Liquor Law	1155
Account of the Mogul Emperor Babar	1157
Justice and mercy of God	1158
He maketh intercession for us	1158
The Pilgrim's Progress, Chapter 7	1158
Coins of Ombika, Horbeswari and Promot Singh	1161
Benefits of the Sabbath	1162
The lark and the reapers	1163
John Elliot, the Apostle to the Indians	1164
Family government	1165
Self-dependence	1166
Begin right	1166
The American wild turkey	1167
The Pathan dynasty—Sultan Balin—Timur invades Hindustan—Mahomed, son of Balin, slain—Balin appoints Khosro his successor—The nobles elect Kaikobad, son of Kera	1167
Census of Great Britain	1169
Circulation of the Orunudoï, from 1846 to 1854	1169
Books for sale at the Sibsagor Mission Press	1173
Almanac for July, A. D. 1854, Asam Era, 1776	1170
Agents for Orunudoï	1170
Receipts for the Orunudoï	1170

July

Journal of events : War with Russia—Attempt to burn Constantinople—Attacks of the Greeks upon Armora—Capture of Odessa—Attack of the combined fleet on Sebastopol—Operations in the Baltic—Pekin besieged by the insurgents—Babu Motilal Seal—Extraordinary heat at Gowahati—Fire at Jorhat—Plague among cattle—Murder of a child—Extraordinary reports—Wonderful child born at Joikhamdang—Marriages—Tiger killed at Sibsagor—Completion of the telegraph from Calcutta to Bombay	1171
Strange stories	1173
The Pilgrim's Progress, Chapter, 8	1175
Seventh letter from Calcutta	1176
Healing of Naaman, the Leper	1178
Gold and silver coins of Rajeswar Singh	1179

Account of Cherra Punji	1180
The tree that never fades	1184
The Mogul Emperor Humayun	1185
Almanac for August, A. D. 1854, Asam Era, 1776	1186
Receipt for the Orunudo	1186

August

Journal of events—Sailing of the Turkish fleet—The steamer Tiger taken near Odessa—Occupation of Greece by the French — Gustafaver bombarded by Sir Charles Napier — Wreck of the P. O. steamer Douro—The Ericsson Caloric Ship—Veracity of the Orunudo—Water turned into milk—The smoking temple — Village reports — Extraordinary occurrence—Bronze image dug up near Sibsagor—Antiquities in North America—Consequences of anger — Distribution of the Bible in Europe—Pocket New Testament in Bengali—Missions in Burmah — Baptisms in Tezpur—Domestic occurrences	1187
Aerial castle building	1191
Riddles	1192
The Mogul Emperor Akbar	1193
Foolish fear of evil spirits	1194
Coins of Lakhmi and Gourinath	1197
Letter to Editor	1198
The Pilgrim's Progress, Chapter 8	1199
Happy death	1200
The Pathan dynasty — Kaikobad — Nizam plots against the King—His father marches towards Delhi—Indignity shown to Kera—His reconciliation with the King—Nizam poisoned—Feroz comes to court	1200
Almanac for September, A. D. 1854, Asam Era, 1776	1202
Books for sale at the Sigsagor Mission Press	1202
Receipts for the Orunudo	1202

September

Journal of Events : Russian War—Battle near Giurgova — Treaty between Austria and Turkey—Death of Abbas Pacha—The crystal palace opened—Tree struck lightning—Buffaloes shot at Kolia Pani—Opening of the Indian Railway — Extraordinary calf in Calcutta — Strength of the Persian army—Schools in Ceylon—Successor of the Missions in New Zealand—The Sandwich Islands—Chinese newspaper in California	1203
Advice to children	1205
South Sea Islander and speaking chip	1206

The Mogul Emperor Jehangir	1207
Account of Abdul and Sabat	1208
Proverbs	1210
The porcupine	1211
Account of Krishna Pal, the first Hindu convert	1212
The Emperor Titus	1213
Thermometer	1214
The Pilgrim's Progress, Chapter 8	1215
Insatiable desires for wealth	1217
The Twelve Cesars	1217
Coins of Kamrup	1218
Nepalese coins	1218
Almanac for October, A.D. 1854, Asam Era, 1776	1218
Receipts for the Orunudo	1218

October

[Journal of Events :] The new Postal Act : The Education Dispatch—Proposed Colonization of the Andamans—Proposed junction of the Mediterranean and Red Seas—Rai Bahadur Kishen Chunder Choudri—The Russo-Russian war—Revolution in Spain—Octagonal copper coin found at Sibsagor	1219
Execution of a prisoner	1221
Account of the Emperor Aurungzeb	1223
Civilization—Epic poets	1224
The counterfeit penny	1226
The horned pheasant	1227
Letter from Calcutta	1228
Coins of the Asamese coins	1230
The Pilgrim's Progress, Chapter 8	1231
The hen and her chickens	1233
Almanac for November, A. D. 1854, Asam Era 1776	1234
Receipts for the Orunudo	1234

November

[Journal of Events :] The Russian war—Operations on the White and Black Seas—Death of the Saxony—The revolution in Spain—Burning of Greytown—Murder of a woman—Insane man killed at Hatimuria—Murder at Jaipur —Channel of the Brahmaputra —Plantain tree with double stalk—Large snake killed —The great pipefish, or sea-horse —Fire at Gowahati —Fire at Sibsagor	1235
The ibex, or mountain goat	1237
O ! how happy are they	1238
Lo ! on a narrow neck of land	1238
Account of the old Saxon idols	1239
The Asamese and Bengali languages	1242
Persecutions under Nero	1244
Coins belonging to Capt. Dalton dug from a tank in Gauhati	1245

Brief history of the Apostles	1247
The ruff and reeve	1249
Almanac for December, A. D. 1854	
Asam Era 1776	1250
Agents for the Orunudoï	1250
Receipts for the Orunudoï	1250

December

[Journal of events:] The Russian war—	
Battle of the Alma—Burmese Embassy	
to the Governor General—Remains	
of Sir John Franklin found near Pelly	
Bay—Murder of Roman Catholic	
missionaries by the Mishmis—Con-	
sumption of tea in England—Steam—	
boat collision—Floods in Rongpur,	
Bengal—Affray at Rongpur—Bridge	
across the Hugli—Marriage	1251
On lying	1252
Description of the Asiatic centipede	1253
Letter from the Daroga of Jaipur	1254
Moses in the bulrushes	1255
The crested screamer	1257
Poor Richard's sayings	1257
The penguin	1258
Nadir Shah, Emperior of Persia	1259
Life and writings of the poet Kalidas	1260
Hebrew Shekel—Rupee of Bikanir—	
Manipuri rupee	1264
The chronic dysentery	1265
Agents for the Orunudoï	1266
Receipts for the Orunudoï	1266
Almanac for January, A. D. 1855,	
Asam Era, 1776	1266

ILLUSTRATIONS

Abdul Medjid, Sultan of Turkey, L. N.	1075
Nicholas, Emperor of Russia, L. N.	1077
Pilgrim's Progress, The	1079
Rhea, The	1081
Coin of Mahomed Sami el Gouri	1082
South Sea Island images	1086
Dost Mahomed Ameer of Cabul	1091
Finding of Moses, The	1098
Coin of Shemus Uddin Iltomush	1100
Omer Pasha, Commander of Turkish	
Army, L. N.	1007
Major General Godwin	1109
Pilgrim's Progress, The	1112
[American trapper, An]	1113
[Bears attacking boys]	1118
Hornbill, The	1119
Coin of Moaz Uddin Baheram Shah	1120
[Monkeys]	1123
King of Hanover, The, L. N.	1124
Queen of Hanover, The	1125
[Monkey, A]	1126
Auterys of New Zealand	1130
Rupee of Sworgo Narayon Protap	

Singh, 1648	1131
Rupee of Chokrodhwoj Singh, 1663	1131
Rupee of Chokrodhwoj in Ahom charac-	
ters, 1664	1131
Round rupee of Supungmung' or	
Chokrodhwoj	1132
Rupee of Godadhor Singh, or Supatpha,	
1682	1132
Supatpha, Godadhar Singh, 1682	1132
Rupee of Rudro Singh, 1696	1132
Rudro Singh, King of Soumar, 1697	1132
Coin of Rudro Singh, 1708	1132
Chimpanze, The	1136
Ourang Outang, The	1136
[Monkeys]	1137
Rupee of Sib Singh, 1715	1141
Quarter rupee of Sib Singh, 1721	1141
Coin of Queen Phuleswori, 1724	1141
Coin of Phuleswori, or Promothswori	
1726	1141
Coin of Promothswori, 1726	1141
Coin of Promothswori, 1727	1141
Coin of Promothswori, 1729	1141
Rupee of Sib Singh, 1732	1141
Golden plover, The	1142
Timur Beg. or Tamerlane	1143
Mona, The	1150
Entallus, The, or Honuman	1151
Holou, The, or gibbon of Asam	1151
Copper coin of Gayas Uddin Balin	
Balban	1154
Rupee of Sultan Gayas Uddin Bahadur	
Shah	1154
Baber, the Mogul Emperor	1157
[Animal, An]	1158
Rupee of Queen Ombika, 1732	1161
Rupee of Queen Horbeswori, 1743	1161
Rupee of Promot Singh, 1744	1161
Rupee of Promot Singh, 1746	1161
Quarter rupee of Promot Singh, 1750	
	1162
[Shrimp, A]	1163
[American robin, The]	1165
American wild turkey, The	1167
Tiger (?) killed at Sibsagor	1173
[Butterfly, A]	1174
[Guinea, A] ?	1176
Ahom rupee of Rajeswor Singh, 1751	1179
Gold and silvet coin of Rajeswor, 1752	
	1179
Rupee of Rajeswor Singh, 1753	1179
Rupee in Nagari characters, 1753	1179
Quarter rupee, 1754	1179
Quarter rupee in Asamese and Nagari	
characters, 1759	1179
Rupee in Persian characters, 1763	1180
Rupee, 1764	1180
Half rupee of Rajeswor Singh	1180
Quarter rupee of Rajeswor, 1767	1180
Quarter rupee in Persian characters	1180

Two anna coin of Rajeswor Singh	1180	Ibex, The, or mountain goat	1237
Mogul Emperor Babar, The	1185	Saxon idol worshipped on Sunday, or	
Bronze image (of the Grand Lama) dug up		Sun's day	1239
near the old palace of Rongpur	1189	Saxon god of Monday, or Moon's day	
Mogul Emperor Akbar, The	1193		1239
Rupee of Lokhmi and Gourinath	1197	Tuisco, the Saxon god of Tuesday	1240
Quarter rupee of Lokhmi Singh	1197	Woden, the Saxon god of Wednesday	1240
Two anna coin of Lokhmi Singh	1197	Thor, the Saxon god of Thursday	1240
Rupee of Gourinath Singh, 1781	1197	Friga, the Saxon god of Friday	1240
Rupee of Gourinath, 1795	1197	Seater, the Saxon god of Saturday	1240
Four anna coin of Gourinath Singh,		Rupee of Shems Uddin Ilias Shah, 1345	
1795	1197		1245
Two anna coin of Gourinath Singh	1197	Rupee of Sekauder Shah, 1362	1245
One anna coin of Gourinath Singh	1197	Another rupee of Sekander Shah	1245
Half anna coin of Gourinath Singh	1197	Rupee of Gayas Uddin Azim	
(Two-humped African camel)	1198	Shah, 1367 to 1373	1245
Mogul Emperor Jehangir, The	1207	Another rupee of Azim Shah	1246
Porcupine, The	1211	Mahomed Shah ben Khanan, 1418	1246
Rupee of Bhoroth Singh, 1793	1213	Silver coin of Khosro II (?), found at	
Coin of Bhoroth Singh, 1797	1213	Sibsagor	1246
Coin of Horbanond Singh, 1796	1213	Copper coin of Allauddin	
Coin of Komoleswor Singh, 1798	1213	Sekander, 1306	1246
(Thermometer, A)	1214	Coin of Alla Uddin Sekander, 1313	1246
Rupee of Nor Narayon, King of Kamrup,		Copper coin of Togluk Shah, 1321 to	
1555	1218	1324	1246
Rupee of Nor Narayon, 1555	1218	Copper coin of Togluk Shah, found	
Coin of Raja Joy Ranjit Malla, 1722	1218	at Sibsagor	1246
Coin of Raja Joy Bishnu Malla, 1759	1218	Copper coin of Ahmed Shah, found at	
Octagonal copper coin found at		at Sibsagor	1246
Sibsagor	1218	The ruff and reeve	1249
[Hoopoe, The]	1222	The Chinese "Queen of Heaven"	1250
Emperor Aurungzeb	1223	Asiatic centipede, The	1253
Horned pheasant, The	1227	(Aramadilo, The ?)	1254
Rupee of Brojonath Singh, 1817	1230	Crested screamer, The	1257
Half rupee of Brojonath Singh	1230	Penguin, The	1258
Quarter rupee of Brojonath Singh, 1818		Nadir Shah, Emperor of Persia	1259
	1230	Chlamyphorus, The, or Pichiciago	1264
One anna coin of Brojonath Singh	1230	Hebrew Shekel, B. C. 125	1264
Half anna coin of Brojonath Singh	1230	Rupee of Bikanir, 1874	1264
[Krauncha birds]	1234	Copper coin of Bikanir	1264
Pipe-fish, The	1236	Manipuri rupee, 1767	1264

Introduction

In the history of education and culture, language and literature of British India 1793 and 1813 are two very significant years. When the Charter Act of 1793 was being made, an attempt was made in and outside the British Parliament to include in it a clause making it the responsibility of England to promote useful knowledge among Indians and to impart religious and moral education among them and, therefore, making the sending of missionaries and teachers to India the duty of the Court of Directors of the East India Company. This clause could not, however, be finally passed by the Parliament in 1793, which it did only in 1813. 1793, however, was compensated amply and immediately by the arrival of two British Baptists, William Carey and John Thomas, at Calcutta the same year. The two missionaries, however, had to move to, and settle in, the Danish colony of Serampore at a distance of ten miles from Calcutta as the British territories in India were not then open to Christian evangelists. What Carey and his circle did for Bengal is another story, a story which perhaps I may not relate here. One thing, which requires special mention, however, is Carey's scheme of translating the Bible into the Indian languages. He did the Sanskrit and Bengali by himself and had the other versions done by pundits to be revised by him. The Assamese New Testament thus came out in 1813, the year of the Charter Act, which made British India free to missionaries, and the Old Testament in 1833. Carey hoped to spread his work of propagating the Gospel into Assam with the help of this Assamese version of the Bible, little realising that, "so full of Bengali and Sanskrit words" it was of little practical use. In 1813 Assam was still under the Ahoms; and it is only in 1826 that it passed into British hands. In a letter written sometime in 1806 Carey expressed his desire to post missionaries at places like Goalpara in Assam so that the British merchants at these places might help evangelisation. In 1813 the first Bengali Christian, Krishna Pal, was sent to the Khasi hills. There he started work with much enthusiasm but had soon to abandon the post. In 1829 Carey deputed James Rae, a soldier turned missionary, with the Assamese New Testament in his hands to Gauhati to work there as well as in the Khasi areas. But even though his work showed some initial success, he had to face calamities, including the death of his wife, and called for help from Serampore. William Robinson was sent, and he joined Rae, when a few schools were started; but very soon Rae joined a government school and Robinson went away to Bhutan. By the beginning of 1838 it was decided that Serampore should give up its stations in Assam, where work will be allowed to be taken up by American Baptists.

There was a spiritual awakening in America, called the Second Great Awakening, originating from various historical reasons and having its intensest period from 1795 to 1812. A part of the Awakening comprised the evangelistic enthusiasm of the Baptists and the action taken by them on that account. Other denominations like the Methodists and Congregationalists were also charged with a new energy. The new Awakening held up before people's eyes the dream of a happy unified world through the spread of Christianity in all countries. The propagation of the Gospel of Christ by the churches jointly or individually became the call of the hour. In February 1872 the American Board of Baptists sent out Adoniram Judson and four other missionaries to India. When in June the same year Judson and one of the other few missionaries reached Calcutta, the Company ordered their immediate return home. The British Baptist missionaries of Serampore, however, pleaded with the Company on the new-coming Americans' behalf and, on a slight relaxation being granted, took them to Serampore. The Americans received their baptism there, went to Burma and established a mission there. Other missionaries from America came and started proselytising work in Bombay, the Punjab, the present-day Andhra Pradesh and Uttar Pradesh. All this made up a net-work of American missionary stations widely distributed over India.

On 23 March 1836 two American Baptists, Nathan Brown and Oliver T. Cutter arrived with their families at Sadiya, an easternmost point in Assam (now in the Lohit district of Arunachal). But when we consider the activities of these Baptists in Assam, —how they mixed with the Assamese people and learnt their language practically in no time, how they created a new literature and journalism and imparted a new education in a modern form of that language, how they fought first in comradeship with a young Assamese civil officer, Anandaram Dhekiyal Phukan, and then, when that stage of the strife was futile, as leaders of the local people, against the British Administration's mistaken policy in the matter of official language and medium of vernacular education,—it becomes very interesting to note that the destination of Browns' and Cutters' journey was not Assam but some points beyond. They expected, one, to reach the Golden Gate of the Celestial Chinese Empire and, secondly, to reach to the Shan tribes of Northern Burma and South China. They even called their mission the Mission to the Shans. But they missed both their avowed aims. From the later history of this group of Baptists it appears as if they were destined by their Holy Ghost to come and shape the future of the Assamese in their attempt to proselytise amongst them. The British Baptist stations, which were started earlier in Gauhati and other places in 1829 with permission from David Scott, the British Chief Commissioner of the Assam Valley, scarcely worked for eight years and left only very doubtful results, were now to be totally abandoned. A British officer and pioneer tea planter, C. A. Bruce, was working among the Khamti and Singpho tribes of Sadiya and came to have a notion that the two tribes were intimately related to the Shans of Upper Burma and South China, and passed on this notion to Captain F. Jenkins, Agent to the Governor General and Commissioner. Jenkins invited missionaries to work among the two tribes, and this invitation was ultimately passed on to the American Baptists in Burma, who were attempting in vain to penetrate into China and Upper Burma. The Baptists saw in this proposal a great hope of overcoming their own baffling problems, even though what inspired that hope was only an inadequate linguistic and geographical knowledge. An enthusiastic young missionary, Nathan Brown, offered himself for this task of what was at that moment thought to be an attempt at mapping out an international thoroughfare over the Assam frontier. Another missionary, Oliver T. Cutter, a printer, accompanied Brown for working a small printing press, which Jenkins advised to be taken as a very much necessary equipment. The two missionary families came to Calcutta, and started their journey up the Brahmaputra in three big country boats on 20 November 1835, reaching Gauhati on 18 January 1836 and Sadiya on 23 March 1836. But even before reaching this destination Brown realised that the languages of that place, Burma and other Shan countries were different, as he learnt Shan from a Shan pundit given to him by Jenkins on the way. It was also seen before long that the gateway to the Celestial Empire was barricaded from Sadiya by insurmountable ranges of mountains.

Brown discovered a new sweet thing at Sadiya—the Assamese language, which, at the first appearance, looked like a dialect of Bengali. Brown soon realised this initial mistake and began loving and learning Assamese. The very next year he was joined by another linguist, Miles Bronson. The missionaries learnt the Khamti and Singpho tongues and prepared to write books in them, and Mrs Eliza Whitney Brown and Mrs Harriett B. L. Cutter started a school for teaching Assamese to children. But there was soon a great agitation among the Singphos and Khamtis against the British. When in January 1839 the Khamtis killed Col. Adam White, the missionaries left Sadiya and moved to Jaipur, where they planned to work among the Eastern Nagas (the Noces and Wanchos, as they are called to-day). Bronson soon prepared a Nocate spelling-book and a book of Catechism in the language. The American Board sent Cyrus Barker to help the mission. But very soon the missionaries found out that it was useless to strive to work on the Shan Mission. They, therefore, turned their eyes upon the peaceful fertile valley of the Brahmaputra, where people spoke only one language, Assamese, unlike the many splintered groups on the hills.

Brown had already discovered the beauty and strength of Assamese and planned to make books in the language even as he was at Sadiya. He found Dr William

Carey's Assamese Bible too much laden with Sanskrit vocables to be acceptable to the people; even a revision of its lines was not considered an easy task. He, therefore, launched a plan of making a fresh Assamese version in January 1838; but this plan could not be fulfilled till the turn of the 19th century—working, as it did, through several hands. The baptism of the first Assamese convert, Nidhiram, who had his 'education' at Mrs Brown and Mrs Cutter's Assamese school at Sadiya and worked in Cutter's printing-press, brought high hopes to the missionaries about a wide Assamese Christendom. When the missionaries settled at Sibsagar and had a few more converts, including two Kayastha youths, those hopes became all the brighter. But the evangelising scheme did not work with any further success among the people of the valley. In another direction, however, the activity of the Baptists was received with much appreciation by the people of the locality. Mrs Brown and Mrs Cutter established six Assamese medium schools round about the town of Sibsagar, where the Government had already set up a high school, English and Bengali being taught there. There was a demand for more schools and the village people offered to build school houses and to maintain them as well as teachers. By 1846 the number of such Assamese schools became fourteen. This proved to the missionaries that the Government was following a wrong policy in thrusting Bengali upon the Assamese pupils, as they hardly acquired that language in spite of the Government vernacular schools.

Bronson left Jaipur, and not stopping to work at Sibsagar, proceeded to Nowgong, where he set up a fine thing, the Orphan Institution, which took care of the poor, parentless and homeless children, neglected by society in general. This institution nurtured the first generations of future Assamese Christians in an ideal manner, there coming up batch after batch of young people of the faith. This upsurge is described as the Nowgong Revival. Sibsagar, Nowgong and Gauhati now became the main centres of Baptist activity. In 1845 a Baptist Church was constituted with these three centres as constituents. In 1851, again, the Assam Baptist Association was formed with the said three centres being considered as independent churches.

The sixth decade of the 19th century was a period of depression and crisis for the Baptist Association. Several of the missionaries were struck with serious illness and left for home. The Sepoy Mutiny or the First War of Indian Independence took very heavily upon the Association, even though nothing happened at that hour in Assam except the death of Maniram Dewan by hanging for implication in the revolt. The lack of co-operation and understanding on the part of the Missionary Union of America acted as a great deterrent. The Home Board objected to the running of schools as unnecessary. When the Board's Secretary, Dr Solomon Peck, came to India to see things for himself, he found no meaning in such a noble thing as Dr Bronson's Orphan Institute and wanted it dismantled, and advised the setting up of a Normal School instead. Nathan Brown wrote plain-speaking letters home, objecting to Peck's high-handed way of dealing with things. Peck resigned his Secretaryship in 1858 and his recommendations were reversed; but before that the harm had been done: the Orphan Institute was pulled down, and Brown left Assam for America and left mission service. There was "a general feeling of insecurity" when the "Sepoy Mutiny" was there in the country. Rev Danforth of Gauhati had to put on military dress and "do military duty daily, and that, too, directly in front of a large company of sepoys many of whom were known to be mutinous." When the signs of the 'Mutiny' subsided all over the country, there were sporadic agitations in Assam over the question of increase of land revenue. A rumour, moreover, spread that the Government was planning to Christianise the whole country. All this very much adversely affected the activities of the Baptists. When, however, they survived all these shocks, the Baptist leaders saw this clearly that they should make the hills and the tribal people the field and aim of their activity for quicker and more massive results. They, therefore, turned more and more attention to the Mikirs (Arleng), the Garos, the different Naga tribes, the Mundari people from mid-India working in the increasing number of tea plantations, even though they did not abandon Sibsagar, Nowgong, Gauhati, and other Brahmaputra valley centres. The tribal people, often only with old animistic ideas as their faith and the propitiation of evil spirits as their form of religion, could be found easily to yield to the persuasion of the preachers of such a well-formulated faith as Christianity, which was, moreover, the religion of the

ruling people, a very much superior people. But the conflict between Christianity which was a newcomer, and Hinduism, which was traditionally in the blood of the people and in the general atmosphere of their life, was not great in Assam. In fact, Christianity did not disturb the general course of social life in what was called 'Assam Proper', as the missionaries attempts to evangelise among the Hindus of the valley of the Brahmaputra were hardly successful. The conversion of the first Assamese, Nidhiram (later known as Nidhi Levi Farwell), who received his baptism in the Burhi-Dihing river (13 June 1841), did scarcely or not at all create a stir in the sensitive Hindu society of those days, as he was just an orphan from a 'low caste.' When four years later, a Kayastha youth, and the fourth Assamese convert, Batiram Das, who had been in the employ of the Baptist missionaries in their printing-press like Nidhi, was baptised in the Dikhau river in the old capital of the Ahoms, Sibsagar-Rangpur, there was quite a good wave of sensation in Hindu circles of the town; but thus far and no further, as Batiram did not perhaps belong to the locality. Both Nidhi Levi Farwell and Batiram Das Peck rose to distinguished positions within the Baptist church in Assam, and the former was decidedly the most prolific among the Baptist writers of the province. Even then they could not command admiration or even awe of the people in general, and have since been cruelly neglected by public memory. Nidhiram the new convert, is found in his writings trying to find fault with Hinduism, particularly in the corrupt practices, in some of the places of pilgrimage—the Kamakhya shrine of Nilachal, the Hayagriva-Madhava temple of Hajo with its institution of devadāsīs, Gaya, Kasi and Vrindavan. Some of his charges were perhaps true; but nobody found it necessary to send in a rejoinder. In course of his narration of a "missionary journey" to different parts of Assam, Nidhi Levi exhorted his countrymen to take refuge in Christ. People listened attentively to the new things he said and the new tales he narrated—sometimes with mild objections but mostly with amusement; but nobody ever moved towards the resolution that he proposed. People in general were satisfied with the religion they had, for the Bhakti faith that Sankaradeva gave them was beautiful enough to satisfy their aesthetic needs, had enough thought content to occupy the intellect and was manly and robust enough to resist the challenge of any formidable protagonist. The story is told how in the last few years of the 19th century a Brāhma-Dharma preacher met with his Waterloo in a small Assam village, when after his all-devastating discourse on his new found faith a villager simply sang a few songs from Sankaradeva's *Kirtana-ghosā* and Madhavadeva's *Nāmaghosa*. The lofty teachings of Bhakti were not concealed books even to the lowly but was the general property of all alike—rich and poor, learned and unlettered. It is, however, a pity that they did not reach to people on the hills of Assam and some tribal areas within the valley. It is to these quarters that Christianity addressed itself and penetrated.

In the neighbouring Bengal Christianity and Hinduism were much more closely locked in a conflict, in a direct confrontation, which brought in a quick spirit of enquiry, a groping for new paths. People belonging to the mainstream of Bengal life got involved in the problems of the conflict so that life as a whole got stirred. There was self-questioning and self-challenging; and all that led to the birth of the Brāhma-Dharma and the upsurge of what we know as the great Bengal Renaissance. This quickening conflict between two cultures on the soil of Bengal is really a very significant fact in recent Indian history. In Assam the conflict never attained any sharpness. True that some of the Christian story books and tracts (like *Apattināsak*, or 'Hindu Objections Answered') with their rapier thrust on aspects of Hinduism were issued both in Bengali in Bengal and in Assamese in Assam, but no individual or society in Assam thought it wise to take up the challenge. It is notable that the two great prose writers of the later half of the 19th century, Gunabhiram Barua and Hemchandra Barua, possessed some measure of free-thinking. The former advocated widow remarriage from his college days in Calcutta and himself married a widow and became a Brāhma (indeed a rare specimen in Assam); and the latter did not marry after the death of his wife as a form of protest, because widow remarriage was not allowed in society, made very much inimical attacks on traditional faiths—both tantric and Vaisnava—in his essay-cum-novel, *Kowābhāruī*, and led such a bold private life as could scarcely be appreciated by the passing generation. But one sparrow (or, say, two) does (or, do) not make a summer. At the same time, it is

also to be noted that both these writers in their early youth contributed their writings to the Baptist journal, *The Orunodoi*.

The American Baptists, who made Assam their field of evangelical activity, had a great role to play in the collective life of the Assamese people. It was the role of resuscitation of the Assamese language from a state of ban in administrative and educational matters and its culture as a medium of modern literary exercise. As a result of the Treaty of Yandabo, concluded between the Burmese and the British in India on 24 February 1826, Assam slipped off into the territories of the Company. In 1836 the rulers passed orders that Bengali, and not Assamese, would be the language of the courts and schools of Assam. Strangely, not a single voice of protest was raised—at least not so far as the available records go. It looks providential that in the very same year of the Government's promulgation of this mistaken order concerning the language of administration and instruction, the linguist, Nathan Brown (1807-1886), as we have already seen, arrived at Sadiya. He carried with him the notion that Assamese was only a *patois* of Bengali, but *did* very soon correct that misconception as he perceived the beauty and strength of the Assamese tongue. With much devotion he learnt the language and started on a plan to make an Assamese Bible as Dr Carey's one was found idiomatically inadequate. Brown's version of the New Testament (a part) and his *Grammatical Notices of the Assamese Language* were published in 1848. He rendered some of the Psalms into Assamese verse. He made books of elementary arithmetic (1845, 1855) and geography (1851) for school children. But his monumental work was the monthly *Orunodoi*, which he edited continuously over the first nine volumes (1846-1854). He was also a pioneer in the unearthing of old manuscripts and in the editing and publishing of them. Brown left Assam early in 1856 for America, where he edited the *American Baptist* and fought against slavery, before he travelled to Japan, and there made a Japanese version of the New Testament and died in 1886. The other great linguist in the Baptist camp, Miles Bronson (1812-1883), was considered in his time to be the greatest authority on the languages of the Singpho and the eastern Nagas. He laboured for twelve years to produce his *Acamiyā āru Ingrāji Abhidhāra* (1867); but his greatest contribution to the cause of the Assamese was his long and sustained endeavours to see the language restored to the schools and courts of Assam. He maintained a continued course of correspondence with the Company authorities at Calcutta in the matter. He had discussion with and inspired, Anandaram Dhekīyal Phukan, the young Civil Assistant, to take up the cause of Assamese. Earlier all the few padres, including Brown, made considerable efforts, which however, brought no results. When in 1853 Judge Moffatt Mills was sent from Calcutta to investigate the administration of Assam, Bronson and Phukan discussed matters, and Phukan submitted a long memorandum to the judge, while the missionaries also sent in their viewpoints, supporting Assamese. In his Report Mills cited the opinion of Dr Brown, "the best scholar in the province," and clearly expressed his judgment in these words: "I think we made a great mistake in directing that all business should be transacted in Bengalee, and that Assamese must acquire it." He recommended the steps suggested by Phukan towards the change. Even the Council of Education decided on the switch over to Assamese. But the Company administration stood immune to all this counsel. Phukan assumed the pen-name, 'A Native', to write a book, *A Few Remarks on the Assamese Language and on Vernacular Education in Assam* (1855), which was printed at the Baptist Mission Press at Sibsagar. In this booklet Phukan showed clearly that Assamese was independent of, and distinct from, Bengali and that the introduction of Bengali in the Assamese vernacular schools was but an exercise in futility. But the Company maintained the same deaf ear to these arguments, and the young Phukan died in 1859 without seeing his efforts bear the leanest fruit.

But what ailed the Company that they were dead, dead to the cause of Assam? Bronson made a conjecture. He found the culprit in Assam's Inspector of Government Schools, William Robinson, who wrote the book, *Grammar of the Assamese Language* (1839), published when he was Headmaster of the Gowhaty Seminary, and a paper, 'Notes on the languages spoken by the various tribes inhabiting the valley of Assam and its mountain confines (Grammar and vocabulary of Assamese, etc, also Assamese compared with Bengali)', in the *Journal of the Asiatic*

Society of Bengal, March 1849, and who was of the steadfast opinion that Assamese was identical with Bengali. In mid-1854 Bronson requested Robinson to send his arguments in favour of Bengali in the form of a paper, which Robinson did. Bronson then asked Revs. Brown, Danforth, Ward and Stoddard to make comments on this paper and sent these comments, Robinson's paper and a letter of his own, advocating the cause of Assamese, to the Lieutenant-Governor of Bengal, F. James Haliday. But nothing further was heard about this too. The missionaries, however, were not to keep silent on the issue.

The *Orunodoi* had so far published a few scrappy writings about the Assamese language and slight comparisons of it with Bengali. The pages of the journal cum-newspaper were now opened up to local scholars to argue their case for Assamese. Bronson wrote a letter to the Editor of *The Friend of India*, 25 May 1855, complaining that education in Assam was not progressing, and stating; "You are aware that the Assamese, like all other people, have a *mother tongue*; and you will not have forgotten that the Venerable Dr Carey, who put forth the first efforts to benefit the Assamese, found it necessary to employ that medium, as his translation of the Assamese Scriptures and other works abundantly show. At a later period also when the Serampore Mission appointed Messrs Robinson and Rae to Assam, their opinion as to the necessity to use the Assamese language is evident from their having revised and printed St. Luke's Gospel and other works in Assamese." Bronson was thus citing even Robinson in favour of his own argument. He cites too the example of Sankaradeva: "He came down to the level of the people and translated from the Sanskrit these portions of the Hindu sacred books, and presented them to the people in their own familiar dialect. ... They took among them like wild-fire, and are to this day increasingly popular." Bronson then speaks from the experiences of the missionaries that both Bengali medium and Bengali teachers are useless in the vernacular schools of Assam. With reference to Dr Bronson's arguments in this letter of his, the Editor published a 'leader' in which he supported the cause of Assamese.

What reaction this created in the Government is not known. Brown left Assam in 1856. Phukan died in 1859. Bronson too had to sail home with his disease stricken family in November 1857. He however, returned to Assam in 1861 and resumed his old efforts. When his Assamese-English dictionary appeared in 1867, it became a veritable fortress for the warfare he was waging. But very soon the opposite camp declared that even in this dictionary out of the first 688 words 591 were only Bengali!! The Government sent the lexicon for examination to the well-known Bengali I.C.S. man and scholar, Ramesh Chunder Dutt, who stated that the words marked out as Bengali were really Sanskrit, and that he could not grasp the meaning of Bronson's two-page Assamese preface even after reading it a number of times. He added, "I have known an educated young Assamese for many years, and I could never understand him when he spoke Assamese, or quoted from Assamese poetry."

Bronson now adopted as the last measure a novel method of warfare, that of voicing public opinion through memoranda and thus presenting the appearance of a wide public resentment and agitation. We have the evidence of such a memorandum, dated 9 March 1872, which has been called 'The humble Memorial of the Assamese Community at Nowgong, Assam'. It bears the signatures of 216 persons (This looks like a signature campaign!), led by Bronson himself as the 'President of the Committee' (or, is it 'Community' as in the heading?). It can be easily inferred that representations of a like nature came up from Sibsagar, Gauhati and other places through the inspiration of the Baptist leaders, and that all these memorials went to remove in an effective manner the misgivings that were working inside the Government machinery through the machinations of officers like William Robinson. This is seen from the Resolution of the Bengal Governments' General Department (Education), dated 19 April 1873, which says that the Lieutenant-Governor of Bengal had been very much conscious of the controversy that had long been there over the propriety of having Assamese or Bengali in the schools and courts of Assam. Judge Mills's recommendations in that regard also find mention in the Resolution. "Since Mr. Mills and Anundaram Phookun wrote in Assam, more or less agitation has gone on time to time for the recognition of Assamese as the language of the courts.....

Recently memorials from different parts of Assam have been presented to the Lieutenant-Governor upon the subject. ...The facts and memorials of the last few years have shown that the Assamese language is still the vernacular of the people." The final orders were now passed, making Assamese the language of the courts and schools in the valley districts. The Commissioner, Col. Henry Hopkinson, however, paid left-handed compliments to the Baptist leaders, by a reference to 'the Sebsagar Missionaries to whom we are chiefly indebted for the agitation in favour of the creation of an Assamese language'. "Creation" indeed, for the language was almost totally eclipsed and dead under the shadow of derecognition by the Authorities ; and we are 'chiefly indebted' not only to the Sibsagar missionaries but to all the few Baptist leaders operating in Assam, and most eminently to Dr Miles Bronson, who steered the course of the agitation till the battle was finally won. On 25 July 1873 the Lieutenant-Governor issued orders under Act XXIX of 1873 (which gave powers to the Governor-General in Council to order the use of any other language and script than Persian in lieu of the latter) and Section 337 of the Criminal Procedure Code for the use of Assamese in Kamrup, Darrang, Nowgong, Sibsagar and Lakhimpur districts in law courts and in all matters concerning revenue. The Resolution of the General Department (Education), dated 12 April, 1873, moreover, set forth the Government's decision to use Assamese in place of Bengali in all primary schools, while the middle and high schools also were to have the same rule.

This short account will perhaps have made us realise that Assam was engaged in an unfortunate struggle for identity and existence for nearly half a century of the initial period of British rule. The benefits that might have come from the new political and commercial contacts or the spirit of questioning that might have arisen from the spiritual impact and aggression of Christianity were somewhat clouded by a distance created by the problem of language. There were no leaders of thought at that hour. Among the people of lead and light, Maniram Dewan was almost a split personality. He welcomed the British into the land, as British rule, as he saw it, brought many good things to other parts of India, and then thought it wise to try to find out the way to drive them out and, as a result, mounted the gallows. We do not have his opinion on the language question, but do very much see that in his remarkable *Buranji-vivek-ratna* he is torn between Assamese and Bengali. Anandaram Dhekiyal Phukan took a definite stand on the language issue mainly because he was in constant contact with the padres, chiefly Dr Bronson True that his father, Haliram Phukan, wrote an *Asam Buranji* in Bengali in the twenties of the 19th century ; but that was apparently for the benefit of his Bengali friends, and not for teaching Bengali to the Assamese. Anandaram spoke to his own people about the material prosperity of the Englishmen and tried to inspire his countrymen to be industrious. He made a distant reference to the Young Bengal movement. But no attempts were made by anybody to present the thought currents of the West which were stirring and fertilising the neighbouring Bengal, to the readers. No one, who could lead people's thought along the revolutionary leeway, was attracted towards Christianity. We do not have a Derozio to inspire a youthful revolt, or a Krishnamohan Banerji or a Lal Behari Dey or a Michael Madhusudan Datta in Assam. Nidhi Levi Farwell and Batiram Das Peck, with their poor education and poor social standing, could scarcely be expected to write or speak anything startling in dimension. The Baptist movement in Assam, therefore, could not make Assam take any long strides in thought or action ; but the people in general are grateful to the Baptist leaders for keeping up the struggle for the revival of the language for so many years, succeeding at long last in resuscitating it in administration and education, and for culturing the language along modern lines, endowing it with a grammar, a dictionary and a large mass of writings in a modern prose.

The *Orunodoi*, the Baptists' newspaper-cum-magazine, represents their role of benefaction towards the people of Assam. From the beginning it was called "A Monthly Paper, devoted to Religion, Science and General Intelligence." Religion here invariably meant the Protestant faith they professed : but this aspect of the paper was not aggressive ; nor was the paper made the sole organ of sectarian propaganda even though under the caption, "Religious Intelligence", news particularly of the baptist world was flashed. That the *Orunodoi* was devoted to "Science and General Intelligence" is especially to be emphasised, as its pages went a long way to extend

the intellectual horizon of the readers. The columns brought various news from all corners of the globe. It explained global geography and gave descriptions of the night sky with its stars and planets. The news of great events in India and in foreign countries were brought to the door of the Assamese even as they took place. They could have the intelligence of scientific inventions and discoveries in a simple and digestible form. Beyond all these somewhat startling matters, looking like coming from another world, which tended to reshape the Assamese mind, there were 'newsy' and 'sensational' matters from a familiar sphere, meaning from different parts of Assam. The mind of the readers was thus treated to a very much rich fare. The meaning of the new British regime with the light on the good and beneficial aspects of foreign domination were sometimes explained in a homely way, while we scarcely hear a sigh for the glory that was independent Assam and the glory that was the death of Maniram Dewan, the great martyr of the first War of Indian Independence.

All the same, it is true that the *Orunodoi* group explored the past history of Assam in a magnificent way by bringing out the texts of old chronicles in properly edited form—*Purani Asam Buranji*, *Kāmarupar Buranji* and the sketchy and legendary *Chutiā Rajār Vamsāvali*, which was 'Furnished by William Robinson'. The *Orunodoi* made a very significant beginning of numismatic study by publishing the facsimiles of quite a large number of coins of Ahom and Koch monarchs and Mughal emperors, found in Assam. The journal also published the first ethnological studies in Assamese by bringing out very short accounts of the tribes of Assam—the Aka, the Abor (Adi), the Khamti, etc. It brought along the news of the exploration of commercial resources like tea and coal. It is significant that it is about this time that Munshi Kefayatullah of Gauhati published his *Krishī-darpan* and that Anandaram Dhekiyal Phukan insisted on the application of modern implements and science to agriculture. The Baptist monthly was never tired of campaigning on its columns against the social evils like opium and wine, and other corrupt practices. Here we have got the first reports of the starting of various voluntary organisations amongst the thinking section of the people—like the Giyānar Sabhā of Sibsagar (1845) and Asam Deshitaishini Sabhā (1856). The contributors to the Journal advocated the cause of education—of boys and girls alike—as the most effective measure towards the removal of social prejudices and other evils and the uplifting of the country as a whole. The state of education of the mid-19th century Assam is very tellingly described (July 1854). There were three types of schools—the Assamese medium schools kept by the missionaries, Sanskrit *tols*, and the Bengali medium schools started by the Administration. People did not send their children to the missionary schools lest they be christianised; the pupils had developed a distaste for Sanskrit and did not go beyond a smattering in the language in the *tols*, while in the few Government schools the boys learnt Bengali just enough for them to work on the lowest scales in offices. That a scientific education was needed to remove the superstitions and social evils rampant among the people was realised by the writers of the *Orunodoi*, whether American or Assamese. "Science and General Intelligence" were, therefore, suitably flashed in the paper with a praise for new industrial activities, and scientific developments in matters of tele-communication, etc. All these endeavours brought the message of a new and liberal life to the Assamese. Their minds opened up—not, it may be true, for receiving the Gospel of Christ—but quite amply for developing otherwise on modern lines.

Modern life required a modern medium of expression, and a down to earth prose developed through the Baptist journal. We know that in Assamese a kind of rhythmic prose was employed in the plays of Sankaradeva and Madhavadeva early in the 16th century, that another variety of rhythmic utterance was there in the religious writings of Vaikunthanath 'Bhattadeva' and Gopalacharan Dvija (16th cent.) and that two varieties of real prose evolved in the 17th century in the two dignified circles of the Vaishnava sattras (in the katha-charit or prose biographies) and the Ahom royal court (in the form of the buranji chronicles). But now in contact with English speaking people Assamese developed modern prose-style; and this should perhaps be considered the greatest contribution of the Baptists to Assamese literature and culture. The everyday language of the people could now be the medium of literary expression, which now began to imbibe the qualities of English rhythm and syntax.

ভূমিকা

ভাৰতৰ শিক্ষা-সংস্কৃতিৰ নতুন মাইলৰ খুঁটি : ১৭৯৩ আৰু ১৮১৩ :

ব্ৰিটিশ ভাৰতৰ শিক্ষা, সংস্কৃতি, ভাষা-সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত অষ্টাদশ শতিকাৰ অন্তৰ্ভাগৰ ১৭৯৩ আৰু উনবিংশ শতিকাৰ প্ৰাৰম্ভৰ ১৮১৩ চন দুটা বিশেষ অৰ্থপূৰ্ণ বছৰ। এই সময়ত অসম ইংৰাজ-বাৰৰ বহু-পেটত সোমোৱা নাছিল আৰু সেই ঘটনাৰ উপক্ৰমেও দেখা দিছিল বুলি ক'ব নোৱাৰি। তদুপৰি ১৭৯৩ আৰু ১৮১৩ৰ সাৰ্থকতাপূৰ্ণ ঘটনাই কালক্ৰমত অসমক স্পৰ্শ নকৰাকৈ নোহিছিল। ১৮১৩ চনৰ চাৰ্টাৰ এণ্টত ভাৰতীয়সকলৰ সুখ-সমৃদ্ধি বৃদ্ধি কৰা, সিসকলৰ মাজত ব্যৱহাৰিক জ্ঞান বিস্তাৰ কৰা আৰু ধৰ্মসম্পৰ্কীয় আৰু নৈতিক উন্নয়নৰ ব্যৱস্থা কৰাটো ইংলেণ্ডৰ কৰ্তব্য সাব্যস্ত কৰি ভাৰতলৈ ধৰ্মপ্ৰচাৰক আৰু শিক্ষক পঠোৱাটো কোৰ্ট অৱ ডাইবেক্টৰছৰ কৰ্মৰ ভিতৰত ধৰি বিধিবদ্ধ কৰা হ'ল। ১৭৯৩ চনৰ চাৰ্টাৰ এণ্টত এনে এটা ছেদ সন্নিৱেশ কৰিবৰ কাৰণে এক পক্ষবশৰ বৰ হুৰমুৰ লগোৱা হৈছিল : কিন্তু পালিৱায়েটে শেহান্তৰত সেই ছেদ অনুমোদন নকৰিলে। কিন্তু সেই বছৰতে "খ্ৰীষ্টৰ শূভবাৰ্তা সমস্ত মানৱ জাতিৰ মাজত খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে হাতে-কামে প্ৰচাৰ কৰাৰ প্ৰস্তাৱ দাঙি ধৰা কি আমেৰিকা কি ইউৰোপৰ প্ৰথম এংগ্লো-ছেল্ফ্ৰ'প্ৰোটেস্টাণ্ট" উইলিয়াম কেৰি কলিকতা পায়হি। তেওঁ ঠিক তাৰ আগৰ বছৰত এক পুস্তিকা প্ৰকাশ-প্ৰচাৰ কৰিছিল—*The Enquiry into the Obligations of Christians to Use Means for the Conversion of the Heathens*. সেই বছৰৰ অক্টোবৰৰ ২ তাৰিখে ইংলেণ্ডৰ কেট্টোৰিক বোলা ঠাইত পোন্ধৰজন ব্ৰিটিশ বেপ্টিষ্ট মিছনেৰি লোক একেলগ হৈ বিদেশত ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰা সমাজ-গঠনৰ কথা আলোচনা কৰিছিল, তাতে আগ বয়সত মুচিৰ কাম কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰা একাধিক-বছৰীয়া উইলিয়াম কেৰিয়ে সংগীসকলক উপস্থিত কৰ্তব্যলৈ প্ৰত্যাহ্বান জনায়। তেওঁৰ প্ৰত্যাহ্বান গ্ৰহণ কৰি তেওঁৰ পুস্তিকাৰ বক্তব্যৰ মৰ্মে সেই সবু সভাখনতে Baptist Society for the Propagation of the Gospel amongst the Heathen প্ৰতিষ্ঠা কৰা হ'ল। দান-বৰঙণিও লগে লগে তোলা আৰম্ভ হ'ল। ১৭৯৩ৰ ৯ জানুৱাৰী তাৰিখে প্ৰথম মিছনেৰিও নিয়োগ কৰা হ'ল। ইতিপূৰ্বেই বংগদেশত ব্ৰিটিশ ছাৰ্জন-ৰূপে কাম কৰা জন তমাছ নতুন সমাজৰ কামলৈ আগ বাঢ়ি অহাত তেওঁক লোৱা হ'ল : আৰু একেবাৰেই প্ৰথমজন হ'বলৈ আশা কৰা উইলিয়াম কেৰিকো তমাছৰ লগতে কামত দিয়া হ'ল। কিন্তু কেৰি-তমাছ কলিকতা পোৱাৰ আগতে বংগ ছৰকাৰে কোম্পানীৰ ৰাজ্যত ধৰ্মপ্ৰচাৰ কৰিবলৈ নিদিয়া নিয়ম ঘোষণা কৰি বহি আছে। কলিকতাত ঠাট্টিয়াবকে নোৱাৰি দুয়োজন মিছনেৰি 'ফ্ৰেম্মাৰ্ক' ৰজাৰ অধীনৰ, কলিকতাৰপৰা দহ মাইলমান নিলগৰ শ্ৰীৰামপুৰত আগ্ৰয় ল'লেগৈ আৰু তাতে ডেনিঙ-গবৰ্ণৰে তেওঁলোকক ডেনিঙ নাগৰিকৰ সা-সুবিধাৰে ব্ৰিটিশৰ বিৰুদ্ধে হেঁচা-ঠেলাৰ মাজত সুৰক্ষা দান কৰিলে আৰু ভাৰতীয় ভাষাবিজ্ঞানত ধৰ্মশাস্ত্ৰ ছপাৰৰ নিমিত্তে ছপাশাল পাতিবলৈও আৱশ্যকীয় অনুমতি দিলে।

ভাৰতত ধৰ্মপ্ৰচাৰৰ প্ৰতি ব্ৰিটিশ ছৰকাৰৰ বিৰূপ মনোভাৱ নানা ঐতিহাসিক কাৰণত গঠিত হৈছিল। এই দেশৰ শিক্ষা আৰু ধৰ্মৰ ক্ষেত্ৰত কি নীতি অৱলম্বন কৰিব লাগে, সেই লৈ নানা বাদ-বিসংবাদৰ সৃষ্টি হৈছিল বিলাতত। ছাৰ চাৰ্লছ উইলকিনছ, ছাৰ উইলিয়াম জোন্স প্ৰভৃতিয়ে পোনৰপৰা সংস্কৃত সাহিত্য আৰু ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ সমৃদ্ধি দেখা পাইছিল, স্বীকাৰ কৰিছিল আৰু তাৰ বাৰ্তা আনক কৈছিল। উইল্ফ্ৰে, কোলব্ৰুক আদি প্ৰাচ্যবিদসকলে ভাৰতীয় ঐতিহ্যৰ গোবৰ ঘোষণা কৰিছিল। এনেভাৱে, ভাৰতৰ শিক্ষা-সংস্কৃতিৰ সংৰক্ষণৰ সপক্ষে এটা দৃঢ় মতবাদ গঢ় লৈ উঠিল। দ্বিতীয় পক্ষত আকৌ উদাহৰণ

টোবি মত হ'ল ভাৰতত বি আছে তাক পাশ্চাত্য আদৰ্শ আৰু মূল্যবোধেৰে উন্নয়ন নকৰিলে নহ'ল। কিন্তু নতুন ধৰ্ম, নতুন সংস্কৃতি ভাৰতত হঠাতে প্ৰচাৰ কৰিবলৈ যোৱাটো যে ভয়ংকৰভাৱে বিপজ্জনক হ'ব পাৰে, সেই কথাও এই দলৰ লোকে শাসনমন্ত্ৰক সোঁৱৰাই দিবলৈ পাহৰা নাছিল। তৃতীয় এটা মতবাদ হ'ল আমূল পৰিৱৰ্তনৰ, ভাৰতৰ ধৰ্ম, শিক্ষা, সংস্কৃতি নতুন পাতনেৰে পতাৰ দলৰ। অধৰ্ম-অনীতিত জোৰোৱা দ্বাৰি থকা ভাৰতক পাশ্চাত্য খ্ৰীষ্ট-ধৰ্মত দীক্ষিত কৰি ইহুবাভিমুখী কৰিব লাগিব। ইউটিলিটোৱিয়ানসকলৰ য'ৰ চিন্তা হ'ল ভাৰতক হুস্তিবাদ আৰু ইউৰোপীয় জ্ঞান দি প্ৰকৃত মানৱ কৰাৰ। আমূল পৰিৱৰ্তনকাৰীসকলৰ মতে খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্ম আৰু পাশ্চাত্য শিক্ষাৰ গ্ৰহণেই হ'ল ভাৰতবৰ্ষৰ কল্যাণকৰ উচিত কৰ্মপন্থা। গোস্বেল বা খ্ৰীষ্টৰ শূভ বাৰ্তা-প্ৰদানৰ যোগে প্ৰচাৰকামী এভাজেলিকেলসকল হ'ল এই আমূল পৰিৱৰ্তনকাৰী দলৰ ভিতৰৰ লকত এটা ভাগ। তেওঁলোকৰ স্পষ্ট কথা হ'ল খ্ৰীষ্টৰ বাবে ভাৰতৰ দুৱাৰ উন্মুক্ত হ'ব লাগে। ইফালে আকৌ যিসকলে ভাৰতবৰ্ষত ব্ৰিটিশ সাম্ৰাজ্যৰ ধ্বংস বহন কৰিছিল, সেইসকলে কিন্তু ভাৰতৰ ধৰ্মত হাত দিয়াটো বিপজ্জনক হ'ব পাৰে বুলি বাবে বাবে ক'বলৈ ধৰিছিল। তেনে ধৰণৰ বিবেচনাৰ বলতে ১৭৯৩ চনৰ চাৰ্টাৰত ধৰ্ম-বিষয়ক ছেদ এটা প্ৰায় সন্নিৱিষ্ট হোৱাৰ শেষ মুহূৰ্তত তাক বাদ দিব লগীয়া হ'ল। বৰং সকাউণ্ডল গবৰ্নৰ-জেনেৰেল ভাৰতৰ ধৰ্ম-পালনৰ বিষয়ত নিৰপেক্ষতা অৱলম্বন কৰি নতুন বেগুলেশ্যন্সছ ৰচি প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হ'ল। সেই গতিকেহে বোপ্টিষ্টসকলৰ ধৰ্ম ভাৰতবৰ্ষত প্ৰৱেশ কৰিব লগীয়া হ'ল ডেনমাৰ্কৰ ৰজাৰ হুছাৱাক আশ্ৰয় কৰিহে; আন কি, ব্ৰিটিশ সিংহৰপৰা সুৰক্ষাও বিচাৰিব লগীয়া হ'ল সেই হুছাওৰ আঁৰতহে।

১৭৯৩ৰ পিছত ৰাজনীতিকসকলৰ মনৰ গতি নিজৰ ফালে ঘোৰাবৰ বাবে এভাজেলিস্টসকলৰ চেষ্টাৰ দৃষ্টি নহ'ল। গবৰ্নৰ-জেনেৰেলসকলৰ ভিতৰত ছাৰ জন্ ৱোৰ্ বা লৰ্ড ৱেলছলিৰ মিছনেৰিসকলৰ প্ৰতি ভিতৰি বেধা এফেৰি আছিল। ৱেলছলিৰ পিছত কিন্তু আকৌ গবৰ্নৰ-জেনেৰেলৰ মনোভাৱত কঠোৰতা আহিল। বিশেষকৈ মাদ্ৰাজ প্ৰেছিডেণ্টৰ ভেলুৰত ভাৰতীয় চিপাহীয়ে বিদ্ৰোহ কৰি উঠি দুশকৈ ইউৰোপীয় লোকৰ মৃত্যু ঘটালত, সেই ঘটনাৰ মূলকাৰণত দেশত মিছনেৰিৰ ক্ৰিয়া-কলাপো আছে বুলি অন্ততঃ বিলাতত অৰ্থ কৰা লোকৰ অভাৱ নহ'ল। গতিকে মিছনেৰিৰ প্ৰতি কোম্পানিৰ দৃষ্টি ৰূপ হোৱা স্বাভাৱিক হৈ পৰিল। কিন্তু এভাজেলিকেলসকলে তেওঁলোকৰ চেষ্টা দৃঢ়তৰ কৰিলে। ভেলুৰৰ ঘটনাৰ লগত মিছনেৰিৰ কাৰ্যৰ কোনো সম্বন্ধ নথকাটো দেখুওৱা হ'ল। এই সকলোৰে ফল-স্বৰূপে ১৮১৩ চনৰ চাৰ্টাৰ এষ্টত মিছনেৰিৰ প্ৰচাৰ-কাৰ্য দোষমুক্ত কৰি তাক কৰ্তব্য কৰ্মৰ ভিতৰত ধৰা হ'ল। ভাৰতত খ্ৰীষ্ট-ধৰ্ম-প্ৰচাৰ আৰু পাশ্চাত্যীকৰণৰ বিষয়ত সেই দেখি ১৮১৩ বছৰটো এটা স্পষ্ট 'মাইলৰ খুঁটি' হৈ ৰ'ল। ১৮১২ চনৰ জুনত মাথোন আমেৰিকান মিছনেৰি ছজন কলিকতাত প্ৰৱেশ কৰিছিল; আৰু তেওঁলোকক লগে লগে ভাৰতৰ বিদায় দিয়া হৈছিল। কলিকতা এৰি তেওঁলোক বোম্বাই পায়মানে বিলাতত ১৮১৩ৰ চাৰ্টাৰ এষ্ট পাৰ্লামেণ্টে গ্ৰহণ কৰিলে আৰু তেওঁলোকে এতিয়া ভাৰততে কাম কৰিব পৰা হ'ল। ১৮১৩ চনতে সেই দেখি এই দেশত আমেৰিকান প্ৰোটেষ্টান্টৰ প্ৰচাৰকৰ্মৰ আৰম্ভণি।

উক্ত কেইবিৰ মতঃ কৰ্ম আৰু প্ৰথম অসমীয়া বাইবেল :

ভাৰতত প্ৰোটেষ্টান্ট বোপ্টিষ্টৰ ইতিহাসৰ উদ্বোধনিতা আৰু প্ৰধান পঞ্চপ্ৰসঙ্গক ড° উইলিয়াম কেৰি। তেওঁৰ ভাগ, কটকীকাৰ, কৰ্মদক্ষতা আৰু জ্ঞানলিপ্সাই সেই ইতিহাসক পৌৰুষময় কৰি শূভাৱস্থ দিলে, লগতে ভাৰতীয় সাহিত্যবোৰত নৱযুগৰ সম্ভাৱনা সৃষ্টি কৰিলে। কোয়েল ৰাধাই বা কৰ্তব্যৰ বিপুলতাই তেওঁৰ একাগ্ৰতাৰ সমুখত থিয় দি থাকিব নোৱাৰিছিল। তেওঁ তেওঁৰ লগৰীসকলেৰে ভাৰতৰ ভাষা-বোৰত বাইবেলৰ অনুবাদ কৰাৰ এক বৃহৎ আঁচনি তৰিছিল। তেওঁৰ দ্বাৰা অনুদিত-সম্পাদিত বাইবেলৰ সংখ্যাই হ'ল একুৰি ষোল। তাৰ ভিতৰত যন্ত্ৰা (১৮০১, ১৮০২-০৯) আৰু সংস্কৃত (১৮০৮, ১৮১১-১৮) অনুবাদ তেওঁৰ হস্তত কৃত। হিন্দী, মৰাঠী, ওড়িয়া আদি অনুবাদৰ খবৰ সেই সেই ভাষাৰ পণ্ডিত প্ৰকৃত কৰে আৰু কেৰিয়ে সিৰোবৰ ওপৰত সমালোচনাৰ হাত ফুৰাই সম্পাদন কৰে। আৱাৰ ওচৰ-চুবুৰীয়া খাছি (১৮২৪) আৰু মৈতৈ-মণিপুৰী (১৮১৪-২৪) ভাষাও কেৰিৰ আঁচনিৰ অন্তৰ্গত হৈছিল। মুঠত কেৰিৰ

হাবিক্লাহ ভাৰতৰ কৰে কৰে একোখন বাইবেল দিয়া। ১৮১০ হনত শ্ৰীৰামপুৰ প্ৰেছে অসমীয়া অনুবাদৰ কাম আৰম্ভ কৰে। এই অনুবাদৰ কথা কবোৱা হৈছিল সম্ভৱতঃ কলিকতাত থকা এজন অসমীয়া পণ্ডিত আত্মবাম শৰ্মাৰ হতুৱাই। এই বিবৰণত কিন্তু কোনো শ্ৰীৰামপুৰীয়া অভিলেখ নাই। কেঁবি আৰু আত্ম-বামৰ সম্পৰ্কে অসমত নানা কথাৰেই অনুমান কৰি লোৱা হৈছে আৰু দুই-একৰ হাতত কম্পনাৰ পকাৰিটোৰ পাক (snowballing) চলিয়ে আছে। ১৮৫৫ হনত আনন্দবাম টেকিৱাল ফুকনে *A Few Remarks on the Assamese Language and on Vernacular Education* নামৰ পুস্তিকাত লেখিছিল, “The whole of the Bible was translated and published by the Serampore Missionaries with the aid of Atmaram Shorma, an Assamese Pundit, in the year 1813. A Second Edition was issued from the Serampore Press in 1833.” আত্মবামৰ বিষয়ে এই প্ৰথম অভিলেখৰ (১৮৫৪) দ্বৰ্কা টেকিৱাল ফুকনে সম্ভৱতঃ আত্মবামক লগো পাইছিল। কিন্তু ১৮১৩ হনত সমস্ত বাইবেলৰ অসমীয়া সংস্কৰণ ছপা হোৱা আৰু ১৮৩৩ হনত তাৰ দ্বিতীয় তাৎপৰ্য প্ৰকাশ হোৱা—দুইটা কথাই ভ্ৰমাত্মক। গুণাভিবাম বৰুৱাৱো কিজানি আত্মবামক কলিকতাত লগ পাইছিল। তেওঁ “আনন্দবাম টেকিৱাল ফুকনৰ জীৱন চৰিত্ৰ”ত ১৮৫২ হনত ফুকন কলিকতাত ফুৰা-মেলা কথৰ প্ৰসংগত লেখিছে, “তাৎপৰ্য্যপাখানা আৰু কাগজৰ কল ফুকনে চালে। মানব দিনৰ পূৰ্বেই কলিয়াবৰৰ আত্মবাম নামে এজন অসমীয়া ব্ৰাহ্মণ গৈ শ্ৰীৰামপুৰত বাস কৰি আছে। তেওঁ তাতে বিয়া কৰাইছে। সতি-সন্তান হৈছে। তেওঁ ছাপাখানাৰ পণ্ডিত আছিল। তেওঁৰ সাহায্যতে ডাকৰ কেঁবি পাণ্ডি চাহাবে প্ৰথমে অসমীয়াত খ্ৰীষ্টিয়ানৰ বাইবেল শাস্ত্ৰ ছপায়।” এই উক্তিৰ “আছে”-“আছিল”বোৰৰ উপৰিও “এজন অসমীয়া ব্ৰাহ্মণ গৈ” (তেওঁক কোনেও নিওৱাৰ কথা নহয়) আৰু “তেওঁৰ সাহায্যতে” (টেকিৱাল ফুকনৰ ঠিক ঠিক যেন “with the aid of” কথাৰেহে ডাঙনি) মন কৰিব লগীয়া। ১৮৩৩ৰ অসমীয়া “খৰ্গপুস্তক”ৰ (নতুন নিয়ম) নাম-পাতত স্পষ্টকৈ TRANSLATED BY THE SERAMPORE MISSIONARIES বুলি কৰা উল্লেখত অনুবাদ কাৰ্যত্বে মিছনেৰিৰ বাহিৰে আন কোনোবা আছিল, সেই কথা নাই। ফুকনৰ মতে ‘aid’ আৰু বৰুৱাৰ ‘সাহায্য’ কৰাজন সেই আত্মৰ ভিতৰত নপৰিল; তেওঁ মিছনেৰিও নহয়, অনুবাদকো নহয়—এনে কথা! কিন্তু শৰ্মাই এই দেশ এৰি কিয় কলিকতা বৰহুৰৰ পৰদেশত মৰুভেঁশ ল’বলৈ গৈছিল, তাৰ কাৰণটো আমাৰ মাথোন কম্পনাৰ ওচৰত বিচাৰিব লগীয়া হৈ থাকিল। কলিকতাৰ পণ্ডানন কৰ্মকাৰ বা তস্য জামাতা মনোহৰৰ দৰে গুণাভিবামে ক’বৰ দৰে ‘ছাপাখানাৰ পণ্ডিত’ হ’বৰ অভিপ্ৰায়েৰে নে ভাগ্য-অভিযোগৰ প্ৰয়াসত নে তীৰ্থ-দৰ্শনৰ হাবিলাসত নে বৰুৱা কম্পলৰ বাবে? তেওঁ দেশ এৰি ‘বেদেশ’ হ’ল?—এই প্ৰশ্নৰ সমাধানত অতীত নীৰৱ। অৰ্থাচীনভাৱে যোৱা শতিকাব নৱম দশকত (১৮৪৪) এ. কে. গানিয়ে আৰু সেই দশকৰ সামৰণিত পণ্ডিত হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীয়ে (‘অসমীয়া ভাষা’ বক্তৃতা, ১৮৯০) কম্পল কৰ্মজনে যে আত্মবামক কেঁবি আদি শ্ৰীৰামপুৰীয়া পাদুৰিসকলেই অসমৰপৰা বিচাৰি নিছিল। এই উক্তিৰ মূল ক’ত?

১ আত্মৰ তৃতীয় অনুমানেই সম্ভৱতঃ সঠিক।

British Missionaries in India 1793-1837: The History of Serampore and Its Missions (Cambridge U.P., 1967, পৃষ্ঠা ৩১) প্ৰস্তুত ই. ডানিঅাল পইছে উভয় কেবিয়ে এডিনবৰাৰ এক ব্যক্তিলৈ ৬ ডিচেম্বৰ ১৮০৬ত দিয়া পত্ৰৰপৰা এই কথা লেখিছে: An Assamese brahmin was baptized at Serampore late in 1803 (while returning from a visit to the temple of Jagannath in Orissa.) এই অসমীয়া বানুপণ্ডি নিত্ৰ আছিল আমাৰ আত্মবাম শৰ্মা। এই উক্তিৰে তেৱেঁইহে প্ৰথম

অসমীয়া খ্ৰীষ্টিয়ান।

অন্য এক উক্তিৰমতে (ওপৰত উক্ত) আত্মবাম শৰ্মা খৰঙি বৰুৱাৰ পৰিয়ালৰ কুল-পুৰোহিতৰ বংশৰ লোক আৰু তেওঁ শেষ বয়সত কলিকতাৰপৰা কলিয়াবলৈ স্থিতি আহিছিল।

বাইবেলৰ অনুবাদক ‘Serampore Missionaries’জৰ যি নাম-বিশেষ্য ভাৱে আত্মবামক সেই আত্মবে দেখাতে ভাগ দিয়া নহৈছিল। তেওঁ খ্ৰীষ্টিয়ান হৈছিল যদিও (ওপৰৰ খবৰ মতে), missionary হোৱাৰ প্ৰমাণ আমাৰ হাতত নাই।

সেই দিনত (যোৱা শতিকাৰ প্ৰথম দশকত) প্ৰবল প্ৰভাৱে চলি থকা আহোম ৰাজ্যৰ ৰাজমজিৰাবণা খেচৰা ৰামুণ্টিক কোনে কেনেকৈ খাপ মাৰি চিলনীৰ দৰে উৰুৱাই নিলে !! “আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ ধুবুৰী”ত (১৯৩৭) ডিব্ৰুগড় নেওগে লেখিছিল, “কোনো কোনোৰ মতে ১৮১১ সনতে নগাঁও কলিমাৰকৰ আত্মাৰাম শৰ্মাই এই ভাঙনী কৰিছিল। উক্ত পুথিত এই বিষয়ে একো সন্ধান পোৱা নগ’ল।” সেয়েহেতো আচল কথা। আন কোনো অভিলেখেই নাই। কেনেকৈ কোৱা যায়, আত্মাৰামে অনুবাদকৰ্মটি কৰিছিল? তেওঁ কোন জাতৰবা কলিকতীয়া মানুহ বিয়া কৰিছিল? এক ‘ধৰ্ম্মমতে’ খৰ্চি বৰুৱাৰ বংশ-পুৰোহিত তেওঁ কলিমাৰকলৈ ঘূৰি আহিছিল। হয়নে? তেওঁৰ জাতান্তৰ ঘটিছিলনেকি নে মনোহৰে বিশ্বকৰ্মাৰ মূৰ্তিটিৰ তলত বহি আখৰ কটা-চলাৰ দৰে আত্মাৰামেও ইহঁত দেৱকে জপি হুপাখানাৰ কাম কৰিছিল?

ড° উইলিয়াম কেৰিয়েইবা কোনোদিনে চল-কৰ নথকা অসমীয়া ভাষাত ভাঙনি কৰিব পাৰিলে কেনেকৈ? তেওঁ বঙলা আৰু সংস্কৃতৰ বাহিৰে অসমীয়া আদি আন অনুবাদবিলাকৰ কাম কি পদ্ধতিত কেনেকৈ পৰিচালনা কৰিছিল, তাৰ আভাস জৰ্জ স্মিথে লেখা উইলিয়াম কেৰিৰ জীৱনীৰপৰা (*Life of William Carey, Shoemaker and Missionary*, London, 1913) পাব পাৰি। স্মিথে ওড়িয়া বাইবেল ভাঙনিৰ কথা লৈ লেখিছে “The Ooriya version was almost the first to be undertaken after the Bengali. ...The chief pundit, Mrityunjaya, skilled in both the dialects, first adapted the Bengali version to the language of the Ooriyas, which was his own. Carey then took the manuscript, compared it with the original Greek, and corrected it verse by verse.” শ্ৰীৰামপুৰীয়া অসমীয়া অনুবাদটি পঢ়িলে আৰু কেৰিৰ বঙলা সংস্কৰণৰ লগত তাক কিজাই গ’লে অসমীয়া “ধৰ্ম্মপুস্তক” দুই ভাগৰ ক্ষেত্ৰতো একে পদ্ধতিতে অৱলম্বন কৰা বুলি সহজে অনুমান হ’ব। অসমীয়া আৰু বঙলাৰ বিদ্যৰ বাহিৰে আত্মাৰামৰ আন ভাষাৰ জ্ঞান থকাৰ কোনো প্ৰমাণ-পত্ৰ আমাৰ হাতত নাই। তেওঁৰ অসমীয়া ভাঙনিও যে কেৰিৰ বঙলা অনুবাদৰ অনুগত হোৱাহে, তাক বুজিবলৈ সৰহ কথা নালাগে। কেৰিয়েও সম্ভৱতঃ তেওঁৰ আইৰপৰা সেই ভাঙনি আঁতৰিবলৈ কুৰুং-কাৰাং কৰিলেই তাক মোকটা মাৰি ধৰি ৰাখিছিল। অসমৰপৰা গৈ কলিকতাত ‘হাপাখানাৰ পণ্ডিত’ হ’ব পৰাকৈ আৰু পিছত তাতে বিয়া-বাৰুও কৰিব পৰাকৈ থাকিবলৈ লোৱা অসমীয়া মানুহ এজনৰ পক্ষে বঙলা ভাষাৰ দৰে গুৰু-চুৰুৱীয়া এটা ভাষা আয়ত্ত কৰাটো বোধ হয় অতি সহজ, স্বাভাৱিক আৰু সততে কামত-লগা কাৰ্য। উপৰ্যুপ পদ্ধতিত কাম কৰা মৃত্যুঞ্জয়েই বা আত্মাৰামেই ইংৰাজী, গ্ৰীক, হিব্ৰু আদিৰ বোজা বোৱাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাছিল। আনফালে, কেৰিয়ে যে অসমীয়া ভাষা আয়ত্ত কৰিছিল, বাইবেলখনৰ বাহিৰে তাৰ প্ৰত্যেক প্ৰমাণৰ অন্তৰ। কিন্তু ভাষা শিকা বিষয়ত তেওঁ অকৃতকৰ্ম। তেওঁতো সংস্কৃত আৰু বঙলাৰ অধ্যাপকেই হৈছিল। ২২ জানুৱাৰী ১৮০৮ তাৰিখে ড° ৰাইলেণ্ড নামৰ এজন হিব্ৰু আৰু বাইবেলৰ শাস্ত্ৰৰ বিশেষজ্ঞ পণ্ডিতলৈ এখন চিঠিত তেওঁ ভাৰতীয় ভাষা শিকা সম্বন্ধে লেখিছিল, “The necessity which lies upon me of acquiring so many languages, obliges me to study and write out the grammar of each of them, and to attend closely to their irregularities and peculiarities. I have, therefore, already published grammars of three of them; namely, the Sanskrit, the Bengali, and the Mahratta. To these I have resolved to add grammars of the Telinga, Kurnata, Orissa, Punjabi, Kashmeeri, Goojarati, Nepalese, and Assam languages. Two of these are now in the press, and I hope to have two or three more of them out by the end of the next year. ...This may not only be useful in the way I have stated, but may serve to furnish an

answer to a query which has been more than once repeated, 'How can these men translate into so great a number of languages?' Few people know what may be done till they try, and persevere in what they undertake." ১৮০৮ত এই চিঠি লেখালে চাই তাৰ কিছু পূৰ্বেই কোৰিৰ অসমীয়া শিক্ষা, বাইবেলৰ অসমীয়া অনুবাদ আৰম্ভ কৰা আৰু আত্মবামৰো কলিকতা-প্ৰৱেশ হোৱা বুলি ভাবিব পাৰি। কোৰিৰ অসমীয়া ব্যাকৰণ নোলাল, বোধ কৰোঁ লেখাও নহ'ল আৰু তেওঁৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁৰ উদ্ভৱকত উইলিয়াম বৰিনছনেহে Grammar of the Assamese Language (১৮০৯) লেখি প্ৰকাশ কৰে। বোধ হয় বৰিনছনৰ দৰে কোৰিয়েও অসমীয়া ভাষাক বঙলাৰপৰা স্বতন্ত্ৰ জ্ঞান নকৰিছিল। তেওঁৰে পোনতে অলিখিতভাৱে হ'লেও অসমীয়া ব্যাকৰণৰ বিশ্লেষণ কৰি ভাষাটো শিকিছিল, এই চিঠিখনত তাৰ ইংগিত ৰৈছে। মুঠতে, কোৰিৰ অসমীয়া ভাষা-আৱিষ্কাৰ আৰু বিচকণ বুদ্ধি-পদ্ধতিৰ গুণে অসমীয়া আদি কেইবাটাও ভাষাৰ ভাষাত বাইবেল প্ৰস্তুত হৈ উঠিল।

১৮১২ৰ ১১ মাৰ্চ তাৰিখে কোৰি কলিকতাত ফোৰ্ট উইলিয়াম কলেজৰ কামত গৈ ব্যাপৃত থাকাত সেই নিশা খ্ৰীষ্টানপুৰত মিছনৰ ঘৰত জুই লাগে আৰু প্ৰস্তুত বাইবেলৰ অনুবাদবিলাক ভস্মীভূত হয়। তেওঁ কলিকতাৰপৰা ঘূৰি আহি ইমান দিনৰ ইমান জনৰ ইমান কষ্টৰ কাম নষ্ট হোৱাত দুখ পালে, হয়। কিন্তু তাত নিবুংসাহ নহৈ আগতে নিজ হাতে কাটি-কুটি সম্পাদন কৰা অনুবাদ পুনৰ প্ৰস্তুত কৰা আৰু ছপা কৰা কামত তেওঁ প্ৰবৃত্ত হয়। আগ্ৰে দুখটোনাটোৰ ঠিক পিছতে ২৫ মাৰ্চ তাৰিখে লেখা এখন চিঠিত তেওঁ কৈছিল, "The ground must be trodden again, but no delay in printing need arise from that. The translations are all written out first by pundits in the different languages, except the Sanskrit which is dictated by me to an amanuensis. The Sikh, Mahratta, Hindoostani, Orissa, Telinga, Assam, and Kurnata are re-translating in rough by pundits who have been long accustomed to their work and have gone over the ground before. I follow them in revise, the chief part of which is done as the sheets pass through the press, and is by far the heaviest part of the work."

১৮১০ চনত অসমীয়া প্ৰথম ছপা কিতাপ খ্ৰীষ্টানপুৰীয়া বাইবেলৰ নতুন নিয়ম (ধৰ্মপুস্তক অন্তৰ্ভাগ) প্ৰকাশ পালে আৰু কুৰি বছৰৰ মূৰত ওলাল বাইবেলৰ পূৰ্বাধি ভাগ। ১৮১০ৰ অসমীয়া নিউ টেষ্টামেণ্টৰ নাম-পাডৰ কথা :

ঈশ্বৰৰ সৰ্ব্ব বাক্য। —| বিশেষত্ বাবুৰত্ ভৰণৰে আৰু কাৰ্য্য সাধকৰে অৰ্থে|
ইশ্বৰে বিহক্ প্ৰৌতিক কৰিচে। | সেয়েই| ধৰ্মপুস্তক | তাৰে অন্তৰ্ভাগ | সেয়ে
আমাৰ্ প্ৰভুৰ্ ভৰণ কৰোঁতা যিও ঈশ্বৰ্ | তত্ববাৰ্তা। | ঐক ভাষাৰ্ পৰা
ভৰ্তায়া হল। | খ্ৰীষ্টানপুৰ্ হাপ্ বাবিলে। | ইংৰাজী ১৮১৩ বৰ্ষ।

১৮০৩ৰ অসমীয়া ওল্ড টেষ্টামেণ্টৰ শীৰ্ষ-পত্ৰ এনে :

THE / HOLY BIBLE / TRANSLATED FROM / THE ORIGINAL TONGUES / INTO /
THE ASSAMESE LANGUAGE / BY SERAMPORE MISSIONARIES. / ধৰ্মপুস্তক /
আদিং যি বি বাভেবে লিখিত আছিল তাৰ্ পৰা | অসমীয়া বাভেবে ভৰ্তায়া কৰা
হক্। | খ্ৰীষ্টানপুৰ্ হাপ দিলে। | ১৮০৩। / SERAMPORE PRESS. / 1833.

১৮১০ খ্ৰীষ্টাব্দৰ "ধৰ্মপুস্তক"ই প্ৰথম অসমীয়া ছপা পুথি। সেইখন উলিয়াম উইলিয়াম কোৰিয়ে অসমত খ্ৰীষ্টীয় বাণী প্ৰচাৰ কৰাৰ আশা মনতে পুহিছিল। তেতিয়াও কিছু অসমত আহোম শাসন চলি আছিল। ১৮২৬ চনত প্ৰদেশখন ব্ৰিটিশৰ হাতলৈ গ'ল। ১৮০৩ৰ অসমীয়া ওল্ড টেষ্টামেণ্ট প্ৰকাশ কৰাৰ পূৰ্বেই কোৰিয়ে অসমৰ প্ৰথম মিছনেৰী-কুপ বে (Mr Rae) নামে এজন ভটিয় সৈনিকক

গুৱাহাটীত স্থাপন কৰাৰ ভূমিটোও লাভ কৰিলে। তদুপৰি পূৰ্বাঞ্চলৰ আন দুটি ভাৰত বঙলা হৰফত বাইবেল প্ৰকাশ কৰা হ'ল—খাছি ভাৰত (১৮২৪) আৰু মৈতৈ-ৰূপপুৰী ভাৰত (১৮১৪-২৪)। ইতিপূৰ্বেই বঙলা ভাৰত নিউ টেষ্টামেণ্ট (ধৰ্মপুস্তক)। তাহা ইংৰাজৰ সমস্ত বাক্য। বাহা প্ৰকাশ কৰিছিলে মনুৰায় গ্ৰাণ ও কাৰ্য্য শোধনৰ্থে। তাহাৰ প্ৰথম ভাগ বাহাতে চাৰি বৰ্ণ, মোশাৰ ব্যবস্থা মিশ্ৰায়লৈৰ বিষয়, গীতাদি, ভবিষ্যত বাক্য। ...তৰ্জমা হইল ভেট্ৰিভাৰা হইতে। শ্ৰীৰামপুৰে ছাপা হইল। ১৮০১।) আৰু ওল্ড টেষ্টামেণ্ট (ধৰ্মপুস্তক তাহাৰ অন্তৰ্ভাগ। তাহা আমাদেৱ প্ৰভু ও গ্ৰাণকৰ্তা যেশু খ্ৰীষ্টেৰ মঙ্গল সমাচাৰ। তৰ্জমা হইল গ্ৰীক ভাষা হইতে।) ১৮০১-০২ খ্ৰীষ্টাব্দত প্ৰকাশিত হৈছিল। ওড়িয়া নিউ আৰু ওল্ড টেষ্টামেণ্ট ১৮১১ আৰু ১৮১৯ আৰু মগহী নিউ টেষ্টামেণ্ট ১৮২৪ চনত ওলায়। মন কবিৰ লগীয়া যে ১৮০৬ চনতে কোঁক্ৰে মালদহ জিলাৰ মহাপালদীঘিৰ নীল খেতিয়ক মিস্টাৰ উডনীলৈ লেখা এখন চিঠিত গোৱালপাৰা আদি ঠাইত মিছনেৰী স্থাপন কৰিবৰ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিছিল। তেওঁ ভাবিছিল যে সেইবোৰ ঠাইত বেপাৰ কৰি থকা ইংৰাজ খ্ৰীষ্টিয়ানসকলো ধৰ্ম-প্ৰচাৰকৰ সহায়ক হ'ব।

কোন বিধি কৰি দিলে মুদ্রাজ্ঞ নিষ্কপন!

প্ৰসংগতঃ উল্লেখ কৰিব লগীয়া যে কোঁক্ৰি আদি শ্ৰীৰামপুৰীয়া মিছনেৰীসকলৰ কল্যাণতে প্ৰথম অসমীয়া ছপা কিতাপ ১৮১০ৰ “ধৰ্মপুস্তক” ওলায়। আৰু পুথিখনৰ মুদ্ৰণত ব্যৱহৃত ছপাখানাৰ হৰফ পুৰণি অসমীয়া লিপি নহয়, বৰং শ্ৰীৰামপুৰত মুদ্ৰণকলাৰ সংপৰীক্ষাৰ এই কালছোৱাৰ কোনো ছপা বঙলা হৰফেই ই প্ৰকাশভেদ।^১ কেইটামান হৰফৰ বাদে বাকীবোৰ অসমীয়া আখৰৰ কাম যে বটালীৰে কটা বা সাঁচত ঢলা বঙলা হৰফেই নিৰ্ববাদে চলাই দিব পাৰি, সেই কথা কোঁক্ৰি আদিয়ে নিশ্চয় বুজিছিল। অৱশ্যে এই কথাও ঠিক যে বঙলা ছপা হৰফ পুৰণি বঙলা পুথিৰ লিপিৰপৰাও বহুতোখিনি পৰিৱৰ্তিত ৰূপে। কথিত আছে যে কালীকুমাৰ ৰায় নামৰ এজন লোকৰ হাতৰ আখৰ বৰ ধুনীয়া আছিল কাৰণে তেওঁৰ হাতৰ লেখাখৰপৰা পণ্ডান কৰ্মকাৰ আদিয়ে মুদ্ৰণাকৰণ গঢ় গ্ৰহণ কৰিছিল। আনফালে, আৰু এটা কথা আমাৰ চকুত পৰে। সেৱা হ'ল পুৰণি অসমীয়া লিপিৰ তিনিটা জনাজাত শৈলীৰ ভিতৰত বিশেষকৈ বামুণীয়া বোলাটিৰ লগত পুৰণি বঙলা লিপিৰ নিকট সাদৃশ্য। আমাৰ পেট-কটা ৰ বংগত অচিনাকি নহয়, “শ্ৰীকৃষ্ণ-কীৰ্তন”ৰ পুথিৰপৰা আৰম্ভ কৰি ঊনবিংশ শতিকাৰ চিঠি-পত্ৰলৈকে বঙলাত এই আখৰটো দেখা পোৱা যায়। ১৭৮৬ চনৰ কলিকতা গেজেটৰ ছপা কথাৰ মাজতো এই ৰ বিবাজমান (*The Calcutta Gazette or Oriental Advertiser*, Vol. V, No. 114, 6 May 1786) দেখা পাইছো। কোনো কোনো বঙালীয়ে আকৌ আমাৰ ৱ-ৰ ঠাইত ৱ ব্যবহার কৰিছিল ১৮১০ পৰ্যন্ত। ১৭৮৭ চনৰ এখন চিঠিত একেটা শব্দতে ৱ-ৰ (=ব) দুইটা লেখা পাইছো—“বাঁদৰপুৰ।”

১৪১৭ত ভাৰতবৰ্ষলৈ পোতুগীজসকলে প্ৰথম মুদ্ৰণযন্ত্ৰ আনি গোৱাত স্থাপন কৰে আৰু ১৫৫৭ত তেওঁলোকৰ ভাষাৰ এখন কিতাপ ৰোমান হৰফত ছপা কৰে। অভাৱতীৰ ভাৰত হ'লেও ভাৰতত সেইখনেই প্ৰথম মুদ্ৰিত গ্ৰন্থ। ১৫৭৭ত জন গোল্ডৱল্ডে নামে এজন স্পেনিছাৰ্ড পাদুৰিয়ে তামিল-মালয়ালম ভাষাৰ হৰফ কৰি লৈ ছেইণ্ট ক্ৰিষ্টিয়ান ডক্টৰিনাৰ *Christian Doctrine* অৰ অনুবাদ “ক্ৰীষ্টীয় কনকনম” ছপা কৰে

^১ই নিজে এই কালৰ ছপা বঙলা আৰু এই অসমীয়া (“ধৰ্মপুস্তক”ৰ) হৰফবোৰ ভাকৈ মিলাই চাবৰ সুবিধা কৰিব পৰা নাই। কিন্তু লিপিৰ ক্ষেত্ৰত আন এজন সমীক্ষকৰ ভাষাত হ'লে “ঊনবিংশ শতিকাৰ আদি ভাগত যান্ত্ৰিক সুবিধাৰ অৰ্থে ব্ৰহ্মান মিছনেৰীয়ে শ্ৰীৰামপুৰত ব্যৱহৃত বাংলা লিপিকে অসমীয়া বাইবেল ছপাবলৈ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। ব্ৰাচীন বাংলা লিপি আৰু অসমীয়া লিপিৰ মাজত ঘাইকৈ যুক্তাক্ষৰসমূহত বহুতো পাৰ্থক্য আছিল। ১৮১৩ চনত প্ৰকাশিত অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰথম ছপা পুথি বাইবেলত হৰফ বঙলা লিপিকে ব্যৱহাৰ

কৰিছিল; কিন্তু ১৮৩৩ চনত প্ৰকাশিত বাইবেলত যুক্তাক্ষৰসমূহ অসমীয়া ব্ৰাচীন লিপিৰ আভিত কটা হৈছিল। কিন্তু পিছলৈ এই আৰু এবি সম্পূৰ্ণ বঙলা লিপিকে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ ধৰে। সেয়েহে আধুনিক লিপিৰ পাৰ্শ্বত বান্ধু এজনেও এতিয়া পুৰণি অসমীয়া লিপিৰে জিহা পুথি পঢ়িব সোৱাৰে বা পঢ়িবলৈ টান পায়” (জীয়া গগৈ, “সম্পৰণৰ সংস্কৃতি : অসমীয়া”, “অসম বাণী”, কপালী জৱতী আৰু বিহু সংখ্যা, ১৯৭৯)।

কোচিন্দ্ৰ । ১৬৯২ত মুদ্রিত এখন কিতাপত বঙলা আখৰ প্রথম ব্যয়কৃত হৈছিল বুলি কোরা হয়, কিন্তু এই বিষয়ে সন্ধিগত জনা নাযায় । তার পিছত ১৭৪০ত বোম্বাই লিপিত গ্রীকীয় সম্পর্কীয় এখন বঙলা কিতাপ পোতু'গালৰ লিখনত ছপা হয়—*Crepax Xaxstrex Orth, Bhed* (কৃপার খাষ্ট্রেথ অর্থডেথ) । কিন্তু বঙলা তথা অসমীয়া মুদ্রণশিল্পৰ বিষয়ত এটা বিশেষ সার্থকতাপূর্ণ তারিখ ১৭৭৮ খ্রীষ্টাব্দেহে । ব্রজেননাথ ফল্যোপাধ্যায়ে উল্লেখ কৰা নবে, অষ্টাদশ শতিকাৰ শেষৰ ফালে বংগদেশত ইংৰাজ শাসন সুপ্রতিষ্ঠ হোৱাৰ পিছত ইংৰাজসকলে এই দেশৰ ভাষা শিকাৰ প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰিবলৈ ধৰে । এই প্ৰয়োজনৰ অনুভৱতে ৰাফেল হেষ্টিংছে বেতিয়া গবৰ্নৰ-জেনেৰেল, ডেভিডা নাথানিয়েল ব্ৰাডি হালহেডে বঙলা ভাষাৰ এখন ব্যাকৰণ ৰচনা কৰে । সেই কিতাপখনৰ নাম হ'ল *A Grammar of the Bengal Language*, আৰু সি লিখিত আছিল ইংৰাজীত । কিন্তু ব্যাকৰণ নিয়মৰ দৃষ্টান্তৰূপে পুথিখনত কৃত্তিবাসৰ ব্যাকৰণ, কাশীদাসৰ মহাভাৰত আৰু ভাৰতচন্দ্রৰ 'বিদ্যাসুন্দৰ'ৰ পৰা উদ্ধৃতি বহুতোখিনি দিয়া হৈছিল বঙলা আখৰেহে । গতিকে এতিয়া ছপাৰ বঙলা হৰফৰ বিশেষ প্ৰয়োজন উপস্থিত হ'ল । ইতিপূৰ্বে বিলাতত থাকি উইলিয়াম বোল্টস নামৰ এজনে এক ফাউণ্ডি বঙলা আখৰ তৈয়াৰ কৰিবৰ প্ৰয়াস কৰিছিল, হয় ; কিন্তু সেই বিষয়ত তেওঁ যুটেই কৃতকাৰ্য নহৈছিল । এনে অৱস্থাত হেষ্টিংছে স্বয়ং কোম্পানিৰ এক চিৰ্তালিমান (পিছত ছাব) চাৰ্লছ উইলকিন্ছক বঙলা আখৰ কাটি দিবলৈ অনুৰোধ কৰে, কাৰণ এইটো জনা আছিল যে উইলকিন্ছ পণ্ডিত ব্যক্তি, এই দেশৰ ভাষা আদি বহুতো সজ্ঞ কথাতই তেওঁৰ বাতি আৰু তেওঁ আপোন মনে দুই এটা বঙলা আখৰো বটালিবে কাটিও উলিয়াইছিল । গবৰ্নৰ-জেনেৰেলৰ কথাত তেওঁ এতিয়া হালহেডৰ কিতাপৰ বাবে মোত আখৰ কটা, আখৰ সাঁচত ঢলা, আৰু ছপা কৰা আদি সকলো কামকেই নিজ হাতে কৰে । জৰ্জ স্মিথে সেই দেখি তেওঁক the Caxton of India বোলাটো বখাৰ্খই হৈছে । ছপাৰ বঙলা হৰফ তৈয়াৰ কৰাৰ কঠিনতা আৰু উইলকিন্ছৰ কৃত্তিব্যৰ বিষয়ে হালহেডে ব্যাকৰণৰ ভূমিকাত প্ৰশংসা কৰি লেখিছে, "That the Bengal letter is very difficult to be imitated in steel will be admitted by every person who shall examine the intricacies of the strokes, the unequal length and size of the characters, and the variety of their positions and combinations. It was no easy task to procure a writer accurate enough to prepare an alphabet of a similar and proportionate body throughout, and with that symmetrical exactness which is necessary to the regularity and neatness of a fount. বোল্টসৰ বঙলা ভাষাৰ ভাল জ্ঞান আৰু লগনৰ উত্তমৰ উত্তম কাৰিকৰসকলৰ হাততে পোৱাৰ সুবিধা সত্ত্বেও তেওঁ কেনেকৈ আৰম্ভণিতে অকৃতকাৰ্য হ'ল. (egregiously failed) সেই কথা কৈ হালহেডে কৈছে, "The active advice and even solicitation of the Governor-General prevailed upon Mr. Wilkins, who has been some years in the India Company's civil service in Bengal, to undertake a set of Bengali types. He did and his success has exceeded every expectation. In a country so remote from all connexion with European artists, he has been obliged to charge himself with all the various occupations of the Metallurgist, the Engraver, the Founder and the Printer. To the merit of invention he was compelled to add the application of personal labour. With a rapidity unknown in Europe, he surmounted all the obstacles, which necessarily clog the first rudiments of a difficult art, as well as the disadvantages of solitary experiment ; and has thus singly on the first effort exhibited his work in a state of perfection,

which in every part of the world has appeared to require the united improvements of different projectors, and the gradual polish of successive ages.” উইলকিন্সে অকলশৰীয়া পৰিভ্রমৰ লগত তেওঁৰ মনীষা আৰু আত্মপ্ৰয়োগ লগ লগাই অভূতপূৰ্ব যাত্ৰাৰ “perfection”এৰে যি বঙলা ফাউণ্টৰ্জ নিৰ্মাণ কৰিলে, তাতে হয়তো “gradual polish of successive age”অৰ প্ৰয়োজন থাকিল। কিন্তু তেওঁৰ কৃতকাৰ্যতা পূৰ্ণ ভাৰতৰ তথা অনাগ্ৰ ভাৰতৰ সংস্কৃতিৰ নৰবিকাশৰ য়ে এটি প্ৰধান সোপান হ’ল, সেইটি উপলব্ধি কৰিব পাৰি। ষাৰ্দ্দিনাখন হুগলি ছহৰত প্ৰতিষ্ঠিত ছপাখানাৰপৰা হালহেডৰ বোমান-বঙলা আখৰৰ কিতাপখন ওলাল, সেইদিনা কোনেও কাৰো কাণত ফুচফুচাই নক’লেও, কোনেও নিজ মনতে নুগুণিলেও, আধুনিকতাৰ ফাললৈ অসমীয়ায়ো এখুজি পেলালে। উইলকিন্সে ছপাখানাৰ বাবে বঙলা আখৰৰ বাবে যি আউল গুচালে, সেই আউল লগে লগে অসমীয়া কিতাপৰ ছপা হৰফৰ বাবেও গুচিল।

হালহেডৰ ব্যাকৰণৰ পিছত সাত বছৰ ছপাৰ হৰফৰ কোনো উন্নতি নোহোৱাকৈ ১৭৮৫ত কোম্পানিৰ ছপাখানাৰপৰা জোনাতান ডানকানৰ দ্বাৰা কৃত ছাৰ ইলাইজা ইম্পেৰ সংগৃহীত ইংৰাজী ব্যৱস্থাবোৰৰ (Regulations) অনুবাদ ছপা হৈ ওলায়। ১৭৯১-৯২ত এন্. বি. এড্‌মণ্টনৰ ব্যৱস্থা (Regulations) কেইবাখনো ছপা হয়। ১৭৯৩ত হেন্ৰি পিট্‌ছ ফণ্টাৰৰ দ্বাৰা কৰ্নৱালিগেৰ ব্যৱস্থাৰ (Code) অনুবাদ আৰু “ইঙ্গ্ৰাজি ও বাঙ্গালি বোকেবিলাৰি” প্ৰকাশিত হয়। ফণ্টাৰৰ অনুবাদৰ বাবে আৱশ্যকীয় বোধ হোৱা আখৰৰ এক ‘তাবা’ উইলকিন্সৰপৰা শিক্ষা লোৱা পণ্ডান কৰ্মকাৰ নামে দ্বিবেণী বোলা ঠাইৰ এজন কমাৰে নিৰ্মাণ কৰি সেই আখৰ প্ৰস্তুত কৰে; তাক সকলোৰে উৎকৃষ্ট বুলি প্ৰশংসা কৰে। এই আখৰ হ’ল হালহেডৰ ব্যাকৰণৰ আখৰতকৈ দেখাতে অধিক সুন্দৰ। ১৭৯৮ ছনতো কলিকতাত উইলকিন্সৰ ‘একটি অক্ষৰ-ঢালাইয়েৰ কাৰখানা’(letter foundry)ত শিক্ষিত লোকে আখৰ কটাৰ বিদ্যা শিকিছিল।

যি সময়ত কোঁৰিৰ ব্যাকৰণৰ কামত লগাব পৰাকৈ পৱিত্ৰ দেৱনাগৰী হৰফৰ ফাউণ্টৰ বাবে আৰু বঙলাৰ বাবে যিখোৰ ভাৰতীয় ভাষা তেতিয়া ছপালৈ অহা নাছিল সিহঁতৰ ফাউণ্টৰ বাবে তেওঁৰ মন হাহাকাৰ কৰি উঠিছিল। সেই সময়তে পণ্ডান কৰ্মকাৰ শ্ৰীৰামপুৰত কামত যোগ দিলেহি। অক্ষশ্যে তেওঁ কেনেকৈ কোঁৰিৰ হাতত পৰিল, আৰু তেওঁক লৈ কোলবুক আৰু কোঁৰিৰ মাজত আৰু শেহশ্বত ডেনিগে ছৰকাৰ আৰু কলিকতা প্ৰশাসনৰ মাজত কিয় বিবাদ সংঘটিত হৈছিল, সেই কথা ইয়াত আৰু আলোচনা নকৰোঁ। ১৮০৩-০৪ত কোঁৰিৰ তত্ত্বাৱধানত পণ্ডানে দেৱনাগৰী হৰফৰ ফাউণ্ট তৈয়াৰ কৰে আৰু নতুন বঙলা ফাউণ্টো প্ৰস্তুত কৰে। বঙলা নিউ ষ্টেটামেণ্টৰ প্ৰথম সংস্কৰণ যি আখৰত ছপা হৈছিল তাতকৈ এতিয়াৰ ফাউণ্টৰ নতুন আখৰবোৰ আকাৰত সবু আৰু দেখিবলৈও বেছি সুন্দৰ। ১৮০৩ত নিউ ষ্টেটামেণ্টৰ দ্বিতীয় সংস্কৰণ ছপা হ’বলৈ আৰম্ভ হয়। শ্ৰীৰামপুৰত তিনি বছৰমান কাম কৰাৰ পিছতে পণ্ডান মৰে আৰু তেওঁৰ কামৰ ভাৰ তেওঁৰ দ্বাৰা প্ৰশিক্ষিত তেওঁৰ জে’ৱায়েক মনোহৰ আৰু আনসকলৰ ওপৰত পৰে।

কিছু বছৰৰ পিছত *The Friend of India* কাগজে ভাৰতীয় যুগ্মকলাৰ পথ-প্ৰদৰ্শক উইলকিন্স আৰু পণ্ডানৰ কথা প্ৰকাৰে সোঁৱৰে। প্ৰথমজনৰ বিষয়ে কাকতখনে কৈছিল যে “he (Wilkins) originated the models, prepared the materials and shared the manual labour with the native assistants while he directed their operations. To this fount of Bengalee types, he added others in the Nagree and Persian characters; and thus completely opened the way for the ultimate diffusion of knowledge throughout India” (জুলাই ১৮১৮)। এই কথা যোগ নিদিলেও হ’ব যে তেওঁ সংস্কৃতৰ পাণ্ডিত আছিল আৰু “শ্ৰীমন্তগৰব্দীতা”ৰ প্ৰথম ইংৰাজী অনুবাদ লেখি প্ৰকাশ কৰিছিল। পণ্ডানৰ বিষয়ে : তেওঁ আছিল “one of the very few men who had assisted Wilkins in the fabrication of his types, applied to

the missionaries at Serampore where they had resided only for a few months ; and though he died in about three years, it was not till he had instructed a sufficient number of his own countrymen in the art ; who, in the course of eighteen years, have prepared founts of types in fourteen Indian alphabets (জুলাই ১৮১৮). এয়ে খ্লেমুলভায়ে বঙলা আবু আন ভাৰতীয় ভাষাৰ ছপাশাল আবু ছপা আখৰ ফাউণ্টৰ আদিম ইতিহাস।^১ গুণাভিৰাম বৰুৱাই আমাৰ আত্মাৰাম শৰ্মাক ‘ছপাখানাৰ পণ্ডিত’ বুলিছে, কিন্তু কেতিয়াওপৰা ক’ত তেওঁ এই পাণ্ডিত্য আহৰণ কৰিলে আমাৰ জনা নাই। পঞ্চাননৰ দলত যদি তেওঁ যোগ দিছিল, তাত আচৰিত মানিব লগা একো নহ’ব। শ্ৰীৰামপুৰত বঙলা ফাউণ্টৰ লগতে অন্ততঃ সম্পৰীক্ষাৰ ৰূপত অসমীয়া আখৰ, বিশেষকৈ বুদ্ধাক্ষৰ দুই-এটা নিষ্কৰ কটা বা চলা হৈছিল ; আবু যদি হৈছিল, আত্মাৰামেই সেইবোৰ লেখি দেখুওৱাটো অসম্ভৱ কথা নহয়। কিন্তু অতি সোনকালেই কলিকতাই অসমীয়া সুকীয়া ফাউণ্ট নকৰি বা দুই-এটাও অসমীয়া আখৰ নাটালি বঙলা ফাউণ্টৰেই সেই কাম আগুৱাটো কৰি পেলালে।

অসমৰ উত্তৰ-পূব চুকত থান মিন্‌ছন চলাবলৈ নাথান ব্লাউনে বৰ্মা এৰি কলিকতালৈ আহি লগত এটা ছপাখানা আবু ও. টি. কট্ৰাৰ নামে প্ৰিণ্টাৰৰ লগত লৈ ১২ নৱেম্বৰ ১৮৩৫ত বঙালী মাৰ্ফিৰ নামেৰে উজাই যাত্ৰা কৰি ২০ মাৰ্চ ১৮৩৬ত সদিয়া পায়হি। তেওঁলোকে লগত বঙলা ফাউণ্ট, ইংৰাজী ফাউণ্ট কট্ৰিয়াই আনিছিল। অসমত ছপাশাল এয়ে প্ৰথম হ’ল। ব্লাউন-কট্ৰাৰ সদিয়া এৰি জয়পুৰলৈ আহোঁতে লগতে ছপাখানাও আহিল আবু শেহত যোঁতিয়া তেওঁলোকৰ ঠাই হ’ল শিৱসাগৰ নগৰ, তেতিয়া দিখৌৰ পাৰৰ কেষ্টেনমেণ্টৰ ঠাইত বিখ্যাত শিৱসাগৰ বোণ্টেস্ট মিন্‌ছন প্ৰেছ প্ৰতিষ্ঠিত হ’ল। আমাৰ ল’ৰাকালত এই প্ৰেছ ঠাই লোকে আঙুলিৱাই দেখুৱাইছিল ; কিন্তু কিছু দিন পিছত সেই ঠাই দিখৌৱে খহালে ; তাৰ নাতিন্দৰ স্বীষ্টিয়ান মৰিণালি মাথোন আছে। এই ঠাইত দুটা যুগ্মৰত্ন আছিল বুলি জনা যায় ; তাৰে এটা ১৮৮২ত ই. ডব্লিউ. ক্লাৰ্কে তুলি নি নগাপৰ্ৱতৰ মলুঙত পাতিছিলগৈ আবু আনটো সেই বছৰৰ শেহৰ ফালে নাজিৰাৰ আসাম কোম্পানিক বেচি দিয়া হৈছিল। উল্লেখ আছে যে জেনাৰেল ছাহাবে পোনতেই ব্লাউন-কট্ৰাৰ ছপাখানাৰ এক বঙলা ফাউণ্ট দান কৰে। কলিকতাৰপৰা নামেৰেও ছপাৰ আখৰৰ টোপোলা শিৱসাগৰৰ ছপাশাললৈ অনা হৈছিল। ১৮৪৭ ছেপ্টেম্বৰ ‘অনুৱোদই’ কাকতে লুখ কৰিছে : ‘চপাখানাৰ আখৰ অনা নাও এখন কলিকতা মাৰ্চ মাহত এৰি, চাৰি মাহ মানৰ মুকতেই গুআহাটি পালেহি, আবু গুআহাটিৰ পৰা বৰ্তমান মাহৰ ৩০ তাৰিখলৈকে শিৱসাগৰ পোআই নাই।’ শিৱসাগৰৰ মিন্‌ছন প্ৰেছত ফাউণ্টৰ কাম দেখি দয়্যাম চোঁৱাইতো তাক্লুপ মানিছিল, ‘আখৰ ঢলোআ বহু অতি আচৰিত ; তাহাৰ ভিতৰে হই আখৰ ভৰিত’ (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫৩)। যেন ‘কোন বিধি কৰি দিলে জয় নিৰুপন !’

অসমত খ্ৰীষ্টধৰ্ম-প্ৰচাৰৰ প্ৰথম প্ৰচেষ্টা :

অসমৰ প্ৰথম খ্ৰীষ্টিয়ান মিন্‌ছনেৰি বে সম্পৰ্কে এটি বিৱৰণত তেওঁক স্তম্ভ নুৰুলি ইংৰাজ ৰোজা হৈছে। পূৰ্বা নামটি হ’ল জেমছ বে। তেওঁ সৈনিক-ৰূপে ভাৰতবৰ্ষলৈ আহিলেও ৰজকাৰ পূৰ্ণ বিভাৰৰ ছপাৰিণ্টেণ্ডেণ্ট হিছাপে কাম কৰিছিল কেইবছৰমান। তেওঁ ঢাকাত থকাত ধৰ্মৰ প্ৰতি তেওঁৰ ধাৰ্ভীত হয় আবু ১৮২৭-২৮ জনত মিন্‌ছনেৰি কৰ্মত ভাৰ্ত হ’বৰ অৰ্থে শ্ৰীৰামপুৰ কলেজত আৱশ্যকীয় কিছু শিক্ষা লাভ কৰে। তাতে তেওঁ ধৰ্মপ্ৰচাৰৰ আজ্ঞা লাভ কৰে আবু ১৮২৯ৰ জুলাই মাহত পত্নী আবু কম-বৰনীয়া সন্তান এটিৰে গুৱাহাটীলৈ যাত্ৰা কৰে। “অনুৱোদই”ৰ ছেপ্টেম্বৰ ১৮৫৪ৰ সংখ্যাত ‘ব্লিক পাল নামে প্ৰথম হিন্দু খ্ৰীষ্টিয়ানৰ বিৱৰণ’ প্ৰকাশ পাইছিল। এই কৃকচন্দ্ৰ পাল হ’ল ড° কেৰিৰ দ্বাৰা ধৰ্মভাৰিত প্ৰথম

^১ এই বুৰঞ্জী অতিবাহিত্তে জৰ্জ সিমন্‌ছ কেৰি-জীৱনী, জে. ৰলোপাধ্যায়ৰ ‘বাংলা হাপাৰ হৱক্ৰেণ জন্মকথা’ টি. মাৰ্শমেনৰ *The Life and Times of Carey*, প্ৰথম ভাৱত্বৰ্ষ, ২৫ খৰ্চ, ১ খণ্ড, ১ সংখ্যা, অংখ্য *Marshall and Ward* (১৮৫৯-), প্ৰজ্ঞানলাভ ১৮৫০, পৃষ্ঠা ৬০-৬১) আদিত আৱৰ্জিত আৱিষ্কৃত।

বঙালী মানুহ। তেওঁ ১৮১০ চনতে আহি কিছু দিন খাহিয়া পাহাৰত কৃতকাৰ্য্যতাৰে মিছনেৰী কাম কৰিছিল। এতিয়া শ্রীৰামপুৰে আশা কৰিছিল যে সেই গুৱাহাটীৰ লগতে খাহিয়া অঞ্চলো সামৰি কাম চলাব পাৰিব। কিন্তু তেওঁক প্ৰথমৰেপৰা নানা বাধা-বিঘিনিৰে আগুৰি ধৰিলে আৰু শেহশুভ তেওঁৰ সোঁ হাড়ৰ নিচিনা পত্নীকো যমে তেওঁৰপৰা কাঢ়ি লৈ গ'ল। যদিও তেওঁ চাৰিওফালে আশাকে দেখা পাইছিল, নাতিসুন্দৰ অসমীয়া নিউ টেষ্টামেণ্টখনকে^১ বিলাইছিল বা বিক্ৰী কৰিছিল, ১৮০৬ চনত ছজন লোকক বুৰ পোৱা (baptism) দিছিল। ইয়াতে যেন পৰিষ্কাৰিত অনুকূলৰপৰা প্ৰতিকূলত পৰিণত হ'ল। যে হাহাৰৰ অনুৰোধৰ উপৰি অনুৰোধত শ্রীৰামপুৰৰপৰা উইলিয়াম ৰবিন্সনক গুৱাহাটীলৈ পঠিওৱা হয়। এওঁ সেইখিনি পালতাই কেইবাখনো পড়াশালি পতা হ'ল। কিন্তু আঁত সোনকালেই সেই এখন ছৰকাৰী স্কুলত মাস্টাৰী কৰিবলৈ ল'লে আৰু ৰবিন্সনে গুৱাহাটী এৰি থৈ ভোটানত কাম কৰিবলৈ গুচি গ'ল। ১৮০৮ চনৰ ৭ মাৰ্চত কেপ্টেইন জেকিন্স^২ আৰু বেভাবেণ্ড ৰবিন্সনৰপৰা বতৰা পোৱা গ'ল যে শ্রীৰামপুৰৰ মূল সন্মাজে মিছনৰ কেন্দ্ৰবোৰৰ দায়িত্ব এৰি দিব লাগিব, আৰু অসম আৰু আৰাকানত আমেৰিকাৰ বেপ্টিষ্ট-সকলক ধৰ্মপ্ৰচাৰ কৰিবলৈ দিয়া হ'ব।

ভাৰতত আমেৰিকান প্ৰোটেষ্টান্টসকল :

ভাৰতবৰ্ষত আমেৰিকাৰ প্ৰোটেষ্টান্ট সম্প্ৰদায়ৰ প্ৰচাৰকৰ প্ৰৱেশৰ পূৰ্বে সেই দেশত ধৰ্মৰ এক বিশেষ আলোড়ন উপস্থিত হৈছিল নানা ঐতিহাসিক কাৰণত। যি সময়ত ইংলেণ্ডৰ এভাজেলিকেলসকলে তেওঁলোকৰ দেশী ভাইসকলক ভাৰতত খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰাৰ আৱশ্যকতাত প্ৰত্যয় নিয়াৰ খুজিছিল, নব্য লোকতত্ত্ব লাভ কৰা আমেৰিকাত সেই সময়ত এই ধৰ্মৰ জাগৰণে দেখা দিছিল। দেশখনৰ ঔপনিৱেশিক ব্যৱস্থা চলি থকাতো Methodism (যাৰ মূল gospel হ'ল freewill আৰু free grace) প্ৰৱেশ কৰিছিল আৰু সি ইংলেণ্ডত যেনেকৈ, আমেৰিকাতো তেনেকৈ খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মত এক অভিনৱ উদ্দীপনাৰ সৃষ্টি কৰিছিল। বেপ্টিষ্টসকলৰ ধৰ্মপ্ৰচাৰৰ মনোভাৱ আৰু সেই অনবূপ ব্যৱস্থা-গ্ৰহণেও নব্য উৎসাহ বিস্তাৰ কৰিছিল। আমেৰিকা তথা ফ্ৰান্সৰ ৰাজনৈতিক আন্দোলনে আমেৰিকাত ইংলেণ্ড আৰু ফ্ৰান্সৰপৰা আনি যি দেৱতা-কেন্দ্ৰিক আৰু নিৰীক্ষৰবাদী (deistic, atheistic) ধাৰণাৰ মৌলিক চিন্তাধাৰা প্ৰৱৰ্তন কৰিবলৈ বিচাৰিছিল আৰু আমেৰিকাৰ খ্ৰীষ্টধৰ্ম বিলোপ কৰাৰ সম্ভাৱনা উপস্থিত কৰিছিল, তাক ৰোধ কৰিবলৈ আৰু দেশত নাস্তিকবাদ আৰু ধৰ্মৰোধ প্ৰশমিত কৰিবৰ অৰ্থে ধৰ্মনেতা-সকলো এই কালত সজাগ হৈ পৰিল মেথডিষ্ট, বেপ্টিষ্ট আৰু কংগ্ৰেগেছনেল^৩ খ্ৰীষ্টসম্প্ৰদায়বোৰতো নতুন এক শক্তিশালী সত্তাৰ দেখা পোৱা গ'ল। শিক্ষাৰ নায়কসকল আৰু ছেমুৱেল হপকিন্স আদি দৈৱততত্ত্বৰ পণ্ডিতসকলেও এই নতুন চেতনাক অভিবাদন জনালে। সমস্ত পৃথিৱীত খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ প্ৰকাশৰ যোগেদি নতুন এখন জাগতিক সুখী সমাজৰ স্বপ্ন চকুৰ আগত দাঙি ধৰা হ'ল। এই নৱজাগৰণক Second Great

^১এই অসমীয়া “ধৰ্মপুস্তক” খনৰ বিষয়ে ভাহানি আমাৰ গুৱাহাটীত থকা ডক্টৰ ডি. এইচ. হাৰ্ডৰ কথাখিনি গ্ৰন্থ-ধানবোণ্য : Unfortunately this was not a good translation, since it was practically unintelligible to the ordinary Assamese. In making this translation, Dr Carey had to rely entirely on an Assamese pundit who had no knowledge of Christian theology or terms with which to express it. The result was that so much Sanskrit was incorporated as to render the book useless for the purpose for which it was originally intended. It was only a very

small learned group who could comprehend it, and then, all theological terms were misinterpreted as they were based entirely upon the Hindu religion” (Baptists in Assam, Chicago, Illinois, 1935). “The Bible produced by Carey, through interpreters, was so full of Bengali and Sanskrit words that it was practically useless” (pp. 48-f). ককা নীলমণি কুকনেও কৈছে : “এইখন বাইবেল সংস্কৃতীয়া ভাষাত হোৱাদি হ'ল” (অসমীয়া ভাষাত বাপ্টিষ্ট মিশ্যনৰ দান : মিশ্যনৰ বাহিৰীত বক্তৃতা, “দৈনিক বাতৰি”, ২৭ ফেব্ৰুৱাৰী ১৯৫৬)।

Awakening বোলা হয়। তাৰ প্ৰবলতম বৃৎ ১৭৯৫ আৰু ১৮১২ৰ ভিতৰতে দেখা দিলে। ত্ৰেকা-
হ'নৰ ধৰ্ম-নিৰূপক মানৱতাবাদেও এই ধৰ্ম-আন্দোলনক পৰোক্ষভাৱে হ'লেও সহায় কৰিলে। দেশ কি
বিশেষ, সৰ্বত্ৰ সৰ্ব মানৱৰ উপকাৰ আন্দোলনটোৰ হ'ল এটি লক্ষ্য। এই কৰ্মৰ জগীয়া উপকাৰৰ প্ৰধান
উপায়-ৰূপে ধৰ্ম-প্ৰচাৰৰ আৱশ্যকতা সাব্যস্ত হ'ল। গতিকে মিছনেৰী কৰ্ম অৱশ্যভাৱী যেন প্ৰতীয়মান
হ'ল। বিভিন্ন খ্ৰীষ্ট-সম্প্ৰদায় গোটে খাই বা সুকীয়াকৈ মিছনেৰী সন্মাজ সংগঠিত হ'ল। কেইবাখনো
ধৰ্ম-বিষয়ক পত্ৰিকা প্ৰতিষ্ঠিত হ'ল, নতুন নতুন ধৰ্মগ্ৰন্থ ওলাল। নতুন ভৌগোলিক আৰু নৃতাত্ত্বিক জ্ঞানৰ
বিকাশৰ ফল-ৰূপে অষ্ট্ৰাষ্টীয়ান জগতৰ লোক-সমাজৰ বিষয়ে চাৰিওফালে কোতুহল বিয়পি পৰিল।
ব্ৰিটিশ এভাংজেলিকেলসকলৰ উৎসাহদানৰ যোগেদি ইতিমধ্যে ডক্টৰ কেৰিয়ে ডাক্তৰবৰ্গ যি কৰ্মধাৰা আৰম্ভ
কৰিলে, তাৰ আদৰ্শস্বৰূপে আমেৰিকানসকলৰ ধৰ্ম-প্ৰচাৰক দৃষ্টি ভাৰতৰ ফালে আকৰ্ষণ কৰিলে। ১৭৯২ৰ
২ অক্টোবৰত ইংলেণ্ডৰ কেট্টেৰিং নামৰ ঠাইত গোটে খাই **Baptist Society for the Propaga-**
tion of the Gospel amongst the Heathen গঠন কৰা পোন্ধৰজন ব্ৰিটিশ বোপ্টিষ্টৰ সভাত
উপস্থিত থকা ফিলাডেল্ফিয়াৰ পেস্টৰ্ ডক্টৰ উইলিয়াম স্টাফ্টনে তিনি বছৰ পিছত দেশলৈ ঘূৰি আহিও
কেৰিৰ লগত সংযোগ ৰাখিছিল। কেৰিৰ কামৰ কাৰণে অৰ্থ সংগ্ৰহ কৰিছিল আৰু কেৰিক সমৰ্থন কৰি
Baptist Mission in India নামে এখন কিতাপ প্ৰকাশৰ যোগে প্ৰচাৰ কৰিছিল। এইদৰে ডাক্তৰ
ব্ৰিটিশ বোপ্টিষ্টৰ কৰ্মৰ বাবে আমেৰিকাৰ মন আৰু ধন উদাৰ হৈ পৰিছিল। কেৰিৰ *Enquiry into*
the Obligation... পুস্তিকাখনৰ বহুল প্ৰচাৰ হ'ল। ১৮১০ চনত কংগ্ৰেগেছনেলিস্টসকলৰ স্বত্বত
American Board of Commissioners for Foreign Missions প্ৰতিষ্ঠিত হ'ল,
আৰু বোপ্টিষ্টসকলে লুথাৰ বাইচ, আডনিবাম জুড্‌ছন আৰু এন্. জুড্‌ছনক ভাৰতলৈ পঠিওৱাত সহায়
কৰিবলৈ তিনি হেজাৰ ডলাৰ সংগ্ৰহ কৰিলে। **American Board**-এও সমস্ত দেশৰপৰা অশেষ
দান-বৰঙণি পালে। ১৮১০ৰ জুনতে আডনিবাম জুড্‌ছন, ছেমুৱেল জে. মিলছ, ছেমুৱেল নট আৰু
ছেমুৱেল নেৱেলে বোৰ্ডক এক বিদেশী মিছন প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আৰু তেওঁলোকক মিছনেৰী-ৰূপে পঠিৱাবলৈ
টানি ধৰে। ১৮১২ৰ ফেব্ৰুৱাৰীত জুড্‌ছন, নট, নেৱেল, লুথাৰ বাইচ, আৰু গৰ্ডন হল—এই পাঁচোজন
মিছনেৰী-ৰূপে আজ্ঞাপ্ৰাপ্ত (*ordained*) হ'ল। সেই মাহৰ ভিতৰতে সপৰিবাৰে জুড্‌ছন আৰু নেৱেল
এখন জাহাজত আৰু আন এখনত বাইচ আৰু সপৰিবাৰে হল আৰু নট ডাক্তৰলৈ যাত্ৰা কৰে।

সপৰিবাৰে জুড্‌ছন আৰু নেৱেল ১৭ জুনত কলিকতা পোৱাৰ লগে লগে ইস্ট ইণ্ডিয়া কোম্পানিৰ
ছৰকাৰে তেওঁলোকক যি জাহাজত আহিছিল সেইখনতে আমেৰিকালৈ প্ৰত্যাহৰণ কৰিবলৈ কঠোৰ আদেশ
জাৰি কৰিলে : তেওঁলোক ঘূৰি যাবৰ বাবে আন কি জাহাজঘাটত জাহাজখন ঘূৰি যাবলৈ নিদিয়াকৈ
বাখি দিয়া হৈছিল। শ্ৰীৰামপুৰৰ মিছনেৰীসকলে দুই দম্পতিক আদৰ-অভ্যর্থনা কৰি বাখি তেওঁলোকক হৈ
কোম্পানি ছৰকাৰক নানা ধৰণে খাটনি ধৰিবলৈ লাগিল। তাৰ ফলত, আগৰ কঠোৰ আদেশ সামান্য
লিখিল কৰি তেওঁলোকক কোম্পানিৰ ৰাজ্যৰ বাহিৰে আন যি কোনো ঠাইলৈ ৰাখিলে অনুমতি-দিয়া হ'ল।
২ আগষ্টত কলিকতা পোৱা আন তিনিজন মিছনেৰীক কোম্পানিয়ে শান্তি নিদি, যাহেদে কেইবাহাজানলৈ
কলিকতাত ৰ'বলৈ অনুমতি দিলে। গতিকে তেওঁলোক গ'ল বোৰাইলৈ, য'ত আবহতে বোৰ আত্মকাল ভোগ
কৰিব জগীয়া হৈছিল যদিও ১৮১০ৰ চাৰ্টাৰ এণ্টৰ পিছত তেওঁলোকৰ কামত কোনো অসুবিধা নহ'ল।
ইতিমধ্যে আইল্ অ' ক্লান্টলৈ আঁতৰি থোৱা নেৱেল আহি তেওঁলোকৰ লগত যুট হ'ল। এইদৰে ডাক্তৰ
প্ৰথম আমেৰিকান মিছনৰ কাম হ'বু হ'ল। সোনকালেই দ্বিতীয় ডাক্তৰ বাইবেল প্ৰকৃত কৰা হ'ল আৰু
কেইবাখনো কুল প্ৰতিষ্ঠিত হ'ল।

জুড্‌ছন আৰু বাইচ কলিকতা পোৱাৰ পিছত ড° কেৰিৰ সঙ্গী ড° উইলিয়াম হাৰ্ডবপৰা 'দুৰ পোৱা'
লাভ কৰি তেওঁলোক দুয়ো বোপ্টিষ্ট হ'ল আৰু দুয়ো গৈ কলিকতাত আমেৰিকান বোপ্টিষ্ট মিছন প্ৰতিষ্ঠা
কৰিলে। জুড্‌ছনে ১৮১০ৰপৰা ১৮৫০লৈকে কলিকতাত কাম কৰি নিৰন্তৰ সুখস্বাস্থ্য হাপস কৰিলে।
তেওঁ এখন ইংৰাজী-মাল অভিধান, একল মাল-ভাষাৰ ব্যাকৰণ আৰু মাল ভাষাত বাইবেলৰ অনুবাদ প্ৰস্তুত

কৰে। আমেৰিকালৈ ঘূৰি গৈ বাইচে দেশত মিছনেৰি কাৰ্যৰ বাবে সহান-সহযোগ আগ বঢ়াবলৈ ধৰে।

১৮৩০ চনৰপৰা অধিকতৰভাৱে আমেৰিকাৰপৰা ভাৰতলৈ মিছনেৰি আহিবলৈ ধৰে। ১৮৩৩ চনত প্ৰেছবিটাৰিয়ান সম্প্ৰদায়ৰ দুজন প্ৰতিনিধি ভাৰতলৈ আহি পঞ্জাবত ধৰ্মপ্ৰচাৰ আৰু ইংৰাজী-শিক্ষা-বিস্তাৰত স্ত্ৰী হয়। ১৮৭০ চনৰ ভিতৰত পূবৰ এলাহাবাদৰপৰা পছিমৰ পেছৱাৰালৈকে তেওঁলোকৰ বহুতোবোৰ মিছন-কেন্দ্ৰ প্ৰতিষ্ঠিত হয়। ১৮৪০ চনত আমেৰিকান বেপ্টিষ্টসকলে তেতিয়া মাদ্ৰাজৰ (এতিয়া অন্ধ প্ৰদেশৰ) নীলুৰত আৰু পিছৰ বছৰত আমেৰিকান লুথাৰান্সকলে একে প্ৰদেশৰ গুস্তুৰত মিছন পাতি বহে। ১৮৫৪ৰ চিপাহী বিদ্ৰোহৰ আগে আগে মেৰ্ণাডিস্ট, এপিছোপেল্ চাৰ্চৰ পক্ষৰপৰা বেৰেইলীত ধৰ্মকেন্দ্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়; চিপাহী বিদ্ৰোহৰ কালত তেওঁলোকৰ কাম প্ৰায় বন্ধ হ'লেও শান্তি আহিলত বৰ্তমান উত্তৰ প্ৰদেশৰ বহুতোবোৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ কেন্দ্ৰত মেৰ্ণাডিস্টৰ প্ৰচাৰ হ'বলৈ ধৰে। আমেৰিকাৰ ইউনিটেৰিয়ানসকল ভাৰতৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হৈছিল বিশেষকৈ ৰাজা ৰামমোহন ৰায়ৰ কাৰ্য-কলাপৰ কথা পাতি; তেওঁলোকৰ এজন মিছনেৰি আহি কলিকতাত ১৮৫৫-৮৬ চনৰ কালছোৱা শিক্ষা আৰু ধৰ্মৰ কামত প্ৰবৃত্ত থাকে: শেহন্তত তেওঁলোকৰ মিছন ব্ৰাহ্ম সমাজ আন্দোলনত লীন হৈ পৰে। এইদৰে ১৮১০ৰপৰা আধা শতিকাৰ ভিতৰত আমেৰিকাৰ প্ৰোটেষ্টান্টসকল বোম্বাই, মাদ্ৰাজ দুই প্ৰেছিডেঞ্চি, পঞ্জাব, উত্তৰ প্ৰদেশ, তেতিয়াৰ উত্তৰ-পশ্চিম সীমান্ত প্ৰদেশ আৰু অসমত প্ৰধানকৈ আৰু অন্যান্য বহলভাৱে বিয়পি পৰে।

চীন দেশৰ স্বৰ্ণখাৰ আৰু খানসকলৰ অৱস্থিতিৰ অনুসন্ধানত অসমত বেপ্টিষ্টসকল :
সন্নিৱাত খান মিছন :

১৮৩৬ৰ ২০ মাৰ্চ তাৰিখে সপৰিবাৰে দুজন আমেৰিকান বেপ্টিষ্ট সদিয়া পাৰাই—ডক্টৰ নাথান ব্ৰাউন (ব্ৰাউন—‘অবুনোদই’) আৰু ওলিভাৰ টি. কট্টাৰ। অসমত এই বেপ্টিষ্টসকলৰ ইতিহাসলৈ যদি চাওঁ—কেনেকৈ তেওঁলোকে অসমীয়াৰ মাজত সোমাই অসমীয়া ভাষা শিকি, সেই আধুনিক ভাষাত সাহিত্য, সাংবাদিকতা আৰু শিক্ষা নিৰ্মাণ কৰিলে; কেনেকৈ তেওঁলোকে শিক্ষাৰ আৰু প্ৰাশাসনিক ভাষা-ৰূপে বহিষ্কৃত অসমীয়া ভাষাৰ হকে পোনতে অকলশৰীয়া ঢোকিয়াল ফুকনেৰে লগ লাগি, আৰু ফুকনৰ পৰিকল্পিত চেষ্টা আৰু মিলিচ্ ছাহাবৰ কৰ্তৃত্বপূৰ্ণ অনুমোদন বিফলীকৃত হোৱাৰ পিছত এক আন্দোলনৰ মুখ্য নেতাৰ ভূমিকা লৈ ভাষাটোৰ পুনৰুদ্ধাৰণৰ বাবে যুঁজিছিল আৰু সিবাৰহে যুদ্ধত জয় লাভ কৰিছিল—: তেতিয়া হ'লে এইটো বহুসংজ্ঞক কথা হৈ পৰিব যে Celestial Empire খেহ বা চীনদেশত ধৰ্মপ্ৰচাৰ প্ৰৱেশ কৰাবৰ উপায়-ৰূপে আৰু উত্তৰ বৰ্মা আৰু দক্ষিণ চীনৰ খান জনজাতিসকলৰ মাজত গৈ সোমাবৰ পথ-ৰূপেহে অসমলৈ বেপ্টিষ্ট মিছন আহিছিল আৰু, আন কি, সেই মিছনক Mission to Shans বুলি নামকৰণ কৰা হৈছিল।^১ তেওঁলোকৰ অসম-আগমনৰ ফলদৃষ্টিৰপৰা কিন্তু আমাৰ সদায় ভাব হৈ আহিছে অসমীয়া ভাষাৰ পৰিচালনাৰ বাবে সেই মিছনক সিৰিলাকৰ ঈশ্বৰে যেন প্ৰেৰণ কৰিছিল। প্ৰকৃততে এই আগমন কেইবাটাও সৰু-বৰ ঐতিহাসিক ঘটনাৰ ফল। ১৮২৯ চনত ব্ৰিটিশ বেপ্টিষ্টসকলে তেতিয়াৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ মুখ্য আনুষ্ঠান ডোভিড্ স্কটৰ অনুমতিৰে গুৱাহাটীত যি কাম আৰম্ভ কৰিছিল, সি লেন্সাই-মেন্সাই আঠ বছৰেই চলিল কি নচলিল! সিও ফলৰ ঘৰত ৰাখি থৈ গ'ল এক বাৰ্ধতাৰ শূন্য! তাৰপৰা বোধ হয় সকলোৰে অনুমান হ'ল অসমীয়াৰ মাজত খ্ৰীষ্টধৰ্ম নপ্ৰৱৰ্তিব। আনফালে, সন্নিৱাত নতুন বন্ধ চাহ-বাৰী পাতি চাহ-পাতৰ খেতিত সম্পৰীকা চলাই থকা ব্ৰিটিশ কৰ্মচাৰী চি. এ. ব্লুচে আৰু ডেৰ্বৰ পট্টায়ে সেই অঞ্চলৰ খামটি আৰু চিৰকো জনজাতিৰ বিষয়ত বিশেষ চিন্তা কৰিছিল। তেওঁলোকৰ ধাৰণা আছিল সেই

^১এই গ্ৰন্থগোষ্ঠ আমাৰ মনলৈ আহে যে পূৰ্বৰ কালত “মিচিবিজৰী নুটজিৰ বীৰসকলে অসম ৰাজ্যক ভিত্তিত আৰু চীন দেশলৈ সোমোৱা দূতৰ বুলি বিবেচনা কৰিছিল” আৰু সৰলমণ শতিকাৰ সপ্তম দশকত অসম ৰাজ্য আক্ৰমণ কৰা মীৰ জুল্লাৰো ভাবিছিল, অসম জয় কৰি তেওঁ চীন সাম্ৰাজ্য আক্ৰমণ কৰিব (স্বৰ্ণকুমাৰ ভূঞা, মীৰজুল্লাৰ অসম আক্ৰমণ, ১৯৫৬, পৃষ্ঠা ২২)।

মন কৰিব লগীয়া যে মহম্মদ বিন বখতিয়াৰ বিজয়ীয়ে কামৰূপ চেৰাই সৈয়ে চীনৰ দক্ষিণৰ ভিত্তিত (গাঠীল ডোষ্টদেশ) আক্ৰমণ কৰিছিল আৰু তাৰপৰা ঘূৰি আহোঁতেই কামৰূপত ডেৰ্বৰ সৈন্য থাকে “ভূৰণ-বুন্দেৰে মধুৰাস-ব্ৰহ্মদেশে” (১৯২৭ শকাব্দ ১৩ চ'তত) “কৰ্মজাৰুঃ” (কৰ্মজাৰু হ'ব)।

দুই জনজাতি বর্মাব স্থানসকলৰ লগত বিশেষভাৱে সন্নিহিত। দুচে সিলকলৰ মাজত প্ৰকাশালি পাতি হৈলো বৰ্ণও প্ৰচাৰ কৰিছিল আৰু সেই দিশত সম্ভাৱনা সম্পৰ্কে অসমত গবৰ্ণৰ-জেনেৰেলৰ এজেন্ট আৰু আক্ৰম্ণ এক্. জেন্ৰেলছ হাহাবক সজাগ কৰি দিছিল। জেন্ৰেলছ বেষ্টিন্টসকলক খামটি-চিংকোৰ মাজত বৰ্ণ প্ৰচাৰ কৰিবলৈ নিয়ন্ত্ৰণ কৰি কলিকতাত থকা বংগৰ চিভিল ছাভিচৰ মিস্টাৰ ট্ৰেভেলিয়ানলৈ চিঠি লেখিলে। তেওঁ ইয়াকো জনালে বোলে, ৰেংগুনত বেষ্টিন্টসকলে আভা ছবকাৰপৰা বিবোৰ আহুকাল পাইছে, সেই আহুকালৰপৰা ইয়াত মুক্ত থাকিব পাৰিব, বৰ ইয়াত ছবকাৰপৰা সুৰক্ষাক লাভ কৰিব। তেওঁ দঢ়াই ক'লে যে ইয়াতলৈ অহা মিছনেৰিৰ সুবিধাৰ কাৰণে তেওঁৰ বয়স দুটা নহ'ব; "You may mention that I will subscribe 1,000 rupees, if a family is settled as a mission at Sadiya; and whenever they have had a press at work for six months I will be happy to double that sum if I remain in charge of the province." ইংৰাজ বেষ্টিন্ট মিছনৰ সম্পাদক উইলিয়াম এইচ. পিৱাৰ্টে আমেৰিকাৰ বোৰ্ডলৈ জেন্ৰেলছৰ এই উপযাচি দিয়া উলাৰ সহায়ৰ কথাৰে উৎসাহজনকভাৱে চিঠি দিলে। এই সময়ত ৰেংগুনৰ বেষ্টিন্টসকল এক সমস্যা-সংকুল অৱস্থাত পৰি আছিল। তেওঁলোকে জেন্ৰেলছৰ সহায় আগ বঢ়োৱা আহ্বানত তেওঁলোকৰ সমস্যাৰ সমাধান দেখা পালে। গতিকে যেতিয়া আমেৰিকাৰ কেওঁ মৌলমেইনত থকা বেষ্টিন্টসকললৈ এই প্ৰস্তাৱৰ কথা লেখিলে, তেতিয়া তাত নতুন উদীপনাৰ সত্তাৰ হ'ল। ১৮০৭ ছনতে ৰবাৰ্ট মিছন নামৰ ইংৰাজ মিছনেৰি চীন দেশৰ পূব সাগৰ উপকূলত্বে কেপ্টন ছহৰ্টলৈ গৈছিল, কিন্তু চীনাৰসকলৰ অত্যন্ত সন্দেহৰ মাজত ধৰ্মপ্ৰচাৰ কাৰ্য কৰিব নোৱাৰিছিল। তেওঁ লেখা পুথিয়েহে পাণ্ডিত্যৰ খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ মাজত চীন সম্পৰ্কে আপা জাগৰুক কৰি ৰাখিছিল। ১৮০৩ ছনত মৌলমেইনৰপৰা শ্যামদেশত কাম কৰিবলৈ বেংককলৈ জন্ হেইলৰ্ জেন্ৰেলছক পঠোৱা হয়। তেওঁ পিছত বোগ দিয়া আন-সকলেৰে বেংককৰ চীনা আৰু শ্যামসকলৰ মাজত কামত প্ৰবৃত্ত হয়। চীনৰ পূব উপকূলত চীনাৰসকলৰপৰা বাধা পাই মিছনেৰিসকলে দক্ষিণ ফালৰপৰা চীন সোমোৱাৰ সুৰুঙা বিচাৰি পাৰৰ আশাত আছিল। উত্তৰ থাইলেণ্ডৰ ওপৰে তেনে বাট নোলাব বুলিয়ে জেন্ৰেলছৰ ধাৰণা হৈছিল। গতিকে, বৰ্মাকে ভিত্তি কৰি এক চীম মিছনৰ কামৰ সম্ভাৱনা জুমি চাবলৈ আমেৰিকাৰ বোৰ্ডে বৰ্মা মিছনক নিৰ্দেশ দিলে। কিন্তু এনে অভিযানত আগৰেপৰা বৰ্মা ছবকাৰৰ বাধা চলি আহিছে। কিছ, বছৰৰপৰা উত্তৰ বৰ্মাৰ স্থান জনজাতিবোৰৰ মাজত মিছনেৰিসকলে কাম কৰিবলৈ বিচাৰি আহিছে, কিন্তু তাতো বাধা পৰি আছে। গতিকে থাইলেণ্ডৰপৰা চীন প্ৰৱেশ কৰা যেনেকৈ অসম্ভৱ, বৰ্মাৰপৰা সোমোৱাও সমানে দুৰ্হ। সিদিনা, উত্তৰ বৰ্মা আৰু দক্ষিণ চীনৰ মাজৰ দুগম-দুপাৰ বাট-পথৰ ভূগোল আৰু সেইবোৰ ঠাইৰ লোকৰ ভাষা সম্পৰ্কে তেতিয়াও কাবো স্পষ্ট ধাৰণা নাছিল। অসমৰ খামটি আৰু উত্তৰ-পূব বৰ্মাৰ চিংকোৰ (আজি-কালি যাক জিং-পাও বা কাচিন বোলা হয়) ভাষাৰ মাজত পাৰ্থক্য নাছিল বুলি আন কি জেন্ৰেলছও ভাবসা দিছিল। ভূগোল আৰু ভাষাতত্ত্বৰ এই অসম্পূৰ্ণ জ্ঞান সত্ত্বেও ট্ৰেভেলিয়ান আৰু পিৱাৰ্টে বৰ্মা মিছনক চীনা আৰু উত্তৰ-বৰ্মাৰ স্থানসকলৰ মাজত মিছন প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ আশাৰে ব্যক্তিগত পত্ৰত সিদিনালৈ আহিবলৈ উদগ্ৰনলৈ ধৰিলে। এই উদগ্ৰনিয়ে এনে কাম কৰিলে যে নাথান্ ব্ৰাউন বোলা এজন মিছনেৰি আহিবলৈ প্ৰস্তুত হ'লোই; আৰু সিদিনাত কাৰ্ভস্কাৰী উদ্বোধন কৰা প্ৰস্তাৱ আগত লৈ বেভাবেণ্ড আৰ্জনবায় ব্ৰুডহনে সৰ্বৰ্থে লেখিলে: "My heart leaps for joy and glows with gratitude and praise to God, when I think of brother Jones at Bangkok, in the northern extremity of the continent, and brother Brown at Sadiya in Assam, on the frontiers of China—immensely distant points,—and of all the intervening stations, Ava, Rangoon, Kyouk-Phyoo, Maulmein, and Tavoy, and the churches and schools that are springing up in every station and throughout the Karen wilderness. Happy lot, to live in these days!"

এইদৰে উক্তৰ বৰ্মাৰ ওপৰে অসমৰপৰা চীনলৈ খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মৰাজপথ নিৰ্মাণৰ পৰিকল্পনাৰে যি বিবাদ চলিছে, সেই কথা কিন্তু সন্দিয়াত কাম আৰম্ভ নকৰালৈকে বুলি পোৱা নগৈছিল।

১৬ ডিচেম্বৰ ১৮৩৪ তাৰিখে বোৰ্ডে জেফ্ৰিক্সৰ নিয়ন্ত্ৰণ সাধৰে গ্ৰহণ কৰি তেওঁলৈ চিঠি দিলে আৰু নাথান্ ব্ৰাউনক এই কামৰ বাবে নিয়োগ কৰা হৈছে বুলিও জনালে। ব্ৰাউনৰ গুণ বৰ্ণনা কৰি কোৱা হ'ল যে তেওঁৰ মূল বৈশিষ্ট্য হ'ল "strict integrity, enlarged views and truly Christian kindness." সন্দিয়াক কেন্দ্ৰ কৰি আন্তৰ্জাতিক ধৰ্মপথ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবৰ আশাৰে ব্ৰাউন ৰাষ্ট্ৰৰ বাবে সাজু হ'ল। আমেৰিকা আৰু ভাৰতৰ খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে দান-বৰঙণি আগ বঢ়ালে। লগত এটা ছপাখানা আনিলে জেফ্ৰিক্সে তেওঁৰ প্ৰতিভুত সাহায্য দুগুণ কৰিব বোলা বাবে আৰু সন্দিয়াত কাম কৰিবলৈ হ'লে নতুন পুথি প্ৰণয়ন আৰু মুদ্ৰণৰ প্ৰয়োজনীয়তা আৰু ওচৰত পাব পৰা কোনো মুদ্ৰণযন্ত্ৰ নথকা কথাটো বিবেচনা কৰি এক ছপাশাল আৰু সেই ছপাশাল চলাবৰ কাৰণে তাৰ মূখিয়াল কৰি ওলিভাৰ টি. কট্টাৰক নাথান ব্ৰাউনৰ লগত দিয়া হ'ল। ২০ নবেম্বৰ ১৮৩৫ তাৰিখে সপৰিষাবে ব্ৰাউন আৰু কট্টাবে তিনিখন বঙালী মাৰিৰ নাৱত বয়-বস্তু লৈ ব্ৰহ্মপুত্ৰীদী উজাই যাত্ৰা কৰিলে। তেওঁলোকে ১৮৩৬ৰ ১৮ জানুৱাৰীত গুৱাহাটী পাই চাৰি মাহৰ ভ্ৰমণ সম্পূৰ্ণ কৰি ২৩ মাৰ্চত সন্দিয়াত প্ৰৱেশ কৰিলে। তেতিয়া খামটিসকলৰ লগত ৰণ লাগি যেন 'কোবাই কা নকৰা জিলী জাঁ নকৰা সন্দিয়া-পাৰৰে আলি' হৈ আছিল। চৈধ্যোৱা-ঘাটেত ব্ৰাউনে দেখা পাইছিল চীনদেশৰপৰা হেজাৰ হেজাৰ চাহৰ পুলি ৰোৱা চাহ-বাৰীৰ পাৰ্জন। খামটি ৰণত আহত কেম্পেইন চাৰ্ভ'ণ্ট্ কলিকতালৈ যোৱা বাবে মিছনেৰিসকলক তেওঁৰ বঙলাতে ঠাই দিয়া হ'ল।

মিছনৰ বিপত্তি : মৃত্যু আৰু মৃত্যু-ভয় :

'স্বৰ্গীয় সাম্ৰাজ্য'ৰ স্বৰ্ণঘাৰ আৰু স্বান জাতিৰ অৱস্থিতিৰ মধ্যবিন্দু বুলি হামৰাও কাটি অহা সন্দিয়া পোৱা গ'ল; কিন্তু সন্দিয়াত সেইবোৰ বিৰূতিতহে একো পোৱা নগ'ল। যি স্বান ভাষা আৰু মান ভাষা প্ৰায় একে বুলি ধাৰণা কৰা হৈছিল, গুৱাহাটী পাওঁতে নোঁ পাওঁতেই (গোৱালপাৰাত জেফ্ৰিক্সে লগ লগাই দিয়া) এজন স্বান পণ্ডিতৰপৰা স্বান শিকি ব্ৰাউনে উপলব্ধি কৰিলে, সি দুই ভাষা সম্পূৰ্ণ বেলেগ। গতিকে স্বান আৰু মান-ভাষা-ভাৰীৰ বাবে একেটা বৃহৎ খ্ৰীষ্টিয়ান সাহিত্য-সৃষ্টিৰ স্বপ্ন থানবান হ'ল। সন্দিয়া পাই ব্ৰাউনে দেখিলে তেওঁলোকে বিচাৰি অহা স্বানসকলতো তাত নাই। আহে পৰ্বতবোৰৰ সিপাৰেহে। কিন্তু তেওঁ আশা এৰি নিদিলে। সন্দিয়াৰ কেয়োকালে অসমীয়া মানুহ পাই তেওঁলোকৰ ভাষা শুনি তেওঁৰ উপবুৰা এটা ধাৰণা হ'ল, সেই ভাষা বঙলা ভাষাৰ উপভাষা মাথোন। কিন্তু তেৱেঁই অতি সোনকালে অসমীয়া ভাষাৰ স্বত্বতাৰ পক্ষে প্ৰধান অধিবক্তা হৈ পৰিল। অসমীয়া ভাষাৰ হৈ প্ৰধান ৰণুৱা সেনাপতি হৈ পৰা মাইল্ছ ব্ৰহ্মন্ ১৭ জুলাই ১৮৩৭ত সন্দিয়া পায়হি। সপৰিষাবে ব্ৰহ্মন্ আৰু জেকব্ তম্বাছক আমেৰিকাৰ বোৰ্ডে স্বান মিছনত সন্দিয়াত যোগ দিবলৈ নিৰ্দেশ দিয়ে। যোঁত্ৰা দুই পৰিকল্পনালৈ আমেৰিকাৰপৰা দীঘলীয়া যাত্ৰা কৰি কলিকতা পায়হি, তেতিয়া আগ-বাৰিষা। কলিকতাৰপৰা গুৱাহাটীলৈকে বা বিখনাথলৈকে সিসকলৰ নোৱাৰা ভালেই গ'ল। তাৰ পিছতে কিন্তু বাঢ়ী পানীৰ ভটিয়নী সোঁতৰ বল বাঢ়িল, নাও উজাই নিয়াই টান হ'ল আৰু ব্ৰহ্মনক টান জৰে ধৰিলে। শেহন্তত এনেকুৱা হ'ল যে ডিব্ৰু নৈৰ মুখ পোৱাৰ অলপ আগতে বঙালী মাৰিৰ বৰ নাও ৰাখি এখন সৰু নাৱত জেকব্ তম্বাছক সন্দিয়াৰপৰা দৰ-পাতি আনিবলৈ পঠিয়াই দিব লগা হ'ল। তম্বাছৰ নাও নৈৰ গৰাৰ দাঁতিয়ে দাঁতিয়ে বাই যাওঁতে দুৰ্ভাগ্যবশতঃ পাৰৰ দুজোপা ৰক্ষণ উভাল খাই পৰি তম্বাছক হেঁচা মাৰি ধৰি মাৰি পেলালে। ৰাকী নৱাণ্ডাসকল ১৭ জুলাই ১৮৩৭ তাৰিখে সন্দিয়া পালেগৈ। এটা বিবাদৰ ছায়াই সকলোকে আৱৰি ৰাখিলে। ইফালে সন্দিয়াত খামটি আৰু চিৰ্কেণ্ডাৰ আক্ৰমণ আৰম্ভ হ'ল—বদিও মিছনেৰিসকলে খামটি আৰু চিৰ্কেণ্ডাৰ ভাষা শিকি পুথি কলা কৰাৰ দিহা কৰিছিল, শ্ৰীমতী ব্ৰাউন আৰু শ্ৰীমতী কট্টাবে অসমীয়া পঢ়ুওৱা এখন পঢ়াশালিও খুলি লৈছিল। যোঁত্ৰা খামটিয়ে ১৮৩৯ৰ ২৮ জানুৱাৰী তাৰিখে কৰ্ণেল আডাম হোৱাইটক বধ কৰিলে, আতংকৰ ৰাজত্ব খামি সন্দিয়াৰ মিছন পৰিত্যাগ কৰাৰ কথাকে মিছনেৰিসকলে শেষ পৰ ধূপ দেখা পালে। ব্ৰহ্মন্ আৰু

খ্রীষ্টীয় ব্রহ্মনে এপ্রিলত (১৮৩৮) সদিয়া এৰি জয়পুৰত কেন্দ্ৰ পাতিহঁজলৈ 'পূৰ্ণ সন্ধ্যাসকলৰ মাজত কাম আৰম্ভ কৰিবৰ উদ্দেশ্যে। ব্ৰাউন আদিৱেও ১২ মেই ১৮৩৯ তাৰিখে হুপাশাল আৰি সকলো কল-বাহানিৰে জয়পুৰ বুলি বাঢ়া কৰিলে। সদিয়াৰ স্থান মিছনৰ ইমানতে জন্ম পৰিল।

ব্রহ্মনে দেখা পালে, জয়পুৰৰপৰাও চিখোৰে সম্পৰ্ক বখা সম্ভৱ নহ'ব। কিন্তু নামচাঙীয়াসকলৰ (নটে) লগত তেওঁৰ পৰিচয়ে তেওঁৰ মনত স্থান মিছনৰ শেষ আশা এটি পুহি ৰাখিছিল। ভাষাতত্ত্বৰ বিশেষজ্ঞ তেওঁ নটে ভাষাৰ এখন স্পেলিং বুক (বৰ্ণ-পৰিচয়) আৰু কেটেকিজম (প্ৰৱোক্তমালা) লেখি উলিয়ালে। তেওঁৰ কামত ব্ৰিটিশ সেনাধ্যক্ষ কেপ্টেইন হানে আৰু আনুজ্ঞায়ো উৎসাহ যোগাবলৈ ধৰিলে। আৰম্ভিকাৰ বোৰ্ডে নগাসকলৰ মাজত কামত ব্রহ্মনক সহায় কৰিবলৈ চাইবাছ বাকাৰক পাঠিলে। তেওঁ সৰ্পাৰবাবে বাঢ়া কৰাৰ বেলা ব্রহ্মনৰ ভনীয়েক বোডা নিজ খৰুত ককায়েকক সহায় কৰিবলৈ বুলি আহি তেওঁৰ লগ হ'ল। বাকাৰ-সম্পতি আৰু বোডা ব্রহ্মন মেই মাহত জয়পুৰ পালেহি। ব্রহ্মনে নামচাঙত থাকিবলৈ লৈছিল; বোডাই তেওঁৰ লগত যোগ দিছিলগৈ। বাকাৰসকল কিন্তু অসুখৰ বাবে ভৈয়ামতে ব'ল। আনফালে, নটেৰ মাজত কামত ব্রহ্মনে অগ্ৰসৰ হোৱাৰ কোনো আশা দেখা নাপালে। শেহান্তৰত ব্ৰাউন, কটাৰ, বাকাৰসকলে দুৰ্গান্ধিতৰূপে বুজিলে, স্থান মিছন বা খেহ দেশৰ দুৰাৰ মুকলি কৰাৰ মূল ধাৰণা কাৰ্যকৰী নহ'ব। ৮ ডিচেম্বৰ দিনা বোডাৰ মৃত্যু ঘটিল। সেয়ে হ'ল স্থান মিছনৰো মৃত্যু।

পৰ্বত এৰি ভৈয়ামলৈ, চীন-স্থান এৰি অসমীয়া সমাজলৈ দৃষ্টি :

মিছনেৰিসকলে পৰ্বতত আশা এৰি ব্রহ্মপুত্ৰ উপত্যকালৈ চকু বুজালে। সেই ভৈয়ামৰ সকলো লোকে এক অসমীয়া ভাষা কয় আৰু তাত কোনো অশাস্তিৰ সম্ভাৱনা নাই। ব্ৰাউন, ব্রহ্মন, দুইজনেই আছিল ভাষাতত্ত্বৰ বিশেষজ্ঞ। "সদিয়াত থকাতে ব্ৰাউনে অসমীয়া ভাষা আৱন্ত কৰি তাৰ সৌন্দৰ্য উপলব্ধি কৰিছিল আৰু সেই ভাষাত কিতাপ লেখাৰ নিজস্ব পৰিকল্পনা তৰি লৈছিল। ড° কেৰিৰ অসমীয়া "ধৰ্মপুস্তক" দুখন বঙলা আৰু সংস্কৃত শব্দৰে ভাষাতত্ত্ব হোৱা বাবে তেওঁ কামত নলগা বিষয় বুলি বুজি, তাক সংশোধন-পৰিৱৰ্তন কৰি পাঠক-সাধাৰণে হজম কৰিব পৰা অৱস্থালৈ অনাৰো কোনো সম্ভাৱনা নেদেখি ১৮৩৮ৰ জানুৱাৰীত মূল বাইবেলৰপৰা স্বতন্ত্ৰ অনুবাদ কৰাত প্ৰবৃত্ত হ'ল আৰু তেওঁ এই দেশ পোৱাৰ ঠিক দুবছৰমানৰ ভিতৰতে "যিচু খ্ৰিষ্টৰ নতুন নিয়ম"ৰ তেওঁৰ অনুবাদৰ ২৩০ পিঠি প্ৰস্তুত হ'ল; লগতে 'মাথি-লিখিত সূভ বাঢ়া'ৰ (The Gospel according to Matthew) ডেৰটা অধ্যায়।^১ ইতিপূৰ্বে মিছনৰ সকলো প্ৰকাশনতে ৰোমান লিপি ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ যি এটা সিদ্ধান্ত কৰা হৈছিল, তাক পৰিৱৰ্তন কৰি হুপাত যাক অসমত সৰ্বসাধাৰণে 'বঙলা আখৰ' বুলিছিল, অসমীয়া লিপিয়ে একপ্ৰকাৰে সেই যুগ্ম-বুপ এতিয়া ব্যৱহাৰ কৰা হ'ল; তেনে কৰা সম্ভৱ হ'ল জেক্ষিছে সেই লিপিৰ টাইপ মিছনক এই সময়তে দান দিয়া বাবে।^২ মিছনে সদিয়া আৰু জয়পুৰত পতা সকলো পঢ়াশালিতে অসমীয়া মাধ্যম চলিছিল আৰু সকলোজন মিছনেৰিয়ে অসমীয়া ভাষা লিখি পেলাইছিল। বাকাৰে আদিৰেপৰা ভৈয়ামৰ অসমীয়াৰ

^১ Baptist Missionary Magazine-জত (১৮৩৭)

হুপা হোৱা পুথি, ট্ৰেট, পত্ৰ আদিৰ হিছাপ থকা হৈছে (Sword, Baptists in Assam, pp. 152-f) :

Spelling Book in Eng., Assam. & Tai,

৪৮ পিঠি ৫০০ কপি

The Alphabet and Spelling Lessons,

১৬ পিঠি ১০০ কপি

The Parables of Christ, ৩২ পিঠি ৫০০ কপি

Sermon on the Mount, ১৬ পিঠি ৫০০ কপি

Catechism in Assamese, ১৬ পিঠি ৫০০ কপি

The Alphabet, এপিঠি ১৫০ কপি

Catechism in Tai, ১৮ পিঠি

৫০০ কপি

A Hymn in Assamese, এপিঠি

১০০ কপি

Worcester's Primer in Assamese,

৫৬ পিঠি

১০০০ কপি

History of the Flood, ১৪ পিঠি

৫০০ কপি

History of the Creation, ১২ পিঠি

৫০০ কপি

^২ যাকে মাজে কলিকতাৰপৰা হুপাৰ আখৰ-আহাজত অনোৱা কথা 'অবু-নোদই'ত প্ৰকাশ পাইছিল। মিছনৰ নিজস্ব হুপাখবাত্তো আখৰ চজা কৰা আছিল (কেবলু আৰি ১৮৫৩)।

মাজত কাম কৰা উচিত বুলি ভাবিছিল, পৰ্যন্ত তেওঁ কোনো আশা নদেখিছিল। ব্ৰাউন, কট্টাৰ, আবু ব্ৰহ্মনে নানা কৰ্ম কৰি পৰ্যন্ত একো লাভ কৰিব নোৱাৰিও তাত কাম এৰি দিব নুখুজিছিল। ১১৪০ ছনত বাৰ্কাৰে এমাহ ভৈয়ামত ঘূৰি আহি শিৱসাগৰ বা যোৰহাটলৈ মিছন তুলি নিব লাগে বুলি বিশেষ বুদ্ধভাৱে আবু স্পৰ্শ হুজিৰে মত প্ৰকাশ কৰিছিল, আবু আন নহ'লেও তেওঁক শিৱসাগৰত কাম কৰিবলৈ দিবলৈ তেওঁ নেৰোঁ-পানী হৈ ধৰিছিল। এনেতে মিছনেবিসকলৰ প্ৰায় ছবছৰৰ বিকল চেতাৰ পিছত কিজন লোক ১৮৪১ ছনৰ ১৩ মেই তাৰিখে প্ৰথম খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰিত হ'ল, তেওঁ হ'ল এজন অসমীয়া ডেকা—নিধিবাম। তেওঁ যদিও সদিয়াৰ সূত কুলৰ এক দুখীয়া পৰিয়ালৰ ল'ৰা আছিল, সেই পৰিয়ালে তেওঁক খ্ৰীমতী ব্ৰাউন আৰু কট্টাৰৰ অসমীয়া পঢ়াশালিত পঢ়িবলৈ নাম লগাই দিছিল। তেওঁ লগে লগে মিছন ছপাখানাৰ কামো কৰিছিল। পঢ়া পুথিৰ ভিতৰত থকা বিশেষ এটি ইংৰাজী প্ৰাৰ্থনা-গীত পঢ়ি খ্ৰীষ্টধৰ্মলৈ তেওঁ আকৃষ্ট হয়। তেওঁক উপস্থিত ইউৰোপীয়সকলৰ আনন্দ-কোলাহল আৰু স্থানীয় লোকৰ বিশ্বাসৰ মাজত ব্ৰহ্মনে জয়পুৰত বুঢ়ী দিহং নৈত বুৰ পোৱা দিলে। এইটি কথায়ে এক খ্ৰীষ্টিয়ান অসমৰ স্বপ্ন মিছনেবিসকলৰ মনত জগাই তুলিলে।

শিৱসাগৰত ৰেভিষ্ট্ৰেটসকলৰ থলি :

শিৱসাগৰত মিছন পতাৰ সুবিধা বহুত আছিল। অণ্ডলটোৰ প্ৰজাসংখ্যা সাত লাখ। শিৱসাগৰৰপৰা জলপথে ওচৰৰ যোৰহাটলৈ যোৱাৰ কোনো অসুবিধা নাই। সি ব্ৰিটিশ সৈন্যৰ হেডকোৱাৰ্টাৰ বা ঘাই কুঠি। তাৰ লগত এজন ছাৰ্জন বোছিডেণ্ট-ৰূপে থাকে। মিছনৰ আৱশ্যক হ'লেই সুবন্ধা পাব পৰা যাব। ইংৰাজী আৰু বঙলা পঢ়ুওৱা এখন ছৰকাৰী স্কুলো ইতিমধ্যে প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে।

১৮৪১ৰ ২৪ মেই তাৰিখে দুপৰীয়া বেলিকা দিখৌ নৈয়েদি উজাই অহা এখন সবু নামে সপাৰি-বাৰে বাৰ্কাৰক শিৱসাগৰ (ব্ৰাউনে সেই বছৰতে বৰ্ণনৰ দৰে probably the largest village this side of Gauhati) পোৱাই দিলে। কেই সপ্তাহমান পিছতে আন এখন নামে ব্ৰাউনৰ পৰিয়ালক সেই ঠাইলৈকে লৈ আহিল ৰোগৰ চিকিৎসাৰ বাবে; তেওঁলোকো বন্ধুসকলৰ উপদেশত শিৱসাগৰতে ৰ'ব লগীয়াত পৰিল। নগাসকলৰ সংগ এৰিবলৈ অনিচ্ছুক ব্ৰহ্মনেও শিৱসাগৰত ধৰ্মৰ কাম কৰাৰ সুবিধাৰ্থিন দেখা পালে; অৱশ্যে তেওঁ নগাসকলৰ মাজত কৰ্ম এৰি থৈ আহিলেও আশা কৰিলে যে অসমীয়াৰ মাজত ধৰ্ম-বিস্তাৰৰ যোগে এদিন নগাসকলক ঢুকি পোৱা যাব। শিৱসাগৰ পুখুৰী-পাৰত মিছনেবিসকলে তেওঁলোকৰ বঙলা কৰিলে; কেপ্টেইন হানেয়ে মিছনক গুদাম ঘৰে সৈতে তেওঁৰ ইটাৰ পকী ঘৰটো দিলে। ব্ৰাউন তেওঁৰ তৰ্জমাৰ কামত ব্যস্ত হ'ল। ডিচেম্বৰ ১১ তাৰিখে কট্টাৰ আৰু খ্ৰীমতী কট্টাৰ লগত নতুন খ্ৰীষ্টিয়ান নিধি আৰু মনটান নামে মিছন প্ৰেছত কাম কৰা আন এজন ডেকাক লগত লৈ শিৱসাগৰ পালেহি। তাতে ১৮ ডিচেম্বৰ দেওবাৰে শিৱসাগৰ বৰপুখুৰীত ব্ৰাউনে মনটানক বুৰ-পোৱা দি উলাহ-আনন্দত আশা কৰিলে, "May this beautiful expanse of water, long since dedicated to the heathen deity but now consecrated to the service of Christ, be often thus honoured by the footsteps of willing converts." কিন্তু উপৰাচি আহি খ্ৰীষ্টিয়ান হোৱা লোক প্ৰায় নোলালেই। ১৮৪৬ত বৰপুখুৰীৰ ফটিক-জলে তিনিজনক নতুন ধৰ্মত শৰণ-আভিৰোক্ত কৰিলে—৯ মাৰ্চ তাৰিখে কান্ধ কুলৰ বাতিৰাম (পিছত বাতিৰাম দাস পেক), ১৩ জুলাইত কলিকৰ নামে ধোৰা, আৰু ২০ ডিচেম্বৰত বাতিৰামৰ সন্মীয়া ৰাম সিং। ১৮৪১ ছনত খ্ৰীষ্টিয়ান মনটানৰ জন টিলা হোৱাত পিছ বছৰতে সেই ধৰ্মপৰা বুৰ-পোলোকা দিছিল, তেওঁক সমাজেও বহিষ্কাৰ কৰিছিল; ১৮৪৭ ছনত জানিবা তেওঁক পুনৰ গ্ৰহণ কৰা হয়। এইদৰে ভৈয়ামৰ অসমীয়াৰ মাজত ধৰ্মপ্ৰচাৰ কৰাৰ আঁচনি আগ নাবাঢ়িছিল। ভেঁড়িয়াৰ হিন্দু সমাজেও নিধিবাম বা মনটানৰ দৰে উদ্ধাৰিত নিম্ন জাতিৰ লোকৰ ধৰ্মান্তৰগ্ৰহণত বিচালিত অনুভৱ নকৰিছিল; কিন্তু বাতিৰাম দাসৰ দৰে কান্ধ খ্ৰীষ্টিয়ান হোৱাত সমাজত বৰষেট আলোড়নৰ সৃষ্টি হৈছিল।

১৮৪৩ ছনৰ ১৫ নবেম্বৰত কট্টাৰ আৰু শ্ৰীমতী কট্টাৰে জয়পুৰত থকা হিন্দুস্থানী ব্ৰাহ্মণ-সম্প্ৰদায়ৰ লৈ আহিল। কি তাপ আৰু ঠাণ্ডা হাজাৰৰ সখ্যাত ছপা হ'বলৈ ধৰিলে। ব্ৰাহ্মণ-সম্প্ৰদায়ৰ ল'ৰা-কোঠাৰ আৰু নবসৃষ্টিত, মহা উৎসাহেৰে লাগি থাকিল। হানে ছাহাবে বিয়া দিহো-পানৰ পৰা, বহুত ছপাখাল নিৰ্মাণৰ কাম চালাই; মোজৰ জেক্সিছে দিয়া বঙলা টাইপৰ ফাউণ্টেণ্টো অতি সহায়ক হ'ল। কট্টাৰ আৰু শ্ৰীমতী কট্টাৰে অলপ দিনৰ ভিতৰতে অসমীয়া মাধ্যমৰ ছখন পঢ়াশালি পাতিলে শিৱসাগৰৰ দাঁতি-কাছাৰীয়া গাঁৱেৰে। স্থানীয় বাইছে আৰু কুল দাবী কৰিলে। ইতিমধ্যেই ছবকাৰে শিৱসাগৰত হাই-স্কুল এখন খুলিছিল; তাত ইংৰাজী আৰু বঙলা পঢ়ুওৱা হৈছিল। ১৮৪৬ৰ ভিতৰতে শিৱসাগৰত মিছনেৰিয়ে পতা কুলৰ সংখ্যা হৈছিল চৈধ্য আৰু পড়িছপে উপস্থিত থকা ছাত্ৰৰ সংখ্যা হৈছিল ৩৮১। মিছনেৰিয়ালৈ সৃষ্টি কৰা উৎসাহৰ মাজত গঞাসকলে নিজে কুল-ঘৰ সাজি নিজে শিক্ষকক দৰ্হা দি ৰাখিছিল।

নতুন পঢ়াশালিৰ প্ৰথমদিন নতুন পুৰুষক আঁকোৱাৰি ল'বৰ ব্যৱস্থা :

১৮৪২ ছনতে ব্ৰহ্মনে সংগীসকলৰ লগত পৰামৰ্শ কৰি নগাঁৱলৈ যাত্ৰা কৰি ২ অক্টোবৰত সেইখিনি পালগৈ। সেই ঠাইৰ জনতা (multitudes) ঘেঁৰি তেওঁ সকলোকে খ্ৰীষ্টত শৰণ দিয়াৰ আশা কৰিছিল; কিন্তু অতি সোনকালেই তেওঁৰ সেই আশা উৰি গ'ল। কাৰণ তেওঁ দেখা পালে, হিন্দুসকল সেই বিষয়ত একেবাৰেই উদাসীন। গতিকে তেওঁ বৰ্তমান পুৰুষত আশা এৰি নতুন পুৰুষপৰা সঁহাৰিৰ ক্ষাণত বিশেষকৈ দুখীয়া আৰু গৃহহীন ল'ৰা ছোৱালীৰ বাবে এখন কুল খোলাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। ব্ৰহ্মনৰ এই Orphan Institution-অৰ সার্থকতা তেওঁ আশা কৰাতকৈ অধিকভাৱে প্ৰকট হৈ উঠিল। সন্ধ্যাৰ অৱস্থালৈ পিতৃ-মাতৃহীনসকলে জীৱনৰ সুখৰপৰা বঞ্চিত নহ'বৰ পথ পালে; সহ-শিক্ষাৰ এই অনুষ্ঠানত ছা-শিক্ষাৰ এক ক্ষুদ্ৰ পদক্ষেপ প্ৰাথমিক চক্টোতে পৰিল; সকলোৱে একলগে থকা আৰু খোৱা-বোৱাৰ কামছা হোৱাত জ্ঞাত-বিচাৰৰপৰা মুক্ত এখন সমাজ অংকুৰিত হ'ল; অফেন ইনষ্টিটিউটৰ ছাত্ৰসকলৰ মাজৰপৰাই অসমৰ খ্ৰীষ্টিয়ান সম্প্ৰদায়ৰ আদিম পুৰুষৰ উদ্ভৱ হ'ল। পঢ়াশালিখনত প্ৰত্যেক-জনেই ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰা হোৱা নাছিল। ১৮৪৬ ছনত তাৰ ওপৰ প্ৰেণীৰ ছাত্ৰ কিছৰে খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ প্ৰতি আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰাত মিছনেৰিয়ালৈ নগাঁৱত লগ হ'ল। শিৱসাগৰৰ মিছনেৰিয়ালৈও শৰণ কৰ্মী তিনিজন লোকে লৈ আহিল। সকলোকে পৰীক্ষা কৰি চাই ২১ নবেম্বৰত দহজনক বুৰ-পোৱা দিয়া হ'ল। তাৰ পিছৰপৰা ১৮৫৬ ছনত কুলখন ডাঙি পেজোৱাৰ আগলৈকে তাৰ ওপৰ প্ৰেণীৰ ছাত্ৰৰ মাজৰপৰা নতুন নতুন খ্ৰীষ্টিয়ান ওলাইছিল বহুবি বহুবি। এই কাৰ্য-কলাপকে বোপ্ৰিষ্টসকলে এক 'বিভাইডেল' বুলি জ্ঞান কৰে।

পুৰাহাটী : অসমৰ খ্ৰীষ্টিয়ান এছোচিয়েছন :

ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যাকাত কাম কৰিবৰ বাবে পুৰাহাটীখন বে এক বিশিষ্ট কেন্দ্ৰ হ'ব পাৰে, সেই কথা মিছনেৰিয়ালৈ বুজিছিল। ব্ৰডিন্ হাহাবে ভাবিছিল, ছবকাৰী শিক্ষা-সেৱাত নিযুক্ত উইলিয়াম ৰিভিনকে মিছনেৰি কামৰ বাবে পোৱা যাব; কিন্তু ৰিভিনে ছবকাৰী কাম এৰিব নুখুজিলে। চাইবাছ বাকাৰে শিৱসাগৰ এৰি তেজপুৰলৈ নতুন কেন্দ্ৰ খোলাৰ আশা-দেখা কৰি গৈছিল। তেওঁ তাত দুমাহ মাত্ৰ থাকি ১৮৪৩ৰ পিছৰ ভাগত পুৰাহাটীত থাকিবলৈ লয়। ইয়াৰ পিছৰ দুটা দশক কাল শিৱসাগৰ, নগাঁও আৰু পুৰাহাটী কেন্দ্ৰৰপৰাই বোপ্ৰিষ্টৰ সকলো কাৰ্য-কলাপ নিৰাৱৰ্তিত হৈছিল। ১৮৪৫ ছনৰ ২৬ জানুৱাৰীত 'ভিভাইডেল' কেন্দ্ৰৰ খ্ৰীষ্টিয়ানসকল গোট খাই Baptist Church of Assam গঠন কৰিলে। ১৮৪৬ত অৰ্পিৰাৰে এ. এইচ. ডেনফোৰ্থ (দনফৰ্থ) নতুনকৈ আহি পুৰাহাটীত আৰু সপৰিবাৰে আই. জে. কট্টাৰে (ইজাৰ্ভ) নগাঁৱৰ Orphan Institution-অৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত-ৰূপে যোগ দিলে। ১৮৫১ ছনৰ অক্টোবৰত শিৱসাগৰ, নগাঁও আৰু পুৰাহাটীৰ কেন্দ্ৰ ইটো সিটোকৰা মতত চাৰ্চ বেন হ'ল আৰু সেই মাহৰি ৩০ তাৰিখে Assam Baptist Association গঠন কৰা হ'ল। বোপ্ৰিষ্টসকল নতুন শক্তিশালী হিচাপে বহুত প্ৰভুত।

সংকটপূর্ণ স্বতঃ সন্দেহ :

এনেতে সিসকলৰ মাজত সংকটে দেখা দিলে। ইতিমধ্যেই বহুত দিন নৰিয়া পৰি থাকি চাইবাহু বাকীৰ ল'ৰা-ছোৱালী আৰু পত্নীক লৈ আমেৰিকালৈ বুলি যাত্ৰা কৰে; ১৯৫০ ছনৰ 'জানুআৰি মাহৰ ৩১ দিন জোআত আফ্ৰিকাৰ দাঁতিতে জাহাজে জাঁওতে বৰ ধুমুহা বতাহ হোআ কালত মচাৰিক নামে সাগৰৰ এক অঞ্চল পালত স্নিভা হ'ল। পাচে তেঁওৰ মৰা স পেৰাত সুমাই পানিত নমাই ডুবাই দিলে" (অবুনোদই, চেপ্তেম্বৰ ১৮৫০)। এয়ে হ'ল যেন সংকটৰ সূচনা আৰু ইয়াৰ অব্যাহত পৰৱৰ্তী দশকটো অসমৰ বোম্বে-সকলৰ কাৰণে নানা বিপদ-বিঘ্ননি আৰু আহুকালৰ সময় হ'ল। এফ্. এছ. ডাউল্ডে ক'বৰ দৰে সেই কালছোৱাৰ আৰম্ভণি আৰু অন্তৰ পৰিসংখ্যাবোৰলৈ চালেই তাৰ অন্ধকাৰাজ্যতাৰ ধাৰণা কৰিব পাৰি : ১৮৫১ত তিনিওটা চাৰ্চ বা মণ্ডলিৰ সদস্য-সংখ্যা আছিল ৮৫; ১৮৬১ত সি টুটি গৈ হ'লগৈ ৫৪। ১৮৫১ত আঠটা মিছনেৰি পৰিয়াল কাৰ্য-ক্ষেত্ৰত ৰত আছিল; ১৮৬১ত থাকিল মাত্ৰখন দুটি। ১৮৫১ত ১১২জন ছাত্ৰবেবে চাৰিখন পঢ়াশালি আছিল; ১৮৬১ত ৰ'লগৈ ১২জন ছাত্ৰবেবে দুখন স্কুল। উৎসাহনৰ অভাৱত বা বোগৰ সঘন আক্ৰমণত এজনৰ পিছত এজনকৈ মিছনেৰি অসম এৰি যুৰুৱা হ'ব লাগিছিল। তাতোকৈ সংকটৰ দুটা প্ৰধান কাৰণ হ'ল আমেৰিকাৰ মিছনেৰি ইউনিয়নৰ অসংযোগী আৰু অবজ্ঞা মনোভাৱ আৰু চিপাহী-বিদ্ৰোহ বা ভাৰতৰ প্ৰথম স্বাধীনতা-ৰণ। তদুপৰি, আমেৰিকাৰ অৰ্থনৈতিক অৱসাদ আৰু আত্ম-বিগ্ৰহেও দূৰ-দূৰণিৰ এই অসমত থকা বোম্বে-সকলৰ কাৰ্যত বাধা সৃষ্টি নকৰাকৈ নাছিল। আমেৰিকাৰ বোৰ্ডে বিভিন্ন বিদেশী মিছনেবোৰে নিজৰ কাৰ্যসূচী নিৰ্মাণ কৰাত ঘোৰ আপত্তি কৰি উঠিছিল; অসমত যেনেকৈ মিছনে পঢ়াশালি পাতি শিক্ষা দান কৰিছিল, তাক অনাৱশ্যকীয় কৰ্ম বুলি বোৰ্ডে বন্ধ কৰিবলৈ বিচাৰিছিল। বোৰ্ডে সম্পাদক ড° ছলোমন পেকক ভাৰতলৈ নিজ চকুৰে সকলো ব্যৱস্থা পৰীক্ষা কৰিবৰ অৰ্থে প্ৰেৰণ কৰে। ইয়ালৈ আহি মিছনেবিসকলৰ সংকাৰ আৰু যুক্তি দেখা-শুনাৰ পিছতো তেওঁ বিৰূপ মনোভাৱ লৈয়ে থাকিল। তেওঁৰ হাতৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ মাথ-মাৰ পৰিল ড° ব্ৰুন্নে গোবৰৰ বস্তু বুলি জ্ঞান কৰা Orphan Institute-অৰ ওপৰত, কাৰণ তাৰ যোগেদি হোৱা মানৱীয়তাৰ আৰু শিক্ষাৰ পোহৰ বিলোৱাৰ কৰ্ম পেকৰ সম্পূৰ্ণ না-পছন্দ হ'ল! তেওঁ সেই কাৰ্যসূচীৰ পৰিৱৰ্তে এখন নৰ্মাল স্কুল পাতিবলৈ উপদেশ দিলে। ইমান আদৰৰ এটি অনুষ্ঠান লোপ পাব লগীয়া হোৱাতো ব্ৰুন্নে দুখ-মনেৰে হ'লেও বিমান পাৰি সন্মান সং কাৰ্যকে কৰি নগাঁৱত থাকিবলৈ সন্মত হ'ল। আনজন ধৰ্মনেতা নাথান ব্ৰাউন ছাহাবে কিন্তু মিছনৰ ওপৰত জাপি দিয়া অপমানজনক বাধাবোৰ সহ্য নকৰি আমেৰিকালৈ টান টান কথাবে চিঠি দিলে। তাৰ ফল-স্বৰূপে তেওঁক দেশলৈ 'অলপ জৰিণ' ল'বলৈ সন্মত পঠিওৱা হ'ল আৰু তেওঁ আমেৰিকা পাই ১৮৫৬ ছনত মিছনৰ কাম ইন্তফা দিলে। এইদৰে অসম আৰু অসমীয়াৰ দুজন পণ্ডিত আৰু শূভাকাঙ্ক্ষী বন্ধুৰ ভিতৰত এজন আমাৰপৰা আঁতৰি গ'ল। ১৯৫৮ত পেকে সম্পাদক পদ ইন্তফা দিয়াত বোৰ্ডৰ অসংগত নীতিৰ পৰিৱৰ্তন ঘটিল। কিন্তু তাৰ আগতেই হ'ব লগীয়া ক্ষতি হৈ গ'ল : Orphan Institute ভাঙি দিয়া হ'ল : অসমত বোম্বে-সকলৰ প্ৰকৃত প্ৰতিষ্ঠাতা আৰু অসমীয়া ভাষাৰ কল্যাণকামী ডক্টৰ ব্ৰাউন ঘৰলৈ ঘূৰি গ'ল। তেওঁ তাত দাসত্ব-প্ৰথা-বিৰোধী আন্দোলনত যোগ দিছিলগৈ আৰু বোম্বেত তেওঁ পুনৰ ইউনিয়নত যোগ দিয়ে, তেতিয়া মিছনেৰি-ৰূপে জাপানলৈ যায়। ১৮৫৫ৰ ফেব্ৰুৱাৰীতে তেওঁ জৰ-নৰিয়াৰ বাবে শিৱসাগৰ এৰিছিল; কিন্তু ১৯৫৬ত দেশছুৱা হৈও তেওঁ দূৰ দেশত থকাতো অসমক নাপাহৰিছিল। চিপাহী-বিদ্ৰোহৰ আতংক আৰু জৰ-খবৰ বুঢ়ীয়া প্ৰক্ৰিয়াত মিছনেৰিৰ সংখ্যা টুটি আহিছিল। ড° ব্ৰুন্নে লেখিছিল (১৮৫৮) : "A general feeling of insecurity is spread all over the country. All feel that it is emphatically true now that we know not what 'a day or an hour may bring forth.' "

তেতিয়া এনে বোঁটি ফুটিছিল যে বগা চালৰ এটি প্ৰাণীৰ সঁচো থাকিবলৈ দিয়া নহ'ব। গুৱাহাটী মণ্ডলিত থকা ডেনফোৰ্থে মিলিটোৰি পোছাক পিন্ধি কুচ-কাৰাজত যোগ দিয়া আদি দৈনিক কৰ্তব্য কৰিব লাগিছিল আৰু ভেনে কৰি নিজৰ পৰিয়াল আৰু মিছনৰ সম্পত্তিক সুৰক্ষা দিবৰ আশা কৰিছিল। তেওঁ

লেখিছিল, “I have done military duty daily, and that, too, directly in front of a large company of sepoys many of whom were known to be mutinous.” ব্রহ্মনে এক নিশাব আত্মকত নগাঁও এৰি নায়েদি কলং আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰইদি বুয়াহাজি পাই পাদুৰি ডেনফোৰ্থক মিলিটোৰি সাজত দেখা পাইছিলহি। ব্রহ্মনে পৰিবার আৰু জীৱক সেৱীক লৈ গৃহ-যাত্ৰা কৰিলে। ১৮৫৮ত ডেনফোৰ্থে কাম্ৰুবা আৰু শ্বিথক গুৱাহাটী দি ঘৰলৈ গ'ল। শিৱসাগৰ মণ্ডলিত থকা এছ. ডব্লিউ. হোৱাইটিঙক সকলোৰে পলাবলৈ উপদেশ দি আছিল, তেৱোঁ প্ৰেছটো কথাৰ বাহিৰে বিশেষ কাম কৰিব নোৱাৰিছিল। এনেতে দেশ জোৰা বিদ্ৰোহ শাস কাটিলে, অসমত শ্বিথকৰ দেৱানৰ ফাঁচীৰ বাহিৰে বিদ্ৰোহ প্ৰকট হোৱাৰ অৱসৰকই উপস্থিত নহ'ল। ১৮৫৯ত মেৰী ব্রহ্মনক বিয়া কৰি ৰেডাৰেণ্ড চাইবাছ এফ. টোলমান সপৰিবাৰে নগাৱত কাম কৰিবলৈ আহে। তেওঁ মিক্‌নিসকলৰ (আৰ্লেং) আহ্বানক্ৰমে মিক্‌ন পৰ্বতত কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰেগে আৰু মিক্‌নৰ ডাবাত এখন প্ৰাথমিক পুথিও লেখি উলিয়ায়। কিন্তু ব্রহ্মন দেশৰপৰা ঘূৰি আহি টোলমানক কাহিল অৱস্থাত দেখা পাই আৰ্মেবিকলৈ ঘূৰাই পঠিয়ায়। মিক্‌নৈবিসকলৰ এই হতাশ অৱস্থা আৰু ঘনীভূত হ'ল যেতিয়া দেশ জুৰি খাজনা-বৃদ্ধিৰ বাবে এক অশান্তি আৰু ছৰকাৰে সকলোকে খ্ৰীষ্টিয়ান কৰিবৰ মতলব কৰিছে বুলি এক জনবৰ চাৰিওফালে বিৰাণি পৰিল। ইও মিক্‌নৈবিসকলৰ কামত বাধাৰ সৃষ্টি কৰিলে।

পৰ্বতলৈ পুনৰ দৃষ্টি স্থাৰিল :

প্ৰায় ১৮৫০ ছনমানৰপৰাই বোপ্টিস্ট-মহলত দৃঢ় এটি ভাব হৈছিল, মিক্‌নৈবিসকলে ভৈৰাম এৰি পৰ্বতৰ জনজাতিসকলৰ মাজত আশুফলদায়ক কামত লগাই উচিত হ'ব। এসময়ত নষ্টেসকলৰ মাজত কাম কৰা ব্রহ্মনৰ মন ঘূৰি ঘূৰি নগাসকলৰ মাজলৈ গৈছিল। তেওঁ জে'ৱায়েক টোলমানক ১৮৫১ত আৰ্লেংসকলৰ মাজত কাম কৰিবলৈ দিও একে ধৰণৰ আশাকে দেখা পাইছিল। বেমাৰ-আজাৰে তেওঁক মিক্‌ন পৰ্বতৰপৰা ঘূৰাই নপঠোৱা হ'লে সেই আশা তেতিয়াই হৰ্ষভো পূৰ্ণ হ'লহেঁতেন। ১৮৫৭তে ডেনফোৰ্থক কছাৰীসকলে ধৰ্মদানৰ প্ৰাৰ্থনা জনাইছিল। গাৰোসকলেও বিচাৰিছিল মিক্‌নৈব, আৰু বিচাৰিছিল ছৰকাৰৰপৰা পঢ়াশালি। ছৰকাৰে গোৱালপাৰাত পাতি দিয়া স্কুলৰ সাতজন ল'ৰা খ্ৰীষ্টিয়ান হোৱা দেখি ব্রহ্মনে ১৮৬৭ত গাৰোৰ মাজলৈ গৈ একে কোবতে ৩৭ জনক ধৰ্ম দিৱে। সেই বছৰতে গাৰোৰ মাজত কাম কৰিবলৈ আই. জে. স্টোডাৰ্ড আৰু এম. বি. কক্কাৰ্ট অসম পায়হি, আৰু ই. জি. ফিলিপছ, এম. চি. মেছন আদি আন কেইজনমান মিক্‌নৈবিয়েও যোগ দিৱেই ইয়াৰ পিছতে। ১৮৫১তে এছ. ডব্লিউ. হোৱাইটিঙে এজন আও নগা ল'ৰাক বুৰ-পোৱা দিছিল। কিন্তু ১৮৭১ত ই. ডব্লিউ. ক্লৰ্ক যেতিয়া শিৱসাগৰলৈ আহে, তেওঁ নগাৰ মাজত কাম কৰাত বিশেষ আগ্ৰহী হয় আৰু কলিবৰ খোৰাৰ পুতেক গধুলা বুফাছ ব্ৰাউনৰ সহায়ত আও ভাৰা শিকি ১৮৭২ৰপৰা মাজে-সময়ে আও চাংবোৰত ঘূৰিবলৈ ধৰে আৰু ১৮৭৬ৰ মাৰ্চত যেতিয়া মিক্‌নৰ ছপাশাল আৰু পৱিত্ৰ পুথিৰ অনুবাদৰ দায়িত্ব এ. কে. গানিক গতাই দিব পৰা হয়, তেতিয়া তেওঁ নগা পৰ্বতত ঘৰ-দুৱাৰ লৈ কামত লাগি যায়। মন কৰিব লগীয়া যে নাথান ব্ৰাউনে বাইবেলৰ যি অনুবাদৰ কাম আৰম্ভ কৰে, তাৰ ক্ৰম বাধি নিধি লিৰাই। হোৱাইটিং, ৱাৰ্ড আৰু শেহত গানিয়ে কঠ কৰাৰ ফলত ১৯০৩তহে অনুবাদৰ আঁচনি পূৰ্ণ হয়। আনফালে, ১৮৬৭ৰপৰা (যি বছৰি ব্রহ্মনৰ ইংৰাজ-অফিচৰা অভিধান ছপা হৈ ওলায়) অসমৰ বোপ্টিস্ট মিক্‌নে ভৈৰামৰপৰা গৈ পৰ্বততে মনোযোগিতা প্ৰয়োগ কৰাৰ পৰিৱৰ্তিত নীতিত চলিবলৈ আৰম্ভ কৰে। শিৱসাগৰ, নগাঁও আৰু পুৰাহাজীত তেওঁলোকৰ কাৰ্য চলি থাকিলেও তাত থকা পাদুৰিসকলে (ও. এল্. ৱাল্ফ, জন কাৰ্থ, আৰু পিছত জোছেফ্. পল) অসমীয়া লোকতকৈও চাহ-বাগিচাত কাম কৰা মুতাৰি আদি জনজাতীয় লোকসকলৰ মাজত প্ৰকাৰকাৰ কৰাটোহে সন্মুখিত বিবেচনা কৰিছিল। ১৮৭৯ত ডিব্ৰুগড়ৰ ওচৰৰ দুখন বাগিচাৰ ইংৰাজ মালিকে তেওঁৰ বন্ধুৰ মাজত ধৰ্মদান কৰিলে মিক্‌নলৈ আধিক সহায় আগ বঢ়োৱাত ব্রহ্মনে নিজে ডিব্ৰুগড়ত কেন্দ্ৰ খোৱা বুলি গৈছিল, কিন্তু বাগিচা দুখনৰ মেনেজাৰসকলেই সেই কামত বিৰোধ হোৱাত ব্রহ্মন ত্যজপৰা ঘূৰি আহি আৰ্মেবিকলৈ প্ৰত্যাবৰ্ত্তন কৰে। ১৮৮০ত তেওঁৰ মৃত্যু ঘটে। সেই বছৰতে

অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতিপত্তিৰ মন্তব্য দিয়াৰ বাবে ইয়াতো কিছুমান কথা ক'ব লাগিব। অসমৰ ব্ৰিটিষ্ট ষ্টিফেন্সৰ তথা অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতিপত্তিৰ বাবে ১৮৬৬-৬৭ চনৰ মাজেৰে চিন দি বৰ্ষিক লগীয়া বহু।

অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতিপত্তিৰ ব্ৰিটিষ্ট ষ্টিফেন্সৰ ভূমিকা :

১৮৬৬-৬৭ অসমৰ জাতীয় জীৱনত ব্ৰিটিষ্ট ষ্টিফেন্সৰ ভূমিকা হ'ল মৃত-সজীৱনী-মানৰ, অসমীয়া ভাষাৰ গ্ৰাণ আৰু নিৰ্মাণৰ জীৱনদায়ী ভূমিকা। ১৮৬৬ৰ ২৪ ফেব্ৰুৱাৰীৰ মান-ইংৰাজৰ সাক্ষাৎ সাক্ষ্যমতে অসম দেশ মানৰ কৰ্মলব্ধকা ইংৰাজৰ হাতলৈ যায়। ১৮৬৬ত ইংৰাজ প্ৰভুসকলে নিয়ম কৰিলে যে অসমৰ আদালত আৰু পঢ়াশালিত অসমীয়া ভাষাৰ পৰিৱৰ্তে বঙালী ভাষাহে চলোৱা যাব। অসমীয়া প্ৰজাৰ তেতিয়া বুজিবলৈ নাছিল যে ক'থা ক'ব পৰা শক্তিয়েই নাছিল, ছবকাৰ আদেশ নিবৰোধে চলিল জগন্নাথৰ স্বৰূপ দৰে স্বৰূপ কৰে। অসমৰ কৃষি আৰু জ্ঞানৰ প্ৰদেশলৈ যে-অস্তিত্বৰ অন্ধকাৰ নামি আহিল। কিন্তু সেই অন্ধকাৰ জীৱন কৰিবলৈ নাটকীয়ভাবে তাৰ প্ৰতিবিধান-কৰ্তাসকলো লগে লগেই সাজু হ'ল। "আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী"-কাৰে অনুভূতিৰে লেখিছে "এই যোগদানৰ আঁহাৰ মাজতে জানিব, বিজুলীৰ দৰে উজ্জ্বল, অচল বিশ্ব, এহাতি পোহৰ আহিল। সি অশোণী স্বৰূপ-প্ৰতিপত্তি-স্বৰূপ। সেয়ে হৈছে আমেৰিকাৰ ব্ৰিটিষ্ট মিশ্যন সমাজৰ সমাজবাসকলৰ অসমলৈ শূভাগমন। ঠিক যি বছৰত অসমীয়া ভাষাক নিজ প্ৰাপ্য পৰা বঞ্চিত কৰি অপমানিত কৰা হয় অৰ্থাৎ সেই একে সনতে এওঁলোকৰ, যেন তাৰ প্ৰতি-বিধান কৰিবলৈকে অসমত পদাৰ্পণ। সেইদৰে আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ গুৰুত যি অনিষ্টৰ বিহু চলাইছিল, এওঁলোকে তাৰ জেখাৰেই চোকা ওষাৰি দি সেই গছজোপা কৰ্মৰূপ জীৱালে। এইদৰে আধুনিক অসমীয়া জাতি নিজ জাতীয় জীৱনৰ বাবে এইসকলৰ ওচৰত কিমান খণী, তাক বচাই কোৱা টান।" "অসমীয়া ভাষাৰ এই বিপদৰ কাল আৰম্ভৰ পৰা ধৰি, দুকুৰি বছৰৰ ওচৰা-উচৰি। এই মহানুভৱ পাদ্ৰী-সকলে ঐতিহাসিক কাল এই অন্যায়ৰ প্ৰতিবাদ কৰিবলৈ বুজিছিল" (পৃষ্ঠা ৮)। অসমত ব্ৰিটিষ্ট ষ্টিফেন্সৰ কাৰ্য-কলাপৰ দুই শৃংখলা দিশ হ'ল পঢ়াশালি-স্থাপন আৰু পঢ়াশালীয়া পাঠ্য আৰু ধৰ্মগ্ৰন্থৰ প্ৰণয়ন আৰু মুদ্ৰণ। এই দুই কাৰ্যতে ধাৰ্ম্যৰ প্ৰগতি হ'ল মৌলিক। সেই মূল প্ৰথম বাস্তৱবাদী আৰু কাৰ্যকৰী দৰ্শন-ভাষাৰ বিচাৰ কৰি ব্ৰিটিষ্ট ষ্টিফেন্সকলে দেখিলে যে এই বিষয়ত অসমীয়া ভাষাৰ বাহিৰে গতান্ত নাই। গতিকে ব্ৰিটিষ্ট ষ্টিফেন্সে কাম আৰম্ভ কৰিবলৈ সেই ভাষা শিকি ল'লে আৰু তাৰ শক্তি আৰু সৌন্দৰ্য উল্লেখ কৰিলে। যদিও ওপৰ-চকুৰা ছবকাৰী মতবাদৰ বাবেই হওক বা তেওঁৰ প্ৰাৰম্ভিক ভুল হিছাপতেই হওক, তেওঁ পোনতে অসমীয়াৰ বঙালী অপভ্ৰংশ বুলি ভ্ৰম কৰিছিল অতি সোনকালেই তেওঁৰ সেই ভ্ৰান্তি দূৰীভূত হ'ল। বিশেষকৈ ভাষাতাত্ত্বিক ব্ৰিটিষ্ট ষ্টিফেন্সৰ এজন সেরক হৈ পৰিল। ষ্টিফেন্সৰ বাইবেলৰ অনুবাদৰ অসমীয়া ৰূপটো (idiom) তেওঁ বৰ গোলমালীয়া পাইছিল বাবে সৰলভাৱে কামত আৰু মনত লগীয়াৰ পৰাটো নতুন ভাষাৰ আঁচনি হাতত লৈ হাতে-কাষে তাত লাগিলে গ'ল। তেওঁৰ মিত্ৰ চেণ্টাৰমেণ্ট "মিষ্টাৰ নতুন নিয়ম" ১৮৬৮ চনত ওলাল, কিন্তু আন কেইবাখনো হাত লগাৰ পিছতহে ১৯০০ চনত আঁঠিখন সম্পূৰ্ণ হৈছিলগৈ, আগতে আঁঠি দেখি আহিছে। গুৱাহাটীত খ্ৰীষ্টানসকলৰ প্ৰতিষ্ঠানবিৰূপে পোনতে "মিছনেৰী কাম" কৰি পিছত শিক্ষকতাৰ থকা অসমীয়া ভাষাৰ কটকটীয়া মিলিলেও স্বীকাৰ নকৰা ইংৰাজ উইলিয়াম বাৰ্ণছনে ১৮৬৯ চনত গোহাঁটী ছোৱনীবিবৰণা উল্লেখ "Grammar of the Assamese Language" আৰু পিছত আৰ্থিক সৰ্গভাৱে অসমীয়া ভাষাৰ বঙালী দেখিহি ব্ৰিটিষ্ট ষ্টিফেন্স অসমীয়া ভাষাৰ ব্যাকৰণ প্ৰকাশ কৰে ১৮৮৬ত "Grammatical Notices of the Assamese Language"। তেওঁ সন্দেহিত ধৰ্ম্মক আৰম্ভ কৰা চাৰিখন Gospel আৰু অসমীয়া ৰূপ ১৮৬৬তহে শিৱসাগৰৰ প্ৰেছৰপৰা ওলাইছিল। "Psalms of David" আৰু কিছু গীত তেওঁ সৰলকৈ ভাষা উলিয়াইছিল। পঢ়াশালীয়া ভাষাৰ পিছত বছৰত (১৮৮৯) বৰফুৰৰ "Notes on the Assamese Language" (Vol. XVIII, the languages spoken by the various tribes pt. I)। তেওঁ ভাষা অসমীয়া আৰু বঙালী ব্যাকৰণ publishing the valley of Assam and its mountains contained "Journal of the

কৰাৰ নোৱাৰিলে। ১৬ জুন ১৮৫১ তাৰিখে আনন্দৰামৰ অকাল মৃত্যু ঘটে। তেওঁ সৰ্বাসংক্ৰমণে আশা কৰামতে অসমীয়া ভাষাৰ পুনঃস্থাপন দেখা নাপালে। অসুখত মৃত্যুৰ আগদিনা চাৰ্কি লগোৱা পৰবে-পৰা তেওঁ অসমীয়া কথা নকৈছিল; যি কৈছিল তাৰ কিছু বঙলা আৰু কিছু সংস্কৃত, মাজে মাজে ইংৰাজী বা হিন্দী। তেওঁৰ সকলো চেষ্টা ব্যৰ্থ কৰি মাতৃভাষা লৈ তেওঁৰ আশা-ভাবসা তেওঁৰ লগতে গ'ল দেখি এনে হৈছিলনেকি?

শেষ বণ্ড অসমীয়া ভাষাৰ বন্ধাৰ হকে ব্ৰহ্মন আদিৰ সুদক্ষ বণ-কৌশল :

উনিবিছ-বছৰীয়া প্ৰতিভাৱান আনন্দৰামক মৰণে হৰণ কৰি নিলে। তাৰ চাৰি বছৰ আগতে আৰ্মেৰিকাৰ মিছন কৰ্তৃপক্ষৰ অসংগত মনোভাৱৰ হেতুকে ডক্টৰ ব্ৰাউনে অসম দেশ এৰিব লগীয়া হ'ল। এতিয়া থাকিল মাথোন ডক্টৰ ব্ৰহ্মন তীখাবে গঢ়া এটা মন লৈ। তদুপৰি, শিৱসাগৰত থকা মিছনেৰী-সকলো ভাষাৰ বিষয়ত সন্ধিয় হৈ উঠিল। এই মিছনেৰীসকল আৰু ব্ৰহ্মনে নিজে এক আন্দোলন আৰম্ভ কৰি দিলে অসমীয়া ভাষাৰ হৈ, আৰু সেই আন্দোলনৰ লগত স্থানীয় লোকসকলক মুকলিকৈ জড়িত কৰা হ'ল। শিৱসাগৰ, নগাঁও আদি চাৰিওফালে অসমীয়া পুনঃপ্ৰচলনৰ হকে ৰাজহুৱা স্মাৰকপত্ৰ চৰকাৰলৈ গ'ল। এই কৌশলৰ উপৰিও ব্ৰহ্মন ছাহাবে প্ৰয়োগ কৰা আৰু এটি কৌশলৰ কথা অলপ দিন আগতে বেভাৰেণ্ড এফ. এছ. ডাউলছৰ হাতলৈ অহা ব্ৰহ্মনৰ হাতৰ কিছু কাগজপত্ৰৰপৰা (তাক Bronson Papers নাম দি লোৱা হৈছে) জানিব পৰা গৈছে। মিছন ছাহাবে অসমৰ প্ৰশাসনৰ বিষয়ে ১৮৫৩তে নানা অনুসন্ধান কৰি কলিকতালৈ গৈ ছৰকাৰত প্ৰতিবেদন দাখিল কৰিলে। সেই প্ৰতিবেদনত বঙলা গঢ়াই অসমত অসমীয়া পুনঃপ্ৰৱৰ্তন কৰাৰ বৃত্তিপূৰ্ণ পৰামৰ্শ আগ বঢ়ালে। কিন্তু সেয়া কাৰ্যত ফলিবৰ কোনো আগভুক দেখা নগ'ল। অসমৰ ছুলবোৰৰ পৰিদৰ্শক আৰু এই দেশৰ শিক্ষাৰ হৰ্তা-কৰ্তা বিধতা উইলিয়াম ৰবিব্ৰহ্মন সেই সময়তে কলিকতাৰপৰা পাক মাৰি আহিলগৈ। তেওঁৰপৰা যি বৃজ পোৱা গ'ল, ভাষা-নীতিৰ পৰিৱৰ্তন হোৱাৰ কোনো আশা নাই। ৰবিব্ৰহ্মনে কলিকতাত পাকটো মাৰি আহোঁতে এই বিষয়ত যেন কিবা ভাঁড়ীৰ-পাক লগাই থৈ আহিল আৰু তাৰ ফলতে যেন মিছনৰ কৰ্তৃক্ষশীল অনুমোদনো শক্তিশীন মন্ত্ৰ মাথোনত পৰিণত হ'ল—এনে এক সন্দেহৰ ভাবে বোধ হয় ব্ৰহ্মনসকলৰ মনত উগূল-খুগূল লগাবলৈ ধৰিলে। ব্ৰহ্মনেই বোধ হয় এটি সুবুধি পাণ্ডি উলিয়ালে। তেওঁ অসমত বঙলা ভাষাৰ প্ৰচলনক বাহাল ৰখাৰ পক্ষপাতী ৰাই উকীল ৰবিব্ৰহ্মনক ১৮৫৪ৰ মাজভাগত এটা অনুবোধ জনালে, তেওঁ যেন নিজ পক্ষ সমৰ্থন কৰি এটা টোকা প্ৰস্তুত কৰি দিয়ে। সেই অনুসৰি ৰবিব্ৰহ্মনে 'Some remarks in defence of the use of Bengali in the Government Schools in Assam' নামে টোকা তৈয়াৰ কৰি ৩১ আগষ্টত ব্ৰহ্মনলৈ পঠিয়ালে। ব্ৰাউন ছাহাব তেতিয়াও শিৱসাগৰতে আছিল; ব্ৰহ্মনে তেওঁক, গুৱাহাটীত থকা ডেনফোৰ্থ আৰু উইলিয়াম ৱাৰ্ডক আৰু নগৰিত থকা ইৰা জে. স্টোডাৰ্ডক ৰবিব্ৰহ্মনৰ টোকাটো দি নিজৰ মন্তব্য লিখিতভাৱে দাঙি ধৰিবলৈ ক'লে। নৱেম্বৰৰ প্ৰথম সপ্তাহতে এই চাৰিওজন মিছনেৰীৰপৰা ৰবিব্ৰহ্মনৰ বৃত্তিৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে পত্ৰ পোৱা গ'ল। ৮ নৱেম্বৰ তাৰিখে ব্ৰহ্মনে ৰবিব্ৰহ্মনলৈ লোখিলে অৰ্থপূৰ্ণভাৱে, "I am given to understand that previously, as also during your late visit to Cal. your opinion was solicited, whether the Assamese or Bengali is the better medium of education for the Assamese race, and you gave your voice in favour of still suppressing their language—which opinion influenced the Council of Education during the whole period of its administration, and in the absence of further information must necessarily still induce the Govt. to dis-favour the Assamese as the most fitting medium for the proposed scheme of vernacular education, it seems therefore but proper and fair that your reasons as given in your paper should be laid before the

Govt. together with the very serious objections against them.” ইয়াৰ অৰ্থ হ’ল : ‘বৰিষ্খন, ভূমিয়ে বত কৃষ্টৰ বাই, অসম্ৰে ন্যায্য প্ৰাপ্য নোপোৱাৰ খুৰিব বাই কৰি।’ ব্ৰহ্মনে বৰিষ্খনৰ Remarks, আৰু চাৰ্কলন মিছনেৰিয়ে সেই Remarks-অৰ সন্মালোচনা কৰা চিঠি লগত পুঠি দি বংগৰ লেফটেনাণ্ট-গবৰ্নৰ ফ্ৰেডাৰিক্ জেব্ৰু হালিডেলে অসমীয়া ভাষা পুনঃপ্ৰচলনৰ হকে সুন্দৰ হুঁতি দেখুৱাই দেখুৱাই ১০ নৱেম্বৰত এখন আজি পঠিয়ালে ; আৰু এতিয়া বংগৰ লেজিছলেটিভ্ কাউন্সিলৰ সন্মত হোৱা মিছনুলেও লেখিলে এখন চিঠি। কিন্তু উদ্যমনা ব্ৰহ্মনে শিৱালয়ৰ কান্ধত বহুতৰ ভাৱ দি, উলক ভেঁটা-বখীয়া দি আজিখন পঠালে অসমীয়া ভাষাৰ শত্ৰু বৰিষ্খনৰ বোণেদি ভেওঁৰ আৰু কিবা বক্তব্য থাকিলে তাকো লগতে যাতে কৰ্তৃপক্ষলৈ পঠাব পাৰে ! ব্ৰহ্মনৰ এই কৌশল বাহিৰত পথদি গৈছিল নে নাই, তাক আজি ক’ব পৰা নগ’ল। তেওঁৰ আজি আৰু আন নীতিবোৰ হালিডেৰ হাতত পৰিলেগৈ নে বাঢ়িতে তাক নিগনিৱে কুটিলে, বা হালিডেৰ হাতত পৰি, অলপ পৰিলে হ’লেও তেওঁৰ মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰিছিল নে সিবোৰক পেননচক্ৰ কাকতী ওফে ৱেষ্টপেপাৰ্ বাথেটক সমৰ্পণ কৰা হ’ল, তাক আমি ক’ব পৰাকৈ কোনো অভিলেখ দৃষ্টিপথলৈ অহা নাই। ব্ৰহ্মনে কিন্তু নিশ্চয় বিকল্পটো আনন্দৰাম ফুকনৰ লগত গভীৰভাৱে আলোচনা কৰিছিল। ফুকনৰ পৰামৰ্শ প্ৰায় আখৰে আখৰে গ্ৰহণ কৰি মিছে দিয়া অনুমোদন যোঁত্ৰা বংগ ছৰকাৰ আৰু কাউণ্ডিল্ অফ্ এড্ৰেকচনে অৱহেলা কৰাটো স্পষ্ট হ’ল, তেতিয়া ফুকনে ব্ৰহ্মনেৰে মহা-পিতা কৰি *A Few Remarks on the Assamese Language and on Vernacular Education in Assam* ৰচনা কৰিলে আৰু শিৱসাগৰ বোৰ্ণষ্টেট মিছন প্ৰেছ-পৰা এশ কপি ছপাই উলিয়াই ছৰকাৰৰ ৱৰ আৰু জনা-বুজা লোকৰ মাজত বিনামূলীয়াকৈ বিতৰণ কৰিলে। কিন্তু কুবধাৰ হুঁতিৰ সেই ব্ৰহ্মাজ্ঞও বাৰ্হতাৰ পথৰে পৰিষ্ক হ’ল।

মিছনেৰিসকল কিন্তু সহজে হুঁজখন এৰি দিয়া বিধৰ ভকত নাছিল। “অনুনোদই”ত অসমীয়া ভাষা লৈ আৰু অসমীয়া বঙলাৰ তুলনাৰে দুই-এটি সৰু লেখা অতি পাতলকৈ উলিওৱা হৈছিল। এতিয়া সেই বহল প্ৰচাৰিত পত্ৰিকাৰ পাত অসমীয়া পণ্ডিতৰ অসমীয়া ভাষাৰ হকে দিয়া হুঁতিৰ বাবে মুকলি কৰি দিয়া হ’ল।^১ ২৫ মেই ১৮৫৫ তাৰিখে ব্ৰহ্মনে কলিকতাৰ *Friend of India* (আজি-কালি ৱাক *Statesman* বোলা হয়) বাৰ্তা-কাকতত অসমীয়া ভাষাৰ হৈ ওকালতি কৰি এখন চিঠি দিয়ে ৱন হুঁতি দি। ১০ মেইৰ কাকতখনত ‘Progress of the Education Scheme at this Presidency’-বাৰ্ষিক এটা সম্পাদকীয় প্ৰবন্ধ ওলায়। তাৰ সূত্ৰ ধৰি ব্ৰহ্মনে অসমৰ শিক্ষাৰ বিষয়ে কথো উলিয়াই লৈ কয় যে দেশৰ আন আন ঠাইৰ দৰে অসমতো শিক্ষাৰ অগ্ৰগতি হোৱা নাই। তাৰ পিছত ভাষাৰ কথা : “You are aware that the Assamese, like all other people, have a *mother tongue* ; and you will not have forgotten that the venerable Dr Carey, who put forth the first efforts to benefit the Assamese, found it necessary to employ that medium, as his translations of the Assamese Scriptures and other works abundantly show. At a later period also, when the Serampore Mission appointed Messrs. Robinson and Rae to Assam, their opinion as to the necessity to use the Assamese Language is evident from their having revised and printed St. Luke’s Gospel and other works in Assamese.” আন লোকসকলে নিজ ৱাক্তাৱা ভাল পোৱা দৰেই অসমীয়া মানুহে অসমীয়া ভাষা ভাল পায়। শিক্ষিত অসমীয়া কেইজনমান

^১জানুৱাৰী ১৮৫৬ত আৰু ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫৬ত ওলোৱা ‘কলিকতা নবমত ৱাক’ এজন অচমিয়া লোক’ৰ (পুণাতি-বাৰ) পত্ৰত অসমীয়া লোকে অসমীয়া ভাষা শিকা উচিত, অসমীয়া ভাষা বঙলাৰদৰা বহুত—এনেবোৰ বিষয় আৱোড়িত হৈছিল। তেওঁৰ ‘অচমিয়া ভাষা’ (ডিচেম্বৰ

১৮৫৫) প্ৰবন্ধত স্পষ্টভাৱে ৱাক্ত অসমীয়া-বঙলা প্ৰমৰ ওচৰ চপা হৈছিল। পূৰ্ণানন্দ সৰ্বাৰ ‘অসমীয়া ভাষাৰ কথা’ (মাৰ্চ ১৮৫৬), জি. ৱ.-ৰ (পুণাতিবাৰ) ‘ৱাশি ভাষাৰ ৱাক’ (মাৰ্চ ১৮৫৭) আদি লেখাত ৱাশি লোকসকলৰ অনুভূতি প্ৰকাশ পাবলৈ ধৰে।

অসমীয়া ভাষাত পাঠ্য পুথি প্ৰণয়ন কৰাত প্ৰবৃত্ত হৈছে। "সকলোৰে বাস্তৱ প্ৰচলিত সমাজত সৰ্বজনীন হ'বৰ প্ৰত্যেকোৰে প্ৰাৰ্থনাৰ পূৰ্বে কৰা কথা। " "What is the secret of these books being so popular as to be found in almost every house, and on every tongue? Simply this, that Shri Hungkor struck for the masses. He came down to the level of the people, and translated from the Sanskrit these portions of the Hindu sacred books, and presented them to the people in their own familiar dialect. Relieved of a foreign tongue, and from difficult and abstruse terms, the people could now chant the praises of their gods in the familiar language of childhood. They took among them like wild-fire, and are to this day increasingly popular." আমেৰিকান বোপষ্ট মিছন সমাজৰ স্কুলত বঙলা ভাষা আৰু বঙালী পাণ্ডত দি দেখা পোৱা গৈছিল, দুইটা বন্ধুৱেই কামত নালাগে। "The two languages in their inflections, modes, affixes, prefixes, spelling, and above all pronunciation are so different that Bengali is to an Assamese what Latin and French are to an English school boy." শেষ ছেদত বিচাৰপতি মিছনৰ অনুমোদনৰ উল্লেখ কৰি বন্ধনে লিখিছে, "Will this recommendation of Judge Mills be adopted in the forthcoming scheme? Many are waiting with no small solicitude for the result." *The Friend of India*ৰ সম্পাদকে আঁত স্পষ্ট আৰু শক্তিশালী ভাষাত অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰচলন সম্বৰ্ণন কৰি সম্পাদকীয় প্ৰবন্ধ লেখে। তেওঁ সাহসেৰে আৰু বিশ্বাসেৰে কয়, "The Assamese is not a mere provincial speech, like the Yorkshire or Wiltshire patois in England, or the Gascon or Briton patois in France, or the Chittagong and Sylhet patois in Bengal; it is a written and printed language." বন্ধনৰ হাতৰ দ্বাৰাত আগ বাঢ়ি সম্পাদকদেৱে সিদ্ধান্ত দিবৰ যত্ন কৰে, "and it must be the language through which the elements of knowledge are communicated, if ever, to the great body of the people."

মিছনেবিসকলে আৰু এটি কৰ্ম কৰিলে। সিসকলৰ স্কুলত অসমীয়া কিতাপৰ অভাৱত বঙলা পুথি ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। ১৮৫৪ জনৰ জানুৱাৰীত আমেৰিকাৰ বোৰ্ডৰ ফাৰ্মেন ছেক্ৰেটাৰী ডব্লিউ জেমছন পেকৰ লগত আন কথাৰ লগতে এই কথাও আলোচনা কৰাত সিদ্ধান্ত কৰা হ'ল যে পদ্মশালিত বঙলা বন্ধ কৰি দিব লাগে; তেতিয়াহে যদি অসমীয়াত পুথি ওলাবলৈ ধৰে। ১৮৬৭ ছনত ডব্লিউ বন্ধনৰ "অৰুমিয়া আৰু ইংৰাজ অভিধান"ৰ প্ৰকাশ হোৱাত অসমীয়া ভাষাৰ হকে হাতৰ এক অটল ভিত্তি নিৰ্মাণ হ'ল। বহু দশকৰ মাজতেই কিন্তু জৰে-খৰে ধৰি মিছনেবিসকলৰ বল কমাইছিল। "চিপাহী বিদ্ৰোহ"ও তেওঁলোকৰ কামত আমনি কৰিছিল। মিছনৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা ভাৰ্য্য-পাণ্ডত ডব্লিউ ব্ৰাউন অস্থায়ী কাৰণ আৰু আমেৰিকাৰ বোৰ্ডৰ লগত লগা থকা খন্দাৰ কাৰণে ১৮৫৬ত অসম এৰিলে। নৱেম্বৰ ১৮৫৭ত বন্ধনো বণ পৰিয়াল লৈ ঘূৰলৈ যাব লগীয়া হ'ল। শেষত ১৮৫৮ত গোটেই অসমত আপেক্ষিক ভাৱে নতুন এখন মিছনেৰী এছ. ডব্লিউ হোৱাইটিং যাত্ৰান বোহল। ভাৰ্য্য ১৮৬১ত বন্ধন আকৌ অসমলৈ আহিল আৰু সদ্যসমাপ্ত দশকটোৰ যিখন ভাষা-মুক্ত আনন্দৰাম ফুকনে সেই-মিছনেবিসকল হাবিছিল, সেই বন্ধন বাবে পুনৰ খেয় ধৰি নাও-নাওবা গোটাবলৈ আৰু ঘাট-তোৰা কৰাত লাগি গ'ল। হোৱাইটিং ফুকনৰ বৃত্তা বঢ়াইছিল। কিন্তু তেওঁৰ *Few Remarks* পাৰদৰ্শত তেওঁৰ যোৱা আঘাট ৰৈ গ'ল। ব্ৰাহ্মণ কঠোৰ পৰিষ্কাৰৰ মাজত বন্ধনৰ "অৰুমিয়া আৰু ইংৰাজ অভিধান" (১৮৬৭) বন্ধন বণখনৰ এক জেৱৰে-অভিন বৈষ্ণু হ'ল। অসমীয়া ভাষাৰ অকলপ্ৰতিষ্ঠিত জেৱৰণ কৰি বন্ধনৰ অভিধানৰ

‘আভাস’ত ক’লে :

সকলো জাতি কল্প-মানুষৰ প্ৰত্যেক নিজে-নিজে ক’লা আদৰ্শমিঃ। সেয়ে জিয়ান কি যিন জাবু, আসোভিত নহকক, চেও-কল্পপান ক’লা, বুজি নহে। বহু যিহুহ, বাজা ভূপা জাবু, নতুন বাজা পতা, এনে দুহটোৰ পৰা, বা নম্বা যিসমি ভাসা সিক্ৰাভে যাহি ভাসাক পুচৰ নোআবে। জাহাৰ এই অচম সৈসত ইয়াৰ প্ৰমীন দেখা গৈচে। পূৰ্বে জাহোম বজাসকলে এই সেস জই কবি, স’স বটৰ ভৌগ ক’বিলে। তেওঁবিলাকৰ ভাসা অসমীয়া জাতিৰ সমাজৰ এক ভাসা আছিল, কিন্তু এয়ে অতি জাতিবিত্ত জে-বজা সকলৰ ভাসাই অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতি হানি নকৰি, এতিয়া প্ৰহি সেই ভাসা অসমীয়া কোপ হৈ। এই দিহে, জাহাৰ জাবু, অচলমানৰ সৈকী বহুবিলাক এই সেসত বন ক’ৰি সৈমধ বহু উত্তৰাভ ক’বিলে। ‘জাহানি ভাসাৰ একো জব নহল। ‘জাহু বৰ্তমান কালক এই সেস ইহুজিয়ানকালৰ অগ্নি বহুজাত, যিহুজিলাক, অচলিয়া ভাসাৰ প্ৰতি বিসেস সহ্যাই নহে, যাহা যি ক’লাক, নিজ : যাহি : ক’লা : বুজি পয়নমুঠেৰ সকলো কবয় জাবু, কুল আদিদো সেই জাসকে বেবহাৰ কৰে, তাতে জাহাৰ অচলিয়া মানুহৰ এভাগে জিবিলাক উপাইব নিমিতে বহু প্ৰমেবে বিদেশি ভাসা সিকে, আবু কিছু বজালি কথা লিখিব বুজিব পাৰিলে, কাচাবিলে গৈ, তাত বজালি অচলিয়া দুয়োকে মিহলাই জিবিলা আদি লিখি জিবিলাক উলিয়াই। ‘কাচাবি’ হ’বত ‘দিমৰ দিলেী হিন্দুস্থানি,’ বজালি আবু ‘কৈতিলাবী’ কিছু অচলিয়া কথাত মিহলাই কাম কাজ ক’ৰে, কিন্তু জাহোমি হ’ব পাৰিলি পোতা যাহে, সুখ ক’ৰে নিজ জাহে ভাসাবে আলাপ কৰে। এইদৰে প্ৰাই ৫০ খিচাঃ৫০ৰ গৈ, কিন্তু অচলিয়া জাসা ব্ৰজপুত্ৰ নদিৰ বৌতব চিচিমাইক বাজ্যৰ আশত একেদৰে চলি জাহে, আবু আগলৈকে গুলিঃ।

অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ দুৰ্গ-বৃণী ব্ৰহ্মসুৰঃ। জাতিধানৰ দেৱালয়তোহে ক’লা পুৰুষ ব্ৰহ্মসুৰ বহু ক’লা দাখিল, এনে নহয়। অসমত ব্ৰহ্মসুৰ-পুৰুষানৰ পাকীয়লকলে পাকিস্থা (ভাষাৰ বৃপ জাবু গঠনৰ বিষয়ক) পাকিস্থা, statistics কি মাৰাখক পাকৰ্ণ ১১) যাহিব ক’বিলে যে এই তথ্যকথিত অসমীয়া জাতিধানৰ প্ৰথম ৬৮৮টা শব্দৰ ভিতৰত ৫৯২টাই ব্ৰজসুৰ। অৰ্থাৎ, বঙলা প্ৰত্যেক ক’বৰ লৈব কৃত জাতিবিলে জোবা সৰিবহুতিতে লেখেন কৃত সেমাই জাহে। এই জাহাৰ ক’লা জাবু ক’লাধনখন এজন বিজ্ঞ বঙালী পাণ্ডিত আবু সুদক প্ৰশাসক যমেশচন্দ্ৰ দত্তলৈ (আই. চি. এছ. বিষয়া জেজিয়া জেজিৰ পাকগানৰ এজিষ্টেট-মেজিষ্টেট আবু কলেজ) পঠিয়াই দিয়া হ’ল। তেওঁ জাতিধানখন ৬০ পিঠি পাকৰ ক’ৰি চালে; লেখিলে যম যিযোৰ পাক বঙলা বুলি চিনাক ক’ৰে হৈছে, সেইবোৰ সৰ্বভবপৰা জেজিয়া বহুহে। পাকিস্থা-প্ৰযোগৰ ভ্ৰম জাতিলিয়াই তেওঁ ক’লে, “I have only to add that marking the words of a dictionary might indicate a greater resemblance between the two vernaculars than what actually exists, for in a dictionary every word finds place only once, and in conversation as well as in books, the short, and I may say, familiar words are more frequently used than the classical long-tailed words, and it is precisely in the short familiar words that the Bengallee totally differs from Assamese, while the classical words coming from the common parent Sanskrit are generally to be found in both the languages.” তেওঁ সাধুভাষে জাহাৰ ক’বিলে, তেওঁ যাহে যাহে বহু ক’ৰিও ব্ৰহ্মসুৰ অসমীয়া ‘আভাস’খন অথক উলিয়াব নোৱাৰিলে, অগতঃ জেজিয়া ক’লে, “I have known an educated young Assamese for many years, and I could never understand him when he spoke Assamese, or quoted from Assamese poetry.” জিহুনিবসকলৰ মতৰ সপক্ষে ‘দৰ্শন’ এই পত্ৰ ক’লাক বহুত জাহাৰ পাহি হ’ল।

সৰ্বমেশচন্দ্ৰ দত্তৰ চিঠিখনৰ আনন্দিক উদ্ধৃতি জিহুনিব ১৮৭৩ তহিৰে চিঠিৰ এটা নকল যাহে বহুত জাহাৰ জেজিয়াৰ নেওকাৰী ‘জাহাৰ’ সাধুভাষে জাহাৰ ক’বিলে। অসমত জিহুনিব educated young (১৮৬৬ বৰ্ষ) Appendix IX-বিলাক জাহাৰ ক’লে। Assamese ক’লাক বহুত জাহাৰ পাহি হ’ল। জাহাৰ জেজিয়া। তাত চিঠিখনৰ তাৰিখ দিয়া হোৱা নাই।

জনসভা-গঠনৰ জটিনত-অব্যর্থ কৌশল হ'ল আন্দোলনৰ প্ৰস্ফাট :

ব্ৰহ্মনৰ বণ-কৌশলৰ প্ৰধানটি হ'ল বাজুৰা মত-গঠন আৰু হৰকাৰৰ সম্মুখত দাবী-উত্থাপন। দেখা যায়, এই আধুনিক প্ৰতিক্ৰিয়াই আটাইতকৈ কম-প্ৰসূ হৈছিল। এই পঞ্চাৰ এটি ভাল উদাহৰণ অসম হৰকাৰৰ আভিলেখ-ককত সৰ্বাধিক ৯ মাৰ্চ ১৮৭২ তাৰিখে ব্ৰহ্মনৰে নেতৃত্বত ২১৬ জন শিক্ষিত অসমীয়া লোকে দিয়া এখন আবেদন-পত্ৰ।^১ আবেদন-পত্ৰখনিক বোলা হৈছে The humble Memorial of the Assamese Community at Nowgong, Assam আৰু ব্ৰহ্মনৰ দত্তত্বত ভলত পদবী দিয়া হৈছে President of the Committee (নে Community) বুলি। আন চহীৰোৰৰ ভিতৰত কেইটামান নাম চকুত লগা : Roodra Ram (সম্ভৱতঃ অনুদানই-ৰ গ্ৰাহক আৰু “বজাল-বজালনী নাটক”ৰ নাট্যকাৰ বৃদ্ধাম বৰলৈয়েই), শ্ৰীৰাভীয়া কোচ, K. E. Neighbor, Goonabhi Ram (দেখাতে গুণাভিৰাম বৰুৱা ; এৰে-ই সম্ভৱতঃ কলিকতাৰপৰা “অনুদানই”লৈ ছখন চিঠি লেখা ‘কলিকতা নগৰত থকা এজন অচমীয়া লোক’ : মেই, জুলাই, আগষ্ট, অক্টোবৰ ১৯৫০, জানুআৰি, জুলাই ১৯৫৪—চিঠিবোৰত শিক্ষাৰ ফালে উদগনি আৰু অসমীয়া-বঙলা প্ৰশ্নৰ সামান্য পৰ্য্যায় ঘাই বিষয়-বস্তু), Futtick Chandra (ফটিকচন্দ্ৰ বৰুৱা ?), Kofecanuddin Ahmed, শ্ৰীপদ্ম হাস গোহাৰী, শ্ৰীভদ্ৰকান্ত ইন্দ্ৰপেট্টৰ, শ্ৰীজানকীনাথ সেন উকীল, শ্ৰীৰামলোচন সেন, শ্ৰীজীবদা দেব্যা, শ্ৰীলক্ষ্মীপ্ৰিয়া দেব্যা, শ্ৰীখগেশ্বৰ দাৰ্যা। সহজে অনুমান কৰিব পাৰি যে একে ধৰণ-ধাৰণৰ আবেদন-পত্ৰ মিছনেৰিসকলৰ নেতৃত্বত অসমৰ অন্য ঠাইৰপৰা গৈ বংগৰ লেক্টোনেট-গৱৰ্নৰৰ দূৱাৰত ঠুক্ঠুকি দিছিলগৈ। আবেদন-পত্ৰখনৰ লগত আনন্দৰামৰ *Few Remarks* পুথিখন গুঠি দিয়া হৈছিল। আৰু মন কৰিব লগীয়া ইতিমধ্যে প্ৰকাশিত ব্ৰহ্মনৰ অভিধান, ডেকা-বৰুৱা হেমচন্দ্ৰৰ “অসমীয়া ব্যাকৰণ”, “কানীয়া-কীৰ্ত্তন” “কোৱাভাতুৰী”, গুণাভিৰামৰ “ৰামনৱমী”, বৃদ্ধামৰ “বজাল-বজালনী”, বলৰামৰ “প্ৰমাদ নাটক”, কেফাৰু উদ্দাৰ এখনি পুথি (“ৰাজলী পুথি ?”) আদি ফুকনৰ পুথিৰ পিছত নকৈ প্ৰকাশ হোৱা প্ৰকাশনবোৰৰ নাম যোগ দিয়া হৈছিল।^২ নকৈ এখন অসমীয়া সন্ধান-পত্ৰৰ কথাও কোৱা হৈছে—সম্ভৱতঃ আউনিআটি সম্ৰাধিকাৰৰ ধৰ্মপ্ৰকাশ-যন্ত্ৰৰপৰা গুলোৱা “আসাম-বিলাসিনী” (১৮৭১-৮০) কাকতকে বুজাইছে। এই সকলোৱেই নিশ্চয় হৰকাৰৰ মনত ন আৰু ন সাঁচ বহুৱাব পাৰিছিল।

অসমীয়া ভাষাৰ বণ-জন্তৰ বিক্ৰিয়ানঃ

আবেদন পত্ৰবোৰেই হৰকাৰৰ প্ৰথম অপনোদন কৰা মহোঁষ-স্বৰূপ হ'ল। এই কথা বংগৰ লেক্টোনেট-গৱৰ্নৰৰ আদেশানুসাৰে হৰকাৰৰ জেনেৰেল ডিপাৰ্টমেণ্টৰ (এড্ৰেকচন) ১৯ এপ্ৰিল ১৮৭০ৰ সিদ্ধান্ত (resolution) প্ৰকট হৈ ওলাল। সেই সিদ্ধান্ত-পত্ৰত কোৱা হৈছে যে বহুত বছৰ ধৰি অসমৰ জুল-কাছাবীত বঙলাই চলা উচিত নে অসমীয়াই চলা উচিত, এই লৈ হোৱা মতবিৰোধ লাট বাহাদুৰে লক্ষ্য কৰি আহিছে। তাৰ পিছত মিচ্ ছাৰাৰে ব্ৰাউন আৰু আনন্দৰামৰ মত সমৰ্থন কৰি এই বিষয়ত অসমীয়াৰ পুনঃস্থাপন অনুমোদন কৰাৰ উল্লেখ কৰা হৈছে আৰু বৰ্ত্তমান আলোড়নৰ বিষয়ে কোৱা হৈছে,—
“Since Mr. Mills and Anundaram Phookun wrote in 1853, more or less agitation has gone on time to time for the recognition of Assamese as the language of the courts ; the missionary and indigenous schools have

^১File No. 471 ; Assamese Language ; 1872-73, Assam Secretariat Record Room, Dispur.

^২জামি অজপ পিছতে তুমিকাব বেহ ভাপত দেখা গায় যে ব্ৰহ্মনে এক বণ-কৌশল-ৰূপে আৰু এটি কৰ্ম কৰিছে। সেয়া হ'ল ব্ৰিটিছিয়ান লেখকসকল আৰু “অনুদানই” আদি চমু জাদুৰাৰ-ব্ৰাউনৰ সবজীকৃত,

সমীকৃত, বাস্তৱবাদী বৰ্ণবিন্যাস ভাগ্য কবি সংস্কৃতানুগামী বৰ্ণবিন্যাস ব্ৰহ্মন কৰাৰ নীতি-প্ৰৱৰ্ত্তন। তেন্তে আহেবিকাব বোভলৈ সেই পৰামৰ্শ আগ বঢ়ায় আৰু সেইমতেই আন কি ১৮৬১-বৰষা “অনুদানই”খন “অনুদানই” গুটি “অনুদানই” হৈ পৰে। এই কৌশল-জন্তৰজনৰ দ্বাৰা ব্ৰহ্মনে ভাষা-আন্দোলনত স্থানীয় পণ্ডিতসকলৰ যোগদান সহজ কৰি তুলিছে।

continued to teach Assamese ; one or more vernacular newspapers, calling themselves Assamese, have sprung up.” যজ্ঞতে অসমীয়া কমিছনাৰ কৰ্ণেল হাফ্টেনে কাছাৰীত অসমীয়া চলাব লাগে বুলি কৈছিল ; বংগ ছবকাৰে তেওঁৰ কথা নামানিলে ; কিন্তু বংগৰ চিভিলিয়ান কৰ্মচাৰীসকলে যেনেকৈ বঙলাত আবু উত্তৰ ভাৰতবৰ্ষকলে (তেতিয়াৰ North-Western Provinces) হিন্দুস্থানীত পৰীক্ষা দিব লাগে, ইতিমধ্যে অসমৰ বিষয়াসকলে অসমীয়াৰ পৰীক্ষা দিয়াটো নিষ্পন্ন কৰি বন্ধা হৈছিল। “Recently memorials from different parts of Assam have been presented to the Lieutenant-Governor upon the subject.... The facts and memorials of the last few years have shown that the Assamese language is still the vernacular of the people.” লেফটেনাণ্ট-গবৰ্নৰে সেই দেখি অসমৰ ভৈয়ামৰ বিভিন্ন উচ্চপদস্থ কৰ্মচাৰীসকলৰপৰা (উপায়ুক্ত, মহকুমাখিপতি আদি) পত্ৰটোৰ সম্পৰ্কে বিশদ বিপোর্ট বিচাৰিলে। আয়ুক্ত কৰ্ণেল হাফ্টেনে বঙলাৰ পক্ষপাতী ; কিন্তু বোহি ভাগ উপায়ুক্ত আবু আভিষ্ণু সহকাৰী আয়ুক্তসকলে অসমীয়াৰ পক্ষেই মত দিলে ; কেৱল কম আভিষ্ণুতা থকা-সকলেহে আবু গোৱালপাৰাত কাম কৰা এ. ই. কেম্পবেলেহে বঙলাকৈ বাখিব লাগে বুলিলে। এই সকলো বিচাৰ কৰি প্ৰাথমিক পঢ়াশালিবোৰত বঙলা গুচাই অসমীয়া পঢ়াবলৈ ঠিক কৰা হ’ল ; মজলীয়া পঢ়াশালি আৰু উচ্চতৰ পঢ়াশালিৰ তল শ্ৰেণীবোৰতো একেই ব্যৱস্থা হ’ল। ২৫ জুলাই ১৮৭০ তাৰিখে ১৮৩৭ৰ ২১ আইন (যি আইনে সকাউণ্টল গবৰ্নৰ-জেনেৰেলক ফাৰ্চী ভাষাৰ পৰিষদে প্ৰশাসনত আন বিশেষ ভাষা আৰু লিপি প্ৰবৰ্তন কৰাৰ ক্ষমতা দিছিল ১) আৰু দণ্ডবিধি আইনৰ (Criminal Procedure Code) ৩০৭ ধাৰা অনুসৰি লেফটেনাণ্ট-গবৰ্নৰৰ আদেশত কামৰূপ, দৰং, নগাঁও, শিৱসাগৰ আৰু লখীমপুৰ জিলাৰ বিচাৰালয় আৰু ৰাজস্বৰ সকলো কৰ্মতে অসমীয়া ভাষা চলাবৰ নিষ্পন্ন জাৰি কৰা হয়। ইয়াৰ লগে লগে কুৰি বছৰে চলোৱা ৰণখনৰ সুসজ্জাৰ্হাটল ; অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতি বিৰূপ মনোভাৱৰ হেৰুবি হাফ্টেনে লেবেৰা-হতীয়াটক বেষ্টমিনষ্টাৰসকলক প্ৰশংসাবাদ কৰিলে—the Seeb-sagur Missionaries to whom we are chiefly indebted for the agitation in favor of the creation of an Assamese language.

মজল-সাধনৰ মাধ্যম জৰুনোদই :

বেষ্টমিনষ্টাৰসকলৰ অসমৰ মজল-চিন্তাৰ প্ৰধান মাধ্যম হৈছিল “অবুনোদই” সম্বাদপত্ৰ আৰু গিন্নান-ভণ্ডাৰ। ১৮৪৬ খ্ৰীষ্টাব্দৰ জানুৱাৰীত শিৱসাগৰৰ বেষ্টমিনষ্টাৰ মিছন প্ৰেছৰপৰা “অবুনোদই” ওলাবলৈ আৰম্ভ কৰে মাহে মাহে। কাকতখনৰ উদ্যোক্তাসকলৰ সম্মুখত আদৰ্শ-ৰূপে আছিল ইতিমধ্যেই কলিকতাত সুপ্ৰতিষ্ঠিত পত্ৰিকা-সমূহ। তাৰ ভিতৰত ২০ মেই ১৮১৮ শনিবাৰে প্ৰথম প্ৰকাশিত ব্ৰিটিশ বেষ্টমিনষ্টাৰসকলৰ “সমাচাৰ দৰ্পণে” অসমত বিশেষ প্ৰচাৰ লাভ কৰিছিল। “অবুনোদই”ৰ কোনো কোনো ঠাইত ‘সমাচাৰ দৰ্পণ’ কথাটোৱেই সম্ভাষণ পত্ৰিকা অৰ্থত ব্যৱহৃত হৈছে—অসমত যেনেকৈ “অবুনোদই”ৰ প্ৰচলনৰ পিছত বহুত দিনলৈকে বেই কোনো আলোচনীকে সৰ্বসাধাৰণে ‘অবুনোদই’ বুলিছিল। “অবুনোদই”ৰ আঁচনিত এই “সমাচাৰ দৰ্পণে” নিশ্চয় এটা ভাল মডেলৰ দৰে কাম কৰিছিল। এই প্ৰসংগত সেই পত্ৰিকাৰ প্ৰাৰম্ভৰ সংকল্পৰ কথা আৰম্ভ কৰিব পাৰি।—

“এই সমাচাৰেৰ পত্ৰ গ্ৰন্থিসমূহে হাণান হাইবে। তাহাৰ মখে এই ২ সমাচাৰ পেত্তা হাইবে।

১ এত্তমেশ্বৰ জ্ঞান ও কলেক্তৰ সাহেবদেৱ ও অন্য ৰাজকৰ্ম্মাধ্যক্ষদেৱদেৱ নিয়োগ।

২ খ্ৰীষ্টীয় বৃত্ত বড় সাহেবৰ মে ২ নুতন আৱিষ্ণ ও হকুম গ্ৰন্থতি প্ৰকাশ কৰিব।

৩ ইংলণ্ড ও ইউৰোপেৰ অন্য ২ প্ৰদেশ হাইতে মে ২ নুতন সমাচাৰ আইসে এবং এই দেশেৰ নানা সমাচাৰ।

৪ ৰাধিক্যাদিৰ নুতন বিবৰণ।

১আৰ্য্য *Anandaram Dhaktyal Phukan* :

Plea for Assam and Assamese, (অসম সাহিত্য-মন্ডল প্ৰকাশিত, ১৯৭৭) ৪৪ পৃষ্ঠিত আইনঅনুৰূপ পূৰ্ব পাঠ দিয়া হৈছে।

আছিল। স্বর্ণসেত পূৰ্ণৰূপসিংহাই ইংৰাজৰপৰা দেশটো
লাগে কৰিবলৈ থকা সম্বন্ধত এওঁক নেভল পৰিচালক
এদৰে ভৰুৱা সৈন্য সি দাবৰ ভুক্ত বচা-সৈন্যঃ কামি কৰাই
সৈ পলাই থকা শিৱসামৰৰ শিৱ-বিহু জনৰ পুৰাত্নিকৈ
যুৱক আন যোকসকলক সুবাই আনি নিছ নিছ
ঠাইত পুনঃসংস্থাপন কৰাৰ ভাব গিছিল, শুদুপৰি, বৰ
বৰ হাতী যেন ওৰ গাণেৰে বেৰা কোমোৰা জৰি
পোহাঁইব বানীখনো (য'ত শিহুঁত বৰিষ ভক্তঃ ছিল
আছিল-কল্যাণীক) দাব কৰিবলৈ গিছিল।

বাবে আশ্চৰ্য্য বোঁল এপৰ ডেৰ পৰ উঠাৰ সময়ত, ভাটি ফালৰ পৰা কাকতি ফকিবোৰ আহি মোকাম সিন্ধাগৰ পাই উজাই বোৱা দেখি বোঁতলা অনেক ঠাইত অনেক মানুহে 'এতিয়াও কোনো আপদ হব, কোনো বজা বিসম্বাবিলাকৰ ভজা পতা, বৰ বিগ্ৰহ নতুবা দেসত মাউৰ নাইবা মহা আঁকাল হব, এই দৰে কোনো বিপতি অবসেই হব' বুলি কৈ ফুৰিছিল। তাতে 'ম.' (বাতিবাম দাস পেক?) আশ্বাস দি লিখিছিল : "এতিয়া প্ৰাই দুই বছৰ হল, কিন্তু আমাৰ দেসত একো আপদ ইচ্ছাবে দিয়া নাই, ইচ্ছবৰ অনুগ্ৰহতে লাহে লাহে আমাৰ দেস সুখিহে হৈছে ; কিন্তু এওঁ এই কথা নগৰত থকা আবু গাঁৱত থকা সকলো মানুহবিলাকে জানিব পাৰে, আগৰ কালত কিমান সুখ আছিলে, আবু এতিয়া শ্ৰীকম্পানি বাহাদুৰৰ দিনত কিমান সুখ হৈছে, অধিক প্ৰমাণ দিব নে লাগে ; তথাপি তাহানিৰ কালত এজন মানুহে তিন টকা বুপতে বজা ঘৰত এৰাচলৈ তাৰ চাউল লোন খাই খাটিব লাগে, তেহে তাৰ বচৰেকত খাটনি ধনৰ পাল সুটে ; কিন্তু এতিয়া মাহেকত কুঁলিএ বন কৰি তিন টকা চাই টকাৰ্কে পাইচে, আবু তাতোকৈ অনেক লাভ এতিয়া আছে, মানুহে আপুনি আপুনি জানিব পাৰে ; আবু আসা কৰিচৌ জদি কম্পানি বাহাদুৰৰ দিন সদাই থাকে তেন্তে দেস সুখি হব" (জুন ১৮৪৬)। ইচ্ছবক অনেক ঠাইতে মিনতি জনোৱা হৈছে যেন "কম্পানিৰ আমোল সদাই কুঁসলে ৰাখ" (আগষ্ট ১৮৪৯, ইত্যাদি)। আহোম-গোবৰৰ শেহৰ প্ৰতীক পুৰন্দৰসিংহৰ যেতিয়া ১৮৪৬ চনৰ ১ অক্টোবৰ তাৰিখে জোৰহাট নগৰত মধুমহৰ পাঁড়া উপস্থিত হৈ মৃত্যু ঘটে, তেতিয়া মাথোন পূৰ্বৰ নিয়ম বাৰ্ষিক দুগা-পূজা চাবলৈ গোট খোৱা 'ফুকন, ববুআ আদি বৰ ববুআ ডাঙ্গৰিয়ালসকলে' বজাৰ পুত্ৰ শ্ৰীজুত কামেশ্বৰ সিংহক স্নিডু বজাৰ স থকা ঠাইতে বৰ চৰাত কাপৰ পাৰি বহুআই, বৰ ববুআ আবু ডাঙ্গৰিয়ালসকলে চাৰি বজাৰ সময়ত পিঠি বজাই জুবাজ নাম দিয়া, শ্ৰীজুত কামেশ্বৰ সিংহক এক সেৱা কৰি জুবাজ মৰ্জতা দিলে। পাচে জুবাজে সোন, বুপ, কাঁহ, তাম, এই চাৰি কলহেৰে স্নিডু বজাক গা ধুআই, ৰাজ অলঙ্কাৰ পিন্ধাই, স ইত সাজ কাপৰ দি, কুঁআৰি আবু গোহাঁই সকলে সেৱা জনাই, ঢাকটি চম্ভোআৰ ভৰি চম্পন কাঠ আদিৰে দহন কৰিলে' (অক্টোবৰ ১৮৪৬)। আন এঠাইত (ডিচেম্বৰ ১৮৫০) 'চন্দ্ৰকান্ত সিংহ মহা ৰজাৰ পুত্ৰ শ্ৰী শ্ৰী হেমকান্ত সিংহ জুব ৰাজৰ' উজনি-ভ্ৰমণৰ উল্লেখ পৰিছে। আবু এঠাইত পুৰন্দৰসিংহ ৰজাৰ বৰবাণী গুআহাটিৰপৰা উজাই যাওঁতে মুনচন্দ্ৰ নামৰ বামুণে অলপ বেমাৰ হোৱাত দৰৰ খুৱাওঁ বুলি বিষম দৰৰ খুৱাই মৰা আবু তাৰ বাবে বামুণক বিচাৰকৰ্তাই জনমভৰ ফাটক দিয়াৰ সন্ধান দিয়া হৈছে (অক্টোবৰ ১৮৪৮)। এইদৰে প্ৰতাপী আহোম ৰাজশক্তিৰ প্ৰতিভূসকলৰ শেষ দশাৰ খবৰ "অবুনোদই" বুকুত বান্ধি ৰাখিছে। লগতে মটক দেশৰ বতৰাও কাকতখিনিৰে ৰাখিছিল—মৃত মতিবৰ বৰসেনাপতিৰ মধ্যম পুতেক ভগীৰথ মাজিও গোহাঁইৰ মৃত্যুৰ ; বাৰ্তাৰ বিৱৰণত ইয়াকো কোৱা হৈছে যে "শ্ৰীমান কালে তেঁওৰ বৰ গিয়ান আছিল, গুবুকো অনাই সবাইৰে দখিনা কৰি জিবোৰ মানুহ তেঁওক চাবৰ মনেৰে গৈ আছিল, সেইবোৰকো চাই সমাদৰ কৰিহে মৰিল। তাৰ পাচে তেঁওৰ সপৰিবাৰকে মৰা স বাপেকৰ ৰীতিৰে দাহ কৰি মৈদামৰ দৰে ওখ ভেঁটি কৰিলে ; বিধি মতে পহু মাচ আদি কৰি খাদ্য দ্ৰব্য মৰ্জলাৰ কাপৰকো কৰি ভালেমান দ্ৰব্য গোটেই ২৯ ফাগুন তাৰিখে সুকুৰ বাৰৰ ৰাতি দিনকৈ বৰ সবাহ কৰিলে" (মাৰ্চ ১৮৪৭)। এইদৰেই প্ৰাচীন ধৰণ-ধাৰণবোৰে অৱসানৰ ইংগিত যেন "অবুনোদই"ৰ সন্ধান-প্ৰৱাহে দিয়ে। মধ্য উনবিংশ শতিকাৰ অসমৰ আকাশৰ এটি উজ্জ্বল তৰা মনিবাম দেওনৰ কাৰ্যৰ এটি কণী দীপ্তিও আহি কাকতখিনিত পৰিছে (জানোআৰি ১৮৪৮) ; তেওঁ ফাঁচি-কাঠত ওলমাব বতৰাও পঢ়িকাৰ পাভত নিলিঙভাৱে দিয়া হৈছে (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫৮)। মৰাণ-বিদ্ৰোহৰ অৰণ দুই-এটি ঠাইত আহিছে : ১৮৪৮ চনত মৃত্যু ঘটা লোক এজনে কৈছে, "মটকত জেতিয়া চেকনি ধৰা বন হই তেতিয়া মই আশ্চৰ্য্য আঠ কাৰিয়া লৰাৰ মান ডাঙ্গৰ" (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৪৮) ; সন্ধান দিয়া হৈছে : "গবৰ্গা বুৰা বজাৰ মৈদামটো মাথোন মটকে আগৈএ খানিলে" (জানোআৰি ১৮৪৬)।

অসমৰ জাতীত-উল্লেখটো :

"অবুনোদই"ৰ পাণ্ডিতসকলে অসমৰ জাতীত উল্লেখ কৰিবৰ বস্তু কৰিছিল, অসমৰ অমূল্য সম্পদ পূৰ্ণাৰ বুৰঞ্জী বহুতোখিনি সংগ্ৰহ কৰিছিল আবু নতুন কাশীনাথ ভাস্কৰী ফুকনৰ বুৰঞ্জী প্ৰকাশ কৰিছিল।

(১৮৪৪)। পুৰাণৰ ভিতৰত দুখনিৰ পাঠ পঢ়িকাত প্ৰকাশ কৰা হৈছিল। ১৮৫০ৰ আগষ্টত আৰম্ভ কৰি “পুৰাণ অঙ্গ বুৰঞ্জি”ৰনি ১৮৫২ৰ আগষ্টলৈকে ২২ ভাগ কৰি টুকুৰা-টুকুৰাক উলিওৱা হৈছিল। এইদৰে আহোম বুৰঞ্জীৰ মূল্যবান এখনি গ্ৰন্থ প্ৰকাশ হোৱাৰ উপৰিও এই প্ৰকাশ হ’ল পুৰাণ পুথিৰ পাঠৰ প্ৰথম প্ৰকাশন আৰু অসমত পাঠ-সমীক্ষাৰ প্ৰথম উদাহৰণ। বুৰঞ্জীখনৰ পাত্ৰানিত কোৱা হৈছে সম্পাদকৰ ফালৰপৰা : “আমি এতিয়া আহোমৰ অতি পুৰণি বুৰঞ্জি এটা পাই, এই মাহৰ অনুনোদইত লিখিবলৈ ধৰিছোঁ। তাত জি কথা পাইছোঁ, সকলো স্বৰূপ ন হই, তথাপি জেনে পাইছোঁ, সেই দৰেই লিখোঁ ; পছু-আসকলে জি স্বৰূপ, জি অস্বৰূপ, তাকে আপোনাৰ মনেৰে বিবেচনা কৰি বুজোক” (আগষ্ট ১৮৫০)। পুৰাণ গ্ৰন্থৰ পাঠ-গ্ৰহণৰ এইদৰে এটি নিৰপেক্ষ ৰীতি অৱলম্বন কৰা হৈছে। লাউৰপৰা মানুহ জাতি উৎপন্ন হোৱা, ইন্দ্ৰৰপৰা ইন্দ্ৰবংশী আহোম ৰজাসকল হোৱাৰ আখ্যানক সম্পাদকে গ্ৰহণ কৰিব খোজা নাই সেইবোৰ উপাখ্যান মাথোন বুলি নহয়, বৰং বাইবেলৰ সৃষ্টি-পৰিকল্পনা আৰু গ্ৰীক দেশৰ চিকন্দৰ মহাবজ্জক দেৱৰাজ জুপিটাৰৰ পুতেক বুলি চালি থকা ধাৰণাৰ লগত তুলনা কৰিছে। আন এখনি গুৰুত্বপূৰ্ণ বুৰঞ্জী “কামৰূপৰ বুৰঞ্জি”ৰ আঠটা আখ্যা ১৮৫৩ৰ জানুৱাৰীৰপৰা অক্টোবৰৰ ভিতৰত “অনুনোদই”ত সন্নিৱিষ্ট হৈ প্ৰকাশ পায়। এইখনিৰ পাঠো যত্নসহকাৰে উদ্ধাৰ কৰা হৈছিল। “অনুনোদই”ত তৃতীয় অকণমান এখনি বুৰঞ্জী “চুটিয়া ৰজাৰ বংশাৱলি” অসমৰ গবৰ্ণমেণ্টে স্কুল-সমূহৰ পৰিৱৰ্ণক উইলিয়াম ৰিভিন্সনে সংগ্ৰহ কৰি “অনুনোদই”ক দিছিল, তাকে এই দুষাৰীয়া কণমান পাত্ৰানিখন দি ১৮৫০ৰ ডিচেম্বৰৰ সংখ্যাত প্ৰকাশ কৰা হয় : “অনেক দেশৰ লোকে আপোনাৰ ৰজা দেৱতাৰ বংশ বুলি সিবিলাকৰ অৰ্থে জি ৰূপে অনেক উপকথা গপ কৰি সাজি বুৰঞ্জিত সুমুআই লিখে, সেই ৰূপে চুটিয়াবিলাকেও আপোনাৰ ৰজাৰ বংশাৱলি বৰ্নালে। সিহঁতৰ এক পুৰণি বংশাৱলি পাই তলত লিখিছোঁ।” এই বংশাৱলীৰ বিবিধ ৰূপ পোৱা যায় আৰু সেইবোৰৰ ঐতিহাসিক মূল্যত ছাৰ এডোৱাৰ্ড গেইট প্ৰভৃতিয়ে ঘোৰ সন্দেহ প্ৰকাশ কৰি গৈছে। [১৮৮০ৰ ৰজাৰী বিহু সংখ্যা “আমাৰ প্ৰতিনিধি”ত প্ৰকাশিত মোৰ প্ৰবন্ধত এই বিষয়ে কিছু বহুলাই আলোচনা কৰা হৈছে।]

ডক্টৰ ব্ৰাউন আৰু বোপ্ৰিষ্ট আন কৰ্মীসকলে শিৱসাগৰত থাকি পোন প্ৰথম পুৰাণ পুথি-সংগ্ৰহৰ কাম আৰম্ভ কৰে। ১৮৪০ আৰু ১৮৫০ৰ মাজৰ দশকতে এই সংগ্ৰহ হয় বুলি ক’ব পাৰি। সেইসকলে যিখনি পুথি গোটাইছিল, সেইখনি শিৱসাগৰত থকা বেভাবেও এ. কে. গানি আৰু তেওঁৰ পিছত নগাঁৱত কাম কৰা বেভা. পি. এইচ. মূৰৰ হাতলৈ যায় আৰু অৱশেষত গুৱাহাটীৰ আমেৰিকান বোপ্ৰিষ্ট মিছনৰ গুদাম-ঘৰত জমা হয়গৈ। ভাগ্যক্ৰমে ১৯২৫ চনৰ মেই মাহত পুৰিখানি ডক্টৰ সুৰুমাৰ ভূঞাৰ দৃষ্টিগোচৰ হয় আৰু সেই বছৰৰ অক্টোবৰ মাহত হোৱা কামৰূপ অনুসন্ধান সমিতিৰ বাৰ্ষিক অধিবেশনত সিখনি প্ৰদৰ্শনী পাতি দেখুওৱা হয়। ডক্টৰ ভূঞাই মেই-জুনত চাই মেলি ব্ৰাউন ছাহাবৰ সংগৃহীত পুথিবোৰৰ এক তালিকা প্ৰস্তুত কৰে। সংগ্ৰহৰ ভিতৰত কেইবাখনো বুৰঞ্জী আছিল আৰু তাৰে দুখন “অনুনোদই”ৰ পাতত প্ৰকাশিত হৈছিল। সংগ্ৰহত ঘূঠ আছিল ওঠখন পুথি; যথা—বাম সৰস্বতীৰ “মণিচন্দ্ৰ ঘোষ,” লক্ষ্মণদেৱৰ “ভাগৱত,” একাদশ স্কন্ধ; বৈদ্যনাথ জিৰৰ “তুলসী-দূত-কাব্য”; শ্ৰীমত ৰামীৰ “দীপিকা”ৰে সৈতে “ভাগৱত-পুৰাণ”ৰ পঞ্চম আৰু ষষ্ঠ স্কন্ধ; “স্বৰোদয়”; হৰিদেৱ শৰ্মাৰ “জ্যোতিষ-সংক্ষেপ”; বসুন্ধৰদেৱ “জ্যোতিষ-তত্ত্ব”; চান্দকাৰ প্ৰভাসৰ খণ্ডিত অসমীয়া অনুবাদ; কিছু নেলোখা পাত; জয়ধ্বজসিংহৰপৰা যুৱসিংহৰ দিনলৈ এখন খণ্ডিত বুৰঞ্জী; “কামৰূপৰ বুৰঞ্জী”; লক্ষ্মীসিংহৰ বুৰঞ্জী (যিখনক ভূঞা ছাৰে ‘বৰগাহি বুৰঞ্জী’ নাম দিছিল); দেওখাই অসমীয়া বুৰঞ্জী। ভোঁতগা ভোঁতগাই বোপ্ৰিষ্ট মিছন সন্মানে পুৰিখানি কামৰূপ অনুসন্ধান সমিতিত নিহঁলে অনুমতি দিছিল; কিছু বোম হয় নিৱাও হ’ল; কিছু পিছত জন্ম লোৱা (১৯২৮) বুৰঞ্জী আৰু পুৰাতত্ত্ব বিভাগলৈ আহিল।^১ ঘূঠতে ব্ৰাউন ছাহাবৰ প্ৰচেষ্টা পেলনিভো নগ’লেই, বৰ অসমত বিশেষকৈ বুৰঞ্জী

^১ড. ভূঞাৰ “কামৰূপৰ বুৰঞ্জী” (১৯৩৩) একাধিক প্ৰকাশিত (১৮৫৩) বুৰঞ্জীখনেই। সেইদৰে বুৰঞ্জী-বুৰঞ্জী আৰু ওপৰকি টোকাৰ সংকলন হ’লেও তাৰ মাই

পুৰাতত্ত্ব বিভাগৰ আন আন বুৰঞ্জী-প্ৰকাশনভো ব্ৰাউনৰ সংগৃহীত বুৰঞ্জী পুথিৰ পাঠ সোৱাইছে।

লক্ষ্মীসিংহ ১৭৭০, ১৭৮০, গোবীনাথসিংহ ১৭৮১, ১৭৯৫ (আগষ্ট ১৮৫৪)। আহোম আখৰ মোহৰ-কেইটাৰ বিশেষ গুৰুত্ব : চন্দ্ৰবৰ্জসিংহ ১৬৬৪, গদাধৰসিংহ ১৬৮২ (এপ্ৰিল ১৮৫৪), প্ৰমত্তসিংহ ১৭৪৪, ১৭৫০ (জুন ১৮৫৪) আৰু ৰাজেশ্বৰসিংহ ১৭৫১ (জুলাই ১৮৫৪)। শিৱসিংহৰ দিনতেই সম্ভৱতঃ ফৰ্চী হৰুত মোহৰ মৰা আৰম্ভ হয় ; এইবোৰ ছনৰ মোহৰৰ অভিলেখক “অৰুনোদয়ে” সুবকা দি ৰাখিছে : শিৱসিংহ আৰু প্ৰমত্তেশ্বৰী ১৭২৭, ১৭২৯ (মেই ১৮৫৪), শিৱসিংহ আৰু অম্বিকা ১৭০২ (জুন ১৮৫৪), ৰাজেশ্বৰসিংহ ১৭৫২, ১৭৫৩ (জুলাই ১৮৫৪)। বিশেষ কোঁতুহলোদ্দীপক হ’ল ৰাজেশ্বৰসিংহৰ দিনৰ ১৭৫৩ ছনৰ নাগেৰী আখৰৰ এটা ৰূপ আৰু ১৭৫৯ ছনৰ নাগেৰী-অসমীয়া-মিহালি এটা মহা। অসমৰ এইকী-পোৱালি যন্ত্ৰ বা টাকচালে কেনেভাৱে মুদ্ৰা ঢালিছিল, তাৰ আভাস এই চিত্ৰবোৰৰপৰা পোৱা যায়।

নব্য জৰ্জনৈতিক দৃষ্টি :

অসমৰ নতুন অৰ্জনীতিৰ প্ৰতিও “অৰুনোদই”ৰ দৃষ্টি আছিল আৰু কাকতখনিয়ে চাহপাত, নাগমাটি আদিৰ বতৰা জনসাধাৰণক দিছিল। লক্ষ্য কৰিব লগীয়া যে ১৮৪৬ৰ ফেব্ৰুৱাৰীৰ ‘অনেক দেশৰ সংসাৰিক সম্বাদ’ৰ আৰম্ভণিতেই কোৱা হৈছে : “আসাম কম্পানিএ এবচৰৰ ভিতৰত ১৯৪০০০ গণ্ডও অৰ্দ্ধাং ১৭০০০ সেৰ চাহ আজিচে। ইংলণ্ডলৈ নিলে সেৰে ২ টকাকৈ দৰ পাই মুঠে প্ৰায় ২ লাখ টকা পাব।” অসমৰ চিৰকলীয়া কৃষিৰ উন্নয়ন কামনা কৰি গুৱাহাটীৰ মুনছি কেফায়ত উলাৰ বঙলা ভাষাত লিখা “ফ্ৰিসি দৰ্পন” নামৰ কিতাপৰ প্ৰকাশৰ আৰু তাৰ বিষয়-বস্তুৰ খবৰ দি অসমীয়া মানুহক সন্মোহন কৰি কোৱা হৈছে : “হে অচম দেশি লোকবিলাক, তোমোলাকে এলাহ এৰি এই কিতাপ চাই ৰিতিৰ দৰে খেতি কৰিলে, খেতিৰ দোআৰাই উত্তম ৰূপে প্ৰবৰ্ত্তি থাকিব পাৰিব, আৰু অনেক ধনো পাবা” (মেই ১৮৫৪)। আনফালে খেতিৰ শলু বানপানীৰ খবৰো “অৰুনোদই”ৰ পৃষ্ঠত মাজে মাজে সন্নিৱিষ্ট হৈছিল। মন কৰিব লগীয়া যে প্ৰায় এই সময়তে আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকনে মিষ্ট ছাহাবৰ ওচৰত দাখিল কৰি স্মাৰক-পত্ৰত অসমৰ কৃষি-কৰ্ষণত আধুনিক যন্ত্ৰ আৰু বৈজ্ঞানিক পদ্ধতি-প্ৰয়োগৰ পোষকতা কৰিছিল আৰু তেওঁৰ ‘ইংলেণ্ডৰ বিবৰণ’ আৰু অন্যান্য প্ৰবন্ধত ইংলেণ্ডৰ ঔদ্যোগিক বিপ্লৱৰ আদৰ্শত অসম দেশত উদ্যোগৰ বিকাশ কামনা কৰিছিল। “অৰুনোদয়ে” অচম দেশৰ মানুহক মাটিৰ তলত টকা পুতি নাৰাখি বেংকত থৈ সুত আজিবলৈ উপদেশ দিছিল (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫০)।

“বিং সঃ” অৰ্থাৎ “বিবিধার্থ সংগ্ৰহ”ৰপৰা ঢাকা দেশত কেনে সুন্দৰ মলমল কাপোৰ তৈয়াৰ হয়, তাৰ বৰ্ণনা দি দেশৰ শিল্পৰ প্ৰতি মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰিবৰ যন্ত্ৰ কৰা হৈছে। তাৰ ভিতৰত উত্তম কেই-বিধমানৰ উল্লেখ কৰি তাকো সুকীয়াকৈ বৰ্ণোৱা হৈছে—মলমল খাস, সবকাৰআলি, জুমা, ৰঙ্গ, সবনম, আলাবালি, তঞ্জব, জামদানি ইত্যাদি (চপ্তেম্বৰ, অক্টোবৰ ১৮৫০)।

গীতালৰ বাৰ্তা :

নতুন জগতৰ সংগীতৰ বাৰ্তাও “অৰুনোদয়ে” বিলাই দি গায়ক-গায়িকাৰ কি মূল্য হ’ব পাৰে, তাক লোকক জনাইছিল। যোৱা শতিকাৰ বিশ্ববিখ্যাত ছুইডিংশ্ গায়িকা জেনি লিঙৰ দেশ-বিদেশত সন্মাদৰৰ কথা, তেওঁৰ জনহিতকৰ দানৰ কথা : “ইংলেণ্ডত সুন্দৰকৈ গিত গাব জনা জেনি লিঙ নামেৰে এজনী মেম চাহাবে হাম্পটল, ইঞ্চল প্ৰিভাৰ্ভিলৈ চান্দা কৰি ৰূপ দিবৰ আসয়েৰে এঠাইত দু ৰাতি গিত গালে ; তাকে সুনিবলৈ অহা মানুহবিলাকৰ পৰা ১৮৬০০ মান ৰূপ পালে। আৰু ৩ বছৰৰ ভিতৰত তেওঁ সেই ৰূপে ঠায়ে ঠায়ে চান্দা কৰি ১,২০,০০০ মান দিলে” (জুন ১৮৪৯) ; “প্ৰীমতি জেনি লিঙ নামেৰে ছুইডন দেশৰ এজনী ভিৰোভা অতি সুন্দৰ উত্তম গায়ন হোআ দেখি, তেওঁ গিত গোআ সুনিবলৈ সকলো মানুহে বৰকৈ খেদি জাই, এবাৰ সুনিবলৈ দুটকা এটকা এই ৰূপে ধন দিএ। আৰম্ভিকা দেশত গান কৰিবলৈ এজন মানুহে মাতি, দিনে দিনে ২০০০ টকা দিম বুলি কথা ৰাখিলে। পাচে নুৰ্ক নগৰ পালত তাৰ মানুহবিলাকে তেওঁ গান কথা শব্দত সোমোআৰ বহু চিঠি কিনি লোআত কোনো দিনা কুৰি, ডেৰ কুৰি হেজাৰ ধন উঠে” (নৱেম্বৰ ১৮৫০)। দেশীয় সংগীতৰ বতৰাই ভোতিয়াও আৰম্ভ পাবৰ দৌ।

নৃতাত্ত্বিক জ্ঞানসম্বন্ধে :—

অসমৰ বিভিন্ন জনজাতিৰ বিৱৰণ “অনুদানই”ৰ এক মূল্যবান কৰ্ম। ‘ভেট্টৰ দেশৰ বিৱৰণ’তে তাৰ আৰম্ভণি (জুলাই ১৮৪৬)। ‘এই অসম দেশক চাৰিও কালে পৰ্বতে ঘেঁৰি আছে, আৰু সেই পৰ্বত-বিলাকত ভেট্ট, অকা, আবৰ, চিংক, ডফলা, বাহুতি, মিচিমি, নগা আৰু গাৰোকে আদি কৰি অনেক জাতি পৰ্বতিয়া মানুহ থাকে, সিহঁতৰ বিৱৰণ জনা বৰ আবশ্যক ; সন্মতি গাৰো সকলৰ কথা লিখি পাচে সিহঁতৰ জাতিৰ বৃত্তান্ত লিখিম।’—এই বুলি জনজাতিৰ অধ্যয়নত সাৰ্থক গুৰুত্ব আৰোপ কৰি সৰুসৰু লোৱা হয় (মেই ১৮৪৭) আৰু লগে লগে গাৰোৰ বৰ্ণনা দিয়া হয়। সেই অনুসৰি আ. নামৰ এজন লেখকে (আনন্দ-বাম চৌকিয়াল ফুকননেকি ?) নগাও জিলাৰ বিচাৰপতি কেপ্টেইন বাটলাকৰ *Sketch of Asam*-অৰণ্য নগাৰ বিৱৰণ (জুন ১৮৪৮), বাহুতিৰ আৰু মিচিমিৰ বিৱৰণ (জুলাই ১৮৪৮), চিংকোৰ বিৱৰণ (আগষ্ট ১৮৪৮), আবৰ, বৰ আবৰ, মিৰি আৰু ডফলাৰ বিৱৰণ (নৱেম্বৰ ১৮৪৮) আৰু অ’কাৰ বিৱৰণ (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৪৯) প্ৰকাশ কৰে আৰু সামৰণিত ইংৰাজ জাতিৰ ইতিহাস স্মৰণ কৰি উল্লেখিতভাৱে কয় : ‘জি ইংৰাজ জাতি এতিয়া ইমান পৰাক্ৰম আৰু সভ্য হৈছে, জিবিলাকে ভাপৰ বলত বৰ ঘৰ একোটা বামে আৰু পানিএ চলাই, দহ দিনৰ বাট একে দিনে জাই, জিবিলাকে পাটৰ মোনা এখনেৰেই আকাশলৈ উঠে, জিবিলাকে গোটেই প্ৰাৰ্থিৰ ঘূৰি আটাই দেশৰ বাঢ়া হাতৰ মুঠিতে থই, আৰু জিবিলাক হেজাৰ হেজাৰ কোচৰ আঁতৰৰ পৰা এই দেশলৈ আহি তাৰ লোকক সভ্য কৰিব ধৰিছে, সিবিলাকেই দুহেজাৰ বছৰৰ পূৰ্বে ৰিডিএ চিৰিয়ে আৰু সভ্যতাত নিচইকৈ নগা, আৰু আবৰতকৈ বেয়া আছিল। দেখা, পৰম ইচ্ছাৰ কি আৰ্জ মৰিমা ! আৰু মানুহৰ গিয়ান বা কাল ক্ৰমে কিমান ভাল হব পাৰে ! এতেকে আমি নৈবাস ন ইও, যে কোনোবা দিনা আমাৰ নগাইতৰ মাজতো ভাপৰ জন্তু হব, আৰু সিহঁতেও গিয়ান আৰু সভ্যতাত ইংৰাজহঁতে সৈতে জুজিব। আমি বাপ্তা কৰোঁ, জে ইচ্ছাৰে সিন্ধে সিহঁতক ভেনে সভ্য হবলৈ লোআব।’ মন কৰিব লগীয়া : এই উক্তিত সন্নিৱিষ্ট ইংৰাজ জাতিৰ প্ৰশংসাবাদ, আমাৰ নিজৰ দেশৰ আশু উন্নতিৰ একান্ত কামনা আৰু ইচ্ছাৰ প্ৰতি সেই উন্নতি ঘটাবৰ বাবে অনুন্নয় আৰু এক ঘন উজ্জ্বল—এই সকলোটি আনন্দবাম ফুকনৰ ‘ইংলণ্ডৰ বিৱৰণ’ আদি প্ৰবন্ধৰ বিশেষ লক্ষণাত্মক বৈশিষ্ট্য।

সামাজিক কুসংস্কাৰ, অজ্ঞবিদ্যাসৰ বিৰুদ্ধে :

আনন্দবামৰ এই প্ৰবন্ধত (এপ্ৰেল ১৮৪৭) ‘মিচা সাখি, ভেট্টি, বেস্যা, কানি আৰু সুবা’ক ভাগ কৰিব লগীয়া সামাজিক দুৰ্গুণ-ৰূপে নিৰূপিত হৈছে। আজি ১৩৫ বছৰৰ পিছত সেই সময়ৰ সমাজত এইবোৰৰ কিমান প্ৰাদুৰ্ভাৱ আছিল, সেই কথা আমি কোৱা টান হৈ পৰিছে। শাদক প্ৰব্যৰ কথা লৈ দুতিবাম স্বৰ্গকাৰ হাজৰিকাইতো এখন পদ-পুথিকে ৰচনা কৰিছিল। ‘অসম দেশৰ লোক সকলৰ প্ৰতি দুতিয় নিবেদন পত্ৰ’ত (জুলাই ১৮৫০) ‘কলিকতা নগৰত থকা তোমোলোকৰ বহু এজন জ্ঞানীয়া লোক’ৰ (এইজন সম্ভৱতঃ ডেকা গুণাভিৰাম বৰুৱা) এই কথা-আমাৰ চকুত লগা : ‘জি মদ খোজা, বেস্যা গমন, জাল চাৰি, আৰু মিচা গোচৰ কথা আমাৰ দেশৰ লোকে পূৰ্বে সূনাও নাছিল, সেই সকল কৰ্ম এতিয়া প্ৰৱল হৈছে। হাই হাই ! এই সকল কুলোকৰ লগত পৰি আমাৰ দেশৰ হোজা মানুহেও বৰ পাগ কৰিছে।’ ইয়াৰপৰা প্ৰতীক্ষমান হয়, এইবোৰ দুৰ্ভাৱ নৱপ্ৰৱৰ্তিত আধুনিকীকৃত জীৱনৰ বিকল ৰূপ মাত্ৰ। ‘ফটিকাৰ বিৱৰণ’ প্ৰবন্ধত ‘মই (বাতিৰাম দাস পেক ?) ‘বাবাণ্ড আৰু ৰম, এই দুপ অনেক বিধ কটিকা’ৰ উল্লেখ কৰি লেখিছে : ‘এতিয়া কোনো কোনো ঠাইৰ পৰা অসম দেশৰ ৰম নাম আহিছে আৰু কৈছে বোলে, অসমৰ ভিতৰতো কোনো কোনোএ খাই, এই কথা সুনি মই আচৰিত মানিছো। কিয়নো আজৰ কালত কোনো কোনো বুৰাভিলাকৰ মুখত সুনিকোঁ বোলে, মিৰি মিচিমি অ’কা ডফলা, আৰু কচাৰি দেখুৱাই এইবিলাকৰ জাৰ সাজ নাই আৰু একো বিদ্যা নাই, এনে ধৰ্ম ন জনা দাঁড়িঅলিৱা অগ্নিমানিষোৰে হুঁ তহানিৰ কালত ভাতৰ মদ কৰি খাই : কিন্তু আমাৰ দেশৰ ভিতৰত এনে বেয়াহাৰ কোঁত্ৰাও নাই কিচিল, এতিয়া সুনিকোঁ ভাল মদ অনেক মানুহে খাই ; আৰু খাবলৈ সিকা মানুহ নিজে নিজে ৰাখিছে গৈছে’ (জুন ১৮৪৬)। জনজাতিসমূহৰ মাজত ‘ভাতৰ মদ’ (beer) খাদ্যৰ অবিচ্ছেদ্য অঙ্গ-ৰূপে চাই

আহিছিল ; আবু নতুন যুগৰ দান হ'ল ব্ৰাণ্ড, বাম আদি 'লতাপনিয়লৰ বস' অৰ্থাৎ আত্মকৰ কলৰ সুখা (wine), যি দান গ্ৰহণ কৰাটো আধুনিকতাৰ পৰাকাঠা হৈ পৰিছিল এইটি কলত ।

দেশৰ হিত চিন্তা কৰিবৰ নিমিত্তে পাশ্চাত্যৰ আদৰ্শত দুই-এটিক সামাজিক অনুষ্ঠান গঢ় লৈ উঠিছিল । শিৱসাগৰৰ গিৰানব সভা এনে এখনি সমাজ । 'বুধ বাৰ ইং সন ১৮৪৫ৰ ২৪ ডিচেম্বৰত বোল চাৰি বাৰ বজাৰ সম্বন্ধত' এই সভাই কানি বৰাবিহৰ কথা আলোচনা কৰি তাক খোৱা নিষ্পত্তি কৰে আবু "অবুনোদই"ৰ যোগে কানিৰ দুৰ্গুণৰ কথা প্ৰচাৰ কৰে (জানোআৰি ১৮৪৬) । "অবুনোদয়ে" বাবে বাবে কানিৰপৰা হোৱা অপকাৰৰ কথা অসমৰ মানুহক সকীয়াই আছিল আবু যি সময়ত মানব দিন বুলিলে মানুহৰ মুখ কেঁহেবাজ বটা যেন হৈছিল, সেই সময়ত কানিক 'মানতকৈও এক সধু' বুলি ঘোষণা কৰিছিল (নৱেম্বৰ ১৮৪৮) । কোনোৱে পদ্য ৰচনা কৰি কানি, ভাং আবু ফটিকাক নিষ্পত্তি কৰিছিল ।

সকলকো কৰোঁ একে বাবে নমস্কাৰ,
কানি ভাঙ্গে হৈছে আমাৰ দেশৰ মহা ভাৰ,
তাকে খাই নষ্ট হ'ল এই দেশৰ প্ৰানি,
সদাই দুখ, নাই সুখ, আবু হ'ল অগিগানি ।
তাতেকৈ সুনি আচোঁ অতিসই বিস্ময়,
এই দেশৰ লোকে হুণু ফটিকাও খাই,
হাই হাই কি সুনিলা, কি ভৈলা অকাজ,
এই কথা সুনি সকলোএ পোআ লাজ ।

(দ, জুন ১৮৪৬)

মাদক দ্ৰব্যই মানুহৰ জীৱনত কেনেকৈ বিষম অৱস্থা সৃষ্টি কৰিব পাৰে, উল্লেখ্য দি "অবুনোদয়ে" বুজোৱাত যত্ন কৰা নাছিল । 'আ' ৰ (টেকিয়াল ফুকন ?) প্ৰবন্ধ 'বিভিচাৰ বিস্ময়'ত অসমৰ দুৰ্গতি লৈ দুখ কৰা হৈছে (এপ্ৰিল ১৮৪৮) ; আন কি বছৰেকীয়া বিহুটোকো ব্যভিচাৰ-কৰ্মৰ লগত সাজুৰি ধৰা হৈছে । নানা প্ৰকাৰৰ কুসংস্কাৰ আবু অৰ্ধবিশ্বাসৰ বিবৃদ্ধিও "অবুনোদই"ৰ অভিযান চলিছিল । 'মাউৰ কালত বুৰা দাৰ্জিৰিয়াৰ মহত্বাৰ বিবৰন'ত (মেই ১৮৪৭) 'দ.'ই হাইজা মহামাৰিৰ সময়ত কেনেকৈ অসমীয়া মানুহে বুঢ়া ডাঙৰীয়া নামৰ পেওক মানে, তাৰ বৰ্ণনা দিছে । "এই দৰে অসমীয়া মানুহৰ মাজত কোনোএ কোনোএ মাউৰৰ সময়ত কলাৰ ভূ'ৰ সাজি চাকি লগাই, চাউল, মাহ, গুৰ, বি'উ আদি কৰি ভূ'ৰৰ ওপৰত তুলি দি নদিতে উতাই পঠিয়াই । কোনোএ কোনোএ সেই দৰে চাগলিও দিএ, আবু কোনোএ মাউৰৰ নাম কৰি বামতো এৰি দিএ । পাচে এই সকলো বন্ধু কাউৰে আবু চোৰে খাই ।... আবু কোনোএ কোনোএ মূৰ্তি সাজি নাদিৰ পাৰত থই, আবু থায়ে থায়ে জুমে জুমে সকলো খনতে গধূলি হলে খোজ কোবাই গোটেই খনতে ফুৰি থাকে ।" খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মৰ পোহৰ ঢালি এই কৰ্মবোৰক নিষ্পত্তি কৰা হৈছে ।

শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ-কামনা :

সকলো কুসংস্কাৰ, ব্যভিচাৰ, কুৰীতি-অৰীতিৰ সংশোধনৰ উপায়-ৰূপে "অবুনোদয়ে" শিক্ষাৰ প্ৰচাৰৰ পোষকতা কৰিছিল । "অবুনোদই"ৰ খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে নিজেও ঠাৱে ঠাৱে পঢ়াশালি পাতি খ্ৰীষ্টিয়ান-অখ্ৰীষ্টিয়ানৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল । কোম্পানিৰ চৰকাৰেও ঠাৱে ঠাৱে স্কুল পাতিছিল ।^১ কিন্তু ব'ত চৰকাৰে বঙলা ভাষাক শিক্ষাৰ মাধ্যম কৰিছিল, তাত মিছন্যাকসকলে সাহসেৰে আবু বুজিবে অসমীয়া প্ৰয়োগ কৰিছিল । ১৮৪৬ৰ ৩১ মাৰ্চ তাৰিখে নগাঁৱত কৰোদি এজনক কঁচী দিয়া কৰ্মনা-প্ৰসংগত 'ম.'ই (মাইলুং ব্ৰহ্মন ?) লেখিছিল : "এই দেশৰ আগৰ ৰজাবিলাক সমাজ লোকক

১৮৫৪ চনৰ মিছন হাৱাবৰ *Report on the Province of Assam* সত্তে সমস্ত অসম প্ৰদেশত ৭১ খন স্কুল আছিল ; শেহতীয়াৰা ভিতৰত ১০, ব্ৰাহ্মণ-পুৰ ৫, খিষ্টিয়ান ১, কামৰূপ ২১, দৰং ১, নগাঁৱ ১৩ ।

মন কৰিব জনীয়া যে ১৮২৬ৰ অক্টোবৰতে ডেভিড হাট্ৰাৰে ১১খন স্কুল পাতি দিছিল । প্ৰথম মিছন্যাকি পঢ়াশালিখন নাথান ব্ৰাউন দ্বাৰা ওলিভাৰ ষ্ট্ৰী, কট্টামে সদিৱাত ১৮৩৭-ত পাতে ।

পৰ্হাই সুনাই গিয়ানি কৰিবলৈ ইচা ন কৰিছিল।^১ কিন্তু এই কালৰ অধিকাৰবিলাকে সকলো জাতি লোকৰ লৰাবিলাকক বিনা মূল্যে পৰ্হাই সুনি গিয়ানি হবৰ কাৰণে গাঁৱে গাঁৱে ছুল পাতি বৰ অনুগ্ৰহ কৰিছে, এই নিমিত্তে আগৰ নিচিনাকৈ মুখ হৈ থকা এতিয়া মন্দ আৰু অতি বৰ লাজৰ কথা” (এপ্ৰেল ১৮৪৬)। “গিয়ান সভা আৰু ছুলৰ বিবৰন” প্ৰবন্ধত (চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৬) জ্ঞান-চৰ্চা অনুষ্ঠান^২ আৰু ছুল-কলেজ প্ৰতিষ্ঠা কৰা বিষয়ত গুৰুত্ব আৰোপ কৰা হৈছে আৰু এইবোৰ বিষয়ত বহুতোখিনি আগ বঢ়া কলিকতা মহানগৰ আৰু বংগদেশৰ আদৰ্শলৈ আঙুলিয়াই দিয়া হৈছে। লগতে কোৱা হৈছে, “এতিয়া অসম দেশৰ মানুহবিলাকৰো আগতকৈ আপোন লৰাবোৰক সিকাৰলৈ মন আছে, তেওঁ ইয়াতকৈও মানুহ-বিলাকৰ বৰ ইচা হবলৈ আমি বাঞ্ছা কৰোঁ; নগৰত থকা ভদ্ৰ লোকৰ সন্তানবিলাকক সদাই লিখা পৰ্হা সিকোআ দখল আছে, আৰু গৱিৰত থকা এতৰপ ভাল মানুহেও সিহঁতৰ লৰাবোৰক সিকিব দিএ, কিন্তু কোনো কোনো গাঁৱৰ ভাল মানুহবোৰে সিকিব নি দিএ, আৰু সামান্য মানুহবিলাকেও নি দিএ,” আৰু ল’ৰাবোৰক হাল বোৱা, কোৰ ধৰা, ভুই বোৱা, ধান দোৱা, আফু-তালি উলিওৱা, মুগা পোহা আদি কামত লগায়। বিদ্যা নহ’লে যে বৃণ-সোণ আদি সম্পত্তি বৃথা, এই কথা লেখকে দঢ়াই কৈছে, আৰু বঙ্গাল দেশৰপৰা বঙালী ল’ৰা গৈ কেনেকৈ ইংলেণ্ডত শিক্ষা লাভ কৰাত ‘সেই ল’ৰাহঁতৰ মহলা লোআত, একে লগে পৰ্হা কোনো কোনো ইংৰাজ লৰাহঁততকৈও ভাল’হে পোৱা গৈছে, এনে উৎসাহদায়ক উদাহৰণ দাঙি ধৰিছে, আৰু অসমীয়া মানুহক এই বুলি বিদ্যা-লাভলৈ উদগাইছে : “সেই নিমিত্তে আমাৰ অসম দেশৰ মানুহ-বিলাকেও লৰাবিলাকৰ এফেৰি মান বনক বৰ লাভ জেন ইচা ন কৰি, বিদ্যা সিকিবলৈ দিয়া, তেহে আমাৰ দেশত গিয়ানি আৰু সকলো প্ৰকাৰ সুখি হব।” ‘লৰাবিলাকক পৰ্হাইলৈ সিকোআ বাপেক মাকৰ উচিত’ শীৰ্ষক লেখাটিত এটি উপকথা আনি ল’ৰাক বিদ্যা-দানৰ হকে অলপমান ওকালতি কৰা হৈছে। ‘অবুনোদই পৰ্হা সবু লৰাবিলাকৰ প্ৰতি প্ৰথম প্ৰনই পঠ’ত (চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৬) ‘ম.’ ই (মাইল্ছ ব্ৰছন ?) ইংৰাজ জাতিৰ প্ৰশস্ততৰতালৈ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰি কৈছে, “আৰু হে মোৰ চোট বন্ধু লোক সকল, এতিয়া সোধোঁ তোমোলাক কি নিমিত্তে ইংৰাজ লোকৰ তুল্য হোঅ. নাই? সিহঁতৰ সৰিল অসমীয়া লোকৰ সৰিলতকৈ বলি নে, নাইবা জন্ম কালত সিহঁতৰ মন তোমোলাকৰ মনতকৈ উত্তম হই নে? এনে ন হই, কিন্তু সিহঁতৰ অনেক গিয়ান বিদ্যা আছে, এই নিমিত্তে সিহঁতৰ সুখ কুসলাদি বাৰ্হি আছে।” লেখকজনে ইংৰাজী শিক্ষাৰ বিশেষ আৱশ্যকতাত ভৰ দিছে : “তোমোলাকে জদি ভদ্ৰ আৰু সম্ভ্ৰান্ত হব খুজিচা, তেন্তে ইংৰাজী ভাসা সিকিবা। জদি সিংগ বিদ্যা, আৰু বানিজ্য, আৰু উত্তম বেৱস্থা আৰু ৰাজ নিতি, আৰু ধৰ্ম আদি কৰি সকলো বিসয়ে জানিবলৈ ইচা কৰা, তেন্তে ইংৰাজী ভাসা সিকিবা। জদি এই দেশৰ সকলো লোকৰ আদৰ আৰু প্ৰসংসা পাব খোজা এই ভাসা সিকিবা, আৰু তাতে তোমোলাকৰ জি গিয়ান জন্মিব তাক এই দেশৰ ভাসাত লিখি প্ৰকাশ কৰিবা।” ইংৰাজী ভাষাত সন্নিৱৰ্ত্ত জ্ঞান তৰ্জমাৰ যোগেদি অসমীয়ালৈ জনাৰ উপদেশ বাবে দিয়া হৈছে। লেখকজনে নতুন শিক্ষাত শিক্ষিত নতুন পুৰুষৰ

১. তেজিয়াল ফুকনেও আহোম শাসনৰ চূড়ান্ত বৃণৰ সময়তো সমাজৰ ওপৰ খাপৰ লোকৰ সংযুক্ত শিক্ষাৰ কাৰণেহে হস্ত লোভা হৈছিল বুলিছে : *During the prosperity of the Native Government, the education of the respectable classes in Sanscrit knowledge always formed an object of social care and attention of the State (Anandaram Dhekiyal Pukan : Plea for Assam and Assamese, p. 78).*

২. ব্ৰজকটোত কোৱা হৈছে : “সিব্ৰসাগৰ জিলাতো সেই বৃণে সবকৈ গিয়ানৰ সভা এখন পতা হৈছে। আৰু জদি অসম দেশৰ তাঁৱে তাঁৱে এনে সভা পাতে অতি

ভাল হব।” ১৮৫৫ ডিচেম্বৰত ‘জি. ব.ই (গুণাভিৰাম ?) কলিকতাৰ ‘বিদ্যোৎসাহিনি সভা’ৰ কথা, ১৮৫৬ জানুআৰিত প. বা. স.ই (পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা ডেকা বৰুৱা) ‘আসাম দেশ হিতৈসিনি’ নামে “সিব্ৰসাগৰ সভা পতাৰ কথা” আৰু চেপ্তেম্বৰত সভাৰ সম্পাদকবৃন্দে তেওঁ “অচম দেশ হিতৈসিনি সভাৰ পত্ৰ” (A Circular from the Sibsagar Association) লেখে, আৰু ‘গ্যান ব্ৰদাশিনি সভা’ৰপৰা ড. প. স. স. ই (বোধ হস্ত সভাৰ সম্পাদক কোনো ড. সৰ্মা) “জ্ঞান ব্ৰদাশিনি সভাৰ সম্বাদ” প্ৰকাশ কৰে। গুণাভিৰাম বৰুৱায়ে কলিকতাৰপৰা শিক্ষা লৈ আহি জ্ঞানব্ৰদাশিনি নামে এখন সভা সংগঠন কৰিছিল।

দায়িত্ব সাব্যস্ত কৰাটো বিশেষ লক্ষ্য কৰিব লগীয়া কথা। একেজন লেখকেই 'খেহ আৰু অচম দেশৰ ইচ্ছাসম্বন্ধ' নামৰ লেখাত (জুন ১৮৫০) অসমৰ তলানীস্তন শিক্ষা-ব্যৱস্থাত কেৰোপ আৰু অনন্তসমতা আৰু ভাৰ ফল-স্বৰূপে জন-সাধাৰণৰ মাজত বিদ্যাৰ অসম্ভাৱ লৈ দুখ কৰিছে। পঢ়াশালিৰ ওজাসকলৰো বিদ্যা-দানত আগ্ৰহ নাই, ল'ৰাৰ পিতৃ-মাতৃৰো সন্তানৰ বিদ্যা-লাভৰ প্ৰতি ধাউতিৰ অভাৱ। কলিকতাৰপৰা চিঠি লেখা 'এজন অচমিয়া লোকে' (জুলাই ১৮৫৪) দেশৰ শিক্ষাৰ দুৰ্ব্যৱস্থাৰ কথা চমুকৈ কৈছে, 'বিদ্যা অভ্যাস কৰাই গিয়ান লাভৰৰ দোআৰাই এতিয়া আমাৰ ইংৰাজ দেশাধিকাৰৰ দিনত কোনো কোনো ঠাইত পৰ্হা সালি পতা হৈছে; কিন্তু তাত বিদেশি ভাসাৰ পুথি চলেআৰ গুনে লৰাবিলাকে পাইও একো উপকাৰ পোজা নাই। পাদুৰি চাহাৰ সকলে মিসাৰেৰ পৰ্হা সালিত অচমিয়া পুথি পৰ্হাইচে; কিন্তু তালৈ সৰহ লৰা, খ্ৰিষ্টিয়ান কৰে বুলি ভয়তে নে জাই। জিবিলাক লৰাই অধ্যাপকৰ তত সংস্কৃত বিদ্যা পৰ্হে, তেওঁ-বিলাকেও জত কিঞ্চিত মান পাইয়েই সেই মহা উপকাৰি ভাসা আৰু ন পৰ্হে। আৰু তাৰ পৰা গিয়ান ন জনমি বৰ্হাকৈ কুসংস্কাৰহে জনমে। বঙ্গালি ভাসাৰ পুথি চলা পৰ্হা সালিত পাই লৰাবিলাকে পুথি পাইব পৰা, আৰু কচাৰিত লিখা পৰ্হা কৰিব পৰা হলেই পৰ্হা সালি তিয়াগ কৰে।' বঙলা ভাষাৰ মাধ্যম চলা চৰকাৰী স্কুল, অসমীয়া মাধ্যমৰ পাদুৰিসকলৰ স্কুল আৰু সংস্কৃত টোল—এই তিনিও বিষতে শিক্ষা আগ নাবাঢ়ি বুটি হৈ বৈছিল; সেইহে পত্ৰ-লেখকজনলৈ 'আমাৰ দেশৰ পৰা উপকাৰি এজন প্ৰধান বিচাৰ কৰ্তাই' এবোলি লেখিছিল, "অচমিয়া লোক সকলৰ পৰা বিদ্যা বিসয়ে কোনো ভাল আসা কৰা, আৰু সুন্যত ঘৰ কৰা দুয়ো সমান কথা।" অসমৰ পঢ়াশালিত 'বিদেশি ভাসা' বঙলাৰ প্ৰচলনৰ কথা ইয়াত সামান্য-ভাৱে মাত্ৰ স্পৰ্শ কৰা হৈছে, আৰু এই বিষয়ে "অৰুনোদয়ে" ক'তো বহুল আলোচনা নকৰিছিল—যদিও টেঙ্কন, ব্ৰাউন আদি পাদুৰিসকলে কলিকতাত থকা চৰকাৰৰ উচ্চ মহললৈ লিখা-লিখি কৰিছিল, কিন্তু অসমলৈ অহাত স্মাৰক-পত্ৰ দিছিল, আনন্দৰাম ফুকনৰ দৰে এই বিষয়ে চিন্তা কৰা লোকেৰে (সেই এজনেই মাথোন তেতিয়া এই বিষয়ে চিন্তা কৰা অসমীয়া লোক!) পৰামৰ্শ কৰিছিল আৰু নিজৰ প্ৰতিষ্ঠিত পঢ়াশালি-বোৰত চলাবলৈ বাবেমতৰাৰ পুথিৰপৰা ইংৰাজী মাধ্যমত অসমীয়া ব্যাকৰণলৈকে পুথি ৰচনা কৰিছিল। জুন ১৮৪৭ৰ পত্ৰিকাত মাত্ৰ কুৰিটা শাৰীত অসমীয়া আৰু বঙালী জাতিৰ এটি তুলনা দাঙি ধৰিছে 'ক.ই। ফেববুআৰি ১৮৫৪ৰ সংখ্যাত প্ৰকাশিত 'অচমিয়া ভাসা'-শীৰ্ষক টোকাতে কলিকতাৰ 'এজন অচমিয়া লোকে' অসমীয়া ভাষাৰ স্বতন্ত্ৰতাৰ প্ৰশ্নৰ প্ৰসংগত লেখিছে: "কোনো কোনো লোকে এনে ভাবিবও পাৰে অচমিয়া ভাসা বঙ্গালি ভাসাৰ পৰা ওলাইচে। কিন্তু এনে চিন্তা কৰা অতি অমূলক। সিহঁত দুইবোৰ যি পৰস্পৰ মিল আছে সি কেৱল দুইও সংস্কৃতৰ ঠাল হোৱা দেখিছে হৈছে, নতুবা আন কাৰন নাই। অকল বঙ্গালিও ন হ'ই, সংস্কৃতৰ জি আন এটা ঠাল উৰিয়া ভাসা, সি বঙ্গালি দেশৰো সিংকাল অচম দেশৰ পৰাও দুৰৈ, তাৰো সৰহ কথা অচমিয়াই সৈতে মিলে। জি সকল কথা তলত লিখা গল, সি বঙ্গালিতকৈও উৰিয়াই সৈতে মিলে।"—এই বুলি বোলটো অসমীয়া শব্দক বঙলা আৰু ওড়িয়া প্ৰতিশৰেৰে তুলনা কৰা হৈছে।

"অৰুনোদই"ৰ থলে স্ত্ৰী-শিক্ষাৰ পোষকতা কৰাটি এটি বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ কথা। এই বিষয়ত আনন্দৰাম ফুকনৰ উৎসাহ বিশেষভাৱে স্মৰণীয়। 'আ.ই.'বিভিচাৰ বিসম্বন্ধ' প্ৰবন্ধত সন্মাজৰপৰা বাৰ্ভিচাৰ-কুসংস্কাৰ দূৰীকৰণৰ উপায়-চিন্তাৰ প্ৰসংগত লেখিছে, "অচমিয়া লোক সকলে সিবিলাকৰ কন্যা সন্তানক একো গিয়ান নি সিকাই, লৰাৰ মনে গিয়ান লবৰ জি বুপে জোগ্য চোআলিৰ মনো তুল্য বুপে জোগ্য, এতেকে উভয়কে গিয়ান দিলে বিসেস উপকাৰ দাঁসৰ।" 'স্ত্ৰী শিক্ষা' প্ৰবন্ধ (মেই ১৮৬১) লেখা হ. চ. হ'ল সত্তৰতঃ হেমচন্দ্ৰ বৰুৱা।

জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ পোহৰ বিজোৱা : নৱজীৱনক আদৰা :

অজ্ঞান-অশিক্ষা, কুসংস্কাৰ-কুৰিদ্দাসৰ বিৰুদ্ধে যুঁজিবলৈ, যুঁজলৈ সাজু হ'বলৈও জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ প্ৰভা সন্মাজৰ মাজত পৰিবাহি লাগিব। বাহিৰৰ পৃথিৱীৰ দেশ, মানুহ আৰু আন প্ৰাণী, বিশ্ব-জগতৰ বৈজ্ঞানিক ধাৰণা, ভৌগোলিক আৰু বৈজ্ঞানিক নৱাৱিষ্কাৰবোৰৰ বতৰা, মানুহৰ সুখ-সুখীৰ্ব হৃদিত কৰা

পৰিকল্পণ আদিৰ নতুন উপায়বোৰৰ জ্ঞান “অনুদ্যোত” জৰুৰীয়া পাঠকক অবিৰামভাৱে দিয়াৰ যত্নৰ কাৰণ্য কৰা নাছিল। আমেৰিকা-আফ্ৰিকাৰ (মাৰ্চ ১৮৪৬) আৰু উত্তৰাংশা অক্ৰীপ দ্বীপ ইউৰোপ-পৰা ভাৰতবৰ্ষলৈ অহাৰ জল-পথ-আফ্ৰিকাৰ (চেপ্তেম্বৰ, অক্টোবৰ ১৮৪৬) মনোৰম কাহিনী প্ৰথম বছৰতে কোৱা হৈছে। পিছৰ এটা সংখ্যাত (এপ্ৰিল ১৮৫২) প্ৰিন্সটন কলেজ আৰু বাৰ নামে আমেৰিকাৰ নামকৰণ হ’ল, সেই আমেৰিকা ব্ৰহ্মপুচিৰ চমু পৰিচয় ওলাইছিল। পৃথিৱীৰ বিভিন্ন দেশবোৰৰ বিৱৰণ সমান-পত্ৰখনিৰ এটি অক্লান্ত বৈশিষ্ট্য। আৰু কিমানবোৰ দেশৰ কথাইহে এইভাৱে কোৱা নহৈছিল।—গ্ৰেট ব্ৰিটেইন (চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৬) আৰু ডেইম্বল নৈৰ তলৈদি কটা সুবুড়া (অক্টোবৰ ১৮৪৬), মিছৰ দেশ (অক্টোবৰ ১৮৪৬, আগষ্ট ১৮৫১) আৰু তাৰ স্মিথক্স মূৰ্তি (আগষ্ট ১৮৪৮), শ্ৰীলংকা (জানুআৰি ১৮৪৭, জুলাই ১৮৫০), কিউবা (জুন ১৮৪৮), চীনৰ মহা গড় (আগষ্ট ১৮৪৮), পূব আফ্ৰিকাৰ জাজিৰা (আগষ্ট ১৮৫০), আফ্ৰিকাৰ দখিন ফাল (অক্টোবৰ ১৮৫০), অষ্ট্ৰেলিয়া (জানুআৰি ১৮৫১), আফ্ৰিকাৰ থকা ভাগ বুজিয়া (এপ্ৰিল ১৮৫১) আৰু তুৰ্কীস্থান (মেই ১৮৫১), ছিৰিয়া আৰু পেলেস্তাইন (জুন ১৮৫১), আৰব (জুলাই ১৮৫১) পাৰস্য (চেপ্তেম্বৰ ১৮৫১), আমেৰিকাৰ মধ্য ভাগ (অক্টোবৰ ১৮৫১), ব্ৰিটিশ উত্তৰ আমেৰিকা (ফেব্ৰুআৰি ১৮৫২), মেক্সিকো (মাৰ্চ ১৮৫২), মধ্য আমেৰিকা (এপ্ৰিল ১৮৫২), পশ্চিম আফ্ৰিকা (মেই ১৮৫২), বৰ্মা (জুলাই ১৮৫২), তাৰাৰ দেশ (ডিচেম্বৰ ১৮৫২) আদিৰ ভৌগোলিক বিৱৰণে বহুল পৃথিৱীখন পাঠকৰ চকুৰ ওচৰ চপাই দিছিল। নায়গ্ৰা আদি ‘নদি পতন’ বা জল-প্ৰপাত (মাৰ্চ ১৮৫১) আৰু ‘লাৱা অৰ্থাত তপত জোল’ ওলোৱা পৰ্বত বা আগ্নেয়গিৰি এটোনা পৰ্বত (ফেব্ৰুআৰি ১৮৫৪), হেক্কা পৰ্বত (জানুআৰি ১৮৪৬) আদিৰ বৰ্ণনাই পঢ়োঁতাৰ মনত চমক লগাইছিল। অনেক স্থানত ওলোৱা ৱিটেনসকলৰ পূৰ্বৰ বৰ্ষৰ অৱস্থাৰ কথায়ো সেইদৰে বিস্ময়ৰ নিশ্চয় সৃষ্টি নকৰাকৈ নোৰিছিল (অক্টোবৰ ১৮৪৮, চেপ্তেম্বৰ ১৮৫০ আদি)। প্ৰাচীন এছিয়াৰ নিৰ্মাণ নগৰৰ সচিত্ৰ আভাসো হৈছিল কোঁতুহলোদ্দীপক। বিভিন্ন দেশৰ শয়-সংকাৰৰ পদ্ধতিৰ (জানুআৰি ১৮৪৭) আৰু ভোজনবীতিৰ বৰ্ণনা (জুলাই ১৮৪৭) পঢ়িও এশ বছৰৰ আগৰসকলে বিস্ময় মানিছিল চাগে, যেনেকৈ হয়তো সংবাদত ওলোৱা আমেৰিকাৰ মিল দেশৰ (মুক্তবাহী) বৰ কটীকক (এক্সচেডৰ্ছ) খেছ দেশৰ মন্ত্ৰীয়ে দিয়া বৰা-খানাৰ ‘মেনু’-খন পঢ়ি (ফেব্ৰুআৰি ১৮৪৭) সিসকলৰ চিক্ চিক্ চাক্ চাকৰ শেষ নপৰিছিল। নিউ জিলাঙত হাড়-মূৰপৰা অনুমান কৰি উলিওৱা প্ৰাগৈতিহাসিক ডিনিচ চৰাইৰ চিত্ৰ (ডিচেম্বৰ ১৮৫০) বিশ্বাস-কাৰি-নে-নকৰি-বিধৰ। বলদ আৰু গাই গৰু, ঘোঁৰা, ম’হ, হাতী, বাঘ, বাঘৰ আদি আমাৰ দেশত পোৱা জন্তু, ভেকুলি আৰু কেমটাই-পহু বা বনৰোঁ, মৌমাখি আৰু কাকতী-ফৰিং, কাছ আৰু, ফেটী-সাপ আদিৰ মনত লাগি যোৱা বৰ্ণনাৰ বাহিৰেও দূৰ-দেশৰ নানা পশু-পক্ষী আদিৰ বৃপ আৰু স্বভাৱৰ পৰিচয় “অনুদ্যোত” কাঢ়িয়াই আনিছিল—তিমি মাছ (নৱেম্বৰ ১৮৪৬), জিৰাফ (আগষ্ট ১৮৪৯), উট চৰাই (চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৯), বিবাব (জানুআৰি ১৮৫০), নেগুৰ বজোৱা সাপ (ফেব্ৰুআৰি ১৮৫০), ইগুৱানা (মাৰ্চ ১৮৫০), দোদো চৰাই (এপ্ৰিল ১৮৫০), কাছোৱাৰি চৰাই (মেই ১৮৫০), সমুদ্ৰ সাপ (নৱেম্বৰ ১৮৫০), গলাৱা আৰাটু ডাটো (চেপ্তেম্বৰ ১৮৫১), আৰিকাৰি চৰাই (মেই ১৮৫০), জেৱা (আগষ্ট ১৮৫০), পেৰু চৰাই (জুন ১৮৫৪)। জীৱবিদ্যাৰ বহুত বাৰ্তাই এইদৰে “অনুদ্যোত”ৰ পাতত আমাৰ বাবে সঞ্চিত হৈ আছে। উদ্ভিদবিদ্যাৰ বহু-বৃপে লং গছ (ডিচেম্বৰ ১৮৪৭) আৰু জাইফলৰ গছ (মাৰ্চ ১৮৪৮) সৰু বিৱৰণ দুটি পাঠ্য।

“অনুদ্যোত” চিত্ৰই সৈতে যেনেকৈ ‘ৰেবাৰ টেণ্ডাৰ নিচিনা গোল শ্ৰিখিৰ’ (ফেব্ৰুআৰি ১৮৪৬) পূৰ আৰু পশ্চিম ফালৰ নক্সা দি ভূগোল বুজাইছিল, পৃথিৱীৰ দেশবোৰৰ কাল-পৰিমাণ আৰু প্ৰকাৰ হিছাপ দিছিল (এপ্ৰিল-মেই ১৮৪৬, জানুআৰি ১৮৪৯), সেইদৰে আকাশৰ বাদল বাদি আৰু সাতাইহ নক্ষত্ৰৰ চিত্ৰ (ডিচেম্বৰ ১৮৪৮) দি ভাৰতীয় জ্যোতিষৰ লগত পাৰ্শ্বাত্ম জ্যোতিৰ্বিদ্যাৰ মিল দেখুৱাইছিল, আধুনিক বিজ্ঞানমতে গ্ৰহ, সূৰ্য, চন্দ্ৰ আৰু তৰাৰালোকৰ, চন্দ্ৰ-গ্ৰহণ সূৰ্য-গ্ৰহণৰ বিৱৰণ দি (ফেব্ৰুআৰি ১৮৪৬, ফেব্ৰুআৰি ১৮৫০, ফেব্ৰুআৰি ১৮৪৯) পূৰ্ণাৰ্থ ধাৰণা গঢ়াই আধুনিক জ্ঞান প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সক্ষমিছিল। ইংৰাজী কেলেণ্ডাৰৰ মাহ-দিনৰ লগত ভাৰতীয় পঞ্জিকাৰ মাহ-দিন মিলাবলৈ শিকোৱা হৈছিল (ডিচেম্বৰ

১৮৪৮)। কৃষিকা (হাইক্রেডোপ)-আবিষ্কার, পানীৰ টোপালটোতে থকা অলপ জলু অৰ্থাৎ কীটমূ (জুন ১৮৪৭ : 'স্বাস্থ্য মহন্ত আদি কবি প্ৰাৰ্থিকাৰ সকলো মানুহে পানীৰ লগতে এনে জলু লাখ লাখ খাই আছে'), পৃথিবী তথা প্ৰকৃতিৰ অন্যান্য পদাৰ্থ আকৰ্ষণ-শক্তি (ডিচেম্বৰ ১৮৪৭, অক্টোবৰ ১৮৫২), ক্ৰোধক কম্পানী, ক্ৰোধকৰ (মাৰ্চ ১৮৪৮ : শিৱসাগৰ নগৰত ডাক্তৰ লঙে তাক প্ৰথম বাহাৰ কৰে—আগষ্ট ১৮৪৮), বায়ুৰ ওজন লোৱা যন্ত্ৰ (এপ্ৰিল ১৮৫০)—বৈজ্ঞানিক জগতৰ এনে নতুন নতুন আবিষ্কাৰ কথা “অকুনোদই”ৰ পাঠকে জানি আছিল। দেশত ঘাটৰে ধৰিলে বুঢ়া ডাঙৰীয়া আৰু ভূত-প্ৰেতৰ পূজা কৰা অনুচিত (মেই ১৮৪৭), এই কথা বুজাবৰ যন্ত্ৰ কৰা হৈছিল। ১৮৫০ ছনত ঘাটৰত জন্মত যোৱা হেজাৰৰ অধিক লোক ঘৰিছিল ; কলিকতাত ডাক্তাৰ পাণ্ডা থকা মিব মজকৰ হুচেনে ‘ইংৰাজি বেজ বখুয়া সকল’ৰ মতে ঘাটৰত পৰা মানুহৰ কি চিকিৎসা কৰিব লাগে, তাক লেখিছিল ; আৰু কেম্পেইন হলুৱেডৰ মতে ঘাটৰে থকা গৰুক দিয়া ঔষধ আদিৰ ব্যৱস্থা “অকুনোদই”ত প্ৰকাশ পাইছিল (নৱেম্বৰ ১৮৫০)। এইদৰে বোণ-ব্যাধিৰ কালত পুৰণি অৰ্দ্ধবিশ্বাসক প্ৰশ্নৰ নিদি নব্য চিকিৎসা প্ৰয়োগ কৰাৰ প্ৰতি জনসামাৰণক টানিবৰ যন্ত্ৰ কৰা হৈছিল। আধুনিক বিবিধ এৰোপ্লেণ বিমানৰ আগ-বতৰা জনা কাপোৰৰ বেলুনৰ (অক্টোবৰ ১৮৪৭, ১৮৫০) আৰু ছপাখানাৰ (মাৰ্চ ১৮৪৬, জুলাই ১৮৪৯, এপ্ৰিল ১৮৫০) কাহিনী ননোকমকৈ বৰ্ণোৱা হৈছে। উত্তৰ পাৰৰ দয়াবাহ টেট্ৰাইতো শিৱসাগৰৰ মিছন ছপাখানা চাই বিস্ময় মানি (‘খনা ধন্য ইংৰাজিহে বুখিমান হই, দেৱৰ নিৰ্মান কাম মানুহে কৰই’) তাৰ বিৱৰণেৰে পৰাৱৰ্তে কতক কবি পেলাইছিল (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫০)—কলিকতাৰ বৃণ্টান পক্ষীয়ে যেনেকৈ ছপাকলৰ দৰে চাৰিওফালে কল-কাৰখানা দেখি চিঞৰি উঠিছিল—‘পাট্টে কল আৰ ময়দাৰ কল,/ৱেড়িৰ কল, কাপড়ৰ কল, সুৰিকৰ কল,/জল তোলা কল, খোৱা ডাঙা কল /...কলাকৃতি ঐয়াবং কৰে এক দিবসে সোজা পথ। ...এৰ পৰে কলেতে বানাবে ছেলে’ (কলিকতা বৰ্ণনা)। জন্মৰ প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ প্ৰতিও “অকুনোদই”ৰ লেখকসকলে দৃষ্টিপাত কৰিছিল। উদাহৰণ-স্বৰূপে মো আৰু ভীষাৰ কথা কৈ এজনে লেখিছে, “জন্ম দেসৰ সকলো পৰ্বতত লো আছে, কিন্তু অসমিয়া মানুহে তাক বুজ সো পাই এলাহ কৰি থাকে, অনেক বনিয়ানৰ বহু উপকাৰি এনে মো ষিচাৰকৈ পৰ্বত নে খানে, আপোনাৰ অৰ্থ বাহিবলৈ, আৰু দেসৰ উপকাৰ হবলৈকো কোনেও একো পুৰুষাৰ্থ ন কৰে” (অক্টোবৰ ১৮৪৬)।

নতুনকৈ প্ৰভাৱিত হোৱা ডাক-তাৰ আদি সৰোণ-স্বৰূপ আৰু ভাপৰ গাড়ী আৰু নাও আদি পৰিৱহণ কেনেকৈ দূত গতিত ভাৰতৰ সুখ-সুবিধাৰ অৰ্থে কামত লাগিছিল, তাৰ খবৰ কাকতখনে আমাক দিছিলহি। ১৮৪৫ৰ “৮ ডিচেম্বৰ ডাক লণ্ডন নগৰৰ পৰা আহি ৩৯ দিনত কলিকতা পালেহি।” আৰু “লেন্ডেনল্ড উআৰ্ণ নামে এজন সাহাৰে ইংলণ্ডৰ নিৰ্মিত বহাইৰ পৰা এক ডাক লৈ ক্ৰান্তৰ বাটে দি ন গৈ জৰ্মানি দেসে দি নকৈ বাট লৈ, ২৯। দিনৰ যুৱত ৩১ অক্টোবৰ তাৰিখত লণ্ডন নগৰ পালেগৈ। ক্ৰান্তে দি জোআ ডাক ০ নৱেম্বৰত পালেগৈ” (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৪৬)। “সেই মাহৰ ভিতৰত বহুই ডাক ঘৰৰ পৰা ১০৯৯৬ চিঠি আৰু ৫৯০৪ সমাচাৰ পৰ্নবোৰ বাহ ডাকে দি, ইংলণ্ড দেসলৈ পঠাই দিলে। সেই মাহৰ ভিতৰত ইংলণ্ডৰ পৰাও ২৬৭৪৪ চিঠি আৰু ২৬১৭৪ মান সমাচাৰ পৰ্নি বহুইলৈ পঠাই দিলে” (নৱেম্বৰ ১৮৪৬)। লণ্ডন জ্বৰপৰা ডাক আহি শিৱসাগৰ পাওঁতে দুমাহহে লাগিছিল। ১৮৪৮ৰ ৭ জুলাইত লণ্ডন এৰা ডাক ৩৬ দিনত কলিকতা পাই ৩১ আগষ্টত শিৱসাগৰ পাহৰি (ডেচেম্বৰ ১৮৪৮)। ১৮৫৪ ছনৰ “প্ৰথম জুন তাৰিখৰ পৰা হিন্দুস্থানৰ মাজত জিৰাম দুৰ্ভোগ জাওক, তথাপি জাকত নিয়া চিঠিৰ মাজল সনাই সন্মানে এক জনা এক জনা হব বুলি সুনিষ্ঠা। মহা বাৰ্মিৰ সকলো এক জনাকৈ কিনি সকলো চিঠিত লগাই নিব লাগে” (মেই ১৮৫৪)। বিজুলী-জাক বা ইলেক্ট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ নতুন যুগৰ দান। তাম কামৰা-কিটপৰ কথা, ইংলণ্ডত তাৰ প্ৰচলনৰ কথা, আমেৰিকাতো ১৮৪৭ৰ ডিচেম্বৰত চলোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ কথা সেই ছনৰ আগষ্ট মাহৰ কাকতে বৰ্ণনা কৰিছিল। ইংলণ্ড আৰু ক্ৰান্তৰ মাজৰ ‘জৈবৰ নামে সাগৰৰ সুৰ্ভি’ৰ তলোদি পূজা লগাই কুই দেশৰ মাজত কিয়লৈব সহোৱেৰে কথা পতন বৰ চলাইছিল (নৱেম্বৰ ১৮৫০)। ১৮৫৪ৰ এপ্ৰিলত সন্মান নিয়া হ’ল : “এই হিন্দুস্থান দেশত এতিয়া ইলেক্ট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ, অৰ্থাৎ কিলুই জাকৰ

দোআবাই বাদ্য পঠাবলৈ ধৰিছে।” আগ্ৰাৰপৰা কলিকতালৈ গুৰু বাটে খুটা পোতাই গুণা লগাই এই ডাক চলোৱা হ’লেই, ফলত “২৭ মাৰ্চ তাৰিখত জি জাহাজবোৰ কলিকতা পালেহি, সেই সকলোৰে নাম কলিকতা আৰু আগ্ৰাৰ সন্মত পত্ৰত একে দিনাই চাপা হল, কাৰন বিদুলি ডাকৰ দোআবাই সেই কথা পঠালে।” কলিকতা আৰু বোম্বাইৰ মাজতো তেনে ব্যৱস্থা কৰা হৈছে; তেতিয়া বাৰ-ত্ৰৈ দিন লগা ডাকৰ খবৰ একে দিনাখনেই কলিকতাৰপৰা বোম্বাইলৈ গুণাত সোমাই যাব পাৰিব। সেই কালত এই ইলেক্ট্ৰিক টেলিগ্ৰাফিক ভূত-পিশাচৰ কৰ্ম বুলি ভাৰতবৰ্ষত অন্ধবিশ্বাস উপজিছিল। বেলগাড়ী আৰু বেলপথতো সেইদৰে মানুহে ভূত দেখা পাইছিল। কিন্তু প্ৰথম প্ৰকাশতে “অনুদ্যোত” সুখৰৰ আনিছিল: “বঙ্গাল হিন্দুস্থান দেশত ধু’আৰ বথ জোআ বেলৰদ পাতিবলৈ অনেক মানুহে নিবেদন কৰাত ইংলণ্ডত থকা প্ৰীজুস্ত কম্পানি বাহাদুৰে তাৰ উপাই কৰিবৰ নিমিত্তে এই দেশাধিপতি গবৰ্ণৰ জেনৰল চেৰ হেনৰি হাৰ্ড্জলৈ সেই মাহৰ ৭ তাৰিখত চিঠি দিলে। সেই কথা সিধি হলে এই দেশৰ মানুহে আন দেশ লোকৰ নিচিনা ভ্ৰম নো হোৱাকৈ অতি বেগেৰে অহা জোআ কৰি অনেক লাভ পাব” কাৰণ “ইউৰপৰ সকল দেশত এনে ভাপৰ কল লগা বথ” “এক ঘৰিতে ডেৰ কুৰি, দু কুৰি, তিনি কুৰি মাইল অৰ্থাত এইমান ডাৰৰ বাট জাব পাৰে; কোনো কালত তাতকৈ অধিকো জাই।” লগতে নক্চা এখন দি কেনেকৈ ভাপ-কল, নাগমাটি, বন্ধু-বাহানি, মানুহ, গৰু, মেৰ ছাগ নিয়া সাতখন বথ একেটা কলে টানি নিয়ে তাক দেখুওৱা হৈছে (জানোআৰি ১৮৪৬)। দুমাহ পিছতে বতৰা দিয়া হ’ল, “কলিকতা বেলোএই নামে কল বথ জোআ এটা বেলৰদ কলিকতাৰ পৰা ভগৱান গোলালৈ পাতিবলৈ ধৰিছে।” দুই ঠাইৰ মাজৰ ১২৫ মাইল কল-বথে ছঘণ্টাত যাব পাৰিব, এজন মানুহৰ খৰচ ষোল টকা আৰু এমোন বন্ধু নিয়া খৰচ ছঅনামান হ’ব (মাৰ্চ ১৮৪৬)। এলাহাবাদ দিল্লীৰ মাজতো বেললৰোড পতাৰ দিহা হৈছে (জুন ১৮৪৬)। ‘কলিকতা নগৰত থকা তোমোলাকৰ বন্ধু এজন অচমিয়া লোকে’ তেওঁৰ চতুৰ্থ পত্ৰত ইংলণ্ড আৰু অচম দেশৰ অৱস্থা তুলনা কৰি লেখিছা: (অক্টোবৰ ১৮৫০): ‘কলিকতাৰ পৰা পশ্চিম দেশলৈ বেলল ৰদ নামে ভাপৰ গাৰি চলাব খুজিছে। এই গাৰিৰ এনেহে গুন জে কলিকতাৰ পৰা একে দিনতে কাসিলৈকে জাব পাৰি। বিচাৰি চোআ, জি কাসি এমাহৰ বাট গৈও পৰ নোআবে, এনে কাসি এদিনতে পোআ জাব।’ ১৮৪৭ৰ চেপ্তেম্বৰৰ কাকতে ‘কলিকতাৰ পৰা গুআহাটলৈ ভাপৰ নাও অহা জোআৰ কথা’ ক’লে: “ঢাকাই দি গুআহাটলৈ তিনি বছৰলৈকে মাহে মাহে কিম্ব বোট, অৰ্থাত ভাপৰ নাও পঠাবলৈ গবৰ্ণমেণ্টে আগ্য দি থিৰ কৰিলে। আগষ্ট মাহৰ ১০ তাৰিখত জমুনা নামে এখন কিম্ব বোট কলিকতা এৰি ২৯ তাৰিখত মোকাম গুআহাট পালেহি; তাতে তিনি দিন মান থকাত, সেই জিলাৰ সাহাব, মেম সাহাব, আৰু অসমিয়া অনেক ভদ্ৰলোক, মুঠে তিনি স মান মানুহ কিম্ব বোটত উঠি, অলপমান উজাই গৈছিল, তাৰ পাচে ভাটিলেকো কিছু দূৰ গৈ আকও গুআহাটলৈ উভতি আহিল।” এই জাহাজ চলাবপৰা লোকৰ, বিশেষকৈ বেপাৰীসকলৰদৰে বৰ সুবিধা হ’ব, সেই কথাও দঢ়াই কোৱা হৈছে। উপযুক্ত ‘জমুনা’ নামে জাহাজতে ভ্ৰমণ কৰি মফাট মিলি ১৮৫০ৰ ৮ জুনৰ দিনা শিৱসাগৰ পায়হি (জুন ১৮৫০)। ১৮৪৮ৰ জুলাইত জাহাজ কলিকতা এৰি ২৬ তাৰিখে গুৱাহাটী পাই ২৯ তাৰিখ শনিবাৰৰ ৰাতিপুৱা “অনেক চাহাব লোক উঠি নগৰলৈ জাবৰ নিমিত্তে জাহাজ মেল দেওবাৰত নগাঁও পালেগৈ। তাতে দু দিন মান থাকি উজোৱা ভটিওৱা কৰি সকলো মানুহক দেখাই বৰ সন্তোষ কৰালে। আৰু উজাই জাবৰ নিমিত্তে কলঙ্গৰ ওপৰত জি বৰ দলঙ্গ, তাক ভাঙ্গি ১০।১২ ডাৰৰ বাট উজালে। পাচে বুধবাৰৰ ৰাতি পুআ ৭ বজাত উভতি সেই দিনাই ৫ বজাত গুআহাট পালেগৈ” (চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৮)। ইংলেণ্ডৰ বিদ্যাব মহিমা বৰ্ণাওঁতে কলিকতা নগৰত থকা ‘এজন অচমিয়া লোকে’ কৈছে, “লঙন নগৰৰ পৰা কলিকতা নগৰ প্ৰাই ১০,০০০ মাইল দূৰৈত আছে, কিন্তু ভাপ জাহাজে প্ৰাই এমাহ আৰু আঠ ন দিনতে নানা সন্মত পাব হৈ আছে” (অক্টোবৰ ১৮৫০)।

নতুন জীৱনৰ নতুন ভাষা:

“অনুদ্যোত”ৰ যুগ আধুনিক জীৱনৰ নৱপ্ৰভাত। নতুন জীৱন, নতুন ধৰণ-ধাৰণা, নতুন জ্ঞান, নতুন বন্ধু-বাহানি পুৰণি এই সকলোৰে মাজত সোমাই পৰিছিল। নতুনবোৰে নতুন শব্দ আৰু প্ৰকাশৰ

আত্মশাক্ত্যৰ সৃষ্টি কৰিছিল। এই বিষয়ত নতুন বিমান পাবে পূৰ্ণাৰ্ণৱ লগত আপোহ কৰি লৈছিল। নতুনকৈ অহা মহাসাগৰৰ সিনাকৰ আৰ্মেৰিকান পাদুৰি হাহাবসকলে বৈজ্ঞানিকভাৱে অসমীয়া ভাষা আৱন্ত কৰিবৰ কাৰণে যত্নৰ দৃষ্টি কৰা নাছিল। পৰা পক্ষত তেওঁলোকে আবু তেওঁলোকৰ অনুগামী স্থানীয়সকলে ইংৰাজী আদি ইউৰোপীয় ভাষাৰ শব্দৰ পৰিৱৰ্তে অসমীয়া মূলবপৰা নতুন অসমীয়া শব্দৰ সৃষ্টি কৰি লৈছিল, পূৰ্ণাৰ্ণৱ শব্দ নতুন অৰ্থত প্ৰয়োগ কৰিছিল; কিন্তু নোৱৰা পক্ষত বিদেশী শব্দ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ সক্ষম নকৰিছিল। কোনো কোনো ঠাইত বিদেশী শব্দ দি অসমীয়াত তাৰ বহলাই অৰ্থ দিয়া হৈছিল।

নতুন খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ বাণীৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় কিছুমান শব্দ অসমীয়া ৰূপ (ভজৰ শব্দৰ তালিকাত দিয়া শব্দবোৰৰ লগৰ সংখ্যাবোৰ হ'ল এই সংকলনৰ পৃষ্ঠাৰ ভিতৰত দিয়া পৃষ্ঠা-সংখ্যা) :

amen, "আমেন"

apostle, "পোচনি" ১৬। নক'লেও হ'ব যে অসমৰ সৰ্বত এই শব্দৰ প্ৰচলন পূৰ্ববেপৰা আছিল।

baptism, "বুৰ", "বুৰ গোজা", ১১, ১১২

baptist, "বাপ্টিষ্ট অৰ্থাত বুৰ সিঙজা", ১১২

Bible, "ধৰম পুথি" ৩, ১১২, "ধৰম পুস্তক" ১৭১। ১৮১৩ হনতে কেবিল অসমীয়া "বাইবেল"ক বঙলাখনৰ (১৮০১) দৰে "ধৰ্মপুস্তক" বোলা হৈছিল।

church, "গিৰ্জা অৰ্থাৎ নাম ঘৰ", ২৩৭

Christianity, "সত্য ধৰম", ২৩২। এয়া ঠিক গ্ৰীতিশব্দ নহয়।

cross, "পেৰেলনি", ৪০, "পেৰেল কাঠ", ৪৪৫। দুডাল কাঠ কেঁচিলা-কেঁচিকৈ লৈ বান্ধিলে পেৰেলনি বা পেৰেলকাঠ হয়। ফেৰেলনি কিন্তু সুকীয়া।

Day of Judgment, "সোধৰ দিন", ৪৪৪

Deluge, "জলপ্লাৱন", ৬০, "জলপ্লাৱন" ২০৮

elder, "বুৰা ডকত", ১৯

gospel, "সুভ বাৰ্তা", ৩৯

Jew, "সিহুদি", ২৪৬

martyr, "মাৰ্ভৰ", ১৬, "মাৰ্ভৰ অৰ্থাত [জিবিলাকে] ধৰ্মৰ সাধি খ্ৰিষ্টৰ নামৰ নিমিত্তে মৰনৰ দুখ ভোগ পালে", ১৯

missionary, "মিস্যনেৰি" ৮

padre (পোৰ্তুগীজ শব্দ), "পাদুৰি", ১১

Pope, "পাপা অৰ্থাত ৰোমিলা বজা", ১২২

Roman Catholic religion, "ৰুমিলা ধৰম", ১১

Sabbath, "বিহাম দিন অৰ্থাত দেওবাৰ", ১০৯

Society Church, "সণ্ডজী", ২, ১১, "সমাজ" ১২

নতুন ছুগোলৰ আনে অনা ঠাই, বস্তু আদিৰ নাম :

aurora, "অৰোৰা অৰ্থাৎ উত্তৰ জ্বলন", ২১৫

China, "ছেহ দেস", ১০১। "চিন দেস", ২৩৩, নামো চিহিছিল।

Chinese, "ছেহ লোক" ৯২১

coal, "নাপমাটি" ২

compass, "কম্পাচ", ২০

crater, "ক্ৰাটৰ", ৪

Englishman, "ইংবেজি", ১২, "ইংৰাজি", "ইংৰাজ" ১২৮

Frenchman, "ফ্ৰাঙ্কি", ২, Frank শব্দবপৰা ফ্ৰান্স, ফ্ৰিচি, ফ্ৰিচি হৈছিল—অসম।

giraffe, "জিৰাফ অৰ্থাত নাহব কুটুকিলা গহ", ৩৬৪

grape, "লডাপনিলাল", ৮৮। সমস্ত আৰবী-কাঠী-মুৰীৰ "জাৰুৰ"/"জাৰু" শব্দ হ'ল।

gulf, "গল্ফ অৰ্থাত মহাখাল", ৬৯

hour, "হাৰি", ২। এইটো শব্দ অসমত পুৰণিয়েই হৈছিল। "চ হাৰি অৰ্থাত দুপৰ", ১৭, "হাৰি হাৰি" হ'ল।

ice, “পানি মিল”, ৩৯, “পানির মিল” ১০৯। আববী-কাটী মূল্য “বর্ষ” শব্দটো খোঁজতে জোড়া বইছিল যদিও অতি সোনকালেই সি “অবু নোদই”ত সোহাই পমিল, “বব্ব, অর্থাৎ পানি মিল”, ৪৬৯ island, “মাছুমি” মূল্যে সকলো বীণব কথা উল্লেখ করা হইছিল, “বিশ”ক পিছতহে গ্রন্থে কথা বহু। টাইটি মাছুমি, ২, আইচলেও মাছুমি, জামেকা বব মাছুমি, ৪—ওনিবকৈকে সুবজা।

lava, “লাভা অর্থাৎ ভগত জোন”, “পর্বতব ছুই আবু ভাপেবে পমি জোআ বন্দু” ৪। সেই কালত আবু ভাব পূর্বভো “পাহাব” শব্দ অসমীয়াত প্রচলিত নাছিল, শব্দীয়া পর্বভো পর্বত, হিলাজের পর্বত। শব্দেচক গোআবী “ভুগোল-পাঠ”ব দিনবপবাহে হিলাজর পর্বত হৈ ব’ল, কিন্তু নবা পাহাব, গাবো পাহাব আদি পাহাব বুলি ভলব খাপজৈ মাখিল।

Mediterranean Sea, “মুমাভব সাগর”, ১১

mile, “মাইল” (“৫ মাইল অর্থাৎ আর্ই ক্রোস”, ১৪)

navigator, “নাওবেচা”, ২০

oyster, “ঐভব নামে এবিধ ডালব সামুক”, ১৫

Pacific Ocean, “পাচিফিক” ৩১১

rail-road, “মুঁজাব বথ জোআ বেজবদ”, ২, “বেজবদ অর্থাৎ কল বথ জোআ জোব ভাল”, ১০১, “বেজ ভাল” ১৬৬

railway car, “মুঁজাব বথ”, ২, “কল বথ”, ১০১, “ভাপ বথ” ১৬৬

ship, “ভাপব নাও”, ১৬৯, “জাহাজ”, ১৬৯, ২৬১, “জাহাজ নাও”, ২৭৫। “নাও” সংস্কৃত, “জাহাজ” আববী-কাটী-মূল্য; “জাহাজ নাও” হ’ল ইংৰাজীত থাক বোলা হয় translation compound, সেই লেখীয়া।

tide, and ebb, “জোআব ভাটা”, ৭০। “জোআব” অসমীয়াত কিছু পুৰণি, “ভব-চবিত-কথা”ত সাগরত “বোহাব” উঠাব কথা আছে।

United States of America, “আমেৰিকা মিল দেশ”, ১

নতুন জগতবপবা তহা শিক্ষা, চিকিৎসা, আদালত, কার্যালয়, বেংক আদিয়ে বহুতবোব নতুন শব্দ দিলে বা পূর্ণাঙ্গ শব্দক নতুন অর্থ দিলে।

ambassador, বব কটকি (ফেরোআবি ১৮৪৭)

assistant, “সহাই”, ১৫ (জাহাজব কাতানব এহিস্টেণ্ট)

bank, “বেঙ্ক”, “বেঙ্ক গোজা হব”, ৪০৮

captain, “কাতান”, ১৫। মাসামবীয়া বিদ্রোহব কালতে পাশ্চাত্য ধৰণে শিক্ষিত সৈন্যব অধ্যক্ষ বৃহসোহাই-পবীয়া কাতান চজা সোহাই বিখ্যাত।

collector, “কলেটব”, ২৭৬

collectorate, “কালকটবি”, ১৭৩

commission, “কমিস্যন”, ৫৩৯

commissionary, “কমিস্যনবি” ১৭৩

company, “কম্পানি”, ৫১১

council, “কৌন্সল”, ৫৩৯

court, “কচাবি হব”, ১৭৩ (অচমিলা লোকে জাক বোজে সোপদব)। ভাব ভাগ—“কালকটবি চবচবি কৌন্সলবি সেআনি”। কিম্বাবাব সন্নিবাই (বার্ট ১৮৫১) “চুদ্রিব কৌন্স/কচাবি”ব বৰ্ণনা দিছিল।

doctor, “ইংৰাজি বেজ ববুজা” ১০৫৫

exhibition, “বহা দৰ্শন”, ৪৫৫

Government, “সবৰ্গকেট”, ৫৩৯

hospital, “বেজ সাল”, ৭৩, “হস্পিটাল”, ১৪, “হস্পিটাল”, ১৭৪। আজিও “হস্পিটাল” চহি আছে আবু একপ্রকাৰ বডজা “হালপাতাল”ব (হাঁহব বেল পাতালমূলী) অনুকরণ “আল্পতাল”।

insurance, “বিমা”, ৫১১

judge, “জজ”, ২৭৬

law, “কানুন” (কানুন), ২৩। শব্দটো “অবু নোদই”ব বহুত উইকই বহুতকত উহে।

library. “পুথিখানি”, ৭৯

magistrate. “ম্যাজিষ্টেট”, ৩। কথিত অসমীয়াত registered-a ‘বাহেদব’, ‘বাহেদবী’ আৰু magentaই ‘ম্যেজেন্ট’ বুলি জোৰা কুলনীৰ। “ম্যাজিষ্টেট”, ২৭৬

medical college. “মেডিকেল কলেজ অৰ্থাত্‌ প্রধান বেজব কুল”, ৫০। ইতিমধ্যেই (১৮৪৬) ইংৰাজীৰ school শব্দ চিনাকি হৈ পৰিছিল, কিন্তু college ভেত্তিৰাত নাহুত। কিন্তু পিছত “কলেজ” (৫৩৯) শব্দও সোমাইছে।

mint. “টেকচত অৰ্থাত্‌ মাইকি পোজালি সাজ”, ১৫৭। ‘মাইকী পোজালি মন্ত’ আহোম বজাব দিনবে। কিনাবাম সন্নিৱাহিতো “কলিকতাব সুখিয়াতি” পদ্যত (মাৰ্চ ১৮৫১) একখণ্ড কলিকতাব কথারে ‘টাকচাল কৰ্মন’কে দিছে।

museum, “দৰ্শন ঘৰ”, ৬৪৬। পিছৰ ব্ৰিটিশ যুগৰ “বাদুঘৰ” আজিকালিৰ পাবিতাথিকৰ সমন্বত “সংগ্ৰহালয়” নামে পৰিচিত।

office. “অফিচ”, ৫৬১

parliament. “বাজ মেজ”, ২৭৬

police. “পোলিচ”, ৩০৩। আজি-কালি “পুলিচ” হ’ল “আবতী”।

school, “ইচ্ছল”, ৮। “পৰ্হী সাজি” আৰু “কুলো” সমান্তৰাল।

zoo. “পহ গব”, ১; “পহ গ’বাল”, ২১৪; “পহ খোজা চোজ”, ২২১

হাপাখানা অসমত বহাৰ আগবপৰা বঙলা ‘হাপাখানা’ নামটো জনাজাত হৈছিল। “অনুনোদয়ে” পোনৰেপৰা তাক “চাপা খানা”, ২৪, বুলিছিল আৰু “চাপা খানা প্ৰেচ”, ২৪, বুলি translation compound কৰি অৰ্থটো স্পষ্ট কৰিছিল। ‘ন.ল.’ই মাৰ্চ ১৮৪৬ত প্ৰিন্টিং প্ৰেচৰ বিবৰন, অৰ্থাত্‌ হাপাখানাৰ আখ্যান’ কৈছে। ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫০ত ‘চাপাখানাৰ বিবৰন’ত পৰ্য্যায় চিটাই হাপাখানাত ব্যৱহাৰ হোৱা ইংৰাজী শব্দবোৰো বিনাখিথায় ভেৰ্তৰ পৰ্য্যায়ত ব্যৱহাৰ কৰিছে—কেইট (case), কম্পোজ (compose), কৰেক্ট (correct), ফৰ্ম (forme)।

বিশেষকৈ ছাহাব লোকৰ চাংমাইখাললৈ উত্তৰ ভাৰতৰ চাংমাইসকল অহাত হিন্দুস্থানীৰপৰা ভোজন-ঘৰৰ শব্দবোৰ আহে। “খাণ্ডমা”, ১৫; “বাৰ্চি”, ৩৭৫, আদিক কোৱা হিন্দুস্থানী শব্দ কেইআধাব্যমানেও “অনুনোদই”ত (মাৰ্চ ১৮৪৬) ঠাই এটুকুৰা পাইছে—“...হাজৰী লাও। খানা লাও। যোটি লাও। দূখ লাও। মিসৰী দো। খানা খাও। দূখ পিৰো। ...চা বনাও। ...মেজ লগাও। অসমৰ মেজ লাও।” ‘বান্ধনি ঘৰৰ মেজত জি কঁইট কটাৰি’, ২০৪, লাগে তাৰ নামো আধা হিন্দুস্থানী, আধা অসমীয়া হৈ বৈ যায়। সেই কালত অন্ততঃ ছাহাবৰ বঙলাত থকা লবাই “পাইজমা”, ২০০, আদি পাইমৰ সাজ লবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। “বোটি” (>বুটি), “চা” (>চাহ), “আবুত”, ৪৭৮, (arrow-root, এবাবুট) আদি নব্য খাদ্য-পেয়ৰ নব্য নামো চলিবলৈ ধৰিলে।

“আলুৰ”, “বৰক”, “জাহাজ” আদি অলপ সৰুকেচ কৰি কৰি দুৰাৰলিৰ ভিতৰ সোৱাইছিল। সেইদৰে বহুত সহজে, বহুত শব্দ লাহে লাহে ভাৰত প্ৰৱেশ কৰে। আবৰী-কাঠী, হিন্দী-উৰু আৰু আন ‘দেশী’ শব্দও বহুখীয়া হৈ পৰে।

আন্দাজ, ২৭। “অনুনোদই”ৰ প্ৰথম পাততেই একেবাৰেই যুৰুৱা কৰা “এন্দাজ”। হিন্দী, আন্দাজ < কাঠী আমজা, ১৭৬। পিছৰ যুগত “আমোজা”। হি. অমিল, (বহুবচন) আমজা < আমবী এন্দাজ, ১। “আন্দাজ” হুণ্টৰা

কইল, ৮। হি. কৈল < জা.

কইদি, ৩। হি. কৈদী < জা.

কদম, ৫৪১। হি. < জা.

কাবাজ, ৫৪০। আজি-কালি “কুচ-কাবাজ” বোজা হয়। হি. কুচ-কাবাজ < কা. কুচ+কা. কবাজ (জবৰ)

কাবাজ (চক্ৰৰ জগাৰ্ভতা)

কিৰা, ৫৪০, হি. কিৰা

কাত, ৫৪৯, হি. < জা. খাস

আফেমা, ১৫, হি. ধানসার্মী, তুৰ্কা ধান+সার্মী

চহিচ ৪৭৫, হি. সাইস

চবাই, অৰ্ধাত আজহি থকা ঘৰ, ৭০, হি. সবাৰ < ফা.

চাৰিবি, ৪৬৭, তুলনীয়া হি. সংগীন < ফা, সাংগ, সাংগী

চাজা, ১৬৮, হি. সজা < ফা.

চাৰ্জাচি, ৪৭৫, হি. চপবাসী

চাহাব, হি. সাহব < ফা.

চিঠি, শব্দটো যথেষ্ট পুৰণি, কিন্তু নতুন নতুন অৰ্থত তাৰ প্ৰয়োগৰ প্ৰয়োজন হয়, আজি-কালিৰ ‘চিকিট’ৰ অৰ্থত “হাত চিঠি”, ৩২১, আজি-কালিৰ ‘বেলট কাগজ’ৰ অৰ্থত “চিঠি”, ৩৩৬, আবু “পান কৰা ঘৰত সোমোআৰ চিঠি”, ৪৮৫ < হি. চিট্ঠী

চিপাহি, ১৭৩, হি. সিপাহী < ফা.

চৌকিদাৰ, ১৭৪, হি.

তক্কা, ‘সোণৰ তক্কা অৰ্থাৎ ডিমিত পিছিবলৈ গুলফাৰ’, ৬৭, অৰ্থাৎ মেডেল, হি. তপমা, তমগা < তু. তমগা

তবিল, ১৭৩ = তহবিল, হি. তহবীল < আ.

তৰ্জমা, ৬৮, হি. তৰ্জুমা, তবজুমা < আ.

তুফান, ‘ধুমুহা বতাহ বৰ তুফান’ ১৩৩, ‘তুফান ধুমুহা বতাহ’, ২১৪, ২৭৭, হি. তুফান < আ.

থানা, ১৭৩, হি.

পংখা, ১৭৩, হি.

পনিৰ, ২১৮, হি. পনীৰ < ফা.

পল্টন, ১৭৩, হি. < ই. platoon

ফাটক, ১৭৪, হি.

ফাটকিয়া, ৩

বজাৰ, ১৭৩। বহুত দিন পূৰ্বেই শব্দটো আহিছিল। হি. বাজাৰ < ফা.

বৰ্কান্দাজ, ৩। মায়ামৰীয়া বিদ্রোহৰ সময়ৰেপৰা নে তাৰো পূৰ্বেপৰা বজাৰৰ বৰকন্দাজ অসম সোমায়। হি. বৰ্কাংদাজ

বাজি ঘৰ, ৫৩৯, হি. বাজী < ফা. বাজী

বাবচি, ৩৭৫, হি. বাস্তবচী

বিলাইত, ১১১। “এই দেশৰ সামান্য লোকবিলাকে ইউৰপ নাম নে জানে, ইউৰপৰ কথা কোআৰ সময়ত সিহঁতে তাক বিলাইত বোলে; কিন্তু বিলাইত সবদৰ অৰ্থ দেশ বা পৰদেশ।” বজাৰ দিনত বুঢ়াগোহাঁই আদিৰ বৰ বৰ খাতবোৰক বিলাইত বা বিলাত বোলা হৈছিল, এ’ত কাম কৰিছিল বিলতীয়া-বিলতীহঁতে। হি. বিলায়ত < আ.

মৰ্গ, ৫৩৮। সংস্কৃত ‘মহাৰ্ঘ্য’ৰপৰা অহা হিন্দী আদিত ‘মৰ্গ’, ‘মহলা’, অসমীয়াত ‘মৰগ’, ‘মহঙা’ (মহলা ১১২৯)।

মহিনা, ১৭৪, হি. মহীনা

মাচিয়া, ১৭৩, হি. মচিয়া

মাক মাগ, ৪৪৫, হি. মাক < আ. মুজাক

মিভিবি, ১৫, হি. মিত্তবী

মেজ, ১৭৩, হি., ফা.

সান্তা, ৪৬৯। এতিয়া ‘সন্তা’। হি. সন্তা

সাহাব। এই শব্দ অসমীয়াত শব্দবদন্তৰ সমানেই পুৰণি। হি. সাহব < ফা.

সীখা, ৫৪১, হি. সীখা

সিবন্তা, ১৭৩

হজুৰ, হি., আ. হজুৰ

হকুম, হি. হকুম < আ.

হেৰা-সোজা, ১৬৮, ১৪৯, হি. হৰা-পুজা

অসমীয়া ভাষাৰ ঐতিহ্যৰ খাৰাত অৰুনোদই :

“অৰুনোদই”ত ব্যৱহৃত বহুতো শব্দ-ৰূপ আধুনিক লিখিত ভাষাতকৈও পুৰণি গদ্য-পদ্য পুথি আৰু বিশেষকৈ বুৰঞ্জী, কথা-চৰিত আৰু কথিত ভাষাৰ লগতহে মিলে : অনুভৱ, ২০০ (অনুভৱ) ; আগ্যা, ৭ (আজ্ঞা) ; আচই ১২০ (আখা কম ছয়, ৫২) ; ইচা, ৮৮, ১৩৭ (ইচ্ছা) ; উচও, ৪০, উকও ৩৫২ (উৎসৱ, উৎসৱ) ; উপদ্রৱ, ১২০ (উপদ্রৱ) ; এটাহ, ১৬ (অট্টহাস, আটাস, আটাহ) ; এখামবা, ৬৫ (আখামবা) ; এফালি, ৪২ (আফালি) ; এসা, ৩৪, ৪৭, ১৮২ (আশা)। তলৰ ‘নিবসা’ দ্ৰষ্টব্য ১) ; ঐৰ্জ, ১ (ঐৰ্জ, ঐৰ্জ) ; কুপো, ২৪৭ (কপো)। জী, কুপতি) ; থেমা, ৬৬, ৪৪৫ (ক্ষমা) ; গিন্নান, ৭ (জ্ঞান) ; জোঁতি (জ্যোতি, জৱতি, জেউতি) ; টোপনি ৫৯, ১৬৮ (টোপ, টুপালি, ‘মিচালৈ টোপালি বাই’—“গুবচৰিতকথা”) ; তন, ১০০ (স্তন) ; তোমোলাক ১৬, ৩৬১, (টেকিয়াল ফুকন), দন্য ১৯১ (সৈন্য, দইন) ; দায়া, ৪১২ ; দুতিয়, ১৪ (দ্বিতীয়) ; ধোঁৰ্জ, ২২, ৩৩২ (ধৈৰ্ঘ) ; নাক, ১৮৭ (নবকী) ; নাইকিচল ৪৫, ১৬৩, ২৭২, ৪২৩ (নাছিল, নাথাকিছিল) ; নিচইকৈ ৪৫, ৭৭ (নিচ্চকৈ, সম্পূৰ্ণৰূপে) ; নিবসা ৬৫ (নিবাস, ‘এসা কৰাই কৰাই : নিবসা কৰালা’—বনগীত) ; পথুক, ৭০ (পথিক) ; পদ গতিৰে, ৭০—ভৰি গতিৰে, ৬৯ (খোজ কাঢ়ি) ; পহৰ ৩২, ১০২, ১৭১ (পোহৰ) ; প্ৰাচিত, ১১৪, ১৭৮ (পৰাচিত) ; প্ৰাণি, ৬৩০ (প্ৰাচীৰ ; দুৱাৰগাঁৱিলাৰ দিহিঙীয়া বৰফুকনৰ শিলৰ ফালিৰ সংস্কৃতৰ মাজতো Prakritism অৰ নিদৰ্শন হৈ শব্দটো ব্যৱহৃত হৈছে) ; প্ৰিথিবি, ৬২ (পৃথিৱী) ; বৰখুন, ৩০ (বৰ্ণণ, বৰখুণ) ; বাহা, ৩৯, ১৩০ (বাৰ্তা, বাৰ্তা) ; বিডিচাৰ, ২২৪ (ব্যডিচাৰ, ব্যডিচাৰ) ; বুৰা, ১৩৬ (বৃদ্ধ, বুঢ়া) ; ব্ৰিথ, ৬২ (বৃদ্ধ, বৃদ্ধ) ; ব্ৰেথা, ৬৭ (বৃথা, বৃথা) ; মহায়া, ১৩৬ (মাহায়া) ; মানিণা ৫৫৪—মানিখা ৩৫১ (মাজনিণা) ; দ্বিভূ, ১৬, ৭৩ (=মৃত) ; বখ্যা, ৬২ (বক্ষা) ; সম্পতি, ৭ (সম্পত্তি) ; সবিল, ৭, ১০৮, ১২৪, ১৬৮ (শবীৰ)।

“অৰুনোদই”ত অসমীয়া উচ্চাৰণ আৰু ধ্বনি-বৈশিষ্ট্য ৰাখিবৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে যেনে কবিতা লগীয়া। ভাষাত হৃদ-দীৰ্ঘৰ পাৰ্থক্য নাই বাবে পুৰণি পুথিৰ দৰে “অৰুনোদই”ৰো প্ৰায় কেৱল হৃদ স্বৰ ; ণ, ষ, স-ৰ পাৰ্থক্য নাই বাবে প্ৰায় কেৱল স ; দন্ত-মূৰ্খন্য সমান বাবে ন, ণৰ মাজত অকল ন ; জ আৰু যৰ উচ্চাৰণ য’ত একে তাত মাথোন জ ; বেকৰ তলৰ দুটা ব্যঞ্জনৰ উচ্চাৰণ নহয় বাবে মাত্ৰ এটা—এনে এটা ধাৰাত বৰ্ণবিন্যাসৰ সন্মীকৰণ (standardization) কৰা হৈছে—যিটো সন্মীকৰণৰ পুৰণি পুথিত সম্পূৰ্ণ অভাৱ। তদুপৰি ভাষাত বৰ্তমান কিছুমান ধ্বনিতাত্ত্বিক পৰিৱৰ্তন স্বীকাৰ কৰি লোৱা হ’ল। যেনে—

আ > এ : পদৰ প্ৰথম দুই বৰ্ণত আ-কাৰ থাকিলে প্ৰথমটো বিকল্পে এ হয়—এটাহ, ১৬, এখামবা, ৬৫, এদাজ, ১ (আদাজ, ৪৯), এফালি, ৪২, এসা, ৩৪, ৪৭, ১৮২ (< আশা)

ঋ > বি, ইব্, বে : সংস্কৃতৰ ঋ উচ্চাৰণ অসমীয়াত নাই, গতিকে সি সাধাৰণতে বি-জৈ পৰিৱৰ্তিত হয়, কাচিৎ-কেতিয়াবা সেই বি ইব্ হৈ যায়, কেতিয়াবা সি হয় বে—দ্বিভূ, ১৪, দ্বিভি মাত্ৰি, ৭৫৭, দ্বিথিবি, ৬২, দ্বিথ, ৬২। চকুবিভি, ৫৪১। ব্ৰেথা, ৬৭

ও-অ : ক’তোবা এই দুটা স্বৰৰ পাৰ্থক্য নোহোৱা হৈ পৰিছে—বিশেষকৈ ‘টো’ প্ৰত্যয়ত—একে পৃষ্ঠাতে “মবাটৰ” আৰু “সটো”, ১৪০। তুলনীৰ পহৰ, ৩২, কাপৰ

ঐ > অ : দ্বিতীয় বৰ্ণ স্ব-কাৰ-মুক্ত হ’লে পদৰ প্ৰথম বৰ্ণৰ ঐ অ-ত পৰিণত হয়, কেতিয়াবা সেই অ আকৌ ঐ হৈ পৰে—সৈন্য > দন্য ১৯১ > দইন, ধৈৰ্ঘ > ধৰ্জ > ধোঁৰ্জ, ২২, ৩৩২। জামাৰ ‘জৈজাম’ “অৰুনোদই”ত ‘জঁজাম’, ১৩৯।

ৱ : ‘ৱজ’ৰ দৰে উচ্চাৰণ হয়। ১ : জামি য’ত ‘দেৱান’ লেখোঁ ভাত দিয়া হৈছে ‘দেৱান’। পুৰণি বুৰঞ্জী আৰু কথা-চৰিততো ‘ৱ’ৰ এনেভাৱে ব্যৱহাৰ দেখা যায়। ২ : পদান্তৰ ‘ৱ’ৰ উচ্চাৰণ হয় ‘ৱ’ আৰু সেই ‘ৱ’ মাত্ৰ অৱশিষ্ট বয়—অনুভৱ, ২০০ ; উপদ্রৱ, ১২০, উচও, ৪০, উৎচও, ৩৫২, দ্বভাও, ৪৩৮, ৪৪৩, ৪৪৫। ৩ : ঔ, ও, ঔ-ৰ পিছত আ, এ আদি বহিৰ্গত মাজত ৱ-glide নবহে—বনুআ, ৫১০, সুজা, ৫২৫। ওজিৎতন, ১৩, বোজা, ১৬, পোজা, ১০৯, জোজা, ৮১, হোজা ৬৫৭, কোনোএ, ৪৪৩। কবোএ, ৩৯৫।

ৱ : ই-ৰ পিছত ৱ-glide আ-ৰ আগত দিয়া হৈছে, এ-ৰ আগত নাই—বুটিজা, বুটিজা ৩০৫। বিডিএ,

যুক্ত (জ্), জ্ (ক্), হা (হ্য)ৰ সংযুক্ত উচ্চারণ অসমীয়াত নহয়, তাৰ ঠাইত ক্ৰমে গা, খা আৰু জা উচ্চারণৰে আহে, “অনুশোদনে” সেই দেখি লেখাতো সিহঁতক গা, খা আৰু জা কথিলে যিখে—আগা, ৭, প্ৰতিজা, ৩৫৫। বখা, ৬২, সিখা, ১৩৭, ত্ৰিখা, ১৯৯। জাখা, ৪, ৭। পদৰ আদিৰ ক কেতিয়াবা খে হয়—খেমা, ৬৬, ৪৪৫। ভৰপৰা হোতা গৰ স্বৰভাঙি যোনে দিৱ বৃণ হয়—গিৱান, ৭।

ৱ > ৰ : ববখুন, ৩৩, ববখা, ৮৬।

ৱ > ৰ : মানিখা বাতি, ৬৫১, কিন্তু মানিখা, ৫৫৪ (মাননিখা)

আমি স্বত সত্ততে ‘তোমালোক’ লেখোঁ, তাত “অনুশোদনে” সত্ততে আবু চৌকিয়াল ফুকনেও ‘তোমালোক’ লেখিছিল। কোনোটে ৮০, মৰাটে ১৪০, লৰাটে ৫০, মানুহটে ১২৬, ৩০০, ইটে সিটক ১০৪—এনে ‘ট’ৰ (কিন্তু ‘সটো’ ১৪০) প্ৰয়োগ “গুৰুচৰিতকথা” আদিত বহুলভাৱে দেখা পোৱা যায়। এই চৰিত্তত পঞ্জী বিভক্তিৰ চিন ‘তে’, ‘তে’ দেখা পোৱা যায়; “অনুশোদনই”ৰ এঠাইত অন্ততঃ ‘তে’ৰ ব্যৱহাৰ দেখা গৈছে—‘হাততে’ ৪৭০। সম্ভৱতঃ বিবল হ’লেও ই এক কথিত বৃণ। ‘নাই কিচিল’ ১৬০, ২৭২, ৪২০, কথচৰিত, বুৰজীত বিবল নহয়। ‘মাচ’ ৯০, ‘বচৰ’ ৩২৬, ‘আচিল’ আদিৰ চ আজি আচুৱা লাগিলেও পুৰণি পুথিত আচুৱা নহয়। প্ৰকৃততে, ওপৰত পঞ্জীকৃত শব্দৰ গঢ়বোৰ পুৰণি পুথিৰ কোনো নহয় কোনো ঠাইত পোৱা যায়। কিন্তু পুৰণি যুগত ভাষাৰ অভিধান বা ব্যাকৰণ নথকাত এই গঢ়বোৰৰ সৰ্বজনস্বীকৃত একেটা আদৰ্শ নাছিল বা ঘোষিত কোনো নীতিও নাছিল। সেই বুলি অস্বাভৱিকভাৱে বাস্তৱ কৰিছিল, সিও নহয়। নহ’লে ঘূৰাৰি বৰকেচক গুবুজনে বৰ্ণাশুদ্ধিৰ বাবে অমুদু তিবন্ধাৰ নকৰিলেহেঁতেন।^১

পুৰণি অসমীয়া পুথিবোৰৰ নিজস্ব, ‘অসংশোধিত’ আভিধানিক বৃণবোৰত লগত (কাৰণ সেয়েহে সিহঁতৰ প্ৰকৃত বৃণ, আধুনিক পণ্ডিভেই বা অপণ্ডিভেই ‘শুধৰাই’ লোৱাৰ পিছত সি ‘শুধৰাওঁতা’ৰ ভাষাৰ বৃণহে পৰিগ্ৰহ কৰে) “অনুশোদনই”ৰ ভাষা-বৃণ তুলনা কৰিলে দুইটি দুইবোৰ কিমান ওচৰা-উচৰি সহজে বুজিব পৰা যায়। যথোন এখন পুৰণি পুথি, “গুৰুচৰিতকথা”ৰ কেইটামান শব্দ ওপৰত উদ্ধৃত “অনুশোদনই”ৰ শব্দতালীৰে মিলাই চাওক : আচাৰি (=৩৩, বুৰজীতো এই বৃণ লভা) ৫, আদপাচ (=৪৩) ৫, অনঠ (=৭৩) ৫ (তু’ অৰ্দ্ধই=৫৩ অ১২০), ইচা/ইছা ৫১, ৪, ২০, এটাহ ৫৭০৮, এৰা (=আশা) ৫২০১ (তু’ ৰো ৫৬৫, একাল ৫৮৬০, একাৰ ৫০০৮), কাকলা ৫০০৫, ফোমা ৫, দুতিৱ ৫ ১৪, ২০৬, জোতিৰ ৫০২, জোতি ৫০১৭, জোবন ৫১১৯, টোপাল (=টোপ, টুপাল) ৫২৬২, তন ৫০২, দলা ৫১০৫৬, দাৱা/দাৱা ৫৪৮১, ধোৰি ৫৫, ১৪, নাকি ৫২৮০, নাইকি ৫৮৬৮, নিচই ৫, পখুক ৫০২৮, ১১৫, পহৰ ৫২৬৯, ৪০৭, প্ৰাচিত ৫০৪১, ৭৬২, বুৰা ৫২০০, ৪০২, বাৱা ৫, বিলাইত ৫৬১৪, বিচিতাৰ ৫১১৬, ১৭, মছা (=মাহা) ৫৬৮, ৬৯, ৬২২, মত ৫১৭০। অসমীয়া ৫ উচ্চারণ পাবৰ কাৰণে “অনুশোদনে” স-ত য বোণ দিয়া দৰে (ব্ৰিটিশ অ৭০৭, কাৰ্বোভাল অ৭০৭,) চৰিত্তৰ্নিত ৭, স-ত য বা ৱ-ৰ সংযোগৰ কথা মন কৰিব লগীয়া (বাইখা ৫২, তসৰ ৫১১, ৱৰ ৫১৬=৫৮ ৫০০=সৰ ৫)। আধুনিক নিচন্যৰ্থক-টো-ৰ পৰিৱৰ্তে “অনুশোদনই”ৰ দৰে চৰিত্তৰ্নিততো যাজে যাজে-ট-ৰ ব্যৱহাৰ কৰা ওপৰত কৈ আহা হৈছে। ৫মী বিভক্তিৰ চিন কৰি “অনুশোদনই”ত তেঁ অৰু চৰিত্তত তে, তেঁ, দুইটাৰ ব্যৱহাৰ উল্লেখো কৰা হৈছে। চৰিত্তত স্মিৱাত-তে আবু-হে, -চিল আবু-হিল সৰ্গ।

পুৰণি অসমীয়া পুথিত ভাৰাটোৰ নাম বিশেষ বৃণত ক’তো পোৱা নাযায়; ‘ভাৰা’ বুলিলেই

১“অনুশোদনই”ৰ সৰ্বীকৃত (standardised) ভাষাৰ আদৰ্শবৰণা চাৱেও কাকতখনত সন্ধানমাত্ৰ অধিকাৰত কিছুবে দেখা নোসোমাইছিল এনে নহয়। ফেব্ৰুৱাৰী ২০, নু সুমাল ৪৮, চোত মাহ, কৈজাণ ১৬৮, দেখোআৱে ১৭৯, যুৱে ১৭৬, আনখোনিৰ ২১২, পুআজি ৩৫৬ আদি সেইভাৱে প্ৰবৰ্ত্তন নহয়।

“অনুশোদনই”ৰ বৰ্ত্তন ক’টৰ আদৰ্শবৰণ আদৰ

আজি অচিনাকি নহয়। তাৰ ভিতৰত দুটা দ্ৰব্যক মন কৰিব লগীয়া : (১) প্ৰথম পিঠিতে ‘প্ৰীতীৰ্ণতি’ৰ প্ৰী একক। (২) ৯ খুজাবৰৈ ‘জ’ দ্ৰব্যকটো ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে—জদৰত, ৬০—বোধ হয় ঠিক টাইপৰ অন্তৰ্ভুক্ত আবু সত্তৰতঃ সঁচিগতীয়া আবু প্ৰচলিত বৃণৰ স্ৰবণত।

হয়তো তাই চিনাকি। কোনোমতেই 'দেশী ভাষা' বুলিলেও বুলিব পারিবিহীন। অতীতকালীন বঙ্গদেশের ভাষা কখনো বুলি প্রায় কখনোই ছিল না। ১৮০০-এর দশকগুলিতে "দেশী ভাষা" বোলা হইতে আরম্ভ হয়। "অনুমান"ই বা আপ-বসন্তে কিছু 'অসমীয়া ভাষা', 'অসমীয়া লোক' নাম লগত হৈ ওলাই জা নাছিল। 'অসম কবিতা' (অ০৬৫ : আগষ্ট ১৮৪১), 'অসম ভাষা' (অ০৬০ : আগষ্ট ১৮৫০), 'অসম হতে কথা' (অ০৭৮ : অক্টোবর ১৮৫০) বুলি ভাষাটির চিনাকি দিবস বহু কখনোই ছিল। মানুহের উদ্দেশ্যে 'অসম মানুহ' (অ ০৬৫-০৬৬ : আগষ্ট ১৮৪১), 'অসম লব', 'অসম দেশি লোকবিলাক' (অ ০৬৫ : আগষ্ট ১৮৪১)। 'অসমীয়া বিলাক' আখ্যা (অ০৮০ : নবেম্বর ১৮৪৮) মানুহের ব্যবহারে পূর্ববর্ণিত ব্যক্তির হইল কিছু জাত এটা গ্রেব আনু সীমা আছিল, সেই কথা অসম/অসম/অসম ব্যাকরণের কল্পনায় ব্যাকরণ প্রকাশন করা যায়। মাজিক কামবন্দ লোকে 'অসমীয়া' বুলি ব্যবহার (গুট, ৬২১) বুলিব পারি। "অনুমান"ই বা দ্বিতীয় বছরে 'অসমীয়া মানুহ' (অ০৮৮ : জুন ১৮৭৭) নাম দেখা যায়। ১৮৪১ত চৌকিয়াল মুকলম "অসমীয়া/অসমীয়া লবাব মিত্র" ওলাইছিল। "অনুমান"ই বা ষষ্ঠ বছরে 'অসমীয়া লোক' (অ০১৬ : জানুয়ারি ১৮৫১) দেখা যায় আনু সোনকালেই 'অসমীয়া লোক' (অ০১০ : আগষ্ট ১৮৫২), আন কি 'অসমীয়া বাণিজ্য সমাজ' (অ০১২ : জানুয়ারি ১৮৫২), বোলা হৈ থাকে। আন কি, 'অসমীয়া-ব্যাকরণ' (অ০১০১ : এপ্রিল ১৮৫৪) আখ্যা গৃহীত হইল আনু 'অসমীয়া ভাষা' (অ০১২৪২ : নবেম্বর ১৮৫৪) সমাধাণ কথা হৈ পাবে। ইংরেজীতে এইবিলাকের বহুত আগতে মানুহ আনু ভাষা Assamese/Assamese নাম দি চিনাকি কবিলে ধবে ছাড়াই লোক।

আখব-জোঁটনির জোঁট : পূর্বনি অসমীয়া বীতি :

কোনো কোনো লোকের এক প্রমাণাত্মক ধারণা আছে যে পূর্বনি অসমীয়া ভাষার আখব-জোঁটনি আনু আধুনিক অসমীয়া আখব-জোঁটনির মাজত কোনো পার্থক্য নাই আনু কেবল মাত্রে মাত্রতে এই সনাতন বর্ণিব্যাসব ব্যতিক্রম ঘটাইছিল আর্মেনিয়ান বোম্বেই পাদুতিকলমে। পূর্বনি বর্ণিব্যাসব জ্ঞানব অভ্যাসতে এই প্রণী পণ্ডিতব ভ্রম-প্রমাণব সূচিত হইতে। কখন, কখন সকলো পূর্বনি পুথিক হুপাশালত হুপা কবি কিতাপ-বুগে উল্লিখ্যতে আধুনিক বর্ণিব্যাস-বীতিতে পারিভ্রম কবি লোকা হৈ আছিল; পূর্বনি আখব-জোঁটনি সেই কিতাপবোঝত নাথাকে। আধুনিক সমাধাণ পাঠক আনু সমাধাণ পণ্ডিতেও এই পারিভ্রমিত (doctored) পাঠতহে পূর্বনি গ্রন্থবোঝ প্রায় পড়ে আনু সেই বাবেই অসমীয়া বর্ণিব্যাসব বিষয়ে তেওঁলোকব সনাতনব বিভ্রান্ত ধারণাটো ওগড়ে। অথি কি, পূর্বনি পুথিব পাঠ দেখা পালেও সিলকলে অসমী পায়, তক অনুভূ বুলি জ্ঞান কবে, আনু অন্তত তাক কিবা এক চিহ্নাঙ্কিত নিয়মব শিখিলতা বুলি ভাবে। কিন্তু এনে কিাকব মানবও কি ? পূর্বনি কালত অসমীয়া ভাষাব ধবা-বন্ধা লিখিত ব্যাকরণ নাছিল, অভিধান নাছিল। বর্ণিব্যাসব বিষয়ে পুথিতে পুথিতে কিছু অমিল হোয়াটো সেই বাবে স্বাভাবিক। এনে অমিল আজিব ব্যাকরণ-অভিধানব মুগড়ে কোনো নাই ? পুথিত লিপিকান-প্রমাণব কথাও অমি পাইব নালাগিব। তহানি মাত্রসেই বুলি বুলি কবি "ভিত্ত-অসমীয়া" লিখা বাবে দুখাব বহুকালক দশা নাছিল কোনো ? কিন্তু সকলো অমিল-মিলব মাত্রতে পূর্বনি অসমীয়া ভাষাব নিজব এক আনব বর্ণিব্যাস নিম্ন নিবৃপিত হ'ব পায়, বিটোব লকত বলা বা হিন্দী বর্ণিব্যাসব বা আন কি সঙ্কটবো নিবৃপিত সায়া বিব্যাটো এক অকৃত চিত্তা হ'ব। এই অসমী নিজব পূর্বনি অসমীয়া ভাষা-বুগ অবলম্ব এতিয়াও অকৃত হোয়া নাই বুলিব মনে। কিন্তু ভেদে বৃপ পারিভ্রমিত (tampered) কবি লৈ পূর্বনি অসমীয়া ভাষাব অভিধান আনু ব্যাকরণ নির্মাণ কবিলে সি উদ্ভব হ'ব পাবে। পূর্বনি পুথিব পাঠবপাই সেই অভিধান-ব্যাকরণ নির্মাণ হ'ব লাগিব।

কিন্তু এই বিষয়ে সতর্কত পণ্ডিত অসমী অতি কথ। পাঠ-সমীক্ষণ (Textual Criticism) ধাওয়া নোহোয়া বা সেই ধাওয়া কবিলে সনাতনকালেই এই বিষয়ে কৌতুহল মুক হৈ উঠে। পূর্বনি পুথিব কবিল পাঠ কবি হুপা কবি পূর্বনি সাহিত্যব পুথি অসমী অতি কথয়ে প্রকাশিত হৈতে।

এই বিজ্ঞান পথ-প্রদর্শক বুলি ক'ব পাৰি এক বৈজ্ঞানিক-দৃষ্টি-সম্পন্ন সম্পাদক কালিদাস মেধিক। তেওঁৰ সম্পাদিত “প্রজ্ঞাদ-চৰিত্ৰ”ত (১৯১০) আৰু “অক্ষরলী”ৰ (১৯৪৮) অক্ষরকৌশলিত পুৰণি পুথিৰ পাঠকে বৰা হৈছে। ১৪৬১ শকৰ বুলি সাব্যস্ত কৰা পুথিবৰপৰা অবিভক্তভাৱে সংগৃহীত শব্দবোৰৰ “শ্রীমদ্ভাগৱত দশম স্কন্ধ (আদি ছোৱা)”ৰ প্ৰথম যুগ্মত (৪৯৪ শব্দবান্ধ) কালিদাস মেধি, শব্দচক্ৰ গোষাঙ্গী আৰু পুৰণি বৰ্ণবিन্যাসৰ স্বকীয়তা দেখা পোৱা আনসকলৰ উল্লেখনত সাহস গোটেই হৰিনাবায়ণ দত্ত বৰুৱাই পুৰণি আখৰ-জোঁটনি ৰাখিছিল। ভাষাৰ ফালবৰপৰা বিশেষ ধ্যানযোগ্য পীতাৰুৰ কবিৰ “উষা-পৰিণয়” সম্পাদন কৰোঁতে (১৯৫১) আমিও প্ৰাচীন বৰ্ণবিन্যাসকে বৰা কৰিছো। সাধাৰণতে পুথিৰ ভাষা তথা বৰ্ণবিन্যাস মূল স্থানাৰ সময়ৰ পিছতো অনুলিখনৰ সময়ত পৰিৱৰ্তিত হোৱাৰ সম্ভাৱনা থাকে। অনেক সময়ত মূল লেখকৰ হাতে-লিখা বুলি দাবী কৰা পুথিতো (autograph copy) সন্দেহৰ ঞ্চল থাকিব পাৰে। কিন্তু তাম্ৰ, শিল আদিত কটা ফলিৰ পাঠে লেখাটোহঁতৰ নিজৰ তাৰিখৰ ভাষা আৰু বৰ্ণবিन্যাসক সঁচত মাৰি ধৰি ৰাখে। এই দৃষ্টিকোণবৰপৰা চালে আমাৰ ভাষা সম্পাদিত “প্ৰাচ্য-শাসনাবলী”ৰ (১৯৭৪) অন্তৰ্গত এই এই-সংখ্যক ছন-তাৰিখ লগা তাম্ৰ ফলিখনিৰ পাঠ আৰু বিশেষকৈ চিত্ৰফলকবোৰৰ (facsimile) পাঠৰ চৰম মূল্য একোটি আছে : ফলি ১২৮ (বংশবৰ ব্ৰহ্মৱ ১৬৩৯ শক), ১৩০ (যৌতুক-স্বৰূপ ব্ৰহ্মৱ ১৬৪৮),—(দীৰ্ঘেশ্বৰী-ব্ৰহ্ম ১৬৬১), ১৩৪ (কৌৰবভাগ-পূৰণাবৰ ব্ৰহ্মৱ-ধৰ্ম ১৬৬৩), ১৩৫ (বজ্জালীৰ বিসিকৃষ্ণ ১৬৬৪), ১৩৭ (দীৰ্ঘেশ্বৰ-ব্ৰহ্ম ১৬৭৬),—(দীৰ্ঘেশ্বৰী-ব্ৰহ্ম ১৬৭৯), ১৩৮ (পূৰণাব আদিৰ দেৱ ১৬৮১),—(বিৰি মোকাম ১৬৮২), ১৪০ (বিশ্বনাথ ১৬৯৬), ১৪১ (পশ্চিমপাৰ আদিৰ ব্ৰহ্মৱ ১৭০১), ১৪৪ (অদানী নাও-মুদৈ ১৭০৫),—(যৰাঙ দেৱীঘৰ ১৭০৫), ১৪৬ (বেলতলা ১৭১০), ১৪৮ (কটকী-নিয়োগ ১৭১৪), ১৫০ (পাইক-ব্ৰহ্ম আৰু হৰগ্ৰীৱ-মাধৱলৈ দান), ১৫৪ (বতাকুছীয়া-দুৱৰীয়া-নিয়োগ ১৭৪২), ১৫৫ (পশ্চিমপাৰৰ ব্ৰহ্মৱ ১৭৪৩)। প্ৰাচীন বৰ্ণবিन্যাস-অধ্যয়নৰ বাবে এতিয়াও অজ্ঞপ্ত পুথি আৰু ফলি পাবি আছে।

এই সকলোবোৰ আৰু তেনে আন আন মূল পাঠ আগত লৈ প্ৰাচীন বৰ্ণবিन্যাসৰ এক স্বকীয় মানদণ্ড আৰু তাৰ ইতিহাস নিৰ্ণয় কৰিব পৰা যায়। এই কৰ্ত্তকৰ কাৰ্যটি কৰোঁতে কেইটামান কথা মনত ৰাখিব লগীয়া হয়। যোঁতলা এটা ভাষাবৰপৰা আন এটা ভাষালৈ শব্দাবলী আছে, তেঁতিয়া শব্দবোৰৰ উচ্চাৰণ আৰু ৰূপ নতুন ভাষাটোৰ ভাষাহে নিয়ন্ত্ৰিত হয়, মূল ভাষাটোৰ ভাষা নহয়। সংস্কৃতবৰপৰা অসমীয়ালৈ অহা শব্দবোৰৰ ভিতৰত অনেকখিনিয়েই বিবিধ মধ্য ভাৰতীয়-আৰ্য বা প্ৰাকৃত স্তৰৰ মাজেদি ৰূপ সলাই সলাই আহি একোটা তন্ত্ৰৰ ৰূপ লৈছে ; এই ৰূপ সংস্কৃত বা প্ৰাকৃতৰ নিয়মৰ ভাষা নিয়ত নহৈ আধুনিক ভাৰতীয়-আৰ্য অসমীয়াৰ উচ্চাৰণ-ৰীতি আদিৰ ভাষাহে অনুশাসিত হ'ব লাগে। এনে তন্ত্ৰৰ শব্দৰ আদি-মূল সংস্কৃত ৰূপত দন্ত্য-মূৰ্খন্য বা হৃষ-সীৰ্ষ আদি বিশেষৰূপ থকাৰ ভাষা তন্ত্ৰৰ ৰূপটোও স্থিৰীকৃত হোৱাৰ কোনো ঐতিহাসিক-বৈজ্ঞানিক ভিত্তি নাই—যিটো ৰীতি আধুনিক অসমীয়া লেখাত একপ্ৰকাৰ arbitration বা প্ৰক্ষেপৰ ভাষা সাধিত হৈ আহিছে। যিবোৰ শব্দ চেহেৰাত তৎসম অৰ্থাৎ সংস্কৃতৰে একে কৰি মিলাই আমি আজি-কালি লিখোঁ বা পূৰ্বতো লিখা হৈছিল, তাৰো উচ্চাৰণ যদি অসংস্কৃত আৰু অৰ্বাচীনহে, সিহঁত তৎসম বুলি পৰিগণিত নহৈ অৰ্ধ-তৎসম বা তাৰো তলৰ শাৰীতহে থিয় হ'ব লাগে। পুৰণি পুথিত এনে বিচাৰেই চলিছিল ; আমি আজি-কালি যিবোৰ সংস্কৃত নাম সংস্কৃতৰ দৰে লিখোঁ, তাতে পূৰ্বণিত অসমীয়া ৰীতি প্ৰচলিত হৈছিল।

কালিদাস মেধিৱে তেওঁৰ “প্রজ্ঞাদ-চৰিত্ৰ”ৰ পাৰ্জনিত কৈছিল,—“কবিৰ ভাষা সংস্কৃতমূলক কিন্তু বৰ্ণবিन্যাস সম্পূৰ্ণ প্ৰাকৃতিক। জোজন, ব্ৰেক, ষঞি আদি শব্দৰ বৰ্ণবিन্যাসেই তাৰ প্ৰমাণ। অৱশ্যে ইয়াত যে নকলকাৰকৰ হাত নাই এনে কথা আমি কহা নাই ; কিন্তু নকলকাৰকৰো যে প্ৰাকৃত আহি আছিল ইও এটা প্ৰাচীনৰূপৰ প্ৰমাণ।” আকৌ, “উচ্চাৰণ আৰু বৰ্ণবিन্যাস। — প্ৰাকৃতৰ সময়ত সংস্কৃত শব্দাবলীৰ বি বৰ্ণবিन্যাস-বিদ্ৰাষ্ট ৰ্ণিছিল প্ৰজ্ঞাদ চৰিত্ৰত তাৰ চিন পূৰ্ণ-দ্বাৱাত দেখা যায়। কিন্তু উচ্চাৰণৰ প্ৰাতি দৃষ্টি কৰিলে জানা যায় অসমীয়া উচ্চাৰণ সেই কালতে বজালী, হিন্দী আদি ভাষাৰ বৰ্ত্তমান উচ্চাৰণৰ পৰা

সম্পূর্ণ পৃথক আছিল। পুথিব শব্দারলীত বর্ণবিম্ব্যাসৰ ব্যতিক্রম হুৱা সৰ্ব্বোত্তম উচ্চাৰণত অসমীয়া বিবেকৰ সম্পূর্ণ বঞ্চিত হইছিল। প্রাকৃতৰ ‘শবোঃ সঃ’ সূত্র প্রায়ে বঞ্চিত হইছিল। কিন্তু এই কথা ব্রহ্মত স্বাধৰ লগে বে অসমীয়া ‘স’ৰ দৰে উচ্চাৰিত হুৱা ‘শ’ আৰু ‘ব’কহে সলাই ‘স’ কৰা হইছিল ; অন্যত ‘ব’ৰ উচ্চাৰণ ‘খ’ আৰু ‘খ’ৰ উচ্চাৰণ ‘ব’ দি দেখুৱা পাইছো। মূৰ্ধ্য ‘ণ’ আৰু দীৰ্ঘ ইকাৰ আৰু উকাৰো পুথিত প্ৰায় নাই। ‘ব’ আৰু ‘হ’ৰ উচ্চাৰণ অনুসৰি নামখৰি সল্লয় বৰদ্ব্যত হুৱা দেখা যায়।” আৰু “শেষত কওঁ এই পুথিব মূল ৰেলে পাইছো, তেনে লেখিছো। কবিৰ ভুল শুল্ক কবিৰ আমাৰ বিদ্যাও নাই, সাহো নাই। অৱশ্যে নকলকাৰক বে মাজে ২ অশুদ্ধ বর্ণবিম্ব্যাস দিছে এনে অনুমান কবিৰ বহুত কাৰণ আছে। ওখাপি— দেৱতাই ব’ত পাৱ দিব সন্মুচিত হয় তাত নৃশংসৰে বেগে প্ৰবেশ কৰে (fools rush in where angels fear to tread.) কথা মই প্ৰমাণিত কবিৰ নুখুজো।” কিন্তু আজি তাক প্ৰমাণিত কবিৰ খোজা লোকৰ অভাৱ নাইহে। এই বিষয়ত আমি মেথিতক পিছ পৰা বিমৰ্ষ হৈছো। মেথিৰে বিবেক “প্ৰজ্ঞাদ-চৰিত্ৰ” পুথিব বর্ণবিম্ব্যাসৰ বৈশিষ্ট্য বুলিব খুজিছে, সেইবোৰ এখন পুথিব বৈশিষ্ট্য নহয়, কম-বোহি সকলো পুৰণি অসমীয়া পুথিতে দেখা পোৱা যায়। “প্ৰজ্ঞাদ-চৰিত্ৰ”ৰ পিছত “অক্ষারলী”ৰ অকৰখিনি সগ্ৰহ কৰোঁতে তেওঁ সেই কথা নিশ্চয় উপলব্ধি কৰিছিল। বিশেষকৈ অকৰৰ ভাষা হ’ল অসমীয়া সাহিত্যিক ভাষাৰ বিশিষ্ট এক ভাগি—ব্ৰজাৱলী ভাষা বা অসমীয়া ব্ৰজবুলি। সেই ভাষাকো আধুনিক অসমীয়াৰে চামিল কৰিবলৈ বিচৰাটো ভুল। মেথিৰ পাঠত কিন্তু সেই কঠিন ভাষাটিৰ বৈশিষ্ট্যবোৰ সুস্বৰ্ণকৈ সংৰক্ষিত হৈছে। হৰিনাৰায়ণ দত্ত বৰুৱাই ৪৯৪ শব্দৰাকৰ সংকলণ আদি-দশমত পুৰণি পুথিব পাঠ অবিকলভাৱে ৰাখিছিল। এই বিষয়ে তেওঁ ‘নিবেদন’ত কৈছিল, “পুথিখনৰ বানান বিষয়ে বিশেষ ধন কৰিবলগীয়া এই যে—ইয়াত ‘স’ৰ প্ৰাধান্যই বোহি ; দীৰ্ঘ ইকাৰ দীৰ্ঘ উকাৰ বৰ কম, বেয়মুখ জাখৰ ক’ৰাত ক’ৰাত ঘিষ কৰা নাই ; বিশেষকৈ বেয়মুখ ‘ব’বোৰ প্ৰায়ে ‘খ’ কৰি ৰাখিছে ; যেনে ‘সূৰ্য্য’ক ‘সূৰ্য’, ‘ভাৰ্য্য’ক ‘ভাৰ্য’, ‘কাৰ্য্য’ক ‘কাৰ্য’ আদি বানানেৰে লিখিছে। আন আন ‘য’ৰ ঠাইত প্ৰায়ে ‘জ’ লিখিছে। মূৰ্ধ্য ৭, ট আদিৰ ব্যৱহাৰো বৰ কম। ‘পাছ’ৰ ‘ছ’ প্ৰায়ে ‘চ’ লিখিছে। চ, ছৰ বিভ্রমতা প্ৰায়ে ৰখা নাই। একাবান্ত ক্ৰিয়াবোৰ প্ৰায়ে একাবান্ত কৰিছে—যেনে ‘কৰে’—‘কৰৈ’, ‘পিয়ে’—‘পিয়ে’ ইত্যাদি। ‘ট্টো’ ‘তু’ লিখিছে, যেনে ‘তুঙ্গ’ ; কিন্তু ‘পিতৃ’, ‘মাতৃ’ৰ ‘তু’টো ‘দৃ’ কৰিছে, যেনে ‘পিতৃ’, ‘মাতৃ’ ইত্যাদি। ‘গোষ্ঠ’টো প্ৰায়ে ‘গোষ্ঠ’ কৰিছে। সেইদৰে ‘উৎসুক’ক ‘উৎসুক’, ‘অজ্ঞান’ক ‘সচ্চ’, ‘উচ্ছল’ক ‘উচ্চল’, ‘পদ্ম’ক ‘পদ্ম’ আদি কৰিছে।”

এতিয়া মেথিৰ “প্ৰজ্ঞাদ-চৰিত্ৰ”ৰপৰা দুটি অংশ তলত উদাহৰণ-ৰূপে দাঙি ধৰা হওক [পুথিব ধৰণত কলোনবিলাক আঁমি লগাই দিছো।]—

কমতা মণ্ডল : দুৰ্জননাৰায়ণ : নৃপবৰ অনুগাম। তাহান ৰাজ্যত : কল্প সবৰতি : দেৱজানি কম্যা নাম ॥ তাহান ভনন : হেম সবৰতি : প্ৰবৰ অনুজ ডাই। পদবন্ধে তেহো : প্ৰচাৰ কৰিয়া : ৰামন.পুৰাণ। চাই ॥ আত জনন্তবে : মাথৰে বোলন্ত : মনে কবি আসখ্য। যিৰণা বিবক : কিমতে ৰমোহো : ৰপাৰ্ত্ত একো উদিস ॥ পুৰ্বে হিৰণ্যক : হৰে ৰব দিলা : কিচোতো নাহি মৰন। কেশৱৰ চক্ৰ : ৰত্ন জালি কৰি : জত জাচে অজ্ঞান ॥ দেৱ অসুৰত : একোত নগৰে : জচেন জচেন কাই। কতো বেজি হৰি : ব্ৰহ্মত ভনিয়া : পাইলন্ত কিচো উপাই ॥ অৰ্জ কজৱৰ : সিংহৰ সন্স : অৰ্জেক অনুস্য কাই। হেন কণ ধৰি : দেৱ চিবিহৰি : সতিৰ পোষ্ট ৰত্নাই ॥ / হিৰণ্যকে বোলে অৰে সুন বে বৰ্ণব। পুনকপি নিসিৰোহো ভোহোৰ উত্তৰ ॥ বোলা জে সৰাবো পায় জাচে দামোদৰ। সবে লোকে নোহে কিয় ভাক সমসৰ ॥ কেহো সুধি কেহো দুখি বহন্ত জন্তৰ। কেহো কাক ৰায় কেহো কৰন্ত নকৰ ॥ কেহো হৰি-ভক্টে চৰে ৰংকটুৰি সোঞ। কেহো কেহো জনে কিয় ভুগক নগাৱে ॥ কেহো ভুজে ৰোজ কেহো [জনে] ভুজে থিব। কেহো জে ক্ৰীতন্ত হোৱে কেহো হোৱে চোৰ ॥ একৰ জিত্তন হৌক সৰাবে জিত্তন। দেকৰ মৰন হৌক সৰাবো মজ্জন ॥ একৰ ভোজন হৌক সৰাব ভোজন। তেবে জনা সৰাবো আচন্ত নাৰায়ণ ॥

দত্ত-বৰুৱাৰ দশমত (৪৯৪ শব্দৰাকৰ) গোপী-উত্তৰ-সংবাদ খণ্ডৰপৰা মাজে মাজে এৰি কিছু দাবী উদ্ধাৰ কৰি দিয়া হওক :-

সিন্তো গোপিসত্ত মোৰ প্ৰানভো অধিক । সূনা সখি ভাসন্যৰ শ্ৰেয়তকটিক ॥ পৰম বিহ্বলভাৱে মোৰ গুণ গাই । কেনে কেনে মোক মাত্ৰ শ্মবি মুৰ্ত্তা জাই ॥ গোপিসৰে বাখি আছে জিকাৰনে প্ৰান । বাহুত উত্তৰ সূনা ভাৰাৰ নিদান ॥ জিকাজত আইজো মঞি মথুৰা পুৰিক । মাতিয়া প্ৰবোধ দিলো সমস্তে গোপিক ॥ মোৰ বাক্যে গোপিসৰ আছে আসা কবি । আসিলন্তে পৰা পুনৰপি প্ৰাণ হৰি ॥ মোৰ গুননাম যিনে জান কথ্য নাই । মোতে প্ৰান সুপ্তি গোপি জিৱে সমুদাই । জদি নিজ দেহাত আচিল হন্তে চিত । মবিলয় হন্তে পুড়ি বিৰহবহিত ॥ হেন জানি সত্তবে চলিয়ো গোপপুৰ । বচন সন্দেহ কৈয়া কৰা দুখ দুৰ ॥ জপ্যাপি নিৰ্গুন জন্মবহিত ইয়ৰ ॥ তথাপিতো প্ৰকৃতিক কৰাই সচেতন । কৰান্ত গুনৰ হাতে ব্ৰজন পালন ॥ সাখি হুয়া হৃদয়ত আপুনি বহিলা । পৰম ঈশ্বৰ কৃষ্ণ তান এহি লিলা ॥ জত জিৱবাসি ইয়ো কৰ্তা অভ্যন্ত । নাহি কৰ্ম্ম জানা পৰমাৰ্থ বিচাৰত ॥ কৃষ্ণ বিতিবেকে একো বস্তু নাহি জানা । সমস্তে জগত কৃষ্ণ হেন মনে মানা ॥ জেন কৃষ্ণসৰ হৰিনৰ ভাৰ্যাগনে । ব্যাধৰ সুনিন্দা গিত উদ্ধাৱল মনে । তাকে সত্য মানি ধাই জাই কৰি কৃড়া । তাৰ সৰে ফুটি জানি পাচতেসে পিড়া ॥ সেহিমতে ফুটিল কৃষ্ণৰ কথা সুনি । কৰিলো সজাত আমি পাচক নুগনি ॥ তাহান নখৰ ঘাৱ লভিচো বহত । কৃষ্ণকথা এড়ি আন কথা কহ দূত ॥ পুড়ি আচো আমি আতি বিৰহব হুই । আমাক জিয়াইবা দুনাই কৃষ্ণে কৰে ছুই ॥ হুড়াইবন্ত প্ৰান পুনু মথুৰ বচনে । ইন্তে জেন জিয়াত বনক বৰিমনে ॥ আমি বনচৰী আনো ৰাজভাৰ্যাগণ । লক্ষ্মিৰ স্বামিত তাত কোন প্ৰয়োজন ॥

কাব্য-গুণধৰপৰা আবু বহুতো উদাহৰণ দিব পাৰি । ব্ৰিটিশ-পূৰ্ব যুগত কাব্যৰ ভাষাতকৈও বুৰঞ্জী আবু কথাচৰিত-বংশাৱলীৰ ভাষাহে কথিত ভাষাৰ প্ৰকৃত প্ৰতিভা । এনে ভাষাৰ সুন্দৰ নিদৰ্শন ডক্টৰ কাকতি-সংগৃহীত “গুৰু-চৰিত-কথা”ৰ পুথিধৰপৰা তলত দুটি ছেদ তুলি দিয়া হৈছে ।—

আবু মাউতৰ জন্মানন্দ আতৈ চাহনিভ গৃহ : ৰাজ্যৰ ঘেহৰ মনধ্বজ হাতি বুজাইচিল : হাবি ৰাতিদিনে তিনিদিনলৈ ফুৰাইচিল : বিৰকত লাগি বোলে এনে দেৱৰ দুৱন্ত ভাৰতবৰ্ষ ধন্য কলি জাই হাতে চাপৰ দি : বোৰ্ধে এই তিনি দিনে মৰা হলে ভাৰ্ষী পুত্ৰে কোনে ৰাখিলে হতে মিচা সৰে অম্বাশ্বত : এই বুলি চৰ এৰি ভটিয়াই গৈ গুৰুজনক পাই ধৰ্ম্ম লভি আচে হৰিভন গাই সেৱক[ক]ৰ সঙ্গে : লালচিলভালি ধুই কানি মেৰাই দেখাতে থৈছে : দেখি ইজন সিজনে কলে বোলে বাপ জন্মানন্দ আতৈৰ জাৰৰ মন আছে আকৌ : বোলে মাতাচো : মাতিজে আহিল বোলে আকৌ জাবানে : বোলে গজাছুহ থৈচা হুনু : বোলে বাপ ৰদে সুখাৰ্জু ৰুণিতএ ভিত্তো হিমে পচো : আমাৰ মান দুখ নাই : জিৱ গাঠিত ৰাখি যুজাৰ্জুত পল্লি ৰাতি হৈ থাকে : এনে দুখনিকাৰ লৈ যো : তহু পদবৈকুণ্ঠে জাম আবু : বোলে থৈচানো কেলৈ : বোলে বাপ ভকতেবে খানেক লাগিলে : বহু বাক্য আহিব খোজে ৰাগত : তাকে চাই পুৰুষৰ দুখলৈ মনকৈ ৰাখো : আবু সিভ উন্ন জৰত হেলা লাসে নামলৈ : তাকে দেখি মনকৈ জাৰ্জু ভাঙে থৈচো : তেহে গুৰু চাইটো বৈৰাগ্য চৰ্ছি প্ৰসংসা কৰিছে ॥ ২৮৮ ॥ (পৰ ৮৪)

আবু জিনে বুৰাবুৰি আচিল ডাউকি গ্ৰামত : বুৰাই পাচি কাউলি ডলা পলা কুলা জকাই ধালৈ পল যুলকি এই ৰুণিকৈ প্ৰবৰ্তে বুৰা সাজে বুৰিএ সলাই : গৈই ফুৰি একদিনা হাটি পালেহি : আতৈসৰে ঢুকুনি লৈ লোন ডেল চাউল গুৱা প্ৰসাদ আবু আনিবি বুলি সৰহকৈ দি পঠালে ॥ বুৰা দেখি বোলে বুৰি দহো আন কালভকৈ কৰাই : কত পালি আজি : বোলে বুৰা জিহে সন্তমহন্তাই পাইচোপৈ আজি : বোলে নিতে ভাঙে সলাবিলৈ : সেইমতে নি সলাই থাই আচে : একদিনা বোলে বুৰি তোৰ কোন আছে : বোলে মোৰ বুৰা আবু মই : বোলে এনেকৈ ফুৰাংকৈ আলকে আহগৈ তই থলা সাখিবি সাখিৰ ডাণ দিম মাহপ্ৰসাদেই বুৰিৰ : বুৰা নাম গাব ভাণ ধাব : জিৱবো কুসল হব দেহবো জিৰিকা মিলাব গুৰুজনে : আশ্ৰমি হাতিতে বহা খুজি দিম আহগৈ ॥ বুৰিএ আনন্দ হৈ গৈ বোলে বুৰা ভকতে মাতিচে বল জাৰ্জু : বুৰা বোলে কৰ ভকততাই জাৰ পাৰো : বোলে বুৰা নেজাহে মই পাচি কাৰ্জু লিওঁ নসলাৰ্জু এৰি মই জামহে পা : সুনি বুৰা বিযুক্তি হৈ বোলে বল ৰাবু ॥ গৈ ৰাহিৰতে বহা দিছে ভাঙে আচে : বুৰিএ বোলে বুৰাত তই নাম পা ভই একোলা চিহ্নিৰ নালাসে মই পুহিম ৰাজিৰাষ্টি খাবি মাত্ৰ : বোলে কি নাম তুকে নেপাৰ্জু বোলে পাচতে থাকগৈ : বুৰিৰ পচাত ৰহিতে এপক্ৰমান : বুৰিএ ৰাজিৰাষ্টি থই খুৱা পঠাই আকৌ : এদিন বুৰিএ থৈছে বোলে আজি প্ৰসঙ্গত কি পাইচিল কচো : বুৰা বোলে পাহৰিলো : বোলে জা ভাত নাই : বুৰা দুখকৈ গৈ কাঙিতে পৰি আছে : ৰলোভ্ৰপ আতৈএ দেখি বোলে বুৰা দহো আহিলি কি হল : বোলে নাম কৰ নুৱাইলত বুৰিএ জাং নিদিছে : বোলে বিসই বিকলে নমৰ মন : সদাই চিহ্নিওঁ হৰিচ[ব]ন : জা কৈ জাং

খান্নে : বুঝা বাটৰ্ত্তে বোলে বুধি নাম সিকি আহিচো : বোলে পাচো : পালে ভেহে ভাত নিচে : বোলে
নিচে এই দৰে কবিহি : ভই ভাতকাপৰ চিহ্নিৰ নাজালে : মই মাগি মুনিহ দি বুঝাহ : বুঝা আঁতক নিচে
খৰি পাত সাক মাচ জি পাই নি বোঝা সিকোঁসে বোলে ভোমাবপৰাহে ভাতকেটা পাইচো : সেইবাবে সিকি
সোয়া খৰি পৰাখৰ্ত্ত জাগিলসে : গুবুখৰ্ত্ত জডি আঁতক আজনিয়াকৈ হৰিভণ পাই বুঝাবুধি বৈকুণ্ঠে
পৰ ॥ ৬১০ ॥ (পৰ ৯৩-৯৪)

মেথিৰে “প্রজ্ঞান-চৰিত্ৰ” পুথি আৰু দন্ত-বুঝাই আদি-দশম পুথিৰ বিষয়ে কোৱা দৰে এই
চৰিত্ৰখনিতো (সাধাৰণতে শ-স-স-পাৰ্থক্য নাথাকিলেও) প্ৰাকৃতৰ ‘শবোঃ সঃ’ সূত্ৰ প্ৰায়ে বৰ্ণিত হৈছে,
মুখ্য ৭ আৰু দীৰ্ঘ ঈকাৰ-উকাৰ পুথিত প্ৰায় নাই, আৰু দন্ত-বুঝাই আদি-দশম পুথিৰ বিষয়ে কব
নিচিনাকৈ, ইয়াতো স-ৰ প্ৰাধান্যই বেছি, দীৰ্ঘ ঈকাৰ-উকাৰ বৰ কম, বেধমুত্ত আখৰ ক’বাত ক’বাত বিধ
কৰা নাই, স-ৰ ঠাইত প্ৰায়ে জ লিখিছে, চ-হ-ৰ বিভিন্নতা প্ৰায়ে ৰখা নাই। ওপৰৰ ‘আজনিয়া’ শব্দ
দৰে পুৰণি অসমীয়াৰ সৰ্ব্ব অনে ক্ষেত্ৰত -ইয়া’ (-ইয়া নহয়) প্ৰত্যয়হে ব্যৱহৃত হৈছে। জি, জাৰ, জাত আদি
সংস্কৃত ‘যদ্’অৰ অসমীয়া ৰূপ মন কৰিব লগীয়া। একেটা বস্তুৰে তিনি ৰূপ—সব, খব, চব,—আৰু বৰ
(সং ৰংস), উষ্মক (উৎসুক) চকুত লগা ; ইয়াত ৰকাৰটো যেন স-ৰ চ উচ্চাৰণ পাবৰ বাবেইহে ব্যৱহৃত
হৈছে—আমি যেনেকৈ তালব্য উচ্চাৰণ পাবলৈ শেলি, শ্যালি (Shelley) লিখিব লগীয়া হয়। স-ৰ
বৰ ওচৰা-উচৰি—কিৰ=কিয়, সোৱা=সোৱা-ত যেনেকৈ। দশমত, চৰিত্ৰত, আন পুথিত সূ (সং শূণোতি),
সো (<সুপ্ত, সুত, স্বপিত) প্ৰায় সৰ্ব্বত্র। ন, গ দুইটা এক ন-ত মিলি যোৱাটো (converging)
সকলো ঠাইতে গৃহীত হৈছে। স্বৰূপ-বৰ্ত্তমানৰ চিনত চ-হ (কৰিচে, কৰিছে) উভয়ৰে চলতি। ‘কিছু’
‘কিছো’তকৈ ‘কিচু’ ‘কিচো’ মূলৰ (কৰিণ্ডং) অধিক ওচৰ। ক্ৰিয়াৰ সিদ্ধা, সম্যা উভয় ৰূপতে ই (গৈ=গই,
জাই) সন্দালনীকৈ চলিছিল।

তলত এখনি বুঝাৰপৰা এটি অংশ তুলি দিয়া হ’ল। এই বুঝাখনি আদিতে গুৱাহাটীৰ বোম্বেষ্টৰ
মিছনেৰিসকলে সংগ্ৰহ কৰিছিল। অসমৰ বুঝা আৰু পুৰাতত্ত্ব বিভাগত সংৰক্ষিত এই “অসম বুঝা”
এইভাৱে চিহ্নিত : American Baptist Mission Collection. Ms. 10 Assam
Buranji, No. A. From Jayadhwaja Singha to Rudra Singha’s Kachari
Wars. উদ্ধৃতিটোত আমি নতুন কট-চিহ্ন আদি দিয়া নাই।

[পৰ ১১ ৰ] ভদনন্তৰে ভঃবৰ দিনত চাজহাঁ পাংসা বুঢ়া হৈ ৪ পুতেকক ৰাজ্য [১২ ক] বাটি দিলে চাৰি
পুতেকৰ নাম দাবাচকোৰ ১ চাহটুজা ১ অৰংজিউ ১ মূবাদ বকচ ১ এই চাৰি ভায়েকে ৰাজ্যৰ নিমিত্তে
কমল কবিলে সমস্তকে কাটি মাৰি অৰংজিউ পাংচো হল ॥ সেইবেলা বেহাৰৰ প্ৰাননাৰায়ন ৰাজ্যএ মাৰ
দিনত দুৰ্জণাৰায়নৰ ঠাইক মানুহ পঠাই বোলে ভাৰ্জি মৰ্জি একে বংসতে জন্ম হৈচো ভাৰ্জি মৰ্জি ভাই
ভাই বজালৰ ভাই ভাইজে কমল লাগিচে এই সময়তে দুদিকিৰ পৰা খৰি আমাৰ পিতৃ পিতামহৰ ৰাজ্য
বজালে জিখানি লৈচে তাক আমি লঁৰ খোজে ভেঞো কি বোলে এই সুনি দুৰ্জণাৰায়নে প্ৰাননাৰায়নৰ
ঠাইক বুজি পঠালে বোলে প্ৰাননাৰায়নে পিতৃ পিতামহৰ ৰাজ্য লব খোজে বুজি ছি কৈ আহিচে ই কথা
কিহক কই বজালৰ পাংচোএ জি পাৰো ভুৰ্জি দিচে মই তাকে খাই আচো প্ৰাননাৰায়নে জি কথা বুজিচে সি
কথা কবিলে মোৰ সক্তি নাই এই কথা সুনি প্ৰাননাৰায়নে খকৈ ভৱনাথ কাজি বোলে উত্তমৰ পুতেক
ৰশ্মিএ আগুনি ৰাজ্য নাম লৈ ডালৰ বোলাই মোৰ ঠাইক বড় কথা মাতিজে... [১২ ৰ] চে ভই জাৰ
লোকজন সহিতে জাই দুৰ্জণাৰায়ন হৰিনাবান দুইকো খৰি আনিবি সিহঁতৰ যব দুৱাৰ ভাঙি উচৰ কৰি
আহিবি.....পাই ভৱনাথ কাজি আহি বুটাঘাট মাখিলেহি গাঞো ভুৰ্জি সমস্তকে ভাঙিলে পাচে
দুৰ্জণাৰায়ন হৰিনাবান দুয়ো পলাই আহি...ভৱতে বহিৰাজি ভৱনাথ কাজিও মদভিত্ত বহিল পাচে
মহিখৰাবানানে ফুকন সকলে সহিতে আলচ কৰি এই কথা ‘দেৱজৈ জনাই পঠালে ‘দেৱো ওপাকম্ভাতি
আচোভেই এই কথা জনালেহি ‘দেৱো সেই ঠাইৰেপৰা বেজতলালৈকে সিহঁতলৈ বঁটা প্ৰসাদ দি পঠালে এই
কথা খিৰানামুজাএ সুনিজে দুৰ্জণাৰায়ন ভাগি স্বৰ্গ মহাবাজ্যৰ ঠাইত সোমাজলৈ পাচে নবাবে ওকিঁজ
পঠাই প্ৰাননাৰায়নত কব দিলে বোলে ৰাজ্যএ কি কথা কহিলে দুৰ্জণাৰায়নৰ ৰাজ্য আমাৰ ৰাজ্যৰ
পাংচোৰ কৰকাটিলিয়া তাক কি কবনে ভাঙিলে এই বুজি পঠালে এই কথা সুনি প্ৰাননাৰায়নে ওকিঁজ
জানত নবাকৰি বড়কথা মাতি পঠালে খিৰা [১৩ ক] নাথুখাৰো পুতেক আবুজাক পঠাই ভৱনাথ কাহিক

কৃত কথিব সিনে জনবাজানো মোকজন সখিতে সৈ সখ্যুত্তি বহি মনভিত্তে দুয়ো নক্স কৃত আশি জনবাজানো
কৃত মোহাখি হসকি আহি ওহাখিতি বাপকব জগ জলেহি গাননাবানো স্বপ্নমহাবাজনে ঠাইক জনাই
পঠালে বোলে স্বপ্নমহাবাজাবে আমাবে মান্ত বজাল খানি জি আচে সিতোবে আমিএ দুয়ো ফালবপবা ধখি
মাখি কাটি পেজাও এই ক' [খা] সুনি 'পেগো মানুহ দু'নুহ নাও নাহ'তা জতনিয়ত হব সিনে এই কথা
বজালে সুনি চেন্নব সিনত ভাপি গ'ল পাচে আমাব মোকজন সকলে সৈ ওহাখিতি পাখু সবাইখাটী গ'লে
বজালব হিলৈ বাবু তবোহাল ধনু কাণ্ড চেন্নাহিলৈ ঘোড়া গাছ গবু ম'হ বজাখি খাব ওজি সোন ব'প আনো
বন্তজাত বিস্তব গালে।

কজিকতীয়া পানুবি বীতি :

বুঝীৰ গদ্যরো এইভাৱে পুৰণি অসমীয়া সাধাৰণ বৰ্ণবিন্যাস-বীতিকে মানি চলিছিল। সেই
বীতিবপৰা আধুনিক পদ্ধতিতলৈ পৰিৱৰ্ত্তন আৰম্ভ হয় কলিকতাত ডক্টৰ কোৰি আদি শ্ৰীৰামপুৰীয়া ইংৰাজ
পাদুৰিসকলৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱত তেওঁলোকে অসমীয়াৰ চৰ্চাত লগাত। সিসকলে অসমীয়া ভাষাৰ আখৰীজ্ঞাটনি
তেওঁলোকৰ মতে সেই ভাষাৰ মাক নহ'লেও বৰবায়েক বঙলাবপৰা পৃথক হোৱাটো বাহা নকৰিছিল।
এই বিষয়ত আমাৰ কলিয়াবৰীয়া পণ্ডিত আত্মাৰাম শৰ্মাৰ নিজস্ব মত-অভিমত কিবা থাকিলেও হয়তো
কেৰিয়ে তালৈ কৰ্ণপাত নকৰিছিল। উদাহৰণ-স্বৰূপ ১৮১৩ৰ অন্তভাগ “ধৰ্মপুস্তক”ৰ (ওল্ড টেষ্টামেণ্ট)
গোন-প্ৰথম ‘শুভ্ৰবৰ্ণা মাতিউৰ্ণনিভা’ৰপৰা প্ৰথম ছটি পদৰ ভাঙনি ভুলি দিয়া হৈছে :

আববাহামৰ্ সন্ততি দাউলব্ সন্ততি সিন্ত গ্লীষ্টব পূব পূবৰ্ এহি পুথি।

আববাহামে যিস্যক উপজালে আবু যিস্যকে স্বআকুবক উপজালে আবু স্বআকুবে সুহুদাহকে তেওঁব
ডায়েক'হতকে উপজালে আবু সুহুদাহে ফাবসকে তবস্যাকে তমবব্ গৰ্ভত উপজালে আবু ফাবসে
সাসবোণক উপজালে আবু সাসবোণে বামক উপজালে আবু বামে আমিনদাবক উপজালে আবু
আমিনদাবে নস্যসোনক উপজালে নস্যসোনে শলমাক উপজালে আবু শলমায় বোজাজক বাসাবব্ গৰ্ভত
উপজালে আবু বোজাজে ওবেদক বতব্ গৰ্ভত উপজালে আবু ওবেদে যিষিক উপজালে যিষিএ দাউদবজাক
উপজালে আবু আউবিয়াহব যি ভাৰ্ণা আচিল তাইব গৰ্ভত দাউদবজায় শলমনক উপজালে...

বহুলভাৱে হসন্ত চিনৰ ব্যৱহাৰ (আন কি, ‘সুহুদাহকে’ শব্দতো) আবু ‘গৰ্ভ’ ব'প চকুতলগা।
অসমীয়া ভাষালৈ অহা নতুন আলহী বিদেশী নামবোৰত সংস্কৃতৰ গণ্য-বিধিৰ ‘বিচক্ষণীয়া’ প্ৰয়োগৰ বুঝী
বোধ হয় ‘সাসবোণ’ শব্দেৰেই আৰম্ভ হ'ল এয়া। ‘ভাৰ্ণা’ত যিহৰ পৰিহাৰ একদাব্যগ্ৰহণৰ দৰেই হৈ ৰৈছে।
‘স’ৰ টান আবু কোমল ‘চ’ উচ্চাৰণ পাবৰ কাৰণে লগত ‘ব’ৰ সংযোগ (যিস্যক=Isaac, বাসাব=Rachab)
বা ‘স’ৰ তলত ফুট দিয়া (‘সাসবোণ’ৰ দ্বিতীয় আখৰটোত যেনেকৈ দিয়া হৈছে ; তাক আমাৰ
জ্ঞাপানাই দি দেখুৱাব নোৱাৰে) অভিনৱ। ‘স্য’ৰ তলত দিয়া ফুটা পুৰণি অসমীয়া পুথিৰ যুক্তাকৰ
তলত টানি মৰা আঁচালৰ দৰেই। ‘ফাবস’ (Phares), ‘শলমা’ (Salmon), যিষি (Jessc),
‘শলমন’ত (Solomon) শ-স’ৰ ৱে কোমল ‘ছ’ৰ উচ্চাৰণ হ’ব লাগে, তাৰ কোনো ইংগিত নাই, বন্তজা
ভাৱত লেখাৰ দৰে সিহঁতক বহুৱাই থোৱা হৈছে মাথোন। এনেবোৰ কথাতো অসমীয়া “ধৰ্মপুস্তক”ৰ
ওপৰত বঙলাৰ প্ৰভাৱ প্ৰকট হৈ ৰৈ গৈছে। তাৰ ফল-স্বৰূপে আনফালে এইবোৰ ঠাইত অসমীয়াৰ দৰে
শ, স উচ্চাৰণ কৰাৰ সম্ভাৱনাও ইয়াত বৰ্ত্তমান। উচ্চাৰণ অনুসৰি প্ৰথম, বিচক্ৰিচ চিন দিয়া হৈছে ৱ
আবু এ—দাউদবজায়, শলমায়, যিষিএ। ‘আচিল’-‘আছিল’ পুৰণি অসমীয়াত দুইটা চলিছিল। ‘উও
(আজি-কালিৰ ‘তেওঁ’) ব'পটি এটি মন কৰিব লগীয়া বৈশিষ্ট্য। তলত আদিপুস্তক বা নিউ টেষ্টামেণ্টৰ
প্ৰথম পৰ্বৰ মাথোন প্ৰথম দুটা পেৰাগ্ৰাফ লওক।—

প্ৰথমতে ঈশ্বৰে স্বৰ্গক আবু পৃথিৱীক হজিলে। পৃথিৱী অধিব আকাশ আবু পুনা আবু পাতীৰ হজব
ওপৰত অজ্ঞকাৰ আচিল আবু ঈশ্বৰৰ আশা পানীৰ ওপৰত সোজায়মান হজ। পাচে ঈশ্বৰ ব'জিলে বোলে
পহৰ হোক ভাতে পহৰ হজ। তেতিয়া ঈশ্বৰে দেখিলে পহৰ উত্তম্ ভাব পাচে ঈশ্বৰে পহৰকে আবু
অজ্ঞকাৰকে বেলেগ্ কহিলে। ঈশ্বৰে পহৰৰ নাম্ দিন্ আবু অজ্ঞকাৰৰ নাম্ বাতি ঈয়ে সজায় গ্ৰাণ্ডকায়
হজৎ প্ৰথম্ দিন্ হজ।

আবু ঈশ্বৰে ব'জিলে পানীৰ মাজত আকাশ হোক্ অজ্ঞ আবু সেই পানী এই পানীৰপৰা সজায় কৰোক্। এই

যেহুৰু ঈশ্বৰে আকাশ্৷ সৃষ্টিৰে আবু আকাশব্৷ ওপৰত থকা পানীক্৷ ভলং থকা পানীৰূপৰা যেনেহুৰু ভলিহেৰ
ভাতে তেনেকুৱা হব্৷। ঈশ্বৰে আকাশব্৷ নান্৷ স্বৰ্ণ থলে সন্ধ্যাৰ প্ৰাতঃকালে হলং বিতীৰ সিন্৷ হব্৷।

ইয়াৰ লগত ইয়াৰ ডেব কুৰি বছৰ আগতে হুপা হোৱা বঙলা “বৰ্ণপুত্ৰক”ৰ এই দুটা ছেব নিতাই
ভূমিকা—

প্ৰথমে ঈশ্বৰ সৃষ্জন কৰিলেন স্বৰ্ণ ও পৃথিৱী। পৃথিৱী শূন্য ও অস্থিৰাকাল হইল এবং পতীৱেৰ উপৰে
অজ্জকাৰ ও ঈশ্বৰেৰ আত্মা সোজাৱমান হইলেন জলেৰ উপৰ। পৰে ঈশ্বৰ বজিলেন দীতি হটক ভাহাতে
দীতি হইল তখন ঈশ্বৰ সে দীতি বিলক্ষণ দেখিলেন। তৎপৰে ঈশ্বৰ দীতি অজ্জকাৰ বিভিন্ন কৰিলেন।
ঈশ্বৰ ও দীতিৰ নাম ৱাখিলেন দিবস ও অজ্জকাৰেৰ নাম ৱাখি। সন্ধ্যা ও প্ৰাতঃকাল হইলে হইল প্ৰথম
দিবস।

এবং ঈশ্বৰ বজিলেন আকাশ হটক জলেৰ মধ্যস্থল ও সে জল এ জল প্ৰথক কৰুক। অতঃপৰে ঈশ্বৰ সৃষ্জন
কৰিলেন আকাশ ও প্ৰথক কৰিলেন আকাশেৰ উপৰেৰ জল নিচেৰ জল হইতে। ভাহাতে সেই মন্ত হইল।
ঈশ্বৰ সে আকাশেৰ নাম ৱাখিলেন স্বৰ্ণ সন্ধ্যা ও প্ৰাতঃকাল হইলে হইল বিতীৰ দিবস।

এই অকণমান দুটা উদ্ধৃতিৰূপৰা বাইবেলৰ অসমীয়া অনুবাদৰ ধৰণ, দোষ-গুণ,^১ তাৰ ভাষা আবু
বৰ্ণবিন্যাসৰ আঁতৰ্ণাৰ পৰা পোৱা যাব। এইখিনিতেই পোনতে পূৰ্বৰ বৰ্ণাবিন্যাস-বীতি পৈক্কাৰ কৰি
আধুনিক অসমীয়াই (ব্ৰহ্মনৰ ভাৱত) lengthens Dr Carey's ridge pole and adopts
the same orthography. আধুনিক অসমীয়া ভাষা লিখোঁতে সংস্কৃত অভিধান আবু ব্যাকবৰ্ণলৈ
মুখ ঘূৰাই চোৱাৰ এয়া হ'ল আৰম্ভণ।

অসমত কাম কৰা আমেৰিকান বেষ্টমেন্ট পাৰ্চুৰিসকলে পুৰণি অসমীয়া পুথি সংগ্ৰহ কৰিছিল,
অধ্যয়ন কৰিছিল আবু সম্পাদন কৰি প্ৰকাশো কৰিছিল; শ্ৰীৰামপুৰীসকলে সেইটি কৰাৰ নজিৰ
আমি পোৱা নাই। অসমৰ পাৰ্চুৰিসকলে অসমৰ প্ৰাচীন বৰ্ণাবিন্যাস-বীতিৰ অমিল-অজীণবোৰ পুঠাই
তাক হেতুকীকৰণ আবু মানীকৰণ (rationalize, standardize) কৰি বাস্তৱস্থী কৰি লৈছিল
আন কোনো পদ্ধতিৰ অৱতৰ্ণনত। ইয়াৰ পিছৰ খঙত আমি দেখা পাম তেওঁলোকৰ এই বিবৰ্ত্তিত কৰি
কাৰ্য আবু কাৰ্যপন্থা।

সঙ্কলিত বৰ্ণাবিন্যাস : জাদুৰাম-ব্ৰাউন বীতি

১৮১০ খ্ৰীষ্টাব্দত অসমীয়া নিউ টেষ্টামেণ্ট আবু ১৮৩৩ জনত অসমীয়া ওল্ড টেষ্টামেণ্ট শ্ৰীৰাম-
পুৰ বেষ্টমেন্ট সমাজৰূপৰা হুপা হৈ ওলাল। ১৮৩৯ জনত আগৰ শ্ৰীৰামপুৰীয়া পাৰ্চুৰি আবু ভেঁড়িয়া
গোহাটি ছোমিনাৰিৰ শিক্ষক উইলিয়াম বৰ্ণবিন্যাসৰ *Grammar of the Assamese Language*ৰ
প্ৰকাশিত হ'ল। এই সময়তে (১৯৪০) শ্ৰীমতী হেৰিয়েট কট্টাৰ *Vocabulary and Phrases in
English and Asamese* ওলাল। ১৮৩৯ জনত জাদুৰাম ডেকা বৰুৱাই (১৮০১-৬৯) এখন বঙলা-
অসমীয়া অভিধান প্ৰস্তুত কৰি জেক্সক্ছ ছাহাবক উপহাৰ দিলে। জেক্সক্ছে সেইখন শিৱসাগৰত থকা
বেষ্টমেন্ট পাৰ্চুৰিসকলক দান কৰে। জাদুৰামক ব্ৰাউন আবু ব্ৰহ্মনে a learned Assamese

^১ভট্টৰ সৃজনকুমাৰ সেই বাইবেলৰ ব্ৰিটি-প্ৰকৰণ-
বৰ্ণনৰ কেবিৰ বঙলা অনুবাদ সম্পৰ্কে লিখা কথাখিনি
মন দি চাব জনীয়া : Here is the version of one
of the most sublime passages of the Bible
—the account of the creation at the
beginning, but the reader will note that
the translation is not only imperfect and
crude, the grammar incorrect, the idiom

faulty, the syntax crabbed and obacure,
but also the whole thing looks like an
absolutly foreign growth vainly attempt-
ed to be acclimatized in Bengal" (*History
of Bengali Literature in the Nineteenth
Century*, p. 190). অসমীয়া অনুবাদো হ'ল 'একেই
কথা আউনি-পাৰ, সি কি হ'ব জান ?'

pundit বুলি আখ্যা দিছে। জাদুৰামৰ বৰ্ণবিন্যাসকে পাদুৰিসকলে বাস্তৱানুগ্ৰহ বুলি গ্ৰহণ কৰিলে।^১ “আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী”য়ে ক’বৰ দৰে, “প্ৰকৃততে, শ্ৰীৰামপুৰ মিশ্যনেৰী আদিয়ে ছপোৱা পোনৰ অসমীয়া কাকতে-গূথিয়ে বৰ্তমান প্ৰচলিত আখৰ-জোৰ্টনিয়েই চলাইছিল; পিছতহে বৰুৱাদেৱৰ আহি অনুসৰি সদায় আখৰ-জোৰ্টনিৰ সৰলতাৰ পক্ষপাতী পাদুৰিসকলে সেইদৰে মোট সলাইছিল। বৰুৱাদেৱৰ মতে, উচ্চাৰণেই আখৰ-জোৰ্টনিৰ নাকী ধৰি চলিব লাগে; সেইদৰেই তেওঁ অসমীয়াত শ, ষ, স’ৰ ঠাইত অকল স; চ আৰু হ’ৰ ঠাইত সদায় চ; ি’ৰ অকল ি; ৄ’ৰ অকল ৄ চলাব লাগে বুলিছিল, আৰু যুক্তাক্ষৰৰ জটিলতা গুচাবলৈ বিচাৰিছিল।^২ যদিও পিছত হেমচন্দ্ৰই এই বাঁতিৰ আখৰ-জোৰ্টনিৰ শিপাই সৈতে উঝালিলে, তথাপি মাজে-সময়ে এতিয়ালৈকে তাৰ পোষা মেলা দেখা যায়।”^৩ ড° কেৰিয়ে তেওঁৰ অসমীয়া “ধৰ্মপুস্তক”ক বঙলা “ধৰ্মপুস্তক”ৰ শাৰীত ওচৰা-উচৰিকৈ ৰাখিবৰ যত্ন কৰিছিল; গতিকে তাৰ

‘উত্তৰ নাথান ব্ৰাউনে জেক্সিছ হাৰাৰবৰপৰা জাদুৰাম ডেকা বৰুৱাৰ হাতে-লিখা অভিধানখনি পাই ইতিমধ্যে জটিল হৈ থকা অসমীয়া জোৰ্টনিৰ উট ডাঙিবৰ সুযোগ পাইছিল আৰু তাক অভিবাদন জনাইছিল। ব্ৰাউনে যুক্তি দি এই বিষয়ে স্পষ্টকৈ লেখিছে, It was necessary to make the orthography correspond with the pronunciation. ...The work which made the nearest approach to a regular system was a manuscript Bengalee dictionary, with Assamese definitions, prepared by Jaduram Deka Borua, a learned Assamese pundit. The orthography of this work was found to correspond much better with the actual pronunciation than any other that had been met with; the great portion of the redundant letters were discarded, while the general forms of words agreed, for the most part, with those found in the Buronjis.”

১৮৯০ চনত অসমীয়া ভাষাৰ উন্নতি-সাধনী সভাত “অসমীয়া ভাষা বিষয়ে বক্তৃতা দিওঁতে পণ্ডিত হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীয়ে জাদুৰাম ডেকাবৰুৱাৰ বিষয়ে কৈছিল, “অসমীয়াৰ উন্নতিৰ অৰ্থে, যুট্টান মিচনেৰি-সকলৰ লগত যোগ দিয়া দেশীয় উন্নয়নকৰ ভিতৰত আনন্দৰাম চেকিয়াল ফুকনৰ পিছতে নাম কৰিব লগীয়া, জাদুৰাম ডেকাবৰুৱা। এৱেঁই প্ৰথমতে ১৮৩৯ চনত অসমীয়া আৰু বঙলা ভাষাত এখনি বৰ ডাঙৰ অভিধান লেখে। অভিধানখনি সংগ্ৰহ কৰি তেওঁ কৰ্ণেল জেন্‌কিন্সক ভেটি দিয়ে, জেন্‌কিন্সে আকৌ তাকে শিৱসাগৰৰ মিচন চচাইটিক দান কৰে। জাদুৰাম বৰুৱাৰ এই অভিধানখনিকে গড়িলা লৈহে পিছত ব্ৰহ্মস’ চাহাবে অসমীয়া ভাষাৰ অভিধান লেখে। জাদুৰাম বৰুৱাই লেখা পুৰা অভিধানখনি, ক’বাত পোৱা যায় নে নেয়াৰ

আমি এতিয়াও জানিব পৰা নাই, তথাপি সি যেতিয়া ছপা হৈ ওলোৱা নাছিল ইমান দিনৰ অগ্ৰতিপালত নষ্ট হোৱাই সম্ভৱ। এই অভিধানখনি আনন্দৰাম চেকিয়াল ফুকনে দেখি কৈ গৈছে বোলে “জাদুৰাম ডেকাবৰুৱাৰ অভিধানখনি এখনি বৰ ডাঙৰ অভিধান আৰু ইয়াত প্ৰায় এটাইবোৰ অসমীয়া শব্দই আছে।” আখৰ-জোৰ্টনি সম্বন্ধে সেই কালৰ অসমীয়া ভাষাৰ লেখকসকলে, কি চাহাব কি দেশীয় সকলোৱে, জাদুৰামৰ আহি লৈছিল। জাদুৰাম বৰুৱাৰ মতে, আমি যিটো কথা যেনেকৈ উচ্চাৰণ কৰোঁ, তাক লেখোঁতেও তেনেকৈ লেখিব লাগে, সেইবাবে তেওঁ একে উচ্চাৰণৰ আখৰবিলাকৰ (যেনে, শ, ষ, স; চ, হ; জ, ঝ) ভিতৰত এটা আখৰ মাথোন ব্যৱহাৰ কৰি ইবোৰ এৰি দিছিল। যথার্থ কথা কবলৈ গলে, তেনে মন্তব্য বাবে “জাদুৰাম বৰুৱা অলপো দোষী নহয়। আচলতে উচ্চাৰণলৈ চাইহে কথা লেখা উচিত। সেই বুলিয়েই পাৰিলে মূল হেৰাবলৈ দিব নেজাগে। আজিকালি আখৰ জোৰ্টনিতে শব্দৰ মূল আৰু উচ্চাৰণ দুইটা ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে, আৰু স্বত মূল ৰাখিলে উচ্চাৰণৰ বিশেষ ব্যাঘাত হয়, ত’তহে মূল এৰি দি, জাদুৰাম বৰুৱাৰ আহিহে কেৱল উচ্চাৰণৰ আহিকে ৰখা হয়। জাদুৰাম ডেকাবৰুৱা অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতি জনচনৰ (Dr. Johnson) নিচিনা হলেও অসমীয়াৰ ভিতৰত কোনো বচনৰ (Boswell) নথকাত, তেওঁৰ নাম অতি কম লোকেহে জানে।”

অসমীয়া বৰ্ণবিন্যাসৰ সৰলীকৰণৰ কামনা আৰু জাদুৰামৰ নীতিৰ পুনৰ্নগমৰ ৰাষ্ট্ৰাৰ্থ যে কোনো কোনোৱে কৰে, এইটোও ঠিক। পুৰণিৰ প্ৰতি হাবিজাস থকা এগৰাকী লেখকৰ উক্তি: “Esperanto, spelling reform, cosmopolitan language-সৃষ্টিৰ দিনত কোনে ক’ব পাৰে যে অসমতো আখৰ যোঁটনিয়ে উজ্বল, পোন সৰল বাট নথকিব? আৰু ধখিয়েই “জাদুৰাম বৰুৱা”ই তেওঁৰ বিজয় নিহান ধৰি আগন্ত ভিন্ন হবহি” (বেণুধৰ শৰ্মা: জাদুৰাম ডেকা বৰুৱা)।

শাস্ত্রালী আৰু দৰ্শনবিন্যাসত সংস্কৃত-সংস্কৃতীয়া বোল বাবুকেই জাগিছিল। বৰিশ্ৰবণকো কৰাই নাই। তেওঁৰ মতে অসমীয়া বঙলাৰ এটা চহা বৃপ মন্থন; গতিকে তাক কিমান পাৰি চহীয়া কৰি বঙলাৰ অনুবৃপ কৰাই তেওঁৰ বিধান। তেওঁৰ ভাষাৰ প্ৰতি দৃষ্টি এনে কুটিল আছিল যে ‘হ’ আখৰটোকো তেওঁ ভাষাৰ চাৰি বেৰৰ বাহিৰত ৰাখিবৰ যত্ন কৰিছিল।

অসমৰ আমেৰিকান বেষ্টিস্ট লেখকসকলৰ আগত দুটা বৰ্ণাবিন্যাস-পদ্ধতি মুকলি আছিল—এটা শ্ৰীৰামপুৰীয়া ব্ৰিটিশ বেষ্টিস্টৰ সংস্কৃত আৰু বঙলাৰ অনুগামী, আনটো পুৰণি পুথিৰ পথ ধৰা জাদুৰাম বৰুৱাৰ বাস্তৱানুগ আৰু সবলীকৃত। ইতিমধ্যে ব্ৰাউন আদিয়ে পুৰণি পুথি সংগ্ৰহ আৰু অধ্যয়ন আৰম্ভ কৰিছিল। ভাষাতাত্ত্বিক ব্ৰাউন আৰু ব্ৰহ্মনৰ অসমীয়া ভাষাৰ চৰ্চা গভীৰপৰা গভীৰতলৈ গৈছিল। ব্ৰাউনে ১৮৩৮ত ‘vulgar tongue’ অসমীয়া আৰু বঙলাৰ মাজত ব্যাকৰণৰ বাহিৰে অন্য ক্ষেত্ৰত পাৰ্থক্য বেছি দেখা পোৱা নাছিল আৰু বঙলা ভাষা দেশত প্ৰচলিত হোৱাত দুই-এক পুৰুষে অসমীয়া ভাষা লোপ পাব বুলি ভাবিছিল; ১৮৪৩ত অসমীয়া ভাষাক এক বিৰাট জনসংখ্যাৰ কথিত ‘one uniform, copious and beautiful language’ বুলি উপলব্ধি কৰি তাক পৰিহাৰ কৰাৰ চিন্তাকে দূৰ কৰিছিল; আৰু ১৮৪৯ চনত *Grammatical Notices of the Asamese Language* পুথি লেখি পাতনিত অসমীয়াক বঙলাৰপৰা স্বতন্ত্ৰ আৰু লয়লাস আৰু কোমলভাৱত বঙলাৰ বহুত ওপৰত বুলি বৰ্ণনা কৰিছিল। ১৮৫৩-৫৪ত মিছে তেওঁক ‘the best scholar in the province’ বুলি প্ৰশংসা কৰাটো একো আচৰিত কথা নাছিল। এই প্ৰশংসাত হয়তো অতিশয় ক্ষুণ্ণ হৈ মিছেৰ অনুমোদন বাতিল কৰিবলৈ যত্ন কৰা বৰিশ্ৰবণে মৰি মৰকামোৰ নেৰি ১৮৫৪তে কৈছিল, “I believe the language spoken in Assam to be essentially the same as Bengali. The vocables are the same, disguised only by differences of form. In the grammatical inflections the differences are greater compared with the present polished language of the books; but these deflections in grammatical structure may all be found in the colloquial dialects of Bengali” (উপৰুক্ত Some Remarks). এনে কথাৰ প্ৰতিবাদত ব্ৰাউনে কৈছিল, “It is very easy to caricature a language that one knows but little of....” গতিকে ব্ৰাউন আদিয়ে পোনৰপৰা শ্ৰীৰামপুৰীয়াসকলৰ সকলো কথা সম্বন্ধেই চাইছিল। তেওঁলোকে আদিৰপৰা কথিত আৰু লিখিত বৃপত অসমীয়া ভাষা বনভাৱে অধ্যয়ন কৰিছিল। বৰিশ্ৰবণৰ মত সমালোচনা কৰি গুৱাহাটীত থকা পাদুৰি উইলিয়াম ৱাৰ্ডে ব্ৰহ্মনলৈ লেখিছে, “During the four years that I have been studying and speaking the Asamese I have confined myself exclusively to the language as spoken by the people and as found in their own-books.” এইদৰে পুৰণি পুথিৰ ভাষাৰ প্ৰতি এই পাদুৰি-সকলে বিশেষ মনোযোগ দিছিল। অসমীয়া ভাষাৰ হৈ ওকালতি কৰোঁতে আমেৰিকান পাদুৰিসকলে অসমীয়াৰ স্বাৰ্থলৈ বিশেষ চকু ৰাখিছিল। আই. জে. স্টোভাৰ্ডে ব্ৰহ্মনলৈ লেখা চিঠিত লেখিছে, “As we value the dearest interests of this people, we cannot, therefore, longer withhold our dissent from Mr. Robinson’s position.” মুঠ ওপৰত, বৰ্ণাবিন্যাসপদ্ধতিতো অসমত কাম কৰা আমেৰিকান পাদুৰিসকলে ইতিমধ্যেই কেৰি-বৰিশ্ৰবণৰ পথ এৰি লেবোল ডেকা-বৰুৱাৰ পন্থা অৱলম্বন কৰাটো স্বাভাৱিক যেনেই হৈ পৰিছিল। ১৮৪৬ চনৰ জানুৱাৰীত “অৰুনোদয়” প্ৰথম প্ৰকাশ হোৱাৰ আগতে ব্ৰাউনে জাদুৰামৰ সবলীকৃত পদ্ধতি গ্ৰহণ কৰিলে। তেনে বৰ্ণাবিন্যাসেৰে তেওঁলোকৰ আন কোনো প্ৰকাশন আমাৰ হাতত বৰ্তমানে নাই।

জাদুৰাম-ব্ৰাউনৰ বাস্তৱানুগ আৰু সবলীকৃত বৰ্ণাবিন্যাস আটাইতকৈ গভীৰ প্ৰত্যাহ্বানৰূপে থিয় হৈছিল অসমীয়া-বঙলা একেই ভাষা বোলা দ্বিভাষীসকলৰ বাবে। গতিকে অসমীয়া ভাষাবো বিশেষকৈ বুলি

নিজকে জ্ঞান কৰা বৰিষ্মন যে তাত জ'কি উঠিব, তাত আচাৰিত মানিব লগীয়া একো নাই। তেওঁ ৩১ আগষ্ট ১৮৫৮ তাৰিখে ব্ৰহ্মনলৈ পঠিওৱা *Some Remarks in the Defence of Bengali in the Govt. Schools in Assam* নামৰ চৌকাত বি বৰ্লকিহে মন কৰিব লগীয়া : তেওঁৰ মতে অসমীয়া-বঙলাৰ শব্দাৱলীৰ অভ্যন্ত মিল ; “This close affinity between the two languages has however been greatly disguised by *differences* of form : not merely by those which are the consequence of the natural development and progress of the Bengali,—but by interchanges of letters in Assamese,—the slovenly modes of pronunciation, and the very capricious varieties of spelling displayed by the people of Assam.

“To this I must add, that Mr. Brown’s system of spelling has tended to a still greater degree to widen the difference. It professes, I believe, to be a phonetic system : but where there is such a variety in the modes of pronunciation it is to be inferred that Mr. Brown has adopted the most common to his part of the country, and this has been set up as the standard. The system is at best but an arbitrary one and the sooner it is relinquished for the conventional system of the Bengali, the sooner will the differences between the two languages vanish away.”

ব্ৰাউন আৰু ৱাৰ্ড, দুয়ো বৰিষ্মনৰ কথাৰ চুঙা চাই সোপা দিছে। ৱাৰ্ডে আঙুলিয়াই দিছে যে “all our books are in the strict language of Upper Asam—the language which Mr. Robinson calls ‘vulgar’, ‘uncouth’, etc., and the spelling of which he terms ‘arbitrary’. If it is so arbitrary as is represented, how is it that the natives all read it with such ease and fluency, that it is to them like breathing their native air ?”

বৰিষ্মনৰ বাহিৰেও দেশৰ ভিতৰৰ সংস্কৃত পুথি আৰু বঙলা আধুনিক কিতাপ-কাকত পঢ়া লোকৰপৰা “অনুদ্যোত”ৰ বৰ্ণবিন্যাস সম্পৰ্কে আপত্তি উঠিবলৈ ধৰে। এপ্ৰিল ১৮৫৮ৰ সংখ্যাত প্ৰমোত্তৰ প্ৰসংগত কোনোবা পত্ৰ-লেখকৰ এটি মন্তব্য ভুলি দিয়া হৈছে : “আন আন কোনো সংস্কৃত আৰু বঙ্গালিৰে মিহলি কথা লিখিছে ; আৰু সংস্কৃতৰ মাত লিখাৰ দৰে দীৰ্ঘ ঈকাৰ ঊকাৰ আদিৰে ভাসাৰ মাতো লিখিব দিছে ; আৰু আমাত কৈচে, ‘আনন্দ বৰ্দ্ধক, ও শূদ্ধ, ও সংস্কৃত কঠোৰ কঠোৰ লক, এবং গভিৰ ভাব, জ্ঞানৰ নিমিত্ত পদবিলাক শূদ্ধ ও পদ বৰ্দ্ধবিলাক প্ৰাৰম্ভী জনৰ প্ৰবন কুহৰে সুখা প্ৰবিত তুল্য হলহঁতেন, অনুদ্যোতই নো কি অমূল্য নিধি হলহঁতেন, কবই নোআৰোঁ ; তথাহি বাখৰ দিয়া শোনাৰ ভূষণতে হিৰা পতাৰ নিচিনা হব।” চিঠি দিয়া পাণ্ডিতজনৰ নাম আজি জানিবৰ উপায় নাই ; কিন্তু পৰক বাট দেখুৱাবলৈ যোৱা তেওঁৰে খোজ ধৰক-বৰক। তেওঁৰ উপদেশৰ উত্তৰত ‘II’-স্বাক্ষৰেৰে সম্পাদক ব্ৰাউনে “অনুদ্যোত”ৰ নীতি ঘোষণা কৰিছে এইদৰে ‘Style and Mode of Spelling’, এই উপশীৰ্ষক ভঙ্গত : “কিন্তু আমি কেৱল পাণ্ডিতলৈ লিখা ন হই, সকলো মানুহৰ নিমিত্তে লিখিছোঁ। সংস্কৃত আৰু ভাসা মিহলি কৰিলে, আমি ভাল নে দেখোঁ ; সংস্কৃত হলে সুখ সংস্কৃতেই হব লাগে ; ভাসা হলে সুখ ভাসা হব লাগে। সংস্কৃতত প্ৰাই গোটে গোটে আখৰ। আগৰ কালৰ মানুহৰ মুখত সংস্কৃতৰ সকলো মাত লিখা দৰে ফুটিছিল ; এতিয়া প্ৰাই পাণ্ডিতৰ মুখতো নু ফুটে।

“ভাসা লিখোঁতে, আখৰৰ জিহান জাতি, জিহানহে লিখিব লাগে ; একে জাতিৰে দুই তিনি প্ৰভেদৰ সকাম নাই। জ, ঙ, ঞ, এই দুইবো একেটা উচ্চাৰন ; এই হেতুকে অৱশ্যে ৰূপ বাহিৰে আন যি

সংস্কৃত গ্রন্থৰ, বঙলা কিতাপ-কাকতৰ আৰু শ্ৰীবামপুৰীয়া পাদুৰিৰ অসমীয়া প্ৰকাশনৰ আদৰ্শ আগত ৰাখি চিন্তা কৰা “অবুনোদই”ৰ আন আন পাঠকেও কাকতৰ সমালোচিত (বোধ হয় অতিসমালোচিত বুলি অনুভূত) আৰু নিৰ্মমভাৱে সমালোচিত বৰ্ণবিন্যাস লৈ আপত্তি কৰিবলৈ ধৰে। ১৮৫৬ত ব্ৰাউন যুনেচনে লিখি যোৱাত সেই আখৰ-জোঁটনিৰ ‘আমাৰ হলে দাই ন ধৰিবা’ বুলি খাটা উক্ত দিওঁতা নোহোৱা হ’ল। “শিক্ষিত দেশী” লোকৰ আপত্তি আৰু সিসকলৰ আপত্তিৰ বৃত্তি সম্পৰ্কে ব্ৰহ্মনৰ “The Assam Mission, Its Past and Present”-শীৰ্ষক এক প্ৰতিবেদনৰপৰা জানিবলৈ পোৱা যায়। এই ৰিপোৰ্ট তেওঁ আমেৰিকালৈ যাওঁতে বাটতে লেখি আমেৰিকান বোপ্ৰিষ্ট, মিছনেৰী ইউনিয়নৰ ফৰেইন ছেক্ৰেটাৰী বেভাৰেণ্ড ছলোমন পেকৰ ওচৰত দাখিল কৰিবলৈ প্ৰস্তুত কৰিছিল। তাত ঠিকনা-তাৰিখ দিয়া হৈছে—Ship Radiant off St. Helena, 250 miles west. Jan. 25. 1858. দেখা যায় ‘শিক্ষিত দেশীসকল’ প্ৰতিবাদ যথেষ্ট প্ৰৱল হৈ উঠিছিল, যি কাৰণে ব্ৰহ্মনৰ নিচিনা ভাষাতাত্ত্বিক আৰু activist-ও (আৰু এই তাৰিখৰ ন বছৰৰ পিছতে “অবুনোদই”ৰ পথৰ অনুগামী বৰ্ণবিন্যাসসেই “অসমীয়া-ইংৰাজি অভিধান” প্ৰকাশ কৰোঁতাও) মিছনৰ ভাৱিষ্যত কাৰ্য সম্পৰ্কে সন্দেহান হৈ উঠিছিল, নহ’লেবা সেই বিষয়ত বিচালিত হৈ পৰা মিছনৰ মনোভাৱ ৰিপোৰ্টত লিপিবদ্ধ কৰিছিল। —“Our books are also unpopular with the educated natives. They object to the mode of spelling adopted and carried out from the first. They say that their language is a cognate of the Sanskrit, the orthography of which has been settled for 3000 years. They say that in our books a mode of spelling is introduced offensive to their taste, and contrary to that correct mode used in their Shasters. It strikes them as unpleasantly as a misspelled English book does our English scholar. This gives the Govt. a strong weapon against us. They say, Your books are unpopular among the natives and your system of spelling so corrupt and different that we cannot use both kinds of books in our schools. Thus both among the influential natives and Govt. the spelling renders our books unpopular, however well received in other respects. I trust that it will be understood that these remarks are designed in no way to deteriorate the translation of my esteemed associate, Dr Brown—Which I believe is conspicuous, idiomatic, unusually so. But my deep and abiding conviction is, that its usefulness and permanency will be soon destroyed unless he lengthens Dr. Carey’s ridge pole, and adopts the same orthography.” মিছনৰ সকলো কিতাপকে “অবুনোদই”ৰ একে আখৰ-জোঁটনিৰে ছপোৱা হৈছিল। সেই দেখি অতি সুন্দৰ অনুবাদবোৰ, আন কি ড॰ ব্ৰাউনৰ “আমাৰ গ্ৰন্থকৰ্তা কি দ্বিগুন বঢ়ন নিৰ্ভৰ” আদৰ কৰি আহিবলৈ ধৰিছিল। অসমীয়া ভাষাৰ পুনৰুদ্ধাৰৰ বাবে মিছনেৰীসকলে কৰা যন্ত্ৰণা বৰে দেশীয়া লোকসকলে দুৰ্ভাগ্যকৈ বুজাবলৈ সক্ষম কৰিছিল; তেওঁ-

লোকে আবু হৰকাৰৰ ভাষা-দমন-নীতি মানি নলয়। কিন্তু তেওঁলোকৰ সমৰ্থন মিছনৰ প্ৰচেষ্টাত পাবলৈ হ'লে বৰ্ণবিন্যাসৰ বিষয়তো তেওঁলোকৰ সমৰ্থনীয় বীতি গ্ৰহণ কৰিব লাগিব বুলি ব্ৰহ্মনৰ ধাৰণা। তেতিয়াহে মিছনৰ সকলো কাম নিগ্ৰহক হ'ব। “The educated natives of Assam have lately had few books printed in their own language, but they punctiliously adhere to the same system of spelling employed in every other kindred cognate of Sanskrit.”

পূৰ্বতে ব্ৰাউনে যি আঁহ পৰিহাৰ কৰি আঁহিছিল, এতিয়া তাকে মিছনে গ্ৰহণ কৰিব লগীয়া হ'ল to lengthen Dr Carey's ridge pole—ইয়াকে কৰি অসমীয়া ভাষা উদ্ধাৰ কৰা আবু মিছনৰ প্ৰকাশন পাঠকৰ গ্ৰহণীয় কৰাৰ পথ ল'ব লগীয়া হ'ল। ব্ৰহ্মনৰ বিপোৰ্ত্ত আন কি ইমান দিনে চলি অহা আবু তেওঁৰ প্ৰকাশিতব্য অভিধানতো প্ৰস্তুত বৰ্ণবিন্যাসৰ প্ৰণালীৰ সপক্ষে এয়াৰৰ কথাও দেখা পোৱা নাযায়। কোন কোন আবু কিমানজন দেশীয় লোকে বৰুৱা-ব্ৰাউন বৰ্ণবিন্যাসৰ প্ৰতি-আশ্বাৰ্জনা গঢ়ি তুলিছিল, তাৰ অভিলেখ আমাৰ হাতত নাই। মাথোন হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাই তেওঁৰ আত্মজীৱনীত “অবুনোদই”ৰ কথা লৈ লৈছে: “মই তাৰ বৰ্ণবিন্যাস সংশোধনৰ নিমিত্তে যত্ন কৰিবলৈ ধৰিলোঁ। মোৰ এই চেষ্টাত নিখি লেভি ফ্ৰেয়াৰোৱেল নামেৰে এটা দেশী খৃষ্টিয়ানৰপৰা বৰ বাধা পাইছিলোঁ। সি তাৰ গুৰু ব্ৰাউন চাহাবৰ বৰ্ণবিন্যাসৰ প্ৰণালীৰ এক আঙ্গুলো লৰচৰ হোৱাক মহাপাপ যেন ভাবিছিল। ...তাৰ কথাত নিখিয়ে জনচেৰেক ডাক্তৰীয়াৰো মত লৈছিল।” “অবুনোদই”ৰ বৰ্ণবিন্যাসৰ বিবৃদ্ধে হেমচন্দ্ৰৰ কিমান ঘোৰ আপত্তি তাক নিখি লিবাইক ‘এটা’, ‘সি’, ‘তাৰ’ বুলি অশোভন ঘৃণাৰে উল্লেখ কৰাৰপৰাই অনুমান কৰিব পাৰি; তদুপৰি ব্ৰাউন-পৰিচালিত পদ্ধতিয়ে সম্পূৰ্ণ অশুদ্ধ তেনে বন্ধমূল ধাৰণা তাৰ ‘সংশোধনৰ নিমিত্তে যত্ন’ কৰাৰপৰাই বুজিব পাৰি। গতিকে, সম্ভৱতঃ হেমচন্দ্ৰয়ে ‘ডক্টৰ কেৰিৰ ঘৰৰ মুখৰ মাৰালিডাল দীঘলোৱা’ত আগভাগ লৈছিল বুলি ভাবিব পাৰি। হেমচন্দ্ৰ-উল্লিখিত ‘জনচেৰেক ডাক্তৰীয়া’ৰ ভিতৰত জাদুৰাম, আনন্দৰাম আৰু গুণাভিৰামো নিশ্চয় পৰিছিল, যদিচ আনন্দৰামে তেওঁৰ পৰিকল্পিত ইংৰাজী-অসমীয়া অভিধানত “অবুনোদই”ৰ মতৰপৰা কিছু অতিৰিক্ত গৈছিল। যি দেখা যায়, ঘাই বণখন দুই সেনাপতি নিখি লিবাই আৰু হেমচন্দ্ৰৰ মাজতে হৈছিল। শেহত হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰে জয় হ'ল। আন কি, “অবুনোদই” নামটোও ১৮৬১ৰ জানুৱাৰীৰপৰা উইলিয়াম ৱাৰ্ডৰ সম্পাদিত ৰূপত “অবুগোদয়” হ'ল আৰু সমস্ত কাকতখনিত আজিৰ দিনৰ আঁহৰ হেমচন্দ্ৰ-নিৰ্দিষ্ট বৰ্ণবিন্যাস গ্ৰহণ কৰা হ'ল। এইদৰে অসমীয়া ভাষাৰ এই প্ৰথম সাংগঠনিক স্তৰে পিছৰ কালৰ কাৰণে নানা অনুশীলনৰ যোগে এটি অভিনৱ ঐতিহ্য সৃষ্টি কৰিলে।

১৮৬৭ত যোঁতলা ব্ৰহ্মনৰ ‘অসমীয়া-ইংৰাজি অভিধান’ ওলাল, তেওঁ তেতিয়াও জাদুৰাম-ব্ৰাউনৰ প্ৰণালীৰেই তাক উলিয়াই পাতনিত ক'লে,

As the language has hitherto had no standard, and has been used vaguely, I am aware that this first edition, like all other first attempts of this kind, must be left more or less imperfect. No word, however, has been allowed to pass without careful examination; and when doubts have existed, the oldest and best informed of the people have been consulted....

The system of Orthography adopted in this work, is that of Jaduram Borua, a learned Assamese Pundit, which, it is believed much better corresponds with the actual pronunciation of the people than any other system met with (See Introduction to Brown's Grammatical Notices, page ix).

এয়ে বিশেষজ্ঞ ভাষাতাত্ত্বিক ব্ৰহ্মনৰ শেষ কথা হ'লনেকি?

নহ'লে নো, ২৫ জানুৱাৰী ১৮৫৮ তাৰিখে ছেণ্ট হেলেনা মাজুলিৰ আৰ্চবিশপ মাইল নিলগৰপৰা ৰেভাৰেণ্ড ভাপ-নাৱৰ যুকৰপৰা আমেৰিকান বোষ্টনৰ ইণ্টাৰন্যুনাৰেল প্ৰিণ্টাৰেড

ব্রাউনৰ বৰ্ণবিন্যাস পৰিত্যাগ কৰি 'ডক্টৰ কোৰিৰ মূখৰ মাৰালি'ত অসমীয়া ভাষাকো ওলাবাবাৰুনি দিবলৈ উপদেশ দিয়াৰ ন বছৰ পিছত ১২ আগষ্ট ১৮৬৭ তাৰিখে পুনৰ জাদুৰাম-ব্রাউন-বীৰ্ত্তলৈ ব্ৰহ্মন হুহুৰ ঘূৰি অহাৰ হেতু কি? নে, জাদুৰাম-ব্রাউনক পৰিহাৰ কৰা আৰু educated natives-অৰ লগতে কোৰিক চেনেহত সাৰটি ধৰাটো এটা মাথোন কুটনীতিহেনেকি? নে, The system of Orthography adopted in the work...much better corresponds with the actual pronunciation of the people than any other system met with.—এইটোৱেইনেকি প্ৰশ্নটোৰ শেষ সমাধান? অভিধান আৰু “অবুগোদয়”ৰ বাহিৰেও যিছনৰ আন নতুন প্ৰকাশনবোৰত বুদ্ধিবাদৰ ধাৰত জাদুৰাম-ব্রাউন চলি থাকিল নে গতান্তৰ নৈদেখি ‘কোৰিৰ মূখৰ মাৰালিকে দীঘলোৱা’ হ’ল?

এটা সমস্যা আৰু তিনিটা পথ :

সমুখত উপস্থিত তিনিটা পদ্ধতিৰ সম্পৰ্কে সেই সময়ত নিশ্চয় নানা গুণা-গুণা, গলা-গপা হ’ল।

১. পূৰ্বণি অসমীয়া বীৰ্ত্তি : ব্ৰহ্মনে (১৮৬৭) কৈছিল যে the language has hitherto had no standard, and has been used vaguely. ইয়াৰ অৰ্থ হ’ল—পূৰ্বণিত ভাষাৰ অভিধান-ব্যাকৰণ নোহোৱাত বৰ্ণবিন্যাসৰো কোনো নিৰ্ৰূপিত বিধান নাই। ৰবিন্দ্ৰনত (১৮৫৪) the slovenly modes of pronunciation, and the capricious varieties of spelling displayed by the people লৈয়ে মুখৰ। কিন্তু পূৰ্বণি পুথিৰ বৰ্ণবিন্যাসত মাথোন capricious varietiesহে আছিলনেকি? তাত কোনো method in the madness নাছিলনে সঁচাকৈয়ে? আমি সেইটো মানি ল’বলৈ টান পাওঁ। পূৰ্বণি অসমীয়া আখৰজোঁটনিৰ নিয়মক তাৰ নিজৰ সীমাৰ ভিতৰতে হেতুকীকৰণ, মানীকৰণৰ দ্বাৰা এটা নিশ্চিত মানত নিশ্চয় নিৰ্ণয় কৰি ল’ব পাৰি। প্ৰাকৃতৰ ‘শমোঃ সঃ’ সূত্ৰৰ অনুবৰ্ত্তিতা, গ-ন-ৰ মাজত মাত্ৰ ন-ৰ স্বীকৃতি, ই-ঋ-দীৰ্ঘ স্বৰৰ মাজত মাথোন হৃস্বৰ ব্যৱহাৰ, য-জ-ৰ সম উচ্চাৰণৰ ক্ষেত্ৰত কেৱল জ-ৰহে সংৰক্ষণ, বেফৰ লগত স্থিতিৰ পৰিহাৰ বা গ্ৰহণ, স্বৰূপ বৰ্ত্তমানৰ ক্ৰিয়াত চ বা ছ, আৰু সাধা-সিন্ধা দুয়োবিধ ক্ৰিয়াতে-ই প্ৰত্যয়,- এনেবোৰ পূৰ্বণি অসমীয়াৰ বহুল সাধাৰণ নিয়ম বুলি গ্ৰহণ কৰিলে পূৰ্বণি অসমীয়াৰ এখন মানক অভিধান বা ব্যাকৰণ ওলাবৰ সম্ভাৱনা ওলাই পৰে। এই বিষয়ত ব্ৰহ্মনৰ অভিধানেই মুখে মুখে চলা শব্দৰ উপৰি পুথিত ব্যবহাৰ হোৱা সংস্কৃত শব্দৰ সমাৱেশেৰে এটা পটি লগাই দিছিল : I have also inserted the more common Sanskrit words that are used in the Puthis, and therefore known to the people These words are also used in our School Books, and Scripture Translations. But it should be borne in mind that they are often used in Assamese, with a modified meaning, and a different pronunciation. A few words are used with a slight difference of form and pronunciation. কিন্তু অসমৰ নিজৰ পূৰ্বণি বৰ্ণবিন্যাস-বীৰ্ত্তলৈ educated natives-এও চকু ঘূৰাই নাচালে যদিচ তাৰ মানীকৃত বৃপত জাদুৰাম-ব্রাউনে তাক মানি লৈছিল বুলি ক’ব পাৰি।

২. জাদুৰাম-ব্রাউন বীৰ্ত্তি : জাদুৰাম-ব্রাউন পদ্ধতিয়ে আমি বৰ্ণোবা মানীকৰণত মাত্ৰ hypothetical এই মানক অভিধান-ব্যাকৰণকে মানি লৈছিল যদিও এই সম্প্ৰদায়ত পূৰ্বণি বীৰ্ত্তৰ নামত কথা কোৱা নাছিল। ব্রাউন আদিয়েই পূৰ্বণি অসমীয়া পুথিৰ সংগ্ৰহ-সম্পাদন-প্ৰকাশনৰ পথ-প্ৰদৰ্শক। তেওঁলোকে অসমীয়া মানুহৰ কথিত আৰু পুথিত লিখিত বৃপত অসমীয়া ভাষা অধ্যয়ন কৰিছিল। এই বিষয়ত উইলিয়াম্ বাৰ্ড (১৮৫৪) উক্তি প্ৰণিধানযোগ্য : During the four years I have been studying and speaking the Assamese I have confined myself exclusively to the language as spoken by the people and as found in their own books. গতিকে পাদুৰিকলৰ বীৰ্ত্তি এটা কাল্পনিক বস্তু নহয় ; সি অসমৰ মাটিত পৰা জীৱন্ত উদ্ভিদেই। ৰবিন্দ্ৰনৰ

(১৮৫৮) মহা আপত্তি যে ব্রাউন-পদ্ধতিতে অসমীয়া-বঙলাৰ পাৰ্থক্য অধিক স্পষ্ট কৰি দেখুৱাইছিল। যদি দেখুৱাইছিল, ভালকৈ কৰিছিল, কাৰণ সেই পাৰ্থক্য বাস্তৱ পাৰ্থক্য, বাস্তৱপৰা অঁতৰাই অসমীয়া ভাষাক বঙলাৰ ওচৰ কৰি লাভ কি? বৰিষ্কনৰ আৰু ধাৰণা, ব্রাউনৰ পদ্ধতিটো phonetical system-ৰূপে পৰিকল্পিত; কিন্তু সি সম্পূৰ্ণ তেনেও নহয়। তেওঁৰ আৰু এটা ডাঙৰ ওজৰ যে অসমীয়া ভাষাৰ বহুত ধৰণে উচ্চাৰণ হয়, কিন্তু Dr Brown has adopted the most common to his part of the country, and this has been set up as the standard. যদি ব্রাউনে তেনে কৰিছিল, ঠিকেই কৰিছিল, কাৰণ তাৰেই প্ৰয়োজন আছিল, সেই কথা পিছৰ যুগৰ বুৰঞ্জীয়েই দেখুৱাইছে। বৰিষ্কনৰ সিদ্ধান্ত হ'ল ব্রাউন-পদ্ধতিটো হ'ল at best an arbitrary one. আমি দেখুৱায়ে আহিছো, সেই পদ্ধতিক আংশিকভাৱে পুৰণি বৰ্ণবিন্যাসে আৰু বোহিৰ ভাগ অসমীয়া কথন-ৰীতিয়ে সমৰ্থন কৰে; সি arbitrary মাথোন মানীকৰণত, কাৰণ সকলো মানীকৰণেই arbitration. বৰিষ্কনৰ মতলবী ওকালতি ধৰা পৰে যেতিয়া তেওঁ কয়, ব্রাউনৰ ৰীতি পৰিহাৰ কৰি the conventional system of the Bengali ল'লেই লেঠা মৰে, কাৰণ তেতিয়া the differences between the two languages vanish away !! এ. প্ৰ. বি. !!! ব্রাউন পদ্ধতি phonetical হওক বা নহওক, ব্রিষ্কনে ক'বৰ দৰে সিয়ে much better corresponds with the actual pronunciation of the people than any other system, সেইটো ঠিক কথা। তাৰ মূল নীতিয়েই হ'ল যে এটা ভাষাক আন এটা ভাষাৰে সনা-পিটিকা কৰিব নালাগে, সি শব্দ (সুদা) নিজ ৰূপতে প্ৰকট হ'ব লাগে : “ভাসা হলে সুদা ভাসা হব লাগে। ... ভাসা লিখোঁতে, আখৰৰ জিমান জাতি, তিমানহে লিখিব লাগে; একে জাতিৰ দুই তিনি প্ৰকাৰৰ সকাম নাই” (||= নাথান ব্রাউন, অনুদ্যেই, এপ্ৰিল ১৮৫৮)। এইটি সুস্থ দৃষ্টিভংগিয়েই আছিল।

৩. নব্য ৰীতি : The educated natives of Assam-অৰ দ্বাৰা নতুনকৈ প্ৰচাৰিত বৰ্ণবিন্যাস-পদ্ধতি পুৰণি অসমীয়া ৰীতি আৰু জাদুৰাম-ব্রাউন ৰীতি, দুইটাৰপৰা আঁতৰ। ব্রাউনে এই পদ্ধতিক ‘সংস্কৃত আৰু বঙ্গালিৰে মিহলি’ বুলি বুজিছিল। প্ৰকৃততে, কোঁৱৰ অসমীয়া “ধৰ্মপুস্তক”তে ইয়াৰ আৰম্ভণি বঙলা “ধৰ্মপুস্তক”ৰ আৰ্হিত। “আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী”ত ডিফেন্সৰ নেওগে ঠিকেই লিখিছে, “শ্ৰীৰামপুৰ মিশ্যনেৰী আদিয়ে ছপোৱা পোনৰ অসমীয়া কাকত-পুথিয়ে বৰ্তমান প্ৰচলিত আখৰ-জোৰ্টনিয়েই চলিছিল; পিছতহে [জাদুৰাম] বৰুৱাদেৱৰ আৰ্হি অনুসৰি সদায়েই আখৰ-জোৰ্টনিৰ সবলতাৰ পক্ষপাতী পাদ্ৰীসকলে অসমীয়াত সেইদৰে মোট সলাইছিল।” ব্রিষ্কন ছাহাবেও সেই ৰীতিক Dr Carey’s ridge pole-অৰ বঢ়া ভাগহে বুলিছে। এইভাৱে চালে এই নব্য ৰীতি শ্ৰীৰামপুৰীয়া পাদ্ৰীৰ পদ্ধতিহে। বৰিষ্কন ইয়াৰেহে পক্ষপাতী আছিল। কাৰণ তেওঁৰ মূলতে শ্ৰীৰামপুৰীয়া পাদ্ৰীৰ। তেওঁ টনা-আঁজোৰা লগাইছিল, অসমীয়াত ব্রাউন পদ্ধতি এৰি কৰিব লাগে the conventional system of the Bengali অৱলম্বন—যিটো শ্ৰীৰামপুৰীয়া “ধৰ্মপুস্তক” আৰু আন কাকত-পুথিত কৰা হৈছিলেই। এতিয়া, নতুনকৈ অসমীয়া পুথি লিখি ছপা কৰা অসমীয়া নব্য শিক্ষিত কেইজনমানে তেওঁলোকৰ কিতাপত সেই নব্য পদ্ধতিক গ্ৰহণ কৰিলে। সেই কথাকে কওঁতে ব্রিষ্কনে কৈছে বোলে সেই শিক্ষিত স্থানীয়সকলে—they punctiliously adhere to the same system of spelling employed in every other cognate of Sanskrit. কোঁৱৰ অনুবাদ আঁচনিত সোমোৱা বঙলা, ওড়িয়া, মৈথিলি, মৰাঠী আদি সকলোতে এইভাৱে সাৰ্থকভাৱে-অসাৰ্থকভাৱে সংস্কৃত বৰ্ণবিন্যাসৰ ছাঁ ঘনকৈ পেলাই দিয়া হৈছিল। কোঁৱৰো নিজেই সংস্কৃতৰ অধ্যাপক আছিল। ১৮৫৮ৰ এপ্ৰিলৰ সংখ্যা “অনুদ্যেই”ত সংস্কৃতীয়া আখৰ-জোৰ্টনিৰ পক্ষপাতী মতবাদৰ আভাস দিয়া হৈছিল Style and mode of spelling শীৰ্ষকৰ সম্পাদকীয় লেখাত। কোৱা হৈছে যে “অনুদ্যেই”ৰ কোনো পাঠকে ‘সংস্কৃত আৰু বঙ্গালিৰে মিহলি’ কথা লিখিছে; আৰু সংস্কৃতৰ মাত লিখাৰ দৰে দিৰ্ঘ ঈক্যৰ উচ্চাৰণ আদিৰে ভাসাৰ মাতো লিখিব দিছে। সন্দেহ নাই যে পদ্ম-লেখক নব্য বৰ্ণবিন্যাসৰীতিৰ কোৱামোক্ষন ধাৰক। তেনে ধাৰকসকলৰ মাজত ব্রাউন-

ব্রহ্মনৰ দৰে ভাষাতাত্ত্বিক নাছিল। তেওঁলোকৰ বৃত্তিও সেই দৰেই ভাষাতাত্ত্বিক বৃত্তি নহয়। তেওঁলোকৰ মতামতৰ আৰ্হাস ব্রহ্মনে (১৮৫৮) কিঞ্চিত্ দিহে—(১) অসমীয়া ভাষা হ'ল a cognate of the Sanskrit, the orthography of which has been settled for 3000 years. (২) পাদুৰি জোঁটনি হ'ল offensive to their taste. (৩) পাদুৰি বৰ্ণবিন্যাস হ'ল contrary to that correct mode used in their Shasters. Shasters মানে নিৰ্দ্ধাৰিত সৰ্ব্বত্ৰ শাস্ত্ৰে, পুৰণি অসমীয়া পুথি কোঁতলাও নহয়, কাৰণ পিছৰবিধভনো correct mode ক'ত আছে? (৪) নব্য বীৰভাষাৰ শৰণ্য হ'ল the same system of spelling employed in every other cognate of Sanskrit. অসমীয়া ভাষাৰ নিজস্ব বৃপ, ধ্বনিতত্ত্ব তেওঁলোকৰ কিবা নাছিল।

একো আচাৰিত কথা নহয় যে মহাপৰাক্ৰমী ছবকাৰৰ লগত লগা ভাষা-বপনৰ জিকাৰ কৌশল-বৃপে, প্ৰভাৱশীল স্থানীয় শিক্ষিতসকলৰ লগতো মিলি থাকিবৰ অৰ্থে, অসমীয়া পক্ষৰ কেন্দ্ৰতৰে তাঁতীয়া-তাঁতী মাই, তাকে আনক দেখুৱাবলৈ বুলিও ব্রহ্মনে ব্ৰাউন-নীতি-পৰিহাৰৰ পৰামৰ্শ দিছিল, বাইবেলৰ জৰুৱা ভাঙনিজে শ্ৰীৰামপুৰীয়া বীতি ল'বলৈ স্বয়ং ব্ৰাউনকে উপদেশ দিছিল। কিন্তু তেওঁৰ অভিধানে বাতে ভাষাৰ ব্যৱস্থা বৃপটোহে দেখুৱায়, তাৰ বীতি ব্রহ্মনে পূৰ্বৰ দৰেই ৰাখিলে।

কুট-চিহ্ন :

লেখাৰ মাজত উচ্চাৰণ আৰু বিৰাম শাসন কৰিবলৈ পুৰণি সাহিত্যত (পদ্য, গদ্য উভয়তে) যাদোৰ কলোন আৰু দাঁড়ি ব্যৱহৃত হৈছিল। পদ্যৰ আৰু গদ্যৰো মাজৰ বিৰামবোৰত দুটা ফুটেৰ কলোনৰ (ঃ) প্ৰয়োগ হয়, “গুবুৰিতকথা”ৰ মূল পুথিত ক'তো ক'তো তিনিটা ফুটেৰ কলোন চিন দিয়া দেখা যায়। পদ্যৰ পুথিত প্ৰতি প্ৰথম শাৰীৰ অন্তত এডাল আৰু দ্বিতীয় শাৰীত দুডাল দাঁড়ি য়হে। “গুবুৰিতকথা”ত প্ৰথমেৰে কাকৰ অন্তত দুডলীয়া দাঁড়ি (সকলো ঠাইতে অৱশ্যে নহয়) লক্ষ্য কৰা যায়। পিছৰপৰা ছপাখানা জহাৰ লগে লগে পিছৰীয়া কুট-চিনবোৰৰ প্ৰয়োগো আছে। নৱেম্বৰ ১৮৫০ সংখ্যা “জবুনাৰাই”ত পূৰ্ণানন্দ শৰ্মাৰ এই-বিষয়ক লেখাটি (“ভাল বৃপে কাকত পৰ্হাৰ নিয়ম”) মনোযোগ দি পাঁচৰ লগীয়া। তাত একমাত্ৰ ৰতি বা comma, দ্বিমাত্ৰ ৰতি বা semicolon, ছেদ বা period (দাঁড়ি) আৰু পদ্য-গদ্য উভয়ৰ বাবে পূৰ্ণ ছেদ বা double period (দুডাল দাঁড়ি), প্ৰশ্নাৰ্থ মাত্ৰ বা interrogation (প্ৰথমেৰে চিন), আবেগ মাত্ৰ বা exclamation (!), প্ৰক্ষেপ-চিন বা quotation (উদ্ধৃতি কৰা), সাধুত্বিক চিন বা hyphen, আৰু দ্বিধনু-বেথা বা parenthesis (আচলতে সবু বন্ধনী)—এইবোৰৰ পৰিচয় আৰু ব্যৱহাৰ দেখুওৱা হৈছে।

সাহিত্য-শ্ৰী : জাতীত-ৰোমস্থান : ধৰ্মপুস্তকৰ পুনঃকথন :

“অবুনোদয়ে” কেনেকৈ অসমৰ অতীত উদ্ঘাটন কৰাৰ পথ নিকা হৈছিল, সেই কথা আমি আগতে কৈ আহিছো। মাৰ্চ ১৮৫০ সংখ্যাত ন.ল.ক.-ই “দিগ্‌দৰ্শন”ৰপৰা ‘হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি’ বিতৰিকলৈ আৱণ্ট কৰে। ‘গজনিৰ বাদস্যা মহমদৰ দোআবাই জই কৰাৰ পৰা মচলমান লোকে ৰাজ্য নষ্ট কৰি ইংলণ্ডীয়া-বিলাকৰ ৰাজ্য ধাপন হোআলৈকে হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি ইয়াত আৰু পাচতো লিখা যাব।’—এই প্ৰস্তাৱ কৰি গজনিৰ ছবুৰ্গানৰ কথা, তেওঁৰ পুত্ৰ মহমদৰ সাতটা ভাৰত-অভিযানৰ কথা বৰ্ণনা কৰা হয়। এপ্ৰিল সংখ্যাত তেওঁৰ দ্বাদশ অভিযান বৰ্ণনা দি দ্বিতীয় মহমদ আৰু তৃতীয় ৰজা মহমদ, আৰু দ্বিতীয় মহমদৰ পুত্ৰ ৰাজ্যপ্ৰাপ্তিৰ কথা, সেই সংখ্যাত গজনিৰ চতুৰ্দশ ৰজা দ্বিতীয় খোৱালোকে, আৰু জুনৰ সংখ্যাত মহমদ ঘোৰী আদি গোৰু ৰজাবিলাকৰ বিৱৰণ আৱণ্ট কৰি পিছৰ মাহত জমিছ খাঁৰ বিৰাট অভিযান আৰু চমিছত “হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি” সন্দৰ্ভতে সামৰণি হৈছে। পুনৰ ১৮৫৪ৰ ফেব্ৰুৱাৰিত ন.ল.ক.-ই পঠান বুৰঞ্জী ক'বলৈ ধৰি আৰম্ভ হ'ল, ইলুতমহ, কিৰোজ, কুলতানা ৰোজিয়া, দ্বিতীয় হুৰাৰ, চতুৰ্থ মহমদ, মহমদ উৰ্জিন, কুলতান বালিন, কৈকোবাদৰ বিৱৰণলৈকে আগষ্ট মাহ পৰ্যন্ত বৰ্ণনা কৰা হ'ল। ইকালে একেজন লেখকেই সেই ১৮৫৪ত সোণালৰ ‘মহা ভিম্বুৰ বেগৰ জৰ্জান’, জুনত ‘বামৰ বাসন্ত্যৰ বিৱৰণ’, জুলাইত ‘হুয়ান বাসন্ত্যৰ বিৱৰণ’, আগষ্টত ‘অৰুণৰ বাসন্ত্যৰ কথা’, ছেপ্টেম্বৰত ‘জোৱাৰীৰ বাসন্ত্যৰ বিৱৰণ’, অক্টোবৰত ‘অৰুণৰ বাসন্ত্যৰ

বিবৰন' লেখে আবু এইদৰে ডাকতৰ মুছলিম যুগৰ ইতিহাসৰ জ্ঞান পাঠকসকলক দিয়ে।

খ্ৰীষ্টীয়ান ধৰ্ম-জগতৰ ইতিহাস দিবৰ বাবে নানাজনে যত্ন কৰে "অনুবাদই"ৰ বিবিধ কল্পবোৰত। 'ম'. ই 'প্ৰাৰ্থনাৰ পূৰ্বকালীয় ইতিহাসৰ সংক্ষেপ বিবৰন' দিবলৈ আৰম্ভ কৰি আগষ্ট ১৮৪৬ত পৃথিৱীৰ বয়স হেজ্জাৰ হৈছিল বুলি নিৰ্ণয় কৰিছে; 'প্ৰথম ভাগ প্ৰজাৰ পৰা জলপ্লাবনলৈকে সোম স চাপন বচৰ। দুটিয় জলপ্লাবনৰ পৰা খ্ৰিষ্টৰ জনমলৈকে তেইচ স আঠ চলিচ বচৰ। দ্বিতীয় খ্ৰিষ্টৰ সময়ৰে পৰা আজিলৈকে অষ্টৰ স চই চলিচ বচৰ।' পোনতে বাইবেল অনুসৰি সৃষ্টিৰপৰা জলপ্লাবনৰ পিছত বাবেল নামৰ ঘৰত পৃথিৱীৰ লোকৰ কাৰো কথা কোনেও বুজ নোপোৱা হোৱালৈকে (From the Creation to the Confusion of Tongues) কাহিনী কোৱা হৈছে। ইয়াৰ পিছত ম.ই ক্ৰমে মিছৰ দেশ (অক্টোবৰ ১৮৪৬), যিহুদি জাতি, মাদিয়া আৰু পাৰ্চিৰ ৰাজ্য (নৱেম্বৰ ১৮৪৬), গ্ৰীচ দেশ আৰু ৰোমৰ ৰাজ্য (ডিচেম্বৰ ১৮৪৬) বুৰঞ্জী কৈছে; আন কোনো এজন লেখকে (*) সু'ৱাৰিছে বেবিলনৰ অতীতত বিলীন গৌৰৱৰ কথা। ম.ফ.ক./ম.ফ.ক.ই কনষ্টাটাইনৰপৰা পোপ সপ্তম গ্ৰেগৰিলৈকে 'বুনিয়া ৰজাবিলাকৰ আখ্যান' বিৱৰিছে (চেপ্তেম্বৰ ১৮৫২, এপ্ৰিল ১৮৫৩)।

খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ কাহিনী ন.ল./ন.ল.ফ. ই এক নিজা ক্ৰমত কৈছে। তেওঁ পোনতে (জুলাই ১৮৪৬) 'দানিয়েল ভবিষ্যত বস্তাৰ বিবৰন' (Old Testament, The Book of Daniel-অৰ অতি সংক্ষেপীকৰণেৰে)। খ্ৰীষ্টৰ বাৰজন বিখ্যাত পাৰ্চনিৰ (Apostles) পিছত অহা কীৰ্ত্তমান অন্যতম এজন পোলাৰ জীৱনী নিখি লিবায়ে নিউ টেষ্টামেণ্টৰপৰা (The Acts of the Apostles) বিস্তৃতভাৱে বৰ্ণনা কৰে—১৮৪৭ অক্টোবৰ-নৱেম্বৰত 'পোলা পাৰ্চনিৰ বিবৰন' (Conversion of the Apostle Paul, Acts, 9.3-19, 21, 22), ১৮৫১ অক্টোবৰত পুনৰ 'পোলা পাৰ্চনিৰ বিবৰন' (Early life, Conversion) (Acts, 8, 9, 22ৰ অংশবিশেষ, Paul's Letter to the Galatians, 1.11-17 ইত্যাদি), নৱেম্বৰত 'য়িৰুচালমলৈ পোলাৰ প্ৰথম জাৱা' (Gal., 1.9, Acts, 22. 17-21), যিৰুচালমলৈ পোলাৰ দুটিয় জাৱা' (Acts, 15.2), 'পোলাৰ প্ৰথম মিস্যনেৰি জাৱা' (Act, 13, 14), 'য়িৰুচালমলৈ পোলাৰ দ্বিতীয় জাৱা' (Acts, 15.1-35), 'পোলাৰ দুটিয় মিস্যনেৰি জাৱা' (Acts, 15.36-41, 16, 17, 18.1-22, Paul's First Letter to Thessalonians, 3.1-32, ...to Corinthians, 8.1-5), 'পোলাৰ দ্বিতীয় মিস্যনেৰি জাৱা, (Acts, 18.23-28, 19, 20.1-16), ডিচেম্বৰত 'য়িৰুচালমলৈ পোলাৰ সেস জাৱা' (Acts 21-26) 'ৰোম নগৰলৈ পোলাৰ প্ৰথম জাৱা' (Acts, 27.1-28). 'পোলা ফিলিপ্পালৰ পৰা মুকলি হোআ' (Paul's Letter to the Colossians,...to Philemon,...to Philippians), 'ৰোম নগৰলৈ পোলাৰ দুটিয় জাৱা' (Paul's Second Letter to Timothy)। পোলাৰ কথা লিখাৰ লগে লগে বাইবেলৰ সৃষ্টি-খণ্ডৰপৰা (Old Testament, Genesis) ফাৰোৱেলে খ্ৰীষ্ট-জন্মৰ পূৰ্বৰ কাহিনী উলিয়াবলৈ আৰম্ভ কৰে—১৮৪৭ অক্টোবৰ-নৱেম্বৰত 'পৰম ঈশ্বৰে সৃষ্টি কৰাৰ কথা' (Account of the Creation, and the Fall of Man), ১৮৪৮ জানুআৰি-ফেব্ৰুআৰিত 'জলপ্লাবনৰ কথা' (Account of Deluge), ১৮৪৯ মাৰ্চত 'আৱাহামৰ বিবৰন', জুলাইত 'ইচাকৰ বিবৰন', অক্টোবৰত 'জাকোবৰ বিবৰন', আৰু নৱেম্বৰ-ডিচেম্বৰ আৰু ১৮৫০ জানুআৰি-ফেব্ৰুআৰিত 'মোচেসৰ বিবৰন'; ১৮৫৪ ফেব্ৰুআৰিত Exodus-অৰপৰা লিখে 'মোচাৰ বিবৰন' (Account of Moses)।

খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ হাৰিদ বা 'য়িচু খ্ৰিষ্টৰ পাচে জিৰিলাক মাৰ্তৰ অৰ্থাত ধৰ্মৰ সাধি খ্ৰিষ্টৰ নামৰ নিমিত্তে মৰনৰ দুখ ভোগ পালে', সিবিলাকৰ মাজত তিনিজনৰ চৰিত চমুকৈ কীৰ্ত্তন কৰা হৈছে—স্টিফেন (ফেব্ৰুআৰি ১৮৪৬), পলিকাৰ্প (মাৰ্চ), ইগ্নেটিউ (মেই)।

বু-এ Line upon Line অৰপৰা (?) আখ্যা (lessons) ভাগ কৰি কৰি 'পূৰ্ব কালৰ ইতিহাস' কনা কৰে : প্ৰথম আখ্যা—'দ্বিষ্টি কৰাৰ বিবৰন' (আগষ্ট ১৮৫১), [আখ্যা ২-]—'আদমে পাপ কৰা' (জানুআৰি ১৮৫২), ৩—'কইন আৰু হেবেলৰ কথা' (ফেব্ৰুআৰি ১৮৫২), ৪—'জলপ্লাবন' (মাৰ্চ),

৫—‘আব্রাহামলৈ অজিকাৰ কথা দেন’ (এপ্ৰিল), ৬—‘আব্রাহামলৈ অজিকাৰ কথা পূৰ্ণ’ (মেই), ৭—‘আব্রাহাম নাইবা প্ৰেমৰ পৰিখা’ (জুন), ৮—‘স্নাকোৰে দেখা স্বাগত সপোন’ (জুলাই), ৯—‘স্নাকোৰৰ বহু দিনীয়া জাদা’ (আগষ্ট), ১০—‘স্নাকোৰ নাইবা গোট খোজা’ (চেপ্তেম্বৰ), ১১—‘স্নাকোৰক গাঁতত খোজাৰ কথা’ (অক্টোবৰ), ১২—‘স্নাকোৰ বন্দী হোজাৰ কথা’ (Joseph a Slave, নৱেম্বৰ), ১৩—‘স্নাকোৰ বন্দী হোজাৰ কথা’ (Joseph a Prisoner ডিচেম্বৰ), ১৪—‘স্নাকোৰ, আবু কজাৰ বাট লোআ আৰু চাঙ্গাই (Joseph, or the Butler and Baker, জানুআৰি ১৮৫০), ১৫—‘স্নাকোৰ বন্দীসালৰ পৰা মুকলি হোজা’ (এপ্ৰিল), ১৬—‘স্নাকোৰ মিচৰ দেশৰ অজিকাৰ হোজা’ (মেই), ১৭—‘স্নাকোৰ, নতু ভোজৰ কথা’ (জুন), ১৮—‘স্নাকোৰ নতু খেয়াৰত ভায়েক’ (আগষ্ট), ১৯—‘স্নাকোৰ, নতু হেৰোজা পূৰ্ণ’ (চেপ্তেম্বৰ)। যু.-এ কোৱা এই সকলোখিনি কাহিনী বাইকৈ Genesis-ৰ অন্তৰ্গত। তেওঁ ১৮৫৪ ডিচেম্বৰত ‘মোচা নতু গোগোলৰ জ’পা’ (Moses in the bulrushes) শীৰ্ষক মোছাৰ জন্ম-কাহিনীটি বৰ্ণন Exodus-অৰপৰা। ১৮৫৪ নৱেম্বৰত ন.ল.ফ.ই ‘খ্ৰীষ্টৰ পাঁচনিবিলাকৰ সংক্ষেপ বিবৰণ’ দিয়ে। ১৮৫০ ফেব্ৰুআৰিত নাম নোহোৱাকৈ পিটাৰ পাঁচনি আৰু কৰ্নেলিয়াছৰ কথা বৰ্ণিত (Acts, 10) হয়। Old Testament-অত বৰ্ণিত স্নাকোৰ ভৱিষ্যন্তা এলিয়া বাল দেৱতাৰ ভৱিষ্যন্তাৰ কথা (1 Kings, 18) আৰু এলিয়াৰ স্বৰ্গলৈ নিয়াৰ কথাও (2 Kings, 2) লেখকসকলৰ প্ৰিয় বিষয় (জুন-জুলাই ১৮৪৮, জুলাই ১৮৫৬)।

“উপদেশক”ৰপৰা সম্বন্ধিত ইউৰোপত খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ ইতিহাস (ফেব্ৰুআৰি-মাৰ্চ ১৮৪৭) এটি ভাল লেখা। ‘ধৰ্মৰ কথা বাদা’-শীৰ্ষক খবৰৰ শুভত সন্মত সেই ধৰ্মৰ সাময়িক বতৰা দিয়া হৈছিল।

জাতিকৰ জাদা :

বৰ্মাৰ মৌলমেইন বা অম্বৰ নীলু, য’লৈকে বোণ্টস্টসকল গৈছিল ত’তে বাইবেলৰ অনুবাদৰ লগতে নিজৰ ধৰ্মমতৰ কাৰণে বাৰ বছৰ বন্দীশালত দুখ ভোগ কৰা (অবুনোদই, জুলাই ১৮৫০) জন্ বানিয়ানৰ *Pilgrim’s Progress*-অৰ ভাঙনি স্থানীয় ভাষাত প্ৰস্তুত কৰা হৈছিল। অসমৰ বোণ্টস্ট-সকলেও ১৮৪৮ নৱেম্বৰৰ সংখ্যা কাকতত সেই উপন্যাসৰ প্ৰথম আখ্যায় এক খণ্ডৰ অসমীয়া ৰূপ প্ৰকাশ কৰিছিল। কিন্তু কামটো কিছু দিন পৰি থকাৰ পিছত ১৮৫১ জানুআৰিত পুনৰ সেই আখ্যা পূৰা কৰি ছপাই ক্ৰমিকভাৱে ফেব্ৰুআৰি, মাৰ্চ, মেই, জুলাই, আগষ্ট, ১৮৫২ মাৰ্চ, এপ্ৰিল, মেই, ১৮৫৪ জানুআৰি, মাৰ্চ, এপ্ৰিল, মেই, জুন, জুলাই, আগষ্ট, চেপ্তেম্বৰ, আৰু অক্টোবৰৰ “জাতিকৰ জাদা” উলিওৱা হয় আৰু ই পিছত কিতাপ আকাৰেও ওলায়। অনুবাদকৰ নাম নথকাত ধাৰণা হয় “অবুনোদই”ৰ প্ৰথম সম্পাদক দুজনেই (ব্ৰাউন, ডেনফোৰ্থ) তাক ভাঙি উলিয়াইছিল।

কথা আৰু কাহিনী :

“অবুনোদই”ৰ এটি সৱাতো-মনোৰম অংগ হ’ল দেশ-বিদেশৰ সংগৃহীত ঐতিহাসিক-অনৈতিহাসিক সবু সবু আখ্যানবিলাক (fable, parable আদি)। ইয়াৰ বহুতোবোৰ ইতিমধ্যে আমাৰ জাতীয় সম্পত্তি হৈ পৰিছে। তাৰে কেইটিমান হ’ল পঞ্চতন্ত্ৰ-হিতোপদেশ-জাতীয় ভাৰতীয় সাধু। ‘কুপোৰে মাখি মোৰে দ্বিষ্ট’ (Fable of the Dove and the Bee, জুলাই ১৮৪৮, পুনঃৰ্কাণিত জানুআৰি ১৮৫০), ‘কুপোৰে এন্দুৰৰে কথা’ (জুলাই ১৮৪৮), ‘সিহৰ লগত কৰটক, দমনক দুই শিয়ালৰ ‘ইষ্ট ভেদ কৰা কথা’, ‘সিহৰ কথা’, ‘মেকুৰিএ চৰাই পোআলি খোজাৰ কথা’ (জুলাই ১৮৪৮), আৰু ‘এটা চিকাৰি আৰু সিয়াল’ (বিখ্যাত ‘অল্য ভক্যো ধনুগুণ’ৰ কথা, ফেব্ৰুআৰি ১৮৫০)। Old Testament-অৰপৰা ‘গিয়ানবন্ত ৰজাৰ সোধ’ (Solomon’s Decision, এপ্ৰিল ১৮৪৯, The First Book of Kings, 3.16-28), New Testament-অৰপৰা বীশু খ্ৰীষ্টই সৰোবৰৰ ভৱাৰহ যুযুহা শান্ত কৰা কথা (মাৰ্চ ১৮৪৮, Matthew, 8.23-27 ; Mark, 4.35-41 ; Luke, 8.22-25), ‘ধনবন্ত আৰু কৰাল মানুহৰ দ্বিষ্ট’ (The Rich Man and Lazarus, মেই ১৮৪৮, Luke, 16.19-31)—এই কেইটি কাহিনী কোৱা হৈছে। ‘অপোন মিতিৰবিলাকৰ নিমিত্তে’ আনৰ হাতত মৰা ‘বোম্বাৰা দেশৰ এজন প্ৰধান সেনাপতি’ বেন্দ্ৰজছে আৰু ‘সদ্বিলাকৰ নিমিত্তে প্ৰান এৰা’ বীশুৰ নতুন জুলনাবে ‘বেন্দ্ৰজ আৰু দ্বিষ্ট

মকন' বচিত হৈছে (ফেব্রুৱাৰী ১৮৪৭, Matthew, 13.1-9; Mark, 4.1-9; Luke, 8.4-8)। সৰ্বসাধাৰণ বুজিব পৰাকৈ গীটাই কোৱা দৃষ্টান্তবোৰৰ (parable : শিৱাসকলৰ আগত মহাপুৰুষে কোৱা কথা—'The knowledge of the secrets of the Kingdom of God has been given to you, but to the rest it comes by means of parables, so that they may look but not see, and listen but not understand.' Luke 8.10) ভিতৰত 'খেতিয়কৰ দ্ৰষ্টান্ত' (The Parable of the Sower, মেই ১৮৪৭; Matthew, 13.1-9; Mark 4.1-9; Luke, 8.4-8) "অনুনোদই" পাঠকসকলৰ আগত বিৱৰিছে। অসমীয়া পাঠকৰ নিশ্চয় মনত পৰিব, মহাপুৰুষ মাথৰদেৱে কেনেকৈ এই দৃষ্টান্ত ভাঙি বুজাবৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰিছিল আৰু লগতে 'কিৰিৰি কৰ আলো মনাই' গীটাই বচিছিল ("গুৰুচৰিতকথা", ছেপ্টেম্বৰ ৫০০)। 'অকাজত ধন ভজা পুতেকৰ দ্ৰষ্টান্ত' (Parable of the Prodigal Son, আগষ্ট ১৮৪৮, Luke, 15.11-32) বিশেষকৈ ছাৰ জৰ্জ আৱাহাম গ্ৰিৱাৰ্ছ'নৰ *Linguistic Survey of India*-ত ব্যৱহাৰৰ যোগেই সকলোৰে মাজত বিয়পি পৰিছে। ইছপৰ উপকথাও (fable) "অনুনোদই"ৰ সাধু কণ্ঠতাই কামত লগাইছে—'বাপেক, পুতেক, আৰু গাখ' (আগষ্ট ১৮৪৬), 'বাঘৰে মৈৰ পোআলিৰে দ্ৰষ্টান্ত' (ডিচেম্বৰ ১৮৪৬), 'খেক সিয়ালৰে লতাৰ্পনিয়লৰ কথা', 'কাউৰিৰে খেকসিয়ালৰে কথা', (আগষ্ট ১৮৪৮), 'কাউৰিৰে মৈৰ চাগলিৰে কথা' (চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৮), 'সোনৰ কনি পৰা হাঁহৰ পটুঙৰ' (নৱেম্বৰ ১৮৫০)। কিছুমান এনে ক্ষুদ্ৰ আখ্যান কোনো দেশ, কোনো লেখক বা নায়ক, ইতিহাসৰ পুৰুষ আদিৰ লগত সংশ্লিষ্ট—হোমাৰৰ 'ইলিয়াড' মহাকাব্যৰপৰা 'দ্রোণা নগৰৰ কাঠৰ ঘোঁৰা' (জানুৱাৰী ১৮৪৮), ছিৰাকিউছ দেশৰ দিয়নুছি বাদশ্বাৰ দিনৰ 'অতি প্ৰিয় দুজন মিতিৰ' (Damon and Pythias, নৱেম্বৰ ১৮৪৭), ৰোমান সাম্ৰাজ্যৰ 'প্ৰাক্কচ আৰু তেওঁৰ দাস সকলৰ কথা' (Plancus and his Slaves, ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫০), ফ্ৰাণ্স দেশৰ 'মিচি আৰু জেনেৰিৰৰ কথা' (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫০) আৰু 'এক বুথিয়ক কুকুৰৰ কথা' (নৱেম্বৰ ১৮৫০), জাৰ্মানিৰপৰা 'জাৰ্মান দেশৰ এক সাধু কথা' (A German Fable, মাৰ্চ ১৮৫০), তাতাৰ দেশৰপৰা 'এজন বাদস্যা আৰু দৰবেচ ফকিৰ' (জানুৱাৰী ১৮৫৪), ইংলেণ্ডৰ 'মৰমিয়াল কুকুৰ' (জুলাই ১৮৫০), আমেৰিকাৰ খ্যাতিমন্ত জৰ্জ ৱাশ্বিংটনৰ কথাৰে 'মিচা কথাত ভই পোআ এক সৰু লৰাৰ কথা' (মাৰ্চ ১৮৫০) 'বিবি নামে এটা সাহসিক কুকুৰৰ আখ্যান' (অক্টোবৰ ১৮৫০), *Missionary Repository* সম্বাদপত্ৰৰ-(১৮৪২)পৰা লোৱা দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ ৰেচুৱানা দেশৰ সঁচা ঘটনা 'মৈদামত জিআই থোআ এটি কেঁচুআ চোআলিৰ কথা' (এপ্ৰিল ১৮৫২) আৰু তাৰ পিছৰ কথাৰে মৰ্মস্পৰ্শী 'মৌব আই' (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫০) আৰু ৰোমান ৰমুলাছ আৰু ৰোমাছৰ লগত তুলনীয় ভাৰতৰ অযোধ্যা প্ৰদেশৰ সঁচা ঘটনা 'ৰাজ কুকুৰৰ অকৃত কথা' (এপ্ৰিল ১৮৫২)। কিছুমান উপকথা দেশে দেশে ওপৰত ফুৰোঁতে অনেক ভাষাই তাক দাবী কৰি নিজৰ কৰে। 'টেক্সৰ জালোআইৰ কথা' (মাৰ্চ ১৮৪১), 'সাঁথিৰ নিমিতে গচ মতোআৰ কথা' (জুলাই ১৮৪৯), 'ৰজাৰ মুখ দেখাৰ ফল' (জানুৱাৰী ১৮৫৪) —এনেবোৰ সাধুৰ 'মোটফ' ৰাজা ৱীৰবলৰ নামৰ লগত জড়িত গল্পৰে মিলে। 'বৰখুনৰ কথা' আৰু 'প্ৰাৰ্থিৰি আৰু তাৰ সন্তানবিলাকৰ দ্ৰষ্টান্ত' বন্ধুবেজ্ঞানিক তথ্য মিঠাকৈ বুজাবৰ যত্ন। 'লোঁঠিৰ ফল' (অক্টোবৰ ১৮৪৭), 'গিৱাৰিৰে মুখৰে কথা' (মাৰ্চ ১৮৪৯), 'মানিক পোআ দুই ভায়েকৰ কথা', 'দুটা ইষ্ট মানুহৰ কথা' (এপ্ৰিল ১৮৪৯), 'গুপ্ত ধন' (চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৯), 'মচলমানৰে চাগলিৰে কথা' (জানুৱাৰী ১৮৫০), 'বকৰে সামুক ভজাৰে সাধু কথা' (Fable of the Heron and the Flamingo. নৱেম্বৰ ১৮৫২), 'চুৰ কৰিবলৈ ভই কৰা এক সৰু লৰাৰ কথা' (মাৰ্চ ১৮৫০), 'তিনটা সৰু মাচৰ দ্ৰষ্টান্তৰ কথা' (জুলাই ১৮৫০), 'হাঁতি আৰু সিয়ালৰ দ্ৰষ্টান্ত' (চেপ্তেম্বৰ ১৮৫০), আৰু 'মিচা কথাৰ বিবকন' (এপ্ৰিল ১৮৫৪)—এনেবোৰ মনোৰম উপকথাই পিছৰ কালৰ আলোচনীৰ পাতৰ চুটি-গল্পৰ যেনে ঠাই "অনুনোদই"ৰ তেনে ধান পুৰাই আছিল। বিভিন্ন স্থানৰপৰা অহা গীটখৰ্ম-প্ৰচাৰৰ সৰু সৰু কাহিনীয়েও বিশ্বাসীসকলক আনন্দ দান কৰিছিল—বংগৰ 'বাঘৰগজ জিলাৰ উতৰৰে পচিমৰে চুকে বকিলাৰ পৰা প্ৰায়ে আঠে দিনৰ বাট দূৰত মাদ্ৰা নগৰৰে এখন গাঁওৰ কথা ই.হু.ব.-ৰ (ইংলিছ লুইচিয়ান ব্ৰাউন) 'অনুনোদইৰ বিবকন' (কনুৱাৰ 'Account

of Ramgoti, by Rev. J. C. Page' অব, নৱেম্বৰ, ডিচেম্বৰ, ১৮৫০); 'দাঁখল সাগৰৰ এটা মাজুলিত মাহিনা নামে' 'কনুআ গামৰ বিবৰন' (জানুআৰি ১৮৫১); 'বিবৰুৱ জিলাৰ দাঁখল ফালে অজাই নৈৰ পাৰৰ কোনো এখন সৰু গাঁৱত...হিন্দু কুলৰ খেতিয়ক ডোমৰ ঘৰত জনম পোআ' এজনৰ ধৰ্ম লোৱা কথা ই.ব্লু.ব.-ৰ 'ধৰ্ম্মি চহৰিয়া এজনৰ বিবৰন' (ফেব্ৰুআৰি ১৮৫১); C. H.-অৰ 'হলও দেশৰ গেলডন প্ৰদেশৰ এক সৰু গাঁৱ'ৰ 'য়ান হাৰ্মসডেন নামেৰে এটা মাউৰা লৰাৰ বিবৰন' (Memoirs of Jan Harmsden, জানুআৰি ১৮৫২); D. ৰ 'নুইকলঙ আমেৰিকাৰ এটা প্ৰদেশত নিবাস কৰা' 'লিদিয়া ছুৰ্ভিবেণ্ড, নাইবা আত্মক নাস কৰা ঠাৱৰ' (Lydia Sturtevent, or the Fatal Resolution, জুন ১৮৫২)।

প্ৰবন্ধ আৰু ৰচনা : প্ৰৱচন আৰু জীৱন-হৃত :

কম পৰিসৰৰ আলোচনা, প্ৰবন্ধ বা essay “অবুনোদই”ৰ আলমতে অসমীয়া সাহিত্যত উদ্ভৱ হয়। এনে আলোচনা প্ৰায়ে গহীন ধৰণৰ বা খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ মনোভাৱাপন্ন। হিন্দুৰ সংস্কৃত শাস্ত্ৰ আৰু বাইবেলৰ (Revelation 10.5-6) ভাৱ আনি লেখা ‘অনন্ত কাল’ (Eternity, এপ্ৰিল ১৮৪৯) এটি কথা-কবিতাৰ লেখীয়া। সেইদৰে ‘মৃত্যু আহিব’ (“Death will come”—Barnes, মেই ১৮৫২) এটি সৰু ধুনীয়া লেখা। তবুগ ‘শ্ৰীভূত বাবু আনন্দৰাম ফুকন কটিক ইংলণ্ডৰ বিবৰন’ (এপ্ৰিল ১৮৪৭) জ্ঞান আৰু অনুভূতিৰ পূৰ্ণ ৰচনা—যেনেকৈ ধুনীয়া ধুনীয়া হ’ল শিশুৰ বাবে লেখা তেওঁৰ “অসমীয়া লৰাৰ মিত্ৰ”ৰ ৰচনাখিনি। বেণ্‌মৰ শৰ্মাই ক’বৰ দৰে (“ফুল-চন্দন”) এইবোৰ পোনে পোনে “অবুনোদই”ত ওলোৱা নাছিল। অক্টোবৰ ১৮৪৯-ত ফুকনৰ পুথিখনিৰ এটি প্ৰশংসাসূচক জাননী (literary notice) ওলায় আৰু কিতাপৰ দুটিয় ভাগৰপৰা ‘বিদ্যা সিকিবলৈ উদগোআ কথা’ নামৰ লেখাটি তাৰ লগতেই ছপাই দিয়া হয়; তদুপৰি ডেকা আনন্দৰামৰ সুৱলা ৰচনাৰ প্ৰতি লোভ হোৱাত ‘কৈতিল্লাৱা...সেই কিতাপৰ পৰা কোনো কথা অবুনোদই চাপিব’ৰ সংকল্পও সম্পাদকে লয়। সেই গতেৰে ফুকনৰ প্ৰকাশিত প্ৰবন্ধ “অবুনোদই”ৰ জুৰণি হৈ পৰে—‘নানা সন্ধ্যা’ (নৱেম্বৰ ১৮৪৯), ‘পৰিস্ৰমৰ ফল’ (ডিচেম্বৰ), ‘বাতিৰ বিবৰন’ (জানুআৰি ১৮৫১), ‘দায়া’ (মাৰ্চ), ‘অচম দেশ সদুএ আক্ৰমণ কৰা কথা’ (চেন্তেম্বৰ), ‘হিন্দুস্থানৰ নানা প্ৰদেশ’, ‘ইশ্বৰ ভৈৰৱ সকলো ত্ৰিষ্টকতকৈ গোৰৱন্ত’, ‘উইৰ কথা’, ‘গিৱানৰ পুত্ৰ, অৰ্থাত মনুষ্য’ (অক্টোবৰ ১৮৫২), ‘সোনতকৈ স্নম ভাল’, ‘ইশ্বৰৰ চকু সকলো ঠাইতে আছে’ (নৱেম্বৰ), ‘চিপিও সেনাপতিৰ চৰিত্ৰৰ কথা’ (ডিচেম্বৰ), ‘ইশ্বৰৰ আগ্যা’ (ফেব্ৰুআৰি ১৮৫৪), ‘নানা ৰচন’ (জুন ১৮৫৬)।

বেকনৰ লেখীয়া ৰচনা লিখা হেমচন্দ্ৰৰ প্ৰৱেশো অবুনোদই’তে। ‘অসমীয়া লৰাৰ মিত্ৰ’, বঙলা ‘চিত্ৰবিলাসিনি পুথি’, ঘোষা পুথি, ‘বাৰেমতৰা পথিলা কিতাপ’, ‘কানীয়া কীৰ্তন’ আদিৰ বিষয়ে ওলোৱা কথাখিনিতে আধুনিক সাহিত্য-সমালোচনাৰ আৰম্ভণি বুলি ক’লে বোধ হয় শূন্য নহ’ব। Anondoram Phukon-অৰ ‘ইংৰাজি আৰু অসমীয়া’ অভিধান পোনৰ কেইটামান পাত (সেই যি মাথোন আমাৰ হাতত থাকিল) এই কাকততে নমুনা হিচাপে ওলাইছিল (ডিচেম্বৰ ১৮৫৬)। বিধৱা-বিয়াহৰ বিষয়ে আলোচনী-খনৰ যোগেদি প্ৰায় এক অভিধান চলোৱা জি.ব.-ৰ (গুণাভিৰাম) ‘ৰাম নৱমি নাটক’ ইয়াতে (মাৰ্চ, জুলাই ১৮৫৮) প্ৰথম ভূমুকি মাৰে। “অবুনোদই” এক গহীন-গভীৰ ভব্য বস্তু। কিন্তু তাতে হাস্য আৰু বক্ৰোক্তিৰ স্পৰ্শ নোহোৱা নহয়—স্ৰী স্ৰী মল্লীয়া কপিৰাজ চক্ৰৱৰ্ত্তিৰ সম্পাদকলৈ চিঠিত (মেই ১৮৫৪) তাৰ উল্লেখ। নিধি লিখাইৰ পদ্য ‘তিতৰ বিবৰন’, ‘তিতৰ জাৱা’ আৰু গদ্যত দেখা ‘তিতজন ভাইৰ মিন্যনেৰিৰ জাৱা’ৰ কৰ্মনা আমাৰ বাটকটীয়া প্ৰশংসন্থ।

বাইবেলৰ অন্তৰ্গত নৈতিক আৰু ধৰ্মমূলক শিক্ষাৰ উপদেশেৰে প্ৰক্ৰমৰ Book of Proverbs-অৰ কথা-বস্তু বিবিধ ৰূপত “অবুনোদই”ত প্ৰকাশ পাইছিল। এসেবোৰ পিছত পুথি আকাৰতো উল্লেখ্য হৈছিল। সাধুকথা বা সাঁখৰ (riddle) এটি আশ্চৰ্যজনক বস্তু হৈছিল; তাৰ ভিতৰত ‘কাহ কৰি কল্কন হৰোঁলিৰ চন্দ্ৰ’ (নৱেম্বৰ ১৮৪৯) বোধ হয় বঙলাৰ পৰা জনা পদাৰ্থ।

“অৰুনোদই”তে জীৱন-বৃত্তৰো অংকুৰ দেখা পোৱা যায়। ডিম্বেশ্বৰিন্দ্ৰ (ডিচেম্বৰ ১৮৪১), ডিউক অফ ওৱালিংটন (অক্টোবৰ ১৮৫২), জৰ্জ ওয়াচিংটন (মাৰ্চ ১৮৫০), ডামচ ব্ৰুকেল (মেই ১৮৫০), চেব চাৰ্চ নোপ্পাৰ (নৱেম্বৰ ১৮৫০), জন এলিয়ট (জুন ১৮৫৪) আদিৰ জীৱনৰ আভাস কাকতখিনিয়ে দিছিল। ১৮৫৭ৰ ফেব্ৰুৱাৰীৰপৰা ‘মহাশয়ৰ জিৱন চৰিত্ৰ’ আৰু জুনৰপৰা ‘লুধৰৰ জিৱন চৰিত্ৰ’ ক্ৰমিকভাৱে ওলাবলৈ ধৰে।

“খ্ৰীষ্টিয়ান গদ্য” : নতুন অসমীয়া কথা-বীতি :

পাদুৰি লেখকসকলৰ ডাঙৰ দান হ’ল সাহিত্যত নতুন ধাৰাৰ কথা বা গদ্যৰ প্ৰৱৰ্তন। তেওঁলোকৰ কথা খ্ৰীষ্টান গদ্য নাম দি “আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী”-লেখকে কৈছে, “তেওঁলোকে অসমীয়া ভাষা আন্তৰিক যত্ন আৰু হেপাহেৰে শিকিছিল, ইংৰাজীৰ প্ৰতিশব্দৰূপে ভালেখিনি অসমীয়া শব্দ তেওঁলোকে ন-কৈ গঢ়িছিল, আৰু চলন্ত নোহোৱাত মৰিচা পৰা বহুত পুৰণি অসমীয়া শব্দ সুৱলাকৈ ব্যৱহাৰ কৰি চিক্‌চিকীয়া কৰিছিল, ইও সচা ; কিন্তু ইমানৰ উপৰিও, কুৰি পঁচিশ বছৰৰ ভিতৰত এনে এটা আচহুৱা ভাষাৰ জতুৱা ধাট আৰু বাক্য-বীতিত সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ জন্মা প্ৰায়ে সম্ভৱপৰ নহয়। সেইদোখয়েই তেওঁলোকৰ অসমীয়া ভাষাত অলপ আচহুৱা গুণ থকা একো ডাঙৰ কথা হ’ব নোৱাৰে।” ইয়াৰ উদাহৰণ দিয়া হৈছে “জাতিৰক জাতি”ৰপৰা। (এই লেখাৰ লেখক কিন্তু ছাহাবেই নে কোনোজন অসমীয়াই, জনা নাযায় ; তদুপৰি “অৰুনোদই”ৰ অসমীয়া লেখকসকলেও ছাহাবৰ আচহুৱা গুণ আহৰণ কৰিছিল।) “এনে ৰচনা নিশ্চয় সহজ অসমীয়া নহয়। এইদৰেই অনেক সময়ত তেওঁলোকে জতুৱা অসমীয়া শব্দ বা খণ্ডবাক্যৰ ব্যৱহাৰত কেনা লগাব পাৰে, বা কোনো অসমীয়া মানুহে তেনেকৈ কথা নকব বা নিলিখিব পাৰে ; কিন্তু সেই সকলোবোৰ টুটি লৈও তেওঁলোকৰ অসমীয়া সদায় কেচুৱাৰ টুনুক-ঠানাক মাতৰ দৰে মিঠা।” (মিঠা গুণৰ গুণেহে বোধ হয় কেচুৱা মাতৰ লগত এই তুলনা, কোন অপৰ্থ দোষৰ বাবে নহয় চাওঁ।) “বৰ্তমান অসমীয়া সাহিত্যত তেওঁলোকৰ গদ্য-পদ্যৰ সামান্য আঁৰৰ এফোৰিও চেকা বৈ থকা নাই ; কিন্তু তাৰ গুণ অসমীয়া সাহিত্যৰ ছাড়ে-হিমজুৱে সোমাই আছে। সেই গুণৰ ভিতৰত তেওঁলোকৰ চুটি অথচ ভাবপূৰ্ণ, আড়ম্বৰহীন, পোনপটীয়া, সবল বাক্য আদি বিশেষকৈ মনকৰিবলগীয়া। এইখিনি গুণ পোণভাৱে অসমীয়া বুৰঞ্জী গদ্যত সন্মান পোৱা নহয়, ই বহুত গুণে ইংৰাজী সাহিত্যৰ দান বুলি ঠাৱৰাব পাৰি।.....এই খ্ৰীষ্টান গদ্যই জন্মে জন্মে ভাবৰ বন্ধন গুচাই পূবৰ ভাব-ৰাজ্যৰ কপাট মেলি দি অসমীয়া সাহিত্যৰ মঙ্গলময় ভবিষ্যত সূচনা কৰিছিল।”

কবিতাৰ চেৰাশালি :

“অৰুনোদইৰ খলফাট”ৰ ভূমিকাত আমি কবৰ দৰে ‘অৰুনোদই’ৰ ফেহুজালিৰ সময়ত আধুনিক অসমীয়া কবিতাই চেৰা-শালিত কিদৰে কান্দিছিল, তাৰ আভাস ৰৰ কোতুলৰ বিষয়। পুৰণি তেতিয়া ঘৰি গৈছে, কিন্তু নতুনৰ জন্ম এক যন্ত্ৰণা হৈ পৰিছে। কবিতাৰ অনুভূতি আৰু কল্পনা তেতিয়াও বহুত আঁতৰত।” বৈকুণ্ঠ কবিতাৰ ভাষা, ছন্দ, আন কি ভাবৰো অনুকৰণ সন্মিলি ফলপ্ৰসূ হৈ উঠা নাছিল। “অৰুনোদই”ত পদ্য লেখাসকলে অধিক সুবিধাজনকভাৱে গদ্যতে তেওঁলোকৰ বহুধা দাঁড়ি থকাৰ পাৰিলে-হৈতেন। ৰ.ই (ৰাতিৰাম দাস ?) প্ৰথম সংখ্যা কাকততে এই কঠিন কল্প আৰম্ভ কৰিছিল। কবিতা-প্ৰশাসীসকলৰ ভাব-অনুভূতি থাকিলেও সি প্ৰকাশৰ পথলৈ নাহিছিল। গদ্য-লেখাৰ দৰে পদ্য-কনাতো নিধি লিবাই ফাৰোৱেল অগ্ৰগণী। তেৱেই আটাইতকৈ সবহ-সংখ্যক পদ্য ৰচিছিল, বৈকুণ্ঠ কবিতাৰ কথা, ভাষা (ঠায়ে ঠায়ে মামবদেৱ আদিৰ প্ৰতিধ্বনি তেওঁৰ শাৰীত বাজি উঠিছে)। ‘নিভাৰ উপাই’, ‘ইন্দ্ৰৰ দসম আগা’, ‘প্ৰভু বিচু ষ্ট্ৰিটৰ অৱতাৰ বিবৰন’, ‘নৰকৰ বিবৰন’, ‘স্বৰ্গৰ বিবৰন’, ‘বিনই ৰচন’ (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫১)—এইবোৰ পুৰণি আখ্যৰ নতুন পদ্যৰ্থ ৰাখিবৰ ব্যৱস্থা-মাট। তেওঁ ‘তীৰ্থৰ বিবৰন’ আৰু ‘তীৰ্থৰ জাতি’ৰ (Wanderings of a Pilgrim.—From the Bengali, ৩+৬ আখ্যা, জুলাই-ডিচেম্বৰ ১৮৫২ —জানুৱাৰী ১৮৫৩) প্ৰমথ-কথাৰ মাজত হিন্দুৰ দেৱ-দেৱীৰ থানৰ আসোৱাহ দেখা পাইছে খ্ৰীষ্টিয়ান দৃষ্টিৰপৰা

বিশেষকৈ, আবু অজত কৈছে, “মই জি জি পাইচোঁ তাকেহে লিখিচোঁ, আবু মোৰ লিখাৰ ভিতৰত জাঁব নিন্দা বুপ কথাও আছে, তাক মই আপুনি বচনা কৰা ন হৈও ; পূৰ্বে জি সন্ধ্যাসিএ তিৰ্থ ভ্ৰমণ কৰি জি দেখিলে, তাকেহে তেঁৱো বচনা কৰি প্ৰকাশ কৰিলে ।” ফাৰোৱেলে আবু এটি অৰ্ধপূৰ্ণ কথাৰে দোষ-জ্ঞাপন কৰিছে : “পদ ভাৱে বচনা কৰা অতি কঠিন, কেৱল পণ্ডিত লোকেহে তাক কৰিবৰ সমৰ্থ হই ; এই হেতুকে জাঁব তাৰ ভিতৰত কোনো অসুখ কথা আছে, তাত দোষ ন ধৰিব ।” তেওঁ দুই-এটি গীতো বচনা কৰিছিল (এপ্ৰিল, জুন ১৮৫৪)। আন আন অকৰি পদকাবসকলৰ ভিতৰত আছে ‘কলিকতাৰ সুখিলাত’ (মাৰ্চ ১৮৫১) ষা কিনাবাম সঁচিয়া, ‘চাপাখানাৰ বিবকন’ (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫০) লেখা ‘উত্তৰ পাৰ’ৰ দল্লাবাম চেটিয়া, কুইয়েগঞা খেলৰ বুঢ়াগোহাঁই বংশৰ ধৰ্মকান্ত গোহাঁই যি নিৱেদন কৰিছিল ‘গুআছাটিৰ বিবকন’ (জুন ১৮৫০), ‘সত সংসৰ্গ কৰাৰ কথা’ (মেই ১৮৫৪) কোৱা শিৱসাগৰৰ চিকা দাস আৰু ‘বিবেচনাৰ গুন’ (চেন্তেম্বৰ ১৮৫০) বৰ্ণোৱা পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা মহোৰি ক্ৰিমিনেল কোৰ্ট। “অবুনোদই”ৰ পয়াৰ বচোঁতাসকলে যেনেকৈ নিজৰ বক্তব্য কোৱাত কৰি হ’ব পৰা নাই, বাইবেলৰ কবিত্বময় Psalms খণ্ডৰ গীতৰ ভাঙনিতো গায়ক-কবি হৈ উঠিব পৰা নাই। নিখি লিবায়ে সেই কালৰ অসমীয়া খ্ৰীষ্টিয়ানৰ প্ৰিয় এটি গীত উদ্ধাৰ কৰি দিছে (এপ্ৰিল ১৮৫১)। ও.-ৰ (ৱাৰ্ড ?) ‘Oh where shall rest be found’-অৰু অনুবাদ ‘মই ক’ত জিৰণি পাওঁ’ (আগষ্ট ১৮৫২) বোধ হয় সুৰে-তালে গালে ভালেই লাগিব। Psalms-অৰ গীতবিলাক বিভিন্ন হিঙ্গু কবিয়ে স্তুতি-প্ৰাৰ্থনাৰ বাবে বচনা কৰিছিল আৰু পিছত সিহঁতৰ বাইবেল গ্ৰন্থত সংগৃহীত এক খণ্ড-ৰূপে শোভা পাইছিল। নানা কবিৰ ভিতৰত দাবিদ বা দাৱুদ ৰজাৰ নামৰ বিশেষ খ্যাতি। এইজনা ৰজাৰ এটি গীতৰ কথা-ভাঙনি আৰু তাৎপৰ্য-ব্যাখ্যা ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫০ দিয়া হৈছে। আন এটি গীতৰ (Psalm 9) এক অংশৰপৰা “অবুনোদই”ৰ (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫৪) অসমীয়া আৰু বাইবেলৰ Authorized (King James) Version-অৰ ইংৰাজী অনুবাদৰ একেলগে তলত দিয়া হ’ল :

I will praise thee, O Lord, with my whole heart ; I will shew forth all thy marvellous work.

2 I will be glad and rejoice in thee : I will sing praise to thy name, O thou most High.

3 When my enemies are turned back, they shall fall and perish at thy presence.

4 For thou hast maintained my right and my cause ; thou satest in the throne judging right.

5 Thou hast rebuked the heathen, thou hast destroyed the wicked, thou hast put out their name for ever and ever.

6 O thou enemy, destructions are come to a perpetual end : and thou hast destroyed cities ; their memorial is perished with them.

7 But the Lord shall endure for ever : he hath prepared his throne for judgment.

হে স্নিহোৱা, সকলো চিত্তেৰে তোমাক প্ৰসংসা কৰিম, তোমাৰ সকলো আচৰিত কৰ্মৰ বৰ্ণনা কৰিম।

মই তোমাত হাসিত হৈ আনন্দ কৰিম, হে সৰ্বোপৰি প্ৰভু, তোমাৰ নামত প্ৰসংসা গান কৰিম।

মোৰ সৰু বিলাক হোঁহকোঙা হৈ পৰি তোমাৰ সাধ্যতে বিনাস হল।

কিয়নো তুমি মোৰ নিন্দ্ৰাই আৰু সোধ বাখি সিংহাসনত বহি নিন্দ্ৰাই সোধ জীৱিত।

তুমি বিদেশি লোকক ওহিহাজা, পাপি লোকক সংহাৰ কৰি সিহঁতৰ নাম সদাকাল জোপ কৰিলা।

সদাকালমৈ সৰু বিলাকক নষ্ট কৰি সিহঁতৰ নগৰবোৰ বিনাসিতা, সিহঁতমৈ সুখবনো গুটিজ।

কিন্তু স্নিহোৱা সৰ্বকাল থাকে : তেওঁ সোধৰ নিমিত্তে আপোনাৰ সিংহাসন জুপুত কৰিয়ল।

- 8 And he shall judge the world in righteousness, he shall minister judgment to the people in uprightness.

ভেঁও ধৰম বুলি জগতৰ সোধ কৰিছে ; ভেঁও
লোকবিলাকক নিৰ্দ্ধাই বুলি প্ৰতিফল দিছে ।

এইভাৱে গদ্যত মাঠি-ঘুঠি গীতৰ কথাখিনি প্ৰকাশ কৰাত লেখকসকলে অসুবিধা ভোগ
নকৰিছিল । ২৪-সংখ্যক গীতৰ অনুবাদতো সেই কথা দেখা যায় (আগষ্ট ১৮৫৪) ।^১ কিন্তু ইচ্ছাত একে
কথাখিনিকে ক'ব লগীয়া হ'লে লক্ষ্যৱলী, প্ৰকাশ-ৰীতি, ছন্দ আৰু পাদান্ত মিল, এই সকলোবোৰৰ সংযোগ
বা ভাৱসাম্য ৰখা কৰ্ত্তব্য হৈ পৰে । উদাহৰণ-স্বৰূপে স্থানান্তৰণৰ বা (2 Corinthians, 5) গীত-বুলি
ও.ও -ৰ (উইলিয়াম বাৰ্ড) পদ্যানুবাদ (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫৪) তলত দিলো ।

For we know that if our earthly
house of this tabernacle were
dissolved, we have a building of
God, an house not made with hands,
eternal in the heavens.

- 2 For in this we groan, earnestly
desiring to be clothed upon with our
house which is from heaven :
3 If so be that being clothed we shall
not be found naked.
4 For we that are in this tabernacle
do groan, being burdened : not for
that we would be unclothed, but
clothed upon, that mortality might
be swallowed up of life.
5 Now he that hath wrought us for
the self-same thing is God, who also
hath given unto us the earnest of
the spirit.
6 Therefore we are always confident,
knowing that, whilst we are at home
in the body, we are absent from the
Lord :

গীত ।

Hope of Immortality

এই ভাৱ বুলি সংসাবিক ঘৰ
মৰনে পৰিলেও ভগন
ইহবে সজা দেহ জমৰ
মোৰ হব স্বৰগত নিমান ।
মহা উঠানৰ ঘোৰ সময়
জেন পাপে নিৰান্নাই ন হয়
সদাই কেঁকাইচৌ আভি ভাই
সুজুগুত হবৰ কৰি ভ্ৰম ।
মই জনো দেহত থকা কাল
এই ভাৱৰ ভৰত হব দুখ
বেদনা, বিদ্ৰাধি, পাপৰ ফল
পৰিখৰি চিন্তা, ভাই, অশুখ ।
ভেঁও বৰ্তমান এই অলপ দুখ
এখন্তক মাথোন জি থাকে
অধিক গধুৰ অনন্ত সুখ
মোঁলৈ বহাই সিধি কৰে ।
ভাত কিম্ব সাহিৱাজ ন হয়
মৰিলেও প্ৰভুৰ ওচৰ জাম
জিহনে জোপ হৈ সৰ্ব ভ্ৰম
বিস্বামে সৰ্ব অবিস্বাম ।

কলিকতাত ডাক্তাৰ পাণ্ডা থকা খ্ৰীমিৰ মজফৰ হুচেনৰ শ্ৰে'ৰ 'Elegy'ৰপৰা এটি শ্লোকৰ তলৰ
ভাৰ্ণানীতিত কবিতাৰ স্পৰ্শ বৈ গৈছে ; তাৰ 'দেখতে' শব্দটো 'দেখাতে' বা 'দেখাত' কৰা হ'লে শাৰীকেইটা
সম্পূৰ্ণ আধুনিক হ'লহেঁতেন (ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫৪) ।

সুনিৰ্মল বস্ত্ৰ বহু দেখিলে সুন্দৰ,
এজাৰ সমুদ্ৰ মাজে গুপ্ত কলেবৰ,
ফুটন্ত অনেক ফুল নে দেখোঁ নয়নে,
সুগন্ধ বিনষ্ট কৰে বনৰ পবনে ।

^১ Psalms-অৰ অন্য কিছু অনুবাদ : গীত ৫১, ১২৩
(অক্টোবৰ ১৮৫৫), ৫১ (নৱেম্বৰ), ১২০-২২ (ডিচেম্বৰ),
১২৪-২৫ (জানুৱাৰি ১৮৫৬), ১২৬-২৮ (ফেব্ৰুৱাৰি),

১৩০-৩১ (মাৰ্চ), ৬৭ (আগষ্ট), ১২-১৫ (ফেব্ৰুৱাৰি
১৮৬১), ১৬-১৮ (মাৰ্চ), ১৯-২৪ (এপ্ৰিল), ৫২ (ডিচেম্বৰ) ।

খ্রীষ্টীয় প্রসংগীতা ভূতি-গীত :

“অবুনোদনে”ই অসমত খ্রীষ্টিয়ান সম্প্রদায়ৰ নিজা-নৈমিত্তিক পুৰা-সম্প্রদায় কীৰ্তন-প্রসংগৰ আৱশ্যকীয় প্ৰাৰ্থনা-গীত-কন্যা আৰম্ভ কৰে। অসমত বেষ্টমিনষ্টাৰ্ছ ধৰ্ম স্থাপন কৰোঁতা নাথান ব্ৰাউনৰ, তেওঁৰ উপযুক্ত সহকৰ্মী হাইন্স ব্ৰহ্মনৰ, এ.এইচ., ডেনফোর্থৰ, যিবলৈ স্থানীয় খ্রীষ্টিয়ানসকলৰ লগতহে সমাধি-স্থান পাবলৈ বাহা কৰা উইলিয়াম বার্ডৰ, ব্ৰহ্মনৰ কন্যা মোৰি আৰু. টলমানৰ, প্ৰথম অসমীয়া খ্রীষ্টিয়ান নিধি লিৰাই ফাৰোৱেল আৰু বাতিৰাম দাস পেকৰ বাচিত ভূতি-গীত আজিও খ্রীষ্টিয়ানসকলৰ প্ৰসংগত সমাদৃতভাৱে চলে। তেনে ভূতি-গীতৰ হাত-পুথি “খ্রীষ্টীয় ধৰ্ম-গীত” (Christian Hymnal in Assamese) ১৯৭২ চনৰ ৫ম তালিকাৰত ঘাই ভাগত সন্নিৱিষ্ট ৩৮৭টি গীতৰ ভিতৰত বার্ডৰ ২১, ব্ৰাউন আৰু ফাৰোৱেলৰ প্ৰত্যেকৰে ১৯, ব্ৰহ্মনৰ ১২, ডেনফোর্থৰ ২, শ্ৰীমতী চি. এফ. টলমান আৰু বাতিৰাম দাসৰ একোটি গীত আছে। ইয়াৰ উপৰি অসমত মিছনৰ কাম কৰা ছাহাব এম্. (ডব্লিউ) ৰবিব্ৰহ্মনৰ ১, এ.টি. (ও.টি. ?) কাটাৰৰ ১, আৰ.ই. নেইবৰৰ (১৮৭১ত মিকৰৰ মাজত কাম কৰিবলৈ আহি ১৮৭৮ত বেয়া স্বাস্থ্যৰ বাবে ঘূৰি যোৱা) ২, ডব্লিউ. ই. উইটাৰৰ (পোনতে ভৈয়ামত বাগিচাৰ বনুৱাৰ মাজত কাম কৰি মার্চ ১৮৮৫ত নগা-পৰ্বতৰ ব্ৰহ্মত লঠাৰ মাজত সজ কাম কৰি ১৮৮৭ত বেয়া স্বাস্থ্যৰ বাবে ঘৰলৈ ঘূৰি যোৱা, আৰু মোডিকেল ডিগ্ৰী লৈ পুনৰ গুৱাহাটীলৈ কাম কৰিবলৈ অহা, আৰু লঠা লৰাই স্বাৰা The Assamese hymns are keenly enjoyed...Their parents said they were singing from morning till night. বুলি অসমীয়া খ্রীষ্টীয় ধৰ্মগীতৰ জনপ্ৰিয়তাৰ কথা কোৱা) ১, পি. এইচ. মোৰৰ (১৮৯০ত মিকৰৰ মাজত কাম কৰিবলৈ অহা, ১৯০৩ত নগাঁৱত বাইবেল স্কুল খোলা, ১৯০৩ তো অসমতে কাম কৰি থকা) ১টি গীত সংকলনটিত আছে। মন কৰিব লগীয়া যে প্ৰথম গাৰো খ্রীষ্টিয়ান ৰাম্বে মাৰাক (পোনতে গাৰোসকলক খ্রীষ্টিয়ান কৰাৰ উদ্দেশ্যে স্থাপিত গোৱালপাৰাৰ চৰকাৰী স্কুল আৰু পিছত গুৱাহাটীৰ চৰকাৰী নৰ্মাল স্কুলৰ ছাত্ৰ, তাৰ পিছত পুলিচত কাম কৰা, ককায়েক ওয়েষ্ট্ৰে ১৮৬০ত গুৱাহাটীত ব্ৰহ্মনৰপৰা বুৰ পোৱা আৰু ১৮৬৪ত গাৰোৰ মাজত ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰিবলৈ গুচিযোৱা) আৰু পিছৰ যুগৰ চিমান মাৰাক আৰু এণ্ডাৰ্ছন কে. চাংমা, মিকৰৰ ছেম্ভন সিং ইংটি, গুৱাহাটীত ঠিকা-কাম কৰা (১৮৬০ৰ আগে-পিছে) বঙালী খ্রীষ্টিয়ান ছেমুএল লাভডেই—এনেসকলেও অসমীয়া ভূতি-গীত লিখিছিল। ফাৰোৱেল আৰু বাতিৰাম দাসৰ পিছত অসমীয়া গীতকাৰসকলৰ ভিতৰত দুজনক অতি প্ৰধান বুলিছো—গুৱাহাটীৰ পেস্টৰ কাম্ৰুৰা ৰলিন স্মিথ (সবুতে কৈৱৰ্ত-কুলীয়া অন্ধ পিড়ক লাথুটি ধৰি মাৰিগলৈ লৈ ফুৰা, সেই অসম্প্ৰদায়ত নগাঁৱস্থ শ্ৰীমতী স্টোডাৰ্ডে পাই ১৮৪৮ত অফেৰন ইন্সটিটিউটত ভৰ্তি কৰি দিয়া, ১৮৫০ত খ্রীষ্ট-শৰণীয়া হোৱা, ১৮৫৭ অধ্যয়ন সমাপ্ত কৰি মাহে দুকুৰি টকা দৰ্শহাত গুৱাহাটীত চৰকাৰী কেৰাণী হোৱা, কিন্তু সেই খিৰাপ এৰি মাহে পোন্ধৰ টকাতে মিছনৰ কামত সোমোৱা, ১৮৭৭ত পেস্টৰ-ৰূপে আত্মপ্ৰাপ্ত হোৱা) আৰু নগাঁৱৰ হেন্ৰি গোল্ডস্মিথ (নগাঁৱৰ পেস্টৰ টুনি জন গোল্ডস্মিথৰ পুত্ৰ, ডব্লিউ. চি. ডি. কিঙে ১৮৭৮ত কোহিমাৰ আংগামিৰ মাজত পত অসমীয়া স্কুলত কুৰি বছৰ বয়সতে কাম কৰিবলৈ যোৱা, অসাধাৰণ শিক্ষক আৰু a consecrated young missionaryৰ কৃতিত্ব দেখুওৱা, পিছত স্কুলখনৰ হেডমাষ্টাৰ হোৱা, ১৮৮৬ত কিং পৰিয়ালে কোহিমা এৰাত নগাঁৱত গৈ মিছনৰ কাম কৰা, পিছত যোৰহাটত বাইবেল স্কুল খুলিবলৈ বদলি হোৱা, ১৮৯৫ত পুনৰ অনুবাদ-কামত নগাঁৱলৈ অহা, ১৯০৪ত নগাঁও বাইবেল স্কুলৰ শিক্ষক আৰু ১৯০৬ত যোৰহাট বাইবেল স্কুলৰ হেড্ এছিষ্টেণ্ট হোৱা আৰু ১৯১৫ত সেই স্কুল বন্ধ কৰা হোৱাত মিছন হাই স্কুলৰ শিক্ষক হোৱা)। “খ্রীষ্টীয় ধৰ্ম-গীত”ত গোল্ডস্মিথৰ ১৪টি গীত সোমাইছে। আনসকল স্থানীয় খ্রীষ্টিয়ান ভূতি-কবৰ কেইজনমানৰ নাম ল’ব পাৰি—সুন্দৰ গোল্ডস্মিথ (১০টি গীত), এনি গোল্ডস্মিথ (৭), সুবৰ্ণ গোল্ডস্মিথ (৪), এমিলি আৰু কৰ্কট গোল্ডস্মিথ, বৃথ অমজা ৰাপুৰাম, গোলোকচন্দ্ৰ খ্রীষ্টিয়ান, সাৰ্ভকা প্ৰেৰিন কেই, দানিয়েল বৰুৱা ইত্যাদি।

গীত-সম্বন্ধে প্ৰাৰম্ভণিয়েই ইংৰাজীৰ চলুতি হৈ অহা গীতৰপৰা অনুদিত আৰু সিৰিজাক মূল পাকাত্য সুৰতে গীতও হৈছিল অসম হয়। কাৰ্ডিনেল নিউমেন, উইলিয়াম কাউপাৰ্, ইছাক ৱাট্ছ, জন নিউটন,

চালু'ছ য়েছালি, থমাছ কেন্ আদিৰ গীত আৰু বাইবেলৰ Psalm বা আন কোনো খণ্ডৰ কবিতাবলৰা ভাৰ্জন সিৰোবৰ মূল অন্বলয়ন। Latin Hymn, Austrian Hymn, Italian Hymn, Sicilian Hymn, Spanish Hymn আদি বিখ্যাত পদাৰ্থৰ অনুবাদো হয়াত সোমাইছে। এসময়ত ভাৰতীয় সংগীতৰ বাগত বা ঘোষা আদিৰ সুৰতো খ্ৰীষ্টীয় গীত বাঁচত হৈছিল। এই বিষয়ত সংকলনখনত সন্নিৱিষ্ট বিখ্যাত লক্ষ্মীৰাম বৰুৱাৰ গীতাৱলীৰ বিশেষ স্থান।

অনুদিত গীতৰ্থনিত অনেক সময়ত ইংৰাজী ভাষাৰ হেঁচাটো বৈ গৈছে আৰু বোহি ভাগ সময়ত অসমীয়া কবিতাৰ ছন্দৰ লয়লৈ অনুবাদটিহঁত অহা নাই; কেতিয়াবা অসমীয়া ভাষাৰ ঠাচত সিহঁত সোমোৱা নাই—লাগিলে নতুন ৰচয়িতা আমেৰিকানেই হওক বা অসমীয়াই হওক। এই বিষয়ত মাইছ্ ব্ৰহ্মনৰ গীতৰ্থনিত কিছু ভাষা আৰু ছন্দৰ বিশেষ মাধুৰ্য অনুভৱ কৰিব পৰা যায়। চেপেল বা খ্ৰীষ্টিয়ান নামঘৰৰ প্ৰসংগত গাবৰ বেলা সকলোবোৰ গীতৰ ভাষা আৰু ছন্দৰ খলা-বমা সম্বল হৈ পৰে আৰু একোকে বিসদৃশ নালাগে। স্কোৱা হ'ল পাশ্চাত্যৰ মহান মহান কম্পোজাৰ বা সংগীতৰচকসকলৰ সুৰৰ মাত্ৰাৰ পৰশ।

তলত “খ্ৰীষ্টীয় ধৰ্মগীত”ৰপৰা অসমৰ খ্ৰীষ্টীয় ধৰ্ম আৰু সাহিত্যৰ প্ৰধান তিনিজন নেতা ব্ৰাউন, ব্ৰহ্মন আৰু ফাৰোৱেলৰ তিনিটি গীত তাৰ ইংৰাজী মূলে সৈতে উদাহৰণৰূপে উদ্ধাৰ কৰি দিয়া হ'ল। ব্ৰাউনৰ অনুবাদৰ মূল গীতৰ গীতিকাৰ হ'ল চালু'ছ য়েছালি। ব্ৰহ্মনৰ গীতটিৰ মূল ৰূপ বিশেষকৈ চীন দেশৰ খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ প্ৰিয় বস্তু। দেখা যায়, ব্ৰাউনে মূল গীতৰ দ্বিতীয় স্তৱকটি এৰি অনুবাদ কৰিছে। অসমীয়াত এজন প্ৰধান খ্ৰীষ্টিয়ান গীতিকাৰ উইলিয়াম ৱাৰ্ডৰ দুটি গীত (“খ্ৰীষ্টীয় ধৰ্মগীত”ত সন্নিৱিষ্ট নোহোৱা) বৰ্তমান খণ্ড “অবুনোদই”ত আছে। ওপৰৰ ‘কবিতাৰ চেৰাশালি’ প্ৰবন্ধত তাৰে এটি গীত মূল ইংৰাজী সমান্তৰালভাৱে দি তুলি দিয়া হৈছে। এই কেয়োটি গীতে আজিও সঞ্জীৱিত ৰূপত প্ৰচলিত থকা অসমীয়া খ্ৰীষ্টিয়ান গীতি-সাহিত্যৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰিব।

“খ্ৰীষ্টীয় ধৰ্মগীত” গীত ১৬৫

Arise, My Soul, Arise

- ১ উঠা, হে মন, উঠা, দূৰ কৰা পাপ-সংশয়
হীটু-বজি চোৱা, তেওঁৰ তেজ মোৰ কাৰণ বয়,
মোৰ জামিন হৈ তেওঁ স্বৰ্গে গল,
মোৰ জামিন হৈ তেওঁ স্বৰ্গে গল,
মোৰ নাম তেওঁৰ হাতত লিখা হল।

1. Arise, my soul, arise;
Shake off thy guilty fears;
The bleeding sacrifice
In my behalf appears:
Before the throne my Surety stands.
Before the throne my Surety stands.
My name is written on his hands.

- ২ তেওঁ যি পঁচোটা ঘা পাইছিল গল্পগথা থান
নিবেদে প্ৰাৰ্থনা সেই সকল মোৰ নিদান,
বোলে সদায়, “জমা কৰক জমা কৰক,
বোলে সদায়, “জমা কৰক জমা কৰক,
এই পাপী জনৰ নিস্তাৰ হওক।”

2. He ever lives above.
For me to intercede;
His all-redeeming love,
His precious blood to plead;
His blood atoned for all our race,
His blood atoned for all our race,
And sprinkled now the throne of
grace.

- ৩ পুৱৰ সেই নিবেদনত (ভাত) সিহঁত যে সন্তোষ
পাই,
নকৰে নিৰাৰণ, তেওঁৰ প্ৰিয় জনাক চাই;
গো বুজি মোক উদ্ধৰে জয়;
গো বুজি মোক উদ্ধৰে জয়;
তেজ আৰু জাছা সাকী হয়।

3. Five bleeding wounds He bears,
Received on Calvary,
They pour effectual pray'rs,
They strongly plead for me:
“Forgive him, O forgive,” they cry,
“Forgive him, O forgive,” they cry,
“Nor let that ransomed sinner die!”

- ৪ কোনো তেওঁৰ কৃপাৰ মাত, ঈশ্বৰ সহিত মোৰ মিল ;
 লৈছে মোক তেওঁ কোলাত, সকলো ভয় পুটিব,
 সাহ পাই তেওঁত কৰি দৃঢ় বিশ্বাস,
 সাহ পাই তেওঁত কৰি দৃঢ় বিশ্বাস,
 “হে আব্বা, নিচু” বোলে দাস ।

নেথন ব্ৰাউন

- 4 The Father hears him pray,
 His dear anointed One ;
 He cannot turn away
 The presence of His Son ;
 His Spirit answers to the blood,
 His Spirit answers to the blood,
 And tells me I am born of God.

- 5 My God is reconciled ;
 His pardoning voice I hear,
 He owns me for his child,
 I can no longer fear ;
 With confidence I now draw nigh,
 With confidence I now draw nigh,
 And, “Father, Abba, Father,” cry.

গীত ৩০৪ খ

- ১ সবু আহোঁ অতিশয়
 হয় মই কোমল দল্লাময়
 খঙাল নহয় কোনো কাল,
 অং নেদেখে কেবে ডাল ।
 দোহাৰ—খীচুৱে মোক ডাল পায়,
 খীচুৱে মোক ডাল পায়,
 খীচুৱে মোক ডাল পায়,
 শায়ে এই কথা কয় ।

- ২ মই শিক্ৰকক প্ৰেম কৰিম,
 মিছলীয়াৰ লগ নলয়,
 দিনৰ দিনটো নহয় ভাৱ
 বাধি কৰিম খীচুৱ ভৱ ।

- ৩ কৰিম সন্ত জোকক মান,
 হুঙু জোকক নিদিম ধান ।
 খীচুৱ নহয় শিষ্য হয়,
 তেওঁৰ নাম জোকৰ আদিত কম ।

মাইল্‌চ ব্ৰনচন

Jesus Loves Me

- 1 Jesus loves me ! this I know,
 For the Bible tells me so ;
 Little ones to Him belong,
 They are weak, but he is strong.

- 2 Jesus loves me ! He who died,
 Heaven's gates to open wide ;
 He will wash away my sin,
 Let His little child come in.
 Yes, Jesus loves me,
 Yes, Jesus loves me,
 Yes, Jesus loves me,
 The Bible tells me so.

- 3 Jesus loves me ! loves me still,
 Tho' I'm very weak and ill ;
 From his shining throne on high,
 Comes to watch me where I lie.

- 4 Jesus loves me ! He will stay
 Close beside me all the way ;
 If I love Him when I die,
 He will take me home on high.

গীত ৪

Psalm 122

১ ঈশ্বৰৰ মন্দিৰলৈ যাত্ৰা,
আহাঁ, হে ধাৰ্মিকগণ,
ভাত সোমাই প্ৰভুৰ গুল হ'ল গাওঁ
হৈ সবে এক মন ।

I was glad when they said unto me, 'Let us go into the house of the Lord.

২ এই কথা শুনাতে মোৰ মন হয়
নিশ্চয়ে পুলকিত,
কিয়নো সদায় সেই ঠাইত মই
পাওঁ প্ৰভুৰ প্ৰেম অমৃত ।

2 Our feet shall stand within thy gates, O Jerusalem.

৩ ভাত সোমাই ধৰ্মী সকল
আনন্দে একে চিত্ত,
প্ৰাৰ্থনা, স্তুতি, ওঁঠৰ ফল,
উৎসৰ্গে পৰম গীত ।

3 Jerusalem is builded as a city that is compact together :

৪ ভাত বীচু দায়ুদৰ তনয়
ধাৰি নিজ সোধ-আসন,
ভেওঁ সদায় সুবিচাৰ কৰয়
আগোনাৰ সাধুগণ ।

4 Whither the tribes go up, the tribes of the Lord, unto the testimony of Israel, to give thanks unto the name of the Lord.

৫ এই হেতু তালৈ ধাৰ্মিক লোক
আনন্দে গৈ গোট খায়,
পাহৰি মনৰ সৰ্ব্ব শোক
ঈশ্বৰৰ স্তুতি গায় ।

5 For there are set thrones of Judgement, the thrones of the house of David.

৬ টিয়োনৰ মজল চিন্তা জন
সদাকাল কুশল হওক,
ঈশ্বৰৰ পৰাও ঘনে ঘন
আলীৰ্হাদ দয়া পাওক ।
নিধি জেবি ফাৰ্ভেল

6 Pray for the peace of Jerusalem : they shall prosper that love thee.

7 Peace be within thy walls, and prosperity within thy palaces.

8 For my brethren and companions' sakes, I will now say, Peace be within thee.

9 Because of the house of the Lord our God I will seek thy good.

অবুনোদইৰ দুই বৃণ : কাকত বা সছাদপত্ৰ আবু গিন্নানভণ্ডাৰ বা আলোচনী :

আমি বহুতে নাজানো বা গম নলওঁ বা নুগুণো যে “অবুনোদই”ৰ সছাদপত্ৰ আবু আলোচনী, এই দুটা বৃণ আছিল। ‘আপোনাৰ দেশলৈ হিত বাণ্টা কৰা ওপৰ অক্ষয় থকা এজন অচমিয়া লোক’ ১৫ আগষ্ট ১৮৫০ তাৰিখে “অবুনোদই”ৰ সম্পাদক ছাহাবলৈ ‘অচমিয়া লোক সকলৰ হিত কথা’-শীৰ্ষক পত্ৰখনি (আগষ্ট ১৮৫০) লিখি পোনতে কৈছে, “এই কাকত খানি আপোনাৰ গিন্নান ভণ্ডাৰ আবু সকলো দেশলৈ বিয়পি জোআ কাকতৰ দাঁত ঠাই দি অকুৰ কৰিব।” অন্ততঃ ১৮৫৪ বছৰলৈকে এই দুইটা বৃণ চলি

আছিল, কাৰণ সেই বছৰৰ জানুআৰিৰ সন্ধ্যাত ‘অবুনোদই পাঠক এজন্ম’ৰ ‘অবুনোদইৰ সু নিয়ম’ নামে এখনি চিঠিত কোৱা হৈছিল—“ডাক্তৰ চাৰি পিঠিয়া অবুনোদইৰ বাহিৰে দিহে ১২ আঙুল, পখালিএ ৭ আঙুল চুটি ১৬ পিঠিৰে মেগজিন নামে এবিধ অবুনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ মাহে মাহে প্ৰকাশ হই। তাৰ দাম দিহল বিধ অবুনোদইৰে একে, অৰ্থাত ইয়াতকৈ তাত কথা অধিক আৰু মাহে মাহে গোটাটো নি বচৰেকত কিতাপ বাখিবলৈ অতি সুন্দৰ; অবুনোদই প্ৰকাশ কৰা চাহাবলৈ চিঠি লিখিলে সেই বিধকে মাহে মাহে পঠাব।” ১৮৫৫ৰপৰা সম্ভৱতঃ ডাক্তৰ চাৰি-পিঠিয়া সম্বাদপত্ৰ উলিওৱা বন্ধ কৰা হৈছিল। ১৮৫৬ৰপৰায়ে সি ওলোৱা নাছিল, সি নিশ্চিত।

বৰ্তমান প্ৰকাশনলৈ মন দিলে লক্ষ্য কৰা যাব যে ১৮৪৬ জানোআৰিৰপৰা ১৮৫০ ডিচেম্বৰলৈ কাকতখনিৰ নাম “অবুনোদই সম্বাদ পত্ৰ” আৰু ১৮৫১ জানুআৰিৰপৰা মাত্ৰ “অবুনোদই” চলিছিল, যদিচ পৃষ্ঠাবোৰৰ ওপৰত সৰ্বত্ৰ “অবুনোদই” নামেই বিৰাজমান। কিন্তু প্ৰথম সংখ্যাৰ শেষত যেনেকৈ ইংৰাজীত *THE ORUNODOI, A Monthly Paper, devoted to Religion, Science and General Intelligence* বুলি দিয়া হৈছে, ১৮৫১ জানুআৰিৰ পিছতো তেনে বৰ্ণনা অন্ততঃ মাজে মাজে ওলাইছিল যদিও *Paper* নুবুলি *Magazine* বোলা হৈছে। এইটো চকুত লাগিব লগীয়া কথা যে চেপ্তেম্বৰ ১৮৫২ৰ সেই ইংৰাজী বৰ্ণনাৰ ওপৰত অসমীয়াত দিয়া হৈছে—“এই অবুনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ মোং সিবসাগৰৰ আমেৰিকান বাণিজ্য মিস্যন চাপাখানাত চাপা কৰা হৈছে।” এনে অনুমান হয় যে জানোআৰি ১৮৪৬ আৰু ডিচেম্বৰ ১৮৫০ৰ ভিতৰত *Paper* বা সম্বাদপত্ৰ আৰু *Magazine* বা গিয়ান ভণ্ডাৰ আকৃতিত সুকীয়া সুকীয়া কৰা হ’লেও নামত একেই সম্বাদপত্ৰ আছিল। গিয়ান ভণ্ডাৰ আকাৰক Penny Magazine Size বোলা হৈছিল। তাৰ জোখ প্ৰায় ২৭ চেণ্টিমিটাৰ×১৮চেণ্টিমিটাৰ। এই মেগাজিন তাঙৰণৰ পৃষ্ঠা-সংখ্যা ৮ৰপৰা ১৬ লৈকে বঢ়া-টুটা হৈছিল। কাকত বা সম্বাদপত্ৰ তাঙৰণ মাজে মাজে নোলাইছিল। আগষ্ট ১৮৫৪ত প্ৰকাশিত পূৰ্ণানন্দ শৰ্মাই সম্পাদকলৈ দিয়া চিঠিখন কেৱল ‘গিয়ান ভণ্ডাৰ অবুনোদই’ৰ দাঁতিত ঠাই দিবৰ বাটহে পঠোৱা হৈছিল, সেইবাৰ বোধ হয় ‘সম্বাদপত্ৰ অবুনোদই’ ওলোৱা নাছিল।

অবুনোদইৰ স্ৰষ্টজন :

বৰ্তমান শতিকাৰ দ্বিতীয় দশকত পত্ৰিকাৰ গ্ৰাহকে ভি. পি. কৰি পঠিওৱা কাকত বাখিব নোখোজা আৰু পত্ৰিকা চলোৱাসকলক ভৰণি ভৰিব লগীয়া কৰা আদি লৈ লক্ষ্যনীয় বেজববুৱাই “বাহী”ত কাটুন দিছিল। “অবুনোদই” চলোৱা ছাহাবসকলৰ দুৰ্গতিৰে বেজববুৱাতকৈ অধিক হৈছিল, সেই বিষয়ে কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। সেই কালত কাকত পঢ়া মানুহৰ সংখ্যাইবা কিমান আছিল? আগষ্ট ১৮৫৩ৰ “অবুনোদই”ত ওলোৱা সম্পাদক ছাহাবলৈ লিখা পত্ৰত কোৱা হৈছে—“গিয়ানৰ সাগৰ স্বৰূপ অবুনোদই কেৱল সন্মানীয়া মানুহৰ সাৰিত ন ললে বেয়া দেখিছে কোনো কোনোএ লৈছে, কোনোএ লৈয়ো এৰি এৰি দিছে।” মেই ১৮৫৪ত প্ৰী প্ৰী মলুআ কপিৰাজ চক্ৰবৰ্ত্তীয়েও আপত্তি তুলিছে, “মানুহ জাতিএ হলে গিয়ানলৈ প্ৰায়ে বৰকৈ মন ন কৰে বুলি মই সুনিচোঁ, আৰু দুটামান বিসম্মা, আৰু ডাক্তৰ পণ্ডিত লোকৰ বাহিৰে আনবোৰে বচৰেকত এটকা দি অবুনোদই লবলৈকো কিপিন হই। আৰু সুনিচোঁ, লোআৰিলাকৰ মাজতো কোনো কোনোএ তিনি চাৰি বচৰলৈকো তাৰ মূল্য একো ধন নি দিএ, এই বৰ আচৰিত কথা।” মাৰ্চ ১৮৫৭ত (পিঠি ৩৫) এটি টোকা দিয়া হৈছিল : “অবুনোদই লোআৰ বাবে জি জি লোকে গল বচৰৰ আৰু তাৰ আগৰো ধন দিয়া নাই, সিবিলাকে তাক এতিয়া দিলে ভাল হই।” জুন ১৮৫৭ত সম্পাদক ছেমুয়েল এম. হোৱাইটিঙে দুখ কৰি লিখিছিল, “অবুনোদই পত্ৰৰ কাৰণে মাহে ৫০ টকা খৰচ হই, অৰ্থাত বচৰত ৬০০ টকা জাই; কিন্তু আমি লোকৰ পৰা পাই ৪০০ টকাহে পাওঁ।”^১ সম্ভৱতঃ গ্ৰাহকসকলক উৎসাহ যোগাবৰ কাৰণেই

১ জুলাই ১৮৬১ৰ শেষ দাঙত সম্পাদক উইলিয়াম হাৰ্ডৰ অভি নম্ৰ মন্তব্য : “The Editor of the Orunodoi takes occasion to acknowledge with many thanks the generous patronage of this Paper by many of the Gentlemen and Babus of the Province; and he also begs to solicit the favour of their further kind offices to promote its wider circulation.

“The Orunodoi has entered on its 16th year; and though it has never paid its

own expenses, still the circulation among the Natives has been sufficient to justify its continuance; and the Editor deems it extremely undesirable to discontinue it for want of support in the very probable event of its being left to its own resources.” ইয়াৰপৰা এটা ইংগিত পোৱা যায় যে ‘অবুনোদই’ স্ৰষ্টজনক হোৱা নজায়ে, স্বাভাৱিককৈ হ’ব হোৱাৰ কাৰণে কোনো কোনোৱে হুৱাতো কাকতখন বন্ধ কৰি দিয়াৰ দৰাৰ্জৰ সিদ্ধান্তকৈ নাছিল।

জানুআৰি ১৮৫৪বৰ্ষৰা 'অবুনোদই'ৰ অৰ্থে ধন পোজা বাঁচত' নামে এটি শুভকে আৰম্ভ কৰি দিয়া হয়। এই শুভবৰ্ষৰা আন নহ'লেও সেই কালৰ "বিসম্মা আবু ডাক্তৰ পণ্ডিত লোকৰ" আবু আনবো নাম কিছু পোৱা যায়। এনে নামৰ ভিতৰত এইখিনি বিশেষভাৱে চকুত লাগিব লগীয়া নাম—ব্রীষুত বাবু দিননাথ সৰ্মা বেজ বৰুআ সিংহাদাৰ (জানুআৰি), ব্রীষুত দৃতিবাম বৰ ডাক্তাৰ বৰুআ সিংহাদাৰ, ব্রীষুত প্ৰাণনাথ সৰ্মা বেজ বৰুআ, ব্রীষুতাই ঘনবো উড—“অবুনোদই”ৰ ব্লক কাটোঁতা, Captain R. Campbell (মাৰ্চ), Rev. C. Hesselmeier, ব্রীনিধি লিবাই ফাবোএল —“অবুনোদই”ৰ প্ৰধান লেখক (এপ্ৰিল), সিবসাগবৰ ব্রীক্ষিবৰ দত্ত, জোৰহাটৰ ব্রীষুত বাবু হৰনাথ সৰ্মা বৰুআ দাবোণা, গোলাঘাটৰ ব্রীষুত বাবু জাদুৰাম বৰুআ মুনচেক, কোচ বেহাৰৰ ব্রীষুত সিং প্ৰসাদ বাজ মন্ত্ৰ (জুন), গুআহাটীৰ Col. F. Jenkins, W. Robinson, Rev. A. H. Danforth, Rev. W. Ward, ব্রীধনি লুচিএন হেইদন—প্ৰথম অসমীয়া খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ এজন আৰু “অবুনোদই”ৰো লেখক, সিবসাগবৰ Capt. E. T. Dalton, নগাঁৱৰ ব্রীধিনাই লাইনচ পেক (জুলাই) সিবসাগবৰ ব্রীমতি কুঁড়ি কেবলাইন চাইমন—প্ৰথম অসমীয়া মহিলা খ্ৰীষ্টিয়ানৰ এগৰাকী, তেজপুৰৰ C. A. Bruce, গুআহাটীৰ ব্রীষুত বুদবাম বৰ দলৈ জয়াদৰ, দেস বানিৰ ৰজা ব্রীষুত ললিত সিং (আগষ্ট), জোৰহাটৰ ব্রী ব্রীষুত মহা ৰজা কামেশ্বৰ সিংহ নগাঁৱৰ Rev. M. Bronson, Mrs. M. S. Dauble, গুআহাটীৰ ব্রীমতি জাপৰি—প্ৰথম অসমীয়া মহিলা খ্ৰীষ্টিয়ানৰ এগৰাকী (চেপ্তেম্বৰ), গুআহাটীৰ Capt. R. Campbell, সিবসাগবৰ ব্রীপৰমানন্দ ইচ্চল বাবু (অক্টোবৰ), নগাঁৱৰ Major J. Butler, Rev. I. J. Stoddard, Babu Anondoram, Sub Assistant Commissioner (নৱেম্বৰ), নগাঁৱৰ ব্রী জনাৰ্দন ভূঁয়া পেডাৰ (ডিচেম্বৰ ১৮৫৪), ব্রী ব্রীষুত আউনিঅট্টীয়া অধিকাৰ গোছাৰ্মি তৰফে ব্রী বিভুৰাম ডাক্তাৰ মোক্তাৰ (জানুআৰি), Capt. C. Holroyd (ফেব্ৰুআৰি), ব্রী কিনিৰাম দত্ত, কমলা বাৰি—“অবুনোদই”লৈ লেখোঁতা (মাৰ্চ), ব্রী বাবু গুণাভবাম ডেকা বৰুআ সিবসাগবৰ, ব্রী বাবু নৰজ আচোআল মোক্তাৰ ৰমজপুৰ (এপ্ৰিল), ব্রী চিকা দাস ইচ্চল পণ্ডিত সিবসাগবৰ (নৱেম্বৰ ১৮৫৫), ব্রীমতি নুৰ্মাল আৰু জগৰি—ন-খ্ৰীষ্টিয়ান মহিলা সিবসাগবৰ (জানুআৰি), Col. S. F. Hannay ডিবুগুৰ (মেই), ব্রী ব্রী ৰিক্কাৰ্ড অধিকাৰ গোসাই কমলা বাৰি—“অবুনোদই”লৈ লেখোঁতা, ব্রীষুত ধৰ্মকান্ত গোহাই গুআহাটী—“অবুনোদই”ৰ পৰাৰ লেখোঁতা (চেপ্তেম্বৰ), Rev. M. Bronson নগাঁও (অক্টোবৰ ১৯৫৬), ব্রীবুদ্ৰাম ডেকা দলৈ মহৰি নগাঁও, Capt. E. A. Rowlatt (মেই ১৮৫৭), ব্রীষুত বাবু উৎসৱানন্দ গোছাৰ্মি ডিপুটী ইণ্ডিপেন্ডেণ্ট (ফেব্ৰুৱাৰি), ব্রীডুনি গল্ড শ্বিথ (অক্টোবৰ), Robert Bruce সিবসাগবৰ, ব্রীহেমচন্দ্ৰ শৰ্মা ডেকা বড়ুয়া মহাফেজ সিবসাগবৰ (নৱেম্বৰ ১৮৬১)।

১৮৫৪ জুনত 'প্ৰথমৰে পৰা অবুনোদই লোআৰ সংখ্যা' ওলাইছিল। তলৰ প্ৰথম চাৰিটা শুভত সেই পৰিসংখ্যা আৰু পঞ্চম আৰু ষষ্ঠত মুঠ মুদ্রিত গিয়ান ডাক্তাৰ আৰু কাকতৰ সংখ্যা (মি. জৰ্জ জিলোশিয়ে *Baptist Missionary Magazine*-অত প্ৰকাশিত ৰিপোৰ্টবৰ্ষৰা সংকলন কৰামতে) দেখুওৱা হৈছে।

বছৰ	বিশেষী ছাহাৰ গ্ৰাহক	এই দেশী গ্ৰাহক	মিছনেৰি লোক	মুঠ গ্ৰাহক	মুঠ হপা হোৱা গিয়ান ডাক্তাৰ	মুঠ হপা হোৱা সহাদাগৰ	মুঠ হপা অবুনে দই
১৮৪৬	২১৩	২৪৯	১১৪	৫৭৬	৫০০	৬০০	১,১০০
১৮৪৭	২০৭	২১৫	১১৪	৫৩৬	৫০০	৬০০	১,১০০
১৮৪৮	১৯৫	১১৪	১১৯	৪২৮	৫০০	৬০০	১,১০০
১৮৪৯	১৬৮	১০০	১২৯	৩৯৭	৫০০	৬০০	১,১০০
১৮৫০	২১৩	১২৬	১২৫	৪৬৪	৫০০	৬০০	১,১০০
১৮৫১	২১৩	১৩৯	১৬৭	৫২২	১০০০	৪০০	১,৪০০
১৮৫২	১৮৬	১২৬	১৬৫	৪৭৭	১০০০ (সন্তত)	৪০০ (৭)	১,৪০০ (৭)
১৮৫৩	১৬৭	১১৯	১৫০	৪৩৬	১০০০	৩০০	১,৩০০
১৮৫৪	১৫৮	১৩৯	১৫৯	৪৪০	১০০০ (সন্তত)	?	?

সম্পাদকসকল :

“অবুনোদই” কিমান বছৰ চলিছিল, সেই লৈ অল্প অল্পৰূপে আছে। ১৮৮২ত শিৱসাগৰৰ মিছন প্ৰেছৰ যন্ত্ৰ দুটাৰ এটা ই. ডব্লিউ ব্ৰাউন নগা পৰ্বতৰ মলুঙলৈ লৈ যাব আৰু আনটো বছৰটোৰ শেহফালে নাজিৰাব আসাম কোম্পানিক বেচি দিয়া হয়। কোনোৱে তাকেই “অবুনোদই”ৰ শেষ তাৰিখ বুলি ধৰিব খুজিলেও গ্ৰীষ্মতী ছুহান্ আব্. বার্ভে *A Glimpse of Assam* (১৮৮৪) অত ১৮৮০ ডিচেম্বৰত পত্ৰিকাখন বন্ধ হয় বুলি উক্তি কৰিছে। সেয়ে বোধ হয় নিৰ্ভৰযোগ্য। ১৮৪৬বৰ্ষৰ ১৮৮০ পৰ্যন্ত “অবুনোদই”ৰ সম্পাদকসকলৰ নাম-তালিকাও স্পষ্টকৈ আৰু দাঠি দিয়া টান হয় বিশেষকৈ কিছু সংখ্যা দুপ্ৰাণা হোৱা বাবে। আৰু এটা মন কৰিব লগীয়া কথা যে ১৮৫০ৰ মাৰ্চ, এপ্ৰিল আৰু মেইৰ সংখ্যা নৱেম্বৰ ১৮৫০ত, আৰু ১৮৫০ৰ জুন, জুলাইৰ সংখ্যা ডিচেম্বৰ ১৮৫০ত ছপা হয়। গতিকে, এই পাঁচটা সংখ্যা নিজ তাৰিখমতে ওলোৱা নাছিল। এই পাঁচটা সংখ্যাৰ আগৰ “অবুনোদই”ত সম্পাদকৰ নাম দেখা নাযায়, কেৱল মুদ্ৰক আৰু প্ৰকাশক-ৰূপে মিছনৰ মুদ্ৰণ আৰু প্ৰকাশন বিভাগৰ অধ্যক্ষ ও. টি. কট্টাৰৰ নাম কাকতখনৰ নেজত দিয়া হৈছিল। পিছত ওলোৱা পাঁচটা সংখ্যা (মাৰ্চ-জুলাই ১৮৫০) সম্পাদক এন্. ব্ৰাউনৰ দ্বাৰা মুদ্ৰিত আৰু প্ৰকাশিত হ’ল বুলি ঘোষণা কৰা হৈছে। নিৰ্ম্মিত সময়ত ওলোৱা আগৰ ১৮৫০ সংখ্যাৰ শেষত স্পষ্টভাৱে দিয়া হ’ল—*THE ORUNODOI A MONTHLY PAPER, DEVOTED TO RELIGION, / SCIENCE AND GENERAL INTELLIGENCE. / N. BROWN, EDITOR. / Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. Cutter, for the American Baptist Mission in Asam.* গতিকে এই তাৰিখতহে সম্পাদক ব্ৰাউনৰ নাম প্ৰথম ওলাল। অন্ততঃ ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫০-লৈকে কেৱল মুদ্ৰক-প্ৰকাশক কট্টাৰৰ নামহে থাকাত তেৱেই সম্পাদকো আছিল বুলি ভাবিবৰ এটা অৱকাশ আছিল আৰু আমি এসময়ত ভাবিছিলোঁও। কিন্তু জৰ্জ জিলেপ্পিয়ে আঙুলিয়াই দিছে, ব্ৰাউনৰ জীৱনী *The Whole World Kin : A Pioneer Experience Among Remote Tribes and Other Labors of Nathan Brown* (Philadelphia, 1890, p. 416) পৃথিত ই. ডব্লিউ. ব্ৰাউনে স্পষ্টকৈ লেখিছে, “In January, 1846, Mr. Brown prepared the first number of *Orunudai*,...which he edited in the Assamese language during most of his remaining years at Sibsagar.” “most of the remaining years” কথাটো স্পষ্ট হ’ব যেতিয়া আমি জানো যে ব্ৰাউনে ১০ ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৫৫ তাৰিখে শিৱসাগৰ একেবাৰেই এবাৰ আগতে ১৮৫০ ফেব্ৰুৱাৰিৰ আগভাগৰপৰা অক্টোবৰৰ আগভাগলৈকে কামৰপৰা ছুটি লৈ বৰ্মাত ফুৰিবলৈ গৈছিল। সেই কালছোৱাতো সম্পাদক-ৰূপে তেওঁৰ নামেই আছিল যদিও মাৰ্চ মাহত নগাঁৱৰপৰা সপাৰিবাৰে আহি শিৱসাগৰত থকা মাইল্ছ ব্ৰহ্মনেই সম্ভৱতঃ সম্পাদন-মুদ্ৰণ সকলো ফালে চকু দিব লগীয়া হৈছিল, কাৰণ আগৰ বছৰতে কট্টাৰেও প্ৰেছৰ কাম এৰি গৈছিল; আগৰ ১৮৫২লৈকে তেওঁৰ নাম “অবুনোদই”ত ছপা হৈছিল, কিন্তু চেপ্তেম্বৰৰ পিন্ধান ভগ্নাবত ‘Printed and Published monthly by N. BROWN, Editor’ বুলি দিয়া আছে। বৃহৎ কথা, প্ৰথম নটা বছৰৰ “অবুনোদই”ৰ সম্পাদক অন্ততঃ আনুষ্ঠানিকভাৱে (officially) ডক্টৰ নাথান ব্ৰাউন। সম্পাদকসকলৰ তালিকা বৰ্তমান অৱস্থাত এনেভাৱে তৈয়াৰ কৰিব পাৰি :

বছৰৰ সংখ্যা	বছৰ	সম্পাদক
১-৯	১৮৪৬-১৮৫৪	নাথান ব্ৰাউন
১০-১১	১৮৫৫-১৮৫৬	এম্.টিন্ হাও ডেনকোৰ্ণ
১২	১৮৫৭	এম্.টিন্ হাও ডেনকোৰ্ণ (জানুৱাৰি)
		জেম্.কেল্ এন্ হোৱাইটি (ফেব্ৰুৱাৰি-ডিচেম্বৰ)
১৩-১৫	১৮৫৮-১৮৬০	জেম্.কেল্ এন্. হোৱাইটি (১৮৫৯ৰ “অবুনোদই” বৰ্ত্তমানে ক’তো পোৱা নাযায়।)

১৬-২০

১৮৬১-১৮৬৮

উইলিয়াম বার্ড্ [১৮৬২ আবু তাব পিছৰ “অনুগোদয়”ৰ কোনো ভাগ ক’তো থকা খবৰ আমি পোৱা নাই। ১৮৬৬ত বার্ডে তেওঁৰ বিপোর্টত “The Orunodoi, newspaper or magazine, has completed six volumes since I took charge of it’...বুলি লিখিছিল। *Baptist Missionary Magazine* অত ১৮৬৭, ১৮৬৮ৰ “অনুগোদয়”ৰ প্ৰকাশৰ কথা বিপোর্টত ওলাইছিল।]

২৪-২৮

১৮৬৯-১৮৭০

উইলিয়াম বার্ড্ আবু এডোৰাৰ্ড্ ডব্লিউ ক্লার্ক ? [এই কালৰ প্ৰথম ছোৱাত শিৱসাগৰত মাধোন বার্ড্ আবু শ্ৰীমতী বার্ড্ আছিল। তেতিয়া বোধ হয় বার্ড্ সম্পাদক আছিল। ১৮৬৯ ছনত তেওঁ সপৰিবাৰে শিৱসাগৰ এবে, ক্লার্ক আবু শ্ৰীমতী ক্লার্কক সলনি দি। তেতিয়াই সম্ভৱতঃ ক্লার্ক সম্পাদক হয়। ১৮৭০ত বার্ড্-সম্পাদিত শিৱসাগৰলৈ ঘূৰে আবু সেই বছৰৰ ১ আগষ্টত বার্ডৰ মৃত্যু হয়। ক্লার্ক ১৮৭১ মেইত ‘যোৱা বছৰ দুয়েক’ (of late years) সম্পাদক থকাৰ কথা লিখিছিল।]

২৯

১৮৭৪

এডোৰাৰ্ড্ ডব্লিউ. ক্লার্ক বা শ্ৰীমতী ফুছান্ আবু. বার্ড্ ? [১৮৭৪ত শিৱসাগৰত এওঁলোক দুই মিছনেৰিহে আছিল ; বছৰৰ পিছভাগত এ. কে. গান্ আবু শ্ৰীমতী গান্ আহি তেওঁলোকৰ লগ লয়।]

৩০-৩০

১৮৭৫-১৮৭৮

ক্লার্ক, শ্ৰীমতী বার্ড্, এ. কে. গান্ ? [মাৰ্চ ১৮৭৬ পৰ্যন্ত ক্লার্ক শিৱসাগৰত থাকি গান্ৰ হাতত ছপাখানাটো এৰি যায়। শ্ৰীমতী বার্ডে ১৮৭৮ৰ প্ৰেছভাগত শিৱসাগৰ এবে। গান্ সমস্ত কালছোৱা সেই ঠাইতে আছিল। ১৮৭৮ৰ *Baptist Missionary Magazine* অত প্ৰকাশিত বিপোর্টমতে গান্ৰে “অনুগোদয়” সম্পাদনা কৰি আছিল।]

৩৪

১৮৭৯

এ. কে. গান্

[এই বছৰৰ এক লেখাত গান্ৰে নিজে “অনুগোদয়” সম্পাদনা কৰাৰ কথা উল্লেখ কৰিছে।]

৩৫

১৮৮০

?

অবুনোদই-মোড়ী : লেখক, মুদ্রক, বাতৰি-যোগনিয়ন্তা, 'নক্টা স্মিথা থমিক্স' :

অসমীয়া সাহিত্য, ভাষা, তথা সংস্কৃতিৰ বুজনীত অসমৰ বোপিস্টসকল আৰু সিসকলৰ যুগপত "অবুনোদই" নিৰ্দিষ্ট এটি স্তৰ অধিকাৰ কৰি আছে। সিসকলৰ আন দানৰ ভিতৰত অসমীয়া ভাষাৰ আধুনিক বৃপ-নিৰ্ণয়, সেই বৃপত সাহিত্য আৰু সংবাদ-সাহিত্য-সৃষ্টিৰ যত্ন আৰু নতুন প্রশাসনৰ শাসকীয়া আৰু শিক্ষা-পৰিচালনাৰ ক্ষেত্ৰত ঘটা অসমীয়া ভাষাৰ বিপৰ্যয়ৰ অপনোদনৰ বাবে কৌশলপূৰ্ণ আৰু সফল আন্দোলন। সেই আন্দোলন নোহোৱা হ'লে অসমৰ ভাষাৰ বৃপ কি হ'লহেঁতেন কল্পনা কৰা নাযায়। বোপিস্টসকলৰ তিনি দশকৰ অধিক কাল অসমীয়া ভাষাৰ হকে গভীৰ প্ৰবৰ্ত্তাই ভাষাটোক নিজৰ দ্বৰত ঠাই দিলে। বোপিস্টসকলৰ পুথি-পত্ৰ-কলা, অসমীয়া মাধ্যমত পঢ়াশালি-পৰিচালনা আৰু সূৰ্যোপৰি "অবুনোদই"-প্ৰকাশৰ যোগেদি অসমীয়া জাতিৰে অভিনৱ বৃপ পৰিকল্পিত হৈছিল।

"অবুনোদই"-থলৈ লেখকসকলৰ মাজত কেন্দ্ৰীয় শক্তি আৰু নেতাৰূপ ব্যক্তি হ'ল ডক্টৰ নাথান ব্ৰাউন (১৮০৭-১৮৮৬)। এওঁৰ পাণ্ডিত্য, ধৰ্ম-ভাষা, চাৰিওফালৰ পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে ব্যস্তবাসী চেতনা আৰু চিন্তা আৰু খ্ৰীষ্টিয়ানোচিত দয়া-দানিকণাই "অবুনোদই" যুগটোকে এটা বিশেষ প্ৰজ্জ্বলা দিছিল। আমেৰিকা মিল দেশ অৰ্থাৎ যুক্তৰাজ্যৰ কোনো এক নগৰত ১৮০৭ৰ ২২ জুন তাৰিখে এওঁৰ জন্ম হয়। কুৰি বছৰ বয়সত গ্ৰেজুৱেট হৈ কিছু দিন শিক্ষকতা কৰি বোপিস্ট সমাজৰ মিছনেৰি-বৃপে "আজ্ঞা লৈ ১৮৩০ত এওঁ বৰ্মাৰ মৌলমেইন পায়হি। অসমৰ তদানীন্তন আনুষ্ঠানিক জ্যেষ্ঠ অনুবোধ অনুসৰি আমেৰিকাৰ ধৰ্ম-প্ৰচাৰক বোৰ্ডে আহ্বান জনোৱাত ব্ৰাউনে অতি আগ্ৰহেৰে সন্দিয়াত স্থান মিছন আৰম্ভ কৰিবৰ উদ্দেশ্যে লগত এটা প্ৰেছ আৰু এজন মুদ্ৰক গুলিভাৰ টি. কট্টাৰক লৈ কলিকতাইদি আগ বাঢ়ি আহে। ব্ৰাউন আৰু কট্টাৰ দুয়ো সপৰিবাৰে ১২ নৱেম্বৰ ১৮৩৫ত যাত্ৰা কৰি ২৩ মাৰ্চ ১৮৩৬ত সন্দিয়া পায়হি। সেই যুৱতৰ আশা-উদ্দীপনা আৰু আশ্বাসগৰি ভাৰত ব্ৰাউনে লিখিছিল, "This region providentially opens before us : and after long and tedious journeys, we have at length arrived upon the ground where we shall no doubt spend the the remainder of our days." তেতিয়া তেওঁ ভাবিব পৰা নাছিল যে জীৱনৰ শেহলৈকে এই প্ৰান্তত থাকি কাম কৰিবৰ আশাত আমেৰিকাৰ বোৰ্ডৰ ফালৰপৰাই ব্যাঘাত উপজিব। ব্ৰাউনে এইটোও চিন্তা কৰা নাছিল যে তেওঁৰ তেতিয়াৰ মূল উদ্দেশ্য স্থান মিছন গঢ়ি তোলাটি অতি সোনকালেই পৰিহাৰ কৰিব লাগিব আৰু অসমৰ ভাগ্যৰ কাৰণেই হ'বলা লুইত সীমান্ত এৰি লুইতৰ ভৈয়ামত কাম কৰাটিকে প্ৰশস্তি বিবেচনা কৰিব লাগিব। কলিকতাৰপৰা নাৱেদি উজাই আহোঁতেই অসম সোমোৱাৰপৰা জ্যেষ্ঠে দিয়া এজন লোকৰপৰা তেওঁ বৰ্মাৰ স্থান ভাষা শিকি পেলাইছিল ; কিন্তু তেওঁ সোনকালেই উপলব্ধি কৰিলে, সন্দিয়া অঞ্চলৰ খামটি-চিংফো ভাষাৰপৰা উক্ত বৰ্মা আদিৰ ভাষা যথুত বেলেগ। ব্ৰাউনে অতি সোনকালেই অসমীয়া শিকি পেলালে : ১৮৩৭তে তেওঁ সেই ভাষাত ধৰ্ম ব্যাখ্যা কৰিব পৰা আৰু ল'ৰা-ছোৱালীক পঢ়োৱাৰ পৰা হ'ল, আৰু জানুৱাৰী ১৮৩৮ত বাইবেল অসমীয়া কৰা কাম আৰম্ভ কৰি দিলে। মাথিৰ (মোখিউৰ) শব্দ বাৰ্তাৰ ডাঙনি অতি সোনকালে প্ৰস্তুত হ'ল আৰু মাৰ্ক, লুক, য়োহানো সোনকালে শেষ কৰিবৰ আশা কৰিলে। পিছে, সেই বছৰতে তেওঁৰ জীৱক হোৱাক্ষাৰ যত্ন ৰাটল। খামটি, চিংফো ভাষাত তেওঁ প্ৰাথমিক পুথি প্ৰস্তুত কৰি তাৰ বাবে বোমান লিপি বাছি লৈছিল। ১৮৩৯ৰ খামটি বিদ্ৰোহ আৰু অন্য জনজাতিৰপৰাও উক্ত হোৱা অশান্তিত সন্দিয়া তল-ওপৰ হ'ল। শেহতন্ত তেওঁ ১২ মেইত সন্দিয়া এৰি ইতিমধ্যে আমেৰিকাৰপৰা আহি তেওঁৰ লগত যোগ দি জয়পুৰত কেন্দ্ৰ পতা মাইল্‌ছ ব্ৰাউনৰ ওচৰ পালেগৈ। বিশেষকৈ অনুৰূপ-বিশূদ্ধৰ ব্যৱক্ৰী জুলাই ১৮৪১ত শিৱসাগৰলৈ স্থানান্তৰিত হ'ব লগীয়া হ'ল। সেই ঠাইত নতুন উদ্যমেৰে অসমীয়া ভাষা-চৰ্চা, কিতাপ, গীত আৰু ট্ৰেট কলা কৰি প্ৰকাশ কৰা কামত তেওঁ লাগি যায়। ১৮৪৬ জানুৱাৰীৰপৰা ব্ৰাউনৰ সম্পাদনাত যাহেকীয়া "অবুনোদই" বাতৰিকাকত আৰু আলোচনী প্ৰকাশ হ'বলৈ ধৰে। ১৮৪৬ ডিচেম্বৰ-লৈকে তেওঁ ভাব সম্পাদক আছিল। ১৮৪৮ ছনত তেওঁৰ অসমীয়া বাইবেল "অসমৰ প্ৰানকৰ্তা স্মি" দ্বিতীয়

নতুন নিয়ম" আবু *Grammatical Notices of the Assamese Language* ওলায়। ১৮৫১ অক্টোবৰত বোম্বেষ্ট এছোচিয়েছন্ অব্ আসাম স্থাপিত হোৱাত ব্ৰাউন তাৰ প্ৰথম সভাপতি হয়। ১৮৫০ ফেব্ৰুৱাৰীৰ আগভাগতে বৰ্মালৈ গৈ অক্টোবৰৰ আগ ভাগত তেওঁ শিৱসাগৰলৈ ঘূৰি আহে। আমেৰিকাৰ বোম্বে পঠিওৱা ডেপুটীকেনত অহা ডক্টৰ ছলোমন পেকে অসমত কাম কৰা সুদক্ষ মিছনেৰিসকলৰ স্কুল চলোৱা আদি কাৰ্যসূচী নাপছন্দ কৰাত অতিশয় ক্ৰুদ্ধ হৈ ব্ৰাউনে কাম ইচ্ছা দি ১৮৫৫ব.১৩ ফেব্ৰুৱাৰীত শিৱসাগৰ এৰে। আমেৰিকাত থকাত তেওঁ *American Baptist* নামৰ আলোচনী সম্পাদনা কৰিছিল আবু দাসত্ৰপথাৰ বিবুকে যুঁজিছিল। ১৮৭২ত তেওঁ জাপানলৈ মিছনেৰি-ৰূপে যায়। তাত তেওঁ নিউ টেষ্টামেণ্টখন জাপানী ভাষালৈ অনুবাদ কৰে। ১৮৮৬ জানুৱাৰীত তেওঁৰ তাতে মৃত্যু ঘটে। ব্ৰাউনে পোনতে অসমীয়া ভাষা বঙলাৰ আঁত ওচৰ বুলি ধাৰণা কৰিছিল যদিও অলপ দিন অধ্যয়নৰ পিছতে অসমীয়াৰ স্বতন্ত্ৰতা, সৌন্দৰ্য আৰু ঐশ্বৰ্যৰ বিষয়ে দৃঢ় মত পোষণ কৰিবলৈ লয় আৰু সেই অনুসৰি এই ভাষাৰ গ্ৰী-বুদ্ধিৰ অৰ্থে অক্লান্তভাৱে কাম কৰিবলৈ ধৰে। তেওঁৰ অধ্যয়ন আৰু অভিমতে অসমীয়া ভাষাক স্বতন্ত্ৰতাৰ ভিত্তিত থিয় হ'বলৈ ডাঙৰ শক্তি যোগায়। অসমৰ পুৰণি পুথি সংগ্ৰহ আৰু প্ৰকাশ কৰা বিষয়ত ব্ৰাউন মহৎ পথ-প্ৰদৰ্শক। তেওঁৰ ভাষা-বিষয়ক প্ৰবন্ধ বিবিধ আলোচনীত পৰি থাকিল।^১ "অবুনোদই"ৰ ভিতৰত কোনো প্ৰবন্ধত তেওঁৰ নাম নাই (দুখনমান চিঠিৰ কথা বাদ দি); কিন্তু নিনাও (বিশেষকৈ II-চিঠিত) প্ৰবন্ধৰ প্ৰায়খিনি বোধ হয় সম্পাদক-ৰূপে তেওঁৰ লিখিত। ব্ৰাউন এজন কলাকাৰ আৰু অবুনোদইৰ 'নকচা লিখা খনিকৰো' আছিল। তেওঁ অংকা এজন নগাৰ চিত্ৰ ডিচেম্বৰ ১৮৫৫ৰ কাকতত (১৮৪ পিঠি) সংযোজিত হৈছে। সেই কালত এনে একোটা ছবি কটাৰ খৰচ প্ৰায় একুৰি ৰূপ লাগিছিল।

সেইদৰে প্ৰত্যক্ষভাৱে নাম নথকা অবুনোদই-গোষ্ঠীৰ আন এজন গুৰুত্বপূৰ্ণ লেখক আৰু ভাষাতত্ত্ববিদ হ'ল ডক্টৰ হাইলছ ব্ৰন্সন্ (১৮১২-১৮৮৩)। আমাৰ অৱশ্যে ধাৰণা—ম., ম.ব. আৰু মা. হ'ল হাইলছ ব্ৰন্সন্। বৰ্তমান খণ্ডৰ পৰৱৰ্তী সংখ্যাৰোহত ম.ব. স্বাক্ষৰ থকা প্ৰবন্ধ—'মহম্মদৰ ধৰ্ম বঢ়াৰ ব্যা' (১২.৪), 'ঘোৰা পুথি চপা হোআৰ বিগ্যাপন' (১২.৭), 'বহু মূল্য মুকুতা' (১২.১০), 'জম্কা উপদ্বীপৰ কথা' (১৬.৭), 'ডোমাৰ মুক্তিৰ ভৰসা কি' (১৬.৯), ইত্যাদি। ব্ৰন্সন্ৰ প্ৰধান কীৰ্তি 'অসমীয়া আৰু ইংৰাজী অভিধান' (১৮৬৭); সি অসমীয়া ভাষাক প্ৰতিষ্ঠা দি তাৰ হেৰোৱা সন্মান ঘূৰাই পোৱাত প্ৰধানকৈ সহায় কৰিছিল। তদুপৰি, তেওঁ জয়পুৰত থকাত *A Spelling Book and Vocabulary in English, Asamese, Singpho and Naga* (১৮৩৯) নামে এখন ৬৬-পিঠীয়া পুথি প্ৰকাশ কৰিছিল; তাত থকাত তেওঁৰ নক্টে ভাষাৰ এখনি পুস্তিকাও ওলাইছিল—*Phrases in English and Naga* ভাষা (১৮৪০)।^২ অসমীয়া, নগা, আদি ভাষাৰ এজন পথ-প্ৰদৰ্শক ভাষাতত্ত্ববিদ ব্ৰন্সন্ৰ জন্ম হয় ১৮১২ খ্ৰীষ্টাব্দত আমেৰিকা মিল দেশৰ নিউইৰ্কৰ নৰ্থৱেষ্ট। ১৮৩৬ত তেওঁ মিছনেৰিৰ জীৱনত প্ৰৱেশ কৰে। ব্ৰাউন ছাহাবে চিংফোৰ মাজত কাম কৰিবলৈ দুজনমান পাদুৰি বিচাৰি পঠোৱাত আৰু জেণিকছেও আমেৰিকাৰ বোম্বেলৈ লেখাত ব্ৰন্সন্ক আৰু জেকব্ তমাছ নামে এজনক সদিন্সালৈ পঠোৱা হৈছিল। তেওঁলোকে কলিকতাৰপৰা আগবাৰিষাত নৌযাত্ৰা কৰিবলৈ ওলোৱাত বহুতে হাক দিছিল। কিন্তু উলামৰ ভৰত

১. 'Comparison of Indo-Chinese Languages', *Journal of the Asiatic Society of Bengal*, Vol. VI, 1837; 'Specimens of Eastern Languages, illustration of plan for forming a comparative vocabulary of all the Indo-Chinese Languages', *Baptist Missionary Magazine*, Vol. XIX, 1839; 'Specimens of the Naga languages of Assam', *Journal of the American Oriental*

Society, Vol. II, 1851; 'Alphabets of the Tai language', *J.A.S.B.*, Vol. VI, 1837: ইত্যাদি।

২. ব্ৰন্সন্ৰ আৰু এখন ৫৪-পিঠীয়া পুথি *Vocabulary in English, Asamese, Singpho and Naga* (১৮৩৯) আৰু ৩২-পিঠীয়া এখনি হ'ল *Phrases in English and Singpho* (Jaipur, 1840), আৰু ক্ৰীমটী যু. এ. এ. ব্ৰন্সন্ৰ ৫৬-পিঠীয়া *Worcester's Primer in Naga* (Jaipur 1840)।

হাক-কন নুশুন লুইতে উজ্জ্বল জে-খৰে ধৰি ব্ৰহ্মনক আশা-মৰা কৰে আৰু তমাহক এখন নামৰ ওপকণ্ড গৰা খাই পৰা গছে হেঁচা মাৰি ধৰি মাৰি পেলায়। ১৭ জুলাই ১৮০৭ : নিজৰ বৃদ্ধ দেহা, নিজৰ পৰিবাৰ আৰু জেৰ তমাহৰ বাৰীগৰাকীক লৈ ব্ৰহ্মন সাদিয়া সোমায়। এপ্ৰিল ১৮০৮ : খামটি বিদ্রোহ আৰম্ভ হোৱাৰ আগতেই ব্ৰুচ্ছাৰাবৰ পৰামৰ্শত শ্ৰীমতী তমাহেৰে ব্ৰহ্মন-দম্পতি জয়পুৰলৈ উঠি আহে 'হান মিছন' জীয়াই ৰখাৰ আশাত। তেওঁ তাত নষ্টে ভাষাৰ 'স্পেলিং বুক' আৰু সেই ভাষাত 'কথোপকথন' আদি লেখে, নামচাঙৰ নষ্টেসকলৰ মাজত থাকিবলৈ লয় আৰু অসমীয়া মাধ্যমৰ পঢ়াশালি খোলে। এইবোৰত তেওঁৰ পত্নী আৰু ব্ৰাউনৰ অনুৰোধত বোৰ্ডে পঠোৱা চাইবাছ বাকীৰ লগত অহা ভনীয়েক বোডাব-পৰা সহায় পাইছিল। কিন্তু অতি সোনকালে বোডাৰ মৃত্যু হ'ল আৰু ১৮৪০ৰ মেইৰ এদিনাখন ব্ৰহ্মনৰ তীব্ৰৰূপে জৰ উঠি থাকোঁতে তেওঁক এখন নামৰ তুলি দিহিঙে ভটীয়াই, দিখোৱে উজাই শিৱসাগৰ পোণৱাহি হ'ল। কিন্তু তেওঁ তাত নৈ ১৮৪১ৰ ২ অক্টোবৰত নগাঁও ছহৰ পাই তাত থানা পাতিমোহি আৰু তাত সুল্লকৈ পঢ়াশালি আৰু এক অভিনৱ মাউবা-ঘৰ অফে'ন ইন্সটিটিউছন পাতি কাম আৰম্ভ কৰিলে। এইবোৰ অনুষ্ঠানৰপৰা ওলোৱা খ্ৰীষ্টিয়ানসকলেই পিছত অসমৰ ভৈয়ামত বিয়পি পৰা খ্ৰীষ্টিয়ান বংশবোৰৰ আদি পুৰুষ। এই উদ্ভৱক সেই দেখি অসমৰ খ্ৰীষ্টিয়ান বুৰঞ্জীত 'নগাঁও পুনৰ্জাগৰণ' বোলা হয়। ১৮৪৮ : ইবা. জে. স্টোডাৰ্ড আৰু তেওঁৰ পত্নীয়ে আহি অজবাই দিয়াত ব্ৰহ্মনসকল আমেৰিকালৈ যায় আৰু ১৮৫১ত ঘূৰি আহে। সেই বছৰ সংগঠিত হোৱা বোপ্ৰিষ্ট এছোচিয়েছনৰ তেওঁক ধনভঁৰালী পতা হয়। ১৮৫৩ৰ মাৰ্চৰপৰা অক্টোবৰলৈকে ব্ৰহ্মন-দম্পতি শিৱসাগৰত আছিল আৰু সম্ভৱতঃ ব্ৰহ্মনে "অবুনোদই"ৰ সম্পাদনাৰ কাম কৰিছিল—ব্ৰাউন বৰ্মালৈ যোৱা বাবে। আমেৰিকাৰ বোৰ্ডে পঠিওৱা ডক্টৰ ছলোমন পেকে ব্ৰহ্মনৰ মাউবা-ঘৰ আৰু তেওঁৰ স্কুলৰ দৰে সকলো মিছনেৰি স্কুল ভাঙি দিবলৈ পৰামৰ্শ দিয়াতো তেওঁ সহি-মহি থাকিল। কিন্তু ১৮৫৭-ত স্বাস্থ্যৰ বাবে পত্নী আৰু কন্যাক লৈ আমেৰিকালৈ যায় আৰু ১৮৬০তহে ঘূৰে। ব্ৰাউনৰ নিচিনা পণ্ডিত আৰু বয়সে ডাঙৰ লোকৰ অভাৱত ব্ৰহ্মনে অসমীয়া ভাষা পুনঃপ্ৰতিষ্ঠাপনৰ অৰ্থে এক গভীৰ আৰু বিস্তীৰ্ণ আন্দোলন গঢ়ি তোলে। ১৮৬৭ত তেওঁৰ বাৰ বছৰৰ কঠোৰ পৰিশ্ৰমৰ ফল 'অচমিয়া আৰু ইংৰাজি অভিধান' প্ৰকাশিত হয়। ১৮৬৯ত আমেৰিকাত থাকোঁতে ছেপ্টেম্বৰ মাহত তেওঁৰ প্ৰথমা পত্নীৰ মৃত্যু হয়। ব্ৰহ্মনে শ্ৰীমতী ডেনফোৰ্ডক বিয়া কৰে, কিন্তু তেওঁ ১৮৭৪ত বৰ্মাত মৃত্যুৰ মুখত পৰেগৈ। ব্ৰহ্মনৰ দ্বিতীয়া কন্যা মেৰিয়াও ইয়াৰ পিছতে হাইজাত ঢুকায়। এইদৰে ব্ৰহ্মনক সদায় মৰণে আগুৰি ধৰি থাকে। কিন্তু ১৮৭০ ছনত যোতিয়া অসমৰ পঢ়াশালি-আদালতত অসমীয়া ভাষা পুনঃ-প্ৰচলিত হ'ল, ব্ৰহ্মনৰ জীৱনৰ ডাঙৰ এখন সপ্ৰায়ত যেন তেওঁ জয়ী হ'ল। ১৮৭১ত দুখন চাহবাগিচাৰ বনুৱাসকলৰ মাজত ধৰ্ম-প্ৰচাৰ কৰিবলৈ নিৰ্মিত হৈ ডিব্ৰুগড়লৈ গৈ বাগিচাৰ মেনেজাৰৰ হকা-বাধাত বিফলমনোৰথ হৈ ঘূৰি আহে। তাৰ পিছতে তেওঁ শেষবাৰলৈ আমেৰিকালৈ প্ৰত্যাহৰণ কৰে। বাৰৰ সময়ত তেওঁ হেনো কৈছিল, "যাবলৈ মোৰ সত যোৱা নাই। মোৰ হিৱা ইয়াতে থাকি যাব।" ১৮৮০ৰ ১০ নৱেম্বৰত আমেৰিকাৰ মিচিগান ৰাজ্যত তেওঁৰ মৃত্যু ঘটে। অসমৰ এজন প্ৰকৃত আৰু কাৰ্যকৰী ব্যক্তিৰ জীৱনৰ সন্মানতে সন্মানিত হয়। তেওঁ বহুতোখনি খ্ৰীষ্টিয়ান প্ৰাৰ্থনা-গীত ৰচনা কৰিছিল।

অবুনোদই-গোষ্ঠীৰ কাজ-কৰ্মৰ খতিয়ান লওঁতে বোধ হয় ব্ৰাউন আৰু ব্ৰহ্মনৰ পিছতে প্ৰথম অসমীয়া খ্ৰীষ্টিয়ান (বোধ হয় আশ্বাবাম শৰ্মাৰ পিছত) নিখি জিৰাই জাবোৱেলক স্থান দিব লাগিব। লেখাৰ পৰিসৰৰ ফালৰপৰা অসমৰ খ্ৰীষ্টিয়ান সাহিত্যলৈ এওঁৰে দান-বৰঙণি সকলোতকৈ সৰহ। কিতাপ আকাৰত তেওঁৰ বোধি বহু অল্পশো ওলোৱা নাছিল। কিন্তু আধুনিক সহজ অসমীয়াত সম্পূৰ্ণ বাইবেল প্ৰকাশ কৰিবৰ ব্ৰাউনৰ বি আঁচনি আছিল, তাত কাৰোৱেলৰ যোগদান বিশিষ্ট আছিল আৰু তেওঁৰ পিছতহে হোৱাইটিং আৰু গানি হাছাৰ লাগি ১৯০৫ ছনত সম্পূৰ্ণ পুস্তকখনি ওলাব পৰা কৰে। তেওঁৰ বিশেষ দান বুলি ধৰা হয় ওল্ড টেষ্টামেণ্টৰ দুই Books of Samuel আৰু দুই Books of Kings-ৰ অনুবাদ। আমি এতিয়ালৈকে পাম পৰা হোৱা "অবুনোদই"ৰ সম্পাদকৰ তিফত সন্মানে-সৰহ পিঠিবোৰৰ লেখক হ'ল নিখি জিৰাই। ন. জ. আৰু ন. জ. ক. ধৰ্মেৰে লেখা তেওঁৰ প্ৰবন্ধ

ভালিকা দেখিলেই এই কথাৰ উপলক্ষ হ'ব। তেওঁৰ লেখাও নানা বৰণৰ। ধৰ্ম্মৰ কথা আৰু তীৰ্থ-
যাত্ৰাৰ বিৱৰণ (অনুবাদ) তেওঁ পয়াৰ কৰি আমাক দিছে। ক'বাত Psalm আৰু তুতি-গীতো ক'না
কৰিছে। বৰ্ত্তমান গীৰ্জাত প্ৰচলিত গীতৰ বহুতৰ্থিনিয়েই তেওঁৰ সৃষ্টি। অসমৰ আৰু বাহিৰৰো
খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ মাজত বা জীৱনত হোৱা কথাৰ সম্বন্ধে তেওঁ দিছে। বাইবেলৰপৰা খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্ম্মৰ
ইতিহাস, পাৰ্চীন আৰু ভাৰিষাছাসকলৰ জীৱন-কথা, হিন্দুস্থানৰ মুছলিম যুগৰ ইতিহাস আদিও
তেওঁৰ লেখাই সামৰিছে। তেওঁৰ বাইবেলৰ বৰ্ণনাবোৰত এটা প্ৰসাদ-ভাব অনুভৱ কৰিব পাৰি।
তেওঁৰ লেখাবিলাক ভাগ ভাগ কৰি পুথি আকাৰে উলিয়াব পৰা হ'লে খ্ৰীষ্টিয়ান পুৰাণৰ বহুত
কছুৱেই পাঠকৰ দৃষ্টিপথলৈ আহিলহেঁতেন। দেশৰ উপকাৰ-সাধনৰ হেঁপাহ এটিও তেওঁৰ মনত
জাগি আছিল। 'তেমালোকৰ এজন অসমিয়াই কৈচো' বুলি তেওঁ তেওঁৰ ধৰ্ম্মশিক্ষা পাঠকলৈ নিবেদন
কৰিছিল। একমতে তেওঁ কেণ্ট কুলৰ আৰু আনমতে সূতকুলীয়া আছিল, আৰু সেই দেখিহে হেনো
তেওঁৰ ধৰ্ম্মান্তৰ-গ্ৰহণত হিন্দুসকল বিচলিত নহৈছিল—কায়স্থ-কুলীয়া বাতিৰাম দাস খ্ৰীষ্টিয়ান হওঁতে সেই
সমাজ যেনেকৈ চঞ্চল হৈ উঠিছিল। তেজপুৰ মহকুমাৰ 'গহপুৰ মোৰ জনম ঠাই' বুলি ১৮৫২ৰ ফেব্ৰুৱাৰীত
সেই ঠাইত ভ্ৰমণ-প্ৰসংগত (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫২) নিধি লিবায়ে উক্তি কৰিছে। কিন্তু তেওঁ সৰুতে খ্ৰীমতী
ব্ৰাউন আৰু খ্ৰীমতী কট্টাৰৰ সদিয়া মিছন স্কুলত ছাত্ৰ-ৰূপে ভৰ্তি হৈছিলগৈ। ব্ৰাউন আদিয়ে খামটি-বিদ্ৰোহৰ
ফলত সদিয়া এৰাব পিছতে নিধিৰ পিতৃ-বিয়োগ ঘটে আৰু তেওঁ মাকেৰে জয়পুৰলৈ গুচি আহে। কিন্তু
জয়পুৰ পোৱাৰ দুমাহতে তেওঁৰ মাকো ঢুকাল। দহ-বছৰীয়া মাউৰা নিধিৰামক খ্ৰীমতী কট্টাৰে নিজৰ
লগলৈ ল'লে। এই সময়তে ল'ৰাটিৰ খ্ৰীষ্টধৰ্ম্মৰ প্ৰতি এক বিশেষ ঘৃণা উপজিছিল; কিন্তু হঠাতে তেওঁৰ
মনৰ এক পৰিৱৰ্ত্তন ঘটিল আৰু ১৩ জুন ১৮৪১ত তেওঁ বুঢ়ী দিহিং নৈত 'বুৰ পালে'। সেইদিনাখন
ব্ৰাউনে baptismal sermon দিলেও তেওঁৰ গাত জৰ থকাত ব্ৰহ্মনেহে আচলতে বুৰ পোৱা দিয়ে।
২২ ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৪৭ : ইতিমধ্যে ২৯ নৱেম্বৰ ১৮৪৬ত নগাঁৱত বুৰ পোৱা আহোম ছোৱালী, অফে'ন্
ইনষ্টিটিউটৰ ছাত্ৰী আৰু প্ৰথম অসমীয়া মহিলা-খ্ৰীষ্টিয়ান আৰি থুকুৰ নিধি লিবায়ে বিয়া কৰে। ২ এপ্ৰিল
১৮৫১ : থুকু মৰে। ৮ জুলাই ১৮৫৩ : ইতিমধ্যে ডাইবালি পাদুৰি ছাহাবে ৫ জানুৱাৰী ১৮৫২ত ধৰ্ম্ম
দিয়া ইলাইজা নচিৰ্মান ওআৰ্ড'ৰ লগত আই. জে. স্টোভাৰ্ড খ্ৰীষ্টিয়ান বিধিৰে নিধিৰ বিয়া সম্পন্ন কৰে;
বাটলাৰ ছাহাব আছিল বিয়াৰ বোজপট্টাৰ। কিন্তু দুখৰ বিষয় ১৮৫৩ৰ আগভাগতে ইলাইজাৰ মৃত্যু ঘটে।
নিধি লিবাই ফাৰোৱেল কিমান দিন আছিল, আমি নিশ্চিতকৈ নাজানিছিলো; কিন্তু কিবা এটি সূত্ৰে
শিৱসাগৰ নগৰৰ খ্ৰীষ্টিয়ান কবৰখানাত নিধি লিবাইৰ কবৰ আছে বুলি জানিব পৰাত মোৰ পুৰণি ছাত্ৰ
অধ্যাপক যোগেন চৌত্ৱাৰ হতুৱাই অনুসন্ধান কৰাই সমাধি-ফলকখনৰ ফটোগ্ৰাফ লোওৱা হয়। এনে
এজন বিশিষ্ট লোকৰ সমাধি নগৰৰ মাজ-মজিয়াতে থকা বুলি নগৰৰ লোকসকলেও নাজানিছিল।
চাৰিওফালে গছ-বন গজি উঠাত মাৰ্বল শিলৰ সমাধি-ফলকখন শেলুৱৈয়ে ঢাকি ধৰিছিল। ঘ'হি-মাজিহে
তাৰ চিত্ৰ লোৱা সম্ভৱ হৈছিল। কবৰটি ওপৰৰ মগৰটো বাদ দি ৰংপুৰৰ ৰংঘৰৰ আকৃতিৰ, ওখৰ আঢ়ৈ
ফুট, দীঘে ছাৰে চাৰি ফুট, পুতেলে আঢ়ৈ ফুটমান। ফলকখন সমাধিৰ দক্ষিণ মূৰে এক বৰ্গ ফুটমান
জোখৰ।^১ সমাধি-লিপি অনুসৰি আঢ়ৈ কুৰি বছৰ বয়সত ১৮৭০ চনৰ ২৪ জানুৱাৰীত ফাৰোৱেলৰ মৃত্যু
ঘটে। খ্ৰীষ্টধৰ্ম্মৰ সেৱক-ৰূপে তেওঁৰ প্ৰশান্তিও গোৱা হৈছে।

নিধি লিবাইৰ শেষ সমাধিৰ ওপৰৰ বাণী :

NIDHI LEVI FARWELL

THE FIRST CONVERT IN ASSAM

DIED JAN. 28TH 1873, AGE 50.

FROM BOYHOOD HIS LIFE WAS

SPENT IN MISSION SERVICE.

AS WRITER, PREACHER, POET AND

TRANSLATOR HE SHEWED UN-

COMMON ABILITY AND GREAT

FIDELITY.

LET THE LORD BE MAGNIFIED.

^১মৃত্যুৰ বৰ্ষতে পাণ্ডক জাদিয়ে অসমৰ মান্দিত অসমীয়া বাণেশ্বৰ কৰা উইজিৰাৰ্ড শাৰ্ভাৰ কবৰো একেখন কবৰখানাত
খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে একেলগে কবৰত শয়ন কৰিবলৈ আছে। সেইটি কবৰ নিধিৰপৰিওঁকৈ অধিক দেখনিয়াৰ।

ঐচ্ছিকবোধ্য যে ফাবোয়েলে ধর্ম দিয়াব আজ্ঞা পাইছিল আবু ১৯৫১ত Assistant Preacher, First Class নিযুক্ত হৈছিল। তেওঁৰ পুত্ৰ-সন্তান নাছিল, হোৱালীহে আছিল; গতিকে তেওঁ দিখোঁ পাবৰ জয়পুৰ নামে ঠাইৰ সবুৰাম গগৈ নামৰ এটি ল'ৰা নিজৰ নাম-বংশ দি তুলি লৈছিল। আমি সলাহতে গোৱা “অবুনোদই”ৰ ১৮৬১ৰ বছৰলৈকে তেওঁ পত্ৰিকাখনৰ সঠিক লেখক। তদুপৰি ১৮৬৫ত মিছন প্ৰেছৰপৰা তেওঁৰ “ভাৰতীয় দণ্ডবিধি আইন” হুপা হৈ জয়ন্ত বুলি ডিম্বেশ্বৰ নেওগে লেখিছে। তেওঁৰ আন এখন পুথি “পদার্থ বিদ্যাৰ সাৰ অৰ্থাৎ ইচ্ছাৰে প্ৰজা বন্ধুৰ কথায় শিক্ষক ছাত্ৰৰ কথোপকথন” (Natural Science in Familiar Dialogue)। ১৮৭৪ চনত ডাক ই. ডাৱিড. ক্লৰ্কে সম্পাদন কৰি প্ৰকাশ কৰিছিল। হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰ আত্মজীৱনী ৰচনাখনৰপৰা যি দেখা যায়, জাদুৰাম বৰুৱাৰ আহিত ব্ৰাউনে প্ৰৱৰ্তন কৰা আবু আন এজন ভাৰাতন্ত্ৰ-বিশেষজ্ঞ ব্ৰহ্মনে তেওঁৰ ঐতিহাসিক অভিধানত গ্ৰহণ কৰা আবু “জনচাৰেক প্ৰাচীন ডাঙৰীয়ায়ো” সম্বৰ্ণন কৰা সৰলীকৃত বৰ্ণনাবিন্যাসৰ হকে ফাবোয়েলে হেমচন্দ্ৰ আদিৰ মতৰ বিৰুদ্ধে কঠোৰ যুদ্ধ কৰিছিল। তেওঁ গীত ৰচনা কৰাৰ উপৰিও নিজে নতুন বাদ্য একাডিয়ন বজাব পাৰিছিল আবু তেওঁৰ মিছনেৰি ভ্ৰমণৰ সময়ত ঘণ্টাট লগত লৈ গৈ বজাই বজাই মানুহক আকৰ্ষণ কৰিব পাৰিছিল। আধুনিক অসমীয়া গদ্য-প্ৰৱৰ্তনৰ তেওঁয়ে এজন প্ৰধান হোৱা, সেই কথা নক'লেও হ'ব। ককা নীলমণি ফুকনে সোঁৱৰাই দিছে : “তেওঁ কবি আছিল; সুলেখক আবু অনুবাদ কামত সুদক্ষ আছিল।”

“অবুনোদই”ৰ দুিত্তৰ চোআ, নম্বৰ ৪৩ (এপ্ৰেল ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট জ'ৰ স'ক) ‘শ্ৰীজুত বাবু আনন্দৰাম ফুকন কাঁচিক ইংলণ্ডৰ বিবৰন’ হুপা হয় আবু ১১ বছৰ নম্বৰ ১২ত (ডিচেম্বৰ ১৮৫৬) ‘ইংৰাজি আবু অসমীয়া যি অভিধান অলপতে চপোৱা হব, তাৰে আঁহ’ (A—Ablution) Anondoram Phukon-অৰ নাম দি উলিওৱা হয়। আমি গোৱাত জানন্দৰাম ত্ৰেকিন্নাল ফুকনৰ (১৮২৯-১৮৫৯) এই দুটিয়েই “অবুনোদই”লৈ প্ৰত্যক লেখা। ১৮৪৯-ত প্ৰকাশিত হৈ যোৱা তেওঁৰ “অসমীয়া ল'ৰাৰ মিঠা” পুথিৰপৰা ব্ৰাউন, ডেনফোৰ্থ আদি সম্পাদকসকলে এটি-দুটিকৈ প্ৰবন্ধ “অবুনোদই”ত উলিয়াইছিল। এইখিনি কাকতখনলৈ তেওঁৰ পৰোক্ষ দানহে হ'ল। ‘বিভিচাব বিসন্নক’ ৰচনা (০. ৪, এপ্ৰিল ১৮৪৪) আবু বাটলাৰৰ কিতাপৰপৰা দিয়া নগা, খামটি, মিচিমি, চিংফোঁ, আবৰ, ডফলা আবু অ'কাৰ বিবৰণ লেখা (০. ৬ জুন ১৮৪৮—৪. ২ ফেব্ৰুৱাৰি ১৮৪৯) ‘আ'জন আনন্দৰাম হয় নে নহয়, ক'ব নোৱাৰিলো। সম্ভৱতঃ নহয়, কাৰণ হোৱা হ'লে গুণাভিৰামে এই বিশিষ্ট লেখাবোৰৰ উল্লেখ কৰিলেহেঁতেন। নতুনকৈ ১৮৪৬ত ওলোৱা “অবুনোদয়ে” নিশ্চয় তৰুণ আনন্দৰামক অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল। কলিকতাৰ আবু এই কাকতখনৰ অনুপ্ৰেৰণাৰ ফল বোধ হয় ‘ইংলণ্ডৰ বিবৰন’ৰ উজ্জ্বলিত কথাখিনি। ফুকনে ছৰকাৰী বিষয়া-ৰূপে নগাঁৱত থাকিব লগীয়া হোৱাৰেপৰা তাত থকা ব্ৰহ্মনৰ লগত তেওঁৰ বিশেষ সম্বন্ধ এটি গঢ় লৈ উঠে, আবু তেতিয়াই তেওঁ প্ৰকৃতপক্ষে অবুনোদই-গোষ্ঠীৰ ভিতৰত সোমাই পৰে। ব্ৰহ্মনৰ লগত ঘৃণা-বিদ্वा কৰিবৰে তেওঁ মিছ ছাত্ৰাৰৰ ওচৰত দাখিল কৰা স্মাৰক-পত্ৰ লেখে আবু *A Few Remarks on the Assamese Language and on Vernacular Education in Assam* নামৰ পুস্তিকা লিখি শিৱসাগৰৰ মিছন প্ৰেছৰপৰা হুপাই উলিয়ায়। অসমীয়া ভাষাৰ হকে ৰণখনত সেই দেখি ব্ৰহ্মনৰ দৰে তেওঁ এজন প্ৰধান সেনাপতি। এই অৰ্থত ফুকন অবুনোদই-গোষ্ঠীৰ এগৰাকী ৰাই মানুহ। অৱশ্যে তেওঁ হু'জা ৰণখনৰ জয় ঘোষণা হৈছিল তেওঁৰ মৃত্যুৰ চৈধ্য বছৰৰ পিছতহে।

আনন্দৰামৰ আধ্যাত্মিক উত্তৰাধিকাৰী গুণাভিৰাম ৰবুৱা (১৮৩৭-১৮৯৪) নৱীন বোল বহুমান বয়সতে অবুনোদই-গোষ্ঠীত ভুক্ত হৈছিল ‘কলিকতা নগৰত থকা এজন জৰ্মিয়া লোক’ নামেৰে সম্পাদকলৈ জ্বৰণ পত্ৰ লেখি (মেই ১৮৫০ৰ পৰা)। এই চিঠিবিলাকৰ বিষয়-বস্তু আনন্দৰামৰ লেখাৰ অনুবাদ অৰ্থাৎ অনুকথন-ৰূপ : অসম দেশৰ লোকৰ বৰ্জমান অৱস্থাৰ কথা ভাবিলে শোক লাগে; তেওঁলোকে উন্নত ইংলেণ্ড আবু ইংৰাজ জাতিৰ আত্মপ্ৰয়োগৰ আদৰ্শ ল'লে ভাল হয়; ল'ৰা-হোৱালীক সন্মানে বিদ্যা-শিক্ষা

১. অসমীয়া ভাষাত ‘বাণীশ্ৰী’ শিলাৰ নাম’ (মিলাসৰ দত্তবাখিকীত বক্তৃতা), “দৈনিক বাতৰি”, ২৭ ফেব্ৰুৱাৰী ১৯৩৬।

দিয়া উচিত ; তেওঁলোকে নিজ ভাষা শিক্ষা উচিত ; তেওঁলোকে বিদেশী বঙলা শিক্ষা লগীয়া হৈছে অৰ্থত ভাষাৰ লাভ কৰিব পৰা নাই ; অসমীয়া ভাষা বঙলাতকৈও ওড়িয়াৰহে বেছি ওচৰ ; মধ্যপান আদি বদভ্যাস জাগ কৰিব লগীয়া ; জগদীশ্বৰ যেন দেশৰ কল্যাণ কৰে । ‘ভাঙ্গৰ বিসইৰ কথা’ (মাৰ্চ ১৮৫৬) লেখা জ.ধ. আবু ‘নানা দেশৰ সন্ধান’, ‘কলিকতাৰ পৰা অহা পত্ৰ’ আবু ‘মহাকাব্য কালিদাসৰ জিৱন বৃত্তান্ত’ লেখা গ. সম্ভৱতঃ গুণাভিৰামেই । ‘কলিকতা নগৰত থকা এজন অচমিয়া লোক’ৰ বিষয়ে বিস্তাৰ কৰি জি. ৰ. স্বাক্ষৰেৰে দশম, একাদশ আৰু দ্বাদশ ভাগৰ “অনুদান”ত লেখে ‘Works on the marriage of Hindoo widows’ (১০.৭), ‘ভেঁটি থোৱাৰ নিষেধ কথা’ (১০.৮), ‘এজন কবি আবু এজন বিয়াকৰণ সাক্ষী জনা পণ্ডিতৰ কথা’ (১০.৯), ‘ইংৰাজি বিদ্যা জনাৰ ফল’ (১০.১১) ‘অচমিয়া ভাসা’ (১০.১২), ‘বিধৱা বিবাহ’ (১১.১, ১১.২, ১২.৫, ১২.১১, ১৩.৩), ‘বন্ধুতাৰ কথা’ (১১.৫), ‘ইংলেণ্ড আবু অচম দেশ’ (১১.৭), ‘তিৰ্থ আবু পুৰাণৰ উত্পত্তিৰ কথা’ (১১.৮, ১১.১২), ‘পুৰুষে ত্ৰিষোড়শক জি ৰূপে সমাদৰ কৰিব লাগে’ (১১.১০), ‘দুৰ্জনি বিধৱা চোআলিৰ বিবাহ হোআৰ কথা’ (১২.১), ‘মাটি ভাসাৰ সত্তি’ (১২.৩) । বিধৱা-বিবাহৰ বিষয়ে গুণাভিৰামৰ চিন্তাৰ এটি বিস্তাৰ ‘ৰাম নৱমী নাটক’ এই জি. ৰ. নামতে দ্বয়োদশ বছৰ “অনুদান”ত ওলাবলৈ ধৰে । ব্ৰহ্মনৰ নেতৃত্বত নগাঁও ছহৰপৰা অসমীয়া ভাষাৰ পুনঃপ্রচলনৰ অৰ্থে দিয়া আৰম্ভ-পন্থাতো গুণাভিৰামৰ দস্তখত দেখা পোৱা যায় । মুঠতে, ডেকা গুণাভিৰাম অনুদান-গোষ্ঠীৰ কাৰ্য আৰু কীৰ্তিৰ অংশীদাৰ হৈ পৰিছিল ।

ডিচেম্বৰ ১৮৫০ সংখ্যাত সন্নিৱিষ্ট ‘চুটিয়া বজাৰ বংসৱালি’ৰ শীৰ্ষত লেখা হৈছিল ANCIENT CHRONICLES OF THE CHUTIAS. Furnished by W. Robinson, Esq., Inspector of Government Schools in Assam. এই উইলিয়াম ৰবিনছন কিন্তু অনুদান-গোষ্ঠীৰ নীতি আৰু কাৰ্যৰ বিৰুদ্ধ লোক । তেওঁক লাগে অসমত বঙলা ভাষাৰ প্রচলন, কাৰণ অসমীয়া ভাষাটো তেওঁৰ মতে বঙলাৰে এটা আৰ্জী ৰূপ মাথোন । এই ৰবিনছনো অসমত অলপ দিনলৈ হ’লেও ধৰ্মপ্ৰচাৰৰ কাৰ্য কৰা বোপ্ৰিষ্ট মিছনেৰি আছিল ; অৱশ্যে তেওঁ ইংৰাজ আৰু তেওঁ শ্ৰীৰামপুৰীয়া পাৰ্শ্বৰিহে আছিল । তেওঁ ১৮০৬তে দ্বিতীয় এজন ইংৰাজেৰে Criterion নামে জাহাজত কলিকতা পৰ্য্যাই । আহি পোৱা মাত্ৰকতে কোম্পানিৰপৰা দুইকে আদেশ দিয়া হয় যেন কোম্পানিৰ আদেশ বিনে তেওঁলোকে কলিকতা নেৰে । তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে মোকদ্দমাও বৃদ্ধ কৰা হয় । সেই সময়ত শ্ৰীৰামপুৰীয়া মিছনেৰি-সকলৰ প্ৰতিয়ে ইংৰাজ কোম্পানিৰ বিৰূপ মনোভাৱ আৰু কাৰ্য । ১৮১২-ত ৰবিনছনক কলিকতা এৰি যাবলৈ আদেশ দিয়া হয় । তেওঁ যৱদীপলৈ বুলি যাত্ৰা কৰি জাহাজত উঠে কিন্তু বাটেৰেপৰা পুনৰ কলিকতালৈ ঘূৰে । ডক্টৰ কেৰিয়ে এই সময়ত অসমত খ্ৰীষ্টধৰ্ম প্ৰচাৰৰ সুযোগ বিচাৰি আছিল । ১৮০০-তে সেই ধৰ্ম গ্রহণ কৰা প্ৰথম বঙালী খ্ৰীষ্টিয়ান কৃষ্ণচন্দ্ৰ পালক ১৮১০-ত খাছিয়া পৰ্বতৰ চেৰাপুঞ্জিত প্ৰচাৰৰ কামত নিয়োগ কৰা হয় । তেওঁ খাছিসকলৰ মাজত কাম ভালেই আৰম্ভ কৰিছিল । ৰামচন্দ্ৰ নাথ নামে এজন স্থানীয় লোককো তেওঁৰ সহায়কৰূপে দিয়া হৈছিল । ১৮২৯ চনত অসম উপত্যকাৰ মুখ্য আয়ুক্ত জেট্টে ধৰ্মপ্ৰচাৰৰ নতুন উদগনি দিয়ে : সেই বছৰৰ জুলাইত জেমছ ৰে বোলা এজন গুৱাহাটীত স্থাপিত হ’ল । ৩০ ছেপ্টেম্বৰ ১৮৩২ত কলিকতাত বৃষ পোৱা উইলিয়াম ৰবিনছনক ১৮৩৬ত (?) দ্বিতীয় মিছনেৰি হিছাপে পঠিওৱা হয় । কিন্তু সোনকালেই এই প্ৰথম মিছনৰ কাম উৱলি গ’ল । বেই ছকাৰী জুলত চাকৰি ল’লে । ৰবিনছনে ভোটানত কাম কৰোঁগৈ বুলি অসম এৰিলে । কিন্তু চট্‌ফটীয়া ৰত্নেশ্বৰ দেৱী পুনৰ গুৱাহাটীলৈ ঘূৰি আহি গোহাটি ছেমিনাৰি নামৰ ছকাৰী ইংৰাজী জুলত যোগ দিয়ে । সময়ত তেওঁ প্ৰধান শিক্ষক আৰু পিছত ছকাৰী পঢ়াশালিৰ পৰিচালক নিযুক্ত হয় আৰু ১৮৬৩ চনলৈকে এই পদত থাকে । তেওঁ কলিকতাত বঙলা ভাষা আয়ত্ত কৰিছিল আৰু তাৰ মোহত থাকি অসমলৈ আহিও অসমীয়া ভাষাটোকো বঙলাৰ এটা ৰূপ বুলি গণ্য কৰি আছিল । সেই ভ্ৰম তেওঁৰ কেতিয়াও নাভাগিল । ১৮৬১ত তেওঁ ছেমিনাৰিৰ থকা সময়তে Grammar of the Assamese Language শ্ৰীৰামপুৰ ছেপ্টেম্বৰ ছপোৱাই উলিয়াইছিল । ১৮৪১ত কলিকতাৰ (Vol. XVIII, March 1849, pp. 183-237, Pt. II, 310-349) Journal

of the Asiatic Society of Bengal-অতঃপরে 'Notes on the languages spoken by the various tribes inhabiting the valley of Asam and its mountain confines (Grammar and vocabulary of Asamese, etc., also Asamese compared with Bengali) বুলি এটা দীঘলীয়া প্রবন্ধ ওলাইছিল। তাতে অসমীয়া ভাষা সমস্ত ব্রহ্মপুত্র উপত্যকাৰে কথা ভাষা আৰু দাঁড়িকাৰবীয়া পৰ্বতীয়াসকলৰ লগতো আদান-প্রদানৰ মাধ্যম বুলি কৈও সি only corrupt dialect of Bengali—এনে ভাৱেই প্রকাশ কৰিছে। ১৮৫০ত তেওঁ "অবুনোদই"লৈ 'চুটিয়া কজাৰ বংসোৱাল' পঠিয়ায়। ১৮৫৪ত প্রকাশিত মফাট মিল্কমেন বিপোর্টত অসমৰ কুল আদালতত অসমীয়া চলাব লাগে বোলা পৰামৰ্শকো এই বৰিষ্কনেই কলিকতাত লাগি-মেলি নিবন্ধ কৰে। মুঠতে, বৰিষ্কন হ'ল পোহৰ "অবুনোদই"ৰ আশ্বাৰ ফাল। তেওঁৰ একেখনি ভাল গ্রন্থ *An Account of Assam*.

"অবুনোদই"ৰ নীতিৰ লগত একমত হ'ব নোৱৰা কিন্তু আধুনিক অসমীয়া ভাষাৰ এজন প্রধান দ্রষ্টা আৰু দ্রষ্টা হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাই (১৮৩৫-১৮৯৬) পোনতে অবুনোদই-গোষ্ঠীৰ চক্ৰত সোমাব খোজা নাছিল, লাহে লাহেহে তাৰ পৰিধিৰ ভিতৰ সোমাইছিল। 'আচৰিত গচ' (জুন ১৮৫৭) লেখা H. Chunder, 'অনেক বিয়া কৰা অঙ্গুত' (এপ্ৰিল ১৮৫৬) আৰু 'দেশহিতৈষী শ্ৰীমুত অবুনোদয় সম্পাদক চাহাবলৈ চিঠি' (অক্টোবৰ ১৮৬১) লেখা শ্ৰীসোনাৰ চাঁদ আৰু 'শ্ৰী শিক্ষা' (মেই ১৮৬১) লেখা হ.চ. আমাৰ হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাই নিশ্চয়। এইবিলাক তেওঁৰ প্ৰেষ্ঠ লেখা নহ'লেও তেওঁৰ বৈশিষ্ট্যবোধৰ আগজাননী সিহঁতে দিয়ে। তেওঁ গুৰিৰপৰা "অবুনোদই"ৰ জাদুৰাম-ব্ৰাউনীয়া বৰ্ণবিন্যাসবীতিৰ ঘোৰ বিৰোধী আছিল আৰু তাকে লৈ ব্ৰাউনে অসম আৰু "অবুনোদই" এৰি যোৱাৰ পিছত ব্ৰাউন-পণ্ডীসকলৰ লগত হুঁজু কৰিছিল। বিশেষকৈ, সেই প্ৰসংগত তেওঁ অগ্নিশৰ্মা হৈ উঠিছিল "অবুনোদই"ৰ প্রধান লেখক ফাৰোৱেলৰ প্ৰতি। সেই প্ৰসংগৰ কথা লেখোঁতে ফাৰোৱেলৰ কথাত 'সি', 'তাৰ' সৰ্বনাম লগাইহে অশোভন অৱস্থা সূচাইছে। অসমীয়া ভাষাত তেওঁ তিনি হেজাৰ-বছৰীয়া সংস্কৃত বৰ্ণবিন্যাসৰ পক্ষপাতী। 'পৰিশেষত তেওঁৰ বয়স সফল হ'ল'। ব্ৰহ্মনৰ ভাষাত Dr Carey's ridge-pole অসমলৈকে বাঢ়ি আহিল। এই প্ৰসংগতে এজন লেখকে লৈছে বোলে, 'অবুনোদই'ত 'ৱ'ৰ সলনি 'অ' হুপা হৈছিল। অৱশ্যে, 'ৱ'টো সীহত কটাই অনাৰ পিচত 'ৱ' ব্যৱহাৰ কৰিব লগীয়া ঠাইত 'অ'ৰ ব্যৱহাৰ নোহোৱা হ'ল। সৰ্বসাধাৰণে যি শব্দ বিভাৱে উচ্চাৰণ কৰে বা কৰিবলৈ ভাল পায় আৰু যি দৰে কৰিলে সকলোৱে বুজে, শব্দৰ বৰ্ণবিন্যাসো ঠিক সেই মতেই বাখিব লাগে—এইটোৱেই আছিল পাদুৰীসকলৰ বা 'অবুনোদই' চলাওঁতাসকলৰ নীতি। তেওঁবিলাকে পোনেই 'ৱ' আখৰটো চলাব খোজা নাছিল। কিন্তু অসমীয়া ভাষাৰ ওজা হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰ পৰামৰ্শমতে সেই আখৰটো আমেৰিকাবৰা পোনে পোনেই সীহত চলাই অনাইছিল" (ফুল-চন্দ্ৰন, ১৯৬৯, ২৯ পিঠি)। বুৰঞ্জীবিদ লেখকৰ (বৈষ্ণৱ শৰ্মা) এই আখ্যানৰ অনুৰূপ ভিৎখৰ নেওগ আদি আনসকলেও এনে উক্তি কৰা দেখা যায়। অৱশ্যে এওঁ-লোকৰ এনে ভ্ৰান্ত কথাত আলম হ'ল হেমচন্দ্ৰৰ উক্তি : "কৰ্মবশত মোৰ বয়স সফল হ'ল হয়, তথাপি 'ৱ' আখৰটোৰ ব্যৱহাৰ চলোৱা অসম্ভৱ যেন বোধ হ'ল। তাৰ কথাত নিৰ্ধাৰে জনচাৰেক প্ৰাচীন ডাঙৰীয়াবোৰ মত লৈছিল। সেই বিবৰণত ঘাই আপত্তি আছিল এইটো যে, সেই আখৰ আমেৰিকাবৰা চলাই আনিব লাগিব; কিন্তু মইন সভা অধিক ব্যৱ কৰিবলৈ মান্তি নহয়। মই গুৱাহাটীলৈ অহাৰ পিছত পাদুৰী ডাঙৰ কৰ্মপট চাহাবৰ সহায়তৰ দ্বাৰা এই বিবৰণ সকলো আপত্তিৰ খণ্ডন হ'ল। আৰু 'ৱ'ৰ ব্যৱহাৰ চলিল।" 'ৱ'ৰ এই কাহিনী সত্যনে? "অবুনোদই সন্ধান পত্ৰ"ৰ 'প্ৰথম চোআ, ১ নম্বৰ'ৰ পহিলা পাতৰ দাঁড়িত 'সন্ধানপত্ৰ' আৰু সেই পিঠিৰ প্ৰথম স্তম্ভতে 'দেশতা' আৰু 'সেনা' শব্দ দুটা বিৰাজমান 'ৱ' আখৰটো লৈ। সেনা হ'ল 'জানোআৰি ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক'ৰ কথা। গড়িকৈ পোনৰপৰাই "অবুনোদই" দেখোন 'ৱ' ব্যৱহাৰ কৰিছিল। তেওঁয়া হেমচন্দ্ৰ দহ-এখাৰ-বছৰীয়া ল'ৰা; 'অসমীয়া ভাষাৰ ওজা' হৈ তেওঁ তেওঁয়াও উঠিব নো। অতঃপৰে দেখা যায়, তেওঁৰ পৰামৰ্শমতে "অবুনোদই"ৰ 'ৱ' হুকটো সীহত চলাই অনা কথটো সত্য হ'বই নোৱাৰে। 'ৱ'ৰ লগত ব্ৰাউন আদিৰ বিৰোধো নাছিল, কাৰণ সেই বৰ্ষৰ অসমীয়া ভাষাৰ এক

বিশেষত্বই। কিন্তু হেমচন্দ্র বসুৰাব নিৰ্বূপিত পথে গৈ আমি ব'ত 'ব' উচ্চাৰণ নোহোৱা ঠাইতো 'ব' লেখোঁ, ব্ৰাউন, ব্ৰহ্মন আদিয়ে ভেনে নকৰিছিল। শিৱসাগৰৰ আমেৰিকান বেষ্টমেন্ট মিছন প্ৰেছৰপৰাই ১৮৬০ত (১৭৮১ লক) হেমচন্দ্রৰ বৃগান্তৰকাৰী ১৭০-পৃষ্ঠীয়া "অসমীয়া ব্যাকৰণ" ছপা হৈ ওলায়। সেয়া আধুনিক অসমীয়া ভাষাৰ এক নতুন বৃগৰ পুনৰাবলম্ব, কাৰণ তাৰ শূভাবলম্ব নতুন "অবুনোদই"ৰ ধলফাট মেলোঁতেই হৈছিল।

এতিয়া "অবুনোদই"ৰ অন্যান্য লেখক আৰু সম্পাদক, মুদ্ৰক, নক্চা লিখা খনিকৰ অৰ্থাৎ ব্লক-এন্থ্ৰেভাৰ, পত্ৰ-লেখক আদিৰ তালিকা এটি লৈ সিসকলৰ কাৰ কি চিনাকি পোৱা যায় চোৱা যাওক। সৰ্বহাৰ্থিন নামকে অতি চমুকৈ আৰু কেতিয়াবা বিকৃত কৰি লিখা হৈছিল। এনেকৈ চমুকৈ লেখকৰ নাম দিয়া নিয়ম 'আসাম বান্ধৱ' কাকততো চলিছিল। সেই বাবে অনেক সময়ত মূল নামবোৰ পোৱাত অসুবিধা ওপজে। নক্চা লিখা খনিকৰসকলৰ নাম ১৮৪৬-৫০ বছৰবোৰৰ একেলগে বন্ধা পুথিৰ ইংৰাজী Index-অৰ লগতহে পোৱা গৈছে। সিসকলৰ ভিতৰত ইয়ঙ্গৰ ছবি জুলাই ১৮৪৮ সংখ্যাত আৰু জৰ্জ বকচিৰ 'শ্ৰীবকচি' বান্ধৱ জুন ১৮৪৯ সংখ্যাৰ ঘোঁৰাৰ ছবিৰ ভলত দেখা পোৱা যায়। দয়্যবাম চেটিয়াই শিৱসাগৰৰ মিছন ছপাশাল দেখি পৰাৱ কৰি তাৰ বৰ্ণনা লেখিছিল (ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫০)। নক্চা কটা খনিকৰৰ কথাও তেওঁ কৈছে : "অবুনোদই মধ্য নক্চা জত আছে, / দিনে দিনে চাৰিজনে তাহাক কাটিছে। / পাঁচ চই দিনে তাক তৈয়াৰ কৰি, / দুই এক বাৰ বিনে আৰু নি দিয়ই।" এনে আঠজন নক্চা-কটীয়াৰ নাম পোৱা গৈছে। তাৰে দুজন ছাহাব—নাথান ব্ৰাউন আৰু চেপিজ ছাহাব। বহু-সংখ্যক ব্লক কটা ইয়ঙ্গ হ'ল খামটি ডেকা। জৰ্জ বকচি ক'ব, ক'ব পৰা নহ'ল। এইসকল স্থানীয় লোক : কানুৰাম, তনুৰাম, ভুলেচৰ, মহিৰাম।

অ. ?

অ.চ.ক. ?

অচমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ—আনন্দৰাম ফুকন চাওক।

অবুনোদই পাঠক এজন ?

অ.ল.ম.—আনন্দৰাম ফুকন চাওক।

অ.হ.দ. ?

আ.—আনন্দৰাম ফুকন চাওক।

আ.ই.দ. ?

আনন্দৰাম ফুকন—ওপৰত চাওক।

ইডা বি পাটন (১২ ১২)—এখন মাথোন ধৰ্মৰ বিষয়ে চিঠি লেখা (১২.১২) 'আমেৰিকা দেশৰ এজন পাদুৰি চাহাবৰ এটি ৬ বচৰিয়া জিৱেক।'

ইয়ঙ্গ—"অবুনোদই"ৰ নক্চা কটা খনিকৰ। এওঁৰ এটি দুৰ্লভ্য চিত্ৰ জুলাই ১৮৪৮ সংখ্যাত ছপা হৈছে। এওঁ খামটি ডেকা। কাকতৰ বহুতোখিনি ছবিৰ ব্লক এওঁৰ কটা।

ই.হু.ব.—ইলাইজা হুইটনি ব্ৰাউন। এওঁ ব্ৰাউনৰ (ওপৰত চাওক) পত্নী আৰু তেওঁৰ লগতে সিন্ধৱাইল আহে। তাত আৰু জয়পুৰত থকাত আৰু শিৱসাগৰত থাকোঁতেও এওঁ শ্ৰীমতী কটাৰেৰে ল'ৰা-ছোৱালীৰ বাবে অসমীয়া পঢ়াশালি কেইবাখনিকৈও খুলিছিল। এওঁ অসমীয়া গণনৰ পুথি আৰু সাধুকথাৰ পুথিও লিখিছিল। এওঁ লেখা ব্যৰ্থৰ চাহাবৰ মৃত্যুৰ বৰ্ণনা, বাখৰগজৰ বামগতিৰ কথাৰ ভাষা নিমজ আৰু প্ৰাপ্ত লাগি বোৱা বিধৰ।

উৎ ? কলিকতাৰ "উপদেশক" নামৰ বঙলা মাহেকীয়া আলোচনী ?

উৎসানন্দ গোহাৰী, শ্ৰী (১৬.৬)—এওঁ পঢ়াশালি-পৰিকৰ্ষক আছিল।

এই সলাখৰ এজন লোক ?

এজন অচমিয়া লোক, কলিকতা নগৰত থকা—গুণাভিৰাম বসুৰা চাওক।

এজন মিত্ৰ (১২.১২) ?

এজন স্কুলৰ ছাত্ৰ (১২.১২, ১৬.৮) ?

ও.=উইলিয়াম্ বার্ড (চাওক) ?

ও.ও.=উইলিয়াম্ বার্ড (চাওক) ?

ওপৰ অচমত থকা এজন অষ্টিয়ান লোক ?

ক. (২.৬, ১২.৮)—১০ জুলাই ১৮৪৫ত বুৰ পাই প্ৰায় দুফুৰি বছৰ ধৰ্মপ্ৰচাৰকৰ কাম কৰা আৰু
বিখ্যাত গধুলা বুফাছ ব্ৰাউনৰ পিতৃ কলিবৰ (মোৰা) ? (পিছত কলিবৰ চাফৰ্ড ?)

ক. ভ. ?

কট্টাব, ওলিভাৰ টি.—“অবুনোদই”ৰ মূদ্ৰক। এওঁ শ্ৰীমতী কট্টাবেৰে মোলম্বেইনৰপৰা নাথান
ব্ৰাউনৰ (চাওক) লগত এক ছপাশাল লৈ আৰু মিছনৰ ভৱিষ্যত ছপা আৰু প্ৰকাশন বিভাগৰ
অধ্যক্ষ-ৰূপে সঁদিয়ালৈ আহে। “অবুনোদই”ৰ আৰম্ভৰেপৰা মূদ্ৰক আৰু প্ৰকাশক-ৰূপে এওঁৰ
নাম সংবাদপত্ৰ আৰু গিৰানভণ্ডাৰ তাঙৰণে বহন কৰিছিল। ১৮৫২ৰ সপ্তম বৰ্ষৰ অক্টম
(আগষ্ট) সংখ্যালৈকে তেওঁ সেইৰূপে থকাৰ পিছত কাম এৰে। ১৮৪১ৰ ৮ ডিচেম্বৰত
এওঁ শিৱসাগৰ পাই দিখৌৰ পাৰত কেণ্টনমেন্টৰ ওচৰত প্ৰেছ পাতিছিল। সেই স্থিতিৰ
অৱশিষ্ট ষ্ট্ৰিটিয়ান মৰিশালিখন মাত্ৰ আছে।

কট্টাব, শ্ৰীমতী হেৰিয়েট বি. এল.—ওলিভাৰ টি. কট্টাবৰ (চাওক) মেম। এওঁ স্বামী আৰু
ব্ৰাউনসকলৰ লগত সঁদিয়ালৈ আহি তাত, জয়পুৰত আৰু শিৱসাগৰত বহুতোবোৰ অসমীয়া
মাধ্যমৰ পঢ়াশালি খোলে। শিৱসাগৰতে তেওঁলোকৰ চৈধ্যখন ছুল হৈছিল। ১৮৪০ত
জয়পুৰৰ আমেৰিকান বেপ্টিষ্ট মিছন প্ৰেছৰপৰা এওঁৰ ২৫২-পিঠীয়া *Vocabulary and
Phrases, in English and Assamese* (শব্দাৱলী আৰু খণ্ডবাক্য) ছপা হৈ ওলায়।
১৮৭৭ত এডোৱাৰ্ড ডাৱিড. ক্ৰাৰ্কৰ সম্পাদিত ৰূপত শ্ৰীমতী কট্টাবৰ ১৮-পিঠীয়া *Phrases
in English and Assamese* শিৱসাগৰৰ মিছন প্ৰেছৰপৰা প্ৰকাশিত হয়।

কম্বকচন্দ্ৰ সৰ্মা, শ্ৰী (১২.৪) ?

কম্বকৰ্ণ শৰ্মা, শ্ৰী (১২.৯) ?

ক.ব. চ.—? কাম্ৰুৰা বলিন স্মিথ ?

ক. স. ?

কা.—? কাম্ৰুৰা বলিন স্মিথ ? কৈৱৰ্ত্ত-কুলীয়া কাম্ৰুৰাই ১৮৪৭ ফেব্ৰুৱাৰীত নগাঁও অফে’ন
ইনষ্টিটিউটত প্ৰৱেশ কৰে, ১০ জুন ১৮৪৯ত বুৰ পায়, আৰু পিছত বহুত বছৰ মিছনেৰি-
ৰূপে গুৱাহাটী মিছন চলায়। এওঁ তুতি-গীতো ৰচৈ।

কাতিৰাম গোঁহাই, শ্ৰী ?

কানুৰাম—“অবুনোদই”ৰ নকচা-কটীয়া খনিকৰ।

কিনাৰাম সঁদিয়া = বোধ হয়, ১০.১ৰ শ্ৰী কিনাৰাম দত্ত, সন্ন কমলা বাৰি।

কু.=৬ জুলাই ১৮৫১ত শিৱসাগৰত বুৰ পোৱা কুতি কেবলাইন চাইয়ন ? “অবুনোদই”ৰ আন
এগৰাকী স্থানীয় লেখিকা সুভাষি (চাওক)। কুতিয়ে ২৫ ডিচেম্বৰ ১৮৫১ত পূৰ্বতে
২০ ডিচেম্বৰ ১৮৪৫ তাৰিখে বুৰ পোৱা আৰু ব্যতিব্যস্ত দল পেকৰ সম্পৰ্কৰ বাৰ্মাচক
কিনা কৰে।

কেৰি—বাইবেলৰ কেইশাবীয়াৰ অলুৱাদ লিখা (১১.৮) এইজন কোম ? ডক্টৰ উইলিয়াম
কেৰিস্টোফ ?

ক্ৰিককান্ত অধিকাৰ গোঁসাই, কমলা বাৰি সন্ন (১০.৪)।

ক্ৰাৰ্ক, এডোৱাৰ্ড ডাৱিড.—ক্ৰাৰ্ক, আৰু শ্ৰীমতী ক্ৰাৰ্ক ১৮৬১ত শিৱসাগৰত থকা পালুৰি উইলিয়াম
বাৰ্ড, আৰু শ্ৰীমতী বাৰ্ডৰ ঠাই লৱাই অৰু ভেটিৱাকপৰাই সম্ভৱতঃ ১৮৭৬ত তেওঁলোকৰ-

পৰা এ. কে. গান্নিয়ে কাম চমাজি লোৱাটলৈকে শিৱসাগৰ কেন্দ্ৰৰ অধিকাৰ-ৰূপে থাকে। ১৮৭১ত ক্লাৰ্কে চাহ-বাগিচাৰ বনুৱাৰ মাজত ধৰ্মপ্ৰচাৰ আৰম্ভ কৰে আৰু গাবোসকলৰ মাজত কামত কৃতকাৰ্যতা লাভ কৰি আও নগাসকলৰ ফালে মনোযোগ দিয়ে। এপ্ৰিল ১৮৭২ : ক্লাৰ্ক-দম্পতি নগা পৰ্বতলৈ যায়। ২ মাৰ্চ ১৮৭৬ : শ্ৰীমতী ক্লাৰ্ক আমেৰিকাত থকাত ক্লাৰ্কে হাইমং নামে নগা-চাঙত ঘৰ লয়গৈ ; পিছৰ বছৰ শ্ৰীমতী তেওঁৰ লগ লাগেগৈ। এই দম্পতিয়ে আও ভাষাত পুথি লিখি উলিয়াইছিল। ১৮৭৩, ১৮৭৪, ১৮৭৫ৰ কোনো সময়ত সম্ভৱতঃ ক্লাৰ্ক “অবুগোদয়”ৰ সম্পাদক হৈছিল। ১৮৭৭ত এওঁ সম্পাদনা কৰি শ্ৰীমতী কটাবৰ (চাওক) ১৮-পিঠীয়া *Phrases in English and Assamese* শিৱসাগৰ মিছন প্ৰেছৰপৰা প্ৰকাশ কৰে।

খে.—পাওকৰাৰ বিষয়ে কেইশাবীমান (মাৰ্চ ১৮৫২) লেখা এই খে. সম্ভৱতঃ যোৰহাটৰ মিছনেৰি পঢ়াশালিত কাম কৰা খেটকেশ্বৰ পণ্ডিত। এওঁ “অবুনোদই”ৰ বাৰ্তাবিযোগনিৱাৰো (ডিচেম্বৰ ১৮৫০)।

গ.—গুণাভিৰাম বৰুৱা চাওক।

গান্নি, এ. কে.—২৯ মেই ১৮৪৫ত আমেৰিকা মিল দেশত কাছাৰলৈওত জনমি, ১৮৭১ত গ্ৰেজুৱেট আৰু ১৮৭৪ত পাদুৰি হৈ সেই বছৰেই ডিচেম্বৰত দেশ এৰি এ. কে. গান্নিয়ে, মাৰ্চ ১৮৭৬ত শিৱসাগৰৰ মিছন প্ৰেছৰ ভাৰ লয়হি। ১৮৭৮ ছনৰ এক ৰিপোৰ্টমতে কিছু দিনৰপৰা তেওঁ “অবুগোদয়”ৰ সম্পাদক হৈ আছিল। ১৮৭৯ৰ আন এটা ৰিপোৰ্টত গান্নিয়ে “অবুগোদয়”-সম্পাদনৰ জঞ্জালৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। সম্ভৱতঃ তেওঁ ১৮৭৬-৭৯ৰ ভিতৰত সম্পাদক আছিল। তেওঁৰ এখনি পুথি “কামিনীকান্ত” অসম সাহিত্য সভাৰপৰা ডক্টৰ প্ৰফুল্লদত্ত গোস্বামীৰ সম্পাদিত হৈ পুনঃপ্ৰকাশিত (১৯৬০), আন “এলোকেশী বৈশ্যৰ বিষয়” (১৮৭৭), ইত্যাদি, আৰু বাইবেলৰ বুথ, বিচাৰকতা, যিহুচুৱা আদি খণ্ডৰ ভাঙনি (১৮৮০)। ১৮৮৩-১৮৮৫, এই কালছোৱা অসমৰপৰা আঁতৰি থাকি এওঁ ১৯০৭ পৰ্যন্ত শিৱসাগৰত বাস কৰিছিল আৰু নতুন এখন আলোচনীও উলিয়াইছিল। ইতিমধ্যে ব্ৰাউন, ফাৰোৱেল, হোৱাইটিঙে আৰু ৱাৰ্ডে বহুতখিনি আগ বঢ়াই ধোৱা বাইবেলৰ সম্পূৰ্ণ ভাঙনিৰ কাম এওঁ পূৰ কৰে, আৰু সেইখন ১৯০৩ত প্ৰকাশিত হয়।

গোবিন্দৰাম ভূঞা, প্ৰী (১২.১০ ‘নগাঁও জিলাৰ বৰ্ণন’)। এওঁ কালিয়াবৰপৰা আহি নগাঁও ছহৰত বসতি কৰা জনাৰ্দন ভূঞা মহাফেজৰ পুত্ৰ।

ঘ.—ঘি. চাওক।

ঘ. ল. প.—ঘি. চাওক।

ঘি. = ঘ. = ঘ. ল. প = G.L.P. = ঘিনাই লাইনচ পেক। নগাঁৱৰ মিছন পঢ়াশালৰ ছাত্ৰ-ৰূপে ঘিনায়ে ষ্টিমিষ্টিয়ান ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰে আৰু নগাঁৱতে ৪ জানুৱাৰী ১৮৫২ত ডাইবাৰি ছাহাবৰপৰা বুৰ পোৱা ছুটকৰি চুচন কোলাৰিৰে ব্ৰহ্মন ছাহাবে ঘিনাইৰ বিয়া সম্পন্ন কৰে।

চ. (১০.৪) ?

চ. অ. ক.—? ব্ৰহ্মন ছাহাবে নগাঁৱত ২৯ নবেম্বৰ ১৮৪৬ত বুৰ দিয়া আলিম চামুএল কালডোএল ? চিকা দাস—প্ৰীচিকা দাস শিৱসাগৰতে বাস/আঠোহো কৰিবা মই।’ পিছৰ ‘অবুনোদই’ত ‘ইছুল পণ্ডিত’ উপাধি সন্মোজিত হৈছে।

চি. দ. (১০. ৪, ১০. ১০, ১০. ১২) = চিকা দাস ইছুল পণ্ডিত ?

চি. দ. প.—(১১.২, ১২.১)—চিকা দাস (ইছুল) পণ্ডিত ?

জ. ট. ? জেকব টিপ ? জ. ড. চাওক।

জ. ড.—সম্ভৱতঃ জেকব শিৱসাগৰ টিপ। শিৱসাগৰ নগাঁও মিছন কুলৰ ছাত্ৰ আছিল। ব্ৰহ্মন ২৯ নবেম্বৰ ১৮৪৬ত নগাঁৱত এওঁক বুৰ দিলে। ২৪ নবেম্বৰ ১৮৫১ : জেনকোৱৰ্ণ পণ্ডিত

নামে কন্যাৰে স্নেহে দ্বিপৰ বিবাহ সম্পন্ন কৰে। ১৮৫১তে নতুনটক পণ্ডিত বৈষ্ণৱী
এছোচিয়েছনৰ দ্বাৰা Native Assistant নিযুক্ত হয়। এওঁ ধনিবাসৰে (ধ. জ. হ.
চাওক) আমোৰিকা প্ৰমণ কৰিছিলগৈ ব্ৰহ্মনৰ লগত। যুৱোজনে তাতে হেমিলটন কলেজত
পঢ়িছিল। যৰলৈ ঘূৰি আহি দ্বিপে মিননৰ কাম সম্বন্ধে দিন কৰিবলৈ নাপালে। ১৮ নৱেম্বৰ
১৮৫০ত দ্বিপৰ মৃত্যু হয়।

জ. ব (১১. ৩)—গুণাভিৰাম বৰুৱা চাওক।

জৰ্জ বৰ্টিচ—“অবুনোদই”ৰ নকচা লিখা খনিকৰ। এওঁক ১২ জুলাই ১৮৪৬ত ৱাউনে যুৰ দিয়ে।
এওঁৰ পুৰা নাম হয়গৈ বৰ্টিচ জৰ্জ কামিং।

জাতিৰাম গোহাঁই, (১১. ১১)—লিখক শ্ৰীজাতিৰাম গোহাঁই [দাস]। অচম বেসৰ মহা মিত্ৰ
শ্ৰীজ্ঞত পাদুৰি। আৰ ৱেণ্ড চাহাবৰ সৈতে। পুলিচেনাং মাৰ্জুলিত কৰিছিলো বাস।—এয়ে
ভেওঁৰ আত্ম-পৰিচয়।

জি. (১০. ২, ১০. ৩, ১০. ৫, ১০. ৬)—গুণাভিৰাম বৰুৱা চাওক।

জি. ব. (১১. ১, ১১. ৫, ১১. ৭, ১১. ৮, ১১. ৯, ১১. ১০, ১১. ১২, ১২. ১, ১২. ৩,
১২. ৫, ১২. ১১, ১৩. ৩, ১৩. ৪, ১৩. ৭, আদি)—গুণাভিৰাম বৰুৱা ?

জে. ট. ?—জৈমত দ্বিপ ? জ. ত. চাওক।

জোৰ—?

ডেনকোৰ্থ, এণ্ডল্টন হাও—মেই ১৮৪৮ : দেশবৰুৱা ডেনকোৰ্থ (সেনকৰ্থ, সেনপৰ্থ) সম্পতি
গুৱাহাটী পায়হি। জানুৱাৰী ১৮৫৫ : শিৱসাগৰলৈ বৰলি। ১৮৫৫, ১৮৫৬, আবু
জানুৱাৰী ১৮৫৭ৰ “অবুনোদই”ৰ সম্পাদক। ১৮৫৭ত গুৱাহাটীলৈ ঘাব লগীয়া হয়।
১৮৫৮ : ‘চিপাহী-বিদ্ৰোহ’ৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত মিলিটৰী পোহাৰ পিছত দৈনিক কুচ-কাৰাৰ।
সেই বছৰতে নগাঁৱলৈ গৈ কাম আৰম্ভ কৰিলেই সপৰিবাৰে স্বাস্থ্যৰ হেৰ অসম এৰি
লগীয়া হয়। এওঁৰ অন্তিমত এখন ট্ৰেট “আপত্তিমানক” (১৮৭০ ?) (জি. মাথিব
Hindu Objection to Christian Religion Answered)।

ত. থ. (১২. ১) ?

তনুৰাম—“অবুনোদই”ৰ নকচা-কটীয়া খনিকৰ।

তুলেচৰ—“অবুনোদই”ৰ নকচা-কটীয়া খনিকৰ।

ভোমালোকৰ পৰম মিত্ৰ এজন (১৩. ২) ?

থ. (১০. ১, ১০. ২, ১০. ৩) ?

থ. ত. (১২. ১২) ?

দ.—দাইৰাল, গভলৰ চি. ? এওঁ আদিতে জাৰ্মান দেশৰ মানুহ, পোনতে জাৰ্মান সুধাবাস বিহীন
পাদুৰি দ্বিপে তেজপুৰত কাম কৰি আছিলহি, পিছত নগাঁৱলৈ আহি ১৮৫১ত (?)
বোষ্টাৰ্ট মিন্‌নেৰি-ক্লপ আজা লাভ কৰে। এওঁ ভাল ধৰণৰ কুল পাতি শিক্ষা-বিজ্ঞানত
বৰপৰা হৈছিল। ২১ এপ্ৰিল ১৮৫৩ : মাউৰ লাগি যন্তুত কৰ্ত পাই মৃত্যু।

দ. ক.—?

দৱাৰাম চেটিয়া—‘মোৰ জানা নিজ গ্ৰাম উত্তৰ পাৰত, জন্ম ঘৰি আঠো মই আহোম কুলত।’

দুৰ্গাপ্ৰসন্ন দত্ত দাবোৰা—পুৰাণবৰুৱা লৈ ভাৰতবৰ্ষৰ কৰাসকলৰ ভোগৰ কাজৰ পৰিচাল দিওঁতা
(জুন ১৮৫১)।

দে (১. ৯, ১০. ১) = ডেনকোৰ্থ ? নে দেহিবৰ আশুৰ্থ বেনে, বাক ব্ৰহ্মসে গুৱাহাটীত ২১
নৱেম্বৰ ১৮৪৭ত যুৰ দিয়ে ? বেনেটে অসমীয়া ভূতি-গীতৰ পুথিৰ কিছুখিনি গীত সোধে।

ধ.=ধনিবাস ? ধ. জ. হ. চাওক।

ধনিবাস = ধনিবাস ভূতিএন হেইডন। ধ. জ. হ. চাওক।

ধৰ্মকান্ত গোহাঁই (১০. ৬)—‘গুৱাহাটীৰ বিন্‌ক’ৰ পৰাৰ সোধ ভাৰ তৰিহাৰ নিম্নে এই বুলি :
‘কুই পীয়া খেল কুৱা গোহাঁই কলম/এই বদৰ মৰ্যে বজল পায়ৰ লম্ব/প্ৰসন্নকই বুলিও

কুলৰ পৰিচয়/ধৰ্মকান্ত গোহাঁই এই নিবেদন কৰি।'

ধ. ল. হ. = ধ = ধনিৰাম = লুচিএন হেইডন = ধনিৰাম লুচিএন হেইডন। এওঁ সবুতে নগাঁও মিছন কুলৰ ছাত্ৰ আছিল। তেতিয়াই তেওঁ “অনুদৈ”লৈ (জানোআৰি ১৮৪৮) এজন ল'ৰা কাপোৰত জুই লাগি মৰাৰ বিষয় পঠাইছিল। এওঁক ব্ৰহ্মন ছাহাবে ২১ নবেম্বৰ ১৮৪৬ত বুৰ দিয়ে। ১৮৪৬তে শিৱসাগৰ আৰু নগাঁও হুহুত থকা পাদুৰি ছাহাব-মেমেৰে জাহাজে ধনিৰাম আৰু তেওঁৰ লগৰীয়া সিবৰাম (জে. ত. চাওক) আমেৰিকা পায়গৈ। ১৮৫১ : নতুনকৈ গঠিত বেষ্ট্ৰিষ্ট এছোচিয়েছন অফ্‌ আসামে এওঁক Native Assistant নিয়োগ কৰে। ১৩ অক্টোবৰ ১৮৫২ : গুৱাহাটীত ডেনফোর্থ ছাহাবে বাৰাৰি মেৰি ইলাইচাবে খ্ৰীষ্টিয়ান বিধিৰে ধনিৰামৰ থিৱা সম্পন্ন কৰিছিল। আগষ্ট ১৮৫৭ৰ ‘অনুদৈ’ৰ গ্ৰাহকৰ তালিকাত দেখা যায় এওঁৰ নাম এনে-ৰূপে : Baboo Lucian D. Haydon, Sub Inspector of Govt. Schools.

ন. ল. —ওপৰত নিধি লিৰাই ফাৰোৱেল চাওক।

ন. ল. ফ. —ওপৰত নিধি লিৰাই ফাৰোৱেল চাওক।

নু. —নুমলি চাফুৰ্ (গোলাঘাট) ? ব্ৰাউনে ৭ নবেম্বৰ ১৮৪৭ত নগাঁৱত নুমলিক বুৰ দিয়ে।

পদাৰ্থ বিদ্যা (১০. ১১) বঙলা পুথি ? ফাৰোৱেলৰ পুথি ?

পঞ্চমৰ সৰ্মা, শ্ৰী—?

পঞ্চমৰ সৰ্মা, শ্ৰী—? শ্ৰীপ্ৰেম (পদ্ম) ধৰ শৰ্মা ?

প. বা. স. (১১.১)—? ‘শিৱসাগৰত সভা পতা কথা’ লিখা ইজন শিৱসাগৰৰ লোক হ’ব।
পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা ডেকা বৰুৱা ?

প. স. —পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা ডেকা বৰুৱা ?

পু. স. —পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা ডেকা বৰুৱা ?

পূৰ্ণানন্দ দত্ত ৰাজখোআ দাবোগা মোকাম ডিব্ৰুগৰ (১১. ৩)—?

পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা—“অনুদৈ”ত এওঁৰ প্ৰথম প্ৰকাশিত পলাবত (চেপ্তেম্বৰ ১৮৫৩) এওঁ নিজকে ‘সিবসাগৰ নিৱাসি শ্ৰীপূৰ্ণানন্দ সৰ্মা, মহোৰিৰ ক্ৰিমিনল কডষ্ট’ কৰি চিনাকি দিছে :
“এই পলাবৰ সকলো সাৰিৰ প্ৰথম প্ৰথম আখৰ পাইলেই ৰচনা কৰাৰ ওলাব।” পিছৰ লেখাবোৰত তেওঁৰ স্বাক্ষৰ Sri Purnanond Sorma. পূৰ্ণানন্দ চোট ছাহাব নামে পিছৰ ডোখৰত জনাজাত। ১৮৫৫ত Sri Purnanond Deka Borua নামত ‘অনুদৈ’লৈ এয়ে লিখিছিল।

প্ৰ. চ. দ. —প্ৰদালচন্দ্ৰ দাস ?

প্ৰদালচন্দ্ৰ দাস—গুৱাহাটীৰপৰা খবৰ-বাৰ্তাৰ পঠিয়াওঁতা (মাৰ্চ ১৮৫৩)।

প্ৰাণনাথ বৰুৱা—?

ফ. —?

ফ. দ. (১০.৬, ১০.৮, ১১.১, ১১.২, ১১.৩)—?

ব. —বাতিৰাম দাস পেক ? অ. চাওক।

বং—বাতিৰাম দাস পেক ? অ. চাওক।

ব. দ. —বাতিৰাম দাস পেক ? অ. চাওক।

ব. ন —? এই স্বাক্ষৰত যথেষ্ট লেখা প্ৰকাশ পাইছিল (বৰ্তমান সংকলনৰ বাহিৰেও চাওক ১০.১, ১০.৩, ১০.৫, ১০.৬, ১০.৭, ১০.৮, ১০.১১, ১০.১২, ১১.৫, ১১.৬, ১১.৭, ১১.১১, ১১.১২, ১২.১, ১২.৩, ১২.১০, ১২.১২, ১৩.৫)। সম্ভৱতঃ এওঁ এজন দেশীয় খ্ৰীষ্টিয়ান।

ব. ন. চ. (১২.৭) ?

ব. প.=বাতিৰাম=বাতিৰাম দাস পেক ? অ. চাওক ।

বাটলাব, কান্তান—নগাঁও জিলাৰ ডাকপ্ৰাপ্ত এইগৰাকী ইংৰাজ বিক্ৰাৰো চিঠিৰে খবৰ পঠাইছিল
(জুলাই ১৮৫৩) ।

বি. দ. ম. (১৬.৮) ?

বিদ্যালয়-পৰিত্যাগী ছাত্ৰ (১০.৫)—?

বি. প. (১০.১২)=বাতিৰাম দাস পেক ? অ. চাওক ।

বিবিধাৰ্থ সংগ্ৰহ—কাৰ পুথি ?

বিং সং=বিবিধাৰ্থ সংগ্ৰহ । কাৰ পুথি ?

অ.=ব.=বং.=ব.দ.=ব.প.=বি.প.=বাতিৰাম দাস পেক । এওঁ চতুৰ্থ অসমীয়া আৰু প্ৰথম
কায়স্থ কুলীয়া অসমীয়া খ্ৰীষ্টিয়ান । এওঁ নিখিৰ দৰে সদিয়া মিছন স্কুলৰ ছাত্ৰ আছিল
আৰু মিছন প্ৰেছত চাকৰি লৈ জয়পুৰলৈ আহে । তেওঁক মুখ্য মুদ্ৰক কৰা হয় । ১৮৪৩ত
এওঁ শিৱসাগৰলৈ আহি হিন্দু সমাজত প্ৰতিপত্তি পাইছিল । কিন্তু এবাৰ বৰ অসুখত
ভোগাব পিছত মন চলাত ৯ মাৰ্চ ১৮৪৫-ত তেওঁ খ্ৰীষ্টৰ নামত দীখো নৈত বুৰ লয় ।^১ এই
কথাই হিন্দুসকলৰ মাজত গভীৰ চাঞ্চল্যৰ সৃষ্টি কৰে । ৪ এপ্ৰিল ১৮৪৯ : গুৱাহাটীৰ
বেপ্টিস্ট গীৰ্জাত চাইৰাছ বাকাৰ ছাহাবে মইনা নামৰ কইনাৰে খ্ৰীষ্টিয়ান বিধিমাতে এওঁৰ
বিয়া সম্পন্ন কৰে । ১৮৫১ত এওঁক Assist. Preacher First Class খিতাপ দিয়া
হয় আৰু নৱ-প্ৰতিষ্ঠিত বেপ্টিস্ট এছোচিয়েছনে তেওঁক ওলিভাৰ টি. কট্টাবেৰে বৃটিয়াকৈ
Writer নিয়োগ কৰে । এওঁ অস্ততঃ এখন Tract আৰু কিছু ভূঁই-গীত ৰচনা কৰে ।
এওঁৰ গদ্য লেখাখিনিও সলসলীয়া । ২৮ মেই ১৮৫৩ : পেকৰ মৃত্যু হয় । এওঁৰ
মৃত্যুত নিখি লিৰাই ফাবোএলে শোক প্ৰকাশ কৰি 'অবুনোদই'লৈ টোকা লৈছিল
(পৃ. ১৬৫) ।

ব্ৰহ্মন, ডক্টৰ মাইলছ । ওপৰত চাওক ।

ব্ৰাউন, ডক্টৰ নাথান । ওপৰত চাওক ।

ব্ৰাউন, শ্ৰীমতী ইলাইজা হুইটনি—ই. হু. ব. চাওক

ব্ৰাউন চাহাব, শ্ৰীযুত, আৰু শ্ৰীমতী মেম চাহাব (১৬.১০)—ওপৰত ডক্টৰ নাথান ব্ৰাউন চাওক ।

ভ.—৭ ছেপ্টেম্বৰ ১৮৫১ত খ্ৰীষ্টত বিশ্বাসেৰে হোৱাইটিঙৰপৰা শিৱসাগৰ জিলাত বুৰ পোৱা ভদ্ৰাম
অচমিয়া ? পিছত ভদৰাম হেনৰি জেকচন ? ভ. ম. ব. (চাওক) বা ভোআই মনৰো উড্ ?

ভ. ম. ব.—সম্ভৱতঃ ভোআই মনৰো উড্ (Monroe B Wood)-১৮৫১ত বেপ্টিস্ট
এছোচিয়েছনৰ Native Assistant-ৰূপে নিযুক্ত । আৰু সম্ভৱতঃ ৪ জানুৱাৰী
১৮৫২-ত নগাঁৱত গতলব চি. দাইবলি পাদুৰিৰপৰা বুৰ পোৱা ৰাতিৰাৰি মাৰ্গৰেত দৰ্কেচ
লগত ১০ ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫৪ তাৰিখে ব্ৰহ্মন ছাহাবে ভোআইৰ খ্ৰীষ্টিয়ান বিবাহ সম্পন্ন
কৰিছিল ।

ভ. শ. স. স. (১২.১৯)—'জ্ঞান প্ৰদায়িনি সভাৰ সভাদ' দিয়া ইজন তাৰ চাঙৈ সম্পাদক ।

ভোগাই—'অবুনোদই'ৰ নক্চা-কটীয়া খনিকৰ ।

ম.—সবু-ডাঙৰ বহুভোখিনি লেখাৰ লেখক এইজন খুব সম্ভৱ ডক্টৰ মাইলছ ব্ৰহ্মন (চাওক) ।

মনিৰাম দত্ত, শ্ৰী (১০.১১)—মাজুলিত পোৱা আৱিষ্কৃত ধনৰ এক ফুলৰ বিষয়ে লেখা চিঠিখন
মনিৰাম দেৱান বৰভট্টাৰ বৰুৱাৰে হোৱাটো অসম্ভৱ নহয় । দেৱানে অসমত সোণ কমোৱা
সম্পৰ্কে এটা টোকা কলিকতাৰ এছিয়াটিক ছোচাইটিটলৈ জেক্‌চনৰ যোগে প্ৰেৰণ কৰিছিল,
আৰু সিলকলৰ Journal-অত প্ৰকাশ পাইছিল (Native account for gold
in Assam. By MONEERAM, Revenue Sheristadar, Bar

Bundaree. Communicated by Capt. F. Jenkins, J.A.S.B.,
Vol. VII, July 1838)।

ম. ফ. ক.—?

ম. ব. (১২.৪, ১২.৭, ১২.১০, ১৬.৭, ১৬.৯, ১৬.১০)—সম্ভবতঃ ডক্টৰ মাইলছ ব্ৰহ্মন
(চাওক)।

ম. ব. ব. (১২.৬)—সম্ভবতঃ ব্ৰহ্মনৰ (চাওক) কন্যা, মেৰি আৰ্. ব্ৰহ্মন। ২৯ নবেম্বৰ
১৮৪৪ত ব্ৰহ্মনে নিজে নগাঁৱত বুৰ দিয়ে।

মলুয়া, কপিৰাজ চক্ৰৱৰ্তী, শ্ৰীশ্ৰী—? সমস্ত “অনুদান”ৰ মাজত বোধ হয় ছয় লেখক ‘চক্ৰৱৰ্তী’ৰ
চিঠিখনেই হাঁহিবৰ একেটি সুৰুঙা।

মহিৰাম—“অনুদান”ৰ ছবিৰ চাব-কটীয়া খনিকৰ।

মা.—সম্ভবতঃ মাইলছ ব্ৰহ্মন (চাওক)।

মাধব ৰাম সৰ্মা ঠাকুৰ, শ্ৰী (১০.১, ১০.১০)—কলিকতাৰপৰা চিঠি লেখা এইজন বোধ হয় ছাত্ৰ।

মিৰ মজফৰ হুচেন, শ্ৰী—এই কলিকতাৰ মেডিকেল ছাত্ৰজনে সম্পাদকলৈ পত্ৰ লিখিছিল।

মুন্ডাৰাম দাস—গুৱাহাটীৰপৰা “অনুদান”ৰ কামৰূপৰ বাৰ্তা-যোগনিম্নাৰ (নবেম্বৰ ১৮৫২, আৰু
জানুৱাৰি ১৮৫৩)।

মুন্সী কেফাৰ উল্লা, শ্ৰীমুত (১৬.৩, ১৬.১১)—এওঁৰ বিশেষণ ‘মুনসেফ, ক্ষমতাপন্ন
সলৰামীন, মোঃ শিৱসাগৰ’। সপ্তম দশকৰ “বঙ্গীলীৰ পুথি”ৰ ৰচয়িতা।

মো.—?

মো. স. (১৬.৩ পৰাৰ)—?

মধ্যৰ্থ বক্তা (১৬.৬ গৰগাঁও নগৰৰ কথা)—?

ম.—? Assam Code—অৰ বঙলাৰপৰা অসমীয়া ভাঙনি কৰা ৰবিচন্দ্ৰ বৰুৱা (গুৱাহাটী)?

মং দং প্ৰং—এয়া কিবা পুথি?

ম. ব.—‘গুৱাহাটী, আচাম’ৰপৰা পত্ৰ লিখোঁতা (১০.২)।

মাৰট ব্ৰেন্স, শ্ৰীজ্ঞান—গুৱাহাটী মোকামত থকা পাদুৰি ছাহাব।

মু.—? বাইবেলৰ মতে পূৰ্বকালৰ পৃথিৱীৰ ইতিহাস লিখা এইজন লেখকৰ বিষয়-বস্তুৰ উপলব্ধি দঢ়,
ভাষা সুলভ।

মু. দ.=মু. ? সম্ভবতঃ কোনো দেশীয় খ্ৰীষ্টিয়ান।

মু. এ. ক. (১৬.০)—? নগাঁৱত ২৯ নবেম্বৰ ১৮৪৬ত ব্ৰহ্মনে বুৰ দিয়া বুদৰাম এবেনিজৰ কাৰো?

মু. বা. (১২.৮)—বুদৰাম বৰদলৈ (“বঙ্গাল-বঙ্গালনী”ৰ নাট্যকাৰ)?

মু. বা. ডে. (১৬.৯)—? বুদৰাম ডেকা দলৈ?

ম. দ. (১২.৮)—?

ম. লে. দ.—?

মৰাৰ মিত্ৰ—“অসমীয়া মৰাৰ মিত্ৰ”। আনন্দৰাম ফুকন চাওক।

মৰাৰীলাল দত্ত—ইংৰাজীত লিখা নাম চাওক।

মুচিএন হেইডল—খনিৰাম মুচিএন হেইডল। ধ. জ. হ চাওক।

মার্ভ, উইলিয়াম—বোণ্টস্ট পাদুৰি, এওঁ আমেৰিকা মিল দেশৰ ৰোফিল্ড ওহায়োত ১ মাৰ্চ
১৮৪০ত বুৰ পাই নবেম্বৰ ১৮৫০ত গুৱাহাটী পায়হি। এওঁ ৬ জুলাই ১৮৫১ত গুৱাহাটী
জিলাৰ বোণ্টস্ট মণ্ডলীত গৃহীত হয়। ১৮৫৭-৬০ কালছোৱা দাম্পত্য ৰূপে আমেৰিকা
মিল দেশত থাকেগৈ। ১৮৬০ৰ অক্টোবৰত স্থানান্তৰিত তেওঁক শিৱসাগৰত কাম দিয়া হয়।

১৮৬১বপৰা সত্তৰতঃ ১৮৬৮লৈ, হয়তো ১৮৬৯ত তেওঁ শিৱসাগৰ এৰালৈকে তেওঁ “অনুগোদন”ৰ সম্পাদক আছিল। ১৮৭০ৰ ১ আগষ্টত ৫২ বছৰ বয়সত তেওঁৰ মৃত্যু হয় বুলি তেওঁৰ সমাধি-ফলকবপৰা জানিব পৰা যায়। এওঁ সম্পূৰ্ণ অসমীয়া বাইবেল কৰাৰ আঁচনিতো যোগ দিছিল। এওঁ বাহাৰ প্ৰকাশ কৰিছিল, মৃত্যুৰ পিছত বেন তেওঁৰ দেহাৱশেষ আন স্থানীয় খ্ৰীষ্টিয়ানসকলেৰেহে সমাধিস্থ কৰা হয়। সেইমতে তেওঁৰ সমাধি শিৱসাগৰ নগৰৰ খ্ৰীষ্টিয়ান মৰিখালিত আছে—লোৰ খোদা দিয়া ধুনীয়া কবৰটি।

ৱাৰ্ড, শ্ৰীমতী চুহান আব. বি.—উইলিয়াম ৱাৰ্ডৰ মেয়; তেওঁৰ লগতে আৰ্হি অসমত কাম কৰেহি। ৱাৰ্ডৰ মৃত্যুৰ পিছত ১৮৭০-৭৪ত শ্ৰীমতী ৱাৰ্ড আবু এডোৱাৰ্ড ক্লাৰ্ক মাধোন শিৱসাগৰত থকা মিছনেৰি (১৮৭৪ৰ শেষৰ ফালে মাধোন গানি-দৰ্শনিতৈ যোগ দিগৈহি)। সেই দুটা বছৰ তেওঁলোক দুইৰো এজনে “অনুগোদন”ৰ সম্পাদকৰ কাম কৰিছিল। ১৮৬৪ত শ্ৰীমতী ৱাৰ্ডে বোষ্টনত প্ৰেছবপৰা তেওঁৰ ১১০-পৃষ্ঠীয়া *Brief Vocabulary in English and Assamese with Rudimentary Exercises* (ইংৰাজি আবু অসমীয়া বাক্যাবলী) প্ৰকাশ কৰে।

সমাদ পত্ৰ পূৰ্ণচন্দ্ৰোদই—কলিকতাৰ আন্তঃলাৰপৰা ওলোৱা দৈনিক বঙলা কাকত “পূৰ্ণচন্দ্ৰোদয়”। সৰ্বগুণা ভট্টাচাৰ্য্য, শ্ৰী (১৬.১০)—বোধ হয় শিৱসাগৰ ছবকাৰী ফুলৰ শিক্ষক।

সিখাক—?

সুভদ্রা—বোধ হয় দেশীয় খ্ৰীষ্টিয়ান মহিলা। তেওঁ লেখিছেও ইংৰাজ এক খ্ৰীষ্টিয়ানৰ বিষয়ে।

সু. স., শ্ৰী—?

সো. চা. তা. (১০.১০)—?

স্টোডাৰ্ড, ইছাকাৰ জি. (১১.২)—বোষ্টনত পাদুৰি ইবা জই স্টোডাৰ্ড। এওঁ নিউয়ৰ্কৰ বস্ত্ৰাইত ৬ ডিচেম্বৰ ১৮৪৬ত বুৰ পাই মেই ১৮৪৯ত নগৰলৈ আহে। এওঁ বাইটক গুৱাহাটী আবু গোৱালপাৰাত কাম কৰিছিল, ১৮৭১ত আশ্বিনৰ বাবে দেশলৈ ঘূৰি যাব লগীয়া হয়।

হ. চ. (১৬.৫)—হেমচন্দ্ৰ বৰুৱা (চাওক)।

হৰগোবিন্দ দত্ত—শ্ৰীশ্ৰীপাদুৰি চাহাব’ৰপৰা শিকি দুবগীয়া মাটিৰ জোখৰ গণনা দিওঁতা (চেপ্তেম্বৰ ১৮৫১)।

হ. স. (১০.১)—‘এজন অচমীয়া জুৰা হ. স.’ বোলা হৈছে।

হু.—? ১২ ছেপ্টেম্বৰ ১৮৪৭ত ৱাউনে শিৱসাগৰত ধৰ্ম দিয়া নগা ল’ৰা দুৰে? এওঁক কটোৰে জয়পুৰবপৰা শিৱসাগৰলৈ আনিছিল; কিন্তু বুৰ পোৱাৰ অলপ দিন পিছতে এওঁ ঢুকায়।

হোৱাইটিং, এছ. এম.—১৮৫৭ ফেব্ৰুৱাৰিবপৰা ১৮৬০ৰ শেষলৈ এওঁ ‘অনুগোদন’ৰ সম্পাদক আছিল। দেখা যায় এওঁ ৭ ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৪১তে আবু এওঁৰ পত্নী শ্ৰীমতী মেৰি ইলিচবেথ হোৱাইটিঙে মাৰ্চ ১৮৪৮ত হাৰ্টফোৰ্ডত বুৰ পায় আবু দুয়ো ৬ জুলাই ১৮৫১ত শিৱসাগৰ জিলাৰ বোষ্টনত মৃত্যুত ভীত হৱাহি। ডেনকোৰ্থে জানুৱাৰী ১৮৫৭ৰ সংখ্যা ‘অনুগোদন’ সম্পাদনা কৰাৰ পিছত হোৱাইটিঙৰ হাতত জাব কৰ্ত্তব্যৰ গভাই বিয়ে। ফেব্ৰুৱাৰী ১৮৫৭—ডিচেম্বৰ ১৮৬০, এই কালছোৱা হোৱাইটিং সম্পাদক-ৰূপ থাকে। আন কি, বগা মানুহৰ বাবে বিপজ্জনক ‘চিপাহী বিদ্ৰোহ’ৰ কালছোৱাতো হোৱাইটিং-দৰ্শনিত অকলে শিৱসাগৰত আছিল। জানুৱাৰী ১৮৬১ত এওঁলোক দেশলৈ ঘূৰে।

Anondoram Phukon—আন্দৰাম ফুকন চাওক।

C. H.—?

D.—গডফ্ৰি ডি. দাইলি (চাওক)?

G. D.=গডল টি. দাইবল (চাওক) ?

G. L. P.=ঘিনাই লাইনচ পেক । ঘি. চাওক ।

H. Chunder=হেমচন্দ্র ববুয়া (চাওক) ।

I. J. S (১১.২)=ইছাকাৰ জে. স্টেডাৰ্ড (চাওক) ।

Lakhmilal Dutt—শিৱলাগৰৰ লোক (আগষ্ট ১৮৫৪)

Podartho Bidya (১০.১১, ১১.৩)—"পদার্থ বিদ্যা"। এইখনি Physics-সম্পর্কীয়
কাৰ পুথি ? ফাৰোৱেলৰ ?

Purnanond Deka Borua, Sri (১০.১০, ১০.১২) ;

Purnanond Sorma, Sri—পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা চাওক ।

Young Assam=অচমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ ।

বেগিন্সট জাম্বু অৰুনোদইৰ চৰম সজীৱনী-দান :

উনবিংশ শতিকাৰ মধ্যভাগৰ অসমৰ বেপ্টিষ্ট মিছন সমাজ আৰু "অনুদান"ৰ বিবিধ প্ৰচেষ্টাৰ ফলবোৰৰ ভিতৰত সবাতো প্ৰধান হ'ল—বাম্পৰৰ মুখৰ কল সুবুজাৰ লেখীয়াতকৈ—কৌশলপূৰ্ণ আমোলনৰ যোগেদি কলিকতাস্থ ইংৰাজ ছৰকাৰ বাহাদুৰৰপৰা অসমৰ বিদ্যালয় আৰু ন্যায়ালয়ৰপৰা প্ৰায় দুকুৰি বছৰে নিৰ্বাসিত অসমীয়া ভাষাক পুনঃ স্বস্থানত স্থাপন কৰাৰ আদেশ উলিয়াই অনাটো । ছৰকাৰে পঢ়াশালিবোৰত বঙলা চলোৱাৰ কি মাৰাত্মক ফল হ'ব পাৰে, সেই কথাৰ অসমত ভৰি দিৱে নাথান ব্ৰাউনে বুজ পাইছিল আৰু ২৯ অক্টোবৰ ১৮৩৮ তাৰিখে তেওঁ এক পত্ৰত (journal) অসমৰ পঢ়াশালিত বঙলা-প্ৰচলনৰ কথা লৈ লিখিছিল :

This makes it pretty certain that the Assamese, as a distinct language, will, in the course of a few generations, become extinct, and Bengali supply its place. This project has been for some time in contemplation, and now that government have set about the work thus vigorously, there can be little doubt that they will ultimately succeed in effecting the change.

স্বয়ং মহামহিমাময় ছৰকাৰৰ এই বিৰাট ষড়যন্ত্ৰত মৃত্যুৰ ফালে ঢাল ল'বলৈ বাধ্য হোৱা অসমীয়া ভাষা শিকি বা সেই ভাষাত পঢ়াশালি চলাবলৈ লৈ কিবা লাভ আছে জানো ?—এই কুটিল প্ৰশ্ন আমেৰিকান পাদুৰিসকলৰ সন্মুখত স্বাভাৱিকতে থিয় দিছিলহি । তেওঁলোকৰ ওচৰত অসমীয়া ভাষাৰ হৈ ওকালতি কৰা লোকো অসমত কোনোৱেই নাছিল । কিন্তু নিজ মনে জানি অসমীয়া ভাষাৰ নিজস্ব শক্তি আৰু সৌন্দৰ্যত আৰু স্বত্বতাত বিশ্বাস কৰি, ইংৰাজ কোম্পানি ছৰকাৰৰ বিৰূপ মনোভাৱ সকলো সময়তে প্ৰকট হৈ থকা সত্ত্বেও এই পাদুৰিসকলে যি পঢ়াশালি পাতিলে তাত অসমীয়া ভাষাকেহে চলালে ; সেই পঢ়াশালিৰ বাবে যি যি প্ৰাৰ্থনিক পুথি উলিয়ালে তাকো অসমীয়া ভাষাতে বা সেই ভাষাৰ কথাৰেহে লিখিলে ; যি এখন সু-আঁহৰ সংবাদপত্ৰ আৰু আলোচনী আৰম্ভ কৰিলে তাৰো ভাষা কৰিলে অসমীয়া ; ধৰ্ম্মৰ পুথি যি দুই-এখন বাচিলে সিও হ'ল অসমীয়া ; যি অধ্যয়ন কৰিলে সিও অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য-বুজীৰ কথাই । সিসকলে পোনতে স্থানীয় লোকসকলক (লোকসকল মানে বৰ সৰুজন নহয় ; আনন্দ ফুকন, গুণাভি আদি সমু লেখৰ দুজনমানকহে) অসমীয়া ভাষা পুনঃপ্ৰচলনৰ বাবে বুজ কৰিবলৈ লগাই শেহস্তত নিজেই গা দেখা দি কঁকালত টঙালি আৰু হাতত হেঁদান লৈ ভাষাৰ শৰাইঘাটত থিয় হ'ল । নিজৰ ভাষাৰ দুৰৱস্থা আৰু সম্ভৱপৰ আগতুক মৃত্যুৰ বিষয়ে নিজৰে চেতনা নোহোৱা এটা জাতিক এইদৰে আধা টোপানিত পৰি ঢলকুচিয়াই থকা অৱস্থাতে বুজকেদৰে নমালে । সেইখন বুজকেদৰে বণজৰৰ বিকৃতিৰ পৰা ৰেতিয়া আহিল, তেতিয়া শেষ শৰাইঘাটৰ বাহিৰে বশুৰাজন—ব্ৰহ্ম—মাথোন অসমত আনন্দ কৰিবলৈ আহিল । ইতিমধ্যেই এই পাদুৰিসকলে ব্যাকৰণ আৰু অভিধান লিখি ভাষাটোক আধুনিক প্ৰতিষ্ঠা দিছিল আৰু

গুণাভি-হেমচন্দ্রৰ দৰে ডেকাক অনুদোদই-গোষ্ঠীলৈ টানি আনি নৱ সৃষ্টিৰ সম্ভাৱনা সৃষ্টি কৰিছিল। তদুপৰি, আধুনিক এক সাহিত্যৰ কৰ্মঠ আৰু কলা-সুলভ মাধ্যম-ৰূপে সেই ভাষাক উপযোগী কৰি নৱ নৱ অনুশীলন কৰিলে। তাৰ যোগেদি ইংৰাজীৰ দৰে এটি আধুনিক আৰু স্থিতিস্থাপক ভাষাৰ গুণ-বৈশিষ্ট্যও কিছু আহৰণ কৰি অসমীয়া ভাষা সকলোপ্ৰকাৰ অভিনৱ সৃষ্টিৰ বাবে সাজু হ'ল।

এইদৰে পুনৰুদ্ধাৰিত হোৱা অসমীয়া ভাষাটোক এটা শৃঙ্খল প্ৰাপক সাহিত্য দিয়া কৰ্মটিৰ দায়িত্ব দেশীয়সকলৰ কাষৰ ওপৰতে ব'ল আৰু তাৰ বাবে হৃদয়ৰ জাগৰণ আহিল সেই বিপ্লৱময় বোল বহুৰৰ পিছত :-সোৱা অসমত নহয়, কলিকতা ছহৰতহে, অসমীয়া-ভাষা-উন্নতিসাধনী সভা আৰু "জোনাকী", এই দুই অনুষ্ঠানৰ যোগে। তাৰ বাবে যি প্ৰকৃতি আৰু ভিত্তিৰ প্ৰয়োজন আছিল, তাক দুটি অনুষ্ঠানে আগে আগে আঁঠিট খ'লে-বোপ্ৰিষ্টেট সমাজ আৰু "অনুদোদই"। আগতে কৈ আহিছো কেনেকৈ সেই দুই অনুষ্ঠানে অসমীয়াৰ মানসিক দিশলয় আধুনিক অৰ্থত প্ৰসাৰিত কৰিছিল।

উনিবিংশ শতকৰে বংগৰ নৱজাগৰণৰ ক্ষেত্ৰত শ্ৰীৰামপুৰীয়া ইংৰাজ বোপ্ৰিষ্টেটসকলৰ যি ভূমিকা তাৰপৰা অসমত আমেৰিকান বোপ্ৰিষ্টেটসকলৰ ভূমিকা কিছু দূৰ পৃথক আছিল। তদুপৰি সমগ্ৰৰ ক্ষিপ্ৰতা আৰু কাৰ্যক্ষমৰ পৰিসৰৰ বিষয়তো বংগৰ নৱজাগৰণ আৰু অসমৰ সামাজিক-আধ্যাত্মিক পৰিৱৰ্তনৰ পাৰ্থক্য আছিল। ডক্টৰ কেৰিয়ে বঙলা ভাষাৰ স্বত্বজ্ঞাতা লৈ ওকালতি কৰিব লগীয়া হৈছিল যদিও খেদি থোৱা গৃহস্থক ঘৰ চপোৱাৰ নিচিনা আত্মকলীয়া কামত সময় আৰু শক্তি খৰচ কৰিব লগীয়া কেবিসকলৰ নহৈছিল। গতিকে সিসকলে পোনৰেপৰাই মুকলিভাৱে সাহিত্য-কল্পনা, শিক্ষা-প্ৰসাৰ, প্ৰকাশন আদি কামত লাগি যাব পাৰিছিল। প্ৰশাসনৰ কামত, ব্যৱসায়-বাণিজ্য আদিৰ উদ্দেশ্যে গোট খোৱা ছাহাব-বুহুৰৰ কলিকতাত ভেঁতিয়া গিজগিজনি। ভাৰতৰ বাবে ব্ৰিটিশ চিভিলিয়ান সৃষ্টি কৰিবৰ উদ্দেশ্যে প্ৰতিষ্ঠিত (১৮৫০) কোৰ্ট উইলিয়াম কলেজৰ লগত বঙলা আৰু সংস্কৃতৰ শিক্ষক-ৰূপে ডক্টৰ কেৰি জড়িত হ'ল। এই কলেজৰ ছাহাব আৰু সহায়ক পণ্ডিত আৰু মুন্সীসকল মিলি যেন কলিকতা বহুছহৰত নতুন-পূৰ্ণা-মিহলি বিদ্যাৰ এক অৰিষত অভিনৱ উৎসৱৰ আয়োজন কৰিলে, যাৰ ফলত পূৰ্ণা ধৰণ-ধাৰণা বহুতৰ খাজ লবিলে বাধ্য হ'ল। ১৭৮০ৰপৰা ১৮১০ কালছোৱাত কলিকতা আৰু তাৰ আশৰ-পাশৰ ঠাইত বিবিধ ইংৰাজী বিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠিত হৈ নব্য জ্ঞানৰ স্পৃহা প্ৰকট কৰি তুলিছিল। ১৮১২ত প্ৰাচ্য-পাশ্চাত্যৰ মিলন ঘটোৱাৰ উদ্দেশ্যে হিন্দু কলেজৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ যোগেদি ডেভিড হোয়াৰ আৰু ৰাজা ৰামমোহন ৰায়ৰ শিক্ষা-সংস্কৃতিৰ উন্নয়ন-কল্প কৰা প্ৰচেষ্টাই বংগক বহুত আগুৱাই লৈ গ'ল। লৰ্ড মেকলেৰ ভাৰতক ইংৰাজী শিক্ষা দিয়াৰ যুগান্তৰকাৰী সিদ্ধান্তৰ সুফলৰ কলিকতাই আৰু বংগই আগভাগ পালে। মাতোন সোতৰ বছৰ বয়সত ইংৰাজী সাহিত্য আৰু ইতিহাসৰ শিক্ষক নিযুক্ত (১৮২৬) হোৱা এংলো-ইণ্ডিয়ান হেন্ৰি লুই ভিভিয়ান ডিৰজিঅৰ মুক্ত চিন্তা (free thinking) আৰু কৰ্মই কলিকতাৰ নতুন পুৰুষৰ মনত চঞ্চল দোলন জগালে, তেওঁ ডেকাবোৰক বিপথে নিব বুলি ইমান আশংকাৰ সৃষ্টি হ'ল যে পাঁচ বছৰৰ ভিতৰতে তেওঁক বৰ্খাস্ত কৰাৰ কথা উঠিল, তেওঁ কাম ইস্তফা দিলে, মৃত্যুৱে তেওঁক আদৰ্শ ল'লে। কলিকতাত 'মুৱা বাঙ্গালী'ৰ আন্দোলনৰ শিহৰণ উঠিছিল এই সময়তে।^১ মুঠতে,

১. এই সময়ত কলিকতাত সমাজ তল-ওপৰ লগোৱা যিবোৰ ঘটনা হৈছিল, সেইবোৰেই দৃষ্টিৰ দিখৌৰ পানীত এটাও বুৰবুৰি নোতোলাকৈ আছিল, এনে নহয়। 'অনুদোদই'ৰ আগষ্ট ১৮৬১ সংখ্যাত শিৱসাগৰ জুলাৰ ওপৰ শ্ৰেণীৰ এজন ছাত্ৰই এখন চিঠিৰে অসম দেশৰ লোকসকলক, বিশেষকৈ "অসম দেশৰ বুৰা সমূহ সকল"ক "সভা হবলৈ নিবেদন" জনাইছিল। তেওঁ দুখ কৰি কৈছে, "আজি প্ৰায় ৩০ বছৰমান কলানী বাহাদুৰ এই দেশৰ অধিকাৰ হৈ থিয়ান উপকাৰ কৰিছে, কিন্তু অসম দেশৰ মানুহে সেই উপকাৰৰ একো ফল ভোগ কৰিবলৈ চেষ্টা ন কৰি, তাক কেৱল অপকাৰ হেন ভান কৰি, তাৰ পৰা মুক্ত হবলৈহে সৰা সৰ্বদায় বন্দন কৰে। ..... আমাৰ দেশৰ মানুহে লৰাই ইংৰাজি পহিলে জাত ৰায় বুলি, তয়ত জুজুত পহিবলৈ নি দিয়ে, কিন্তু নো তেওঁবিলাকৰ মানত মানুহৰ জাত চলিভাৱে থাকে, চলি কাঠিলেই জাত নে থাকে, আৰু ধৰ্ম কাগৰত থাকে, এই কাৰণে যদি আমাৰ দেশৰ মানুহে চুহিৱা নি দিহি, তেনা ইভাঙ্গি পিছে, তেনে হলে ধৰ্ম নষ্ট পায়, হান হান, কেনে দেশ।" ছাত্ৰজনে অজপ কৰ্ত্তব্যভাৱেই নিকৰুণীয়া সংস্কাৰ-বিৰোধীসকলক নিন্দা কৰিছে। তেওঁৰ 'মুৱা বাঙ্গালী' আন্দোলনৰ উল্লেখ বিশেষভাৱে

চকুত লাগে। "চোৱাচোন, একে লগৰ বজাল দেশত কিমান উন্নতি হৈছে। 'ইয়ং বজাল' অৰ্থাৎ ডেকা বজালী-বিলাক য'ৰ সভা ও সৃষিকিত, তেওঁবিলাকে এই 'দুপৰিষ্টসান' অৰ্থাৎ মিছা ব্ৰাণ্ডিৰ পৰা কেতিয়াবাই মুক্ত হ'ল। যে পৰম লম্বৰ আমাৰ এই দুখিত অসম দেশক এই দুখিত অৱস্থাৰ পৰা কেতিয়া মুক্ত কৰিব?" অনপৰাম ফুকনৰপৰা এই ছাত্ৰজনেলৈকে দেশৰ উন্নতিৰ বাবে সকলোৰে ভাৰসা জগদীশ্বৰৰ ওপৰত। কিন্তু সেই উন্নতিৰ বাখা কোন? "অসম দেশত গণক, বামুন, মজলতী এই সকলেই অনেক প্ৰকাৰে উন্নতিৰ পথ বাখা কৰিছে; কিন্তু নো তেওঁবিলাকে 'গ্ৰহৰ দোষ, বুৰা ভালবিলাৰ দোষ', এই বুলিয়েই মিছা মিছিকে কাকি লি খাই। সেই সকল পুঠিয়েই ভেঙে অজপ ভাল হোৱাৰ আগন্তুক থাকে।" প্ৰসংগতঃ ছাত্ৰজনে ছেমন্তৰ বৰ্ণনাব সল্যঃপ্ৰকাশিত "কলীকাল কীৰ্ত্তন" নামো লৈছে। গতিকে 'এজন জুজুৰ ছাত্ৰ'ৰ নামত চিঠিখন শিৱসাগৰৰ ডেকা হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰে লিখিছিল বুলি বহুতে ভাবিছিল। সেই দেখি অক্টোবৰ ১৮৬১ সংখ্যাত সেই প্ৰীসোনাৰ ঠাঁই বৰুৱাই এখন চিঠি লিখি জনায়, "হাতিও সেই পৱত জিহা কথাত জাতি সম্পূৰ্ণ প্ৰভাৱিত ন হওঁ, তথাপি সি আমাৰ জিহা ন হ'ল" বুলি।

পাদুবি, বেপাৰী, দেশ পাসন কৰোঁতা, লিকক হাহাবসকলৰ সন্মাহাৰত কলিকতাৰ জীৱন দূত গতিত পৰিৱৰ্তিত হ'বলৈ ধৰিলে। অসমলৈ ব্ৰিটিশৰ দখলো আহিছিল বংগৰ বহুত পিছত, তাৰ পিছতে আকৌ পাশ্চাত্য জীৱনৰ প্ৰভাৱো আহিল আঁত ধৰি গতিত। গতিকে পৰিৱৰ্তনৰ হেঁচাও অসমে আঁত কমহে অনুভৱ কৰিলে। ইংৰাজ প্ৰশাসক আৰু জুলৰ শিক্ষক আৰু আমেৰিকান আৰু ইউৰোপীয় পাদুৱিক ধৰি অসমত 'বঙা টুনি'নো কেইটো হৈছিল? সেইসকলৰ আচাৰ-বিচাৰ, আহাৰ-বিহাৰ আদিৰ আকৰ্ষণে ব্যক্তিগত জীৱনৰ সীমাবন্দাৰ বাহিৰ ওলাই সামাজিক প্ৰদৰ্শনৰ ৰূপ লোৱাৰ সুবিধা সম্বন্ধ নাপাইছিল। সিসকলৰ জীৱন-বীকা, জীৱন-পদ্ধতিৰ প্ৰভাৱো সেই বাবে অসমীয়া জীৱনৰ দৃষ্টিত সীমিত হৈ বৈ গৈছিল। বিসকল স্থানীয় লোকে ছৰকাৰী চাকৰি কৰিছিল সেইসকলে আয়মেৰে বাহিৰত মুকলি-হাকলিকৈ চলা-ফুৰা কৰিছিল; কিন্তু ঘৰলৈ ঘূৰিলেই তেওঁলোক 'নমো নমো পাৰিজাত' হৈ পৰিছিল। অসমীয়া সমাজৰ 'ওপৰ খাপ'ৰ লোকে খ্ৰীষ্টধৰ্ম গ্ৰহণ নকৰিছিলেই। বাতিৰাম দাস কামৰূপ ৰদিও শিৱসাগৰৰ সন্মাজত তেওঁ নতুন মানুহ; তেওঁ সেই ধৰ্ম লোৱাতে সমাজত চাঞ্চল্যৰ সৃষ্টি হৈছিল। আন বিসকল খ্ৰীষ্টিয়ান হৈছিল, তেওঁলোকক ভবা সমাজে দূৰতো দূৰ বুলিহে ভাবিছিল। সমস্ত উনবিংশ শতিকাৰ প্ৰায় তিনি চতুৰ্থাংশ কাল দয়াময় ব্ৰিটিশ ছৰকাৰৰ তলত থাকিও অসমে কলেজ এখনৰ মুখ দেখা নাপালে; যিবা ইংৰাজী জুল পাইছিলো, তাৰে লেখ আঙুলিৰ মূৰত বোৱা। নিজৰ ভাষা নিশিকিবলৈ-নপঢ়িবলৈ ছৰকাৰৰ তিনি কটপা; যিবা লোকৰ ভাষা এটা শিকাবলৈ কৰ্তাসকলৰ যত্ন, তাকতো শিকাই হৈ নুঠে। গতিকে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অসমৰ গতি সাধুকথাৰ ব্যৰ্থতা পুছিল বাটত এখেজ আগ বঢ়ালে দুখেজ পিছুৱাই আহিব লগীয়া হোৱা গতি। এই সময় নিজৰ সংস্কৃতিক পাহৰাৰ সময়; তাৰ লগত ভাটীৰ সংস্কৃতিৰ সম্বন্ধৰ ঘটোৱাৰ চেষ্টা কৰাৰ স্বৰ্ণমুগ নহয়। আনন্দৰাম ফুকনৰ দৰে দুই কি এজন বি অসমীয়া কলিকতাৰ হিন্দু কলেজত পঢ়িছিলগৈ, তেওঁলোকে কোনো নতুন সামাজিক বিদ্ৰোহ আনি ধৰ সুমুৱাবিহ নোৱাৰিছিল; তেওঁলোকৰ ঘৰলৈ হাহাব-ছুহুৰ, আহিলে বহুৱাৰ-মেলিবৰ কাৰণে হাহাবী আদৰ-কাৰদাৰ বি নতুন ব্যৱস্থা আছিল, দেশীয় বহুলোকসকলক সোধ-পোছ কৰিবৰ কাৰণে তাৰ নিলগত দিহা কৰিব লাগিছিল। এইদৰে দুটা সংস্কৃতিৰ সহাবস্থানৰ (অৱশ্যে শান্তিপূৰ্ণ সহাবস্থানেই) ব্যৱস্থাহে মাত্ৰ কৰা হৈছিল।^১ ৰাজা ৰামমোহন ৰায়, ঈশ্বৰচন্দ্ৰ বিদ্যাসাগৰৰ নেতৃত্বত কলিকতাৰ বিধৱাৰ পুনৰিহাৰৰ উদ্যোগৰ বাৰ্তা তৰুণ ছাত্ৰ গুণাভিৰামে শিৱসাগৰীয়া "অনুনোদই"লৈ ধনাই পঠিয়াই আছিল।^২ সেই লৈ তেওঁ দুখনকৈ নাটকো লিখিছিল। কিন্তু অসমত বিধৱা-বিহাৰৰ প্ৰশ্নই এটা আন্দোলনৰ ৰূপ লোৱা নাছিল। গুণাভিৰামে নিজে তেনে বিয়া কৰি ব্ৰাহ্মধৰ্ম আঁকোৱালি ল'ব লাগিছিল; হেৰুচন্দ্ৰ বৰুৱা হৈ বিধৱা-অনুতা কাকো বিয়া নকৰি ধনাত্মকভাৱেও এক ঋণাত্মক অৱস্থানত বৈ গৈছিল। নতুন জীৱনৰ প্ৰভাৱত অসমত মদ্যপান আদি আধুনিক "বিভিচাৰ" সোমোৱাৰ সাক্ষ্য "অনুনোদই"ই দিব; সেইবোৰৰ বিৰুদ্ধে "অনুনোদই"ই খণিকৈ হ'লেও মাত মাতিছিল।

✓ ১ আদৰ্শবাদী-ৰূপে আনন্দৰামে অসমত দ্বিতীয় এখন ইংলেণ্ডৰ স্বপ্ন দেখিছিল। কিন্তু ইংলেণ্ডৰ সেই সমৃদ্ধি এক সৰ্বব্যাপক ঔদ্যোগিক আন্দোলনৰ ফল। ডাণ নাভ, ডাণ ৰথ চকা, খেতি-বাতিভো কল-কাৰখানা চকা সমস্ত ইংলেণ্ডৰ নিটমা এখন ফুলবাৰীৰ স্বপ্ন হ'ল এক দুৰ-দুৰণিৰ এলু ডোবাডো। মিলহৰ ওচৰত দাখিল কৰা প্ৰত্যেক পদ্ধতি ফুকনে কৃষিপৰা ন্যাৱানৰ বিধিআৰ্কে অসমৰ এক আদৰ্শবাদী ৰূপৰ পৰিকল্পনা কৰিছিল— জাৰ ব্ৰিটি শাসকসকল যেনোবাৰী বুলি সমুদে কোৱা নাযায়। গতিকে সি দুৰৰ বস্তু দূৰতে বৈ গৈছিল।

২ গুণাভিৰামে "কলিকতাৰ থকা এজন অটমিয়া লোক" দাব লৈ "বিহাৰৰ সময়ত সি সকল নিত্ৰয় ব্ৰতিপালক কৰা কৰ্তক ডাব কৰা" (ডিচেম্বৰ ১৮৫৬) আৰু

"বিধৱাৰ বিবাহ" (জানুআৰি ১৮৫৮) আৰু জি. ৰ. নাম লৈ "বিধৱা বিবাহ" নামে কেইবাটাও লেখা (জানুআৰি, চেপ্তেম্বৰ ১৮৫৬, মেই, নৱেম্বৰ ১৮৫৭) আৰু "দুজন বিধৱা চোআদিৰ বিবাহ হোৱা কৰা" (জানুআৰি ১৮৫৭) লিখিছিল। "অনুনোদই"তে (মাৰ্চ, জুলাই ১৮৫৮) তেওঁৰ "মাত্ৰ নৱমি নাটক" ভলাবলৈ ধৰে। তেওঁৰ বাহিৰেও একে বিষয়ত ব্ৰীজেনাৰ ঠাঁৱৰ "অনেক বিয়া কৰা অকলুষ", ৰূ. বা. -ৰ (জানুৱাৰি ১৮৫৭), "এজন সংসাৰৰ লোক"ৰ (এপ্ৰিল ১৮৫৮) আৰু ন. ব. ক. -ৰ (ডিচেম্বৰ ৬১) "বিধৱা বিবাহ"-শীৰ্ষক প্ৰবন্ধ প্ৰকাশিত হৈছিল। এইসবে কলিকতায় বিধৱা-বিবাহৰ সন্দৰ্ভে এক অভিযানৰে দৃষ্টি কৰিছিল।

শিক্ষার বিস্তার, খ্রী-শিক্ষার আকর্ষণ, কুসংস্কার-কুবিধান-পরিহারে অধিব লোকের “অনুনোদই” পঠনকলন মনস পৰিৱৰ্ত্তন ঘটাবলৈ কৰাৰিছিল।^১ যি শিক্ষিত, কুৰীতি-কুসংস্কার-কৃত সমাজৰ পৰিষ্কাৰণনা “অনুনোদই” অসমীয়াসকলৰ আগত দাঙি ধৰিবৰ প্ৰয়াস কৰিছিল, তাৰ আশংহী হয়তো জাতীয় মানসত বহুভাৱে আলোড়ন সৃষ্টি কৰিছিল, কোনো বিপ্লৱ-উৎপন্ন হয়তো নজন্মাইছিল আৰু কাকো সমাজৰ বিদ্ৰোহী কৰিও তোলা নাছিল। এইভাৱেই বেষ্টমণ্ট আৰু “অনুনোদই”ৰ অসমীয়া ভাষা উদ্ধাৰ কৰাৰ যুগমীয়া কীৰ্ত্তিক কোনো প্ৰকাৰ সন্দেহে মান কৰি পেলোৱা নাছিল—যদিও সেই বেষ্টমণ্টসকল পৃথিৱীৰ নিম্নাটিক এখন দেশৰ, আমাৰপৰা পৃথক এক ভাষা সংস্কৃতিৰ লোক। বৰং তেওঁলোকে নিজৰ প্ৰাণৰ খতি আৰু সুখৰ দি অসমীয়া ভাষাক আপদৰপৰা ৰক্ষা কৰি, লালন-পালন কৰি, নতুন যুগৰ যোগ্য মাধ্যম কৰি থৈ বোৱাত জাতিটো তেওঁলোকৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞ ব’ল।

বৰ্ত্তমান প্ৰকাশনৰ সম্পৰ্কত :

“অনুনোদই”ৰ বিবিধ ৰূপৰ বিবিধ ভাগবোৰ আজি সেরা মূল্যত হৈ পৰিছে। প্ৰকাশকসকলে মাহে মাহে সংবাদপত্ৰ (newspaper) আৰু গল্পানভাগ (magazine) ৰূপত কাকতখন প্ৰকাশ কৰাৰ উপৰি গল্পানভাগৰ কিছু কিছু ভাগ একেলগ কৰি বন্ধাই লৈ বিক্ৰী কৰিছিল। জানুআৰি ১৮৫১ সন্থাত প্ৰথম চাৰি বছৰৰ গল্পানভাগৰ খণ্ডকেইটাৰ জাননী দিছিল, বছৰেকৰ এম পিঠিত এটাকৈ দামত। নৱেম্বৰ ১৮৫২ সন্থাত প্ৰথম চাৰি বছৰৰ একেলগ কৰি বন্ধা আৰু প্ৰথম দুবছৰৰ একেলগ কৰি বন্ধা কিতাপৰ বিজ্ঞাপন দিছিল। আমি অধ্যাপক বিৰিঞ্চিকুমাৰ বৰুৱাৰপৰা ১৮৫৬ৰ জানুৱাৰীৰপৰা ১৮৫৪ চনৰ আগষ্টলৈ সন্থাবোৰ এখন কৰি বন্ধা “অনুনোদই গল্পান ভাগ” পাইছিলো।^২ তাত ১৮৫০ৰ ডিচেম্বৰলৈকে ইংৰাজীত বিকল্প-সূচী আৰু চিত্ৰ-সূচী (Index) সন্নিৱিষ্ট হৈছে, কিন্তু ১৮৫৪ বছৰটোৰ সন্থাবোৰ পূৰ্বা নহয় বাবে বোম হয় সেই বছৰৰ সূচী দিয়া হোৱা নাই। এই বন্ধা “অনুনোদই গল্পান ভাগ”ক বৰ্ত্তমান সংস্কৰণৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। ১৮৫৩ৰ ইংৰাজী বিকল্প-সূচী আৰু চিত্ৰ-সূচী আমি বোণ দিছো। তদুপৰি সমস্ত সংস্কৰণ অসমীয়াতে সন্থা-ৰূপত বিকল্প-সূচী আৰু লেখক অনুসৰি বিকল্প-সূচী নতুনকৈ তৈয়াৰ কৰি দিয়া হৈছে। এই বিখৰত কিছু কাম ডক্টৰ বৰুৱা-সকলিত “অনুনোদইৰ খলফাট”ৰ আমি লিখা ভূমিকাত কৰিছে খোৱা আছিল। বৰুৱাদেৱৰ স্মৃতি বৰ্ত্তমান সংস্কৰণে বহন কৰিব লাগিব।

আমাৰ প্ৰচেষ্টা গুৰু ডক্টৰ সূৰ্যকুমাৰ ভূঞাদেৱৰ ব্যক্তিগত গ্ৰন্থাগাৰত পোৱা গৈছিল পঞ্চমৰপৰা অষ্টম বছৰলৈকে বন্ধা “অনুনোদই”; কিন্তু সেয়ে শেহৰ ফালে আধুৰা। এই গোটেই খণ্ড উপযুক্ত ১৮৫৬-৫৪ চনৰ বন্ধা খণ্ড পেটেতে সোমাই পৰিছে।

জুলাই ১৮৬১ৰ “অনুনোদই”ত প্ৰথম পোছৰ বছৰ (১৮৫৬-১৮৬০) গল্পানভাগৰ অৰ্থাৎ আলোচনী তিনিটা কিতাপ কৰি চামৰাৰে বাণ্য বিক্ৰীৰ জাননী দিয়া হৈছিল। কিন্তু বৰ্ত্তমানে কোনো ঠাইতে কাৰো হাততে ভেনেভাৰে বন্ধা “অনুনোদই” থকা বতৰা আমি পোৱা নাই।

^১ সম্পাদক উইলিয়াম ৱাৰ্ডে (জুলাই ১৮৬১) অসমীয়া বান্দে “অনুনোদই” পঢ়াবপৰা কেনেকৈ উদাৰ ধৰণ-ধাৰণ আহৰণ কৰিছিল, তাৰ ইংগিত দি লিখিছিল—

“The Editor believes that the natives read the Orunodoi with a gradually increasing interest....

“The Editor feels confident none will doubt that the Orunodoi has been useful to the natives of this secluded Province, in the diffusion of general information and more liberal ideas.”

^২ এই কিতাপকৈ বন্ধা গল্প ন বছৰৰ আলোচনীখনত প্ৰথম আঠ বছৰৰ মাথোন উল্লেখৰে এখন হুপা নাম-পাত (title-page) লগাই দিয়া হৈছে এই বুলি :
ORUNODOI, / A / MONTHLY MAGAZINE / DEVOTED TO / RELIGION, SCIENCE, / AND / GENERAL INTELLIGENCE. / 1846-53 / SINGAPORE, ASAM : / PRINTED AT THE AMERICAN BAPTIST MISSION PRESS. / 1846-53.

১৮৫৪ৰ ছেপ্টেম্বৰপৰা ডিচেম্বৰলৈ মূঠ ১৬ পিঠিৰ অসমত ক'তো সন্ধান পোৱা নগৈছিল। সেই পাত্ৰবোৰ ফটোসেট নকল এটি তেতিয়া যোৰহাটৰ ইষ্টাৰ্ণ থিঅলজিকেল কলেজৰ মিস্টাৰ জৰ্জ জিলেন্সিয়ে উপযাচি আমেৰিকাৰ যুক্তৰাষ্ট্ৰপৰা যোগাব কৰি আনি আমাক দিয়ে।

অসমত বোপ্টিষ্ট মিছনেৰিসকলৰ কাৰ্য-কলাপ আৰু অসমীয়া সাহিত্যৰ হকে সিসকলৰ প্ৰযত্নৰ বিষয়ে আধুনিক পৰ্যায়ত প্ৰথম বহল অধ্যয়ন আমাৰ অগ্ৰজ ডিবেছৰ নেওগৰ “আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী”ত (যোৰহাট ১৮৫৯ শক) সীমাবদ্ধ হৈছে। তেওঁৰ “অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীত ভূমুকি”ত (যোৰহাট ১৮৬৩ শক) আৰু *New Light on the History of Asamiya Literature*-অত (গুৱাহাটী ১৯৬২) আৰু কিছু নতুন সমল সোমাইছে। এসময়ত গুৱাহাটীত থাকি বোপ্টিষ্ট সমাজৰ কাম কৰা ডক্টৰ ভিক্টৰ হিউগো ৱৰ্ডৰ *Baptists in Assam: A Century of Missionary Service: 1836-1936* (Chicago, Illinois, 1935) আৰু ফ্ৰেডাৰিক এছ. ডাউল্ডৰ *The Mighty Works of God: A Brief History of the Council of Baptist Churches in North-East India: The Mission Period 1836-1950* (গুৱাহাটী ১৯৭১) পুথিত, ডাউল্ডৰ Bronson Papers-সম্পৰ্কীয় ‘Missionaries and the Language Controversy in Assam’ (প্ৰবন্ধটি ডাউল্ড হাহাবে আমালৈ পঠিয়াইছিল, তাক গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ *Journal*-অত প্ৰকাশ কৰা হৈছে) আৰু মিস্টাৰ জৰ্জ জিলেন্সিৰ কেইবাটিও বিভিন্ন পত্ৰিকাত প্ৰকাশিত প্ৰবন্ধত অসমৰ এই আন্দোলন-পোহৰ-মিহলি যুগটোৰ ওপৰত আলোকসম্পাত কৰা হৈছে। আমাৰ এই ভূমিকাত এই মূল্যবান লেখাবিলাকৰ যুকলি সহায় লোৱা হৈছে; কিন্তু ভূমিকা লেখা সময়ত দুটামান অসুখে আমাক টানি-আঁজুৰি থকা বাবে পাদ-টীকা আদি আধুনিক উপায়েৰে আমি প্ৰমাণীকৰণ (documentation) কৰি দিব পৰা নাই। (সময়ত সেই কাম কৰা দাব।) আধুনিক দুই-এজন লেখকে এই এক শতিকাৰ আগৰ কথা লিখোঁতেই কম্পনাৰ সহায় সবহকৈ লোৱা বাবে সিসকলৰ লেখাত সত্য কিছু বিকৃত হৈ পৰা দেখা গৈছে। গতিকে মূল “অবুনোদই”-প্ৰকাশৰ নিচিনা কৰ্ম হাতত লৈ অসম প্ৰকাশন পৰিষদে ঐতিহাসিক অধ্যয়নৰ হক-স্বাক্ষৰ কামকে কৰিছে।

১৮১৬ত হুপা হোৱা “ধৰ্মপুস্তক” জন্তুভাগৰ নাম-পাত

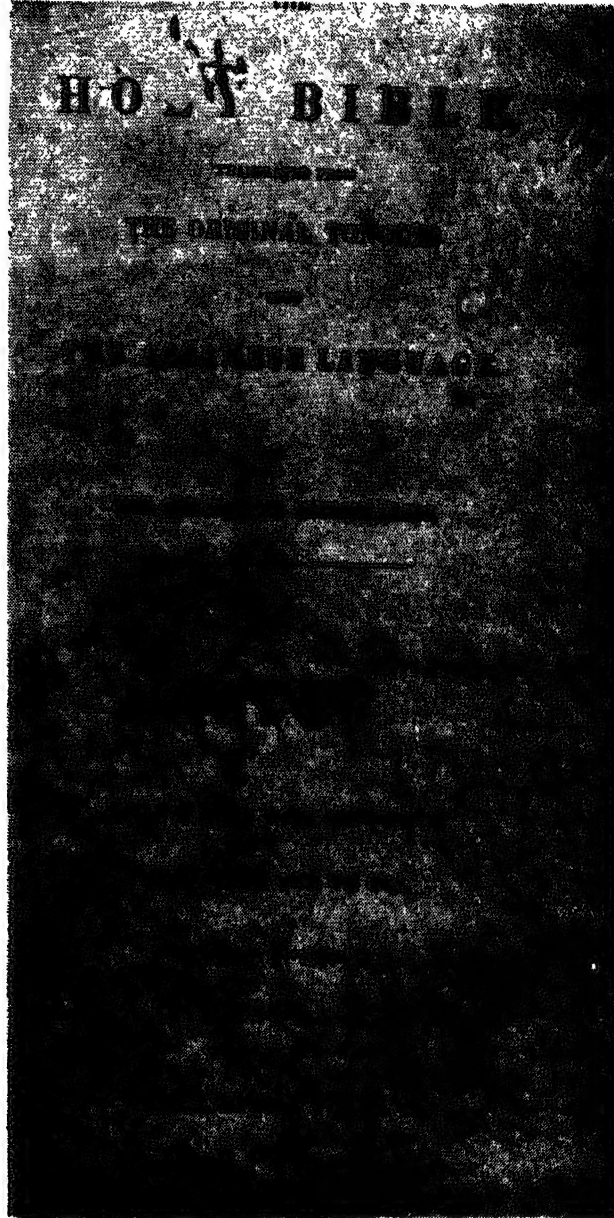
सुलताना साहिबुल्लाह

पुण्यपात्रम्

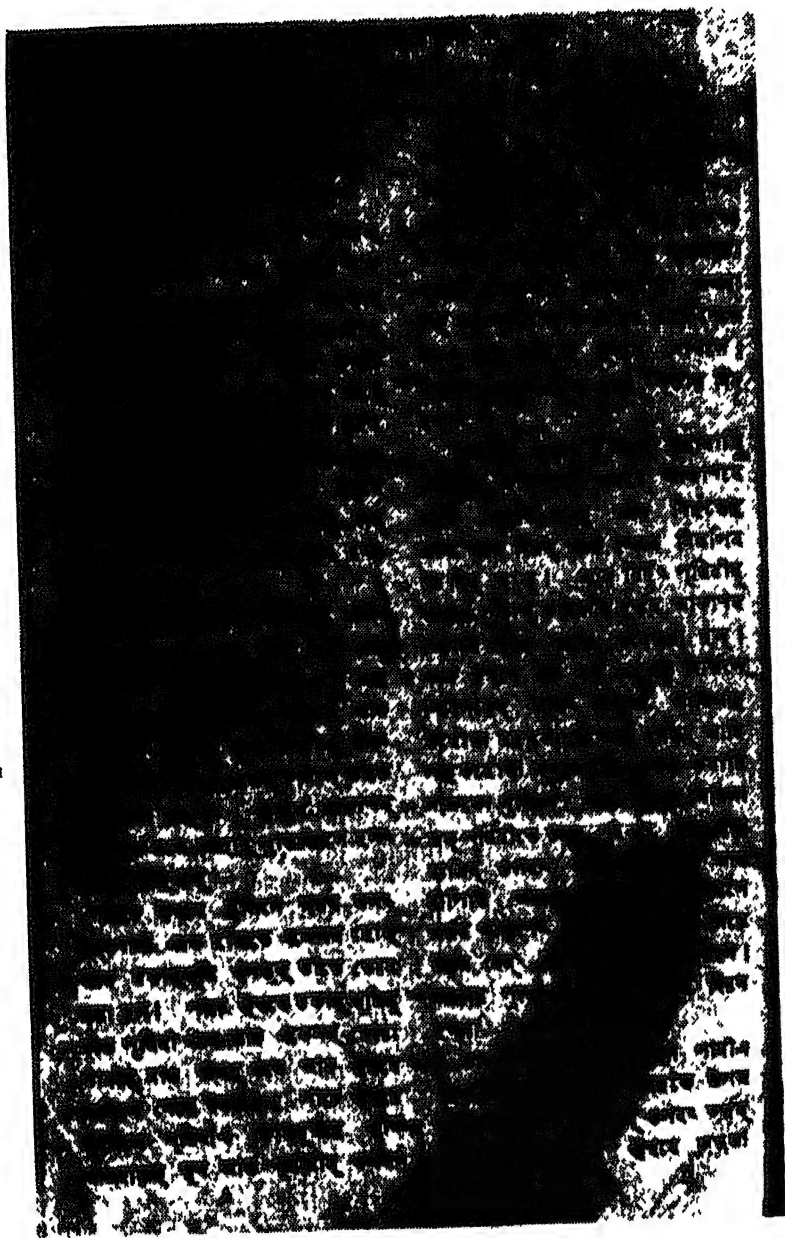
॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

१. आर्य समाज के सिद्धांतों के अनुसार
 २. आर्य समाज के सिद्धांतों के अनुसार
 ३. आर्य समाज के सिद्धांतों के अनुसार
 ४. आर्य समाज के सिद्धांतों के अनुसार
 ५. आर्य समाज के सिद्धांतों के अनुसार
 ६. आर्य समाज के सिद्धांतों के अनुसार
 ७. आर्य समाज के सिद्धांतों के अनुसार
 ८. आर्य समाज के सिद्धांतों के अनुसार
 ९. आर्य समाज के सिद्धांतों के अनुसार
 १०. आर्य समाज के सिद्धांतों के अनुसार

১৮১৩ত ইপা হোৱা “ধৰ্মপুস্তক”ৰ অন্তৰ্ভাগৰ প্ৰথম পিঠি

১৮৩৩ত ইপা হোৱা "ধৰ্মপুস্তক"ৰ আদিভাগৰ নাম-পাত

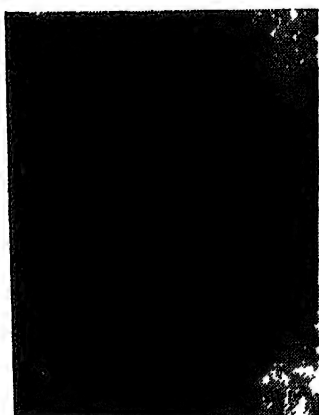

১৮৩৩ত হুগা হোৱা "ধৰ্ম্মগুৰু"ৰ আদিভাগৰ প্ৰথম পিঠি

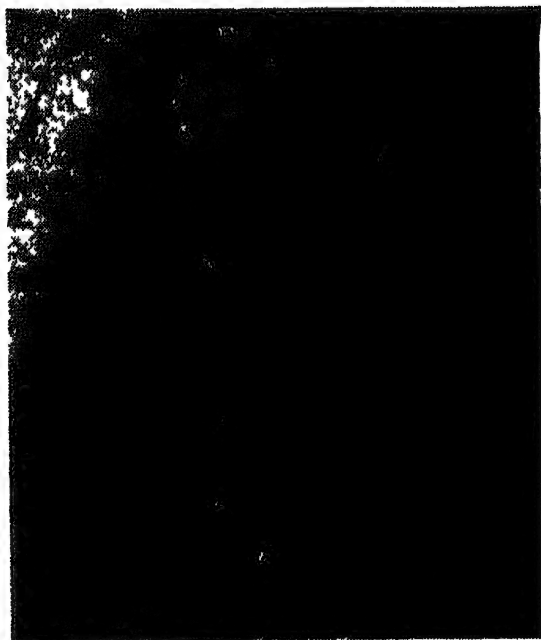

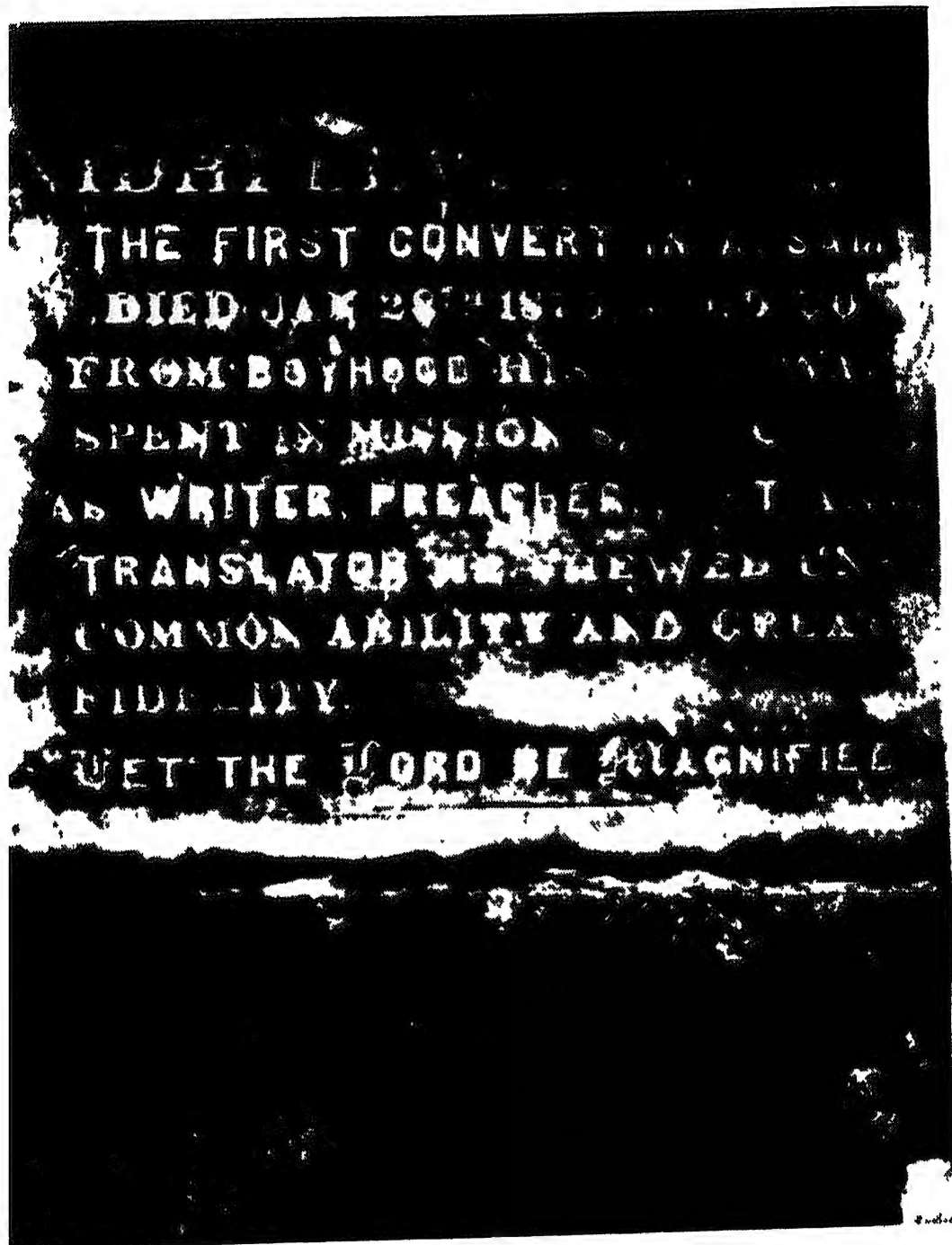
ডক্টৰ নাথান ব্ৰাউন
ডক্টৰ ভি. এইচ. বৰ্ডৰ “বোণ্টিচ্ছ ইন্ আলায়”ৰপৰা

ডক্টৰ মাইলচ্ছ ব্ৰাউন

শ্ৰীমতী ইলাইজা হাইট্‌নি ব্ৰাউন
ডিবেথৰ নেগৰ “আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী”ৰপৰা

শিৱসাগৰ খ্ৰীষ্টিয়ান কবৰখানাত নিধি লিখাই ফাৰোৱেলৰ সন্মতি-ফলক

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোখা! মো° নিবসাগৰ, জানোআৰি ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক! ১ নম্বৰ।

VOL. I. SIBSAGOR, ASAM, JANUARY, 1846. NO. 1.

জোআ বচবৰ কথা।

Summary of Events in 1845.

১৮৪৪ ইং সঁকৰ ১ জানোআৰিৰ পৰা এ-চবৰ ভিতৰত ইংলণ্ড দেশত ঠায়ে ঠায়ে ২৪-২০ ০০ ০০০ চিটি ভাকত পঠোআ হ'ল।

১৮৪৫ বং ৭ জানোআৰিত এক বেজাল ভৰা কলিকতাত দেখা হৈছিল।

২ জানোআৰিত মান দেশৰ পুৰ কালে মল-মাইন নামেৰে কল্যানিৰ এক বৰ নগৰত জুই লাগি ৮০০ ঘৰ পুৰিলে।

মেক্‌চিকো দেশৰ চাণ্ডিয়ানা নামেৰে এক সেনাপতি সেই দেশৰ ৰাজ মেলৰ বিৰোধে ১০ ০০০ সেনাই সৈতে বন পতাৰ নিমিত্তে ১৫ জানোআ-ৰিত ভাক খৰি দেলাতুৰ কৰিলে।

৪ কেবোআৰিত লণ্ডন ৰাজ নগৰত শ্ৰীশ্ৰীমতি মহা বানিএ ৰাজ মেল পাতিলে।

১৩ কেবোআৰিত কলিকতা নগৰত জুই লাগি অনেক ঘৰ পুৰিলে।

৫ হাত বহল, ৩৬ হাত দিছিল, এনে বৰ দুৰ্বিন বচ নামেৰে এজন লৰ্ড সাহাৰে সাজি ৫ মাৰ্চত প্ৰথমে ভাক কুলি আকাললৈ চাই, জোআ ভৰা আহি কৰি সকলোকে অতি ভাল ৰূপে দেখিলে।

জিউতৰা দেশৰ পৰা জি কোনো বাপু লোকে লঙাত গৌতমা অৰ্ঘ্যত বোধ দেৱতাক সেৱা কৰিবলৈ গৈছিল, সিবিলাকৰ আগত এক দাঁত গৌতমাৰ দাঁত বুলি লঙাৰ বাপুএ ১৫ মাৰ্চত বৰ্ণন কৰালে।

চুইচ দেশৰ মানুহৰ ভিতৰত কীজিয়া লাগি বন কৰি, মাৰ্চৰ মেল এপ্ৰেলৰ প্ৰথম এই দুই দিনত দুই তিনি হেঁজাৰ মান মানুহ মৰিল।

৭ এপ্ৰেলত মেক্‌চিকো নগৰত বৰ জুইকপ গল, তাতে নাম হৰৰ মঠ আৰু আন আন পকি ঘৰো অনেক ভাগি পৰিল।

১১ এপ্ৰেলত আমেৰিকা মিল দেশৰ পিত্ৰ-বৰ্গ নামেৰে এক নগৰত জুই লাগি ১২০০ ঘৰ পুৰিলে। ঘৰ বহু এন্দাজেৰে ২ ৪০০০০০০ টকা হানি হ'ল।

গ্ৰেট ব্ৰিটন নামেৰে লোহাৰ এখান নকুন বৰ জাহাজ ৰাজ নগৰত ২২ এপ্ৰেলত মহা বানিএ গৰলৈ গল। সেই জাহাজ ২১৫ হাত দিছিল, জি ভাপৰ কল লগোআ হৈচে, তাৰ ১০০০ ঘোৰাৰ সমান বল হ'ই।

কাবুল কাছাৰ উত্তৰ বোখাৰা দেশৰ ব-জাই দু জন সাহাৰক খৰি ৰাখিচে বুলি সুনি, উলুক নামেৰে এক ইংৰেজি পাছুৰি সাহাৰে আগৰ বচৰত তালৈ গৈ বজাই সেই দুই সাহা-ৰক মহা জাঙ্গি, উত্ততি আহি এপ্ৰেল মাহত ইংলণ্ড দেশ পালেহি।

কচিয়া দেশৰ বজাই চৰ্কাটি দেশৰ পৰ্বতৰ লো-কে সৈতে বন কৰিবলৈ ১ ৫০ ০০০ সেনা পা-ছিল।

ইংলণ্ড দেশৰ ৱাৰ্মত নগৰত এক ৰাজিকৰে জামোচাৰ নিমিত্তে এটা চৰিয়া বৈত পেলাই, টা-বিলৈ ৪ ৰাজ ইহ লগাই, পাচে চৰিয়াত উঠি

নৈত উজাই গল। ওচৰত থকা সঁকো এটাও ৪।
৫ স মানুহে বজ চাবলৈ উঠিলত সঁকো ভাগি
গল, সকলো মানুহ পানিত পৰি ১০০ মৰিল।
সেই দিনৰ তাৰিখ ২ মেই।

বজাল হিন্দুস্থান দেশত ধুঁআৰ বথ জোআ
বেলবদ পাতিবলৈ অনেক মানুহে নিবেদন কৰাত
ইংলণ্ডত থকা শ্ৰীমুক্ত কল্লানি বাহাদুৰে তাৰ
উপাই কৰিবৰ নিমিত্তে এই দেশাধিপতি গবৰ-
নৰ জেনৰল চেৰ হেনৰি হাৰ্ডিঞ্জলৈ মেই মাহৰ
৭ তাৰিখত চিঠি লিখি দিলে। সেই কথা সিধি
হলে এই দেশৰ মানুহে আন দেশি লোকৰ নি-
চিনা সুম নোহোআকৈ অতি বেগেৰে অহা জো-
আ কৰি অনেক লাভ পাব। ইংলণ্ড আদি কৰি

ইউৰপৰ সকল দেশত এনে ভাপৰ কল লগা বথত
জাই। সেই বথ সমানে জাবৰ নিমিত্তে যোহাৰ
দুডাল আলিত পাতে, তাকে বেলবদ বোলে।
বথৰ ঘিলা সোমাই জাবৰ নিমিত্তে সেই লোহাৰ
ডালত লোৰ থাকে, তাতে একে ঠাৰে জাই।
এনে বথ এক ঘৰিতে ডেৰ কুৰি, দু কুৰি, তিনি
কুৰি মাইল অৰ্থাত্ এইমান ভাবৰ বাট জাব পা-
বে; কোনো কালত ভাঙকৈ অধিকো জাই। ইং-
লণ্ডত ২০৬২ মাইলৰ দিঘল বেলবদ পাতি
আছে; আমেৰিকাতো আছে ঠায়ে ঠায়ে ৩৬৮৮
মাইল। বেলবদত জোআ বথৰ নকচা ভালত লিখা
আছে। পুখম বথত কল থাকে, দুতিয় বথত জুইত
দিবলৈ নাগ মাটি, তাৰ পাচে বস্ত খোআ এখন,

মানুহ থকা দুখান, গক মেৰ চাগ থকা দুখান,
মুঠে সাত খান বথ একে ভাপৰ কলেৰে টানি নি-
য়া হৈছে।

নুজিলণ্ড মাজুলিত ইংৰেজি লোকে জি নগ-
ৰত নিবাস কৰে, তাতে আদিবাসি জাবৰ লোকে
মেই মাহৰ ৮ তাৰিখত বন কৰি ১৫। ২০ মা-
নুহ মাৰিলে।

কটলণ্ড মিস্যনেৰি পাদুৰিৰ বিদ্যালয়ত সিকা
অনেক চাতৰে হিন্দু ধৰম এৰি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম
লোআ হেতুকে ২০ মেইত ২০০০ মান হিন্দু
মানুহে গোট খাই আলচ কৰি, ইংৰেজি বিদ্যা-
ৰে সৈতে হিন্দু ধৰম সিকাৰৰ নিমিত্তে আন এক
বৰ পৰ্হা লালি পাতিবলৈ উপাই কৰিলে।

আমেৰিকাৰ কুইবেক নামেৰে এক নগৰত
২৮ মেই তাৰিখত জুই লাগি ১৫০০ ঘৰ পুৰি-
লে; হানি হল ৮০০০০০০ টকা। আৰু
জুইত দু কুৰি মান মানুহ মৰিল।

এপুল আৰু মেই মাহত জৰ্মানি দেশৰ অনেক
খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহে ৰোমি ধৰম এৰি, জৰ্মান কাথ-
লিক মণ্ডলি নামেৰে এক নতুন খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি
পাতিলে।

৮ জুনত ইংলণ্ডত এক নেজাল ভৰা দেখা হল।
কলিকতাৰ ওচৰে বালি খালৰ ওপৰত জি

নতুন লোহাৰ সঁকো সাজিচে, ১২ জুন তাৰিখত
ভাগি পৰিল। সেই সঁকো ১৬৭ হাত দিঘল।

মাদাগাস্কাৰ মাজুলিৰ বানিএ ইংৰেজি আৰু
ফাফি মানুহক অনেক দুখ দিয়াৰ কাৰনে ইং-
ৰেজি জাহাজ এখন ফাফি জাহাজ দুখান সেনাই
সৈতে গৈ, তামাতাবে নামে এক কোঁঠ থকা নগ-
ৰত চাপি জুখ কৰিলে; দু কুৰি তিনি কুৰি মানুহ
মৰিল, তাতে কোঁঠ সোমাব নোআবাত জাহাজ
হুকি আহিল।

আফ্ৰিকাৰ ভিতৰ আল্জেৰি দেশৰ আৰব মা-
নুহে সৈতে ফাফি সেনাবোৰে বন কৰাত আৰব
লোকে লৰা তিৰোতা গৰুএ সৈতে এটা বৰ সিলৰ
গাঁতত সোমাল। তাতে ফাফিএ সোমাব নোআ-
ৰি সেনাপতিৰ হুকুমেৰে বহু খৰি গাঁতৰ মুখত
চপাই অতি নিৰ্দয়া হৈ ১৮ জুনত জুই লগাই
সকলোকে পুৰি মাৰিলে। পাচ দিনা জুই নুমা-
লত সেনাবোৰে সোমাই ৬০০ মৰা মানুহক পা-
লে। আৰু কোনো কোনো এখা মৰা মানুহকে
পালে।

২০ জুনত টাইটি মাজুলিত আদিবাসি মা-
নুহে সৈতে ফাফি লোকে জুখ কৰি দুইবোৰ অনেক
মানুহ মৰিল। দুই তিনি বছৰ মান সেই বন
হৈছে। তাৰ কাৰন এই; টাইটি লোকে আগ-

ৰে পৰা দেও পুজক আৰু বাইথলৰ নিচিনা হৈছিল; পাচে ইংৰেজি মিসানেৰি পাদুৰি সাহাৰে গৈ ধৰম সিকোআত টাহিটি লোকে দুই আচাৰ এৰি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম ললে। ফাঞ্চি দেশৰ ৰোমি পাদুৰিএ ভাকে দেখি ধৰম ওলোটাৰি ৰোমি ধৰম সিকাৰৰ নিমিত্তে ভাটলৈ গল; কিন্তু পোমাৰে নামেৰে টাহিটিৰ বানি বাদ্‌সাই সেই ৰোমি পাদুৰি ভাতে ধৰম সিকাৰলৈ নি দিলে; সেই নিমিত্তে ফাঞ্চি বজাই তেঁৱে সৈতে বন কৰি বহু মানুহক মাৰিলে; সেম জি থাকিল হাবিত পলাই আছে, পোমাৰে বানিও দেশান্তৰ হল।

খ্ৰীষ্ট য়েট্চ নামেৰে এজন বাপ্টিষ্ট মিসানেৰি পাদুৰি সাহাৰ নৰিয়া হেতুকে ইংলণ্ডলৈ জাঁওতে চুফ সাগৰত ওজলাইত খ্ৰিষ্টৰ আসুইত পৰলোক প্ৰাপ্ত হল। তেঁও বজাল দেশত ৩০ বছৰতকৈ অধিক থাকি ধৰম পুথি এখন বজালি ভাষাৰে ভাঙ্গি লিখিলে, আৰু ধৰম পুথিৰ অন্তৰ ভাগ সম্প্ৰস্তুত আৰু হিন্দুস্থানি ভাষাৰে লিখিলে; ভাত বাজে সংসাৰিক বিদ্যাৰ ১০। ১২ খান পুথি লিখি, এই দেশৰ মানুহক অনেক উপকাৰ কৰিলে।

৪ জুলাইত ডেক্‌চাচ নামেৰে এক দেশ আমেৰিকাৰ মিল দেশবোৰে সৈতে সজ্জা লৈ একে দেশ হল।

৭ জুলাইত বজাল দেশৰ খ্ৰীষ্টাবাকানাথ ঠাকুৰ বাপুএ লণ্ডন নগৰত ইংলণ্ডৰ মহা বানিৰ আগত সাখ্যাত হোআত মহা বানিৰ আৰু ৰামি প্ৰিঞ্চাল্‌বৰ্ডৰ মূৰৰ নক্চা সেই বাপুক দি মজুৰা কৰিলে।

জুলাইৰ ২৩ তাৰিখত ঢাকাত ভূইকঁপ গল; ২৬ তাৰিখত কলিকতা গুআহাটিতো হৈছিল।

২৫ জুলাইত বুজিলগু মানুহে ইংৰেজি সৈতে আকণ্ড জুধ কৰি ডেৰ স মানুহক মাৰিলে।

আগষ্টৰ ৬ তাৰিখত অসম দেশত বৰ ভূইকঁপ হল; নগাঁও গুআহাটিত কেতবোৰ পকি ঘৰ কাট ললে।

১ আগষ্টত ইংলণ্ডৰ ৰাজ মেস ভাগিলত খ্ৰীষ্টীয় মতি বিক্ৰিয়া মহা বানি আৰু তেঁওৰ ভাৰ্মি মহা মহিম প্ৰিঞ্চাল্‌বৰ্ডে লণ্ডন নগৰ এৰি ডৰ্মা-

নি দেশ চাবলৈ গল। সাগৰৰ বাট অস্তু পৰিলত অস্তুঅৰ্প, বন, কোলোন, কোবৰ্গ আদি কৰি অনেক নগৰলৈ গৈ ভাতে সকলো লোকৰ অনেক মান সত্কাৰ পালে।

আগষ্টৰ ১১ দিনত পাটনা নগৰত কইদি মানুহে ভাত বাস্তিৰ কথাত আগ্যা নে মানি হাকিমৰ বিৰোধে উঠি কিল। কিলি কৰিলে; ভাতে চিপাহিএ বন্দুকেৰে গুলিয়াই এটা কইদিক মাৰিলে, পাচে সকলোবোৰ বনবৰ্ত্তি হল।

২৭ আগষ্টত অসম দেশত ভূইকঁপ হল।

গয়াৰ ১৩০০ কাটকিয়া মানুহে একে লগে আলচ কৰি হাকিমদ, বিৰোধে উঠি দাৰোগাক মাৰিলে, আৰু মাজেস্তৰ সাহাবকো মাৰিবলৈ উদ্যত কৰিলে। ডেভিয়া বৰ্কাদ্‌দাজে হিলৈ এৰেলি মৰাতে ১৬ টা কইদি মৰিলে; ভাতেহে বন হল।

চেপ্তেম্বৰৰ প্ৰথম দিনত আইচলগু মাজুলিৰ হেকুল। পৰ্বত কুটি তপত জোলাৰ নদি ওলাল।

ডেম্বাৰ্ক দেশৰ বজাৰ পৰা জ্ৰামপুৰ নগৰ কিনি, ১১ অক্টোবৰত কল্লানি লোকে সেই নগৰৰ অধিকাৰ হৈ মহা বানিৰ নিচান কুলি ধলে।

আয়বলগু নামে ইংলণ্ডৰ পশ্চিম বৰ মাজুলিত এই বছৰে বিলাতি আলুত কিবা ৰোগ হৈ গেলি জোআত সেই দেশৰ মানুহে ভাতৰ দৰে আলুকে খোআ সহজ দেখি এতিয়া বৰ দুৰ্ভিক্ষা হৈছে।

পঞ্জাব অৰ্থাত্‌ বজ্জিতচিহ্নৰ দেশৰ সেনাই আক্ৰমণ কৰি সত্ৰ নদি পাৰ হৈ কল্লানি দেশলৈ অহাত আমাৰ দেশাধিপতি খ্ৰীষ্টীয় গবৰনৰ জেনৰল বাহাদুৰে এই অপৰাধৰ নিমিত্তে সিইতৰ জি গাঁও নগৰ সত্ৰ নদিৰ ইপাৰে থাকে সেইবোৰক দখল কৰিবলৈ ১৩ ডিচেম্বৰত আগ্যা দিলে। আৰু পঞ্জাবি ৫০০০০ সেনাই বন কৰিবৰ নিমিত্তে আহিছে; কল্লানিৰো সেনা ২৫০০০ মান ভাটলৈ গৈছে।

১৮ ডিচেম্বৰ তাৰিখত কিৰোজপুৰ নগৰৰ ওচৰত পঞ্জাবি মানুহে কল্লানিৰ সেনাই সৈতে জুধ আৰম্ভন কৰিলে। ভাতে সিহঁতে পৰাজই হোআত সিহঁতৰ বৰ টোপ ২০ টা কল্লানিৰ লোকে কাৰ্হি নিলে।

ডিচেম্বৰ ২১ আৰু ২২ দিনত কল্লানিৰ সৈন্যে

পঞ্জাবি ৬০ ০০০ সাটি হেজাৰ সেনাই সৈতে
জুখ কৰি, পঞ্জাবি মানুহ বনত পাৰ্গত হোআ হে-
জুকে দুয়ো দলৰ বহু সেনা মৰিল, আৰু অনেক
সাহাবো মৰিল। সেসত কল্লানিৰ লোকে সত্ৰক
বগু ভগুঠৈ পৰাজই কৰি ৭০ বৰ টোপ আদি
কৰি সকলো বনৰ লামগ্ৰি পাই অৱসেস থকা মা-
নুহক সত্ৰক নদিৰ সি পাৰলৈ খেদালে। পাৰ
ইওতে ২০০০ মান মানুহ মৰিল। পঞ্জাবৰ লা-
হোৰ নামে ৰাজ নগৰৰ পৰা কোনো পত্ৰত লি-
খিচে, পঞ্জাবি সেনা ২০০০ ন হেজাৰ মৰিল,
এখা মৰা তিনি হেজাৰ। ফিৰোজপুৰৰ পৰা
পাচে অহা পত্ৰত লিখিচে, পঞ্জাবিৰ মৰা আৰু
কটা মানুহ ২০০০০ কুৰি হেজাৰ হৈচে। কল্লা-
নিৰ লোক ১০০০ এহেজাৰ মৰিল, গুলি লগা
হৈ দু হেজাৰ মান আচে।

সেই মহা বন জিকা হ'লত জয়ধনিৰ নিমিত্তে
স্বীকৃত গবৰ্ণৰ জেনৰল বাহাদুৰে নগৰ সকলত
বৰ টোপ ২১ বাৰ মাৰিবলৈ হুকুম দিলে। ॥

ধৰ্ম্মৰ কথা ৰাজা।

Religious Intelligence.

জামেকা বৰ মাজুলিত এবচৰৰ ভিতৰত ২০০০
আক্ষিকা মানুহে খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰি ইংলণ্ডৰ
বাণ্টিষ্ট মিলানেৰি পাদুৰিবিলাকৰ হতুআই খ্ৰি-
ষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হ'ল।

মান দেশৰ ঠায়ে ঠায়ে মিৰিৰ নিচিনা কাৰেন
নামেৰে এবিধ মানুহ থাকে। সিবিলাকৰ অনে-
কে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম লৈ মান বিলয়া সকলৰ হাতত
বহু দুখ ভাবনা পাইচে। এবচৰৰ ভিতৰত ১৫০০
কাৰেন লোকে বিশ্বাস কৰি বুৰ পোআ হৈ খ্ৰি-
ষ্টিয়ান মণ্ডলিত সোমাল, এই কথা এক সমাচাৰ
পত্ৰত লিখা দেখিচোঁ।

বঙ্গাইৰ ওচৰত থকা আহমেদ নগৰত জোআ
অকোৰৰ মাহত এক জন কবিৰ পদ্বি মহন্ত আ-
দি কৰি ৮ জন মানুহে পাদুৰি সাহেবৰ কথা সুনি
বিশ্বাস কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হ'ল।

খেহ দেশৰ ৰজাৰ কেৰিয় নামেৰে এক মন্ত্ৰি
খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰ পাই ৰজাৰ ঠাইলৈ পঠোআত
ৰজাই ভালকৈ বিচাৰ কৰোআই তাৰ সকলো
কথ্য উত্তম হোআ বুজি আপোনাৰ দেশৰ মানুহে

খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম লবলৈ কোনোএ জেন বাধা ন
কৰে এই আগ্যা দিলে। খেহ দেশত আগৈএ
এই ধৰ্ম্ম আচৰিবলৈ নিদেখ হৈছিলে। ॥

হেকলা পৰ্বতৰ তপত জোল ওলোআৰ কথা।

Eruption of Mount Hecla.

আইচলণ্ড নামে উত্তৰ সাগৰৰ এক মাজুলিত
হেকলা নামেৰে এটা পৰ্বত আচে। তিনি চাৰি
কুৰি বছৰৰ সুৰত সেই পৰ্বতৰ জুই আৰু ভাপে-
ৰে পমি জোআ বস্তু ওলাই, টিঙ্গৰ পৰা নৈৰ
নিচিনাকৈ বৈ জাই। ১৭৭২ ইংসকৰ পৰা ৭৩
বচৰ জুই ওলোআ নাই, কিন্তু জোআ বছৰৰ
১ চেপ্তেম্বৰত বৰ ভুইকপ আৰু ভূমিৰ গাজনি
হ'ল। পাচ দিনা অতি ভয়ঙ্কৰ গৰ্জনেৰে সৈতে
পৰ্বতত দুই বাট ফুটিল; তাৰ পৰা লাৰা অৰ্থাত্ত
সেই তপত জোল ওলাই দুয়ো সুঁতি সাগৰলৈ
বৈ গ'ল। সেই সুঁতিএ হাবিৰ মাজে দি বৈ গাঁৱৰ
পোনে ন গ'ল দেখি, ভাত থকা মানুহ আপনত ন
পৰিল। কিন্তু বৈ জোআ তপত জোল জি নদিৰ
সাগৰৰ পানিত পৰিল, তাতে থকা মাচ সকলো
ভাপেৰে মৰিল। সেই পৰ্বতৰ পৰা বহু চাই
ওলাই ইংলণ্ডৰ কাসৰত অৰ্কনি নামে এক মাজু-
লিত উৰি আহি পৰিল।

হেকলা পৰ্বত ৩০০০ তিনি হেজাৰ হাত
ওখ। তাৰ দাঁতিতে উভলি থকা ভূমুকবোৰ
আচে; তলৰ জুইৰে পানি তপত হৈ উভলি
থাকে। ওপৰ নকচাতো সেই ভূমুক লিখা আছে,
তাতে কোনোবা মানুহে ই সি লিখাইচে। কো-
নো কালত সেই ভূমুকবোৰে ৫০। ৬০ হাত
ওখকৈ পানি সিঁচি দিএ। ॥

বজাৰ মৈদাম খন।

Tombs of the Anom Kings.

পূৰ্বে পৰা কোনো আহম বজা স্বৰ্গি হলে সেই বজাই জি জি বাচনত খাই, আৰু জি জি দুবা বস্ত্ৰ লই, আৰু লিগিৰা লিগিৰি, জহৰা জহ-
ৰি, আৰু কেভিয়াৰা হাতি যোৰা, এই সকলো
তাৰ পৰ বজাই মৈদাম বান্ধি তাৰ ভিতৰত সুমাই
দিএ। এই ক্ৰমে বস্ত্ৰ থই; বজা খোআ খোটা-
লিৰ ওপৰে সাত খলপিয়া সোনাৰ বটৈ দিয়া
চন্দৰ ভাপ; মাটিত সোনাৰ দাপোন মৰা চাল
পিৰা; পিৰাৰ চাৰিও চুকে সোনেৰে বন্ধোআ
চাৰি খুঁটি, তাতে আঁঠুআ দিএ; পিৰাৰ ওপৰত
ৰূপৰ পাটি; সোন বাখৰৰ বন কৰা গাক, তাতে
ৰাজ অলঙ্কাৰে সৈতে বজা সুমাই থই। পিৰাৰ
কোমতে সোনত হিৰা বাখৰ পতা এনে ফাঁকেৰে
হেজদাজ; কঁকালৰ ওপৰ মাটিতে চাৰি পাঁচ
খান সব,ই, তাৰে এখন ৰূপৰ সবাইত সোনাৰ
বটা, তাৰ ভিতৰে সোনত হিৰা বাখৰ পতা চুন
খোআ টেমি আৰু সোনাৰ যঁপাত খোআ টেমা,
সোনাৰ ভাবেৰে কটাৰি আৰু ৰূপৰ ভামোল;
এখন সবাইত সোনাৰ ভোগ জৰা, এখনত অল-
ঙ্কাৰ, এই দৰে সোনাৰ মাইহাজ আদি কৰি ৰূপৰ
ভোগ জৰা পৰ্জন্তে থই, আৰু সোন ৰূপৰ পেৰাও
থই। ভৰি পথানৰ কালে সোনেৰে বস্ত্ৰ ধুঁআ
খোআ, তাৰ ওপৰত ৰূপৰ লাকৰ মৰা চিলিম,
সোন ৰূপৰ বন কৰা নলি থই, আৰু লিগিৰা
এটাই সোনাৰ মুঠি বস্ত্ৰ চোঁঅৰেৰে বিচে। এই
দৰে অন্য অন্য চাইভো বস্ত্ৰ মানুহ ইত্যাদি থই।
কিন্তু বজা ভকভিয়া হবৰে পৰা জিয়া জন্তু নি
দিয়া হল। তথাপি কনু সিংহ বজাৰ মৈদামত
মূৰ চাইটা, পুৰুষ সিংহৰ মৈদামত মহোটা বা-
বেটা ওলাইচে বুলি মানুহে কই।

সেই মৈদাম বাখৰলৈ মানুহ দি খোআ নকুৰ
আছিলে; এই হেতুকে কোনো লোকে মৈদাম
খানি বস্ত্ৰ লুট কৰিব নোআৰিছিল। আৰু ভুত,
পিসাচ, আহম ডাইনি, আৰু বজাবিলমকা খা-
কে বুলি, খানিবলৈ সাহ নে পাই। গবৰ্গয়া বুৰা
বজাৰ মৈদামটো মাধোন মটকে আগৈএ খা-
নিলে। কিন্তু মোং নং ১৭৬৬, ইং নং

১৮৪৪ত চবাই বেণ্ড পুখমে লখ্মি সিংহ
বজাৰ মৈদাম চুবকৈ নক কুৰিয়া বৰাৰ পুতকে
খানি বস্ত্ৰ উলিয়াই নিলে। ইয়াকে দেখি ভুত
পিসাচ নাই বুলি বুজি সকলো মানুহৰ ভই গুচি,
চলিচ পঞ্চাশ ইমান মানুহ গোট খাই অন্য বজা-
ৰো মৈদাম খানিবলৈ ধৰিলে। সেসতে জি দুটা
মান মৈদাম ন খনাকৈ আছিল, সেই মৈদাম
বাখৰ নোআৰাত অঙ্গি গন্ধালৈ নিও বুলি স্ত্রীস্ত্রী
পুৰন্দৰ সিংহ বজাই এতিয়া খনাইচে।

এনা মৈদামৰ লেখ।

১। লখ্মি সিংহ বজাৰ পকি মৈদাম খানি-
লে। তাতে অনেক বস্ত্ৰ ওলাল; জি মানুহে খা-
নিলে তাক কাটকত দিলে।

২। ডেকা গবৰ্গয়া বজাৰ মৈদাম। তাক ১৪৭৪
নংকত বান্ধিছিল; চ খোঁটালি ঘৰ; খানিলেতে
অনেক সোন ৰূপৰ বাচন অলঙ্কাৰ পালে বুলি
কই, আৰু মৈদামৰ ভিতৰত চায়ে চায়ে অনেক
হাৰ ওলাল।

৩। পুৰুষ সিংহ বজাৰ পকি মৈদাম। তাক
১৬৭৩ নংকত বস্ত্ৰ হৈছিল।

৪। লিৰ সিংহ বজাৰ পকি মৈদাম। তাক
১৬৬৬ নংকত বান্ধিলে।

৫। বৰ বজা অৰ্থাত আই কঁঅৰিৰ মৈদাম।
তাতে সোনাৰ চুলিচেজ, হিৰা পতা ফোট, তিনি
সাৰি বাখৰ ডালিয়া, হিৰা পতা বেধা আদি
কৰি অনেক দুবা খানি পালে।

৬। গোবিনাথ সিংহৰ মৈদাম। সেয়ে আ-
নতকৈ নক।

৭। কমলেশ্বৰ সিংহৰ মৈদাম।

৮। বাজেশ্বৰ সিংহৰ মৈদাম। লখ্মি সিংহ
আৰু বাজেশ্বৰ সিংহৰ মৈদামত বস্ত্ৰ আটাইত-
কৈ সবহ, ইয়াকে মানুহে কই।

৯। কদুসিংহ বজাৰ পকি মৈদাম। তাতে
অনেক বস্ত্ৰ আৰু সোন ৰূপৰ পেৰা গোটা চাবেক
আছিল বুলি কই।

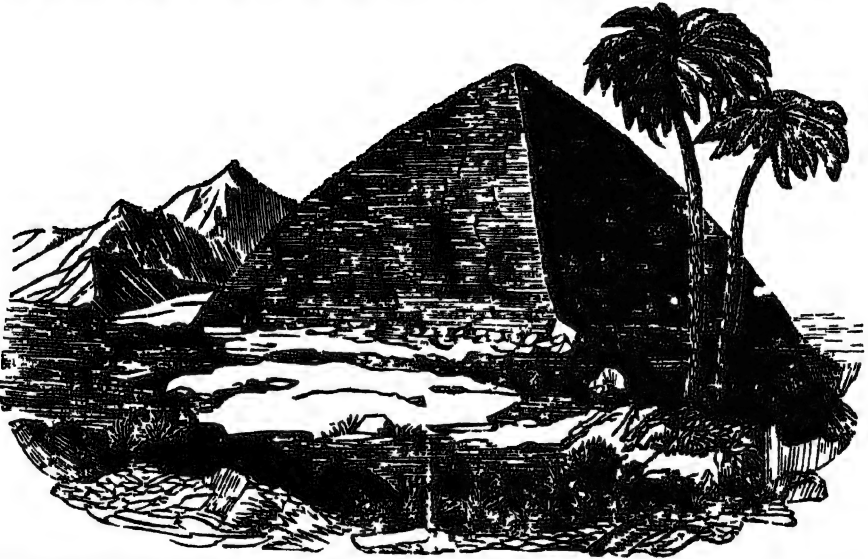
১০। খোৰা বজাৰ মৈদাম।

১১। এক দিহিজিয়া বজাৰ মৈদাম জাৰ নাম
নে জানে, তাক চুবকৈ খানি পুখমতে সোমালত
বালি মাটি থহি চাইটা মানুহৰ গাত পৰিল।

বাজত থকা মানুহে দুটা টানি উলিয়ালে, দুটা সিরসাগৰ, চাৰিজন, জাঁজি, এই সকলতো মৈদাম ভাতে মৰিল। পাচে বজাৰ মানুহে খানোতে খানি, কোনো কোনো লোকে দন্দ কৰি কিল। মাটি আকণ্ড থহি, এক দোঅনিয়া মানুহ পোত কিলি কৰি এধা মৰা হৈ আছে। সিরসাগৰত গৈছিল, লগৰ মানুহে উলিয়াই আনিলে। অৰ্জুন বুৰা গোহাঁইৰ মৈদাম খানি ফুটিলত মা-

১২। গদাধৰ বজাৰ মৈদাম অতি ভাঙ্গৰ দে-
খি চুবকৈ খনা মানুহে ভিতৰ সোমাব নোআৰি-
লে। পাচে বজাৰ এস মান মানুহে দু মাহ খা-
নি খানি মৈদাম ফুটাইচে। তিনি কুৰি হাত মান
ওখ হৈচে। জিৰিলাকে আপোনাৰ ধনত মন সন্তোষ নহৈ
মৈদামৰ বা অন্য মানুহৰ ধনত লোভ কৰি নিএ,
সিৰিলাকৰ সেই ধনৰ পৰা লাভ নহই, কিন্তু
অধৰমহে হৰ।

১৩। পুতাপ সিংহ বজাৰ মৈদাম। চাহাৰ
বাৰিতে আছে; বজাই খনাইচে। আগৰ কালত মিচৰ দেশত বজা সকলৰ এনে
পকি মৈদাম বন্ধা দস্তৰ আছিল। সেই মৈদাম
তিনি হেজাৰ বছৰতকৈ অধিক হৈচে, তথাপি
এতিয়ালৈকে নষ্ট নো হোআটেক সেই দেশতে
আছে। তাৰ এটাৰ নক্চা তলত লিখা আছে ॥

কানিৰ বিবৰণ।

Evils of Opium.

অতি মন্দ বস্তু কানি,
জি খাই বৰ অগিয়ানি,
সঞ্চিত বস্তু হই তাৰ হানি,
মুখে কই কটু বানি।

সকল লোকে থাকে জানি,
কানি খাই মন্দ প্ৰানি;
সি নহই সৎসাৰত গিয়ানি,
কথাই তাৰ অপ্ৰমানি।

বুধ বাৰ ইং সন ১৮৪৫ ৰ ২৪ ডিচেম্বৰত
বেলি চাৰি ঘৰি বজাৰ সময়ত এক জন লোকে
সিরসাগৰৰ গিয়ানৰ সভাত নিবেদন কৰি কলে
বোলে, কানি খালে ভাল নহই, কিয়নো তাক
খালে একো লাভ নাই, কেৱল মানুহ নষ্ট হই মা-
খোন, এই নিমিত্তে সেই কথাৰ বাহ বিচাৰ হবলৈ
সভাপতি প্ৰমুখ্যাত সভাৰ সকলো মানুহৰ আগত
বিনই ৰূপে নিবেদন কৰি জনালে।

পিচে সেই কথাতে সভাৰ প্ৰধান লোক এই
দেদি আক বিদেদি জি জি মানুহ সভাত আচি-
লে, সকলোএ বাদ বিচাৰ কৰি কৰি দেখিলে,

আৰু কলে বোলে, কানি খালে ভাল ন হই, এই কথা সকলোএ গ্ৰাহ্য কৰিলে; আৰু কানি খালে তাৰ অপকাৰৰ জি জি ফল ধৰে, তাকো সকল মানুহে পৰি জানিবলৈ ইয়াতে লিখি জনাইচে।

জদি কোনো বৰ ভদ্ৰ লোকৰ ঘৰত বহুত সন্মতি থাকে আৰু সোনে ধনে বৰ চহকি হই, পিচে সি কানি খাবলৈ সিকিলে, আৰু লাহে লাহে অলপকৈ নিভৌ নিভৌ খাই পিচে সহজ হলে, তেতিয়া তাৰ সেই ধন থাকে মানে, নিৰ্ভই মনে-ৰে অতি মন দি খাই, আৰু আন আন জি কানিয়া মানুহ আহে তাকো খুআই; এই ৰূপে খাওতে খাওতে কিছুমান বচৰৰ সুৰত তাৰ জি জি সোন ধন আছিলে, সেই আটাই কানি খাওঁতে ধুকাল, আৰু আন জি জি কানি কাপৰ লোটা বাটি কাঁহ পিতলৰ পাত্ৰ তাকো কানিৰ লগতে বেচি বেচি খালে; পিচে সেই কানিৰ গুনতে থাকি সি একো বন কৰিব নোআৰা হ'ল, কিয়নো একো সক্তি নাই নিৰ্বালি হ'ল, আৰু সৰপা হৈ বেলিলৈকে সুবৰ মন মাখোন; পিচে তাৰ ঘৰৰ গৰু মহ আন আন জি সন্মতি আছিলে সেই সকলো কানিৰ লগতে নষ্ট হ'ল, আৰু নিচইকৈ সি দুখিয়া হ'ল।

পিচে তাৰ লৰা ভিৰোতা জি জি পৰিয়াল থাকে, সিহঁতে সৈতে সদাই দন্দকৈ থাকে, আৰু খোআ বোআ বেলিত একো সুখ নাই, আৰু তাৰ ওচৰ চুবুৰিয়া চিনাকি মিতিববিলাকেও তাক মৰম ন কৰে, সেই নিমিত্তে কভো কানি পাবৰ উপাই নাই দেখি, আপোন ঘৰ বাৰি এৰি দেসে দেসে গাঁৱে গাঁৱে ফুৰি থাকে; আৰু সেই কানিয়া মানুহৰ আই বুপাই ভাই বন্ধু ইষ্ট কুটুম কালেকো একেৰিও মৰম নে লাগে; তাৰ গুন এই, জদি তাৰ মিতিবৰ ঘৰত কিবা ভাল বস্তু দেখে তেন্তে সেই বস্তু লবলৈ সি বৰ চল চাই ফুৰে, কানি বা ৰূপ বা সোন বা আন আন জি বস্তু দেখে, তাকে চুবলৈ আহে, পিচে আন চাইত বেচি কানি খাই, আৰু সি কেতিয়াও সঁচা কথা ন কই, এই ৰূপে কানিয়া মানুহে কানি খাবলৈ নে পালে সদাই চুব কৰি ফুৰে; কিন্তু কেতিয়াবা খৰিবলৈ পালে ৰাজ সোধলৈ ধৰি নিএ, তাতে

তাৰ আটাই চিনাকি মিতিববোৰৰ আগতে বৰ লাজ পাই, আৰু সোধতো দুসি হই তেতিয়া ৰাজ আগ্যানুসাৰে তাক কাটকত দি থই; তাতে কানি খাবলৈ নে পাই অভিসই দুখ ক্লেস পাই, জাভনা ভুঞ্জি সবিল অতি খিন হৈ, কি জানি কিছুমান দিন থাকি তাতে মৰি জাই।

পিচে হে ভাইবিলাক, এই প্ৰিথিৰিত জিয়াই থাকোঁতে অনেক অকৰম কৰি কৰি হেলাতে দিন খেদাই পিচত ইহুৰৰ চাইত পাপি হই, অনন্ত নৰকত পৰি থাকে গৈ।

আৰু আমি এতিয়া দেখিচোঁ, কানিৰ গুন কিমান হই, আৰু আন আন চাইত কোনো কোনো কানিয়াই আপোনাৰ লৰাকো কানিৰ নিমিত্তে এৰি দিএ, আৰু কই বোলে, মই পালিব নোআবোঁ। হে পুয় মানুহবিলাক দেখা, এনে মন্দ বস্তু কানি; জি আপোনাৰ পেটৰ লৰা তালৈকো একেৰিও মৰম নাই; সৎসাৰিকত সকলো মৰম প্ৰিতি চেনেহ আৰু পৰকালত উদ্ধাৰ দিওতা জি ধৰম জেন বস্তু, এই আটাইৰে মোহ পৰিত্যাগ কৰি অকল কানিত মাখোন মন দি থাকে।

আৰু সুনিচোঁ, মোকাম নগাঁৱত এজন কানিয়াই তাৰ আপোনাৰ পেটৰ লৰা এটা আনি পা-দুৰি সাহাবৰ আগত ভালেমান কাকুতি কৰি কলে, বোলে সাহাব এই মোৰ লৰাক আপোনাক দিও, আপুনিএ বাখোক, কিয়নো মই ইয়াক প্ৰতিপাল কৰিব নোআবোঁ, আৰু মই দুখিয়া মানুহ, আৰু গাও কানিয়া, কানি মিলাবৰ উপাই নাই, ইয়াক মই কেনেকৈ পুহিম, আৰু তাৰ কাৰনে মই কানি বিচাৰি কোনো ফালে জাবও নোআবোঁ, আৰু জদি কোনো গৰাকিএ কানি দিম বুলি বন কৰিবলৈ মাতে তালৈকো জাব নোআবোঁ; এই লৰাই মোৰ প্ৰানৰ সত্ত্ব হ'ল। হে বন্ধু লোক দেখা, সেই কানিয়া মানুহৰ কথা; হাই হাই, পৰম ইহুৰে সৃষ্টি এই প্ৰিথিৰি ভিতৰত মানুহতকৈ কোন স্বেষ্ট আছে? তেনেকুআ জিয়াই থাকিলে প্ৰিথি-বিৰ এজন মানুহ হৈ থাকে, ভাৱৰ হলে বুধি হই, বুধি হলে গিয়ান হই, গিয়ান হলে ইহুৰত ভক্তি হই, পিচে পৰকালত অনন্ত সুখৰ চাই পাই, এনে মানুহ; এই সৎসাৰত মানুহতকৈ আৰু ধন নাই।

ইও পোনে দেখা, তাৰ আপোনাৰ পেটৰ পৰা ওপজা লৰা, তথাপি একেৰিও মৰম নহল; কিয়নো জি কানি তাক সি ডাঙ্গৰ বন্ধু পাতিচে, আৰু জি তাৰ সন্তান তাক সৰু পাতিচে; আৰু তাৰ পৰা একো গুন নে পাম বুলি, তাৰ মনত ভাবিছিল।

পাচে সেই লৰাক মৰম লাগি আগলৈ ভাল হব জেন বুলি, সাহাৰে ৰাখিলে; আৰু জি মিল্য-নেৰি ইচ্ছুল ভাতে সাহাৰে দাঙ্গা কৰি তাক নি-কিবলৈ দিলে।

আৰু বাপেকে কানি খোআ গুনতে থাকি, সেই লৰাও অতি নিচলা হৈ যেন যেন নৰিয়া পৰে; আৰু মৰিব নে জিব তাৰ একো ঠিকনা নাই; এতিয়া হলে ইচ্ছুলতে আছে। এই নিমিত্তে দেখিচোঁ, কানিৰ গুন এই, তাৰ আগলৈ সন্তান বাহিৰলৈকো আসা নাই, আৰু জি দুই এক জন থাকে, সিও বাপেক মাকক দেখি সেই সহজেৰে লদাই থাকে, ভাল হবৰ উপাই নাই, কেৱল বজ্জহ নাগ হোআ বুধি মাখোন।

আৰু কেতবোৰ কানিয়া মানুহে তাৰ লৰাক কেনেকৈ কানিয়া কৰে, তাক মই একেৰিমান কঁও, বুজা, তাৰ জদি সৰু কেচুআ লৰা থাকে, তেন্তে বাপেক মাক দুয়ো বন কৰিবলৈ জাঁওতে, সেই লৰাক একেৰিমান কানি খুআই সুআই থৈ জাই গৈ; আৰু সেই লৰাৰ গাত ৰাগি ধৰি মৰাৰ নিচিনা হৈ সুই থাকে; পিচে সেই বাপেক মাক আহি লৰাৰ ৰাগি নৌ এৰোঁতে বনৰ পৰা আহি পাইহি, এই তাৰ লাভ। এই ক্ৰমেৰে খুআই খুআই ডাঙ্গৰলৈকে সহজ হই, তেতিয়া তাৰ না-ৰি ওপজাৰে কানিয়া হই, আৰু কেতিয়াও এৰোঁ বুলি মন ন কৰে, কি জানি মৰিম বা, এনেকৈ মনেৰে গুনি খাই থাকে।

কিন্তু হে প্ৰিয় মানুহবিলাক দেখা, তাৰ জি বা-পেক মাক সিঁহতে আপুনি জানিচে, কানি বেয়া বন্ধু বুলি, আৰু তাৰ পৰা একো লাভ নাই, চহকি লোকে খালেও সি বৰ দুখিয়া হই, আৰু দুখি-য়া লোকে খালেও সি বৰ চোৰ আৰু ডকাইত হই, কানি খোআত লাভ একেৰিও নাই কেৱল লৰিল সুখাই হত হই, সেমত অতি দুখেৰে প্ৰান মৰে, আৰু নৰকিও হই। এই সকল গুন কানিৰ

পৰা হই বুলি প্ৰাই সকলোএ জানে, তথাপি অগিয়ানিৰ মত হৈ কানি খাবলৈকো নেৰে, আৰু তাৰ লৰা চোআলিকো সিকাই; এই দৰে জি দে-মতে কানিয়া লৰহ সেই দেশতে মিচা, অনিয়াই, তাৰি খোআ, অধৰম লদাই বাহিঁ গৈচে, কিন্তু ধৰম হলে একেৰিও নাই।

অতি প্ৰিয় বন্ধু লোক সুন্য কৰ্ন ভৰি,
মই নিবেদন কৰোঁ ক্ৰিষ্টাঞ্জলি কৰি,
কানি, ডাঙ্গ, কটিকা, এই সকলো নষ্ট,
তাক জি জি লোকে খাই অতি পাই কষ্ট।

অল্প অল্প কৰি খাই নু গুনে মনত,
পিচে হাত লগাই তাৰ লক্ষিত ধনত,
একো লাভ নে পাই, তাৰ ৰাগি থাকে ধৰি,
বন বাৰি ন কৰি কেৱল থাকে পৰি।

এই ৰূপে খাঁওতে খাঁওতে ধনৰ পৰে ওৰ,
একো উপাই নে পাই পিচে হই মাখোন চোৰ,
অনেক অমৰ্জতা কৰি লৈ জাই ধৰি,
অতি দুখে থাকে পিচে কইদত পৰি।

কিচু দিন থাকে তাতে অতি দুখ পাই,
অনেক জাতনা খাই প্ৰানে মৰি জাই,
পৰকালে গতি তাৰ কি হব বিলাই,
অনন্ত নৰকে পৰি কৰে হাই হাই।

কানি আদি ৰাগি বন্ধ খালে এই গুন,
সমস্ত সৎসাৰৰ প্ৰানি মন দি সুন,
জানি জন্তু এৰা অতি মন্দ কানি,
ইহৰ আগ্যা নিৰে ধৰা, এই প্ৰিয় বানি।

প্ৰিথিৰিত গিয়ানি হবা, পাবা সন্তৰ লজ,
প্ৰেমে প্ৰভুৰ গিত গোআ মনে কৰা বজ,
মৰনতো নাই ভই জানিবা নিচই,
অনন্ত ঐহজ সুখ পাবা বৰ্গে জাই।

THE OBITUARY,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোআ! নোং নিবসাগৰ, কেবোআৰি ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক। ২ নম্বৰ।

VOL. I. SIBSAGOR, ASAM, FEBRUARY, 1846. NO. 2.

অনেক দেশৰ সংসাৰিক সন্বাদ।

General Intelligence.

হিন্দুস্থানৰ।

আসাম কল্লানিএ এবচৰৰ ভিত্তৰত ১২৪০০০
পণ্ডু অৰ্থাত ১৭০০০ সেৰ চাহ আৰ্জিচে।
ইংলণ্ডলৈ নিলে সেৰে ২ টকাকৈ দৰ পাই মুঠে
প্ৰায়ে ২ লাখ টকা পাব।

কলিকতাৰ ওচৰত থকা বাবেকপুৰৰ পহ
গৰৰ পৰা ১০ জানোআৰিত এটা বাঘ মুকলি
হৈ ওলাই গোটা চাৰেক গৰ মাৰিলে। পাচে
বল কৰি বাগ্ৰিৰ নোআৰাত এটা বাৰি চোআই
তাক গুলিয়াই মাৰিলে।

আয়বলগু দেশত দুৰ্ভিক্ষাৰ কাৰনে সেই দেশি
লোকৰ উপকাৰলৈ দান দিবৰ নিমিত্তে কলি-
কতাত থকা সাহাৰ লোক আদি কৰি অনেক
মানুহে চান্দা কৰি ৩০০০০ ত্ৰিচ হেজাৰ ৰূপ
পঠাই দিবলৈ পালে।

জোআ ডিচেম্বৰ ১৮ দিনত মুদ্ৰিক নামে
এক ঠাইত, আৰু ২১, ২২ দিনত কিৰোজচহৰত
পঞ্জাবি লোকক সুখত পৰাজই কৰোঁতে কল্লা-
নিৰ সেনা মৰা আৰু খুন হোআৰ লেখ এই।
মুদ্ৰিকৰ জুখত মৰা ২১৪, খুন হোআ ৬৫৭;
কিৰোজচহৰত মৰা ৬২৪, খুন হোআ ১৭২১।
পঞ্জাবিৰ বৰ টোপ ১১ টা আমাৰ মানুহে পা-
লে; হিলৈৰ ধাৰ ১৫০০০ ডেৰ লাখ সেৰ।

লুধিয়ানা নগৰৰ ওচৰতে ২০০০০ কুৰি হে-
জাৰ মান পঞ্জাবি সেনাই সত্ৰু নদি পাব হো-
আ নুনি কল্লানিৰ এক সেনাপতি চেৰ হেৰি আৰু

৬০০০ চ হেজাৰ সেনাই সৈতে সেই নগৰৰ কা-
ললৈ গল। বাটত জাঁওতে পঞ্জাবিএ নিৰাবন
কৰিবলৈ ২১ জানোআৰিত বৰ টোপ পাতি জুখ
কৰিবলৈ ধৰিলে; প্ৰধান জুখ ন হ'ল, তথাপি
কল্লানিৰ মৰা আৰু খুন হোআ দুস ডেৰ স মান
মানুহ হৈছিল বুলি এক পত্ৰত লিখিচে।

পাচে ২৮ জানোআৰি ভাৰিখত কল্লানিৰ সে-
নাপতি মেজৰ জেনৰল চেৰ হেৰি আৰু সাহাৰে
১২০০০ সেনাই সৈতে পঞ্জাবি ২৪০০০
সেনাক জুখ কৰি, সিহঁতৰ ৬০ বৰ টোপ আদি
কৰি বনৰ সামগ্ৰী সকলোকে নিলে, আৰু সত্ৰু-
কে সত্ৰুৰ সিপাৰলৈ খেদালে। পঞ্জাবি মানুহ
অনেক মৰিল। কল্লানিৰ মৰা খুন হোআ ৪০০
চাৰি স মাথোন হৈছিল।

অন্য অন্য দেশৰ কথা।

৮ ডিচেম্বৰ তাক লণ্ডন নগৰৰ পৰা আহি
৩২ দিনত কলিকতা পালেহি।

লেণ্ডেনন্ত উআঘৰ্ন নামে এজন সাহাৰে ইং-
লণ্ডৰ নিমিত্তে বম্বাইৰ পৰা এক ডাক লৈ ফ্ৰাঙ্কৰ
বাটে দি ন গৈ জৰ্মানি দেশে দি নকৈ বাট লৈ,
২২ ১১ দিনৰ সুৰত ৩১ অক্টোবৰ ভাৰিখত লণ্ডন
নগৰ পালেগৈ। ফ্ৰাঙ্কে দি জোআ তাকে ৩ নৱে-
ম্বৰত পালেগৈ।

ইংলণ্ড দেশত কলৰ বৰ্ধ জাৰৰ নিমিত্তে এক
নতুন ৰেলৱে পাতিবলৈ মাটি খানোঁতে সিহঁত
এটা স খোআ পেৰা পালে। পাচে মেলি চাই
চাকনিৰ ভিত্তৰ কালে কোনো লিখা আখৰ দেখি-
লে। তাকে পহিলত জানিলে, উলিয়ম কক্ৰবৰ

বজাৰ গদুনা নায়েখে জি জিএক ১০৮৫ সঁকত
মিডু হৈছিল, সেই মৰা স তেঁওবেই। আক
ওচৰতে তেঁওৰ স্বামিৰ স থোআ পেৰাও পালে;
তেঁও ১০৮৮ সঁকত মিডু হল। এতিয়া ৭৫৮
বচৰ হৈছে; তথাপি হাব মাটিত লিন ন গল।
ভাব ওচৰত আন আন স থোআ সিলৰ পেৰা
কেইবাটাও পালে।

ইংলণ্ড ইটা সজা এটা কুমাৰে ৬ নৱেম্বৰত
ফটিকা খাই অচেতন হৈ বাতি ঘৰলৈ জাঁওতে
বৰ্মিংহেম বেল্‌বদ পাৰ হবলৈ খবাত কল লগা
এখন বথ ভাব ওপৰে গৈ এটা চৈজ কাটি, হাতো
ভাগি, মূৰ আক গা ভোখৰ জোল কৰাত একে
খেনতে প্ৰান গল।

ইংলণ্ড দেশত নাগ মাটি খনা অনেক বৰ
গাঁত আছে। জি এবিধ বায়ুত জুই লাগি কাঠ
নো হোআকৈ খাবৰ দৰে বৰকৈপোবে, এনে বায়ু
সেই গাঁতবিলাকত থাকি, কোনো কালে জুই লা-
গিলে ভাত কাম কৰা মানুহক মাৰে। ৫ নৱেম্বৰ
তাৰিখত হেডক নামে এখন গাৱত এনে গাঁতত
১১ মানুহ কাম কৰিবলৈ সোমালত একে বেলি
বায়ুত জুই লাগিল; ৯ জন ভাতে মৰিল, সি
সকলো এখা পোৱা হল, এটা মাখোন জিবলৈ
আসা আছে।

আলজেবি দেশৰ আৰবে সৈতে ফুফি সেনা-
পতিএ ২৭ অক্টোবৰ তাৰিখত জুখ কৰি ৩০০
আৰব মানুহক মাৰিলে। পাচেও বনত বহু মানু-
হক মাৰিলে, আক জিবিলাকে দুটা বৰ গাঁতৰ
ভিতৰত পলাই আছিলে, ভাব মুখত খৰি চপাই
সেইবোৰকো মাৰিলে।

মাদাগাস্কাৰ উপদিপৰ লোকে সৈতে বন কৰি-
বলৈ ফুফি বজাই ৫ খান জাহাজ ৮০০০ আঠ
হেজাৰ মান সেনাই সৈতে ভাটল পাঁচিবলৈ
উপাই কৰিছে।

শ্ৰী দ্বাৰকানাথ ঠাকুৰ বাবুএ ইংলণ্ডৰ পৰা
পাৰি নামে ফুফি ৰাজ নগৰলৈ জাৰ কালি গৈ
মাহ চাৰেক ভাতে থাকিব, ইয়াকে কোনো এক
পত্ৰত লিখিছে।

ইংবেজি জাহাজৰ এক কাপ্তান সাহাৰে খেহ
দেশৰ, দু জন ডেকা মানুহ লণ্ডন নগৰলৈ নিলত

খনিকৰে দুইবো মূৰ্তিৰ নক্চা লিখিলে। এটাৰ
নক্চা ভালত লিখা আছে; চেলা বন্ধা হুলি বৰ
দিঘল, হাতত টুপি লৈছে।

লণ্ডন নগৰত অক্টোবৰ মাহৰ সেন ৭ দিনৰ
ভিতৰত নানা ৰোগেৰে মৰা মানুহৰ লেখ ২৪৮।
ইটালি দেশৰ চায়ে চায়ে বেল্‌বদ অৰ্থাত কলৰ

বহু জোআ আলি পাতিবলৈ ধৰিচে। কিন্তু ইটা-
লিৰ জি ভাগৰ ওপৰত পাপা অৰ্থাত কমিয়া ধৰ-
মৰ গুৰু বজাই অধিকাৰ হৈচে, তাৰ ভিতৰত
পাতিবলৈ পাপাই নিসেধ কৰিচে।

ইটালি দেশৰ বিচুৰিচ পৰ্বতৰ পৰা বহু ধূঁআ
আৰু চাই এতিয়া ওলাইচে; ইয়াকে দেখি তাৰ
ওচৰত থকা মানুহে বোলে, আৰু কিছু দিন হলে
তপত জ্বোলাৰ নদী ওলাব।

ডুমাৰ লমুদুৰ মিডিলিন নামে এখন মাজু-
লিত ১৫ অক্টোবৰত ভূইকঁপ গল, তাতে অনেক
পকি ঘৰ ভাগিল।

নুৱৰ্কনগৰত থকা মানুহ লেখি ৩.৬৬.০০০
মানুহ পোআ হৈচে।

দখিন আমেৰিকাৰ ব্ৰাজিল দেশত বহু মূল্য
হিৰা থকা এক গাঁও পালে। তাতে কোনো দিনত
৬০০০০ সাঠি হেজাৰ, কোনো দিনত এক লাখ
ৰূপৰ দাম হিৰা পোআ মুনিচোঁ।

মান দেশৰ বজাই আপোনাৰ বাজাৰ লোকক
কটিকা খাবলৈ নিসেধ আগ্যা কৰি, জি কোনো
লোকে তাক বেচে, সেইবোৰক জৰিমনা কৰি
ফাটকত দিবলৈ আগ্যা কৰিলে।

বৰ্নিও উপদ্বিপত নাৱেৰে গৈ জাহাজক লুট
কৰা অনেক ডকাইত আছে। সেই ডকাইতক
জুখ কৰি ধৰিবলৈ ইংৰেজি জাহাজ দুখন সে-
নাই সৈতে গৈচে। ৮ আগষ্টৰ তাৰিখত সিহঁতৰ
এটা কৌঠ লৈ, গাঁও পুৰি ২০ বৰ টোপ নিলে।
পাচে ১১ আগষ্টত মালুমা নৈত জি আন বৰ
কৌঠত চেৰিক অম্মান নামে সিহঁতৰ মালিক
১০০০ বনুআ সৈতে থাকিলে, সেই কৌঠত জুখ
কৰি অনেক মাৰিলে, সিহঁতৰ বৰ নাও ৩০ ত্ৰিচ
খান পুৰিলে, ৩৩ বৰ টোপো নিলে।

নুহলগু উপদ্বিপৰ দখিন কালে বাচনামে সা-
গৰৰ এটা সুঁতিত থকা কিছু মাজুলিত কাটৰাকি
নামেৰে এখন জাহাজ লাগি ভাগিল। ভগাৰ
কাৰন এই, জাহাজৰ কাপ্তানে কিমান বাট পা-
লেহি, ইয়াৰ গননা কৰোঁতে কোনো ভুল কৰি;
বামৰ ওচৰ পালতো বামৰ পৰা ৬০ মাইলৰ
জোঁতৰ হোআ বুজি একে বেলিএই মাটিত থুন্দা
খাই লাগিলহি। নুহলগুত নিবাস কৰিবলৈ লৰা

তিবোতাই সৈতে জোআ অনেক মানুহ সেই জা-
হাজত আছিল; মুঠে ৪২৩, সিবিলাকৰ ৪১৪
মৰিল, ৯ টা মাখোন বাম পাই বখ্যা পৰিল।

২৪ ডিচেম্বৰৰ লগুনৰ ডাকে ৩ ফেব্রুৱাৰিত
কলিকতা পালেহি। তাতে লিখিচে, ১ ডিচেম্বৰ
তাৰিখত ইংলণ্ডৰ প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি চেৰ বৰত
পিল সাহাৰে শ্ৰী শ্ৰীমতি মহা ৰানিৰ সাখ্যাত
সেই ৰাজ মন্ত্ৰি বাৰ লমপনি কৰিলত মহা ৰানিএ
শ্ৰীজুত লৰ্ড জন ৰচেল সাহাৰক সেই বিনসই লব-
লৈ আগ্যা কৰিলে, কিন্তু তেঁৱে লগৰ সহাই নক-
লে সৈতে আলচ কৰি ৰাজ বিনসই লবলৈ ধিৰ
কৰিব নোঅৰাত শ্ৰী শ্ৰীমতি মহা ৰানিএ আৰুও
চেৰ বৰত পিলক মাতি আনি সেই বাৰ দি পুনৰ
বাৰ প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি পাতিলে।

ধৰ্মৰ কথা ৰাজা।

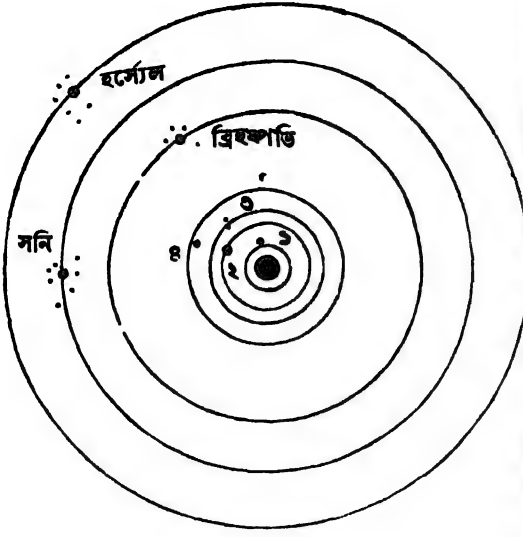
Religious Intelligence.

কলিকতা নগৰত কটলগু মিস্যনেৰি পাদুৰিৰ
বিদ্যালয়ত চাতৰ এহেজাৰতকৈ অধিক হই;
কটলগুৰ পৰা আন মিস্যনেৰি পাদুৰি আহি
আৰু এক বৰ ইকুল পাতিচে; তাতে এহেজাৰত-
কৈ অধিক চাতৰ আছে।

জোআ বচৰত ইংৰেজি ২০। ৩০ পাদুৰি
সাহাৰে ইংলণ্ডৰ ৰাজ ধৰ্ম এৰি কমিয়া ধৰ্ম
লৈ কমিয়া গুৰুত বস হল।

হিন্দুস্থানৰ মাজত ইংৰেজি বাপ্টিষ্ট মিস্যনে-
ৰি সাহাৰ ২০ জন আছে; এই দেশৰ সাহাৰ
১২ জন; খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম কিতৰন কৰা হিন্দুস্থানি
মানুহ ৫০; খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি মুঠে ২৬; মণ্ড-
লিৰ লোক ১১০০। জোআ বচৰৰ চিতৰত
হিন্দুস্থানি মানুহ ১৩০ জনে বিশ্বাস কৰি বুব
পোআ হৈ সেই মণ্ডলিবিলাকত সোমাল।

মান দেশত ত্ৰিচ বচৰতকৈ অধিক থকা জন্মন
নামেৰে এখন আমেৰিকান মিস্যনেৰি পাদুৰি
সাহাৰে ডাৰ্জা ৰবিয়া পুৰাৰ কাৰনে আপো-
নাৰ দেশলৈ গৈচে। বাটত জাঁওতে সাগৰৰ মা
জত চেহু হেলিনা নামে এক মাজুলিত কিছু দিন
থাকি, তাতে মেম সাহাৰে প্ৰভু গিহুক দেখিব
আসা কৰি আনন্দ মনেৰে মুক্ত হ'ল। সাহাৰে
লৰাবিলাকে সৈতে আপোন দেশলৈ গল।

গুহৰ বিবৰন।

The Solar System.

আকাশৰ সূন্যত থকা ভৰা আটাইবোৰ আমাৰ পৰা সমান দূৰ নহ'ই। জি জি ভৰা ওচৰ হ'ই সেইবোৰ ডাঙৰ জেন দেখি, জি জি দূৰ হ'ই সেইবোৰ সৰু জেন দেখি; আৰু চকুৰে মনিব নো-আৰি, দূৰিনেৰেহে দেখিব পাৰি, এনে লাখ লাখ ভৰা আছে। আমাৰ ওচৰত থকা জি ভৰাই সূৰ্যক ঘূৰি জাই, সেইবোৰ গ্ৰহ বোলে। কোন ভৰা গ্ৰহ হ'ই, তাক জানিবৰ নিমিত্তে বেলিএ বেলিএ চালে ঠিক পাই; গ্ৰহ হ'ই যদি, তাৰ চাই লবে, অন্য ভৰা হলে চাই ন'বলে। গ্ৰহ ৭ টা মাথোন আছে; বুধ, শুকুৰ, ভূগোল, মঙ্গল, ব্ৰহ্মপতি, সনি, হৰ্ণোল। এই সকলো গ্ৰহে সূৰ্যক ঘূৰি জোআ পথ ওপৰৰ নক্চাত লিখা আছে। মাজত থাকে সূৰ্য।

১। সূৰ্যৰ ওচৰত থকা ভিতৰ হোআ পথত বুধ গ্ৰহে চলি জাই; সি সূৰ্যৰ পৰা ৩৭০০০-০০০ মাইল অৰ্থাত ১৮৫০০০০০ ক্রোমৰ অন্তৰত থাকি ৮৮ দিনত সূৰ্যক ঘূৰে। সেই গ্ৰহ সৰু; তাৰ পঞ্চালি জোখ ৩২২৪ মাইল।

২। তাৰ বাহিৰে শুকুৰৰ পথ লিখা আছে; সি ৬৮০০০০০০ মাইলৰ আঁতৰ হৈ সূৰ্যক ২২৪ ১১ দিনত ঘূৰিচে। তাৰ পঞ্চালি ৭৬৮৭

মাইল হ'ই; পৃথিবীতকৈ একেৰি সৰু। মাহ চাৰেক গধূলিতে, পাঁচ মাহ চাৰেক পুঁজাই জি ভৰা বৰ বন্ধিএৰে সূৰ্যৰ ওচৰে ওলাই, তাকে সূকুৰ বুলি জানিবা।

৩। ভূগোল অৰ্থাত পৃথিবী বচৰি বচৰি সূৰ্যক ঘূৰিচে দেখি, তাকে গ্ৰহ বোলে। সূৰ্যৰ পৰা ৯৫০০০০০০ মাইলৰ আঁতৰ হ'ই। তাৰ পঞ্চালি জোখ ৬৯৬০ মাইল। উত্তৰৰ পৰা দখিনলৈ তাতকৈ একেৰি কম। ভূগোলে সৈতে এক উপগ্ৰহ অৰ্থাত চন্দ্ৰ ঘূৰি থাকে; পৃথিবী-জেনেতকৈ সূৰ্যক ঘূৰে তেনেতকৈ চন্দ্ৰে ২৯ ১১ দিনত পৃথিবীক ঘূৰে, তাৰে মাহ হ'ই। চন্দ্ৰৰ বহল জোখ ২১৮০ মাইল মাথোন হ'ই।

৪। মঙ্গল পৃথিবীতকৈ কিছু সৰু; তাৰ পঞ্চালি ৪০০০ মাইল হ'ই। দেখিবলৈ আন ভৰাতকৈ বৰন বজা। সূৰ্যৰ পৰা ১৪ ৪০০০০০০ মাইলৰ অন্তৰত থাকি এবচৰ ৩২২ দিনত ঘূৰে।

মঙ্গল আৰু ব্ৰহ্মপতিৰ পথৰ ভিতৰত চিৰিচ, পালাচ, জুনো, বেটো, এই চাইটা অতি সৰু গ্ৰহ সূৰ্যক ঘূৰি ফুৰে। দূৰিনেৰেহে দেখি।

৫। মঙ্গলৰ বাহিৰে ব্ৰহ্মপতিৰ পথ লিখা আছে। সি গ্ৰহৰ মাজত ডাঙৰ; দেখিবলৈকো বন্ধি বৰ পুকাস। পৃথিবীতকৈ এঘাৰ গুন বহল; তাৰ পঞ্চালি ৮৯০০০ মাইল হ'ই। সূৰ্যৰ পৰা ৪৯ ১০০০০০০ আঁতৰ, ১১ বচৰ ৩২২ দিনত ঘূৰে। তাৰ লগত উপগ্ৰহ ৪ টা আছে; আমাৰ চন্দ্ৰৰ দৰে গ্ৰহনো লাগে, দূৰিনেৰেহে দেখিব পাৰে।

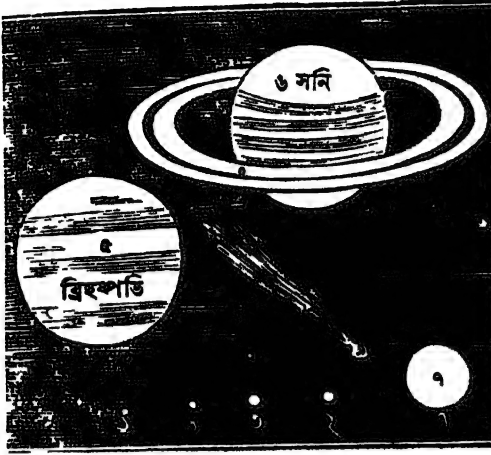
৬। ব্ৰহ্মপতিৰ বাহিৰে সূৰ্যৰ পৰা ৯০১০-০০০০০ মাইলৰ অন্তৰত সনিৰ পথ থাকে। ২৯ বচৰ ১৬৯ দিনত সূৰ্যক ঘূৰে। পঞ্চালিৰ জোখ ৭৯০০০ মাইল। তাক ঘূৰনিয়াতকৈ মে-ৰোআ মণ্ডলৰ আকৃতি এক আচৰিত বস্তু দেখা জাই। তাক সনিৰ চক্ৰ বোলে। সনিৰ উপগ্ৰহ অৰ্থাত চন্দ্ৰ সাতোটা আছে।

৭। সেইবিলাক গ্ৰহৰ বাহিৰে হৰ্ণোল নামে ইণ্ডেজি এক বৰ পণ্ডিত সাহাবে ১৭৮১ সঁকত দূৰিনেৰেচাই এটা নকুন গ্ৰহ দেখা পালে। সেই গ্ৰহবো হৰ্ণোল নাম দিয়া গল। তাৰ পঞ্চালি

৩৫০০০ মাইল। সূৰ্যৰ পৰা ১৮০০০০০
০০০ মাইল দূৰ হৈ ৮৪ বছৰ ৯ দিনত এবেলি
মাধোন ঘূৰে।

গ্ৰহ উপগ্ৰহৰ লেখ। প্ৰধান গ্ৰহ ৭; সৰু
গ্ৰহ ৪; উপগ্ৰহ ১৮; মুঠে ২৯। নেজাল ভৰা
অনেক।

প্ৰত্যেক গ্ৰহৰ ডাঙৰ সৰু জানিবৰ নিমিত্তে
পঞ্চালি জোখৰ দৰে ভলৰ নকচাত লিখা আ-

চে। ভাত এটা নেজাল ভৰাও লিখা আছে। নে-
জাল ভৰা হলে সূৰ্যক ঘূৰে, তথাপি পথ সমান
ঘূৰনিয়া ন হই; বৰ দিঘল পথত ঘূৰে। তাৰ
গতিৰ দৰে কোনো কালে সূৰ্যৰ নিচেই ওচৰলৈ
আহে, পাচে অতি দূৰলৈ গৈ অনেক বছৰৰ মূৰত
আকও আহে।

ওপৰৰ কথা লিখাৰ পাচে লগুনৰ ডাকে জনা
লম্বাদ পত্ৰত এই কথা পাইচোঁ, জৰ্মানি দেশৰ
হেক নামেৰে এজন জ্যোতিষিয়া ৮ ডিচেম্বৰত
দূৰ্বিনে সৈতে ভৰাবিলাকক চাঁওতে এক নতুন
ভৰা দেখিলে; পাচে দিন চাৰেক চালত আন
ভৰাৰ নিচিনা নিচল ন হৈ গ্ৰহৰ নিচিনা গতি
কৰিলে, তাতে সেই ভৰা এটা নতুন গ্ৰহ বুলি
জানিলে; কোনো কালত তাক আটগৈ দেখা
পোআ নাই। সেই গ্ৰহ কিমান ডাঙৰ আৰু
কিমান দূৰ হই, তাক জোখা ন হ'ল; এতিয়া
স্থিৰলৈ উপাই কৰিচে।

প্ৰিথিবিৰ আকাৰৰ বিষয়ে।

Shape of the Earth.

প্ৰিথিবিৰ বাৰ টেকাৰ নিচিনা ঘূৰ নিয়া। পুৰান
আদিতে কই, প্ৰিথিবি আৰ্চিৰ নিচিনা; আৰু পৃথি
কৰা লোকে লিখে, জে প্ৰিথিবি চাৰি চুকিয়া, ও
কোনোএ তিনি চুকিয়া বুলি কই। সেই সকল
কথা প্ৰমাণ ন হই; কাৰন ইউৰপ দেশৰ জ্যোতি-
সৰ পুথিত ও বুদ্ধ সিদ্ধান্তত ও সূৰ্য্য সিদ্ধান্তত ও
সিদ্ধান্ত সিৰোমণিকে আদি কৰি পৃথিবিলাকত
প্ৰিথিবি ঘূৰনিয়া বুলি কৈচে। আৰু হিন্দুস্থানৰ ও
ইউৰপৰ পণ্ডিতবিলাকে ওপৰে লিখা পৃথিবি-
লাক মিলাই মিলাই চাইচে; আৰু সেই পৃথি
প্ৰমাণিক দেখি মান্য কৰে, ও তাৰে সকলোএ
সিখা পাই, আৰু জ্যোতিস জনাবিলাকে পঞ্জি-
কা ও গ্ৰহনকে আদি কৰি আকাশৰ ভাৰি ঘটনা
নিচই কৰি দেখুআই। তাৰে প্ৰিথিবি ঘূৰনিয়া বুলি
জনা জাই, কিন্তু অন্য আকাৰ প্ৰমাণিক ন হই।

প্ৰিথিবি জে ঘূৰনিয়া ইয়াৰ পৰিমাণ পাবলৈ
কোনোবা নাৰিক ইউৰপৰ এক দেশৰ পৰা জা-
হাজেৰে একে মুখে প্ৰিথিবিৰ চাৰিও কালে ঘূৰি
আকও আপোন দেশ পাইছিল। যদি প্ৰিথিবি
ঘূৰনিয়া নো হোআহেঁতেন তেন্তে নাৰিক লোকে
আপোন মুখ নু ঘূৰুআটক আপোন দেশলৈ আ-
হিব নোআবিলেহেঁতেন। তিনি স বছৰ হল,
ইউৰপৰ মাজত ইল্লানিয়া দেশৰ পৰা মাগেলন
সাহাব ৫ জাহাজেৰে সৈতে পূব কাললৈ মুখ
কৰি প্ৰথমে প্ৰিথিবি বেৰি ভূমন কৰিবলৈ গৈছিল।
ঐ সাহাব কোনোবা লোকৰ দোআৰাই বাটত
মৰা হল, কিন্তু তেঁওৰ জাহাজৰ মুখ নু ঘূৰুআটক
এহেজাব এস একুৰি চাৰি দিনে পুনৰ বাৰ আপো-
নাৰ দেশলৈ আহিছিল। পাচত ইংলণ্ড আদি
কৰি অনেক দেশৰ লোকে কেতবোৰে পূব মুখে
গৈ কেতবোৰে পশ্চিম মুখে গৈ জাহাজ নু ঘূৰুআ-
টক প্ৰিথিবিক বেটন কৰি আহিলে। ৫০ বছৰ
হল, মহা জসিয়া পোআ কাণ্ডান কুক সাহাব প্ৰি-
থিবিক বেটন কৰিবলৈ গৈছিল, পাচত দু বাৰ
এনেটক কৰি জিভিয় বাৰত তেঁওৰ দোআৰাই
জনা হোআ পাচিকিক মহা সাগৰৰ মাজত হাৱাই
নামেৰে উপদ্বীপৰ মানুহবিলাকে তেঁওক অকাৰ-

নে বধিলে। এতিয়াৰ দিনত মুঠেৰ জাহাজবিলাকে ১ মাহ বা এবচৰৰ ভিতৰত প্ৰিথিবিক ঘূৰি জাই, বেফঁন কৰা এনে সুগম হৈচে।

প্ৰিথিবি জে গোল ভাৰ দৃষ্টিয় প্ৰমান এই। সমুদ্ৰৰ পৰা যদি কোনো জাহাজ ভিবলৈ আহে তেহে ভিবত থকা লোকবিলাকে প্ৰথমে তাৰ মন্তুলৰ আগটো দেখে, পাচে ক্ৰমে ক্ৰমে ডলিলৈকে দেখিবলৈ পাই, সেই মতে জাহাজত থকাবিলাকে আগৈএ ভিবত থকা পৰ্বত গচ আৰু ঘৰ ইত্যাদি দেখে; কিন্তু জিমান ওচৰলৈ আহে তিমান মাটিলৈকে দেখিবলৈ পাই। আৰু মানুহৰ চকু এনে সুজন হৈচে, জে সৰু বস্তুতকৈ ডাঙ্গৰ বস্তু অনেক দূৰে দেখে, এতেকে প্ৰিথিবি যদি সমান হলেইভেন তেহে জাহাজৰ অতি সৰু মন্তুল নে দেখাকৈ তাৰ ডাঙ্গৰ গাটো অৱলো আগৈএ দেখিলেইভেন। এই দৃষ্টিান্তৰ দোআৰাই প্ৰিথিবি ঘূৰনিয়া হোআৰ প্ৰমান আৰু দ্ৰুত হই। আমি জেনেকৈ সমুদ্ৰক ঘূৰনিয়া দেখোঁ সেই ৰূপ প্ৰিথিবিৰ ঘূৰনিয়া ভাও পৰ্বত ও গচ ও গ্ৰাম আদিৰ দোআৰাই জুৰি থকা দেখিবলৈ নে পাওঁ; কিন্তু উত্তৰে ভাভাৰ নামেৰে জি দেশ আচে সি সমান খল আৰু গচ গচনি নাই কিয়া, এই কাৰনে ভতে জেতিয়া মানুহ অতি দূৰে থাকে তেতিয়া তাৰ মূৰটো আগ বাহিঁ দেখে, পাচে কান্ধ আৰু বুকু গাঁৱিকে আদি কৰি জিমান ওচৰ হই তিমান ক্ৰমে ক্ৰমে ভবিলৈকে দেখা জাই।

প্ৰিথিবি জে ঘূৰনিয়া তাৰ অতি দ্ৰুত প্ৰমান এই, জেতিয়া চন্দ্ৰ গ্ৰহন হই তেতিয়া প্ৰিথিবিৰ চাঁ চন্দ্ৰৰ ওপৰত ঘূৰনিয়া আকাৰে পৰে। যদি প্ৰিথিবি ঘূৰনিয়া ন হলেইভেন তেহে এনেকুয়া দেখা ন গলেইভেন; কিয়নো ঘূৰনিয়া বস্তুৰ বাহিৰে অন্য কোনো বস্তুৰ চাঁ সম্পূৰ্ণ ভাৱে ঘূৰনিয়া হব নোআৰে। সূৰ্য আৰু চন্দ্ৰৰ মাজত প্ৰিথিবি প্ৰবেল হোআতে চন্দ্ৰ গ্ৰহন হই, এই কাৰনে জেনেকুয়া প্ৰিথিবিৰ আকাৰ তেনেকুয়া চাঁ চন্দ্ৰৰ ওপৰত পৰে। বেলেগ বেলেগ দেশৰ ভিন ভিন মানুহে অনেক বাৰ চন্দ্ৰ গ্ৰহন দেখিচে, ভাভে ঘূৰনিয়াত বাজে কেতিয়াও অন্য ৰূপ কেও দেখা নাই। এই কাৰনে এই এই ওপৰে লিখা পৰিমা-

নৰ দোআৰাই সকলো দেশৰ লোকবিলাকে প্ৰিথিবিৰ ঘূৰনিয়া আকাৰ নিচই কৰিচে। কিন্তু পৰ্বতবিলাকৰ ওখ হোআ আৰু নাগৰবিলাক চাপৰ হোআৰ কাৰনে যদি কোনোএ প্ৰিথিবিৰ ঘূৰনিয়া আকাৰ ন হই বুলি কই, তেন্তে তাৰ উত্তৰ এই, বৰাৰ টেঙ্গাৰ গাৰ ওপৰত অলপ অলপ ওখ চাপৰ থকাডো ভাক ঘূৰনিয়া বোলে, তেনেকৈ প্ৰিথিবিক দেখা জাই। ইয়াৰ প্ৰমান এই, হিমালই পৰ্বততকৈ প্ৰিথিৱিত আৰু ওখ পৰ্বত নাই, সি ওখই ৫ মাইল অৰ্থাত আঠ ক্ৰোম; কিন্তু প্ৰিথিবিৰ পঞ্চালি অৰ্থাত তাৰ সোঁ মাজৰ জোখ ৭০০০ সাত হেজাৰ মাইলতকৈ অধিক হই, অৰ্থাত প্ৰিথিৱিতকৈ সেই পৰ্বত ১৪০০ গুনে সৰু। প্ৰিথিবিৰ ঘূৰনিয়া আকাৰৰ প্ৰমান এইবিলাক দিলো, পাচৰ অকনোদইত প্ৰিথিবিৰ পৰিমাণৰ বিসই লিখিম। প. স.

জাহাজ ভাঙ্গা।

Wreck of the Lotus.

লিটল্যা নামেৰে এক নতুন সৰুত জাহাজ লনি-বাৰ ১৫ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখত মৰিচ মাজুলি এৰি কলিকতা নগৰলৈ জাবলৈ ধৰিলে। পাচে ঐলান্য দিলে দু দিন গৈ দেও বাৰৰ বাতিত কান্তান সাহাৰে সেই ঐলান্য দিলে গৈ থাক বুলি হুকুম দিলে; কিন্তু সিল বালি চট সেই ঠাইত আচে তাকে ভালকৈ চাই জাৰা বুলি ন কলে। সেই বাতি ডাৱৰিয়া এক্কাৰ; কান্তানৰ প্ৰধান সহাই জাহাজ চলোওতে এক ঘণ্টাতে ৮ ডাঁৱৰ বাট জোআ বেগেৰে গৈ বাতি নু পুআত এটা সিলত উঠি বল। ভাভে জাহাজ পাতল কৰিবলৈ বস্তু উলিয়াই পেলাবৰ নিমিত্তে হুকুম দিলে, কিন্তু লাক্কাৰ অৰ্থাত পাল ভৰা কুলিবোৰ বিচুৰ্তি হৈ আগ্যা নু সুনি আলা নাম মাখোন লৈ একো কাম ন কৰিলে। পাচে নাগৰৰ চৌএ বৰ বেগেৰে খুন্দা মাৰি জাহাজৰ ওপৰত ঘনে ঘনে পৰি থকাত জি তিনি খন নাও জাহাজত নিএ ভাৰ দুখন ভাঙ্গি পেলালে, সৰু নাও এখন থাকিল মানুহে ভাক পানিত পেলাই, লেজু ডালৰ আ গত ধৰি ওচৰত থকা সৰু মাজুলিলৈ গৈ সেই

নাও খনো বাম পাঁওতে সিলত লাগি কাটিল। পাচে বাম উঠি লেজু লগাঁই বাখিলে, সি মূৰে জাহাজত বন্ধা থাকিল। সেই লেজুতে ধৰি জাহাজৰ অনেক মানুহে বাম পালেহি; কিন্তু কাপ্তান সাহাব, আৰু তাৰ সহাই, মিস্তিৰি, খাফেয়া আৰু লাক্কাৰ ৬ টা নৌ জাঁওতে লেজু চিগিল, সিবিলাক জাহাজতে থাকিল। জিয়া জন্তু জাহাজৰ ওপৰত জি আছিল, চৌএ উটাই নিলে; মৈৰ চাগ এটা, পাতি ইহা এটা, বাজ ইহা এটা, এই তিনিক বায়ত থকা মানুহে ধৰি বাখিলে।

গধূলি ৪ বজাত মাল্কম নামে কাপ্তান সাহাবে বায়লৈ সঁতৰি জাবৰ মনেৰে লেজু ধৰি পানিত নামিল; আৰু থিৰি বাট গলত বল হিন হৈ ওপক্কা কাঠ ডাল ধৰিও জাব নোআৰি মৰিল। পাচে জাহাজত থকাবিলাকে জাব নোআৰি নিবনা হৈ অতি দুখেৰে সেই বাতি ভাতে পৰি থাকিল। বাতিৰ ভিতৰত জাহাজ ভাগি অনেক বস্তু পানিত পৰিলত জাহাজ লঘু হৈ বাতি পুআ উপজি উঠি মাজুলিৰ কাসত চালিলগৈ। ভাতে মানুহ বখ্যা পালে, আৰু জাহাজ সিলতে চোতে ভাগি ডুখৰি ডুখৰি হৈ উঠি গল।

সেই মাজুলিৰ নাম ফিগেট, কাৰ্গদো মাজুলি চাপৰিবিলাকৰ মাজতে থাকে। সি নিৰ্জান, আৰু তাক ঘূৰিবলৈ এডাৰ বেলিৰ বাট। ভাতে সমুদ্ৰ চৰাই আৰু কনি অনেক পালে, আৰু ঐশ্বৰ নামে এবিধ ডাকৰ সামুকো পালে। সাগৰৰ পানি দিনে দিনে উঠাতো সেই মাজুলি ডল নো জো আকৈ ৬ হাত থাকে। ভাতে চায়ে চায়ে অতি সৰু গচ আৰু সাক বন আছে; কিন্তু চৰাই, কনি, ঐশ্বৰ সামুক এইবিলাকৰ বাহিৰে খোআ বস্তু নে পালে; ভাল পানি ওলোআ এক ভূমুকো পালে। জাহাজৰ কাঠ পাল আদি কৰি জি জি বস্তু উপজি বায়লৈ আহিল, তাৰে সৈতে মানুহে সৰু ঘৰ সাজিলে, আৰু অহা জোআ জাহাজৰ মানুহে দেখিবৰ নিমিত্তে সিহঁতে ওখকৈ এটা নিচান পুতি ধলে। জুই নে পাই দেখি কাঠত ঘৰিনা টানি জুই উলিয়াবলৈ ধৰিলে, কিন্তু নোআৰিলত অতি দুখ হৈ থাকি কেঁচা মজ্জহকে খাই জিলে।

পাচে এখন ভুঁৰ সাজি ভাত জাবৰ মনেৰে অনেক চৰাইৰ মজ্জ বদত সুকাই বাখিলে।

২১ চেপ্তেম্বৰত এক জাহাজ ওচৰে জোআ দেখি সিহঁতে সেই চাই এৰি আহিবলৈ বৰ আলা কৰিলে, কিন্তু জাহাজৰ মানুহবিলাকে সিহঁতক নে দেখি নু বুজি গুচি গল। পাচে ২২ চেপ্তেম্বৰত আৰু এক জাহাজ দেখি তাক পাৰলৈ ১২ জন লাক্কাৰ ভুৰত উঠি দেখি গল, কিন্তু নে পালে, আৰু সোঁতৰ নিমিত্তে উভতি আহিবও নোআৰি মহা সাগৰত বতাহে উটাই নিলে।

অক্টোবৰৰ ২৭ দিনত মাজুলিত থকা এক মানুহে জাহাজৰ উটি অহা বস্তুৰ মাজত সূৰ্জ পটৰ নিচিনা দুৰ্বিনৰ ঘূৰনিয়া আৰ্চি এখন পাই তাৰে জুই উলিয়ালত সকলোৰে বৰ আনন্দ হল।

১৫ নৱেম্বৰ তাৰিখত মাজুলিৰ পুৰ ফালে এটা জাহাজ থকা দেখি সিহঁতে সৰু নাও বাতি, জাবলৈ ধৰি সোঁতৰ কাৰনে নোআৰিলে; পাচৰ দিনাও সেই জাহাজ ন গল দেখি আৰুও নাৱত উঠি দুই ঘৰি বৰ সন্মুখে নাও বালে, তেও নোআৰিলে। নাও ভগা দেখি দুই মানুহে পানি সিঁচি থকাতোহে জাব পাৰিলে। কিন্তু পাচে ইহাবৰ অনুগ্রহেৰে সেই জাহাজৰ কাপ্তান বাৰই সাহাবে ভাত মানুহ থকা বুজ পাই ১৮ নৱেম্বৰত সৰু নাও পঠাই সকলোকে সেই দুৰ্গম চাইৰ পৰা নি আপোনাৰ জাহাজত তুলিলে। ভাতে উনচলিচ জন মানুহ বখ্যা পৰিল।

আৰু ১২ মানুহে সৈতে জি ভুঁৰ উঠি গৈছিল, তাক আটলাস্তা নামেৰে এক ফাফি জাহাজৰ কাপ্তানে সাগৰত পালে। সিহঁতৰ ১০ জন খাবলৈ নে পাই মৰিল, জিয়াই থকা দুটা মাখোন পাই কলিকতা নগৰলৈ আনিলে।

প্ৰিথিৰি জে গোল আৰু সূৰ্যক ঘূৰে, গালিলিও নামে জি জন পণ্ডিতে এই কথা প্ৰমাণ দি থিৰ কৰিলে, সেই কথা প্ৰকাশ কৰাৰ কাৰনে কমিয়া ধৰ্ম্মৰ বজাই কেঁওক ধৰিলে, আৰু ধৰ্ম্মৰ বিৰোধে মিচা কথা নিকায়ে বুলি কেঁওক বন্দী-সালত থৈ অনেক দুখ ভাবনা কৰিলে।

প্ৰথম খ্ৰিষ্টিয়ান মাতৰ স্তিকানৰ মৰন।

Martyrdom of Stephen.

আমাৰ প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টক বধ কৰাৰ পাচে
 ঠেঙৰ সাথি হৈ জি মানুহ ধৰমৰ নিমিত্তে মৰনৰ
 দুখ পালে, এনে মানুহক খ্ৰিষ্টিয়ান মাতৰ বো-
 লে। খ্ৰিষ্টৰ দিনৰে পৰা এডিয়ালৈকে ঠেঙৰ
 বিশ্বাসি ধৰমৰ সাথি দেলে দেলে জগতৰ লোকে
 সান্তি ভাবনা কৰি মাৰি আছে।

খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহৰ এনে সপ্ৰসাৰিক দুখ হ'ব,
 ইয়াকে যিহু এ প্ৰিধিবিভ ঠাকোঁতে ভবিস্যত বা-
 কোৰে আপোনাৰ সিন্ধিলাকত কলে। ধৰম
 সান্তিত লিখা আছে, দেখা কুকুৰ নেচিয়াৰ মাজত
 মেৰ জেনে, তেনেকৈ মই ভোমোলাকক পঠিয়াও।
 মানুহলৈ সাদৰ্থান হোআ; কিয়নো সিহঁতে ভো-
 মোলাকক মেলত সোধাই দিব, সিহঁতৰ নাম
 ঘৰত কোৱাব; আৰু মোৰ কাৰনে অধিকাৰ আৰু
 বজাৰ আগলৈকো সিবিলাক আৰু বিদেশি লো-
 কলৈ সাথি হ'বৰ নিমিত্তে ভোমোলাকক নিয়া
 হ'ব। ককায়েকে ভায়েকক, বাপেকে পুতেকক
 মাৰিবলৈ সোধাই দিব; আৰু লৰাইহঁতে মাক
 বাপেকৰ বিৰোধে উঠি সিবিলাকক বধ কৰাব;
 আৰু মোৰ নামৰ নিমিত্তে সকলো মানুহে ভো-
 মোলাকক খিয়াল কৰিব। কিন্তু সেসলৈকে জি
 সহি থাকে, সি পৰিত্ৰান পাব। জিবিলাকে
 সবিল নধ কৰিব পাৰে, জিৰ বধ কৰিব নোআ-
 বে, সিহঁতলৈ ভই ন কৰিবা; কিন্তু জি জনে জিৰ
 সবিল দুইকো নৰকত নষ্ট কৰিব পাৰে, ঠেঙ-
 লৈ ভই কৰা।

যিহুৰ এই কথাত আসুই কৰি অনেক খ্ৰিষ্টি-
 য়ান মাতৰে হিংসা কৰা মানুহৰ হাতত অতি
 নিৰ্ভই মনেৰে মৰনৰ দুখ পালে। সেই মাতৰ-
 বিলাকৰ মাজত জি জনক খ্ৰিষ্টৰ পাচে প্ৰথমে
 মাৰিলে, ঠেঙৰ নাম স্তিকান। ঠেঙ যিহুৰ ধৰম

ইহুৰ মহিমাৰে প্ৰচাৰ কৰি খ্ৰিষ্টক মৰা যিহুৰ
 দেশি পোৰোহিত অধ্যাপকৰ আগত নিভই কপে
 সিবিলাকৰ দোষ দেখাই মুনালত সিহঁতে জি
 কপে ঠেঙক বধিলে, তাক পাঁচনিবিলাকৰ
 কৰমৰ ৭ আখ্যাত লিখা আছে।

ঠেঙৰ কথা মুন সিহঁতে জিহুৰত খেদ পাই
 তেঁওলৈ দাঁত কৰছিল। কিন্তু তেঁও পৰিত্ৰ আ-
 আৰে পুৰ হৈ স্বৰগৰ কাললৈ একে ঠাৰে চাই
 ইহুৰৰ জোভিকৈ আৰু ইহুৰৰ সোঁ কালে ধিয় হৈ
 থকা যিহুকে দেখি কলে, দেখা, স্বৰগৰ দুআৰ
 মুকলি আৰু মানুহৰ পুত্ৰক ইহুৰৰ সোঁ কালে
 ধিয় হৈ থকা দেখিচোঁ। তেতিয়া সিহঁতে বৰকৈ
 এটাহ পাৰি কানত যোঁপা দি, সকলোএ একে
 চিত হৈ বেগাই গৈ ঠেঙৰ ওপৰতে পৰি ধৰি-
 লে। পাচে নগৰৰ বাহিৰলৈ উলিয়াই ঠেঙক
 সিল পেলাই মাৰিলে। সাথিবোৰে চৌল নামে-
 বে এটা ডেকা মানুহৰ ভৰিৰ কোলত আপোনাৰ
 কাপৰ থলে। আৰু স্তিকানক সিল পেলাই মা-
 বোঁতে তেঁও প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে, হে প্ৰভু যিহু,
 মোৰ জিৱক গ্ৰহন কৰা। পাচে আঁহু পাৰি বি-
 জিয়াই কলে, হে প্ৰভু, এই দোষৰ দণ্ড সিহঁতলৈ
 নে লেখিবা। ইয়াকে বুলি ঠেঙে মৃত্যু হ'ল।

ধৰম গিত।

জগত মখে জেতে লোক,
 লক নাইবা ডাঙ্গৰ হওক,
 জাঁহা সৰ্বে কৰোঁ গান,
 যিহু খ্ৰিষ্ট পৰিত্ৰান।

ধন্য কৰিম যিহু নাম,
 স্বৰ্গ মৰ্য্য সৰ্ব ধাম,
 নিভো হই জেন প্ৰভুৰ ভণ্ড,
 যিহু জই জই কৰা বাণ্ড। ক. স.

THE OURNAL,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
 ence, and General Intelligence, is printed and pub-
 lished at the Sibsagar Mission Press, by O. T.
 CUTTER, for the American Baptist Mission in
 Assam. Price, one Rupee per annum, in advance,
 or one rupee and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোখা !

মোং সিবসাগৰ, মাৰ্চ ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক।

নম্বৰ ৩।

VOL. I.

SIBSAGOR, ASAM, MARCH, 1846.

NO. 3.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

সিবসাগৰৰ উজনি মেটেকাৰ ঘাটত বৰ্তমান
মাহে এজনি ভিৰোভা মানুহে দিখৌ নৈত নামি
পাৰ হৈওতে এটা ঘঁৰিয়ালে কানুৰি মাৰিলে।

১০ ফেব্ৰুৱাৰি ভাৰিখত কল্লানিৰ প্ৰধান সে-
নাপতি চেৰ হিউ গফ সাহাবে হৰিকা নামে জি
ঠাইৰ ওচৰত পঞ্জাবি ৩৫০০০ সেনাই কৌঠ
বান্ধি আছিল, তাতে সিহঁতে সৈতে জুখ কৰি ৬৭
বৰ টোপ আৰু পহলজি ২০০ দুস নিলে। নাও
জোৰা দি সিহঁতে জি সাঁকো বান্ধিছিল তাকে
কল্লানিৰ লোকে বৰ টোপেৰে গুলি মাৰি গুচা-
লে। পাচে পঞ্জাবিএ পলাবলৈ ধৰি সাঁকো নে
পাই, নদি নামি পাৰ হৈওতে চিপাহিএ বহু মা-
নুহক গুলিয়াই মাৰিলে। এক পত্ৰত লিখিচে,
পঞ্জাবি মানুহ ১০০০০ দহ হেজাৰ মৰিল,
আৰু মৰা মৰে সত্ৰু নদি ভৰি আছিল। কল্লা-
নিৰ সেনাপতি মেজৰ জেনৰল চেৰ বৰ্ড ডিক
সাহাবেকে আদি কৰি তেৰে জন সাহাব সেই বনত
মৰিল; কল্লানিৰ মৰা সেনা ৩০০, খুন হোআ
২০০০ হৈছিল। আৰু গবৰ্নৰ জেনৰল লৰ্ড
সাহাব আৰু প্ৰধান সেনাপতি সকলো সৈন্যে সৈ-
তে সত্ৰু পাৰ হৈ সিহঁতৰ দেশত সোমাই গল।

পাচে অহা চিঠিত লিখিচে, ১৮ ফেব্ৰুৱাৰিত
লাহোৰৰ মহা বজা শ্ৰী জুত দলিপ সিংহ, প্ৰধান
ৰাজ মন্ত্ৰি বজা গোলাব সিংহে সৈন্ত, গবৰ্নৰ
জেনৰল লৰ্ড সাহাবৰ আগত সৰনাগত হৈ মিল
হবলৈ নিবেদন কৰিলে। তাতে পঞ্জাব দেশৰ জি

ভাগ সত্ৰু আৰু খিয়াচ এই দুই নদিৰ মাজত
থাকে, তাক পঞ্জাবিএ এৰি দিব, আৰু বনত থবচ
হোআৰ কাৰনে ১ ৫০ ০০ ০০০ এক কোটি
পঞ্চাশ লাখ টকাও দিব, লৰ্ড সাহাবে এই আ-
গ্যা কৰাত বজা আৰু প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰিএ দিবলৈ
মাত্ৰি হল।

পাচে ২০ ফেব্ৰুৱাৰিত গবৰ্নৰ জেনৰল লৰ্ড
সাহাবে লাহোৰ ৰাজ নগৰ পাই মহা বজা দলিপ
সিংহ পূৰ্বৰ দৰে বজা হৈ সিংহাসনত বহিবৰ
নিমিত্তে কল্লানিৰ সৈন্যে তেঁওক বৰ চৰাইলৈ নি
ৰাজ মৰ্জদাব কাৰনে ২১ বাৰ বৰ টোপ মাৰিব-
লৈ আগ্যা দিলে।

কলিকতা বেলোএই নামে কল বথ জোআ
এটা বেলবদ কলিকতাৰ পৰা ভগৱান গোলালৈ
পাতিবলৈ ধৰিচে। সেই লোহাৰ বেলোএই লা-
জিবলৈ আন্দাজ কৰি ১ ৫০ ০০ ০০০ ডেৰ ল
লাখ টকাৰ খবচ হব বুলি জানিচে। ভগৱান
গোলা কলিকতাৰ পৰা ১২৫ মাইল আঁতৰ হৈ;
এক মাইলৰ খবচ ৭৫০০০ টকা মান হব।
সেই ডেৰ ল লাখ ৰূপ পাবলৈ ৭৫০০০ ভাগ
কৰিচে; তাৰ এভাগৰ গৰাকি ২০০ টকা দিব
লাগে; জি সবহ ভাগ লই সি সবহ ধন দিব।
আৰু পাচে জি লাভ পাই তাকে গৰাকি সকলৰ
মাজত পূৰ্ব ভাগৰ ক্ৰমেৰে বাঁট লব। লোহাৰ
ঘাট কৰি এটাই কল বথ লগালে সেই ১২৫
মাইলৰ বাট চ ঘৰিত অৰ্ধাত হুপবত জাব;
এতিয়া হলে নাৱত গলে ১৬ বা ২০ দিন লাগে;
বামে জোআ তাকে ডিন দিনত জাই। এতিয়া

কলিকতাৰ পৰা ডগৱান গোলালৈ জোআত
এজন মানুহৰ তিনি চাৰি কুৰি টকা খৰচ হই,
কল বথ হ'ল ১৬ টকা মাথোন হ'ব। কেঁয়াকে
আদি কৰি বেপাৰি লোকে বস্তু পঠাই দিবলৈ
অতি সুচল; নাৱেৰে পঠালে মোনত ১৮ চই
অনা মান দিব লাগে; কল বথত পঠালে মোনত
২/ তিনি অনা মাথোন; আৰু জি বস্তু পঠাই
দিএ তাক একে দিনে পোআ জাই। বচৰি বচৰি
সেই বাটত জোআ বস্তু আন্দাজেৰে ৫৪০০০-
০০০ পাঁচ কোটি চলিচ লাখ মোন হই; সেই
সকলো বস্তু কল বথেৰে পঠাই দিলে, তাক নিয়াত
বচৰে পতি এক কোটি লাখ টকা পোআ জাব;
এই ৰূপে গননা কৰি, সেই ৰেলবদৰ ভাগ সৰু-
লো মানুহে বৰ খেদ কৰি লই।

বালিখালৰ ওপৰত জি লোহাৰ সাঁকো ভা-
গি পৰিছিল, তাক নকৈ সাজিলত মানুহ অহা
জোআ কৰিবলৈ ১২ ফেব্ৰুৱাৰিত মুকলি কৰা
হ'ল।

কলিকতা নগৰত হুগলি নদীৰ ওপৰত সাঁকো
সাজিবলৈ লোকে চান্দা কৰিবৰ ইচ্ছা হ'লে, শ্ৰী
ছাৰকানাথ ঠাকুৰ বাবুৰ পুতেক শ্ৰী দেবেন্দ্রনাথ
ঠাকুৰ বাবুৰে তাৰ নিমিত্তে ১০০০০ দহ হেজাৰ
ৰূপ দিব বুলি সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে।

ডিচেম্বৰৰ প্ৰথম দিনত ইংৰাজি ডাকে বহুই
নগৰ এৰি ফুঞ্জে দি গৈ ২৭ দিনত লণ্ডন ৰাজ
নগৰ পালেগৈ।

ইংলণ্ড দেশৰ কাৰ্লাইল নগৰৰ ওচৰত এটা
মানুহে ৬ ডিচেম্বৰৰ বাতি মতলিয়া হৈ ৰেলবদৰ
ওপৰত সুই টোপনিতে আছিল। তাতে এখান
কল বথ আহি বথৰ খিলাই তাৰ মূৰ একে বেলি
চিঞ্জি পেলালে।

২১ ডিচেম্বৰত নৰিজ ৰেলবদত এক কল বথ
জাঁওতে লোহাৰ বাট এৰি আন বাট লৈ এটা
গৰাৰ ওপৰৰ পৰা তললৈ অতি বেগেগৈ মাটিত
খোঁচ খাই সোমাই ব'ল। কল বথিয়া দুটাক
মাৰিলে; কিন্তু জিবোৰ বথ পাচ ফালে টানি
নিয়াইছিল সেইবোৰক টনা সিকলি চিগাত ভি-
তৰত থকা মানুহবিলাক বখ্যা পৰিল।

পাপিন নামেৰে এখান ফুঞ্জি বনৰ কল জা-

হাজ ভুমাৰ সমুদ্ৰত ফুৰি জাঁওতে জাহাজৰ কা-
প্তানে গননা কৰোঁতে ভুল কৰি, থকা ঠাই নে
জানি, ৬ ডিচেম্বৰৰ বাতি আফ্ৰিকাৰ মৰকো দে-
সৰ দাঁতিত খুন্দা খাই ভাগিল। মাগাজান নগ-
ৰত এজন ইংৰাজি সাহাৰ সেই দেশৰ লোকে
সৈতে গৈ সুমেৰে ৭৬ মানুহক ৰাখিলে; আৰু
জাহাজৰ সেইমান মানুহ লাগবতে মৰিল।

ডিচেম্বৰৰ সেস পসত ইংলণ্ডৰ চাৰিও ফালে
থকা লাগবৰ মাজত বৰ ধুমুহা বতাহ অনেক দিন
হৈ থকাত ২০ নৱেম্বৰত অধিক জাহাজ নষ্ট
হ'ল, আৰু জাহাজৰ বহু মানুহ মৰিল।

লণ্ডন ৰাজ নগৰত থকা মানুহ ২০০০০০০
কুৰি লাখ হৈছে।

নাপোলিয়ন বোনাপাৰ্ত নামে আগৰ কালৰ
জি ফুঞ্জি ৰজাই পুৰাই সকলো ইউৰোপৰ দেশ জই
কৰিলে, তেঁওক জিনা ইংৰাজি মহা সেনাপতি
ডিউক অফ ওএলিণ্ডন সাহাৰৰ সৰু মূৰ্তি ইং-
ৰাজি সোনাৰিএ কলিকতাৰ কোনো লোকৰ নি-
মিত্তে ৰূপেৰে সাজি সেই নগৰলৈ জাহাজেৰে
পঠাইছে। সেই ৰূপৰ সেনাপতি ৰূপৰ ঘোৰাত
উঠি আছে; দেখিবলৈ বৰ সুন্দৰ বুলি কৈছে। মূৰ্তি
ওখ ডেৰ হাত; ৫৩০ পাঁচ স ত্ৰিচ টকা ৰূপেৰে
সাজিলে। ডিউক অফ ওএলিণ্ডন ১৭৬২ সঁকৰ
মেই মাহৰ প্ৰথম দিনত জনমিল; এতিয়া তেঁওৰ
বয়স ৭৭ বছৰ হৈছে; তেঁওৰ আগৰ নিজ নাম
আৰ্থৰ ওএলচলি। ১৭২৭ সঁকত হিন্দুস্থানলৈ
আহি অনেক বনৰ মাজত আছিল; ১৮০৩
সঁকৰ ২৩ চেপ্তেম্বৰত ১২০০০ সেনাই সৈতে
তেঁওৰে মহাবাহুৰ জুখ কৰি জিনিলে; পাচে ১৮০৫
সঁকত ইংলণ্ডলৈ আকণ্ড গ'ল। ইংলণ্ডৰ মহা
ৰজাৰ আগায়েৰে ইষ্টাণ্ডিয়া আদি কৰি অনেক
দেশত জুখ কৰি বৰ জসলা পাই, দেশত নাপো-

লিয়ন বজাৰ ১৮১৫ সঁকৰ ১৮ জুনত পৰা-
জই কৰিলে। সেই মহা জুধত মৰা খুন হোআ
৫৫ ০০০ মানুহ হৈছিল।

লঙ্কাৰ বিবৰন।

Dwarkanath Tagore's Description of Ceylon.

১৮৪২ ইং সঁকত বীজুত দ্বাৰকানাথ ঠাকুৰ
বাবুএ সাগৰৰ বাটে দি গৈ লঙ্কা পাই, সেই
ঠাইৰ পৰা জি পত্ৰ লিখি দিলে, তাক ফ্ৰেণ্ড অফ
ইণ্ডিয়া আৰু সমাচাৰ দৰ্শনত লিখা পাই, অলম
ভাষাৰে ভাঙ্গি ভলত লিখিচোঁ।

১৮৪২ সঁকৰ ১৯ জানোআৰিত গল নামে
সাগৰৰ ভিৰৰ এক টেকৰ পৰা লিখাইছে। আমি
এতিয়াই এই ঠাই পাইচোঁহি, অলপ দিন মাধোন
থাকিম; আৰু বামলৈ উঠি এই সুন্দৰ উপদিপৰ
জিমান দেখিব পাৰিম তাকে দেখিবলৈ ইচা হো-
আন্ত মোৰ এই পত্ৰ লক্ষ হ'ব উচিত। মাদ্ৰাজ
নগৰ এৰি অহাৰ পৰা বতৰ প্ৰায়ে আগৰ দৰে
হৈছে; জাহাজে জোআন্ত মূৰ ফুৰনিএ এতিয়া-
লৈকে মোক ন ধৰিলে দেখি তাত মই নিচেকৈ
সাৰিলোঁ বুলি জানিচোঁ। কালি ৰাতি পুআ দহ
বজাত প্ৰথমে লঙ্কা দেখা পালোঁ, তাৰ পৰা সমু-
দ্ৰ দাঁতিএ দাঁতিএ ইয়ালৈকে আহি আচোঁ। সা-
গৰৰ দাঁতিলৈকে এই ঠাই নাৰিকল গচেৰে সমপূৰ্ণ
হৈছে; আৰু অনেক বিধ গচ ধকা পাহৰ পৰ্বত
আৰু তাৰ মাজে মাজে ভৈয়াম সুন্দৰ ৰূপে আ-
চে। জনম ধৰিবৰ পৰা মই জি জি ঠাই দেখিলোঁ
এই আটাইতকৈ মনোবম। আমুকত কৰা, লক-
লো দেলৰ কথা পুখিৰ পৰা জে জনা জাই, তেওঁৰ
এই ভাবনা নিচই কেতিয়াও ন হই। এই সুন্দৰ
উপদিপ আপোনাৰ চকুএ দেখাত মই জি আনন্দ
এতিয়া পাইচোঁ, পাঁচ স খান পুখিৰ না কপনা
পুকাৰ হোআ বিবৰন পৰ্হা হলেও এনে আনন্দ
নে পালোঁহেঁতেন। পৰম ইশ্বৰৰ জি পুখি স্ৰিষ্টি
খান, তাত লিখা কথাৰ পৰা জি গিয়ান পাই,
কোনো পুখিৰ বিবৰন চাই এনে স্বৰূপ গিয়ান
নো পোআ, তাকে নিচেকৈ জানিবা। লঙ্কা ধন
সোনাৰ হই, এই জে কথা বামায়নত লিখি আছে,
তাক অতি স্বৰূপ বুলি এতিয়াহে জানিচোঁ। মাটি
হলে নিচই সুবৰ্ণ এনে ন হই; কিন্তু ইয়াত সলাৰ

কল অধিক উত্পন্ন হোআত পুৰাই পতি এক
দল সোনা ওলাব জেন বুজা জাই।

এ সঁকৰ ২৭ জানোআৰিত সাগৰৰ মাজত ইণ্ডি-
য়া নামে ভাপ জাহাজৰ পৰা লিখা হৈছে। সাগ-
ৰৰ ওপৰে ১০০০০ দহ হেজাৰ ফুট (অৰ্থাত
৬৬৬৬ হাত) ওখ হোআ আদমৰ টিঙ্গ নামে
এটা পৰ্বতৰ টিঙ্গ দেখিলোঁ। সেই টিঙ্গৰ ওপৰত
২০ কুৰি ফুট দিম্বল হোআ আদমৰ ভৰিৰ খো-
জৰ চিন আছে, ইয়াকে পূৰ্বৰে পৰা পুৰুষানুক্ৰমে
কোআ কুই কৰি আছে। মোৰ মন হলে, আমাৰ
হিন্দু সাত্ৰৰ মতে হনুমান মহা বিব লঙ্কালৈ আহি
জি ঠাইত প্ৰথমে ভৰি দিলে, সেই ঠাই এয়ে হ'ব
পাই।

পলিকাৰ্পক মৰাৰ কথা।

Martyrdom of Polycarp.

যিহু খ্ৰিষ্টৰ পাচে জিবিলাক মাৰ্তৰ অৰ্থাত
ধৰ্মৰ সাধি খ্ৰিষ্টৰ নামৰ নিমিত্তে মৰনৰ দুখ
ভোগ পালে, সিবিলাকৰ মাজত পলিকাৰ্প নামে
এজন খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি বখ্যক আছিল। বোম
দেলৰ বজাই সেই কালত খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম লবলৈ
অতি নিষেধ কৰিলত অনেক সিধ্যক মাৰিলে।
কমিয়া অধিকাৰবিলাকে পলিকাৰ্পক ধৰি তেওঁক
সেই ধৰ্ম এৰি খ্ৰিষ্টক নিন্দা কৰিবলৈ আৰু দে-
হুতা লকলক সেৱা প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আগ্যা দিলে।
কিন্তু পলিকাৰ্পে আপোনাৰ প্ৰানকে প্ৰিয় নে
মানি, প্ৰভুক প্ৰিয় মানি, তেওঁৰ সেৱা ন কৰি
জিয়াই ধকাভকৈ মৰাই ভাল বুলি জানি, সিবি-
লাকৰ আগ্যা নে মানিলে। তাকে সিবিলাকে
দণ্ড আগ্যা কৰি সেই নিৰ্দুৰ্গি বুবা ভকতক এটা

খুঁটাৰ বান্ধি পুৰিষৰ নিমিত্তে বহু খৰি চপাই জুই আনিলত তেঁও প্ৰাৰ্থনা কৰিব ধৰিলে। পৰম ইশ্বৰত আপোনাৰ সৰিল আৰু জিৱকো সমৰ্পন কৰি প্ৰাৰ্থনাৰ অন্তত আমেন বুলিলতেই সেই নিৰ্দ্য় লোকে জুই লগালে। খৰি সুকান হোআ হেতুকে জুই বৰ সবদ কৰি উঠিলে; তাতে মানুহ সকলে ওচৰত থকিব নোআৰি আঁতৰ হৈ গলত জুইৰ মাজত সেই বুৰা ডকতে অতি সুন্দৰ গান কৰা সুনিলে। পাচে অলপতে প্ৰান চাৰি জি ঠাইত দৃষ্টি একো হিঁসা কৰিব নোআবে, ইশ্বৰৰ এনে পবিত্ৰ থানলৈ গল। আৰু এতিয়ালৈকে সেই ঠাইত সাধু সকলৰ লগত তেঁও স্তুতি গান কৰি আছে, তাকে আমি নিচই ৰূপে জানিচোঁ। পলিকার্প মৰা নক থ্ৰিষ্ট অৱতাৰ হোআৰ পাচে প্ৰায়ে ১৭০ বছৰ হৈছিল।

আমেৰিকা প্ৰথমে দৰ্শন হোআৰ কথা।

Discovery of America.

প্ৰিথিবি চাৰি অংশে ভাগ কৰা হইচে, ইউৰপ, আচিয়া, আফ্ৰিকা, আৰু আমেৰিকা। ইউৰপ, আচিয়া, আৰু আফ্ৰিকা, এই তিনি ভাগ এখন মহা দ্বিপতে আছে; এই তিনি কোনো লাগৰেবে ই এ সিএ বেলেগ ন হই। কিন্তু আমেৰিকা প্ৰথক এখন দ্বিপত প্ৰথম দ্বিপৰ পৰা তিনি হেজাৰ মাইল অৰ্ধাৰ্ধ ১৫০০ ক্ৰোসৰ অন্তৰ। তিনি স চৌৱন বছৰ হল, এক হাজাৰ চাৰি স বিৰাতৈ ইংলণ্ডিয় ননে আৰু আঠ স আঠানৈ বজলা সালে, আমেৰিকা প্ৰথমে জনা হল। তাৰ পূৰ্বে আমেৰিকা কোনো লোকৰ দ্বাৰাই জনা নাছিল। তাৰ প্ৰথম দৰ্শনৰ অলপমান কথা এতিয়া লিখোঁ, জি হেতু প্ৰিথিবিৰ ভিতৰতে জি জি আচৰিত কৰম হৈ আছে, তাৰ মাজৰ এই এটা।

পাঁচ স বছৰ মান হল, চমুক পাখৰৰ গুন প্ৰথমে জনা হল, তাৰে গুন এই। তাকে কোনো লোকে সৈতে যঁহিলে, সেই লোৰ যঁহা আগ উত্তৰ কেন্দ্ৰলৈ অৰ্ধাৰ্ধ উত্তৰ ভাগে সদাই থাকে, সেই লোহা কল্লাচৰ মাজত দিলে, সেই কল্লাচৰ দ্বাৰাই কোনো মানুহ মাটিতে অথবা লাগৰতে খিতি হলে,

প্ৰিথিবিৰ সকলো দিস জানিব পাৰে। কল্লাচৰ নিৰ্মান এই মতে হই; তুলাপাতৰ ওপৰে মণ্ডলৰ আক্ৰিতি কৰি, বজ্জি সমান ভাগ কৰি চাৰিও কালে সকলো দিস বিদিল আৰু উপদিল লিখা থাকে, সেই তুলাপাতৰ মাজে দি এই সৰু লোৰ খুঁটি এটা মৰা থাকে; তাৰ মূৰৰ ওপৰতে এটা বেজি পথালিকৈ দিব। তাৰ এটা আগ চমুক পাখৰত যঁহা জাই, আৰু কল্লাচ কোনো দিলে বাখিলে, সেই বেজি যুৰি উত্তৰ দিলে সদাই মুখ কৰি থাকে, তাৰে অপুয়াসে প্ৰিথিবিৰ চাৰিও দিস জনা জাই।

চমুক পাখৰৰ গুন জনা হলতে লোকবিলাকে নিৰ্ভৰে দিখল বহল লাগৰৰ মাজেই জাব ধৰিলে। ইয়াৰ পূৰ্বে দিসৰ একো চাৰৰ নো পোআতে, লাগৰৰ পাৰ নে দেখি, লোক সকলে জাহাজ চলাব নোআৰিছিলে। চমুক পাখৰৰ গুন প্ৰকাশ হোআৰ দু স বছৰৰ পাচত, জেনোআ নগৰত কলম্বুচ নামে এজন উপজিলে। সেই কালতে পৰ্তুগিচবিলাকে ইউৰপৰ মাজত প্ৰধান নাও বৈচা আছিল। সিহঁতে সৈতে অহা জোআ কৰি কোবোঁতে নাৱৰ কথাত কলম্বুচৰ অভিসই গিয়ান জন্মিল, আৰু সি মনতে এই বিবেচনা কৰিলে, ইউৰপৰ পৰা নিচই পচিমে গলে ভাৰত বৰ্ষ পাব; কিয়নো সেই কালত ইউৰপৰ মানুহবিলাকে জানিছিলে জে ভাৰত বৰ্ষ অভিসই ধনৰ ঠাই, আৰু ভাৰত বৰ্ষৰ কেতবোৰ বেপাৰি মূদৈ বেপাৰলৈ বাম বাটে দি ইউৰপত ওলাইছিল; তাৰ দ্বাৰাই ইউৰপৰ কতক নগৰ বৰ ধনৱন্ত হল। আৰু জাহাজ লৈ পৰ্তুগিচ লোক দূৰৈ জোআ অহা দেখি, জাহাজেৰে ভাৰত বৰ্ষলৈ আহিবৰ সকলো লোকৰ মন হল। কলম্বুচ অভিসই পৰৰ মন বুজা, আৰু অতি সাহিয়াল, আৰু জিটো কৰম কৰিবলৈ ইচা কৰে অৱল্যক তাক কৰিহে এবে, এনে আছিলে। এদিনা ইউৰপ দেশতে কতক বেঁত আৰু নকৈ চঁচা কাঠ পচোআ বতাহেৰে লাগৰতে উঠি আহিল, ইয়াতে তাৰ প্ৰতিভা আৰু দৃঢ় হল। অৱল্য পচিমত দেশ আছে, আৰু অনেক প্ৰকাৰে অনুলন্ধান কৰি এই ন জনা নে দেখা দেশ দেখিবৰ কাৰনে জাৰৰ মনে নিচই চাৰৰ কৰিলে।

সেই সময়ত জি বৰ জাহাজ আছিলে নিও তিনি হেজাৰ মোন ধৰা মৌকাঙকৈ অতি বৰ না-চিলে। আৰু সেই কালত এতিয়াৰ দৰে ধনবন্ত সুদৈ অনেক নাছিলে, এই হেতুকে সেই বিলয়ৰ খৰচৰ নিমিত্তে বাজাৰ উপকাৰ পাবলৈ ভাব প্ৰয়োজন হল। প্ৰথমে তেঁও আপুনি জাবৰ বি-নয়ে জি খৰচ আদি লিখা পত্ৰ কৰিছিলে, তাকে আপোন দেসৰ অধিকাৰবিলাকক দেখুওালে, আৰু সিহঁতৰ পৰা ধন জাহা কৰিলে, কিন্তু সি-বিলাকে অনেক খনি পৰ্জাত্তে অনেক বিম্বিলা কৰি হেলা কৰিলে। তাৰ পাচত তেঁও পৰ্জুগালৰ বজাৰ ওচৰলৈ গৈ এই বিলই নিবেদন কৰিলে; সেই বজা কলম্বুচৰ নিবেদন দু জন ভদ্ৰ লোকৰ চাইতে সমপৰ্ণ কৰিলে, কিন্তু সিবিলাকে ইয়াৰ আগে কৈ আছিলে, জে কেৱল দখিন ভাগে গলে ভাৰত বৰ্ণ পোআ জাব, এই নিমিত্তে সিবিলাকে কলম্বুচৰ উপকাৰ কৰিবলৈ মনজোগ ন কৰিলে। কিন্তু কলম্বুচৰ পৰা তেঁওৰ নক্চাৰ অনুসন্ধান লৈ আপোনাৰ বাদ্শাহ জেন ন দেল দৰ্শনৰ লাভ আৰু সুজলয়া প্ৰাপ্ত হব পাৰে, এই কাৰনে সি-ইতে গুপতে আপোনাৰ এটা মানুহ পঠাই দি-লে। কিন্তু কলম্বুচৰ দৰে সেইটো মানুহৰ সাহ আৰু গিয়ানো বুদ্ধি নাছিলে; এই হেতুকে সি সাগৰলৈ গৈ মহা প্ৰচণ্ড ধুমুহা আৰু চৌ দেখি, ভই লাগি দেললৈ উভতি আহিলে। কলম্বুচ সি-ইতৰ বন্ধনা কৰা বোধ হৈ, বিৰকতি লাগি সেই চাইৰ পৰা গুচি আহিলে। পাচে আপোনাৰ ভা-য়েকক ইংলেণ্ডে পঠাই দিলে, কিন্তু সেই চাইত তাৰ বিলয়ৰ কিছু ন হল। ইতি সময়তে ইল্লানি-য়াৰ ৰাজা মুচলমানৰে সৈতে জুখ কৰিছিলে। আগৰ কালতে ইল্লানিয়াৰ ৰাজা তিনি ভাগ মানে মুচলমানৰ বল আছিলে, এই সময়ত সেই চাইত সিহঁতৰ কেৱল এখান নগৰ আছিলে, তাৰ নাম থ্ৰেনাদা। কলম্বুচ জেনেকৈ ইউৰপৰ আন বজা-বিলাকলৈকে এই বিলই নিবেদন কৰি আছিলে, তেনেকৈ ইল্লানিয়াৰ বজাৰ ওচৰতো কলে। সেই বজা সেই বিলই বিম্বিলা কৰাৰ ভাব মন্ত্ৰি সকলৰ ওপৰে ধলে। সিহঁত অগিয়ানি আছিলে, আৰু সিহঁতে কলম্বুচৰ নক্চাৰ বিলয়ে অগিয়ানৰ দৰে

বিম্বিলা কৰিলে। কোনো কোনোএ কলে, সা-গৰ অপাৰ; আৰু কোনোএ কলে, প্ৰিথিবিৰ নি-ৰ্মান এই মতে, জে কভেক দূৰলৈ গলে উভতি আহিবৰ উপাই না থাকে। মন্ত্ৰি সকলে বজাৰ আগত বেয়া কপে জনালে, তাতে থাকি বজাই তাকে হেয় বুদ্ধি কৰিলে। ইয়াৰ পৰে কলম্বুচ ইউৰপৰ মাজে আন তিনি সৰু বজাৰ ওচৰলৈ গলত সিবিলাক অসমৰ্থ হোআতে কলম্বুচে ইং-লেণ্ড দেলে জাবৰ ইচা কৰিলে।

কলম্বুচে ইল্লানিয়াৰ ৰাজ সভা এহিলতে, সেই খানৰ বানিৰ কোনো মন্ত্ৰিএ বানিৰ আগত প্ৰা-ৰ্থনা কৰিলে, বানিএ জেন কলম্বুচকে পুনৰ বাৰ মাতে। মন্ত্ৰিএ প্ৰাৰ্থনা কৰাত্তে বানিএ কলম্বুচকে আকণ্ড মাতিলে; কিন্তু বানিৰ গিৰিএকে আপু-নি কিৰ্পিন হেতুকে পুনৰাই কলম্বুচকে হেয় বুদ্ধি কৰিলে। তাতে কলম্বুচৰ আশা জেনে বৰ্হা হৈ-ছিলে, তাৰ আশা ভজাতে ভেনে দুখ হল।

ইয়াৰ পাচে কিছু দিন মুচলমানৰ ৰাজধানি মুখ্য নগৰ ইল্লানিয়া দেলৰ বজাৰ ভল হল, তাতে বজা বানি সভাই সৈতে আনন্দতে মৰ্ম হল। এই খনি অৱসৰতে কলম্বুচৰ মিত্ৰ সকলে এই কাল জোগ্য ভাবি ইল্লানিয়াৰ বানিৰ আগত গৈ এই আনন্দৰ কালতে কলম্বুচক সহাই কৰিবলৈ প্ৰা-ৰ্থনা কৰিলে। আৰু বানিকে কলে, হে মহা বানি, তোমাৰ বজা হোআ কালতে যদি প্ৰিথিবিৰ সিমা বৰ্হা হই, তাতে আপোনাৰ কেনে বিমেল মান্য জলয়া বাৰ্হিব। পাচে বানিএ সম্মত হৈ কলম্বুচকে আপোনাৰ ওচৰলৈ মাতি, আপোনাৰ অলঙ্কাৰ সোতা ঠেং টকা আনি দিলে। কলম্বুচে তাতে তিনি খান সৰু জাহাজ কিনিলে, এই সৰু-লতেই বজিচ হেজাৰ টকাঙকৈ সৰহ বাই ন হল। এই এই কপে কলম্বুচে আঠ বছৰ ভ্ৰমণ কৰি, নানা প্ৰকাৰ বিঘাত সহি পাচত কাৰ্জ সিধিৰ জলয়া পালে।

সকল আয়োজন জুগুত হলত ১৪২২ চৈধ্য স বিবাতৈন সঁকৰ আগষ্ট মাহৰ ৩ তিনি তাৰি-খে কলম্বুচে জাহাজত উঠিল। তাৰ গমন কৰা কালত সাগৰৰ তিবত অনেক লোকে গোট খাই কলম্বুচৰ কাৰ্জ সিধি হবৰ অখে ইশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা

কৰিবলৈ ধৰিলে। কলম্বুচে নিচই পশ্চিম দিশে জাহাজ চলালে, এই দৰে কিছু কালৰ পাচে জে-ডিয়া সিহঁতে ভিৰ দেখিবলৈ নে পালে আৰু দিশ বিদিশ ন জনা অগম্য সাগৰৰ মাজে গল, তেতিয়া নারিয়াবিলাকে কান্দি আৰু ভাবি উপাই নে পাই, আপোনা আপুনি মূৰত ভুকুআব ধৰিলে। কলম্বুচে মনৰ কামনা সিখিৰ নিমিত্তে সৰ্বদাই নিৰোহন কৰি থাকিছিল, তাতে সুৰৰ আহৰি নে পালে। কলম্বুচে আপোনাৰ বুখিৰ নিৰিখ্যানেৰেই সকল বিসই চাৰৰ কৰিলে, আৰু আপোনাৰ আগ্যাৰে জাহাজ চলাব ধৰিলে; আৰু নারিয়া মানুহে কাখৰ পৰা কত দূৰলৈ আহিচোঁ ইয়াক নে জানিলে, এই নিমিত্তে সিহঁতকে ভুলাই ৰাখিলে। সিহঁতে নিচই পচিমে গৈ গৈ সৰু সৰু সেলাইৰে সম্পূৰ্ণ সাগৰ দেখি ভাবিলে জে এয়ে জানো প্ৰিথিবিৰ অন্ত। কলম্বুচে নারিয়াইতকে বুলিলে, তেনে ন হই, কিন্তু ইয়াতে অধিক ভাৰসা হব পাৰে, জে কোনো দেশৰ ওচৰত পাইচোঁহি।

অক্টোবৰ মাহৰ প্ৰথম ভাৰিখত সিহঁতে ভিৰৰ পৰা এঘাৰ স পঁচপন ক্ৰোচ গৈ আছিল, কিন্তু কলম্বুচে সিহঁতকে কলে জে আঠ স সতৰি ক্ৰোচ মাত্ৰ। সিহঁতে একৈক দিন ভূমি নে দেখিলে, আৰু সিহঁতৰ জিমান ভাৰসা আছিল সি সকলো ভাৰসা উৰি গল। নারিয়াবিলাক আৰু সিহঁতৰ অধিকাৰবিলাকে আপোন আপোন দুৰ্দ্দশা দেখি বিস্তৰ খেদ কৰিলে, আৰু উভতি জাবলৈ বহু পুৰস্বাৰ্থ কৰিলে। কলম্বুচে আপোনাৰ ধোঁজ অৱলম্বন কৰি, সিবিলাককে কেতিয়াবা বিনতি-বে' আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা আগ্যাৰ দা-

বাই ধমকালে। এনে কৰাতে তেঁও প্ৰথমতে উপকাৰ দেখিলে, আৰু সিহঁত কেতে দিন ধমকি বল। কিন্তু তাৰ পিচে সিহঁতৰ মনে ভাৰসা নাই কিয়া হল, আৰু সিহঁতে আপোনাৰ মাজতে আলচ কৰিলে, কলম্বুচকে সাগৰত পেলাই দি জাহাজ ওভৰ্তাও। কলম্বুচ ভাবিলে জে বিনতিৰে কিবা আগ্যাৰ দ্বাৰাই ইহঁতকে আৰু ধমকাৰ নো-আৰিম, এই নিমিত্তে সিহঁতৰ সমুখে এই অঙ্গিকাৰ কৰিলে, তিন দিনৰ মাজত যদি নবিন দেশ নে পোও, তেতিয়া অৱস্যে উভতিম, সেই সময়ত কলম্বুচৰ নবিন দেশ পাবলৈ বহা ভাৰসা হল, কিয়নো পৰিমাণ কৰা লেজু পেলাই দেখিলে জে ভূমি পোআ জাই, আৰু সাগৰৰ ওপৰে উপজি অহা এক জোলাজা নতুন ফল, আৰু কেতবোৰ নতুন চিজা বেঁত পালে।

এঘাৰ অক্টোবৰ কলম্বুচে জাহাজৰ পাল সামৰিবলৈ আগ্যা দিলে, সেই বাতিভে চকু নু মুদি, সকলো নারিয়া বিবাদ কৰি থাকিলে। পাচে কলম্বুচে বাতিৰ দুই পুহৰ দুই ঘণ্টাৰ সময়ত, দুটৈতে কোনো পহৰ দু বাৰ চলি জোআ দেখিলে, আৰু তেতিয়াই সিহঁতৰ আগে জোআ জাহাজৰ লোকবিলাকে দেশ, দেশ, বুলি বিজ্ঞ মাৰিলে। তেতিয়া আন জাহাজৰ লোকে সেই আনন্দ ধনিৰ সঁচু ধনি কৰি উঠিলে। তাৰ পাচে প্ৰায় ৪৪ কালে ১২ বাৰ অক্টোবৰত সিহঁতে ডেৰ ক্ৰোচ অন্তৰতে এখন উপদ্বীপ দেখিলে; সেই দ্বীপ এখন ত্ৰিণ গচ আদিৰে শোভিত হৈ আছিল। তেতিয়া সিহঁতে আনন্দে ইন্দ্ৰৰ কিত্তন কৰিলে, আৰু গান কৰিব ধৰিলে, আৰু জাহাজৰ মানুহবিলাকে কলম্বুচৰ ভবিৰ তলতে পৰি, আপোনাৰ অপৰাধৰ খেমা পুৰ্ণা কৰিলে। তাৰ পৰে জাহাজৰ পৰা নামি, সৰু নারিতে উঠি গান আৰু জন্তে সৈতে ভাল বজাওতে বজাওতে, সিবিলাকে ভিৰৰ ওচৰলৈ গল, আৰু কলম্বুচে জি নবিন দেশ দেখিলে, তাৰ ওপৰত তেঁৱেই প্ৰথমে ভৰি দিলে। সিবিলাকে অনেক বাদ্য লৈ সেই নবিন দেশ দেখিলে, তাৰ ওপৰত তেঁৱেই প্ৰথমে ভূমিৰ ওপৰে প্ৰবেশি পুনৰাই আঁঠু কাৰ্ছি, ইন্দ্ৰ-বৰ গুন কিত্তন কৰিলে। আৰু ইল্লানিয়াৰ বজাৰ

নিচান লগা খুঁটা সেই ধানতে থিয় কৰি সিই-
তে সেই দেশ আপোনাৰ বজাৰ নামে অধিকাৰ
কৰিলে।

তাৰ পাচে সেই দেশৰ লোক সকলে সিবিলা-
কৰে চাৰিও ফালে আহি, সিঁতৰ কাপৰ অল-
স্কাৰ আদি আৰু অস্ত্ৰ আৰু বগা বৰন আৰু সিঁ-
তৰ তাঁৰি দেখি আচৰ্জ মানিলে। সেই সময়ত
ইউৰপৰ সকলো লোকে তাঁৰি বাখিলে, আৰু জে-
তিয়া সেই মায়া নাই কিয়া লোকবিলাকে দে-
খিলে, কেনে বৰ কাৰনাৰে পাখিৰ দৰে পাল
তৰি এই মাগৰৰ ওপৰে ইহঁত উৰি আহিলে,
আৰু মেঘৰ গাজনিৰ দৰে হিলৈৰ সবদ কৰিলে,
আৰু বিজুলি আৰু ধুঁআ দেখি, সিঁতৰ ভই
লাগিলে। আৰু মনে জানিলে, ইহঁত নিচই মুৰ্জৰ
সন্তান প্ৰিথিবিৰ ওপৰলৈ আহিছে। আৰু ইম্ভা-
নিয়াৰ লোক সকলেও সেই দেশৰ মানুহবিলা-
ককে দেখি সেই ৰূপে চমত্কাৰ হল; কিয়নো
সিঁতকে সদাই উলজট দেখিলে, আৰু সিঁতৰ
তাঁৰি নাই, আৰু সিঁতৰ গাৰ চাল অতি কোমল
আৰু ভামৰ দৰে বৰন। তাৰি বেলাত সিঁতে
এখন হোলোজ্ঞ নাৱেৰে জাহাজৰ ওচৰে আহি-
লে, আৰু অনেক খাবৰ বেহানি কলমুচকে দিলে।
আৰু কলমুচৰ পৰা আৰ্চি আৰু সৰু সৰু ঘণ্টা
আৰু আন আন অলপ টকাৰ দ্ৰব্য ললে। এই দৰে
পুৰনি প্ৰিথিবি নতুন প্ৰিথিবিৰ লোকবিলাকৰ
সাখ্যাত প্ৰথমে দেখা দেখি হল, আৰু পৰস্পৰে
প্ৰতি আলাপ কৰিলে। অ.

জাহাজৰ কৰম কৰা সকলো মানুহে বোলে,
সুকুৰ বাৰে জাহাজ মেলিলে আপদ হ'ব। তথা-
পি কলমুচে সুকুৰ বাৰতে জাহাজ মেলি পচিমে
জোআত অমঙ্গল হওক চাৰি প্ৰথমে আমেৰিক
দেশ পোআ হৈছিল।

জোভিস শুভত লিখা বচন এই।

শুক্রাদিত্যদিনেনবাকননিশং

নজেকুজোচোস্তবং।

মন্দ্ৰেন্দাশ্বদিনেনশক্ৰকুভং

যাম্যাংগুবৌবজ্ঞেং।

শূলানীতিবিলংঘ্যাস্তিমনুজা

যেবিস্তদৌখ্যাস্থিতাঃ।

ভুষ্টিশাঃপুনৰাপত্তিনিয়তং

শাক্ৰেনভুল্যোযদি॥

ইয়াৰ অৰ্থ। সুকুৰ বাৰে দেও বাৰে পচিমলৈ
নে জাব, মঙ্গল বাৰে বুধ বাৰে উত্তৰলৈ নে জাব,
শনি বাৰে সোম বাৰে পূবলৈ নে জাব, বিহঙ্গ-
তি বাৰে দখিনলৈ নে জাব। এই দিক মূলক উ-
লংঘা কৰি ধন সুখৰ আশাৰে জি সকলে
জাত্ৰা কৰে, সেই সকল যদি ইজ্ঞে নৈতে সন্ম-
নেই হই, তেও পুনৰ বাৰ আশা নষ্ট হৈ উভতি
পৰে।

প্ৰিন্টিং প্ৰেচৰ বিবৰন,

অৰ্থাত চাপা খানাৰ আখ্যান।

Discovery of Printing.

আগৰ কালত কোনো মানুহে চাপা খানাৰ
জন্তু আৰু সেই কৰম কি ৰূপে কৰে তাক, কেৱে
নে জানিছিল; খেহ দেশত হলে কাঠৰ ওপৰত
আখৰ কাটি পাচে তাতে মহি দি কঁচিএৰে ধপি-
য়াই চাপিছিল, তাৰ বাহিৰে একোকে নে জানে।
কিন্তু ১৪৩০ ইং সঁকত হলও দেশৰ হাৰ্লেম
নগৰত লাৰেঞ্চ জাফেন নামে এজন লোকে উমলি-
বৰ কাৰনে এজোপা গচত আখৰ কাটি তাৰ ওপ-
ৰত মহি দি চাপিলত। অতি সুন্দৰ ৰূপে আখৰ
ওলাল; পাচে এনে হবৰ দেখি সেই মানুহৰ আ-
শা বাৰ্হি আৰু আখৰ এটি এটিক কাটিব ধৰিলে,
পাচে সকলোকে একেলগ কৰি কিতাপ চাপিব
ধৰিলে; কিন্তু কাঠত আখৰ কাটোতে অতি

বিলম্ব হোআত, এখন কিতাপ চাপোতে সাত আঠ বছৰ হ'ল।

পাচে গভনবৰ্গ নামেৰে এজন মানুহে আখৰ বেলেগকৈ কাটি জোঁটাই জোঁটাই দিবলৈ ধৰিলে; তাত্ত একে আখৰ অনেক বেলি অনেক পুথিত সূমাই চাপিব পাৰে। পাচে কাঠৰ আখৰ বেগাই খাই হই, ইয়াকে দেখি সিহঁৰ ওপৰত আখৰ কাটিবলৈ ধৰিলে। ইয়াৰ পাচে ফক্ট আৰু চেকৰ নামেৰে দুজন মানুহে গোটে খাই কাম কৰিবলৈ সন্মত হ'লত সেই চেকৰে সিহঁ পগাই আখৰ চালিবলৈ কাৰ্য্য কৰিলে। কিন্তু ইয়াৰ আগৈয়ে জেতিয়া সিহঁত আখৰ কাটিছিল তেতিয়া অনেক বিলম্ব হৈছিল। পাচে সেই চেকৰে আখৰ চালিবৰ বুধিৰে পুথিৰে এডোখৰ টিখাৰ ওপৰত আখৰ কাটি সেই টিখাৰ আখৰক এডোখৰ ডামৰ ওপৰত বৰ সৰুতকৈ বহাই দি; পাচে জিমান ইচা কৰে সিমান আখৰ সিহঁ উতলাই বাকি লই।

গভনবৰ্গ, ফক্ট, আৰু চেকৰ, এই তিনিএ গোটে খাই লাভিন ভাসাবে ইহঁৰৰ ধৰম পুথি চাপি ১৪৫০ সৰুত এটালে।

সেই কালৰে পৰা ইংলেজি লোকে অনেক বুধি কৰি সেই চাপা খানাকে আদি কৰি আৰু অনেক চাপা খানাৰ জন্তু তৈয়াৰ কৰি আগতকৈও অতি উত্তমকৈ লাজিলে। আগৰ কালত হলে জিবিলাকে চাপা কৰম কৰিছিল সেইবিলাকৰ কাঠৰ জন্তু আছিল, কিন্তু এতিয়া হলে মানুহৰ গিয়ান বাৰ্হি তাতকৈও ভালকৈ নতুন জন্তু অকল লোহাৰে কৰিছে; তাত্ত আগৈয়ে দিনে দিনে তিনি চাৰি স চাপিছিল, কিন্তু পাচে দিনত এহেজাৰ বা তেৰ হেজাৰ চাপিব পাৰিছিল; এতিয়া ১ বছৰিত্তে ভাপ কলেৰে দু হেজাৰ দুয়ো কালে চাপিব পাৰিছে। এই কাৰন এতিয়াৰ কালত মানুহৰ অতি লাভ হৈছে।

আৰু সেই চাপা খানা প্ৰেচত গাই পতি ১০০০ এহেজাৰ টকা দাম হই, কিন্তু জি খানত বছৰিত ১০০০ দুহেজাৰ চাপিব পাৰে তাৰ দাম অধিক হ'ব। আৰু জি লালত চাপে তাৰ ভলে ওপৰে দুচটা লোহাৰ পতা আছে, তলৰ চটাৰ ওপৰতে

আখৰ থৈ পাচে চাপে। আৰু ইয়াৰ নকচা ওপৰে দিয়া হৈছে; তাৰ গুৰিতে দুফালে দুটা মানুহ থিয় হৈ চাপিছে। আৰু তাৰ বাঁও ফালে জি এটা থিয় হৈ আছে, সি আখৰৰ ঘৰৰ পৰা আখৰ আনি এটটা লো হাতত লৈ তাত্ত এটা এটাকৈ মিলাই জোঁটাইছে। জেতিয়া সাত আঠ সাৰি হই তেতিয়া এটটা কাঠত থৈ, এপিটি হলে পাচে জৰিৰে বান্ধি ৰাখে; আৰু জেতিয়া সৰহ পিটি হই তেতিয়া সেই চপা সালৰ ওপৰত থৈ নিএ।

এই ৰূপে এই অসম দেশলৈকে আমেৰিকাৰ সাহাৰ লোকে চাপা খানাৰ সাল আনি কিতাপ চাপি ধৰম বিসয়ে আৰু গিয়ান বিসয়ে লোক সকলক দিছে। ইয়াতে সকলো মানুহলৈ অতি উত্তম হৈছে, কিয়নো আগৈয়ে অনেক মানুহে কিতাপ সাত্ৰ নো পোআতে অধিককৈ পৰ্হিব নো আৰিছিল; কিন্তু এতিয়া দেশে দেশে চাপা কৰা কিতাপ গৈছে, আৰু অনেকে পৰ্হিছে, আগৈয়ে তদু লোকৰ বাহিৰে সামান্য লোকে সৰহকৈ পৰ্হিব নোআবে, তেওঁ এতিয়া অনেকে পৰ্হি গিয়ান বুধি পাইছে, আৰু জাক জি কিতাপ লাগে চাপা খানালৈ আহিলে তাকে পোআ জাই। ন. ল.

হিন্দুস্থানি মাত।

কৈলা হুআ। অভী হৈ। চুপ বহ। হাজৰী লাও। খানা লাও। বোটি লাও। দুখ লাও। মিলবী দো। খানা খাও। দুখ পিয়ে। চিৰাগ জলাও। বস্তী জলাও। কানুল লাও। বস্তী বু-কাও। কানুল উঠাও। ডুলিয়ো মত। ইধৰ আও। নজনীক আও। কই সে আয়ে? কিধৰ জাওগে? চা বনাও। দহিনে কিৰো। বায়ে কিৰো। জলদী জা। জলদী চলো। মুটিয়ে কো বোলাও। মেজ লগাও। অলবাৰ লে জাও।

THE ORUNDOO,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ

প্ৰথম চোআ! আ° সিবসাগৰ, এপ্ৰেল ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক। নম্বৰ ৪।

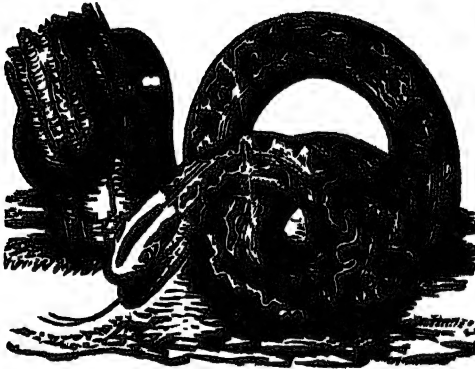
VOL. I. SIBSAGOR, ASAM, APRIL, 1846. NO. 4.

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

General Intelligence.

মাৰ্চ মাহৰ ৩০ তাৰিখত চাৰি বজাৰ সময়ত গোআহাটি মোকামত থকা শ্ৰীজুত হেৰিয়ত সাহাৰ চেনি পগোআ অৰ পুৰিলে। সেই দিনতে অনেক মেঘ হোআত বহুত দিল বৰখিছিল; আৰু বুদ্ধপুত্ৰৰ উত্তৰ ফালে বালিত বজুপাত পৰিছিল।

কলিকতাৰ ওচৰৰ দিবপুৰত ৩ মাৰ্চ তাৰিখত এটা বৰ সাপ ধৰি মাৰিলে। তাৰ দিখে ১৪ হাত,

মেৰে ২ হাত হৈছিল, এই কথা ভাঙুৰ সন্বাদ পত্ৰত লিখা আছে।

কলিকতা নগৰৰ বাসুন বজাৰত ৭ মাৰ্চত জুই লাগি ২০০ ছু ল অৰ পুৰিলে।

কলিকতা নগৰৰ জান বজাৰত ১০ মাৰ্চত দুজন ডেকা মানুহে দন্দ কৰি এজনে ইটা এডোখৰ লৈ দলি মহান্ত সি জনৰ মূৰৰ কান সঁটোত পৰিলত সি মৰিল। জিটে মাৰিলে সি পলাই গল।

কলিকতাৰ জি একন মানুহে আপোনাৰ চাকৰ এটাক অকজিতে মাৰি বধ কৰিলে, তাৰ সোধ

কৰোঁতা শ্ৰীজুত চেন লবৰু পিল সাহাৰে ১১ মাৰ্চ তাৰিখত সেই মানুহক দেশান্তৰ কৰি ৭ বছৰলৈ কে কইদত ৰাখিবলৈ আগ্যা কৰিলে।

পঞ্জাবি দেশৰ বন হ'লত শ্ৰীজুত গবৰ্নৰ জেনৰেল বাহাদুৰৰ আগ্যাৰে পঞ্জাব দেশৰ তিনি ভাগ কৰাত উত্তৰ ভাগৰ কাম্মিৰ নগৰত শ্ৰীজুত গোলাৰ সিংহক বজা পাতিলে, আৰু পুৰান ভাগৰ লাহোৰ ৰাজ নগৰত শ্ৰীজুত দিলিপ সিংহক মহা বজাৰ বাৰ দি থলে, আৰু জলিম্দ্ৰ নামে দেশৰ জি ভাগ সন্তজ আৰু বিয়াচ এই দুই নদীৰ মাজত থাকে, সেই ভাগক কল্লানি এ ললে। আৰু মহা বজা দিলিপ সিংহক সিংহাসনত থিৰ কৰিবলৈ কল্লানিৰ ১০ ০০০ দহ হেজাৰ সেনাই লাহোৰ নগৰত থাকিব, আৰু জলিম্দ্ৰ দেশ ৰাখিবলৈ তাতে ৩০ ০০০ ত্ৰিচ হেজাৰ মান থাকিব; সেই চলিচ হেজাৰৰ বাহিৰে কল্লানিৰ সকলো সৈন্য হিন্দুস্থানলৈ আৰুও উভতি আহিছে। কল্লানিৰ খৰচ হোআৰ নিমিত্তে মহা বজা দিলিপ সিংহ আৰু গোলাৰ সিংহে এক কোটি পঞ্চাশ লাখ টকা দিছে, আৰু কল্লানিৰ বিৰোধে জি জি বৰ টোপ এই বনলৈ আনিছিল, সেই সকলোকে এৰি দিবলৈ লৰ্ড সাহাৰে আগ্যা কৰাত ৩৬ বৰ টোপ আনি দিলে; আটাই বনত কল্লানিৰ ২২০ কাৰ্ছি নিছিল, মুঠে ২৫৬ বৰ টোপ পালে।

এই বনত কল্লানিৰ লোক ১ ৭ ১২ মানুহ মৰিল, ৪ ৫৭৭ খুন হোআ আছে; পঞ্জাবি লোক ২২-০০০। ২৪ ০০০ বাইচ, চৌবিচ হেজাৰ মান মৰিল বুলি কই; খুন হোআ অলেখ।

খেহ দেশৰ পূব দাঁতিতে থকা হুজুৰ নামেৰে জি মাজুলি ইংলণ্ডৰ লোকে আগৰ বছৰত ললে, সেই মাজুলিৰ ১৮৭৪ বৰ আছে। বিক্ৰিয়া নামে ভাৰ এক নগৰত ইংৰাজি লোকৰ ২৫১ বৰ আছে; খেহ লোকৰ-৭৪১।

খেহ দেশৰ ফুকন বৰুৱাই জেতিয়া কোনো দাই সগৰ কৰে, তেতিয়া আন দণ্ড ন কৰি ধনৰ জৰিমনা কৰিবলৈ খেহৰ মহা বজাই আগ্যা দিছে। কোনো কোনো বৰ দাই হলে, তাৰ ৩০-০০০ ত্ৰিচ হেজাৰ টকা পৰ্জন্তে জৰিমনা হই।

আয়বলগু উপদিপত বছৰ চাৰেকৰ আগৈ এ মাটি খানোঁতে কোনো আখৰ লগোআ মোহৰৰ চাৰ পাই সেই আখৰ পৰ্হিব নোআৰিছিল। পাচে খেহ দেশলৈ পঠালত খেহৰ পণ্ডিতে পৰ্হি চাই খেহ আখৰ বুলি কলে। তাতে জানিচোঁ, আগৰ কালত ভাৰত বৰিসৰ পূব কালে থকা খেহ মানুহে পচিম দেশৰ মানুহে সৈতে বেহা বেপাৰ কৰিছিল।

আয়বলগু দেশৰ দুৰ্ভিক্ষাৰ নিমিত্তে এই দেশত থকা লোকে চান্দা কৰি আগৈ ত্ৰিচ হেজাৰ ৰূপ পঠালে; তাত বাজে এতিয়াও আৰু ৩৭ ০০০ সাত ত্ৰিচ হেজাৰ পঠাবলৈ পাইছে।

ইংৰাজিৰ ৰাজ মন্ত্ৰিৰ আগ্যাবে আয়বলগু মানুহৰ নিমিত্তে আমেৰিকাৰ পৰা ১৭ ০০০ ০০০ সত্বে লাখ মৌন গোম ধান কৰ্ক নগৰলৈ জাহাজেৰে আনিলে।

ইংলণ্ড দেশত বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ জাহাজে আন বস্তুৰ কানন মতে হাট খোআই বৰকৈ দান কটাত বেপাৰি লোকে মৰগকৈ বেচে, তাতে দুখিয়া মানুহে কিনিব নোআবে, আৰু খোআ বস্তু বে পাই ৰায়তৰ লোক মৰিবৰ সপ্নই আচে। এই হেতুকে খোআ বস্তুৰ অৰ্থাত ধান আদিৰ দান এতিয়া কমাবলৈ আৰু তিনি বছৰৰ মুৰত গুচাবলৈ নতুন কানন পাতিবৰ নিমিত্তে চেৰ বৰত পিল পুধান ৰাজ মন্ত্ৰি ২৭ জানো-আৰিত ৰাজ মেলৰ আগত নিবেদন কৰিলে।

জোআ বছৰত ইংলণ্ড দেশৰ খাজনা আদি তোলা ধন ৰাজ কাৰ্ডৰ খৰচতকৈ অধিক ৫ ২৫-৬৩ ০০০ পাঁচ কোটি পাঁচ লাখ টকা।

মাৰ্কিটোএষ্টন নামে ইংলণ্ডৰ এক গাঁৱত কোনো লোকে এটা নাদ খানি ডিচেম্বৰ ১৫ দিনত ৩৬ হাত দ কৰিলে। নাদত নো সোমোও-তে বায়ু ভাল বেয়া, তাৰ পৰিখাৰ নিমিত্তে নি-ভৌ নিভৌ চাকি নমাই দিএ; চাকি জলি থাকে যদি, বায়ু ভাল বুলি জানে, কিন্তু যদি নুমাই জাই তেন্তে বায়ু বেয়া, মানুহ সোমালে মৰিব। কি-য়নো কোনো গাঁৱত ভিতৰত বায়ু চলিবলৈ বাট নাই কিয়াকৈ থাকে যদি, সেই বায়ু বেয়া হৈ জাই; জিৰৰ পুান নাস কৰে, জুইকো নুমাই মাটিৰ ভলত বাট ন থকা অনেক গাঁত আছে, নাদ খানোঁতে এনে গাঁতৰ পৰা অচল বায়ু কে-তিয়াবা কোনো বিস্ফাই দি ওলাই নাদ ভৰি থাকে। সেই ওপৰত কোআ নাদ খনাবোৰে ১৫ ডিচেম্বৰৰ দুপৰ বেলিত ওলাই এক খৰি মাখোন থাকিল, পাচে চাকিৰে পৰিখা নো চোআকৈ এজন নামি গল। তাতে উলাহ লব নোআৰি বৰ দুখ পোআ জেন ওপৰত থকাবিলাকে দেখিলে। তেতিয়া চাকি লৈ ১৭ হাত মাখোন নমালত নুমাই গল; পাচে সোমোআ জনক উলিয়াই আনিবৰ মনেৰে সিহঁতৰ এটা নামিব ধৰিলে, সিও নাদৰ এভাগ নামি ভিতৰত থাকিন নোআ-ৰাত উলটি আহিল। পাচে নাদত পানি ঢালি আৰু অনেক মুমেৰে সেই বেয়া বায়ু গুচাই মা-নুহক তুলিলে, কিন্তু তাৰ পুান গল। মৰা মানু-হৰ নাম জৰ্জ বকল।

দখিন আমেৰিকাৰ লাপলাটা নদিৰ পচিম কালে বৈনচেৰ নামে এক দেশ আছে। তাৰ উজ-নি দেশৰ মানুহে সিহঁতে সৈতে মিল নো হোআত সিহঁতে লাপলাটা নদিৰ ওপৰত ২৪ বৰ নাও লোহাৰ সিকলিৰে বান্ধি কোনো দেশৰ মানুহে বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ জাহাজেৰে উজাই জাব নোআবাকৈ নদি বন্ধ কৰিছিল। এই কাৰনে ইং-ৰাজি জাহাজ ৬ চটা আৰু ফুষ্টি জাহাজ ৫ পাঁ-চোটা সেনাবোৰে সৈতে গৈ সেই নদি মুকলি কৰিবৰ নিমিত্তে দেশৰ মানুহে সৈতে ২০ নৱেম্বৰ তাৰিখত জুখ কৰি নাও বন্ধা সিকলিবিলাক ভা-ঙি দি মানুহৰ কৌঠ কাৰ্হি লৈ বৰ টোপ ২০ একুৰি মান নিলে। সেই জুখত বৈনচেৰ দেশৰ

এখান জাহাজ নষ্ট কৰা হ'ল, ফাফিৰো এখান বৰকৈ গুলিওআঠ প্ৰায়ে নষ্ট হ'ল। সেই জুখত ইংৰাজি ১৮, ফাফি ১০ জন মৰিল; খুন হোআ ইংৰাজি ৭০, ফাফি ২৫। সেই দেশৰ মানুহ ৪০০ চাৰি স মৰিল, সেই মানো খুন হৈছিল।

আলজেরি দেশত থকা আবদল কাদৰ নামে আৰব লোকৰ সেনাপতিএ সৈতে ফাফি মানুহে ২৩ ডিচেম্বৰত বন কৰি তেঁওক জিনিলে, কিন্তু ধৰিব নোআনিলে।

পাচে ফাফি সেনা সেনাপতিবোৰে ঠায়ে ঠায়ে এস দল আৰব মানুহ মাৰি নিইতৰ গাঁওবোৰ পুৰিলে, আৰু গুটি ধৰা গচকে আদি কৰি জি বস্তু পালে সকলোকে কাটি পুৰি মানুহ থাকিব নো-অবাকৈ দেশ নষ্ট কৰি সেই দেশি লোকক পৰ্ব-তৰ ভিতৰলৈ খেদি গ'ল। ভাতে জানোআবিৰ ২ দিনৰ তিনি পৰ বেলাত মেঘৰ পৰা বৰষুণ বৰষুণে ঘনকৈ হিম পৰিব ধৰিলে। বৰ জাৰ হো-আত মানুহ জাবলৈ অতি দুখ পালে, আৰু মাটিত হিম সৰহকৈ পৰি থকাত বালিত জোআৰ নৰে হিমত ভৰি সোমাই বৰ সুমেৰেহে বাট চলিব পা-ৰিছিল। গধূলি ৮ বজাত জেতিয়া ব'ল ভেঙিছিল। ভাৰ অনা গাধ অনেকবোৰ আহিব নোআবি পাচ পৰিচে বুলি জানিলে। পাচ দিনা বাতি পু-আতো হিম পৰি থাকিল, আৰু মাটিৰ ওপৰত এহাত মান ওখ হৈ আছিল। তথাপি সিহঁতে সেই মহা দুৰ্দলৰ পৰা সাৰিবৰ আশাৰে উঠি দিন-টো সুমকৈ গৈ পাচে গধূলিতো থাকিবলৈ চাই নে পাই বাটত গৈ আছিল। এক্কাৰত বাট নি চি-নি জোআত দুপৰ বাতিত ভতে গচ গচনি একো নাই কিয়া, এনে এটা বৰ ভৈয়ামৰ মাজলৈ গৈ ভাতে ব'ল। সেই চাইত খৰি নে পাই জুই ধৰি নোআবিলে; ১২ টা সৰু কাপৰৰ ঘৰ মাখোন আনিচে, দু হেজাৰ মানুহ হৈছিল, একাল মান সেই কাপৰৰ ঘৰত সোমাই এখা মহা হৈ আছিল; আৰু বাহিৰে হিমত থকাবিলাকে বৰখা নে পাই ৬০০। ৮০০ চ স আঠ স এইমান মানুহ মৰিল; আৰু জিয়াই থকা কেতবোৰৰ নাক, কান, হাত ভৰি জাৰতে তেজ ন থকাকৈ সিলৰ নিচিনা টান হৈ গ'ল।

চৰ্কাচি দেশৰ পৰ্বতত থকা লোকে সৈতে কচি-য়া সেনাবোৰে বন কৰোঁতে চৰ্কাচিবোৰে অকস্মি-তে আহি জুখ কৰি জিকি নিইতৰ বস্তু সামগ্ৰী আৰু অনেক মানুহকো পৰ্বতলৈ নিলে।

ধৰমৰ কথা বাত্না।

Religious Intelligence.

কাসিৰ উজনি আগ্ৰা নগৰত প্ৰথম জানোআ-ৰিত হিন্দুস্থানি মানুহ চাইটা, ভিৰোতা চাৰি জনি, ইংৰাজি লোক দুজন, মুঠে বহু জন লোকে প্ৰভুত বিশ্বাস কৰি বৃহ পোআ হৈ খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ড-লিত গ্ৰাজ্য কৰা হ'ল।

সোলচ নামেৰে এজন জৰ্মনি পাদুৰি সাহা-বে গুড হোপ নামে আফ্ৰিকাৰ দক্ষিণ মূৰ দেশ-লৈ আহি নিজ বালি লোকক খ্ৰিষ্টৰ ধৰম সিকা-বৰ নিমিত্তে দেশৰ ভালা ন জনাকৈ সিহঁতৰ গাঁ-ৱলৈ জোআত সেই লোকে তেঁওক আন এজন মানুহ বুলি ভাবি সৰু বোধ কৰি অকস্মিতে আহি বাতি তেঁওক মাৰিলে।

কালবাৰ নামে আফ্ৰিকাৰ এক দেশলৈ স্কট-লণ্ডৰ পৰা মিস্যনেৰি পাদুৰি জন চাৰেক ধৰম সিকাৰলৈ গৈচে।

কমিয়া ধৰম এৰি জৰ্মান কাথলিক মণ্ডলি না-মে এক নতুন খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি পতা বন্ধ সাহাৰ আদি কৰি পাদুৰি লোক, সিবিলাকৰ লগৰ মণ্ড-লি লোক ১ ০০ ০০০ এক লাখ হৈচে; কমিয়া পাদুৰি ৬০ তিনি কুৰি জন পাপাৰ ধৰম ভিয়াগ কৰি সেই মন্তৰ ধৰম ল'লে।

গ্ৰিহুদা দেশৰ য়িকচালম নগৰত আমাৰ প্ৰভু য়িচু খ্ৰিষ্টৰ মৈদাম কোন চাইত আছিলে, তাক কেৱে নে জানে; তথাপি আন্দাজেৰে জি চাইত হৈছিল বুলি জানিচে; ভাতে বৰ মঠ লাভিলে। আৰু তাক পবিত্ৰ মৈদাম বুলি অনেক মানুহে ভালে জাত্না কৰাত তাৰ গৰাকি জি গুৰু, সি জা-ত্ৰিক সকলৰ দান লৈ বচৰি বচৰি ৫০০০ ০০০ পঞ্চাশ লাখ মান টকা আৰ্জিচে। কিন্তু এনে জা-ত্না কৰিবলৈ খ্ৰিষ্টিয়ান লাজত আগ্যা লিখা নাই; কৰিলেও একো ধৰম ন হ'ই, কেবল সংসাৰিক মনেৰেহে মানুহে এনে কৰম কৰে।

প্ৰিথিবিৰ বিবৰন— ভূগোলৰ পশ্চিম ফালৰ নক্শা।

প্ৰিথিবি বেৰাৰ টে-
দ্বাৰ নিচিনা গোল হোআ
হেতুকে ভূলাপাতত এ-
কে নক্চাৰে লিখি বুজা-
বলৈ টান; এই নিমিত্তে
দুফালৰ নক্চা দুটাকৈ
লিখে। ওপৰৰ জি নক্চা
সোঁ হাতে লিখিচে,
সেয়ে প্ৰিথিবিৰ পূব ফাল,
অৰ্থাত জম্বুদ্বীপ। আ-
গৰ ফালত তাৰ বাহিৰে
আমেৰিকা নামে এখন
বৰ দ্বীপ পশ্চিমে থাকে,
ইয়াকে কৈছে জনা বাই;
চাৰি স মান বছৰৰ আ-
গৈ একলম্বুচেতাক পুথমে
দৰ্শন পালে। ভূগোলৰ
সেই পশ্চিম ফালৰ নক্চা

ইয়াতে লিখা আছে। ওপৰ ভোখৰক উত্তৰ
আমেৰিকা বোলে, তলত লিখা ভোখৰক দক্ষিণ
আমেৰিকা বোলে। সেই নক্চাৰ বাঁও ফালে
অৰ্থাত আমেৰিকাৰ পশ্চিম ফালে জি বগা ঠাই
আছে, সেয়ে পাচিফিক নামে মহা সাগৰ। দক্ষিণ
পশ্চিমৰ চুকে নুজিলণ্ড নামে এখন উপদ্বীপ লি-
খা আছে। আমেৰিকাৰ পূব ফালে নক্চাত জি
বগা ঠাই দেখা, সেয়ে আটলান্টিক সাগৰ বোলে;
আমেৰিকা জম্বুদ্বীপ এই দুইৰো মাজত আটলা-
ন্তিক সাগৰ থাকি বেলেগ দ্বীপ কৰিচে। বহুল
হৈ কোঁকোবাকৈ জি আঁক গৈচে, তাকে সাগৰৰ
দাঁতি বুজিবা।

সোঁ হাতে থকা নক্চাৰ ওপৰ ফালে আচিয়া
অৰ্থাত ভাৰত বৰ্ষ লিখা আছে, তাৰ ভিতৰতে
আমাৰ দেশ আছে। তাৰ বাঁও ফাল অৰ্থাত
পশ্চিম ভোখৰক ইউৰপ বোলে; তাৰ ভিতৰত
ইংলণ্ড, ফ্ৰান্স, জৰ্মানি আদি কৰি সকলো কি-
বিলি লোকৰ দেশ আছে। তাৰ উত্তৰ পশ্চিম চুকে
জি সৰু উপদ্বীপ থাকে, সেয়ে ইংলণ্ড অৰ্থাত
ইংৰাজিৰ দেশ। ইউৰপৰ দক্ষিণ ফালে আফ্ৰিকা

কাৰ নক্চা আছে, তাক কলা মানুহ থাকে। তাৰ
পূব ফালে মাদাগাস্কাৰ নামে এখন উপদ্বীপ লি-
খা আছে। আৰু আচিয়াৰ পূব দক্ষিণ চুকে জি
বৰ উপদ্বীপ আছে, তাক নুহলণ্ড বোলে। আ-
চিয়াৰ দক্ষিণ ফালে হিন্দু নামে সাগৰ আছে;
পূব ফালে জি বগা ঠাই সেয়ে পাচিফিক সাগৰ;
পশ্চিমত থকা পাচিফিক সাগৰে সৈতে একে লগ
হৈ আছে।

দেশ সকলৰ জোখ জানিবৰ নিমিত্তে প্ৰিথিবিৰ
খিয় আৰু পথালিকৈ অনেক বেখা পাতি আছে।
হিন্দু মতে জাক মেক বোলে, সেই উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ
পৰা দক্ষিণ কেন্দ্ৰলৈ জোখা বেখা ২৪ টোৰিচটা
আছে। দুই দুই বেখাৰ মাজত জিমান ঠাই, সুৰ্জ
এক ঘৰিতে অৰ্থাত আঠেঁ ভাৰত এইমান বাট
জাই। জি বেখাত ০ সূন্য পৰিল, সেই বেখাত
লগ্নন নগৰ থকা হেতুকে তাক লগ্ননৰ বেখা বো-
লে। তাৰ পৰা ১, ২, ৩, ৪, এই ক্ৰমে জি বে-
খা লিখা আছে, সেই বেখাই পতি সুৰ্জৰ এক
ঘৰিৰ বাট জানিবা। ৬ থকা জি বেখা সেয়ে
কলিকতাৰ ওচৰে জাই; এই হেতুকে লগ্ননৰ

ପ୍ରିଥିବିର ବିବରଣ— ଭୂମାତ୍ରର ମୂଳ କାଳର ଗଣନା ।

এনকে ঘূৰি জোআন্ত ২৫
০০০ পঁচিচ হেজাৰ মা-
ইলৰ বাট হুই।

আৰু ওপৰৰ নক্চাত
পঞ্চালি বেধাও ১৫।
১৫ ডিগ্রিৰ আন্তৰত লি-
খা আছে। মাজৰ পঞ্চালি
বেধাৰ পৰা উত্তৰ কে-
জ্জলৈ ২০ নম্বৰ ডিগ্রি
হৈ; দখিন কেজ্জলৈকো
সেইমান হৈছে।

প্ৰিথিবিৰ আন প্ৰ-
কাৰ পাঁচ ভাগত খানহ
বেলেগ বেলেগ গুণ আ-
ছে; মাজ ঠাই হলে বৰ
ভপত, উত্তৰ আৰু দক্ষি-
নতো চোঁচ। সেই পাঁচ
ভাগ বজিবলৈ লক্ষ লক্ষ

ওপৰ জেভিয়া সুৰ্জ পাই অৰ্থাত দুপৰ হ'ই, ভে-
ভিয়া এই দেশত গধূলিৰ ৬ বাজে, অৰ্থাত বেলি
মাৰ জাই। আৰু আমেৰিকা দেশৰ নুঅৰ্লিফ-
নগৰ লণ্ডনৰ পৰা পশ্চিমে ৬ বেখা দূৰ হোআ
হেতুকে জেভিয়া সুৰ্জ লণ্ডন পাই ভেভিয়া আ-
মেৰিকাত বাতি পুআৰ ৬ বাজে, অৰ্থাত সুৰ্জ
ওলোআৰ সময়ই হ'ই। আৰু খেহ দেশ আমাৰ
পূব কালে ১ বেখা দূৰ হোআত খেহৰ ওপৰত
সুৰ্জ এক ঘৰিভকৈ আগৈএ ওলাই। ইংলণ্ডত
আমাতকৈ ৬ ঘৰিৰ পাচে ওলাই, আমেৰিকাত
১২ ঘৰি অৰ্থাত দিনটৰ পাচে ওলাই। এইৰূপে
আমাৰ জেভিয়া বাতি পুআ, ভেভিয়া আমেৰি-
কাত গধূলি হ'ই; জয়ুদিপত বাতি হলে ততে
দিন হ'ই, ইয়াতে দিন হলে ততে বাতি হ'ই।

প্ৰিথিবিৰ কোনো দেশৰ ভাষা নকট্ৰা হলে
 বেথা ঘনকৈ লিখি, এক ভাগত ১৫ ভাগ কৰে;
 এনে সৰু ভাগক এক ডিগ্ৰি বোলে; প্ৰিথিবিৰ
 যুৱনিয়া জোখত ৩৬০ ডিগ্ৰি ন ডিগ্ৰি কুৰি ডিগ্ৰি
 হৈছে। আৰু এক ডিগ্ৰিত ৬০ ৷ উলসভি আখা
 মাইল অৰ্ধাৎ এইমান ভাৰৰ বাট হই। প্ৰিথিবি

ফুট দিয়া চাইটা বেখা আছে। আচিন্ধাব দখিন
ফালে জি বেখা জাই, তাক সুৰ্জৰ উত্তৰায়নৰ সি-
মা বোলে। তাৰ উত্তৰে সুৰ্জ কেতিয়াও নে জাই।
আফ্ৰিকাৰ দখিন ফালে আৰু নুইলণ্ডৰ মাজে
দি জোআ ফুটেৰে জি বেখা তাক দখিনায়নৰ
সিমা বোলে, ভান্তকৈ দখিনে সুৰ্জ গতি নকৰে।
সেই দুই বেখাৰ ভিতৰত থকা চাইবিলাক প্ৰি-
থিবিৰ ভগত থও বোলে।

সেই তপস্বী শ্রমের উত্তর কালে উত্তর চোঁচা শ্রম থাকে; অতি তপস্বী আর জাৰো ন হই। সেই শ্রমে আমাৰ থকা ঠাই। জেট মাহত সূৰ্য্যৰ উত্তৰায়ন হোআ হেতুকে দিনো দিঘল, ছাৰো হই। আধোন পুহত সূৰ্য্যৰ দখিনায়ন হোআত দিন চুটি, জাৰো হই। মাহত তপস্বী শ্রমৰ দখিন কালে দখিন চোঁচা শ্রম থাকে; জেট আহাৰত ভাত থকা মানুহৰ চুটি দিন আর জাৰ কালি, আধোন পুহত দিন দিঘল। জেতিয়া আমাৰ জাৰ নিহতৰ ছায়; জেতিয়া আমাৰ ছায় নিহতৰ জাৰ।

উত্তর কোজার ওয়াবত বকা ফুটোয়ে জি বেধা,

ভাৰ ওপৰ হোআ ঠাইবিলাক বৰ জাৰ, সদাই হিম নু গুচে, তাক উত্তৰ হিম খণ্ড বোলে। উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ ওচৰত থকা দেশত যাম কালি মাহ চাৰেকলৈ গধূলিতে বেলি মাৰ নে জাই মাটিৰ তললৈ নো জোআকৈ আকাল মণ্ডলত যুৰি থাকে। পাচে জাৰ কালিত সূৰ্জ দখিনায়নে জোআত সেই উত্তৰ ঠাইত মাহ চাৰেকলৈ নোলাই, বাতি হৈ থাকে। দখিন কেন্দ্ৰৰ ওচৰত থকা দখিন হিম খণ্ডো ভেনে হই। আৰু সেই দুই হিম খণ্ডত বৰ জাৰ হোআত সাগৰৰ পানি সিল হৈ জাই। ইয়াতে জেনেকৈ কেতিয়াবা বৰখুনৰ পানি ওপৰৰ জাৰ ঠাইৰ পৰা সিল হৈ আহে, তেনেকৈ উত্তৰ দখিন কেন্দ্ৰৰ ওচৰ ঠাইবিলাকত সাগৰৰ পানিও সিল হই।

কএদি এজনক ফাঁসি দিয়া কথা।

Execution of a Prisoner at Nowgong.

১৮৪৬ ইংৰাজি সঁকৰ মাৰ্চ মাহৰ ৩১ তাৰিখত এটা দুখৰ ঘটনা চাবলৈ নগাঁৱৰ জিলাত ৫০০০ হেঁজাৰ মান মানুহ গোট খাইছিল; অৰ্থাত এই জিলাৰ পৰা ৭ দিনৰ বাট দূৰৈ দলেজ পুঁজি নামেৰে এখান গাঁৱৰ মধ্যম বয়সিয়া এজন খাচিয়া জি আপোনাৰ চুবুৰিয়া এজনক বধ কৰিলে, তাকে ফাঁসিত দিয়া চাবলৈ আটাই কালৰ পৰা মানুহ আহি জিলাৰ বৰ কাটকৰ মুখত গোট খাইছিল। এই মানুহ আৰু তিনিটা মানুহে সৈতে আন এখান গাঁৱলৈ বেপাৰ কৰিবলৈ গৈছিল, আৰু উভতি আহিবৰ কালত কেৱল ৩০। ৪০ টকা মান পাৰৰ আসাৰে এই মানুহটো ভাৰ লগ-বিয়া এজনক বধ কৰিবলৈ মতি হল; আৰু হাবিৰ মাজত জেতিয়া অলপ নিৰ্জান হৈছিল সেই ভাল সময়ই জানি, এই কএমিটোএ আপোনাৰ দাৰে একে কোষত ভাৰ চুবুৰিয়াৰ ঠেজ এটা কাটি পেলালে। আন দুটা মানুহে সাধি দি কই, জে সিহঁত অলপ দূৰৈত আছিল, কিন্তু এটা আপদৰ সৰণ সূনি ওচৰলৈ লৰ মাৰি গল, আৰু সিহঁতে ধৰি ৰাখিবৰ আগেয়ে দেখিলে জে এটাৰ মূৰ গাহিব পৰা বেলেগ হল, কেৱল এডোখৰ মজহন্তেহে লাগি আছে, আৰু সিহঁতে এইটো কথা

বুজালে, সিহঁতৰো অৱস্থা এনে হ'ব বুলি ভই দেখুআই, এই মানুহ বধি ৰূপ খিনি লৈ পলাই গল। কিন্তু বধ হোআ মানুহটো নাহিল দেখি গাঁৱত বিচাৰ লাগিল, আৰু এই দুটা মানুহে মৰা মৰটো দেখুআই দিলে, আৰু পলোআটৰ বিৰোধে সাধি দিলে, কিন্তু ভই হেতুকে আটগৈ সাধি দিয়া নাই। সি থৰা পৰি সোধত দোসি হোআত ফাঁসিত দিবলৈ সদৰৰ পৰা আগ্যা আহিল। ৬ দিনৰ আগেয়ে জিলাৰ বিচাৰপতি জী জুত কাপ্তান বটলৰ সাহাৰে এই মানুহলৈ ভাৰ ফাঁসি দিয়াৰ আগ্যা জনালে, জে সি নিচই ৬ দিনৰ মূৰত মৰিব। দিৱসৰ সখ্যা জেনে নে পাহৰে এই কাৰনে দোসি মানুহটো মাটিত ৬ চট আৰু দি থৈছিল। কেতিয়াবা সি ভাত পানি এৰিছিল আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা এই বিসই নিচইকৈ আন মন হৈছিল। সি হাতে ভৰিএ লোআ সৈতে কাটকৰ পৰা চিপাহি আৰু একদাজ-বিলাকৰ মাজত ফাঁসি দিয়া ঠাইলৈ নিয়া হৈছিল, পাচত ভাৰ সিকলি মেলি দিয়া হল; হাত দুটা পাচ কালে বাস্তিলে জী জুত কাপ্তান বটলৰ সাহাৰে সদৰৰ পৰা অহা ভাৰ মুখুৰ আগ্যা পত্ৰ ইংৰাজি আৰু বজলা ভাষাৰে পৰি সুনালে। ফাঁসি দিবলৈ সকলো জুগুত হোআৰ পাচত জী জুত বিচাৰপতি সাহাৰে দোঅনিয়াৰ দ্বাৰাই মুখিলে জে ভোৰ চুবুৰিয়াক বধ কৰিছিল নে নাই কৰা? সি কলে মই তাক বধ কৰা নাই। ভাৰ দোস সৈ কাৰিবলৈ অনেক কথা কোআ গল, কিন্তু সি বধৰ অপৰাধ মৰনলৈকেও সৈ নে কাৰিলে। সি পচিম ফাললৈ মুখ কৰি হাত কৰজোৰ কৰি মূৰ মাটিত লগাই অনেক বাৰ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। নত পৰম ইহুৱলৈ সি প্ৰাৰ্থনা কৰা নাই, কিন্তু ভাৰ দেশৰ পৰ্বতিয়া দেওবিলাকলৈ আৰু মৰা পিতৃবিলাকলৈহে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। পাপ পুণ্যৰ বিসয়ে ভাৰ একো বোধ নাছিল, আৰু পৰকালত কি গতি হ'ব তাকো নে জানিলে, কিন্তু পছৰ নিচিনা অগ্যান আছিল। জাটিৰে শূচি মাৰিবলৈ নি দিব এই জায়া কৰিলে; ভাতে সাহাৰে তাক কলে জে সি অৱশ্যে মৰিব, তথাপি তাক অনৰ্থক একো দুখ নি দিব। ফাঁসিৰ চাক্ষৰ জখলাত সি

নিৰ্ভয়ে উঠি গল; এটা কএদি তাৰ মূৰত টুপি দি চকু মুখ ঢাকি ডিম্বিত ফাঁহ লগাই দি নাগি আহিল। পাচে এটা টিপ দিলতে মানুহবিলাকে জবিত ধৰি চান্ধ পেলাই দিলে, আৰু ঋতুকৰ ভিতৰত সি মৰা নহুৱে, সকলো ঘোঁসি মানুহে জেনে দেলৰ ৰাজ আগ্যা সকল অমান্য ন কৰে, এনে চেতনা দিবলৈ ওলমি থাকিল। ১০ ঘণ্টা বজাৰ পৰা গধূলি ৬ বজালৈকে তাতে থাকিল; পাচে নমাই আনি পুতি থলে।

এই ঘোঁসি মানুহৰ দুৱাৰদ্বাৰ পৰা আমি কি লিখা পাওঁ? লোভিয়া মন ধমন কৰা আমাৰ উচিত। অনেক মানুহে ইহুৱৰ পৰা পোআ ধন বস্তুত সন্তোষ ন হৈ লোকৰ দুৰ্য্যভ আসা কৰে। চুবুৰিয়াৰ অলপ ধনলৈ লোভ কৰা হেতুকে এই মানুহটো অতি লাজ পাই মিত্তা হল।

লুকুআ পাপ কেতিয়াও প্ৰকাশ ন হব বুলি কোনেও নে ভাবোক। এই মানুহটো ভাবিছিল, জে নিৰ্জান হাবিৰ মাজত তাৰ এই কুকৰম দেখিবলৈ আৰু কবলৈ কোনো নাই। জগতৰ অধিকাৰ পৰম ইহুৱে আমাক সদাই দেখি আচে বুলি আমি মনত ৰখা উচিত। তেঁও কই জে ভোমোলাকৰ পাভব ভোমোলাকৰ বস্তৰা পাৰ ইয়াক ভোমোলাকে নিচই জানা, আৰু প্ৰতিফল দিয়া কৰম মোৰহে, মই উচিত দণ্ড দিম।

অগ্যানৰ পৰা জি আপদ ঘটে তাক দেখা। জি জনে কই ভুঁমি বধ ন কৰিবা, সেই পৰম ইহুৱক এই মানুহে নি চিনিলে। নবকত পৰি অন্ত কালত আত্মাৰ কি গতি হব তাকো ন জনা হেতুকে পাপটলৈ তাৰ একো ভট নাই। জি সাত্ৰত সকলোকে থেম কৰিবলৈ কই, আৰু কাৰো হানি কৰিবলৈ নি দিএ, সেই ধৰম সাজ নে জানিলে। জিবিলাকে পৰ্হিৰ পাৰে আৰু ইহুৱলৈ আৰু চুবুৰিয়ালৈ সিহঁতৰ কৰ্তব্য কৰম সিকে, সিহঁতে কেনে সাধ্য। এই দেলৰ আগৰ ৰজাবিলাক সামান্য লোকক পৰ্হাই সুনাই গিয়ানি কৰিবলৈ ইচ্ছা ন কৰিছিল। কিন্তু এই কালৰ অধিকাৰবিলাকে সকলো জাতি লোকৰ লৰাবিলাকক বিনা মূল্যে পৰ্হি সুনি গিয়ানি হৰৰ কাৰনে গাঁৱে গাঁৱে কুল পাতি বৰ অনুগ্ৰহ কৰিচে, এই নিমিত্তে আগৰ

নিচিনাকৈ মুখৰ টৈ থকা এফিয়া মন্দ আৰু অতি বৰ লাজৰ কথা। সকলো মানুহতকৈ গিয়ানি আগৰ কালৰ জি চলমোন ৰজা, তেঁওৰ কথা পৰ্হিবলৈ এই অকনোদই পত্ৰ পৰ্হা লোকবিলাকলৈ লিখে।

হে মোৰ পুত্ৰ পাপিহঁতে ভোমাক লোভ দেখালে সিহঁতে সৈতে মন নি মিলাবা। জাহা, আমি সোনিভ উলিয়াবলৈ লুকাই থাকোঁ, আমি নিৰ্দ্গিবিলাকক অকাৰনে ৰখিবলৈ লুকাই থাকোঁ, আমি আটায়ে বহু মূল্য বেহানি পাম, আমি আপোন আপোন ঘৰ লৰা বেহানিৰে পুৰ কৰিম; জাহা, আমাৰ ভাগি হোআ, আমাৰ একে ভোমোলাজা হোক, সিহঁতে যদি এনে কথা কই, তেন্তে হে মোৰ পুত্ৰ, সিহঁতে সৈতে বাটত নে জাৰা। সিহঁতে আপোনাইতৰে সোনিভ উলিয়াবলৈ লুকাই থাকে, সিহঁতে আপোনাইতৰে প্ৰান ৰখিবলৈ গুপুতে থাকে। সকলো ধন লুতিয়াৰ এই গতি। হিঙোপদেল দিটকৈ গ্ৰহন কৰা, তাক এৰি নি দিবা, তাক ৰখা কৰা, জি হেতুক সেয়েই ভোমাই জিৱন।

ম.

কলিকতাৰ পানি সিলৰ ভঁৰাল।

Ice-houses in Calcutta.

আমেৰিকা দেলৰ পৰা জাহাজেৰে অনা পানি সিল ৰাখিবৰ নিমিত্তে এখন সদাগৰ সাহাৰে কলিকতাত ভঁৰাল পাতিবৰ ৫। ৬ বছৰ হল কলিকতাৰ মানুহে যায় কালি সেই পানি সিল কিনি খাই চোঁচা হোআৰ নিমিত্তে বৰ ভাল পাই। আন পানিত পেলাই সেই সিল পমি জাই, পানিও অতি চোঁচা হই। সেই পানি সিল বেহা বেপাৰ কৰাত বহু ধন আৰ্জিচে দেখি, আন সদাগৰে এনে সিল ৰাখি বেচিবৰ নিমিত্তে আৰু এটা ভঁৰাল এতিয়া পাতিচে। আমেৰিকা দেলত বৰ জাহা হোআ হেতুকে জানোআৰি কেবোআৰি মাহত বিল আদি কৰি সকলো সোঁত নাই কিয়া পানিবিলাক সিল হৈ জাই। পাচে মানুহে তাক ভোখৰ ভোখৰ কাটি সদাগৰৰ ওচৰলৈ আনি জাহাজত ভৰাই পুৰিবিৰ ভপত খণ্ডৰ দেল বগবলৈ নি বেচেগৈ।

সিংহৰ বিবৰন।

সিংহৰ জনমৰ থান আফ্ৰিকা আৰু আচিয়া; এই দুইবোৰ মাজ ঠাইতে জনমে; অতি জাৰ হো-
আ দেলত নে থাকে। জি জি ঠাইত তাপৰ নি-
মিতে মানুহ থাকিব নোআবে সেই ঠাইত সিংহে
দুখ নো পোআকৈ সুখে থাকে। তপত দেলত
জনম হোআ হেতুকে সিহঁত স্বভাৱতে অতি ৰাগি
বলৱন্ত হই। আগৰ কালত অনেক অনেক
সিংহ আছিল, কিন্তু এতিয়া কমুতি হল। জি
দেলত সিংহ নে থাকে সেই দেলৰ মানুহে এনে
আচৰিত জন্তু চাবৰ নিমিতে লোকে সিংহক ধৰি
গাঁৱলত ভৰি পোমন পালন কৰি মানুহৰ পৰা
ধন পাৰলৈ দেলে দেলে নি দেখুআই কৰে। হ।
বিভ ধকা সিংহৰ জিমান বল প্ৰতাপ, গাঁৱত ধা-
কিলে তেনে বল প্ৰতাপ ন হই; কাৰন মানুহে
পালন কৰাত মানুহৰ অধিক সক্তি জানি আ-
পোনাৰ সক্তি কমুতি জেন মান; অৰ্থাত্ বহু
কাল মানুহৰ অধিন হৈ ধকাত পূৰ্বৰ পৰাক্ৰমি
স্বভাও গুচে আৰু কোমল হই।

কোনো এক সময়ত সিংহৰ বখিৰা এটাই
নিৰ্ভয়ে সিংহে লৈতে খেমেলা খেমেলি কৰি তাৰ
জিৰা আৰু দাঁত টানি উমলি থাকে। লগুন নগৰৰ
ওচৰৰ গাঁৱত সেই সিংহক লৈ তাৰ মুখ মেলি
ভিতৰত আপোনাৰ মূৰ সুমাই কিছুমান বেলি
থাকি অনেক ধিনি কথা কই, আৰু ওচৰত ধকা

মানুহত লোধে, হে ভাই সকল, সিংহে নেজ
লৰাইচে নে নাই লবোআ? নেজ লবোআ নাই
এনে উত্তৰ মুনিলে, একো নি চিন্তাকৈ আৰু কিছু
কাল থাকে; কিন্তু নেজ লৰিচে বুলি জেতিয়া
সুনে, তেতিয়া সিংহৰ খঞ্জ উঠা জেন জানি, সি
মূৰ বেগে উলিয়াই আনে। এই দৰে বহু দেখাই
সেই মানুহে বহু ধন পালে।

সিংহৰ দিঘলে প্ৰাই ৬ হাত, নেগুৰ তিনি
হাত মান; মুঠে ৯ হাত। ওখ তিনি হাত মান।
গল্ধনৰ ওপৰত অনেক দিঘল কেঁকোৰা নোম আ-
চে, তাক দেখিবলৈ বৰ সুন্দৰ; কিন্তু জেতিয়া
তাৰ খঞ্জ উঠে, তেতিয়া গল্ধনৰ নোম জাটি জেন
ধিয় হই, আৰু চকু জলি ধকা জুইৰ নিচিনা দেখে।
তাৰ গোটেই গাই নোম থাকে, কোনো ঠাইত
সক কোমল, কোনো ঠাইত বজাই বগাই মিহলি;
আন ঠাইতকৈ ভাল পেট কিছু বগা। তাৰ বল
অসংখ্যা অতি আচৰিত; কোনো কালে সাঁৱ
ভতৰাক ধৰি কামোৰ মাৰি মুখত লৈ লৰ মাৰি
জাই। তাৰ সবদ অতিসহি ভয়ঙ্কৰ; বাতি হলে
মেঘৰ গৰ্জনৰ নিচিনা সুনা জাই। মাইকি সিংহে
এবেলি তিনি চাৰি পোআলি ওপজাই। সেই
পোআলি সকল হৈ থাকোঁতে অতি সুন্দৰ, কোমল,
খঞ্জ নাই কিয়া হৈ থাকে। ৮ বছৰ মান বয়ল
হলে বাপেকৰ ভুল্য বল পৰাক্ৰমি হই।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোখা ! মো° সিবসাগৰ, মেই ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক। নম্বৰ ৫।

VOL. I. SIBSAGOR, ASAM, MAY, 1846. NO. 5

অনেক দেসৰ সমাদ।

General Intelligence

এপ্ৰেল মাহৰ ২৮ তাৰিখে মজল বাবে বেলা এঘাৰ বজাৰ সময়ই সিবসাগৰত পচিম ফালৰ পৰা অভিসই বতাহ আহি ঘোৰ মেঘ পুখুৰিত পৰি — বৰখুন আৰু কপাহ গুটিয়াৰে পৰা আমলখিয়া পৰ্জন্ত সিল। বৃষ্টি হ'ল। তাতে দিন-তে এক্কাৰ হৈছিল, সেই বতাহতে পুখুৰি পাৰৰ বৰ কাটকৰ খৰটো ভাগি পৰিল, আৰু অন্য অন্য অনেক ঘৰো ভাগি পৰিল।

১৭ মেই তাৰিখে দেও বাবত সিবসাগৰৰ বজা-বত বজুপাত পৰি ডোমৰ এটা নাম ঘৰ পুৰিলে। বজুপাত পৰাৰ একে খেনতে বিজুলি আৰু মেঘৰ গাজনিও হৈছিল। বৰ বতাহ হোআত অনেক ঘৰত জুই লাগিবৰ ভয়েৰে মানুহবিলাকে সুমে-বে জুই নুমাৰত আন ঘৰ বু পুৰিলে। তাৰ পাচ দিনা সেই নাম ঘৰৰ খুঁটা আদি অৱসেস থকা সক-লো বস্ত গোটাই ডোম লোকে নৈত উটাই দিলে। আৰু বজুপাত কৰ পৰা হই, সিহঁতে ডাক নে জানি, আমি কিবা অপৰাধ কৰাত কোনো দেৱতাই ঋণ কৰি আমাৰ নাম ঘৰ পুৰিলে, ইয়াকে বুলি সিহঁতে সেই দোষ গুচাবৰ নিমিত্তে অনেক মানুহ চপাই বৰ সভা কৰিবলৈ আলচ কৰিছে।

মেঘৰ পৰা বজুপাত পৰা বৰ টোপ মৰা বি-চিনা হই; বৰ টোপৰ পৰা গুলি মৰাত জুই আৰু সৰদ জেনেকৈ ওলাই, সেই ৰূপে বজু-পাত মেঘৰ পৰা ওলাওতে খাৰৰ জুইৰ দৰে

বিজুলি দেখা জাই, টোপৰ সৰদৰ নিচিনা গৰ্জ-নো বৰকৈ উঠে। মেঘ ওচৰ চপাতে আমি একে ৰেলিএ বিজুলি দেখো গৰ্জনো সুনো; কিন্তু দূৰ হলে, পুথমে বিজুলি দেখো, পাচে সৰদ ক্ৰমে ক্ৰমে আহি কানত পৰে; মেঘ অভিসই দূৰ হলে সৰদ সুনিবলৈ নে পাও; বিজুলি মাথোৰ দেখা হই।

এপ্ৰেল মাহৰ ১৫ তাৰিখে গুআহাটি নগৰত বৰখুন সিল। বৃষ্টি আৰু ধুমুহা বতাহ আহি ৩০০। ৪০০ মান ঘৰ আৰু অনেক গচ গচনি ভাঙ্গি পেলালে। পাচে ২৮ এপ্ৰেলত বৰ বতাহ বৰখুন আহি দিনতে এক্কাৰ হৈ নিসা জেন হৈছিল। আৰু ৩০ এপ্ৰেল মাহৰ পৰা ৩ তিনি মেইলৈকে বৰখুন আৰু বগৰিৰ দৰে সিল বৰখিছিল, সেই সিল পৰাতে চৰাই চিৰকটি কতবিলাক মৰিল। সেই তিনি দিন সূৰ্য দেখা ন গল, কেৱল এক্কাৰ-হৈ হৈছিল। আৰু বৰ বতাহ দিয়াতে বহুত ঘৰ আৰু গচ ভাগিল, আৰু গিৰ্জা ঘৰৰ ওপৰৰ মঠৰ দখিন কালৰ চুন বালিএ সৈতে লেও দিয়া কৰাল খহি পৰিল।

৫ পাঁচ মেইৰ দিনা ১২ বাবে বজাৰ সময়ত বসিষ্ট নৈৰ বৰ লোঁত পৰি সেই বৈত থকা ২ ন খান সুদা বৰ নাও ভাগিল। সেই নাও ধৰোঁ-তে এটা ডেকা মানুহ পৰি মৰিব ধৰিছিল, পাচে মহোটা মানুহে এডাল ডোল তাৰ হাতলৈ পে-লাই দি ধৰিলে। আৰু কল্পানি ঘৰে সেই বৈত উজাই বোআবলৈ আঠেএ সাল কাঠৰ জি গৰ বাঙিছিল, সেই বন্ধাকো এহাই নিলে।

১৬ মাৰ্চ তাৰিখে জামুগুৰি মৌজাৰ জাতিবাম সোনাৰিএ আপোনাৰ তিনি চাৰি বয়সিয়া পুত্ৰক লাঠিৰে মূৰত দুই তিনি মাৰ মৰাতে কিছুমানৰ পাচতে মৰিল। বাপেকক ধৰি আনি তজবিত্ত কৰাৰে ফাটকত ৰাখি থকাতে ৩১ মাৰ্চ তাৰিখত মৃত্যু হ'ল।

বহুলা পথাৰৰ জইবামৰ ৫ বছৰিয়া পুত্ৰ পিপিয়াক মাকে বুৰি মাকৰ হাতত ৰখিয়া দি গলত বুৰি মাকে লৰা এৰি আন কাম কৰোঁতে ২৮ মাৰ্চ বেলা ৪ দণ্ড থকাৰ সময়ত আপোন পুখুৰিতে লৰা পৰি মৃত্যু হ'ল।

২৭ এপ্ৰিল দেশ ডিম্ৰুজাৰ জিজুত নয়াল চন্দ্ৰ ডেকা বৰুৱাৰ ঘৰত ১২ বাৰ বজাৰ সময়ত যকজা বেটি এজনীৰ তিনি জনি চোআলি উপজিল।

খেই দেশৰ পৰা লগুন নগৰলৈ জাঁওতে ফুফিচ স্পেট নামে এখান জাহাজ গুড হোপৰ ওচৰত বৰ বতাহ নিয়াত ৭ জানোআৰিত বামত লাগি ভাগিল। তাৰ ১২ মানুহ পানিত পৰি মৰিল, দুটা মাথোন সাঁতৰি ৰখা পৰিল।

ব্ৰাজিল দেশৰ দিয়ানা নামে এক ডকাইতি জাহাজে আফ্ৰিকা মানুহক বন্দি বেটিকৈ ধৰিবলৈ গৈ, আফ্ৰিকা মাদাগাস্কাৰ এই দুইবোৰ মাজত থকা সাগৰৰ সুঁতি সোমালত ১০ নৱেম্বৰত ইণ্ডোজি জাহাজৰ এক কাপ্তানে দেখি ধৰিলেগৈ, আৰু সেই ডকাইত সকলক বিচাৰ পতিৰ হাতত দিবলৈ কইন কৰি ৰাখিলে।

আৰু আফ্ৰিকাৰ পশ্চিম ফালে ইণ্ডোজি জাহাজ এখান সাগৰত কুৰোঁতে এখান ডকাইতি জাহাজ দেখিলে; পাচে তাৰে সৈতে বন কৰি জিকি সেই জাহাজত উঠিল আফ্ৰিকাৰ কলা মানুহ ১১০০ এবাৰ সতাব ভিতৰত বন্দি কৰি থোআ পালে। সেই সকলো কলা মানুহ এনে সৰু ঠাইত সুমুআই বখাত অভ্যস্ত দুখ জাতনা পাই আছিলে; ডকাইতহঁতে আমেৰিকালৈ সৰলোকে নি বেচি সৰহ ধন লাভ পায় বুলি এসাকৰিলে, কিন্তু ইণ্ডোজি জাহাজৰ কাপ্তান সাহাবে সেই ১১০০ মানুহ মুকলি কৰিলে, আৰু ডকাইত সকলক মোখৰ নিমিতে বন্দি কৰি ৰাখিলে।

জৰ্মানিৰ ভিতৰত বাদেন দেশে দি এটা বেলবদ অৰ্থাত কল বথ জোআ লোৰ ডাক আলিত পাতি থোআ আছে; বথ জাবলৈকো দু ডাল, আহিবলৈকো দু ডাল আছে। ২ জানোআৰিত অহা এখান বথ আৰু জোআ এখান, দুয়ো একে ডাকতে ভুল কৰি সমুখে আহি ইলজেন নগৰৰ ওচৰত খুন্দা খাই কল বথ এখান আৰু পাচ ফালে টানি অনা বথ কেইবা খনো ভোখৰ ভোখৰ হৈ ভাগি গল। বথবিলাকত জোআ মানুহ ২০ একুৰি মৰিল, আৰু একুৰি মান এখা মৰা হ'ল।

ৰোএন আৰু হাবৰ, ফুফিচ দেশৰ এই দুই নগৰৰ মাজত এক বেলবদ পাতিবলৈ বাৰটি নামে এক ঠাইত এটা নৈৰ ওপৰত এহেজাৰ হাত দিখল সাকো পানি জোআ ২৭ লাভাইচটা বৰ বিস্তাৰে ২০০। ৩০০ দুই তিনি স মানুহৰ হুকুআই দু বছৰত সাজি আছিল। প্ৰাই সকলো পুৰ হ'লত ১০ জানোআৰিত এজন সদাগৰে ঘোঁৰা বথে সৈতে সাকো পাৰ হৈ জাবলৈ ধৰাত ঘোঁৰা অকস্মিতে টৈ থাকিল, কোবোআডো নে জাই, ইয়াকে দেখি সদাগৰে বিস্ময় মানি থকাত সাকো ফাটিৰ ধৰিলে, আৰু একে বেলি সকলো ভাগি পৰি গল।

বিস্কা নামে ইণ্ডোজিৰ এক গাঁৱত নাগ মাটি খন এটা বৰ গাঁত আছে। ১৪ জানোআৰিত ৩৫ পঞ্চজিচ মানুহে তাৰ ভিতৰত কাম কৰি থাকোঁতে, জি বিধ বায়ু জুই লাগি খাৰৰ দৰে পোৰে এনে বায়ুৰে গাঁত পুৰ হৈ আছিল; তাতে একে বেলি গাঁত গোটেইটো জুই লাগি সেই সকলো মানুহক মাৰিলে।

ডোবৰ নামে ইণ্ডোজিৰ এক নগৰৰ ওচৰত পৰ্বতত আলি এটা কাটি গৰাত গাঁত খনি তাৰ ভিতৰত খাৰ ভোআ দুটা পিপা থোআ আছিল। ২৪ ফেব্ৰুআৰিত ১৩ জন কুলি মানুহে বৰখুন হোআত তাতে সোমাই এজনে হাঁপাত খাঁওতে চিলিমৰ জুই পৰি খাৰত লাগি বৰ টোপৰ গুলি জোআৰ দৰে সেই মানুহবোৰক উকুআই কেতবোৰ ৩০০ মান হাতৰ অন্তৰত পেলালে, কেতবোৰ ভোখৰ ভোখৰ কৰি মাৰিলে; এটা মাথোন আখা মৰা হৈ জিয়াই থাকিল।

Opening of Parliament—Speech from the Throne

ইংলণ্ডৰ ৰাজ মেল পাতিবৰ নিমিত্তে ৩৩ গৈছিল। ৰাজ সভাত সোমাই আপোনাৰ স্বামি
মতি মহা ৰানি ২২ জানুৱাৰি তাৰিখত সূৰ্য মহা মহিম প্ৰিয় আলবৰ্টে লৈতে সিংহাসনত বহি
বহনিয়া আঠোটা ঘোঁৰা জোগ হোৱা এৰে বহুত মহা ৰানিএ আপুনি লিখা পত্ৰ হাতত লৈ ৰাজ
উঠি ৰাজ সভালৈ গল। তেঁওৰ আগত চটা চটা মন্ত্ৰি আদি কুৰি সত্ৰলো লৰ্ড সাহাৰ আৰু বেসৰ
ঘোঁৰা জোগ হোৱা বখেৰে আত্মীয় লোক সকল, ব্ৰলুআইবিলাকৰ আগত এক প্ৰদম্ব কৰা পৰ্হি
আৰু পাচত সেৱাই লৈতে সেৱাপতি ৰখিয়া হৈ সুনালে। পাচে সভাৰ পৰা মহা ৰানিএ ৰাজলৈ

গমন কৰাত প্ৰধান বাজ মন্ত্ৰি আদি মেলৰ সকলো লোকে ন নকৈ কানন নিজুক্ত কৰিবৰ নিমিত্তে বাদ বিচাৰ কৰি থাকে। ভাতে কোনো কানন থিৰ হলে তাক মহা বানিৰ চৰনত নিবেদন কৰি দিএ, কিন্তু তেঁওৰ মঞ্জুৰ হলেহে কানন থিৰ হই।

ত্ৰিমতি মহা বানিৰ জনম ১৮১১ ইং সঁকৰ মেই মাহৰ ২৪ তাৰিখত হৈছিল। এতিয়া তেঁওৰ বয়স ২৮ বছৰ হৈছে। ১৮৩৭ ইং সঁকৰ ২০ জুনত সিংহাসনত উঠি বাজ পদ পালে।

ইউৰপৰ মাজত পোলণ্ড নামেৰে জি এখন দেশ আছিল, কচিয়া ঞ্চিয়া অস্ত্ৰিয়া এই তিনি দেশৰ বজাই সেই দেশ দখল কৰি ১৭৯৫ ইং সঁকত আপোনা সকলৰ মাজত বাঁটি ললে। সেই বজাবিলাকৰ পৰা পোলণ্ডৰ মানুহে অনেক দুখ পোআত বন কৰিবলৈ আলচি জোআ কেব্ৰোআৰি ২১ তাৰিখত ক্ৰাকৌ নগৰত জুধৰ আৰম্ভন কৰিলে।

সতি জোআৰ নক্চা।

Immolation of Widows.

আগৈএ হিন্দু লোকৰ অনেক অনেক ভিৰো-ভাই আপোনাক সতি জানি আপোন আপোন মিছ্য স্বামিৰ লগত চিতাত উঠি দাহ হই। কোনোএ আপোন ইচাবে আক কোনোএ বা গিৰা-ভি কুটমৰ বুথিৰে এই কপে মৰি জাই। ইয়াৰ কাৰন এই, ব্ৰাহ্মন আদি ভদু লোকৰ ভিৰোভাই স্বামি মৰিলে আকও বিয়া হোআ দস্তৰ নাই; এই হেতুকে আগলৈ দুখ বেজাৰ হব হেন জানি কোনোএ মৰনকে ভাল বুলি বিকান কৰে; কোনোএ পণ্ডিতৰ মুখে অনেক জনমত সেই স্বামিৰ বিজোগ ন হৈ স্বৰগৰ ভোগ কৰিব, আক অনেক কুল উধাৰ হব হেন সুনি পৈএকৰ লগত

মিছ্য হই। হিন্দু সাত্ৰতে কোনো ঠাইত সতিৰ বিধান আছে, কোনো ঠাইত নিলেখ আছে। তাতে আগৰ কালত অনেক মানুহ সতি গৈছিল, কিন্তু ১৮২১ ইং সঁকত খ্ৰীজুত লৰ্ড উলিয়ম বেণ্টিঙ্ক গৱৰ্নৰ জেনৰল বাহাদুৰে এই কথা বিচাৰ কৰি সতি জোআ আআ যাতি হেন জানি, নিবাবন কৰি কানন চলালে।

আক এতিয়া সুনিচৌ, কলিকতা নগৰত কেতবোৰ পণ্ডিত লোকে সভা পাতি বিচাৰ কৰি হিন্দু লোকৰ স্বামি মিছ্য হলে ভিৰোভাই আন পুৰসে সৈতে বিয়া হব পাই, ইয়াকে থিৰ কৰি জানিলে। সকলো খ্ৰিষ্টিয়ান দেশতে ভিৰি লোক বিধৰা হলে, আন স্বামিএ সৈতে বিয়া হৈছে।

বৰ্তমান সঁকৰ এপ্ৰেল মাহৰ ২৬ তাৰিখে নিৰ-লাগৰ জিলাৰ দখিন ফালে কালু গাঁৱৰ খীলছো-দৰ মৌজাদাৰৰ ককায়েক মিছ্য হোআৰ পূৰ্বে তেঁওৰ ঐশ্বনিকৈ স্বামিৰ লগত সতি জাবৰ নিমিত্তে অধি পৰিখাকে আদি কৰি সকলো কপে প্ৰমান চাই সতি হই জেন জানি মৌজাদাৰে খীজুত বিচাৰ পতিৰ আগত সেই কথা জনালত দাৰোংগাৰ দোআৰাই সতীক নিবাবন কৰিলে।

কানিয়া মানুহ এজনী মৰাৰ কথা।

Death of an Opium Eater.

নিৰলাগৰ জিলাৰ কাচপৰা গাঁৱৰ সুমুখিৰি নামে এজনী বুৰি মানুহ বৰ্তমান মাহৰ ১২ তাৰিখত মিছ্য হল। পূৰ্বে কলিতাব জিয়ৰি, সো-নাই নামে এক আহম মানুহে তাইক নিচিলে। সেই পৈএক মৰিবৰ ৬ বছৰ ৭ বছৰ মান হল। পৈএক কানিয়া, ঐশ্বনিকৈও কানি খাইছিল। লিইন্তৰ পুত্ৰক এটা, জিএক মুজনি এতিয়ালৈকে আছে। কোনো এদিন চোৰৰ বস্ত সেই মানুহৰ ঘৰত ওলাল; তাতে সি চোৰ দেখাব নোআবাত বস্তৰ গৰাকিএ তাক ধৰি কাটকত দিয়াবলৈ উপাই কৰিলে। সেই জগৰৰ হাত সাৰিবলৈ ধন নাই বিয়া দেখি পিয়াহ খোআ জিএকে সৈতে সেই ঐশ্বনিকৈক কোনো মচলমানৰ ঘৰত বেঁট-টৈক বেচি ধন লৈ জগৰ ডাঙিলে। এবচৰ মানব পাচত সি মৰিল। পাচে বেঁটটৈক কিনি লোআ

মচলমানো মবিলন্ত নক জিএকৰ বাহিৰে সেই ভিৰোভাৰ কোনো নাই কিয়। হেতুকে আৰ ভাৰ যবন্ত থাকি থাকি মাগি খুজি খাই ফুৰিছিল। মচলমানে সৈতে খোআতে তাইৰ জাত গল বুলি, তাইৰ গৰ্ভাবোৰে আৰ পুতেক বৰ জিএক জোঁ-আয়েকে নিৰ্দ্দয়া হৈ থাকিবলৈ টাই নি দি থেদি-লন্ত যবে যবে ফুৰি সকলো জাতি মানুহৰ হাতে জি জি বন্ত পাই তাকে খাই কেৱল নিৰাসুই হল। কাল ক্ৰমে খৰ গ্ৰহনিএধৰি দুৰ্বল হলতো কোনেও যবন্ত নোমাৰ নি দিলে; মচলমানে বোলে ভোমৰ যবন্ত খাইচ, ভোমে বোলে গৰি-য়া যবন্ত খাইছিল; তাতে কহু বখা নে পাই সেসন্ত জিএকে সৈতে আহি নিৰলাগৰৰ পুথুৰি পাৰন্ত থকা পাদুৰি সাহাৰৰ এটা উদঙ্গ যবন্ত লোমাই পৰি আছিল। তাতে কলিৰৰ নামে সা-হাৰৰ লগন্ত থকা এজন খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহে তাইৰ এনে অৱস্থা দেখি মৰম লাগি খোআ বন্ত আনি আনি কিছু দিন প্ৰান ৰাখিলে; কিন্তু ৰোগ টান হৈ জোআন্ত মেই মাহৰ ১১ দিন গলন্ত পুঁঅতিয়া নিগাত মুিত্ত্য হল। মৰাৰ পাচতো পুতিবলৈ সকলো মানুহৰ মাজন্ত কোনেও নো চোএ; তথা-পি ইহবে সুজা খ্ৰিষ্টিৰ মাজন্ত উত্তম প্ৰানি জি মানুহ, এনে প্ৰানিৰ মৰা স অৱহেলা কৰি পুতি নো খোআ উচিত ন হই, ইয়াকে জানি কলিৰৰে আন এজন খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহে সৈতে মৈদাম ৰান্ধি পুতি থলে।

হে প্ৰিয় লোক সকল, কানিৰ গুন এই দেখা। কানি আৰ ফটিকা এই দুইতকৈ প্ৰধান নক্ৰ মা-নুহৰ একো নাই। ধৰমকে ভুট্ট কৰে, প্ৰানকে মাৰে, আৰ অমূল্য জিৱাত্মা নৱকৰ জন্ত্ৰনাত পেলাই।

সিল হৈ জোআ মাহৰ কথা।

Petrified Buffalo.

প্ৰাই দহ বছৰ হল আমেৰিকা দিপৰ পশ্চিম কালে কালিফৰ্নিয়া সমুদ্ৰত পৰা ৰিয়গ্ৰাণ্ড নামে এখান নদিৰ ওচৰত ক্ৰীজুত কান্তান ৰেণ্ট সাহাৰে লগৰ মানুহে সৈতে বিবৰ নামে এবিধ উন ধৰি-বলৈ ফাঁদ পাতি থাকোঁতে পূৰ্বে সিল হৈ জোআ এটা মূহ পালে। সেই নদিৰ পানিৰ এনে গুন

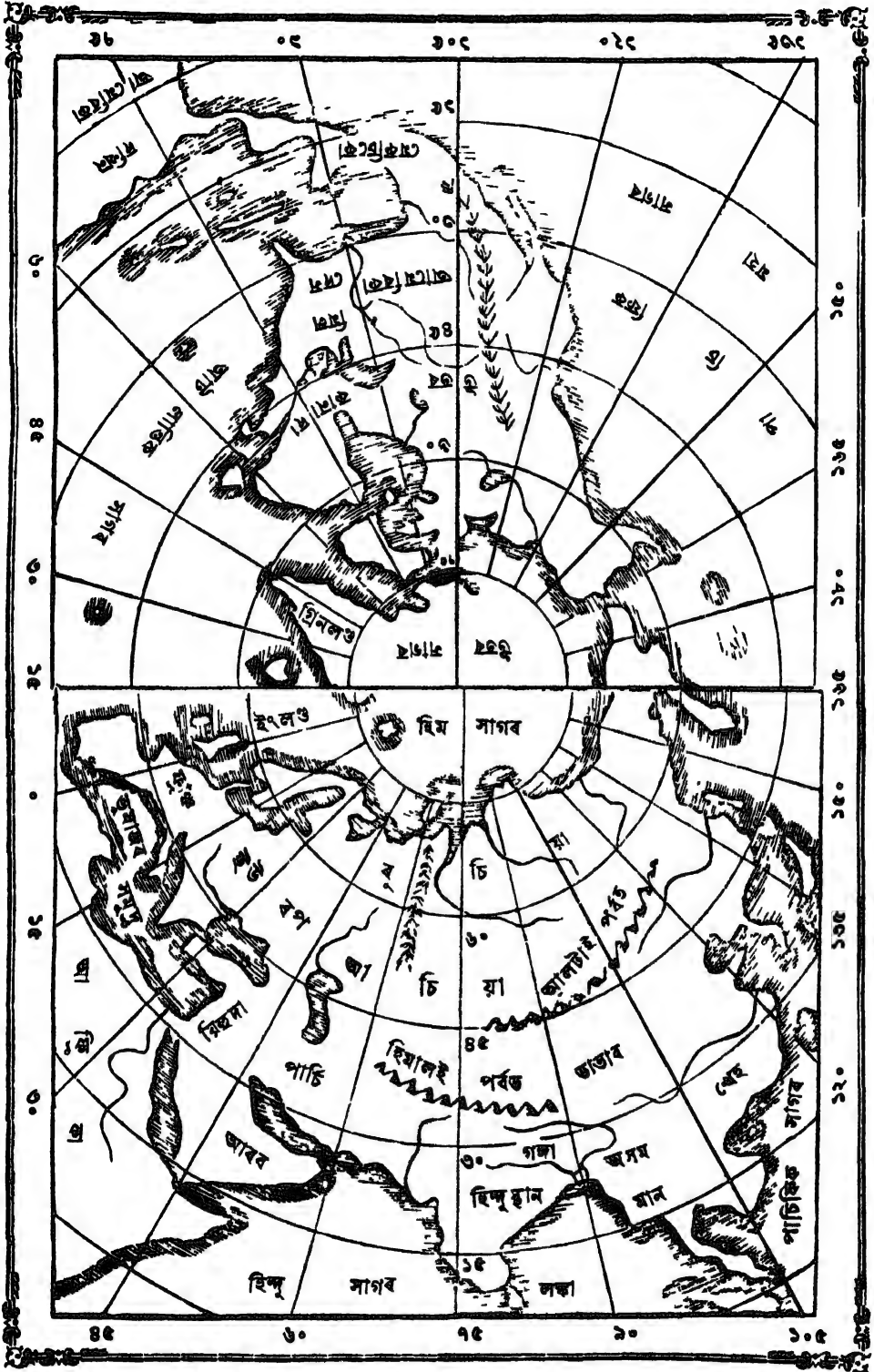
আছে, জি কোনো বন্ত বা জন্ত ভাত পৰে, নিক্ৰমে ক্ৰমে সিল হৈ জাই। ভালেমান জন্ত আৰ গচ সিল হৈ গৈ ভাৰ দুয়ো পাৰন্ত বানি হৈ পৰি আছে। সেই সিল হৈ জোআ মূহক জিৱিলাকে আপোন চকুৰে চাইচে সিবিলাকে এই মাখি দি-চে, জে সেই মূহ জিৱাই থাকোঁতে দেখিবলৈ জেনে আছিল, সিল হৈ জোআতো তেনে দেখা গল; ভাৰ গাৰ একো হানি হোআ নাই, ভাৰ পেটৰ কোমন্ত এজুলৈ মান বহল এটা নক গাঁত মাখোন হৈ আছিল। কপাল, কান্দ আৰ বেগুৰ এই বিলাকন্ত নোম লিন গলেও ভাৰ চিন ওলাই আ-চে; সিঙ্গ, চকু, ঠাক, মুখ আৰ ভৰি ভেৰেই আছে। জি দেসন্ত সেই অজুত বন্ত পোআ গল সেই দেসন্ত জি জি লোক আছে, সিহঁতে অতি অসভ্য আৰ সিহঁতে পোক সাপ আৰ ৰেজ আদি আহাৰ কৰে।

ব.

ভেজ জোআ নিবৰ বিবৰন।

Circulation of the Blood.

জেনেকৈ লগুন মহা নগৰন্ত সকলো যবন্ত জল দিবলৈ নানা ঠাইন্ত নানা নলা পাতি থৈচে, তেনে-কৈ সকলো সৰিলন্ত ভেজ বৰলৈ সৰিলৰ নানা ঠাইতে নানা বন্তসিৰ আছে। সেই নগৰৰ চা-ৰিও ফালে জল বোআবলৈ নদিৰ ভিৰন্ত এটা দমকল সাজি থৈচে, আৰ সেই দমকলৰ পৰা না-না বৰ বৰ নলা সাজি থৈচে, আৰ সেই নলাবোৰ চাৰিও ফালে জাই, আৰ সেই বিহত বিহত নলাৰ পৰা নক নক ভালেমান নলা ওলাই সকলো বাটলৈ গৈচে, আৰ ভাৰ পৰা ভাতকৈও নক নক নানা নলা ওলাই আটাই যবলৈ গৈচে। এই দৰে আমাৰ সৰিলতো আছে। নলাৰ দৰে বন্ত-সিৰ বোআবাই সৰিলৰ সকলো ঠাইতে ভেজ বৈ থাকে। লগুন নগৰন্ত থকা মানুহবিলাকে সেই জল পাই জি কামলৈ লাগে ভাবে সেই কাম কৰি থাকে; কিন্তু জি ভেজ জন্তকৰনৰ পৰা ওলাই নিবৰ বোআবাই জন্তৰ জন্তলৈকে গমন কৰে তাক আৰও সৰিলৰ ভিতৰলৈ লৈ জাই, সেই দৰে ন হলে সৰিলৰ একো বন্ত হব নোআবে। ব.

ভূগোলৰ উত্তৰ কালৰ দেশবিলাকৰ নক্সা।

প্ৰিথিবিৰ উত্তৰ কাণ্ডৰ বিৱৰণ।

The Northern Hemisphere.

এপ্ৰিল মাহৰ অকনোদইত ভূগোলৰ পূব পশ্চিম এই দুই ফালৰ নকচা লিখা আছিল। আৰু এতিয়া ভাল ৰূপে বুজাবৰ নিমিত্তে উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ চাৰিও ফালে থকা দেশবোৰ আৰু প্ৰকাৰ নকচাৰে ওপৰে লিখিছোঁ। উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ ওপৰত থাকি কোনো লোকে চাৰিও পোনে চাব পাৰিলে ভূগোলৰ উত্তৰ ফাল জনেকৈ দেখা জাই সেই দৰে লিখা হৈছে। নকচাৰ সোঁ ফালে ভাৰতবৰ্ষ, বাঁও ফালে উত্তৰ আমেৰিকা আছে; এই দুইবোৰ মাজত হিন্দু মন্তে জাক মেক বোলে, সেই উত্তৰ কেন্দ্ৰ থাকে; তাৰ চাৰিও ফালে উত্তৰ হিম সাগৰ মেৰাই আছে। উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ পৰা জেই ফালেই হুই, তাক দখিন বুজিবা। সেই উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ পৰা দখিনলৈ জোআ থিয় বেখা ২৪ চৌ-বিচটা আছে; প্ৰথমটো ইংলণ্ড আৰু কাকে দি জাই। তাৰ পৰা পূবলৈ ১৫ ডিগ্ৰী গৈ দূত্ৰিৰ বেখা পাই, সেই বেখাই নবৰেই, ঐচিয়া, আফ্ৰিকা, আৰু ইটালি দেশৰ মাজে দি জাই। ৩০ ডিগ্ৰীৰ বেখাৰ ওচৰত পিতৰ্জৰ্গ নামে কচিয়া দেশৰ ৰাজ নগৰ থাকে। সেই নগৰত বেলি ওলোজা ইংলণ্ডতকৈ দুই বছৰ আগ। ৪৫ ডিগ্ৰীৰ বেখাই আৰব দেশৰ মাজে দি জাই। আৰব আৰু পাৰ্চী দেশৰ পূব ফালে ৬০ ডিগ্ৰীৰ বেখা পৰিছে। ৭৫ ডিগ্ৰীৰ বেখা হিমালই পৰ্বতৰ মাজত পৰি গৈ হিন্দুস্থানৰ পশ্চিম ফালে দি জাই। তাৰ পৰা জি বেখা লণ্ডনৰ পূবে ৯০ ডিগ্ৰী অৰ্থাত ৬ বছৰি জীভৰত হৈছে, সেই বেখাৰ দুই ফালে গঙ্গা আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰ সাগৰত পৰেগৈ; সেই ঠাইৰ ওচৰত এই দেশৰ ৰাজ নগৰ কলিকতা আছে। এই ক্ৰমে ১৫। ১৫ ডিগ্ৰীৰ জীভৰত বেখা সকলোবোৰ লিখা আছে। লণ্ডনৰ পশ্চিম ফালে ১৫, ৩০, ৪৫, ৬০ আদি কৰি ১৮০ ডিগ্ৰীলৈকে থিয় বেখাবোৰ লিখা আছে। লণ্ডনৰ পশ্চিমে ৯০ ডিগ্ৰীৰ বেখাত আমেৰিকা দেশৰ মিচিচিপি বৰ নৈ জি খিনিত সাগৰত পৰে, সেই খিনিত বুজলিক নামে এখন নগৰ আছে।

আৰু পথালিকৈ জি বেখা প্ৰিথিবীকে মেৰাই, সেইবোৰকো ১৫। ১৫ ডিগ্ৰীৰ জীভৰত লিখে। প্ৰিথিবীৰ প্ৰধান মাজ বেখাৰ পৰা ১৫ ডিগ্ৰীৰ উত্তৰে জি বেখা গৈছে, তাক হিন্দুস্থানৰ দখিন ফালে লঙ্কাৰ উত্তৰে জোআ দেখিবা। হিন্দুস্থানৰ উত্তৰ ফালে জোআ ৩০ ডিগ্ৰীৰ পথালি বেখাই খেহ দেশ আৰু পাচিকিক সাগৰৰ মাজে দি গৈছে; পাচে দি ফাললৈ গৈ আমেৰিকা দেশৰ মিচিচিপি বৰ নদীৰ মুখে দি আটলাণ্টিক সাগৰত পৰিছে। আৰু হিমালই পৰ্বতৰ উত্তৰ ফালে জোআ ৪৫ ডিগ্ৰীৰ পথালি বেখা ইউৰপ, আফ্ৰিকা, পাচিকিক সাগৰ, আমেৰিকা, আৰু আটলাণ্টিক সাগৰ, এই সকলবোৰ মাজে দি গৈ মেৰাই আছে। তাৰ উত্তৰে ৬০ আৰু ৭৫ ডিগ্ৰীৰ বেখা দুটা প্ৰিথিবীৰ উত্তৰ ঠাইত মেৰাই জোআ দেখি।

আফ্ৰিকাৰ ভিতৰত হিমালই, আল্টাই, উৰাল, এই তিনি সাৰি ওখ ভাঙ্গৰ পৰ্বত আছে। আফ্ৰিকাৰ উত্তৰে হিমালই থাকে; হিমালইৰ উত্তৰে ভাভাৰ আৰু কচিয়া দেশ; কচিয়াৰ উত্তৰে হিম সাগৰ।

ইগনেতিয় নামে এজন খ্ৰিষ্টিয়ান মাতৰৰ কথা।

Martyrdom of Ignace.

ত্ৰাজান নামে এক কমিয়া বজাৰ দিনত আফ্ৰিকাৰ নগৰৰ ইগনেতিয় নামেৰে এজন খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিৰ বখাক আছিল। তেঁও খ্ৰিষ্টৰ পাঁচনি-বিলাকৰ দিয়া হৈ দিবিলাকৰ দোআবাই মণ্ডলিৰ বখাককৈ নিজোজন কৰা হ'ল। পাচে জাতিয়খিয়া নগৰত চলিত বছৰ মান থাকি অতি প্ৰেম ভক্তিৰে সুত বাত্ৰা কিৰ্তন কৰি দিয়া সকলক ধৰমত থিব কৰিলে; কিন্তু নিৰ্ভই ৰূপে খ্ৰিষ্টৰ কথা প্ৰচাৰ কৰাত সেই নগৰত থকা বেণু পুত্ৰক-বিলাকে তেঁওক ঘিন কৰিলে।

খ্ৰিষ্ট অৱতাৰৰ সন ১০৭ বছৰ হলত ত্ৰাজান বজাই পাৰি লোকে সৈতে ঘন কৰিবলৈ গৈ আফ্ৰিকাৰ নগৰ পালত সেই বজা খ্ৰিষ্টিয়ান লোকক অতি ঘিন কৰা হেন জানি, ইগনেতিয়ৰ সৰু সৰুলে তেঁওক মাৰিবৰ আশেয়ে বজাৰ আগলৈ গৈ ইগনেতিয়ৰ বিৰোধে অনেক অপবাদ

কথা কৈ, সেই জনক দণ্ড কৰিলে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম এই ঠাইত নিবাবন কৰিব পাৰে, এই নিবেদন কৰিলে। পাচে বজাই ইগনেতিয়ক মন্ডাই আনি সোধ পাচ কথাত তেঁও মৰবলৈ ডই ন কৰি অতি সাহেৰে খ্ৰিষ্টৰ কথাত সৈ কাহিলে, ইয়া-কে দেখি বজাই বিক্ৰুত হৈ অপবাদ দিয়াবিলাকৰ কথা সুনি, ইগনেতিয়ক বোম নগৰলৈ নি বজা যবৰ ভিতৰত সিংহ আদি বন পহুৰ আগত পেলাই দিবলৈ দণ্ডৰ আগা কৰিলে।

পাচে ইগনেতিয় বোম নগৰলৈ জাবৰ নিমিত্তে নারত উঠি বাটত জাঁওতে জি জি ঠাইত নাও চপাই বখাইছিল, সেই সেই ঠাইৰ মগুলি লোকে সৈতে দেখা দেখি হৈ অনেক উপদেশেৰে সকলোকে বিশ্বাসন্ত খিৰ কৰিলে। সেই মগুলিলৈ আক আন্তিৰখিয়াত থকা আপোনাৰ মগুলিলৈ তেঁও জি পত্ৰবিলাক লিখিলে, সেইবিলাকৰ মাজৰ সাতোটা পত্ৰ এতিয়ালৈকে বাখি আছে। জি পত্ৰ কমিয়া মগুলিলৈ পঠাইছিল, তাত এই কথা লিখা আছে, চুবিয়া দেশৰ পৰা বোম নগৰলৈ জাঁওতে গোটেই বাটত বন পহুৰে সৈতে জুখ কৰিচোঁ; 'দহোটা বাঘৰ মাজত (অৰ্থাত্ চিপাহিৰ মাজত) সিকলিৰে বন্ধা হৈ আচোঁ, আক সিবিলাকক জিমান হিত কৰোঁ, সেইমানে সিবিলাকৰ হিংসা বাহিঁ বাহিঁ গৈচে। কিন্তু জুইত বা সিংহৰ মাজত মোক পেলাওক, বা পেৰেজ-নিত জুলি মাৰক, বা মোৰ সবিলৰ অজ টনাই ডুখৰি ডুখৰিকৈ চিৰক; তেও যিহু খ্ৰিষ্টত আনন্দ মাখোন পাঁও জদি, এই সকল কি দুখ হব?

ইগনেতিয় বোম নগৰৰ ওচৰ পালত তাত থকা কেতবোৰ খ্ৰিষ্টিয়ান ভাইবিলাকে তেঁওক আগ বহুঁবলৈ আহি লোক আক আনন্দ হৈ তেঁওক গ্ৰহন কৰিলে। কিন্তু জেতিয়া সিবিলাকৰ মাজত কোনোএ বুলিলে, উপাই কিছু কৰিলে ভোমাব প্ৰান বখা হব পাৰে, তেতিয়া তেঁও সেই কথাত বেজাব পাই কলে, মই জি স্বৰ্গীয় মুকুট পাবলৈ ইচ্ছা মনেৰে অতি আসা কৰি আহিচোঁ, তাক জেন অলপ দিনতে বে পাঁও এনে কোনো বাখা ন কৰিবা, ভোমোলোকত মিনতি কৰিচোঁ। তেঁওৰ এই কথা সুনি সিবিলাকে সন্তোষ হ'ল। পাচে তেঁও

ওৰ সত্ৰবিলাকে প্ৰান মাৰিবলৈ কিছু দিন পলম কৰি থাকোঁতে তেঁও মগুলিবিলাকৰ কুসল মন্ত্ৰলৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰি কাল নিয়াই আছিলে। পাচে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম লবলৈ সকলো মানুহে জেন ডই পাই, এই নিমিত্তে জি কোনো উচও দিনত কমিয়া লোক সমূহ বজা যবত আহি গোটে খো-আত ভাষোচাৰ কাৰনে কইদি মানুহে পৰস্বৰে আক বন পহুৰে সৈতে জুখ কৰে, এনে উচও দিনত ইগনেতিয়ক মুকুট দণ্ড কৰিবলৈ খিৰ কৰি থলে। সেই দিনত তেঁওক বজা যবলৈ আনি মাজত থৈ কেতবোৰ সিংহ মুকলি কৰিলত সিংহে

একে বেলিএ লাঁক দি উঠি তেঁওৰ ওপৰত পৰি মাৰি খালে; তেঁওৰ চাবেক হাব মাখোন অৱ-সেন থাকিল। তেঁওৰ লগত অহা আন্তিৰখিয়াৰ মগুলিৰ জি দুজন সেরক, সিবিলাকে সেই হাব চপাই আন্তিৰখিয়ালৈ নি তাত মৈদাম বান্ধি পুতি থলে।

তলি লোকৰ অনন্ত সুখ।

সুখে সুখে প্ৰিথিবিতে
কৰিবা আনন্দ গিয়ান,
প্ৰভু অহাৰ দিন চাপিচে,
তেতিয়া পাই পবিজ্ঞ ধান,
পাপ অকচি, ক্ৰন্দন গুচি,
সবাই হব স্তুতি গান।

আমি তাত জি সুখ ভোগ কৰিম
সি অনন্ত কালে বই,
কোটি কোটি কল্প গলে
একো নাই সেই কালৰ খাই,
আদিত জিমান তেতিয়া তিমান
সুখৰ বচন আগত হই।

অকনৌদই সমাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোখা !

মো° সিবসাগৰ, জুন ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক।

নম্বৰ ৩।

VOL. I.

SIBSAGOR, ASAM, JUNE, 1846.

NO. ৩.

অনেক দেশৰ সমাদ !

General Intelligence.

দখিন পটিয়া ঐ সুকদেও ডেকা গোসাঁইৰ আপোন ককায়েকে সজ্ঞত অধিকাৰ তেঁৱে সৈতে বিৰোধ হৈ সেই সুকদেও ডেকা গোসাঁই দখিন পাটৰ সজ্ঞ এৰি ১১ এপ্ৰেল তাৰিখে ভকত দুটা-মানে সৈতে আওনিআটি সজ্ঞ সোমাল।

দখিন পটিয়া গোসাঁইৰ সজ্ঞ বুদ্ধপুত্ৰ নৈএ ধুই নিলে দেখি ভাটি কালে ধাগৰি জান জিলাৰ কিছু উজনি কলিয়াবৰৰ সিল ঘাটৰ ওচৰত সজ্ঞ স্থাপন কৰি থাকিবলৈ, তালৈকে জাবল উপাই কৰিচে।

সিবসাগৰৰ জিলাত মেই মাহৰ ২৫ তাৰিখে সোম বাৰৰ দিনা বাতি ১ বজাৰ সময়ত পল্টন বজাৰৰ এটা ঘূৰিৰ ঘৰত কোনোবা চোৰে আহি গক গোহালি আৰু মানুহ থকা ঘৰৰ দুইবোৰ মাকে মূখৰ পোনে জুইৰ আক্ৰাণ্টা সূমাই থৈ গল। পাচে কিছুমান বেদিৰ সুৰত জুই লাগি সেই সাৰি ঘৰ পুৰি অনেক বস্তু হানি হল। তাৰে ওচৰতে কমেটৰিৰ গুদাম আছিল, পাচে কুকুহা উৰি পৰে বুলি গুদাম ঘৰৰ ওপৰত কলা পাত আৰু তালুৰ কাপৰ পানিৰে ভিৰাই পাৰি দিছিল, আৰু সেই সময়ত বতাহ নাই কিয়া হেতুকে বখা পৰিল।

আৰু সেই জিলাতে জুন মাহৰ ১২ তাৰিখে আত্মজ বাতি দুই তিনি বজাৰ সময়ত কোনো সজ্ঞ আহি তেঁৱা পটিৰ ঐ নন্দবাম তেঁৱাৰ গোলাত জুই লগাই দিলে। তাতে সেই জুই বৰকৈ উঠাৰ কাৰন অনেক লোকে অভিসই মুগ

কৰাতো দুমাব নোআহিলত চাৰি এখন গোলা পুৰি অনেক বস্তু লোকচন হল। কিন্তু নন্দবামৰ গোলাৰ ভিতৰত ধৰি এটা বস্তু ধোআ মাটিৰ কোঠা আছিল, তাৰ ভিতৰতে জি জি বস্তু থৈছিল সেৱে মাধোন নো পোবাকৈ থাকিল; আৰু বাহিৰত জি অলপিয়া বস্তু ধোআ এটা গুদাম আৰু এটা বাতনি ঘৰো আছিল, তাক জুয়ে দু পুৰিলে। আৰু বাতি মানুহ সুই থাকোঁতে সাৰ নো পোআ-কৈ যদি কোনোএ জুই লগাই দিএ আৰু নৰি-য়া বা ধোআ মানুহ থাকে, নাইবা কোনো সময়ত আন মানুহেই সাৰ নে পাই, তেন্তে সেই মানুহ দু পুৰিব, এনে কথা কোনোবাই কৰ পাৰে নে? যদি পোৰে তেন্তে সেইটো মানুহ বধি হল, তাৰ দণ্ড ইয়াৰে দিব। কিন্তু জিবিলাক সজ্ঞ ভাৱে এনে কৰম কৰিলে সিবিলাকক পৰম ইয়াৰে নিৰপৰাধিকৈ নি লিখিব, সিবিলাকে মানুহৰ আগত কেতিয়াবা কেতিয়াবা লুকাৰ পাৰে, তেওঁ জি জন সকলোৰে অন্তৰ্জামি ইয়াৰ, তেঁওৰ দ্বি-ক্ৰিষ্ট লুকাৰ নোআৰে।

বহুই কাচল নামেৰে এখন আহাজ কলিকতাৰ পৰা বহুইলৈ জাগতে হুগলি নৈৰ মূখৰ পৰা অলপ দূৰ পালত কোনোবা প্ৰকাৰে জুই লাগিল। সেই জুই দুমাবলৈ উপাই কৰি দুমাব নোআ-বিলে, তেতিয়া আহাজৰ ওপৰত জুলি নিয়া নাও-বোৰ পানিত নমাই ধলে, আৰু জিমান মানুহ সেই সৰু নাৱত উঠিল, তেঁওঁবোৰ মানুহ বখা পৰিল; কেতবোৰ মানুহে আহাজৰ কাঠ পেৰা পানিত পেলাই, তাতে ধৰি আন আহাজ, বহুবা গৰা পাৰব মনেৰে উঠি গল। পাচে সৰু নাৱত

উচাৰিলাকে উটি জোআৰোবৰ একো বডৰা নে পাই পানিতে মৰিল বুলি সপ্শই কৰিচে। এই কথাৰ ওপৰতো এখন জুই লগা জাহাজৰ নকুচা আছে।

আমেৰিকা দেশৰ ফ্ৰানচিচ্ নামেৰে, সাগৰৰ বৰ মাচ মৰা জাহাজ এখনো মৰিচ মাজুলিৰ ওচৰতে পুৰিলে।

সেই মৰিচ মাজুলিৰ ওচৰৰ সাগৰত বৰ বডহা হোআত অনেক খন জাহাজে দুখ পালে। এক জাহাজত অনেক মানুহ ভৰা হোআ। হেতুকে, জাহাজ চলোআ মানুহবিলাকে লৰা লৰিকৈ জাহাজ ভালকৈ বাধিব নোআবাত, সেই উটি জোআ মানুহবিলাকক জাহাজৰ ভল খোঁটালিলে সু-মুআই নি বাকনি দুআহ বন্ধ কৰি গজাল মাৰি ধলে; তাতে ভালকৈ উলাস নো পোআ হেতুকে ১২ বাৰে জন মানুহ মৰিল, আৰু ১২ বিবাতৈ জনে অতিসই বৰ দুখ পালে দেখি ভাল হবৰ নিমিত্তে হচ্পিতাল অৰ্থাত নৰিয়া চোআ ঘৰলৈ নিলে।

আটলাণ্টিক সাগৰত থকা চেম্প্ৰ হেলিনা নামেৰে এক মাজুলিৰ ওচৰত বৰ চৌ হোআত ১২ বাৰে খন মান জাহাজ চৌএ একালি গৰাত পেলাই ভাঙিলে। মানুহ দুজন মাখোন মৰিল।

পণ্ডাবৰ বনত কল্পানিৰ সেনাপতিএ আৰু

সেনাবিলাকে জই কৰাৰ কথা বডৰা জেতিয়া ইংলণ্ড দেশত সুনিলে, তেতিয়া দেশ গোটেই খনতে অতি আনন্দিত হৈ জইখনি কৰি বৰ টোপ মাৰিলে, আৰু মহা ৰাজ সভাত সকল লৰ্ড সাহাৰে আৰু ৰাজ মেলুআইবিলাকে সন্তোষ পাই, ত্ৰিজুত গৰবনৰ জেনেৰেল সাহাৰক আৰু পুধান সেনাপতিক আৰু চেৰ হেনৰি স্মিথ সাহাৰক আৰু সেনাপতি সকলক আৰু আন বনুআবিলাকক পুসপ্শা কৰিলে।

পণ্ডাবি লোকে সৈতে জুখ কৰা কল্পানিৰ সেনাপতি আৰু সেনাবিলাকে বনত জই হোআৰ নিমিত্তে ত্ৰিজুত কল্পানি বাহাদুৰে বৰ আনন্দ হৈ দৰমহাত বাহিৰকৈ ১২ বাৰে মাহলৈ ভৰ্তা দিবলৈ আগা কৰিলে। সেই বাৰে মাহৰ ভৰ্তা ৭০,০০,০০০ লতৰি লাখ টকা খৰচ হব।

নুজিলণ্ড দেশৰ মানুহবিলাকে ইংৰাজি লোকে সৈতে অনেক দিন বন কৰিছিল, কিন্তু সেই বন কৰা ঠাই অতি দুৰ্গম, তথাপি ইংৰাজিএ জই কৰিলে। এতিয়া নুজিলণ্ড দেশৰ মানুহবিলাকে আহি, ইংৰাজি মানুহত লবনাগত হৈ মিলিল।

এলাহাবাদ নগৰৰ পৰা দিল্লি নগৰলৈ এক বেলবদ অৰ্থাত কল বধ জোআ আলি পাতিবলৈ অনেক লোকে গোট খাই এক কল্পানি হৈ আলচ কৰি কথা বাস্তবিলে। আৰু ৪,০০,০০,০০০ চাৰি কোটি টকা জমা কৰিবলৈ হিচা কৰি ভাগ কৰিচে, আৰু সেই দুই নগৰৰ মাজত ৪০০ চাৰি মাইল দূৰ হই, তেন্তে এক মাইলত এক লাখ টকা খৰচ হব।

লঙ্কাত বৰ বেলবদ কৰিবলৈ এক কল্পানি গোট খাইচে, তাতে সেই লোকে হিচাকৈ ভাগ কৰি বাঁটি ললে, কিন্তু অনেক মানুহ হোআ হেতুকে ভাগ নাটিলে দেখি, জি জি লোকে হিচা মতে ২০ ভাগ লবলৈ ইচা কৰিছিলে সি সি লোকে ১০ দহ ভাগৰ দৰেহে পালে।

মেই মাহৰ ২০ তাৰিখে লুধিয়ানা নগৰত বৰ ধুমুহা হোআত, সেই নগৰত অনেক গোঁবা চিপাহি থকা পকি ঘৰ ভাগি পৰিল তাতে মূৰিহ ভিবোতা লৰা মুঠে ৮৪ জন মানুহ ইটা পৰি

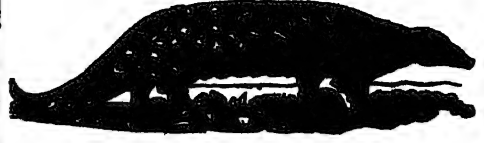
মবিল, আৰু ১৩৫ জন আধা মৰা হল। সেই নগৰৰ ওচৰত থকা গাঁওবোৰৰো বহুত মানুহ সেই ধুমুহাতে মবিল।

হাইদৰাবাদ নগৰত জীজুত ৰাজা ৰামৰক্কৰ ভাত ৰজা চান্দাইটো এতিয়া মিডুৱা হল, আৰু তাৰ ভাৰ্জা ভাই আপুনি সতি জানি আপোন মৰা স্বামিৰ লগত চিতাত উঠি দাহ হল।

এপ্ৰিল মাহৰ ২১ তাৰিখে সাহোৱ নগৰৰ এখন দুআৰত ভুৰুপ চোআ গোৱা চিপাহি এটাই পৰ দি থকাতে, এজাক গৰু আহি, সেই দুআৰত সোমাবলৈ খৰাতে, সোমাব নি দি সেই চিপাহি এওভতাই খেদাওতে ২ দুটা গৰুৰ গাত তৰো-আলৰ যা পৰি ভেঙ ওলাল। পাচে তাত থকা মুদি লোকে দেখি সুনি, সকলোএ গোট খাই আপোন আপোন দোকান বন্ধ কৰি, সেই চিপাহি এ সৈতে দন্দ হাই কৰি ভগা ইটা আনো কিবা কিবা লৈ মাটিৰ পৰা আৰু কেতবোৰে স্বৰৰ চালৰ পৰাও দলিয়া দলিকৈ মৰা মৰি কৰি থাকোঁতে, পঞ্জাব দেশত থকা জীজুত মেজৰ লাৰেক বৰ সাহাৰে, দন্দ ভান্দিবৰ আসিয়েৰে অহাত, আন কোনো সাহাৰতো দলি পৰিল, আৰু গোটা চেৰেক মানুহৰ গাত পৰাত দুখ পালে। পাচে জীজুত ৰজা লাল সিংহ আৰু সাহোৱত থকা প্ৰধান লোকে জীজুত গবৰনৰ জেনেৰেল এজেন্ট সাহাৰৰ ওচৰলৈ গৈ, এই হুৱা সুৰা আৰু ইটা দলিওআৰ কথাৰ নিমিত্তে মিৰিলাকে বৰ অসন্তোষ পাই কৈ বুজালে, আৰু সেই ভেনে কৰা জন চেৰেক মানুহক খৰি কইনত ধলে। পাচে জীজুত ৰাজা লাল সিংহৰ আগ্যাব দোআৰাই, যাই জগৰিয়া দত্ত নামেৰে এজন বুজ্জনক কঁচি দিলে।

আনন্দলগু দেশত থকা মানুহবিলাকে দুৰ্ভিক্ষাত পৰাৰ নিমিত্তে, ৰজাল আৰু হিন্দুস্থানত থকা সাহাৰ লোকে চান্দা কৰি ৭৭, ২৮৭ সাত-সতৰ হেজাৰ দুই সাতানি টকা পাই, মিৰিলাকলৈ পঠাই দিলে।

কাকি দেশৰ জীজু লুই কিলিপ মৰা ৰজা বাটত জাঁওতে, লিকঁওত নামে এক দুটো মানুহে হিটলৰে গুলি মাৰিলে, কিন্তু ৰজাৰ গাত নে লাগিল। §

কেম্ভাই অৰ্ধাত বনৰো পহুৰ বিবৰন।

অকনোদইত চাপিৰলৈ গুআহাটি নগৰৰ পৰা এক চিঠি লিখিছে, “মেই মাহৰ ৩ তাৰিখে গু-আহাটিত এটা অদ্ভুত বন পহু আনিছিল, তাৰ আকাৰ দেখোঁতে বিন্মই জেন লাগে, সেই পহু-টোৰ নাও বনৰো। এনেকুআ পহু মই কেতিয়াও দেখা নাই। তাৰ গাটো বৌ মাচৰ বাকলিবোৰৰ দৰে, তাৰ মাজে মাজে নোম আছে, আৰু নেগুৰ গচ উদৰ নিচিনা, আৰু মূৰটো এমূৰৰ নিচিনা; তাৰ বুকুখন বগা, আৰু ভৰিও বগা, ভৰিৰ নখ বৰ চোকা, তাৰ ভৰিৰে দিনে এপুৰা মান মাটিৰ গাঁত খানিৰ পাৰে। কিন্তু ভেনেকুআ পহু সকলো ঠাইতে নাই, পৰ্বতৰ মাজৰ গাঁৱত থকা মানুহে পৰ্বতে পৰ্বতে পাই, এনেকৈ হলে সিহঁতে নে পাই। মানুহ ন হলে সি ওলাই গা কটালি থাকে, ভেজকৈ থাকোঁতেহে পাই। আৰু সদাই তললৈ মুখ কৰি থাকে; পাঁচোটা মান মানুহে টানিলেও গাঁতৰ পৰা উলিয়াব নোআৰে। জেতিয়া মানুহ ন হই তেতিয়া মূৰ উলিয়াই ফুৰে, সেই পহু এ উই পোক আদি কৰি সকলো পোক পৰুআ খাই; আৰু তাত দিলেও খাই। তাক ডিম্বকআৰ গাঁৰো মানুহে আনিলে, সিহঁতে তাক খাই। এতিয়া সিহঁতে আনি নবোআ গো-লাইক এটকা কপলৈ বেচিলে; কিন্তু বাতি মাটি খানি গোলাই স্বৰৰ পৰা পলাই গল।” ব.

কাকতি কবিজ্বৰ কথা।

Locusts in 1844.

ইংৰাজি ১৮৪৪ সনৰ ২৭ জানোআৰি তা-
বিখত সনি বাবে আন্দাজ বেলি এপৰ ভেৰ পৰ
উঠাৰ সময়ত, ডাটি কালৰ পৰা কাকতি কবিজ্ব-
বোৰ আহি মোকাম সিঙ্গাগৰ পাই উজাই গৈ-
ছিলে। কিন্তু সেই কবিজ্ববোৰ জি পোনে জাই,
পকা মোটকৈও অধিক ঘনে জাই, আকাশ দে-
খিবলৈ নো পোআকৈ মেখৰ নিচিনা ঢাকি জাই,
আৰু বতাহৰ সন্নিভে ভেঁৰে ভেঁৰে জোআ নবদ সুনি-
বলৈ পাই, আৰু অভিসই ওখকৈ উৰিব পাৰে;
আৰু সেই কবিজ্ববিলাকৰ এটাইবে একে বৰন,
একেবিও লৰ চৰ নাই। তাৰ পাখিৰ দুই দাঁতিত
কলমেৰে লিখাৰ নিচিনা কলা আৰু আছে, সেই
নিমিত্তে মানুহে কাকতি কবিজ্ব বুলি কই। কিন্তু
জেতিয়া মাটিত পৰে তেতিয়া গোটেই খন জুৰি
পৰে, আৰু অকল মাটিত নহই, ঘৰৰ চালত আৰু
গছতো পৰে, ন পৰা ঠাই নাই, আৰু সকলো বা-
গিচাৰ লাক, গচৰ পাত, আৰু পখাৰ বন আদি
কৰি নিচই লঠাকৈ খালে, একো সত্য নে থাকিল;
এই ৰূপে উজনি ভাটিতকৈ প্লাই তিনি দিন মান-
লৈকে আছিল, তিনি দিনৰ সুৰত আৰু দেখিবলৈ
নে পালোইক।

আৰু আগৰ কালৰ বুৰা বুৰা মানুহবিলাকৰ
সুখৰ পৰা সুনিচিলোঁ, বোলে মানব দিনৰ পূৰ্বে
এই ৰূপে কাকতি কবিজ্ব উজাইছিলে, পিচে আ-
মাৰ দেলত নানা ৰূপ দুৰ্গতি গল। মানে দেল
ললে, মনানে অলম বজাৰ দেল লুটিলে; বজা,
বৰ গোহাই, বুৰা গোহাই, আৰু কুকৰ বৰুয়া আ-
দি কৰি বিলয়াবোৰৰ বিলই বাসনা গুচি লৰ-
বাজ ভৰবাজ হল, অক দেলত বৰ মাউৰ আৰু
মহা জীকাল হৈছিল, এই নবে দুৰ্গতি হোআতে
কেতবোৰ মানুহ খাবলৈ নে পাই অতি দুখেৰে
মৰিল।

সেই কালৰ কথাৰে গুনি অনেক মানুহে কৈ
ছিল বোলে, সেই ৰূপে এতিয়াও কোনো আপদ
হব, কোনো বজা বিলয়াবিলাকৰ ভজা পজা, বন
বিগ্ৰহ নতুবা দেলত মাউৰ নাইবা মহা জীকাল
হব, এই নবে কোনো বিপত্তি অৱশ্যেই হব; এই
নিমিত্তে আপদৰ চিন দেখাবলৈ পূৰ্বৰ মন্তেৰে
কাকতি কবিজ্ব ওলাইচে, এই কথাৰে অনেক মা-
নুহে দ্ৰুচ ৰূপে কৈ কৈ আছিলে দেখি, সেই কথা-
কে মোৰ কিতাপত লিখি থৈছিলোঁ, কি জানি মা-
নুহবোৰে কোআ কথা চৰুপ হইবা; এতিয়া প্লাই
দুই বছৰ হল, কিন্তু আমাৰ দেলত একো আপদ
ইহুবে দিয়া নাই, ইহুৰৰ অনুগ্ৰহতে লাহে লাহে
আমাৰ দেল সুখিহে হৈচে; কিয়নো এই কথা নগ-
ৰত থকা আৰু গাঁৱত থকা সকলো মানুহবি-
লাকে জানিব পাৰে, আগৰ কালত কিমান সুখ
আছিলে, আৰু এতিয়া জীজুত কল্পানি বাহাদুৰৰ
দিনত কিমান সুখ হৈচে, অধিক প্ৰমান দিব নে
লাগে; তথাপি তাহানিৰ কালত এজন মানুহে
তিন টকা ৰূপতে বজা ঘৰত বচিবলৈ তাৰ চাউল
লোন খাই খাটিব লাগে, ভেহে তাৰ বচিবলৈ
খাটনি ধনৰ পাল সুটে; কিন্তু এতিয়া মাহেকত
কুলিএ বন কৰি তিন টকা চাই টকাকৈ পাইচে,
আৰু তাতোকৈ অনেক লাভ এতিয়া আছে, মানু-
হে আপুনি আপুনি জানিব পাৰে; আৰু আলা
কৰিচোঁ যদি কল্পানি বাহাদুৰৰ দিন সদাই থাকে
তেন্তে দেল সুখি হব।

ভেনে হলে হেবা এই দেলি বা আন দেলি মা-
নুহবিলাক, মানব দিনত কাকতি কবিজ্ব ওলাইচি-
লে দেখি ইমান বিভূট হৈছিলে, আমি এনে কথা
কব নোআবোঁ, কিয়নো এতিয়াৰ দিনত জি কাক-
তি কবিজ্ব ওলাইছিলে আৰু মানুহবিলাকেও সেই
নবে কৈছিলে, কিন্তু তাৰ একো প্ৰমান নহল। আৰু
অগন্তৰ লোকে জেনেকৈ এতিয়াও কোনো কথাৰ
কাৰনে মজল চাই কই বোলে, এনেকুআ হব নাই
বা ভেনেকুআ নহই, এই কথাটকৈ কৈ থাকে, তেন্তে
আমি তাকো প্ৰমান কথা বুলিব নোআবোঁ, কিয়-
নো জি খেনন্ত জি হব তাক মানুহে জানিব নোআ-
বে, কেৱল অজ্ঞানি পৰম ইহুবেহে জানে। অ.

কটিকাৰ বিবৰন।

Evils of Ardent Spirits.

সংসাৰ জুৰিয়া প্ৰানি আছে ভক্ত ভক্ত,
একে বাবে পুনাৰু কৰোঁ সবাৰ চৰনত,
মই অতি অল্প মতি ন ধৰিবা বোল,
জদি অপৰাধ হই খেমা দিবা মোক।
কিচু কথা কৈও মই অতি বিতোপন,
কান পাতি সুনিবাহা আৰু দিবা মন;
দেৱৰ দুৰ্গতি ভাই সকল আচা দেখি,
কটিকাৰ কথা কিচু কৈও পজ লিখি।

হে ভাই সকল, এই দেশত বা আন আন দে-
ত থকা ব্ৰাহ্মন, কায়স্থ, চৈত্ৰি, খেত্ৰি, হিন্দু,
গাক মচলমান, সকলো চৌজিহ জাতি লোকে
ন দি সূনা। পুখম নহুৱ অকনোদইত জি কানি-
জ আৰু কটিকাৰ কথা লিখা গৈছিল, তাত বা-
হৰে এতিয়া কিছুমান অকল কটিকাৰ কথা কৈও।

বাৰাণ্টি, আৰু বম, এই কপে অনেক বিধ
টিকা আছে; কিন্তু মই সকলো বিধ কটিকাৰ
ম ন জনা হেতুকে অতি সংক্ষেপকৈ লিখিব
গাআবোঁ; তথাপি এই দুই বিধ কটিকাৰ গুন
নিচোঁ আৰু দেখিচোঁ। সামু মহন্ত আদি কৰি
মুলোক সকলোএ কই আৰু সাত্ৰতো লিখে,
ন সকল বাগি ধৰা বহু খালে পৰম ইহবে দি-
। মানুহৰ গিৰীৰ নষ্ট হই, তাক ধাৰ বে পাই,
ক ইয়াক ন জনা মানুহ নাই, নকৰ পৰা বৰ-

লৈকে প্ৰাই সকলোএ জানে; কিন্তু এতিয়া কো-
নো কোনো চাইব পৰা আমাৰ অসম দেশৰ বদ
নাম আহিচে আৰু কৈচে বোলে, অসমৰ ভিতৰ-
তো কোনো কোনোএ খাই, এই কথা সুনি মই
আচৰিত মানিচোঁ! কিয়নো আগৰ কালত কো-
নো কোনো বুৰাবিলাকৰ মুখত সুনিচোঁ বোলে,
মিৰি মিচিমি ঐকা ডহলা, আৰু কচাৰি দেওখাই
এইবিলাকৰ জাৰ সাত্ৰ নাই আৰু একো বিদ্যা
নাই, এনে ধৰম ন জনা দাঁতিঅলিৱা অগিৱানি-
বোৰে হনু তাহানিৰ কালত ভাঙব মদ কৰি খাই;
কিন্তু আমাৰ অসম দেশৰ ভিতৰত এনে বেৱহাৰ
কেতিয়াও নাই কিচিল, এতিয়া সুনিচোঁ ভাল মন্দ
অনেক মানুহে খাই; আৰু ধাৰলৈ সিকা মানুহ
নিভো নিভো বাহিৰে গৈচে।

হে প্ৰিয় দেশি বিদেশি লোক সকল, ভোমো-
লাকে আমাৰ অসম দেশ নিচইকৈ নষ্ট নিয়াৰ
খুইচা নে? এই দেশৰ লোকে কানি খাই খাই
নিচই নিৰলি নিৰুখি আৰু নিখনি হৈ বুখিয়া হল,
আৰু সেই কানিৰ দোমতে থাকি অধৰম কপে
অলপ আয়ুস হৈ, মানুহবোৰ অতি বোগে ধৰি
মৰি মৰি গৈ আছে, কিন্তু এইবোৰ বিপত্তিএ ভো-
মোলাকক জোৰা নাই নে? তাত বাহিৰে এতিয়া
আৰুও কটিকা খাই আমাৰ দেশক ভাল নিয়াৰ
খুইচা নে? নাইবা সেই মিৰি মিচিমিইন্তৰ নি-
চিনা অগিৱানি হৰৰ মন কৰিচাইক, আপোনাৰ
দেশলৈ একেবিও মৰম নাই নে? সেই কটিকা
খাই ভোমোলাকৰ কিবা লাভ হৈচে নে? আমি
দেখাত একো লাভ নাই, আৰু সকলো ভাল মন্দ
মানুহৰ আগত অতিসই লাভহে পাই; কিয়নো
কেতবোৰক দেখিচোঁ, কটিকা খাই নিচই বলিয়া
হৈ সবিলত তত নাই কিয়াকৈ হাতে বাটে আলি
খাইত মুখে বুৰবুৰনি কাৰ্হি পৰি থাকে। এই
কপে ভাল মন্দ সকলো মানুহে জদি খাই, সেই
একে গতি, একে লাভ, তাক খালে একেবিও মৰ্জ-
না নাই, আৰু অমৰ্জতালি হৈ, সকলোৰে আগত
নিখিন্তহে হই।

এই কপে হে ভাইবিগাক, সেই কটিকাকে
কেতবোৰে দেখাই, আৰু কেতবোৰে মানুহক নে
দেখাকৈ লুকাই খাই, আপোনাৰ সবিলত কিয়

ইমান দুখ দিচা? জাক খালে একো লাভ নাই, আক সবিলভ ধকা গিয়ান কপ নিধি নষ্ট হই, ভেত্তে সেই অপবিত্ৰ বস্তু খোআত আমাৰ কি কাম? এই জগতৰ মানুহৰ আগত নিদ্ভিত এনে ন হই আক পৰকালত ইশ্বৰৰ আগতো মহা পাপি সেইবিলাকৰ কৈল্যান নাই, কিন্তু জি জনে তো-মোলাকক সুজন পালন কৰিচে, সেই জন সৰ্ব সক্তিমান পৰম ইশ্বৰলৈ ভই ন কৰা নে? সেসৰ দিনত পাপিৰ কাৰনে অনন্ত নরক সাঁচি থৈচে, তালৈ ভোমোলাকৰ একেবিও মনত ন পৰে নে? জদি সেই সান্তিলৈ মনত কৰি ইশ্বৰলৈ ভই কৰা, ভেত্তে ফটিকাকে আদি কৰি সকলো অপবিত্ৰ বস্তু নে খাবা, আক অসুচি কৰমো ন কৰিবা, অৰ্থাত্ জিহতে মানুহৰ পাপ হই, এনে কৰম ন কৰি কেৱল ইশ্বৰৰ সজ পথে চলা, ভেহে জিয়াই থকাভো আক মৰনভো একো ভই নাই।

আক ওপৰত জি ফটিকাৰ কথা লিখা গল তাৰ কথা কেতবোৰে এনেকৈ নে ভাবিবা, আমি কে-লেই মতলিয়া হম, অলপ অলপ মাধোন খাম, জি জি লোকে সৰহকৈ পিএ নিহে মতলিয়া হব, এনেকৈ মনত নু গুনিবা, কিয়নো জি বস্তুলৈ বৰ ভই থাকে তাক খাবও নে পাই চুবও নে পাই; কাৰন চুলেঘিন গুচে, দেখিলে খাবলৈ মন জাই।

আক ভোমোলাকে এনে নে ভাবিবা, জদি সেই ফটিকা অপবিত্ৰ হই ভেত্তে ইশ্বৰে জগতৰ লোকলৈ কি নিমিত্তে দিলে? কিন্তু ইসৰ বস্তু ইশ্বৰে দিয়া ন হই, মানুহে আপোনাৰ গিয়ানে-বেহে কৰে। বিবেচনা কৰি চালে তাৰেই ঔসখ আদি কোনো কোনো কামত উপকাৰ হই; আক ভাবে উপমা এই, বৰ বিহু খালে মানুহ মৰে, তথাপি দৰবত মিহলি দি তাকো খাই; এই হে-জুকে বুজি চোআইক, বোগ দম্ভৰ নিমিত্তে কে-তিয়াবা কেতিয়াবা দৰবত মিহলি কৰি ফটিকা আক কানি খালে একো বাখা নাই, কিন্তু এনে-কৈ হলে চুবও নে পাই, কিয়নো তাক খালে গি-য়ান নষ্ট হই, আক সবিলভ অনেক দুখ ক্লেসগৈগৈ চেকত পৰি প্ৰানো জাই।

এই নিমিত্তে হে ভাইবিলাক, ভোমোলাকলৈ মই এই মিনতি কৰি কঁও, সেই সকল কু বেৱহাৰ

পৰিত্যাগ কৰি আপোনাৰ দেহলৈ মৰম কৰা, আক পৰকালৰ সকলো জন্তুৰাত ন পৰিবলৈ সাদৰদানে ইশ্বৰত আসুই লৈ থাকা, ভেহে সকলো নিধি হব।

হে ভাই ব্ৰাহ্মন কায়স্থ আক নানা জাতি, নিবেশন কৰি আচোঁ, সুন কান পাতি, জাতিত উত্তম ব্ৰাহ্মন, বোলই বিসেস, এই কণে জত জাতি আচই নিসেস।

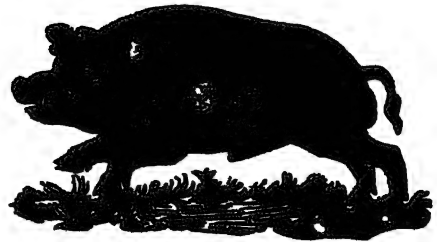
সকলকো কৰোঁ একে বাবে নমস্কাৰ, কানি ভাদ্ৰে হৈচে আমাৰ দেসৰ মহা ভাব, তাকে খাই নষ্ট হল এই দেসৰ প্ৰানি, লম্বাই দুখ, নাই সুখ, আক হল অ গিয়া নি

তাতোঁকৈ সুন আচোঁ অভিসই বিন্ধাই, এই দেসৰ লোকে হনু ফটিকাও খাই, হাই হাই কি সুনিলোঁ, কি ভৈলা অকাজ, এই কথা সুন সকলোএ পোআ লাভ।

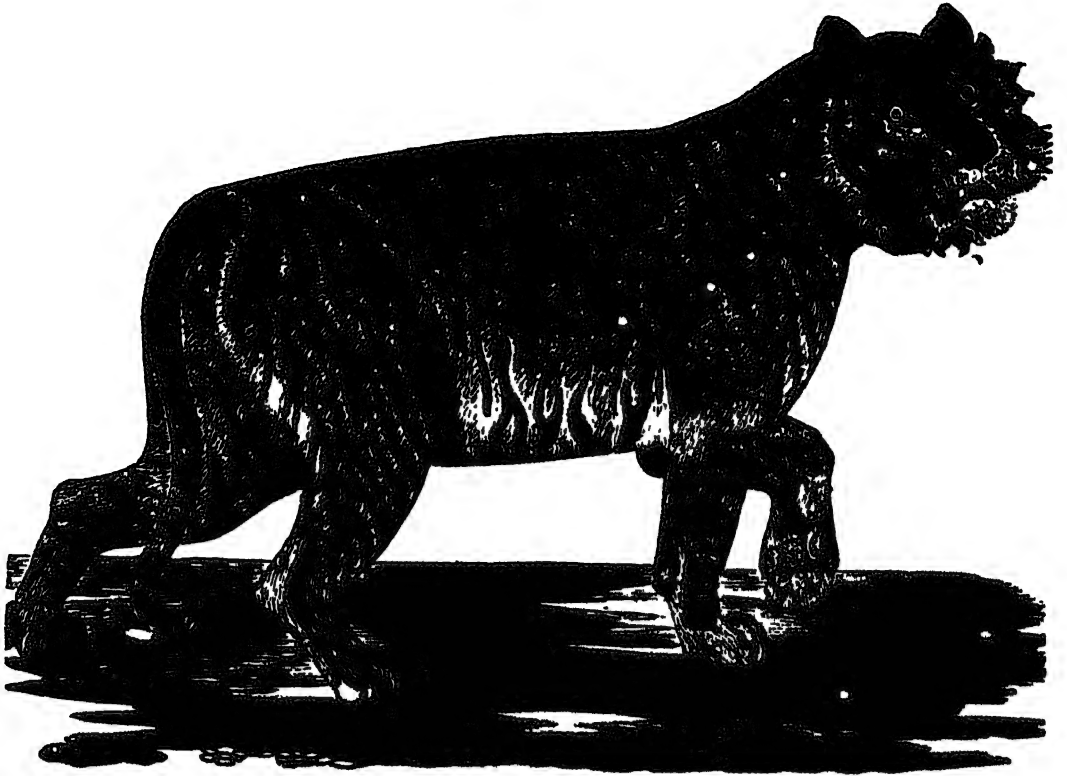
নে খাবা নে খাবা সূৰা আক ভাদ্ৰ কানি, সাদৰদান কৰি সৰে মনক বাখা টানি, অতি সত্ৰ ফটিকাক ভেজি কৰা কাম, জসস্যাতে বাখা দেসক গুচাই বদ নাম।

ফটিকাকে খাই সৰে হৈ আচে বিহুৰ্তি, ওপৰলৈ চাই দেখা, জেঁও লোকৰ মুৰ্তি, দুই তিনি জনে খাই পৰি আচে বাটত, এক জনে খাই আচে গিলাচ ধৰি হাতত।

এই দৰে খাই খাই চেতন নাই গাব, ধৰিবলৈ আহি আচে থানাৰ চৌকিদাৰ, অনেক অমৰ্জভা কৰি লৈ জাই ধৰি, সেলে সূমাই থই তাক ফাটকত ভৰি।

বাঘৰ বিবৰন।

বাঘৰ জনম খান আচিয়া। খেহ আৰু ভাভাৰ
দেসলৈকে বাঘ পোআ জাই, কিন্তু হিন্দুস্থান,
বঙ্গাল, মান আৰু অসম দেশবোৰত অধিক আছে।
জতে ইতি আৰু গঁৰ থাকে, ভতে বাঘো পাই।
সিংহতকৈ বাঘৰ বল কিছু কম, কিন্তু আন পহুত-
কৈ সি বৰ হিংসক আৰু শক্তাল, তেও আন চা-
ৰি ভৰিয়া জন্তুতকৈ দেখিবলৈ বৰ সুঅনি। তাৰ
বৰন অঁকা বঁকা, অৰ্ধাভ একাপ হালধিয়া, একাপ
কলা; তাকে অসমিয়াই ঢেকিয়া পত্ৰিয়া বাঘ
বোলে। তাৰ ডিঙ্গি আৰু পেট কিছু বগা। কোনো
কোনো বাঘ সিংহৰ সমান ওখ আৰু দিম্বল,
কোনোটো ভাতকৈও কিছু ডাঙ্গৰ। ইংলণ্ড, আ-
মেৰিকা আৰু জি আন আন দেশত বাঘ নে থা-
কে, পোহনিয়া বাঘ লৈ, সেই দেশবোৰত গাঁৱে
গাঁৱে ৰূপ পাবৰ এলাত মানুহে দেখাই নি, জে-
নেকৈ সিংহক মানুহে লৈ কুকৰা কথা ৪ নম্বৰ
অকনোদইত লিখা গৈছে, সেই দৰে বাঘ আৰু
আন জি জি নে দেখা জন্তু লৈ কুৰাই। বাঘে দিনত

সৰহ নু ফুৰে, ছেতিয়া বৰ ভোক নাইবা পিৰাহ
লাগে ভেঁড়িয়া হাবিৰ পৰা ওলাই গৈ, বিলৰ
ওচৰত গৰু পহু বিচাৰি ফুৰে; কিন্তু মানুহৰ
দেখিলেও চলেবে খৰি ধাই, আৰু জদি বাঘে
মানুহৰ ভেজ এবেলি পিবলৈ পাই, সি এটাই
পহুৰ ভেজ মজহতকৈ বৰ সোআদ জানি লম্বাই
মানুহ বিচাৰি ফুৰে।

সিংহতকৈ বাঘৰ সাহ কম, তথাপি কোনো
কোনোএ কই, বোলে, জতে বৰ জুই দেখে, না-
ইবা সৰহ মানুহ একে লগে থকা দেখে, ভেঁড়িয়া
বাঘে খেদি নে জাই; তথাপি বৰ ভোক লাগি-
লে তাকো ন গনি, বাতি গাঁৱে গাঁৱে সোমাই
ঘৰৰ বেৰ ফালি মানুহকো নিএ; সেই নিমিত্তে
কোনো কোনো গাঁৱলিয়। মানুহ বাঘৰ ভয়ত
সেই গাঁও আৰু ঘৰ বাৰি এৰি, গুচি জাই।

বঙ্গাল দেশত এদিন তিনি চাৰি জন সাহাবে
১০।১২ জন বঙ্গালি মানুহ লগত লৈ, হাবিত
টিকাৰ কৰিবলৈ গৈছিল, পাচে হাবিৰ মাজত

দহ জোপা মান গন গোটাই, বহকৈ জুই লগাই
দি, তিনি বজা সময়ত সেই চিকাৰ কৰা লোকে
বহি জিৰাইছিল। ভেতিয়া মেঘৰ গাজনিৰ নি-
চিনা অতি সবদেৰে গৌজৰনি মাৰি, বৰ বাঘ
এটা ওলাই গিৰিলাই আপ মাৰি, মনৰৌ নামে-
ৰে এজন সাহাৰক ধৰি হাবিলৈ লৈ গল। সেই
সময়তে লগৰ সাহাৰবোৰে বৰ বিস্ময় আৰু ভয়
পাই, সেই বাঘলৈ চাই হিলৈৰে গুলি মাৰিলে;
অলপৰ পিচত সেই বাঘে নিয়া সাহাৰটো ভেজ-
কুৰে বজা হৈ বাঘৰ মুখৰ পৰা উভতি আহিল;
কিন্তু সেই বাঘে ধৰা সাহাৰটো অতিসই দুখ
পোআ আৰু সবহ ভেজ জোআ কাৰনে তাৰ পাচ
দিনা মৰিল।

হিন্দুস্থান দেশত, খৰালি কালত, এজন সাহা-
ৰে বাতি পুআ বেলিত বাটত অকলেই কুবোঁতে,
অকস্মাত এটা ডাঙ্গৰ বাঘ হাবিৰ পৰা ওলাই
আপ মাৰি সেই সাহাৰৰ কঁকালত কানুৰি ধৰি
হাবিলৈ লৈ গৈছিল। সেই বাতি পুআ অভিনয়
জাৰ দেখি, সাহাৰে এক বৰ নাচ বানান্ধৰ দিখল
চোলা পিন্ধিছিল, সেই নিমিত্তে বাঘৰ দাঁত সাহা-
ৰৰ গাত নু সূমাল। বাঘে নিওতে সাহাৰে সেই
বৰ চোলাৰ মোনাত হাত সুমাই খাৰে গুলিএ
খাজি ধোআ এক সৰু হিলৈ উলিয়াই, সেই বা-
ঘৰ কুমত দি, গুলি মাৰিলে; সেই নিমিত্তে সাহা-
ৰে দুখ নো পোআকৈ বখ্যা পৰিল।

অকনোদইত চাপিবলৈ গুআহাটি নগৰৰ পৰা
এক পত্ৰ পালো, সেই পত্ৰত লিখিছে, “৬ জুন তা-
ৰিখে সেই নগৰৰ দখিন কালে মালিবাৰি নামে-
ৰে এখন গাৱত, বাঁৰি ভিৰোতা এজনীএ ১২
আৰু ১৩ বছৰিয়া দুটা পুতেকে সৈতে আপোন
ঘৰতে গধূলি ভাত পানি খাই, তিনিও মাক
পুতেক একে লগে পাৰ্টিত উঠি সুই আছিল।
পাচে নিলা বাবে বজাৰ সময়ত, বৰ বাহৰ ফুটুকি
বাঘ এটাই বেৰ ভাঙ্গি, সেই ডাঙ্গৰ লৰাটৰ ভি-
জিত কামোৰ মাৰি, বাজলৈ নিওতে, আইও!
খালে! এই বুলি এটাছ মাৰিলত মাকে টোপনিৰ
পৰা সাৰ পাই, লগাটো খেলিয়াই নে পালত,
হিৱা তুৰুআই, বৰ কৈ কান্দিবলৈ মৰিলত, ওচৰ
চুবুৰিয়া মানুহে হাতে পতি জোৰ লৈ, বিচাৰি

পথাৰত হাব মাখোন পালে।”

বাঘৰ বৰ বল, আৰু জেতিয়া গৰু, মহ, নাইব,
ঘোঁৰা এইবিলাক ডাঙ্গৰ জন্তু ধৰে, সেই সময়ত
সৰু পহুৰ নিচিনাকৈ অনায়াসে ভই ন কৰাকৈ
অতি নিম্বে সেই ডাঙ্গৰ জন্তুকো লৈ জাই।

বাঘে কোনো সময়ত হাঁতিৰ আৰু গঁৰৰ পো-
আলি ধৰি খাবলৈ ইচা কৰাত, ভেতিয়া সেই
পোআলিৰ বাপেক মাকহঁতে সৈতে জুজ কৰে,
কেতিয়াবা সিহঁতৰ লগতো জুজে। জেতিয়া এটা
গৰু মাৰে, ভেতিয়া সেই চাইতে তাৰ ভেজ পি
হাবিলৈ টানি নি এৰি ধই, পিচে আন গৰু পহু
বিচাৰি ফুৰে, যদি নে পাই উভতি আহি সেই
আটাইএ মৰাটৰ মজ্জাহকে খাই গৈ।

মাইকি বাঘে এবেলি তিনি চাৰি পোআলি
ওপজাই। তাইৰ পোআলিবোৰক বহকৈ মৰম
কৰে। কেতিয়াবা সেই বাঘিনি কোনো কালে
জাঁভৰি গলে, ভেতিয়া কোনো মানুহে বাঘ পো-
আলি দেখি পুহিবৰ নিমিত্তে চেগ চাই লৰা লৰি
কৈ লৈ আহে, পিচে সেই বাঘিনিএ আপোনাৰ
ধকা খলিত, পোআলি নে দেখি অতি মোকে
ক্ৰোধিত হৈ হাবিত, পথাৰত, আৰু বাতি হলে
গাঁৱৰ ওচৰতো বহকৈ চিঁওৰি গুঁজৰি গুঁজৰি
ফুৰে; ভেতিয়া মানুহে সুনি বৰ ভই পাই।

সেই বাঘৰ চাল চিকোন সিতল, আৰু অনেক
বৰনিয়া দেখিবলৈ ভাল, হেতুকে কোনো কো-
নো দেশত সেই চালৰ অনেক কাৰ্জৰ বস্তু সাজিব
জানে, সেই নিমিত্তে বাঘ চাল বেচিলে আটাই
দেশত ধন পাই।

কল্লানিৰ বজাল আৰু অসম দেশত বাঘ অতি
সবহ, মানুহ গৰু খাই, বৰ দুখ দিএ দেখি, অধিক-
কৈ বাঘ মাৰিবৰ নিমিত্তে, চাল খনে পতি বাঘ
মৰিয়া মানুহক ৫ টকা ২ কল্লানিএ দিএ। §

THE OBITUARY,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
ence, and General Intelligence, is printed and pub-
lished at the Sibsagar Mission Press, by O. T.
CUTTER, for the American Baptist Mission in
Assam. Price, one Rupee per annum, in advance,
or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোখা ! মো° নিবসাগৰ, জুলাই ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক।

নম্বৰ ৭।

VOL. I.

SIBSAGOR, ASAM, JULY, 1846.

NO. 7.

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

General Intelligence.

জুলাই মাহৰ ৭ তাৰিখত সিবসাগৰ জিলাত, মঙ্গল বাৰৰ দিনা বেলা ২ বজাৰ সময়ত, দিখৌত বৰতৈ পানি বাহোঁতে, তিনটা মানুহে খৰি ধৰিবলৈ নাৱেৰে গৈ, বৰ কাঠ এডালত লেজু লগাই, দুই মানুহ বাম উঠি লেজু ধৰি বল দিছিল। তাৰে এটা মানুহ হামুখুৰি খাই লেজুৰ পৰা হাত এৰাই বামতে পৰিলত, সিটো মানুহে হাতত লেজু গচ মেৰাই মেৰাই লৈ বল দিছিল; তাতে বৰ নোআৰি সোঁতত কাঠে টানি নিয়াত কালেকটৰি নাজিৰৰ মকৰবি টেকেলা ২৫।২৬ বছৰিয়া ভুআৰাম নামেৰে কলিতা মানুহটো পানিত পৰি মৰিল। কিছুমানৰ ভাটিএ দুবেলি মান ওলাইছিল; মানুহে নাৱেৰে গৈ ধৰিব নোআৰিলে।

বুজপুত্ৰৰ পানি বাৰ্হি, গাঁও, ভুঁই তল জোআত, মানুহবোৰে নাৱেৰে মাথোন অহা জোআ কৰিব পাৰিছিল, এনে বিপত্তি হোআত জুলাই মাহৰ ১৬ তাৰিখে ব্ৰিহস্পতি বাৰৰ দিনা বানমুখৰ দেঁওখাই গাঁওৰ পৰা কাঠপৰাৰ বাসুন গাঁওলৈ ২ দু জনি মাইকি মানুহ আৰু ৬।৭ বছৰিয়া তিনটা মতা লৰাই লৈকে নাৱেৰে ধান বানিবলৈ গৈছিল; পিচে উত্ততি আহোঁতে, পাঁচ বজা মান বেলেত, বৰ বতাহ বৰখুন হোআত, মাজ বাটতে এখন বৰ জলাহৰ দ পানিত নাও বুৰি মৰিল। কিন্তু নিইতৰ মাজেৰে সেই সৰু লৰা এটাক ইন্ধৰৰ অনুগ্ৰহত বতাহে আৰু চোএ খুন্দি নি এজোপা লৰা গচৰ ওচৰত চপাই দিলে, পাচে সেই লৰাই লৰা গচত খৰি বখা পৰিল।

সেই দিনাই বানমুখ গাঁওৰে পৰা মতা মাইকি পাঁচ জন মানুহে এখন নাওত কঠাল ভৰা দি সিবসাগৰৰ বজাৰত বেচিবলৈ মনতৈ আহোঁতে সেই সময়তে খাই আলিৰ কোলত নাও বুৰি কুৰি বছৰিয়া মতা এজনে আৰু মাইকি মানুহ এজনীএ মৃত্যু হল।

সিবসাগৰ জিলাৰ উজনিএ নাজিৰাত ১৬ জুন তাৰিখে গধূলি সন্ধ্যাৰ সময়, ধোআজনা নামেৰে চেকেৰি কুলি এটা নৰিয়া পৰি আসকতিয়া হৈ থাকি দিখৌত নামি গা ধুবলৈ ধৰোঁতে বৈত পৰি উঠিব নোআৰি মৃত্যু হল।

দোপদৰ মৌজাৰ শ্ৰী ভদ্বিয়া নামেৰে আহোম মানুহ এজনে আপোনা খুৰিয়েকত্ বেলা কাম কৰাত্ত তাকে ভাৰ ওচৰৰ শ্ৰী ক্ৰিষ্ণ বাম আহোমে দেখি সোধ পোচ কৰি ভদ্বিয়াৰ অনেক ধিনি ধন তৰোআ বেজাবতে থাকি ১৮ জুন তাৰিখে বেলা দুপৰ বেলেৰ সময় ভদ্বিয়াই ক্ৰিষ্ণ বামক খামতি দাৰে গোটেইটো গা পেৰালে, সি কথমপি ন মৰাতৈ বখা পৰিল, জিলাৰ বিচাৰ পতিএ তাকে সোধ পোচ কৰি ভদ্বিয়া আহোমক ৮ আঠ মাহলৈ কাটেক দিবৰ মন কৰি, দোকাটল লিখি পঠাইচে।

মাজুলি পাৰত কমলা বাৰি সত্ৰৰ মায়াৰাম নামেৰে ভকত এজনে, ১৮ জুন তাৰিখে আম গচত উঠি, আম পাৰোঁতে দুপৰ মান বেলেত গচৰ পৰা পৰি মৰিল।

২৪ জুন তাৰিখে বুধ বাৰৰ দিনা বালি গাঁও মৌজাৰ আদাক ৩৮।৩২ বছৰিয়া ক্ৰিষ্ণচৰন নামেৰে কলিতা মানুহ এজন ৩।৪ বজা মান দিনা

থকাত ডামোল গচত উঠি ডামোল পাবোঁতে গচে সৈতে ভাগি পৰি ক্ৰিষ্ণচৰন শ্ৰিকৃষ্ণ হ'ল।

গুআহাটি নগৰৰ পৰা জুন মাহৰ ১৬ তাৰিখত পত্ৰ লিখিছে, “ঐশ্বৰ্য্য পৰ্বতীয়া কুকন মুন-সেকৰ বেটি এজনীৰ লৰা এটাই চাউল জোখা কঠা এটা হাতত লৈ, আন লৰা এটাই সৈতে লগ লৈ দূয়ো বুজুপুত্ৰৰ গবাব ওচৰত উমলিব-লৈ গল, তাতে উমলি থাকোঁতে হাতৰ পৰা কঠাটো বুজুপুত্ৰৰ পানিত পৰিলত, লৰাটো ধৰিবৰ মনেৰে পানিৰ ওচৰলৈ জাঁওতে, গবাত পিচলা খাই উঠিব নোআৰি ৪ বজাৰ সময়ত বেটিৰ লৰাটো পানিত পৰি মৰিল।

“১৮ জুন তাৰিখে নিলা দুই বজাৰ সময়ত গুআহাটিত বৰকৈ ভূমি কম্প হৈছিল, তাতে সেই জিলাৰ প্ৰধান পকি গিৰ্জা ঘৰৰ ওপৰে দলৰ ৬ হাত মানৰ তলতে কঁদালবিলাক এৰাই পৰিল, আৰু ভিতৰতো অনেক ঠাই ফাটিল। আৰু, বেলি চোখা ঘৰিবোৰৰো প্ৰায়ে মাত মৰিল।

“জুন মাহৰ ২২ তাৰিখে, বেহা কৰিবৰ মনেৰে, ডামোল, চাউল ভৰা দি, নাও দুখন পাঁচোটো মানুহে গুআহাটিলৈ লৈ গৈছিল, পাচে পানিৰ বেগত নাও বন্ধাৰ নোআৰি, উটুআই নি উমানন্দৰ পোনে, উৰ্ৱসি নামেৰে সিলবোৰত পেলাই মানুহে সৈতে দূয়ো খন নাও পানিত ডুবাৰত, নাও সৈতে ভেঁনই তললৈ গল।”

ঐ বাবু বুজনাথ সৰকাৰে কলিকতা নগৰত বাজ দৰ্শক নামেৰে এখন নতুন সম্বাদ পত্ৰ চাপি বৈল আৰম্ভন কৰিছে।

বজালত থকা কোনো কোনো বজালি গিয়ানি লোকে ক্ষু ইনকোয়াৰেৰ নামেৰে এখন নতুন সমাচাৰ দৰ্শন চাপিবলৈ ধৰিছে।

জুন মাহত ঐৰামপুৰৰ ওচৰত চাৰি ভৰিৰা চাৰি হুতিয়া এটা লৰা উপজিছে।

আৰু সেই জিলাৰ ওচৰতে সেই মাহতে এজনি চোআলি উপজিছিল। সেই জনিৰ বুকতে লাগি ওলমি থকা মূৰ নাইকিয়া কন্দৰ নিচিনা আৰু এজনি চোআলি ওলমি আছিল; পাচে দিন চোৰেক থাকি সেই জঁজা চোআলি জনি মৰিলত, তাইৰ স টো কলিকতাৰ মেডিকেল

কলিকতাৰ অৰ্থাত প্ৰধান বেজৰ কুলত বৰ চিচাত বস ঢালি ভৰাই ৰাখি থৈছে।

হিন্দুস্থানৰ উজনি এ চোৱা নামেৰে এক ঠাইত, কোনো এঘৰত, তিনি চকুআ আৰু দুই নাকেৰে এটা লৰা উপজি, কিচু মান দিন থাকি মৃত্যু হ'ল। সেই লৰাৰ ত্ৰিভুজ চকু কপালত আছিল।

কলিকতাৰ হৰকৰাৰ ১৭ জুনত চাপা সমাচাৰ দৰ্শনত লিখিছে বোলে, হস্তিনা নগৰত ১৫ এপ্ৰেল তাৰিখত বৰ সিলা ব্ৰিষ্টি হোআত বৰ বৰ সিল পৰি ৩০০।৪০০ মান গৰু মৰিল।

সেই সমাচাৰ দৰ্শনতে লিখিছে, অজোধ্যা দেশৰ বজাৰ পঞ্চাশ হেজাৰ চিপাহি আছে, কিন্তু এতিয়া তাৰে পৰা ভালমান কমাব খুইছে; আৰু সেই চিপাহিবোৰক দৰমহা দিয়াত জিমান ৰূপ খৰচ হৈছিল, এতিয়া সেই ৰূপেৰে দেশ ভাল হ'বৰ নিমিত্তে আলি বাট বজাৰৰ মন কৰিছে।

জুন মাহৰ অকনোদইত, লুধিয়ানা নগৰত জি বৰ ধুমুহাত পকি ঘৰ ভাগি, গোৱা চিপাহি মৰা, আৰু দুখ পোআৰ কথা চাপা গৈছিল, সেই বখা পৰা লোকৰ দুবা বস্ত্ৰ জি নষ্ট হৈছিল, তাকে সি-ইতে কিনিবৰ নিমিত্তে সাহাৰ লোকে ১১৬৬ এঘাৰ স চইলটি টকা দিবলৈ গোটাইছে।

২২ মেই তাৰিখত লাহোৰ নগৰত কেতবোৰ মানুহে কিয়া অপৰাধ কৰিলত, জিজ্ঞাস্ত বজা লাল সিংহে হুকুম দি, সাত জন মানুহৰ হাত আৰু নাক, কাটিলে। আৰু এজনি তিবোতাই কোনো মানুহক ডকা দি খুন কৰা হেতুকে, সেই বজা লাল সিংহে আগ্য। দি ফাঁসি দিয়ালে।

বজাল হৰকৰাত লিখিছে, পঞ্জাবৰ বনত কম্পা-নিৰ জিমান ৰূপ খৰচ হৈছিল, সেই খৰচ হোআ ৰূপবোৰ লাহোৰ বজাই দিম বুলি আটগএ জি ঘাতি হৈছিল, সেই টকাৰ ভিতৰত ৩৫ লাখ টকা, জুন মাহৰ ভিতৰত, কলিকতাত বিয়ালে।

জেডিয়া লাহোৰৰ বজাৰ লগত কম্পানিএৰন জিকি পঞ্জাব দেশৰ একাল লোআত, সেই ফাল-তে কোঠকাপ্তা নামেৰে, এটা পৰ্বতৰ ওপৰত, কোনো বজাই লৰ নোআৰা কঠিন ঠাইত, অনেক দিনিয়া এটা বৰ কোঠ আছিল, এবেলি মাঘোৰ মহা বাজ বস্ত্ৰিত সিংহে টেবালিকৈ সেই

কোঠ সোমাই দখল কৰিছিল; ভেড়িয়াৰে পৰা বজাৰ আগা মানি আছিলে। এতিয়া কল্লানিৰ ফালে পৰাভ, লৰালৈ ঘন কৰি, কোঠ বখিয়াবো- বক মতাত নাহিল, আৰু লাহোৰৰ বজাই মা- নুহ পঠাই এৰি দে বুলি আগা দিলে, বজাকো নে মানি, নি দিও বুলি, বৰ কথা তৈ গাগৰি দি বুলিলে, যদি বন কৰে, আমাৰ বৰ টোপ, হি- লৈ, গুলি, আৰু খাৰ আদি কৰি, আৰু দূৰচৰ মানলৈ খাবলৈকো আছে। আগৰে পৰা কোনো বজা বাদচাই আমাৰ এই কোঠ লৰ পৰা নাই, এতিয়া এনে আচল চাই কোনে লৰ পাৰিব?

সেই কোঠলৈ উঠা বাট বৰ চেক, কিন্তু সেনা- বোৰে সাৰি পাতি বৰ টোপ টানি লৈ জাব পা- বে; ভেও জুখ কৰিবলৈ চাই নাইকিয়া, আৰু আন টিঙ্গলৈ উঠিবলৈ দুৰ্গম বৰ কঠিন দেখি, কোঠ বখিয়াইতে ভাবিছে জেন কোনো মানুহে বৰ টোপেৰে সি চাইলৈ উঠিব নোআবে। সেই কাৰনে সাহ কৰি গঁকেৰে থাকে। কিন্তু কল্লানিৰ অনেক কন্দ আছে হেন নে জানিলে। জেতিয়া সেনাপতি সেনাবোৰে সৈতে সেই কঠিন চাইলৈ বৰ টোপ আদি কৰি লৈ উঠিলে দেখি, কোঠ বখিয়াবোৰে একে বেলিএ কোঠৰ দুআৰ মেলি ওলাই জীজুও মেজৰ লাৰেৰে বৰ সাহাবৰ আগতে লৰনাগত হৈ পৰিল, পাচে সেই কোঠৰ দুআৰ ২৮ মেই তাৰিখে সিঙতে আপুনি মেলি দিয়াত কল্লানিএ দখল কৰিলে।

কোনো কোনো দেশৰ দুই মানুহবোৰে বৰ বেগে জোআ জাহাজৰ ওপৰত বৰ টোপ, হিলে, ভৰোআল আৰু লোৰ সিকলি আদি কৰি লৈ, আক্ৰিকা লৈ গৈ কলা মানুহ বিচাৰি ডকা দি বন্ধি বেটিক আমেৰিকা দেশত বেচিবলৈ কুৰি থাকে। এনে ডকাইন্ত জাহাজবোৰক বিচাৰি খৰি বুলৈ জীজুত ক্ৰকৰ্ নামেৰে কান্তান সাহাবে ঘিউ- টিন নামে এখন জাহাজেৰে গৈ গুড হোপৰ ওচৰতে ১৮৪৫ সনৰ মাৰ্চ মাহৰ পৰা এচৰলৈ- কে ১০ বছৰ ডকা দি নিয়া জাহাজ বনকৈ খৰি আনিলে, পাচে সেই জাহাজবোৰৰ ভিতৰত জি জি মানুহবিলাক বন্ধিকৈ খৰি বাখিছিল, সেই সকলকো এৰি দিলে।

হলও দেশৰ ১৬টা বৰ টোপেৰে থকা কামি- লিএল নামেৰে জাহাজ এখন, আৰু ৬৭ টো- পেৰে এখন সৰু জাহাজ, সেই সোলে টোপিআ জাহাজ খন চলোআ মানুহে সৈতে সেনা ভিৰি কুৰিএ, খাজনা তৰাই, কোনো এক নগৰলৈ ঘন- কৈ সাগৰত জাঁওতে, ২৬ এপেল তাৰিখে, নাৱে পতি বৰ টোপ এটা থকা এনে ৪০ খন বৰ নাওত ৪২০০ চাৰি হেজাৰ দুস মান ডকাইন্তে, সেই জাহাজত খাজনা থকা হেন জানি, আৰু ডকাইন্ত- বোৰ অতি সৰহ দেখি, বলেৰে বনকৈ কাটি চিৰি সেই ৬০ জন মানুহক নিচাইকৈ মাৰিলে, আৰু আ- টাই খাজনা, আদি আন আন জি বুয়া বন্ধ আ- ছিল, আটাইকে লুটি নিলে; আৰু সেসত জাহাজ খনকো পানিত বুৰাই দিলে। কিন্তু জি সৰু জা- হাজ খন লগত গৈছিল, খাজনা থকা এনে সৈতে ডকাইন্তবোৰে জুজকৈ লুট কৰোঁতে, ভেড়িয়া বতাহ হৈছিলে দেখি, সেই চেগতে সৰু জাহাজ খন নিলগি পলাই সাৰিল। এই দৰে লুটকৈ নিয়া জাহাজৰ আৰু নাওবোৰো নকচা ওপৰত লিখা আছে।

মাৰ্চ মাহৰ ২২ তাৰিখে বহুই নামেৰে এখন জাহাজত বহুপাত পৰি, কাকিচ্ কিলিপ্ নামে- বে এখন মানুহ মৰিল। আৰু চালচ্ হেৰমেন নামেৰে এখন মানুহক জাহাজৰ ওপৰ মন্তলৰ পৰা বহুপাতে পানিত পেলাই মাৰিলে। আৰু সেই জাহাজৰ ওপৰ ধোঁটালিত থকা চাৰি জন

মানুহক ধনিএ কোবাই তল খোঁটালিলে পেল-
লে, তেও সিহঁতে বৰ দুখ নে পালে। সেই সম-
য়ত ঘৰনিয়া বৰ টোপৰ গুলিৰ নিচিনা বজুপা-
তৰ জুই জাহাজৰ পানি ওলোআ বাটে দি ওলাল;
আৰু গন্ধন্দৰ জুইৰ নিচিনা গোন্ধাইছিল।

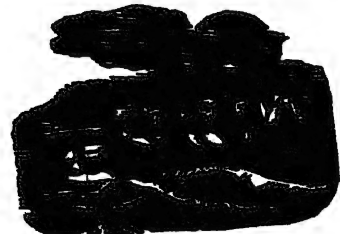
ইংলণ্ডৰ পৰা কলিকতালৈ আহিবলৈ, চাৰি-
জাপতাম নামেৰে এখন জাহাজ মেলিলে; অলপ
দূৰ পালত, ২৭ এপ্ৰিল তাৰিখে বাতি গৈ থা-
কোঁতে, হলণ্ড দেশৰ হাৰিএট নামেৰে চেনিৰে
ভৰা এখন জাহাজ লগ পালে। পাচে সিহঁতে
কথা বতৰা হবলৈ ধৰিলে, কিন্তু সেই দুই জাহা-
জত থকা মানুহবোৰে আপোনাৰ মাজত ইটে
সিটে একো কথা নু বুজিলে, সিবিলাকে সেই দৰে
কথোপকথন কৈ থাকোঁতেই, বৰ বতাহ বলাই
ধকাত, তেতিয়া দুই জাহাজত বৰ খুন্দা লাগিল।
তাতে সিখন জাহাজতকৈ চাৰিজাপতাম জাহাজ
দোজোখা মান ডাঙৰ দেখি, একে বেলিএ সৰু
খনক লুটিয়াই পলালে, জাহাজৰ মানুহবোৰে
বেগতেই ডাঙৰ জাহাজৰ ওপৰত উঠিলগৈ; পাচে
সিহঁতৰ গৰত লোআ জি জি কাপৰ কানি আ-
ছিল, সেই মাখোন পালে। আৰু এখন্তেক মানৰ
পাচত সেই হাৰিএট জাহাজ তল গৈছিল, আৰু
তাৰ জৰি আদি কৰি চাৰিজাপতাম জাহাজৰ
আগ কালৰ হেলনিয়া মন্তুলত লাগি, তল জাঁও-
তে নিচইকৈ চিৰি নিলে। §

পানি বৰ্হাৰ বিবৰন।

বৰ্তমান মাহৰ ৮।১২ তাৰিখৰ পৰা বৃষ্ণপূজৰ
পানি বাৰ্হি বাৰ্হি, ১২ তাৰিখত বৰ পানি হল।
আগে পাচে তল নো জোআ ঠায়ে তল গৈ, দিন
চোৰেকলৈ ডাঙৰ সিজাবলৈ ঠাই নে পাই, মানুহ-
বোৰে বৰ দুখ পালে। ১৩ তাৰিখৰ পৰা পা-
নি অলপ মান সুকাইছিলে, কিন্তু বৃষ্ণপূজ পূন-
ৰাই ২০ তাৰিখে আগতকৈয়ো বৰ পানি বাৰ্হি,
কোনো কোনো ঠাইত ঘৰৰ চাল আদি কৰি তল
গৈছিল, আৰু কেতবিলাকে দিনে বাতিএ ঘৰৰ
চালত উঠি আছিল। নাও থকাবোৰে বাম ঠাই
বিচাৰি, লৰা, ভিৰোডা, গৰু, মহ লৈ, গৈছিল।

কিন্তু মঁহ, গৰু, দামুৰি ভালেমান মৰিল, আৰু
হাবিত ফুৰিও অনেক হেৰাল। গাঁৱলিয়াবোৰৰ
ভঁৰাল তলগৈ, বহুত ধান নষ্ট হল, কচিয়াও পা-
নিএ মাৰিলে। বাঘ, মঁহ, পহ আদি কৰি অনেক
জন্তু বাম ঠাই বিচাৰি, একে লগে গোটি খাইছিল;
তাতে সৰু নাৱেৰে তল নো জোআ গাঁওৰ পৰা
অনেক মানুহে গৈ মাৰিছিল, তেতিয়া দুজন
এজনক মঁহেও খুচিলে। কোনো দিনত পহ আ-
দি কৰি বাম ঠাই বিচাৰি গাঁওত সোমাইছিল।
আৰু বাঘ এটা আহি, বাতি পুআ দুডাঁৰ মান
বেলি উঠাত বাটত ফুৰি, খাই আলিৰ ওচৰে
দিখো নৈত নামি সঁতৰি বংপুৰ নগৰৰ হাবিত
সোমাল গৈ। বুৰা গোহাঁইৰ দিনৰে পৰা কো-
নো বচৰতো এনে পানি হোআ নাই।

মান আৰু আন আন দেশত থকা মানুহবোৰে
ওখকৈ লজা, চাং ঘৰত থাকে; অলপ দেশত
থকা মানুহবিলাকেও সেই দৰে ৩।৪ হাত ওখ-
কৈ যদি চাং ঘৰ সাজে, তেন্তে অনেক পুকাৰে
ডাল হব, আৰু এতিয়াতকৈ জৰ আদি নানা ৰোগ
কম হব। আৰু জাতি কুলৰ নিমিত্তে যদি লংলই
কৰে, তেন্তে ডাঙৰ সিজাই খাবলৈ, এক সৰু ঘৰ
মাটিত সাজিব পাৰে, কিন্তু থকা, লোআ, আৰু
বস্তু ৰাখিবলৈ চাং ঘৰ অতি ভাল। আগৰ পৰা
তেনে দস্তৰ নাই দেখি, প্ৰথমতে কোনো কোনোএ
ডাল নে পাৰ, তেও অলপ দিন থাকি সহজ
হলে, চাং ঘৰ মাটিতকৈও বৰ ভাল পাৰ। যদি
কোনোএ চাং ঘৰত নিচইকৈ থাকিব নোআবোঁ
বুলি কই, তেন্তে ভঁৰাল ঘৰৰ লগত এখোঁটালি
ঘৰ জোৰা দি, তাতে সেই চাং [৩।৪ হাত ওখ-
কৈ নে পাহৰিবা] সাজি থলে ভাল; তেতিয়া পা-
নি বাৰ্হি ঘৰ তল আই তেতিয়া সেই চাঙত থাকি-
বলৈ ঠাই পাৰ, দুখ আৰু এতিয়াৰ নিচিনা ধান
আদি দ্ৰব্য বস্ত নষ্ট ন হব। §

ভোটৰ দেশৰ বিৱৰণ।

An Account of Butan.

ভোটবিলাকৰ দেশ হিমালই নামেৰে পৰ্বতৰ দখিনৰ পৰা কামৰূপ দেশৰ উত্তৰে সৰু সৰু পৰ্বতলৈকে আৱৰি আছে। এই এখন দেশ প্ৰাই দি-শলে ১১০ এস দহ ক্ৰোস, পঞ্চালিএ ৪৫ পঞ্চ-লিচ ক্ৰোস; ইয়াৰে মাজত চাৰিও কালৰ মাজৰ পৰিমাণ প্ৰাই ১২৮০০ উনৈচ হেজাৰ আঠ স ক্ৰোস। সেই ভোটৰ দেশৰ সৰহ ভাগ পুৰিবিৰ মাজত ওখ ওখ পৰ্বতবোৰে ঢাকি আছে। কিন্তু জিবোৰ ডাকৰ ডাকৰ পৰ্বত আছে, সেইবোৰ পৰ্বতক সদাই হিম ঢাকি থাকে। আৰু সেই ভোটৰ দেশত সৰহ নদিবোৰ আছে, সেইবোৰ নদি বৰ বেগি আৰু ওপৰৰ পৰা তললৈকে বৰ বেগ ধৰি লৰি জোআ কাৱন ইপাৰ সিপাৰ হোআই বৰ টান। ভোটবিলাকৰ দেশৰ সেই সৰহ নদিবোৰ পৰ্বতৰ তলৰ গুহাৰ পৰা বাহিৰলৈ গৈ সৰু নদিবোৰেৰে লগ লাগি ক্ৰমে ক্ৰমে লুইতত পৰি-চে। তাৰে ডাকৰ নদি জি মনাই আছে সেই নদি গৈ গোআলপৰাৰ কালে লুইতত লগ লাগিচে।

আৰু ভোটৰ দেশৰ ৰাজ্য সভাৰ প্ৰধান অধ্যক্ষ দেৱাৰাজ্য, ধৰমৰ অধ্যক্ষ ধৰ্মাৰজা নামে প্ৰসিদ্ধ হৈ আছে। সেই ধৰ্মাৰজাক খিৰেট দেশৰ লামাৰ গোঁসাই অৱতাৰ বুলি জানে। সেই দেৱা-ৰজাক বৰ বৰ মানুহৰ মাজৰ পৰা সেই দেশৰ মানুহে বাচি লই। আৰু সেই ভোটৰ দেশৰ বেৱহাৰ, দেৱাৰজাই বৰ সভাত বহিবৰ ভাল ধল পাই, তাৰ ৰাজ পদভি তিনি বছৰলৈকে থাকে। আৰু ধৰ্মাৰজাক খিৰেট দেশৰ লামা দেৱ-তাৰ নিচিনা বুধ দেৱতা মানুহৰ আক্ৰিতি ধৰি আহিচে বুলি জানে। আৰু সেই ভোটবিলাকে সেই ধৰ্মাৰজা কেতিয়াও মৰে, আৰু কেৱল আকাৰহে সলাই মাখোন, এনেকৈ কোআ কুই কৰে। কেতিয়া ধৰ্মাৰজা মৰে ভোটবোৰে জানে যে কেৱল আকাৰহে সলালে, কেতিয়াই সেই ধৰ্মাৰজাৰ বিনই এখন এবচৰলৈ এনেই থাকে; কিন্তু সেই বছৰত গাইলজ নামেৰে সিহঁতৰ জি পোৰোহিত আছে সেই ভোটৰ দেশৰ ধৰম কৰম চলাই। আৰু ধৰ্মাৰজা ওপজাৰ চিন এই-

বোৰ জে, সেই ধৰ্মাৰজা তাৰ মাকৰ পিৰাহ নো ধোআকৈ গৰুৰ গাখিৰ খাই থাকে, আৰু ওপজা মাতে স্নট স্নট কথা ডালকৈ কব পাৰে, আৰু তাৰ মনৰ কথাবোৰ কোনো চিন দেখুআই, লোককো বুজাব পাৰে, এই আচৰ্য্য কথা সভাৰ মানুহে মুনিলে, জি ধলত ধৰ্মাৰজা ওপজে ডালকৈ জন দিয়ক পোৰোহিত পঠাই। সেই পো-ৰোহিতবোৰে ধৰ্মাৰজাৰ পূৰ্ব জনমত ব্যাপাৰ কথা কেতেখনি বহু লৈ জাই। পাচত আৰু সেই বহুৰ নিচিনা কেতেখনি বহু মিহলাই, সেই বা লকৰ আগতে পেলাই দিএ; কিয়নো এই বহু চিনিৰ পাৰে যে নোআবে, চাঁওচোন থাক। পাচে যদি সেই লৰা বজাই আগৰ ব্যাপাৰ কথা বহু চিনিৰ পাৰে, কেতিয়াহে সেই পোৰোহিতবোৰে বৰকৈ ৰাজনাৰোৰ বজাই গৈ, পুৰাণা নামেৰে জি ৰাজধানি আছে, জি ধলত ধৰ্মাৰজা আৰু দেৱাৰজাতকৈ আৰু কোনো বহিৰ নোআবে, সেই ধললৈ লৈ জাই। কেতিয়াবা কেতিয়াবা বিসেস বিসেস কাৱন হলে ধৰ্মাৰজা আৰু দেৱা বজা, এই দুজনৰ জি বাৰ আছে সেই বাৰটো এজনৰ গাত্তে ৰই। এই ধৰ্মাৰজাৰ আৰু দেৱা বজাৰ তলে দুখন সভা আছে। কিন্তু ধৰ্মাৰজাৰ তলে জিখন সভা আছে, তাতে গাইলজ নামেৰে ১২ বাৰে জন পোৰোহিত থাকে; সেইবোৰ পোৰোহিত বজাৰ ঘৰত থকা পোৰোহিতৰ পৰা বাচি বেলেগে লই। সকলৰো প্ৰধান বাৰ হলে এইটোহে, অন্য অন্য পোৰোহিতবিলাকৰ ধৰম কথা আৰু লেখা পৰ্হাৰ অধ্যক্ষতা বাখি থাকে। আৰু দেৱাৰজাৰ জিখন সভা আছে সেই সভাতে প্ৰধান প্ৰধান ৬ চই জন সভাসদ মানুহ আছে, সিহঁতৰ বাৰ হলে এই, চই দেশৰ বজাৰ বন বাৰি চাই চিন্তি অধিকাৰ হৈ বাখি কৰে। আৰু ভোটৰ দেশৰ উত্তৰ ভাগৰ কি পশ্চিম কালৰ ৰাজসালন কৰ্ত্তা কেতিয়া বগবলৈ আহে, কেতিয়া সেই বজাৰ সভাত বহিবৰ ভাল চাই পাই। আৰু সেই ৰাজ সালন কৰ্ত্তাবিলাক যদি বা বগবত থাকে, তথাপি কোনো সোধ বুজ লাগিলে নিবিলাকত যে সোধাকৈ একো কিছু ন কৰে। আৰু এক এক সেই জে ৰাজ স-

সন কৰ্তা সেইবোৰৰ জি এখন এখন সভা আছে, ভাবো অধ্যক্ষতা নিবিলাকেই কৰে। কিন্তু সেই বোৰসভাকিহেৰে হই নে জানো, সেই সেই দেশৰ কৰ্তা জিবোৰ হই তাৰে সভাবোৰ হৈ থাকে। আৰু সেই এখন এখন দেশৰ জিবোৰ কৰ্তা আছে নিবিলাকৰো। ভালেমান সক্তি আছে, কি সক্তি, ওপৰৰ বিসয়াত নো সোধাবৈ ডাক্তৰ ডব বধ কৰিব পাৰে। আৰু সেই দেশৰ বৰ বৰ জগৰৰ দণ্ড অৰ্ধাঙ্গ মানুহ মৰা দাই লাগিলেও ৮০ চাৰি কুৰি দেৱা টকাৰ পৰা ২০০ দূস দেৱা টকা দিয়া-লৈকে দিলে সেই দাই এবাৰ পাৰে। আৰু সেই দেশৰ বজাৰ বন কৰা মানুহৰ দৰ্মহা এতেখনি পাব, এনে ঠিক নাই। আৰু সেই দেশৰ বৰ বি-সয়া লোকবোৰ জদি ভজা গল, ভেতিয়াই তাৰ ডলৰ জিবোৰ বিসয়া লোক থাকে সিহঁতো ভজা জাই। এই দৰে সদাই বিসই ভজা পৰে দেখি, জি কেই দিন বিসই খন থাকে সেই কেই দিনতে সবহ সবহকৈ পাইকৰ ওপৰত ধন লই। এতেকে দুখিয়া মানুহৰ কাৰ্জে কাৰ্জে দুখ বৰকৈ হই।

আৰু ভোটৰ দেশৰ গুহিহি লোক কোনো এটা মৰিলে তাৰ জি মাইকি লবাই বা ভায়েকেই থাকোক, তেও তাৰ জিখন বিসই সেই খন ধৰ্মা-বজা কিম্বা দেৱাৰজা এই দুই জনকেহে গভাৰ। এনে ৰেহহাৰু হোআতহে কোনো জাতি এহাৰ্হিব মন নে জাই জে কাবন, পৰিয়াল পুহিবৰ নিমিত্তে ধন বাখিবৰ ইচা গুচে, কিয়নো ভাল পুতেকেও তাৰ বাপেকৰ ধন ভোগ কৰিব নে পাই।

আৰু ভোটৰ দেশৰ ৰাজ কৰ দিবৰ নিতি এই-টোৱে, জে মাটিৰ সয়া দিএ, অৰ্ধাঙ্গ গোম আৰু চাউল, মাহ, জৱ, এইবোৰহে দিএ। আৰু চাগ, চাগলি, ডেবা, কুকুৰা, ঘিউ, বা কাপৰ, এইবোৰ-হে ষেতিয়ক মানুহে তাৰ ঠাকুৰিয়াৰ হাতত দিএ। পাচত সেই ঠাকুৰিয়াবোৰ তাৰ ডাক্তৰ ডাক্তৰ বিসয়াৰ হাতত দিএ। জদি এইবোৰ বস্ত্ৰৰ আমি ধন খৰী ভেতিয়া ২০০০০০ দুই লাখ টকাতকৈ বেছি, এবচৰত এই দেশৰ ৰাজহ ধন ন হব, এই-বোৰ বস্ত্ৰ পাই এক দৰে দিয়া বুলি সকলো লো-কৰ ন থকা জি বস্ত্ৰ আছে তাৰ উপজাৰ ন হই। আৰু ভোটৰ দেশত কপৰহে টকা চলে, কিন্তু

সেই টকাকে দেৱা টকা বোলে। সেই দেৱ টকাৰ মোল কল্যানি টকাৰ আদখনি অৰ্থাত এক আখলিতে চলি থাকে।

ভোটবিলাকৰ দেশত গোম, আৰু জৱ, সন, এইবোৰ বস্ত্ৰৰ খেতি কৰে, কিন্তু নামদানি নামেৰে জি এডোখৰ ভোটৰ মাটি আছে সেই খনত হলে বহু বিধ কলাই, আৰু সৰিয়হ, আৰু কুঁহিয়াৰ, এদা, ভামোল গচ, আৰু কেতেখনি কমলা নেমু, এইবোৰ হই। সেই ভোটৰ দেশতে কলা খজাৰ ব্যাপাৰ বৰকৈ হই, আৰু নানা ববনেৰে কাপৰ সকলোকে আদি কৰি জিবোৰ দেখা পোআ জাই সেইবোৰ থিৰেট দেশৰ পৰা অনা হই। সেই দে-সৰ দখিন ভাগৰ গাৱৰ মানুহবোৰে কপাহৰ সকত সকত কাপৰবোৰ বই। আৰু সৰু সৰু ঘূৰনিয়া কাঠৰ চৰিয়াবোৰ কৰে। সেই দেশতে পৰ্বতৰ ভালেমান কাঠৰ দোআৰাই সেইবোৰ চৰিয়া আৰু আন আন বস্ত্ৰ লাজে। আৰু এহিতিয়া দুআৰ আৰু বৰচা আৰু কাঁৰৰ ফনি আৰু ডাক্তৰ ডাক্তৰ ডামৰ ডেগ এইবোৰ সেই দেশৰ পৰ্বতৰ খাতুৰোদেৰে লাজে। আৰু সেই দেশৰ কিবা এক গচৰ চালৰ দোআৰাই ভোটবিলাকে কাগজবোৰ কৰে। সেই কাগজ এনেহে ডাঠ, ডাক পোকেও খাই একো কৰিব নোআৰে। ভোটৰ ভিৰোতাবোৰে তাৰ বান্ধন সালৰ বাচন বৰ্তন, আৰু ঘৰাও, আৰু আন আন বস্ত্ৰবোৰ আপুনি সাজি লই। আৰু ভোট-বোৰে অসম দেশৰ পৰা মুগাৰ কাপৰ, আৰু এৰিয়াৰ কাপৰ, কপাহৰ কাপৰ, আৰু সুকান মাচ, চাউল, এইবোৰ লৈ জাই।

ভোটৰ পৰ্বতৰ আৰু অসম দেশৰ উত্তৰ ভা-গত ৭ লাখ খন দুআৰ আছে। ইয়াৰে মাজত দুই খন দুআৰ দহজ দেশৰ উত্তৰে আছে, তাৰ নাম দুৰিগোমা দুআৰ আৰু কালান দুআৰ। আৰু পাঁচখন কামকপ দেশৰ উত্তৰ কালে আছে; কামকপ দেশৰ উত্তৰ কালে জি পাঁচখন দুআৰ আছে, তাৰ নাম গৰখোলা দুআৰ, আৰু বাক্সা দুআৰ, চাপৰাই দুআৰ, আৰু চাপাকামাৰ দু-আৰ, আৰু বেজানি দুআৰ।

ভোটৰ পৰ্বতৰ ওপৰে আৰু নামদানি নামে-ৰে দেশত পুাই ১৪৫২০০ মানুহ হব। ব.

দানিয়েল ভবিস্যত বক্তাব বিববন।

The Prophet Daniel

হ'মার পুত্ৰ যিহু খ্ৰিষ্ট আত'ব হোআর অনেক বছর আগৈএ দানিয়েল নামে একন ভবিস্যত বক্তা অ'চিল। আক তেঁৱে পুত্ৰ যিহু খ্ৰিষ্ট কোন সময়ত আক কিমান দিনৰ মূৰত আহিব, ভাকে ভবিস্যত বক্তা হৈ জানি সেই সকল কথা ইস্হবৰ আদেশেৰে পৰম সাত্ৰৰ ভিতৰত লিখি থলে। আক তেনে কপেই খ্ৰিষ্ট অৱতাবত সেই সকলো কথা ঘটিল।

সেই ভবিস্যত বক্তা আপোন দেশত থাকিবলৈ নে পালে, কিন্তু জেতিয়া যিহুদি লোকৰ লগত বাবেল দেশৰ বজা নিবুধদনচৰ জুৰ কৰিছিল, তেঁওঁৱা সেই দানিয়েলকে আদি কৰি অনেক যিহুদি লোকক বন্দি কৈ বাবেল দেশলৈ নিলে। আক জেতিয়া বজাই সেই দানিয়েলক আক অনেক লবাক ভাল দেখি বাবেল দেশৰ সকলো বিদ্যা লিখিবৰ নিমিত্তে পহা সালিত ৰাখি থলে। তাতে দানিয়েল বাবেল দেশৰ সকলো বিদ্যাত পাৰ্গত হোআত, বজাই তেঁওক ভাল পাই এক উত্তম বিসই দি ৰাখিলে। পাচে তেঁও আপোন

ইস্হবৰ দৃষ্টিত আক সকলো মানুহৰ দৃষ্টিতে বিশ্বাসি আছিল, আক তেঁওৰ বিৰোধে কোনো লোকে একো কুকৰমৰ অপবাদ দিব নোআবিলে, কিয়নো তেঁও বজাৰ বিৰোধে বা পুজাৰ বিৰোধেই কুকৰম কৰা নাই। আক জেতিয়া সেই বজাই কোনো এটা নৰ বিপৰিত সপোন দেখিলে, জেতিয়া দানিয়েল আপুনি ভবিস্যত বক্তাই সেই সপোনকে আদি কৰি অনেক অনেক সপোনৰ ফলিতা দি বজাৰ আগত জনাই দিলে। সেই কাৰনে নিবুধদনচৰ বজাই অভিসই কপে সন্তোষ পাই, বজাৰ ডিঙ্গিৰ পহা দাৰ এখাৰ খচাই দি তেঁওক মান্য কৰিলে, আক আগত তেঁও এক উত্তম বিসই দি ৰাখিলে।

ইয়াকে দেখি বজাৰ স্বদেশি বিসৰ্গাবিলাকে বেজাৰ পালে; আক সেই ভবিস্যত বক্তা জনক কোনো কপে বজাৰ অহিত কৰাই বধিবৰ নিমিত্তে উপাই বিচাৰি ফুৰিছিল, কিন্তু জেতিয়া বিলাকে দেখিলে দেখোন দানিয়েলৰ বিৰোধে একো কুকৰম পোআ ন গল, জেতিয়া বিলাকে

ইটে নিটে আলচ কৰি দানিএলৰ খবৰৰ বিৰোধে অহিচ কৰিব খবিলে। পাচে নিবিলাক সকলো গোট খাই আহি বজাৰ আগত এই বুলি কলে বোলে হে মহা বজা চিৰকাল জিওক। আক ভোমাব দেসৰ বিসয়া সকলোএ গোট খাই এই আগ্যা থিব কৰিবলৈ আপোনাৰ আগত নিবেদন কৰিচে, জে মহা বজাৰ বাহিৰে কোনো লোকে জাদ ত্ৰিচ দিনলৈকে ইহুৱৰ আগত বা মানুহৰ আগত কিবা জায়া নিবেদন কৰে, নিবিলাকক সিংহৰ গাঁতত পেলোআ হব। এই বুলি বজাৰ আগত নিবেদন কৰিলে ভেতিয়া বজাই সেই ৰূপে আগ্যা থিব কৰি হুকুম সূনালে। আক ভেতিয়া দানিএলে আগ্যা থিব হল বুলি জানিলে, ভেতিয়া আপোন ঘৰত সোমাই আগৰ নিতিৰ মতে, দিনত তিনি বাৰ ইহুৱলৈ স্তুতি প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলে, এনেতে সেই বিৰোধ কৰাবিলাকে দানিএলক পাই বজাৰ আগলৈ নি জনালে, হে মহা বজা আপুনি জি আগ্যা থিব কৰিলে, সেই আগ্যাকে এই দানিএলে ভাঙ্গি আপুনি ইহুৱৰ আগত দিনত তিনি বাৰ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। এনে সুনি মহা বজাই মনত অতি খেদ পাই বাজ আগ্যাৰ মৰে দানিএলক সিংহৰ গাঁতত পেলালে, আক সেই গাঁতৰ সুখত বজাৰ মোহৰ আক ভাঙ্গবিয়াবিলাকৰ মোহৰ মাৰি টেঁথ আহিল।

পাচে সেই বাতি বজাৰ চকুত ঘূমটি নাহিল। আক একো বাদ্য ঠেঙৰ ওচৰলৈ নিয়া ন হল। কিন্তু অতি অসন্তোষেৰে বাতি পুআ উঠি সিংহৰ গাঁতলৈ গৈ দানিএলক মাত লগাই বুলিলে, হে দানিএল, জিৱন্ত ইহুৱৰ দাল, কুমি জি জন ইহুৱক নিতান্ত সেৱা কৰা সেই জন ইহুৱে ভোমাক বাখিলে নে? ভেতিয়া দানিএলে মাত লগাই বজাৰ আগত কলে, হে মহা বাজ মোৰ ইহুৱে আপোনাৰ দূত পঠাই সিংহবিলাকৰ সুখ বন্ধ কৰিলে, ভাঙে মোক নিবিলাকে একো হিংসা ন কৰিলে, কিয়নো হে মহা বাজ মই ভোমাব বিৰোধে বা ইহুৱৰ বিৰোধেই একো দূসিত কৰম কৰা নাই। ভেতিয়া বজাৰ মনত বজ হৈ মানুহ মাতি দানিএলক সিংহৰ গাঁতৰ পৰা ভোলালে, আক জিবিলাকে ঠেঙৰ বিৰোধে এনে হিংসা কৰিলে, নিবিলাকৰ পৰিয়ালে সৈতে সিংহৰ গাঁতত পেলালে। আক সিংহবিলাকে আলাসতে সিহঁতৰ হাব মূৰ ভাঙ্গি গুৰিটৈ খালে। আক ভেতিয়া

বজাই আপোন দেসত থকা সকলো লোকলৈ এই আগ্যা কৰি সূনালে, বোলে, সকলো লোকে দানিএলৰ ইহুৱৰ আগত ভই কৰোক, কিয়নো ঠেঙেই জিৱন্ত পৰম ইহুৱ। ঠেঙৰ বাহিৰে স্বৰ্গত বা পৃথিৱিত কোনো ইহুৱ নাই।

এই ৰূপে আদি কালৰে পৰা এতিয়ালৈকে ইহুৱৰ পৰম ভকতবিলাকক জগতৰ লোকে অনেক দুখ ভাড়া কৰি আচে, আক ইয়াৰ প্ৰমান প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে আপোন ভকতবিলাকত কলে, মোৰ নামৰ নিমিত্তে জগতৰ লোকে ভোমোলাকক নিন্দা কৰি খেদাৰ আক কোনোবোৰক বধ কৰিবলৈ সোখাই দিব, কিন্তু ভোমোলাকে মানুহলৈ ভই ন কৰিবা, কিয়নো নিবিলাকে সৰিল মাখন মাৰিব পাৰে, জিৱ মাৰিব নোআৰে, কিন্তু জি জনে জিৱ, আক সৰিল দুইকো নৰকত নষ্ট কৰিব পাৰে, কেৱল ঠেঙকেই ভই কৰিবা। এই সকল কথা নিবিলাকে মূৰৰি, আপোন প্ৰানকে ইহুৱৰ বাক্যত এৰি দিবলৈ সক্ষা ন কৰে।

জিসৰ পৰম ভকত হৈবেক ভাই,
ইহুৱ আজা সিব খৰি থাকিব সদাই;
মহনভো সিবৰ ন হব সৎসই,
মুক্তিৰ আক্ষাদে সিতো থাকিব নিভই।

খ্ৰিষ্টৰ নামত জদি ভূঞা থাকে দুখ,
ভাকো সহি সিতো নৰে কৰিবেক সুখ;
স্বৰ্গৰ আনন্দ সব মনত পৰিব,
খ্ৰিষ্টৰ প্ৰেমতে মন মজিয়া থাকিব।

সেৱা প্ৰেমে জিতো জনে ভক্তি বহিব,
অনন্ত ঐশ্বৰ্য্য সুখ স্বৰ্গত লভিব;
কিন্তু জিবিলাকে জানি ভাড়া কৰিব,
প্ৰচণ্ড নৰক জুৱে তাহাকে দহিব। ন. ল.

এই অবনোদাই পত্ৰ মোং নিবগাবৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিশ্যন চাপা খানাতে মাৰ্চে মাৰ্চে চাপ কৰা হৈছে। আমিতে দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ মূৰত দিলে ১১ চ মহা।

THE OBITUARY,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ।

পুথন চোআ। মো নিবসাগৰ, আগষ্ট ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ বঁক। নম্বৰ ৮।

VOL. I. SIBSAGOR, ASAM, AUGUST, 1846. NO. 8.

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

General Intelligence.

মাজুলি চাপৰিৰ কয়লাবাৰি মৌজাৰ, বৃহু না-
মেৰে, কেঁওট কুলিয়া মানুহ এজনে, জুলাই মাহৰ
১৩ তাৰিখে, পানি বৰ্হী লময়ত, বাতি পুআ যবৰ
পৰা নাৱেৰে অলপ ওচৰ ঠাইলৈ জাঁওতে এটা
বনৰিয়া মঁহ ওলাই, তাক খুঁচি মাৰিলে; পাচে
সেই মঁহটো লৰ মাৰি তাৰ যবৰ ওচৰে জাঁওতে,
ঐ লম্বো নামেৰে তাৰ পুতেকে বাপেকৰ গা
টোকা গামোচা খন মঁহৰ সিজত ওলমি জোআ
দেখি চিনি পাই, বাপেকক মাৰিলে হেন জানি,
সি গৈ বিচাৰি বিচাৰি ঘৰা লটো পাই আনিলে।

জোৰহাট মৌজাৰ ক্ৰিষ্ণদাস কলিতাৰ জিএক
খুকু নামেৰে ৮।১২ বছৰিয়া চোআলি জনি ২৭
জুলাই তাৰিখত বেলা ডেৰ পৰৰ লমই, ঢেঁকিয়া
জুলি নৈত গৰুৰ নেগুৰত ধৰি সাঁতৰি পাৰ হৈও-
তে, নেগুৰৰ পৰা হাত এবাই তললৈ গৈ, সেই
চোআলি জনি মৰিল।

জুলাই মাহৰ ৩০ তাৰিখত জোৰহাটৰ জীজুত
পুৰন্দৰ সিংহ মহা বজাৰ কোলৰ যবত দুআৰ
মেলি, চোৰ লোমাই, পেৰা আৰু অপাৰ টিঙ্গিৰি
কাটি, কাপোৰ আৰু অলঙ্কাৰ ২৪১৪ টকাৰ বহু
চোৰে নিলে; এতিয়ালৈকে চোৰ ধৰিব পৰা নাই,
তথাপি মহা বজাৰ ভিতৰৰ মানুহে কুপবাসৰ্গ
কৰি নিয়াইচে বুলি দাবোংগাই মনেৰে ভাবিচে।

গুআলপাৰাৰ পৰা বহু ভৰা দি, ঐ নন্দবাস
কৈয়াৰ দু ল মোন খৰা নকুন হোলোজ নাও
এখন, লিহসাগৰলৈ উজাই আহোঁতে, বাটত,
লাওভোঁআৰৰ পোনে বজাগৰাত বৰ্তমান মাহৰ

৬ তাৰিখে বৃহুপুত্ৰৰ গৰা এহি বহুএ নৈতে
তললৈ গল। গুৰিয়াল নৈতে নাও বৈচা ৭ নাত
জন মানুহ সাঁতৰি কামলৈ উঠিল। নাও এখনৰ দৰ
এল টকাই নৈতে বহুৰ দায় চ ল টকা মান নষ্ট
হল, কিন্তু নাও বুৰা ঠাইৰ পৰা সেই মানুহবোৰ
বামে আহি এই মাহৰ ১১ তাৰিখে লিহসাগ-
ৰত ধৰা সেই কৈয়াৰ আগত বহুৰা কলেহি।

কলিকতাত ঐ গোবিন্দ চন্দ্ৰ দত্ত নামে এক
বাবুএ দুখিয়া বেমাৰি মানুহক বিনা মূল্যে
দৰৱ দিবলৈ এক বেজ, আৰু দৰৱ বখা দোকান
পাতিচে।

জুন মাহৰ ১২ তাৰিখে বজাল দেশত পান-
পুকেৰ নামেৰে এক ঠাইত দুই জন মতা মানুহ
এজনি ভিবোডা আৰু এটা লৰা মুঠে ৪ চাইটা
মানুহ ওচৰ। ওচৰিকৈ থিয়হৈ থাকোঁতে, অকজি-
তে ওপৰৰ পৰা বহু পাত পৰি মতা এটা মাই-
কি এজনীএ মিছা হল, কিন্তু সিটো মানুহ আৰু
লৰাটো দুয়ো বখা পৰিল।

কলিকতাত কোনো বজালি বাবুবিলাকে পু-
লাদপুৰান নামে এক নকুন লম্বাচাৰ দৰ্পন চাপি-
বলৈ ধৰিচে।

কলিকতা নগৰত এক জুগাতদিপিতা ডাক্তৰ
নামেৰে ইংৰাজি, বজালি, হিন্দি, ফাৰচি, আৰু
আৰবি, এই পাঁচ ভাষাৰে এক লম্বাচাৰ দৰ্পন,
নাজিবউদ্দিন নামেৰে এক মৌলবিএ সেই মাহত
পুথন নম্বৰ চাপিছিল, কিন্তু এতিয়া চলোৱা নো-
আৰা হেতুকে চাপিবলৈ এৰিলে।

চিহ্ন দেশৰ কৰাচি নগৰত বাজ মাউৰ হাজাৰ,
জুন মাহৰ ১ দিনৰ ভিতৰতে ইউৰপিয়া ৮২৪

জন, কল্লানিৰ চিপাহি ৬০০ মান, আৰু আন মানুহো ৭০০০ সাত হেজাৰ মান মৰিল।

লক্ষ্যত, কাকি, কুহিয়াৰ, নাৰিকল, এইবিলাকৰ বেলেগে বেলেগে কেতবোৰ বাগিচা আছে, তাতে বনৰিয়া হাতিবোৰে আহি বাগিচাৰ সলা সাৰ খাই, মানুহক অনেক দুৰ্গতি কৰে দেখি, হাতি কম্ভি হবলৈ হাতি মৰা মানুহক জীৱত গবৰমেণ্টৰ পৰা হাতিটে পতি ১০০ টকা কৈ ৰূপ দিচে।

জেনটো নামেৰে এখন আমেৰিকাৰ জাহাজ, কলিকতাৰ পৰা আমেৰিকা মিল দেশৰ বস্তন নগৰলৈ জাঁওতে, কেইপ অফ গুড হোপৰ ওচৰতে ২১ এপ্ৰেলত বৰ সিলত খুন্দা লাগি ভাগিল। সেই সময়ত বৰ বতাহ হোআত ওখ চৌ উঠি, কয়্টৰ নামে এজন সাহাব, আৰু উআট নামেৰে এজন মেম সাহাব, তেঁওৰ দুই লৰা আৰু চাকৰ এজন, চৌপাই লাগবত পেলাই মাৰিলে; আৰু জাহাজত থকা আন মানুহবোৰ কোনো মতে ৰখা পৰিল; কিন্তু বস্তনৈতে জাহাজ খন নষ্ট হল।

গুআনা নামেৰে এখন জাহাজত, ঘোৰা, গৰু, ঘেহুধান আদি কৰি ভৰাই, দখিন আন্তলিয়াৰ পৰা মৰিচ মাৰুলিলৈ জাঁওতে, জুন মাহৰ ২৪ তাৰিখে বৰ সিলত লাগি, সেই জাহাজ খন ভাগিল। মানুহবিলাকে জাহাজত থকা সৰু নাওত উঠি বায়লৈ গল। ঘোৰা, গৰু, বাঘুৰি আদি, এই সকলো জন্তু, গৰা ওচৰ দেখি, আটাই সঁতৰি বায়লৈ উঠি ৰখা পালে।

জাহাজত থাজানা ভৰাই জাঁওতে, লাগবৰ মাজত ডকাইতে পাই, মাৰি, কাটি, লুট কৰি, জাহাজ নষ্ট কৰাৰ কথা জি ৭ সাত নম্বৰ অকনোদইত চাপা হৈছিল, তাৰে কথা পাচে অহা সমাচাৰ পত্ৰৰ দোআৰাই বুজা হৈচে, সেই কথা ভুল; কিয়নো আগৈএ কোনো দুষ্ট লোকৰ পৰা সেই বতৰা পাই চাপা গল।

মেই মাহৰ ২৫ তাৰিখে জীৱি মতি বিক্ৰিয়া মহা বানিৰ এক বাজ দুৰিজি জখিল।

ইটালি দেশ আৰু কমি ধৰমৰ অধিকাৰ, পাপা গ্ৰেগৰি, জুন মাহৰ প্ৰথম তাৰিখেত মৃত্যু হল। বয়স ৮১ একালি বচৰ হৈছিল। সেই গ্ৰেগৰি

নামে আগৈএ ১৫ পাপা আছিল, এতিয়া মৰা জনে সৈতে ১৬ জন হৈছিল।

আফ্ৰিকাৰ দখিন ফালে, কেইপ অফ গুড হোপৰ পৰা ইণ্ডোজিএ জি দেশ পালিচে, তাৰ সিন্ধত কাকিৰ দেশ আছে। সেই কাকিৰ মানুহবোৰে, ইণ্ডোজিএৰ লগত বন কৰিম বুলি, ঠাইএ ঠাইএ লবহ সেনা গোট খাই, ইণ্ডোজিএৰ সেনা সেই ঠাইত অধিক নাই দেখি, গাঁওবোৰত লোমাই, মানুহ কাটি, ঘৰ জুই লগাই, গৰু আদি কৰি বস্তনৈ লুটি নিএ। সেই কাকিৰ মানুহবোৰক বন জিকি খেদিবৰ নিমিত্তে, কেইপ অফ গুড হোপৰ পৰা ইণ্ডোজিএ অধিক সেনা, আৰু অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ আদি কৰি পঠাবলৈ গোটাইচে।

আমেৰিকা মিল দেশ আৰু মেক্‌চিকো, এই দুই দেশৰ মাজত, সিন্ধাৰ পৰা বিবাদ লাগি, সিন্ধাৰ ওচৰত দুয়ো ফালে, মেক্‌চিকো সেনা আঠ হেজাৰ মান, আমেৰিকা মিল দেশৰ তিনি হেজাৰ মান সেনাই জুম পাতি আছিল; পাচে মেই মাহৰ প্ৰথম তাৰিখে, সেই তিনি হেজাৰৰ ভিতৰে ৭০ জন মান সেনা চৰাণ চোআ হৈ ফুৰোঁতে সি আঠ হেজাৰৰ দুস তিনি স মান সেনাই লগ পাই, জুম কৰি, ১৫।১৬ জন মাৰক মৰা আৰু এখা মৰা কৰি, ইবোৰক ধৰি নিলে; কিন্তু এক কান্টান সাহাবে, জন চেৰেক মান মানুহে সৈতে, পলাই গৈ, আপোনাৰ জুমত লোমাই, বতৰা দিলে। পাচে দুয়ো দেশৰ মাজত বন হোআৰ সত্ত্বে হেন জানি, আমেৰিকা মিল দেশৰ অধিকাৰবোৰে সেই তিনি হেজাৰ সেনাৰ লগত সহাই হবলৈ, আৰু বন জিকি, মেক্‌চিকো সেনাবিলাকক খেদাবৰ নিমিত্তে, আৰু অধিক সেনা অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ আদি কৰি গোটাইচে।

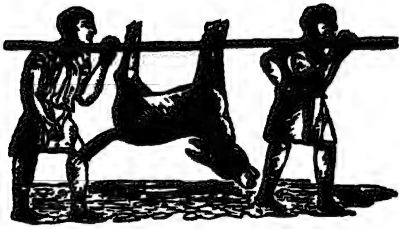
বাণেক, পুতেক, আৰু পায়।

The Old Man, his Son, and the Ass.

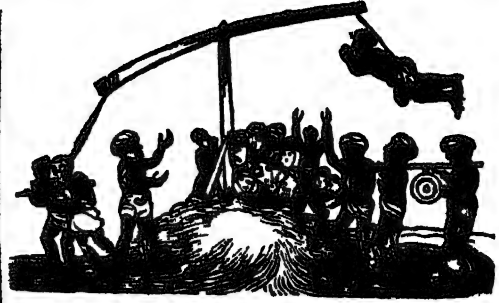
এটা বুঢ়া মানুহ আৰু তাৰ এটা পুত্ৰ, দুয়ো এটা গাধক বেচিবৰ নিমিত্তে হাটলৈ লৈ গৈছিল। বাটত এটা মানুহে দেখা পাই কলে, ভোমোলোক বিচাই বুধি নাই কিয়া মানুহ; আপুনি খোঁজ কাৰ্হি গৈ বুধ পাইচ, গাধ কেবলি থৈচে। ইয়াকে বুঝি

সেই বুঝাই আপোনার পুত্ৰকক গাধৰ ওপৰত
তুলি দি আপুনি খোজ কাহি জাবলৈ ধৰিলে।
কিছুমান বাট গলত আৰু এটা মানুহে সেই
লহাকে কলে বোলে, তুমি আপুনি গাধৰ ওপ-
ৰত উঠি গৈচা, তোমাৰ বুৰা পিতা খোজ কা-
হি গৈচে ভাল কৰিচা! তাৰ বাপেকে এই কথা-
তে লাজ পাই আপোনাৰ লহাকে বমাই আ-
পুনি উঠিল। কিছুমান বাট গলত ত্ৰিভিন্নটো
বাটকুআই কলে বোলে, দেখা, ই কেনেকুআ নি-
মৰমি মানুহ, আপুনি গাধৰ ওপৰত সুখেৰে গৈ-
চে, নক লবাই খোজ কাহোতে কাহোতে তাৰ
ভৰিত বৰ দুখ পাইচে। ইয়াকে সুনি, সেই
বুঝাই আপোন পুত্ৰকক আপোনাৰ পাচ কালে
তুলি ললে। ইয়াকে দেখি আৰু এজনে বুলিলে,
হেৰা মিতিৰ, এই গাধ তোমাৰ নে? বুঝাই কলে,
হই আমাৰভো। তাতে সেই মানুহে বুলিলে,
দুইবোৰো তাৰ ববলৈ ইয়াৰ কি সক্তি আছে?
তাতেকৈও গাধক তাৰ ববলৈ ভোমোলাকবহে
বল আছে। ইয়াকে সুনি বাপেক পুত্ৰক দুয়ো-
টা গাধৰ পৰা নামিল, আৰু তাৰ চাৰি ভৰি বাস্তি
আপুনি কানে তাৰ বৈ নিলে। কিছুমান দূৰলৈ

গলত এডাল সাঁকোৰ ওপৰে সিহঁতক জাবৰ দেখি
সকলো মানুহে বহুটক ইহিৰ ধৰিলে। তাতে
বুঝাই অসন্তোষ পাই গাধক পানিত পেলাই
দিলে, পাচে ঘৰলৈ উভতি জাঁওতে মনত খেদ
কৰিব ধৰিলে, হাই হাই, সকলো লোকক সন্তোষ
কৰিবৰ কাৰণে কাৰ্য্য কৰিলোঁ, ইয়াতে কোনো
লাভ ন হ'ল, গাধও ঢুকাল। এই দৰে জি মানু-
হে আপোনা গিৰানেৰে বিচাৰ কৰি বো চোআ-
কৈ লোকৰ কথাত চলি ফুৰে, তাৰ অৱস্থা হানি
হই; আৰু সকলো লোকে তাক উপহাস কৰাত
আপুনিও পাচত অসন্তোষ পাই।

চৰক পূজাৰ বিবৰণ।

The Charak Puja.

বহাল আৰু হিন্দুস্থানত নিবাস কৰা হিন্দুবি-
লাকে, বছৰি বছৰি ষোড়শ মাহত চৰক পূজা কৰা
নিতি ৰাখি আছে; কিন্তু এই বছৰত চৰক পূজাৰ
দিন হোআত মুৰচিলাবাদ জিলাৰ মানুহবিলাকে
এনে দুখ অকাবনতে নি দিবলৈ সেই জিলাৰ
জুত বিচাৰ পতিএ আগা দি নিবেদন কৰিলে।

সেই চৰক পূজা এনে ৰূপে কৰে:—এটা ঝুঁ-
টা পুতি তাৰ মূৰত চৰক নিচিনা পখালি ডাল
এডাল দিএ। পাচে মানুহ একুশনিৰ দললৈ লে-
ৱা কৰিবলৈ জাই, নাইবা সেই ঝুঁটাৰ গুৰিতে
নিৰৰ নামেৰে লেৱা কৰি, একোৰ পাৰ চৰাই এৰি
দিএ। কেতিয়া জি জন মানুহক বৰখি আৰি দি-
বলৈ মন কৰে, সেই মানুহ জনে উৰুৰি হৈ পৰে,
আৰু এজনে তাৰ পিঠিত বৰখি অৰা ঠাইত চিৰ
দিএ, আৰু এজনে সেই চিনতে চপৰিয়াই খামোট
মাৰি চাল টানি ধৰে, আৰু আৰু এজনে সেই
পোনে বৰখি সুমাই দিএ। পাচে বৰখিত জৰি
লগাই সেই মানুহটো পখালি ডালৰ একালে
মূৰত টোপনি আৰি দিএ, নিকালে মূৰত কই
লগাই ২।৩ জন মানুহে ধৰি, লৰি ঘূৰাই ফুৰে।
তাতে জন চেৰেকে লক্ষ, ঘণ্টা, কাঁহ আদি কো-
বাই, ওপৰলৈ হাত দাঙ্গি, ধনিকৈ থাকে। কে-
তিয়াবা কেতিয়াবা চাল চিগি, মানুহ পৰি, হাত
তৰি ভাগে, আৰু কেতিয়াবা মৰেও; সেই দি-
শিতে কোনো কোনোএ তাৰ কঁকালত কাপৰ মে-
ৰাই বাস্তি দিএ। আৰু এক কিতাপত লিখিছে
ইংৰেজি ১৮০০ সঁকত ৫ পাঁচ জন মাইকি
মানুহকো সেই ৰূপে বৰখি আৰিছিল

কোনো মানুহে আপোনা নহিলক দুখ দি,

কোমৰ চাল কুটাই, জৰি সুমুআই, আন মানুহৰ হতুআই টনা টিনিকৈ লৈ কুৰাই। কোনো কোনো আপোন জিৰা লোৰ গজালেৰে কুটুআই, আৰু সেই জিৰাতে সাপ, জাটি, জোজ আদি কৰি, এনেকুআ বস্তু সুমাই দিএ; আন কোনোএ জলি থকা জুইৰ আঙ্গঠাৰ ওপৰত খোজ কাৰ্হি কৰে; এই ৰূপে কৰিলে ধৰম হই, আৰু ইহুৰ ভুট্ট হৰৰ আগাৰে আৰু আন অনেক প্ৰকাৰেও মানুহৰ গাত দুখ দি থাকে।

কিন্তু মানুহে আপোন সবিলত এনে দুখ দিয়াত পৰম ইহুৰে ভুট্ট নে পাই; যদি আন কোনো ধৰমি মানুহক, দুট্ট লোকে খিয়াল কৰি চৰুপ ধৰমৰ নিমিত্তে ভাড়া কৰি দুখ দিএ, তেতিয়া সহি থাকিলে ইহুৰে আসিৰ্বাদ দিএ।

পৰম ইহুৰ বৰ মৰমিয়াল, মানুহে আপোনাৰ গাত দুখ দিলে তেঁও ভুট্ট ন হই, আৰু পাপকো খেমা ন কৰে; কিন্তু জি কোনোএ পাপৰ নিমিত্তে মনত খেদ পাই ইহুৰৰ আগত চৰুপ মনেৰে লৈ কাহেঁ, আৰু সকলো কুকৰম এৰি, বিশ্বাস মনেৰে আমাৰ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰে, ইহুৰে তাৰ পাপ সকলো খেমা কৰে। §

ধৰমৰ কথা বাত্ৰা।

Religious Intelligence.

আফ্ৰিকাৰ পূব কালে ৪০০ চাৰি স মাইলৰ অন্তৰত মাঙ্গাংকৰ নামে এখন বৰ মাজুলি আচে। তাত থকা মানুহ ৪০০০০০০ চলিচ লাখ মান হৈছে। ধৰমৰ কথা হলে, সেই মানুহে স্ৰিষ্টি কৰ্ত্তা এক ইহুৰ আচে বুলি জানে; কিন্তু নিম্নাপি পৰিজ আৰু মানুহক পালন সানন কৰোঁতা এনে ইহুৰ বুলি জিদয়ত বোধ নাই। ইহুৰক জি নামেৰে মাতে, সেই নামেৰে প্ৰতিমা, দৈব, আৰু মৰা লোককো বোলে। সিহঁতৰ প্ৰতিমাৰ বিদেশ আকাৰ নাম নাই; খনিকৰে আপোনাৰ ইচাৰ দৰে আকাৰ আৰু নাম দি মূৰ্ত্তি লাজে। ৰাজ ধনৰ বখ্যক বুলি এক প্ৰতিমাক মানে; গাঁৱে পতিও বখ্যক কৰা প্ৰথক প্ৰথক মূৰ্ত্তি দেৱতাক মানে।

লণ্ডন মিস্যনেৰি সমাজৰ লোকে সেই উপদি-

পটল পাচুৰি সাহাৰক পঠাবলৈ অনেক বচৰৰ আগেয়ে মন কৰিছিল; সেমত ১৮২০ ইং সঁকত খ্ৰীজুত জোজ সাহাবে আহি লৰাক পৰ্হা বলৈ পৰ্হা সালি পাতি সেই দেশৰ বজাৰ পৰা অনেক উপকাৰ পালে। পাচে অন্য অন্য পাচুৰি লোকে তেঁওৰ সহাই হৰৰ নিমিত্তে আহিলে; আৰু ইহুৰৰ অনুগ্ৰহেৰে পোন্ধৰে বচৰৰ ভিতৰত ধৰম পুথি খন ভাঙ্গাৰে ভাজি চাপা কৰা হল, আৰু ২৫০০০ ত্ৰাজ অৰ্থাত্ সৰু কিতাপ চাপা হল। ৰাজ নগৰত অনেক লোকেৰে খ্ৰিষ্টিয়ান দুই সভা হৈছিল; তাত ৰাজে কোনো কোনো গাঁৱতো সভা আছিল, আৰু দু স মান মানুহ বিশ্বাস কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰমৰ আচৰন প্ৰবৰ্তিলে।

সেই ৰজা মৰিলত তেঁওৰ বানিএ সিংহাসন কাৰ্হি ললে। খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰমত অভি বিৰোধ হৈ বানিএ পাচুৰি লোকক খেদাবলৈ মন কৰি সেই উপদিপ এৰি জাবলৈ ১৮৩০ সঁকত আগা দিলে, আৰু আপোনাৰ মানুহক খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰমক আচৰিবলৈ নিষেধ কৰিলে। তাৰ পৰা সিয়াৰিলাকলৈ অভি বিগ্ৰহ হোআত খ্ৰিষ্টিয়ান কোনো কোনো মানুহক মাৰিলে, কোনো কোনোকে বন্দি কৰি বেচিলে; সেম থকাবিলাৰে সত্ৰৰ হাত সাৰিবৰ নিমিত্তে নাইবা ইহুৰৰ স্তুতি প্ৰাৰ্থনা কৰিবৰ নিমিত্তে গহিন হাবিত আৰু পৰ্বতৰ কোটৰত সোমাইহে আছিল। সিবিলাকৰ কেডবোৰ মানুহে মৰিচ নামে এটা মাজুলিলৈ জাহাজত পলাই এতিয়া তাত আচে; কিন্তু জিবিলাকে ধৰমৰ নিমিত্তে মৰনৰ দুখ ভোগ পালে, সিবিলাক, অভি লৰহ।

প্ৰিথিবিৰ পুৰ্বকালিয় ইতিহাসৰ

জংখণে বিবৰন।

Brief History. From the Creation to the Confusion of Tongues.

প্ৰিথিবি সৃজা পৰা প্ৰাই চহজাৰ বচৰ হৈছে। প্ৰিথিবি সৃজন কালৰে পৰা এতিয়ালৈকে, জি কাল গৈ আচে, সেই কাল তিনি ভাগে বেলেগ হই; প্ৰথম ভাগ সৃজাৰ পৰা জলপ্লাবনলৈকে লোম স চাপন বচৰ। দ্বিতীয় জলপ্লাবনৰ পৰা খ্ৰিষ্টৰ জনমলৈকে ডেইচ স আঠ চলিচ বচৰ।

ত্ৰিভিৰ শ্ৰুষ্টিৰ সময়ইৰে পৰা আজিলৈকে অষ্টৰ
ন চই চলিচ বছৰ। এই দৰে ভাগে ভাগে কাল
খিতি কৰাৰ উপকাৰ এই, যে প্ৰিথিবি সৃজনৰে
পৰা জি কৰম হৈ আছে, সেই সকলো কৰমৰ
সময়ে সময়ে নিৰোপিত হৈ য়নত থাকে।

ইহুৱৰ আগ্যা অনুসাৰে প্ৰিথিবি সৃজন হল।
ইহুৱে চই দিনত এই জগতক সৃজন কৰি, সপ্তম
দিনা আপোনাৰ কৰমৰ পৰা বিশ্রাম কৰিলে,
জি হেতুক ঠেওৰ উদ্দেশ্য সিধি হল। এই কাৰ-
নে ইহুৱে আগ্যা কৰি আছে, যে সকলো মানুহে
সপ্তাহৰ এক দিবস সন্সাৰিক কৰমৰ পৰা বিশ্রাম
কৰিব, আৰু সেই দিনেই ইহুৱলৈ য়ন
চাৱৰ কৰি ৰাৱিব। ঠেও দু জনক প্ৰথমতে
সৃজিলে, পুৰুষ এজন, তিৰি এজন, সেই দুয়ো জন
নিষ্কাপি। তেতিয়ালৈকে সেই তিৰিৰ য়নত
পাপ প্ৰবেশ ন কৰিলে, তেতিয়ালৈকে নিৰিলাক
দুয়ো জনে এখন উদ্যানত পৰম সুখে কাল খেপন
কৰিলে। পাচে সেই তিৰি এইহুৱৰ আগ্যা ল'খন
কৰি, আপোনাৰ স্বামিকো সেই দৰে কৰিবলৈ
প্ৰবৃত্তি দিলে। তেতিয়াৰে পৰা সকলো লোকে
নিভাত্তে পাপ কৰি আছে, আৰু সৰ্বদা সুখলৈ চে-
ষ্টা কৰিচে, কিন্তু সুখ কেতিয়াও পোআ ন হই।
প্ৰিথিবিৰ প্ৰথম কালত লোকবিলাকে জি পৰম
সুখে বসতি কৰিছিল, এই কথা সকলো জাতি
লোকৰ মাজত একে দৰে আছে। গ্ৰিকবিলাকে
সেই সময়কে সুবৰ্ণমই বুলি কই; হিন্দু লোক-
বিলাকে সেই সময়কে সভ্য জুগ বুলি কই। পা-
পৰ সহিত অনায়াই, আৰু বধ, আৰু অসত্য,
আৰু আন আন সকলো কুকৰম জগতত প্ৰবেশ
কৰিলে। আদামৰ দুই পুত্ৰ আছিল, কইন আৰু
হাবেল। হাবেল আপোনাৰ ভায়েকতকৈ ধৰ্ম্মি
আছিল, সেই নিমিত্তে তাৰ ভায়েকে তাক বধ
কৰিলে।

পাচে মানুহৰ সন্তান বাহিৰলৈ ধৰিলে সিহঁ-
তৰ দোআৰাই প্ৰিথিবি জেন সিধে পৰিপূৰ্ণ
হই, এই কাৰনে সেই সময়ৰ মানুহৰ আয়ুস,
এতিয়াৰ মানুহৰ আয়ুসতকৈ দিঘল আছিল। স্মি-
তুলসৰ আয়ুস সকলো লোকৰ আয়ুসতকৈ দি-
ঘল, ঠেও ন স উনসতৰি বছৰ জিয়াই আছিল

ধৰম সাত্ৰৰ বাহিৰে আৰু কোনো পুথিত জল-
প্লাবনৰ পূৰ্ব কালৰ লোকবিলাকৰ বিবৰন নিচই
লিখন নাই।

প্ৰিথিবি শ্ৰুষ্টি হোআ সোল স বছৰ পাচত
ইহুৱে লোকবিলাকৰ পাপৰ নিমিত্তে জলপ্লাব-
নৰ দোআৰাই প্ৰিথিবি নষ্ট কৰিবলৈ স্থিৰ কৰি-
লে, আৰু সেই কালত অতি কৰ্ম্মাৰ্থিক দুহ নায়ে-
ৰে এজনক ইহুৱে জাহাজ নিৰ্মান কৰিবলৈ আ-
গ্যা কৰিলে। সেই জাহাজ তৈয়াৰ হলত, দুহ
আৰু ঠেওৰ ভাৰ্জ্যা, আৰু ঠেওৰ তিনি পুত্ৰ,
আৰু নিৰিলাকৰ তিনি ভাৰ্জ্যা, সকলোএ আঠ
জন, আৰু সকলো জন্তুৰ এজোৰ এজোৰ সেই
জাহাজত সোমালহি। তাৰ পাচত প্ৰিথিবি জল-

প্লাবিত হল, আৰু সেই জাহাজৰ ভিতৰত থকা
মানুহৰ বাজে আন কোনো লোক বখ্যা নে পা-
লে। সোল স চাপন বছৰ প্ৰিথিবি হোআৰ
পাচত এই কৰম হল, আৰু এই কৰমতে প্ৰিথি-
বিৰ আয়ুস প্ৰথমৰ ভাগ সমাপ্ত হল।

সকলো জাতিৰ মাজত এই প্ৰিথিবিৰ নাসক
জলপ্লাবনৰ কথা প্ৰথমৰে পৰা আজিলৈকে চলি-
চে, আৰু তাৰ স্বভাৱিক চিন সকলোতে পোআ
জাই। জি জি বহু কেৱল একে ঠাইতে জন্মে
আন ঠাইত ন জন্মে সেই সেই বহু শ্ৰুতিকো ধা-
নিলে তাৰ দূৰ দেশতো কেতিয়াবা কেতিয়াবা
পোআ জাই। যদি প্ৰিথিবিৰ স্বভাও জলপ্লাবন-
তে ওলট পালট নো হোআ হলে, তেন্তে এনে
এক দেশৰ বহু আন দেশৰ শ্ৰুতিকোৰ মাজত পো-
আ ন গলহেতেন।

জি জি দেশৰ মাজত বিদ্যা আগৈএ চলিছিল,
সেই সেই দেশৰ বিবৰন লিখকবিলাকে প্ৰিথিবিৰ

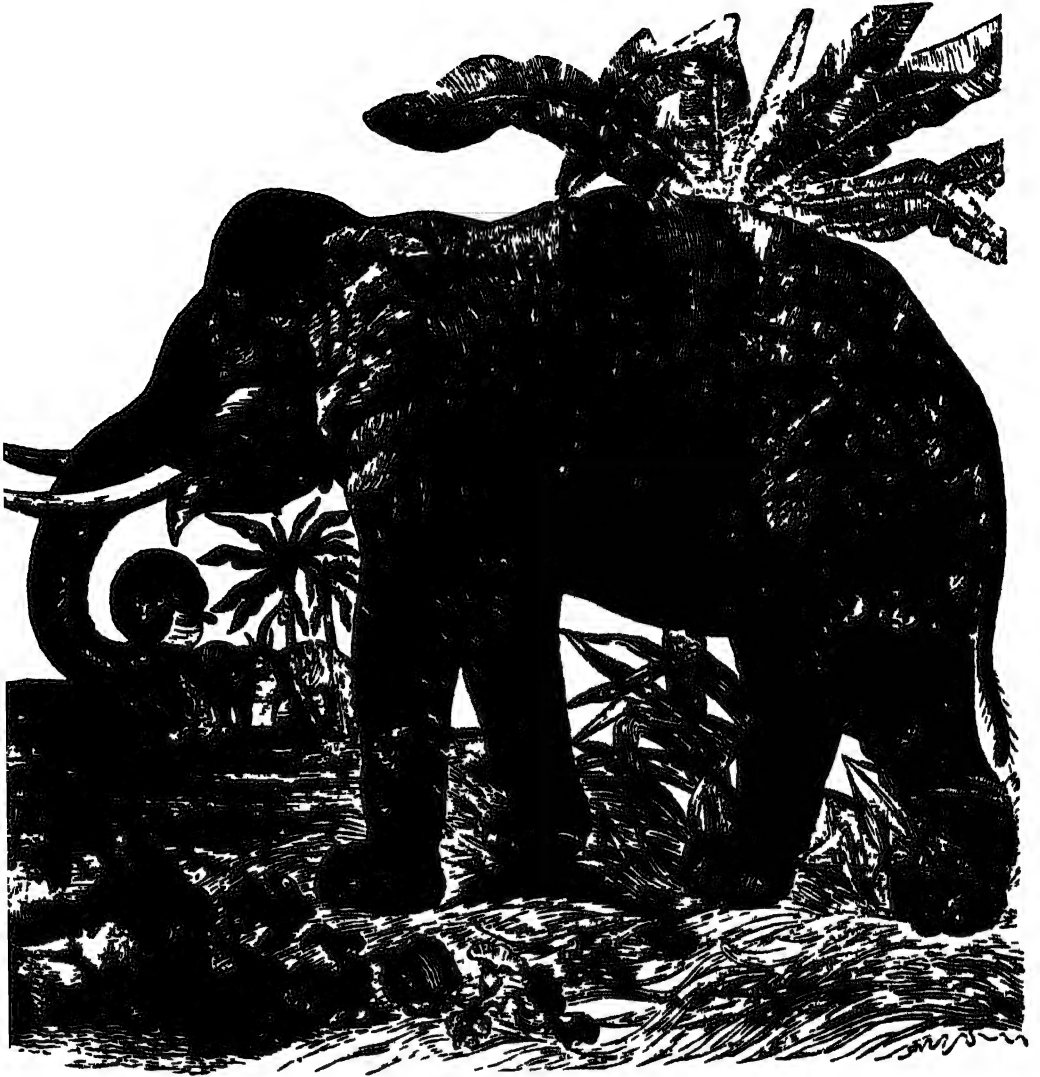
প্ৰথম আয়ুৰ বিসয়ে আপোন আপোন ইচাৰ দৰে বৰ্ণনা কৰি আছে। লোকবিলাক অগিয়ান হোআতে সাহসি হৈ, কোনো কোনোএ প্ৰিথি-বিৰ আয়ুৰ দহ হেজাৰ বছৰ কই, কোনো কোনোএ এক লাখ, কোনোএ কোনোএ দহ লাখ, আৰু কোনো কোনোএ কই জে প্ৰিথিবি অনাদি। ইয়াতে কোনো দুই দেসৰ লোকৰ মতেও প্ৰিথিবিৰ আয়ুৰ একে মত ন হই, এই কাৰনে প্ৰায়ে সকলো গননা মিচা জেন দেখা জাই। কিন্তু জি জাতিৰ মাজত জোতিৰ গননা আছে, সিহঁতে গ্ৰহ নখাত্ৰ আদি কৰি গমন অনুসাৰে কাল লেখ কৰিচে, আৰু সিহঁতে প্ৰিথিবিৰ জি জি আয়ুৰ কল্পনা কৰিচে সেই কাল কেৱল গ্ৰহবিলাকৰ পথত এবলি ভুঘন কৰাৰ কাল মাত্ৰ। এই দৰে মিচৰ দেসৰ মানুহবিলাকে, গ্ৰহৰ গমনৰ দোআ-বাই প্ৰিথিবিৰ কাল বৰ্ণনা কৰি চৌত্ৰিস হেজাৰ পাঁচ স পঁচিচ বছৰ বুলি কই। আৰু হিন্দু লোক-বিলাকে প্ৰিথিবিৰ চাৰি জুগ কৰি তাৰ পাচত এটা মহা পুলাই কল্পনা কৰি আছে। হিন্দু জো-তিস গনকবিলাকে দেখিলে জে জদি সকলো গ্ৰহ কোনো এক সময়ত এটা বাসিৰ পৰা বাহিৰ হলেহঁতেন, তেন্তে চলি গৈ গৈ সিহঁতে ইমান লাখ বছৰৰ পাচত পুনৰাই সেই বাসিতে একত্ৰ হব। এই মহা সময়ই সিহঁতে প্ৰিথিবিৰ আয়ুৰ বোলে। কিন্তু ইয়াতে প্ৰিথিবিৰ নাম আৰু স্থিতি থকা কি সম্ভৱ হব পাৰে। জি হেতুক প্ৰিথিবি আপুনি এটা গ্ৰহ, আৰু আন সকলো গ্ৰহৰ মাজত চলি, সেই সময়ত এটা বাসি ভোগ কৰিব।

বান পানি এস চলিচ দিনলৈকে বল। পানি সুকালত পাচে সেই জাহাজ আৰম্ভি নামে দে-লত থকা আৰাৰাত পৰ্বতৰ ওপৰত লাগি বল। পাচে বুহ আৰু তেঁওৰ পৰিয়াল আৰু সকলো জিৰ বাহিৰ হৈ পুনৰাই প্ৰিথিবিৰ ওপৰলৈ আহিল। জদি আমি সেই সময়ৰ সকলো জাতিৰ ইতিহাস পহোঁ, তেন্তে প্ৰিথিবি সেই সময়ত নতুন আছিল ইয়াকে নিচই জনা হব। সেই নতুনৰ লক্ষ্যন এই; জলপ্লাবনৰ কতক বছৰৰ পাচত প্ৰিথিবিৰ বন হল, আৰু কাল অনুক্ৰমে মানুহ জাতি বাহিল, আৰু লাহে লাহে সৰু সৰু গাঁও

জন্মিল, পাচে কাল অনুক্ৰমেৰে (নগৰ আদি) হল। এই হেতুকে সেই সময়ৰ লোকৰ প্ৰধান সত্ৰ বন পসু; জিবিলাকে সেই পসু মাৰি, লো-কবিলাকৰ উপকাৰ কৰিবলৈ কাৰ্বাৰ কৰিছিল, সেই লোকৰ পুসংসা সকলো কৰিতাত আছিল। সেই সময়ৰ বিধি আৰু প্ৰিথিবিৰ নতুনৰ অনুসা-ৰে স্থিৰ আছিল। সেই কালৰ লোকবিলাকৰ আচাৰ বেৱহাৰ অতি সুগম আছিল আৰু সেই সময়ৰ ৰাজ সাসন ৰজাৰ দোআবাই ন হই, কিন্তু এক এক ৰজ্জহৰ লোক সকলো একত্ৰে থাকে, সেই সেই ৰজ্জহৰ বিপ লোক সকল সিহঁতৰ অপিকাৰ। দিবিলাকৰ কৰিতাতে কেৱল বিৰ, আৰু সাহসি-বিলাকৰ পুসংসা আৰু গৰু মেৰ চাগ আদি পো-সন পালনৰ কৰম। এই সকলো কৰমৰ দোআ-বাই প্ৰিথিবিৰ নতুন হোআ জনা জাই।

জলপ্লাবনৰ দু স বছৰৰ পাচত মানুহবিলাক বাহিলত সিহঁতে এখন নগৰ আৰু ইটাৰে বৰ ডাঙ্গৰ ওখকৈ ঘৰ সাজিবলৈ কাৰ্বাৰ কৰিলে, তাতে সিহঁতে এনে ভাবিলে জদি কেতিয়াবা পুনৰাই জলপ্লাবন হই তেন্তে তাৰ উপৰত উঠি ৰখা পাম। তেতিয়াৰ কালত সকলো মানুহৰ একে ভাষা আছিল, কিন্তু ইয়াৰে সিহঁতৰ ভাষা বেলেগ বেলেগ কৰাৰ নিমিত্তে কাৰো কথা কো-নেও বুজ নে পাই, সেই গৰ আখা সজাকৈ এৰি-লে। (সেই বৰ ডাঙ্গৰ ঘৰৰ নক্চা তলত লিখা আছে)। সেই ঘৰৰ নাম বাবেল আছিল, পা-চে সেই ঠাইতে এক ৰাজ নগৰ পাতিলত, সেই নগৰ বাবেলন নামেৰে বিখ্যাত হল। তাৰে পৰা জগতত বেলেগ বেলেগ ভাষা হল। ম.

হাতিৰ বিবৰন।

প্ৰিথিৱিত থকা জি জি চাৰি ভৱিৰা জন্তু-
বিলাক এতিয়া দেখা জাই, সেই সকলো জন্তুতকৈ
হাতি অতি ডাঙ্গৰ। তাৰ জন্তু স্থান আচিয়া
আৰু আফ্ৰিকা, আচিয়াত জিমান ডাঙ্গৰ হাতি
পোআ জাই, আফ্ৰিকাত নে পাই।

কোনো ২ হাতি ৭।৮ হাত মান দিহল, ওখই
৬।৭ হাত। কেতিয়াবা এস চকুৰি মান বচৰ জিএ।
মাইকিবোৰে এটাকৈ পোআলি জগাই, পো-
আলি জগোঁতে দু হাত মান ওখ, আৰু ১৪।১৬
বচৰলৈকে ডাঙ্গৰ হৈ বাহে। মাইকি হাতিৰ পি-

য়াহৰ বাট আগ চৈমৰ মাজত থাকে; কেতিয়া
পোআলিএ পিয়াহ খাই, মাকে একে চাইতে থিৰ
হৈ সুঁবৰ আগেৰে থৰি, অতি মৰমকৈ খু-আই।

হাতিৰ কপ দেখিবলৈ কদৰ্জ। তাৰ চকু অতি
সৰু, কান বৰ বহল, বিচনিৰ নিচিনাকৈ তাৰ সুঁব
আৰু ডিলি তাৰেই বিচি থাকে। বৰনটো অলপ
কলা। তাৰ সুঁব, গাটো, আৰু ভৰিবোৰো ডাঙ্গৰ,
কছ চৈম নিচইএ চুটি।

হাতিৰ সকলো জন্তৰ ভিতৰত সুঁব ডাল বৰ
চমকলাৰ আৰু বৰ দিহল, তাৰ ভিতৰত আদ-

টিৰ নিচিনাকৈ পকোআ নসিব দৰে, দুই বাট আছে; আৰু সুঁৱৰ আগত এক প্ৰকাৰ আকুলি থাকে। তাৰেই অতি সৰু বহুকো মাটিৰ পৰা জুলিব পাৰে, আৰু জি জি তাৰ খোআ পিয়া বহু খাই, সুঁৱেৰে মুখত জুলি ভৰাই দিএ। তাৰ ভিতৰত ২৩ কলহ মান পানি ৰাখিব পাৰে। তাৰ সুঁৱত বৰ বল, মানুহক তাৰ ওপৰলৈ জুলিব পাৰে, আৰু হাবিত ফুৰোঁতে, মজলিয়া আৰু সৰু গচবোৰ সুঁৱেৰে ভাঙি, তাৰ বাট মুকলি কৰে। সুঁৱৰ বাহিৰে হাতিৰ আনবোৰ অন্ধ উপকাৰ নহই।

ডাঁহ, মহ, আৰু চেৰেপা আদি কৰি কেতিয়া তাক কামোৰে, তেতিয়া হাতিএ গচৰ ডাল ভাঙি সুঁৱেৰে আপোনাৰ গাত কোবাই থাকে।

হাতিএ সৰহ পানি পালে বৰ ভাল পাই, আৰু গা ধুবলৈ অতি আনন্দ হই, সুঁৱেৰে পানি লৈ আপোনাৰ পিঠিত বেলিএ বেলিএ চটিয়াই দিএ, সেই পানিৰে মাউতে তাৰ গা ঘঁহি ধুৱাই। সাঁতৰি আৰু ঘূৰ মাৰি অনেক দূৰলৈ জাব পাৰে।

কেতিয়া ৪।৫ মাহ বয়স হলে, মতা হাতিৰ দুই দাঁত ওলাই। এবচৰ তেৰ বচৰৰ মূৰত সেই পিয়াহ খোআ ওপজা দাঁত সৰে; পাচে জি দাঁত ওলাই, সেই দাঁত সদাই থাকে। কেতিয়াবা সেই দাঁত ৪।৫ হাত দিঘল আৰু দুই মোন মান গধুৰ হই, কিন্তু ইমান ডাঙ্গৰ দাঁতৰে হাতি সৰহ পাবলৈ নাই। সেই দাঁতৰ পৰা বহুত লাভ, সেই হেতুকে জি দেসত সেই জন্তু থাকে, সেই দেসৰ হাবিত মানুহে বিচাৰি, মাৰি ফুৰে। আক্ৰিয়াক্ত থকা হাতিবোৰৰ দাঁত আন হাতিতকৈ ডাল আৰু দৰ সৰহ। হাতিৰ দাঁতৰে অনেক ডাল বহু সাজিব পাৰে।

হাতিএ কুঁহিয়াৰ খাবলৈ বৰ ভাল পাই; সেই হেতুকে কোনো মানুহে সেই হাতি মাৰিবৰ নিমিত্তে কুঁহিয়াৰ কালি, বৰ বিহ সুসুআই ধই, পাচে হাতি আহি সেই কুঁহিয়াৰ খাই, বিহ লাগি, হাতি মৰে।

কোনো মানুহে হাবিত হাতি ধৰোঁতে খোঁক সাজি, পাচে মানুহে খেদি নি লাউকৰা হাতি দেখাই খোঁকলৈ সুমাই লাগু মাৰি ৰাখে। পাচে

বুধৰে ভিজিত আৰু ভৰিতো বৰ ফই লগাই, বন্ধি ধই। দুই তিনি দিন ঘাঁহ খাব নি দিয়াতৈক বল কম কৰি, দুটা ঘৰচিয়া হাতিৰ মাজত সুমাই, লৈ ফুৰাই, জাতি কৰে; কেতিয়াবা এক মাহৰ মূৰত মাউতে অকলে লৈ ফুৰাব পাৰে।

কোনো ঠাইত মানুহবোৰে বৰ গাঁত খানে, গচৰ ডাল, খেৰ আদি কৰি, গাঁত ঢাকি, পাচত মানুহবোৰে হাতি খেদি ভাতে পেলাই দিএ, পাচে বৰ ফই লগাই ধৰি আনে।

হাতিৰ হাডাওটো কোমল আৰু তাৰ বৰ খজ-টো প্ৰকাশ নকৰে; ইমান ডাঙ্গৰ জন্তু তেও এক মানুহে তাক চলাই লৈ ফুৰাব পাৰে, আপোনাৰ মাউতৰ মাত বুজি পাই, আৰু বেগতে আগু মাানে।

হাতিএ, অকলেই থাকি ডাল নে পাই, কিন্তু জুম পাতি থাকে, ডাঙ্গৰ মতা হাতি ৰখিয়া হৈ, জুমৰ আগত সদাই ফুৰে।

বৰ নৈ পাৰ ইওতে কেতবোৰ ডাঙ্গৰ হাতি আগত কেতবোৰ পাচত হৈ, পোআলি আৰু সৰু হাতিবোৰ মাজত সুমাই, সিহঁতে ইটে সিটে ধৰা ধৰিকৈ একে বেলিএ সাঁতৰি পাৰ হই।

কেতিয়াবা বগা হাতি পোআ জাই। মান আৰু চাম দেসৰ বজাবিলাকে এনে বগা হাতি পালে বৰ আনন্দ হই, আৰু কিনিলে অতি সৰহ ধন দিএ। সেই হাতিৰ ওপৰত কোনো মানুহ নুঠে, কিন্তু বজাৰ দৰে সেই হাতিৰ বৰুআ, ফুকন, অনেক বিসয়া আছে, আৰু কেতিয়া সেই হাতি ওলাই চিপাহিবোৰ আগে পাচেজাই, আৰু চত্ৰ আদি কৰি অনেক অস্ত্ৰ সত্ত্ৰ বজাৰ দৰে লৈ ফুৰাই, আৰু লোকে দেখিলে প্ৰনাম কৰে। §

এই অৰুনোদই পত্ৰ যোশ্ব শিবসাগৰৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিস্যন চাপা খানাতো মাৰ্চে মাৰ্চে চাপ কৰা হৈছে। আদিতে দিলে বচৰত দাম এটকা, বচৰৰ মূৰত দিলে ১।৮ মহা।

THE OBITUARY,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোখা। মোং নিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক। নম্বৰ ৯।

VOL. I. SIBSAGOR, ASAM, SEPTEMBER, 1846. NO. 9.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

সিবসাগৰৰ উজনি ইহ চৰা মৌজাত ব্যৱস্ত লোকৰ খেতি মঁহে নষ্ট কৰি থকাত বৰ্তমান মাহৰ ১ তাৰিখে দিনতে হাবিৰ পৰা সেই মঁহ ওলাই বোআ খাঁওতে ভালমান মানুহে দা জাতি লৈ খেদোঁতে, জি সৰবাম নামেৰে এজনক সিলে-বে গদিয়ালে, আৰু খেহেটা নামেৰে এজনক গদিয়াই আৰু কান সোটাৰ পোনে খোঁচ মাৰি জোকাৰি পেলাই হাবিলৈ গুচি গল; পাচে সি-ইতৰ লগৰ মানুহবোৰে আহি, সেই খোঁচা মানুহটক কোৱাকৈ ঘৰলৈ নি অনেক দৰব জাতি দিয়াতো ভাল ন হৈ সেই বাতি থাকি তাৰ পাচ দিনা খেহেটা মৰিল।

মোকাম গোলাঘাটৰ ওচৰত জুলাই মাহে তি নি জন মানুহ কোৱ ধৰিবলৈ পখাবলৈ গৈছিল, তাতে এটা বৰ গাহৰি ওলালত, তাকে খেদিবলৈ সিহঁতে হাই মাৰিলে, কিন্তু গাহৰিও উভতি আহি এজন মানুহক ধুন্দা মাৰি মাৰিলে, আন দুজন লৰ মাৰি গচৰ ওপৰত উঠিল গৈ; পাচে গাহ-বিক খেদিব পাৰিম বুলি সেই দুজন মানুহে গচৰ পৰা নামি, সিহঁতৰ কোৱ হাতত লৈ খেদিবলৈ গল, তাতে গাহৰিও উভতি খেদি আহি সিহঁতৰ এজনক ধুন্দা মাৰি কামুৰিলে, আৰু এজনক ধুন্দা মাৰি দূখ দিলে, পাচে গাঁৱ-লিয়া মানুহে আহি দুয়ো জনক ঘৰলৈ নিলত, দিন চেৰেকৰ সুৰত সেই ধুন্দিয়াই কামোৱা জন মৰিল, আৰু দূখ পোআ জন বখ্যা পৰিল।

চৈখোআৰ ওচৰত, তিনি চাৰি মাহৰ আগৈ

এজন দোঅনিয়া মানুহে আন এক জন মানুহক কাটি বধ কৰিলে, পাচে জিজ্ঞাস্ত বিচাৰ পতিএলোখ পাচ কৰি সেই মানুহ বধি জনক বৰ্তমান মাহৰ ৮ তাৰিখত মোকাম ডিব্ৰুগৰত ফাঁহি দিলে।

গুআহাটি আৰু নগাঁৱৰ পৰা চিটিবোৰত লি-খিচে, বান পানিৰ কাৰনে ঠায়ে ঠায়ে কঠিয়া আৰু পখাবৰ বোআ আহি কৰি নষ্ট হোআত ব্যৱস্ত লোকৰ বৰ হাহাকাৰ হৈছে। সিবসাগৰ আৰু ডিব্ৰু জিলাত জেনেকৈ গৰু, মঁহ, পহু আদি কৰি পানিৰ কাৰনে লৰহ মৰিছিল, সেই ধৰে আন জিলাতো মৰিল। আৰু সেই সময়তে নগাঁও জিলাত মঁহে খুঁচি মানুহ দুই তিনি জন মাৰিলে।

খেহ দেশৰ পৰা কলিকতাত চিটি পোআ হৈছে, তাতে লিখিচে বোলে, জুলাই মাহৰ ৮ তাৰিখত, কাটন নগৰত কিবা বৰ হুৰা মুৰা লা-গি খেহ মানুহ ১৩ জন মৰিল, ২০ জন মান এখা মৰা হল।

আগষ্ট মাহৰ ১৬ তাৰিখত আৰব মানুহ ৪০০ চাৰি স মান জন চোৰাংকৈ জিকি এনে নগৰ লবলৈ বাতি আহিছিল। কিন্তু তাতে থকা ইং-ৰাজি সেনা বোৰে খেদিলে। বাতি পুজা হলত সেই চাৰি লৰ ভিতৰত ৩ জন এখা মৰা আৰব মানুহ পালে, আৰু সিহঁতৰ পৰা বুজিলে বোলে, আৰব মানুহ ৬০০০। ৮০০০ মান ১৭ তাৰি-খৰ বাতিত আহি বন কৰিবলৈ ধিৰ হৈছে। কিন্তু সেই দিনৰ ডাক আহিল আৰু তাৰ পৰা বহুবা পোআ নাই।

৭ জুলাইৰ লগুনৰ ডাকে ১৭ আগষ্টত কলি-কতা পালেহি।

ইংলণ্ড দেশত বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ জাহাজেৰে অনা বস্তু কানন মতে হাট খোআই বন-
কৈ দান কটাত বেপাৰি লোকে মৰগকৈ বেচে,
ভাতে দুখিয়া মানুহে কিনিব নোআবাত অনেক
দুখ পাইছিল, আৰু খোআ বস্তু নে পাই বায়ত
লোক মৰিবৰ লক্ষ্যই হৈছিল। এই হেতুকে
খোআ বস্তু অৰ্দ্ধাত ধান আদিৰ দান এতিয়া কম-
বলৈ আৰু তিনি বছৰৰ মূৰত গুচাবলৈকে। নতুন
কানন পাতিবৰ নিমিত্তে চেৰ বৰত পিল সাহাৰ
প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰী ২৭ জানোআৰিত ৰাজ মে-
লৰ আগত নিবেদন কৰিলে, (জেনেৰেল এপেল
অকনোদইত চপা হৈছিল,) ভাতে অনেক দিন
বাদ বিচাৰ কৰি ২৫ জুনত সেই দান গুচাম বুলি
খিৰ কৰিলে।

ইংলণ্ডৰ প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰী চেৰ বৰত পিল
সাহাৰে ঐশ্বৰ্য্য মতি মহা বানিৰ সাখ্যাত ঠেঙৰ
ৰাজ মন্ত্ৰী বাৰ সমৰ্পন কৰিলে। ভাতে মহা বা-
নিৰ ঐশ্বৰ্য্য লৰ্ড জন বচেল সাহাৰক মাতি আনি
সেই ৰাজ মন্ত্ৰী বিসই দিলে। ঠেঙে আপোন
ইচাৰে ৰাজ বিসই চলাবলৈ নতুনকৈ সহাইবোৰ
বাচি ললে। এতিয়া সিবিলাকে সৈতে দেশ পালন
কৰি আছে।

ইতালি দেশৰ আৰু কমি ধৰ্ম্মৰ অধিকাৰ জি
পাপা গ্ৰেগৰি মিক্স হোআ লম্বাদ আগষ্ট মাহৰ
অকনোদইত চাপা হৈছিল, ঠেঙৰ বদলি নকৈ
অধিকাৰ এজন ১৬ জুনত পাতিলে। ঠেঙৰ বি-
সইৰ নাম, পাপা পিঅচ্ নৰম, নতুন নাম ললে।
আৰু এক পত্ৰত লিখিছে বোলে, ৰাজ্যৰ অস্থিত
আচৰন কৰা আৰু অস্থিত প্ৰবৰ্ত্তাবিলাকক জি
১৮৩৬ সনক পৰা বন্দি কৰি থৈছিল, ঠেঙে
এতিয়া সকলো খেমা কৰি মুকলি কৰি দিলে।

আমেৰিকা মিল দেশৰ আৰু মেক্‌চিকো বনৰ
কথা এক সমাচাৰ দৰ্শনত লিখিছে; সেই মাহৰ
৮ তাৰিখত আমেৰিকা মিল দেশৰ দুই হেজাৰ
তিনি স মান সেনাই, মেক্‌চিকো সাত হেজাৰ মান
সেনা লগ পাই, দুয়ো জুখ কৰি, মেক্‌চিকো সেনা-
বোৰক জিকিলে। তাৰ পাচ দিনত আৰুও জুখ
কৰাত জিকি, নৈ পাৰকৈ খেদিলে, আৰু আঠোটা
বৰ টোপ, ধাৰ, গুলি আদি কৰি তিনি এখন নিচান

কাৰ্হি ললে; আৰু ১০০ এস মান মেক্‌চিকো
মানুহ এক প্ৰধান সেনাপতি সৈতে খৰি বখা-
লে। সেই দু বেলাৰ বনত আমেৰিকাৰ সেনা ৪৩
মৰিল, আৰু মেক্‌চিকোৰ সেনা ৩০০ তিনি স
মান আৰু এক প্ৰধান সেনাপতিও মৰিল। তাৰ
পাচত অমকও দুই তিনি বাৰ জুখ কৰাত আ-
মেৰিকা সেনাবিলাকে জিকি, খেদি, মেক্‌চিকো
নগৰ আৰু গাঁও এখন চেৰেকো ললে।

আমেৰিকাৰ নুৱৰ্ক নগৰৰ পৰা ৩০ জুনত
পত্ৰ লিখিছে, আমেৰিকাৰ সেনাবিলাকে মেক্‌-
চিকো দেশত গৈ আছে, আৰু সিহঁতে সৈতে আ-
কও বন কৰিবলৈ ১৬০০০ মান মেক্‌চিকোৰ
মানুহ গোট খাইছে।

গিয়ান সভা আৰু স্কুলৰ বিবৰন।

Lyceums and Schools.

ইউৰপ আৰু আমেৰিকা দেশবোৰত নগৰে
নগৰে অনেক গিয়ানৰ কথা বাদ বিচাৰ কৰিবৰ
নিমিত্তে কেতবোৰ মানুহে সভা পাতি, মাহে মা-
হে দুই চাৰি বাৰ সিবিলাকে গোট খাই, জাৰ
জাৰ মনে জি কথা থাকে, সেয়ে নিবেদন কৰি
এই ৰূপে বাদ বিচাৰ কৰে। এজনে জুইতকৈ
পানিৰ গুন অধিক বুলি বাদ দিএ, আৰু এজনে
পানিতকৈ জুইৰ গুন অধিক বুলি অনুবাদ কৰে।
ভাতে দুয়ো কালে অনেক প্ৰমান উলিয়াই, সেই
কথা খিৰ হৈ নি চিগে মানলৈকে বাদ অনুবাদ
কৰি থাকে। পাচে আৰু এজনে নিবেদন কৰি
কোনো কথা উলিয়াই দিএ, ভাতে আগৰ দৰে
বাদ বিচাৰ কৰে। কলিকতা নগৰত জি জি হিন্দু
আৰু মচল্‌মান ডেকা মানুহবোৰে অনেক বছৰৰ
পৰা জুলত লিখিছিল, সিবিলাকে সেই দৰে ৪।৫
সভা পাতি আছে, আৰু এতিয়া সুনিচো বোলে,
হিন্দু কলেজত, অৰ্দ্ধাত কল্যানিৰ এক প্ৰধান স্কু-
লত, বিদ্যা লিখি পৰিপূৰ্ণ হোআ অনেক লোকে
তিনি এখন নতুন গিয়ানৰ সভা পাতিলে, সেই
সভাৰ লোকে কেতিয়াবা কেতিয়াবা গোট খাই
ইংৰাজি আৰু বঙ্গালি ভাষাৰে বিখ বিখ গিয়া-
নৰ কথা বাদ বিচাৰ কৰে। নিৰলগৰৰ জিলাতো
সেই ৰূপে সৰুকৈ গিয়ানৰ সভা এখন পতা হৈ-

চে। আৰু যদি অসম দেশৰ চায়ে চায়ে এনে
নভা পাতে অতি ভাল হব।

কলিকতাৰ হৰকৰা সমাচাৰ দৰ্পনত লিখিছে,
ক্ৰিষ্ণনগৰ জিলাত কল্যানিএ এক কলেজ পা-
তিলে, তথাপি ভাঙে থকা পাদুৰি সাহাৰৰ কুলত
সিকা লৰাবোৰে অভিসই বাহিৰে, এই কাৰনে
সেই জিলাত থকা মানুহবিলাকে আপোনাৰ
সন্তানবিলাকক গিয়ান বিদ্যা সিকাৰলৈ আগত-
কৈও বৰ ইচা হৈছে। এতিয়া অসম দেশৰ মানুহ-
বিলাকৰো আগতকৈ আপোন আপোন লৰাবো-
ৰক সিকাৰলৈ মন আছে, তেওঁ ইয়াতকৈও মা-
নুহবিলাকৰ বৰ ইচা হবলৈ আমি বাঞ্ছা কৰোঁ;
নগৰত থকা ভদু লোকৰ সন্তানবিলাকক সদাই
লিখা পহাঁ সিকোআ দত্তৰ আছে, আৰু গাঁৱত
থকা এতৰপ ভাল মানুহেও সিহঁতৰ লৰাবোৰক
সিকিব দিএ, কিন্তু কোনো কোনো গাঁৱৰ ভাল
মানুহবোৰে সিকিব নি দিএ, আৰু সামান্য মা-
নুহবিলাকেও নি দিএ, কাৰন, বোলে, হাল বো-
আ, কোৰ খৰা আৰু ভুঁই বোআ দিন হল, সেই
নিমিত্তে লৰাক এবিৰ নোআবোঁ, কিন্তু জেতিয়া
ভুঁই কই এটাই তেতিয়া পহিবলৈ দিম, এই বুলি
তিনি মাহ থাকি পাচে আৰুও কই বোলে, এতি-
য়া খান পকিল, খান দাৰ আৰু কৰ্হিয়াৰ লাগে,
এতিয়াও নোআবোঁ কিন্তু খান দাই এটাই পাচে
সিকিব দিম। আৰু কিছু দিন থাকি কই বোলে,
আফু ভলিও ঈতাৰ লাগে, আৰু আফু হলে বা-
খিব লাগে, আৰু মুগা পোহাকে আদি কৰি
এই ৰূপে কাৰন উলিয়াই উলিয়াই কৈ থাকোঁতে
বচৰ পুৰ হৈ জাই, তেন্তে লৰাই কেনেকৈ সিকিব?
এই দৰে বাপেক মাকে লৰাক ঘৰত ৰাখি আন
বন কৰাই থাকিলে তেতিয়াও সিকিব নোআবে;
কিন্তু সেইবোৰ সহজ এবি আপোনাৰ লৰাবো-
ৰক সিকিবলৈ দিলে কিমান লাভ হব তাক মন ন
কৰে। যদি কোনো লৰাই সিকে তেতিয়া তাক
গিয়ান আৰু বুধি আন মানুহতকৈ বাহে, আৰু
মানুহবোৰে মৰ্জাত কৰে, আৰু ৰূপ লোৱা, আদি
কৰি সেই বিদ্যাতে অনেক লাভ আছে; লিখা
পহাঁ বিদ্যাৰ মান লাভ কৰা নাই, আৰু নক কা-
লতে এবলি বিদ্যা নিকি লব পাৰিলে, চোৰেও

নিব নোআবে, ন ঘৰে ঘানে লৰাই লগতেই থা-
কে। এনে নো হোৱোআ আৰু ঠাই নো হোৱোআ
বিদ্যা জেন বন্ধ, জি লোকে নি সিকে, নক কাল-
ৰে পৰা বাপেক মাকে লগত থাকি বহু খেমালি
কৰি কাল নিয়াই, পাচে ডাঙৰ হলে নি আৰু সি-
কিব নোআবে, তেতিয়া বয়সিয়া হলে কেতবোৰ
মানুহে মনত খেদ কৰে, আমি লৰা কালতে লিখা
পহাঁ সিকিবলৈ ন হল, সিকা হলে বৰ ভাল হল-
হেঁতেন, কিন্তু তেতিয়া খেদ কৰা বুখা। আৰু
জি লোক বিদ্যা হিন সি বৰ গিয়ানি ন হই আৰু
বৰ মৰ্জাতো নে পাই।

কিন্তু বঙ্গাল দেশৰ পৰা জন চেৱেক বঙ্গালি,
লৰাই জাহাজত উঠি মহা সমুদ্ৰে দি বিদ্যা সিকি-
বৰ নিমিত্তে মাটি আৰু গচ নে দেখাকৈ ইংলণ্ড-
লৈকে ৪।৫ মাহৰ বাট গল, আৰু সেই জোআ
লৰাইতে এতিয়ালৈকে ভাঙে নিকি আছে, আৰু
বিলাতৰ পৰা সমাচাৰ দৰ্পনত লিখা আহিছে,
বোলে সাহাৰ লোকে সেই লৰাইতৰ মহলা লো-
আত, একে লগে পহাঁ কোনো কোনো ইংৰাজি
লৰাইততকৈও ভাল, আৰু সেই লৰাইতে সোৱৰ
ভক্সা অৰ্থাত্ ডিক্ৰিত পিত্তিবলৈ অলঙ্কাৰ, বঁটা
পাইছে; তেন্তে দেখা সেই জনস্যা বিলাতৰ পৰা
ইয়ালৈকে এতিয়াই ব্যাপ্ত হল, আৰু তেতিয়া
পুৰকৈ নিকি কুলৰ পৰা ওলাই আহিব তেতিয়া
কিমান গুন প্ৰকাশ হব তাক কই নোআবি।
আৰু সুনিচোঁ কলিকতাৰ পৰা আৰুও জন চেৱেক
লৰাই ইংলণ্ডলৈ জাবলৈ ইচা কৰিছে। সেই নি-
মিত্তে আমাৰ অসম দেশৰ মানুহবিলাকেও লৰা-
বিলাকৰ একেবি মান বনক বৰ লাভ জেন ইচা ন
কৰি, বিদ্যা নিকিবলৈ দিয়া, তেহে আমাৰ দেশত
গিয়ানি আৰু নকলো প্ৰকাৰে সুধি হব। §

অকনোদই পহাঁ নক লৰাবিলাকৰ প্ৰতি প্ৰথম
পুৰনৈ পত্ৰ।

First Letter to the Little Readers of the Orunodol.

হে প্ৰিয় লৰা নকল, এই দেশৰ বৰ্তমান অধি-
কাৰ সমুদ্ৰৰ মাজত থকা ইংলণ্ড ৰাশ্যেৰ এক
নক উপদ্বীপৰ পৰা এই দেশলৈ আহিল, সেই
উপদ্বীপ অসম দেশতকৈ নক, আৰু আমাৰ পৰা

উত্তৰ পশ্চিম কোনে পুথিবিৰ নিকালে আঠ হে-
জাব জ্বোল অন্তৰ।

ইংৰাজ লোক জনেকৈ এই কালত আছে,
পূৰ্ব কালত তেনেকৈ নাছিল। অঠৰ স বছৰৰ আ-
গৈএ সিহঁতৰ পসু চালৰ কাপৰ, আৰু সকলো
সবিলত ভয়ানক আক্ৰিতি আঁকিছিলে, আৰু হা-
বিত্ত থকা অগিয়ান সন্যাসিৰ দৰে সিহঁতৰ মত আ-
ছিল, আৰু মিচা দেৱতা পূজা কৰি অতি নিৰ্দয়া
হৈ, অনেক জিয়াই থকা লোকবিলাকক পুৰি
ভষ্ম কৰিলে।

কিন্তু ইংৰাজ লোক এই কালত কিমান বে-
লেগ! সিহঁতেই পুথান, খনবান, বলবান, আৰু
দয়া বান হৈছে। সিবিলাকৰ দেশ মহা নগৰেৰে
পূৰ, আৰু সেই নগৰবিলাক ভনু আৰু গিয়ানি
লোকেৰে সম্পূৰ্ণ হৈ আছে। জি কৰম হেজাৰ
মানুহে, বা হেজাৰ ঘোঁৰাই, বা আৰু বলধিৰেও
কৰিব নোআবে, সিহঁতে এটা কলেৰে নিপুন ৰূপে
কৰে। সিবিলাকৰ জাহাজ ৰাজ পুৰিৰ সমান,
আৰু পুথিবিৰ সকলো ঠাইতে ভুন্ন কৰিব পা-
ৰে। সিবিলাকে হিন্দুস্থানলৈ আহিল, আৰু
দখিনে লক্ষ্যৰ পৰা উত্তৰে কান্দিবলৈকে সক-
লো লোকে সিবিলাকক মিত্ৰ আৰু বখ্যক জেন
দেখে।

সিবিলাকৰ ইমান বেলেগ হোআৰ কাৰন কি,
ভোমোলাকে কেনে বোধ কৰিচা? অগিয়ানি
লোক কেনেকৈ গিয়ানবান হল, নিৰ্দয়া লোক দয়া-
লু, দৰিদ্ৰ লোক খনবান, নিৰ্বলি লোক বলি, দুখি
লোক সুখি কি পুকাৰে হল? ইয়াৰ কাৰন সূনা:

ইংৰাজ লোকে সত্য গিয়ান বিচাৰি পালে,
আৰু ধৰম সাত্ৰত জনেকৈ ইহুৱৰ আগ্য প্ৰকাশ
হৈছে তেনেকৈ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে! জি জি
উত্তম আৰু মহান, আৰু গিয়ান বিসিক্ট, আৰু
পৰিত্ৰ তাকেহে ইহুৱে ইচা কৰে! জি সকলো
ত্ৰেণ্ডৰ ইচাৰ বিৰোধে কৰম কৰে, সেই বিলাকে
ইহুকালে পৰকালে দুখ পাই; কিন্তু জি সকলো
ত্ৰেণ্ডৰ ইচাৰ দৰে কৰম কৰে, সেই লোকে ইহ-
কালে পৰকালে সুখি হই।

আৰু হে মোৰ চোট বহু লোক সকল, এতি-
য়ালোৰো ভোমোলাকে কি নিমিত্তে ইংৰাজ লো-

কৰ ভুল্য হোআ নাই? সিহঁতৰ সবিল অগমিয়া
লোকৰ সবিলতকৈ বলি নে, নাইবা জয় কালত
সিহঁতৰ মন ভোমোলাকৰ মনতকৈ উত্তম হই
নে? এনে ন হই, কিন্তু সিহঁতৰ অনেক গিয়ান
বিদ্যা আছে, এই নিমিত্তে সিহঁতৰ সুখ কুসলাদি
বাৰ্হি আছে।

এই উত্তম আৰু আচৰিত গিয়ান কত পাম,
আৰু ইংৰাজৰ দৰে গিয়ানবান আৰু উত্তম হবলৈ
আমি সেই গিয়ান কত পাম? এনে সুখিচা যদি,
ভেস্তে কঁও: এই সকলো গিয়ান ইংৰাজি পুথিত
পোআ জাই, সেই ভাষা শিখা কৰিলে, গিয়ান
উঁহালৰ দুআৰ মুকলি কৰিব পাৰিবা। কিন্তু
সকলোএ ইংৰাজিৰ ভাষা নিকিব নোআবে;
কোনো কোনোৰ আইৰি নাই, কোনো দৰিদ্ৰ
আৰু কেতবোৰ অৰোধ, তথাপি অগিয়ানি হৈ
থাকিবলৈ এনে বিলাকৰ আৱশ্যক নাই; অগিয়া-
নে থকাতকৈ অলপ গিয়ানি হোআ ভাল। এই
হেতুক জিবিলাকে ইংৰাজি কিতাপৰ গিয়ান
পাইছে, সিবিলাকে এই গিয়ান অসম দেশৰ ভা-
ষাতে ভৰ্জমা কৰি প্ৰকাশ কৰোক, তাতে প্ৰাই
সকলৰো কিছু গিয়ান লাভ হব, এই দেশৰ ভাষা
অতি উত্তম হৈ জাব, আৰু ক্ৰমে ক্ৰমে গিয়ান
বাৰ্হিবলৈ ধৰিব। 'ভোমোলাকৰ অনেক উত্তম
কিতাপ হব, আৰু তাৰ ভিতৰত ধৰ্মৰ বিসয়ে,
আৰু সকলৰো বিদ্যাৰ বিসয়ে গিয়ান পাব।
ভোমোলাকে যদি ভনু আৰু সন্তান হব খুজিচা,
ভেস্তে ইংৰাজি ভাষা নিকিবা। যদি শিল্প বি-
দ্যা, আৰু বানিজ্য, আৰু উত্তম বেৱস্থা, আৰু ৰাজ
নিতি, আৰু ধৰম আদি কৰি সকলো বিসয়ে জা-
নিবলৈ ইচা কৰা, ভেস্তে ইংৰাজি ভাষা নিকি-
বা। যদি এই দেশৰ সকলো লোকৰ আদৰ আৰু
প্ৰসংসা পাব খোজা এই ভাষা নিকিবা, আৰু
তাতে ভোমোলাকৰ জি গিয়ান জন্মিব তাক এই
দেশৰ ভাষাত লিখি প্ৰকাশ কৰিবা। এই ৰূপে
দৰিদ্ৰ আৰু অগিয়ান লোকৰ অনেক উপকাৰ
হব। ইংৰাজি ভাষা সকলো গিয়ানৰ সাগৰ;
এই দেশৰ ভাষা নদি স্বৰূপ হই গিয়ানৰ জল
প্ৰত্যেক গ্ৰামে আৰু জিলালৈ নিএ।

অসম দেশৰ লৰাবিলাক মোৰ অতি প্ৰিয়, এই

নিমিত্তে প্ৰধান লোকৰ লৰাবোৰৰ নিচিনাকৈ জেন গিয়ানি, আৰু সুখি হোআ, ভোমোলাকলৈ এই পত্ৰ লিখিলোঁ। ভোমোলাকৰ মাজত অনেক কুল আছে, তালৈ গৈ সকলো বিধৰ গিয়ান নি-
ক্ৰিয়া। অনেক উত্তম কিতাপো আছে, তাক কিনি লোআ, আৰু গিয়ান পালে জদি তাক চাৰিও
কালে লোকৰ মাজত প্ৰকাশ কৰিবলৈ কাৰ্য্য কৰা, তেন্তে এই অসম দেশৰ লোক ক্ৰমে ক্ৰমে
উত্তম, গিয়ানি, আৰু বলবান হ'ব পাৰে। ইহঁবে
ভোমোলাকক আসিবাদ কৰোক। ম.

উত্তমাঙ্গা অন্তৰিণ যুৰি, ইউৰপৰ পৰা ভাৰতবৰ্ষলৈ প্ৰথমে আহিবৰ কথা।

First Discovery of the Passage around the Cape of Good Hope.

কলম্বুচে জি ৰূপ নবিন প্ৰিথিৰি প্ৰথমে দেখি-
লে, সেই কথা মাৰ্চ অকনোদইত লিখা আছে;
এতিয়া উত্তমাঙ্গা অন্তৰিণ যুৰি ভাৰতবৰ্ষলৈ প্ৰথ-
মে অহাৰ কথা লিখা জাৰ। কলম্বুচৰ অহা মুখ্যা-
তিৰ পাঁচ বছৰৰ পাচত, অৰ্থাত্ চৈধ্য স লাভানৈ
সঁকে, এই ভাৱৰ কৰ্ম হ'ল। এই কৰ্মৰ প্ৰয়োজন
সম্পূৰ্ণ ৰূপে জানিবৰ নিমিত্তে, পূৰ্বকালিৰ কথা
কিছু জানিব লাগে; এই হেতুক সেকন্দৰ সাহ
বাহাদুৰৰ কালৰ পৰা কথন কৰিম। সেই সেক-
ন্দৰ সাহ দুই হেজাৰ এক স নিৰাইন বছৰ হ'লত
জন্মিল। তেঁও ইউৰপৰ ডিভৰত থকা গ্ৰিক দে-
সৰ কেৱল এটা প্ৰদেশৰ বজা আছিল; তেঁও
সকলো দিগ্বিজই কৰি আছিল মাত্ৰ তেঁওৰ কি-
ৰ্তিৰ কাৰন এনে ন হ'ই, কিন্তু তেঁওৰ কৰ্মত নি-
পুৰ ৰূপে প্ৰকাশ হ'ই। জি জি মহা ৰাজ্য তেঁও
খিৰ কৰিলে, তাৰ প্ৰতিপালনৰ অৰ্থে তেঁৱে জো-
গ্য। সেই সময়ত প্ৰিথিৰিৰ মাজতে পাবল দে-
সৰ বজা প্ৰধান আছিল; তথাপি সেকন্দৰ সাহ
অতি অলপ সেনাবেই পাবল দেশৰ ৰাজ্যত প্ৰ-
বেশ কৰিলে, আৰু ভাৰত বৰ্ষলৈ আহি, আটক
নামে নগৰৰ ওচৰত, সিদ্ধু নদিকে এখন দলজোৰে
পাৰ হ'ল; জি হেতু সেই ঠাইতে সিদ্ধু নদিৰ
সোঁতৰ বেগ নাইকিয়া, আৰু অধিক ন ন হ'ই।
পাচে পঞ্চাৰ দেশত থকা বিপাচা নামে নদিলৈ-
কে প্ৰবেশ কৰিলে, কিন্তু তেঁওৰ সেনাবিলাকে বি-

ভৰ দুৰ অহাতে ভাগৰে নিৰিঙ হৈ, তেঁওৰে সৈতে
আৰু জাবলৈ অনন্ত হ'ল; আৰু সেই এখন পৰা
তেঁওক ওলটালে। সেকন্দৰ সাহ বানিজ্য বেপা-
ৰৰ দোআবাই প্ৰিথিৰিত থকা লোক সকলৰ
অধিক উপকাৰ হোআ জেন জানি, বানিজ্যৰ বি-
সয়ত অতি মনোজোগ কৰিলে, আৰু যিচৰ দেশ-
তে এক মহা নগৰ নিৰ্মান কৰি আপোনাৰ নাম
অনুসাৰে আলেক্সান্দ্ৰিয়া নাম ধলে; ভাৰত বৰ্ষত

সেই নগৰৰ নাম সেকন্দৰাবাদ। সেই নগৰ একা-
লৰ নকচা ইয়াতে আছে। ইউৰপ আৰু আচি-
য়া আৰু আফ্ৰিকা এই দেশবিলাকৰ মध्ये সেই
খন নগৰ উত্তম ঠাইতে থাপনা হ'ল, আৰু সেই
ভিনি দেশৰ বেহা বানিজ্যৰ জোগ্য সেই নগৰ।
সেকন্দৰ সাহৰ মৰনৰ পাচে পোন্ধৰ স বছৰলৈকে
সেই প্ৰিথিৰিৰ মাজত প্ৰধান বানিজ্য স্থান আছিল;
পূৰ্ব দেশৰ সকলো বানিজ্য তাৰ মध्ये সোমাল,
আৰু তাৰ পৰা ইউৰপৰ সমস্ততে বিয়পিল।

সেকন্দৰ সাহ সিদ্ধু নদিৰ মুখ, অৰ্থাত্ সাগৰত
পৰা ঠাইৰে পৰা পাবলিৰ গল্ফ অৰ্থাত্ মহা
খালে জাবলৈ জাহাজৰ পথ কাৰ্য্য কৰিলে,
আৰু সেই কাৰ্য্য সিধি কৰিলে। তেঁও বিপাচা
নৈতে দুই হেজাৰ নাও জুগুত কৰিলে, আৰু নি-
য়াৰ্চল নামে এটাকে তাৰ অধিকাৰ বিলই দিলে;
তাৰ লগতে এক লাখ কুৰি হেজাৰ সেনা, আৰু
দুই স হাতি চলিলে। তাৰ সেনাৰ এভাগ নাৱতে
ভুলি ললে, আৰু এভাগ সেনা নৈৰ দুয়ো পাৰে
ভৰিৰে খোজ কাৰ্হি চলিলে। তেঁও দুৰ্ভাগ্য কৰ্ম
কৰিবলৈ সাহসি আছিল, এই নিমিত্তে পদ গতি-
ৰে ন গৈ আপুনি নাৱেৰে গতি কৰিলে। ন মা-
হে পাঁচ স ফোচ চলি সিদ্ধু নৈৰ মোহনাৰ ভাৰ

নাও আদি সকলো পালে গৈ, সেই ঠাইতে নাওৰ পৰা বামি, আপুনি সেনা লৈ চলিলে, আৰু জাহাজ লৈ নিয়াকৰ্ণকে পাবলৈ মহা খালে জাবলৈ আগুৱা দিলে। (মহা খাল) পাবলৈ নিয়াকৰ্ণৰ সাত মাহ লাগিল; এই কাৰু সিধি হোআত সেকন্দৰ সাহ এনে সন্তোষ হল, জে তেওঁ মিগি-জই হৈও এই কাৰু কৰাতে আপোনাকে পুসংস-নিয়াকৈ মানিলে; তথাপি নারবিয়াবিলাক এনে অগিয়ানি আছিল, সিহঁতে জেতিয়া লিঙ্কু নৈৰ মুখত জোআৰ ভাটা দেখিলে, তেতিয়া অতি ভই লাগি মনে ভাবিলে, জে দেহতা সকল আমাৰ সকলত ক্ৰোধ কৰি আছে।

ইয়াৰ পাচত কাল ক্ৰমতে গ্ৰিক ৰাজ্য লুপ্ত হল, আৰু প্ৰাই সকলো প্ৰিথিবিৰ ওপৰত ৰোমানবিলাকে বহা হল। হিন্দু লোকৰ দৰে ৰোমানবিলাকে বানিজ্য ভুল কৰি, নিচ জাতিৰ হাতত দিলে; কিন্তু জেতিয়া ৰোমানবিলাকৰ পৰাক্ৰম বাহিৰ, আৰু ৰোম নগৰ প্ৰিথিবিৰ ৰাজধানি হল, তেতিয়া ৰোমানবিলাকৰ সুখ সন্মত্তিৰ অনেক কাৰ্য্যৰ হল, আৰু পূৰ্ব দেশৰ দ্ৰব্যৰ বেহা পুনৰ্বাৰ হৈ, বচৰি বচৰি অসংখ্য বহু মূল্য পাট সুতা কাপৰ, আৰু মচলা, আৰু মুক্তা আদি কৰি দ্ৰব্য আলেক্সান্দ্ৰিয়া নগৰে দি ৰোম নগৰলৈ আহিছিল; আৰু লিঙ্কু নৈৰ মুখ আৰু পাবলিৰ (মহা খালে) নিভৌ নিভৌ অহা জোআ কৰাতে কৰাতে নারবিয়াই জানিলে, জে বতাহ চই মাহ চিককৈ এক দিলে বই, আৰু চই মাহ তাৰ বিৰোধি দিলে বই। ইয়াকে জানি কোল এবি, লাগৰৰ মাজে দি বায়ুৰ বেগে লিঙ্কু গতি কৰিলে, আৰু পূৰ্বৰ বতাহ ধৰিলে পুনৰ্বাৰ জাহাজ মেলি অতি লিঙ্কু কৰি উভটি আহিলে। এই মতে ৰোমান দেশৰ লোকে পূৰ্ব দেশৰ লোকৰে সৈতে বৰ বানিজ্য কৰিলে। এতিয়াও জিপুৰাতে আৰু মাদ্ৰাজৰ সমিণে থকা কোনো কোনো ঠাইতে মাটি খানিলে, ৰোমানৰ আগৰ মুদ্রা পোআ আই; কিন্তু সিহঁতে গজাৰ ভিৰতে থকা হিন্দুস্থান নে জানিলে, সিহঁতে মনে ভাবিলে জে অতি ডাপৰ হেতুকে, ডাতে থকা পহু আৰু মাদুহ জিৰ নোআবে।

আন এটা পথে আছিল, সেই পথে দি ৰোমান দেশৰ লোকে পূৰ্ব দেশত সুখ সন্মত্তিৰ জোগ্য বহু পালে। দুই হেজাৰ আঠ সৰুৰ হল, যিহুদিয় লোকৰ ৰজা চলমন বানিজ্য বহাৰলৈ কাৰ্য্য কৰিলে। যিহুদিয় দেশৰ পৰা এস ক্ৰোসৰ অন্তৰত মক ভূমি অৰ্থাত সূন্য ভূমি আছে, সেই ঠাইতে অনেক ক্ৰোস পৰ্জন্তে একো গচ আৰু জিন ন জন্মে। তাৰ মাজতে চই ক্ৰোস পৰিমান এখন স্থান আছে সেই উত্তম সল্যাদি জন্মে, কিন্তু তাৰ চাৰিও কালে অবন্য মাজ; সেই ঠাইতে চলমন ৰজা পালমিৰা নামেৰে এখন বৰ সুন্দৰ নগৰ বহালে; এই দৰে সেই ঠাইত নগৰ বহোআ হলত সেই মক ভূমি দেশে দি তেতিয়া বেপাৰৰ নিমিত্তে গতি কৰিবলৈ লোকবিলাকৰ সূগম পথ হল; সেই নগৰ মক ভূমিৰ প্ৰদেশৰ এক চৰাই, অৰ্থাত আলহি থকা ঘৰ। পথক লোক সকলে সেই থানত আপোনাৰ অৰ্থজলাদি পাই পুনৰাই গতি কৰিব ধৰিলে। এই প্ৰকাৰে পূৰ্ব দেশৰ দ্ৰব্য কৰাত নৈৰ পৰা ভৰি গতিৰে লোক বিলাকে সেই মক ভূমিৰ নগৰে দি লৈ জাবলৈ ধৰিলে। বেহা বেপাৰৰ দোআবাই সেই নগৰৰ এনে ঐ-যজ বিধি হল, জেতিয়া ৰোমান বিলাকৰ পৰাক্ৰম অতিসই আছিল, তাৰ ৰজাই ৰোমানৰে সহিতে জুখ কৰিলে। সেই নগৰ এতিয়া উচন হৈ আছে; সেই থান কেৱল বনৰ চোৰ, আৰু ডকাইতৰ বালা মাজ; কিন্তু সেই নগৰ এনে ৰূপে নিৰ্মান কৰা গৈছিল জে প্ৰাই সোল সৰুৰ বিনাস হোআতো, এতিয়ালৈকে ঠায়ে ঠায়ে অৱসেস পকি অট্টালিকা, আৰু মাজে মাজে লাগি ন থকা দৃষ্ট দেখি, লোকবিলাকে অদ্ভুত মানে।

ইয়াৰ পাচে অনুমান খ্ৰীষ্টৰ চাৰি স শতকে, ইউৰপৰ অজ্ঞাতি লোকবিলাকে ৰোম দেশলৈ জলপ্লাবনৰ দৰে আহি সিহঁতৰ ৰাজ্য নষ্ট কৰিলে। সেই লোকৰ সজ আচাৰ বেহাৰ নাছিল, সিহঁতৰ সুখ সন্মত্তিৰ বাসনা কিছু নাছিল, এই হেতুকে পূৰ্ব দেশীয় লোকে সৈতে জি বেপাৰ আছিল সি এনেই লোপ হল; তথাপি ইউৰপৰ লিমাভ থকা মহা ৰাজ্যৰ (ৰাজধানি) কনষ্টান্টিনোপল নামেৰে, সিহঁতৰ অধিন তেতিয়াও

ন হ'ল। এই ৰাজ নগৰলৈ পূৰ্ব দিশৰ বেপাৰৰ বহু নিভাৰে আহি থাকিলে, কিন্তু অতি দূৰ আৰু অনেক বাধাৰ নিমিত্তে কমি হ'ল।

দুই তিনি ন বছৰত সেই অজাতি লোকৰ দোআবাই সেই সেই দেশ সুকিয়া সুকিয়া ৰাজ্য হ'ল, আৰু ক্ৰমে ক্ৰমে বলিষ্ট আৰু জাতি হ'বলৈ ধৰিলে; আৰু মুখ লক্ষ্যৰ বাসনাও কৰিব ধৰিলে। এই কালে মচলমানবিলাকে মিচৰ দেশ জই কৰিলে, আৰু আলেক্সান্দ্রিয়া নগৰ বেপাৰৰ প্ৰধান জোগা ঠাই দেখি, সিহঁতে সেই ঠাইৰে পৰা দক্ষিণ হিন্দুস্থানৰ পশ্চিম লোকেৰে লৈতে বৰ বেপাৰ কৰিব ধৰিলে। সিহঁতে পূৰ্ব দেশৰ জন্ত বহু কিনিিলে, তাৰ পৰা জাহাজেৰে আপোন দেশলৈ নি ইউৰপৰ মহাজনিৰ লোকে আহি তাৰে পৰা কিনি আপোন আপোন দেশলৈ লৈ জাই। ইউৰপৰ মধ্যত ইটালি দেশত সেই অজাতি লোকৰ দোআবাই বেপাৰ প্ৰথমে গুচি আছিল, পুনৰাই সেই ঠাইতে বেপাৰৰ প্ৰথমে আৰম্ভন হ'ল; আৰু সেই ঠাইতে বেনিচ নামেৰে এখন নগৰ বেহাৰেই অভিসই ধৰি হ'ল, সেই নগৰৰ বেপাৰবিলাকে আলেক্সান্দ্রিয়া নগৰলৈ গৈ দূৰ্য্য কিনি ইউৰপৰ সকলো দেশতে বিক্ৰই কৰিলে। ইটালি দেশৰ মাজতো আন আন নগৰ বেপাৰ কৰি ধনবহু হ'ল।

ম.

এই কথাৰ জি বাকি আছে, অকনোদৰ মাহৰ অবনোদিত চাপা জাব। (To be Continued.)

গ্ৰেইট ব্ৰিটেনৰ বিবৰণ।

Great Britain.

জিবোৰ সাহাৰ এই দেশৰ সোধ বুজৰ কৰ্তা হৈ আছে, সেই আটাইবোৰ সাহাৰ বিলাত নামেৰে দেশৰ পৰা আহিছে। সেই বিলাত দেশ এখন কোন পোনে আছে, আৰু কিমান নিলগ; আৰু কেনেকুৱা হৈ আছে তাকে অলপিয়া কৰি কৈচোঁ। সাহাৰবোৰে আপোনাৰ দেশখন বিলাত বুলি ন কই, কিন্তু সেই সাহাৰবোৰে সেই খন দেশক ইংলণ্ড বোলে, নাইবা ব্ৰিটেন বুলি কই, সেই খন দেশ বজাল দেশৰ উত্তৰ পশ্চিম পোনে আছে আৰু ডালৈ জাবৰ দুটা বাট আছে, সাগৰৰ

বাট এটা আৰু বায় বাট এটা, সাগৰৰ বাট বৰ নিলগ, প্ৰাই ৮০০০ ক্ৰোম হ'ব, জিবোৰ জাহাজ ইংলণ্ডৰ পৰা কলিকতা নগৰলৈ আহে আৰু ডালৈকে উভতি জাই, সেইবোৰ এই বাটে অহা জোআ কৰে এই বাটৰ নিয়ম এই: কলিকতাৰ পৰা লক্ষৰ ছলি গজা সাগৰ সক্ষম হোআ বাটে দি দু মাহ দখিন পশ্চিম পোনে জাব লাগে। পাচে জাহাজ ঘূৰাই উত্তৰ মুখেৰে গলে আৰু দু মাহে গৈ ইংলণ্ড দেশত উপস্থিত হ'ব পাৰে, এইটো বাটত কৈ বামে জোআ বাটটো বৰ চমু, সেইটো প্ৰাই ২৫০০ ক্ৰোম হ'ব, তাৰে বিবৰণ এই। কলিকতা নগৰত পালুন্ধিৰে জাব লাগিলে, ঠিক পশ্চিম পোনে গলে ১২ বাৰ দিনে গৈ বয়েই নামেৰে নগৰ পোআ জাই, সেই নগৰতে জাহাজ চপাই ২০ কুৰি দিনৰ মাজত গৈ মিচৰ নামেৰে দেশত উঠিব পাৰে, সেই খনত ওলাই গৈ চাৰি দিন পৰ্যন্ত বামেৰে জোআ হই, পাচে আন এখন জাহাজত উঠি ১৫ দিনত ইংলণ্ড দেশত গৈ লোন্নাৰ পৰা জাই।

ইংলণ্ড দেশৰ উত্তৰ কালে কটলণ্ড নামেৰে এখন দেশ আছে, এই দুখন দেশ সাগৰে বেৰি থাকে আৰু তাতে জি দিপ থাকে সিও ৩০০ ক্ৰোম দিঘল আৰু ১০০ ক্ৰোম পখালি। পূৰ্বত এই দুখন দেশ বেলেগ ৰাজ্য আছিল। কিন্তু এতিয়া এক অধিকাৰ অৰ্থাত জীজী মতি মহা বানিএ দুটাৰ ভাল মন্দ বিচাৰ কৰে। ইংলণ্ডৰ পশ্চিম কালে অলপ নিলগত আৰু এখন দিপ আছে, তাৰ নাম আয়ৰলণ্ড; এই খন দিপ অনুমান ১৫০ ক্ৰোম দিঘল ৮০ ক্ৰোম পখালি আৰু সেই খনৰো মহা বানি অধিকাৰ।

ইংলণ্ড দেশৰ মাটিবোৰ উৰ্বৰা অৰ্থাত সকলো সলোৰে সক্ষম হই, আৰু সেই খনত হাবি বন আৰু খেতি ক্ৰিসি ন কৰা মাটি প্ৰায়ে নাই, আৰু সেই দেশত নিমা বো হোআ সুন্দৰ গাঁও আৰু নগৰ আৰু ইটাৰে সজোআ ঘৰ আছে, ইংলণ্ড দেশৰ সবহ মানুহ বেপাৰ কৰিএ বহু ধনি হৈছে, কটলণ্ড দেশত জাহাজো বৰ আৰু সেই খনত সবহ পৰ্বত আৰু চাহ ন কৰা মাটি, আৰু পথাৰ আছে, এই কাৰনে মানুহৰ লক্ষ্য

অলপ আৰু সেইবোৰৰ ধনো সবহ নাই, আৰু সেই খনৰ বহু মানুহে ভেৰা আৰু চাগলি চৰাই ফুৰি পৰ্বভূত আৰু পৰ্বাৰতহে থাকে, আৰু সবহ মাচ বিকি খোআ নদিয়াল মানুহ আছে। আয়বলগু দেসত সবহ ওখ আৰু ফল ধৰা ব্ৰিখাৰে চাকি থকা মাটি আৰু সকলো খেতি ক্ৰিসি হোআ মাটি বৰ ভাল দেস খন, আৰু তাতে নানা বিধি-য়া সহবোৰ হই, তেও সেই দেসৰ মানুহবোৰৰ মাজত সবহ দুখিয়া মানুহ।

ওপৰত কোআ সেই তিনি খন দেসত তিনি খন বৰ নগৰ আছে, অৰ্থাত আয়বলগু দেসত ডবলিন,—ফুটলগু দেসত এদিনবৰ্গ,—ইংলণ্ড দেসত সকলোতকৈ উত্তম লণ্ডন নগৰ। (সেই নগ-

বৰ এডোখৰৰ নকচা ইয়াত দিয়া হৈছে)। লণ্ডন নগৰ জগতৰ মাজত প্ৰধান ৰূপে গনিব লগা জা-নিৰা সেই লণ্ডন নগৰ কলিকতাতকৈ চাই গুন বৰ, আৰু সেই খনত খেৰৰ ঘৰ নাই, আটাইবোৰ বজাৰ ঘৰ দেৱতাৰ ঘৰ সিল, ইটাৰে সজাইচে, আৰু সেই এক এক ঘৰতে দুটা ভিনটা ভলা আছে। লণ্ডন নগৰ লাগবৰ পৰা ৩০ ক্ৰোচ নিলগ, থেমস নদিৰ ভিৰত আছে, এই নদিৰ ওপৰতে চাৰিটা আলি সজাইচে, আৰু তাৰ ভলে এক ভাল সুব-জৰ বাট সজাই থৈছে। তাৰ দোআৰাই বহু ঘো-বা, মানুহ দিনে বাতিএ অহা কোআ কৰে, বচৰে বচৰে হাজাৰ হাজাৰ বৰ জাহাজ আহি লণ্ডন নগৰত বেপাৰ কৰে।

মৰনৰ ভই হেলা কৰা এজনৰ কথা।

One who Disregarded the Fear of Death.

হান্দবি দেসৰ এজন খবৰি অধিকাৰে এদিনা অতি চিন্তা আৰু ভাবনা মন হলত, তেঁওৰ ভায়ে-কে তেঁওক দেখি মুখিলে আপুনি কি কাৰনে

ইমানকৈ ভাবিচা? তাতে বজাই কলে হে ভাই, পৰম ইশ্বৰৰ আগত পাপ কৰাত বৰ দোশি হৈ-চোঁ। এই কাৰনে মৰিবলৈ আৰু মহা সোখৰ দি-নত তেঁওৰ আগত থিয় হবলৈকো মোৰ মনত বৰ ভই উপজিচে। তাতে ভায়েকে তেঁওক ইহি কলে, এনে দৰে চিন্তা কৰা আপোনাৰ উচিত ন হই, কিয়নো ইয়াতে আপোনাৰ সুখৰ আৰু আনন্দৰ হানি হই, তাতে অধিকাৰে একো উত্তৰ নি দিয়াতৈ তেঁওক বিদাই কৰিলে।

সেই দেসৰ এনে বিত্তি আছিলে জে চাওডাঙে জাৰ দুআৰ মুখলৈ গৈ আপোনাৰ ভেঁৰি বাই সেই মানুহটে তাৰ ঘৰৰ পৰা ওলাই আহে আৰু চাওডাঙে তাক লৈ গৈ তাৰ পান মাৰে। এডেকে সেই দিনা মাজ নিসা মানতে বজাই আপুনি চা-ওডাঙক মাতি নি ভায়েকৰ দুআৰ মুখত ভেঁৰি বাবলৈ পচিয়ালে। জুৰ বাজে ভেঁৰিৰ সবদ সুনি আৰু চাওডাঙক দেখি বৰ ভই পালে। এই কাৰনে লবি আহি বজাৰ চৰনত পৰি এই দৰে কাবো কৰি কলে; হে দেও আপোনাৰ বিৰো-ধে মই নো কি অপৰাধ কৰিলোঁ? তাতে বজাই উত্তৰ দি কলে, হে ভাই মোৰ বিৰোধে ভো-মাৰ একো দাই নাই; কিন্তু মোৰ চাওডাঙক দেখি যদি তুমি ইমান ভই খাইচা; তেন্তে ইশ্বৰৰ বিৰোধে অনেক বৰ বৰ অপৰাধ কৰাত তেঁওৰ সোখত কেনেকৈ থিয় হম, এই বিসুই চিন্তা কৰা উচিত ন হই নে? অৱশ্যে কৰিব পাই। হে প্ৰিয় পৰ্হা মানুহ সকল ভই লগা বিচাৰৰ দিনত ইশ্বৰৰ ওচৰত আমি কৰা কৰ্মবিলাকৰ পৰিখা দিব লাগিব, এই কাৰনে সেই কালৰ বিলি পুনঃ পুনঃ মনত কৰা সকলো বুদ্ধিয়ক আৰু গিয়ানি-বিলাকৰ উচিত কৰ্ম জানিবা।

ব.

এই অবনোদই পত্ৰ মোং নিবলাগৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিলান চাপা খানাতে মাৰে মাৰে চাপ কৰা হৈছে। আদিত দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ সুৰত দিলে ২৥ চ মহা।

THE OBITUARY,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

প্ৰথম চোখা ! মো° সিবসাগৰ, অক্টোবৰ ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অঃ সঁক । নম্বৰ ১০ ।

VOL. I. SIBSAGOR, ASAM, OCTOBER, 1846. NO. 10.

অমেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

জোৰহাট নগৰত মহা বজা পুৰন্দৰ সিংহৰ ৩ দিন দিন পৰ্জন্তে মধু মেহৰ পিৰা উপস্থিত হৈ বৰ্তমান মাহৰ ১ প্ৰথম তাৰিখে ব্ৰিহস্পতি বাৰৰ দিনা বেলে দুই বজাৰ সময়ত মৃত্যু হ'ল ।

ভেড়িয়া দুৰ্গা পূজা চাবলৈ ফুকন, বৰুৱা আদি বৰ বৰুৱা ডাক্তৰিয়া সকল গোট খাই, সেই মিত্ৰ মতা বজাক নগৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি, দহন আদি কৰাৰ নিমিত্তে, জীৱত কামেশ্বৰ সিংহক, মৃত্যু বজাৰ স থকা ঠাইতে বৰ চৰাত কাপৰ পাৰি বহু আই, বৰ বৰুৱা আৰু ডাক্তৰিয়া সকলে চাৰি বজাৰ সময়ত পূৰ্বে পিত্ৰি বজাই জুব্বাজ নাম দিয়া, জীৱত কামেশ্বৰ সিংহক এক সেৱা কৰি জুব্বাজ মৰ্জতা দিলে । পাচে জুব্বাজে সোন, ৰূপ, কাঁহ আৰু তাম, এই চাৰি কলহেৰে মিত্ৰ বজাক গা ধুৱাই, ৰাজ অলঙ্কাৰ পিন্ধাই, সৰাইত সাজ কাপৰ দি, কঁজুৰি আৰু গোহাঁই সকলে সেৱা জনাই, চাৰুটি চন্দোআৰ তৰি, চৌদোলত তুলি, দিটৈ নৈৰ ওচৰলৈ নি, আঁৰ কাপৰ তৰি চন্দন কাঠ আদিৰে দহন কৰিলে । স নিঙতে বৰ লোক আৰু সৰু লোক, বহু মানুহ গৈছিল ।

কৌঅৰপুৰত থকা মোহন ঢেকেৰি নামেৰে এটা মানুহে ভাৰ ষৈনিএক ঘিনলাগিৰে নৈতে দম্ব কৰি বেলেগে থকাত, ষৈনিএকে আহি মাতি নিব বোজাৰি, লোটা, বাট চাইটা কাৰ্হি নিয়াত, সেই দিনাই ১১ অক্টোবৰে বাটৰ কোলৰ আঁহত গচৰ ২০ হাত মানৰ ওপৰৰ ভালত এখন, কপা- হিৰ চুৰিয়া বাতি ডিঙিত তোল লগাই ওলমি

মৰিল । ভেড়িয়াই গৰাখিয়া লৰাইতে দেখি গাঁ-ৱৰ মানুহক কলত সেই মানুহে থানাত জনাই দাবোগাক নি গচৰ পৰা ভাৰ ল নমালে ।

জোৰহাটৰ মনসাদ গৰিৱাৰ ঘৰৰ গেৱেলি নামে বনুআ এজন পুখুৰিৰ কোলত আৱৰিয়া ৰোগ উপস্থিত হৈ পানিত পৰি মৰিলতহে মানুহে দেখি তাইৰ স তুলিলে ।

গোলাঘাটৰ ওচৰৰ জামুগুৰিত থকা কুসৰামৰ ভক্তিজাক, সৰুৰাম নামেৰে এটা লৰাই বাপেক মাকে নে দেখাকৈ পুখুৰি কোলত ওলমি থাকোঁতে, পানিত পৰি মৰিলত, বাপেক মাকে দেখি সটে আনি থানাত কলে ।

মোকাম জইপুৰৰ আসাম লাইট ইন্স্পেক্‌জি পল্টনৰ গতিয়া নামে চিপাহিএ ২২ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে বাতি ১১ বজাৰ সময়ত পৰ্ভতিয়া চিপাহিৰ তিৰোতা এজনৰ পৰা দম্ব হৈ খেই নামেৰে কচাৰি কুলি এটাৰ মূৰত কাঁঠৰ টোজোনেৰে মাৰ মৰাত মূৰ ফাটি হাৰ ভাগি পাচ দিনা ১১ বজাত পল্টনৰ বেজ সালত মৰিল; সেই কথাৰ ততে সোধ পোচ কৰিচে ।

কাকডুৱাৰ কোলত থকা ঘিনাৰাম মহৰিৰ জিএক, ডালিমি নামে সৰু চোআলিটি ভাৰ পানি খোআ পুখুৰিত পৰি মৰিল ।

পৰ্ভতিয়া মৌজাৰ বতি হিন্দু চুটিয়াৰ পুত্ৰ ২ বছৰিয়া নোমল বালক ১১ অক্টোবৰে আন্দাজ বেলে দহ বজা সময়ত ভাৰ পানি খোআ পুখুৰিত পৰি মৃত্যু হ'ল ।

পঞ্জাবৰ বন হ'লত জীৱত গৰবৰ জেনবল বাহাদুৰৰ আগায়ে পঞ্জাব দেশক তিনি ভাগ

কৰাত উত্তৰ ভাগৰ কাম্বিৰ নগৰত গোলাৰ সিং-
হক বজা পাতিলে, সেই নিমিত্তে লাহোৰ দৰ-
বাৰে সেই দেশ গোলাৰ সিংহক সোধাই দিব-
লৈ কাম্বিৰ অধিকাৰ সেখ ইমানউদ্দিনক আগ্যা
কৰিলে। কিন্তু বজা গোলাৰ সিংহক সোধাই নি-
দিম বুলি সি বিৰোধ হৈ থাকিল। পাচে বজা
গোলাৰ সিংহে সেই দেশ লবলৈ আৰু সেই
সেখ ইমানউদ্দিনক ধৰিবলৈ ৬০০০ চই হে-
জাৰ সেনা পঠাই দিলে; কিন্তু সি তাক নিচই
নু সূনে দেখি আৰু ধৰিব নোআবাত দুয়ো কুধ
লাগি, ১২০০০ বাৰে হেজাৰ সেনাই সৈন্তে গো-
লাৰ সিংহৰ সেনাবিলাকক জিকি ১২০ মাৰিলে,
আৰু ৪০০ আশা মৰা হল। সেই কাৰনে সেখ
ইমানউদ্দিনৰ ঘৰ বাৰি আদি কৰি পঞ্চাবত জি
জি আছিল, সকলো লাহোৰ দৰবাৰে কোৰোক
কৰি নিলে; আৰু তাক বলৈ ধৰি আনিবলৈ
পঞ্চাবত থকা বৰ সাহাৰৰ অনুমতিৰে, ঐজুত
বজা লাল সিংহে অধিক সেনা পঠাইচে; আৰু
বজা লাল সিংহে খজ উঠি তাক জতে পাই জতে
ধৰি কাঁহি দিবলৈ আগ্যাও কৰিচে।

মিচৰ দেশৰ অধিকাৰৰ নাম ঐজি মেহেমত
আলি, তেঁও মৰিলে তেঁওৰ পুত্ৰ ঐজুত ইব্রাহিম
পাচাই সেই দেশৰ অধিকাৰ পদ পাৰ। সেই ইব্রা-
হিম পাচাৰ জন্ম ১৭২৭ সঁকত হৈছিল। ১৮২০
সঁকৰ পৰা জি জি বন আপোন পিত্ৰিৰ ৰাজ্যত
হৈছিল, সেই বনবোৰত সকল সেনাবিলাকৰ ওপ-
বত, তেঁৱে প্ৰধান সেনাপতি হৈছিল; বন বিগ্ৰহ-
বোৰ গলত, ১২ বাৰে বছৰৰ পৰা এতিয়ালৈকে
তেঁও সেই আপোন পিত্ৰিৰ ভলে ৰাজ্যৰ কৰম
বুধিৰে কৰি আছে; বৰ্তমান সঁকৰ জুন মাহত
ইব্রাহিম পাচাই ইংলণ্ড আৰু কুফি দেশবোৰ
চাবলৈ গৈছিল, আৰু ঐজি মতি মহা বানি আৰু
কুফি বজা, সকলো ডাকবিয়াবিলাকে বৰ মৰ্জাত
কৰিলে; আৰু প্ৰধান নগৰবোৰত জি জি বৰ
কৰম আছিল, তাকে সুন্দৰ ৰূপে গাঁৱে গাঁৱে,
নগৰে নগৰে চাই কুৰিলে। ভেতিয়া বৰ ভদ্ৰ
লোকবিলাকে অতি আদৰ কৰি, বৰ ধাৰা ধুআই,
অনেক সন্মান কৰিলে, পাচে তেঁও আগষ্ট মা-
হতে আপোন দেশলৈ উভতি গল। ইউৰপত

Ibrahim Pasha.

জি জি দেখিলে, তেঁও বিশ্বই মানি বৰ সন্তোষ
পালে। আপোন দেশ নতুন বুধিৰে পালি, আ-
পোন ৰাজ্যৰ মানুহবোৰ, ইউৰপিয়া মানুহৰ নি-
চিনা সকলো কৰম কৰিবলৈ উপাই কৰিব এনে
আশা কৰিচে। সেই ইব্রাহিম পাচাৰ সুবৰ নক্চ
উপৰত লিখা আছে।

কলিকতা নগৰৰ পৰা জোআ হাৰিকানাথ
চাকুৰ বাবু ইংলণ্ড দেশত আগষ্ট মাহৰ প্ৰথম
তাৰিখে যিহু হুল। তেঁৱে আগৈ এবাৰ ইংলণ্ড-
লৈ গৈ মাহ চাৰেক থাকি উভতি আহিল। কিন্তু
কলিকতাত থাকি লহিল বহু নো পোআত পুন-
ৰাই ইংলণ্ডলৈ গৈছিল, তাতে মাহ চাৰেকলৈ
ভাল হৈ, ইংলণ্ড, আয়ৰলণ্ড, স্কটলণ্ড, আৰু
কুফি দেশত কুৰিছিল, আৰু ঐজি মতি মহা বা-
নি, সকলো প্ৰধান লোকে, আৰু কুফি দেশৰ
বজা ডাকবিয়াবিলাকেও বৰ মৰ্জাতকৈ সন্মান
কৰিছিল। মৰোতে তেঁওৰ পুত্ৰ নগেন্দ্ৰনাথ
চাকুৰ তেঁওৰ লগত আছিল। তেঁওৰ যিহুৰ বতৰা
সুনি, ইংলণ্ডৰ লোকবিলাক, কলিকতাত থকা
সকলো ইউৰপিয়া আৰু হিন্দুবিলাকেও বৰ
অসন্তোষ পাইচে। তেঁওৰ বয়স ৫১ একাৱন
বচৰ হৈছিল, তেঁও সকল বুদ্ধিবন্তকৈ আভিত
অভি উভম; আৰু বৰ মানি আছিল, দেশ ভাল
হবৰ নিমিত্তে মানুহবিলাকৰ অতি হিত দায়ক

আৰু বৰ উপকাৰি আছিল। নৱেম্বৰ মাহৰ অকনোদইত ছাৰিকানাথ ঠাকুৰ বাবুৰ নকচা দিয়া আৰ।

আল্জেৰিয়া দেশত আৰব মানুহে সৈতে কু-ফি সেনাবিলাকে অনেক দিনৰে পৰা বন কাৰ-চিল, আৰু সেই দেশৰ এভাগ ওহান নামে, কু-ফি সেনাবিলাকে আৰব মানুহক বেৰি ধৰি জুলাই মাহত ৬০০ ল মান মাৰিলে।

টাইটি মাজুলিত বনৰ কথা জি প্ৰথম বহুৰ অকনোদইত লিখিছিল, তাতে এতিয়াও বন কৰি আছে, আৰু তাৰ ওচৰতে সুআহিনি নামে মাজুলি এটাও জানোআৰি মাহত কুফি মানুহে, আদি বাদি মানুহবোৰৰ লগত জুখ কৰাত ১৮ জন মৰা ৪৩ জন আধা মৰা হৈছিল, আৰু কোনো পত্ৰত লিখিছে সেই মাজুলিৰ মানুহে কুফি সেনাবিলাকক জিকি ধৰিলে। টাইটি, আৰু তাৰ ওচৰত থকা মাজুলিবোৰৰ বড়বা ইং লণ্ড নাইবা কুফি দি কলিকতালৈ আহিব লাগে দেখি, আৰু

টাইটিৰ পৰা জাহাজবোৰ লহহকৈ নে জাহাৰে পৰা বড়বা পানলৈ বহুত দিন লাগে।

মেক্‌টিকো দেশত আমেৰিকা মিল দেশে সৈতে বন কৰিবলৈ সকলো গাঁৱৰ পৰা নতুনকৈ নাম লিখি মেক্‌টিকোৰ অধিকাৰে দেশা গোটাইচে, আৰু আমেৰিকা মিল দেশৰ পৰা ১৫০০০ পোন্ধৰ হেজাৰ মান সেনা লিইতৰ বিৰোধে তালৈকে গল। আৰু সাগৰত থকা জি কোনো মা-জুলি মেক্‌টিকো এ পালিচে, আমেৰিকাৰ বনুজা জাহাজবোৰ গৈ সেই মাজুলি এখন চেষ্টা কৰি থাকিছে। আৰু কোনো সমাচাৰ দৰ্পনত লিখিছে বোলে, মেক্‌টিকো দেশৰ ভিতৰত কোনো ২ ভাগে বনত চল পাই, আগৰ অধিকাৰত বিৰোধ হৈ, আপোনাৰ ভাগে ভাগে নতুনকৈ বেলেগে অধিকাৰ পাতি লিইতৰ ইচাৰ দোআৰাই চলিছে।

২৪ আগষ্টৰ ডাক লণ্ডনৰ পৰা নামে আহি ২ অক্টোবৰত কলিকতা পাই, তাৰ পৰা ২৪ ভা-বিখত নিতল গৰ অসম পালেহি।

থেইম্‌টনৰ ভালে দি সুকজা বাট কৰাৰ বিবৰন।

The Thames Tunnel.

ইংলণ্ড দেশৰ প্ৰধান নগৰৰ নাম লণ্ডন। সাগৰৰ পৰা তালৈ ৬০ মাইল মান দূৰৈ, সেই নগৰৰ মাজে থেইম্‌টন নামেৰে নৈ এখন গৈ সাগৰত পৰিছে; সেই নৈয়ে দি লণ্ডন নগৰত বেহা ৰেপাৰ কৰি বৈল অতি লব্ধ জাহাজবোৰ সকলো দেশৰ পৰা আহা জোআ কৰে, আৰু কোনো দিনত সেই জাহাজবোৰ গনোভে পোন্ধৰ হেজাৰ মান লেখা জাহা। ইপাৰ সিপাৰ হৈ আহা জোআ কৰিবলৈ বৰ চিকনকৈ সজা দিল আৰু লোৰ সাঁকো এখনচেৰেক আছে, কিন্তু জন্তে আৰু এখন সাঁকো নকৈ

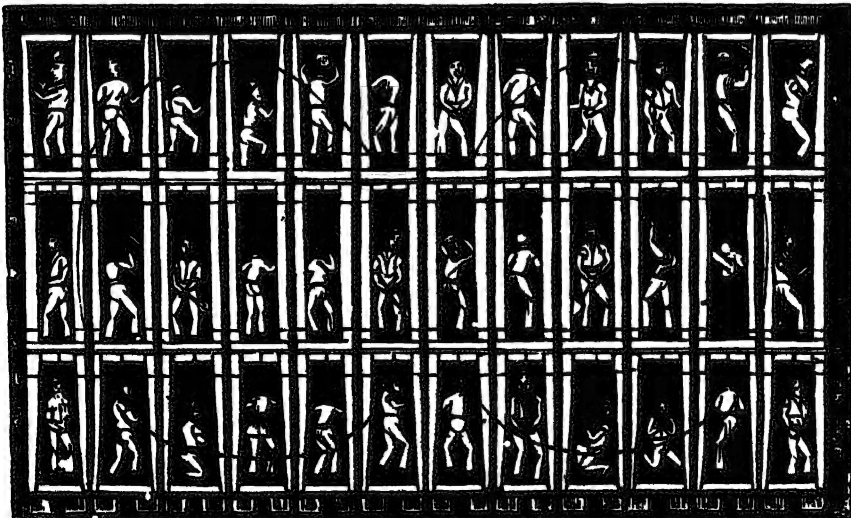

সাজিবলৈ বৰ কাৰ্ড আছিল, তাতে অতি সৰহ জাহাজবোৰ অহা জোআ কৰিব লাগে দেখি, সাকো সাজিব নোআবিলে।

এই হেতুকে সুবুধি মানুহ জনচেৰেকে ভাবি চিন্তি, সেই ঠাইতে নৈৰ তলে দি মাটি খানি সুক-জা বাট সাজিব পাৰিম বুলি মনত থিৰ কৰিলে, আৰু ১৮০২ সঁকত, সেই বাট সাজিবৰ নিমিত্তে এক কল্লানি পতা হৈছিল। তেতিয়া নৈৰ পৰা ২২০ হাত দূৰকৈ, এটা বৰ গাঁত ৫১ হাত দৈৰ্ঘ্য আছিল। সেই গাঁতৰ পৰা তলে তলে সমানকৈ বৰ সুমেৰে আৰু অনেক বুধিৰে ৬৩৫ হাত দূৰলৈ খানিলত, ওপৰৰ পৰা নৈৰ তলি ফুটি পানি সৰকি, বালি আৰু মাটি এই সকলোৰে সেই খনা বাটটো ভৰিল; এই হেতুকে বেলিএ বেলিএ এই ৰূপে হোআত বাট সৰকাৰ নোআ-বিম বুলি, মনত বিচাট লাগি, জিসাত বচৰ অতি দৃখেৰে আছিল, সেই সুক-জা বাটৰ বৰ কৰম এৰি পেলালে।

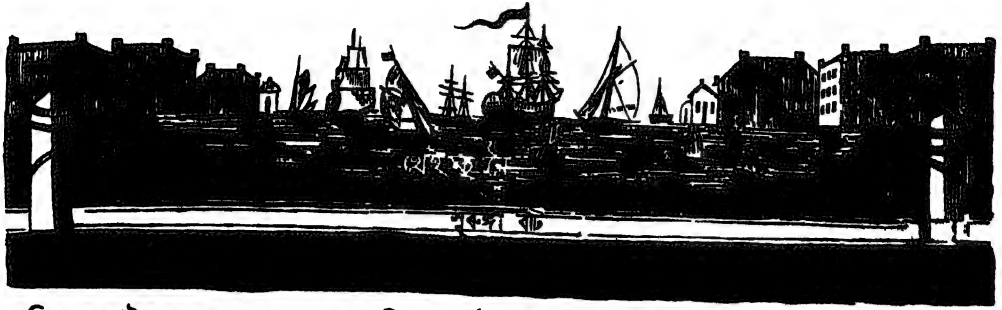
১৮২৩ সঁকত জিজুত চেব আই. এম্. বুলেল সাহাৰে এক জাতৰ এটা পোকে জাহাজৰ কাঠ বিক্ৰি বাট কৰা দেখি, তাৰে পৰা বুধি পাই এক নতুন জন্তু সাজিলে। তাৰ দোআৰাই সেই সুক-জা বাট খানি সৰকাৰ পাৰিম বুলি ভাবি, নতুন এক কল্লানি গোট খাই সৰহ ৰূপ চপাইছিল,

আৰু ১৮২৫ সঁকত, দৈৰ্ঘ্য পৰা ১০০ হাত দূৰ নকৈ সুক-জা বাট খানিবলৈ ধৰিলে। প্ৰথমতে তা-তে এক লোৰ খাৰ থকা বৰ গুল এটা মাটি ন খনাকৈ বাটৰ মুখত পাতি তাৰ ওপৰত ১০০ হাত মেৰ ২৮ হাত ওখ, ২ হাত দাঠ, ২৮৮০০ মোন গধুৰ, ইটাৰে এনে এটা বৰ কোঁপোলা চুজা কুমাৰৰ পাট নাদৰ নিচিনা সেই গুলৰ ওপ-ৰত সাজিলে; আৰু সেই বৰ কোঁপোলা চুজাৰ ওপৰত ৩০ বিলাতি ঘোঁৰাৰ সক্তি নিচিনা ডা-পৰ কল পাতি থৈছিল; তাৰ জন্তুৰ দোআৰাই সেই চুজাৰ মাজৰ পৰা পানি, মাটি, আদি কৰি বাহিৰলৈ উলিয়াই দিয়াত চুজাটো আপুনি ৪২ হাত মানৰ তললৈ বহিল। সেই ৪২ হাতৰ তলৰ পৰা পানি নিগৰি বৈ থাকি ঠাই জেকা ন হবলৈ পোনকৈ এক সৰু গাঁত ১৬ হাত দৈৰ্ঘ্য আ-কও তললৈ খানিলে। সেই বৰ চুজাৰ গুৰিৰ পৰা ২৬ হাত বহল ১৫ হাত ওখকৈ সুক-জা বাট তলে তলে সমানে পোনকৈ খানিবলৈ ধৰি-লে। তাতে খনা মানুহবিলাকে চলেৰে বন কৰি-বলৈ, আৰু ওপৰৰ পৰা মাটি ন খহিবলৈ সেই নতুনকৈ সজা জন্তু (জি লিঙ্গ্ নামৰ) তাকে বাটৰ মুখত পাতিলে, সেই সি.স্টো' এই দৰে থিৰ কৰিলে; ১৫ হাত ওখ, ২ হাত বহল, আৰু দুই দাঁতিত কাঠ নাই, তাতে মানুহ থিয় হৈ বন

মানুহবোৰে আপোন আপোন খোঁটালিত সোমাই বন কৰাৰ নকচা।

কৰিব পৰাকৈ বৰ সৰু ৩৬ একুৰি সোলেটা কোঁপোলা চন্দুক একে দৰে সমানে সাজি, সা-
ৰিত বাবেটা বাবেটাকৈ তিনি সানি (এতিয়া
পৰ্হি অহা পিটিৰ তলৰ নকচাৰ দৰে) সমানকৈ
থলে; সেই খোঁটালিএ পতি এক এক মানুহ সো-
মাই একে লগে খানি থাকে, আৰু সেই ভাপৰ
কলেৰে খন। মাটিবোৰ ওপৰলৈ উলিয়াই নিএ।
জেতিয়া খানিবলৈ হাতে ঢুকি নে পাই, তেতিয়া
সেই সিল্পটো কলেৰে চেলি দিএ। মাটি খনাবিলা-
কৰ পাচে পাচে পকি বন্ধা ৰাজ মিন্দিবোৰে
ইটাৰে বান্ধি নিএ, দহ বাৰে হেজাৰ মান ইটা নি-
ভৌ নিভৌ খৰচ হৈছিল; আৰু আটাই খন ইটাৰে
পকি কৰিলে। তাৰ ওপৰ ভাগক দুটা খেনু ভিৰি-
য়া কৰি বান্ধিলে, (৭৫ পাচতৰ পাতৰ এই কথাৰ
সুৰত জেনেকৈ নকচা লিখা গৈছে) তাৰ একালে
গাৰিবিলাক, অৰ্থাত্‌ বধ, জাবলৈ আৰু একালে
আহিবলৈ বাট, আৰু দুই দাঁতিএ মানুহবিলাক
অহা। জোআ কৰিবলৈ বাট কৰিলে; সেই খেনু
ভিৰিয়া বাটৰ মাজে দি দিহলে দিহলে গোটেই
খন পকি বেৰ কৰিলে। দুই কালে মুখত জি বৰ
খিয় গাঁত কৰিলে, সেই গাঁতে দি সুকল্লা বাটলৈ
নামি মানুহবোৰ অহা। জোআ কৰিবলৈ ঘূৰনিয়া
খটখটি বান্ধি নিচে, আৰু গাৰিবিলাক আহিবলৈ
আৰু জাবলৈ জি দুই বাট, ডাকো বৰ এটা ঘূৰ-
নিয়া কৰি পকাই পকাই নমাই নিচে। সেই সুক-
ল্লা পথ দিহলে ৮০০ হাত, মেৰৰ জোখ ৫৬৬
হাত হৈছিল, আৰু ইয়াক বান্ধিবলৈ হাতে পতি
৫৬০০ মান কপ ভগন হৈছিল, মুঠে খৰচ হো-
আ কপ ৪৪৬০০০০ চোআলিচ লাখ তিনি
কুৰি হেজাৰ হৈছিল।

নৈৰ তলৰ পৰা সুকল্লা বাটলৈ ৪২ হাতৰ

আঁতৰ হলেও, তেওঁ সাজোঁতে নৈ খন ২ দু বেছি
ফুটি মাটি পানি তললৈ সোমাই, সেই বাটটো
ভৰিল। কিন্তু তেতিয়া ২৬০০০ মোন মান মা-
টি মোনত ভৰাই নষ্টৰে লৈ সেই ওপৰৰ পা-
নিৰ পৰা ফুটা চাইত পেলাই বিছা মাৰিলে। নৈ
খন দুভিয় বেছি ফুটিব পাচত, সাত বছৰলৈ বন
কৰা মানুহবিলাকে খৰচ নো পোআ হেতুকে
কাম বন্ধ কৰিলে। তাৰ পাচত নৈক সৰহ কপ
গোটাই আৰুও খানিবলৈ ধৰিলে। আৰু ১৮৪৩
সংকত নিচইকৈ পূৰ হল; সেই কৰম জিমান দুখ
আৰু সুমেৰে কৰিলে, ডাক কৰই নোআৰি।
ইমান দিনলৈ সৰহ মানুহবোৰে এনে বৰ কঠিন
কৰম কৰিলতো, আৰু ওপৰৰ পৰা মাটি পানি
খহি পৰিবৰ অতি ভই খকাভো, সেই বৰ কৰম
পূৰ হোআ দিনলৈকে, বন কৰাবিলাকৰ মাজৰ
মুঠে সাত জন মানুহ মাথোন মৰিল। সেই বৰ
আচৰিত সুকল্লা বাট সাজোঁতে বাটৰ দুই কা-
লে সৰহ চাকি লগাই পহৰ কৰি নিভৌ নিভৌ
চাৰিও কালৰ পৰা সৰহ মানুহ আহি গাই পতি
॥ আঠ অনাকৈ ধন দি সেই বাট চাইহি। আৰু
এতিয়া পিতলৰ খুঁটা দি চায়ে চায়ে চাকি লগাই
থাকে। জি জি মানুহ, খোঁৰা, গাৰি আদি সেই বা-
টে দি জাই, জেনেকৈ ঘাট্টেৰে ধন লই, তেনেকৈ
ভাঙো লই, আৰু নৈৰ ওপৰত থকা সাকোবোৰ-
তো অহা জোআ কৰাত সেই ৰূপে বেচ লই।

পুৰিবিৰ ওপৰত কোনো মেসভো নৈৰ তলে
এনে সুকল্লা বাট কৰা সূনা নাই। এতিয়া তেনে-
ভুনকৈ আচৰিত কৰম কৰা জীৱত চেৰ আই. এম.
বুৱেল সাহাবৰ নাম, আৰু কৰম কৰোআ মানুহ বি-
লাকবো সেই বৰ অসল্যা আগলৈকো বৈ থাকিব।

এই ওপৰ নকচাত জি জি জাহাজ আৰু নাব-

বোৰ দেখা জাই সেয়ে খেইম্ নৈ, আৰু দুয়ো পাৰে লগুন নগৰৰ দৰ দেখা জাই; নৈৰ ভলৰ জি বগা চিন, সেয়ে সুক্কা বাট; সুক্কা বাটৰ ভলে ওপৰে জি কলা আছে, সেয়ে মাটি। §

লোৰ বিৱৰণ।

On Iron

প্ৰিথিবিৰ মাজত লো উত্পন্ন নো হোআ ঠাই প্ৰাই কোনো দেশত নাই, আৰু সকলো ধাতুতকৈ লো কিছু নিহ্ তথাপি অনেক কাৰ্জত লাগে, সেয়ে নহলে প্ৰিথিবিৰ মানুহৰ কোনো কৰম নচলে; এই কাৰনে সকলোএ আদৰ কৰে, আৰু লো সামান্য হেতুকে ইহঁতে তাক সকলোতে উত্তম ৰূপে প্ৰকাশ কৰিচে। আৰু সকলো ধাতুতকৈ সি বৰ টান, এই কাৰনে আন ধাতুবোৰতকৈ তাক গেলাবলৈ আৰু আউটিবলৈ বৰ সুম কৰিব লাগে আৰু পানিতকৈ লো আঠ গুনে গধুৰ।

আৰু লোৰ এনে এটা ৰেয়া গুন আছে, কিয়নো তাত মামৰ পৰি লগতেই নষ্ট কৰে। কিন্তু এনে লো মানুহে ওবে গুৰি কৰি দৰবৰ নিচিনাকৈ খাই, তথাপি পেটত একো দুৰ্গুন ন কৰে, কিন্তু সবিলত বল সক্তি হই। আৰু জতে লো উত্পন্ন হই, তাৰে পৰা যদি পানি ওলাই, সেই পানিকো মানুহে দৰব বুলি খাই।

আৰু সোন, ৰূপ এই দু বিধ ধাতুৰ অলঙ্কাৰ ন কৰা হলে বৰকৈ কোনেও আদৰ ন কৰিলেই-তেন, এই হেতুকে এই দু বিধ ধাতু বৰ কামৰ জোগা ন হই। কিয়নো বৰ সুমেৰে অলঙ্কাৰ গৰ্হালেও, তেও সেই অলঙ্কাৰ দৰ দু গুনতকৈ কোনো কালে নে বাহে। কিন্তু লোৰ মঁজুলি বৰ দূখেৰে ভালকৈ সাজিলে, সেই লোৰ মঁজুলিৰ দৰ সিয়া নাইকিয়া হই। যদি দহ টকা ৰূপৰ এটকা সোন কিনি, বৰ পুতলাৰ্হ কৰি উত্তম ৰূপে অলঙ্কাৰ সজাই, তেও তাৰ দৰ ২০ টকাতকৈ সবহ কোনো কালে ন হই। কিন্তু দহ টকা ৰূপৰ লোৰে, বা, কোৰ আদি কৰি সৰু সৰু বস্তু ভালকৈ সজালে, তাৰ দৰ ৩০ টকা পৰ্যন্ত হই, আৰু তাত বস্তা চুলা চৌকা বা চক সজালে, তাৰ দৰ ৪০ টকা হই; যদি বেজি সজাই তাৰ দৰ ৭০০

সাত সটকা হই, এই দৰে চুৰি আৰু অতি সুন্দৰ ৰূপে পতা সজালে তাৰ দৰ ৬০০০ চ.হেজাৰ মান টকা হই, আৰু লোৰে যদি হৰিজন্ত সজাই তাৰো দৰ পাঁচ লাখ মান টকা হই।

আৰু লোৰ স্বভাও এই, প্ৰথমে আউটি পাগো-তে ভালকৈ কোৰাব নোআৰি চলআকৈ পতাকে আদি কৰি ই সি মঁজুলি সজাই, কিন্তু সেইবিলাক লগতেই ভাগে, আৰু লো জুইত দি, বৰকৈ বজা কৰি হাৰুৰিবে কোৰালে, সেই লো বৰ টান হৈ নে ভাগে। আৰু লোকে পগালে তিখা হই, সেই তিখা বৰ টান, আৰু তিখাৰ জন্তু বৰ সুজ, তাকে ভালকৈ কৰিব পাৰিলে, অনেক দৰ হই, সেই তিখাৰ দুটা গুন আছে। আৰু সেই তিখাৰে লোৰ বৰ সুটকি কাটিব পাৰি, দাকে আদি কৰি কাটিব পৰা বস্তু জি জি আছে, সেই সকলোতে তিখা দিএ, কোনোএ তিখাৰেও সজাই, ধুব, চুৰি, আৰু বেজবোৰৰ ভাল ভাল জন্তু সজাব লাগিলে তিখাৰেহে সজাই, কিন্তু লগতেই ভাগে। আৰু তাৰে তৰোআল সাজে, সেই তৰোআল দুই সুৰ গোটাৰি ভিৰালেও নে ভাগে, বেঁকাও ন হই, এনে লো জিমানহে কামত লাগে তাৰ আন্তেই নাই, আৰু সোনতকৈ লোৰ দৰ অলপ মাথোন, তেও লো বহুত কাৰ্জত লাগে, লোৰ কত মঁজুলি লাগে তাক গনিবই নোআৰি, তেও সকলো দেশতকৈ ইংলণ্ড দেশত লোৰে অধিক কাম কৰে, তাতে লোৰ গোলা আৰু দোকান কৰি থৈচে, বৰকৈ বেপাৰ কৰা হেতুকে বেলবদ অৰ্থাত কলৰ বন্ধকে আদি কৰি লোৰে কাম বাহিঁহে গৈচে। ইংৰাজি ১৭৪০ সনকে আদি কৰি, ইংলণ্ড দেশত বছৰি বছৰি ১,১০,০০০ এক লাখ দহ হে-জাৰ মোন লো সজাই থৈছিল, কিন্তু এতিয়া ক্ৰমে ক্ৰমে বাহিঁ জোআত ১৮০৬ সনত ৭৫০০০০০ পঁচসত্তৰ লাখ মোন লো হই। আৰু ১৮২০ সনত ১২০০০০০ এক নিষ্পত দুই লাখ মোন লো সজাই থৈছিল, পাচে ১৮৪০ সনত ৩০০ মোন লো লৈছিল, সেই লোৰ সামান্যতে দৰ ৩০ মোন লোত ১০০ টকা হলে বচোৰেকত উত্পন্ন ১০০০০০০০০ এক লাখ হেজাৰ টকা হই। অসম দেশৰ সকলো পৰ্বতত লো আছে, কিন্তু

অসমিয়া মানুহে তাক বুজ বে পাই এলাহ কবি থাকে, অনেক বনিয়াৰ বহু উপকাৰি এনে লো বিচাৰকৈ পৰ্বত বে ধানে, আপোনাৰ অৰ্থ বাৰ্হিবলৈ, আৰু দেশৰ উপকাৰ হবলৈকো কোনেও একো পুৰস্কাৰ ন কৰে।

৪.

মিচৰ দেশৰ বিসই।

৪৮৩.

জলপ্লাবনৰ অলপ দিনৰ পাচে মিচৰ দেশত লোকৰ বসতি হল, সেই দেশত বিদ্যা অভ্যাস অনেক হৈছিল, জোতিষ গননাত সিহঁতে সকলোৰে আদি আছিল। এই দেশৰ পৰা গ্ৰিক দেশলৈ, আৰু আন আন দেশলৈ জোতিষ, সিদ্ধ, আৰু আন আন বিদ্যা বিয়াপি গল। সেই ঠাইৰ আচৰ্জ চিৰস্থাপিত কৰম পিৰামিড, অৰ্থাত্ত বাজ বংশৰ মৈদাম। এই পিৰামিডবিলাকৰ মূল চাৰি চুকিয়াকৈ পাতি, ক্ৰমে ক্ৰমে আগলৈ সৰুকৈ সাজিলে; তাৰে ডাঙৰ পিৰামিডবিলাকৰ মাজে এটা ওখই পাঁচ স জিৰ হাত, আৰু মূল ভিত্তিৰ প্ৰতি দিলে পাঁচ স জিৰ হাত; তাৰ মূল ভিত্তি দেৱাল গোঁধোতে, এক লাখ মানুহে বহু বছৰ সুম কৰিলে, আৰু সেই এক লাখ মানুহে কুৰি বছৰে তাক গাঁথি এঁটালে, তাৰ ঠৈয়াৰিলাকৰ বন কৰা দিন ধনিত্তে, সিহঁতৰ খোজা, পিঁয়াজৰ খৰচেই দুই লাখ ৰূপ ভগন হল। সি প্ৰাই চাৰি হেজাৰ বছৰ আগৈএ সজা হলেও আজিলৈকে আগৰ ভাৱে আছে।

মিচৰ দেশৰ পৰা মানুহবিলাকে গ্ৰিক দেশলৈ, আৰু ভূমি মাজৰ সাগৰৰ উত্তৰ পাৰলৈ গৈ তে প্ৰথমে বসতি কৰিলে। মিচৰ দেশ অনেক কাললৈকে তাৰ নিজা ৰজাবিলাকৰ অধিনত আছিল। পাচে খ্ৰিষ্টৰ জন্মৰ ৫২২ বছৰৰ আগৈএ, পাবল দেশৰ কোৰেল ৰজাই সেই দেশ জই কৰিলে, আৰু সেকন্দৰ সাহাৰ দিনলৈকে সেই দেশ পাবল ৰজাৰ ভল হৈ থাকিল, পাচে সেকন্দৰ সাহাৰে কোৰেলক ৰজা ভাঙ্গি, মিচৰ দেশক আপোনাৰ অধিন কৰি, সেই ঠাইতে এখন নগৰ পাতিলে, আৰু আপোনাৰ নামৰ অনুসাৰে তেঁও তাৰ নাম সেকন্দৰ আবাদ ধলে।

এই সেকন্দৰ ৰাঘনাই, জি জি দেশ জই কৰিলে তেঁওৰ মনৰ পাচত আপোনাৰ সেনাপতিবিলাকে সেই সকলো দেশ সিহঁতৰ মাজত ভাগ বাটী ভোগ কৰি থাকিল। মিচৰ দেশ ভলিবিৰ ভাগত পৰিল, আৰু তাৰ সন্তান সন্ততিবিলাকে খ্ৰিষ্টৰ জন্মৰ আগৈএ চোআলিচ বছৰলৈ ভোগ কৰিলে। সেই সঁকত যোমিয়া লোকে মিচৰ দেশ ললে, আৰু সিহঁতৰ আপোনা ৰাজ্যবিলাকৰ লগত মিলালে। ভলমি বংশৰ মাজত বিদ্যাহ বিধি হোআতে আৰু এটা পুখি সালি তৈয়াৰ কৰা হেজুকে এই বংশৰ নাম পুখি হল, সেই পুখিসালিত আঠ লাখ পুখি আছিল। ভুলিয়ল কাইনৰে অধিকাৰ হোআ কালে সেই নগৰৰ ওচৰ এখন ঠাইতে জুই লগা হেজুকে, এই পুখিবিলাকৰো এভাগ পুখি গল। ইয়াৰ পাচে আৰুও সেই পুখিৰ সখ্যা বাৰ্হিছিল, কিন্তু খ্ৰিষ্টৰ ৬৪০ সঁকত ওমাৰখালিক নামেৰে এটা সেনাই সেই আটাইবিলাক পুখি ভজ কৰিলে।

উত্তৰাঙ্গা অস্তৰিপ সুবি, ইউৰপৰ পৰা ভাৰতবৰ্ষলৈ প্ৰথম আহিবৰ কথা।

First Discovery of the Passage around the Cape of Good Hope.

(Continued from Page 71.)

পাঁচ স বছৰ হলত কল্লাচ প্ৰথমে জনা গল; তাৰ বিসয়ে আগৰ অকনোদইত লিখা গৈছে। কল্লাচ জনা হলত, পাচে লোকৰ বানিজ্য বৰকৈ বিধি হল; আৰু সকলো দেশৰ মাজত পৰ্জুগিচবিলাকে সেই কল্লাচৰ যোআৰাই বানিজ্যৰ নবহ লাভ কৰিলে; পূৰ্ব কালত পৰ্জুগিচবিলাকৰ প্ৰায়ে সকলো দেশ মচলমানৰ অধিন আছিল, কিন্তু এই কালত পৰ্জুগিচবিলাকে মচলমানবিলাকক সেই দেশৰ পৰা বুৰ কৰিলত সিবিলাকে আফ্ৰিকা দেশলৈ পলাই গল। পৰ্জুগিচ লোকে সিহঁতক পৰাজই কৰিবলৈ লন চৈধ্য স বাৰ সঁকত আফ্ৰিকাৰ পশ্চিম ভাগলৈ গল, আৰু ক্ৰমে বুখি পাই, পশ্চিম ভাগৰ পৰা, এস বছৰৰ ভিতৰত আফ্ৰিকাৰ অন্ত সিমালৈকে আহিল। এই সকলো কথাৰ পৰা এই জনা জাই, যে বুখ সন্ততিৰ জোগ্য পূৰ্ব দেশৰ বহুৰ নিমিত্তে, পশ্চিম

দেসৰ লোকবিলাকৰ সবদাই চেফ্টা আছিল, আৰু সিহঁতে সেই বস্ত্ৰৰ লাভৰ কামনাতে নানা পথ আৰু উপাই কৰি আছিল, জিহেতু বানিজ্য নদ্বিৰ সোঁতৰ দৰে; যদি এঠাইতে বস্ত্ৰ হই, তেন্তে আপোনাৰ নিমিত্তে আন এটা বাট কৰে।

সেই চৈধ্য স বাৰ সঁকৰ পৰা চৈধ্য স তেসফি সঁকলৈকে পৰ্তুগিচৰ লোক বিলাকে বাৰে বাৰে জাঁওতে আফ্ৰিকাৰ পশ্চিম পাৰে ক্ৰমে ক্ৰমে সাত স ক্ৰোস গল, আৰু সিহঁতে জাঁওতে জাঁওতে সমুদ্র পাৰ জে পূৰ্ব দিশলৈ গৈ আচে ইয়াকে দেখিলে; তাতে আসা পালে, জে এই দিশৰে পৰা ভাৰত বৰ্ষৰ পথ পাৰ। চৈধ্য স চয়ানি সঁকত পৰ্তুগিচৰ বজাই অনেক জাহাজ জুগুত কৰিলে, আৰু দৈয়াস নামে গিয়ানি, অখচ বৰ সাহসিক এজনক জাহাজৰ অধিপতি পাতি দিলে, আৰু আগ্যা দিলে জে আগৰ নাবৰিয়া জি বাটে গৈছিল ভূমি সেই বাটে দি ভাৰ পৰা দখিনে জত দুবলৈ জাব পাৰা তত দুবলৈ জাব। তেও পাঁচ স ক্ৰোস নতুন পথ, আৰু ন জবা সাগৰে দি চলিলত জাহাজৰ মানুহে জাবলৈ সন্মতি ন হল, তখালি সিহঁতকে আপোনাৰ অধিন কৰি, আফ্ৰিকাৰ দখিন লিমা পৰ্জন্তে গল; কিন্তু সেই ঠাইতে এনেহে কৰ হল, জে তাতে সেই ঠাইৰ নাম কৰমই অন্তৰিপ বাখি, আপোনাৰ দেশলৈ উভতি আহিল। তাৰ বজাই এই কৰ্ম সিধি হোআত বৰ আনন্দিত হৈ, উত্তমাসা অন্তৰিপ নাম খলে। ইয়াৰ পাচত চই বছৰ কলম্বুচে আমেৰিকা প্ৰথমতে দেখি ব্ৰদেশলৈ উভতি আহিল, আৰু তাৰ কৰ্ম সুনি সকলো লোকে অভুত মানিলে, ইয়াতে পৰ্তুগালৰ বজাই ভই পাই ভাবিলে, জে আমাৰ লোকবিলাক জি দেশ বিচাৰিবলৈ গৈচে ইয়াক যদি কলম্বুচে আটাই গৈ অধিকাৰ কৰে, তেন্তে আমাৰ উদ্যম বিফল হব। এই নিমিত্তে সি বোমৰ পাপাৰ ঠাইলৈ নিবেদন পত্ৰ লিখি দিলে; পাপাই সেই কালত ইউৰপৰ আটাই দেশৰ ধৰ্মৰ অধিকাৰ আছিল, সি আপোনাকে প্ৰিধিবৰ ওপৰত ইশ্বৰৰ প্ৰভিনিধি বুলি জানিলে, আৰু সি পত্ৰ পাই আপুনি কল্পনা কৰা পৰাক্ৰমৰ অনুসাৰে এখন দান পত্ৰ লিখি দিলে, তাতে

প্ৰিধিবৰ পূৰ্ব ভাগে জিমান দুবলৈ পৰ্তুগিচ লোক জাব পাৰে, সিমান দেশ সিহঁতক দিলে, আৰু পশ্চিমৰ ভাগে জ্জানিয়া জিমান দুবলৈ জাব পাৰে আটাই দেশ সিহঁতকে দিলে। এই আনন্দ পত্ৰ পাই, সঁক চৈধ্য স সাতাতৈ সঁকে পৰ্তুগিচৰ বজাই ভাৰত বৰ্ষৰ দৰ্শনৰ নিমিত্তে তিনি খন জাহাজ জুগুত কৰিলে, আৰু খাবৰ বেহানিৰে এখন জাহাজ, আৰু সিহঁতৰ ভিতৰত এস সাটি নাবৰিয়া আছিল, আৰু বাকো-দি-গামা সিহঁতৰ অধিকাৰ হল। জাবলৈ ওলোআবিলাকে, জোআ দিনৰ আগ নিসাতে ইশ্বৰৰ মন্দিৰত গৈ, গোটেই নিলা প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, পাচ দিনা লিস্বন মগৰৰ লোকৰ দোআৰাই সাগৰৰ পাৰ ভৰপুৰ হল, আৰু পুৰহিতে সুচি বস্ত্ৰ পিন্ধি, গিত গাই ইশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰি কৰি আগলৈ জাব ধৰিলে। তাকে দেখি সেই ঠাইতে জিমান মানুহ আছিল, সিহঁতেও একে কালতে ইশ্বৰৰ ঠাইত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। সকলোএ জানিলে, জে এই জাবলৈ ওলোআ মানুহবিলাক নিচই মৰনৰ মুখতে সোমাইচে, (অৰ্থাত আটাইবিলাক মৰিব)। নাবৰিয়াৰ পিজি মাজি, ভাই, বন্ধু আহি, ইএ সিএ ডিঙিত ধৰি অনেক কান্দিলে। গামা উতসাহি হৈও, ইয়াকে দেখি লোক কৰি ভাৰ চকুৰ জল পৰিলে, আৰু সেই সেই মানুহবোৰৰ মাজে দি বেগাই গৈ, জাহাজত উঠি পাল ভৰিবলৈ আগ্যা দিলে। বজাই গামাৰ লগতে দহ জন কইদিয়া জগৰিয়া মানুহ পঠালে, আৰু সিহঁতক বুলিলে গামাৰ আগ্যাৰ অনুসাৰে চলিলে, আৰু কোনো কঠিন কৰ্মলৈকে সিহঁতক পঠালে, সেই কাৰ্জতই সিধি কৰিলে মুক্তি পাৰি।

পাচে সেই চৈধ্য স সাতাতৈ সঁকৰ আঠ জুলাইত, গামাই টাগচটৈ এহালে। অন্তৰিপৰ ওচৰ পালত পৰ্বতৰ সমান ওখ চৌ দেখিলে, আৰু জাহাজ এবেলি এবেলি আকাসলৈ উঠে, আৰু এবেলি এবেলি পতাললৈ নামে। পাচে বায়ু জেভিয়া অলপ অলপ মন্দ হল, তেতিয়া নাবৰিয়াবিলাকে গামাৰ ভৰিত পৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, জেন ইয়াৰ পৰা উভতি জাব; কিয়নো সাগৰ নিচই অগমনিৰ; কিন্তু গামা সিহঁতৰ নিবেদন বে মানি পোনে

পোনে চলি গল, পাচে নাৱবিয়াবিলাকে তেঁওৰ অহিত চিন্তিৰ ধৰিলে। গামাই তাৰ আলচ বুজ পাই নিইতৰ মুখবিলাকৰ ভৰিত লোআ দিলে, পাচে সি, আৰু তাৰ ভায়েকে আপোনাৰ হাতে হালি ধৰি কুমাৰি অন্তৰিণ খুৱিলে। কিছু দিনৰ পাচত মচলমানৰ অধিন এখন উপদিগ পালে গৈ; সেই কালতে পূৰ্ব দেশৰ সকলো বেপাৰ সি-ইতৰ অধিন আছিল, এই কাৰনে সেই নাগৰে ইউৰপৰ জাহাজ দেখি, নিইতে বৰ ভই পালে, আৰু গামাৰ জাহাজ নষ্ট কৰিবলৈ কাৰ্য্য কৰিলে; কিন্তু সিইতৰ হাতৰ পৰা মুক্ত হৈ, আন উপদিগলৈ আহি তাৰ পৰা ভাৰতবৰ্ষৰ কালে নিচই মুখ কৰি, একে বেলিয়েই দখিন দেশত থকা কলিকতা নগৰ পালেহি, আৰু কলিকতাৰ ওচৰত থকা পৰ্বত দেখি, আটাই মানুহ আনন্দিত হল। সেই ঠাইৰ অধিকাৰে পুথমে গামাই সৈতে দেখা দেখি হৈ অনেক সদ আচাৰ কৰিলে। কিন্তু পাচে মচলমানবিলাকৰ বুথিৰে ইউৰপৰ মানুহে সৈতে পুৰস্কাৰ কৰিব ধৰিলে। পাচে গামা আপোনাৰ কামনা সাধি, তাৰ দেশলৈ উভতি গল, আৰু মচলমানৰ বন্ধনা কৰাৰ পুতিকাৰ কৰিবৰ কাৰনে, পুনৰাই অহা সময়তে সিইতৰ দুই তিনি নগৰ, আৰু অনেক জাহাজ নষ্ট কৰিলে। গামাৰ অহা জোআ দুই বছৰ দুই মাহ গল, তাৰ লগৰ এস তিনি কুৰি মানুহৰ মাজত কেৱলে পঞ্চাশ জন মানুহ উভতি আহিল; সিইত সকলো পৰ্জু-গালৰ বজাৰ পৰা অনেক ধন আৰু মান পালে। এই বেলি ইউৰপৰ মানুহবিলাক পুথমে ভাৰত বৰ্ষলৈ নাগৰৰ পথে আহিল, আৰু এই বেলি ইউৰপৰ জাহাজো পুথমে উত্তমাসা অন্তৰিণ খুৱিল। এই কপে বাট প্ৰসিধি হ'লত, পৰ্জুগিচ বিলাকে, আৰু ইউৰপৰ আন আন জাতি সেই বাটে দি ভাৰত বৰ্ষলৈ আহিবলৈ, আৰু পূৰ্ব দেশৰ লোকে সৈতে বৰ বেপাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে।

কোনো কোনোএ কই, গামাৰ এই পুথম উত্তমাসাৰ অন্তৰিণ খুৱি জোআ, আৰু ভাতে ইউৰপৰ লোকৰ আগতে ভাৰতবৰ্ষ প্ৰকাশ কৰা, কলহুচৰ কৰ্মৰ সমান পুসংসা কৰিব লগা নহই; তথাপি মানুহৰ বৰ কৰ্মৰ মাজত এই এটা লেখা

হব জিহেবু এই জোআতে এখন ন প্ৰিষ্টি জৰা হল। মিচৰ দেশে দি আৰু আলেক্সান্দ্ৰিয়াই দি বেপাৰৰ জি বাট আছিল, সেই বাট একে কালতে বন্ধ হল, আৰু মচলমানবিলাকৰ সমুদ্ৰত পৰাক্ৰম লুপ্ত হল। পৰ্জুগিচ লোকে কতক বছৰ ভাৰত বৰ্ষৰ মাজত ঠায়ে ঠায়ে কৌঠ বহাই, পূৰ্ব দেশৰ সকলো বেপাৰৰ লাভ ভোগ কৰিলে, আৰু সিইতৰ পৰাক্ৰম অসংখ্য কপে বৃদ্ধি হল। কিন্তু ইহুৰত বাহিৰে একো চিহ্নাই নহব। দুই স বছৰ হল পৰ্জুগিচবিলাক পূৰ্ব দেশৰ প্ৰাই সকলো বাজ্যত পৰাক্ৰমি আছিল, কিন্তু পূৰ্বে সিবিলাকৰ জি মহা অধিকাৰ আছিল, তাৰ মাজত এতিয়া গুআ নামে এখন সৰু নগৰ কেৱল থাকিছে। ম.

মনুষ্য পুনৰ পৰা পণ্ডিত !

Depravity of Man.

পুথমে ইহুৰে তিনি প্ৰকাৰ জিৰ প্ৰিষ্টি কৰিলে, নিৰ্মাণস নিৰ্মল দূতবিলাক, সিইতৰ বাসস্থান স্বৰগ দিলে, আৰু আত্মা বহিত পছ সকল প্ৰিষ্টি কৰি, প্ৰিথিৰিত বাস কৰালে; মানুহক মানস আৰু আত্মা এই দুই বিনিষ্ট কৰি, প্ৰিথিৰি আৰু স্বৰগ উভই ধানে বাস কৰিবলৈ অধিকাৰ দিলে। সবিল জেনেটক আত্মাৰ দান ভেনেটক প্ৰিথিৰি স্বৰগৰ গমনৰ পথ মাত্ৰ; মানুহৰ নিতে বাস কৰা ধান নহই। পৰম ইহুৰৰ উজ্বল প্ৰভাও দৰ্শনাৰ্থে, আৰু পৰম দূতবিলাকে সৈতে তেঁওৰ গুণ পুসংসা গান কৰিবলৈ, আৰু তেঁওক প্ৰেম কৰি আপুনি তেঁওৰ প্ৰেমেৰে পৰিত্ৰিষ্ট হবলৈ মানুহক সৃষ্টি-চিল। সেই সকল উত্পন্নৰ নিমিত্তে জি জি প্ৰয়ো-জনীয় উপাই তাক ইহুৰে মানুহক দিলে। সন্ত স্বভাও আৰু সন্ত কৰ্মৰ মানুহৰ আৱশ্যক হই; এই কাৰনে সন্ত স্বভাও জনো গিৱানেৰে আৰু প্ৰেমেৰে তাৰ মন পূৰ্ব কৰিলে; কিন্তু এই অৱস্থাতে তাকে ধিৰ নকৰি, মানুহৰ আপোন ইচ্ছা মতে কৰ্ম কৰিবলৈ দিলে। সন্ত কৰ্মৰ জনোও পৰম ইহুৰে উত্তম বেৱহা দি, তাক পালন কৰিবলৈ, আৰু সদাই তেঁওক প্ৰেম কৰিবলৈ আগ্ৰা দিলে। কিন্তু মানুহে ইহুৰৰ সেই আগ্ৰা লগুন কৰি অনন্ত পৰ-মানুহৰ আসা নষ্ট কৰিলে। আৰু ইহুৰৰ অক-

চি হৈ, এই অসমৰ সৎসাৰত আসক্ত হ'ল। এই হেতুক তাৰ মনৰ পৰা ইশ্বৰৰ পৰমার্থিক প্ৰতি-মুৰ্তি লুপ্ত হ'ল। জি কাৰনে স্তম্ভন হৈছিল, অৰ্থাত ইশ্বৰৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰিবলৈ তাৰে পৰা অকচি হৈ, কুপথে গমন কৰিলে, আৰু মনো আচাৰো ভুঙ হ'ল। ইশ্বৰৰ প্ৰতি তাৰ মনৰ প্ৰতি নো হো-আত কুষ্টিৰ নিমিত্তে সৎসাৰিক বিসয়লৈ তাৰ প্ৰেম বাহিৰলৈ ধৰিলে।

এই দৰে ইশ্বৰৰ সত্ত্ব হৈ, তেঁওক ভুঙ ন কৰি আপোনাক ভুঙ কৰিবলৈ ধৰিলে। আপোনাৰ সুখৰ জনো পৰম ইশ্বৰক নি বিচাৰি, সৎসাৰিক বিসয়ৰ বিচাৰ কৰিলে, এনে দুষ্ট স্বভাৱেৰে আ-মি সকলো জন্মি আচোঁ। কিয়নো অমুচি বস্তুৰ পৰা কি মুচি বস্তু হ'ব পাৰে? জেনেকৈ নিম্-তি-তা গচৰ গুটি কলে, তাৰ জি পুলি গজে সি মূল গচৰ দৰে ভিত্তাৰ গুন হ'ব, নাইবা সিংহৰ সন্তান জুৰ জাতি বিনে আন কোনো ন হ'ই, এই দৰে আমাৰ আদি পিতৃ মাতৃ প্ৰভু পৰম ইশ্ব-ৰৰ আগা উলপুন কৰি পাপি স্বভাও জুত হ'ল। আমি জে সিইতৰ সন্তান, সেই পাপি গুন স্বভা-ৱেৰে জনম ধৰিচোঁ; ইয়াৰ প্ৰমান অতি সৰু ল'ৰাৰ ক্ৰোধ, হিংসা, লোভ, চোৰ, মিচাকথা। যদি মন্দ স্বভাৱেৰে ন জন্ম হ'লে, কি নিমিত্তে সিনু কালতে এই সকলো কুকৰ্ম কৰিবলৈ ধৰে।

আৰু অধিক বয়লিয়া লোক সকলে ভুঙ স্বভা-ৱৰ প্ৰমান দেখাই। কিয়নো সিইতৰ কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ, হিংসা, বেয়া, প্ৰতিমা পূজা, ভে-টি খোজা, অন্যাই সোখ, দৰিদ্ৰক আৰু নিৰ্বলিৰ অন্যাই কৰা, ইয়াকে আদি কৰি সকলো দুগুন দেখাই। স্ৰিষ্টিৰ অধিকাৰতকৈ স্ৰিষ্টি বস্তুক, আৰু পৰমার্থিক সুখতকৈ, সৎসাৰিক সুখত অধিক প্ৰেম কৰে। প্ৰিথিবিভকৈ স্বৰগ উভয়, এনে কথা মুখে কই, কিন্তু মনে নৈ নে কাহেঁ।

পৰম ইশ্বৰে যদি চিৰকালে প্ৰিথিবিভ থাকি-বলৈ দিয়ে, তেন্তে স্বৰগলৈ জাবৰ ইচা নাই, আৰু সকলোতকৈও ইশ্বৰক প্ৰেম কৰে, এই কথা মুখে বোলে, কিন্তু কাৰ্য ন কৰে। ইয়াৰে মানুহে জি স্বৰগতকৈ প্ৰিথিবি, আৰু ইশ্বৰতকৈ সৎসাৰিক সুখ অধিক প্ৰেম কৰে। পুনৰ পৰা পতিত আ-

চে, ইয়াকে বুজা আই, ইশ্বৰে সকলো পাপক ঘিন কৰে, কিন্তু মানুহ পাপে পতিত হ'ল, তেন্তে পবিত্ৰ ইশ্বৰে সৈতে কেনে মতে মিলন কৰা হ'ব। ধৰম সাত্ৰে এই উত্তৰ দিয়ে। “প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টত জি কোনোএ বিশ্বাস কৰে সি নষ্ট ন হৈ অনন্ত পৰমায়ুস পাব”। ম.

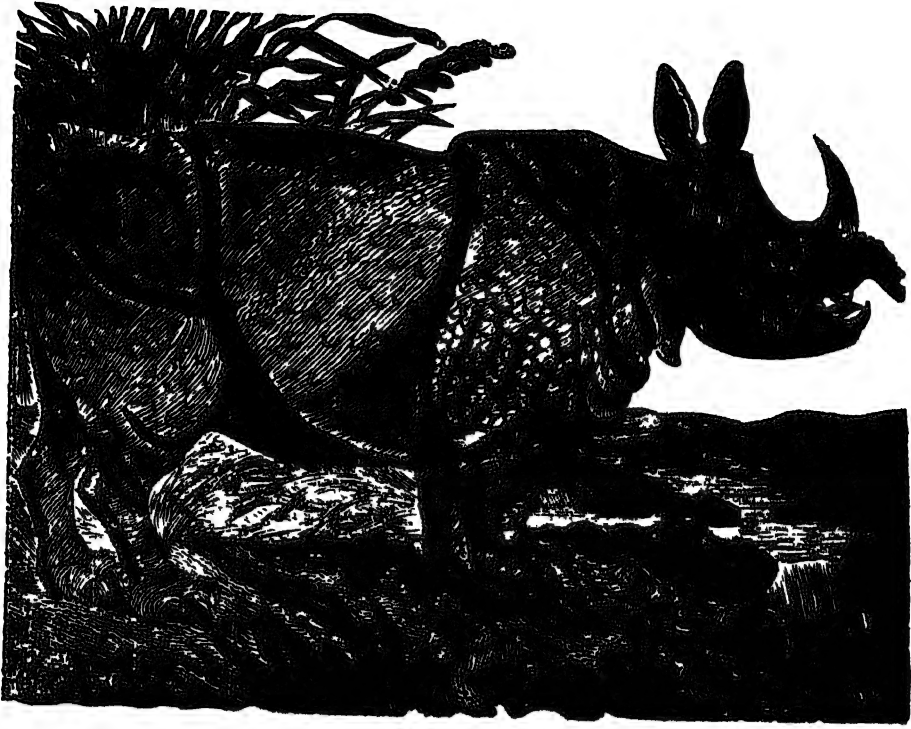
প্ৰাৰ্থনা কৰা কল।

Tartar Praying Machine.

ভাতাৰ দেসিয়া লোকৰ মাজত এটা প্ৰাৰ্থনা কৰা জন্তু আছে, সি এটা ফোঁপোলা ঘূৰনিয়া চন্দুক, তাক মান লিলৰ দৰে ঘূৰকৈ পাতে, আৰু এগচ জৰি তাৰে পৰা নি তলত থকা ল'ৰাৰ নিচি-না এটা গজালৰ লগত জোগ কৰে, আৰু সেই তলত থকা গজালত ভৰি দিলে সেই চন্দুকটো কটাৰি ধকআ মানৰ দৰে ঘূৰে; পাৰ্চমেন্ট না-মেৰে এক বকমৰ চালৰ পাতিত একেটা প্ৰাৰ্থনাকে বাৰ বাৰকৈ এহেজাৰ বেলিমান লিখি জোৰা দি মেৰাই মেৰাই তাৰ ভিতৰত থই। তাতে জেতিয়া কলটো ঘূৰুআ হ'ই, তেতিয়া সেই পাতিত লিখা প্ৰাৰ্থনাবিলাকে ঘূৰি থাকে, আৰু মানুহবিলাকে কই, জে ইয়াৰে দেৱতা সকলোএ সন্তোষ পাই সিইতৰ আনিবাদ আমালৈ পঠিয়াই দিএ, এই দৰে সেই অগিয়ান দেও পূজক লোকে মুঠ বাস্তি প্ৰাৰ্থনা কৰে কিয়নো সিইতে তাৰে জে সেই জন্তু জেতিয়া ঘূৰে তেতিয়া জিমান বেলি প্ৰাৰ্থনা লিখা থাকে, তিমান বেলি ইশ্বৰলৈ নিবেদন কৰা হ'ই।

এই দৰে অসম দেসত অনেক লোকে মালা জপি থাকে, আৰু তাৰে যদি আমি কোটি কোটি বাৰ দেও দেবিৰ নাম লও, তেন্তে আমাৰ অনেক পুণ্য হ'ব। কিন্তু জেনেকৈ ভাতাৰ লোকৰ কল দোআৰাই ইশ্বৰৰ সেৱা প্ৰাৰ্থনা তেঁওৰ আগত গ্ৰাহ্য হ'ব বুলি মনে ন ধৰে, সেই ৰূপে ইশ্বৰৰ নাম কোটি বাৰ ললেও অকাৰন। প্ৰেম ভক্তি কৰি এবেলি মাত্ৰ ললে ভাল, কিয়নো তেঁও আ-গ্যা কৰিচে বোলে অনৰ্থককৈ বচন নু বুলিবা, কিন্তু জেতিয়া ভূমি প্ৰাৰ্থনা কৰা, তেতিয়া দুআৰ জঁপাই ইশ্বৰৰ আগত নিৰ্জানে প্ৰাৰ্থনা কৰা, আৰু জি জনে জন্তুজীমি ৰূপে সকলোকে দেখে, তেঁও আটাইৰে আগত ভোমাক কৰম কল দিব। ম.

গঁৰৰ বিবৰণ।

The Rhinoceros.

গঁৰৰ দুই জাত আছে। এজাতৰ এটা খৰগ, এবিধৰ দুটাকৈ থাকে, এটা খৰগৰ জাতিৰ জন-মৰ ধান আচিয়া, দুটা খৰগৰ জাতিৰ আফ্ৰিকাত পোয়া জাই। গঁৰ দেখিবলৈ বৰ কদৰ্জ, আৰু বৰনটো ইঁড়িৰ নিচিনা অলপ কলা। তাৰ গাত নোম নাই, কিন্তু ঢাল খন বৰ ডাঠ আৰু শ্বৰ্টা, দোবলা দোবল হৈ থাকে। ঠোঁটবোৰ চুটি আৰু নে-গুৰ সৰু কিন্তু আগটো বহল, সেই আগৰ দুই দাঁ-তিও সৰু নোম থাকে। ওপৰ ওঁঠ ঘোঁৰাৰ ওপৰ ওঁঠৰ নিচিনা, কিন্তু ভাতকৈ দৃষ্ণল, আৰু বৰ বলি, তাৰেই আন জন্তুতকৈ কিবা ধৰিবলৈ, আৰু কো-নো সমুহত গচৰ ডাল আদি কৰি ভাজিবলৈ বৰ চল পাই; তল ওচ গচৰ ওঁঠৰ নিচিনা। কান ডা-ল্লৰ, জোকা, আৰু থিয় হৈ থাকে। তাৰ কানৰ সক্তি অধিক, আৰু ঝাঁওতে নাইবা সুই থাকোঁতে কেনেবাকৈ কোনো সৰদ সুন, ভাঙে থিয় হৈ আ-পোনাৰ মূৰ তুলি সেই সৰদৰ উমানৈই খেদি জাই।

চকু সৰু, গাহবিৰ চকুৰ দৰে দেখা জাই। ভাঙে বৰ দৃষ্টি নাই, সেই কাৰন বহু দূৰৈলৈ নে-

খে, যদি তাৰ সমুখত ভই দেখে, তেতিয়া একো নো চোআকৈ বৰ বেগে খেদে, গঁৰৰ নাকৰ ওপ-বড, কপালৰ তলত, বৰ সৰুত এটা খৰগ থিয় হৈ থাকে, তাৰ সেই খৰগ কোনোটন এহাততকৈ দি-ঘল, কোনোটৰ চুটিও থাকে। সেই খৰগত সি বৰ বল পাই; যদি কোনো বনৰিয়া পহু আদি জন্তুবোৰে তাৰ লগত জুজ কৰে, তেতিয়া তাৰ খৰ-গৰ দোআবাই আপোনাক বধ্যা কৰে। বাঘে গঁৰৰ ওপৰত বল কৰিব নোআবে, হাতিতকৈ অধিক ভই কৰে, কিয়নো গঁৰৰ সমুখলৈ গলে সি খৰগৰ দোআবাই বাঘক খুচি মাৰে; কিবা খেদি-বলৈ হাৰিত লৰ মাৰোঁতে সৰু বিখাদি পালেও খৰগেৰে খুন্দা মাৰি ভাঙ্গি জাই। তাৰ নাকৰ গোন্ধৰ সক্তি অধিক দেখি কোনো চিকাৰি লোক বড়াহৰ খালে গলে সি গোন্ধ পাই, এই কাৰনে চিকাৰিবোৰে তাৰ পাৰ্চ কালে জাই। আৰু তেতিয়া গঁৰবোৰ টোপনিঙ থাকে, তেতিয়া চি-কাৰিও মনে মনে আহি গুলিয়াই মাৰে।

ব্ৰাহ্মন, হিন্দুবিলাক, সেই গঁৰকে পবিত্ৰ,

সূচি বুলি, সিঁহতৰ সূচি গোলাইবিলাকক সেৱা পূজা কৰা কোমা, অৰ্ঘা, বাটি, এইবিলাক কৰে, আৰু বুদ্ধনৰ লগুনত লোআ আৱৰ্ণিও কৰে। বজা আদি ভদ্ৰু লোকে, খৰগৰ বাটি সূচি বুলি অনেক দেশৰ লোকে খোআ পিয়া কৰে। আৰু কোনো দেশৰ মানুহবোৰে কই, গঁৰ খৰগৰ বাটিত বিহ লৈ পান কৰিলে বিহ গুচি মিঠা হই, এই নবে বিশ্বাস কৰি কই; কিন্তু সেই কথা কে সুনী, এজন সাহাবে সকল জাতৰ বিহ সেই খৰগৰ বা- টিত পৰিমান চোআত চকপ নহল, জি বিহ, বিহেই, সি কেতিয়াও খৰগৰ বাটিত লৈ খালে আৰু পান কৰিলে মিঠা ন হই। খেহ দেশৰ কোনো কোনো ঠাইত, আগৈগ গঁৰ খৰগৰ বাটি বেচিলে, ১০০ টকা মান লই।

গঁৰ বুৰা হলে তাৰ চাল অতি টান আৰু ডাঠ, এই হেতুকে লিহৰ গুলিৰে তাক মাৰিবলৈ আচল, কিয়নো সেই গুলি মজ্জত নো সোমোআতৈ কে- ডিয়াবা চেপেটা হৈ জাই, সেই কাৰনে সৰহটক লোৰ গুলিৰে মাৰে। কিন্তু কোনো লোকে বিহ ঠাৰেবেও মাৰে। তাৰ চালেৰে বৰ চিকোন চাল লাজে, কিন্তু জতে সৰহটক পাবলৈ নাই, তাতে কে- ডিয়াবা বৰ দৰ হই; আৰু এদিন এজন মানুহে চা- বি আৰু ল মান এডোখৰ গঁৰৰ চাল, ১০ টকা মান কপ দি কিনিওতে বেকহাদত্ সাহাবে দেখিলে।

গঁৰবিলাকে লোকক প্ৰায়ে হিংসা ন কৰে, যদি কোনোএ তাক বিৰোধ কৰে, তেতিয়া অতি- সেই বাগ জুৰু হই। কিন্তু কোনোএ তাক নো জোকালে সিও একো ন কৰে।

গঁৰবোৰে হাঁতিৰ নিচিনাকৈ জাক পাতি নো কুৰে, দুই একটেকহে থাকে, চাপৰি অৰ্ঘাত নল, খাণ্ধৰি, ইকৰা এনে হানিত থাকে, আৰু মঁহৰ নিচিনাকৈ বোকাভ লেটি লই, আৰু গাহৰিৰ দৰে হোক হোকাই।

১৮২২ ইংৰাজি সঁকত কোনো সাহাব লো- কে দিনাজপুৰৰ মহানন্দা নদিৰ কোসত অনেক জন্তু চিকাৰ কৰোঁতে, তাৰে ওচৰৰ এখন গাঁৱত এটা গঁৰকো চিকাৰত মাৰিলে। আৰু তাৰ পৰি- মান চাবৰ কাৰনে, নাকৰ পৰা ভণিলাটলৈকে জু- যি দহ হাত এবগত দিখল, নেগুৰ গচ তিনি

পোআ, গাটোৰ মেল চই হাত এবগত ন আৰু ল, আৰু ওখই পাঁচ হাত, আগ মজ্জহৈচখা সেৰ, দাঁত ডেৰ কুৰি, খৰগ এহাত চই আৰু ল পালে, মূৰটো আন্দাজ চাৰি মোন মান হৈছিল।

গঁৰে মজ্জহৈ কেতিয়াও নে খাই, এইকাৰনে তাৰ মজ্জহ বুদ্ধন আৰু হিন্দুবোৰে সূচি বুলি খাই, কিন্তু বৰ সোআদ ন হই, আৰু সি খাঁহ, গচৰ চাল আদি কৰি খাই।

বহু বছৰৰ আগৈগ মান দেশৰ পৰা এটা গঁৰ ফুৰি দেশলৈ নি এখন নগৰত বনৰিয়া জন্তু পো- হা ঠাইত ৰাখিলে; আৰু জি মানুহে সেই গঁৰক পুহিছিল, সি তাক খাবলৈ ১৪ সেৰ সুকান যাঁহ, ১৪ সেৰ কুটি পিঠা, চ কলহ মান পানি খুআইছিল, আৰু কেতিয়াবা তিনি চাৰি বটল মদো খাবলৈ দিছিল।

আচিয়াৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ এবলি এটা গঁৰ জাহাজেৰে নিয়াত, বাটত তাক পোহোঁতে ডাঙ আৰু চেনিৰ অধিক খৰচ দেখি, সেই গঁৰ জাহা- জত নিয়াৰ ভেৰোন ৮০০০ টকা খৰচ হৈছিল। কোনো ঠাইত বগা বৰনেৰে গঁৰ আৰু খৰগো পোআ জাই।

ওপৰত মুখ মেলি থকা এটা খৰগৰ গঁৰৰ নক- চা আছে, ১

এই অকনোদই পৰ মোং সিংসাগৰৰ আমেৰিকান বাপ্তিক মিলান চাপা খানাত্তে হাৰে হাৰে চাপ কৰা হৈছে। আমিতে দিলে বছৰত নাম এটকা, বছৰৰ মূৰত দিলে ১৥৮ মহা।

THE ORUNODOL,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O.T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advances, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোখা। নোং সিঙ্গাগৰ, নবেম্বৰ ১৮৪৬ খ্ৰিষ্টাব্দ সৰ্গ। নম্বৰ ১১।

VOL. I. SIBSAGOR ASAM, NOVEMBER, 1846. NO. 11.

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

General Intelligence

গ্ৰীষ্ম বজাৰৰ হৰকলিয়া গাঁৱত থকা, ভেৰোআ ভোম্বৰ বৰ জৰ হৈ পোৱনি ধৰাত, চেপ্তেম্বৰ মাহত, এদিন গাত গিয়ান বে পাই, সুই থকাৰে পৰা লৰ মাৰি গৈ তিকুৰ নৈৰ পানিত জাপ মাৰি পৰি মৰিল।

কোনো কোনো অসমিয়া লৰা, বেজৰ কাম সিকিবৰ নিমিত্তে অসম দেশৰ পৰা কলিকতালৈ গৈ মেডিকাল কলেজ, অৰ্থাত পুখান বেজৰ কুলত সোমাল, আৰু কলিকতাৰ সমাচাৰ দৰ্পনত লিখিছে, সিহঁতে ভালকৈ সিকি আছে।

কলিকতাত দুই তিনি দিন পুৰণা পইচা পুৰ কৈ নচলাত, ৰূপ দি পইচা সলাই লোআবিলাকে সেই দুই তিনি দিনৰ ভিতৰত ৩০,০০০ ত্ৰিচ হেজাৰ মান ৰূপ লাভ পালে।

জিলা জচোহৰৰ ওচৰত কাবদক নামেৰে নৈত এখন লোৰ সাঁকো আছে, তাত বৰ্তমান সৰু দুৰ্গা পুজাত বজা চাবলৈ ৫০০ পাঁচ স ৬০০ চ স মান মানুহে সেই সাঁকোৰ ওপৰত উঠিল, ইতি সময়ত আটাই মানুহৰোৰে সেই সাঁকোৰ একে কালতৈ গলত, ভৰ পৰি সাঁকো ডাল ভাগি সবহ মানুহ মৰিল। পাচত চপা হৰকৰা সমাচাৰ দৰ্পনত কৈছে বোলে, সেই জগা সাঁকো এখন বাতিবলৈ আৰু সেই জিলাতে বহুতকৈ এখন সাঁকো সাজিবলৈকো জি কালিপ্ৰসাদ পোখাৰ বাবু এ উপাই কৰিছে।

অকোৰৰ মাহৰ ৫ তাৰিখে বজাল হৰকৰাত চাপিছে বোলে, লখনৌ নগৰত এনে বতাহ বৰ-খুন ৫৪ চৌৱন বছৰ ভিতৰত কেৱে দেখা নাই;

আৰু নগৰত ভালেমান পকি হৰ ভাগি অতি সবহ মানুহ মৰিল, আৰু বতাহে আম বাগিচাৰ গচবিলাক তেনেই ভাঙি পেলালে। আৰু খান আদি বহুত নষ্ট হোআত দুখিয়া মানুহৰোৰে অনেক দুখ পাইছে।

লাহোৰ দৰবাৰে আৰু জীভূত বজা গোলাৰ সিন্ধে পঞ্জাবৰ পৰা কাশ্মিৰলৈ জি জি সেনা-বোৰ জীভূত সৈন্য ইমানউদ্ধিনক জিকি ধৰিবৰ নিমিত্তে পঠাইছিল, তালৈকে কল্লানিৰ সেনাপতি আৰু সেনাবিলাককো পঠাবলৈ কল্লানি এ থিৰ কৰিলে। কিন্তু কাশ্মিৰত থকা মানুহবিলাকে বুলিছে বোলে, বজা গোলাৰ সিন্ধক এৰি আন জি অধিকাৰ আমাৰ ওপৰত পাতিবলৈ কল্লানিৰ ইচা আছে পাতোক, আৰু আমিও সেই জনক গ্ৰাহ্য কৰি মানিম, কিন্তু বজা গোলাৰ সিন্ধক নিচইকৈ এ ভাল নে পাওঁ দেখি তেঁওৰ ভলত থাকিবলৈ ইচা ন কৰোঁ। আৰু এতিয়া কোনো সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে, সৈন্য ইমানউদ্ধিনে পত্ৰ লিখি পঠালে বোলে, মোক দুখ নি দিলে মই কাশ্মিৰ দেশ এৰি আপুনি লাহোৰলৈ জাম। সেই কথাই যদি থিৰ হই, তেন্তে কাশ্মিৰে নৈতে জুখ হোআ সম্ভৱ ন হই।

নেপাল দেশৰ খাতমান্দৰ পুখান ৰাজ নগৰত মহা বানিৰ বৰ প্ৰতি হোআ পুখান সেনাপতি জীভূত গৰ্গসিন্ধক নেপলিয়াইতে ১৪ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে বধ কৰিলে। পাচে মহা বানি এ ভাৰ কাবনে বৰ বেজাৰ পাই, অনুমতি দি আন আন পুখান ৰাজ মন্ত্ৰি ডাৰবিয়াবোৰক আৰু সিহঁতৰ জি জি মন্ত্ৰা মানুহ সেইবোৰে নৈতে, মুঠে ১০০

এস মান বধ কৰালে; আৰু লৰা তিবোতাবোৰ-
কো দেসান্তৰ কৰি খেদিলে, তাৰ পাচে মহা বজা
পলাই গৈছিল, আৰু জুব্বাজ বন্দিয়াৰ হৈ আ-
ছিল। মহা বজাৰ দুতিয় কুঁঅৰিএ আপোন ইচা-

ৰে প্ৰবৰ্তি আছে, আৰু জি জি ডাক্তৰিয়াবোৰক
মহা বানিএ ভাল নে পাইছিল, সিবিলাকক মা-
হিবলৈ সেনা পঠাই দি, সেই দৰে আৰু এস মান
মৰা হল।

Dwarkanath Tagore

দ্বাৰিকানাথ ঠাকুৰ।

অক্টোবৰ মাহৰ অক-
নোদইত দ্বাৰিকানাথ ঠাকুৰ
বাবুৰ মৃত্যুৰ সন্ধান জি চা-
পিছিল, তেঁওৰ নকুচা ইয়া-
তে চপা গৈছে। সেই বাবুৰ
অনেক জমি আছিল, আৰু
এক পত্ৰত চাপিছে, তেঁও
বচৰি বচৰি কল্মানি ঘৰলৈ
১০ ০০ ০০০ দহ লাখ
ৰূপ খাজনা দিএ, কিন্তু
কলিকতাত থাকোঁতে সা-
হাব লোকে গোট খাই দু-
খিয়া মানুহবোৰক উপকাৰ
কৰিবৰ নিমিত্তে এক চোচা-
ইটি পাতিলে, সেই চোচা-
ইটিলৈ দ্বাৰিকানাথ বাবুএ
দুখিয়াবোৰক দিবৰ নিমি-
তে একে বেলিএ ১০০০০০
এক লাখ ৰূপ দিলে; আৰু
সেই দৰে চায়ে চায়ে বহুত
ৰূপ দিছিল।

ইংলণ্ড দেশত আগষ্ট মাহৰ প্ৰথম দুতিয়
তাৰিখে অভিসই বৰ ধুমুহা আৰু সিনা বিষ্টি
হৈছিল, তেতিয়া মেঘৰ বৰ গাজনিত বিজুলি
অভি ঘন হোআত মানুহবোৰে দেখি বৰ বিস্মই
মানিছিল; সেই কালত অনেক মূনিহ তিবোতা
আৰু লৰাবোৰ মৰিল। আৰু ঘোঁৰা, গৰু, মেৰ-
চাগ আদি সিও বহু মৰিল; বজুপাতৰ জুইএ,
অনেক ঘৰ আৰু উঁবালবোৰো পুৰিলে, আৰু
কোনো ঠাইত একোটা চাৰি আঙ্গুলিযা মান ডালৰ
সিল পৰিছিল, আৰু ইংলণ্ড দেশৰ আটাই ঘৰ-
বোৰত আৰ্চিৰ দুআৰ, সেই দুআৰেৰে অভিসহ-
কৈ ভাগিল। সেই বৰ ধুমুহাতে জীজী মতি মহা
বানিৰ এটা ঘৰৰ ভগা আৰ্চি দুআৰ নকৈ দিবলৈ

হিসাপ কৰিলত তাত ২০,০০০ কুৰি হেজাৰ
ৰূপ ধ্বংস হ'ব। আৰু ৰাজ মেলৰ ঘৰত, ৭০০০
হেজাৰ খন আৰ্চি ভাগিল। আৰু এটা নকুচা দে-
খোআ ঘৰত, ১০,০০০ দহ হেজাৰ খন আৰ্চি
ভাগিল। বৰখুন ইমান টানকৈ বৰখাত, জুৰি আ-
দি সৰু নৈবোৰত অভি বেগে পানি বাহি, গৰাৰ
ওপৰে বাগৰি গৈ, বৰ সোঁভেৰে কাঠ ঘৰ, গৰু,
ঘোঁৰা, আৰু নৈৰ নাকো আদি কৰি, কেতবোৰ
উটুআই নিলে; আৰু সেই পানিত, মানুহ জন
চেৰেকো মৰিল। বাগিচা আৰু পথাৰৰ ঘেঁহু
ধান আদি, অধিক সষ্ট হল।

স্কটলণ্ড দেশৰ কাইল্ গাঁৱৰ খাৰ ঘৰত আ-
গষ্ট মাহৰ ১৮ তাৰিখে, অকনোদ জুইৰ কিৰি-

এটি পৰি গিৰিস্ কৰে বৰ সবদ কৰি বাবু বেগে সকলো বস্তু সমন্বিতে খাব যবুটো জুইএ উকআই নিলে; তাতে চই জন মানুহে। মৰিল; আৰু সেই খাবৰ সবদ ২০ ক্ৰোশ মানলৈ সুনিলে।

ইটালি দেশৰ সিন্ধু হোআ পাপা গ্ৰেগৰিএ জি বাতাব অহিত কৰা আৰু অহিত্ত পুৰভাৰিলাকক বন্দি কৰি থৈছিল, তাকে পাপা পিঅচে মুকলি কৰাত, গোটেই দেশ খনৰ গাঁৱে গাঁৱে নগৰে নগৰে অতি আনন্দিত হৈ বাতি শব্দকৈ চাকি লগাই, বৰ বজ কৰি আছিল। বন্দিনালৰ পৰা মুকলি কৰা মানুহ ৬০০০ চ হেজাৰ মান হৈছে; আৰু সেই গ্ৰেগৰি পাপাই জি ইটালি দেশত বেইলবদ পাতিবলৈ নিসেধ কৰিছিল, তাকে পাতিবলৈ পাপা পিঅচে বিবেচনা কৰিছে।

ফ্রাঞ্চি দেশৰ পাৰিচ প্ৰধান নগৰত জুলাই মাহৰ ২১ তাৰিখে সেই দেশৰ বৰ দিন দেখি, জীৱ লুইকিলিপ মহা বজাক সকলো মানুহে দেখা পাবলৈ, অনেক জয়ধনি কৰি বজ কৰাত মহা বজাই ঘৰৰ পৰা ওলাই দেখা দিলে; সেই সময়ত এজন বৰ দুই মানুহে মহা বজাক মাৰিম বুলি হিলেৰে গুলি মৰাত, মহা বজাৰ গাত নে লাগিল। আৰু ভেতিয়াই মানুহবোৰে তাক ধৰিলে। পাচে সোধ পোচ কৰি তাক জনম কটক দিলে, আৰু লিকাওঁত নামেৰে মানুহ এজনে সেই মহা বজাকে গুলি মৰাৰ কথা জে জুন মাহৰ অকনোদইত চপা হৈছিল, তাকে সোধ পোচ কৰি ৭ জুন তাৰিখে পাৰিচ নগৰৰ ওচৰত সেই বজা ছোহিৰ যুৰটো কাটি পেলালে।

আইগএ ইউৰপ দেশত চাহ পুলি জিব বুলি নে জানিলে, কিন্তু এতিয়া ফ্রাঞ্চি দেশত চাহ গুটি কই বাগিচা কৰি, তাৰে পৰা চাহ বনাবলৈ পৰিমাণ চাই দেখিলে, সেই দেশত ভালকৈ গজি বাহিঁচে; আৰু ফ্রাঞ্চি মানুহবোৰে আলাজ-বিয়া দেশত কইছিলে, কিন্তু বদ বৰ টান দেখি পুলি আটাইবোৰ মৰিল।

কেইপ অফ গুড হপৰ পৰা অহা পত্ৰত লিখিছে, ইণ্ডিয়াৰ অধিক সেনা অস্ত্ৰ সত্ত্বে গোটাই জি কাফিৰ মানুহবিলাকে বন কৰি গাঁও পুৰি গক আদি কৰি লুট কৰিবলৈ আহিছিল, সিহঁতক

ভিনি চাহি বাৰ লগ পাই, বন কৰি জিকিলে, আৰু ১৮০০০ মান ইণ্ডিয়াৰ সেনাবোৰে গোটে ধাইছিল, কিন্তু খোআ পিৰা বস্তু সিহঁতৰ লগত লৈ কৰিবলৈ কঠিন, সেই নিমিত্তে সিবিলাকে খাবৰ বস্তুৰ কাৰন বৰ দুখ পাবলৈ জানিছে।

উলিয়াস্ এৰুচ্, নামে এখন আমেৰিকা মিল দেশৰ জাহাজ বন্ধন নগৰৰ পৰা কলিকতালৈ আহোঁতে পাৰিচ ভলত থকা বৰ সিলত খুন্দা লাগি ও আগষ্ট তাৰিখে সেই জাহাজ খন ভললৈ গল। তাতে থকা মানুহবিলাকে জাহাজৰ কাঠ আদি জেৱে জি পালে তাতে ধৰি, সকলোএ বাম পাই বখা পৰিল।

মেই মাহৰ ভিওবত বছেই তাক ঘৰৰ পৰা ১৩২১৬ চিটি আৰু ৫২৩৪ সমাচাৰ দৰ্পনবোৰ বাম তাকে দি, ইণ্ডিয়া দেশলৈ পঠাই দিলে। মেই মাহৰ ভিওবত ইণ্ডিয়াৰ পৰাও ২৬৭৮৪ চিটি আৰু ২৬১৭৪ মান সমাচাৰ দৰ্পন বছেই-লৈ পঠাই দিলে।

আয়ৰলণ্ড দেশত থকা মানুহবিলাকৰ দুৰ্ভিক্ষা হোআৰ নিমিত্তে চাভাৰা দেশৰ ৰাজাই মৰজকৈ ২০০০ হেজাৰ কপ দি পঠাইছে।

লন্ডা গবৰনমেণ্টৰ গেজেটে বুলিছে, ১৮৪৫ সনত ৬০২৪৩ মানুহক চিটি দিছিলে, তাৰে ৪২৫৮০ জনৰ দাগ উঠি ভাল হৈছে; কিন্তু ৮৭৪৩ জনৰ দাগ বুটিল। §

গ্ৰিক দেশৰ আথিনি নগৰত জীজুত কিজ না-মে এজন আমেৰিকান পাখুৰি চাহাৰে অনেক বচৰৰ পৰা সত্য ধৰ্ম চলাবৰ নিমিত্তে কাৰ্য্য কৰিছে। এতিয়া দু বছৰ মান হল, তেওঁ এখান সৰু পুথি লিখি, তাতে আগৰ কালৰ গ্ৰিকবিলাকৰ মতত থকা মণ্ডলিৰ বখ্যকৰ প্ৰমাণ দি, আ-মাৰ প্ৰভুৰ মাত্ৰি মাৰিয়ামক আদি কৰি সাখুৰিলাকক আৰাধনা কৰা অনুচিত, ইয়াকে পষ্ট কপে দেখালে। সেই পুথি পৰিঁ তাত থকা গ্ৰিক লোকবিলাকে অতি গৰু হৈ চিৰা নামে এখন সৰু মাজুলিৰ নগৰত সোধ পোচ কৰিবৰ চলে তেওঁক নি বধিবলৈ উপাই কৰিলে। সেই ঠাই পাই তেওঁ সিহঁতৰ কুয়ত্ৰনা বুজ পাই বামলৈ দুটাকৈ জাহাজেৰে আথিনি নগৰলৈ গল।

মতোৱাল হোআৰ কথা।

On Drunkenness.

পাৰল দেলৰ বজা কোবেসে, সকলো আপোন পিঞ্জি কেয়ুৱাইসিজৰ ৰাজগ্ৰিহত আছিল। এদিন কোবেলে আপোন পিঞ্জিক লতাপনিয়ালৰ বস খুজাবলৈ আপোনাৰ গাত বাৰ ললে। সেই বস কৰা মানুহৰ এনে ৰিতি আছিল, জে বাদ-সাহলৈ পাত্ৰ দিয়াৰ আগৈ সি আপুনি তাকে চাকিব পাই।

কোবেলে এই দৰে স্বাদ নু বুজাকৈ অতি ভাল দৰে বাদসাহলৈ পাত্ৰ দান কৰিলে, বাদসাহে তাক সেই ৰিতি সোঁৱৰাই দিলে, আৰু কলে জে জুমি এই ৰিতি পাহৰি থাকিচা হবলা। কোবেলে কলে জে মই পাহৰা নাই, কিন্তু ইয়াৰ ভিতৰত কিবা বেয়া আছে জেন লাগিচে, কিয়নো আপু-নি জেতিয়া বৰ ভোজ পাতিছিলে, তেতিয়া এই দৰে বস খাই আপোনাৰ ফুকন বসআবিলাকে কেৱে জগৰ কৰিছিল, আৰু আপুনিও বজাৰ জোগা কাৰ্জ কৰা নাই এই কাৰনে তাক চাকিব-লৈ মোৰ ভয় লাগে।

প. স.

পুৰিবিৰ পূৰ্বকালিয় ইতিহাসৰ

সংক্ষেপ বিৱৰণ।

য়িহুদিবিলাকৰ কথা।

Brief History, Continued. The Jews.

মিচৰিয়াবিলাকৰ পাচে জি জাতিৰ ব্ৰিহি হল, সিহঁতে যিহুদিয়া লোক। সকলো জাতিৰ মাজত ইহুৰ বিলই সভ্য গিয়ান নষ্ট হলত ইহুৰে সিহঁ-তৰ মাজত আপোনাৰ গিয়ান স্থিৰ কৰি বাখিবৰ নিমিত্তে, এক বংশক মনোনিত কৰিলে, জলপ্লা-বনৰ চাৰি স বছৰ পাচত ইহুৰে কানিমিয়া দেলৰ পৰা আব্রাহামক মাতিলে, আৰু তালৈ অজিকাব কৰি কলে, জদি তোমাৰ সন্তানবিলাকে মোৰ আগ্য মানি আচবে, তেহে যিহুদি দেল তো-মালাকক দিম। আব্রাহামৰ পুত্ৰ যাকুবৰ বাবে পুত্ৰ আছিল, আৰু সিহঁতৰ সন্ততিবিলাকৰ পৰা এই জাতি উতপন হল, এই কাৰনে সেই জাতিৰ

বাৰে বংশ হল। যাকুব আপোন পৰিয়ালক লৈ একালৰ সময়ত মিচৰ দেশলৈ গলত সেই ঠাইতে ত্ৰাৰ বংশৰ বৰ ব্ৰিহি হল; আৰু সিহঁতে তাত বজাৰ পৰা অনেক দূখ পালে। মিচৰ দেশত দু স বছৰলৈকে থাকিবৰ পাচে, ইহুৰে সিহঁ-তক অনেক আচৰ্য্য কৰমৰ দোআৰাই বাহিৰ কৰি আনি, কিনান দেশত থাকিলে। সেই ঠাই-তে সিহঁতে চাৰি স বছৰলৈকে ইহুৰে দিয়া অধি-পত্তিবিলাকৰ তল তৈ থাকিল, পাচে ক্ৰমে ক্ৰমে সিহঁতে আন দেশিয়াবিলাকৰ নিচিনা আপোনা-ইতলৈ এটা বজা পাতিবলৈ ইচা কৰিলে, আৰু চৌল নামেৰে একজনক বজা অভিসেক কৰিলে, চৌলৰ পাচে দাৱিদ সিংহাসনত বহিল, আৰু তেঁওৰ কালত ৰাজ্যৰ এনে মহত আৰু ঐশ্বৰ্য্য হল, জে তাৰ আগৈ বা পাচে কেতিয়াও ভেনে হো-আ নাই। দাৱিদৰ পুত্ৰ চলমোনে এটা মন্দিৰ সাজিলে; সি এনে ডাঙৰ আৰু বহু মূল্য বস্তুৰে নিৰ্মান কৰা হৈছিল, জে তাৰ নিচিনা মন্দিৰ পুৰিবিৰ ভিতৰত আৰু হোআ নাই। বেপাৰ বানিজ্যত তাৰ অধিক কাৰ্য্য আছিল, তাতেহে তাৰ দেশত ঐশ্বৰ্য্যৰ ইমান ব্ৰিহি হল। তেঁওৰ মৰনৰ পাচত, তেঁওৰ পুত্ৰ বিহোবোআমে সিং-হাসনত বহিল, সি এনে অগিয়ানি বজা আছিল, সি বজা হোআ কালত দেলৰ বাবে ভাগৰ দহ ভাগ তেঁওক এৰি আনৰ অধিন হল, বিহোবো-আমৰ ৰাজ্যৰ তিনি স পঞ্চাশ বছৰ পাচে বাবিলৰ বজা নিবুদ্ধনেলৰ সেই দেল আপোনাৰ ৰাজ্যৰ লগত একে লগ কৰিলে, কিন্তু ইয়াৰ এগ বছৰ আগৈ সেই ৰাজ্যৰ জি দহ ভাগ আনৰ অধিন তৈ আছিল, সিহঁতক আটাইকে আসুৰৰ বজাই আ-পোন দেশলৈ লৈ গল, সেই দেল আক্শানস্থানৰ ওচৰতে আছে। এনে মনে ধৰে, জে সিহঁতে তে-তিয়াৰে পৰা তাতেই বসতি কৰি আছে। বাবি-লৰ বজাই যিহুদি দেল জই কৰিলত, সত্ৰি বছ-ৰ পাচত পাৰ্চিৰ বজাই বাবিল ৰাজ্য ভাঙি, সেই একে ঠাইতে পাৰ্চিৰ ৰাজ্য থাকিলে, আৰু যিহুদিবিলাকক আৰুও সিহঁতৰ নিজ দেশলৈ পঠিয়ালে, সেই ঠাইতে সিহঁতে লেক্সৰ সাহ অধিকাৰ হোআ মানলৈ, পাৰ্চিৰ অধিন তৈ থা-

কিল। সেকন্দৰ সাহে জেভিয়া পাৰ্চি দেশ জই
কৰিলে, তেভিয়া ৱিহদি কেলোভাৰ লগত পৰিল,
সেকন্দৰ সাহেৰ কালৰে পৰা খ্ৰিষ্টৰ দিনলৈকে,
ৱিহদিবিলাকে কেভিয়াৰা নিজ অধিন, কেভি-
য়াৰা লোকৰ বজাৰ অধিন আছিল। খ্ৰিষ্টৰ কে-
তেক বছৰ পাচে বোমিয়াবিলাকে সেই দেশ
নিচইকৈ জই কৰিলে, আৰু আটাই ৱিহদিবি-
লাকক সেই দেশৰ পৰা খেদিলে; তেভিয়াৰে
পৰা নিইতে জতে ভতে ভিন ভিন হৈ, সকল
জাতিৰ মাজত ঠায়ে ঠায়ে আছে, ডাখাপি লিইতে
আপোন বেৱহাৰ, আৰু ইহৰ সেৱা, আৰু নিজ
ভাসা ভিয়াগ কৰা নাই।

মাদিয়া ৰাজ্য।

Kingdom of Media.

খ্ৰিষ্টৰ জন্মৰ সাত স বছৰ পূৰ্বে আৰ্বাসিস
দোআৰাই এই ৰাজ্য স্থাপিত হ'ল। তাৰ বজা-
বিলাকে ক্ৰমে ক্ৰমে চাৰিও ফালৰ লক লক দেশ
জই কৰি লৈ আপোনাইডৰ ৰাজ্যৰ পৰাক্ৰম
আৰু ঐশ্বৰ্য বৰ্হালে; কিন্তু জিমান দিন বাবিল-
নৰ ৰাজ্য আছিল, জিমান দিনলৈকে সিইতে সেই
দেশৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ ভাৱে সাসন কৰিব নো-
আবিলে। মাদিয়াৰ ৰাজ্য স্থাপিবৰ দুই স বছৰ
পাচে কোবেলে জুবৰাজ হ'ল, তেঁওৰ পিত্ৰিএ
পাৰ্চি দেশৰ বজা আছিল, আৰু তেঁওৰ মাত্ৰিএ
মাদিয়া বজাৰ জিয়াৰি আছিলে, পাচে তেঁওৰ
ককাকে অৰ্থাত মাদিয়াৰ বজাই তেঁওক মডাই
নি আপোনাৰ সকল সৈন্যৰ ওপৰত অধিকাৰ
পাতিলে। কোবেল জুবৰাজে সেই সেনাবিলাকক
লৈগৈ বাবিলনৰ ৰাজ্য জই কৰি অনেক সূয়েৰে
ৰাজ নগৰো ললে। সেই নগৰ ইমান বৰ আছিল,
সেই কোবেলে ডাক জই কৰাৰ বাত্ৰা ভিন দিনৰ
পাচে নিমাত্তে থকা মানুহবিলাকে পালে। কো-
বেল বজাই পাৰ্চি, আৰু মাদিয়া, আৰু বাবিলন,
আৰু আন আন ৰাজ্যবিলাক একে লগ কৰি, প্ৰি-
থিবিৰ মাজত এটা বৰ ৰাজ্য স্থাপন কৰিলে,
তাৰ মাজত এস একুবি সাতোটা দেশ আছিল,
সেই অতি ডাকৰ ৰাজ্যৰ নাম পাৰ্চি হ'ল।

পাৰ্চি ৰাজ্য।

Kingdom of Persia.

কোবেলৰ পঞ্চাল বছৰ পাচে জেক্সেস সি-
হাসনত বহিল। গ্ৰিক দেশ জই কৰিব নোঅ-
বাত তেঁওৰ নাম পুসিথ আছে। গ্ৰিক দেশ ইউ-
ৰপৰ নিমাত্ত আছে, সি অতি খুদু দেশ কিন্তু তাৰ
মানুহবিলাক বৰ সাহিয়াল। জেক্সেস সেই দেশ
জই কৰিবলৈ মনত স্থি কৰি, দহ লাখ সেনা
গোটাইছিল, এই সেনাবিলাক লৈ, জেভিয়া তেঁও
ইউৰপ আৰু আচিয়াৰ মাজত থকা সাগৰৰ ভিহ
পালে গৈ, তেভিয়া সেই ঠাইতে এটা দলদ গাঁ-
থিলে, কিন্তু সাগৰই চৌউত সাঁকো ভাঙিলত
জেজ্লেসে মহা ক্ৰোধ ভাৱ হৈ, সাগৰক ভিনি ল
বেত মাৰিবলৈ আগ্ৰা দিলে, আৰু ক্ৰোধৰ আন
এক চিন লোৰ নিকলিবে সাগৰক বাজিবৰ কা-
বনে তাৰ ওপৰত পেলাই দিলে। জেক্সেস গ্ৰিক
দেশলৈ গলত ভিনি ল মান্য গ্ৰিক দেশিয়া মানু-
হে, লোকৰ অধিন হোআতকৈ মননক ভাল আৰু
ডাকৰ মানি, সিইতৰ আহিব লগা পৰ্যন্তৰ চৈক
বাটত মননলৈকে জুখ কৰিলে। জেভিয়া একনে
সেই ভিনি ল পুসসনিয়া গ্ৰিক সেনাপতিক বড-
ৰা দি কলে, জে পাৰ্চিৰ বজাৰ কাৰেবে সুৰ্জ
মণ্ডল চাৰিব, তেভিয়া তেঁও কলে, তেনেকুআ
হলে ভাল হ'ব, আমি চাঁতে থাকি বন কৰিম।
জেজ্লেস লাখ সেনা, আৰু অসংখ্য জাহাজ গ্ৰিক-
ইতৰ, দোআৰাই ইমান মৰা গল, জে অকল তেঁও-
হে সেই দেশৰ পৰা পলাই নাৰিল, আৰু আপু-
নি নিৰ্মান কৰা সাঁকো চৌৰ দোআৰাই পুনৰাৰ
ভাগিল দেখি, এখন ঘাটৰ নাৱেৰে পাৰ হৈ
সন্তোষ হ'ল। পাচে এস পঞ্চাল বছৰলৈকে সেক-
ন্দৰ সাহে অধিকাৰ হোআ পৰ্যন্তে গ্ৰিকইতৰ
আৰু পাৰ্চিইতৰ মাজত জুখ আছিল, পাচে
সেকন্দৰ সাহে অতি অলপ সেনাবে সেই বৰ
গ্ৰিক ৰাজ্য জই কৰিলে।

ম.

The Whale.

তিমি মাচৰ বিবৰন।

সুজন কৰা সকলো জন্তুৰ মাজত তিমি নামে
ৰে লাগবত থকা মাচ অতি ডাঙ্গৰ। সেই মাচৰ
মাজত প্ৰাই পঞ্চাশ হাত দিঘল, কোনো এবিধ
৭৫ হাত দিঘল হ'ব। তাৰ মূৰটো, সৰিলৰ তি-
নি ভাগৰ এভাগ হ'ব আৰু কান্দ গচ ৬ হাত দি-
ঘল, পাখিবোৰ ১৬ হাত বহল। ডাক জুখিলে
ডাঙ্গৰ ২০০ দূৰ মঁহৰ মান গধুৰ হ'ই; ইমান
ডাঙ্গৰ জন্তু হলেও তেওঁ তাৰ চকু নিচই লক, গৰু
চকু নিচিনা। মাইকি মাচৰ ন দহ মাহ গৰ্ভ
হৈ আন মাচৰ নিচিনাকৈ কনি নে পাৰে, কিন্তু
জন্তুৰ নিচিনা এটা পোআলি জগাই। সেই পো-
আলিএ মাকৰ পিৰাই খাই জিএ। আৰু লাগবত
এজাত কলা পোক আচে সেই পোকবোৰ তিমি
মাচে খাই।

এই ডয়ন্তুৰ মাচটোৰ সৰু লাগবত অনেক
আচে। পুখুমতে, ওকনিৰ নিচিনা এনে এক জাত
লক পোকে সেই মাচৰ গাতে লোমাই তেল খাই
ধাকে। দৃতিৰ সৰু, শুৰোআল নামেৰে কঁকিলা
মাচৰ নিচিনা, সেই মাচে লগাই তিমিৰ পাচে

পাচে জুখ কৰিবলৈ খেদি খেদি জাই; তাকে
দেখি তিমিএ ডয়ন্তু কঁপি পানিৰ পৰা তেওঁ মাৰি
দূৰৈ হৈ আন ফাললৈ পলাই জাই। আৰু বে-
জৰ বাহিৰে তাৰ প্ৰান বাখিবলৈ একো উপাই
নে পাই, কেবল বেজৰ দোআবাইহে সৰুক
খেদে, আৰু জেতিয়া সি কান্দেৰে এবেলি কঁকি-
লাক চাটি মাৰে, তাতে তাৰ সঁহাৰ হ'ই। ডা-
পি কঁকিলাই তাৰ চাটিত একোকে নে মানে।
কিন্তু লাক মাৰি তিমিৰ ওপৰত পৰি চোকা দাঁ-
বেৰে কামুৰি খা লগাই। জেতিয়াই তিমিৰ গাত
ভেজ ওলাই সাগৰৰ পানি তেজেৰে বজা হৈ
জাই, আৰু তিমিএ তাৰ সৰুক মাৰিবলৈ জেনে-
কৈহে কান্দেৰে আকাল মাৰে সেই আকালৰ
সবদেই বৰটোপতকৈও বৰ হ'ই।

কিন্তু এই বৰ জন্তুৰ সকলো সৰুকতকৈ মানুহে
তাৰ পুখান সৰু। মানুহে তিমিক এবচৰত জি-
মান সঁহাৰ কৰিব পাৰে, আন আটাই সৰুকএ
জিৰনৰ পৰা মৰনলৈকে ইমান মাৰিব নোআৰে।

তিমি মাচক উত্তৰ আৰু দখিন কেন্দ্ৰৰ ওচৰত

সৰহকৈ পোআ জাই, আৰু সিহঁতক ধৰাৰ ভৱত
নাগৰৰ দাঁতিলৈ আহে, তাতে সৰহকৈ নাগৰৰ
দাঁতিত মৰা জাই। কিন্তু সেই মাচক মাৰিবলৈ
ডেৱাৰ্ক, ইলণ্ড, ইংলণ্ড, আৰু আমেৰিকাৰ পৰা
বহু জাহাজ বচৰি বচৰি গৈ মাৰে দেখি এতিয়া
তিমিৰোৰ কমতি হ'ল; কিন্তু জিৰোৰ আচে
সেইবোৰ বৰ গতিৰ পানিতহে থাকে।

এই তিমিক ধৰা কথা বৰ আচৰিত, আৰু তাক
ধৰাৰ নিবন্ধ এই: সেই মাচক ধৰিবৰ কাৰন জা-
হাজ খনেপতি ৬ খন ৬ খন নাও, আৰু নাৱে-
পতি চটা চটা নাওবোৰা, আৰু হাতত উভোতা
কোললৈ এটা এটা লুহ থাকে। তাতে অতি-
সই জাৰ দেখি পানিবোৰ কোনো কোনো ঠাইত
গোট খাই টান হই আৰু হিম পৰি একোটা পৰ্ব-
তৰ নিচিনা হৈ থাকে। পাচে মাচ মৰিয়া জা-
হাজৰ পৰা দুখন নাও কিছুমানৰ দূৰৈত সেই
টান হোআ পানিৰ ওচৰত লেজুৰে নাও বখাই,
তিমিক দেখা পাবলৈ চাই থাকে, আৰু সেই
নাও দুখনৰ সলনি চাৰি ঘৰিৰ অন্তৰত হই।
পাচে জেতিয়া তিমিক দেখে, তেতিয়া সেই নাও
দুখনে পাচে পাচে খেদে, আৰু তিমি জেতিয়া
অতিসই তললৈ জাৰ খোজে, তেতিয়া তাৰ কান্দ
গচ নিচইকৈ ওপৰলৈ থিয় কৰে, সেই প্ৰমাণে-
ৰে মানুহবোৰে জানে যে সি বেগতে নোলাই,
এঘণ্টা বা দুঘণ্টা মানৰ পাচতহে ওলাব। সেই
কপে তললৈ নো জাঁওভেই যদি কোনো নাৱে
ওচৰতে দেখা পাই, তেতিয়া কোল লোআ মা-
নুহটে খোঁচ মাৰি দিএ, আৰু সেই কোল তিমিৰ
গাত লাগিলেই জাহাজৰ মানুহক জনাবলৈ
এডাল তাঁৰ নাৱত থিয়কৈ পুতি দিএ, তাতে জা-
হাজ বখিয়াই আন আন নাওবোৰক সিহঁতৰ
সহাই হবলৈ বেগাই পঠিয়াই দিএ।

জেতিয়া তিমিএ আপোনাৰ গাত দুখ পাই
তেতিয়া বৰ বেগে লৰ মাৰে আৰু জি জৰি সেই
কোলত লগাই বান্ধি থই, সেই গচ জৰি দুস
বৈণ্ড দিহল, মাচে জৈলকে জাই তলকে জাৰ
পৰাকৈ জৰি গচ নাৱত মেৰাই মেৰাই থই
প্ৰথমে তিমিএ এই কপে বেগাই জাঁওভে, নাৱত
ঘহনি লাগি জৰিত জুই উঠিব বুলি ভই কৰি,

জৰিত পানি দি থাকে। কিন্তু জেতিয়া মাচৰ
মজি হিন হই, তেতিয়া নাৱিয়াই আৰু জৰি
নে মেলাকৈ সেই জৰিৰেই মাচক উলিয়াবলৈ
কাৰ্য্য কৰে, তথাপি যদি দু স বৈণ্ড জৰিএও
নাটে ভেঙে আন নাৱৰ পৰা জৰি আনি, সেই
জৰিৰ লগত জোৰা দিয়ে; কোনো কোনো বে-
লিত চই খন নাৱৰ জৰিৰেহে জাঁটে, কিন্তু
সহাই তিনি নাৱৰ জৰিএই জোৰে। সেই মাচ-
টো পানিৰ তলত বহু বেগি থাকিব নোমাৰে,
কিন্তু উলস লবলৈ পানিৰ ওপৰলৈ উঠি আহে,
আৰু নি জিৰাই মানে পানিৰ ওপৰতেই থাকে,
তেতিয়া আন নাও আহি তাৰ ওপৰত পুনৰাই
কোল মাৰে; তেতিয়া সি আৰুও তললৈ জাই,
কিন্তু আগতকৈ অলপ ধিৰে জাই, আৰু সি দু-
ভিয়ৰাৰ পানিৰ ওপৰলৈ উঠিলে তললৈ জাৰ-
লৈ অসক্তি হই, তেতিয়া নাৱিয়াবিলাকে দি-
হল জাঠিৰে খুঁচি মাৰে। জেতিয়া মাচৰ মুখৰ
পৰা পানি আৰু তেজ ওলাই, তেতিয়া সি মৰিব
বুলি জানে।

তিমি মাচ মৰিলে তাক জাহাজৰ লগত বৰ
সকত জৰিৰে বান্ধি কাটে, আৰু লুটিয়াই কাটি-
বলৈ তাৰ মূৰত এগচ, কান্দত এগচ, জৰি দি
বান্ধে, আৰু তাৰ পিঠিৰ পৰা নি পিচলাকৈ মা-
নুহে ভৰিত লোৱা কাঁইট পিঠি তাৰ ওপৰত উঠি
কাটে; তিনি হাত বহল আঠ হাত দিহলকৈ তাৰ
ভেল মজ্জ কাটি কাটি জাহাজৰ ওপৰত ভোলে,
আৰু ভেল উলিওআ হলে, পাচে তাৰ মুখৰ হাৰ
কুঠাৰেৰেহে কাটি উলিয়াই।

আন মানুহে তিমিৰ মজ্জ নে খাই, কিন্তু
উত্তৰ কেন্দ্ৰত থকা বন মানুহবোৰে বৰ ভাল
পাই, তাৰ ভেল বৰ সোআদ বুলি খাই। সি
ইতে জতে জতে এনে মৰা মাচ পাই, ততে লৰা
ভিৰোতা আটায়ে বাস কৰি খাই থাকে; দু
চুকাই মানে তাৰ পৰা নে জাই।

১৮০২ সঁকত কাপ্তান লাইঅফ সাহাৰে তি-
মি বিচাৰোঁতে জাহাজৰ ওচৰতে এটা দেখা পাই
চাৰি খন নাও পঠালে, দুখন নাও তাৰ ওচৰলৈ
গৈ দুয়ো নাৱৰ পৰা একে বেগিএই ওভোতা কোল
মাহিলে। তিমিএ বৈণ্ড চেবেক মান তললৈ আন

এখন নাৱৰ কালে গৈ উঠোঁতে তাৰ মূৰ নাৱৰ তলত লাগি মানুহে সৈতে নাও খন দহ হাত মানৰ ওপৰলৈ দলি মাৰি লুটি খুঁতাই পেলোলে, আৰু মানুহ বোৰ আন নাৱত খৰি বখা পৰিল, কিন্তু এজন মানুহৰ ভৰিত জৰি মেৰ খাই নাৱে সৈতে তললৈ গল, পাচত সেই মাচটোও মৰিল। সেই দলি মাৰি পেলোআ নাও, আৰু ভিমি মাচৰ নকু চা ওপৰত দিয়া হৈছে।

১৮২০ সঁকত এচেক্স নামে এখন জাহাজ আমেৰিকা মিল দেশৰ নান্টাৰ্কেট নামে গাঁৱৰ পৰা ভিমি বিচাৰিবলৈ পাচিকি সাগৰলৈ গৈছিল। এদিন সেই জাহাজৰ মানুহবোৰে এটা ভিমি পোআলি মাৰিলত মাকে বেজাৰ পাই জাহাজৰ পৰা অলপ দূৰে গৈ অতি বেগেৰে উভতি আহি জাহাজত খুন্দা মাৰিলে, তাতে জাহাজ খনে বৰ দুখ পাই কাঠ চলাচেৰেক ভাগিল, পাচে ভিমিএ আৰুও এক মাইল মান দূৰতৈ আগতকৈও অতি বেগে আহি পুনৰাই খুন্দা মাৰি জাহাজ খন ভাঙিলে। তেতিখনে মানুহবিলাকে সৰু নাওবোৰত উঠি বখা পালে। কিন্তু জাহাজ খন তল গল, আৰু সেই বৰ মাচটোক দেখা নে পালে, সেই মানুহবোৰে দিন চেৰেকলৈ ভুমি নো পোআত আহাৰ কৰিবলৈ নে পাই বৰ দুখ পাইছিল, কিন্তু সেই বাটে দি আন এখন জাহাজ জাঁওতে সিহঁতক দেখি ভুলি নিলে।

এক ভিমি মাচৰ পৰা ১২০ চকুৰি মৌন মান ভেল পোআ জাই। কোনো বিধৰ মূৰৰ পৰাই ২৫ মৌনকৈ পাই। আৰু তাৰ মূৰৰ পৰা এক জাতৰ হাৰ ওলাই, সেই হাৰৰ অনেক কাম হই, আৰু তাৰ দৰো লহহ। জাহাজবোৰে ভিমি বিচাৰোঁতে ভিনি বচৰ মানলৈ খোআ পিয়া বস সৰুলো জাহাজত ভৰাই নিৰে; আৰু দুই ভিনি বচৰ মান লাগবত ভিমি বিচাৰি ফুৰি থাকে। কেতিবোৰ জাহাজে ১০০০০০ এক লাখ কপত্ কৈও অধিক কপৰ ভেল আৰু হাৰ পাই; কিন্তু কেতিয়াবা একো নো পোআকৈ দূৰতৰ মানৰ মূৰত উভতি জাই। আৰু কোনো বচৰত জাহাজ ভাগি নকু হই। ১৮৩০ সঁকত ৮৭ জাহাজৰ মাজৰ ১৭ খন ভাগিল, আৰু ২৪ খনে ভিমি

নো পোআকৈ উভতি আহিল। ১৮১৪ সঁকৰ পৰা চাৰি বচৰৰ ভিতৰত ইংলণ্ড, আৰু স্কটলণ্ডৰ পৰা ৪৮৬ চাৰি ম চয়ানি খন জাহাজ ভিমি খৰিবলৈ গৈছিল। এতিয়া লহহ জাহাজ ভাগিল, আৰু ভিমি পাৰলৈকো টান দেখি আগৰ দৰে অধিক জাহাজ নে জাই। আমেৰিকা মিল দেশৰ পৰা ইংলণ্ডতকৈও সেই কামৰ নিমিত্তে অধিক জাহাজ বচৰি বচৰি পঠাই দিএ।

তলত জি সৰু নকু দেখা জাই, ভিমিৰ ওপৰত উঠি দুজন মানুহে কুঠাৰেৰে ভেল মজ্জ কাটি আচে, তাৰ কোনত এক নাও আৰু নাৱৰ ভিতৰত এক মানুহ আছে; সোঁ হাতৰ কালে দুই পিপা খিয়কৈ থৈছে; পিচ ফালে জি বগা দেখা জাই সেয়ে গোট খোআ টান পানি আৰু হিম। §

সৰল জন্তুৰ মাজত ভিমি অতি ভয়ঙ্কৰ, সাগৰ মধ্যে থাকে নিটৌ দেখি লাগে ভৰ; তথাপিও তাৰ ওপৰত মানুহ অধিকাৰ, সেই কাৰনে মাৰি তাৰ লই ভেল হাৰ; বহু লোকে জাহাজেৰে ফুৰি থাকি সদাই, অতি দুখে মাৰি তাক বৰ লাভ পাই।

এই অবনোমাই পত্ৰ মৌ৭ নিবাসগৰৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিল্যন চাপা খানাতে হাৰে হাৰে চাপ কৰা হৈছে। আমিতে মিলে বচৰত দাম এটকা, বচৰৰ মূৰত মিলে ১৥ ত হহ।

THE OBITUARY,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsong Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

প্ৰথম চোখা! মো° সিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ ১৮৪৬ খ্ৰিষ্ট অ° সঁক! নম্বৰ ১২।

VOL. I. SIBSAGOR, ASAM, DECEMBER, 1846. NO. 12.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

গ্ৰেট ব্ৰিটন নামেৰে জি লোহাৰ বৰ জাহাজৰ কথা জানোআৰি মাহৰ অকনোদইত লিখা আছে, সেই জাহাজ নুৱৰ্ক নগৰলৈ জাবলৈ ২২ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখত লিবৰপুল নগৰ এৰি, সেই দিনৰ বাতি ইংলণ্ড আৰু আয়ৰলণ্ডৰ মাজত থকা সাগৰত জাঁওতে কাপ্তান সাহাৰে ডালকৈ বাট নি চিনাত জাহাজ বালিত লাগি বল। তাতে ডাৱৰ এক্সাৰ বস্তাহ হোআত জাহাজ ভাগি তল জাব বুলি, জাহাজৰ মানুহ আৰু ডাৰ ১৮০ জাজি লোকবিলাক ভই আৰু প্ৰান সঙ্কটত থা-কি সেই বাতি কাল নিয়ালে। পাচে বাতি পু-আ সিহঁতে চাই, জাহাজৰ দুই কালে বৰ সিল থকা দেখিলে; সেই সিলৰ ওপৰত জাহাজ পৰা হলে, নিচয়ে ভাগি সকলো মানুহ মৰিলহেঁতেন, কিন্তু বালিত লগা হেতুকে মানুহ বখ্যা পৰি, ক্ৰমে সৰু নাৱেৰে গৈ বামলৈ উঠিল; জাহাজ একআৰ নোঅৰাত নষ্ট হল।

নাপলিয়ন বজাক পৰাজই কৰা ডিউক অফ ওএলিণ্ডন নামেৰে জি লৰ্ড সাহাৰ, তেওঁৰ বৰ মূৰ্ত্তি সাজি তাক লণ্ডন নগৰৰ এখান পৰি দুআ-বৰ ওপৰত ৩০ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে ভুলি ধলে। ডিউক অফ ওএলিণ্ডন সাহাৰে জি পিতলৰ বৰ টোপ সজুৱা পৰা কাৰ্হি আনিলে, সেই টোপ জুই দি পাগি পিতলৰ মূৰ্ত্তি সাজিলে। ঘোঁৰাত উঠা মানুহৰ ৰূপে সেই মূৰ্ত্তি আছে; মানুহ ঘোঁৰা দুইবোৰ ওখ ১৮ হাত, ঘোঁৰা দিখ-লে ১৭ ১/২ হাত। জি দুআৰত ধলে সেই দুআৰ

৫৩ হাত ওখ; বৰ কত্ৰ উপাই কৰি ভুলি ধলে। ওআৱাত নামে একনৈ খনিকৰে পুতেকে মৈছে তিনি বছৰ ভিতৰত সাজিলে। পিতল ওজন ন ধৰাকৈ ডাৰ খৰচ হল ১,০০,০০০ এক লাখ টকা। ১০০০ এহেজাৰ মোনতকৈ অধিক পি-তলেৰে সাজিলে।

চেষ ড্যাৰ্লচ মেত্ৰাক নামেৰে জি জন লৰ্ড সাহাৰ ১৮৩৪ সঁকৰ পৰা ১৮৩৭ সঁকলৈকে গবৰনৰ জেনৰল হৈ এই দেশত সমাচাৰ পত্ৰ-বিলাক সাধা নো হোআকৈ চলাবলৈ কানন কৰিলে, তেওঁ ৫ চেপ্তেম্বৰত মৃত্যু হল।

২৫ চেপ্তেম্বৰ বাতি লৰ্ড ডকলিন নামে এখান বৰ জাহাজ ইংলণ্ড আৰু আয়ৰলণ্ডৰ মাজত থকা সাগৰত জাঁওতে সৰু জাহাজ পাই নে দেখি ডাৰ ওপৰে গৈ ভাজি নষ্ট কৰিলে; সৰু জাহাজৰ মানুহ তিনিটা মাথোন জিয়াই মাৰিলে; অন্য আটাইবোৰ মৰিল।

ইংলণ্ড দেশৰ মাটিত বহু গাঁও দকৈ ধনাত লো, ভাষা আদি অনেক বস্তু ওলাই; এবচৰত ওলোআ বস্তুৰ দাম তলত লিখা আছে।

নাগ মাটি	১,১০,০০,০০০ টকা
লোহা	৮,৫০,০০,০০০
ভাষা	১,২০,০০,০০০
ৰূপ	৩৫,০০০
সিহ	১২,০০,০০০
লোন	৪০,০০,০০০
বাজ	৩২,০০,০০০
অন্য অন্য বুৰা	১১,৫০,০০০
মুঠে	২০,৫২,৮৫,০০০

১০ অক্টোবৰ তাৰিখত ইল্লানিয়া দেশৰ ইচা-বেলা মহা বানিৰ জনম দিন, ১৬ বছৰ হৈছিল; সেই দিনত দন কুক্ষিকো নামে ইল্লানিয়াৰ বৰ লোক এজনে সৈতে বিয়া হল। দনা মাৰিয়া লুই-চা নামে মহা বানিৰ ভনিএককো সেই দিনাই ডিউক ম্পঁচিএ নামে কুক্ষি বজাৰ পুত্ৰকে বিয়া কৰিলে। পাচে ১৬ তাৰিখত বহু বছৰত ভাৰচা চাবলৈ গকএ সৈতে মানুহ মাল জুখ কৰি গক ১১ টা আৰু গোটা চাবেক ঘোঁৰাও মৰিল। বহু চাই থকা মানুহ ৩০,০০০ ত্ৰিচ হেজাৰ আ-ছিল। ইল্লানিয়া মানুহ নিৰ্দ্দয়া হৈ এনে জুখ চা-বলৈ বৰ ভাল পাই।

চেপ্তেম্বৰ মাহত ইল্লানিয়া দেশৰ চান্দান্দৰ নগৰত এমখা মানুহৰ মাজত বজু পাত পৰাত ৮ জন মৰিল, অন্য ১২ জনো এখা মৰা হৈছিল। চায়ে চায়ে মিলা বিৰিৰ দোআৰাই বহু মেৰ চাগ মৰিল।

মান্দবাজৰ ওচৰত আটাই দেশ বাৰিখাত ভল গৈ ৬০০০। ৭০০০ চই সাত হেজাৰ বছৰ পানিএ ভাঙ্গি নিলে।

ফুফু দেশৰ লৱৰ নামে এখন নদিৰ পানি বাৰ্হি নগৰ গাঁও বুৰাই, বছৰ বাৰি দলঙ্গ আদি সকলোকে ভাঙ্গি নি নষ্ট কৰিলে। সেই বছৰ চলত বহু মানুহ মৰিল। ১১ অক্টোবৰত একে দিনাই লৱৰ নদিৰ ১১ হাত পানি বাৰ্হিল।

চুইচ দেশৰ জেনেৱা নগৰত অধিকাৰ সকলৰ বিৰোধে মানুহবিলাকে দ্ৰোহ কৰি বন পাতিলে, তাতে ১০ মানুহ জুখত মৰিল, ২০ জন খুন হল।

নুহলগু উপদিপৰ অত্ৰেলিয়া দেশত বহু মূল্যৰ এডাল সোণৰ সলি মাটিতে পালে। ভললৈ কি-মান দিহল, কব নোআৰে, কিন্তু খানিলে বহু সোণ ওলাব, ইয়াকে বুজে।

জৰ্মানি দেশৰ লানবিন নামে এক গিয়ানি লোকে এটা বৰ বুধি নতুনকৈ উলিয়ালে। নাই-ত্ৰিকেচিদ নামে এবিধ টেকা পানিত কপাহ তি-য়াই, পাচে পানিত ধুই ভালকৈ সূকালে, হিলৈৰ খাৰৰ নিচিনা তাৰ গুন হই। হিলৈত ভৰাই মা-ৰিলে খাৰতকৈও তাৰ সক্তি বৰ্হা বুলি কৈচে। কিন্তু তাৰ ধুঁ আ গন্ধকৰ গন্ধ একো নাই।

জৰ্মানি দেশৰ লিপ্চিক নগৰত ২১ আগষ্টত গন্ধক ভাৰ্পিনভেল আদি অনেক বস্তু থকা মাটিৰ এক ভঁৰালত জুই লাগি বাতি বাৰ্হি বাৰ্হি বছৰ পোৰাত ৬।৭ চই সাত জন মানুহ মৰিল, আৰু ২০ কুৰি মান মানুহ এখা মৰা হোআত ইল্লিটা-ললৈ নিলে।

আয়ৰলণ্ড দেশৰ দুৰ্ভিখাৰ কাৰনে আমেৰিকাৰ পৰা অনেক জাহাজ গোম ধানকে আদি কৰি সকলো খোআ বস্তু আনি বেচিচেগৈ। ২৭ অক্টোবৰত ছেনবি ক্লেই নামে এখান জাহাজে ৫৪,০০০ হেজাৰ মোনৰ বোজা আনিলে।

আমেৰিকাৰ মিল দেশে সৈতে মেক্চিকো দে-সৰ,লোকে বন কৰা হেতুকে কমোদোৱৰ চলোটি নামে আমেৰিকাৰ এক জাহাজৰ সেনাপতিএ ৭ জুলাইত কালিকনিয়া নামে মেক্চিকো দেশৰ এডোখৰ লৈ দখল কৰিলে।

১৫ আগষ্টত মিল দেশৰ এখান বনুআ জা-হাজ মেক্চিকো দেশৰ দাঁতিএগৈ বডাহে নিয়াত চেকত পুৰি সিলত লাগি ভাঙিল। জাহাজৰ ২১ সেনাই সৰু নৱত গৈ এখান আমেৰিকাৰ জাহাজৰ লগ লৈ বখ্যা পালে; আন সেনাবিলাক মেক্চিকো লোকৰ হাতত পৰিল।

চান্দিয়ান নামে মেক্চিকোৰ জি দেসাধিপতি দেসান্তৰ কৰি আছিল, স্টেণ্ডক আৰুও মাতি আ-নিলত ১৬ আগষ্টত বেৰাক্জু নগৰ পাই পুনৰ দেসাধিকাৰ বাৰ লবলৈ যিব হল।

২০ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখত আমেৰিকান সেনা-পতি জেনৰল টেইলৰ সাহাৰে ৬০০০ সেনা লৈ মেক্চিকো দেশৰ মন্ত্ৰেবি নগৰ বেৰি তাৰ কোঁঠত থকা ৮।১০ হেজাৰ সেনাই সৈতে তিন দিন পুধান জুখ কৰি কোঁঠ নগৰ ললে। আ-মেৰিকাৰ মানুহ ৩০০ মৰিল, ২০০ খুন হল।

নুজিলগু উপদিপৰ আদি বাসি ২০০ দু ল মানুহে ইণ্ডোজিএ সৈতে বন পাতি ৬ টা মানু-হক মাৰিলে; জিকিব নোআৰাত হুহকি গল।

মেই মাহৰ ১০ আৰু ৩০ তাৰিখত টাইটিৰ আদি বাসি মানুহে ফুক্ষি সেনাই সৈতে জুখ কৰিলে, তাতে ফুক্ষি ৮ জন মৰিল; আৰু ২৭ জন খুন হোআ আছিল।

কাফিৰ য়ুনিছ।

কাফিৰ তিবোতা।

গুড হোপ নামে আফ্ৰিকাৰ দক্ষিণ মূৰত জি ইণ্ডিয়া মানুহ থাকে, সিবিলাকে নৈতে আদি বানি কাফিৰ লোকে বাবে বাবে বন বিগ্ৰহ কৰি, চায়ে চায়ে অনেক মানুহক বধ কৰিলে। ৫ জুলাইত কাফিৰ লোক এমথা আহি ১০০ গৰু চুব কৰি নিলে; গৰাকিবোৰে খেদি গৈ নিইতক পাই জুখ কৰি গৰু পালে; কিন্তু দুই কালৰ কেতুবোৰ মানুহ জুখত মৰিল। জুলাই মাহৰ সেম পখত ইণ্ডিয়া সেনাই কাফিৰৰ গাঁৱলৈ গৈ জুখ কৰি ৪০ জন মানুহক মাৰিলে, আৰু পৰ্বততো কাফিৰ মানুহ এস ডেৰ স মান বনত মৰিল। কাফিৰ লোকৰ নক্চা ওপৰত লিখিচোঁ।

ইতালি দেশৰ বিচুব্বিৰচ পৰ্বত ফাঁটি তপত জোল ওলাই আছে; আৰু তাৰ চাৰিও কালে ইতালি দেশত অনেক ভুঁইকঁপ হৈ গৈছে। পিচা নগৰত ১৪ আগষ্টত বৰ ভুঁইকঁপ হৈছিল। ইতালিৰ অন্য অন্য নগৰতো ভুঁইকঁপ হৈ কেতবোৰ গাৱৰ ঘৰ আদি সকলোকে ভাঙ্গি পেলাই নষ্ট কৰিলে। তুস্কানি প্ৰদেশত ২৭ গাৱৰ লোক নিকপাই হল; ৮০০০ মানুহ ঘৰ নাই কিয়া হৈ মাগি খুজি খাই আছে। ঘৰ ভৰাত ৭০ জন মৰিল; ৫০০ পাঁচ স মান এখা মৰা

হৈ আছিল। চায়ে চায়ে মাটি বৰকৈ কাট ললে; এটাইত গৰু গোটা চাবেক লোমাই গল।

অক্টোবৰ ২৫ তাৰিখত ৰাতি ৮ বজাত মগ দেশৰ কাণ্ডক কিউ নগৰৰ ওচৰত এক পৰ্বত ফাঁটি জুই আৰু তপত বহু ঘনে ঘনে ওলাই অতি ওখকৈ উঠি পৰিছিল। সেই জলি থকা জুই ওলাওতে মানুহে কিতাপ পৰিৰ পৰাকৈ বধ পহৰ হৈ আছিল; এখন্তক মান পহৰ থাকি, আকণ্ড এক্সাৰ হই; এই ৰূপে এডাৰ মান বেছি ওলাই, পাচে ক্ৰমে গুচিল।

জুন মাহৰ প্ৰথম দিনা চিচিলিয়া নামেৰে এখন ফ্ৰাঞ্চি জাহাজত বজ্জ পাভ পৰি ৪ জন মানুহক মাৰিলে; জাহাজকো প্ৰাই নষ্ট কৰাত বুৰিৰ লগা হৈছিল, তথাপি তল ন গল।

আমেৰিকা দেশৰ ওদকৰ্দ্দ গাঁৱত বুওন সা-হাৰ নামে এজন লোকে ৰোজাই দিয়া এখন বখেৰে কোনো নদিৰ ওপৰে জাঁওতে একালে দলক ভাগি মানুহৰ ওপৰত বধ লুটি ধাই ১১ হাত ওখৰ পৰা পানিত পৰি তল গল। তথাপি কোনো ৰূপে পানিৰ পৰা ওলাই সাহাৰ বখ্যা পৰিল, ইহবৰ এনে অনুগ্ৰহ। পাচে ঘোৰা-ৰোৰো জিয়াই পালে।

ধৰ্ম্মৰ কথা বাজা।

Religious Intelligence.

নৱেম্বৰ আৰু ডিচেম্বৰ মাহৰ ভিতৰত গুআ-
হাটত ৭ টা, নগাঁৱত ১১ টা মানুহ খ্ৰিষ্টৰ সিয়া
হৈ বুৰ পাই মণ্ডলিত সোমাল।

বৰিসাল নগৰৰ ওচৰ গাঁওবিলাকত বাবেৰো
নামে এজন পাদুৰি চাহাবে সুভ বাজা কিত্তন
কৰি কুৰাত অনেক বজ্জালি মানুহে কথা সুনি বি-
স্থাল কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত সোমাবলৈ ইচ্ছা
কৰিলে। অক্টোবৰৰ প্ৰথম দিনা ৩০ জন সি-
য়াৰ কথা সুনি গ্ৰাহ্য কৰিবলৈ নিচই কৰিচে,
পাচে ৮ দিনৰ ভিতৰত অন্য অন্য লোক আহি
বুৰ পোআ হবলৈ নিবেদন কৰি অক্টোবৰৰ ৮
তাৰিখ বিস্মায় দিনা ১১৫ টা মানুহ বুৰ পাই
মণ্ডলিত গ্ৰাহ্য কৰা হ'ল।

পৰ্জুগাল বাজাৰ অধিন হোআ এটি সুন্দৰ
মাজুলি আটলাস্তিক লাগৰৰ মাজত আছে, তাৰ
নাম মাদিবা। তাতে বায়ু অতি চিকন, আৰু পৰ্ব-
তকে আদি কৰি সকলো ঠাই সুন্দৰ, খেতি কৰা
এবিধ ভাল লতা পনিয়াল, তাৰ বস অতি সো-
আদ, সকলো মানুহে কিনি খাই। সেই দেশৰ
মানুহবিলাক ৰোমান কাথলিক, অৰ্থাত ৰোমিয়া
ধৰ্ম্মত আচৰা লোক। সেই ঠাইত বেপাৰ কৰি-
বলৈ বা সৰিল স্বস্ত হবৰ নিমিত্তে অনেক ইণ্ডা-
জি আৰু কুটলগিয়া মানুহ গৈ তাতে নিবাস
কৰে। সিহঁতৰ ভক্তৰ কালি নামে এজন চাহাব
আছে; তেঁও খ্ৰিষ্টত বিশ্বাসি হোআত লোকৰ
পৰিত্ৰাণৰ নিমিত্তে ইণ্ডাজি আৰু পৰ্জুগ ভা-
সাৰ কৰ্ষোপকৰণেৰে সুভ বাজা প্ৰচাৰ কৰি থা-
কে। তাতে আগৈএ এবেলি তেঁওক আৰু তেঁওৰ
কথা সুন্নোভাবিলাকক বিৰোধ কৰি অনেক দুখ
দিলে; তথাপি তেঁও খ্ৰিষ্টৰ কথা কৈ কৈ আ-
ছিল। জোআ আগষ্ট মাহত তাতে থকা মানুহ-
বিলাকে তেঁওৰ প্ৰান মাৰিবলৈ উদ্যোগ কৰিলত
কালি সাহাবে কোনো ইণ্ডাজি জাহাজত পলাই
বখ্যা পালে; কিন্তু তেঁওৰ স্বৰৰ সকলো বস্তু খে-
ৰে মতলিয়া হৈ সিহঁতে লুট কৰিলে; আৰু তেঁওৰ
জি জি পুথি আছিল আটাইবোৰ জুইত পুৰিলে।
জিবিলাকে এনে অধৰ্ম্ম কৰিলে, সিহঁতৰ মাজত
কোনো মান্য লোক আৰু ৰোমিয়া ধৰ্ম্মৰ অধি-
কাৰ জন চাবেক প্ৰধান আছিল।

গ্ৰিক দেশৰ কথা।

Briat History. Greece.

গ্ৰিক দেশৰ মাজত অনেক নক নক ৰাজ্য আ-
ছিল; তাৰে ভিতৰত কেতিয়াবা এটা, আৰু অন্য
কালত আন এটা বলৱন্ত হৈছিল। মিচৰ দেশৰ
পৰা আহি, মানুহবিলাকে সেই ঠাইতে প্ৰথমে
বসতি কৰিলে, কিন্তু সিহঁতৰ আগৰ কালৰ বুৰ-
শ্চি অন্ধকাৰমই হৈ আছে। ৰোধ হই যে খ্ৰিষ্টৰ
জনমৰ পূৰ্বে অষ্টৰ ন বছৰ ইনাকচ নামেৰে এজন
আহি প্ৰথমতে সেই দেশত ৰাজ্য স্থাপন কৰিলে।
৮ ন বছৰৰ পাচে হৰকুলি নামেৰে এজন মহা
বিৰ দুষ্টক ময়ন আৰু হিণ্ডক পহুবিলাকক বধ
কৰি, আপোন দেশ লাভি কৰাতো বৰ জসিয়া পা-
লে। সতৰি বছৰৰ পাচে গ্ৰিক দেশৰ অনেক অনেক
ৰজাবিলাকে জোআ নগৰ নাল কৰিবলৈ আল-
ছিল। এতিয়া কনষ্টান্তিনোপল নগৰ জি ঠাই-
তে আছে, তাৰ পৰা অলপ দূৰৈতে জোআ নগৰ
আছিল। গ্ৰিকহঁতে সেই নগৰ দহ বছৰলৈকে সে-
নাৰে বেৰি বাখিছিল, পাচে এটা চল কৰি নগৰ
ললে; সিহঁতে আটাই ঠাইতে এই কথা জনালে,
বোলে, আমি দহ বছৰলৈকে মিচা ভ্ৰমণ কৰিলোঁ,
এতিয়া আমাৰ আপোন দেশলৈ জাঁও, কিন্তু এটা
বৰ যোঁৱা তৈয়াৰ কৰি তাকে ভোমোলাকৰ গাঁ-
ৱৰ দেৱতালৈ দান কৰিলোঁ, ইয়াকে কৈ অলপ
দূৰে গৈ লুকাই থাকিল। সেই মহা ডাঙ্গৰ যোঁ-
ৱাৰ পেটৰ ভিতৰত কেতেটি অস্ত্ৰ ধাৰি সেনা
আছিল, আৰু সেই যোঁৱা অতি ডাঙ্গৰ হোআত
তাক নগৰৰ মাজলৈ আনিবলৈ নগৰৰ গৰব
অলপমান ভাঙ্গিবলৈ আৱল্যক হ'ল। পাচে ৰাতি
কালে মানুহবিলাকে নিশংসয়ে নিদ্ৰা গলত যোঁ-
ৱাৰ পেটৰ সেনাবিলাক আৰু বাহিৰত লুকাই
থকা সেনাবিলাক আটায়ে একে লগ হৈ, সেই
নগৰ নষ্ট কৰিলে। গ্ৰিক লোকৰ মাজত এই এটা
প্ৰধান ঘটনা, ইয়াৰ অৱন লোকৰ মনৰ পৰা
কেতিয়াও নে হেৰাব, কিয়নো গ্ৰিক আৰু লাটিন
ভাষাত সকলোতকৈ এই ঘটনাৰ কথা প্ৰধান;
গ্ৰিক আৰু জোআ নগৰিয়াহঁতৰ মাজত জি জুধ
আছিল, হোমৰ নামেৰে কবিতা কৰা এজনে এই
বিসয়ৰ গান ন বন্ধা হ'লে, এই কথা পাই ভেতি

য়াই হোৱালেইকেন। এডেকে গিয়ানৰ লাভ এই, জে অলপ কথাতে গিয়ানৰস্তৰ গানৰ দো-আৰাই জলস্যা অখ্যাই হই। এই দূৰে লক্ষ্যৰ বজা বাৱনৰ লগত অজোখ্যাব বজা বামচন্দ্ৰে জুখ কৰাৰ কথা বাল্মিকিৰ গানৰ দোআৰাই অখ্যাই থিয়ালি প্ৰাপ্ত হল। ত্ৰোআ নগৰ নষ্ট হবৰ তিনি স বছৰৰ পাচে হোমৰ পুথিবিহিত জনম পালে। জেই ৰূপ সঙ্ক্ৰিত ভাসাতে বাল্মিকি পুথয় কৰি-তা কৰ্তা, সেই ৰূপে গ্রিক ভাসাতে পুথয় কৰিতা কৰ্তা হোমৰ। এই দুয়ো কবিএ আপোন কবি-তাৰ জলস্যা বহাঁবৰ নিমিত্তে, সিহঁতৰ বৰ্ননিয় জনকে দেৱৰ অংশ ৰূপে বৰ্নাইচে, আৰু সেই বৰ্ননিয়বিলাকক দেৱৰ অংশ বুলি জনাবলৈ দুয়ো কালৰ সেনাবিলাককো দেৱতাৰ অংশ ৰূপে বৰ্নাইচে।

হোমৰৰ পাচে চাৰি স বছৰ পাৰ্চি বজাই গ্রিক দেশলৈ আহিল। জেনেকৈ আগৈএ কৈচোঁ, এই চাৰি স বছৰৰ ভিতৰত গ্রিক দেশৰ বেলেগ বে-লেগ লোকে আপোন আপোন বিদ্যা আৰু মজ-দা বহালত সেই দেশ পুথিবিৰ মাজত সকল দে-সতকৈ অতি সৰু হৈও বৰ জলস্যা পোআ হৈ-চিল। পাৰ্চিৰ বজাই বনলৈ আহিবৰ কালে, গ্রিক দেশৰ অনেক লোকে আপোন দেশ বাথিবৰ কাৰনে একে আলচ হল। কিন্তু পাৰ্চিৰ অসংখ্য সৈন্যৰ লগত জুখ কৰিবলৈ গ্রিক লোকে কুৰি হেজাৰ সেনাতকৈ অধিক প্ৰস্তুত কৰিব নোআ বিলে। কিন্তু গ্রিকহঁতৰ মন্ত্ৰি আৰু সেনাপতি অতি গিয়ানৰস্ত আছিলে, এই কাৰনে সিহঁতে পাৰ্চিৰ সৈন্যবিলাকক পাচে আপোন দেশৰ পৰা খেদিলে। পাবসিৰ বজাৰ অহা কালৰে পৰা চেকন্দৰ বাদশাহৰ দিনলৈকে এক স সত-বি বছৰ হল, এই কালে সৰু সৰু ৰাজ্যবিলাকে ইয়ে সিয়ে বন কৰিছিল। এই সময়তে সিহঁতে বিদ্যা, আৰু দিল্প, আৰু ঘৰ সজাতে আৰু দি-লাকটিয়াৰ কৰমত, আৰু চিত্ৰ কৰাতে, আৰু কৰিতা কৰাতে, আৰু বাদ্যত, আৰু সজ কথকিৰ বিদ্যাত অতি নিপুন হৈ সিহঁতৰ সুখিয়াতিৰ সিয়া নাই। তেতিয়াৰে পৰা সেইবিলাক বিদ্যাত কোন আতিৰ মাজত এনে হোআ নাই, আৰু কাল

ক্ৰমে সিহঁতৰ সুখিয়াতি বাহিঁচেহে। অন্য অন্য লোকে সিহঁতৰ নিচিনা অহঙ্কাৰ কৰে, কিন্তু সেই ঠাইৰ লোকৰ সংখ্যা জিলা বৰ্ধমানৰ লোকৰ সংখ্যাতকৈ কেতিয়াও অধিক হোআ নাই। পাৰ্চিৰ বজাই এক স গুনে ডাঙ্গৰ হৈও, আ-পোন অসদ আচাৰ বেৱহাৰ আৰু অগিয়ান হেতুকে তেঁওৰ নাম কোনোএ ন লই, আৰু ললেও হেলা কৰে।

পাচে গ্রিক দেশত থকা মাকিদনিয়াৰ বজা চেকন্দৰে চাৰিও কালৰ অনেক সৰু ৰাজ্য আ-পোনাৰ অধিন কৰি, পাৰ্চিৰ দেশৰ ওপৰত বন কৰি সিহঁতৰ ৰাজ্য নষ্ট কৰিলে। জেতিয়া তেঁও আপোন দেশ এৰিছিলে, তেতিয়া তেঁও একু-বি বছৰ বয়সিয়া আছিল, সেই কালতে তেঁও আ-পোন পৈত্ৰিক দেশ আপোন মিত্ৰহঁতৰ মাজত ভাগ বাঁটি দিলে। জেতিয়া সিহঁতে তেঁওক সুখি-লে, জুমি আপোনাৰ কাৰনে কি বাখিলা, তেঁও উত্তৰ দি কলে, আসা মাখোন। বাবে বছৰৰ মা-জত তেতিয়া জনা পুথিবিৰ সকল ভাগ তেঁও জই কৰিলে, আৰু পুথিবিৰ মাজত কোনোএ তেঁওক জই কৰিব নোআবিলে দেখি তেঁওৰ মনত অহঙ্কাৰ উপজি তেঁও বলিয়াৰ নিচিনা হল। জেই ৰূপ কোনো লোকে এটা অতি ওখ পৰ্বতৰ ওপৰত উঠিলে তাৰ মূৰ কুৰাই, সেই ৰূপে সৰু-লোকে ওপৰত জি মানুহ কেনেবাকৈ অতি বহু হই, সি জনে অৱলো অহঙ্কাৰৰ অধিন হই। চেকন্দৰ বজাই আপোনাকে দেৱতাৰ সলিল সেৱা কৰিবলৈ পুজাবিলাকক আগ্যা দিছিল, আৰু তেঁ-ৱেই আপোনাকে আপুনি দেৱৰ অংশ গিয়ান কৰি আছিল। এই মহা বিৰ গিয়ান আৰু সক্তি আৰু ঐহৰ্জতে বৰ থিয়াতি হৈ, পাচে মন খাই মন্তোৱাল হৈ মৰিল। থ্ৰুটৰ জনমৰ পূৰ্বে কেৱল চেমিৰামি আৰু চেকন্দৰ বজাই সিহঁ দুবি পাৰ হৈ জুখ কৰিবৰ অৰ্থে ভাৰত বনলৈ আহিছিল। চেকন্দৰ বজাৰ মিত্ৰৰ পাচত তেঁওৰ সেনাপতি-বিলাকে তেঁওৰ মহা ৰাজ্য সিহঁতৰ মাজতে ভাগ কৰি ললে। গ্রিক দেশ এক স সতবি বছৰ পজ-ন্তে মাকেদনিয়াৰ বজাৰ অধিন হৈ থাকিল, পাচে ৰোমিয়াইতৰ হাতত আহিল। ৰোমিয়া-

হঁতে সেই কাৰ্জৰ দোআবাই অতি বৰ উপকাৰ পালে; সিহঁতে আগেয়ে অসভ্য আছিল, পাচে নিৰিলাকে জই কৰি লোআ গ্রিক দেশৰ পৰা কবিতা, আৰু বেষ্ট্ৰা, আৰু সজ কখন আৰু ভাল আচাৰ বেষ্ট্ৰাহাৰ সিখিলে।

ম.

ৰোমৰ ৰাজ্য।

The Roman Empire.

খ্ৰিষ্টৰ আগৈএ জি ৰাজ্য অন্য ৰাজ্যবিলাকৰ পাচে উঠিল সি ৰোমৰ ৰাজ্য। জি সকল ৰাজ্যৰ কথা ক্ৰমেৰে কোআ গল, সেই আটাইকে ইয়াৰ অধিন কৰা হল। এই ৰোম দেশৰ আদি মানুহ-বিলাক ডকাইড আছিল। খ্ৰিষ্টৰ আগৈএ সাত ন বারন বছৰ ইতালি দেশৰ মাজত বমুল নামেৰে এজন মানুহে এক নগৰ পাতিলে, আৰু চা-ৰিও কালৰ দেশৰ পৰা দৰিদ্ৰ দুখিয়া আৰু বে-য়া বেয়া স্বভাৱেৰে মানুহবিলাকক মাতিলে। আটাইবিলাক একেলগ হ'লত নিতি নিৰ্বন্ধৰ অনু-সাৰে সিহঁতৰ সকলো বিলয়া ধ্বংস কৰি আপু-নি সিহঁতৰ ওপৰত বজা হল। সেই নগৰ পা-তিবৰ চলিচ বছৰৰ পাচে বমুল মৰিল, সেই সময়তে সেই নগৰত দু কুৰি হেজাৰ লোক আ-ছিল। তাৰ পাচত দু ন দু কুৰি বছৰৰ ভিতৰত সাত জনে ৰাজ্য কৰিছিল, আৰু সিহঁতে ক্ৰমে ক্ৰমে অন্য দেশৰ মানুহ অনাই প্ৰজা ব্ৰিথি কৰি-লে, আৰু স্বৰূপ বেষ্ট্ৰাহাৰে সেই নতুন নগৰ ধ্বংস কৰিলে।

সপ্তম বজা আপোনাৰ আৰু সপ্তমৰ দুই স্বভাৱৰ কাৰনে ৰাজ্যৰ পৰা খেদি দিয়া হল। সেই সময়তে ৰোমিয়াইতৰ ভেঁওক বজা ভাজি এই নিতি কৰিলে, যে সিহঁতৰ দেশত আৰু কে-তিয়াও কোনো বজা ন হ'ব; এই নিমিত্তে ৰাজ্য কৰম চলাবৰ নিমিত্তে বছৰে বছৰে দু জন লোক বাচি লোআৰ নিতি আছিল। আৰু এক বছৰ-লৈকে সকলো সক্তি সিহঁতৰ অধিন থাকিছিল। ৰাজ্য নষ্ট হোআৰ দু ন বছৰৰ পাচে ৰোমি-য়াইতে ইতালি দেশ ক্ৰমে ক্ৰমে জই কৰিলে। পাচে ইতালিৰ চাৰিও কালৰ দেশবিলাকে সৈতে জুখৰ আৰম্ভন কৰিলে; আৰু জি দেশৰ কথা

কৈচো, দু ন বছৰৰ ভিতৰত সেই সকল দেশ অধিন কৰিলে। ৰোম নগৰতে এটা মন্দিৰ আছিল, জুখৰ কালে তাৰ দুআৰ মেলি বখাৰ নিতি আ-ছিল, আৰু জুখ নাই কিয়া কালত বন্ধ কৰি ৰাখি-ছিল, তাতে সেই মন্দিৰৰ দুআৰ সাত ন বছৰৰ ভিতৰত কেৱল দু বাৰ মাথোন বন্ধ আছিল, ৰো-মিয়াইতৰ মাজত ইমান সঘনে জুখ আছিল। জিমান দিনলৈ ৰোমিয়াইতৰ দেশ লক আছিল তিমান দিনলৈকে সিহঁতৰ স্বভাও ভাল আছিল, কিন্তু জেতিয়া দেখিলে, যে অতি দুৰৈত থকা দে-সৰ মানুহ সকলো সিহঁতৰ ওচৰত মূৰ দোআই-চে, আৰু প্ৰিথিবিৰ সকলো ৰজাইতক আৰু অধি-পতি সকলক আপোন-বখৰ ঘিলাত বান্ধি আ-নিব পাৰিচে, তেতিয়া সিহঁতে ঐশ্বৰ্য্যত মত্তোৱাল হৈ সিহঁতৰ কুস্বভাও লুকুআ কৰিলে। মান্য লোক সকলোএ আপোন দেশ আপোনাৰ অ-ধিনত আনিবলৈ কাৰবাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে; আৰু জি সময়ে ৰোমৰ নাম সুনাত প্ৰিথিবিৰ লোক সকল কল্পিত আছিল, সেই সময়ে ৰোম নগৰৰ আলিবিলাক প্ৰজা লোকৰ ভেজৰে ভিওআ হৈছিল।

খ্ৰিষ্টৰ পূৰ্বে পঞ্চদশ বছৰ ৰোমিয়া ৰাজ্য তিনি জন সেনাপতিৰ হাতত পৰিল, তাৰ মা-জে এজন। পাৰ্ছিয়াইতৰ দেশত জুখ কৰোঁতে কৰোঁতে সি আৰু তাৰ সকল সেনাবিলাক মৰা হল। আৰু তাৰ মৃত্যুৰ পাচত তাৰ কিৰ্পিন স্বভাৱৰ কাৰনে তাৰ অখিয়াতি প্ৰকাশৰ নিমিত্তে সোন চালি ভেঁওৰ মুখেত বাকি দিলে। কৈচৰ নামেৰে দুতিয় জনাই পাচত থকা সেনাপতিক মাৰি আপুনি দেশ ললে; কিন্তু সি ৰাজ্য ভোগ কৰিবলৈ নে পালে, কিয়নো ৰোমিয়াইতৰ মা-জত দুই চাৰি জনা ভদ্ৰ লোকে আপোন দে-সৰ লাজ দূৰ কৰিবৰ নিমিত্তে কৈচৰক বধ কৰি-লে। ৰোমিয়াইতে সেই কালতে অতি কুস্বভা-ৱতে হুৰি আছিল, এই হেতুকে সেই ভদ্ৰ মানুহীতৰ উদ্যোগত কাৰবাৰি ন হৈ মন ন কৰা হেতুকে কৈ-চৰৰ ভায়েকৰ পুত্ৰৰ অধিন হল। সি অনেক কাল পৰ্য্যন্ত ৰাজ্য ভোগ কৰিলে, পাচে আন এজনক ৰাজ্য দি ভেঁও মৰিলে। তাৰ পাচে চাৰি-

ন বচৰলৈকে ভিন ভিন লোকে সেই সিংহালনত বজা হৈ ৰাজ্য ভোগ কৰিলে, সেসতে ইউৰপিয়া অসভ্য লোকে পানিৰ সোঁতৰ দৰে আহি দেশ জই কৰি লৈ, তাৰ বেলেগ বেলেগ সৰু দেশ আপোনাইতৰ মাজত ভাগ বাঁটি ললে, আৰু বোম ৰাজ্য নাম কৰিলে।

এই দৰে খ্ৰিষ্টৰ জনমলৈকে প্ৰিথিবিৰ পূৰ্বনি ব্ৰিভান্ত সংখ্যাপে লিখা হ'ল। সেই কালতে প্ৰধান সক্তি ৰোমিয়াইতৰ আছিল, আৰু সিহঁতৰ পৰা অন্য জাতিৰ অতি ভই হোআত জদি কোনো লোকে দূৰৈ দেশলৈ বা কোনো অসভ্য জাতিয়া মানুহলৈ কই বোলে, মই ৰোমিয়া মানুহ, ভেতিয়া সি একো ভই নাই কিয়া হৈ থাকিব পাৰিছিল।

বৰখুন্দৰ কথা।

Cause of Rain.

খনিৰামে এদিন বদন্ত ফুৰোঁতে বেলিৰ তাপত বৰ দুখ পাই, পাচে দিনুৰামক কলে বোলে, হে ডাই, সাক্ষত লিখিচে ইহুৱে এই প্ৰিথিবিৰ ওপৰত জি চক্ৰ সূৰ্জ সৃজন কৰিলে সেইবোৰক মানুহৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে দিলে। কিন্তু মই আজি বদন্ত ফুৰোঁতে বেলিৰ তাপত অতি শ্ৰান্ত হ'লোঁ, এই কাৰন সূৰ্জে হ'লে মানুহক উপকাৰ নকৰে, ইয়াকে ভাবিচোঁ।

তাতে দিনু এ উত্তৰ কৰিলে, হে ককাই, নে জানা হেজুকৈ ভূমি এনে কথা কৈচা, কিয়নো বিবেচনা কৰিলে ইহুৱৰ কৰম জে উত্তম তাক নিচই জানিবা; কাৰন ভেতিয়া সূৰ্জৰ বৰ তাপ হ'ই, ভেতিয়া সাগৰৰ আৰু নদিৰ আৰু ভিত্তা মাটিৰ পৰা জল অলপ অলপ ধুঁআৰ নিচিনা হৈ ওপৰলৈ উঠি উঠি জাই; সেই ধুঁআ গোটে খাই গধুৰ হৈ তললৈ পৰে, তাতে বৰখুন্দ হ'ই। দেখা, জেনেকৈ কোনো মানুহে এটা টৌত নাইবা এটা চকত কিছুমান পানি দি, তাৰ ওপৰত ঢাকনি দি তলত লৰহকৈ জাল দিলে সেই জুইৰ জালৰ তাপত জেনেকৈ ধুঁআ গৈ ঢাকনিত লাগি পানি হৈ থাকে, পাচে ঢাকনি ধৰি কোনো এদাঙিলে তাৰ পৰা টোপা টোপে পানি তললৈ পৰে, তেনেকৈ সূৰ্জৰ

তাপৰ দোআৰাই পানিৰ পৰা ধুঁআ উঠি বৰখুন্দ হ'ই। সেই বৰখুন্দৰ পানি মাটিৰ তললৈ জাই, তাতে অলপমান পানি গোটে খালে এটা সৰু সুঁতি হৈ বৈ জাই, আৰু সেই সুঁতিৰ পানি আলটিয়া মাটিত সোমাব নোআৰি বৈ থাকে; ভেতিয়া ইকাল সিকালৰ পৰা সৰু সুঁতি চাইটো পাঁচোটো আহি, একে লগে গোটে খাই, আৰু কোনো কালে জাবলৈ বাট নে পালে, ওপৰলৈ ফুটি অনেক ভুমুক ওলাই। পাচে সেই আটাই ভুমুকৰ পানি একে লগে বৈ জাই, আৰু এই নিমিত্তে তাৰে ডাঙৰ নদি হ'ই; সেই দৰে নদিও বৈ গৈ একে লগ হ'লে এখন সাগৰ হ'ই। দেখা, এই সকলো ইহুৱে সূৰ্জৰ তাপৰ দোআৰাই কৰিচে। ইহুৱে যদি সূৰ্জৰ তাপ ন কৰিলেইহেতেন, তেনে হ'লে বৰখুন্দ নৈ আদি ন হ'ই, আৰু তাতে মানুহৰ অনেক দুখ হ'লইহেতেন।

খনিৰামে কলে, ডাই এতিয়া মই জানিচোঁ, সূৰ্জৰ তাপ ন হ'লে আমাৰ মৰনৰ গতি হ'ই। ইহুৱে আমাৰ ভালৰ কাৰনে সূৰ্জক সৃষ্টিচে; আন দিনত বদন্ত ফুৰি শ্ৰান্ত হ'লেও, মই ইহুৱৰ শ্ৰামতাৰ বিসই চিন্তা কৰি, এনে অগিয়ানৰ কথা ন কবলৈ কাৰাবা কৰিম।

প্ৰিথিবি আৰু তাৰ সন্তানবিলাকৰ দৃষ্টিভঙ্গ।

Earth and her Children.

প্ৰিথিবিৰ কোনো এক দেশত এবচৰত বৰ দুখ হ'লত সেই ধানৰ জিৱ জন্তু গচ আদি কৰি সকলো এ আপোনাৰ মাতা প্ৰিথিবিৰ ওচৰলৈ আহি, প্ৰত্যেকে আপোনাৰ দুখ জনালে। প্ৰথমতে মানুহবিলাকে কলে, হে মাজি, আমি তোমাৰ প্ৰিয় সন্তান, আমাৰ আদি পিতা মাতাৰ জি দাই, তাক ভূমি কিচু খেমা ন কৰিবা নে? জি দায়া চেষ্টা আৰু উপকাৰ আগৈএ কৰিচিলা, সেই সকল এতিয়া কি কাৰনে বন্ধ কৰি আচা? মাউৰে আমাক বিনালে আৰু জি কৰম কৰিবলৈ ধৰোঁ, তাক ধুমুহা বতাহ বৰখুন্দে নষ্ট কৰে। অগি আৰু জল, এই দুয়ো মূল বস্তু আমাৰ বিৰোধে লাগিচে, আৰু এই সকল দুখৰ মাজত থাকিও আমাৰ এনে ভ্ৰান্তি হোআত ইয়ে নিৰে নৈতে

বন বিগ্ৰহ কৰোঁ। হে আই, আমাৰ দুখ দুৰ কৰা, নাইবা পুনৰ বাৰ আমাক তোমাৰ উদবে লোজা।

পাচে বনৰিয়া পহুবিলাকে আহি কলে, হে মাজি প্ৰিথিবি, আমাৰ প্ৰতি দায়া কৰা, আমি তোমাৰ পুত্ৰ, তোমাৰ কোলাত আমি নিদুৱা কৰোঁ আৰু তোমাৰ ভন খাঁও। জল ঢুকালে মৰোঁ, সূজৰ তাপত পৰোঁ, বতাহ বিচিৰ পৰা আসুই নাই, জিন আদি বস্তু খাই সক্তি নে পাওঁ, বো-গেৰে মৰোঁ, এই জি মনুষ্য নিইতেও আপোনাৰ চাকৰৰ দৰে বাখি আমাক দুখ দি। তুমি যদি দায়া ন কৰা, তেন্তে আৰু এবচৰ মানোঁ নি জিওঁ।

পাচে জিন, মহা বিখ্য আদি আহি কলে, হে প্ৰিথিবি, তুমি আমাৰ মাতা, তোমাৰ ওপৰত আমি সৰ্বদাই থাকোঁ, তোমাৰ বল পি প্ৰান বখ্যা কৰোঁ, আমাক দায়া কৰা। মন্দ বান্ধুত মৰোঁ, জল নে পাই ত্ৰিলাভ ঘনে ঘনে জঁই পৰোঁ; অসংখ্য ক্ৰিটে নষ্ট কৰে গৰু চাগ আদি ভৰিৰে পিহে, মানুহবিলাকে পৰল্পেৰে দুখ কৰিলে আমাক গুৰি কৰে, এই দৰে আমাৰ মাজৰ অনেক বস্তু নষ্ট হল। যদি তুমি বখ্যা ন কৰা, তেন্তে এবচৰ মাজত আমি সকলো নষ্ট হয়।

এই সকলো সুনি, প্ৰিথিবি উত্তৰ কৰি কলে, মই চ হেজাৰ বছৰ নিৰ্মান হৈ আচোঁ, কিন্তু আ-গৈএ এনে কথা দেখা নাই, এনে গোচৰ কোনো বছৰত নু সুনিলোঁ। তেওঁ পূৰ্বে জেনে আছিল, এতিয়াও সেই দৰে আছে, আজিলৈকে কোনো বস্তু লুপ্ত হোজা নাই। এবচৰ জি লুপ্ত হই, আন বছৰত সি পুনৰ বাৰ জন্মে। সল্য জিন আদি যদি কোনো এবচৰত নষ্ট হই, তথাপি আন সল্যাদিৰ বিজ মোৰ উদৰত আছে; কাল ভাল হলে আকও উঠে; পহু জদি কোনো বছৰত কেনেবাকৈ কম হই, তেওঁ জি সেল থাকে, সিহঁতৰ পৰা আকও পহু জাতিৰ বিধি হই। মনুষ্য কেৱল দুষ্টি স্বভা-ৱৰ হেতুকে দুখ পাই, তেওঁ সিহঁতৰ গিয়ান আছে, আৰু মনোজাগ কৰিলে এই সকল দুখৰ পৰা বখ্যা পাব পাৰে। তোমোলাকে এই সক-লো গোচৰ বাখা। তোমোলাকে দুখ পাইচা দুখো পাইচা, আৰু ইদৰে তোমোলাকক সজ্ঞান

কৰিচে, তেন্তে তোমোলাকক সৰ্ব প্ৰকাৰে বখ্যা কৰি আছে।

ম.

বাঘৰে মেৰ পোআলিৰে দ্ৰুষ্টিান্ত।

The Tiger and Lamb.

এক দিনত কোনো জানৰ কোমৰত এটা বাঘে পানি খাবলৈ ধৰিলে। তাৰ পৰা কিছু মান ভা-টি কালে থাকি এটা মেৰৰ পোআলিএ পানি খাই আছিলে। তাকে দেখি বাঘে তাৰ ওচৰলৈ গৈ দাঁত সিয়বাই সেই মেৰ পোআলিত কৰলৈ ধৰিলে, হেৰ কটা দুষ্টি মেৰৰ পোআলি, মই জি খনত পানি খাবলৈ ধৰিচোঁ, ইয়াত আহি তই পানিবোৰ খোলা কৰিচ নে? তোৰ এনে কপাল হৈচে নে? এনে কথা সুনিলত মেৰ পোআলিএ ভত হেৰাই, মোৰ কি দুৰ্বাসনা হল, এই বুলি উত্তৰ দিবলৈ ধৰিলে, ইমান ভাটি হৈ নিলগত পানি খাইচোঁ, তেওঁ মই পানি বোকা কৰা হে হল। তাতে বাঘৰ মনত বৰ খজ হৈ বুলিলে, হেৰ তই কিয় এইমান বক বকা? তোৰ বাপে-ৰৰ অৱস্থা তই পাহৰিচ নে? চ মাহ মাখন হৈচে, এই দৰে অমান্য কৰি তোৰ বাপেৰ মৰি গৈচে; তয়ো প্ৰানটো তাৰ বান্ধি লৈ ফুৰিচ নে? পাচে মেৰ পোআলিএ কলে, হে দেৱতা, মই বেয়া কথা কোআ নাই; তুমি জে কৈচা, বুপাই এই দৰে অমান্য কৰি মৰাৰ চ মাহ হৈচে, তে-তিয়া হলে মই হোআই নাই, কেনেকৈ সেই কথা বুজ পায়? তেওঁ ভাল হৈচে, যদি বুপায়ে এনে দাই কৰিছিলে, তেন্তে তাৰ ফল পালে; মই তাৰ পুতেক হলোঁ বুলি মোৰ কি জগৰ লাগিল? পাচে মেৰ পোআলিক বাঘে আকও কলে, হেৰ তই কি কৰিবি? সেই বাপেৰৰ বিজৰহে তয়ো লৰা, আৰু মোৰ আগত এনে চত্ৰত কথা জে কৈচ, তোৰ জাতিৰ এই স্বভাও; মই তোৰ পি-টিৰ চাল নেকৰাও মানে তই মোৰ বলবৰ্ত্তি ন হৰি; এইবোৰ কলত সেই মেৰ পোআলিক বাঘে কামুৰি খাই পেলালে।

এই দ্ৰুষ্টিান্তৰ ইয়াকে অৰ্থ বুজিবা। নিৰ্বলি মানুহক বলৱন্তে দাই ধৰিলে, সি ভাল প্ৰমান দিব পাৰিলেও বলৱন্তে নু সূনে। উত্তম বাক্য-ৰে বলিৰ হাত সাৰিব নোআবে।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

দুতিয়চোআ! মো° সিবসাগৰ, জানোআৰি ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অ° সঁক! নম্বৰ ১।

VOL. II. SIBSAGOR, ASAM, JANUARY, 1847. NO. 1.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

সন ১৮৪৬ ইংৰাজিৰ ১৬ নৱেম্বৰ ২ আ-
ঘোন তাৰিখৰ সোম বাৰ দিনা বেলি ৯ বজাৰ
সময়ত মোকাম ভেজপুৰ জিলাত চৰ্বি নামেৰে
চিপাহি গাৱদৰ এটা চিপাহি তাৰ ওচৰৰ ২ টা
চিপাহিৰ লগ লৈ গা ধুবৰ মনেৰে পুখুৰিলৈ
আহি তাতে অনেক খনি বেলি পুখুৰিতে সেই
চিপাহিৰে খেমেলা খেমেলাকৈ ইপাৰ সিপাৰ
কৰি থাকি, পাচে পানি খাই তল গৈ মৰি থা-
কিল। তাতে জিজুত কান্তান গৰ্ভন সাহাৰৰ খো-
দাই নাৰাজ নামেৰে এটা চাপ্ৰাচিএ গৈ দেখিলে
জে চিপাহিটো তল গল। তাতে তাৰ লগত জো-
আ চিপাহি দুটাতে সেই চিপাহিক কুলি আনিব-
লৈ বিজিয়াই বিজিয়াই কলে, তাতে সিহঁতে কলে
বোলে, সি বুৰ মাৰিচে, এতিয়া ওলাব। এনে
বুলি থাকোঁতেই দেখে আদ ঘণ্টা মান বেলি
হল তথাপি তাক ওলাবৰ নে দেখিলে। পাচে
সেই চাপ্ৰাচিএ পুখুৰিত নামি বিচাৰি বিচাৰি
মৰা সটো পালে।

কান্দিৰ অধিকাৰ ইমাম উদিনে মহা বজা গো-
লাৰ সিংহৰ বিৰোধ হৈ আগা নে মানি বন কৰি
আছিল। পাচে গবৰনৰ জেনৰেল লৰ্ড সাহাবে
মুনিদে বোলে, সাহাৰৰ ৰাজ মন্ত্ৰি বজা লাল
সিংহৰ গুপ্ত আলচেৰে ইমাম উদিনে সেই বন
কৰিলে; এই কথা সোধ পোচ কৰি নিচইকৈ
প্ৰমাণ পোআত বজা লাল সিংহৰ প্ৰধান ৰাজ
মন্ত্ৰি বাৰ গুচালে। পাচে কল্লানিৰ সেনাবিলাক
সাহাৰ নগৰ এৰি আহিবলৈ হুকুম হলত পঞ্জা-

বি মন্ত্ৰি সকলে চিপাহি থাকি নগৰ বাহিৰৰ
নিমিত্তে নিবেদন কৰিলে। তাতে পঞ্জাবি মহা
ৰজা দলিপ সিংহ ১৬ বছৰ বয়স হোআলৈকে
৮ বছৰ মাখোন কল্লানিৰ সেনা থাকিবলৈ আগা
কৰিলে; আৰু সেনা থকা খৰচৰ নিমিত্তে মন্ত্ৰি-
বিলাকে বছৰি বছৰি ২১,০০,০০০ লাখ টকা
দিবলৈ কথা বান্ধিলে। আৰু মন্ত্ৰিবিলাকে সৈন্তে
দেশৰ আগা আৰু কানন চলাবলৈ এখন সাহা-
বক ৰাজ মন্ত্ৰি বাৰ দি পাতি ধলে।

মইমনচিং নগৰত ১৭,১৮ আৰু ১৯ অক্টো-
বৰ এই তিনি দিনত অনেক বৰ ডুইকঁপ গল।

ইংলণ্ডত থকা কল্লানিৰ অধিকাৰ লোকে
হিন্দুস্থান দেশত বেলুন অৰ্থাত কল বহু জোআ
লোৰ ডাক পাতিবলৈ নিচই কৰি, জি জি মানুহে
সাজিবৰ নিমিত্তে ৫,০০,০০,০০০ কোটিলৈকে
কপৰ ভাগ দিএ, সিবিলাকৰ বছৰি বছৰি ১০০
স টকাত ৪ টকা লাভ যদি বোলাই, তাৰ ভব-
নি কৰি ৪ টকা পুৰাই দিম বুলি জনাইচে।

ইংলণ্ডৰে কাকৰে মাজে দি জোআ সাগৰৰ
জি সুঁতি, নৱেম্বৰ মাহৰ প্ৰথম পনত সেই সুঁতি
পাৰ হৈ অহা জোআ কৰা ৩২৮৮ মানুহ
হৈছিল।

ডেবনপৰ্ত নামে ইংলণ্ডৰ এক নগৰৰ ওচৰত
২৬৬ হাত বহল এখন নদীৰ ওপৰত ৫০ হাত
ওখকৈ লেজু লগাই টানি বাধি তাৰ ওপৰে
পাৰ হৈ জাম বুলি এটা মানুহে কৈ জনালত
তাক চাবলৈ ২০০০ হেজাৰ মান মানুহ গোট
খাই আহিল। তাতে লেজুত উঠি খোজ কাৰ্হি
একো ন পৰা ন হজাকৈ পাৰ হৈ গল।

নৱেম্বৰ ১৮ দিনৰ পৰা ২১ দিনলৈ ফ্ৰান্স দেশৰ লৱৰ নদিৰ পানি বৰ্হাত অনেক মানুহ মৰিল, আৰু অগনন ধন সন্মতি গুচিল। বো- আন নগৰৰ ২০০ ঘৰ নষ্ট হ'ল, আৰু বহু-এ সৈতে ডবোআ নাও ২৭০ ডল গ'ল। পনিয়ালৰ বস ৩৩,০০০ পিপাতকৈ অধিক নষ্ট হৈ ৭,৫০,০০০ টকা লোকচান হ'ল, কোনো ঠাই-তে আলি সকল ভাগি গ'ল; কোনো ঠাইতে পা-নি বাবে হাত উঠি ঘৰকো ডল নিয়ালে; ঘোঁ-বাই সৈতে বহুত জোআ কোনো কোনো মানুহ উটাই নিলে। চেম্বফৰ্মিন নামে এখান গাঁৱৰ ৬০০ মানুহ আছিল; চাৰিও ফালে পানি-এ বেৰি ধৰাত পলাব নোআবিলে; পাচে বুৰি গলত সকলো মৰিল।

ক্ৰিচিয়া, ফ্ৰিচিয়া, অক্সিয়া, এই তিনি দেশৰ বজাই পোলণ্ড দেশৰ সকলো নগৰ ক্ৰমে ক্ৰমে দখল কৰি সেসত ক্ৰাকৌ নামেৰে জি নগৰ স্বতন্ত্ৰ হৈছিল তাকো এতিয়া অক্সিয়া বজাই আপো-নাৰ কৰি ল'লে। কিন্তু সেই ক্ৰাকৌ নগৰ সদাই স্বতন্ত্ৰ হৈ থাকিব, ইয়াকে ইউৰপৰ সকলো বজাই ১৮১৫ ইং সঁকত নিৰ্দ্ধ কৰিলে। এতিয়া ক্ৰিচিয়া বজাৰ আলচেবে অক্সিয়া বজাই সেই নিৰ্দ্ধ ভজাত ফাঞ্চি আৰু ইংলণ্ড দেশ-ধিপতি ভাত সন্মত নি দি পত্ৰৰ দোআৰাই নি-সেধ জনাইচে।

পৰ্তুগাল দেশৰ মহা বানিৰ অহিতে দুোহ পাতি বহু মানুহে বন কৰিবলৈ উপাই কৰিচে। কোনো কোনো ঠাইত বনৰ আৰম্ভন হৈচে; তা-তে মহা বানিৰ সেনাবোৰে পৰাজই কৰি কেত-বোৰ মানুহক মাৰিলে, আৰু কেতবোৰক বন্দি কৰি ধৰি নিলে।

ইতালি দেশৰ ২৫,০০,০০০ লাখ মানুহৰ মাজত ৫৪,০০০ হেজাৰ কইদি আছে; বজাল দেশৰ ৭,০০,০০,০০০ কোটি মানুহৰ মাজত ৪০,০০০ হেজাৰ মাখোন কইদি আছে। তাতে আমি জানিচোঁ, ইতালি দেশৰ মানুহ বৰ ধৰ্মি ন হই।

অক্টোবৰ ১০ আৰু ১১ তাৰিখত কুৰা মাজুলি হাৱানা নগৰত বৰ ধুমুহা বতাহ জুকান

আহি নগৰৰ অনেক ঘৰ মঠ আদি নষ্ট কৰিলে; আৰু ভাৰ ওচৰত থকা জাহাজ ৮০ চাৰি কুৰি মান ভাগি গ'ল।

ইতালিৰ ওচৰত থকা চিচিলি মাজুলিত বৰ-খুনে সৈতে বৰ জুকান হৈ অনেক ঠাইতে ঘৰ-গচ আটাইকে ভাঙ্গি পেলালে। মেলাজো নামে এখান নগৰত এস মানুহ মৰিল।

খেহ দেশৰ পৰা চিক্সাপুৰ নগৰলৈ ৩১০ কু-লি মানুহ নিবলৈ ধৰাত ২৬ নৱেম্বৰত বাটত জাঁওতে বৰ জুকান হোআত জাহাজৰ মানুহে কুলিবিলাকক ডলৰ খোঁটালিত সুমাই দুআৰ মাৰি ধলে। চাৰি দিনলৈকে বৰ বতাহ চোঁ হৈ থকাৰ কাৰনে দুআৰ মেলিৰ নোজৰাত কুলি-বোৰে উসাহ আৰু ভাত খাবলৈ নে পাই ৩০ ডেৰ কুৰি মানুহ তাতে মৰিল।

পাৰ্চি দেশৰ মানুহৰ মাজত মাউৰ লাগি বহু পুজা মৰিল। প্ৰথমতে পাৰ্চিৰ পশ্চিম ভাগে মাউ-বে ধৰি মানুহ অনেক মাৰিলে; পাচে তিগৰি নদিৰ দুই পাৰত থকা বাগদাদ আদি কৰি নগৰ আটাইবোৰত ভালেমান মৰাত সকলো কাজ কাম এৰি চায়ে চায়ে মানুহ পলাই গ'ল। সেই মাউৰত পাৰ্চিৰ মানুহ মুঠে ১,০০,০০০ এক লাখ মান মৰিল।

আমেৰিকা মিল দেশৰ বস্তন নগৰত আটাই জাহাজতকৈ ডাঙৰ এখান জাহাজ লাজি, নিয়ু-ৱল্ড অৰ্গাত নতুন প্ৰিথিৰি তাৰ নাম দিচে। তাৰ দিঘল ১৩০ হাত, পখালি ২৮ হাত, দ ১২ হাত হৈচে; ৮০,০০০ হেজাৰ মোন বোজা খাই। সজাৰ খৰচ ২,০০,০০০ লাখ টকা।

দখিন আমেৰিকাৰ বৈনচেৰচ দেশত ইংৰাজি আৰু ফাঞ্চি জাহাজ সমূহ পাবানা নদি এ ভটিয়াই জাঁওতে বৈনচেৰচ লোকে এক কোঁঠৰ পৰা জা-হাজ গুলিয়াবলৈ উপাই কৰিছিল; তাতে পাঁ-চোটা ডাপ জাহাজৰ পৰা কোঁঠ গুলিয়াই জা-হাজ সকল ভটিয়াই জাব পাৰিলে। দুয়ো ফা-লে অনেক মানুহ মৰা নাই, কিন্তু গৰ্গন নামে ডাপ জাহাজ এখানত বৰ টোপৰ গুলি দহোটা পৰি সোমাল।

কথা কোআ বাজনাৰ নকচা।

The Euphonin, or Speaking Machine

অজিয়া দেশৰ বিয়েনা নগৰত থকা ফাৰেৰ নামে এজন সাহাৰে সাত বছৰলৈকে অনেক বুদ্ধিএৰে এজাতৰ বাজনা সাজিলে। সেই বাজনাৰ সবদ, মানুহৰ মাতৰ নিচিনা আৰু জি দেশৰ কথা কৰলৈ ইচা কৰে, মানুহে বাজনাৰ জন্তত আঙ্গুলি বুলালেই সেই দেশৰ ভাষা ওলাই, সু-নোঁতে মানুহৰ মাতৰ দৰে সুনী জাই। ওপৰত সেই বাজনা জন্তৰ নকচা আছে, বাঁও ফালে এজন মানুহে বাজানাত আঙ্গুলি বুলাই আছে, সোঁ ফালে কাঠৰ পুতলাই কথা কোআ জেন দেখা জাই। মানুহে বোলাৰ সবদৰ দৰে আগৈএ কোনো মানুহে এনে বাজনা সাজিব পৰা নাই। আৰু এনে জন্ত সুনিবলৈ বৰ বিষয়ই জেন লাগে।

নতুন গ্ৰহ দেখা পোআৰ কথা।

Discovery of a new Planet.

সূৰ্জৰ পৰা ১,৮০,০০,০০,০০০ মাইলৰ আঁতৰত থকা হৰ্মেল নামে জি গ্ৰহ, সি আপোনাৰ পথত ঘূৰি জাঁওতে কিছু লৰ হোআত গনক লোকে তাৰ গতি টিক মতে লিখিব নোআৰি-

চিল। লৰ হোআৰ কাৰন নে জানিলে, কিন্তু মানুহে বে দেখা কোনো গ্ৰহ হৰ্মেলতকৈ দূৰ হৈ তাক আকৰ্ষন কৰি পথৰ পৰা টানি নিএ, ইয়াক ভাবিচিলে। জোআ বছৰত লেবেৰি নামে ফুফি জোতিসিয়া এজনে গননা কৰি, হৰ্মেলতকৈ সূৰ্জৰ পৰা দুগুন দূৰ হোআ এক অবিদিত গ্ৰহ আকাশৰ আমুক চাটোতে আছে, আৰু ২০০ বছৰতকৈ কিছু অধিক কালত সূৰ্জক ঘূৰে, ইয়াকে জানি ৩১ আগষ্টৰ এক সমাচাৰ পত্ৰত লিখি জনালে। পাচে জৰ্মানি দেশৰ বৰ্লিন নগৰৰ ডক্টৰ গাল নামে জি এজন জোতিসিয়াৰ ভাল দূৰ্বিন আছে, তেঁওলৈ সেই লেবেৰি সাহাৰে চিটি লিখি আকাশৰ আমুক চাইও গ্ৰহ বিচাৰি চাইল নিবেদন কৰিলে। ২৩ চেপ্তেম্বৰত সেই চিটি পাই গাল সাহাৰে বাতি ওলাই দূৰ্বিন জুলি লেবেৰি সাহাৰে জনোআ চাইও এটা ভবা দেখিলে; ভবাবিলাকৰ নকচাৰ পুথি চাই সেই চাইও ভবা লিখা নাই। পাচ দিনৰ বাতি আকণ্ড চাই সেই চাইৰ পৰা ভবা লবিল, ভাঙে জানিলে, সি ভবা ন হই, কোনোবা গ্ৰহ। পাচে

অনেক দিন তাৰ গতি চাই আৰু জোখ লৈ, লে-
বেৰি সাহাৰে জি কথা গননা কৰি কলে, তাৰ
স্বৰূপ প্ৰমাণ পালে। সেই গ্ৰন্থৰ বহুল জোখ
৫০,০০০ মাইল; প্ৰিথিবি খনতকৈ ২৫০ আৰ্হি
নগুন ডাঙৰ; সূৰ্যৰ পৰা ৩,১২,৫০,০০,০০০
মাইলৰ আঁতৰ; তাৰ গতি ক্ৰমে ২১৭ বছৰত
সূৰ্যক এবলি ঘূৰে। অতি দূৰৈ দেখি ভাৱ নি-
চিনা সৰু জেন দেখা জাই; কিন্তু বুধ, শুক্ৰ,
মঙ্গল, হৰ্মেল, এইবিলাক গ্ৰন্থতকৈ ডাঙৰ; গ্ৰন্থৰ
মাজত কেৱল ব্ৰহ্মস্ৰষ্টি আৰু সনি এই দুয়ো সেই
নতুন গ্ৰন্থতকৈ ডাঙৰ। তাৰ নাম এভিয়া দিয়া
ন হ'ল।

ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰা।

Religious Intelligence.

কলিকতা নগৰত উপদেশক নামে খ্ৰিষ্টিয়ানৰ
উত্তম এক সমাচাৰ পত্ৰ লিখি চলিবলৈ ধৰি
প্ৰথম নম্বৰ আমালৈ পঠিয়াইছে। মাহে মাহে
চাপি বছৰত তাৰ নাম ১১ ডেৰ টকা।

বৰিলাল নগৰৰ ওচৰত থকা ৫৮ মানুহ খ্ৰি-
ষ্টত বিশ্বাস কৰি ২২ নৱেম্বৰ তাৰিখত মণ্ডলিত
গ্ৰীষ্ম কৰা হ'ল। আগ্ৰা নগৰৰ ওচৰত থকা চি-
ভোৰা গাঁৱৰ ১ টা মানুহ খ্ৰিষ্টৰ সিয়া হৈ ১৩
অক্টোবৰত মণ্ডলিত সোমাল।

পাটনা নগৰত নৱেম্বৰ ২১ দিনত পান্থৰি
বেদি সাহাৰে আপোনাৰ পুত্ৰক আৰু ভিৰোভা
মানুহে সিকা ইকুলৰ ৪ জনি চোআলি আৰু
আন এক জন মানুহ, এই চটাক দুব দিয়াই মণ্ড-
লিত গ্ৰীষ্ম কৰিলে।

নৱেম্বৰ মাহত দিনাজপুৰ নগৰত থকা ৭০।
৮০ বছৰ মান বয়সিয়া এজন বুৰা সিয়া প্ৰবিন্দ
বেলাত পান্থৰি আইলি সাহাৰে তাক দেখিবলৈ
গৈ ভাত সুখিলে, জুমি কোনোবা মানুহক চিনি-
চা নে, নাইবা মনত কিবা কথা অৱন কৰিচা নে?
ভাতে বুৰাই কলে, কাকো নি চিনোঁ, একো কথা
সুঁ অৰিব নোআবোঁ, কেৱল হাত আৰু গজাল,
আৰু চৰনত জি বিজ্ঞা আছে, সেইবোৰ সোঁ-
অবোঁ, ভাত বাজে মনত একো নাই, আটাইকে
পাহৰিলোঁ। সাহাৰে আকণ্ড সুখিলে, ভোম্বাৰ
মনত ভই আছে নে? সি কলে, মোৰ একো ভই

নাই। সেই ৰূপে খ্ৰিষ্টক চিন্তি আনন্দ মনেৰে
মুগ্ধ হ'ল।

গ্ৰিক দেশৰ আখিনি নগৰত জীভূত কিজ না-
মে একক আমেৰিকান পান্থৰি সাহাৰে অনেক
বছৰৰ পৰা সভ্য ধৰ্ম্ম চলিব নিমিত্তে কাৰ্য্য
কৰিছে। এভিয়া দু বছৰ মান হ'ল, তেঁও এখন
সৰু পুথি লিখি, ভাতে আগৰ কালৰ গ্ৰিকবিলা-
কৰ মতত থকা মণ্ডলিৰ বধ্যকৰ প্ৰমাণ দি, আ-
মাৰ প্ৰভুৰ মাজি মাৰিয়ামক আদি কৰি সাধুবি-
লাকক আবাধনা কৰা অনুচিত, ইয়াকে পষ্ট
ৰূপে দেখালে। সেই পুথি পৰি ভাত থকা গ্ৰিক
লোকবিলাকে অতি শ্ৰদ্ধা হৈ চিৰা নামে এখন
সৰু মাজুলিৰ নগৰত সোধ পোচ কৰিবৰ চলে
তেঁওক নি বহিবলৈ উপাই কৰিলে। সেই ঠাই
পাই তেঁও সিহঁতৰ কুমজনা বুজ পাই বামলৈ
বুঠাকৈ জাহাজেৰে আখিনি নগৰলৈ গল।

মাৰিবা মাজুলিৰ খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহবিলাক অতি
দুখ ভাডনা পোআৰ কাৰনে আপোনাৰ গাঁও-
বিলাক এৰি কোনো কোনোএ পৰ্বতলৈ পলাই
জাই, কোনো কোনোএ আন দেশলৈ জোআ
জাহাজ পাই ভাতে উঠি গৈ আছে। এখন ইণ্ড-
বাজি জাহাজত ২০০ দু সত্ৰক অধিক মানুহ
কাপৰৰ বাহিৰে একো বস্তু বাখিব নোআৰি লৰা
লৰিকৈ উঠি জিনিদাৰ নামে অন্য এখন মা-
জুলিলৈ গল। আৰু দুখন জাহাজ আহি তিনি
চাহি স মানুহ সেই মাজুলিলৈ নিচেগৈ। তথাপি
প্ৰান মাখোন বধ্যা পৰিল, কিন্তু স্বৰ বাৰিকে
আদি কৰি সকলো বস্তু গুচিল।

লজ্জা উপদিশৰ কথা।

Account of Ceylon.

হে পাঠক সাধু লোকবিলাক, ভোম্বোলাকে
আটায়ে লজ্জা দিগৰ কথা সুনিচা, কিন্তু হিন্দু
মানুহবোৰে গণ কৰিছে কই, যে আগেয়ে সেই
লজ্জাতে বাৱন ৰজা আছিলে, আৰু সিদ্ধা বহু দিন
নিবাস কৰি আছিলে। আৰু এভিয়াও বিভিন্ন
আছে, আৰু সেই লজ্জা দিগৰ ধৰ্ম্ম লোমৰ স্বৰূপ,
এনেবোৰ হিন্দু মানুহৰ গণ; কিন্তু সেই লজ্জা
দিগৰ স্বৰূপ বাত্ৰা আমি এভিয়া দিয়ায়ান ৰঙ।

লছাৰ এক মঠ আৰু ডাল গছৰ নক্সা।

The Talpat tree of Ceylon.

সেই লছাৰ দিগ এখন হলে কলিকতা চহৰৰ পৰা
বৰ নিলগ ন হই, জাহাজ নাৱেৰে গলে জদি
বতাহ ভাল হই তেতিয়া চই দিনে লছাৰ পোআ
জাই। সেই দিগ ইয়াৰ পৰা ঠিক দখিনে, আৰু
সেই দিগ এখন ১৪০ ক্রোশ দিঘল ৮০ ক্রোশ
বহল, আৰু তাৰ আকৃতিটো প্ৰাই তিমাৰ নিচি-
না ঘূৰনিয়া, কিন্তু অলপহে দিঘল। সেই লছাৰ
মাটি সাগৰৰ ওচৰে ওচৰে নিৰ্মল মাটি, আৰু
সকল খেতি ক্ৰিসিটাই থাকে, সেই মাটিতে অনেক
বিধিয়া সহ পতন, বাৰিকল, সহৰ দালচেনি
উত্পন্ন হই। কিন্তু দিগৰ মাজত জি থল আছে,
সি হলে বৰ পৰ্বত স্বৰূপ, আৰু তাতে আটাই
পৰ্বতৰ মাজতে ৬৭০০ ফুট ওখ, আদম পিক
নায়েৰে এটা পৰ্বতৰ টিঙ্গ আছে, সেই টিঙ্গৰ
আগত নিলৰ মাজত এক মানুহৰ ভৰিৰ ধোজৰ
বিচিৰা এক ঠাই দেখা পোআ জাই, সেই পদ
চিনৰ নাম জিগদ। আৰু সেই দিগৰ মানুহবো-

ৰে বুধৰ ভৰিৰ চিন বুলি, তাকে তিৰ্থ বুলি মান্য
মান কৰে। সেই লছাৰ দিগৰ বতাহ বৰ নিমল,
উপত নো হোআ কাৰন সুখ পোআ জাই, বৰ
জুৰ লাগে।

সেই এখন দিগৰ ওচৰত সাগৰৰ মাজত পূৰ্বে
বহু মুকুতা ভোলে, কিন্তু এতিয়া তাৰ বেপাৰ
সৰহ নাই; মুকুতা বৰ চিকন, উজল, ঘূৰনিয়া
বহু মটৰ কল। মাহতকৈ কিছু লক্ষ। ধনি মানু-
হৰ প্ৰাই আটাই বেগত অলছাৰ কৰাৰ নিমি-
তে মুকুতাকে আদৰ কৰে। এটা মুকুতা লক্ষ হলে
৫০ বা ১০০ টকাতহে পোআ জাই, কিন্তু তা-
ৰ হলে তাৰ দৰ ৫০০ বা ১০০০ ধৰেজাৰ
টকা দৰ হই। মুকুতা সাগৰৰ মাজত জিনুক
সানুকৰ ভিতৰত আছে, আৰু এটা এটা জিনুকৰ
ভিতৰে কেতিয়াবা ৫।৬।৮ মুকুতা হই। লছাৰ
দিগৰ ওচৰতে থকা সাগৰত সৰহ মুকুতা পো-
আ জাই, তাকে কি প্ৰকাৰে ধৰা জাই তাকে

কঁও সুৰা। মুকুতা সাগৰৰ নিজ খাৰত পোআ
নে জাই, ভিৰৰ পৰা ৭।৮ ফ্রোণ দূৰত এক
বালি চট ওখ ঠাই আছে, সেই ঠাই জলত বুৰে;
কিন্তু জল দ ন হই অনুমান ১৫।২০ হাত।
সেই ঠাইতে লক্ষা দিপৰ কোনো অধিকাৰ থা-
কে, আৰু লেয়ে বচৰি বচৰি ভাৰ কৰ দিএ;
কিন্তু বাৰেও মাহে ভাতে কৰম ন চলে; কেৱল
চত বহাগ মাহত কৰম চলে, কিয়নো সেই দুই
মাহত সাগৰ কিছু ধিৰে থাকে, অন্য কালত
সেই থানৰ চৌৱৰ কাৰন মুকুতা ভুলিবৰ অসা-
ধ্য। চত মাহত কিছু দিন পূৰ্বে বহু মানুহ সাগ-
ৰৰ ভিৰত একে লগ হৈ, তাতে থাকিবৰ নিমিত্তে
বালিৰ ওপৰত পজা সাজে। কোনোএ মুকুতা
ভুলিবৰ কাৰনে, কোনোবাই মুকুতা কিনিবৰ
নিমিত্তে কোনো লোকে দোকান কৰিবৰ জন্যে
কোনোবাই বজা দেখিবৰ নিমিত্তে জাই। জি-
বোৰে মুকুতা ভুলিবৰ কৰমত নিজুত, সেইবো-
ৰে দু পৰ বাতি নারত উঠি পাল ভুলি সেই
চটলৈ জাই। সেই থানতে সেইবোৰ মানুহে
সুৰ্জ উঠাৰ কিছুমান আগেই থিত্তি হই; কেতি-
য়াবা কেতিয়াবা ২০।৩০ নাও সেই ঠাইতে
একে লগ হৈ একে নারতে এক জন মাজি, দুই
জন বাট দেখুউআ লোক, দহ জন ডাঁৰি, আৰু
দহ জন বুৰিউআ থাকে। সেই চটৰ ওচৰত
বজাৰ এখন জাহাজ লজৰ কৰি ধোআ আছে।
সুৰ্জ উঠিলে সেই জাহাজত কাম কৰাৰ সবদ হই;
সেই সবদ সুনি মাথোন আটাই নারৰ মানুহ-
বোৰে লজৰ পেলাই কাম কৰিবলৈ ধৰে। দুবি-
ওয়া অৰ্থাত্ত জি মানুহে জলত বুৰ মাৰি মুকুতা
ভোলে, সেই মানুহ আটায়ে একে বাৰে বুৰ নে
মাৰে, কিন্তু পাঁচোট। পাঁচোট। মানুহে পাল
কৰিহে বুৰ মাৰে। বুৰ মৰাৰ বেলিকা সেই মা-
নুহবোৰে সোঁ হাতে এখন বৰ চুৰি, বাঁও হাতত
এটা খালৈ লই। আৰু সিঘে সাগৰৰ ভলি পো-
আৰ কাৰন সেই মানুহবোৰে দুই ভৰি এটা
গধুৰ সিলৰ ওপৰত দিএ, সেই সিলটো এডাল
জৰিৰে বন্ধা হৈ থাকে; আৰু সেই জৰি ডাল
নারৰ মানুহবোৰে ধৰি থাকে। সাগৰৰ ভলি
পালে পাচে সেই মানুহবোৰে সেই চুৰিৰে সিল

আদি লাগি থকা জিনুক খুলি বাঁও হাতত থকা
খালৈতে ৰাখে সেই খালৈতো এডাল জৰি বন্ধা
থাকে। আৰু নারৰ এটা মানুহে তাৰ আগত
ধৰি থাকে, পাচে দুবিয়াৰে উলাস লবৰ কাৰন
ওপৰে জেতিয়া উঠিব খুজে, তেতিয়া সেই জৰি
লবাই ভাতে নারত থকা মানুহে বুজ পাই, খা-
লৈ ভুলি জিনুকবোৰ নারত পেলাই ৰাখে, পা-
চে অন্য দুবিয়াৰ নামে। এই দৰে ডেৰ পৰলৈ-
কে মুকুতা বিচাৰ কৰম হলে, পাচে বন এৰিবৰ
সবদ হই, তাতে আটাই নারৰ মানুহে লজৰ
ভুলি ভিৰলৈ জাই। তাতে সেই মানুহবোৰে
সকল জিনুক ঘূৰনিয়া বেৰ দি ধোআ এক ডাল
ঠাইত মাটিৰ ওপৰত সেলি দিএ; তাতে বৰ চো-
কা বদৰ কাৰনে জিনুক লগতেই গেলি জাই।
তাৰ পাচত জিনুক ভুলি তাৰ ভিতৰৰ পৰা মুকু-
তা উলিয়াই এক বৰ বাচনত ৰাখে, সেই বাচনৰ
আকৃতি প্ৰাই ডজাৰ নিচিনা, আৰু তাতে পানি
থাকে। জি মানুহবোৰে এই কৰম কৰে, সেই-
বোৰে পাচত কোনো মুকুতা আপোনাৰ কাপ-
ৰত লুকাই বা মুখৰ ভিতৰতে ৰাখি চুৰ কৰে,
এই কাৰন সেই সকলৰ ওপৰত এটা ৰখিয়া মা-
নুহ থাকে। সেই বাচনত দুই তিনি বাৰ ধুলে,
পাচে সেই মানুহবোৰে মুকুতাবোৰ বাচি বাচি
ডাল আৰু ডালৰ মুকুতা এঠাইত, মধ্যম এঠাইত,
সৰু আৰু অখম মুকুতা আন এঠাইতে ৰাখে।
পাচে জি মানুহে সেই চটৰ ইজাৰা কৰি লই,
সেইবোৰে মুকুতা নিএ, নাইবা সেই থানতে থকা
বেপাৰিত বেচে।

লক্ষা দিপত প্ৰাই ৮,০০,০০০ লাখ মানুহ
থাকে। সেই সকলৰ মাজত অনেক মানুহ বুধৰ
মত আসুই কৰি চলে; কিন্তু তাতে বহু দিনৰ
পৰা খ্ৰিষ্টৰ ধৰম প্ৰচাৰ হোআত সবহ লোক
খ্ৰিষ্টিয়ান হৈছে, হবলৈকো ধৰিছে। বনৰ মা-
জত পৰ্বতৰ ওপৰত বেদা অৰ্থাত্ত বিয়াধ নামে-
ৰে এক জাতি মানুহ থাকে, সেইবোৰ মানুহ বৰ
হিন লোক, প্ৰাই পহুৰ দৰে নিভি কৰে; কিয়-
নো সেই মানুহবোৰ বৰ বনৰ পৰ্বতৰ গাঁতত থা-
কে, অন্য মানুহ দেখা পালেই পলাই। সেই
লক্ষা দিপৰ মাজ থলত পৰ্বতৰ ওপৰত কান্দি

নামেৰে এখন নগৰ আছে, তাতে আগেয়ে এক
ৰজা আছিল। কিন্তু এতিয়া লক্ষ্য দিপ ইংৰা-
জৰ কৰতল হোআতে সেই ৰজাৰ বিলই গুচিছে।
কান্দি নগৰৰ মাজত বুধৰ এটা ঘৰ আছে, তাতে
পোৰোহিতবোৰে বুধৰ দাঁত বুলি বৰ ডাল্লৰ
এটা দাঁত দেখুআই; আৰু মানুহবোৰেও সেই
দাঁতক পূজা কৰে। দিপৰ দখিন পশ্চিম ভাগত
সাগৰৰ ভিতৰত কলহু নামেৰে এখন নগৰ আছে,
তাতে ইংলণ্ডিয়া মহা বানিৰ আগায়েৰে লক্ষ্যৰ
গবৰ্ণৰ অৰ্থাত ৰজা থাকে। সেই খন নগৰৰ মা-
নুহৰ সংখ্যা প্ৰাই ৩০০০০ জিচ হেজাৰ। ব.

ভিন ভিন দেশৰ মৰা ন লৈ বেৰকাৰ।

Customs of different Countries in disposing of their Dead.

নানা দেশিয়া লোকে জি মৰে মিকু দেহা লৈ
জি সেস কাৰ্জ কৰে সি অগ্ৰীজ্য ন হই; জি হেতুক
এনে কোনো দূটা জাতি নাই; জিবিলাকৰ ন লৈ
কৰা কাৰ্জ ভিন ভাও নাই, ইংলণ্ডিয়া অৰ্থাত
ইংৰাজ লোকে আৰু সকলো খ্ৰিষ্টিয়ান ইতে মৰা
দেহ মাটিত পোতে। আমেৰিকা দেশত ইংলণ্ডৰ
পৰা উঠি জোআবিলাকে অনেক কাল পৰ্জন্তে
তাতে থাকিছে, আৰু বেলেগ ৰাজ্য ইহ আছে, সি-
ইতেও আপোন পূৰ্ব পুৰুষৰ নিতি ভিয়াগ কৰা
নাই। সিইতৰ মাজত হেনৰি লাবল্স নামেৰে
এজন সাহাব আপোন মিকু দেহা পুৰিবলৈ আ-
গা কৰিলে; এই বেৰহাৰ চলি অহা নাই, কে-
ৱল এবাৰ মাথোন ইহছিল।

হিন্দুস্থানৰ হিন্দু লোকবিলাকে আপোনাই-
তৰ ন পোৰে, আৰু মচলমান ইতে পোতে, মান
দেশতে পুৰিবৰ নিতি আছে, কুখিয়াতি লোক
সকলৰ আৰু শ্বিন লগা ৰোগি মানুহ ইতৰ সৰিল
পোতে, এই বেৰহাৰ সিইতৰ অমান্য জনাই।

কাফিইতৰ মাজত মৈদাম বন্ধা কেৱল ৰজাৰ
উচিত। অন্য লোকৰ ন দায়া ন কৰাকৈ বনৰ জন্তু-
বিলাকৰ আগত পেলাই দিয়া হই, এই বিসয়-
তে সিইতৰ অতি অসত্য অমনোজোগ আছে, জি
হেতুক সিইতে মৰিবৰ পুখম চিন দেখি আপোন
মিজবিলাকৰ সৰিল হাবিত পেলাই দিএ। সি-
ইতে মনত ভাবে যে যদি কোনো জনা ঘৰতে

মৰে তেহে অসেস কাললৈকে সেই ঠাইতে দুৰ্বা-
নাবিলাক হব, এই কাৰনে সিইতৰ একেৰিও
সেস কাৰ্জ নাই।

মুহলগুৰ মানুহবিলাকে গচৰ ভিতৰত খো-
ৰোজ কাটি তাৰ মাজত মিজ লোকৰ ন খিয়কৈ
বাখে, আৰু সৰ মুৰ আৰু হাৰ বজা বা বগা বৰ-
নেৰে বোলাই।

দখিন আমেৰিকাত ওবনকো নদিৰ ভিতৰ
থকা লোকে জৰিৰ দোআৰাই ন বান্ধি জলত
পেলাই দিএ, আৰু জৰি ডাল ভিতৰে থকা এজো-
পা গচত বান্ধি বাখে, তাতে মাচবিলাকে চৌবিচ
ঘণ্টাৰ ভিতৰতে সেই সৰ সকলো মজু হু খাই
পেলাই, কিন্তু অৱসেস থকা হাৰ সিইতে অৱলৈ
আনি বান্ধি থই।

সেই দখিন আমেৰিকাৰ আন এটা অসত্য জা-
তিএ সেই হাৰবিলাক ধূলিৰ মৰে চুৰ্ণাক্ৰিত কৰি
ধৰম কাৰ্জ গিয়ানে তাকে খোআ বেহানিৰ লগত
মিলাই। সেই খানতে সকলো নামে জাতিৰ আ-
চৰ্জ বেৰহাৰ আছে; সিইতে আটা গুৰিৰ লগত
সেই চুৰ্ণাক্ৰিত হাৰবিলাক মিলাই পেলাই কটি
কৰে, আৰু মিজবিলাকৰ লগতে সেই ঘৰতে ভজা
পিঠা খাই; এই বেৰহাৰ সকলোভকৈ অতি মি-
ত্ৰত হোআৰ এটা চিন।

মিকু মানুহৰ সেস কাৰ্জ কৰাতে সকলোত
কৈ অখম এটা ৰিতি আকিকা দেশৰ ককো নদিৰ
ভিতৰ থকা লোকৰ মাজতে আছে। সিইতে চই
সাত বছৰলৈকে মিকু সৰিল কৰবত ন থই, কিন্তু
দুৰ্গন্ত জেন নোলাই এই কাৰনে অনেক কাপৰ
দোআৰাই মেৰাই থাকে, আৰু সিইতে আপো-
নাইতৰ ধনৰ অনুসাৰে সেই মেৰোআ কাপৰ বি-
খি কৰে; যদি কোনো ভাগ্যৱান মানুহ মৰে তাৰ
সৰিলত বহু কাপৰ মেৰাওতে মেৰাওতে পুখম-
তে খোআ পজাৰ চায়ে নো জোৰাত দুই তিনি
চাৰি বেলি ন নকৈ তাক বহাই সাজে; পাচে
পুতি মৈদাম বান্ধি থই।

গিয়ানা দেশতে ইয়াতকৈও কুবেৰহাৰ চলি
আছে। জেতিয়া সিইতৰ মাজত কোনো অধিকাৰ
মৰে তেতিয়া তাৰ ভিৰোভাবিলাকে জিচ দিন
পৰ্জন্তে সেই ন ভিয়াগ কৰিব নে পাই; কিন্তু সেই

সৰ ওচৰতে অৱলো সদাই বহি থাকিব লাগে। সেই মুক্ত্য সৰিলৰ দুৰ্গন্ধত লাখ লাখ মাখি আহে, তেও সিহঁতে এনেকৈ বহি বাখি থকাত এটিও মাখি সত বহিব নোআৰে। সেই ত্ৰিচ দিনৰ পাচত সেই মুক্ত্য দেহা কৰবত খোজা জাই, আৰু তাৰ লগত বাস কৰিবলৈ এজনি ভিৰোভাকো তাৰ লগতে কৰবত দিএ।

পিক দেশৰ পৰ্বতিয়া লোকে মুক্ত্য সৰিলক ওখ গৰব ওপৰতে ৰাখে, তাক একোৰে নে চাকে; আগৰ কালৰ ফিকগিয়া দেসিয়াইতৰ মাজত কোনো অধ্যাপক মৰিলে, মৰনৰ পাচতো লোক-বিলাকক উপদেশ দিয়াৰ দৰে এটা ওখ খুঁটাৰ ওপৰত তেঁওৰ স থিয়কৈ থৈ ৰাখিলে, এই কথা পুৰনি বুৰঞ্জিত লিখা আছে। পাৰ্চি দেসিয়া মানুহীতে ইয়াকে জানে যে যদি কোনো স্বৰূপ মচলমান অবিহ্বাসি লোকৰ মাজত মৰে, তেহে কৰবৰ দুতহঁতে তাক এনে মন্দ সভাত থাকিবলৈ নি দিব, কিন্তু আকাশৰ বাটে দি আনি অৱলো বিহ্বাসি মানুহবিলাকৰ দেশত ৰাখিব।

বিশ্ব এজনা ভুমন কৰা মচলমান অনেক দিনলৈকে সিংহল অৰ্থাত লঙ্কা উপদ্বীপলৈ গৈছিল; সি লিখিছে যে জেতিয়া কোনো বজা মৰে তেতিয়া তাৰ স গাৰিৰ ওপৰত এনেকৈ ৰাখে যে তাৰ মূৰটো গাৰিৰ পৰা মাটিলৈকে জুলি থাকে আৰু সেই গাৰি টানি নিওতে ভিৰোভাবিলাকে এই সৰ ওপৰত ধূলি দি দি তাৰ পাচে পাচে জাই। তিনি দিন এই দৰে কৰি পাচে সেই সৰিলত চন্দন আৰু কপুৰ আৰু কুসুম এই তিনি বস্তুৰে পুৰ কৰি ৰাখি থৈ, তাৰ পাচে সেই সৰিল পুৰি তৰু কৰে, আৰু সেই তৰুবিলাক আকাশলৈ উঠাই দিএ।

চক্ৰাচিয়া দেশত এক জাতিয়া মানুহে এই দৰে সিহঁতৰ অধ্যাবিলাকৰ স ৰাখি থৈ। সিহঁতে মুক্ত্য সৰিল পেৰাৰ ভিতৰত থৈ, আৰু তাৰ চকুৰ পোনে পোনে পেৰাৰ ভলাতে বিন্ধা দিএ জেন মৰা সটো ভাতে দি স্বৰগৰ বাট দেখিব পাৰে, পাচে সেই পেৰাটো বিখ্যৰ ঠালতে ৰাখি থৈ। মৰ্ম্মি মৌএ তাৰ সেই বিন্ধাই দি সোমাই বাস লই, আৰু মৌৱেৰে আৰু মৌ আঠাৰে সেই

সকে বেৰি থৈ, আৰু মানুহবিলাকে জোগা কালতে সেই মৌ জোল ভাব পৰা উলিয়াই আনি বজাৰত বেচে।

ম.

লুভিয়া ধনবন্তৰ কথা।

কোনো বৰ লোক অগিয়ানি,
সৰহ সহ ভঁৰালে আনি,
সক দেখি ভাবে মন,
এতেক দুব্য কত সামৰিয়?
মই নিকপাই, কি নো কৰিয়?
এনে হৈছিল বৰ চিন্তন।

সেসত ৰোলে, মন চাৱনি,
ভঁৰাল ভান্ধি নতুন কৰি
বহু কালৰ বস্তু থম;
পাচে হে মন, হৰ্ষিত হোআ,
খাই বৈ থাকি বিস্তাৰ পোআ,
এনে কথা মনত কম।

‘তেতিয়া হুলাহি স্বৰ্গবানি,
হেঁতৈ মহা অগিয়ানি,
মৰন পালেহি ভোমাব,
আজি ৰাতি প্ৰানেই জাব,
পৰলোকে ভোমাক পাৰ
বস্তু সকল হব কাৰ?
ধনৰ লোভত জাব হই মতি,
এনে হব মন্দ গতি,
সুনা প্ৰভুৰ এই ৰচন,
জতে আয়ুস ওৰ ন পৰে,
চোৰ পোক আদি খাই ন কৰে,
ভতে লাচি থকা ধন।

।

এই অকনোদই পত্ৰ মোং নিয়োগৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিশ্যন চাপা খানাতে হাৰে হাৰে চাপ কৰা হৈছে। আমিতে দিলে বচবত দাম এটকা, বচবৰ দুবত দিলে ১১ চ মহা।

THE ORUNDOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

দুতিয় চোআ। মোং নিৰসাগৰ, কেবোআৰি ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অ° সঁক। নম্বৰ ২।

VOL. II. SIBSAGOR, ASAM, FEBRUARY, 1847. NO. 2.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

বিস্ময় দিন অৰ্থাত দেওবাৰত বৰ আৱশ্যক কাম নহলে কল্লানিৰ নিমিত্তে ইয়াৰ পাচে কোনো চৰ্কাৰি কাম নকৰিব, এই আগ্যা গবৰ্নৰ জেন-ৰল লৰ্ড হাৰ্ডিজ সাহাৰে প্ৰকাশ কৰি চলাইচে।

নিৰসাগৰ জিলাত ১৭ কেবোআৰি ভাৰিখে শ্ৰী হৰনাথ পৰ্ৱতিয়া বৰআ পেঁচকাৰে বোকা খাতৰ শ্ৰী বেখাই সৰ্মাকে খৰি আনি, আপোন জিএক শ্ৰী মতি কেতকিক সাল-ক্ৰিতাকৈ বিয়া দিলে। নিম্নত্ৰনতে অনেক ভুল লোকে বিয়া চাবৰ নিমিত্তে আহিছিল, কিন্তু সেই বাতিৰ ন বজাৰ নমইত অতি সিল। ব্ৰিষ্টি হৈ বিয়া বিয়াৰ চাই নষ্ট কৰাত বতাব ভিতৰত বৰ বোকা পানি হ'লত, চৰা ঘৰৰ ভিতৰ সোমাই জগা কৰি বিয়া দিলে।

২২ কেবোআৰি ভাৰিখত নিৰসাগৰ জিলাত থকা শ্ৰী নিধি লিৰাইএ খ্ৰিষ্টিয়ান মতৰ দৰে শ্ৰী মতি থকু নামে খ্ৰিষ্টিয়ান এজন কন্যাক পা-দুৰি সাহাবৰ দোআৰাই বিবাহ কৰিলে।

কলিকতা নগৰত ৩০ জানোআৰি বাতিত এটা ভুইকৈপ গল। তাৰ পাচে কেবোআৰিৰ ৫ দিনৰ মাজ নিসাত আক এটা গল।

কেবোআৰিৰ ৯ ভাৰিখে সন্ধিয়া বেলিকা এই জিলাত ভুইকৈপ গল। সেই বাতি বাঘ এটাই নিৰসাগৰ পুখুৰি পাৰত আহি সাহাব লোকৰ বজলাৰ ওচৰতে গৰু মাৰিলেহি।

এই বেলি ইংৰাজি দেশত আগ বতৰতে জাব হল। তাতে ১৪ ডিচেম্বৰত লণ্ডন ৰাজ নগৰৰ মা-অত জি বিল আক পুখুৰি আছে, লকলোৰে

ওপৰৰ পানি দুই আঙ্গুলি মান ডাঠ সিল হৈ গল। তাতে মানুহ উঠি অহা জোআ কৰিছিল। হাইড পাৰ্ক নামে এখান ৰাজ বাৰিৰ পুখুৰিত ২০০ মান মানুহ উঠিল; কিন্তু দাঁতিতে পানিৰ সিল পাতল হোআত ভাগিল, আক পাঁচোটা মানুহ পানিৰ ভল গল; সামন্ত থকাবিলাকে খৰি আনিলত বখ্যা পৰিল। চেম্ভ জেমচ পাৰ্ক নামে আন এখান বাৰিৰ পুখুৰিতো অনেক মানুহ উঠিল। তিনি পৰ মান বেলিত এজন ডেকা মা-নুহে সিল ভাগি ভললৈ সোমাই গল; তাক বা-খিৰলৈ আন এটাই গৈ ওচৰ পাই সিও পৰি সোমাই গল। তাকে দেখি আন এজনে জাবলৈ খবাত ওচৰ নো পোওতে সিল ভাগি পৰি ভি-নিওটা ভল গল। পাচে আনক সন্মুখে মানুহবি-লাকে জাল পেলাই তিনিওটাক উলিয়াই আ-নিলত পুখুৰি পৰা দুটাৰ উলস ক্ৰমে ক্ৰমে আহিল, কিন্তু পাচে পৰাটক জিয়াৰ নোআৰি-লে। তাৰ পাচ দিনা অতি জাবত পানি সিল ডাঠ হৈ গল, তাতে ভাগিৰ বুলি ভই ন কৰাকৈ সেই দিনাই ১০,০০০ দহ হেজাৰ মান মানুহ উঠিল। কোনো কোনোএ লোৰ জোঁটা পিন্ধি গিচল খাই বৰ বেগে অহা জোআ কৰি বৰ বজ পালে, কা-ৰো একো বিধিনি ন হল। শুধাৰ্ণি নগৰৰ আন চাইত এটা ১২ বছৰিয়া লৰা সিল ভাগি পানিৰেই ভল গৈ মৰিল।

লণ্ডন নগৰত জাবৰ নিমিত্তে সবহকৈ নবিয়া পৰি ডিচেম্বৰ ৬ ভাৰিখৰ পৰা সাত দিনৰ ভিত-ৰত মানুহ ১১৬৩ এঘাৰে ন জেসন্টি মৰিল। আন কালত হলে ৭ দিনে ৭ দিনে সেই নগৰৰ ২৬৮ ন স আঠসন্টিকৈ মানুহ মৰে।

আগ্নবলগু দেলত বহ দাভাখা হোআত কো-
নো কোনো দৰিদ্ৰ লোক খাবলৈ নে পাই মৰে।
আৰু সেই দেশৰ কোনো কোনো দুষ্ট মানুহ হি-
লৈ লৈ ডকাইতৰ দৰে খাপ দি অনেক মানুহক
বধ কৰিচে, এই কথা বিলাইতৰ সমাচাৰ পত্ৰবি-
লাকত লিখিচে।

পৰ্তুগাল দেশৰ জিৰিলাক মানুহে ম্হা বানিৰ
অহিতে দ্ৰোহ পাতি বন কৰিবলৈ ধৰিলে, সিহঁ-
তৰ ২০০০ মানুহে সৈতে বানিৰ সেনাই ১৬
নৱেম্বৰত জুখ কৰি ৩০০ মানুহক মাৰিলে। পা-
চে ২২ ডিচেম্বৰত ভৰিচ বেদুচ নামে এখান
গাঁৱত দিনটো জুখ কৰি ম্হা বানিৰ সেনাবিলা-
কে জিনিলে; তথাপি সিবিলাকৰ মৰা খুন হো-
আ ২০০ মান হৈছিল; আৰু ৰাজ দ্ৰোহবিলা-
কো বহুত মৰিল।

ইলগু দেশৰ ধৰমি লোকে ৰাজ আগ্যাৰ
মতে ধৰম ন চলিলে অনেক দুখ পাই; এই
নিমিত্তে দেশ এৰি আমেৰিকালৈ জাহায়েল ১০০০
এহেজাৰ মান মানুহে আলচ কৰিচে। নিৰাস
কৰাৰ জগুৰ্ঠাই বিচাৰিবৰ নিমিত্তে অক্টোবৰ
মাহত ৪০ মানুহ জাহাজেৰে গল। পাচে সি-
হঁতৰ বাত্ৰা পালে সকলো জাব।

১৭ নৱেম্বৰ তাৰিখত গ্ৰিক দেশৰ চালনিকা
নগৰত জুই লাগি ৮৬০ ঘৰ পুৰিলে।

ফ্ৰান্স দেশৰ তুলুচ নগৰত ১০৫ বছৰ বয়সি-
য়া এজনি ভিৰোতা মানুহ ৩ ডিচেম্বৰ তাৰিখত
মৰিল।

নবৰেই দেশৰ দাঁতিৰ সাগৰত ৩৪ হাত দিঘল,
মানুহটক সমান ডাঙ্গৰ এনে এটা সাগৰৰ সাপ
ওলাই মূৰ দাজি সাঁতুৰি জাঁওতে অনেক লোকে
দেখিলে, ইয়াকে এটা সম্ভাদ পত্ৰত লিখিচে।

মৌজ কোআ নামে মান দেশৰ ৰাজ মন্ত্ৰিএ
দ্ৰোহ কৰি ৰজাক মাৰি, আপুৰি দণ্ড চক্ৰ সি-
হান ললে।

আমেৰিকাৰ মিল দেশাধিপতিএ খেহ দেশৰ
ৰজাৰ ঠাইলৈ এজন বৰ কটকিৰ জাহাজেৰে
পঠালে। তেঁওক আৰু তেঁওৰ লগত জোআ সা-
হাৰ লোকবিলাকক মৰ্জনা কৰি কেয়িছ নামে
খেহৰ ৰাজ মন্ত্ৰিএ সিবিলাকক নিমন্ত্ৰন কৰি বৰ

খানা খুআলে। তাতে আমেৰিকাই সৈতে খেহ
সকলো বহিলত আত উত্তম পাত্ৰত ক্ৰমে ২৩
বিধ বস্ত্ৰ খাবলৈ আনি দিলে। ১, প্ৰথমে অন্য
পাত্ৰত কোনো বিধ চৰাইৰ বাহ পগোআ জোল
আছিল। ২, দুতিয় পাত্ৰত গাহৰিৰ ভেলে সৈ-
তে ভজা আলু। ৩, ত্ৰিতিয় পাত্ৰত গাহৰিৰ
খুৰা সিজোআ আছিল। ৪, সিজোআ কাঠ
ফুলা। ৫, শুকাই কৰা চৰাইৰ বাহ। ৬, চৰা-
ইৰ চেন চোঁট আদিৰে সিজোআ জোল। ৭,
টুকুৰা টুকুৰিকৈ বন্ধা মেকুৰি পোআলিৰ মজ্জহ।
৮, ভজা বিলাতি আলু। ৯, লককৈ কুটি সিজো-
আ এন্দুৰৰ মজ্জহ। ১০, চাহ। ১১, হাঁহৰ মা-
চৰ পাখি। ১২, ভজা হাঁহ। ১৩, সিজোআ
কুকুৰৰ মজ্জহ। ১৪, সিজোআ কুকুৰাৰ পোআ-
লি। ১৫, লোনত দি খোআ গাহৰিৰ সিজোআ
পিৰা। ১৬, গাহৰিৰ নজুন মজ্জহ। ১৭, ভজা
তিয়ঁহ। ১৮, চেৱা দি সিজোআ এন্দুৰৰ মজ্জহ।
১৯, জালৰেজুন মেকুৰিৰ মজ্জহ। ২০, গাহৰিৰ
নজুন আৰু লোনত বধা মজ্জহ। ২১, খৰিকা দি
ভজা গাহৰি পোআলি এটা। ২২, চেৱা দি
বন্ধা কুমজেলুকা। ২৩, জোলকৈ বন্ধা কুমজেলু-
কা। প্ৰথমে অন্য এক দুই পাত্ৰৰ বস্ত্ৰ সাহাৰ
লোকে অলপ খাই, তাৰ পৰা খাব নোআবিলে;
খেহ লোকে আটাইবিলাক খাই ভাল পালে।

খেহ দেশৰ পৰা জাহাজেৰে চাহ নি ইলগু
দেশৰ মানুহক বছৰি বছৰি ৫,০০,০০০ পাঁচ
লাখ মোনতকৈ অধিক চাহ বেচে। তলৰ নকচাত
খেহ মানুহ এজন বহি চাহৰ চন্দুকত হাত দি
আউজি আছে।

২১ নৱেম্বৰ তাৰিখে আমেৰিকা দেশৰ না-
ভিচ নামে এখান নগৰৰ ওচৰত মিচিচিপি নদিত
দুখন ভাপ জাহাজ উজুআ ভটিওআ কৰাত,
খুন্দা লাগি, উজুআ খন ভাগি ৩০ ডেৰ কুৰি
মানুহে সৈতে ভল গল। কোনো কোনো সানিল,
কিন্তু ধুঁআৰ আখাৰ ভগন হৈ ভাপ ওলাই, সি-
বিলাকৰো অনেক মানুহক পুৰিছিল।

আমেৰিকা দেশৰ বহুত নগৰৰ ওচৰত আট-
লান্টিক নামে এখান ভাপ জাহাজৰ ধুঁআ বখা
লোহাৰ চন্দুক ২৫ নৱেম্বৰত কাটিলে; পাচে
বতাহেৰে জাহাজ নিয়া হৈ ২৭ নৱেম্বৰত বামত
লাগি ডোখৰ ডোখৰ হৈ ভাগিল। ভাত জোআ
৪৫ মানুহ মৰিল, ৩০ ডেৰ কুৰি মান বখা
পালে। পাচে লাগবৰ চৌত জাহাজ ভাঙি ভা-
ঙি আটাইকে উটাই নিলে।

১ চেপ্তেম্বৰ পৰা নৱেম্বৰ ১১ দিনলৈকে
বহুত নগৰত ১,২০,০০০ মৌন পাৰি নিল
আন দেশত বেপাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে জাহাজবি-
লাকত ভুলি দিলে।

বল্ভিমোৰ নগৰত হিলেৰ খাৰ বনোআ ঘৰত
কিবা স্বৰূপে জুই সোমাই ঘৰে বৈতে একে বে-
লিএ সকলোকে উৰাই নিলে। ভাত থকা পাঁচো-
টা মানুহকো ডোখৰ ডোখৰকৈ উৰাই নিলে।
আৰু ভুঁইকঁপৰ নিচিনাকৈ ঠাই খন চাৰিও পো-
নে লৰি গল। ভিতৰত থকা খাৰ ৫৪ মৌন
পুৰিলে।

মন্তেৰি নগৰ কোঁঠ লোআত আমেৰিকাৰ মৰা
সেনা লেখকৰাত ১২৪ টা পালে, খুন হল ৩৬২।

নুৰুগলগু মাঝুলিৰ চেত পিএৰ নামে এক
গাঁও নষ্ট কৰিবৰ নিমিত্তে কোনো দুষ্ট মানুহে
এটা ধাৰৰ গোলাত জুই লগোআত ৩০।৪০
মান ঘৰ উৰাই নিলে, ভাতে দুটা মানুহ মৰিল,
আৰু জুই লগোআটো মৰিল।

(From the Updeshat)

ইউৰপৰ কথা।

Christianity in Europe.

এই দেশৰ সামান্য লোকবিলাকে ইউৰপ
নাম নে জানে; ইউৰপৰ কথা কোআৰ সমুহিত
সিহঁতে তাক বিলাইত বোলে; কিন্তু বিলাইত
সবদৰ অৰ্থ দেশ বা পৰদেশ। পৃথিৱিৰ মাজত
জি জি থল, সেইবিলাক নমুদু আমিৰ দোআ-
বাই চাৰি ভাগ কৰা হই; সেই চাৰি ভাগৰ নাম
ইউৰপ, আচিয়া, আফ্ৰিকা, আৰু আমেৰিকা।
আমি জি হিন্দু হান দেশত নিবাস কৰিটো, সে-
য়ে আচিয়াৰ এখন দেশ; আৰু ইংলণ্ড নামে
ইংৰাজি লোকৰ জনম থান, সেয়ে ইউৰপৰ
এখন দেশ। ইংলণ্ডৰ বাহিৰে ইউৰপৰ আন
আন দেশ আছে; তাৰে কথা অতি সম্প্ৰথ্যপ
কৰি লিখোঁ। ইউৰপৰ লোক গিয়ান আৰু মজ-
না আৰু ধৰম আচৰনৰ কথাত সকলো মানুহৰ
মাজত প্ৰধান; আৰু পৃথিৱিৰ অন্য অন্য ঠাইত
জি মানুহ, আনতকৈ গিয়ানবৃত্ত সভাউৰি আৰু
ধৰ্মাচাৰি, সিহঁত বা সিহঁতৰ পূৰ্ব পুৰুষবিলাকে
প্ৰথমতে ইউৰপৰ পৰা সেই সকলো ঠাইলৈ গমন
কৰিছিল।

ইংৰাজি লোকৰ পৰা জি দেশ ইংলণ্ড না-
মেৰে খিয়াতি হই, সেয়ে এখান উপদ্বীপৰ
দখিন ভাগ; তাৰ জি উত্তৰ ভাগত স্কট লোক
থাকে, তাক স্কটলণ্ড বোলে; গোটেই খন দ্বীপৰ
নাম গ্ৰেট ব্ৰিটন অৰ্থাত্ মহা ব্ৰিটন। সেই দ্বি-
পৰ পশ্চিম কালে আন এটি দ্বীপ আছে; তাৰ
নাম আয়ৰলণ্ড; তাতে আইৰিশ্য লোক থাকে।
সেই গ্ৰেট ব্ৰিটন আৰু আয়ৰলণ্ড নামে দুখন
দ্বীপ আৰু ওচৰতে থকা অনেক সৰু মাঝুলি একে
ৰাজ্যতে সম্প্ৰগ্ৰহ কৰা হৈ আছে, আৰু পৃথিৱিৰ
নানা খানত অনেক দেশ আৰু মাঝুলি সেই বা-
জাৰ তলে আছে।

ইংৰাজি দেশৰ প্ৰায়ে ১,২০,০০,০০০,
স্কটলণ্ড দেশৰ ৩০,০০,০০০, আয়ৰলণ্ড দেশৰ
৮০,০০,০০০, মুঠে ৩,০০,০০,০০০ ভিৰি
কোটি মানুহ আছে। বেহা বেপাৰত আৰু সিল্প
কৰমত সিহঁত অতি নিপুণ; কিন্তু তাৰ কথা

এতিয়া নি লিখি কেবল ধৰমৰ কিছু কথা লিখিম।

এই সকলো লোক খ্ৰিষ্টিয়ান নামেৰে খিয়াতি হই, কিন্তু সিহঁতৰ মাজত আইবিল্য লোকৰ অধিক ভাগ বোমান কাথলিক আছে। ইংলণ্ড দেশত থকা পুৰান আৰু জনসাংলোক প্ৰাই সকলো বাক্স ধৰম পুৰবে, অৰ্থাত লৰ্ড বিল্যপ নামে গুৰুবিলাকক মানে; আৰু অধিকাৰবিলাকে সেই পটলৰ সভাবোৰ বিসেস অনুগ্ৰহ কৰে, আৰু সেই মন্তৰ মণ্ডলিৰ বধ্যক লোকক দৰ্শন দি থাকে। সেই পটলৰ অনেক উত্তম খ্ৰিষ্টিয়ান লোক চৰ্চ মিল্যনেৰি চচাৰিটি নামে সুভ বাত্ৰা প্ৰচাৰ কৰা এক সমাজ পাতি, সেই দেশ আৰু আন দেশতো পাদুৰি লোকক পঠাই সিহঁতক প্ৰতিপাল কৰিচে, আৰু এই দেশৰ ক্ৰিস্তনগৰকে আদি কৰি অনেক ঠাইত সিহঁতৰ এই কাৰ্য্যবত কল ধৰিচে। কিন্তু এনে ধৰ্ম্ম লোকৰ বাহিৰে বাক্স ধৰমৰ মণ্ডলিৰ মাজত অন্য অন্য অনেক লোক কেবল নামেৰেই খ্ৰিষ্টিয়ান হৈচে, কিন্তু মনত নকুল জনম পোআ ন হই; সিহঁতে মানুহে সজা কথা আৰু প্ৰাৰ্থনা আদি কৰি মানে, আৰু ওপৰ পুৰুষৰ চলি অহা নানা বিতি বেবহাৰ কৰে, আৰু আপোন আপোন মণ্ডলিৰ মাজত জি দুই লোক আছে, সেইবিলাকক ভিৰাগ নাইবা সানন কৰে।

মেথডিষ্ট নামে অন্য এক পটলৰ অনেক অনেক লোক ইংলণ্ড দেশত পোআ জাই। সিবিলাকে অধিকাৰৰ পৰা বধ্যকৰ দৰ্শন গ্ৰহন ন কৰে; কিন্তু প্ৰাৰ্থনা আদি কৰি ধৰমৰ বিতিৰ কোনে কোনো কথাত বাক্স মন্তত চলে। তথাপি আন আন কথাত সিহঁতে আপোনাৰ নিকপন কৰা নানা বিধি মানে। পাদুৰি জন উএচ্চলি নামে একজন উত্তম পাদুৰি লোক সেই মেথডিষ্ট পটলৰ মণ্ডলি থাপন কৰিলে।

জিবিলাকৰ প্ৰতি মণ্ডলি স্বতন্ত্ৰ, অৰ্থাত পৰাধিন ন হই কেবল খ্ৰিষ্টৰ অধিন, সিবিলাকৰ দুই দলে প্ৰথক হই। এদলৰ নাম ইণ্ডিপেণ্ডত অৰ্থাত স্বতন্ত্ৰ; সি দলৰ নাম বাণ্ডিক্ট অৰ্থাত বুৰ মিওআ। বাণ্ডিক্ট মণ্ডলিৰ লোক কেবল বুৰকে বৰপ বাণ্ডিক্ট বুলি স্বিকার কৰে; আৰু লৰাবি-

লাকক বুৰ পোআৰ জোণ্য পাত্ৰ ন হই, কেবল মন পালটোআ বিদ্বানি লোক বুৰ পোআৰ জোণ্য হই, ইয়াকে জানে।

স্কটলণ্ড দেশৰ প্ৰাই সকলো লোক পেচ্ৰিভি-বিয়ন মণ্ডলিৰ মন্তত থাকে। সেই মন্তৰ বিসেস লখান এই, সিবিলাকে প্ৰতি মণ্ডলি স্বতন্ত্ৰ ন হই, ওচৰত থকা মণ্ডলিবিলাকৰ এক অংশ মাখোন হই, ইয়াকে জানে। ভাঙে কোনো প্ৰদেশৰ মণ্ডলি আৰু ধৰমৰ বধ্যকবিলাকৰ সম্ভাৰি থিৰ কৰা হই, সেই প্ৰদেশৰ প্ৰতি মণ্ডলি এ ডাক পালন কৰিব লগা হই। আৰু দেশৰ সকল মণ্ডলিৰ প্ৰতিনিধি আৰু বধ্যকবিলাকে লড়া কৰি জিহকে থিৰ কৰে, তাকো প্ৰতি মণ্ডলিৰ পালনৰ বিধি মানে। কাৰ দোআৰাই কি কপে বধ্যক-বিলাকক নিভোতন কৰা কৰ্তব্য, এই কথাত কাল ক্ৰমে বাৰে বাৰে অমিল হোআত পেচ্ৰিভিবিয়ন লোকে অনেক ভাগে বেলেগ হৈ আছে। সিবিলাকৰ মাজত জি ভাগে কিছু চৰ্চ বোলে, সেয়ে লেখত আৰু উদ্যোগত বিসেস মণ্ডলি হই।

গ্ৰেট ব্ৰিটন দেশৰ খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহ ওপৰে কোআ চাৰি পাঁচ দল লৈ পুৰতি আছে। আৰু সিবিলাকৰ মাজত অনেক মানুহ জাতিৰ পৰম হিতৰ অৰ্থে নানা সমাজ থাপন কৰে; সেই সমাজৰ দোআৰাই প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টৰ সুভ বাত্ৰা সকলো প্ৰিবিভিত বিয়পি গৈচে। অকল ধৰম পুথি দিয়াৰ নিমিত্তে এটা বৰ সমাজ ১৮০৪ ইং সঁকত থাপন কৰা হল, তাৰ দোআৰাই জোআ বিয়ালিচ বছৰত ১,৮০,০০,০০০ অঠৰ নিম্বুত মান ধৰম পুথি অনেক দেশৰ মানুহৰ মাজত বিক্ৰই আৰু দান কৰিলে। সেই প্ৰকাৰ অনেক সৰু সৰু সমাজ আছে।

ওপৰত কোআ প্ৰত্যেক দলৰ লোকে বিসেস সুভ বাত্ৰা প্ৰচাৰ কৰিবলৈ এটা বা দুই তিনি সমাজ কৰে; সেই সকলৰ বিসেস কথা লিখিবলৈ আজি নাই। এই সমাজ সকলৰ কাৰ্য্যৰ বিকল ন হই, তাৰ এটা প্ৰমান এই হিন্দুস্থান দেশ।

গ্ৰেট ব্ৰিটন বাক্সৰ লগৰ সমস্তিৰ জি জি দেশ আছে, সেই সকল দেশৰ পুজাবিলাকে নিৰ্ভিৰি কপে আপোন আপোন ইচাৰ মন্ত

ইহুৱৰ সেৱা কৰিব পাৰে, নাইবা কোনোএ
জদি ধৰ্ম্মৰ কথাত বাধা কৰে, তেও অধিকাৰ-
বিলাকে এনে বাধা কৰিবৰ সমৰ্থ নাই; এই হে-
তুকে সেই ৰাজ্যতে অনেক বিধ ধৰ্ম্মৰ মত
ওলাই প্ৰকাশ হৈছে, এই দুখৰ কাৰন হই;
তথাপি সেই কাৰনে সত্য ধৰ্ম্মৰ বিখিও উচিত
ৰূপে হৈছে; আৰু পহৰে জেনে একাধিক নাস
কৰে, এই ৰূপে সত্য ক্ৰমে ক্ৰমে ভ্ৰান্তিক নাস
কৰিব, পাচে জি মতৰ জি ভ্ৰান্তি আছে, তাৰ
সেই ভুল প্ৰকাশ হৈ ওলাই ক্ৰমে ক্ৰমে সুখ
কৰা জাব, এনে আসা আছে। গ্ৰেট ব্ৰিটন দেশৰ
জিমান ধৰ্ম্মি লোক আছে, সেইমান ধৰ্ম্মি লোক
ইউৰপৰ আন কোনো দেশত নাই; আৰু সিবি
লাকে সদাই ধৰ্ম্ম বৰ্হাবৰ নিমিত্তে জিমান জতন
আৰু খৰচ কৰে, সেইমান জতন আৰু খৰচ আন
কোনো দেশৰ লোকে কৰা নাই। অন্য অন্য
দেশতো ধৰ্ম্মি লোক আছে, কিন্তু সিবিলাকৰ ধন
অলপ, আৰু অনিয়াই আদি কেলেস অধিক, এই
নিমিত্তে ইমান স্নম আৰু বাই কৰিব নোআবে

ইয়াতে কেৱল ইউৰপৰ কথা লিখিবলৈ আ-
মাৰ প্ৰয়োজন আছে, তথাপি ইউৰপৰ পৰা
অতি দূৰ হৈ থকা আমেৰিকাৰ জি স্বতন্ত্ৰ মিল
দেশ আছে, তাৰ দুই এক কথা কওঁ। আগৈ
সেই দেশ গ্ৰেট ব্ৰিটনৰ তল আছিল, সতৰি
বচৰৰ পৰা এতিয়া স্বতন্ত্ৰ হৈ বাৰ্হি বাৰ্হি
আছে, আৰু তাত থকা মানুহবিলাক এতিয়া
প্ৰায়ে ২,০০,০০,০০০ দুই কোটি হৈছে।
সেই দেশৰ অধিকাৰবিলাকে ধৰ্ম্মৰ কোনো মত
বিসেস অনুগ্ৰহ কৰি নে বাখে, আৰু মণ্ডলিৰ
বধ্যকবিলাককো দৰ্শনা নি দিএ, তথাপি ধৰ্ম্মৰ
কথাত সেই দেশৰ লোকে জি জতন, স্নম, খৰচ,
তাৰে ইংলণ্ড আৰু স্কটলণ্ড দেশবিলাকৰ ভুল্য
হই। সেই দেশতো পুতি জন মানুহে নিৰ্বিঘি-
নি ৰূপে আপোন আপোন ইচাৰ দৰে ইহুৱৰ
সেৱা কৰিব পাৰে। আৰু গ্ৰেট ব্ৰিটন দেশৰ
জি জি অনেক ধৰ্ম্মৰ মত, প্ৰাই সকলোএ আ-
মেৰিকা মিল দেশতো আছে; আৰু সেই সকল
মতৰ লোকবিলাকে আপোন আপোন ধৰ্ম্মৰ
সমাজ থাপনা কৰিছে।

বেগুলচ আৰু খিষ্টৰ মৰন।

Death of Begulas.

দুই হেজাৰতকৈ অধিক বচৰৰ আগৈএ বেগু-
লচ নামে ৰোমিয়া দেশৰ এখন প্ৰধান সেনাপতি
আছিল। সেই বেগুলচে অনেক কোজোৰে সৈতে
আফ্ৰিকা দেশৰ কাৰ্থেজ নগৰত বন কৰি জিকি
নষ্ট কৰিবৰ মনেৰে গৈছিল; কিন্তু তাত নি
পৰাজই হল, আৰু সেই বেগুলচকে ধৰি, চাৰি
বচৰলৈকে তাক পোভালালত সুমুআই বন্দিকৈ
ৰাখিলে। পাচত ৰোম নগৰে সৈতে মিল হবলৈ
কাৰ্থেজ নগৰৰ প্ৰধান মানুহ জন চাৰেকে আলচ
কৰাত, সেই বন্দিকৈ ধোআ বেগুলচকো সিহঁতৰ
লগত নিব খুজিলে, কিয়নো সি সেই নগৰৰ
মানুহ আৰু ৰোমিয়াইডে তাক বৰ মৰ্জনা কৰে
দেখি, সি জি কই তাকে সিহঁতে সুনি মানিব
জেন বুজিছিল। জদি দুয়ো নগৰ মিল ন হই
তেহে বেগুলচ আৰুও সিহঁতৰ লগত উভতি
আহিবলৈ কাৰ্থেজৰ পৰা নো জাওতেই তাক
অজিকাৰ কৰালে।

জেতিয়া বেগুলচ সিহঁতে সৈতে গৈ ৰোম নগ-
ৰৰ ওচৰ পালে তেতিয়া বহুলো মানুহে তাক
আকণ্ড দেখা পোআত বৰ আনন্দ হৈছিল, কিন্তু
সি আপুনি এনে নিবেধ কৰিলে, বোলে নগৰত
সোমাবলৈ আৰু মোৰ আপোনাৰ লৰা ভিৰো-
তা চাবলৈকো নে জাও কিয়নো সি স্বতন্ত্ৰ ন হই
বন্দিয়াৰ হৈ আছিল; সেই কাৰনে সি বৰ চৰম
পালে।

ৰোমিয়াবিলাকে বন কৰি আমনি লাগিল দে-
খি আৰু বেগুলচ জেন মুকলি হব, সেই কাৰনে
মিল হবৰ কথা সুনিমত বৰ আনন্দ পালে, আৰু

বেগুনচে সেই কথাতে কি ভাবিছিল তাক সুধিলে। কিন্তু সি নি মিলিবলৈ বুধি দিলে, আৰু কলে বোলে বনকৈ থাকিলে অলপ দিনৰ মূৰত কাৰ্খৈজ অৱসো পৰাজই হব। তাৰ এই উত্তৰ সুন আটাই মানুহবোৰে বৰ হিআই মানিলে। কিন্তু সি বোলে মই পুনি পোভাসালত বন্দি হৈ থাকিব পাৰে, তথাপি ৰোমিয়া নগৰ জই নো হোআটক থাকিলে মই সহিব নোআৰোঁ। বেগুনচে এনে বুধি দিয়াত কাৰ্খৈজ নগৰিয়াবিলাকে বৰ খঞ্জ কৰি অনেক দুখ দিব বুলি ৰোমিবিলাকে জানিলে, সেই নিমিত্তে সি উভতি নে জাবলৈ সকলো মানুহবোৰে তাক বাখিবলৈ বৰকৈ ধৰিলে, কিন্তু সি কান নে পাতি উভতি গল। জেভিয়া কাৰ্খৈজ নগৰ পালে তাৰ চকুৰ পিকটি কাটি মুৰ্জলৈ চাই থাকিবলৈ আগ্যা কৰিলে, আৰু অনেক দুখ দিলে, পাচত এটা পিপাত তাক সুমাই বৰ গজাল পিপাৰ বাজৰ পৰা তাৰ গাত কোবাই সুমুআই দিলে, আৰু তাতে বেগুনচ মৰিল। সেই কথাৰ নকচা উপৰত লিখা আছে।

সেই কথা হোআ দুই স বছৰ মানৰ পাচত আমাৰ পুত্ৰ যিচু থ্ৰিষ্ট স্বৰগৰ পৰা নামিঅৱতাৰ ধৰিলে। তেঁৱে ভেজিচ বছৰ এই পুথিবিত আছিল, তথাপি কোনো লোককো এক চেকনিৰ কোৰ নে মাৰিলে, আৰু খঞ্জৰে এক কথা কান কলে। তেঁও মানুহবিলাকত কলে “তোমোলাকৰ সত্ৰবিলাকক চেনেহ কৰা; জিবিলাকে তোমোলাকক সাপ দিএ সিবিলাকক তোমোলাকে আনিবাদ কৰা; জিবিলাকে তোমোলাকক ঘিনাই, সেইবিলাকৰ তোমোলাকে ভাল চিন্তা, জিবিলাকে তোমোলাকক গালি পাৰে আৰু থিয়াল কৰি খেদে, তোমোলাকে সিবিলাকৰ কাৰনে প্ৰাৰ্থনা কৰা।” তেঁৱে ফ্ৰি ফ্ৰি সকল মানুহলৈ ভাল কহম কৰিলে; নৰিয়াবিলাকক স্বস্ত কৰিলে, কনাবিলাকক চকু দিলে, কলাবিলাকক কান দিলে আৰু মৰাবিলাকক জুলি জিয়ালে। তেঁও কেভিয়াও পাপৰ কৰম কৰা নাই, পাপৰ কথা কোআ নাই, একো বেয়া ভাবনা চিন্তা নাই, তেঁওকহে দুই মানুহবোৰে ধৰি কোবালে,

খুই পেলালে আৰু অনেক দুখ দি হাতত আৰু ভৰিত গজাল মাৰি কাঠৰ পেৰেবনিত জুলি তেঁওক মাৰিলে।

এই দুই কথা আমি চিন্তা কৰি চাও; বেগুনচে আপোন মিতিববিলাকৰ নিমিত্তে মৰিলে, যিচু থ্ৰিষ্টে সত্ৰবিলাকৰ নিমিত্তে প্ৰান এৰিলে। বেগুনচ পাপি মানুহ আছিল; কিন্তু যিচু থ্ৰিষ্টে নিম্মাপি, কেভিয়াও পাপ কৰা নাই। বেগুনচে ৰোমি নগৰৰ মহিমাৰ নিমিত্তে প্ৰান এৰিলে; থ্ৰিষ্টে পৰম ইশ্বৰৰ মহিমাৰ নিমিত্তে প্ৰান ভগন কৰিলে। ৰোম নগৰ কাৰ্খৈজিয়াবিলাকৰ বন্দি ন হবলৈ বেগুনচে প্ৰান ভেঁটি দিলে, কিন্তু আমি সকল পাপ আৰু মৰনৰ বন্দি হৈ নে থাকিবলৈ যিচু থ্ৰিষ্টে প্ৰান এৰি দিলে। বেগুনচে ৰোম নগৰ উদ্ধাৰ পাবৰ নিমিত্তে মৰিল, কিন্তু পুত্ৰ যিচু থ্ৰিষ্টে পুথিবিত সকল মানুহক নৱকৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ প্ৰান এৰিলে। আমি এতিয়া জিমান সুখ পাও বেগুনচ ন মৰা হলে আমালৈ ইমান ভাল হলেইতেন। কিন্তু আমাৰ পুত্ৰ যিচু থ্ৰিষ্টে প্ৰান এৰি প্ৰাচিহ দান নি দিয়া হলে আমি এক্কাৰত থাকিলোঁহেঁতেন, আৰু নৱকৰ পৰা উদ্ধাৰ পাবলৈ একো উপাই নে পালোঁহেঁতেন। আৰু যদি থ্ৰিষ্টে আমালৈ ইমান দায়া মৰম কৰিলে, আমি তেঁওক প্ৰেম কৰি তেঁওৰ আগ্যাবোৰ নে মানিম নে? যদি তেঁওৰ আগ্যা পালন কৰিবলৈ মন থাকে তেন্তে তেঁওৰ মৰম সাত্ৰ পহিব লাগে আৰু লমাই তেঁওলৈ ধন্যবাদ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগে। জি কোনোএ সেই পুত্ৰ যিচু থ্ৰিষ্টক দিচকৈ বিশ্বাস কৰে তাৰ পাপ খেমাটহ অনন্ত পৰমআয়ল পাৰ। §

গিয়ান।

On Wisdom.

গিয়ান সত্ৰেৰে এক অমূল্য বস্তু আছে বুলি জগতৰ সকলো লোকে জানে, আৰু কোনো কোনোভেৰে গিয়ানতে মগ্ন হৈ আছে। কিয়নো পূৰ্বতে সৃজন কৰ্তা জনে আপোন সৰ্বগিয়ানৰ দোআৰাই আৰু জি গিয়ান লাগেতাকে সেইকপ দিলে। অৰ্থাত মানুহ, জন্তু আৰু আকালত উৰি

এই নকচাত এজন খেহ মানুহে এখন বৰ নাবত বস্ত ভৰাই পাল ভৰি গুৰি টিক্ত বহি আছে। এক হাতেৰে পালৰ ভৰি সিখন হাতেৰে গুৰি বঠা ধৰি, আন এক ভৰিৰে আন এখন বঠা বাই নাও চলাইচে, মুখতো চিলিম ছপি আছে।

ফুৰা চৰাই এই সকলোকে বিধ বিধকৈ আপোন আপোন গিয়ান দি থলে; কিন্তু সকলোৰে সম গিয়ান ন হই। জন্তু আদি চৰাইবোৰক কেৱল খাবলৈ, পিবলৈ আৰু ভই জুজু হলে পলাই সাৰিবলৈ ইহঁৰে গিয়ান দিলে, তাত বাহিৰে আন বুধি নাই। মানুহক তাতকৈও অতি উত্তম আৰু ওপৰত কোম্বাৰ দৰে অমূল্য গিয়ান দিলে, জেন মনুষ্যৰ দোআৰাই ইহঁৰৰ মহিমা পুকাৰ হই, অৰ্থাত পৰম আত্মা আৰু দোলাদোলা গিয়ানৰ দোআৰাই ইহঁৰে জি গিয়ান মানুহক দিলে। তাৰে জেন ইহঁকালৰ আৰু পৰকালৰ কৰ্ম সম্পূৰ্ণ ৰূপে কৰিব পাৰে এই কাৰনে সকলো বস্তুতকৈ মানুহক স্বেষ্টকৈ সৃজিলে।

মানুহত বাহিৰে আন জিৰোৰ সৃজন বস্তু আছে সেইবিলাকৰ জি গিয়ান সেই গিয়ানেৰে আৰু গিয়ান বৰ্হাৰ নোআবে। তথাপি মানুহৰ গিয়ান হলে অনেক ৰূপে বৰ্হাৰ পাৰে, কিয়নো সৰু কালৰে পৰা ক্ৰমে ক্ৰমে মানুহৰ গিয়ান বুধি বাৰ্হি থাকে, আৰু যদি কোনো মানুহে বিদ্যা নিকে ভেতিয়া সেই মানুহৰ আনতকৈ দহ গুনে বুধি বাৰ্হে।

কোনোএ কই আদিত ইহঁৰে জি গিয়ান আ-
মাৰ দিলে তাত পৰা আমি কেনেকৈ নতুন গিয়ান

বৰ্হাম, ভেস্তে মই লোধোঁ, জুমি ভেতিয়া মাজিৰ গৰ্ভৰ পৰা জনম পাইছিলো, ভেতিয়া ভোম্বাৰ জি গিয়ান আছিল এতিয়া জুমি তাকৰ হোআত সেই গিয়ানেই আছে নে? কিয়নো ইহঁৰে লৰা কাল-তে ভোম্বাক গিয়ান দিলে, যদি ভোম্বাৰ কথা স্বৰূপ হই তেনে লৰা কালৰে গিয়ান এতিয়াও আছে; যদিহে সৰু কালৰ গিয়ান বুধিতকৈ এতিয়া ভোম্বাৰ গিয়ান বাৰ্হিল ভেস্তে জুমি ওপৰে কোম্বা কথা কবৰ সন্ধি নাই; কিয়নো আমি আগতে দেখিচোঁ আৰু জানিচোঁ, লৰা কালত জি বুধি বা বিদ্যা জানে বৰ হলে তাতকৈও অধিক বুধি বাৰ্হে।

আমাৰ এই দেশৰ মানুহৰ আগত গিয়ান আৰু তাকে বৰ্হোআৰ কথা কলে হাঁহি কই, আমাৰ আগত কি গিয়ানৰ কথাটোক, আমাৰ জানো গিয়ান নাই। কিন্তু জিবিলাক মানুহ বুধিমত সিবিলাকে জি জি গিয়ানৰ কথা সূনে তাক উপলব্ধি ন কৰে; কেৱল বিচাৰ পৰ কৰি তাকে ভাল দেখিলে, অতি সুমে নিকে; বিলেসকৈ ইংৰাজি আৰু আমেৰিকাৰ লোকবিলাকলৈ মন কৰিলে জানিব পাৰে, কিয়নো সিবিলাকৰ পুৰুষানুক-
মৰে পৰা এনে গিয়ান বুধি আছিল, সেয়ে ন হই, কিন্তু আগৰ কালৰ ইংৰাজি মানুহ অন-

মিহাভকৈও নিৰুধি আছিল, শুধাণি মিহিলাক
এতিয়া অভিসই বুধিমন্ত আৰু সকলো কৰমতে
নিপুন; আৰু বলে সক্তিএ পৰাক্ৰমি হৈ আছে।
বোলা যদি কেনেকৈ ইমান গিয়ানি হল, বাক
কঁও সূনা, মিহিলাকে ভোমোলাকৰ মিচিনা আ-
মাক কি গিয়ান লাগিচে বুলি উপলব্ধি ন কৰি-
লে, কিন্তু জতে জি জি বুধি গিয়ান দেখে আৰু
সুনে ভাকে পাৰব নিমিত্তে বৰ ধেম কৰি ভাকে
নে পাই মানে বাতিএ দিনে জতন কৰি অভ্যাস
কৰে। জেনেকৈ কোনো সাহাৰে এজোপা গচৰ
ডলত বহি ভাৰ গুটি ভললৈ পৰিবৰ দেখি ভাবি
চিন্তি কি নিমিত্তে ওপৰলৈ বা আন ফাললৈ ন
গৈ গুটি মাটিত পৰিল, ভাকে ভালকৈ জানিলে,
আৰু সেই অলপ কথাতে সুৰ্জ, চন্দ্ৰ নখেত প্ৰি-
থিবি আদি কৰি কি কপে আলাসত ফুৰি থাকে
ভাকো জানিলে। সেই কপে আৰু এজন সাহাৰে
গচত আখৰ খোঁলোতে পাচে ক্ৰমে মনৰ উত্ৰসাহ
বাৰ্হি চাপাখানা কৰিব পাৰিম বুলি কাৰ্বাৰ কৰাত
ভাৰ ইচা মিথি হল। ইংৰাজি আৰু আমেৰিকা
মানুহৰ গিয়ান হোআৰ কথা এতিয়া মই
সবহকৈ ন কঁও, তেও এই দুটা কথা মাথোন গমি
চোআইক; মোৰ মনে জানিচোঁ পাচে কোআ
চাপাখানাৰ বুধিব সমান জগতৰ ভিতৰত এনে
উত্তম বুধি আৰু নাই, কিয়নো এই কৰম হোআতে
প্ৰাই প্ৰিথিবিৰ সকলো মানুহৰ উপকাৰ হৈচে।

এই নিমিত্তে হে অসম দেশৰ সকলো লোক
ভদ্ৰ হওক বা সামান্য হওক ভোমোলাকত মই এই
মিনতি কৰিচোঁ, ভোমোলাকৰ এই মানবি জনম
পাই হেলাতে নিৰুধি হৈ নু গুচাবা, কিন্তু আ-
পোন নিজ গিয়ানৰ দোআৰাই ইহকালৰ আৰু
পৰকালৰ সকলো কৰমকে সমপূৰ্ণকৈ কৰিবলৈ
উপাই কৰা। বোলা যদি আমি কি কপে কৰিম?
তেডু কঁও সূনা, ভোমোলাকৰ সতি সন্তানবো-
ৰক অতি স্নেহে বিদ্যা সিকাৰা আৰু আপুনিও
জতনেৰে ন নকৈ বুধি সিকা আৰু ইহবৰে জি আ-
মাক দোলাদোলা গিয়ান দি, পাপ পুনা জনাই-
চে, সেই কপে ভোমোলাকে সদা আচাৰ প্ৰবৰ্ত্তন
কৰা তেছে ভোমোলাকৰ দুয়ো কালৰ লাভ হৈ
দাই আনন্দে থাকিব। কিন্তু যদি অৰহেলা

কৰি এই সুবৰ্ণমই কাল মিচাতে ঢুকুআ তেহে
ইহবৰ মৰা। কোখৰ ভিতৰ হবা, কিয়নো আমি
ইহবৰ অমূল্য গিয়ান পাই জদি লুকাই থওঁ ভাতে
ইহবৰে ধৰ্ম্ম হে কৰে, আৰু আমাবো গিয়ান লুপ্ত
হলে কেৱল গৰু পহুৰ নিচিনা অগিয়ানি হয়।
এই নিমিত্তে আঁহা সকলোএ ভাল কৰমত মন
দি আপোনাৰ সুভলৈ কাৰ্বাৰ কৰোঁহক, তেহে
আমাৰ অসম দেশ ভাল হৈ আন দেশৰ আগত
প্ৰসংগনিয় হব, ভাতে আমাৰ আৰু সন্তানবো-
ৰবো অনেক ৰূপ উপকাৰ হৈ গিয়ান ব্ৰিধি হব।

সকলোকে একে বাৰে কৰোঁ নমস্কাৰ,
সুনি মোৰ এই প্ৰিয় বানি গিয়ান কৰা ধাৰ;
জাকে বোলে গিয়ান অতি অমিত্ত সমান
বান্ধিও গলত ভাক কৰি উপাৰ্জন,
গিয়ান পালে মানুহৰ ন হব দুৰ্গতি,
অল্প অল্প কৰি ভাৰ বাৰ্হিব সন্মতি;
গিয়ান জেবে ব্ৰিধি হব বাৰ্হিবগৈ আলা
সবেও তাহাক সদা কৰিব প্ৰসংগ। . ন. ল.

এই অবনোদই পত্ৰ যোঁ মিহিলাগৰৰ আমেৰিকান
বাপ্ৰিষ্ট মিস্যন চাপা খানাতে মাছে মাছে চাপ কৰা
হৈচে। আদিতে মিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ দুবত
মিলে ১।। চ মৰা।

THE ORUNODOT,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

দ্বিতীয় চোখা।

মো° সিবসাগৰ, মাৰ্চ ১৮-৪৭ খ্ৰিষ্ট অ° নংক।

নম্বৰ ৩।

VOL. II.

SIBSAGOR, ASAM, MARCH, 1847.

NO. 3.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence

এই মাহৰ ৩১ তাৰিখৰ বাতিৰ মধ্য নিলাৰ পাচে অৰ্থাত এপ্ৰিল মাহৰ প্ৰথম দিনৰ ২ ৥ ঘণ্টা বজাৰ সময়ত চন্দ্ৰৰ গ্ৰহন লাগিব। গ্ৰহনৰ মাজ ৩ ৬ বজাত হব। বাতি নৌ পূৰ্ণাওতে ৫ বজাত গ্ৰহন এৰিব।

এপ্ৰিল মাহৰ ১৫ তাৰিখত ১০ ঘণ্টা বজাৰ সময়ত সূৰ্য্যৰে প্ৰতিবিম্বৰ মাজে দি চন্দ্ৰ জোআত সূৰ্য্যৰ গ্ৰহন লাগিব। দুপৰৰ ৪৫ মিনিটৰ পাচে গ্ৰহনৰ মাজ হৈ নুহলগু উপদিশত লৰা গ্ৰাহ হব। তথাপি গ্ৰাহ ন হই; চন্দ্ৰেহে সূৰ্য্যকটাকে। এই অসম দেশ উত্তৰ হোআত আমাৰে সূৰ্য্যৰে মাজত চন্দ্ৰ নে জাব; তাৰ পথ আমাৰ দখিন হোআ হেতুকে গ্ৰহন নে দেখিব।

খৰাধৰা মৌজাৰ কুমাৰ গাঁৱত থকা দেহিৰা-মৰ ভায়েক মালভোগ নামেৰে লৰা এটা বৰ্তমান মাহৰ ১৬ তাৰিখে পানিত পৰি মৰিল।

মোকাম সিবসাগৰৰ উজনি মেটেকা মৌজাত এই মাহৰ ২০ তাৰিখে কোনো এঠাইৰ নাও গাঁও ন জন। মানুহ এজনে দেখি নৈ পাৰ ইও-তে পানিত পৰি মৰিল।

ডিব্ৰুগড়ৰ জিলাৰ পৰা আমালৈ এখন পত্ৰ লিখি এই কথা জনাইছে। মটকৰ মিত্ত মাতিবৰ বৰ সেনাপতিৰ মধ্যম পুত্ৰক ভগিৰথ মাজিও গোহাঁই বৰ সেনাপতি সদৰ আমিন কাম লৈ লহু দিব কৰিবলৈ ন হ'ল; এনেতে তেঁওৰ বাপেক বৰ সেনাপতি জি বোগত মিহু হ'ল সেই বোগেই ককালিত্ত পিত হৈ খাব নোজবা, জি খাই লিও জিন নো জোআ, পিত্তে খুন্দা মাৰি

থৰে, এনে বোগ হৈ এই মাহ মাহৰ ২৭ তাৰিখে ক্ৰিষ্টাষ্টমিৰ দিনা বাতি ২ পৰ জাঁওতে মাজিও গোহাঁই মিহু হ'ল। কিন্তু মিয়মান কা-লে তেঁওৰ বৰ গিয়াম আছিল, গুৰুকো অনাই লৰাইৰে দখিনা কৰি জিবোৰ মানুহ তেঁওক চা-বৰ মনেৰে গৈ আছিলে, সেইবোৰকো চাই সমা-দৰ কৰিহে মৰিল। তাৰ পাচে তেঁওৰ সপৰিবা-ৰকে মৰা স বাপেকৰ বিতিৰে দাহ কৰি মৈদামৰ দৰে ওখ ভেঁট কৰিলে; বিধি মতে পহু মাচ আদি কৰি খাদ্য দুব্য মৰ্জদাৰ কাপৰকো কৰি ভালেমান দুব্য গোটাই ২২ কাগুন তাৰিখে সুকুৰ বাৰৰ দিনা বাতি দিনকৈ বৰ লৰাহ কৰি-লে। দেশ দত্তৰ বিধি মতে কৰ্ম কাজ কৰিলে।

ডিব্ৰুগড়ৰ সেই পত্ৰতো লিখিছে, কেবোআ-ৰি মাহৰ ১২ তাৰিখে বেলা দুপৰ বজাত এজনি সগৰ্ভা চাগলি পুসও হৈ এচকুআ চাৰি খন কা-নেৰে এটা চাগলিৰ পোআলি উপজিলে, তাকে জিলাৰ আটাই লোকে চালগৈ; ২।৩ ঘণ্টা মান থাকি মৰিল। চকুটো কপালত দেখিবলৈ হলে কষ্টৰ নিচিনা।

মাৰ্চ মাহৰ ১৪ তাৰিখে বাতি বৰ বিষ্টি আৰু বতাহ হৈ চাকিন বামুনি সুঁতিৰ দাখৰা গাঁৱৰ মিৰি এঘৰত বজুপাত পৰি এটা গাহৰি মৰিল, তাৰো ঘৰৰ খুঁটাত বজুপাতৰ জুই লাগি ঘৰ পুৰিলে, তাৰ ভালেমান দুব্য নষ্ট হ'ল।

পঞ্চাবি দেশৰ পৰা জি ২৫২ বৰ টোপ কম্বা-নিৰ লোকে বনত কাৰ্হি ললে, সেইবোৰক গব-ৰ্নৰ জেনেৰেল লৰ্ড সাহাৰৰ আগ্যাবে কলিকতা নগৰলৈ আনিলে। বৰ্তমান মাহৰ ৩ তাৰিখে সেই নগৰ পালে। তাতে জয়ৰ নিমিত্তে জি এখন

বৰ দুআৰ সাজিছিল, তাৰ ভলত তিনি হাতিৰে টানি অৰা কতি জন নামেৰে অতি ডাঙৰ বৰ টোপ ইয়াকে আদি কৰি সকলোকে নগৰৰ কোঠলৈ সূমাই দিলে। দুআৰৰ ভলৈ জাঁওতে এপৰ বেদি লাগিল, টোপ হাতি এইমান লৰহ হৈছিল। সাহাৰ লোক আদি কৰি নগৰৰ জি মানুহ চাবলৈ ওলাল, নিবিলাকৰ সখ্যা এক লাখ মান হৈছিল। পঞ্জাব দেশৰ পৰা অনাত ২,৫০,০০০ আইৰ্ছ লাখ টকা খৰচ।

কেবোআৰি মাহৰ ১৩ তাৰিখত অজোখ্যাব বজা লখনৌ নগৰত লোকান্তৰ হল। পাচ দিন ভেঁওৰ বৰ পুত্ৰকক ভাত থকা কৰ্নল বিচ্মণ্ড বৰ সাহাৰে দণ্ড চৰ দি বজা পাতিলে।

ফুটলগু দেশৰ মানুহবিলাকৰ বৰ দুৰ্ভিক্ষা হো-
আ হেতুকে কলিকতা নগৰত থকা সাহাৰ লোক
আদি ৫ মার্চ তাৰিখত গোটে খাই সেই ফুটলগু
মানুহৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে চান্দা কৰি ১৫,০০০
পোন্ধৰ হেজাৰ টকা পালে; পাচ দিনা আৰু
১০,০০০ দুহু হেজাৰ পালে; ৬ দিনৰ ভিতৰত
মুঠে ৩৫,০০০ পঞ্চত্রিচ হেজাৰ টকা পাই, তাৰ
৩০,০০০ ত্ৰিচ হেজাৰ টকা এতিয়া জোআ ভাপ
জাহাজে দি পঠাই দিলে।

দুৰ্ভিক্ষৰ কাৰনে আয়বলগু দেশৰ বহু মানুহ
মৰিছে। কোনো কোনো বাটত জাঁওতে পৰি
মৰে, কোনো কোনোএ কাম কৰোঁতে, কোনো
কোনো ঘৰত সোমাই সুই থাকোঁতে মৰে। কো-
নো পত্ৰত লিখিছে, কজ নামে এখান গাঁৱত ৭
দিনত ২৭ মানুহ মৰিল। ক্ৰিবিৰি গাঁৱৰ দৰিদ্ৰ
লোকক আলহি পোহা ঘৰত এমাহৰ ভিতৰত
১৪০ মানুহ মৰিল; কোনো দিনত ৮ টা ভাতে
মৰে। কিলমোৰ গাঁৱত একে দিনত ১৪ টা মৰি-
লে। বক্কমন জিলাত এটা বুৰা মানুহে মৰে চাগ-
লি খাবৰ নিমিত্তে চোৰ কৰাত বিচাৰ পতিএ
তাক ৭ বছৰলৈকে দেলান্তৰ কৰিবলৈ দণ্ড আগা
দিলে; কিন্তু সেই আগ্যাব পোআৰ পাচে সি
এক ঘৰি মাখোন জিলাই থাকি, লছোনৰ দো-
আবাই ভাতে পৰি মৰিল।

আয়বলগু আৰু ফুটলগু দেশৰ দুৰ্ভিক্ষৰ নি-
মিত্তে ৱিক্টৰিয়া মহা বানি ২০,০০০ হেজাৰ,

আৰু মহা মহিম ৱিক্টৰিয়া প্ৰিন্সলৰ্ড ভেঁৱো ৫,০০০
হেজাৰ টকা দান কৰিলে।

আমেৰিকা দেশৰ পৰা অহা বেপাৰি জাহাজ-
বোৰ ৪ দিনৰ ভিতৰত লিৰপুল নগৰলৈ এই
এই খোআ বস্ত্ৰবিলাক আনিলে; পিঠা গুৰি
৩৫,২০০ পিপা; গোম ধান ৫৪,০০০ মোন;
ঘেঁহু ধান ১৬,৫০০ মোন; লেচেৰা মাহ ১১,-
১০০ মোন; পনিৰ ৩,২০০ চন্দুক; তাৰ পৰা
লোনত বখা মজুত, মটৰ মাহ আদিকৰি অনেক
বস্ত্ৰ আনি বেচিলে। আয়বলগু দেশৰ দুৰ্ভিক্ষৰ
নিমিত্তে এই ৰূপে জাহাজবোৰে খোআ বস্ত্ৰ
আনি আনি থাকে।

আয়বলগু দেশৰ কেচলবাৰ নগৰৰ পৰা পত্ৰত
লিখিছে, দু মাহৰ ভিতৰত সেই নগৰৰ ওচৰত
৩১ মানুহ খোআ বস্ত্ৰ নে পাই লখনে মৰিছে।

ইংলণ্ড দেশৰ মেলকচাম গাঁৱৰ জৰ্জ হাৰ্ভিঞ্জ
নামেৰে ১০১ বছৰ বয়সিয়া মানুহ ভিচেম্বৰ ১৪
তাৰিখত মৰিল।

ইংলণ্ডৰ ব্ৰিষ্টল নগৰৰ ওচৰত থকা এখান
গাঁৱৰ মানুহে আপোনাৰ ভিৰোভাই সৈতে দন্দ
লাগি ভাইক গঁতা মাৰি মাটিত পেলাই দিলে,
আৰু পিয়াহ খোআ আপোনাৰ লক জিএকক
হাতে ধৰি দুই তিনি বেদি আলি বাটৰ ইফাল
সিফালকৈ পাৰকৈ দলিয়াই পেলালে, পাচে
ভৰিৰে সুৰত লাগি মাৰি ভাইক বধ কৰিলে।

বোম নগৰৰ পৰা ১২ ডিচেম্বৰত লিখা এখান
পত্ৰত কৈছে, বৰ বৰখুন হৈ ভিৰৰ নদি অভিসই
বাৰ্হি নগৰৰ দু ভাগ মান ভল গল। আৰু অনেক
মানুহ, গৰু, ঘোঁৰা, গাহৰি, পানিতে মৰিল।

ইতালি দেশৰ বেল বদ পাতিবলৈ আগব
বজা পাণা গ্ৰেগৰি নিলেধ কৰিলে; কিন্তু সি
মৰিলত পিয়চ নামে নতুন পাণাই দেশ খনতে
দিছে দিছে বেলবদ আলি পাতিবলৈ হুকুম দি-
ছে। আৰু লেণ্ডেনন উআচৰ্ন নামে জি জন সা-
হাৰে মাটি চাই বেলবদ বাস্তিৰলৈ উপাই কৰা-
ইচে, ভেঁও পাণাই সৈতে দৰন হলত পাণাই
সোনাৰে আপোনাৰ সুৰ লক নকচা এটা দিলে।

আৰু আগৰ জি দস্তৰ মতে বৰ লক সকলো
মানুহে পাণাৰ ভৰিত চুমা দিছিল, সেই দস্তৰ

গুচাই এতিয়াৰ পৰা পাপাৰ হাত মাখোন চুমা দিবলৈ হুকুম দিচে।

ডিচেম্বৰ ১ তাৰিখত কচিয়া দেলৰ বজা উ-অৰ্চা নগৰলৈ জাঁওতে বিহুলা নদিৰ দাঁতিৰ পা-নি সিল ইহ জোআত নদিৰ সোঁতত থকা নারত উঠি পাৰ হুৱৰ নিমিত্তে বথে লৈতে পানি সিলৰ ওপৰত উঠিল; তাতে ঘোৱা বথ সিল ভাগি ভললৈ গল; তথাপি বজা বথৰ পৰা ওলাই লগত জোআ এটা মানুহৰ কানত উঠি, বৰ সুমে-ৰে বামলৈ উঠিল। পাচে সেই মানুহৰ নিমিত্তে বথ্যা পোআত তাক বৰ বিলয়া পাতিলে।

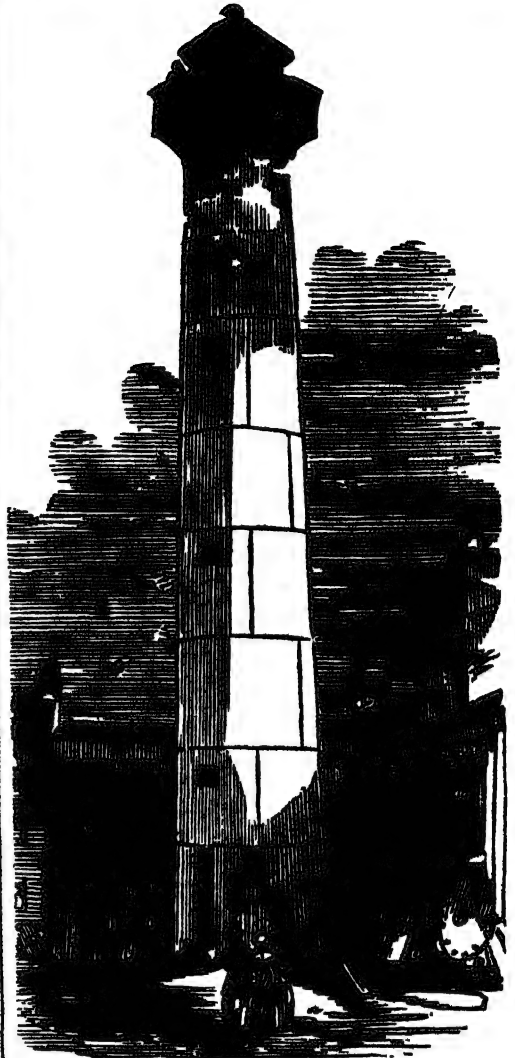
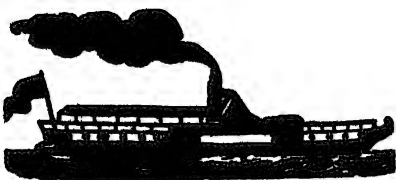
পাৰ্চিৰ বাদ্লাই ভেহেবান নগৰত ২৫,০০০ সেনা গোট খুআই সকলোৰে ওপৰত আপো-নাৰ বৰ পুত্ৰকক সেনাপতিৰ বাব দিচে। কা-বন নু বুজি কোনোএ কই, ভুকক দেলৰ পুৰ ভাগ বন কৰি আক্ৰমণ কৰিব।

২৮ অক্টোবৰ তাৰিখত বাগদাদ নগৰৰ পৰা অহা এখন পত্ৰত লিখিচে, সেই নগৰত মাউৰ এৰিলে, কিন্তু তাতে ৭,০০০ মানুহ মৰিল; তা-বিজ নগৰত ১০,০০০ দহ হেজাৰতকৈ অধিক মৰিল।

আলজেৰি হেমত ১১০ বছৰ বয়স হোআ এজন মচলমান ককিৰ মৰিল। ২০ বছৰ ডি-ভৰত দিনত ঘৰৰ পৰা নোলাল; বাতি গা খুব-লৈ মাখোন ওলাইছিল।

আফ্ৰিকাৰ পশ্চিম ফালে এটা গামৰ ২০০০ বন্দি বেটি পাই পাচে বেচিৰ নোঅৰাত আ-পোনাৰ আগতে আটাইবোৰকে বধ কৰালে।

নুহলগুৰ ওচৰত থকা নুকালিনিয়া নামেৰে এখন মাজুলিৰ দাঁতিত ৪ জুলাই তাৰিখত কু-কিৰ ভাপ জাহাজ এখন পানিৰ ভলত থকা সি-লত খুন্দা খাই ভাগিল। তাৰ ২০০ মান মানুহ জাহাজত নিয়া লক নারত উঠি সকলো বথ্যা পৰিল।

Cast Iron Lighthouse for Ceylon.

জাহাজবোৰ গমন কৰোঁতে কেতিয়াবা বায়ৰ ওচৰ হোআ নে জানি বালি সিলত খুন্দা খাই জাহাজ ভাগে দেখি লাগৰৰ দাঁতিত চায়ে চায়ে বৰ ওখ পকি দল বাতি তাৰ ওপৰ খোঁটালিত জাহাজে দেখিবৰ নিমিত্তে বাতিতে সদাই জুই ধৰি থাকে। এতিয়া গাল নামে লভাৰ এক টে-কত ভেনে এটা পুদিপ দল ধাপন কৰিবৰ নিমি-তে ইংৰাজি দেলত লোহাৰে সাজিচে; পাচে তাকে জাহাজেৰে আনি সেই টেকত পাতি থৰ। দু আঙ্গুল মান ডাঠ লোহাৰ পাতি খুআই সাজি দিচে; ওখ ৫৪ হাত, বেৰে ২৪ হাত। ডিকৰে সূৰ্য্য, উঠা এট খতি বাটি, ওপৰ খোঁটালিত আ-

চিৰ বেৰ; তাৰ মাজে ১৩ টা বৰ পুদিপ। লো-
হাৰ জোখ ১৩৬১ মোন; খৰচ হ'ব ৩০,০০০
জিচ হেজাৰ মান টকা। সেই দলৰ নকচা ইং-
ৰাজি সমাচাৰ পত্ৰত দেখি ওপৰে লিখি দিচোঁ।

১৮ জানোআৰিত স্ক্ৰিপ্প নামে এখন ইং-
ৰাজি জাহাজ পৰ্তমাণ্ডত নগৰৰ ওচৰত বাহত
খুন্দা খাই তাৰ ২০।৩০ মানুহ মৰিল।

আমেৰিকা দেশৰ লৱেল নগৰত ২৫ নৱেম্ব-
ৰৰ বাতিৰ ৯ বজাৰ সময়ত পশ্চিম কালে আ-
কালত দেখিবলৈ সুৰ্জৰ সমান ডাল্লৰ এটা ধুম
কেছু ওলাই চাৰিও পোনে বৰ পহৰ কৰিলে।
৫ মিনিট থাকি এখন পথাৰত পৰিল; ভেতি-
য়াই মানুহে তালৈ গৈ তিনি হাত মান বহল
এডোখৰ বৰ দুৰ্গন্ধ বহু পালে; জোখত ৫ ৥
আচাই মোন হল।

(From the Upodeshak.)

ইউৰোপৰ কথা।

Christianity in Europe. (Concluded.)

ইউৰোপ নামে মহা দিপৰ এটা প্ৰখ্যাত ৰাজ্য
জৰ্মানি দেশ। তাৰ মাজত প্ৰায়ে ৩৬০ লাখ
মানুহে নিবাস কৰি থাকে। সিবিলাকৰ আদ
খনি ৰোমান কাথলিক; সি আদ খনি লুথৰান
আৰু বিকৰ্মড। লুথৰান দলৰ নাম লুথৰ নামে
অতি উত্তম এজনৰ নামৰ দৰে হল। বিকৰ্মড,
ইয়াৰ অৰ্থ মুখ কৰা; সিবিলাকে ৰোমান কা-
থলিক মতৰ ভুল ভিৰাগ কৰিও লুথৰান ন হই,
বিলেসকৈ প্ৰভুৰ ভোজনত জি গিচা আৰু দুখ্যা
বস ভোগ কৰে, তাৰে সৈতে প্ৰভুৰ স্বৰূপ মজহ
আৰু ভেজ খোজা জাই, এই কথা জি লোকে
গ্ৰহন ন কৰে, সেই লোকবিলাকক বিকৰ্মড বো-
লে। আন আন কোনো ঠাইত সিহঁতকে কাল-
বিন নামেৰে উত্তম এজনৰ নামৰ দৰে কালবি-
নিষ্ট বোলা জাই।

সেই জৰ্মানি দেশৰ দক্ষিণ ভাগত অধিক বো-
মান কাথলিক লোক থাকে, উত্তৰ ভাগে লুথৰান
আৰু কালবিনিষ্ট মানুহ থাকে। আৰু সেই দেশ
অনেক ৰাজ্য বঁটা হৈ আছে, তাৰ মাজত অষ্ট্ৰিয়া
দেশত ৰোমান কাথলিক মানুহবিলাকৰ ওপৰত

বৰ অনুগ্ৰহ হই; আৰু ফ্ৰিচিয়া দেশত বিকৰ্মড
আৰু লুথৰান লোকবিলাকৰ ওপৰত প্ৰধান অনু-
গ্ৰহ হৈ আছে। সেই দুই দেশ জৰ্মানিৰ বাহিৰে
আছে। অষ্ট্ৰিয়া দেশত সৰ্ব মুঠে প্ৰাই ৩৬০ লাখ,
আৰু ফ্ৰিচিয়া দেশত প্ৰায়ে ১৬০ লাখ প্ৰজা থা-
কে। এই দুই দেশ স্বতন্ত্ৰ। জৰ্মানিৰ, আন আন
প্ৰদেশত ১৫০ লাখ মান মানুহ থাকে।

এই জৰ্মানি দেশৰ আৰু বিদেশকৈ তাৰ উত্তৰ
কালৰ মানুহবিলাক অতি গিয়ানি; লেখা পৰ্হা
ন জনা এনে মানুহক সেই দেশৰ ভিৰোভাবিলা-
কৰ মাজতো পাবলৈ টান। কিন্তু তাৰ অধিকাৰ-
বিলাকে আপোন আপোন লোকবিলাকক অনেক
উপদ্রুও কৰে, আৰু সিহঁতৰ গিয়ানৰ সম্পূৰ্ণ কল
ভোগ কৰিবলৈ নি দিএ। অধিকাৰৰ আগা ন
হলে সেই মানুহে পুখি চাপি দিব নোআবে,
আৰু কোনো কোনো পূৰ্বৰ চলি অহা ধৰ্মৰ কথা
ধাপনা কৰিব নোআবে, আৰু মানুহে যদি অধি-
কাৰবিলাকৰ মতৰ বাহিৰে আন কোনো মত লব
খোজে, বা আন কোনো প্ৰকাৰে ইয়ৰৰ সেৱা
কৰিবলৈ যদি ইচ্ছা হই, তেন্তে অধিকাৰবিলাকে
সিহঁতক বন্দিলালত বন্দি কৈ থৈ, নাইবা আ-
পোনাৰ দেশৰ পৰা বাহিৰ কৰে। তথাপি সক-
লো প্ৰদেশবিলাকত সমান ৰূপে অনিয়ম কৰে
এনে ন হই; কোনো কোনো দেশত সবহ, কো-
নো কোনো দেশত কিছু ডাকৰ হই। এনে অনি-
য়ম হলেও জৰ্মানিৰ প্ৰদেশবিলাকত অনেক স্বৰূপ
ধৰ্মৰূপ লোক পোজা জাই। আৰু সিবিলাকৰ
মাজৰ পৰা অনেক দেও পুজক দেশৰ মানুহবি-
লাকত সুভ বাজা কিৰ্তন কৰিবলৈ গৈছে। আৰু
তাৰে থকা ধৰ্মমি লোকৰ সংখ্যা ক্ৰমে ক্ৰমে বা-
হিছে, ইয়াক জানি সুনি আচোঁ। আৰু পূৰ্বে জি-
মান অনিয়ম কৰিছিল, এতিয়া সেইমান ন হই।

দুই তিনি বছৰ হল জৰ্মানি দেশৰ এজন বো-
মান কাথলিক গুৰু লোকক ডাঙৰা কৰি বুলি-
লে, আমাৰ গিৰ্জাতে প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টৰ চোলা
বখিয়া হৈ আছে; তোমোলাকে তাকে দেখিবলৈ
এই ঠাইলৈকে ভিৰ্খ জাজ্ঞা কৰা। সেই মিচা তুলত
লাখ লাখ মানুহে সেই বহু চাবলৈ গৈছে, আৰু
প্ৰাৰ্থনা আদিৰ দোআৰাই সেই বহুকে সেৱা কৰি

আচে, ইয়াকে সুনি বজি নামে বোমান কাথলিক মন্তত থকা এজন সামান্য পাদুৰি অতি অসন্তোষ কৰি বোমান কাথলিক মন্তত জি সকল ভুল থাকে সেইবোৰক পুকাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে; কিন্তু মন্তত অতি বেজাৰ পোআৰ নিমিত্তে ধৰম পুথিৰ কেতবোৰ কথাকো এৰিলে। তাৰ বাহিৰে চেক্ৰি নামে আন এক জন বোমান কাথলিক পাদুৰি সাহ পাই আপোনাৰ মন্তত মিচা চল বাদ সকল পুচাব কৰিবলৈ ধৰিলে। সেই চেক্ৰি সাহাৰ স্বৰূপ খৃষ্টিয়ান হৈছে বুলি আমি জানিটোঁ। সেই দুজনৰ কথা সুনি ভালেমান লোকে বোমিয়া মন্তত বেজাৰ পাই সেই মিচা পথ অনেক এৰিলে, আৰু এভিৰালৈকে এৰি এৰি গৈচে। সেই বজি সাহাৰ প্ৰাই নাস্তিক হৈছে, এয়ে অসন্তোষ কৰা কথা হ'ই, তথাপি অনেক মানুহে বোমিয়া মন্তত ভুল এৰিচে, এয়ে আনন্দৰ কাৰণ। চেক্ৰি সাহাৰ গিয়ান আৰু সাহ জেন ক্ৰমে ক্ৰমে বাৰ্ছে ইহৰে এনে অনুগ্ৰহ কৰোক।

দেয়াক, নবৰে আৰু চুইমন, এই জি তিনি দেশ ইউৰোপৰ উত্তৰ পশ্চিম ভাগে আচে, নিবিলাক বৰ দেশ হ'ই, কিন্তু সিইত্তৰ মানুহৰ সংখ্যা অলপ, সৰ্ব মুঠে ৭০ লাখতকৈ সৰহ ন হ'ই। সিইত্তৰ প্ৰাই সকলো লুথৰান আৰু জি সকল লুথৰান মন্তত বাহিৰে আন কোনো মন্তত অনুমতি দিএ সিইত্তৰ অনেক দুখ ভাওনা কৰে। সেই দেশৰ লুথৰান মানুহবিলাকৰ মাজত বহুত ধৰ্মমন্ত মানুহ পোআ নে জাই।

চুইমন দেশ সৰু, তাৰ মাজত কেৱল ২০ লাখ মানুহ থাকে। সিইত্তৰ ৯ লাখ কাথলিক ১১ লাখ বিকৰ্মড। বিকৰ্মডবিলাকৰ মাজত অনেক লোক ধৰ্মি হৈ ধৰ্মৰ কথাত বহু কাৰ্য্য কৰে, আৰু সেই সৰু দেশৰ পৰা অনেক ধৰম পুচাবক দেও পুজুৰ টাইবিলাকলৈ গৈচে। চুইচ দেশৰ কোনো বজাৰ ভাল ন হ'ই; আৰু ২২ খান প্ৰদেশ বাঁটা হৈ আচে। আৰু সেই সেই প্ৰদেশৰ লোক স্বাধীন হৈ আপোন আপোন অধিকাৰবিলাকক মানে। তাতে কোনো প্ৰদেশৰ ধৰ্মি লোকৰ ওপৰত বৰ অনিয়াই হ'ই, আন কোনো কোনো খণ্ডৰ বহুত অনিয়াই ন হ'ই।

হলণ্ড দেশৰ ২৫ লাখ মান মানুহ থাকে। 'সি-ইত্ত প্ৰাই সকলো বিকৰ্মড, কিন্তু সিইত্তৰ মাজত ধৰ্মি লোক থাকে। তথাপি তাত থকা ধৰ্মি লোকক অধিকাৰবিলাকে বৰ অনিয়াই ন কৰে।

বেলজিয়ম দেশত ৪০ লাখ মানুহ থাকে। সিইত্তৰ অধিক ভাগ বোমান কাথলিক হৈ আন মন্তত থকাবিলাকক অতি মন্দ বুলি মানে; কিন্তু সেই রাজ্যৰ কানন মতে সিইত্তৰ ওপৰত বৰ উপদ্রুও কৰিব নোআবে। জি লোক বোমান কাথলিক ন হ'ই, সিইত্তে ধৰম বৰ্হাবৰ অনেক পুকাৰ্য্য কৰে।

ফ্ৰাঙ্ক দেশ ডাৱৰ, তাতে ৩৬০ লাখ মানুহ নিবাস কৰে। নিবিলাকৰ ৯ ভাগ বোমান কাথলিক, এভাগ আন মন্তত থাকে। বোমান কাথলিক মানুহৰ মাজত বহুত অনাস্তিক, আৰু অনেক আপোনাৰ মিচা মন্ত বৰ্হাবলৈ বৰ কাৰ্য্যি হ'ই। জি সকল বোমান কাথলিক ন হ'ই, নিবিলাকৰ ধন আৰু সক্তি অলপ, তেওঁ নিবিলাকৰ মাজত অনেক ধৰ্মি হোআত ধৰ্মৰ কথাত অতি পুকাৰ্য্য কৰে। আগৰ কালে সেই দেশত সিইত্তৰ অভিনয় দুখ আৰু উপদ্রুও হৈছিল; এভিৰা বৰ উপদ্রুও ন হ'ই। জোআ তিনি চাৰি বছৰত তাৰ স চাবেক বোমান কাথলিক মানুহ সেই আপোনাৰ মিচা মন্ত এৰি কেৱল ধৰম পুথিকে ইহৰে দিয়া গিয়ান বুলি মানিবলৈ আৰম্ভন কৰিলে; আৰু সিইত্তৰ নিচিনা আন আন মানুহেও ইহৰলৈ মন পালটাব, এনে আশা আচে। ফ্ৰাঙ্ক দেশত জি জি লোক ধৰ্মি সিইত্ত অতি উদ্যোগি আৰু পুণ্ডৰু, আৰু সেই দেশৰ মানুহৰ স্বভাও বৰ আশাপি এই কাৰনে ইহৰলৈ পালটিলে আন মানুহবিলাকক ধৰম পথত আনিবলৈ কাৰ্য্যি হ'ব।

ইয়ানিয়া আৰু পৰ্তুগাল আৰু ইতালি, এই তিনি দেশ অতি সুন্দৰ, কিন্তু তাত থকা মানুহ সকল বোমান কাথলিক, আৰু অন্য মন্তত থকাবিলাকে সেই দেশত ইহৰৰ সেৱা কৰিবলৈ সন্মত নাই; সেই সেই দেশৰ ভাষাতে ইহৰৰ সত্য বা-ক্য কিৰ্ত্তন কৰা, নাইবা ধৰম পুথি দাৰ কথা অতি উল্লেখ কৰম; পুকাৰ কপে তাকে কৰিলে বৰ

দণ্ড হই। ইয়ানিয়া দেশত মুঠে ১১০ লাখ, পৰ্জুগাল দেশত ৩২ লাখ, ইতালি দেশত ২২০ লাখ মানুহ থাকে। সেই দেশৰ অৱস্থা বিবেচনা কৰিলে অতি অসন্তোষ পোৱা হই।

গ্ৰিক দেশত এতিয়া ৮ লাখ মানুহ মাথোন থাকে, সিহঁত কেৱল নামেৰে খ্ৰিষ্টিয়ান। গ্ৰিক মত হলে প্ৰায়ে ৰোমিয়া মতৰ নিচিনা, তথাপি সিহঁত পাপা অৰ্থাত ৰোমিয়া বজাক নে মানে। কিন্তু ধৰ্ম্মৰ বখ্যাকৰিলাক বৰ অগিয়ানি, সামান্য মানুহে কত গিয়ান পাব? সিহঁতে অন্য মত লোৱা মানুহবিলাকক শ্বিন কৰে, আৰু সিবিলাকৰ পৰা ইহুদৰ কথা সুনিবলৈ ইচা ন কৰে।

জুকক ৰাজ্যৰ জি ভাগ ইউৰপত আছে, তাৰ মাজত প্ৰায়ে ১২০ লাখ মানুহ থাকে। সিহঁতৰ মাজত ৩৫ লাখ জুকক মানুহ মচল্‌মান হৈছে। অন্যবিলাকৰ মাজত অধিক লোকে গ্ৰিক মতত থাকে; তথাপি দুই এক লাখ আৰ্মানি লোক আছে, সেই আৰ্মানি মানুহৰ কোনো কোনো ৪।৫ বছৰৰ, আগেয়ে ইহুদলৈ মন পালটোৱা খবৰ লৈছে।

ৰুচিয়া দেশ অতি ডাঙৰ, আৰু ভাৰ জি ভাগ ইউৰপত আছে, তাৰ মাজে ৫০০ লাখ মানুহ থাকে। সিহঁতৰ ৮০ লাখ ৰোমান কাথলিক, আৰু ২০ লাখ লুথৰান হ'ব পাৰে। অন্য লোক প্ৰাই সকলো গ্ৰিক মতত থাকে, তথাপি ৪।৫ লাখ মান মচল্‌মান হই। ৰুচিয়া দেশৰ জি ভাগ আচিয়াত আছে, সিও অতি ডাঙৰ দেশ, কিন্তু তাৰ মাজত ১০০ লাখত অধিক মানুহ নাই; তাৰ প্ৰায়ে আন খনি মানুহ মচল্‌মান নাইবা দেও পূজক হৈছে।

বুৰা মানুহ আৰু মুছল।

এটা বুৰা মানুহে কাঠৰ ভাৰ লৈ জাঁওতে জাঁওতে ভাৰে পিৰিলত বৰ দুখ পাই ভাৰ পেলাই দিলে, আৰু আপোনাৰ মৰনক প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, তাকে মুছলু আহি মানুহটোৰ আগত থিয় হৈ বুলিলে, তুমি মোক কি নিমিত্তে মাতিচা? তাকে কোৱা। এই বোলা সুনি মানুহটে উত্তৰ দি বুলিলে, এই কাঠৰ ভাৰ মূৰত তুলি দিবৰ কাৰনেহে তোমাক মাতিচোঁ।

ইয়াৰ অৰ্থ এই।

প্ৰিথিবিৰ ভিতৰত সকলোএ জিৱলৈহে ৰাখা কৰে; চোআ, অতি বুৰা নাইবা দৰিদ্ৰ হলেও প্ৰাই কাৰো মৰিবৰ ইচা নাই।

বুধি নিবুধি কন্যাৰ স্নিহীত।

দৰাক আগ বৰ্হাৰ কাৰনে
কন্যা কেতে জনি জাই;
পলম কৰে দৰা জনে,
কন্যাও বল টোপনিয়াই।

মধ্য নিলা ৰাও সুনিলে,
দৰা আহি ওচৰ হল;
জি কেই জনি ভেল আনিলে
চাকি বৰ্হাই উঠি গল।
সি কেই জনি হাতে ফুৰি
গৈ গৈ কৰে ভেল বিচাৰ,
বিয়া ঘৰে আহি ঘূৰি,
দেখে মৰা হৈছে দুআৰ।

তাতে পৰি কান্দন কৰে,
প্ৰভু প্ৰভু, দুআৰ মেলোক;
প্ৰভু মাত লগাই উতৰে,
মই নি চিনোঁ পাপি লোক।

হাই হাই, নিদ্ৰাত থকা পাপি,
প্ৰভুৰ লগই ঘোৰ নিলাই;
আহিব মহা প্ৰভাপি,
ভেতিয়া হ'ব নিৰুপাই।

ক্ৰিপা মাগি কান্দি কৰা,
কেও দু সুনিব ইহুদ;
থাকি এজাৰ নিৰাস হ'ব,
দাঁত ক'বচি নিবন্তৰ।

লাপ্লাণ্ডিয়াবিলাকে দিখল কাঠৰ জোঁতা পিন্ধি পৰ্বতৰ পৰা নামি জোঁতা নকচা।

Laplanders on their Snow-shoes descending the Mountains

লাপ্লাণ্ড দেশিযাৰিলাকৰ বেৰ- কাৰৰ বিসই।

Description of the Laplanders.

ইউৰপৰ সকলোতকৈ উত্তৰ কালে লাপ্লাণ্ড দেশ; তাত নদী আদি সকলো পুখুৰি গোট মা-
ৰি টান হৈ জাই, জাব কালি এনে অতিসই জাব
জে ব্ৰাণ্ডি ফটিকাও গোট মাৰে, আৰু গোটাই
এন দেশ হিমৰে তিনি চাৰি হাতলৈকে ওখ হৈ
পৰে। আৰু জাব সহিবলৈ অতি টান, কিন্তু
যাম কালিত ভাল। সেই দেশৰ উত্তৰ ভাগে যাম
কালি তিনি মাহলৈকে বেলি ন বহে, আৰু জাব
কালিত তিনি মাহলৈকে বেলি দেখা নে জাই,
সেই কাৰনে বৰ জাব। আৰু নিইত্তৰ দেশৰ
পৰ্বতৰ টিলাবোৰত বৰ জাব আৰু ধুমুহা বতাহ
লগাই হৈ থকাত গচ আদি একো গজিব নোআৰে।

লাপ্লাণ্ডিয়াবিলাকে জেতিয়া চিকাৰ কৰিবলৈ
জাই, হিমৰ ওপৰত ভালকৈ ধোজ কাৰ্হিৰ নো-
আৰে দেখি এক বকমৰ জোঁতা পিন্ধি হিমৰ ওপ-
ৰত অতি বেগেৰে পিচলি জাই, সেই জোঁতা কা-
ঠেৰে সজা। আৰু বিত্ত পৰ্বতৰ পৰা নামোঁতে বৰ-
কৈ নি পিচলিবলৈ সেই জোঁতাৰ বাহিৰে পছৰ
চাল নোম ওততাকৈ ধুআই দিএ, নোমবোৰে
হিমতে সোমাই ধৰে। সেই এক ভৰিৰ জোঁতা
মানুহৰ সমান দিখল, আন ভৰিৰ জোঁতা তাত-
কৈ অলপ সৰু। সেই জোঁতাৰ ভিতৰত ভৰি সো-
মাই চালেৰে টান কৈ বাহে; এই কপে লৰ-
খান হৈ লাপ্লাণ্ডিয়ই এতাল দিখল লাখুটি হাতত
লৈ, আৰু সেই লাখুটি জেন হিমত বৰকৈ নো
সোমাই তাব সুৰত এটা বৰ কাঠৰ গুলি লগাই
দিএ; জেনেকৈ তোমে বচাবে সৰু বাও খুচি খুচি

চলাই ভেৰেটক সেই লাখুটিৰে খোঁচ দি আপো-
নাকো চলাই। সেই জোঁতা আৰু লাখুটি ভাল
সহাই নৈ, মুম্বো হোআটক হিমৰ ওপৰত এদি-
নৰ ভিতৰত ভেৰ কুৰি ক্ৰোচৰ বাট চলে, আৰু
বৰ ওখ পৰ্বতৰ ওপৰতো সেই ৰূপে অতি বে-
গে উঠে, আৰু সেই ৰূপে অতি সিধু পৰ্বতৰ
পৰা নামি জাই।

লাপ্লাণ্ড দেশত খেতি প্ৰায়ে নাই, তাত থকা
মানুহবিলাকৰ মাজত কোনো কোনো মাচ মৰি-
য়া মাচেৰেই দিন খেদাই, কোনোবা পৰ্বতত থা-
কে। মাচ মৰিয়াবিলাকে কোনো এক বৰ সৰো-
বৰ পুখুৰিৰ ওচৰতে থাকে, আৰু তাত সিহঁতে
মাচকে খাই কাল নিয়াই। জিবিলাক পৰ্বতত
থাকে সিহঁতে হৰিনা পহু পুহি ভাৰেই কাল নি-
য়াই; সিহঁত মাচ মৰিয়াইততকৈ চহকি, সি-
হঁতৰ মাজত কোনো কোনোবিলাকৰ পাঁচ ল,
কোনো কোনোবিলাকৰ হেজাবকৈ হৰিনা পহু
আচে। সিহঁত এনে গুনহন্ত জে এসভকৈ অধিক
গননা কৰিবও নোআবে; কিন্তু সিহঁতৰ মাজত
জাৰ অনেক হৰিন সি আপোনাৰ হৰিনবিলাকক
ভাগ ভাগ কৰি প্ৰতি ভাগৰ ওপৰত এক এক চিন
দিএ; জদি সেই পহু জাকৰ এটা হেৰাই ভেঙে
ভেঙিয়াই জানিব পাৰে; জিবিলাকৰ অলপ
হৰিন সি হৰিনটে পতি নাম বাখে।

লাপ্লাণ্ডিয়ইতে হৰিনকে জি পুহিচে ইয়াতে
সিহঁতৰ বৰ গিয়ানৰ কৰম হৈচে; কিয়নো সিহঁ-
তৰ কাল জাবৰ নিমিত্তে জিমান বস্তু লাগে, সি-
মান বস্তু সেই হৰিনৰ পৰাই হই। সেই হৰিন
পহুৰ দোআৰাই কাপৰ পাই, খাবলৈ পাই,
হৰিনৰ চালৰ দোআৰাই সিহঁতৰ ঘৰ চোআ,
আৰু লোআ পাটি হই, তাৰ দৈ গাখিৰ চেপি
টানকৈ পনিৰ কৰি খাই আৰু সেই চেপা গাখি-
ৰৰ সানিকো খাই এই সুন্দৰ পহুৰ মজ্জা আদি
সহিলন্ত থকা একো বস্তু সিহঁতলৈ পেলনি নে জাই
পহুৰ সিহঁতৰোবেৰে সিহঁতৰ খেবুৰ গুন আৰু চৰাই
ধৰিবলৈ কাঁৰ কান্দ লাজে, আৰু কাপৰ নিবলৈ
বটিকাও কৰে। আৰু হৰিনৰ নিজ বেচে, তাত
চিৰিচ অৰ্থাত গুলু এটা হই, সিহঁতৰ চাল আৰু
জিবা অতি সুন্দৰ, আৰু দখিন ইউৰপত লাপ্লা-

ণ্ডিয়বিলাকে বেচি সেই সেই দেশৰ নানা প্ৰকাৰ
সুখ সন্মতিৰ বস্তু কিনি আনে।

জেতিয়া লাপ্লাণ্ডিয়বিলাকে কোনোবা কালে
জাই ভেঙিয়া হৰিনৰ পিঠিত উঠি জাই; সিহঁতে
জি হৰিনৰ গাৰি কৰে সি অতি পাভল, আৰু
তাত হৰিনকে এনে মতে বান্ধে হৰিনৰ তিজিত
এগচ জৰি দি তাৰ চাৰি ভৰিৰ তলে নি গাৰিত
বান্ধে, আৰু তাৰ দুই সিজত লাগায় দি চলাই।
হৰিন নিজৰোআকৈ পোন্ধৰ ক্ৰোচ চলে।

এই সুন্দৰ পহুৰ আহাৰ এক জাতৰ সেলুয়াই;
জেতিয়া সিহঁতৰ পখাৰ সেই সেলুয়াইৰে পূৰ হৈ
থাকে ভেঙিয়া লাপ্লাণ্ডিয়ইতে দখিন দেশৰ জি
অধিক অধিক সলোৰে সমপূৰ্ণ হৈ থকা খেতি
আদি ভালেকো মন ন কৰে; আৰু হৰিনৰ চা-
লেৰে আক্ৰিড হৈ সিহঁতে আপোনাৰ দেশৰ সহিব
নোআৰা জি জাৰ ডাকো নে মানে, আৰু হিমতে
বেৰি বেৰি ভই চিত্ত। নো হোআটক বননিত আ-
পোন পহুৰ জাক চৰাই; আৰু জন্তে আন কোনো
দেসিয়া মানুহ থাকিবলৈ অসাধ্য তাত সিহঁত
সুখেৰে থাকে; আৰু সিহঁতৰ পহুবিলাকে হিম
ঠেলি আপুনি খাবলৈ উলিয়াই।

লাপ্লাণ্ড দেশত অতি সৰহ মানুহ নাই, এন্দাজ
৭০০০০ মান থাকে। লাপ্লাণ্ডিয়া মানুহবিলাক
চুটি কিন্তু বলি; বৰন কলা, আতি সৰহ খিয়াল
নাই, আৰু আপোনাৰ দেশক বৰ মৰম কৰে।
মতা মাইকি আটায়ে চোলা চোলা টুপি আৰু
জোঁতা একে বকম কাপৰ পিন্ধে; মাইকিৰ চিন
কেহল অলঙ্কাৰ গাত থাকে।

মানুহ এজন চানিত উঠি আৰু সেই দেশৰ
হৰিনা পহু সেই চানিত লগাই টনাৰ নক্চা
ইয়াত লিখা আচে।

১

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

দ্বিতীয় চোআ। মোং সিবসাগৰ, এপ্ৰিল ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক। নম্বৰ ৪।

VOL. II. SIBSAGOR, ASAM, APRIL, 1847. N O. 4

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence

মাৰ্চ মাহৰ ২০ তাৰিখত বেলা তিনি বজাৰ সময়ত জইপুৰলৈ জোআ বাটৰ খোদৰ আলিত বৰ মুখুৰিয়া নগাই দেওপানিৰ ওচৰত বানফে বিয়া নগাৰ মূৰ ও পাৰ্টোটা কাটি নিলে। পাচে ইয়াকে সুনি অজুত বিচাৰ পতিএ চিপাহিৰ দো-আবাই খৰি আনি সিহঁতৰ সোধ পাচ কৰি সি-ইতক ও। ৬ বছৰকৈ মিয়াদ দি ফাটকত দিলে।

এপ্ৰিল মাহৰ ১৫ তাৰিখত নুহলগু আদি কৰি দখিন ফালে থকা দেশত সুৰ্জৰ সৰ্বগ্ৰাহ হই, কিন্তু চন্দ্ৰে দূৰ দখিন পথে জোআ হেতুকে এই দেশত গ্ৰহন নে দেখিলে। এই বছৰৰ ভিতৰত, আক দুই গ্ৰহন হব, ২৪ চেপ্তেম্বৰৰ বাতি ২১ বজাত চন্দ্ৰৰ গ্ৰহন; আক অক্টোবৰৰ ২ দিনৰ দুপৰৰ পাচে ৩৭ বজাত সুৰ্জৰ গ্ৰহন লাগিব।

কলিকতাত এচডেল নামেৰে এজন ডক্টৰ সা-হাবে একো দৰব নু খুআই মন্ত্ৰ নো গোআকৈ সুদা হাতেৰে জাৰি এদিন মান মৰাৰ নিচিনাকৈ মূৰ্চিত কৰি পেলাই থই। এই ৰূপে অনেক মানুহক মূৰ্চিত কৰি কোনো কোনোৰ মৌন আদি মৌন এইমান ভাৱৰ মেকন কাটি বোগ ভাল কৰে।

মাৰ্চৰ ১২ তাৰিখত মাৰ্চ নামে এখান জাহাজ কলিকতাত বোজাই দি বিলাইতলৈ জাবলৈ জুগুত হলত জাহাজত ভুই লাগিল। ভাতে আন জাহাজো জুই লাগে বুলি ভাক হুহকাই নি এটা বা লিভ লগাই দিলে। পাচে জুই নুমাৰলৈ বৰ পুক সাৰ্ধ কৰি নুমাৰ নোঅৰাত জাহাজৰ তলে বাট কাটি দি বুহালে। পাচে ২৩ মাৰ্চত সেই ভগ্ন জাহাজ লিলাম কৰি ৮৭৫ ৰূপলৈ বেচিলে।

হুগলি বদিত কলিকতাৰ ভাটি ফালে এদিনৰ বাটত এখান ভাপ জাহাজ এটা বালি চটত লাগি ভাগি নষ্ট হল।

ভাগলপুৰ নগৰত কোনো সাহাব লোকে চি-কাৰ কৰিবলৈ জাঁওতে এটা বৰ বাঘ ওলাই হা-তিকৈ পাঁচ বেলি খৰি কামুৰি মাৰিলে। পাচে বাঘ মাৰি জুখিলত ৮ হাততকৈ কিছু দিয়ল, দু হাত এমুঠন ওখ।

আফঘানিস্তানৰ বজাৰ বৰ পুতেক মহম্মদ আক্ৰৰ খাঁ মৰিল বুলি সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে। কোনোএ কই, চাৰাপ খাই মৰিল; কোনোএ কই, বিহ খুআই মাৰিলে।

খেই দেশৰ আমই মাজুলিৰ ওচৰত দুখন ইং-বাজি জাহাজ থাকোঁতে তিনি খন ডকাইতৰ নাও মানুহে সৈতে ডৰা হৈ আহি সেই জাহাজৰ মা নুহবোৰক মাৰি খেদাই জাহাজৰ বহু বস্তু লুট কৰিলে। জাহাজৰ কাম কৰা কেৱল তিনি চাৰি লক্ষৰ পলাই বখ্যা পৰিল।

লৰ্ড টৰিণ্টন নামে সাহাব এজনক মহা বানিএ গবৰ্নৰ বাব দি লক্ষা দিপৰ অধিকাৰ পাতি থৈছে।

ভুক্ত দেশৰ বাদচাই আপোনাৰ বাজ নগৰত বন্দি বেটি বেচা কিনা কৰিবলৈ নিষেধ কৰিছে।

ইংলণ্ড দেশৰ গ্ৰিনিজ নগৰত চোমচ নামে এজন মানুহৰ ঘৰৰ মাটিৰ তলত কোনো কোনো সবদ ওলাই, কেতিয়াবা ধূঁআও ওলাই; ভাতে সেই ঘৰত থাকিবলৈ চাকৰ আদি কৰি সকলোএ ভুই কৰে। ভাতে কোনো মানুহ তলত আচে, চোমচ সাহাবে ইয়াকে জানি এটা ধানাদাৰ লৈ চাকৰে সৈতে বিচাৰি বিচাৰি ঘৰৰ অলপ আঁতৰ হাবিৰ মাজত এটা গাঁত পালে। ভাব ভিতৰলৈ

এটা কুকুৰ সুমাই দিলত ডাক খেদোআ মানুহৰ মাত সুনিলে; পাচে সি কুকুৰ খেদি ওলাই, মানুহক দেখি হুহুৰি গল। গাঁৱৰ পৰা উলিয়াব নোআবাত খেব সুমাই দি জুই লগালে; ডাতে চোৰ তিনি জন থাকিব নোআৰি এখা মৰা হৈ ওলাল। পাচে মানুহ লোমাই বিচাৰি ভিতৰত বৰ এখোঁঠালি দেখিলে, আৰু ভলত পাটৰ চাক্স সাজি লোআ পালে। পাচে ডাক ডাকি চোৰে খোআ বহু চৰাইৰ পাখি পালে, আৰু চুবকৈ নিয়া কেতবোৰ বস্তু পালে।

আয়বলগু দেলৰ ডবলিন নগৰৰ পৰা কৰ্ক নগৰলৈ জাঁওতে ১৬ জানোআৰিৰ বাতি পুজাত বৰ কুঁঅলি হোআৰ কাবনে চিৰিয়চ নামে এখান ভাপ জাহাজ বাম নে দেখি সিলত খুন্দা খাই ভাগিল। তাৰ ১৫।২০ মানুহ লৰা লৰিকৈ সৰু নারত উঠিলত নাও লুটি খাই মানুহে সৈতে ভল গল। পাচে এটা সাহাৰে হাতত লেজু ধৰি বা-মলৈ সাঁতুৰি গৈ তাৰ দোআৰাই জাহাজত থকা-বিলাকে বখ্যা পৰিল।

অজিয়া দেলৰ বিএনা নগৰত থকা মিলদে নামে এজন গুৰু বৰ লোক ডিচেম্বৰৰ ১ দিনৰ বাতি পুজা সুই থাকোঁতে ভেঁওৰ চাকৰ আহি হাতত খুৰ এখন লৈ আঠুআ মেলি কলে, হে পুত্ৰ, আজি বাতি পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টে মোক দৰ্শন দি, বিএনা নগৰত থকা মৰা গুৰুৰ ডিক্সি কাটা, ইয়া-কে মোত কৈছিল। ভেতিয়া বলিয়া হৈচে বুলি গুৰুএ জানি বুধিএৰে কলে বোলে, মোৰ কথা সুনো, মোৰ প্ৰান মাৰিবলৈ পুত্ৰএ যদি স্বৰূপকৈ আগ্যা দিলে, ভেস্তে অৱল্য কৰিব লাগে, কিয়নো ইহবৰ কোনো আগ্যা ডাক্সিৰ নে পাঁও; কিন্তু আগগয়ে ইহবক প্ৰাৰ্থনা ন কৰাকৈ ভূমি একো কৰম কৰিব নো পোআ; সেই নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰা, পাচে মাৰিব পাৰিব। নিসেই কথা সুনি আ-ঠু পাৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ধৰিলে, ডাতে গুৰুএ উঠি আন ঠাইলৈ পলাই প্ৰান বখ্যা পৰিল। পাচে মানুহক পাঁচি বলিয়াক ধৰি কইদত ৰাখিলে।

আমেৰিকা দেলৰ মিচিচিপি আৰু ওহায়ো এই দুয়ো নদিত ৭৫০ খন ভাপ জাহাজ অহা জোআ কৰি আছে। সেই জাহাজ সকলত মুঠে

৪৩,০০,০০০ মোন বোজাই ধৰে। সাজোঁতে খৰচ হল ২,৬০,০০,০০০ টকা। জোআ বচ-বত ওহায়ো নদিত ১০৮ নতুন ভাপ জাহাজ সাজিচে।

জোআ বচবত ভিয়ি মাচ ধৰিবৰ নিমিত্তে ৭,৫০০ মানুহে সৈতে ৭৩৬ খন আমেৰিকান জাহাজ গৈচে। ডাতে মাচ ধৰি ধৰি মূৰৰ তেল উলিয়াই সকলো ঠাইভেৰেচৈগৈ।

আমেৰিকা দেলৰ বস্তন নগৰৰ মৰ্তন নামে এজন ডক্কৰ সাহাৰে এবিধ দৰবৰ মুৰ্চিৎ কৰাৰ নতুন গুন উলিয়াই আটাইকে দেখালে। সেই দৰবৰ নাম চলকবিক ইখৰ, তাৰ খুঁআ একেৰি-মান খালে, মানুহ মুৰ্চিৎ হই; পাচে তাৰ হাত ভৰিও যদি কাটে ভেঙে একো দুখ নে পাই। আমেৰিকা, ইংলণ্ড, কলিকতাতো ডক্কৰ লোকে জেতিয়া কগিয়া মানুহৰ মজ্জা কাটিব লগা হই ভেতিয়া সেই দৰবৰ খুঁআইহে কাটে। একেৰি-মানৰ পাচে সেই কগিয়া মানুহটো দুখ নো পোআকৈ সাৰ পাই ভাল হই।

চমৰ্চ নামে আমেৰিকাৰ বনুআ জাহাজ এখান মেকচিকো দেলৰ বিৰাজুজ নগৰলৈ জোআ এখন জাহাজ দেখি ধৰিবলৈ খেদি জাঁওতে বৰ ভুকাৰ উঠি আমেৰিকান জাহাজ লুটি খুঁআই পেলালে। তাৰ কোনো কোনো মানুহ সাঁতুৰি সাঁতুৰি আন জাহাজত উঠিল; মেকচিকো লোকৰ হাতত কো-নোবোৰ পৰিল; আৰু ৪০ মান মানুহ পানিত মৰিল।

আমেৰিকা দেলৰ পশ্চিম কালে অৰিগন নদিৰ মুখত ল্যাৰ্ক নামে মিল দেলৰ এখন জাহাজ বা-মত লাগি ভাগি ভল গল; কিন্তু জাহাজৰ মানুহ আটাই বখ্যা পৰিল।

মেকচিকো দেলৰ চাক্সা ক্ৰুচ নগৰৰ ওচৰত আ-মেৰিকা মিল দেলৰ এখন বনুআ জাহাজ সিলত লাগি ভাগি গল। তাৰ ৮০ মানুহৰ মাজত কে-বল ৪৪ টা বাম পাই বখ্যা পৰিল।

ফ্ৰান্স এক গাঁৱত এটা মানুহে মাটি খা-নোঁতে পূৰ্বৰ কমিয়া বজাৰ ৪৫৭ নানা বিধ সোণৰ মোহৰ পালে। মুঠে সেই সোণৰ দাম ৪,০০০ টকা।

ধৰ্ম্মৰ কথা বাজা।

Religious Intelligence.

চ'ৰ্চ মিস্যনেৰি সমাজৰ ১৮৪৫ ইং সঁকৰ বা সিক সভা ডিচেম্বৰ মাহৰ ৯ তাৰিখত কলিকতাত হৈছিল। সেই সমাজৰ সমষ্টি হোআ মণ্ডলি এই এই ঠাইতে আছে, অৰ্থাত কলিকতা, আগৰপাৰা, বৰ্দ্ধমান, ক্ৰিস্চনগৰ, বাবানসি, জনপুৰ, গোবখপুৰ আৰু আগ্ৰা। সেই সভাৰ আগত এই কথা প্ৰকাশ হল, কলিকতাৰ মিৰ্জাপুৰত ১২২ জন খ্ৰিষ্টিয়ান আছে, কলিকতাৰ দখিন গাঁৱত ১১২ জন, আগৰপাৰাত ৭০ জন, বৰ্দ্ধমানত ৪৫ জন, ক্ৰিস্চনগৰত ৭৮৬ জন, গোবখপুৰত ১৬ জন, মুঠে ১৩১১ জন খ্ৰিষ্টিয়ান সেই সমাজৰ সন্নিহিত হৈ আছে।

১৮৪৬ ইং সঁকৰ ২২ ডিচেম্বৰত চ'ৰ্চ মিস্যনেৰি সমাজৰ বাৰ্ষিক সভা হৈছিল। তেতিয়া জি বিপৰ্ণ অৰ্থাত কৰমৰ বিতান্ত পৰ্হা সূনা গৈছে, তাৰ পৰা ইয়াকে বুজা গল, সেই সমাজৰ সমষ্টি বজাল হিন্দুস্থান দেশৰ মণ্ডলিৰ প্ৰাই ৬০০ খ্ৰিষ্টিয়ান লোকে প্ৰভুৰ ভোজন খাই প্ৰবৰ্ত্তে; আৰু বৰ সৰু নাম ধৰা খ্ৰিষ্টিয়ান ৫০০০ হেজাৰ মান হৈছে।

বৰ্ত্তমান বছৰৰ জানোআৰি মাহৰ ২৮ তাৰিখে বাপ্টিষ্ট মিস্যনেৰি সমাজৰ বাৰ্ষিক সভা কলিকতা নগৰত হৈছিল। তাতে এই এই কথা প্ৰকাশ হল, বজাল আৰু হিন্দুস্থান দেশত বাপ্টিষ্ট অৰ্থাত বুৰ পোআ ২৮ টা মণ্ডলি আছে; মণ্ডলিৰ লোক মুঠে ১৩৩৮ আছে।

২৪ ফেব্ৰুৱাৰিত লণ্ডন মিস্যনেৰি সমাজৰ সন্নিহিত বজালি সমাজৰ বাৰ্ষিক সভা কলিকতাত হৈছিল। সেই বেলা সভাৰ মানুহে ২০০০ ৰূপ কিৰ্ত্তন কৰিবৰ নিমিত্তে ছুলি দিলে। সেই সভাৰ লগৰ হিন্দুস্থান দেশত ১৭ জন পাহুৰি সাহাব আছে; মণ্ডলি আঠোটা, মণ্ডলিৰ লোক ২৫০; ডেব কুৰি মান ইকুলত ৩,৩০০ তিনি হেজাৰ তিনি সত্তৰকৈ অধিক চাভৰ আছে। সেই লণ্ডন মিস্যনেৰি সমাজৰ পৰা খোৰাকি খৰচ পোআ পাহুৰি লোক বেলে বেলে ১৬৫ জন আছে; অন্য কিৰ্ত্তন কৰাৰিলোক ৭০০ জন আছে; জো-

আ বছৰত মুঠে খৰচ হ'ব ৭,৫০,০০০ অৰ্দ্ধ লাখ টকা।

বাখৰগঞ্জ জিলাৰ বৰিলাল নগৰত ৭ ফেব্ৰুৱাৰি তাৰিখে ১১০ জন মানুহ বুৰ পাই মণ্ডলিত গ্ৰহন কৰা হৈছিল। কিন্তু সেই ঠাইতে কোনো কোনো লোকে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মৰ বিৰোধ হৈ সিয়াক দুখ ভাডনা দিবলৈ ধৰিছে।

মাস্ৰাজৰ পৰা অসন্তোষ জনমোআ লগাব পোআ গল। সেই নগৰত জোআ বছৰত চকুৰ্বেদলজ নামেৰে এটা সভা খাপন কৰি আছে। জিমান সাধ্য হ'ই খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম সেইমান বাধা কৰিবৰ নিমিত্তেই সেই সভাৰ অভিপ্ৰায়। সেই সভাৰ খাপন কৰাৰ ২০ দিন মানৰ পাচে নালৰ নামে এক ঠাইত দেও পূজক ৩০০০ তিনি হেজাৰ মান উঠি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম লোআ কুৰি গাঁৱৰ মানুহলৈ আক্ৰমণ কৰি আহি সিহঁতৰ ঘৰ ভাঙি পেলাই সন্মতি সকলোকে লুট কৰিলে, আৰু কোনো কোনো মানুহক কিল মাৰ কৰি অনেক বলতকাৰ কৰিলে। পাচে চাই ডাৰ মান বাটৰ জাঁতৰৰ পৰা মাজিষ্ট্ৰেট সাহাবে আহি নিহঁতক দমন কৰিলে।

ভুকক আৰু পাৰ্চি এই দুই ৰাজ্য জি ঠাইতে গোট খাই সেই সিমাব দেশত নেস্তৰিয়ান নামে এজাতি মানুহ আছে; নিবিলাক সকল নামেৰে খ্ৰিষ্টিয়ান হ'ই, কিন্তু অতি অগিয়ানি; তথাপি নিবিলাক ৰোমান কাথলিক আৰু ত্ৰিক মন্ত লোআবিলাকৰ নিচিনা ন'হৈ ধৰ্ম্ম পুথিকে মান্য বুলি জানে। সিহঁতে চুৰিয়া ভাসাবে কই। সোল বছৰ মান আমেৰিকা দেশৰ কেতবিলাক মিস্যনেৰি পাহুৰি সাহাবে সিহঁতৰ মাজত নিবাস কৰি ধৰ্ম্ম প্ৰবৰ্ত্তাবলৈ জতন কৰিছে; আৰু সিহঁতৰ কোনো কোনো এক ৰূপ মতে খ্ৰিষ্টত আশুই লৈছে। সেই নেস্তৰিয়ান লোকৰ জি সমূহ ভুকক দেশৰ অধিন হৈছে, সেইবিলাকে পৰতিয়া ঠাইত নিবাস কৰে, সিহঁতলৈ ভুকক অধিকাৰে লগতেই খৰ উঠি এক মচিম ঘৰত সোমাই, আমাৰ অধিন জিমান খ্ৰিষ্টিয়ান লোক আছে, সকলোকে বষ্ট কৰিম, এজনকো জিয়াই ন'খও, এনে সপত্ত কৰিলে। ইয়াকে বুলি সৈন্যে সৈতে বিসৰ্গাবিলাকে

গোট খাই একে বাবে সিঁইতৰ ৩৭ গাঁও পুৰি-
লে গৈ, আৰু তাত থকা মানুহক বৰ জাতনা কপে
বধ কৰিলে, অৰ্থাত একে বেলি এই মাৰি পেলা-
লে এনে ন হ'ই, কিন্তু জি কপে তিনি চাৰি দিন-
লৈকে অভিসই জাতনা ভোগ কৰি কৰি পাচে
প্ৰান ভিয়াগ কৰে, এনে অনেক প্ৰকাৰ দুষ্টালি
উপাইব দোআৰাই ৩০০০ তিনি হেজাৰ মান
মানুহ মাৰিলে।

শ্ৰীজুত বাবু আনন্দবাহু ফুকন কব্ৰিক

ইংলণ্ডৰ বিবৰন।

An Account of England.

এই অসম দেশ নিবাসি লোক সকলে স্বদেশত
বাজে প্ৰিথিবিৰ আন আন জি সকল বৰ বৰ দেশ
আচে তাৰ একো কথাৰ ভূ নে পাই, সেই হেতু-
কে সিবিলাকে আপোনাৰ দেশ অতি দূৰ অৱস্থাত
আচে বুলি নেজানে; এতেকে সমপত্তি প্ৰিথিবিৰ
ভিতৰত অতি আচৰিত জে ইংলণ্ড দেশ তাৰে
সংলগ্ন বিবৰন তলত লেখিলোঁ, তাক পৰিমা-
নিলে অনেক উপকাৰ দৰিব।

ইংলণ্ড অৰ্থাত আমাৰ দেশাধিপতি ইংৰাজ
সকলৰ দেশ অসম দেশৰ উত্তৰ পশ্চিমে, আৰু ইউ-
ৰপ নামে জি প্ৰিথিবিৰ এভাগ তাতে আচে। সি
লাগৰৰ মাজত বৰ উপদ্বীপ এখনৰ এভাগ আৰু
দিশলে ৪০০ মাইল পুতলে ২৮০ মাইল।

এই দেশ জি দৰৰ ইংলণ্ড দেশ সেই দৰৰ ন
হ'ই আৰু আটাই কথাতে লৰ। এই দেশৰ ভা-
লেমান চায়েই হাৰি আৰু পৰ্বতগ্ৰা; অনেক জা-
তৰে জাতৰে একো খনি সৰু সৰু নগৰ; আলি-
বিলাক প্ৰায়েই বোৱা আৰু অগম্য; লোক থকা
ঘৰবোৰো প্ৰায়েই পজা একুটিৰ দৰে খেৰ বাঁ-
হেৰে সজা; নৈত জি নাওবোৰ থাকে সিও জো-
কা একুটিৰ দৰে সৰু, আৰু দহ দিনৰ বাট বি-
চাৰি কুৰিলেও এখনি পৰ্হা নালি, গিয়ানৰ সভা,
চিকিৎসালয়, দুখিৱা দৰিদ্ৰ আৰু দেশৰ উপকা-
ৰলৈ কোনো উপাই পোজা নে জাই। কিন্তু
ইংলণ্ড দেশলৈ গৈ চোজা, গোটেই এখন দেশেই
কুল বাৰি এখন নিচিনা মনোহৰ, এখামোচ হা

বিঙ নো পোজা, নানা বিধৰ লজা হোজা পথা-
ৰে চাকি আচে; পৰ্বত জি আচে তাতো মানুহৰ
বসতি, আৰু জত হাৰি সিও আপুনি হোজা ন
হ'ই, কিন্তু বৰ লোক সকলৰ মুগিয়াৰ নিমিত্তে
ভালেমান পুৰস্কাৰ কৰি মানুহে কইচে। দেশ
খনত অতি আচৰিত আচৰিত অনেক মহা নগৰ
আচে; লোক থকা ঘৰবিলাক প্ৰায়ে ইটা আৰু
সিলৰ, অনেক বিচখান বিচখান অট্টালিকা আচে,
আৰু তাৰ হজুআৰ ঘৰো এই দেশৰ ধনবন্তৰ ঘৰ-
তকৈ ভাল; আলিবোৰ জে দেখিবা সিও কেত-
বোৰ বা সিলৰ কেতবোৰ বা ইটাৰ প্ৰায়েই পকি,
আৰু তাৰে বাতিএ দিনে হেজাৰে হেজাৰে মা-
নুহ আৰু বধ চলি থাকে; ইয়াত বাজে বেলেদ
নামে চাৰিও ফালে লোৰ বাট দেখিবা, তাৰে
ভাপৰ বধ জোজা অহা কৰে আৰু সেই বধেৰে
এনে বেগেৰে জাব পাৰি জে দহ পোন্ধৰ দিনৰ
বাট একে দিনে পোজা জাই; নৈবিলাকত ভা-
পৰ নাও বৰ বৰ জাহাজ ইত্যাদিএ ভৰি থাকে,
আৰু বানিজ্যৰ সুগমলৈ চাৰিও ফালে মানুহে
খানি নৈ কৰিচে; দেশৰ চায়ে চায়ে হেজাৰে হে-
জাৰে পৰ্হা নালি গিয়ানৰ সভা পাবা, আৰু জলৈ-
কে জোজা তাতে চিকিৎসালয় আৰু দৰিদ্ৰৰ উপ-
কাৰলৈ নানা চাই দেখিবা; তাত নৰিয়াক বিনা
ধনে চাই আৰু দুখিয়াৰ দুখ বিমোচন হ'ই।

ইংলণ্ড দেশক চলিচ প্ৰদেশ কৰি ভাগ কৰা
হৈচে; তাৰ সকলো নগৰতকৈ প্ৰধান ৰাজধানি
লণ্ডন নগৰ। এই নগৰ এনেহে আচৰিত জে তাৰ
বিবৰন অনেক অসমিয়া লোকেই ন পতিয়াব।
লণ্ডন ইমানহে ডাঙৰ জে তাত কুৰি লাখ মানুহ
থাকে, আৰু দুই লাখতকৈ বৰ্হা পকি ঘৰ আচে।
তাৰ আলিবোৰৰ তিনি ভাগ; মাজত বৰ বৰ
সিলেৰে বন্ধাইচে তাতে বধ ঘোঁৰা চলে, দুই কো-
থৰে বৰ সুন্দৰ সুন্দৰ সিলেৰে বন্ধোজা তাতে
মানুহ কুৰে। প্ৰতি আলিৰ দাঁতিত ঠাঠৈ থাকে
তাৰে নগৰৰ মলিবোৰ নৈত পৰে গৈ; আৰু এই
দেশত জেনেকৈ নিলগৰ পৰা পানি জানিব লাগে
তাত নে লাগে কিন্তু নগৰৰ মাজে জি খেমচু নদি
বৈচে তাৰে দাঁতিত এনেহে একোটা কল কৰি
বৈচে জে প্ৰতি ঘৰলৈ সিহৰ চুকাৰে পানি জাই।

লগুনৰ প্ৰতি আলিতে ঢাকি লগাই, আৰু একে-টা আলিতে দিনত লাভ হেজাৰ মান বৰ অহা কোআ কৰে। এই নগৰত খেমচ নদীৰ ওপৰে কেইখন মান বিচখান বিচখান সাকোঁ আছে, তাৰে নৈৰ ভালেদি পাৰ হ'ব পৰাকৈ সুকল্লা বাট এটা জি কৰিচে, সি প্ৰিথিবিৰ মধ্যত এক আচৰিত কৰম; আৰু তাক সাজোঁতে ৪৫ লাখ ৰূপ খৰচ হৈছিল। এই মহা নগৰত বাজে লিৱৰপুল, ব্ৰিষ্ট-লকে আদি কৰি অনেক বৰ বৰ নগৰ আছে তাৰ কথা লেখা বৰ বাহুল্য।

— ইংলণ্ড দেশ স্বভাৱিকতে জদিও বৰ উৰ্বৰা ন হ'ই তেওঁ তাৰ লোকৰ পৰিস্ফুৰ প্ৰভাৱত বৰ উৰ্বৰা হৈ নানা বিধৰ সদ্য উত্পন্ন হ'ই। কিন্তু ইংলণ্ড নিম্ন কৰমতহে প্ৰখ্যাত; এই দেশত জেনেকৈ কাপৰ হাতেৰে ব'ই তাত তেনে ন হ'ই, ভিন দেশৰ পৰা ৰূপাহ নি ভাপৰ কলেৰে কাপৰ কৰে, আৰু এপখৰ বন এক মুহূৰ্ত্তকত হ'ই। ক্ৰি সি কৰমত ও ইংলণ্ড ঘাট ন হ'ই, অসমত জদি পুৰাৰ মাটিত দহ টকা উত্পন্ন হ'ই তাত দহ গুনে বহা হ'ই, কিয়নো তাৰ খেতিয়কবিলাক বহা বুধিয়ক। ইংলণ্ডৰ বানিজ্য অসম আৰু প্ৰিথিবিৰ সকলো ঠাইলৈকে ইংৰাজৰ জাহাজ বেপাৰলৈ জাই।

ইংলণ্ড দেশত প্ৰাই এক কোটি চলিচ লাখ মান লোক আছে। ইংৰাজ সকল অতি স্বাধীন অৰ্থাত কাৰো তলতিয়া হৈ থাকিব নো খোজে; সিবিলাক বৰ সাহিয়াল, পৰিস্ফুৰ, আৰু নিম্ন কৰম আদিত বৰ পাৰ্গত। প্ৰিথিবিৰ কোনো দেশত বিদ্যাৰ অনুশিলন বহাকৈ ন হ'ই। ইংলণ্ডত ভাল মানুহৰ সন্তান সকলক পৰ্হাবলৈ অসংখ্য পৰ্হা সালি আছে, তাত বাজে জি সকল লোক বুধিয়া আৰু খন ভগন কৰি পৰ্হিৰ নোআৰে সিহঁতৰ গিয়ানলৈ দেশৰ ধনৱন্ত সকলে আপোনাৰ ধনেৰে পৰ্হা সালি হেজাৰে হেজাৰে পাতি-চে। এই ৰূপে দেশৰ আটাইৰে গিয়ান বাহি সূতৰা ধৰ্মৱন্ত হৈচে। ইংৰাজৰ ভাসাৰে লাখে লাখে পুখি বান বিদ্যা বিসয়ক আছে, আৰু লোকৰ এনেহে বিদ্যাক মন জে প্ৰাই নিভৌ নকুন পুখি ৰচনা হৈ আছে।

ইংলণ্ড দেশৰ আন আন ব্ৰিডান্ত জেনে আচৰিত ভাৱ ৰাজ্য মানৱৰ কথাও ভাতকৈ নক আচৰিত ন হ'ই। সি ৰজা এজন আৰু পাৰ্জিমেণ্ট নামে এখন বৰ সভাৰ নোআৰাই সালিত হৈচে। দেশত বৰ বিসয়া আৰু বিলাপ নামে জি ধৰম অধিপতি সকল আছে সিবিলাকৰ এক সভা, আৰু পুজা সকলৰ প্ৰতি সিবিলাকৰ এক সভা, এই দুই সভাই পাৰ্জিমেণ্ট। সেই পাৰ্জিমেণ্ট দেশ মানৱৰ বেৱস্থা কৰাই, আৰু খাটনি ধনো তাৰ অনুমতিৰেহে লখা হ'ই। এই ৰূপে ৰজাই স্বতন্ত্ৰ হৈ একোকে কৰিব নোআৰে আৰু বেৱ-স্থান নিসেধ কোনো কৰম কৰিবৰ অখ্যাম। ইং-ৰাজৰ দেশত ৰচৰি একোজন কোটি টকা কঁটল উত্পন্ন হ'ই।

আন সকলো কথাতকৈ ইংৰাজৰ বুৰঞ্জি জনা বৰ অৱল্যক। ১১০০ বছৰৰ পূৰ্বে ইংৰাজবিলাক অতি অসভ্য আছিল। সিহঁতে কাপৰ পি-ছিব নে জানি নাজটে ফুৰি গাবোৱত আকিছিল, হাৰিত ৰাস কৰিছিল আৰু গাঁত বা গচৰ ডালি আৰু পাতেৰে সজা ঘৰত থাকি মিগয়া কৰি মিগয়া পাই, তাকে খাই প্ৰান ধাৰন কৰিছিল। সিহঁত ভেতিয়া নিচই অগিয়ান আছিল, আৰু পুৰোহিতহঁতেহে বিদ্যা জানিছিল। সিহঁতে প্ৰতিমা পূজা কৰিছিল আৰু অনেক অকৰমো কৰি-ছিল; এক সময়ত বনত ঘাটী দেৱতা কট্ট হৈচে বুলি তিনি স ভাল মানুহৰ লৱাক পুৰি বলি দিলে। আৰু সিহঁতৰ এই নিতি আছিল, বনৰ সময়ত কাঠৰ বৰ এক দেৱতাৰ মূৰ্ত্তি চলিছিব নিচিনাকৈ সাজি, সেই দেৱতা স্কুট হ'বৰ নিমিত্তে বন জিকি ধৰি অনা মানুহবিলাকক সেই বৰ মূৰ্ত্তিৰ ভিতৰত সুমুআই, হোম দি পুৰিলে। সেই ৰূপে মূৰ্ত্তিৰ নকচা এটা তলত আছে, আৰু সেই নকচাৰ ভিতৰত চলিছিব মাজে দি সুমাই দিয়া মানুহবোৰৰ মূৰ, হাত, আৰু ভৰি দেখা জাই পূৰ্বৰ ইংৰাজ সকল এই ধৰৰ অসভ্য আছিল কিন্তু এতিয়া ক্ৰমে ক্ৰমে সিবিলাক প্ৰিথিবিৰ সকলো জাতিতকৈ পৰাক্ৰমি, গিয়ানি, ধনৱন্ত আৰু মহন্ত হৈচে।

Burning of Captives by the Ancient Britons in Sacrifice to their gods.

এই বিবঁদন পাঠ কৰি স্বভাৱিকতে আমাৰ মনত এটা প্ৰশ্ন ওলাই অৰ্থাত ইংৰাজ সকল এনে অসভ্য থাকিও যে আমাৰ দেশতকৈ বহু সভ্য হ'ল ইয়াৰ কি হেতু? ভাৰতবৰ্ষৰ লোক সকল অতি পূৰ্বৰে পৰা সভ্য হৈও যে একে দৰেই থাকিল বৰঞ্চ অসমিয়া লোক পূৰ্বতকৈ ধৰ্মমত জ্ঞানহে হ'ল, ইয়াৰ বা কি কাৰন? হে অসম দেশ নিবাসি লোক সকল, তোমোলাকে অলপ গমি চালেই জানিব। যে তোমোলাকৰ দূৰ অৱস্থাৰ হেতু তোমোলাকেই। দেখা পুৰুষমতে এই জগতত বিদ্যাৰ সমান আমাৰ মিত্ৰ নাই, কিয়নো তাক জানিলে আমি গিয়ান পাও আৰু গিয়ানি হ'লে ইহকালত আদৰ সন্মান পাম এনে যে অমূল্য বস্তুৰ বিদ্যা ভাব তোমোলাকে একো মূল নে পাই নিচইকৈ অৱহেলা কৰিচ। তোমোলাকৰ পূৰ্ব পুৰুষ সকলে এক প্ৰকাৰ বিদ্যাৰ আলোচনা কৰিছিল আৰু সেই নিমিত্তে সিবিলাকৰ অনেক গিয়ানি আছিল, কিন্তু এতিয়া তোমোলাকে কি সঙ্কল্পিত কি ইংৰাজি একো বিদ্যা ন পৰ্হি পূৰ্বৰ হোজা স্বভাও এৰি অগিয়ান আৰু টেঞ্জৰ স্বভাও ল'বৰ উপক্ৰম কৰিচ। আমাৰ ইংৰাজ অধিপতি সকল কেনে বিদ্যোভ্য সাহি,

সিবিলাকে স্বকিয় বিদ্যা নিকাৰি বহু দেশক সভ্য কৰিব ধৰিচে, তোমোলাককো সেই দৰে অনুগ্ৰহ কৰিব খোজে কিন্তু পসুক মানিক দিয়াৰ দৰে তোমোলাকে সেই অনুগ্ৰহ নো লোআ আৰু আপুনি ধন ভান্জিও ন পৰ্হ। হাই হাই, কি আখে পৰ কথা! হে প্ৰিয় মিত্ৰ সকল, যদি সভ্য আৰু গিয়ানি আৰু সুখি হ'বৰ বাঞ্ছা কৰা তেন্তে টোপনিৰ পৰা উঠ। ল'ৰা সকল, তোমোলাকে আটায়ে একে বাক্য হৈ কাবে। হাক নু সুনি বিদ্যোভ্য আটায়ে চিত্ত আৰু মজ্জা দিয়া! জি হেতুক ধনে লোনে গিয়ান দিব নোআবে। পিত্ৰি মাজি সকল, আটাই কথাকে কাতি কৰি ধোআ, নতুনক ধন আজিৰ নি দি, বিদ্যা আজিৰ দিয়া, কিয়নো সিহঁত অগিয়ান হৈ জি পাপ কৰে তাৰ দোষে তোমোলাককো ধৰিব আৰু তাৰ সলনি ইহবৰ লোভত তোমোলাকে দণ্ড নে পাও বুলি নে ভাবিব। ধনবন্ত লোক সকল, তোমোলাকেও আজিৰে পৰা উঠা, পূৰ্বৰ প্ৰতিগ্যা এৰা, তোমোলাকৰ ধন মাটিৰ তলত মামৰে নষ্ট কৰিব নি দিব, কিন্তু দেশত বিদ্যা বিধিহীন ধন ভান্জা এই উপাই লোআ দেশ অৱলো, সভ্য আৰু গিয়ানি হ'ব।

দৃষ্টিভেদে হে যোৰ অসমিয়া মিত্ৰ সকল, বিদ্যা জেনেকৈ ইহকালত উপকাৰক আন একো ভেনে ন হই; কিন্তু যদি সভ্য আৰু সুখি হ'ব খোজা তেন্তে ক্ৰিচি আৰু নিম্ন কৰমত ইংৰাজৰ দৰে পাৰ্গত হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। তোমোলাক নিচই অগিয়ান আৰু সেই বিদ্যা ছু নো পোআ, আৰু জানিবলৈকো শ্ৰম ন কৰা। তোমোলাকে ভাপৰ বধ, ভাপৰ কল, ভাপৰ নাও ইত্যাদি কৰিব পৰা হ'লে, কেনে সুখি হ'লাইভেন; এতিয়াও তোমোলাকৰ সাধ্যৰ বাহিৰ ন হই, তোমোলাকৰ ভিতৰৰ ধনবন্ত সকলে এবলি ঘাৰোন কিছু ধন ভগন কৰি, ইংৰাজৰ সহাই লৈ, কেই জন মান দেশি ভাইক ক্ৰিচিকৰমৰ নানা ক্ৰম কৰি তাৰ বেৱহাৰ নিকাওক, আৰু নানা আচৰিত আচৰিত ইংৰাজি ক্ৰম সকল বুজাওক, ইয়াকে কৰিলে লোকে যদি তাৰ গুণ দেখিলে, তেন্তে তাক নেবি বৰ্হীকৈহে লিখিব আৰু ভেটিয়া দে-

ধিবা, অসম দেশ হাবি গুচি ফুল বাৰি হব, পজাৰ চাইত অট্টালিকা হব, ডোঙ্গা গুচি ভাপৰ নাও হব, আৰু গোটেই দেশ ধনমই হব।

অসমিয়া সকল, ইংৰাজতকৈ অসভ্য হো-
আৰ ত্ৰিভয় হেতু কঁও সুনা। ভোমোলাকৰ
ভিতৰত বানিজ্যৰ অনুশিলন নিচইকৈ নাই, সৰু-
লে ধন মাটিত পুতি থৈ ভাল পাই, কিন্তু জি-
হৰ পৰা সেই ধনেবেই ধন হই, তাক নিচিন্তে।
ইংৰাজৰ সভ্যতাৰ ঘাই এক হেতু বানিজ্য,
এতেকে যদি ধনরত্ন হব খোজা, তেন্তে, সল্পতি
বানিজ্যত পুৰ্বৰ্ত্ত হোআ। জিসি কৰম নে বাৰ্হি-
লে বানিজ্যও নে বাৰ্হে, সেই নিমিত্তে দুইকো
অনুশিলন কৰিবলৈ জতন কৰা।

কিন্তু হে মোৰ স্বদেশিয় বান্ধৱ সকল, আমাৰ
দেশৰ দুৰঅৱস্থাৰ চকুৰ্ছ আৰু ঘাই হেতু এই জে
ভোমোলাক কেৱে দেশৰ হিত নি চিন্তা, কেৱল
আপুনি কেনেকৈ ভাল লাগে তাকেহে সদাই
ভাবা। ওপৰত জি সকল উপাই দিলোঁ, সেইবি-
লাকৰ পৰা কি গুন হব যদি স্বদেশকে কেৱে
মৰম ন কৰিলে? ইংলণ্ডৰ কত সদ লোকে দেশৰ
হিতলৈ কোটি কোটি ৰূপ ভগন কৰিব লাগিচে।
দেখা, আমাৰ দেশত কত ধনরত্ন লোকে সিবি-
লাকৰ ধন মাটিৰ তলত পুতি থৈ, দেশৰ হিত-
লৈ এটকিও ভাবিব নো খোজে। যদি সকলে,
একে বাক্য হৈ দেশৰ উপকাৰলৈ পুতিগয়া কৰে,
তেন্তে কি হব নোআৰে? হে ধনরত্ন সকল ভো-
মোলাকে নিচই জানিবা জে ইহবে ধন লাভি ধব-
লৈ, নাইবা আপোন সুখলৈ দিয়া নাই, কিন্তু
ভাবে পৰব উপকাৰ কৰিবলৈহে দিচে; এই
ভৰ্তসনা বাক্য মুনি অনেক সদ লোকৰ চিত্তে উজ্জ-
লাহ পাই, দেশৰ দুৰ্ভাগ্য গুচাবলৈ উঠিব পাৰে,
কিন্তু অকলে কি কৰিম বুলি, নৈবাস ন হৈ হ হ
সাধ্যানুসাৰে হিত কৰিব, এতেকে আনেও সিবি-
লাকক দেখি সেই ৰূপে হিত কৰিব।

হে ক্ৰিপায়মই জগদিশ্বৰ, এই অসম দেশৰ
লোক সকলক স্বদেশ সভ্য গিৱানি আৰু ধাৰ্মিক
কৰিবলৈ মতি দিয়া, সিবিলাকৰ অভাৱ আৰু
দুৰঅৱস্থা জানিবলৈ সিবিলাকক গিৱান দিয়া,
আৰু ভোমাৰ বিচিত্ৰ সজ্জিৰে সিবিলাকক সভ্য

কৰা আৰু ভোমাক জানিবৰ আৰু আগা পালি-
বৰ জোগা কৰা। জি সময়ত অসম হাবি গুচি,
ফুল বাৰি হব, নৈত ডোঙ্গা গুচি, জাহাজ হব,
ঘৰ বাঁহৰ গুচি, সিল ইটাৰ হব, গাঁৱে গাঁৱে
হেজাবে হেজাবে পৰ্হা সালি, গিৱানৰ সভা, চি-
কিতসালই, দুখিয়া দৰিদ্ৰ পৰিত্ৰানৰ আলই হব,
আৰু জি কালত লোক সকলে পৰল্পৰ হিংসা
ন কৰি, আটাইয়ে আটাইক ভাৱিব চেনেহ
কৰিব, কেৱে দুটকা কানিৰ সলনি মিচা লাধি নি
দি, লাধ টকাকো কাতি কৰি ধব, কোটি টকা
ভেঁটি পাইও কাৰো অনায়ে ন কৰিব, বেলা, কানি
আৰু সুৰা এই ক্ৰথা দেশত লোকে তু বো পোআ
হব, সেই সময়, হে পৰম পিতা জগদিশ্বৰ, সিহে
ঘটোআ।

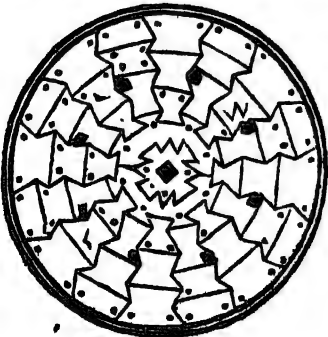
এদিয়েন পুদিপ দজ।

The Edystone Lighthouse.

ইংলণ্ড দেশৰ প্ৰিমথৰ পৰা সাত ক্ৰোম মান
দূৰ, লাগৰৰ মাজত, এদিয়েন নামেৰে বৰ সিল
পানিৰ অলপমান তলতে আছে, আৰু জেতিয়া
বতাহ হোআ ধুমুহা হই, তেতিয়া চো বৰ ৰূপে-
বে সিলত ধুন্দা লাগি, আচাৰ মাৰি, পানি উঠকৈ

চাৰি মাৰি থাকে। দুই দেলৰ পৰা জাহাজবোৰ
মহা সমুদ্ৰ পাৰ হৈ, নিৰবিচ্ছিন্নে ইংলণ্ডৰ
ওচৰ চাপিলত, পাচে সেই সিলত ধুন্দা মাৰি
মানুহে নৈতে জাহাজ খনচৰেক নষ্ট হৈছিল।
এই হেতুকে জাহাজবোৰ অহা জোআ কৰাত,
দেখিবৰ নিমিত্তে বাতি সদাই জুই জলাবলৈ,
সেই সিলৰ ওপৰত ১৭০০ সনত অতি সুমেৰে
৭৭ হাত ওখ সিলেৰে বন্ধা এটা প্ৰদীপ দল
সাজি এঁটালে। কিন্তু ১৭০৩ সনত জি ইংলণ্ড
দেলত আগে নো হোআ এনে ধুমুহা এক ভিৰে
আহি, সেই দলটো সমূলি নষ্ট হল, আৰু দল
সজা মানুহো সেই দিনত তাতে আছিল দেখি
জুই বখিৰা মানুহে নৈতে মৰিল।

ইয়াৰ পিচত কাঠেৰে এটা দল সজা ৫০ বছৰ
মান ভাল হৈ থাকি, জুই লাগি পুৰিলে। তাতে
আকও ৫৫ হাত ওখ নতুন দল সাজিলে। তল
ফালে সিল, ওপৰ ফালে কাঠ। সাজোঁতে তিনি
বছৰ হৈছিল, আৰু মানুহবিলাকে অতি সুম দুখ
পালে, তেও কাৰো প্ৰান হানি ন হল। এতিয়া
৮০ চাৰি কুৰিভৈক অধিক বছৰ থাকিল; আৰু
ইমান সৰুভৈক সাজিলে দেখি স চেৰেক বছৰ থা-
কিলেও নষ্ট ন হব বুলি জানিচে। সাগৰত বৰ
ধুমুহা হৈ চো অতি ওখকৈ আচাৰ মাৰিলেও
তেও দলৰ জুই বখিৰা মানুহবিলাকে ভই নো
হোআকৈ ভাল থাকে। পিচত সজা দলৰ নকচা
ওপৰত লিখাআচে। সেই দলৰ তল ডোখৰ, ডা-
জৰ সিলেৰে খাপ কাটি খাঁজ ধুআই ঘূৰনিয়াকৈ
সৰুত কপে সাজিলে, সেই দেখি ভাঙিবলৈ ভই
নাই। জিকপে দলৰ তল ডোখৰ সিল কাটি খাঁজ
ধুআই সাজিলে, তাৰ নকচা ইয়াত দেখা জাই। §

অভ্যাসৰ কল।

Force of Habit.

খেহ দেলৰ বজা এজনে নটক সিংহাসনত বহৌ-
তে আগ্যা কৰিলে বোলে, আগৰ বজাৰ দিনত
জি জি মানুহবোৰক অনাটকৈ বন্দিসালত বা-
ধি থৈচে, সেই সকলোবিলাক মুকলি হওক,
নতুন বজাই এই আগ্যা দিলত বন্দিয়ারবিলাকৰ
মাজৰ অতিসই বুৰা মানুহ এজনে বজাৰ উচৰলৈ
গৈ তেঁওৰ চৰনত পৰি এই দৰে কলে, বোলে
খেহ দেলৰ হে মহা পিত্তি ৮৫ পঞ্চালি বছৰ বয়-
সিয়া এনে মই বন্দি, মোক জে ২২ বছৰ বয়সত
এটা বৰ বন্দিসালৰ গাঁতত থৈছিলে দেখা। মই
একো জগৰ ন কৰাটক আৰু মোৰ অহিতে কো-
নো মানুহে সাখি নি দিয়াটক এমোক বন্দিসালত
পেলালে। এতিয়া তিনি কুৰিভৈক অধিক বছৰ
অকল একদাৰতে থাকি দুখ সহিবলৈ মোৰ সহজ
হল। কিন্তু আপোনাৰ অনুগ্রহতে সুৰ্জৰ পহৰ
ঐশ্বৰ্য মই এই সময়ত আকও দেখিবলৈ পাইচোঁ
দেখি মোৰ মিত্তিৰ বা চিনাকি জি কোনো এমোক
বুৰা কালত সুখৰি সুসুগা কৰি সহাই হব, এনে
কোনো লোকক দেখা পাবলৈ বাটত কুৰি কুৰি
বিচাৰি আছিলোঁ। কিন্তু এতিয়া কাকো দেখা নে
পালো। মোৰ পৰিয়াল মিত্তিৰ সকলো মৰিল
আৰু আটায়ে মোক পাহৰিলে। সেই নিমিত্তে
হে মহা বজা মোৰ আয়ুসৰ দেল জি অলপ মান
আচে, মই আটাইগুৰু থকা বন্দি সালত আকৌ থা-
কি মৰিবলৈ অনুগ্রহ কৰি মোক আগ্যা কৰোক।
এই সুন্দৰ বজা ঘৰতকৈ সেই বন্দি সাল মোলৈ
অতি ভাল, ডেকা আৰু মধ্যম কালত জতে আ-
ছিলোঁ তন্তে মোৰ দেল কাল নাথাকিলে মই বৰ
দুখ আৰু অপমানহে পাম। §

এই অবনোদই পৰ মোং নিবুসাগৰৰ আমেৰিকান
বাণিজ্য মিলান চাপা খানাত হাৰে হাৰে চাপ কৰা
হৈচে। আদিতে মিলে বছৰত নাম এটকা, বছৰৰ মুৰত
মিলে ১৮৮৭।

The ORUNODI, Printed and Published monthly
at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER,
for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

দ্বিতীয় চোআ।

মো° নিবসাগৰ, মেই ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অ° সঁক।

সম্বৎ ৫১

VOL. II.

SIBSAGOR, ASAM, MAY, 1847.

NO. 5.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

এপ্ৰিলৰ ১৫ তাৰিখৰ পৰা ৬ দিন মানলৈ হিন্দু সাগৰত ধুমুহা বতাহ বৰ ভুকান হৈছিল। বম্বাই নগৰৰ পৰা খেই দেশলৈ জাঁওতে মেৰ্মেদ নামে এখান জাহাজ ১১ এপ্ৰিলত ভাগি ভল গল, আৰু সেই ভুকানত চায়ে চায়ে অন্য একুবি মান জাহাজ নষ্ট হল।

মেই মাহৰ প্ৰথম দিনত দ্বৰখিয়া নামেৰে এখান জাহাজ কলিকতাৰ পৰা গৈ ভাপ জাহাজে টানি নিয়াত গধূলি ৫১১ বজাৰ সময়ত হুগলি নদীৰ মুখ পালেগৈ। তাতে লক্ষৰ পেলাবলৈ উপাই কৰোঁতে ভাপ জাহাজৰ পানিৰ নিচান লোআ মানুহটে ১২ হাত মাধোন ন পানি পাই বৰ জাহাজ বৰলৈ বিজিয়াই কলে; তেতিয়াই কথা কওঁতেই জাহাজ লাগি একে বেলিএলুটি খালে। তাতে সকলো মানুহ পানিত পৰিল; কিন্তু সাঁ তুৰি সাঁতুৰি ভাপ জাহাজত উঠি বখ্যা পালে, এটা মাধোন মৰিল। পাচ দিনৰ বাতি পুআ জাহাজৰ আটাই খিনি ভল গল; কেৱল মন্তুলৰ আগ ওলাই আছিল। সেই বালি চট আগুয়ে নাইকিছিল; মানুহে ন জনা নতুনকৈ হৈছে।

৩ কেবুআবিভ ধন্দবলন্ত নামে এখন ইং-বাজি ভাপ জাহাজ গুড হোপৰ ওচৰ পাই নি-লন্ত লাগি বল। জাহাজৰ ভলন্ত বাট ওলাই পানি বৰকৈ লোমাই ধকাত ১০০ মান মানুহে পানি সিঁচি আছিল, আৰু ১।১০ দিনলৈকে জাহাজ একআবলৈ বৰ স্তম কৰিও নোআৰি এৰি পেলালে।

অক্লেণ্ডিয়া দেশৰ আদিলেদ নগৰৰ পৰা এখান

জাহাজ ইংলণ্ডলৈ জাঁওতে ১৮ বা ১৯ কেবু-আবিভ স্বাক্ষি নগৰৰ ওচৰত ভাগি ভল জোআত সকলো মানুহ মৰিল। তাৰ কি হৈছিল, এই বাজা কৰলৈ মানুহ কেও নাই; কেৱল মৰা ন চুটা, চন্দুক কেইবাটাও আৰু ডাকৰ টোপোলা চোৱে বামত ভুলি পেলালে।

২১ কেবুআবিভ ইংলণ্ডৰ দাঁতিত এক নতুন জাহাজ সিলন্ত লাগি ভাগি পাচে এবাই গৈ এটা বালি চটন্ত বল। তাতে পানিৰ ভল জোআত জাহাজৰ মানুহ দহোটা মন্তুলত উঠি আছিল। ভাটি বেলো ৪ বজাৰ সময়ত বামৰ মানুহে সিঁহঁতক দেখি এখন নাও পঠালে; কিন্তু সিঁহঁতক নো পোওঁতে জাহাজৰ মন্তুল ভাগি আ-টাই কেইটা পানিত পৰিল; পানিত এটা মৰিল, নটা বখ্যা পৰি বাম পালে।

আমেৰিকা দেশত নিবাস কৰিবৰ নিমিত্তে অক্লেণ্ডৰ ২৮ তাৰিখত অনেক জৰ্মানি লোকে স্তেকানি নামে এখান জাহাজত উঠি হাম্বৰ্গ নগৰ এৰি, পাচে ১৮ ডিচেম্বৰত আমেৰিকাৰ ওচৰৰ মহা সাগৰৰ দোঁতে দি জাঁওতে জাহাজ ভল গল। ১৬০ আঠ কুৰিভক অধিক মানুহ মৰিল।

কুটলগু দেশৰ দুৰ্ভিধ্যৰ কাৰনে কলিকতাৰ পৰা চান্দা কৰি প্ৰাই এক লাখ টকা ধন দি পঠাল। আয়বলগ আৰু কুটলগু এই দুই দেশৰ নিমিত্তে কেৱল এজন মেম সাহাৰেই ১১,৩০০ ৰূপ গোটাে।

ইংলণ্ডৰ মানুহে আয়বলগ আৰু কুটলগু দেশৰ দুৰ্ভিধ্যৰ নিমিত্তে চান্দা কৰি ১৩ লাখ টকা দিছে; বাজ মেলেও খুআবৰ নিমিত্তে দ্বিতৌ

নিভৌ বহু খৰচ দিচে। খাবলৈ নে পাই পঞ্চাশ
হেজাৰ মানুহ মৰিল।

কৰ্ক নগৰৰ ওচৰত থকা কুল গাঁৱত দিনে পতি
২৫ পঁচিচ মান মানুহ খাবলৈ নে পাই মৰে।

মাৰ্চ মাহৰ ২৫ তাৰিখত ৰাজ আগাৰ দো-
আৰাই ইংলণ্ড দেশৰ আটাই মানুহে লম্বনে
খাকি গিজা কৰি দুৰ্ভিক্ষ হোআৰ কাৰনে ইন্দ্ৰ-
বক প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল।

ফ্ৰাঞ্চ দেশতো এঁকাল হৈচে, আৰু ইউৰপৰ
আন দেশতো হ'ব বুলি ভই কৰি কোনো কোনো
দেশৰ বজাই বিদেশি লোকক খান দি বেহা বে-
পাৰ কৰিবলৈ নিষেধ কৰে।

কমিয়া ধৰমৰ বজা পাপাই আয়বলগ দেশৰ
দুৰ্ভিক্ষৰ কাৰনে গিজা যৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিবৰ নি-
মিত্তে তিন দিন নিজোজন কৰি থৈচে। আৰু জি-
বিলাকে সেই তিনি দিন গিজালৈ গৈ পাচৰ দেও-
বাৰত কমিয়া পাদুৰিৰ হাতে প্ৰভুৰ ভোজন
খাই, সাত বছৰলৈকে সেই সকলো লোকৰ পাপ
খেমা কৰিম, ইয়াকে পাপাই প্ৰচাৰ কৰিচে।
কিন্তু আমি জানিচোঁ, কেৱল ইন্দ্ৰে পাপ খেমা
কৰিব পাৰে।

চুইচ দেশৰ চাক্‌ছন নগৰত খোআ বস্তু অতি
ভাৰ হোআ হেতুকে বজাৰত ঘোঁৰাৰ আৰু গা-
ধৰ মজ্‌হ বেচিবলৈ সেই নগৰৰ অধিকাৰে হুকুম
কৰিচে।

ইংলণ্ড দেশৰ ব্ৰাদফৰ্ড নগৰত লো পগোআ
এটা অধি কুণ্ডৰ ওচৰত মাৰ্চৰ ৪ তাৰিখে দুই
লৰা ইটে লিটক এটিয়া চক্ৰৰ বখত হেঁচি নি উম-
লি থাকোতে এটা লৰা গাঁতৰ ভিতৰলৈ পৰিল।
ইটে এৰাও কহাত ওচৰত বন কৰা এটা মানুহে
আহি ভললৈ চাই লৰাক জিয়াই থকা দেখিলে।
ভাতে দিহল জবকা নমাই গাঁতৰ মুখৰ ওচৰলৈ-
কে জুলি আনিলত লৰাই জবকা এৰি দি আ-
কও ভললৈ পৰিল। আধা ঘণ্টা মানৰ পাচে কো-
নো উপায়েৰে জুলি চাই, লৰা এজাৰ এডোখৰ
জেন দেখিলে। সেই মৰা লৰাৰ বয়স ১১ বছৰ
হৈছিল। তাৰ নাম আইচক উআক্‌চন।

১৬ ফেব্ৰুৱাৰি তাৰিখত ইংলণ্ড দেশৰ দে-
বন্ট্ৰিয়ৰ জিলাত পানিৰ দাঁতিএ জাঁওতে মানু-

হেৰে ভৰা বখ এখন ঘাটৰ পৰা হ্ৰহকি পৰি দহো
টা মানুহ মৰিল।

ইংলণ্ড দেশৰ কৰ্নেল হকৰ সাহাৰে চিকাৰ
কৰিবলৈ গৈ আৰু সৰু গুলি ডেৰ পোআ
মান হিলৈত ভৰাই চৰাই এজাকত গুলিয়াই
একে বেলিএ ১৭২ চৰাই মৰা পালে, আৰু ডেৰ
কুৰি মান এখা মৰা হৈ গল, এই কথা ইংৰাজি
সমাচাৰ পত্ৰত পাইচোঁ।

মাৰ্চ মাহৰ এনিবত ইংৰাজি দেশৰ ডেবন্-
পৰ্ত নগৰত মাচ ধৰা জাহাজ এখাৰ জাল এখন-
চাৰেক পেলাই দি বহু মেকৰিল মাচ খৰিলে।
সৰহকৈ মাচ বান্ধ খালে দেখি জাল টানি নিয়াৰ
ভই কৰি আন সৰু নাও মাতি বাহিৰে ভাৰ জালে।
লগাই মাচ আটাইবোৰ ভুলি খৰিলে। পাচে
লেখ কৰি চাই সেই বেলিএই ৪০,০০০ চলিচ
হেজাৰ মাচ ধৰা হল; তাকে বেচি ৰূপ দুহে-
জাৰ পালে।

জানোআৰিৰ ২৬ ৰাতিত কুৰুক দেশৰ কন্-
ভাভিনপলি নগৰত জুই লাগি জলি থকা পৰ্বত
উঠা দি উঠিচে, ভাতে ৪ ঘণ্টাৰ ভিতৰত ১০০
মান ডাঙৰ ঘৰ পুৰিলে, অনেক সন্মতিও নষ্ট
কৰিলে।

জৰ্মানি দেশৰ কাৰ্লচ্‌হ নগৰৰ বজা যৰত
জুই লাগি ভিতৰত মানুহ সৰহকৈ থকাৰ কাৰনে
হৰা মুৰা কৰি বেগাই ওলাব নোআৰে দেখি
২০০ মান মানুহ জুইত পুৰি মৰিল।

হজাৰি দেশত বৰ দুৰ্ভিক্ষ হোআত এটা মা-
নুহে আপোনাৰ লৰা সকল পুহিব নোআৰি দুটা
লৰা লৈ দানুব নদিলৈ গৈ সৰুটি পানিত পেলাই
দিলে। পাচে লৰা ঢেল ওপজা দি পানি খাই
দুখ পোআ দেখি মৰম লাগি আপুনি সাঁকুৰি
আনিবলৈ জোআত সিও ভল গল। ভাতে বা-
মন্ত থকা লৰাটিএ কন্দা কোনো লোকে সুনি খে-
দি আহিলত, লৰাই কাকুতি কৰি কলে, মোৰ
বোপাইক জদি বখ্যা কৰা মই এতিয়াৰ পৰা
একো খোআ বস্তু নো খোজোঁ, এইমান দুখেৰে
কান্দি কলত সিহঁত পানিত পৰি বাপেকৰ জু-
লি আনিলে; সৰু লৰাটি নে পালে।

ইতালি দেশৰ বিহুৰিচ পৰ্বতৰ পৰা ধুঁজা

আক জুই, তপত জোল ববকৈ ওলাই আছে।
হাতি দেখিবলৈ বহু সুন্দৰ হোআত ডাক চাবলৈ
ওচৰত থকা নাপলিচ নগৰৰ বহু মানুহে ভালৈ
নিভৌ গৈ আছে।

অবিগন নদিৰ মুখৰ ওচৰত কিহ্গাৰ্দ নামে
এখান ইংৰাজি জাহাজ লব্ধৰ পেলাই থকাড,
২৭ চেপ্তেম্বৰত বজুপাত পৰি গোটাই খন জা-
হাজ বিদুলিৰ পহৰে জুৰিলে। তাতে জাহাজৰ
কোনো কোনো মানুহ মূৰ্চিত হৈ পৰিল, কিন্তু
বজুপাত চলিবৰ নিমিত্তে লোৱা ডাৰ সেই জাহা-
জত লগাই থোআ হৈছিল দেখি সেই লোহাত
পৰি বজুপাত পানিৰ ভলত সোমাই গল; জা-
হাজৰ একো নষ্ট ন হ'ল। লোৱা ডাৰ ন হ'লে
জাহাজত জুই লাগি নষ্ট হৈ মানুহ মৰিল-
হৈতেন।

খেই দেশৰ ওচৰৰ সাগৰত বহু ডকাইত জা-
হাজ থকাড সিহঁতক ধৰিবলৈ এক ইংৰাজি জা-
হাজ গৈ ডকাইত ৮২ জনক ধৰিবলৈ পালে।
পাচে সোধ পোচ কৰিলত দণ্ড কৰিবৰ নিমিত্তে
খেইৰ অধিকাৰবিলাকৰ হাতত দিলে।

খেই দেশৰ হোআজ নামে কোআজত ৩০ নগ-
ৰৰ অধিকাৰ আপোনাৰ মাকৰ মৰাৰ কথা সুনি
সেই দেশৰ দস্তৰ মতে তিনি বছৰলৈকে বিলয়ৰ
কাম এৰি ঘৰত থাকিবলৈ ন গৈ মাক মৰাৰ কথা
গুপ্ততকৈ বাখি কাম চলাই আছিল। খেইৰ
কানন মতে এনে কথা সুনি পুতেকে জদি কাম
নেবে, ডাক মৰাৰ দণ্ড কৰে। উধাপি খেই বজাই
হোআজৰ জগৰ সুনি মাৰিবৰ আগ্যা নি দি বি-
লই মাধোন গুচালে।

খেতিয়কৰ দ্বিষ্টান্ত।

The Parable of the Sower

প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে প্ৰিথিৱিত থাকোঁতে মানুহ-
বিলাকত অনেক দ্বিষ্টান্তেৰে উপদেশ দিছিল।
এক দিন তেঁও নাৱত উঠি মানুহ এগৰু তেঁওৰ
ওচৰলৈ আহি ৰামতে থিয় হৈছিল। তেতিয়া
প্ৰভুএ দ্বিষ্টান্ত দি কলে বোলে, দেখা খেতিয়কে
কটিয়া সিঁচিবলৈ গল। সি কটিয়া সিঁচোঁতে কেত-
বোৰ বটিৰ কাখৰত পৰিল, পাচে চৰায়ে আহি
ডাক খুঁটি খালে। কেতবোৰ লৰহ মাটি ন থকা
সিলনিত পৰি, ডাঠ মাটি নো হোআত লগতি-
লেই গজিল। কিন্তু বেলি ওলালত বদ লাগি
ডাৰ সিপা নো হোআত সুকাই গল। আক কেত-
বোৰ কাঁইটৰ মাজত পৰিল, পাচে কাঁইট বাৰ্হি
ডাক হৈচি ধৰি মাৰিলে। কিন্তু জিবোৰ কটিয়া
ভাল মাটিত পৰিল, তাৰে কেতবোৰে এল, কেত-
বোৰে তিনি কুৰি, কেতবোৰে ডেৰ কুৰি গুন গুটি
ধৰিলে। জাৰে সুনিবলৈ কান আচেনেয়ে সুনোক।

তেতিয়া তেঁওৰ শিষ্যবিলাকে তেঁওক বুলিলে,
ভূমি এইবিলাকৰ আগত পটন্তৰ দি কথা কিয়
কৈচা? তেঁও শিষ্যবিলাকক উত্তৰ দিলে বোলে, ভো-
মোলাকক স্বৰ্গৰ বাজাৰ গুপ্ত কথা জানিবলৈ দি-
য়া হ'ল, কিন্তু সিহঁতক দিয়া নাই। কিয়নো জা-
ৰে আচে ডাকে আক দিয়া হ'ব, তেহে ডাৰ লৰহ
হ'ব; কিন্তু জাৰ নাই ডাৰ জি আচে ডাকো ডাৰ
পৰা নিয়া হ'ব। সিহঁতে দেখিও নে দেখে, সুনিও
নু সুনে, আক নু বুজেও, এই কাৰনে মই সিহঁতক
দ্বিষ্টান্ত দি কথা কও। যিচুয়া ভবিষ্যত বজাই
জি কথা কলে বোলে, ভোমোলাকে সুনোঁতে
সুনিবা কিন্তু নু বুজিবা, আক দেখোঁতে দেখিবা
কিন্তু নে জানিবা; কিয়নো এই মানুহে চকুৰে
নে দেখিবলৈ আক কানেৰে নু সুনিবলৈ আক
বুধিএৰে বুজি মন নে পালটাবলৈ আক মই সি-
হঁতক ভাল ন কৰিবলৈ সিহঁতৰ বুধি ভোভোহা,
সুনিবলৈ কানো গধুৰ, আক সিহঁতে আপোনাৰ
চকু জঁপাই আছে, সেই কথাই এই মানুহত পুৰ
হ'ল। কিন্তু ভোমোলাকৰ চকুএ আসিৰ্বাদ পাই-
চে, কিয়নো সেয়ে দেখে; ভোমোলাকৰ কানেও
আসিৰ্বাদ পাইচে, কিয়নো সেয়ে শুনে। ভো-

মোলাকত মই চকপটৈ কঁও, ভোমোলাকে জিহ-
কে দেখা, তাকে ভালেমান ভবিস্যত বক্তা আক
পৰমার্থিক মানুহে দেখিবলৈ ইচা কৰিও দেখি-
বলৈ পোআ নাই; আক জিহকে ভোমোলাকে
সুনা, তাকে সুনিবলৈ ইচা কৰিও সুনিবলৈ পো-
আ নাই।

এয়েবেই ভোমোলাকে কটিয়া সিঁচা খেতিয়-
কৰ দ্বিষ্টান্তৰ অৰ্থ সুনা। বাটৰ কাখৰত পৰা
কটিয়াৰ অৰ্থ এই; জেতিয়া কোনোএ ৰাজ্যৰ কথা
সুনি নু বুজে, তেতিয়া জিহকে তাৰ মনত সিঁচা
গল তাকে পাপ পুৰসে আহি কাৰ্ছি লৈ জাই।
নিলনিভ পৰা কটিয়াৰ অৰ্থ এই; জি কোনোএ
কথা সুনি বজ পাই তাকে তেতিয়াই লই, কিন্তু
আপোনাৰ মনত কথাৰ সিঁচা নো হোআত অলপ
দিন মাথোন থাকে, পাচে কথাৰ নিমিত্তে দুখ বা
সক্ৰ হলে বেগতে মনত বেজাৰ পাই। কাঁইটৰ
মাজত পৰা কটিয়াৰ অৰ্থ এই; জি মানুহে কথা
সুনি এই জগতৰ চিন্তাই আক ভুলোওতা ধনৰ
লোভে কথা হেঁচি ধৰি গুচাই, তাতে তাৰ একো
কল ন হই। ভল মাটিত পৰা কটিয়াৰ অৰ্থ এই;
জি জি মানুহে কথা সুনি বুজে, তাৰে কেতবোৰে
এস, কেতবোৰে তিনি কুৰি, কেতবোৰে ডেৰ কুৰি
গুন গুটি ধৰে।

মাউৰ কালত বুৰা ভাঙ্গবিয়াৰ

মহাত্মাৰ বিবৰণ।

Superstitious Fears of the Asamese in times of Cholera.

নগাঁৱৰ জিলাৰ ওচৰৰ মৰি কলক্ৰৰ শ্ৰী বিভু
ৰাম হাজৰিকাই আপোনাৰ কুসলৰ নিমিত্তে ২৪
মাৰ্চৰ বাতিতে বৰ সভা পাতি ভালৈকে অনেক
মানুহক মাতিছিল। পাচে আটাই মানুহ গোটি
খালত প্ৰথমতে কিতন পুৰি পহিলে, পাচে কি-
ৰ্তন নামৰি থৈ, আটাই মানুহ তিনি সাৰি হৈ
নাম গাবলৈ ধৰিলে। পাচে নাম গাই থাকোঁ-
তেই তাৰ মাজৰ পানিৰাম নামেৰে মানুহ এজন
কাপৰ কানি এৰি, নাম গোআ মানুহবোৰৰ মা-
জৰ পৰা জাঁপ মাৰি পৰি, তাৰ মূৰলৈ জোকা-
ৰিব ধৰিলে; আক বৰ জাবে ধৰা মানুহৰ নি-

চিনা ঠপিবলৈ ধৰিলে। তাতে আটাই মানুহ
বিস্মই হল; তেনেতে সি মাত লগাই কলে বো-
লে, মই কিয় আহিচোঁ তইতে মোত সোধচোন।
তাতে মানুহবোৰে ভোমোল পান আগ কৰি দি
আক বহিবলৈ আগলি কলাপাত দি সুখিলে
বোলে, আপুনি বুৰা ভাঙ্গবিয়া ইয়াকে আমি জা-
নোঁ। আমাৰ দাই দোল এৰিব, কিয়নো আমি
একো নে জানোইক, আমি মহা পাতকি। আক
দেলত মাউৰ লাগি আন আন মানুহ মৰিতে, এতি-
য়া আমাৰ নো কি গতি হব? আপুনি আমাক অ-
নুগ্ৰহ কৰিলে বখা পৰিব পাৰোঁ। তাতে সেই
মানুহটে কলে, মই তইতক ৰাখি আচোঁ। ইমান
দিন তইতৰ একো হোআ নাই, এতিয়া মই জাঁও,
সেই মাউৰে তইতৰ গাঁৱত লোমাবলৈ আহি-
চে, এতেকে মই লগতেই জাঁও, আক তইতে
সভা কৰ নে ন কৰইক, তাকে মোৰ আগত ক।
পাচে মানুহবোৰে কলে, যদি আপুনি সভা
কৰিব দিচে, তেন্তে আমি কৰিম, এই বুলি কো-
আতে সেই মানুহটো সভাৰ মাজৰ পৰা উঠি
গৈ বাটত খাঁচ কৰে দিমল হৈ পৰিল। পাচে
উঠি আহি আন মানুহৰ দৰে ভাল হল।

২৮ মাৰ্চত মানুহবোৰে গোটি ধাই, মাহ, চা-
উল, গিঠা গুৰি, গুৰ আক ভোমোল, পান আ-
দি কৰি ঘৰে ঘৰে ভুলি লৈ গাঁৱৰ মূৰত ভি-
ৰোতা সুনিহ সকলোএ গোটি ধাই, বৰ সভা কৰি-
লে, এই দৰে সেই ঠাইৰ মানুহে বুৰা ভাঙ্গবিয়া-
কে মান কৰি থকাতো পাচে অনেক মানুহ মৰিল,
এতিয়াও দুটা এটা মৰিবহে লাগিচে, এতেকে
আমাৰ মনেৰে হলে বুৰা ভাঙ্গবিয়াক মান্য কৰাৰ
একো উগকাৰ ন হল।

এই দৰে অলমিয়া মানুহৰ মাজত কোনোএ
কোনোএ মাউৰৰ সময়ত কলাৰ ভুঁৰ সাজি চাকি
লগাই, চাউল, মাহ, গুৰ, খিউ আদি কৰি ভুঁৰৰ
ওপৰত ভুলি দি নদিত্তে উতাই পঠিয়াই। কো-
নোএ কোনোএ সেই ঘৰে চাগলিও দিএ, আক
কোনোএ মাউৰৰ নাম কৰি বামতো এৰি দিএ
পাচে এই সকলো বক্ত কাউৰে আক চোৰে ধাই।
ইয়াকে দিওতে ৰাজ্যৰ বিস্তৰ দুখ নাই কেৱলে
টকাহে হানি হই, কিন্তু বুৰা ভাঙ্গবিয়াৰ কথা

জি লিখিছে ভাতে মাউৰ গুহুক চাৰি বাহেঁহে,
কিয়নো মাউৰৰ কালত জেতিয়া এটা মানুহে
ভই দেখাই, আৰু এই গাঁৱত অনেক মানুহ
মৰিব বুলি কই, সেই ভয়তে পেট বৈ মাউৰ
বহা হই। এনেকৈ জি মানুহে ভই দেখাই সি
কাটকত পৰিবৰ জোগ্য হই। আৰু আগৈ
এটা সাহাবৰ দিনত এটা মানুহে আহি বুৰা ডা-
জৰিয়া বুলি কলে জে এই জিলাৰ মাজত মাউৰ
লাগি পুৱায়ে সকলো মানুহ মৰিব। এই দৰে কৈ
অনেক দিন ভই দেখালত কোনো কোনো মানু-
হে নাও ভৈয়াৰ কৰি আন ঠাইলৈ জাবলৈ কা-
ৰ্বাৰ কৰাত, পাচে জীৱিচাৰপতিএ সেই বুৰা ডা-
জৰিয়াক ধৰি আনি সোধ কৰি আগ্যা দিলে, জে
জিমান দিনলৈকে তোৰ কথা ন কলিয়াই, জিমান
দিন ভই কাটকত থাক, এই দণ্ড পাই সি কঁপিব
জঁপিবলৈ এবিলে, আৰু সেই কালত বিহুৰ মা-
উৰো নাচিল। আৰু কোনোএ কোনোএ মূৰ্তি সা-
জি নদিব পাৰত ধই, আৰু গধূলি গধূলি তাৰ
আগত চাকিও লগাই ধই, আৰু ধায়ে ধায়ে জু-
মে জুমে সকলো ঋনতে গধূলি হলে খোল কো-
বাই গোটেই ঋনতে জুৰি থাকে। কিন্তু আমি
দেখাত এই সকলো মাউৰ গুচিব বুলি অনর্থক
শ্রম কৰা হই, আৰু আন বোগ জেনেকৈ আহে,
ইয়ো ইষবৰ আগ্যাতে আহে। আৰু কেৱলে
কঁওৰ অধিন হৈ থাকে। আৰু ইয়াকে পাপৰ
ফল বুলি নিচই জানিবা। এই নিমিত্তে পুজা পা-
টল এৰা, আৰু পাপ কৰম ত্যাগ কৰা উচিত,
কেৱলে ভাতেহে প্ৰভুৰ পৰম সন্তোষ জনমোআ
হই।

দ.

লৰা কালত লিখা।

Early Instruction.

পিঞ্জি মাজিএ আপুনাৰ সন্তানবোৰলৈ কবিব
লগা উচিত কৰম এই, জে লৰাইতৰ আগত কো-
নো মন্দ আচাৰ, বা ক্ৰোধ, লোভ, মিচা কথা
কোআ, বা হিংসা, মন্তোআল হোআ নিমবমি-
য়াল আৰু দুৰ্জি লোকেৰে সৈতে আলাপ, বা
অহঙ্কাৰি হোআ এইবিলাক ন কৰাটক সদাই
প্ৰেম ধেমো সহন ভদুতা নমু ভাও পৰব উপকাৰ
কৰা আৰু স্বৰূপ কথা কোআ এই সকল আচাৰ
কৰি অধ্যাপন আপোন লৰাইতক কেৱল পৰ-
মাৰ্থৰ কথা জেই নিকোআই কিছু মহা দুখৰ
কথা এই জে অনেক অনেক পিঞ্জি মাজি আ-
পোন আপোন লৰাইতৰ কুসললৈ ইচা ন কৰে
কিয়নো আপোনাৰ লৰাইতক বিদ্যা নি নিকো-
আই কিছু সিহঁতৰ আগত অতি বেয়া আচৰন
কৰে তাক দেখি সুনি লৰাইতে আৰু মন্দ হই
পিঞ্জি মাজিবিলাকে আপোনাৰ লৰাইতক নিভি
নিকোআৰ লাগে তাতে আপোনিও সিহঁতৰ
আগত উত্তম আচাৰ কৰা জে হেতুক লৰা কালত
নিকোআলে জি গিয়ান হই সেই গিয়ান অতি
মূলিভুত তাৰ কথা চলমন নামে এক জন মহা
বজাই কৈচে জে লৰাইতে কবিব লগা জি কৰম
তাক নিকোআলে সেই গিয়ান বুৰা কালতো নু
গুচিব এই কথা অতি স্বৰূপ।

খুঁইত সম্পূৰ্ণ জান।

খুঁচুৰ মৰনত ললে আসুই,
বিশ্বাসে নাগিব মৰনৰ ভই;
বন্ধু হৈ থাকিলে ইষৰ ভনই,
জগত ঋন সত্ৰু হৈ থাকাত কি হই?

খুঁচুৰ নামে সকলোকে জই,
বন জুখ ন কৰাভো সত্ৰু বন হই;
ভেজৰে পানিক কঁও কৰিলে ক্ৰই,
মৰনৰ দাবাইহে জিৱন অখাই।

খুঁচুৰ ক্ৰিপা জি কৰে বিনই,
কঁও তাক উধাবিব মহা পুলই;
বিশ্বাসি হৈ কঁওত জি থাকে নিচই,
সেগত বাস কবিব সুখৰ আলই।

A Garrow man in his War Dress.

গাৰোৰ বনৰ সাজ পিন্ধি থকা নকচা।

গাৰোৰ দেশৰ বিবৰন।

Account of the Garrows.

এই অসম দেশক চাৰিও কালে পৰ্বতে বেৰি | আৰব, চিংফ, ডকলা, ধাম্ভি, মিচিমি নগা আৰু
আচে, আৰু সেই পৰ্বতবিন্যাসত ভোট, জকা, | গাৰোকে আদি কৰি অনেক জাতি পৰ্য্যভিষা মা-

বুহ থাকে, সিইত্তৰ বিবৰন জনা বৰ আৱশ্যক; সমুপ্তি গাৰো সকলৰ কথা লিখি পাচে সিৰোৰ আভিৰ ব্ৰিত্তান্ত লিখিম।

গাৰোৰ দেশেই অসমৰ দখিন পশ্চিম সিমাই হৈছে। এই দেশক গোটেই পৰ্বতই ঢাকি আছে, মাজে মাজে অলপ ভঁৰাম কিন্তু অনেক সৰু সৰু নদি আছে। পৰ্বত আগৰ গচকে আদি কৰি নানা বিধৰ বিচখান গচ হই আৰু ঠায়ে ঠায়ে খেতি কৰিলে ভালোমান সলাই হই। গাৰো-বিলাকে অনেক কপাহৰ খেতি কৰে আৰু তাৰে ভঁৰামৰ পৰা লোন, চাউল, সুকান মাচ, খঁপাত, তামোল ইত্যাদি বস্তু সলাই নিএ।

গাৰো সকল নানা আভিৰ আছে। উত্তৰত থকা আৰু দখিনত থকা এই দু বিধ অনেক কথাত লৰ। উত্তৰত থকা গাৰোবিলাক বৰ বলৱন্ত, দেখিবলৈ চুটি, আৰু ভিৰোভাবিলাকে বৰ বৰ বোজা লৈ ফুৰিব পাৰে। সিহঁতে মেকুৰি লাগে তেঁকুলি খাই, কিন্তু গাখিৰক বৰকৈ ঘিন কৰে। কুকুৰৰ মজহত সিহঁতৰ বৰ প্ৰতি, আৰু কুকুৰক আঁগ পাৰে মানে চাউল খুআই, জুইত পুৰি সেই ভাত পেট ফালি উলিয়াই বৰ সোজাদ বস্তু বুলি খাই। জেতিয়া দুই গাৰোৰ ভিতৰত দন্দ লাগে তেতিয়া নিৰ্বলিটো পলাই পৰ্বতত সোমাই গৈ, কিন্তু তেতিয়াৰে পৰা সিহঁতৰ হিংসা বাৰ্হে আৰু দুয়ো দুডাল গচ কই তাৰ কলৰ বসেৰে সত্ৰৰ মূৰৰ মজহ বান্ধি খাবলৈ সপত খাই। তাতে যদি কেৱে সপত বান্ধিব নোআবাকৈ মৰে তেন্তে তাৰ পুতেক নাভিয়েকে সেই সপত ৰাখে। পাচে প্ৰতিভাৰ কৰিবৰ উপাই পালে জি নিৰ্বলি তাক মাৰি মূৰটো কাটি আনি তাৰে আৰু সেই গচৰ কলেৰে আঙা বান্ধি মিজ কুটুম আটাইকে মাতি আনি ভোজ খুআই। ভয়ামৰ কোনো সত্ৰক জিলিলে এই দৰে ভোজ নু খুআই কিন্তু কেতবিলক মানুহ গোট খাই, মূৰবিলাকত খুলি, মদ ভাত সুমাই, নাচ গিভেৰে পৰ্বতত ভোলে নি, তাতে মূৰবোৰ মাটিত পুতি থৈ, মজহ গেলি লৰিলে খোলাটো খহত জীবি থৈ। এই দেশত টকা জি ৰূপে চলৈ তাত সেই দুৰো ভালোমান দৰত চলৈ।

গাৰোৰ খেলে প্ৰতি একোটা বজা আছে, সিহঁতে দন্দ হাই ভান্ধি সোধ পাচ কৰে। জি মিচা কই তাৰ প্ৰান দণ্ড হই। চোৰ ডকাইত সিহঁতৰ মাজত সৰহ নাই কিন্তু সিহঁতৰ হাতত সদাই দা থাকে আৰু সুৰা খাই মৰ্ভলিয়া হৈ কটা কটি কৰে। মৰিলে জিৰটে আন এটা জন্তুৰ দেহত সোমাব বুলি সিহঁতে কই; আৰু ইহঁতৰ আছে বুলি এক প্ৰকাৰ মানে, কিন্তু সিহঁতৰ গোঁসাই ঘৰ কি মূৰ্তি একো নাই, কেৱল আটাইৰে ঘৰৰ আগত পাতে সৈতে সুকান বাঁহ একোডাল ফুল আৰু সুতাৰে বান্ধি বান্ধি পুতি থৈ, তাৰে ভলত সেৱা পূজা কৰে। সিহঁতে লেখিব পৰ্হিৰ প্ৰায়েই নে জানে, আৰু কাপৰ বৰলৈকো এতিয়াহে কিছু জানিছে।

দখিনৰ গাৰোবিলাকো বলৱন্ত আৰু অতি সৰু আৰু সুমি; সিহঁতৰ নাক চেপেটা আৰু ওঁঠ ডাঙ্গৰ। সিহঁতে আন একো কাপৰ নি পিন্ধে কেৱল কঁকালত ঠেক এডোখৰ কানি মেৰাই। চুলিবোৰ পিঠিত পিতলৰ আঙ্গটি একোটাৰে বান্ধে, আৰু কোনো কোনোএ চুলি কাটিও পেলাই। বজাবিলাকে মূৰত পাটৰ পাগুৰি একো-গচ মেৰাই। কঁকালত ধন ধোআ মোনা আৰু হোঁকা খোআ বস্তু থকা জাল মোনা একোখন লই। ভিৰোভাবিলাক চুটি, পুৰুষমুখা, আৰু দেখিবলৈ অতি কুৰুপ। সিহঁতেও মুঠে কঁকালতহে এডোখৰ কাপৰ মেৰাই, আৰু কানত বৰ বৰ আঙ্গটিবিলাক পিন্ধে। এই গাৰোবোৰেও আটাইকে খাই, জন্তুৰ ভেজকো বাঁহৰ চুলাত পাগি, আৰু প্ৰাই সকলো জন্তুৰ মজহ কেঁচাই খাই। সিহঁতৰ মদত এনেহে প্ৰতি জে কেচুআ লবাকো গিলিব পৰা হলেই খুআব ধৰে। এই গাৰো-ইত্ত বৰ বৰ চান্দ ঘৰ কৰি তাতে লৰা ভিৰোভা সন্মতিত বাস কৰে। ইহঁত মিন্দু, দুট্ট ন হই, আৰু জি বোলে তাক ন কৰি নে থাকে; সিহঁত অতি বজ্জিয়াল আৰু মুনিহ, লৰা, ভিৰোভা, আটোয়ে মদ খাই খিয় দি থাকিব পৰালৈকে নাচি থাকে। সিহঁতে এই ৰূপে নাচে; একুৰি বা ডেৰ কুৰি মানুহ এটাৰ পিচত আন হৈ একে সাৰিএ খিয় দি কঁকালত থৰা থৰিকৈ এখন ভৰিৰে অঁপি-

স্বাই জঁপিয়াই গিত গাই যুৰি কুৰে। ভিবোতা-
বিনাৰেও এই দৰেই নাচে কিন্তু কঁকালত ন
ধৰি হাতত ধৰা ধৰিটো নাচে, আৰু বাজনাৰ চে-
ওএপতি এবেলি হাত এখন উঠাই আৰু এখন
নমাই।

বিয়া কৰাৰ নিৰ্বন্ধ দৰা কন্যাই গায়ে ধিৰ
কৰে; তাতে যদি কাৰো মাক বাপেকে বিয়া নি
দিও বোলে ভেঙে নিইতক মাৰি ক্ৰিয়াই মাদ্ধি
কৰে। পাচে বিয়াটো এটা দিন ধিৰ কৰি এই
ৰূপে বিয়া কৰাই। জি সকলক বিয়াটো মাত্ৰে
নিইতে কন্যাৰ ঘৰলৈ গৈ মদ খাই ওপৰত লি-
খাৰ দৰে নাচ বাজনা আৰম্ভ কৰে; তাতে কন্যাক
নৈত গা ধুআই আনি সকলে মদ ভাতে সৈতে
গাই বাই কন্যা লৈ দৰাৰ ঘৰলৈ জাব ধৰে।
পাচে দৰাই নিইত পাৰ লগা হলে পলাবৰ ভাউ
জোৰে কিন্তু তাক ধৰি আনি কন্যাৰ দৰে ঘাটত
বোআই নি। তাতে তাৰ মাক বাপেকে কন্দা
কটা কৰি ধৰি বাখিৰ খোজে কিন্তু অলপৰ মূৰত
দৰাটো গাই স্বাই কন্যাৰ ঘৰলৈ নি এহাল কুকু-
ৰা বলি দি ভোজ খালে বিয়া সমাপ্ত হই।

এই গাৰোইতে মানুহ মৰিলে জি সকল কৰম
কৰে সি আৰু আচৰিত। সটোক চাৰি দিন-
লৈকে এনেই বাখি পাচে ঘৰৰ ওচৰত চিতা
এখন কৰি সটো সৰু নাও এখনত ভৰাই তাৰ
ওপৰত ভুলি দিএ। দুপৰ নিশা হলে মৰাটো
লাগতিয়াল বজহ জি থাকে সি চিতাত জুই লগাই
দিএ, পাচে আটায়ে মদ ভোজ খাই, নাচি গাই
বজ কৰে। সটো পুৰিলে তাৰ চাই খনি জন্তে
চিতা কৰে তাতে পুতি তাৰ ওপৰত এটা ঘৰ
সাজি থই, তাৰে ভিতৰত এমাহ বা তাতকৈ বহু
দিনলৈকে নিতৌ বাতি এটা চাকি লগাই, আৰু
ঘৰৰ চাৰিও ফালে মৰাটোৰ কাপৰবিলাক ঝাঁৰি
দিএ। মৰাটো বৰ লোক হলে চিতাৰ চাৰিও
ফালে কাপৰ আৰু ফুল দিএ, আৰু এটা দমৰা
গৰু কাটি সটো সৈতে মূৰটো পোৰে। কোনো
সামান্য বজা এটা মৰিলে তাৰ গোলাম এটাৰ
মূৰ কাটি তাৰ সৰে পোৰে, কিন্তু কোনো বৰ
বজা মৰিলে তাৰ বন্দীইতে ভঁৰাম নাগি এটা
মানুহৰ মূৰ কাটি নিএ সৈতে পোৰে। বৰ

বজাবোৰৰ মৈদামত অনেক জন্তুৰ মূৰ্তি কৰি থই।

গাৰোবিলাকে মহাদেও আৰু চন্দ্ৰ সূৰ্যক ইন্দুৰ
ভুলি মানে আৰু মুখ্য দেৱতা সকল পৰ্বতত আ-
চে ভুলি জানি গৰু চাগলি কুকুৰ আৰু গাহৰি
বলি দিএ। নিইতে এই দৰে লগত খাই; এটা
জিলৰ ওপৰত থাকি আঁগে ভাতে সেৱা কৰি
হাত জুৰকৈ পৰ্বতৰ পোনে একে ঠাৰে চাই, মহা-
দেৱক মিচা কই নে মঁচা কই তাতে মাখি থাকি-
বলৈ মাতে। কেৱে বা বাঘৰ হাব এডোখৰ কা-
মোৰ মাৰি লৈ বা দাত ধৰি লগত খাই। জি মা-
নুহে পৰদাৰ কৰে ডকা দিএ বা মানুহ মাৰে
তাৰ প্ৰান দণ্ড হই। সৰু সৰু দাইত খন উৰলই,
আৰু সেই খন মদ খোআত ভগন কৰে। কোনো
বাজহৰ মেল কৰিব লগা হলে গাৰোবিলাকে
বনৰ বেলেৰে অৰ্থাত এখন কলা কাপৰ পিন্ধি
আৰু গাঁতি মৰা নিচিনাকৈ লৈ, হাতত ঢাল আৰু
দা লৈ, যুৰনিয়াটো আগত দা চুটি বহি মেল
কৰে আৰু বন কৰাৰ মেল হলে ভতালিকে বন-
লৈ ওলাই, কিন্তু আন মেল হলে মদ ভাত খাই
মেল ভাঙ্গে। ভিবোতাবিলাকেও মুনহৰ দৰে
সেই মেলত বহে। গাৰোৰ নৰিয়া হলে নিইতৰ
দেৱতাক বলি দিএ, নিইতৰ পৰ্বতত হোআ
বনৌসখিৰ গুন জানে হই কিন্তু ঔসখতকৈ মন্ত্ৰক-
হে বহুতকৈ মানে। ভিবোতাৰ প্ৰসন্ন কালত বা-
ঘৰ নাক ভিজিত জাঁৰি দিএ, আৰু সাপৰ মোটে
সকলো বিয়াখিকে গুচাই ভুলি ভাবে। নিইতে
টিকা দিএ। নিইতৰ কেৱে কেৱে অতি আচৰিত
ৰূপে বলিয়া হই, অৰ্থাত জাব হই সি মানুহৰ লজ
এৰি বাঘৰ দৰে কুৰে হেজুকে সেই বলিয়া হো-
আকে “বাহ হোআ” বোলে। আদিত্তে জাক
এই ৰোগে ধৰে সি আপোনাৰ চুলি উছালি কা-
নৰ অলঙ্কাৰবোৰ আঁজুৰি কান চিঙ্গে। এনেকৈ
বলিয়া হৈ দহ পোন্ধৰ দিন মানলৈহে থাকে।
গাৰোইতে কঁপালত কিবা দৰৰ দিয়াৰগুনে এনে
হই ভুলি কই, কিন্তু অনুমান হই সদাই মদ খাই
মন্তলিয়া হোআৰ নিমিত্তে এনে হই।

*The ORUNODOI, Printed and Published monthly
at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER,
for the American Baptist Mission in Assam.*

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ।

দ্বিতীয় চোখা।

শো° সিবসাগৰ, জুন ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অ° সঁক।

নম্বৰ ৩।

VOL. II.

SIBSAGOR, ASAM, JUNE, 1847.

NO. 6.

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

General Intelligence.

মেই মাহৰ ১ তাৰিখত এজন সাহাৰে সুন্দৰ-বনত চিকাৰ কৰি এটা বৰ মৰলি সাপ বন্দুকৰে মাৰিলে। পাচে কলিকতালৈ সাপটো নিলত সকলো মানুহ চাবলৈ ওলাল। তাতে এজন মানুহে কটাহিৰে তাৰ পেট কালিলত এটা বৰা গা-হৰি পুৰে ওলাল। কি ৰূপে এইমান ডাঙ্গৰ বন্ত গিলিলে, তাত সকলো বিস্মই হল। সাপটো নিখিলে ১১ হাত, বেৰে এহাত মাথোন।

২৫ মেই তাৰিখত কামজি কাৱাজি নামে এখান জাহাজ কলিকতা এৰি সাগৰলৈ জাঁওতে জাহাজৰ আগ কালে ভিতৰত জুই লাগিল। তাতে লক্ষৰ কুলিক মাতিলত কেৱে নাহে; আৰু পানি তোলা পাত্ৰ সকলো লুকুআ হল। তথাপি সূমেৰে পানি ভুলি জুই নুমালে, পাচে তলত বিচাৰি জুই ভৰোআ এটা পাত্ৰ আৰু তাৰ ওপৰত মৰাপাট কটা কাপৰ আদি কৰি দমাই ধোআ দেখিলে। তাতে জাহাজৰ গৰাকিএ জানিলে, লক্ষৰে জুই লগাই দিলে; সিহঁতে মাহ চা-বেকৰ খন আগেয়ে লৈছিল; জাহাজ পোৰা হোআ হলে, সিহঁতৰ লগত জোআ জাহাজ এখানত উঠি বখ্যা পৰাত সিহঁতৰ জগৰ কেৱে নে জানিলেহেঁতেন।

নবুচাই নামে কলিকতাৰ এটা মানুহে আপোন ডিবোডাই সৈতে ঘাঁহ কাটিবলৈ গলত পৈএক ঘৈনিএকে দন্দ লাগি কাচিৰে সৈতে ভাইক কাটি এখা মৰা কৰি ভাইৰ কোলাত থকা পিয়াহ ধোআ লবাক বধ কৰিলে। তাৰ হাত সাৰি ঘৰলৈ গৈ ডিবোডাও পাচ দিনা মৰিল। পাচে সেই

মানুহক সঁজি জানি সদৰ কোজদাৰিত পোহ পাচ কৰাত কাঁচি দিবলৈ আগ্যা হল।

মাস্‌বাজ নগৰত থকা মুনটিয়া নামে ১০।১২ বচৰিয়া এজনি লক চোআলি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম লবৰ মনেৰে পাদুৰি সাহাৰৰ ঘৰলৈ গৈ থাকিল। পাচে বাপেক মাকে মাতি ন হৈ জিএকক পুনৰ পাৰলৈ বিচাৰ কৰ্ত্তাত আৰ্জি কৰিলে। তাতে বি-চাৰ পতিএ সকলোকে মাতি অনাই চোআলিৰ কিমান বয়স, আৰু কি কাৰনে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম লই, তাকে সোধোঁতে সেই চোআলিৰ ককায়ে-কে ভাইৰ ওপৰত জাঁপ মাৰি ডিক্তি ধৰি আ-টাইৰে আগতে বধ কৰিবলৈ ধৰিলে। পাচে ভাইক সূমেৰে একআই নিগোচৰ ডালিৰ নিমি-তে মেই মাহৰ ৩ তাৰিখলৈ বাধি ধলে। সেই দিনা বিচাৰ পতিএ আৰুও ডক্‌বিজ কৰি চো-আলিৰ বৃদ্ধিৰ বয়স হোআ জেন জানি পাদুৰিৰ ঘৰতে বা বাপেকৰ ঘৰতে চোআলিৰ মন খুচিএ-বে থাকিবলৈ আগ্যা কৰিলে।

খেহে সৈতে মিল কৰাত ইংৰাজিএ কানুন নগৰত অহা জোআ কৰি থাকিব পাৰে, খেহবি-লাকে এই নিয়ম কৰিলে; কিন্তু পাচে কুল লকপে অহা জোআ কৰিব নি দিলে। তাতে ইং-কম্‌ মাজুলিত থকা চেব জন ডেবিচ সাহাৰে ডি-নি খন জাহাজ আৰু অনেক সেনাবোৰক লগত লৈ কানুন নদিৰ মুখলৈ গৈ আটাইবোৰ কোঁঠ জুখ কৰিলে; আৰু ৮২৭ বৰ টোপ কাৰ্হি লৈ নষ্ট কৰিলে। পাচে খেহবিলাকে উচিত ৰূপে নিয়ম পালন কৰিবলৈ কথা বাস্তবিত আৰুও মিল কৰা হল।

বৰ্নিয় উপদিগৰ ওচৰত থকা সাবোআন

মাজুলিৰ ৮ ডিচেম্বৰত নিবাস কৰিবলৈ মহা-
বাৰিৰ নিচান পুতি থলে; আৰু বৰ্নিয় দেশৰ
অধিকাৰবিলাকে সৈতে কথা হৈ নিয়ম ধিৰ
কৰিলে। কিন্তু চাই বৰ ভাল নহই, আৰু দু-
জন সাহাৰৰ জৰ হৈ ভাঙে মৰিল।

জোআ বচৰৰ আগষ্ট মা-
হৰ ইণ্ডোজি দেশৰ চেম্বৰ-
কিলদ নগৰত কোনো লোকে
কিহবাৰ হাৰ মজ্জ পাই
মেৰ চাগৰ বুলি জানিলে,
কিন্তু বিচাৰি চাই মানুহৰ
মূৰৰ খোলা, আৰু চোলা,
চেকা, গামোচা আদি কৰি
কাপৰো পালে। গামোচাত
জ. ক. এই দুটি আখৰ লিখা
আছিল। পাচে সকলো মা-
নুহে বাত্ৰা সুনি চাবলৈ আ-
হি, এজনীতিবোতাই বোলে,
জৰ্জ কলিচ নামেৰে এজন
মোৰ চিনাকি মানুহৰ এই
গামোচা গুই চিনোঁ। তাতে
বিচাৰ পতিএ অন্য অন্য লো-
কক অনাই সুখিলত এজন
মানুহে কথাবে এই প্ৰমান
দিলে; ১৮৪৫ বছৰ ৭
ডিচেম্বৰ বাতি জন প্লাতচ
আৰু জৰ্জ কলিচ থকা পহু মৰাৰ ঘৰৰ ওচৰত
জাঁওতে দুই কোৰৰ মাত সুনিলাঁ, পাচে কোনো
মৰা মানুহৰ দৰে কেঁকনি সুনিলাঁ। তাতে ভই
পাই মোৰ ঘৰলৈ গৈ তিবোতাক কলোঁ, প্লাতচৰ
ঘৰত কোনোবা মানুহক বধ কৰা গম পাই আহি-
চোঁ। পাচে ভনি আৰু তিবোতাক লগত লৈ
আকও সেই ঘৰলৈ গৈ দুআৰ মৰা পালোঁ।
তাতে প্লাতচত সুখিলোঁ, তুমি কি কৰিচা? তোমাৰ
লগত কোন আছে? সি কলে, কেও নাই; কটিকা
খাই মোৰ মূৰ বিসাইচে, সেই দেখি মূৰলৈ ধৰি-
চোঁ। তাতে আমি কলোঁ, দুআৰ মেলিলে পানি
আনি দিম কিন্তু সি দুআৰ বে মেলিলে। তাৰ
কিচুমানৰ পাচে সি আপুনি ওলাই আন ঘৰত
লোমাই আজুলি কাটিচে বুলি তেজ ধুবলৈ পানি

থুজিলে। সেই সকলো সাধিব কথা সুনি বিচাৰ
পতিএ এই বছৰ ২০ মাৰ্চত ভাৰু দুপি বুলি জানি
কাঁচি দিয়াৰ হুকুম কৰিলে। দণ্ডৰ আগ্য সুনি-
লত সি সকলোকে লৈ কাহিলে।

A Drop of Water as seen through a large Microscope.

এটোপা নিৰ্মল পানিৰ ভিতৰত থকা জন্তুৰ নকচা।

আটাই পানিৰ ভিতৰত সৰু সৰু অনেক জন্তু
আচে; চকুৰে মনিব নোআবে, ওচৰত দেখা দুৰ্বি-
নেৰে সৈতে দেখিব পাৰে। এজন গিয়ানৰতে
এই দৰে এটোপা পানি চাই ওপৰৰ নকচাৰ জন্তু-
বিলাক দেখিলে। ইফালে আমি জানিচোঁ, ব্ৰাহ্মণ
মহন্ত আদি কৰি প্ৰিথিৰিৰ সকলো মানুহে পানিৰ
লগতে এনে জন্তু লাখ লাখ খাই আছে।

ইউৰপৰ মাজত ১০। ১২ বছৰৰ মূৰত একাল
হৈ হৈ থাকে, আৰু ৫৪ চৌৱন বছৰ মানত বৰ
দুৰ্ভিক্ষ হই। এইবিলাক সঁকত একাল হৈছিল;
১৭৬২—১৭৭২—১৭৯৩ বৰ একাল—১৮০৪
১৮১৫—১৮২৫—১৮৩৬—১৮৪৭ বৰ একাল।

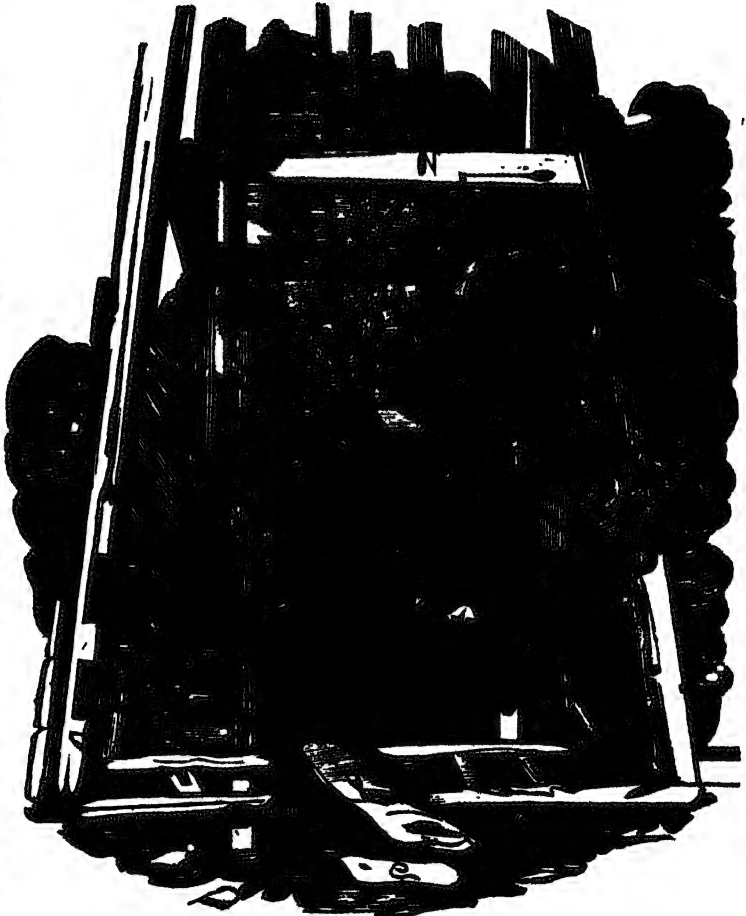
আয়বলগ দেশৰ বাৰিণ্ডন গাঁৱত কেবোআ-
ৰি ২২ তাৰিখত কেভেৰিন কগান নামেৰে এজ-

নি মানুহে ১০ বছৰ হোআ এক বুৰি ভিৰোভাৰ
ঘৰ আৰু মাটি এপুৰা মান পাবৰ এসাৰে সেই
বুৰি জনিৰ মূৰ ভাঙি মৰা ন ঘৰৰ ভিতৰত
থৈ দুখাৰ বাস্তি এৰি গল। পাচে অধিকাৰবি-
লাকে বাত্ৰা সুনি ভাইক আগলৈ অনাই সোধ
পোচ কৰি কাঁচি দিবৰ আগ্যা কৰিলে।

ইউৰপত থকা যিহুদিবিলাকৰ সংখ্যা; ইতা-
লি দেশত ৫০,০০০; জৰ্মানি দেশত ৮০,০০০;
ইংলণ্ডত ৩০,০০০; দেম্মার্ক আৰু চুইডন দেশত
৫,০০০; কচিয়া দেশত ৬০,০০০; পোলণ্ড দে-
সত ১৫,০০,০০০; ইজ্জাবি দেশত ১,৬০,০০০;
তুৰ্ক দেশৰ ইউৰপিয়া ভাগত ৩,০০,০০০;
ইউৰপৰ আন আন দেশত ১০,০০,০০০;
সৰ্বমুঠে ৩১,৮৫,০০০।

ইংলণ্ড দেশৰ বাৰঞ্চ-
লি গাঁৱৰ ওচৰত ৬ মা-
ৰ্চৰ তিনি পৰ বেলাত
নাগ মাটি খনা এটা গাঁ-
তত বিসম বায়ু গোট
খাই অকস্মিতে জুই লা-
গি গাঁতৰ মুখৰ পৰা
সিল, কাঠ আদি কৰি
অনেক বস্তু তিনি চাৰি
কুৰি হাত ওপৰলৈকে
উৰাই নিলে। ভিতৰত
১৫ মানুহে কাম কৰি আ-
ছিল, সেই সবদ সুনি গাঁ-
ৱৰ পৰা বহু মানুহ লবি
আহি ভলত থকা মানুহৰ
মাক ভনীকেকাপি কা-
টি বৰ হৰা মূৰা কৰি-
লে। জেতিয়া গাঁতৰ পৰা
ধুঁআ অলপ গুচিল, ভে-
তিয়া কোনো মানুহে না-
মি লোমাই ভলত থকা
আখা মৰা মানুহৰ বৰ
কন্দা কটা সুনিলে। পা-
চে ক্ৰমে ক্ৰমে জুলি উলি-
য়াই আ ন লগাটক ডা-

লে থকা ১০ টা মাখোন পালে। ভিন দিনৰ ভি-
তৰত ৬৬ মানুহ পালে; কেতবোৰ ডোখৰডো-
খৰ হৈ গল, কেতবোৰ সিল পৰি মৰিল, কেত-
বোৰ জুইৰে আখা পোৰা হ'ল, কেতবোৰ অলপ-
কৈ পোৰাও কলা হৈ চকু মেলি থকাতে মৰিল;
আৰু কেতবোৰ আপোনাৰ পৰিয়ালে চিনিব নো-
অৰা হ'ল। পাচে জিবোৰ ভলত থাকিল ক্ৰমে
উলিয়ালে, ভিনটা মাখোন মাটিএ চকাত বিচাৰি
নে পালে। মুঠে প্ৰাই ৮০ চাৰি কুৰি মৰিল।
সেই গাঁত ৫৬৬ হাত দ; এডাৰ মান বেলেৰ
বাট বহুল; তাৰ পৰা ভালেমান বছৰ নাগ মাটি
খনি উলিয়াই আছিল; আৰু বহু পানি সিঁচি
জুলি থাকে।

Explosion of a Colliery near Bannock, March 6, 1847.

আয়বলগুৰ পৰা ৭ দিনৰ ভিতৰত ৫০,০০০ পঞ্চাশ হেজাৰ মানুহ সাগৰৰ সুঁতি পাৰ হৈ লি-বৰপুল নগৰত সোমালিহ।

উজাৰিভন গাঁৱত আয়বিচ মানুহ এজনে বৰকৈ কান্দি মাগন কৰাত গাঁও বুৰাই তাৰ কথা সোধ পোচ কৰি তাৰ হাতত চাবনৰ লাক এটা দেখি লবলৈ ধৰাত সি কাকুতি কৰি বুলিলে, মই বৰ দুখিয়া হলেও গা কাপৰ নিকা কৰি বাখিবলৈ চাবন নো হোআটক থাকিব নোআ-বোঁ। কিন্তু গাঁও বুৰাই তাৰ কথা নু সুনি চাবন লৈ কটাৰিৰে ফালিলত ১০ টকা সোন ওলাল।

ইংলণ্ডৰ বেৰিচেত্ৰেদ্বাৰ গাঁৱৰ জন কষ্টৰ না-মে মানুহে ১৮ বছৰিয়া চোআলি লৈ বিয়া কৰি-লে। তাৰ ২১ দিনৰ পাচে সি অকস্মিতে মৰিলত পুতি মৈদাম ৰাখিলে। মাহ চাৰেকৰ পাচে গাঁ-ৱৰ মানুহে তাৰ কথা কোআ কুই কৰি কোনোএ বিহ খুআই মৰা বুলি সপসই কৰিলে। তাতে বিচাৰ কৰ্ত্তাই মৰা স খানি উলিয়াই ডক্তৰৰ হা-তত দিয়াত ডক্তৰে বিচাৰি পেটত বিহ পোআ হ'ল। পাচে সাখিৰ কথা সুনি এই সকলো কথা খিৰ হ'ল; ১৭ নৱেম্বৰৰ দিনত সেই তিবোতাই খানাত দিবলৈ দুটা পখৰাই পগালে। গধূলি পৈএক আহিলত তাইৰ ককায়েকে লৈতে ভিন-টাই খাবলৈ বহিলত, এটা পখৰাই পৈএকক দিলে, সেস থকাটো ককায়েকে লৈতে বাঁটি খালে। পৈএকে আপোনাৰ জেঠেবিএকক পখ-ৰাই একাল দিবলৈ ধৰাত তিবোতাই দিব নি দিলে। খোআৰ পাচে সেই মানুহৰ পেট বৰকৈ পুৰি বঁতিয়াই থাকি পাচ দিনা মৰিল। মাউৰে ধৰিচে বুলি পুতি ধলে; কিন্তু তাৰ বাঁতি পেলা-লত কেতবোৰ কুকুৰাই খাই পৰি মৰি গ'ল। মাৰ্চ মাহৰ ২৭ তাৰিখত সোধ কৰি বাবে জন চাঙ্গিচৰ দোআৰাই তিবোতা ধৰা পৰিল। বি-চাৰ পড়িএ দণ্ড আগ্যা কৰাত তাই একো ন কন্দা নি চিন্তাটক বহি আছিল।

১৭ এপ্ৰিল তাৰিখত সেই মানুহ জনি কাঁচি দিয়া হ'ল। নৌ মাৰোতে আপোনাৰ মোস লৈ কা-হিলে, আৰু কৈছিলে, মাৰিবৰে পৰা মোৰ পৈৰ সুৰ্তি চকুৰ আগত সদাই থাকে।

তামাখুজি মন্দ গুন তাৰ বিবৰণ।

Injurious Influence of Tobacco upon Life and Health.

ডাক্তৰ ফ্ৰাঙ্কলিন সাহাবে পৰিখাৰ দোআ-বাই হিৰ কৰিচে, জে যঁপাত খাবৰ পাচে সেই হুকাৰ পানিৰ ওপৰত জি ভেলৰ নিচিনা নৰ পৰে, সেই ভেল এটা মেকুৰিৰ জিবাতে লগাই দিলে, অলপ মিনিটৰ ভিতৰ তাৰ প্ৰান নষ্ট কৰিব।

মেষ্টৰ বৌডি সাহাৰ পোৰা তামাখুৰ ভেল এটোপা এটা মেকুৰিৰ নাকত আৰু জিবাতে লগাই দিছিলে, তাতে ভেতিয়াই তাই কঁদিয়াই ধৰি, আৰু ঘনকৈ উলাহ লব ধৰিলে; পাঁচ মিনিট মানৰ পাচে মেকুৰি তাইৰ কোসত পৰি সুলে, আৰু মাজে মাজে অলপ অলপ কঁদিয়াই ধৰি আছিল; এক পোআ ঘণ্টামানৰ পাচে তাই আৰাম হ'ল; কিন্তু এটোপা ভেল তাইৰ জিবাতে লগাই দিলেতে দুই মিনিটৰ ভিতৰতে তাই মৰিল।

ইংৰাজি ১৮৩৩ সঁকৰ ডিচেম্বৰ মাহত, অন্য অন্য অনেক ডাক্তৰৰ লগতে, ভেতিয়াৰা আন লোকৰ আগতো, ডাক্তৰ মজি সাহাবে অনেক মেকুৰি আৰু অন্য জন্তুবিলাকৰ ওপৰতো তামা-খুৰ ভেলেৰে পৰিখা কৰি চাইছিলে।

প্ৰথম পৰিখা। এটোপা ভেল এজনি ডাক্তৰ মেকুৰিৰ জিবাতে বঁহিলতে, ভেতিয়াই তাই বৰ-কৈ এটাহ পাৰি কান্দিবলৈ আৰু মুখত অনেক কেন উলিয়াবলৈ ধৰিলে। এক মিনিটেতে বৰকৈ চকু মেলিলে, আৰু ঘনকৈ উলা লবলৈ ধৰিলে ২। মিনিট মানতে বঁতিয়ালে আৰু গাত তত নাইকি-য়া মন্তোআলৰ দৰে চলজ পলজ কৰি পৰিব লগা হ'ল। ৪ মিনিট মানতে মল তিয়াগ কৰিলে, আৰু ঘোৰ ঘোৰনিৰ মাত বৰ ভাৰি হ'ল। ৫ মি-নিট মানতে বঁতিয়াবলৈ কাৰ্য্য কৰিলে। ৭ মি-নিট মানত উলাহ অলপ ভাল আছিল। ভেতি-য়া ডাক্তৰ কৈ এটোপা তাইৰ জিবাতে বঁহি দি-লে, আৰু অলপতে তাইৰ চকু বন্ধ মাতো বন্ধ হ'ল: আৰু উলাহো বন্ধ হ'ল। তাৰ এক মিনিট মানতে কান ভালিলে ৩। মিনিট মানতে মাটিত পৰি নিচইকৈ মৰিল।

দুতিয় পৰিখা। বয়লিয়া এটা মেকুৰিৰ জি

বাতে, এই ভেলৰ তিনি টোপামান হাঁহি দিলে
ভাতে খন্তেকৰ ভিতৰত চকুৰ মনি দুটা কুলি গল,
আৰু উসাহ টান হল আৰু বলিয়াৰ দৰে খণিয়া
খণি কৰিবলৈ ধৰিলে, পাচে দুটামান ঘোৰ পাক
মাৰি মাৰ্চিট পৰি, নেজ ভৰি টানিবলৈ ধৰি ২।।
মিনিট মানৰ ভিতৰতে মৰিল।

ত্ৰিভয় পৰিখা। ডাক্তৰৰ বেজিৰ আগত, ডা-
মাখুৰ ভেল অলপ লগাই এটা নিগনিৰ নাকত
বেজিৰে বিন্ধি সুমুয়াই দিছিল, তাতে নিগনিএ
অনেক জাভনা পাই চই মিনিটৰ ভিতৰত মৰিল।

চতুৰ্থ পৰিখা। দুই টোপা ডামাখুৰ ভেল
এটা কেৰকেটআৰ জিৰাত হাঁহি দিয়া হৈছিল,
এই পসু এনে বলি জে তাৰ জিৰাত দৰৰ দিব-
লৈকো ভত নি দি চিল; খন্তেকৰ ভিতৰত তাৰ
সকল মৰিল কম্পাবলৈ ধৰিলে, আৰু এক মি-
নিটৰ ভিতৰত তাৰ মৃত্যু হল।

এই ওপৰে লিখা কথাবিলাকৰ পৰা আৰু
অন্য অন্য পৰিখাৰ পৰা জি সকল লিখিবলৈ অৱ-
সায় নাই, দেখা গৈছে জে সকলো সাক আৰু জি-
নৰ মাজত খোজাতে হওক, নাইবা স্থান লোজা-
তে হওক, জি আমালৈ অধিক বইগুন কৰা আৰু
ঘিন লগোআ হই, সেই বস্তুৰ মাজত ডামাখু
এটা।

সুনা গৈছে জে ডামাখুৰ পানি ঘোঁৰাৰ বেমাৰ
আৰামৰ কাৰন খুজালত সেই ঘোঁৰা মৰিছে।
আৰু ডামাখুৰ পানি দি যা লগা ঠাইৰ পোক
মাৰিবলৈ খুজালতে কেতবোৰ জন্তু মৰিছে। কো-
নো চহা মানুহে এই দৰে এটা দামুৰি পোআলি
অলপতে মৰিছে।

মুৰত কিবা যা লাগিলত এজনি ভিৰোভা মা-
নুহে ডাইৰ লবাইতৰ মূৰতে ডামাখু আৰু নব-
নিভেৰে এটা মলম কৰি দিছিল তাৰেই অলপ-
তে সিহঁতৰ মূৰ ফুৰাবলৈ ধৰিলে। আৰু বঁড়িয়াই
পেলাই অচেতন হৈ পৰিল, আৰু বৰকৈ শ্বাস
ওলাবলৈ ধৰিলে।

এজন বুৰা মানুহে গৰম পানিতে হাঁপাত পে-
লাই দি কেৱলকৈ তাৰ ভাপতে উসাহ লোজাতে
বৰকৈ নৰিয়া পৰিছিল। এজন ডাক্তৰে কৈছিল
জে ডামাখুৰ পানি অলপ মান পৰলৈকে লবাই

খোজাতে কেঁওৰ বৰ বৈগুন হৈছিল আৰু বঁড়ি-
য়াইছিল।

ওপৰে লিখা আটাইবিলাকৰ দোআৰাই দে-
খা জাই, জে সাকৰ মাজত ডামাখু এটা বৰ বিদ,
মিৰবিলাকৰ সক্তি হানি কৰে, দুৰ্বল কৰে, আৰু
গিয়ানৰ হানি কৰে, আৰু জিৱনৰো অন্তৰ্ভাই।
এনে বিলম্বই বস্তুৰ লবাই বেৱহাৰত আমাৰ সবি-
লৰ বস্তু হব পাৰে নে। সকলোএ অৱলম্বৈ কা-
হিৰ জে জি বস্তু আমাৰ খোজা বস্তুৰ পৰা জি
বল হই তাতকৈও অধিক বল হানি কৰে আৰু
সৰ্ব ৰূপে সবিলাৰ বস্তুৰ হানি কৰে সেই বস্তু আ-
মালৈ কেৱল ভাষ্যবসাক এনে ন হই, কিন্তু সি
বেমাৰৰ কাৰন, আৰু সোনকালে আমাৰ জিৱ-
নৰ খাই কৰে এনে গুন ডামাখুৰ। সবহকৈ ডা-
মাখু খোজা মানুহে সিহঁতৰ বস্তুৰ লৰ হোআ-
তে সিহঁতেই লাখি দিব পাৰে।

লবাই ডামাখু খোজাৰ পৰা ভলত লিখা লাভ
পোআ জাই। চাধা হাঁপাত খোজাতে হওক, বা
নাচ লোজাতে নাইবা চেলি খোজাতে হওক,
জি কোনো ৰূপে লোকে ডামাখু খাই, সিহঁতে
দুৰ্বল হই, ভল পেট বিলাই, মূৰ ফুৰাই বা মূৰ
বিলাই, চকু মুখ হালধিয়া পৰে, হাতৰ ভৰিৰ
মিৰবিলাক নিসক্তি হই, পাচে এইবিলাক ঝপ-
নিৰ দোআৰাই পুকাৰ পাই।

ডামাখু কাৰো প্ৰয়োজনৰ বস্তু ন হই। আ-
মেৰিকা প্ৰকান হোআৰ পূৰ্বে ডামাখু কোনো
দেশত জনা নাইকিছিল, কিন্তু পৰ্তুগিচ লোকে
সেই দেশত থকা কলা লোকৰ মাজত পালে,
আৰু এই দেশলৈকো আনিলে। ইংলণ্ড দেশত
ডামাখু ইমান অগাধ আছিল, জে দুস বছৰৰ আ-
গেৰে এটা সাহাৰে আমেৰিকা দেশৰ পৰা ইং-
লণ্ড দেশলৈ ডামাখু আনি, আপোনাৰ স্বৰত
খাইছিল, তাতে আপোনাৰ এজনি দাসিক আন
কোনো কৰ্মৰ নিমিত্তে জল আনিবলৈ আগা দি-
লে। সেই দাসিএ সাহীৰ মূখৰ পৰা ওলোআ
ঘোঁৰা দেখি, মূখত জুই লাগিছে বুলি আৰি,
জুই বুমাৰ ইচাতে সেই জল কেঁওৰ মূখত থাকি
দিলে। ডামাখুৰ নাম কোনো সন্দ্ৰিষ্ট কামিআ
নে নাইবা সন্দ্ৰিষ্ট গ্ৰন্থতো পাবলৈ নাই, ইচাই

পৰা প্ৰমাণ হই যে তামাখু অলপ দিনৰ পৰাহে এই ভাৰত বৰ্ষ দেশত জনা হ'ল।

তামাখু খোজাৰ পৰা অলপ আপদ নহই, এই সকল কথা পৰিখাৰ দোআৰাই প্ৰমাণ কৰা হৈছে, আৰু জি সকল মানুহে তামাখু খোজা নাই, আৰু জি সকলো ডেকা মানুহ আৰু লৰা-বিলাক ইয়াতলৈ জেন মন নি দিব, সিহঁতক গিয়াত কৰিবলৈ আমি এই ওপৰে লিখা কথাবিলাক ইয়াজি ভাৰাৰ পৰা ভৰ্ত্তা কৰি অসমিয়া ভাষাৰে লিখা হ'ল। ইয়াকে খালে একো লাভ নাই কিন্তু কেৱল ধন ভগন আৰু সৰিলৰ হানি হই। আৰু আটাইতকৈ তোমাৰ বহু মূল্য সময়ৰ লোকচন হই।

ম.

সত্য ভক্তিৰ লাভ।

Account of Shadrach, Meshach and Abed-nego.

বাৰিল দেশত নিবুখদনেচৰ নামে প্ৰধান বজা আছিল, তেঁৱে আপোনাৰ ৰাজত্ব কালত তিনি কুৰি হাত ওখ চাই হাত বহল এনে এটা সোণৰ মূৰ্ত্তি সাজি বাৰিল জিলাৰ এক ঠাইত ৰাখিলে, আৰু সেই সোণৰ মূৰ্ত্তিকে সেৱা কৰিবৰ নিমিত্তে জিলাৰ আৰু তেঁওৰ ৰাইজৰ সকল বৰ সকলো লোকবিলাকক চপাই আনি, বজাৰ আগ্যাত এই কথা মুনুআ গল: হে বৰুয়া ফুকন আদি কৰি লোক সকল, সৱধানে সুনিবা, জি সময়তে তোমোলাকে সিজা ভেৰি সিদ্ধ, টম্বু আৰু সকলো ৰাদ্যৰ সবদ সুনা, সেই বেলাতে লৰাৰ পৰা বুৰালৈকে সকলোএ উবুৰি খাই নিবুখদনেচৰ মহা বজাই জি সোণৰ মূৰ্ত্তি নিৰ্মান কৰিলে তাকে সেৱা কৰিবা; কিন্তু জি কোনোএ সেই মূৰ্ত্তিক সেৱা নকৰে, সেইবিলাকক বজাৰ আগ্যাত ঘৰে জলন্ত জুইৰ গাঁতত পেলোআ জাব।

পাচে জেতিয়া বজাৰ আগ্যাত দোআৰাই সেই ৰূপ ৰাদ্যৰ সবদ সুনাতে, তেতিয়া বৰুয়া ফুকন আদি কৰি লোক বৰ সকলোএ উবুৰি হৈ পৰি মহা বজাই সজোআ সুবৰ্ণৰ মূৰ্ত্তিক সেৱা কৰিলে। কিন্তু জিবিলাক যিহুদি মানুহ বজাই বৰুয়া জুই কৰি খৰি নিছিল, নিবিলাকে পৰম ইহুদক, জুই কৰে দেখি আন সকলো দেৱতা

ৰা মূৰ্ত্তি সেৱা নকৰে, সেই নিমিত্তে মানুহে হাতেৰে সজা সেই মূৰ্ত্তিৰ আগত সেৱা নকৰিলে; তেনেতে বজাৰ আপোন দেশৰ কোনো কোনো আহি, হে মহা বজা চিৰকাল জিওক বুলি এই অপবাদ জনালে বোলে, আপুনি এই আগ্যাত কৰিছিল, জি জি মানুহে সিজা ভেৰি সিদ্ধ তম্বু ইত্যাদি সকলো ৰাদ্যৰ মাত সুনে তেতিয়া মূৰ্ত্তিৰ আগত পৰি সেৱা কৰিব, আৰু জি কোনোএ সেৱা নকৰে তাকে জলন্ত জুইৰ মাজত পেলোআ; হব কিন্তু আপুনিএ বাৰিল জিলাৰ মাজত অধিকাৰ পাতি খোজা এনে জি চাদ্যাক মিচাক আবেদনিগো এইবিলাক মানুহে, হে মহা বজা, তোমাৰ আগ্যাকো নে মানে আৰু সিহঁতে তোমাৰ দেওবিলাককো নকুৰা কুৰি সজা মূৰ্ত্তিকো সেৱা নকৰে।

তেতিয়া বজা বৰ খজ্জৰে চাদ্যাক মিচাক আৰু আবেদনিগোক আনিবলৈ আগ্যাত কৰিলে, পাচে অপবাদ দিয়া লোকে এই মানুহবিলাকক বজাৰ আগতলৈ আনিলাত তেতিয়া বজাই সুখিলে স্বৰূপে হই নে, হে চাদ্যাক মিচাক আবেদনিগো, তোমোলাকে মোৰ দেওবিলাকক আৰু মই আপুনি নিৰ্মান কৰা জি সোণৰ মূৰ্ত্তিক সেৱা নকৰা নে? তথাপি এতিয়া যদি তোমোলাক জুগুত হৈ ৰাদ্যৰ মাত সুনি মোৰ মূৰ্ত্তিক সেৱা কৰা, ভাল; যদিহে নকৰা, তেন্তে সেই খেনতে তোমোলাকক জলন্ত অগ্নিৰ মাজত পেলোআ জাব, আৰু জি মোৰ হাতৰ পৰা তোমোলাকক উদ্ধাৰ কৰিব পাৰিব এনে কোন ইহুদ আছে? তেতিয়া সেই মানুহবিলাকে বজাক উত্তৰ দিলে, হে নিবুখদনেচৰ, তোমাক আমি এই কথাৰ সমিধান দিবলৈ চিন্তা নকৰোঁ। যদি এনে কথা হই, তেন্তে জি ইহুদক আমি নিত্যান্তে সেৱা কৰোঁ, তেঁৱেই তোমাৰ হাতৰ পৰা আৰু জলন্ত অগ্নিৰ সিখাৰ পৰাও আমাক নিস্তাৰ কৰিব। কিন্তু যদি নকৰে, তথাপি আমি তোমাৰ দেওবিলাকক নকুৰা কুৰি ধাপন কৰা জি সুবৰ্ণৰ মূৰ্ত্তি তাকো নু পুজোঁ, ইয়াকে মহা বজাই জানোক।

তেতিয়া বজাই চাদ্যাক মিচাক আৰু আবেদনিগোলৈ জাজুলা মান ক্ৰোধেৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ল,

আরু তেঁওৰ মুখৰ আকৃতি গুচিল; সেই কাৰনে তেঁও মানুহবিলাকক কলে বোলে, সামান্য জুইৰ ডাপতকৈ আৰু সাত গুনে ডাপত কৰোক। আৰু বজাৰ মানুহৰ মাজত জিবোৰ বলে সক্তিএ পুখান এনে মানুহে চাদাক মিচাক আৰু আবেদনিগোক বান্ধি জুইত পেলাবলৈ আগা কৰিলে। তেতিয়া সেই মানুহৰ কাপৰ কানি আৰু সকলো অলঙ্কাৰে সৈতে বান্ধি জুইৰ মাজত পেলালে। আৰু জি জি মানুহে সিবিলাকক বান্ধি জুইত পেলালে, তেতিয়া এনে সিহঁতক জুইৰ তাপে দাহ কৰিলে, কিয়নো বজাৰ আগা অতি খৰ, আৰু জুইৰ তাপো বৰ টান হৈছিল। কিন্তু চাদাক মিচাক আৰু আবেদনিগো হাতে ভৰিএ বন্ধা হৈ জুইৰ মাজত পৰিল। তেতিয়া বজাই বিয়ই হৈ অতি বেগে উঠি অধিকাৰবিলাকত কলে, আমি জুইৰ মাজত তিনি জন মানুহক পেলোআ নাই নে? তাতে সিহঁতে কলে, স্বৰূপ মহা বজা। কিন্তু দেখা এতিয়া চাৰি জন মানুহ মুকলি হৈ জুইৰ মাজত ফুৰিবৰ দেখিচোঁ, আৰু চতুৰ্থ জনৰ ৰূপ ইশ্বৰৰ পূজৰ নিচিনা।

তেতিয়া নিবুখদনেচৰ বজাই অগ্নি কুণ্ডৰ ওচৰলৈ আহি কলে, হে সকলোৰে ওপৰ ইশ্বৰৰ সেরক চাদাক মিচাক আবেদনিগো, ইয়াটলৈ ওলাই আই, তেতিয়া সিবিলাক তিনিও জন জুইৰ মাজত পৰা বাহিৰলৈ আহিল। তাতে কৌঅৰ, অধিকাৰ, সেনাপতি, ৰাজ মন্ত্ৰিবিলাক এই সকলোএ, গোট খাই সেই মানুহ কেইজনক চাই দেখিলে, সিবিলাকৰ ওপৰত জুইৰ একো কেৰামত নাইকি-চিল আৰু সিহঁতৰ চুলি এডালিৰে হানি নহল। তেতিয়া নিবুখদনেচৰ বজাই এই কথা কলে বোলে, আপোনাৰ সেরকবিলাকে সিহঁতৰ ইশ্বৰ

বাজে আৰু কোনো দেৱতাক জেন সেয়া ন কৰে, এই নিমিত্তে জি জনে আপোনাৰ দূত পঠাই বজাৰ আগা সলাই আপোনাৰ সেরকবিলাকৰ সৰিলক জলন্ত অগ্নিৰ সিধ্যাৰ পৰা ৰখা কৰিলে, চাদাক মিচাক আৰু আবেদনিগোৰ সেই ইশ্বৰৰ নাম ধন্য হওক। সেই কাৰন মই আগা কৰিচোঁ, এতিয়াৰ পৰা জি কোনো মানুহে এনে সৰ্বসক্তিমন্ত ইশ্বৰৰ অহিতে বেয়া কথা কব, তাক ডোখৰ ডোখৰকৈ কাটি তাৰ ঘৰকো গোবৰৰ ভেঁটি কৰা জাব, কিয়নো কোনো দেৱতাই এই ৰূপ ৰখা কৰিব নোআৰে। তেতিয়া বজাই সেই লোকক আগতকৈ মৰ্জনা কৰি বাৰিল দেলৰ ওপৰত অধিকাৰ পাতিলে।

এই জগতৰ আদিৰে পৰা পৰম ইশ্বৰৰ সেরকক জগতৰ লোকে নানা দুখ ক্লেশ কৰিচে, আৰু এতিয়াও কোনো কোনো দেলত বজা পূজা আদি কৰি সৰেও সেই দুখ দি আছে, তথাপি প্ৰভুৰ ডকতবিলাকে পৰিত্ৰাণৰ এলা পাই, আৰু তেঁওৰ দ্ৰিষ্ট বিশ্বাস কৰি তেঁওৰ সক্তিৰে বলৱন্ত হৈ সকলো অগ্নি সৰক জিনি ইশ্বৰৰ কাৰন আপোনাৰ প্ৰানকে অপ্ৰিয় বুলি এৰি দিচে।

দেখা বন্ধু সকল, দেও পূজা কৰাত পৰম ইশ্বৰৰ কিমান ক্ৰোধ, আৰু কেৱল তেঁওৰ নামত আসুই কৰাত কিমান সন্তোষ হৈ আপোনাৰ দুখি নাথু সকলক সকলো দুখ লোকৰ ইচাৰ পৰা নিস্তাৰ কৰে; সেই নিমিত্তে আমি জানিচোঁ, জিবিলাকে পৰম ইশ্বৰক আত্মাৰে আৰু সন্তোষে ভজে সিবিলাককে পৰম ডকত বোলা জাই, আৰু তেনে ডকতকে নিৰাকাৰ ইশ্বৰে বিচাৰে। কিন্তু কোনো কোনোএ বোলে, আমি কোনো মূৰ্তিক আগত ন লৈ কেনেকৈ নিৰাকাৰ ইশ্বৰক ভাবিম; তেন্তে সেইবিলাকক মই সুধিচোঁ, জোমাৰ আপোনাৰ সৰিলৰ ভিতৰত জি জিৱ আত্মা আছে তাৰ কিবা আকাৰ আছে নে? যদি আকাৰ নাই তেন্তে সেই নিৰাকাৰ মনে সৈতে নিৰাকাৰ ইশ্বৰক ভজিবা, কিয়নো তেঁওক বাহিৰ কৰায়ে 'ভজিলে তাত ভুট ন হই, কেৱল আত্মাৰ আৰু সন্তোষে জি কোনোএ ইশ্বৰত ভক্তি কৰে তাতহে তেঁও সন্তোষ হই।

হাই জগতৰ মাজে কিনো দুখি নাধু
নাহি ধনা, নাহি মান্য, নাহি কোনো বস্তু
বজা পূজা সবে ধৰি কৰে কিল মাৰ
সে সময়ে আসুই কোনো নাহিকে তাহাৰ।
কাকো কাটে, কাকো মাৰে, কাকো কাঁচিও আৰে,
কোনো কোনো নাধু সবক অগ্নিত পেলাই মাৰে;
কিনো দুখ নৰ জাতি নাহিকে মৰম,
দুখ আচৰিয়া থাকে পুতুৰ ধৰম।
তথাপিও ভই ন কৰে সত্য ভক্ত জনে,
বিশ্বাসতে থাকে সিভো পুতুৰ চৰনে,
জিভো ভুঞ্জে জগতৰ অতি মহা দুখ
ইশ্বৰৰ ধানে সদা পাব পৰম সুখ।
কিন্তু জিবিলাকে জানি ভাঙনা কৰিব
নিচয়ে জানিও সিভো নবকে পৰিব,
নৰ্কৰ সান্তিক ভাতে ভুঞ্জিব অসেম,
কোটি কোটি কল্প গলেও ন হৈবেক সেম। ন. ল.

অসমিয়া আৰু বঙ্গালি মানুহৰ ধৰম এক
হলেও সিঁইতুৰ আচাৰ আৰু কৰম এক ন হই,
অসমিয়া আৰু বঙ্গালি দুয়ো দেশত লৰহ হিন্দু
আছে; কিন্তু বঙ্গালি মানুহে জি জি কৰম কৰি-
লে কুল ভুট্ট হই, সেইবিলাক অসমিয়াই কৰি
থাকে। এই দেশত ভোমৰ বাহিৰে আন কোনো
কুলিয়াই মাচ বেচিলে জেনেকৈ নিন্দা হই, আৰু
কুল জাই, তেনেকৈ বঙ্গালি মানুহে আপোন
আপোন জাতিৰ কৰম এৰি, আন জাতিৰ কৰম
কৰি, আপোনাৰ জিৰিকালৈ কাৰ্য্য কৰিলে,
তাৰ জাতি ভুট্ট হই। জি তাঁতি সেয়ে কেবল
কাপৰ বৰ পাই, জি নাগিত সি মূৰ খুৰাৰ পাই,
জি ধোবা সি কাপৰ খুৰ পাই, এই দৰে তাৰ
সন্ততিবোৰলৈকে চলি থাকে। আৰু ইয়াকে আ-
দি কৰি অনেক অনেক কৰম আছে; কিন্তু অস-
মিয়া মানুহৰ মাজত ভেনে কোনো দস্তৰ নাই।
বুদ্ধিমান কি কলিতা কি কোঁচ কি কেওঁট কি ভোম
গলোআ আপোন আপোন জি কৰম কৰিবলৈ
ইচা জাই'তাকে কৰিবলৈ নিসেধ নাই; এই
দস্তৰ বঙ্গালি হিন্দুবিলাকৰ দস্তৰতকৈ ভাল। ক.

জুলাই মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অব্দ ১৮৮৭। হিন্দু সঁক ১৭৬১।

	জুলাই	আগষ্ট	সেপ্টেম্বৰ	অক্টোবৰ	নোৱেম্বৰ	ডিসেম্বৰ
ত্ৰিহুকাতি	১	১৮	৫১৩০	৬৫২	১৮	২১৫
সুকুৰ	২	১৯	৫১৩১	৬৫২	১৯	২০১১
সনি	৩	২০	৫১৩২	৬৫২	২০	২০১৫
দেও	৪	২১	৫১৩৩	৬৫২	২১	২১১০
সোম	৫	২২	৫১৩৪	৬৫২	২২	০১৩৪
মঙ্গল	৬	২৩	৫১৩৫	৬৫২	২৩	০১৩৪
বুধ	৭	২৪	৫১৩৬	৬৫২	২৪	১০
ত্ৰিহুকাতি	৮	২৫	৫১৩৬	৬৫১	২৫	১১৪৮
সুকুৰ	৯	২৬	৫১৩৭	৬৫১	২৬	২১৩৮
সনি	১০	২৭	৫১৩৭	৬৫১	২৭	৩১০
দেও	১১	২৮	৫১৩৭	৬৫১	২৮	৪১২২
সোম	১২	২৯	৫১৩৮	৬৫১	০	চন্দ্ৰান্ত
মঙ্গল	১৩	৩০	৫১৩৮	৬৫১	১	৭১৩
বুধ	১৪	৩১	৫১৩৯	৬৫১	২	৭১৫০
ত্ৰিহুকাতি	১৫	৩২	৫১৩৯	৬৫০	৩	৮১২৮
সুকুৰ	১৬	১	৫১২০	৬৫০	৪	৯১৫
সনি	১৭	২	৫১২০	৬৫০	৫	৯১৪২
দেও	১৮	৩	৫১২১	৬৪৯	৬	১০১৩৬
সোম	১৯	৪	৫১২১	৬৪৯	৭	১০১৫৩
মঙ্গল	২০	৫	৫১২২	৬৪৮	৮	১১১৩০
বুধ	২১	৬	৫১২৩	৬৪৮	৯	০১৩০
ত্ৰিহুকাতি	২২	৭	৫১২৩	৬৪৮	১০	০১৩০
সুকুৰ	২৩	৮	৫১২৪	৬৪৭	১১	১১১১
সনি	২৪	৯	৫১২৪	৬৪৭	১২	১১৩৮
দেও	২৫	১০	৫১২৫	৬৪৭	১৩	২১৩০
সোম	২৬	১১	৫১২৫	৬৪৭	১৪	চন্দ্ৰান্ত
মঙ্গল	২৭	১২	৫১২৬	৬৪৬	১৫	৬১১৭
বুধ	২৮	১৩	৫১২৬	৬৪৬	১৬	৭১৮
ত্ৰিহুকাতি	২৯	১৪	৫১২৭	৬৪৬	১৭	৭১৫৬
সুকুৰ	৩০	১৫	৫১২৭	৬৪৫	১৮	৮১৪২
সনি	৩১	১৬	৫১২৭	৬৪৫	১৯	৯১২৯

আমাবাল্য ১২ দিনৰ ভাটি ৫ ঘণ্টা ৩০ মি-
নিট বজাত হই।

পূৰ্ণিমা ২৮ দিনৰ পূজা ৪। ৬ বজাত হই।

২২ তাৰিখত কাটাৰি বহু।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ।

দ্বিতীয় চোলা।

মো° নিবসাগৰ, জুলাই ১৮৪৭ খ্ৰিষ্টাব্দে সঁক।

নম্বৰ ৭।

VOL. II.

SIBSAGOR, ASAM, JULY, 1847.

NO. 7.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

মাইবলিয়া মোজাৰ মচলমানৰ ২৪ বছৰিয়া ভিৰি আঘনিএ জুলাইৰ ১০ দিনতে নেলিয়া খুৰৰ মোজাবাই আপুনি ভিজি কাটি মৰিল। তাইৰ পৈএক আৰু লৰা চোআলি দুটি আছিল। পাচে পৈএকে জিএকক পাঁচিলে, মাৰক মাতি আন গৈ বুলি, জিএকে গৈ বাজা কলে, আই মা-টিতে সুই আচে, ভালমান ভেজেরে ভিতি আচে, মোক নে মাতিলে। পৈএকে চাই দেখিলে, ভিজি কাটি মৰিল।

নচিৰাবাদ নগৰত বাতিতে চিপাহিএ কপৰ গোদাম বাধি থাকোঁতে ন চাবেক ডকাইতে ঘোৰাত উঠি আহি, ৬ জন চিপাহিক বধ কৰি কপৰ চন্দুকবিলাক লুট কৰি নিলে।

১২ জুনৰ গধূলি বেলা বয়ুাই নগৰত ফটিকা বেচা এটা মানুহে পিপাৰ পৰা চাৰাপ উলিয়া-বলৈ চাকি নিয়াত চাকিৰ জুই ফটিকাত লাগি ধৰে পোৰা দি পুৰি সেই মানুহ প্ৰায়ে মৰা হল। যবত আৰু তিনি কুৰি মান ফটিকাৰ পি-পা ধকাত সেইবোৰতো ক্ৰমে জুই লাগি বৰ টোপৰ দৰে গিৰিজ গিৰিজ সবদেৰে জুই উঠিবলৈ ধৰিলে। সেই যব পুৰিলত দুই লাখ দাম হোআ আলহি বৰ যব ওচৰতে ধকাত ডাঙো লাগি পুৰিলে; আৰু অন্য অন্য ডাঙৰ বেপাৰি যবো পুৰিলে। কাপৰ বেচা এটা সদাগৰৰ ২,৫০-০০০ টকাৰ বস্ত্ৰ নষ্ট হল; আৰু হেলা গোলা লাগিলত ভাল বস্ত্ৰ অনেক মানুহে লুট কৰি নিলে।

হৰ্কা নামে কলিকতাৰ এখান সমাচাৰ পত্ৰত

মেই মাহৰ ৮ তাৰিখত লিখিচে, জাহাজৰ কাম কৰা এটা গোঁৰা লোকে লাল বজাৰৰ এক দোকা-ব্ৰিৰ যবত চাৰাপ কিনি খাই মতলিয়া হৈ গৰ খাইবত পৰি মৰিল।

৩ জুলাইত কলিকতা নগৰৰ হিউএট নামে এজন বিবি সাহাৰে বিচাৰ পত্ৰিৰ আগলৈ এই নালিচ কৰিলে। তাইৰ পৈএক আগেয়ে ভাল মা-নুহ আছিল, কিন্তু তিনি মাহ মানৰ পৰা সবহকৈ ফটিকা খাবলৈ ধৰি বলিয়াৰ নিচিনা হল। এক বাতিত খাটৰ পৰা পৰি কিছু দুখ পাই সাৰ পোআত আপোনাৰ ভিবোতাক ধৰি কলে, কো-নোৰা মানুহ ভিতৰৰ পৰা দুআৰে ওলাই গল, তাৰ নাও মোত কৰি, এই কথা বোলাত বিবিএ কলে কেও নাই কিয়া; তাতে সি তাইৰ নেলু টি-পা মাৰি এখা মৰা কৰিলে। বিচাৰ পত্ৰিএ লোধ পোচ কৰি সেই মানুহ সুৰাৰ পৰা বলিয়া হোআ জানি হস্তিটালত বাধিবলৈ আগা কৰিলে।

মান দেশৰ বাপ্‌গুন নগৰত এজন সদাগৰ মগ-লে কপ লুকাই নিলে বুলি জানি অধিকাৰে ডাক ধৰি কোবাই সান্তি কৰিলে। পাচে নচিৰালি না-মে এজনৰ হাতত সেই ধন দিলে। বুলিলত অধি-কাৰে ডাকো ধৰি অনেক সান্তি কৰি বন্দিতৈ ঠে-চে। মগল আদি ডাক থকা অনেক বিদেশি লো-কে চান্দা কৰি ভেঁটি দিবৰ নিমিতে ১৫,০০০ টকা গোটাই নচিৰালিৰ দুকলি কৰিবলৈ আৰু সেই অধিকাৰক গুচাবলৈ পত্ৰে সৈতে নিবেদন কৰি বাজ নগৰলৈ টকা দি পঠাইচে।

কমদৌৰ লাপিএৰ নামে এজন কাকি সাহাৰে দুখান জাহাজ লগত লৈ কোচিন চিন: দেশলৈ গৈ কোনো কাকি পাচুৰিক দুখ দিবৰ কাৰনে সেই

দেসৰ বজাই সৈতে জাঁজিয়া লাগি ঠেঁওৰ ৫ খন জাহাজ গুলিয়াই নষ্ট কৰিলে, আৰু ১০০০ এহেজাৰ মান মানুহক মাৰিলে।

টুইন নামে এখান ইংৰাজি ভাপ জাহাজ ১,৮০,০০০ টকাৰ দাম হোআ বৰ ১১১৫ চিচা আৰু ৬০ জন জাজি লৈ কেবুআৰি ৯ তাৰিখত হাবানা নগৰ এৰি গল। পাচে তিন দিন ডাৱৰ হলত ভৰা আদি নে দেখাত কোন ঠাই পালোঁহি ইয়াক নে জানি ১২ কেবুআৰি পুঁজিয়া নিসাত আলাকানি মাজুলিত খুন্দা খাই লাগি জাহাজ ভাগি গল। জাজিৰ ৩০ জন মৰিল, আৰু জাহাজৰ বনুআ ৪০ মৰিল; মুঠে ৮০ মানুহ সৰু নাৱত উঠি ৰখা পালে।

জোআ বচৰৰ ভিতৰত ইংৰাজি দেসৰ লোকে ফটিকা কৰি বেচি, মুঠে ২,৮০,০০,০০০ গালন, অৰ্থাত ৭২,০০,০০০ চ কিনি খালে। ডাৱ দাম ১,২২,০০,০০০ টকা; ডাক কৰিবলৈ যেহ, আলু আদি কৰি আন্দাজে ৬৮,০০,০০০ মোন খোআ বস্তু হানি হল। ফটিকা নো খোআ হলে, সেই বস্তুৰে সৈতে ১০।১২ লাখ দৰিদ্ৰ মানুহক পুহিব পাৰিলেহেঁতেন। কিন্তু সুৰা খোআত ডাৱ একো গুন নাই, পাগল মাধোন হই। এখান সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে, ইংলণ্ডৰ ৫,০০,০০০ পাঁচ লাখতকৈ অধিক মানুহে ফটিকা চাবাপ সবহকৈ খাই মাজে মাজে বলিয়া হৈ হৈ থাকে।

ইংলণ্ডৰ একলেচ গাঁৱত আইচাক চটন নামে এজন মানুহ আপোন বাপেকৰ বিবাহ চাবলৈ গৈ ফটিকা খাই মন্তলিয়া হল। পাচে ভাপ বস্তুত উঠিবলৈ ধৰি বখৰ তলত পৰাত বখৰ চক্ৰে চেপি সোপা কৰি মাৰিলে।

লণ্ডন নগৰৰ এক দৰ্জিৰ ঘৈনিএকে ৪ অনাধাৰ কৰি ফটিকা কিনিবলৈ সৰু লৰাক পাঁচিলে। পাচে ডাক খাই বলিয়া হলত জি এখন কাপৰ জুইৰ ওচৰত সুকাবলৈ আৰি খোআ হৈছিল, ডাক চপাবলৈ ধৰাত ডাক আৰু আপোনাৰ কাপৰভো জুই লাগিল। দুমাবলৈ মানুহ নাই কিয়ন্ত ডাকে পুহি মৰিল।

আমেৰিকা দেসলৈ জোআ আইৰিচ লোকে

আয়বলণ্ডৰ দুৰ্ভিখ্যৰ কথা সুনি জানোআৰি, কেবুআৰি, মাৰ্চ, এই তিনি মাহৰ ভিতৰত ২০,০০,০০০ একুৰি লাখ টকা আপোন আপোন মিতিৰ কুটুম পুহিবলৈ দি দি পঠাইচে।

দুৰ্ভিখ্যৰ কাৰনে আমেৰিকা দেসত নিবাস কৰিবৰ নিমিত্তে ১৪ এপ্ৰিলৰ পৰা তিন দিনৰ ভিতৰত ৩৩ খন জাহাজে অনেক জাজি লৈ গল।

আমেৰিকা দেসৰ নুয়ৰ্ক নগৰত চান্দা কৰি আয়বলণ্ডৰ দুৰ্ভিখ্যৰ নিমিত্তে ১,১০,০০০ টকা ৰূপ জুলি পঠাই দিলে। বস্তন নগৰৰ পৰাও কেবুআৰি মাহত ৫,০০,০০০ পাঁচ লাখ পঠাই দিলে।

কটলণ্ড দেসৰ দুৰ্ভিখ্যৰ কাৰনে বস্তন নগৰৰ মানুহে ৬০,০০০ ৰূপৰ খোআ বস্তু কিনি জাহাজত ভৰাই সেই দেসলৈ পঠাই দিলে।

ফুঞ্চ দেসৰ হাবৰ নগৰৰ পৰা আমেৰিকা দেসলৈ ডাক নিবৰ নিমিত্তে চাৰি খান ভাপ জাহাজক ফুঞ্চ বজাই দিবলৈ হুকুম কৰিলে। আৰু হাবৰৰ পৰা পাৰি ৰাজ নগৰলৈ ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ অৰ্থাত বিদুলিৰ ডাক পাতিচে।

পৰ্তুগাল দেসৰ চেন্ত উৰেচ নগৰত ১ মেই তাৰিখত ৰাজ দোহিএ সৈতে জুখ কৰি সিহঁতৰ ৩০০ মানুহ মৰিল, ৪০০ মান খুন হল। মহা বানিৰ ফলিয়া মৰা খুন হোআ মুঠে ২০০।

চৰ্কাচি লোকে সৈতে কচিয়া সেনাপতিবোৰে বন কৰি সেই চৰ্কাচিৰ মাজত আচেনি নামে এবিধ মানুহে সৈতে মিল কৰিলে। পাচে সেই আচেনিবোৰে চল কৰি কচিয়াই সৈতে জুখ কৰিম বুলি চৰ্কাচিৰ সেনাপতি স্যামিলৰ পৰা ১২০০ সেনা খুজিলত ১৩ জানোআৰি বাতিত বিশ্বাস ঘাতি হৈ সেই ১২০০ মানুহক মাৰিলে; তথাপি জন চাবেক পলাই লাবি স্যামিলক ৰাজা কলৈগৈ। ডাক্তে স্যামিলৰ ফলিয়া হৈ সৰুলো চৰ্কাচি লোকে গোট খাই ৫০,০০০ হেজাৰ মান হৈ ২৮ জানোআৰিত আচেনি লোকে কোঁঠ ৰাখি থকা কচাবান গাঁৱত জুখ কৰি বৰ সৰু লৰা ডিৰোভাও ৫,০০০ মানুহ সৰুলোকে মাৰিলে।

চাল্ডিলো নগৰৰ ওচৰত থকা বৈনাৰেষ্ঠা নামে এখান গাঁৱত আমেৰিকান সেনাপতি জেনৰল

টেইলৰ ৫,৪০০ সেনাই সৈতে থকাড চাভিয়ান নামেৰে মেকচিকোৰ প্ৰধান সেনাপতি ২০,০০০ বনুজাক লগত লৈ জুখ কৰিবলৈ আহিল। তাত আমেৰিকান সৈন্যক বেৰি ২২ ফেব্ৰুৱাৰিত টেইলৰ সাহাবলৈ এখন পত্ৰ লিখি এই কথা কলে, মোৰ ২০,০০০ একুৰি হেজাৰ সেনাই তোমাক বেৰি ধৰি আছে, তুমি সাৰিব নোআৱা, এই হেতুকে তোমাৰ মানুহ সকল জেন নষ্ট নহই, এই কাৰনে মোৰ হাতত সকলোকে সমৰ্পন কৰা। তাত টেইলৰ সাহাবে কলে, সমৰ্পন কৰিবলৈ মোৰ দেমাধিপতিৰ আগ্যা নো হোআত মই কৰিব নোআবোঁ। সেই জৰাব পালত চাভিয়ানাই তাৰে সৈতে দু দিন বৰ জুখ কৰি, সেই ৫,০০০ হেজাৰ মানুহক জিকিৰ নোআৰি ২৩ ফেব্ৰুৱাৰিৰ বাতিত আপোনাৰ সৈন্যক লগ লৈ হুকি গল। আমেৰিকা মানুহ ৭০০ মৰা আৰু খুন হোআ আছিল; মেকচিকোৰ মৰা খুন হোআ ১৫০০ পোন্ধৰ সতকৈ অধিক আছিল।

আমেৰিকাৰ সেনাপতি জেনৰল কুট সাহাবে জাহাজত অনেক সেনাবোৰ লগত লৈ বনলৈ গৈ মেকচিকো দেশৰ বেৰাকুচ নগৰ মাৰ্চৰ ৯ তাৰিখত পাই সেই নগৰ আৰু কোঁঠত জুখ কৰিবৰ নিমিত্তে বেৰি ধৰিলে। ২২ তাৰিখত সকলো উপাই জুগুত হলত নগৰ কোঁঠ সমৰ্পন কৰিবলৈ পত্ৰ দি পঠালে; তেঁওৰ কথা নু সুনাত দুয়ো কলিয়া সেনাবোৰে চাই দিন বৰ টোপেৰে গুলি-য়াই জুখ কৰিলে। পাচে মেকচিকো হাৰি ২৯ মাৰ্চত নগৰ কোঁঠ সকলোকে সোধাই দিলে। সেই জুখত নগৰৰ মানুহ ৫০০ মান মৰিল; আমেৰিকাৰ মৰা আৰু খুন হোআ ৬৩ তিনি কুৰি তিনিটা মাথোন।

মানুহ বেচা কিনা কৰা ডকাইতৰ জাহাজ বিচাৰি বিচাৰি ইণ্ডিজি ভাপ জাহাজ তিনি খন নৱেম্বৰ মাহৰ ১৮ তাৰিখত আফ্ৰিকা দেশৰ বনি নদীৰ মুখ পালেগৈ। তাত খোঁজতে নদীৰ দুই পাৰে থকা বজাবোৰে সৈতে কখন মখন হৈ ইয়া-কে সুনিলে; সেই বজাবোৰে বন্দি নে বেচে, কিন্তু বনত জি মানুহক ধৰে সিহঁতক মাৰি মৰুহ

জুই দি সিজাই খাই। জাহাজৰ এজন কাপ্তানে সিহঁতৰ বজাত এই কথা সুধিলত বজাই কলে, মক চোআলিৰ মজুহ লোন জালুক দি সিজাই খাবলৈ বৰ সোজাদ। এনে আশুৰিক মানুহ প্ৰিথি-ৰিত চায়ে চায়ে আছে। লাগচ নদীৰ ওচৰত এখন ডকাইতৰ জাহাজ ইণ্ডিজি কাৰ্হি নি-লে। সেই ডকাইতৰ জাহাজত বেচিবলৈ দেশৰ মানুহে ২০০০ দু হেজাৰ বন্দি ধৰি আনি পা-চে লাগৰত জাহাজ নে পালে। তাত বেচিব নোআৱাত খজ কৰি কিছু দিন বাট চাই থাকিল, পাচে খুআবলৈ বন্ত নাটিল দেখি সকলোকে মা-ৰি লাগৰৰ দাঁতিত মুৰবিলাক পিজ দি থৈ গুচি গল।

উআলাখিৰা দেশত ৰাজ বন্দি আৰু ধৰম সালার গোলাম মুঠে ৬০,০০০ মানুহ মুকলি কৰিলে; সেই দেশৰ অন্য লোকৰ ৪৮,০০০ বন্দি এভিৱাও আছে।

আমেৰিকা মিল দেশত ২৭,৮০,০০০ বন্দি গোলাম আছে; দখিন আমেৰিকাৰ ব্ৰাজিল দে-সত ৩০,০০,০০০; দখিন আমেৰিকাৰ আন আন দেশত ৪,০০,০০০; কুষ্টিৰ ভলৰ দেশ-বিলাকত ২,৫০,০০০; ইল্লানিৱাৰ ভলে থকা মাজুলি দেশত ৮,০০,০০০; হলণ্ড, নেদাৰ্ক আৰু চুইডনৰ ভল দেশত ১,০০,০০০; মুঠে ৭৩,৩০,০০০। সেই আটাইবিলাক আফ্ৰিকাৰ আদি বাসি কলা মানুহ।

ধৰমৰ কথা ৰাজ্য।

Religious Intelligence.

ইণ্ডিজি দেশৰ সাত্ৰ বিলোআ সমাজ আগৰ বছৰৰ ভিতৰত ১০,১৩,০০০ টকা পোআ হল; আৰু সাত্ৰৰ পুথি ১৪,৪১,০০০ খন চায়ে চা-য়ে বেচা আৰু দান কৰিলে। কলিকতাত থকা তাৰ অসি সমাজে ২২,০০০ বাইট হেজাৰ খন পুথি বিলালে। এভিৱা জোআ বছৰত ইণ্ডিজি দেশৰ সমাজ সাত্ৰ বিলাবৰ নিমিত্তে ১১,০৭৪,৪০০ টকা পালে।

ওএলিয়ান মিলানেৰি সমাজে জোআ বছৰ

ভিত্তবত বিদেশি লোকত কিৰ্তন কৰিবলৈ ১১,-
৫৭,৬২০ টকা পালে।

চৰ্চা অৰ্থাত বাজ খৰম মিস্যনেৰি সমাজত
পোআ ধন ১১,৬৮,২৭০ টকা।

ই-বাজি দেলৰ বাপ্তিষ্ট মিস্যনেৰি সমাজে
হিন্দুস্থান আৰু আন দেশত সুভ বাত্মা কিৰ্তন
কৰিবলৈ জোআ বচৰত ২,২০,০০০ টকা
পালে।

ক্ৰাঞ্চি দেলত বাপ্তিষ্ট অৰ্থাত বুৰ পোআ মণ্ড-
লিৰ লোকক অতি দুখ দিএ, অৰ্থাত ২০ কুৰিত-
কৈ লবহ মণ্ডলি লোকে স্তূৰন কিৰ্তন কৰিবলৈ
গোট খালে সিবিলাকক খৰি দণ্ড জৰিমনা কৰি-
বলৈ বজাই আগ্যা দিএ। ক্ৰাঞ্চি দেলৰ অধিক
মানুহ বোমান কাঞ্চলিক হই, তথাপি আন মত
লোআবিলাকক ভাডনা ন কৰে, কেৱল বুৰ পো-
আ সিয়াক ভাডনা কৰে।

জিচ বচৰৰ আগেয়ে কোনো বাপ্তিষ্ট মিস্য-
নেৰি পাদুৰি লোকে জামেকা মাজুলিলৈ গৈ
ভাঙে অতি ভাকৰ সিয়া পোআ হল; কিন্তু
এতিয়া বুৰ পোআ মণ্ডলি লোকৰ সখ্যা ৩০,-
০০০ জিচ হেজ্বাৰ হল, ইহুৱৰ বাজ্য এইমান
বাৰ্হি বাৰ্হি গৈচে।

কেবোআৰি মাহত জচোৰ নগৰত ১১ টা
সিয়া বুৰ পাই মণ্ডলিত সোমাল। আৰু এপিল
মাহতো ৭ টা মানুহক বুৰ দিওআ হল।

আৱলগু আৰু কটলগু দেশত দুৰ্ভিখ্য হো-
আৰ কাৰনে, ইংলণ্ড, আমেৰিকা আৰু বঙ্গাল
আদি দেশবোৰৰ মৰমিয়াল মানুহবিলাকে সেই
দুৰ্ভিখ্য হোআ দেশৰ লোকবিলাকৰ উপকাৰৰ
নিমিত্তে বেলিএ বেলিএ চান্দা কৰি জি লাখ
লাখ ৰূপ আৰু বাজ মেলেও মৰমকৈ খুজাব
নিমিত্তে জি খৰচ দি দি আছে, তথাপি সিহঁ-
তৰ দেশৰ ঐকাল গুচাই নাই, আৰু খাবলৈ
নে পাই অনেক মানুহ মৰিহে আছে। কোনো
সম্রাটৰ পত্ৰত লিখিচে বোলে ৫০,০০০ হে-
জ্বাৰ মান মানুহ মৰিল। হাই হাই, এই কথা
সুনি মোৰমনে বৰ অসন্তোষ পাইটো, কিয়নো
খাবলৈ নে পাই মৰিচে আন একো বোগ নাই।

কিন্তু হে ডাই ইহুৱৰ মহিমা প্ৰকাশ হব, নিমি
ভেহে হৈচে। মোৰ মনে হলে কেৱল ইহুৱা বিনে
কোনোএ সেই দুখ খণ্ডাব নোআবে; মানুহে
অনেক উপকাৰ কৰিলেও আৰু আসুই হলেও
জদি ইহুৱাৰ ক্ৰোধ হই ভেঙে কোনে সান্ত্ব কৰিব
পাবে? এনে কাৰ সক্তি আছে? ইহুৱা বিনে
কাক সাধ্য নাই জদি ইহুৱাৰ ইচা হই ভেঙে
জেনেকৈ ঠেঙ নষ্ট কৰিবৰ মন তেনেকৈএ পাৰে,
এনে ঠেঙৰ সক্তি আছে, তথাপি জগতৰ লোকে
ঠেঙলৈ হেলা কৰি ইহুৱাৰ প্ৰেম এৰি আপোনাৰ
মনৰ দৰে কৰম কৰি থাকে, কিন্তু হে বন্ধু লোক
ইহুৱালৈ সদাএ বৰ ভই আছে। কিয়নো পাপ
আৰু পুণ্য এই দুইৰ নিমিত্তে জগতৰ লোকৰ
সেন কালত বৰ সন্তাপ আৰু আনন্দ হব। অ

এই অসম দেশৰ অনেক মানুহ সজিআ মহন্ত
সকলৰ সিয়া; সেই সিয়াৰ মাজৰ কোনোটোএ
খৰমৰ কি নিভিৰ কি মৰ্দদাৰ বৰ সৰু বুজি আন
চাইলৈ গলে তাৰ বাপেকৰ গুৰু মহন্তে খৰি নি
অনেক লাজ লখু কৰি ডিম্বিত কলহ আৰি তাৰ
লগৰ মানুহেৰে খাব চুবলৈ বাধা কৰি এৰিলো।
বুলি খুঁটা মাৰে, পাচে অনেক খিনি ধন তাঁৰি লৈ
লগ দিএ, এনে দন্তৰ আচিল; বাস্তৱত এনে কথা
আন দেশত নাই, আৰু কল্মাৰি বাহাদুৰৰ সানিত
দেশত কেতিয়াও ভেনে কৰিব নোআবে, আ-
পোন ইচাবে জি জেনে খৰম ভাল পাই তাকে
লব পাৰে।

বথ জাত্ৰা ১

The Festival of Jagannath.

জুলাই মাহৰ ১৪ তাৰিখত হিন্দু লোকৰ বথ জাত্ৰাৰ দিন হৈছিল, আৰু সেই দিনত মোকাম সিন্নাগৰতো জুখন বথ সাজি অনেক মানুহে আলি বাটবোৰত টানি লৈ ফুৰাইছিল।

জগন্নাথৰ কথা কোনো পণ্ডিতবিলাকে কই বোলে, আগৰ জুগত এক সময়ত বালিৰ পুত্ৰ অজ্ঞদে পহুঁলৈ সৰু কৰোঁতে অকস্মাত ন জনাকৈ সেই সৰু ক্ৰিষ্ণৰ গাত পৰি মৃত্যু হ'ল। আৰু তেওঁৰ মৰা নটো এজোপা গচৰ তলত এৰিলে; পিচে এজন ধৰ্মী মানুহে সেই হাববোৰ বুটলি গোটাই আনি এটা পেৰাত ভৰাই থলে। বিষ্ণুৰ পৰা কিবা বৰ পাবলৈ ইচ্ছামু বজাই কায়কষ্ট মনে ভগল্যা কৰিলে, পাচে বিষ্ণুৰ স্বপ্ন আদেস কৰি সেই বজাক বুলিলে, জগন্নাথৰ মূৰ্তি সাজি ক্ৰিষ্ণৰ হাববোৰ সেই মূৰ্তিৰ পেটত সুমুআই ধোআ, তেহে জি বৰ বিচাৰ। ডাকে পাৰা। সেই মূৰ্তি কোনে সাজিব বজাই লোখাত, বিশ্বকৰ্মলৈ নিবেদন কৰিবলৈ আগ্যা পালে। সেই নিবেদন কৰাত বিশ্বকৰ্মে কৰিম বুলিলে, তথাপি কোনোএ যদি ভাব ওচৰলৈ জাই মূৰ্তি পুৰ নো হোআকৈ

এৰিম বুলিলে। ওবেলা দেসৰ এক পৰ্বতৰ টি-জত একে বাতিএ দল সাজিলে, আৰু দলৰ ভিতৰত মূৰ্তি সাজিবলৈ ধৰাত পোন্ধৰে দিনৰ পিচত বজাৰ চাবলৈ বৰ ইচা দেখি সেই টাইলৈ গৈছিল; এই হেতুকে মূৰ্তিৰ হাত ভৰি নো হোআকৈ বিশ্বকৰ্মে এৰিলে, কিন্তু বজাই বুজাক আৰাধনা কৰাত সেই মূৰ্তিৰ হাত ভৰি নো হোআকৈএ বৰ জনল্যা, আৰু পুসল্যা হব বুলি বুজাই অজ্ঞিকাৰ কৰিলে।

মূৰ্তি ধাপনা কৰিবলৈ ইচ্ছামু বজাই সকলো দেৱতাক মাতি আনিলত বুজা আপুনিএ প্ৰধান পোৰোহিত হৈ সেই মূৰ্তিৰ প্ৰান পতিষ্টা অৰ্থাত জিৱ আৰু চকু দিলে। তেতিয়াৰ পৰাহে মূৰ্তিএ বৰ জনল্যা পালে।

আন কোনো হিন্দু পণ্ডিতবিলাকে জগন্নাথৰ কথা এই ৰূপে বোলে। বহুত কালৰ আগৈও ওবেলা দেস এখন মাগৰৰ কালে কেৱল বনবিয়া পহু ধকা বৰ হাবি আছিল, আৰু সেই হাবিৰ মাজত নিল মাধৱৰ দল আৰু মূৰ্তি আছিল, আৰু সেই দল মূৰ্তিৰ ইমান ভয়ঙ্কৰ মাহাত্ম্য বিয়াপি

ଗଲ ଜେ କୋନୋଏ সেই ଟାହିର ଓପରଟେଲ ଜାବଟେଲ
 ମାହ ନ ହଲ । ପାଚତ ଇନ୍ଦ୍ରଦୁମ୍ବ ବଜାଇ ସେହି ଆଚ-
 ରିତ ବିନ୍ଦୁଇ କଥା ମୁନି ସେହି କଥା କିମ୍ପାନ ଚକ୍ରପ
 ହୁଇ, ତାକେ ଜାନିବଟେଲ ଆପୋନାର ଗୁରୁ ଅନ୍ତି ହବ-
 ମିୟା ବୁଝନ ଏକ୍ସନକ ସେହି ନକଲୋ କଥା ବୁଝିବ-
 ଟେଲ ପଟାହି ଦିଲେ । ଜେତିୟା ବୁଝନେ ସେହି ଟାହି
 ପାଲେ ଜେତିୟା ଦଲ ଆକ ମୁର୍ତି ଏକୋ ନେ ଦେଖି
 ବବ ବାଲି ସ୍ନାତ୍ତୋନ ଦେଖିଲେ, ଏହି କଥା ମୁନି, ଇନ୍ଦ୍ର-
 ଦୁମ୍ବ ବଜାଇ ମନତ ଡାବି ବିହୂର୍ତି ହେ କଲେ ବୋଲେ
 ମହି ଦେଖିବଟେଲ ଇଚା କରି ସେହି ଟାହିଟେଲ ମାନ୍ଦୁ
 ପାଟୋଆତହେ ମୁର୍ତି ଆକ ଦଲ ମୟାପି ହେ ଗଲ
 ଏନେ ଡାବି ସେହି ବଜାଇ ଡହି ପାହି ଅନେକ ଡପନ୍ୟା
 କବିଲେ, ସେହି କାବନେ ନିଲ ମାଧବ ଡୁଝି ହେ ଓପରତ
 ଲିଖାବ ନବେ ଦଲ, ଆକ ମୁର୍ତି ନେକେ ନାଜିବଟେଲ
 ସେହି ବଜାକ ଆଗ୍ୟା କବିଲେ ।

ବଜାଲି ଦେଶତ ମର୍ଯ୍ୟତ ଲୋକବିଳାକେ ନଜା ଜଗ-
 ନାଥର ଦଲ ଅନେକ ଆଚେ । ବଚରି ବଚରି ଜଗନାଥର
 ପ୍ରଧାନ ଦୁହ ଆଜା ହୁଇ ଅର୍ଥାତ, ସ୍ନାନ ଆଜା ଆକ
 ବଧ ଆଜା । ପ୍ରଥମେ ଜଗନାଥକ କାପର ସେବାହି ବା-
 ହିବଟେଲ ଉଲିୟାହି ବୁଝନ ଲୋକେ ମନ୍ତ୍ର ପାଠ କରି,
 ଡେଓବ ଓପରତ ପାନି ବାକି ଦି ସ୍ନାନ କରାହି, ଆକ
 ଅନେକ ଅନେକ ମାନ୍ଦୁହବୋବେ ଶେରା ପୂଜା କବେ, କି-
 ଯନୋ ନିହିତେ ଜାନେ ଜେ ଜିୟାହି ଧାକେତେ ଏହି
 କପ କରି ମିତ୍ରା ହଲେ ପୁନବ ଜନମ ନୋ ହୋଆକେ
 ସ୍ବର୍ଗ ଡୋଗ କବିବଟେଲ ପାହି । ମିତ୍ରାମପୁରତ ଜି
 ବଧ ଆଚେ ସେହି ବଧ ଡେବ କୁରି ହାତତକେ ଓଞ୍ଚ ଆକ
 ସୋଲେଟା ଘିଲା, ଦୁଟା କାଠବ ଘୋରା ଆକ ଏକ
 କାଠବ ଘୋରା ଚୋଆ ଆଚେ । ସ୍ନାନ କରାବ ୧୬।୧୭
 ଦିନ ମାନବ ପାଚତ ଆକ ଓ ଦଲର ପରା ଉଲିୟାହି
 ଜଗନାଥ, ଡେଓବ ଡାହି ବଲୋବାର ଆକ ନିବିଳାକର
 ଡାନି ମୁଡ଼ୁଆ ଏହି ଡାନି ଜନକ ଜରି ଲଗାହି ବଧର
 ଓପରଟେଲ ଡାନି ପିବାର ଓପରତ ବହୁଆହି ଦିଏ;
 ଆକ ନିବିଳାକର ଦୁକାଲେ ମାନ୍ଦୁହେ ଚୋଆବେବେ
 ବିଚେ । ପାଚେ ବଧତ ବବ କୁଇ ଲଗାହି ମାନ୍ଦୁହବୋବେ
 ଅନେକ ବାନ୍ଦା ଡଞ୍ଚ ବଜାହି ଆକ ଗିତ ମାତ ଗାହି,
 ଜହି ଜଗନାଥ, ଜହି ଜଗନାଥ ବୁଲି ବାଟେ ବାଟେ ଡାନି
 ନିଏ, ଆକ ବୁଝନବୋବେ କଲ, ଆମ, କଂଟାଲ ଆଦି
 କରି ବଧର ପରା ଜୁମର ମାଜଟେଲ ବେଲିଏ ବେଲିଏ
 ପେଲାଇ ଦିଏ । ସେହି ବଧ ଧନ ଟେ କୋନୋ ଏକ ଟା-

ହିତ ୮ ଆଠ ଦିନ ମାନ ଥାକେ; ସେହି ଆଠ ଦିନର
 ମୁବତ ଆକ ଓ ବଧ ଧନ ଆପୋନ ମଞ୍ଚଟେଲ ଓଡ଼ତାହି
 ଡାନି ନିଏ, ତାକେ ଉଲଟା ବଧ ବୋଲେ ।

ଜଗନାଥର ପରା ବହୁତ ପାଣ୍ଡା ଲୋକେ ବଜାଲ
 ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ଆଦି ଦେଶବୋବତ ନଦାହି କୁରି ସବେ
 ସବେ ଟେ କଥାବେ ବବଟେଲ ମାନ୍ଦୁହବୋବକ ଡୁଲାଇ ଆକ
 ପବ କାଳର ନାଡ଼କ ଦେଖୁଆହି ନକଲୋବେ ମନ ଉନ୍ଦ-
 ଗାହି ଦିଏ, କିୟନୋ ଜନି ଜାହି ଡେଡେ ଜଗନାଥତ
 ଥକା ପାଣ୍ଡା ଆକ ଆନବିଳାକବେ ନାଡ଼ । ଏହି
 ନିମିତ୍ତେ ସେହି ଦେଶବୋବର ପରା ନଦା ଡିବୋଡା
 ଆଦି କରି ଅନେକ ଅନେକ ହେଜାର ମାନ୍ଦୁହେ, ପା-
 ଣ୍ଡାବିଳାକେ କୋଆତ ଆକ କେତବୋବ ଆପୋନ
 ଧୁଟିତେ ବଚରି ବଚରି ଓବେଲା ଦେଶର ଜଗନାଥ ନର୍ମନ
 କବିବଟେଲ ଟେ ଥାକେ । ସେହି ଡିର୍ଧ ଜାତ୍ରିବିଳାକର
 ମାଜତ ବହୁତ ସାମାନ୍ୟ ଲୋକଜାହି, ଆକ ବାଟତ ଜା-
 ଓଡେ ଆକ ଜଗନାଥ ପୋଆଡୋ ଅଧିକ ଧବଚ ଦେଖି
 ନିହିତେ କୋନୋ ମର୍ଯ୍ୟତ ଆପୋନାର ଗରୁ ଗାହି ବେ-
 ଡି, ଆକ ଲୋକର ପରା ନବହ ବିରାଜ ଦିମ ବୁଲି
 କପକୋ ଧାର କରି ଟେ ଜାହି, ମିଚେ ସେହି ଟାହି ପା-
 ଲତ ବୁଝନ, ପାଣ୍ଡା ଆକ ଜଗନାଥତ ଥକା ବେଲ୍ୟା-
 ଲି ଚୋଆଲିବୋବ ଆକ ଜିବିଳାକେ ଡିର୍ଧ ଜାତ୍ରି-
 ବିଳାକକ ପୋହେ, ସେହି ନକଲୋବିଳାକେ ଜାତ୍ରି
 ଲୋକର କପ ଆକ ଆନ ଆନ ଦୁବା ବନ୍ତ ନକଲୋ
 ଚଳକେ କ୍ରେମେ କ୍ରେମେ ଡେପି ନାହି, ଆକ ଉଡ଼ତି ଜାଓ-
 ଡେ ବାଟତ ନିହିତର ଡୋ, ବାଟି ଆକ ଡାଲ କାପର
 କାନି ଧାକିଲେ ସେହିବୋବକୋ ବେଟି ଆକ ଡିଏ
 ମାଗି ଧୁଞ୍ଜି ଧୁଞ୍ଜି ଏହି ଜାହି । ମିଚେ ବହୁତ ଦୁଧ
 ପାହି ନୁଞ୍ଜିଆ ନିଚଲା ହେ ଆପୋନ ସବ ବାରି ପାହି
 ଟେ । ଆକ କି ଜାନି ଡାବ ସବ ବାରି ଆଦି ନକ-
 ଲୋ ଡାଗି ଡିଗି ନକ୍ତ ହୁଇ, ଡାଡେ ବବ ମୁୟେବେ ସେହି-
 ବୋବ ଡାଲ କବିବ ନାଗେ, ଆକ ଗରୁ ଗାହି ଆ-
 ଟେଏ ବେଟି ଟେଗିଲେ ଦେଖି ଆକ ଓ ବିରାଜଟେଲ କପ
 ଧାର କରି କିନିବ ନାଗେ, ଆକ ନବିଲ ଜନି ଡାଲେ
 ଥାକେ ଡଞ୍ଚାପି ସେହି ନକଲ ଧାର ଆକ ବିରାଜ
 ନୁଞ୍ଜିବଟେଲ ବହୁତ ଦିନ ଦୁଧ କବିବ ନାଗେ, କିନ୍ତୁ
 ଜନି ନବିରା ପବେ ଡେଡେ ନିହିତର ପବିରାଲବୋବେ
 ଲେଡେ ଅନ୍ତି ଦୁଧ ପାହି । ଆକ ଅନେକ ଅନେକ ଜା-
 ତ୍ରି ଲୋକେ କୋନୋ ବେଲିତ ଆପୋନାର ସବଟେଲ
 ଉଡ଼ତି ଜାବଟେଲକୋ ବେ ପାହି, କିୟନୋ ଆମାର

লাওন মাহত জাই দেখি আক সেই দুই মাহত বদ বৰ টান, সবহ বৰখুন, বাতি থাকি বৈল ভাল ঠাইকো নে পাই, আক কোনো দিনত লম্বোনে থাকে, সেই সকলো দুখ পাই দেখি সবহ মানুহ বাটত মৰে। আক জগন্নাথৰ ওচৰত চাৰিও কালে সেই দুই মাহত অধিক মৰা ন দেখা জাই। কিয়নো মাউৰ, জব, আক আন আন বোগে খবাত মানুহ বহুত মৰে, আক কে-
 রে নো পোৰে নো পোতে দেখি সেইবোৰক লিয়াল, কুকুৰ, সগুনো খাই থাকে, আক সমাই সেই ঠাইত মানুহৰ মূৰ হাববোৰ চাৰিও কালে গোটি গোটি হৈ আছে। কোনো বছৰত জগন্নাথ-
 লৈ জোআ তিৰ্থজাতিবিলাক ৫০,০০০ পঞ্চাল হেজাৰ মান উভতি ঘৰ নো পোআকৈও মৰে। নৰিয়ালিলাক কেতবোৰ বখৰ আগত পৰি নিই-
 তৰ ওপৰে দি বখ টানি নিএ দেখি চেপি অকআ-
 তে মাৰে, আক কোনো লোক একো বেমাৰ নো হোআকৈও বখৰ তলত পৰি মৰে, সিহঁতে ভাবে জে এনে কৰিলে ইহুৰ ভুট্ট হৈ সিহঁতক অনন্ত সুখ দিবলৈ একে বেলিও স্বৰগলৈ দাঙ্গি নিএ।

পৰম ইহুৰে ভুট্ট হবলৈ হিন্দুবিলাকে জগন্না-
 থলৈ ইমান সন্মত জাই, কিন্তু ভাত ইহুৰ ভুট্ট ন হই কিয়নো পাপ গুচিবৰ কাৰনে জদি পূজা, বলি দান আদি দখিনা কৰি তিৰ্থে তিৰ্থে ফুৰে, আক আপোন প্ৰানকে ইহুৰলৈ বলি কৰি দিএ, তথাপি মানুহৰ অনিমা পাপৰ প্ৰাচিতি ন হই, কিয়নো পাপৰ নিমিতে ইহুৰে আমাৰ লবি-
 লত দুখ, আক খন বস্ত্ৰ হানি কৰিবলৈ আগ্যা দিয়া নাই, আক ভেনে কৰম কৰাত ইহুৰে কাকো পুনৰুদ্ধ বুলি নি লিখে; কেৱল অগনন পাপ জে আমি জন্মৰে পৰা পৰম ইহুৰৰ বিৰোধে কৰি তেঁওৰ সত্ৰ ভাও হলোঁ, সেই কাৰন মনত অতি খেদ কৰি ইহুৰৰ আগত চকুৰ লোএৰে পৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগে, আক জগতৰ নিমিতে তেঁও জি আপোন পুজ প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টক জগ-
 তৰ সকলো লোকৰ পাপৰ মৰা প্ৰাচিতি কৰি-
 বলৈ দান কৰিলে, সেই প্ৰভুত বিশ্বাস কৰি তেঁওৰ দোআবাই ইহুৰত আপোন পাপৰ খেমা খুজিব লাগে, ভাতহে ইহুৰ ভুট্ট হৈ আমাৰ

পাপ খেমা কৰিব, ভাৰ বাহিৰে আন কোনো কৰমত বা কোনো আশুইত মানুহৰ পাপৰ খে-
 মা হব নোআবে।

ওপৰত লিখা নকচ্ছ জগন্নাথৰ বখ আক এজুম মানুহৰ এভাগে কইৰে বখ টনা আক এভাগে সপ্ৰথকে আদি কৰি বাদ্য ভণ্ড বজোআ আক নিচান খৰা দেখা জাই। বাটৰ কোলত পোহাৰিবোৰে বেচা বস্ত্ৰ আগত লৈ বহি আছে আক বখৰ পিচত জন চায়েক মানুহে মূৰত পা-
 টি লৈ খোজ কাৰ্হি গৈচে, বখৰ আগত কাঠৰ ঘোঁৰা আক ঘোঁৰাটোআক দেখা জাই। §

নানা জাতি মানুহে জি বিতিৰে

খাই তাৰ বিবৰন।

Customs of various nations in their Repasts.

মলদিব উপদিপৰ লোকবোৰে অকলে খাই। কোনোএ দেখে বুলি সিহঁতে ঘৰৰ আত গুপুত ঠা-
 ইত মনে মনে খাইগৈ; কিন্তু ফিলিপিন উপদিপৰ মানুহবোৰে অকলে কেতিয়াও নে খাই, খাবৰ সময়ত সিহঁতৰ কোনো লগ নে থাকিলে লবি গৈ লগ বিচাৰি ফুৰে, আক জিমান কি ভোক নে লাগোক লগ নো হোআকৈ কেতিয়াও নে খাই।

চিন দেশৰ লোক সকলে মানুহক খাবলৈ মাতিলে জি ঘৰৰ গৰাকি সি কেতিয়াও আগত নে থাকে। সিহঁতে গাই পতি বাচন ন লৈ সক-
 লোৰে মাজত একে খন পাজত খাবৰ দুবা ধৈ তাৰে পৰা সকলোএ হাতি দাঁতৰ হৈতাৰে খাই।

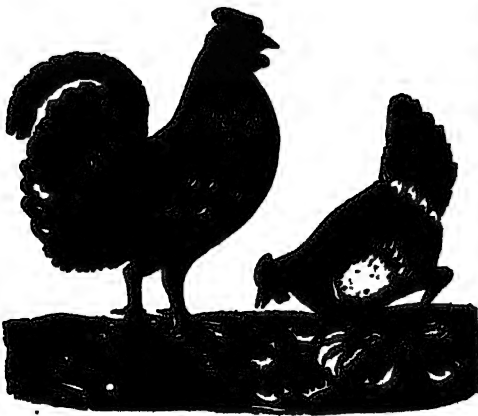
টাহিটি উপদিপৰ মানুহৰ ভিতৰত খাবৰ সময়ই হলে একে ঘৰৰ সকলোবোৰ পৰিয়াল বেলেগ হৈ, বাপেক পুতেক মাক জিয়েক গাই পতি খোজা দুবা পাচিতি লৈ দুহাত তিনি হাতৰ জাঁতৰত বহি পিটি দি কথা বার্তা নো হোআকৈ মনে মনে খাই।

আমেৰিকাৰ আদি বাসি লোকবিলাকে আল-
 হিকহে খাবলৈ জাতি থাকে, কিন্তু আপুনি একো নো চোএ। কোনো বেলেগ আলহিবোৰে, খাবলৈ বহিলে গৰাকিএ গিত গাই থাকে। ভাতৰহঁতে খুজাব লাগিলে কান মুচবে, আক দুখ নে মেলে

মানলৈকে মুচৰি থাকে; পাচে মুখ মেলিলে চাপৰি বজাই নাচে।

কিন্তু কাম্ৰুটকা দেৱৰ বিতিহে অতি আচৰিত। সেই দেশিএ কাৰে সৈতে সখি বান্ধিব লাগিলে, সি আগৈএ ভাক খাবলৈ মাতে। পাচে ঘৰত জুই ধৰি বৰ ভপত কৰি তাতে দুয়ো নাজটোই লোমাই, তাতে আলহিএ খাই থাকোঁতে গৰাকিটে জুই টানকৈ জলাই থাকে, আলহিটে সেই জুইৰ ভাপ সহি ন বঁড়িয়াই মানে খাই থাকে। সেমত এসাজ কাপৰ নাইবা কুকুৰ ভেঁটি নি দিয়ে মানলৈকে গৰাকিটে জুই জলাই-হে থাকে; আৰু ন ঘৰে মানলৈকে খুজাই থাকিম বুলি ভই দেখুজাই। আলহিটেও তাৰ প্ৰতিভা কৰিব পাই; তাৰ ঘৰলৈকে ঘৰৰ গৰাকিক নি, সেই ঘৰে খুজাব আৰু জুই দিব পাই। কিন্তু আলহিএ মতাত সি যদি নে জাই, তেন্তে আলহিএ তাৰ ঘৰলৈ আহি সি দিয়া ভোট খান বে পাই মানে তাৰ ঘৰতে থাকে।

কাম্ৰুটকাৰ লোকৰ এই বিতিৰ দোআবাই জেয়ে সৈতে মিজ কৰে, তাৰ ধোজৰ পৰিখা বুজে। জি ঘাবুহক আদিতৈ খুজাই সি আলহি তাৰে সৈতে দুখ ভোগ কৰিবৰ ধোজ আছে নে নাই, আৰু তাৰ লগতিৰ এভাগ দিবৰ মৰম আছে নে নাই, তাৰে প্ৰমান বুজে। এই ৰূপে অসভ্য লোক সকলৰ অতি আচৰিত বিতি আছে। ❀

আগষ্ট মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অং ১৮৮৭। হিন্দু সঁক ১৭৬২।

	১	২	৩	৪	৫	৬
সোম	১	২	৩	৪	৫	৬
মঙ্গল	২	৩	৪	৫	৬	৭
বুধ	৩	৪	৫	৬	৭	৮
ব্ৰহ্মপতি	৪	৫	৬	৭	৮	৯
শুক্ৰ	৫	৬	৭	৮	৯	১০
শনি	৬	৭	৮	৯	১০	১১
সোম	৭	৮	৯	১০	১১	১২
মঙ্গল	৮	৯	১০	১১	১২	১৩
বুধ	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪
ব্ৰহ্মপতি	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫
শুক্ৰ	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬
শনি	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭
সোম	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮
মঙ্গল	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯
বুধ	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০
ব্ৰহ্মপতি	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১
শুক্ৰ	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২
শনি	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩
সোম	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪
মঙ্গল	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫
বুধ	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬
ব্ৰহ্মপতি	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭
শুক্ৰ	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮
শনি	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯
সোম	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০
মঙ্গল	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১

আমাবাস্যা ১১ দিনৰ পূজা ৫।৫২ বজাত হই।

পুৰ্ণিমা ২৬ দিনৰ ভাটি ০।৩৮ বজাত হই।

২৬ তাৰিখত কাচাৰি বন্ধ।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

দ্বিতীয় চোখা !

মো° সিবসাগৰ, আগষ্ট ১৮৪৭ খ্ৰিষ্টাব্দ সঁক।

নম্বৰ ৮।

VOL. II.

SIBSAGOR, ASAM, AUGUST, 1847.

NO. 8.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence.

জোৰহাটৰ পকামুৰা গাঁৱত কতিয় টকা তৈয়াৰি কৰি টেকচত অৰ্থাত্‌ মাইকি পোআলি লাল পাতি চিকা আৰুট বজা ৰূপ মাৰি চলা চল কৰাত্তে জি দুতিৰাম চিৰভাদাৰে গৈ চুবাগ চন্দান কৰি সেই লোকে এগিল মাহত ধৰিলে। জিহুৰাম গগৈ, জিহুৰাম, বাপিবাম, শুমু সোনা-বি, হলি, এই সকলে ৰূপ মাৰিছিল। ইজুৰে ভজবিজ কৰি সেই সকলক জিলা খাৰিজ ৭১৭ বছৰ জিয়াৰ দি বৰ কাটকে পঠাই আছে; বৰ নাহাৰে ৮ জুলাই ইন্তক কইদে বাখিবৰ হুকুম দিলে।

১১ জুলাইত স্থালকাৰ্ড নামে এখান জাহাজ কলিকতা এৰি হুগলি নৈত ভটিয়াই জাঁওতে বা-মত লাগি ভাগি নষ্ট হল। পাচে ৩১ জুলাইত সেই জাহাজ নিলাম কৰি ২৫০ টকা মাথোন পালে।

লাহোৰ নগৰত ১৪ জুলাই তাৰিখত বধ কৰা আঠোটা মানুহক কাঁচি দিলে, আৰু দু দিনলৈকে অৰা হৈ থাকিবলৈ দৰবাৰত হুকুম দিলে।

মান দেশৰ কিয়ানগেন নগৰত এজন মানুহে মই আগৰ বজাৰ কোঁৱৰ বুলি আপুনি মানুহ এমখা গোটাই দণ্ড চৰ লৈ মান বজাৰ বিৰোধে দোহ কৰাত্ত বজাৰ সেনাবোৰে গৈ তাৰ মানুহ গোটা চাবেক ধৰি বাস্তি আনিলে।

মলমাইন নগৰত এটা মচলমান লোকে মান দেশলৈ গৈ কিবা অলপ জগৰ লাগিলত মানৰ এক গাঁও বুৰাৰ আগ্যাৰে কোবাই বধ কৰিলে।

১২৬৪ ইং সঁকত এটা বৰ নেজাল ভৰা

ওলাল বুলি বুৰঞ্জিত লিখিছে। পাচে ১৫৫৬ সঁকত আৰু এটা ওলালত গিয়ানিএ একে ভৰা বুলি জানিছিল, আৰু আন্দাজে ১৮৪৮ সঁকত আৰুও আহিব বুলি বাট চাই আছে। আৰুও ওলালে তাৰ পথ টিক কৰি জোখা হব।

ডাকৰ বাত্ৰা পঠাবলৈ এতিয়া বৰ আচৰিত জন্তু লাজিছে, তাকে ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ অৰ্থাত্‌ বিদ্যুতিৰ ডাক বোলে। বিদ্যুতিৰ অভি বেগ, লোএ দি বৰকৈ খেদে; আৰু ডাক খাবলৈ আৰু বাখিবলৈ ফুৰুলিন নামে এজন গিয়ানি লোকে আগেয়ে নিকালে। এতিয়া তাৰ বৰ উত্তম গুন প্ৰকাশ হৈছে। জি নগৰলৈ ডাক পঠাব খোজে, তালৈ সুতাৰ নিচিনা লোৰ সলি ডাল চ বেক পা-তি, কিবা জন্তুত বধা বিদ্যুতি সলিৰ মূৰত লগালে জিমান দূৰ হওক, একে নিমিলত সি মূৰলৈকে সলি ডাল লৰিব। এডাল লৰিলে ক বুজিব, আন এডাল লৰিলে খ বুজিব, এই ৰূপে সকলো আ-খৰ বুজাই ডাক চলাইছে। ইংলণ্ড দেশত বি-দ্যুতিৰে ডাক চলাই; আমেৰিকা দেশতো দিছে দিছে ৪০০০ মাইলৰ পথত লোৰ ডাল পাতি-ছে; ডিচেম্বৰ মাহত তৈয়াৰি হব বুলি টেকে। এতিয়া চাৰি পাঁচ খন নগৰত তৈয়াৰি হল; সমাই ডাকৰ কথা চলাই আছে। এক মিনিটত চাৰি কুৰি মান আখৰ বুজা জাই।

ইংলণ্ডৰ দখিন কাল ওএলচ দেশৰ লান্-বিদৰ গাঁৱত হিউচ নামে এজন মানুহে আপো-নাৰ লৰা এটা চোআলি দৃটোৰ ডিজিত ভোল লগাই ২৮ এগিলত আপোনাৰ ঘৰৰ চড়িত আ-বি পেলাই ঘৰিৰলৈ এৰি, পৰতলৈ পলাই গল। ১০ ডাঁৰ মানব বাট গলত বিচাৰ কৰ্ত্তাৰ টেকে-

লাই ভাইক খেদি ধৰিলে। পাচে সোধ পাচ কৰাত ভাই কলে, মোৰ লৰাবোৰ খাবলৈ নে পাই মৰাতকৈ বধ কৰাই ভাল, ইয়াকে মই জানিচোঁ।

মেফিষ্টৰ নগৰৰ ওচৰত চেৰাপ বেচা এটা ঘৰত তিনি চাৰি মানুহ চেৰাপ খাই মতলিয়া হুলত ঘৰৰ গৰাকিএ আপোনাৰ বৈশ্বনিকে সৈতে বন্দ কৰাত ডিকিন নামে সিহঁতৰ এজন বৈশ্বনিকৰ কলিয়া হৈ কথা কলত পৈএকৰ খল উঠি বাচনৰ চন্দুক মেলি কটাৰি লৈ ডিকিনক খুঁচি কাটি মাৰিলে।

ইংলণ্ড দেশত মেকডনলদ নামে এটা মানুহে আপোনাৰ ভিবোতাক মৰাৰ কথা এক পো-লিচৰ পিয়দাই সুনি, ঘৰলৈ গৈ ভাইক ভেজৰে ভিভা হৈ মাটিত পৰা দেখিলে, আৰু পৈএক চেৰাপ খাই বলিয়া হৈ বিচনাত সুই থকা দেখিলে। ভাক সুখিলে, ভোম্বাৰ ভিবোতাক কিয় মাৰিলি সি কলে, ভাই সদাই চেৰাপ খাই মোৰ আটাই ধন বস্তু নষ্ট কৰে, আৰু বলিয়া হৈ আপুনি জখলাৰ পৰা পৰি যা লাগিল। ভে-ভিয়া ভাৰ সৰু লৰাই কলে, ন হই; বোপায়ে আইক মাৰি ভাৰ ওপৰত জাঁপ মাৰি মাৰি গচ-কি মাৰিলে।

টাইয়চ নামে লণ্ডনৰ এক সমাচাৰ পত্ৰত ২১ মেই ভাৰিখত এই কথা লিখিলে। এটা মা-নুহে কটিকা খাই বলিয়া হুলত আপোনাৰ মা-কৰ ঘৰলৈ গৈ বাচন বৰ্জন সকলো বস্তু ভাঙি-বলৈ ধৰিলে। ভায়ে হাক দিলত সি একো বু-সুনি ভাইকো বল দিবলৈ ধৰাত ভাই খেদি বহোঁ-আ লো। এডাল হাতত ললে, ভেও বখ্যা নো পোআত সি মাকৰ হাতত ধৰি বাখি কটাৰি-বে খুঁচি খুঁচি কটিলে। মতলিয়া নো হোআ হলে মাকক মাৰিলেইভেন; কিন্তু বলিয়া হো-আৰ কাৰনে নোআৰিলে; মাকে দুই দিন মান নৰিয়া পৰি থাকি দুবৰ দি দি পাচে ভাল হল।

আমেৰিকাৰ সৈন্যবিলাকে মেক্সিকো দেশত সোমাই বাজ নগৰলৈ বাটত জাঁওতে পৰ্বতৰ মা-জত এটা বৰ সঙ্কট টাই পালে। সেই পৰ্বতৰ

ওপৰত চান্দিয়ানা ২ জন সেনাপতি ১৫,০০০ মান সেনাই সৈতে বৰ কৌণ্ট কৰি আছিল। ভা-তে আমেৰিকা সৈন্য জাৰ নোআৰাত কৌণ্টত জুখ কৰি জিকি মুঠে ৩০০ মাৰি আৰু খুন কৰি, ৫ জন প্ৰধান সেনাপতি আৰু ৬০০০ সেনাক ধৰি বন্দিয়াৰ কৰিলে। চান্দিয়ানাই আন দুজন সেনাপতিএ সৈতে ঘোঁৰাত উঠি পলাল। আমেৰি-কান মানুহে সেই কৌণ্টত অনেক দুব্য সামগ্ৰী আৰু চান্দিয়ানাৰ এক চন্দুকত ৪০,০০০ টকা ফণ পালে। আমেৰিকাৰ মৰা ৬৪, আৰু খুন হোআ ২২৪।

Pyramid of Cholul

মেক্সিকো দেশৰ আদি বাসি আমেৰিকাৰ সকলো মানুহৰ মাজত অধিক, গিয়ানি আৰু ধন-বস্তু। দেও পূজক হৈ আছিল, আৰু সিহঁতৰ সৈন্য বজা সিংহাসনত উঠাত ৩০,০০০ জিচ হেজাৰ নববলি দেৱতাৰ আগত এখান বৰ সি-লত কাটি দিলে। ওপৰৰ নক্সাত চলুলা নগৰত থকা সিবিলাকৰ এখান পকি দেলান লিখা আছে। এনে সিংহক ধৰম ইন্দুৰে ন লহি ইক্ষপাৰিয়া মানুহক অনাই দেশ নষ্ট কৰিলে। পাচে সিহঁ-ভেও অনেক দুৰ্জন কাম কৰাত অধিকাৰ বাৰ পোআতো এভিয়ালৈকে দেশ খিৰ কৰিব পৰা নাই।

১৮ এপ্ৰিল দেওবাৰৰ বাতি পুআত বডোষ্টৰ নামে এখান আমেৰিকাৰ জাহাজে ৩০০ জাজি লোক লৈ লিবৰপুল নগৰৰ পৰা গৈ মজল বা-ৰে খুজা খাই ভাগি ভল গল; তথাপি মাত্ৰ মৰাদি সৰু নাৱেৰে সকলো বখ্যা পৰিল।

২৫ এপ্রিল বেণ্ডাবত একুশোত নামে এখান জাহাজ ২৪০ জাতি মানুহক কানাদা দেশলৈ নিবলৈ ইংলণ্ড দেশ এৰি গল। ২১৩ দিন ভাৰতৰ হলত বাটৰ গম নে পাই জাঁওতে আয়বল-গুৰ দাঁতিত থকা বৰ সিলনিও খুন্দা খাই ভা-গিল। সকলোৰে মাজত জাহাজৰ বনুআ ভিনটো মাছোঁৱন সঁকুৰি বায় পালে। বৰখুন হোজাৰ নিমিত্তে সিহঁতে সিলৰ মাজত সোমাই আছিল, বাতি পুআলত ওলাই স্বৰ বিচাৰি পালে। পাচ দিনা লৰা ভিবোতা আদি কৰি অনেক অনেক মৰা ন চৌৰ দোআৰাই বায়লৈ নি পেলোআ হৈছিল।

এটা সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে, ইংলণ্ড দেশৰ চেম্বৰকিলদ নগৰত থকা এজন নিলামৰ গৰাকিএ বাতি সুই থাকোঁতে টোপনিত সমাজিক দেখি, দাঁতৰ মাজত গুটি এটা সোমাই লাগিল বুলি জা-নি, তাক চিকুটি বৰ স্ৰমেৰে উলিয়ালত তেতি-য়াই বুধেৰে লাব পাই চালে, দাঁত উভলি আহি হাতত থকা দেখিলে।

আয়বলগু দেশৰ ওকনেল নামে এজন বৰ লোক নৰিয়া হৈ বোম নগৰলৈ জাঁওতে জেনো-আ নগৰ পাই তাতে ১৫ মেই তাৰিখত মৰিল। তেঁও কমিয়া মতত বিশ্বাস কৰি আপোনাৰ মৰা লব পৰা কলাডিল উলিয়াই তাক বোম নগৰলৈ পঠাই বাখিবলৈ আগা দিলে। মৰাৰ পাচে সেই আগাৰ দৰে মিঠিবিলাক কলাডিল কা-টি উলিয়াই নি ২৭ তাৰিখত বোম নগৰ পাই এক গিজাড তাকে লামৰি ধলে। হিন্দু লোকে জেনেকৈ ভিছলৈ হাব পঠাই, তেঁও কৰা কৰমো সেই দৰ।

লিচ্বন নামে পৰ্তুগালৰ ৰাজ নগৰৰ বৰ কা-টক মেলি কোনো ৰাজ ছোহি লোকে ১০০০ এহেজাৰ মান কইনিক মুকলি কৰিলে। পাচে ৰাজ সেনাই সিহঁতক জুখ কৰি ৫০ জনক মাৰিলে, আৰু ৬০০ মান খৰি আৰুও কইনিত দিলে।

ডিচেম্বৰ মাহত আলজেৰি দেশত কোনো আৰব সেনাবোৰে এটা মঠ কোঁঠ কৰি লৈ সো-মাল; তাতে কুফিএ সিহঁতে লৈতে জুখ কৰি সেই কোঁঠ জিনি ললে। কুফিএ ৩০ জন মানুহ

মৰিল, ১০০ মান খুব হল; সিহঁতৰো অনেক মৰিল।

টাইম্চ নামে লক্ষা দিপৰ এক সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে, তাতে আলি নামে ৬ মোন গধুৰ হো-আ এজন জাহাজৰ কাপ্তান মিছা হল।

ইলিচাবেত আৰ্মিডেজ নামেৰে এজনি ভিবো-তা মানুহে কুৰি বছৰ মান কক্সৰ পৰা ন বছৰ-লৈকে বাৰ্হি বাৰ্হি গৈ এতিয়া পাঁচ মোন মান গধুৰ হৈছে। এতিয়া লণ্ডন নগৰত আছে, তাইক দেখিবলৈ অনেক মানুহ আই।

টপিন নামে জি এক জন কাকি সেনা বাপ-লিয়ন বজা আৰু ভাৰ আগৰ আন দুজন বজাৰ ভলেও বৰ কৰিলে, সি কেবোআৰি মাহত ৯৪ বছৰ বয়স হৈ মিছা হল।

জোআ বছৰত আমেৰিকা দেশৰ মুরক নগ-ৰত হাৰি নামে এজন পানুৰি সাহাৰে ১১১ বছৰ বয়স হৈ ইছৰৰ কিৰ্তন কৰিলে। এইমান বুৰা হৈও জিৰাই তালে আছে।

আমেৰিকাৰ ওহায়ো নামে এক প্ৰদেশৰ আ-ফ্ৰন গাঁৱত ১১৮ বছৰ হোআ স্যোপাৰ্ণ নামে এজন বুৰা সাহাৰ মিছা হল।

কটলগু দেশৰ ইচলন গাঁৱত হেনৰি এল্দ্ৰ নামে এজন বুৰা লোকে ১০৪ বছৰ হৈ মৰিল। জনমিবৰে পৰা একো দৰৰ নো ধোআকৈএ তেঁওৰ কাল গল।

জৰ্মানি আৰু অষ্ট্ৰিয়া দেশত কটিকা নো ধো-আ ১৪২৬ নভাৰ ১,১২,০০০ মানুহ আছে; নবোৱেই দেশত ১২৮ নভাৰ ১৪,০০০ মানুহ; চুইডন দেশত ৩২২ নভাৰ ২০,০০০ মানুহ; আমেৰিকা দেশত ৮,০০,০০০ আঠ লাখতকৈ অধিক আছে।

কচিয়া দেশৰ উৰাল পৰ্বত খানি খানি, জোআ বছৰত ৩৪,০০০ লেব সোন পাই উলিয়ালে।

কচিয়া দেশৰ মস্কো নগৰত ১৬৮ বছৰ বয়-সিয়া এজনি বুৰি মানুহ আছে, এই ৰাজ্য সমা-চাৰ পত্ৰত পাইটো। প্ৰিথিবিৰ থকা সকলো মানুহতকৈ ডাঙৰ; জেতিয়া ১২২ বছৰ হৈছিল তেতিয়া তাইক পঞ্চম পতিএ বিয়া কৰিলে।

The Great Trophy Car "Carving up," in the front of the page.

ହୁଏତ ନଗର ନାହିଁକି ନାହିଁ କୋଆ ନାହିଁକି ବଦ ଦିଅନ୍ତୁ ।

পঞ্চাৰি দেলত বন কৰোঁতে কন্সানিএ জি
১৫২ বৰ টোপ কাৰ্হি নিলে, সেই সকলোকে
কলিকতা বাক্স নগৰলৈ আনিলে। বাটত আ-
হোঁতে গছাব ভিতৰত থকা মূৰ্ত্তিৰ নগৰ পাই সক-
লো মানুহে দেখিবৰ নিমিত্তে সাৰি সাৰিকৈ ধলে।
ভাৰ নকচা সি পিঠিত লিখা আছে। সেই টোপ-
বোৰ বখত তুলি বলধিৰে হাতিৰে টাৰি আনিলে,
আনোঁতে দিনে পতি ঋষচ এহেজাৰ মান ৰূপ
হল। নকচাৰ মাজত গৰুবোৰ দেখা আই, দুয়ো
কালে বৰ টোপ সাৰিকৈ পাতি খোজা হৈছে।
সোঁ কালে দুটা নিচান, হাতি, মানুহ, ভাৰু ঘৰো
আছে; বাঁও কালে ঘোঁৰা, উট, আৰু গচৰ সি
কালে এটা বৰ পকি ঘৰ দেখে।

ইংৰাজি দেলত ৬৫৫ সমাচাৰ পত্ৰ সদাই
চাপি চলাই আছে।

ফ্ৰাঞ্চ দেলৰ কলুনি গাঁৱত এজন সিলাকুঁট
মৰা জেন জাৰ্নি পেৰাত সুমাই গাঁওত নমাই সি
পুতিবলৈ ধৰিলে। ডেভিৰা মাটি পেৰাত পবি-
লত মৰাটে সাৰ পাই বৰ বলেৰে পেৰাৰ চাক-
নি গুচাই ওলালহি।

সেই দেলৰ লৰাক গাঁৱতো এজন ধনি মানুহৰ
তিৰোতাক পুতিবলৈ মৈদামৰ ভিতৰৰ পৰা কৈ-
কনি মাত সুনিলে। ভাতে খানি উলিয়াই জিয়া
পালে, কিন্তু অতি অসক্তি হোআত অলপ বে-
লিৰ পাচতে মৰিল। ইয়াৰ পৰা আমি জানোঁ,
মানুহ মৰিলে অতি বেগে পুতিব বা পুৰিব নে
পাই; কি জানি মূৰ্ত্তিৰ মাথোন হৈ পাচে জিব
পাৰে।

ইংৰাজি এক বিদ্যালয়ত এজন মানুহে জে-
লুক সামুক খাওতে মুখত সিলৰ দৰে কিবা টান
পাই, উলিয়াই চালত ২০০০ ৰূপ দাম হোআ
এটা মুকুতা পালে।

আমেৰিকা দেলত লোহাৰ ঘোঁৰাই বখ টনাৰ
কথা। ৪ খন বখ জিটো ঘোঁৰাই নিএ সি ঘাঁহ
নে খাই, নাগ মাটি খাইহে বন কৰে। কাম কৰি
থকাত দিনে পতি লাগে নাগ মাটি ৩০ মোন,
তেহে সি ভালৈ থাকে। ডেভিৰা আই ডেভিৰা
সি বৰকৈ কোঁপাই।

ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰা।

Religious Intelligence.

মান দেলৰ ভিতৰত কাৰেন নামে মিৰিৰ নি-
চিনা এবিধ মানুহ মানৰ অধিন হৈ থাকে। আ-
মেৰিকান পাদুৰি সাহাৰে সেই দেললৈ গৈ খ্ৰি-
ষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম কিত্তন কৰাত ১৮২৮ ইং সনক
১৬ মেই তাৰিখত কোথাৰিউ নামে প্ৰথম কা-
ৰেন সিনা বুৰ দিয়া হল। তেঁও আৰু অন্য সিন্যো
ও কিত্তন কৰাত কাৰেন লোকে ক্ৰমে ক্ৰমে
খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰি এতিয়া ঠায়ে ঠায়ে ৬০০০ চ
হেজাৰ মান সিন্য হৈছে। কাৰেন লোকৰ লিখা
আখৰ আগৰ নাইকিচিল; কিন্তু এতিয়া পাদু-
ৰি লোকে আখৰ নিকাৰি দিয়াত সিহঁতৰ অনে-
কে আপোনাৰ ভাসি লিখি পৰ্হিব পাৰে।

মাদাগাস্কাৰ উপদ্বীপৰ পৰা অক্টোবৰ মাহৰ
এই কথা বাত্ৰা সুনিলা। ভাত থকা খ্ৰিষ্টিয়ান
লোকে অতি ভাওনা পায়ো নিবিলাকৰ সন্ধ্যা
বাৰ্হি বাৰ্হি গৈছে। এতিয়া এসমতকৈ অধিক মা-
নুহ ধৰ্ম্ম লোআ হৈছে, নিবিলাকৰ মাজৰ বানিৰ
বৰ পুতেক অৰ্থাত জুবৰাজ। তেঁও এতিয়া নিক-
দিমৰ নিচিনা ভয়ানক, তথাপি ধৰ্ম্ম পুৰি পৰ্হি-
বলৈ আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ সিন্যৰ লগলৈ সদাই
গৈ গৈ থাকে। বানিএ সকলো খ্ৰিষ্টিয়ানক ধৰি-
বলৈ মানুহক পঁচাত ২১ জন ধৰা গল। সিহঁতক
মাৰিবলৈ আগা দিলে, কিন্তু সিহঁতৰ নিমিত্তে জুব-
ৰাজে প্ৰাৰ্থনা কৰাত ১২ টা মুকলি কৰিলে; সি
জনৰ পৰিখাৰ কাৰনে কোনো বিসম দৰৰ খুজা-
লে। তাৰে এজন মৰিল, থকা ৮ জনক বন্দি কৰি
ৰেচিলে। পাচে নিবিলাকৰ ভাই সকলে ধন গো-
টাই নিবিলাকক কিনিবলৈ দিলে। আৰু মানু-
হে কই, সেই ধন জুবৰাজে লবহ খনি দিলে।

ভাহিতি মাজুলিত ফ্ৰাঞ্চি লোকে আদি বানি
মানুহক বস কৰি সিহঁতৰ ওপৰত পোমাৰি নামে
আগৰ বানি দেমাখিকাৰ বাৰ দি ধলে, আৰু
এতিয়া বন বিগ্ৰহ গুচিলত সকলোএ মন খুচিএ-
ৰে ধৰ্ম্মৰ কথা পুৰতিবলৈ সক্তি পালে।

জৰ্মানি দেলৰ ফ্ৰাজিচ গাঁৱত এজন কয়িয়া
পাদুৰিএ খ্ৰিষ্টৰ এটা সিনা মূৰ্ত্তিৰ আগত দেৱা
প্ৰাৰ্থনা কৰোঁতে মূৰ্ত্তিৰ মূৰ ভাগি পৰি পাদুৰিৰ

মূৰ ডাঙিলে। তাতে বৰ বেদনা পাই সি পৰ দিনা মৰিল। খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰে মূৰ্তি লাজি দেয়া কৰিবলৈ নিষেধ কৰে; কিন্তু কমিয়া খৰম স্বৰূপ খ্ৰিষ্টিয়ান ন হই; দেও দেবিৰ নাম মাথোন সলাই খ্ৰিষ্টৰ নাম মূৰ্তিতে লগাই।

ঐচিয়া দেশৰ কনিগবৰ্গ নগৰত ৭০০ সাত স য়িহুদি লোকে সনিবাবক বিস্বাস কৰিবলৈ এৰি খ্ৰিষ্টিয়ান বিস্বাস বাৰ অৰ্থাত দেওবাৰক বাখিবলৈ ধৰিচে।

প্রার্থনা কৰা সন্মুখা।

বাবেল নগৰৰ বিবৰন।

* The City of Babylon.

দুহেজাৰ মান বছৰ হল, এই দেশৰ পশ্চিমে এহেজাৰ মান ক্ৰোচৰ আঁতৰত কৰাতনৈৰ পাৰত বাবেল নামে নগৰ আছিল। সেই নগৰ চেমি-বাম্ম নামে এজন্য বানিয়ে আপোনাৰ কিৰ্তি বা-খিবৰ নিমিত্তে কৰাইছিল। তেঁও আপোনাৰ নাম অমৰ কৰিবৰ নিমিত্তে অতি মন দি পূৰ্ব পুৰুষতকৈ তেঁওৰ জন্মগা বহাঁবৰ অভিপ্ৰায়েৰে তেঁওৰ ম্হা ৰাজ্যৰ পৰা কুৰি লাখ মানুহ গো-টাই এই নগৰ কৰালে।

তেঁওৰ পাচে জি সকল বজা হৈছিল সিবিলা-কেও এই নগৰ নানা দৰে বহোঁজাত সি প্ৰি-থি-বিৰ ভিতৰত এক ম্হা আচৰিত বস্তু হৈছিল, এতেকে ভাব সবিসেস বিবৰন আমি লিখিম।

বাবেল নগৰ এখন বৰ পখাবৰ মাজত আ-ছিল। তাৰ চাৰিও ফালৰ গৰ ৬৪ হাত বহল আৰু ২৩২ হাত ওখ। সেই নগৰ চাৰি চুকিয়া প্ৰতি ফালেই চাবে সাত ক্ৰোচ দিখল এই নিমি-তে চাৰিও ফালে ৩০ ক্ৰোচ আছিল। গৰটো বৰ

বৰ ইটাৰে কৰিছিল আৰু সেই দেশত হোআ এনেহে এবিধ কঁৰালেৰে কৰিছিল জে গৰবোৰ একেটা সিলৰ দৰে টান হৈছিল। গৰৰ চাৰিও ফালে ইটাৰে বন্ধোআ পানি ভৰি থকা এটা বৰ খাটৈৰ আছিল। সেই খাটৈৰ খনা মাটিৰেই গৰৰ গোটেই ইটা হৈছিল, তাতে খাল কিমান ডাঙৰ বুজি চোআ।

এই চাৰি চুকিয়া নগৰৰ চাৰিও ফালে পঁচিচ খন সুধ পিতলৰ দুআৰ আছিল, আৰু সেই দুআৰবিলাকৰ মাজে মাজে গৰতকৈ ওখ একোটা একোটা মঠ আছিল, আৰু প্ৰতি দুআৰৰ পৰা সি ফালৰ দুআৰলৈকে এস হাত বহল আৰু ৭১ ক্ৰোচ দিখল একোটা বৰ আলি আছিল, আৰু এই ক্ৰমে ৭১ ক্ৰোচ দিখল মুঠত ৫০ টা আলি আছিল। ইয়াত বাজে চাৰিও গৰৰ গাতে চাৰিটা ২০০ হাত বহল বৰ আলি আছিল। সেইবিলাক আলিৰ পৰা গোটেই নগৰতে ৬৭৬ চাৰি চুকিয়া ভাগ হৈছিল, প্ৰতি ভাগ চাৰিও ফালে একো ক্ৰোচ আৰু চাৰিও পোনে আলিৰ কানতে তিনি চাৰি ভলা ওখ বৰ সুন্দৰ সুন্দৰ পকি ঘৰ আ-ছিল, আৰু মাজতে একো খন কুল বাৰি আছিল।

নগৰৰ জি পুখুৰি আৰু বৰ খাটৈৰ আছিল সিও অতি আচৰিত আৰু উপকাৰক। কৰাতনৈ জি আৰ্মোনি পৰ্বতৰ পৰা আহিছিল, জহ কালি বদৰ ভাপত তাতে গোটা হৈ থকা পানি গমি জোল হলে নৈত ঢল আহি নগৰৰ আৰু গাঁৱৰ মানুহবোৰৰ বৰ অপকাৰ কৰিছিল, তাকে নিবা-ৰন কৰিবলৈ নগৰৰ উজনিত দুটা খাটৈ কৰি সেই খাটৈৰে ঢল পানি ভিগ্ৰি নামে আন এখন নৈত পেলাইছিল নি, আৰু ঢলে দেশ নষ্ট কৰে বুলি নৈৰ পাৰ বৰ ওখকৈ ৰাখিছিল।

গৰকে আদি কৰি কৰম কৰিবলৈ বাবেল নগ-ৰৰ পশ্চিম ফালে চাৰিও ফালে কুৰি ক্ৰোচ ২৩ হাত দ এটা বৰ পুখুৰি খানিছিল। এই খালতে গোটেই খন কৰাতনৈকে পেলাইছিল, পাচে বন হলত আৰুও ন লৈ পানি এৰি দিছিল। কিন্তু বচৰি ঢল আহি নগৰ নষ্ট ন কৰিবলৈ সেই পুখু-ৰিটো ভেৰেই থৈছিল, আৰু তাতে গোটেই বছৰ পানি ৰাখি সৰু সৰু খাটৈ খানি গোটেই দেশ-

লৈকে পানি চলাই ভালোমান উপকাৰ কৰিছিল। এতেকে সেই বৰ পুখুৰিয়ে দেশ উৰ্বৰাণ্ড কৰিছিল আৰু চলে অপকাৰ ন কৰাকৈও বাখিছিল। কেৱে কেৱে কই বোলে, এই সকল কৰম নিবু-খন্দনেচৰ বজাই কৰিচে, কিন্তু কোনোএ কো-নোএ ভেঁওৰ বোআৰিয়েকে কৰা বুলিও কই।

এই নগৰৰ উত্তৰৰ পৰা দখিনলৈকে কৰাত নদিৰ এক সুঁতি বৈছিল। সেই নৈৰ দুয়ো পাৰে নগৰৰ চাৰিও ফালৰ গৰব মান বহল দুটা গৰ আছিল, এই গৰতে পিতলৰ দুআৰ আছিল আৰু নগৰৰ মানুহৰ উপকাৰলৈ বন্ধা ঘাট আছিল। সেই দুআৰবোৰ বাতি অপোআত দুখন নগৰ হেন দেখিছিল।

নগৰৰ মাজৰ নৈৰ ওপৰত এখন অতি বিচখান সাকো আছিল। তাক অতি আচৰিত দৰে সাজি-ছিল, কিয়নো নৈৰ ভলন্ত বালি আছিল, কিন্তু ভেঙে ডাৰ খিলানলো আৰু সিহেৰে অতি টানকৈ বান্ধিছিল। এই সাকো সাজিবৰ নিমিত্তে নৈ খন বান্ধি আন একালে ওভোভাইছিল।

নগৰৰ ভিতৰত সাকোৰ দুই মূৰে দুখন বজাৰ নগৰ আছিল, তাৰে ই নগৰৰ পৰা সি নগৰলৈ জোআ নৈৰ ভলেৰে এটা সুকল্লা বাট আছিল; আৰু সেই বাট নদি সুকাই ধাক্কোতে কৰিছিল। নদিৰ পূব মূৰে পূবনি ৰাজ নগৰ আছিল, সি চা-ৰিও ফালে দুই ফোচ।

নদিৰ পশ্চিম পোনে ন নগৰ আছিল, সি পুই চাৰি ফোচ, তাৰ চাৰিও ফালে ভিনটা গৰ আ-ছিল, এটাৰ ভিতৰে আন এটা। সেই গৰৰ ওপ-ৰত সিলৰ নানা জন্তুৰ মূৰ্তি আছিল। ন ৰাজ নগৰত ওলমি থকা এখন পুসিখ ফুল বাৰি আ-ছিল। সেই ফুল বাৰি চাৰি চুকিয়া পুতি কালে ২৬৬ হাত দিহল আৰু খিলানেৰে অনেক ধাক পাতি নগৰৰ সমান গুথ কৰিছিল। সকলোৰে ওপৰৰ ধাকৰ ওপৰত চাবে দহ হাত দিহল আৰ্হে হাত বহল বৰ বৰ সিলবিলাক পাৰিছিল। পাচে এবিধ আঠাৰে নলবিলাক পাৰিভাতে দু-ভৰপটৈ ইটা ধুআই তাৰো ওপৰত ডাঠকৈ সি-হৰ হাল পতা মাৰিছিল, আৰু সেইবিলাকৰ নি-মিত্তে মাটিৰ দল পমি ন পৰা হলত তাৰ ওপৰত

এনে ডাঠকৈহে মাটি দিছিল, জে বৰ বৰ বট গচো সিপা খৰিব পৰা হল আৰু সেই দৰে ফুল বাৰিৰ সোভাৰ উপকৃত এটাই বিখ্য আৰু ফুল হল।

বুৰঞ্জি লেখক সকলে কই বোলে নিবুখন্-নেচৰ হৈনিয়ক আভাম্ মাৰিয়া দেশৰ বজাৰ জিৱাৰি আছিল দেখি, ভেঁও ভবেনৰ পৰ্বত আৰু ফুল বাৰি দেখি বাবেলতো সেই দৰে কৰিব ইচা কৰাত নিবুখন্দনেচৰে এই মহা আচৰিত কৰম কৰাইছিল।

বাবেল নগৰৰ পঞ্চম আচৰিত বন্ধ। বেল না-মে দেৱতাৰ মন্দিৰ; সি আদ ফোচ ঠাই জুৰিছিল আৰু ৮০ হাত গুথ। সি আঠ ভলা আছিল, তাৰ বাহিৰে গাভ ঘূৰনিয়া অখলা আছিল, তাৰে আঠ ধাক ঘূৰি ওপৰ উঠিব পাৰিছিল। ওপৰত গ্ৰীহ নখ্যজ চোআ ঠাই আছিল, এতেকেহে বাবে-লৰ লোক সকল জ্যোতিৰ্বিদ্যাত আটাই জাতিভ-কৈ পাৰ্গত আছিল।

কিন্তু এই মন্দিৰ বেল দেৱতাৰ উমিষ্টেতে কৰিছিল, আৰু সেই দেৱতাৰ ২৭ হাত গুথ সুখ সোনৰ এটা মূৰ্তি আছিল, তাৰ দৰ দুই ফোটি চইলকি লাখ ৰূপ আছিল। মন্দিৰত সোনৰ বা-চন লোলে কোটি আসি লাখ ৰূপৰ আছিল। পাৰল্য দেশৰ সিন্দ্ৰিয়া নামে গ্রিক দেশৰ বজা বনৰ পৰা উভতি আহোঁতে সেই মন্দিৰ ভাঙ্গি তাৰ ধন লুবি নিলে। চেকন্দৰ সাহ ভাৰত বৰ্গৰ পৰা উভতি জাঁওতে এই মন্দিৰ নকৈ কৰাবৰ অভিপ্ৰায়ে দহ হেজাৰ মানুহ লগাই তাৰ মলি-বোৰ দুমাহ মানলৈকে গুহুআইছিল, কিন্তু এনে-তে ভেঁও মহিলত কাজ বিফল হল।

এই জে মহা নগৰ সি এতিয়া এনেকৈহে লোপ পালে, জে সি কত আছিল তাৰে ঠিকনা নাই আৰু তাৰ মনোহৰ ফুল বাৰি আৰু আচৰিত মন্দিৰৰ দুভোখৰ সিলো একে লগে পোআ বে জাই। সেই দেশি লোকে সিঁইতৰ দেশত এনে আচৰিত নগৰ আছিল বুলি ভু নে পাই কিন্তু তাৰ বিৱৰন আন জাতিৰ ভত আছে। প্ৰিথি-বিৰ ওপৰত মানুহৰ সকলো কৰমেই এই ৰূপ অখিৰ।

✽

Tobacco Plant and house for drying the leaf in America.

এই নকচাৰ ভিতৰত আমেৰিকা দেশৰ ধপা-
তৰ গচ এজোপা ফুলি থকা দেখা জাই, আৰু
ঘৰৰ ভিতৰত ভোলত আৰি সেই ধপাতৰ পাত
সুকাইচে। আৰু ওচৰতে পিপা থিয়কৈ থৈচে;
পাচে ধপাতৰ পাতবোৰ চেপি চেপি পিপাত
ভৰাই, সেই দেশৰ পৰা আন দেশবোৰলৈ বে-
চিবলৈ পঠাই দিএ।

ইহুৰ মহিমা।

কেৱল এক জি পৰম ইহুৰ

সত্য নিত্য ভগৱন্ত,

সকলোৰে আদি অন্ত

ভেঁও অনাদিও অনন্ত;

সুজন পালন সঁহাৰ কৰ্তা

ভেঁওৰ বাহিৰে কোনো নাই,

জিয়ন মৰন মুক্তি দাতা

প্ৰভু সৰ্বানন্দ সদাই।

সৰ্বশক্তি সৰ্বজানি

অবিনাশি নিৰাময়,

সৰ্ববিদ্যাপি সৰ্বদৰ্শি

অন্তৰ্জ্ঞানি দয়াময়;

ভেঁও নিষ্কাপি পৰমার্থিক

গুন অসিমা প্ৰেম আধাৰ,

সকল প্ৰভুৰ ওপৰ প্ৰভু

এই নিবঞ্জন নিৰাকাৰ।

এনে পৰম ৰূপ যিহোৱা

নামে ধৰম এক ইহুৰ,

ভেঁওৰ মহিমা গুন পুসংসা

কিৰ্তন কৰোক নিবন্তৰ,

জি জি থাকে এই ভুলোকত,

জি জি থাকে ওপৰ ধান,

সকল কৰোক জয়ধনি

একে স্বৰে ধৰি গান।

Almanac for September, 1847

চেপ্তেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অং ১৮৪৭। হিন্দু সঁক ১৭৬২।

	চেপ্তেম্বৰ	ভাদ	শুক্লাবদী	কৃষ্ণা	চতুৰ্থ	চতুৰ্থ
বুধ	১	১৭	৫১৪৩	৬১৩৬	২১	১১১৩৯
ব্ৰিহস্পতি	২	১৮	৫১৪৪	৬১৩৭	২২	
শুক্ৰ	৩	১৯	৫১৪৫	৬১৩৮	২৩	০১১১
শনি	৪	২০	৫১৪৬	৬১৩৯	২৪	১১৪
সোম	৫	২১	৫১৪৭	৬১৪০	২৫	১১৫৬
মঙ্গল	৬	২২	৫১৪৮	৬১৪১	২৬	২১৪৯
বুধ	৭	২৩	৫১৪৯	৬১৪২	২৭	৩১৪০
ব্ৰিহস্পতি	৮	২৪	৫১৪০	৬১৪৩	২৮	৪১৩০
শুক্ৰ	৯	২৫	৫১৪১	৬১৪৪	২৯	৫১২১
শনি	১০	২৬	৫১৪২	৬১৪৫	৩০	৬১১২
সোম	১১	২৭	৫১৪৩	৬১৪৬	৩১	৭১০৩
মঙ্গল	১২	২৮	৫১৪৪	৬১৪৭	১	৮১০৪
বুধ	১৩	২৯	৫১৪৫	৬১৪৮	২	৯১০৫
ব্ৰিহস্পতি	১৪	৩০	৫১৪৬	৬১৪৯	৩	১০০৬
শুক্ৰ	১৫	৩১	৫১৪৭	৬১৫০	৪	২০০৭
শনি	১৬		৫১৪৮	৬১৫১	৫	৩০০৮
সোম	১৭		৫১৪৯	৬১৫২	৬	৪০০৯
মঙ্গল	১৮		৫১৫০	৬১৫৩	৭	৫০১০
বুধ	১৯		৫১৫১	৬১৫৪	৮	৬০১১
ব্ৰিহস্পতি	২০		৫১৫২	৬১৫৫	৯	৭০১২
শুক্ৰ	২১		৫১৫৩	৬১৫৬	১০	৮০১৩
শনি	২২		৫১৫৪	৬১৫৭	১১	৯০১৪
সোম	২৩		৫১৫৫	৬১৫৮	১২	১০১৫
মঙ্গল	২৪		৫১৫৬	৬১৫৯	১৩	১১১৬
বুধ	২৫		৫১৫৭	৬১৬০	১৪	১২১৭
ব্ৰিহস্পতি	২৬		৫১৫৮	৬১৬১	১৫	১৩১৮
শুক্ৰ	২৭		৫১৫৯	৬১৬২	১৬	১৪১৯
শনি	২৮		৫১৬০	৬১৬৩	১৭	১৫২০
সোম	২৯		৫১৬১	৬১৬৪	১৮	১৬২১
মঙ্গল	৩০		৫১৬২	৬১৬৫	১৯	১৭২২
বুধ	৩১		৫১৬৩	৬১৬৬	২০	১৮২৩
ব্ৰিহস্পতি			৫১৬৪	৬১৬৭	২১	১৯২৪

১ আৰু ২ তাৰিখত কাচাৰি বহু।

আমাবাস্যা ১ দিনৰ ভাটি ১।৪১ বজাত হই।

পুৰ্ণিমা ২৪ দিনৰ ভাটি ৮।১১ বজাত হই।

২৪ চেপ্তেম্বৰৰ বাতি ৭৬ ঘণ্টা বাজিবৰে পৰা

১৬ ঘণ্টা বজালৈকে চন্দ্ৰ গ্রহন হব।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

দ্বিতীয় চোখা । মো° সিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৭ খ্ৰিষ্টাব্দ সঁক । নম্বৰ ৯ ।

VOL. II. SIBSAGOR, ASAM, SEPTEMBER, 1847. NO. 9.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

এই অসম দেশৰ সিবসাগৰ জিলাত চেপ্তেম্বৰ মাহৰ ১৬ তাৰিখৰ পৰা অনেক মানুহ উদৰ ভেদ হোৱা বেদনাত্তে এদিন বা দুদিন থাকি মিছা হৈছে । চেপ্তেম্বৰৰ সৈল পঞ্চম সুনিহ ২০, ভিৰোতা ১২, লৰা ৮, মুঠে ৪০ জন মানুহ মৰিল । আগ বচৰত সেই মাউৰে গুআহাটিত লাগি, পাচে নগাঁও ভেজপুৰলৈ ক্ৰমে ক্ৰমে উজাই আহি দেশ খনতে বিয়াপক হল ।

২ অক্টোবৰ তাৰিখৰ দুপৰৰ পৰা গধূলিলৈকে জি মানুহবিলাকে সূৰ্যৰ গ্ৰহন দেখিব খোজে, সুদা চকুএৰে চালে বৰ বস্তু চকুএ টান পাই; ধুঁআ লগা আৰ্চিএৰে বা নিৰ্মল পানিত বেলিক চালে, চকুএ দুখ নে পাই ।

বৰ আলিৰ ওচৰৰ কঁকিলা গাঁৱত থকা মনিয়া নামে এজন মানুহে মাকৰ সৰাধ কৰিবৰ নিমিত্তে ভায়েকৰে সৈতে পুহৰ ১০ দিনত মহ খুঁটিৰ গাখিৰ আনিবলৈ জাঁওতে জাঁওতে বাখলৈ পতা ধেনুৰ বিহ কঁাৰ কৰজনত লাগি, কঁাৰ বিহ দিয়া লোহাৰ আগ দুই আঙ্গুলি মান সৰকি গল । তাতে সি আপুনি সেই বিহৰ লো সোলোকাই গুণালত ভায়েকে কঁাবুটো টানি উলিয়ালে । সেই দৰে কঁাৰ উলিওআত বিহ নে থাকিল; কিন্তু বহুত ভেজ জোআত মৰিব লগা হল । এমাহ মান পৰি থাকিলত ভাল হল, তথাপি ভৰিটো গোখাৰ নিচিনা ডাঙ্গৰ হৈ বল ।

৭ আগষ্ট তাৰিখত কৰ্নেল লাবঞ্চ আৰু লাহোৰৰ ৰাজ মেলে ভেজ সিংহ নামে এজন বৰ লোকক মৰ্জনা কৰি, লবদাৰ-বৰকুআৰ-জাৰিও-

লিপ্তাৱাৰ-আজিম-স্যাঐথৰখুআ-সৰকাৰিয়া-সক-দৰও জং নিয়াল কোঁঠৰ ৰজা ভেজ সিংহ এই নামেৰে ৰজাৰ বাব দিলে । কিন্তু মহা ৰজা দলিপ সিংহ লৰা হৈ আপোনাৰ মাকৰ কথা সুনি অভিলেক কৰিবৰ কালত নাছিল, বহু পলম কৰি পাচে মলিৰে কাপৰ পিন্ধি অহাতো দস্তৰ মতে ভিলক আদি দিবৰ মতি নাই । মহা ৰানিএ সেই ৰূপে লৰা ৰজাক কুমন্তনা সিকোজান নিমিত্তে ভেঁওক আৰু ৰাখিবলৈ নিষেধ কৰি অন্য নগৰত আঁতৰাই নি ধলে ।

পঞ্জাব দেশৰ লাহোৰ নগৰত থকা কৰ্নেল লাবঞ্চ ৰাজ মন্ত্ৰিৰ আলচেৰে ৰাজ মেলুআই সকলে সতি জোআ নিবাবন কৰিবলৈ আগা চলাইছে ।

পঞ্জাবি দেশৰ জলন্দৰ নামে জি এডোখৰ কল্লানিএ ৰাখিলে, তাত কোনো লোকে গৰু মাৰি বজাৰত মজুৰ বেচে দেখি, সেই দেশৰ লোকে বেজাৰ পাই তাক নিষেধ কৰিবৰ আগা পাবৰ নিমিত্তে দেলাখিকাৰ লৰ্ড লাহাবলৈ মানুহ পঠাই নিবেদন কৰিছে ।

দুজৰচিৰ নামে জি ডকাইতে নচিৰাবাদৰ পৰা গোদাম ভাজি ৰূপৰ চন্দুক নিচিলে, তাক দেশৰ অধিকাৰে বিচৰাই বিচৰাই তাৰ ভায়েক আৰু লগৰ গোটা চাবেক মানুহ ধৰিলে, কিন্তু তাক এতিয়ালৈকে ধৰিব পৰা নাই । বহুাইৰ পৰা উজাইন নগৰলৈ কোনো কেঁয়াৰ ১৫,০০০ ৰূপৰ বস্ত বাটত নিওতে সেই ডকাইতে লুটি নিলে ।

কুইন নামে এখান জাহাজ কলিকতাৰ পৰা জাঁওতে ২৮ আগষ্টত এটা ৰালি চটত লাগি ভাগি তল গল ।

কলিকতা নগৰত ১ আগষ্ট দেও বাৰৰ দিনত এটা জাহাজৰ বনুআই ফটিকাৰ চিঁচা এটা কিনি বাটত জাঁওতে গোৱা চিপাহি দুটাই তাক লগ পাই ফটিকা নিবলৈ ধৰাত কাঁজিয়া লাগি নিই-তৰ এটাই তাৰ বুকত ডুকু মাৰি চিঁচা ভাঙিলত ভগা এডোখৰ বুকুত সোমাই তাক এখা মৰা কৰিলে। পাচে লোকে আহি তাক হস্তিটাললৈ নিলেগৈ।

২১ এপ্ৰিলত ইংলণ্ড দেশৰ কেঞ্চাল গাঁৱত হিক্‌মান নামে এজন মানুহে চটা লৰা ভিৰোভাই সৈতে ভাত খালতেই আটাইবোৰ নৰিয়া পৰিল। ভেতিয়া কাৰন বিচৰাত তাৰ খুৰলানিএ বাচন খোআ চন্দুকৰ ভিতৰত ছুলাপাত্ৰৰ মাজত কিবা বগা বস্ত্ৰ পাই বিহ হোআ নু বুজি পিঠা গুৰি জেন জানি লিজোআ পিঠাৰ মাজত পেলাই দি-চিলে, এই কথা শুলাল। পাচে সেই মানুহ আক তাৰ পাঁচোটো লৰা মৰিল।

৫ জুন তাৰিখৰ গধূলি ৯ বজাত ইংলণ্ডৰ ওল্‌বৰ্ণন গাঁৱত এখান নাগ মাটি নিয়া ভাপ বহু বেলত জাঁওতে পিচ কালে মানুহক নিয়া আন বখ-বোৰ বেগাই আহি খুন্দা খাই লাগি, মাজৰ বখ-খান চেপা খাই ৭ মানুহ সোপা সোপ হৈ মৰিল।

ক্ৰাঞ্চ দেশৰ কুচন গাঁৱত দুখন ভাপ বধে দুখা মুখি হৈ গিৰিল কৰি খুন্দা খোআত দুটা মানুহ মৰিল, এটা এখা মৰা হৈ জিয়াই থাকিল।

সেই দেশৰ বৰ্চেল নগৰত এটা মানুহ আপোন ঘাতি হৰৰ নিমিতে ভাপ বধ আহিবৰ দেখি বেল ডাক্তৰ ওপৰত ডিঙ্গি পাতি পৰি আছিল। তাতে বধৰ চক্ৰে একে বেলিএ ডিঙ্গি কাটি একা-লে গাতো থাকিল, একালে মূৰটো পৰিল।

ইংৰাজি দেশৰ বেভ্লেহেম গাঁৱৰ পগলা মা-নুহৰ হস্তিটালত থকা ৪৫ বছৰ বয়সিয়া এজন ভিৰোভা মানুহ আন কেতবোৰে সৈতে কাপৰ খুই আছিল। এনে কালত তাই পলাই গৈ ঘৰৰ ভিতৰত ভায়ৰ জি বৰ জঁকাত পানি ডগতাইছিল তাৰ ওচৰত থিয় হৈ থাকোঁতে সেইবিলাকে তা-ইক বিচাৰি পালেহি। তাই নিইতক দেখি জাঁপ মাৰি ডগত পানিৰ পুৰ হোআ জঁকাত পৰিল; পাচে নিইতে টানি আনিবলৈ ধৰাত, তাই সো-

পাটো হৈ পানিৰ তল হৈ নিইতে টনাত না-ছিল। পাচে আন মানুহক মাতিলত বৰ মুমেৰে টানি উলিয়ালে, কিন্তু ভেতিয়া তাই সিজা হল, কিছু কালৰ পাচে মৰিল।

হিন্দুস্থানৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ উভতি জোআ এক বলিয়া গোৰা চিপাহিএ ১৩ জুন তাৰিখত নোচলি গাঁৱত থকা এজন বুৰিৰ ঘৰত সোমাই তাইক মাৰিবলৈ ধৰিলে। তাইৰ লগত থকা এজ-নি চোআলি ইয়াকে দেখি উপকাৰৰ নিমিতে বৰকৈ এটাহ পাৰি মানুহক মাতিলে; তাতে সেই বলিয়াই বুৰিক এৰি বৰ খন্দেৰে চোআলি জনিক জাঁপ মাৰি ধৰি তাইৰ মূৰৰ চালে সৈতে চুলি আঁজুৰি চিঁচি হাতত বলৈৰে বখাত সেই চুলি মানুহ ৮ জনেহে একআৰ পাৰিছিল। পাঁচ দিনা চোআলিটি মৰিল।

২ মেই তাৰিখত মিবকল নামে এজন জাহা-জে ৪০০ জাজিক লৈ আমেৰিকাৰ কুইবেক নগ-বলৈ জাঁওতে মাগ্‌দলিন মাঝুলিত লাগি, তাৰ মন্ত-লবোৰ ভাগি পৰি গল। পাচে তিনি খন নাও বেগাই লাগবত পেলাই দি তাত সোমালত দুখন নাও বলৈৰে সিলত খুন্দা খাই ভাগি তল গল। তাৰ ভিতৰৰ ৭০ মানুহ সকলো মৰিল।

কাৰিক নামে জাহাজ এখনত আয়বলণ্ডৰ ২০০ জাজি লোক সোমাই আমেৰিকা দেশৰ কুইবেক নগৰলৈ জাঁওতে ২০ মেই তাৰিখত বতাহে নিয়াত বামত লাগি ভাগিল। সেই ২০০ লোকৰ মাজৰ ২২ জন মানুহ মাথোন কাঠ পাটত ধৰি বখা পৰিল।

ইমজেন নামে আন এখান জাহাজো সেই বৰ বতাহৰ কালত ১৭৫ জন মানুহে সৈতে বামত খুন্দা খাই ভাগিল; কিন্তু সকলো মানুহ মাৰিল। আক এক জেনোবিয়া নামে জাহাজো বষ্ট হল; তাৰ ৩০০ মানুহ বাম পাই বখা পৰিল।

লিৰবপুল নগৰৰ পৰা ৩৫০ মানুহে সৈতে লুভক নামে এজন জাহাজ কুইবেকলৈ জাঁওতে ৪২ দিনৰ মূৰত মিবামিচি নামে আমেৰিকাৰ এখান ঠাই পাই বনুআ সকল জৰ হৈ কাম কৰিব বোআবাত জাহাজ ভাতে বল। বাটত জাঁওতে ১১৭ মানুহ জৰে ধৰি মৰিল।

ইংৰাজি দেশৰ পৰা ১০ বছৰ ভিতৰত
১,০০,০০০ মানুহ অষ্ট্ৰেলিয়া দেশত নিবাস
কৰিবলৈ গল; আমেৰিকাৰ ঠায়ে ঠায়ে নিবাস
কৰিবলৈ ৮,০০,০০০ আঠ লাখ মান গল।

চৌধেমন্তন নগৰত থকা মানুহ এজনিত কো-
নো লোকে বাজা দি কলে, জি টুইদ জাহাজত
ভোমৰ পৈএৰ কাম কৰি গৈচে, সেই জাহাজ
ভাগিল, আৰু তাৰ আটাই মানুহ মৰিল; ইয়া-
কে সুনি সেই ভিৰোভা একে বেলিএই পৰি
মৰিল। কিন্তু সেই বাজা মিচা; ভিৰোভা মৰাৰ
অলপৰ পাচে পৈএক আহিল; তাতে অতি
অসন্তোষেৰে এই কথা সুনি মাক নাই কিয়াকৈ
আপোনাৰ ৬ টা লৰাক দেখা পালে।

জিলা নগাঁৱৰ পৰা এক পত্ৰত লিখিচে, মি-
কিৰ পাৰে চোট কন্দলি মৌজাত বৰ বাপা না-
মে এজন বৰুআই পাঁচ পুৰা মান মাটি এডোখৰত
এক হাট নিৰুপন কৰাইচে। তাতে ধান, চাউল,
মাহ, গুব, গাখিৰ আৰু সুকান মাচ, মজ্জা, সাক
পাচলি অনেক উপহাৰ বস্তু আৰু কানি ফটিকা-
কে আহি কৰি এই সকলো বস্তু হাটত গোটে
খাই। সাত দিনৰ ভিতৰত লোমৰাৰে আৰু
সুকুৰবাৰে এই দুই বাবৰ ভিতৰত সেই হাট
ৰাতি পুজাৰে পৰা তিনি পৰ বেলিলৈকে হৈ
থাকে, আৰু সেই বৰুআই কৈচে বাস্তৱ লোকে
খেজি আহি কৰি চৌজিল জাতৰ মানুহ ডেৰ
হেজাৰ মান গোটে খাই সেই বস্তুবোৰ বেচা
কিনা কৰে। বেপাৰ কৰিবলৈ ঠায়ে ঠায়ে এনে
ৰূপে হাট পাতিলে ভাল, কিন্তু কানি ফটিকা
এই সকল মতলিয়া বস্তু, খোআ বা বেচা কিনা
কৰা ভাল ন হৈ। §

মানুহ এজনক কাঁচি দিয়াৰ কথা।

Execution of a Prisoner at Bihagar.

গৰ গাঁৱৰ অলপ উজনি সাকিন বাণেন্দ্ৰ থকা,
মনটান নামেৰে আহোম কুলিয়া ডেকা মানুহ
এজনে, তাৰ দুৰ্দাসাৰ নিমিত্তে আপোন ককায়ে-
কৰ তিন জন লৰাক অস্ত্ৰ দোআৰাই বধ কৰি
হাবিলৈ লৰ মাৰি পলাই গৈ জগৰ লাগিল হেন
জানি আপোন যাতি হৈ মৰে। বুলি সি আপু-
নিএ আপোনাৰ গা কাটিলে; এনে সময়ত গাঁৱ-
লিয়াবোৰে ধৰি বাস্তি আনি হত্বেৰত হাজিৰ কৰি
সোধাই দিলে। পাচে জীৱন্ত বিচাৰ পতিএ লোধ
পোচ কৰি তাৰ গাত অপৰাধ হেন জানি, সদৰ-
লৈ লিখি পঠোৱাত তাৰ পৰা কাঁহিৰ হুকুম
পাই, বৰ্তমান মাহৰ ২০ তাৰিখে দুই বজা সম-
ইত এই জিলাৰ খানাৰ ওচৰতে হুকুম অনুসাৰে
সেই অপৰাধি জনক কাঁহি দিলে।

তাৰ সেই দুৰ্ঘটনা দেখিবলৈ অহা মানুহ আ-
ন্দাজ ২।৩ হেজাৰ মান হৈছিল, আৰু তাৰ মাৰি
মাক, ককায়েক, আৰু ভিৰোভাও আহি তাৰ
দুখ আৰু মিত্ৰ দেখি অনেক সোক কৰি কান্দি
কাটি অসন্তোষেৰে ঘৰলৈ গুচি গল। দুই ঘণ্টা
মানৰমূৰত কাঁহি ডোল কাটি, কইদিহঁতে মৰা
সটো গাত খানি পুতি থলে গৈ।

হে প্ৰিয় মানুহবিলাক দেখা, ভোমোলাকৰ
আগতে সেই ডেকা মানুহ জনৰ প্ৰান কেনে অৱ-
স্থাবে হেৰাল তাৰ কাৰন সকলোএ বুজিচা, সি
অতি ক্ৰোধ কৰি তিন জন লৰাক বধ কৰিলে
দেখি তাৰ আপোন প্ৰান হেৰালে, আৰু তাৰ
মিত্ৰৰ দুখ দেখি, ইন্তেৰে জোগ কৰা জি মৰমৰ
ভিৰোভা, আৰু আপোনাৰ পৰিয়ালবোৰেও কি-
মান খেমেৰে ক্ৰন্দন কৰি অসন্তোষ পালে, তাক
ভোমোলাকে আপোন আপোন মনেৰে জানিব
পাৰা, হাই হাই সি যদি ইমান ক্ৰোধ ন কৰা
হলে কি জানি ন মৰিলহেঁতেন। আৰু এই সপ-
সাৰত থাকি সুখ আলাপ কৰিবলৈ তাৰ কিমান
ইচাআছিল সি তাক আপুনিএ জানিছিল, আৰু
ভোমোলাকৰ মাজতো জানিব পাৰা, কিয়নো
সকলো মানুহে এই প্ৰিধিৱিত জিয়াই থাকিবলৈ-
হে ইচা, মৰিবলৈ কাৰো ইচা নাই। এই কাৰনে

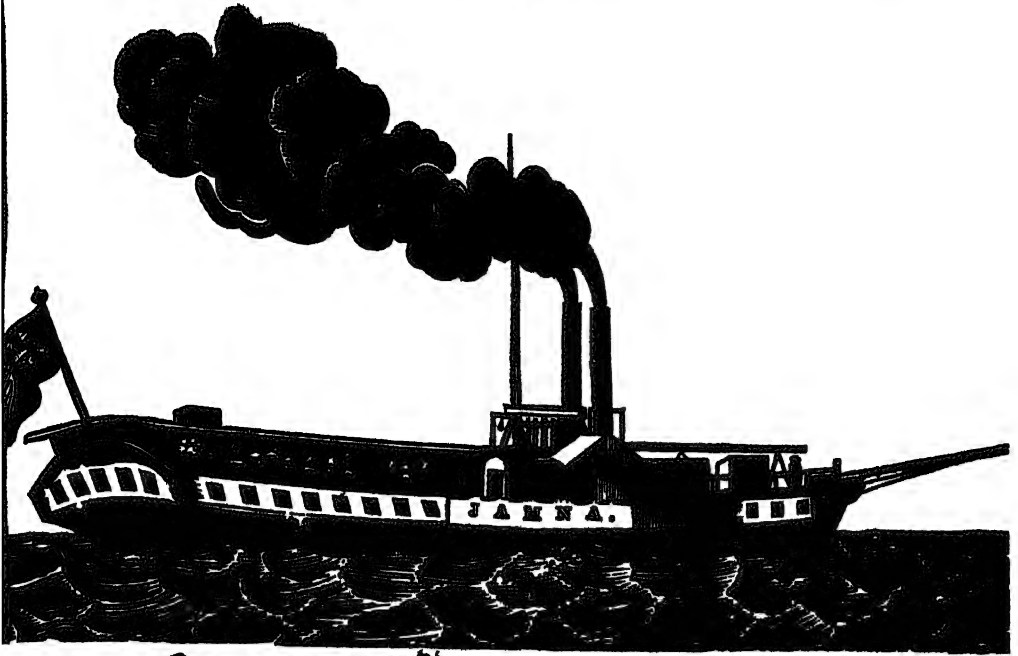
ভোমোলাকৰ আগত গুই মিনতি কৰি কঁও, ইহঁৰে নে মাৰে মাৰে ভোমোলাকে ছেন কাৰে, হাতত এই ৰূপ বিপদেৰে ন গৰা, এই নিমিত্তে ইহঁৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিবাইক। আৰু ভোমোলাকৰ মাজত জি জি অজোগ্য কৰম তাকে নিচইটক এৰি পেলোআ অৰ্থাত্‌ খল, খিয়াল, হিঙ্গা, নিন্দা, গৰ্ব আৰু অহঙ্কাৰ, এই সকলো কুচিৎ বেৱহাৰ এৰি সকলোএ চেনেহ। চেনেহ ৰূপে কাল জাপন কৰা ভেহে ভোমোলাকৰ কৈল্যান হব। আৰু ভোমোলাকে জিয়াই থাকা মানে বজাৰ আগ্য মানি অধিকাৰবিলাকৰ আগত একো দণ্ডৰ জোগ্য কৰম ন কৰিবা, অৰ্থাত্‌ বধ ন কৰিবা, খিয়ালটক ডকা নি দিবা, লোকৰ ধন বস্তু দেখি চোৰ ন কৰিবা, ই জনে সি জনৰ অহিঙে হিঙ্গা কৰি নাইবা অলপ ধন পাহৰ নিমিত্তে মিচা কথাবে সাখি ন কৰা, অনিয়াইটক লোকক নে ভাঁৰিবা, এই ৰূপে সকলো বিৰোধ আৰু বিন লগা কৰম জি আচে তাক ভোমোলাকে নিচএ এৰা; যদি নেৰি ভেনে ৰূপে কৰা ভেস্তে প্ৰান হানি পৰা, নতুবা অপৰাধ জোগ্য অনুসাৰে তাৰ অন্য চাজা পৰা, পাচে ভোমোলাকৰ দুখ দেখি লৰা ভিৰোতা, আপোন পৰিয়াল ওচৰ চুবুৰিয়াবিলাকে সেই ৰূপ সোক পাব, ভুৰিও অনেক লাজেৰে অপমান পৰা। কিন্তু হে প্ৰিয় বন্ধু সকল, ভোমোলাকে এই প্ৰিথিবিতে জি দোলৰ জি দণ্ড অধিকাৰবিলাকৰ দোআৰাই পৰা, তাতে ভোমোলাকৰ অপৰাধ খেমা হব এনে ন হই, তাতোকৈ কিমান দুখেৰে পৰম ইহঁৰে সান্তি দিব তাক এতিয়া নে জানা, কিন্তু পাচে জানিবা। সান্ত্বে বুলিচে সেই সান্তি কেতিয়াও নু গুচিব, অনন্ত কাললৈকে ইহঁৰৰ ক্ৰোধত পৰি থাকিব; ভেস্তে ভোমোলাকে গুনিবা, সেই মানুহ জন কাঁহিত থাকোঁতে তাৰ কিমান দুখ দেখিলা ইমান দুখ হলেও তথাপি পাঁচ খন্তেক মাখোন, তাতকৈ অধিক ন হই, তাৰ পাচত সি একো দুখ বেপাই, জেনেকৈ এৰি এতোধবত ভাল লগাই টোপনি আৰি থলে, দুখ নে দুখ সি একো নে জানে, জেনেকৈ সিও নে জানে; ভেস্তে তাৰ সান্তি নিচই অলপ কিন্তু পৰম ইহ-

বৰ জি ভয়ঙ্কৰ সান্তি সেই সান্তিও এবেলি পৰিলে সি কেতিয়াও সাৰিব নোআবে, সদাই অজয় অমৰ হৈ নবক ভুঞ্জি থাকে। এই নিমিত্তে সকলো লোকে অধৰম এৰি স্বৰূপ ধৰমত প্ৰবৰ্ত্তি উদ্ধাৰ কৰোঁতা জনত আনুই লৈ থাকা, কেতিয়া সন্সাৰিক লবিল মৰি পৰলোক পৰা ভেতিয়া জেন নবকত ন পৰা ইয়াকে মনে বাঞ্ছা কৰা।

পুনৰাই কৈচোঁ হে লোক সকল, ভোমোলাকে কুকৰম এৰিলে বৰ লাভ হব, কিয়নো ভোমোলাকৰ সন্তানবিলাকে সজ কৰম সিকিব, ভেতিয়া সিহঁতৰো লাভ হব, যদি সেই নিন্দাৰ কৰম নেবা ভেস্তে লৰাবিলাকে পিত্ৰি মাত্ৰিৰ পৰা সেই বেয়া কৰম সিকিলে ভোমোলাকৰ ওপৰত ইহঁৰৰ সাপহে হব, আৰু আপোনাৰ সন্তানৰ উপকাৰি ন হৈ অপকাৰিহে হব। এই নিমিত্তে ভোমোলাকৰ লৰাবিলাককো সজ কৰম সিকোআ, আৰু কুলবিলাকত বিদ্যা সিকিবলৈ এৰি দিয়া, লাহে লাহে বিদ্যা সিকি গিয়ান বাৰ্হি সকলো কুকৰম ভেহে এৰিব; আৰু কি জানি স্বৰগৰ বাট চিনি সেগত ইহঁৰৰ অনুগ্ৰহৰো ভাগি হবগৈ, এই নিমিত্তে আপোনাৰ লৰাবিলাকলৈ যদি মৰম আচে ভেস্তে সিহঁতক সজ কৰম ভালকৈ সিকোআ, ডাঙৰ হলে ভেহে ভোমোলাকৰ অনুগ্ৰহ সদাই সুঁ অৰিব।

ক.

কলিকতাৰ পৰা গুৱাহাটীলৈ ভাপৰ নাও অহা জোআৰ কথা।

Steam Communication between Calcutta and Gowahati, Assam.

ঢাকাই দি গুৱাহাটীলৈ তিনি বছৰলৈকে মা-
হে মাহে কিম্বো বোট, অৰ্থাত ভাপৰ নাও পঠাৰ-
লৈ গবৰ্নমেণ্টে আগ্য দি থিৰ কৰিলে। আগষ্ট
মাহৰ ১৩ তাৰিখত জমনা নামে এখন কিম্বো বোট
কলিকতা এৰি ২১ তাৰিখত মোকাম গুৱাহাটী
পালেহি; তাতে তিনি দিন মান থকাত, সেই জি-
লাৰ সাহাব, মেম সাহাব, আৰু অসমিয়া অনেক
ডকু লোক, মুঠে তিনি স মান মানুহ কিম্বো-
টত উঠি, অলপমান উজাই গৈছিল, তাৰ পা-
চে ভাটীলৈকে কিছু দূৰ গৈ আকও গুৱাহাটীলৈ
উভতি আহিল।

কিম্বো জাহাজ আৰু কিম্বো নাবৰ এনে গুন আছে,
মানুহৰ হাতে বঠা, চৰি ধৰি বাৰ নে লাগে, আৰু
আন নাবৰ নিচিনাকৈ গুন নে টানি বা পাল
ন ভৰিলেও জাহাজ বা নাও কলৰ নোআৰাই
জাই। তাৰ ভিতৰত জন্তু আছে, তাতে পানি
উতলাই, আৰু সেই উতলা পানিৰ কিম্বো, অৰ্থাত
ভাপে কলত লাগি আৰু দুই কোখৰত থকা বৰ
খিলা অতি বেগেৰে ঘূৰি তাতে বঠাবোৰ নি-
চিনাকৈ পানিত চৰিয়াই জাহাজ চলাই থাকে;
কিন্তু বহালি বা আন নাওবোৰক হলে কেতিয়াও
সেই ৰূপ বেগে চলিব নোআৰে। আৰু কেতিয়া

অসম দেশলৈ আহিব লাগে তেতিয়া কেৱল
গুৱাহাটীলৈ পাওতেই বাটত এমাহ তেৰ মাহৰ
কম নহয়, আৰু কেতিয়াবা ভাতকৈও অধিক
দিন লাগে। চাপাখানাৰ আখৰ অনা নাও
এখন কলিকতা মার্চ মাহত এৰি, চাৰি মাহ মানৰ
মূৰতহে গুৱাহাটী পালেহি, আৰু গুৱাহাটীৰ
পৰা বৰ্তমান মাহৰ ৩০ তাৰিখলৈকে নিৱলাগৰ
পোআই নাই। এতিয়া কলিকতাৰ পৰা বে-
পাৰি লোকে অহা জোআ কৰি বা কেৱল বন্ধ
অনা নিয়া কৰি, অসম দেশত বেহা কৰিবলৈ বৰ
ভাল হৈছে, আৰু অতি বেগে পাবহি; আৰু জি
জি মানুহ কলিকতালৈ জাব খোজে সি এমাহত
ঘূৰি আকও গুৱাহাটীলৈ আহিব পাৰে।

কিম্বো বোট প্ৰতি মাহে ১৩ তাৰিখত কলিকতা
এৰিবলৈ নিবন্ধ কৰিলে, তেতিয়া তেৰে তাৰি-
খত দেওবাৰ পৰিব, তেতিয়া বাবে তাৰিখতেই
পঠাব। আগষ্ট মাহ তলসেই নাও আহোঁতে

১৩ তাৰিখত কলিকতা এৰিলে।

১৮ “ বৰিচাল পালে।

১৯ “ ঢাকা পালে।

২২ “ চিৰাজগঞ্জ পালে।

২৪ “ বেণাৰগঞ্জ পালে।

- ২৫ “ বাগুজা পালে।
২৬ “ পগলাটেক তিনি মাইলৰ
ডাটিল পালে।
২৭ “ গুআলপাৰা পালে।
২৯ “ গুআহাটি দুপৰত পালে।

কিন্তু পাচলৈ ২৫ তাৰিখত গুআহাটি পাবলৈ
আমা কৰিচে; তেন্তে কলিকতাৰ পৰা গুআহাটি-
লৈ উজাবলৈ ১৩ দিন, আৰু উভতি জাবলৈ ৯
দিন মান হ'ব।

কলিকতাৰ পৰা গুআহাটিলৈ প্ৰাই ৬০০
মাইল অৰ্থাত ৩০০ ক্ৰোম, আৰু কলিকতাৰ
পৰা আন আন ঠাইবোৰৰো দূৰ ভলত লিখা
গৈচে।

বৰিচাল	২০০	মাইল, অৰ্থাত	১০০	ক্ৰোম
ঢাকা	৩০০	“	“	১৫০ “
চিৰাজগঞ্জ	৪০০	“	“	২০০ “
দেওানগঞ্জ	৪৫০	“	“	২২৫ “
বাগুজা	৫০০	“	“	২৫০ “
গুআলপাৰা	৫৫০	“	“	২৭৫ “
গুআহাটি	৬০০	“	“	৩০০ “

জি কোনো সাহাৰ বা ভদ্ৰ লোকে সেই ভাপ
নাৱত আহিব বা জাব খোজে, আপোনালৈ এক
খোঁটালি পাই ১০০ মাইল, অৰ্থাত ৫০ ক্ৰো-
মত ২৫ টকা কেৰেয়া দিব লাগে আৰু কিম্ব বো-
টৰ কাপ্তান সাহাৰক খাবলৈ খোৱাকি দিনে পতি
৪ চাৰি টকাতকৈ অধিক দিব লাগে, সেই দৰে
কলিকতাৰ পৰা গুআহাটিলৈকে কাপ্তানক দিয়া
খোৱাকিৰ বাহিৰে ১৫০ ডেৰ স টকা অকল
কেৰেয়া হ'ব। খোঁটালি পতি এক চাকৰ গৱা-
কিএ সৈতে কেৰেয়া নি দিয়াকৈ জাব পাৰে, কিন্তু
২ মানুহ এক খোঁটালিত যদি জাই আৰু আন
চাকৰ লই, তেন্তে সেই দুডিয় চাকৰৰ নিমিত্তে ৯
টকা কেৰেয়া আৰুও দিব। আন চাকৰ বা আন
মানুহ যদি জাহাজৰ বাহিৰে উঠি জাই, তেন্তে মা-
ইলে পতি আদ অনা লব, সেই দৰে কলিকতাৰ
পৰা গুআহাটিলৈকে ১৮৭ আঠৰ টকা বাবে
অনা কেৰেয়া লাগিব আৰু সি আপোনাৰ খাৰ;
কিন্তু মচলমান মানুহে হলে দিনে পতি নাৱবি-
য়াৰ ৭ দুই অনা দি সিহঁতৰ লগতে খাব পাৰে।

জি বহু আনিব লাগে যদি কিউবিক ফুট বা
ঘন ফুট ৩৫ পৌণ্ড অৰ্থাত সাৰে ১৭১১ সোভেৰ
সেৰতকৈ অধিক ওজন হই, তাৰ ওজনৰ হিচাপ
চাই কেৰেয়া লব।

ফুট হিচাপ। সেৰ হিচাপ।
বৰিসাল আৰু ঢাকা। ১১০ অনা ৩ পাই
চিৰাজগঞ্জ, দেওানগঞ্জ, } ৬০ “ ২ “
আৰু বাগুজা }
গুআলপাৰা আৰু } ১১ “ ১২ “
গুআহাটি }

ভটিয়াই জাঁওতে, ঢাকাৰ উজনি জি ঠাইৰ
পৰা বহু কলিকতালৈ নিএ, জি বহু সাৰে ১৭১১
সোভেৰ সেৰ কিউবিক ফুটতকৈ ওজন কম হই,
তেন্তে ফুটে ফুটে ১০ চাৰি অনা লব, ঢাকাৰ ভা-
টিৰ পৰা জি নিএ ১/১ পৌণ্ড অনা মোন নাইবা
৭/৬ আঠৈ অনা ফুট।

যোঁবা, বলদ আৰু গাই গৰু কলিকতাৰ পৰা
গুআহাটিলৈ আনিব লাগিলে, বখিয়া আৰু সি-
ইতৰ ঘাঁহ দানাব খোৱাকি এৰি ৪৮ টকা কে-
ৰেয়া, চাগলিৰ হলে ৮ টকা।

জি টোপোলা বা পেৰা অতি সৰু হলেও ডেৰ
কপতকৈ কম নি নিএ।

আমি জানিচোঁ যদি কেঁয়া আৰু বেপাৰি
লোক সকলে কলিকতা, ঢাকা, চিৰাজগঞ্জ আদি
ঠাইবোৰৰ পৰা কিম্ব বোটৰ দোআৰাই নিহঁতে
বহু আনিলে ভাল, কিয়নো বজালিনাৱেৰে পলয়।
আৰু অনেক নাওবোৰ ভাগি ভল জাই আৰু
বহু নষ্ট হৈ হানি হই; কিন্তু কিম্ব বোটৰ দো-
আৰাই অতি বেগ দেখি বহু সৰহ দিনৰ কাৰনে
খাই আৰু বেৰা হৈ নে জাব, আৰু নাও বুৰাৰ
কাৰনে লোকচান হবলৈ অতি ভয় নাই। §

জ্ঞান কৰ্ত্তাৰ আগমন।

Account of our Savir.

আমাৰ আচিয়া দেশৰ ব্ৰিডান্দ্ৰ মাজত প্ৰভু
খ্ৰিষ্ট আগমন অভিনয় আচৰিত। এই
ঘটনা ১৮৪৭ বছৰৰ পূৰ্বে হৈছিল, তেওঁৰ জনম

কিনাং দেসত আছিল, জি কুমি আচিয়া দেসত নকচাত আমাৰ এই আশাম দেসত পৰা নিচই উত্তৰ-পশ্চিম কোনে দেখিব পাৰা।

ভেঁওৰ বিবহৰ বহুলকৈ লিখিবলৈ মোৰ পুয়োজন নাই, ভোমোলাকে ধৰম পুস্তকৰ অন্ত ভাগৰ মাজত পাৰা। ভেঁও আহিবৰ পূৰ্বে ধৰম গিয়ান প্ৰাই জগতৰ সকলো ভাগত লুপ্ত হ'ল। মানুহ-বিলাকৰ এনে অগিয়ান আছিল, জে সিহঁতে অহংকাৰ, পুতি হিংসা, নিৰ্দয়া, আৰু অন্য অনেক মন্দ কৰম ভাল বুলি জানিলে; কিন্তু নিৰহংকাৰ, দয়ালু, নমুতা, লোকৰ দোল ধোয়া কৰোঁতা, এইবিলাক সিহঁতে দু বুলিলেও নাচ-বিলেও।

এই জি অন্ধকাৰ মানুহৰ মনত গোটোআ হৈছিল তাকে গুচাবলৈ ভেঁও আহিল। ভেঁও সিহঁতৰ ধৰমৰ ভুল দেখাই দিলে, আৰু সিহঁতৰ আগত সত্যক আৰু ধৰমক অতি সুন্দৰ ৰূপে দেখো-আলে। ভেঁও সিহঁতৰ আগত ইহঁতৰ ইচা প্ৰকাশ কৰিলে। পাপটল ভেঁওৰ অভিসই ঘিন সদাই থাকে, সত্য আৰু উত্তমলৈ ভেঁওৰ সদাই সন্ধান। আৰু ভেঁও সিহঁতক বুজাই দিলে জে মন্দৰ নাই-বা পাপৰ পাচে সান্তি, আৰু ধৰম কৰম কৰাতে জি সুখ থাকে তাকো কলে, আৰু অৱসেসে ভেঁও ঠিককৈ পুচাৰ কৰিলে জে ইয়াৰ পাচে এক কাল আহিব জি সদাই থাকিব।

খ্ৰিষ্ট কেৱল কথাবে ধৰম আৰু পুন্যক পুচাৰ কৰিলে, এনে ন হই; কিন্তু সেই মৰে আচৰিলেও। ভেঁওৰ বাহিৰে পবিত্ৰ আৰু একো চেকা নাই কিয়া কোনো নাই। অতি কঠিন ৰূপে বিচাৰ কৰা, ভেঁও ভেঁওত কোনো দোল নে পাৰা। ভেঁও হলে দুখিয়াবিলাকৰ বন্ধু আছিলে, ভেঁও কগিয়াবিলাকক বন্ধ কৰিলে। আৰু ভেঁও “লৰা-বিলাকক মৰম কৰিছিলে,” মাথিএ লিখা সুভ বাজাৰ ১১ আখ্যা ১৩ পদত এই কথা লিখিছে। ভেঁও লৰাবিলাকৰ ওপৰত হাত দি আনিবাদ কৰিলে, বিনেসকৈ ভেঁও জিয়াই থকা মানে লোকৰ উপকাৰ কৰিলে, কিয়নো ভেঁও সেই কৰম কৰিবলৈহে আহিল।

কিন্তু হাই হাই ভেঁও ভাডনাও পাইছিলে,

আৰু নিৰ্দয়া ৰূপে ভেঁওক বধ কৰিলে। ক্ৰুৰ ওপৰত মুক্তা হোআ ভাডনাৰ মাজত ভেঁওৰ সন্ধ-বিলাকক ধোয়া কৰিলে। ভেঁও হৰগলৈ উঠিল। আৰু ভেঁওৰ মত আৰু আহিঁ মানুহ জাতিলৈ এৰিলে। এই সকলো প্ৰাই জগতৰ সকলো অস-সত্ৰ বিয়াপি বিয়াপি গল। আৰু জতে ভেঁওৰ দিন্যবিলাকে এই সকলো বাক্য পুচাৰ কৰিলে, ভাটল পহৰো নিয়া হ'ল। জি অনেক কাললৈকে এই জগত এক্কাৰত মথ আচে, এই সুভ বাজা সুৰ্জৰ সদিম উদই হোআতে সেই এক্কাৰ প্ৰাই গুচিমৈ পুণিবিলাক বাহিৰে, কুলবিলাক সুন্দৰ ৰূপে কুলিচে আৰু নিয়ানন্দ চাইভো লাভনা আৰু আনন্দ জন্মে।

খ্ৰিষ্টৰ পাঁচনিবিলাকৰ দোআৰাই ভেঁওৰ মত ইউৰপ আৰু আফ্ৰিকা আৰু আচিয়াৰ মাজত বিয়াপি গল। এই ধৰম প্ৰথমে বাধা কৰা আছিল আৰু খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকেও অনেক ভাডনা পাইছিলে, আৰু কেতবিলাক পাঁচনি আৰু সিহঁতৰ মতাবলম্বি হেজাৰ হেজাৰ আপোনাৰ ধৰমৰ কাবনে লোকে মাৰিলে।

কনষ্টানটিন নামেৰে এটা কমিয়াৰ মহা ৰজা আছিল, সেমতে ভেঁও খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম ললে। তাঁৰ পাচে এই ধৰম সিধে বিয়াপি গল। আৰু উপভুক্ত সময়ত এই ধৰম ইউৰপৰ মাজত আৰু আচিয়াৰ আৰু আফ্ৰিকাৰ বেলেগ বেলেগ অস-সত্ৰ প্ৰধান হ'ল।

আৰু এক দুখৰ কাবন হই জে এই সত্য ধৰমৰ পৰা মানুহে অন্য এটা ভুল মত উলিয়ালে, তাকে ৰোমান কাথলিক মত বোলে। এয়ে ইহ-বৰ বিৰোধে হই এই মতৰ অধিকাৰ হৰলৈ একনক পাতিলে। তাকে পাপা বোলে। (পাপাৰ অৰ্থ পিতা) জি জন ইভালি দেসৰ ৰোম নগৰত থাকে। আৰু কোনো কোনো মানুহে ভাবে, সেই পাপাই কেতিয়াও কোনো ভুল না-ইবা মন্দ ভাবিব নোআবে। কিন্তু এনে কৰিবলৈ মাথিএ লিখা ২৩ আখ্যা ২ পদত ইহঁতৰ বাধা কৰিছে।

কেতিয়া এটা পাপা মৰে অন্য এটাক পাতে। অনেক বচৰৰ সুৰত অনেক পাপা হৈছিল, সিহঁ-

ভৰ কেভিলাক বোৱা মানুহ আছিল। সিহঁতে
সম্পাদক অধিকাৰলৈ অভিসই চেষ্টা কৰিব
খবিলে। আৰু লাহে লাহে সিহঁতে প্ৰধান বজা-
বিলাকতকৈও গৰাকাল চহকি সন্ধিমন্ত হল। ভা-
পি এই সন্ধি আৰু ধন বহু এতিয়া ইউৰপ আৰু
আচিয়াৰ মাজৰ এটা সৰু বজাতকৈ সি সন্ধিতে
আৰু ধন বহুতে প্ৰধান ন হই। জে. ট.

পৰ দুবা গ্ৰহন ন কৰা আৰু অনুগ্ৰহ জনা।

Generosity and Gratitude.

মিলান নগৰৰ এক ঘৰত এটা দুঅৰি আছিল,
সি দুস টকাই নৈতে ভৰি থকা এটা মোনা হেৰা
পাই, সমাচাৰ লিখা পত্ৰৰ দোআৰাই প্ৰকাশ
কৰিলে। পাচে জাহ এই মোনা হেৰাইছিল, সি
বতৰা পাই সেই ঘৰলৈ আহিল; আৰু এই মোনা
জে ভাব হই ইয়াকে অনেক প্ৰমানৰ দোআৰাই
খিব কৰাত, দুঅৰিএ সেই ৰূপৰ মোনাটো তাকে
সমৰ্পন কৰিলে। সেই ধনৰ আগৰ গৰাকিটে
অভিসই আনন্দ হৈ প্ৰতিগ্যা কৰি সেই দুঅৰিক
কুৰি টকা ৰূপ দিয়া বুলি ভাব মন সন্তোষ কৰি
ৰূপ দিবলৈ ধৰিলে, কিন্তু দুঅৰিএ তাক গ্ৰহন
ন কৰিলে; পাচে দহ টকা দিবলৈ ধৰিলে, তাকো
ন ললে, পাচে আৰু পাঁচ টকা দিবলৈ ধৰিলে,
ভাৰপি গ্ৰহন ন কৰিলে, সেই নিমিত্তে সেই জনে
মোনা মাটিত পেলাই ঋণ মনেৰে বুলিলে, যদি
ভূমি মোক উপকাৰ কৰিবলৈ মন কৰা তেন্তে
এই দৰে সন্মত হোজা, তেনে হলে মোৰ কিছু
হেৰোজা নাই, তেতিয়া দুঅৰিএ পাঁচ টকা লব-
লৈ সন্মতি হল, আৰু তাক বেগতেই লৈ দৰিদ্ৰ
লোকক দান কৰিলে।

Almanac for October, 1887.

অক্টোবৰ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অঃ ১৮৮৭। হিন্দু সঁক ১৭৬১।

	ভক্টোবৰ	জানুৱাৰী	ফেব্ৰুৱাৰী	মাৰ্চ	এপ্ৰিল	মে
সুৰুৰ লনি	১ ২	১৬ ১৭	১৫৬ ১৫৬	১৫৩ ১৫২	২২ ২৩	১১৫২
মেও	৩	১৮	১৫৭	১৫১	২৪	০১৫৫
সোম	৪	১৯	১৫৭	১৫০	২৫	১১৩৭
মঙ্গল	৫	২০	১৫৮	১৫৩	২৬	২১২৮
বুধ	৬	২১	১৫৯	১৫৮	২৭	৩১১৬
ব্ৰিহস্পতি	৭	২২	১৫৯	১৫৭	২৮	৪১৬
সুৰুৰ লনি	৮ ৯	২৩ ২৪	১৬০ ১৬০	১৫৬ ১৫৫	২৯ ৩০	৪১৫৪ ৫১১১
মেও	১০	২৫	১৬১	১৫৪	১	৬১০
সোম	১১	২৬	১৬১	১৫৩	২	৬১১
মঙ্গল	১২	২৭	১৬২	১৫২	৩	৭১২৩
বুধ	১৩	২৮	১৬২	১৫১	৪	৮১৭
ব্ৰিহস্পতি	১৪	২৯	১৬৩	১৫০	৫	৮১৫৩
সুৰুৰ লনি	১৫ ১৬	৩০ ৩১	১৬৩ ১৬৪	১৪৯ ১৪৮	৬ ৭	৯১৬৬ ১০১৩৭
মেও	১৭	১	১৬৪	১৪৭	৮	১১১৩২
সোম	১৮	২	১৬৫	১৪৬	৯	০১৩১
মঙ্গল	১৯	৩	১৬৫	১৪৫	১০	০১৩১
বুধ	২০	৪	১৬৬	১৪৪	১১	১১৩১
ব্ৰিহস্পতি	২১	৫	১৬৬	১৪৩	১২	২১৩২
সুৰুৰ লনি	২২ ২৩	৬ ৭	১৬৭ ১৬৮	১৪২ ১৪১	১৩ ১৪	৩১৩৪ ৪১৩৫
মেও	২৪	৮	১৬৮	১৪১	১৫	৬১৬
সোম	২৫	৯	১৬৯	১৪০	১৬	৬১৮
মঙ্গল	২৬	১০	১৬৯	১৪০	১৭	৭১৫৩
বুধ	২৭	১১	১৭০	১৩৯	১৮	৮১৪৮
ব্ৰিহস্পতি	২৮	১২	১৭০	১৩৮	১৯	৯১৪৬
সুৰুৰ লনি	২৯ ৩০	১৩ ১৪	১৭১ ১৭২	১৩৭ ১৩৬	২০ ২১	১০১৩৮ ১১১৩১
মেও	৩১	১৫	১৭৩	১৩৫	২২	

অক্টোবৰৰ ২ তাৰিখত আৰু ১৪ তাৰিখৰ পৰা ২৩
তাৰিখলৈকে কাচাৰি বহু।

২ দিনৰ ভাটি বেলা ০১৩০ বজাত আৰাধ্যাণ্য।

২৪ দিনৰ পূজা ৬ বজাত পুৰ্ণিমা।

২ তাৰিখৰ ভাটি বেলা ০১৩০ আৰা হৰী বাজিবৰে
পৰা ৬ হৰী বজালৈকে সূৰ্যৰ গ্ৰহন হব। গ্ৰহনৰ মাজ
০১ বজাত হই।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

দ্বিতীয় চোখা ! জোং সিবসাগৰ, অক্টোবৰ ১৮৪৭ খ্ৰিষ্ট অং সঁক । নম্বৰ ১০১

VOL. II. SIBSAGOR, ASAM, OCTOBER, 1847.

NO. 10.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

এই সিবসাগৰ জিলাত ২০ চেপ্তেম্বৰৰ পৰা ১২ অক্টোবৰ তাৰিখলৈকে ১১০ জন মানুহ মাইটৰ দোআবাই মৰিল ।

আগষ্ট মাহৰ ১২ তাৰিখে কলিকতা নগৰৰ এজন মচলমানে আপোনাৰ ভিৰোভাক ডুকু মা-হিলত একে বেলিএ মৰিল । তাতে ভয়ত সি পলাল, কিন্তু পাচ দিনা বৰ্কদ্বাৰে তাক ধৰি আনি খানাত দিলে ।

চুলো মাজুলিত অনেক ডকাইতৰ নাও গোট খাই এখান ইন্দ্ৰাজি ভাপ জাহাজক জুখ কৰি ডকা দিবলৈ আলস কৰি, ওচৰলৈ আহি গুলিয়া-বলৈ ধৰাত ভাপ জাহাজৰ টোপেৰে গুলি দি ২২০ ডকাইতক মাৰিলে, আৰু সিহঁতৰ ৬ খন নাও ভাঙি বুৰালে ।

মাৰ্চ মাহত কাপ্তান লিবিঞ্জ সাহাৰে এখন ভাপ জাহাজেৰে মানুহ কিনা বেচা কৰা ডকাই-তৰ এক জাহাজ আক্ৰিকাৰ দাঁতিত জুখ কৰি নষ্ট কৰিলে । মাহ চাৰেকৰ আগৈএ সেই জাহাজে ১৩০০ মানুহক বন্দিকৈ দখিন আমেৰিকালৈ নিলে । পাচে পৰ্তনৰো গাঁৱত কাপ্তান লিবিঞ্জ আৰু জাহাজ দেখি ডকাইত জাহাজ হই নে ন হই, ঠিক নু বুজি, মই খোজা পানি আনিবৰ নিমিত্তে আনুক নদিলৈ জাঁও, ইয়াকে লোকক বুজাই পাল ভৰি গল । তাৰ পাচ দিনা সেই ডকাইত জাহাজত ৩২০ বন্দি ভৰাই লৈ গল ।

কিন্তু কাপ্তান সাহাৰে দূৰৈ হৈ ন গৈ ওচৰতে খাপ দি আছিল ডকাইত জাহাজ সাগৰত ওলা-লতে তাৰে সৈতে বন কৰি ধৰিলে, আৰু জাহা-

জৰ ভিতৰত থকা বন্দি সকলোকে মেলি দিলে । সিহঁত নিচেই নাজট হৈ তাকৰ চাইত থাকি ভোক পিয়াহেৰে অতি দুখ পাইছিল; পাচে জেতিয়া ফুকলি হল জেতিয়া জাহাজৰ ওপৰত নাচি বাগি থাকি বৰ আনন্দ পালে, আৰু ফুকলি কৰাবিলাকৰ ভৰিত পৰি চুমা দিলে । সিহঁতৰ মাজত মাইকি মানুহ ২০০ আছিল ।

৭ আগষ্টত মিচৰ দেশৰ কাইৰো নগৰত বৰ ভুইকঁপ গৈ ঘৰ গোটা চাৰেক পেলালে, আৰু কোনো কোনো মানুহো মৰিল ।

লৰ্ড ডালুচি নামে ইংলণ্ডৰ এজন বৰ লোকে এই লিম্বুছান দেশৰ অধিকাৰ গবৰনৰ জেনৰেল লৰ্ড সাহাৰৰ বাৰ পালে । জানোআৰি বা ফেদোআৰি মাহত আহি পাবহি বুলি পত্ৰত লিখিছে ।

উলালিয়া নামে এখান জাহাজ ৩৭ জাজি লোকে সৈতে আটলাণ্টিক সাগৰ পাৰ হৈ ওভে সেই মাহৰ ২১ তাৰিখত উত্তৰ হিম সাগৰৰ পৰা উঠি অহা বৰ ওখ ভয়ানক পানি নিল এডোখৰ পাই খুন্দা খাই একে বেলিএ জাহাজ মাজতে ভাগি ভল গল । লৰা লৰিকৈ জাহাজৰ লক নাও তিনি খন পানিত পেলাই মানুহে ভা-তে উঠিল, কিন্তু সেই নাও এখন জাহাজত বচি-বে সৈতে বহা হৈ থকাত জাহাজ ভললৈ গৈ তাকো টানি নিলে, আৰু তাৰ মুনহ ভিৰোতা ২০ মানুহ ভল গল । পাচ দিনা এখান জাহাজ আহি সেই দুখন নাও পাই তাৰ মানুহক ফুলি বখা কৰিলে ।

আয়বলণ্ডৰ এজন ভিৰোভাই লিবৰপুল নগ-ৰলৈ আহি ৫ দেৰ পিঠা গুৰি চুৰ কৰি নিলে । পাচে ধৰা পৰি বিচাৰ পত্ৰৰ আগলৈ নিয়া হলত

ভাইত সেই কথাৰ কাৰন সুখিলে; ভাতে ভাই কলে, হে দেৱতা, মই এতিয়া নকৈ আহিচোঁ, এই নগৰৰ দস্তৰ নে জানিহে পিঠা গুৰি নিচোঁ।

আয়বলগ দেলত ভালেখনি মানুহ জৰে ধৰি মৰিচে। আৰু জিবোৰে জাহাজত উঠি আমেৰিকা লৈ জাই নিবিলাকৰ অনেকো বাটত বা বাটৰ অন্ত হ'লত মৰে। প্ৰথম জানোআৰিৰ পৰা ১ জুন ভাৰিখলৈকে ৬০,০০০ হেজাৰে নুয়ৰ্ক নগৰ পালে; ৭০০ বাটত মৰিল, নগৰ পালতেই ১৩০০ হস্তিটাললৈ নিলে, সিহঁতৰো ১০০ মৰিল। কুইবেক নগৰ ৩০,০০০ ত্ৰিচ হেজাৰে পালে; বাটে বামে ৩,০০০ তিনি হেজাৰ মৰিল। গ্ৰোচ মাজুলি নামে এক ঠাইত একে দিনতে ১২৮ জন মানুহ পোতা হ'ল। তলৰ নকচাত আয়বলগ দেলৰ মানুহ জন চাবেকে গা-বিত বস্ত ভৰাই ল'ৰা ভিবোতাই সৈতে আপোন দেল এৰি আমেৰিকা দেললৈ ওলাই গৈচে।

Irish Emigrants leaving for America.

মাচিহনিয়ান নামে এখান আমেৰিকাৰ জাহাজ খান পিঠা গুৰি আদি কৰি খোজা বস্ত ৪৯,০০০ মোন আয়বলগৰ দুখিয়া মানুহক দান কৰিবৰ নিমিত্তে আনি ১৬ জুলাইত কৰ্ক নগৰ পালেহি। সেই জাহাজৰ বনুআ ৬০০ মানুহ; সেই সকলো কটিকা নো খোজা হৈচে

মাধিও নামে আয়বলগ দেলৰ এজন কমিয়া পাচুৰি সাহাৰে কটিকাৰ বেয়া গুন সকলো মানুহক দেখুআই জনালত কটিকা নে খাম বুলি, বহু মানুহে ভেঁওৰ দোআৰাই অন্ধিকাৰ কৰিচে। আৰু সেই পাচুৰিএ কৈচে, দুৰ্ভিখ্যা আৰু জৰেৰ দোআৰাই অসংখ্য মানুহ মৰাতো কটিকা নে খোজাবিলাক প্ৰায়ে মৰা নাই। সেই পাচুৰিএ

দেলত বৰ হিত কৰাৰ কাৰনে মহা বানিএ ভেঁওক বচৰেকত ৩০০০ ডিমি হেজাৰ ৰূপ বঁটা দিব-লৈ আগা কৰিচে।

ইংলণ্ড দেলৰ ব্ৰাইডন নগৰত এখান ভাপ, বৰ পানি আনিবলৈ এটা পুখুৰিলৈ জাবৰ নিমিত্তে ভাৰ সাৰখিএ জুই লগাই, পাচে ই সি কৰিবলৈ এখন্তক নামিলত বৰ আপুনি পলাই বে-গাই জোআত ধৰিব নোআবিলে। পাচে ডাকিবলৈ মানুহ নাই কিয়াত ভাপ বৰৰ গৰাকিব এটা ভঁৰালত সেই বৰ সোমাই ২০০০ মান ৰূপৰ বস্ত ভাজি নষ্ট কৰিলে। পাচে বিচাৰ পতিএ সোধ পোচ কৰি সেই সাৰখিৰ এস ৰূপ জৰিয়না কৰিলে।

বেলজিয়ম দেলৰ চেৱেজ গাঁৱৰ ওচৰত নাগ মাটিৰ এটা গাঁতৰ ওপৰত সাজি খোজা লক যবত জুই লাগি গাঁতৰ ভিতৰলৈ বিয়পি গৈ বিসম্ভ বায়ুত লাগি পুৰি গিৰিজ কৰি বৰ সব-দেৰে উঠিল। পাচে জুই নুমাই গলত গাঁতত সোমাই চালত বনুআ মৰা মানুহ ৪১ জন পালে এখা মৰা ৩০ জন, আৰু ৮৩ মানুহ নো পোআ হৈ থাকিল; সিহঁতৰ স বিচাৰি বিচাৰি আচে।

চৰ্কাচিএ সৈতে বন কৰা কচিয়া লোকে ১৬ জুনত গেজবিল নামে চৰ্কাচিএ এখান কোঁঠ লবলৈ ধৰিলে; কিন্তু পৰাস্ত হৈ সিহঁতৰ হানি ১২৭ জন মৰা, আৰু ৪৯১ খুন হ'ল।

দামিএটা নগৰৰ অধিকাৰ আপোনাৰ বাৰিত্ত দুটা যঁৰিয়াল জাতি কৰি পুহিলে। পাচে এদিনত ভেঁওৰ চাকৰ এজনে সেই যঁৰিয়াল এটাৰ খন্ড জুলিলত চাকৰৰ কোলত থকা অধিকাৰৰ ১২ বচৰিয়া এটা পুডেকক যঁৰিয়ালে ধৰি কানু-ৰি মাৰিলে।

ইংলণ্ডৰ বাৰ্হেদ গাঁৱত এটা বেল ভাজ পাতি খোজা আয়বলগৰ মানুহ গোটা চাবেকে কটিকা খাই বাতিতে বাটত অহা জোআ কৰোঁতে সেই ঠাইত নিবানি লোকে সৈতে মন্দ লাগি জুখ কৰি সেই বাটকআ এটা কিহবাৰে ধোঁচাত মৰিল।

বলুনৰ, অৰ্ঘ্যত বতাহে উৰাই নিয়া পাত্ৰৰ বিবৰণ।

An Account of the Balloon.

প্ৰাই আটাই দেশবোৰৰ মানুহবিলাকে বতাহত উৰি কোঁআ কথা লিখিলে, তথাপি এই বৰ আচৰিত কৰম কেৱল এই কালতহে থিৰ কৰি প্ৰকাশ কৰিলে।

১৭৬৬ সনকত ইংৰাজি দেশৰ কাৰেণ্ডিয়া নামেৰে এজন সাহাৰে বুজিলে যে জুই বায়ু আকাশৰ সামান্য বায়ুতকৈ অতি লঘু, আৰু সেই লঘুত্ব কৃষ্ণ দেশৰ মজলকো নামে দুজন ভাই খুঁজা উঠি কোঁআ দেখি সেই কথাত মন কৰিলে, আৰু লিহেতে ভাৱিচে জেন অতি পাতল মোনাত খুঁজা সুমালে খুঁজাই সেই মোনাক উকুৰাই নিব

পাৰিব। ১৭৮২ সনকত অক্টোবৰ মাহত পাটৰ মোনাৰে সেই নৰে পৰীক্ষা চাইছিল; মোনাৰ তলে বাট কৰি ছুলাপাত পুৰি মোনাৰ ভিত্তবত থকা বতাহ পাতল হল, তাত্তে মোনা ঘৰৰ ভিত্তবত উঠি চালত লাগিলগৈ। পাচে ঘৰৰ বাহিৰে সেই ৰূপে কৰিলে, আৰু মোনাই ৫০ হাত ওখলৈ উঠিল। তাৰ পাচে এটা ডাঙৰ মোনা কৰিলে, আৰু জি জৰিবে বত্ৰা আছিল সেই জৰি চিহ্নি মোনা ৪০০ হাত ওপৰলৈ উঠিল। পাচে তাতকৈ বৰ ডাঙৰ এটা কৰাত ৭০০ মান হাত ওখলৈ উঠিল, তত উঠিল তাৰ পৰা ৮০০ হাত

মান নিলগন্ত পৰিল গৈ। এনে আকালত উৰি জোআ মোনাকে বলুন বোলে।

পাচ বচৰত বুজিলে জি বলুনত ২৩০০০ ক্ৰিউবিক ফুট (অৰ্থাত ঘন ফুট) ধৰিব সেই বলুনে আপোনাৰ গধুৰতকৈ ৫০০ পৌণ্ড (অৰ্থাত ২৫০ সেৰ) দাঙ্গিব পাৰে। সেই বলুনটো ১০ মিনিটৰ ভিতৰত ৬০০০ ফুট অৰ্থাত ৪০০০ হাত উঠিল, আৰু এক মাইলৰ অধিক দূৰত পৰিল গৈ।

ইয়াৰ পাচে সেই দুজন ভায়েক ককায়েকক বাজ নগৰলৈ গাভিলে, আৰু মহা বজাই দেখিবৰ নিমিত্তে ৬০ ফুট ওখ ৪৩ ফুট বহল এনে ডাঙ্গৰ এটা বলুন সাজিলে। আৰু এক মেৰ চাগলি, এটা মতা কুকুৰা আৰু এটা হাঁহ, সজাৰ ভিতৰত সুমাই, বলুনৰ ভলত আৰি দি, বলুনে সৈতে উবাই দিলে। দূৰ হৈ নৌ উঠোতেই পাট কাপৰ কাটিলে; ডেও ১৪৪০ ফুট ওখকৈ উঠি আৰু ৮ খন্তেক মান থাকি উঠা ঠাইৰ পৰা ১০, ২০০ ফুটৰ আঁতৰ মাটিলৈ পৰিল, কিন্তু জন্তু-বিলাকে একো দুখ নে পালে।

সেই পৰিমাণ দেখি বুজিলে বলুনেৰে সৈতে মানুহে আকালত অহা জোআ কৰিব পাৰে, আৰু পিলাভৰ সাহাৰে আপুনি আকাল জাজা কৰি বৈল মন থিৰ কৰিলে। পাচে এক বলুন সাজি খেৰ আদি কপাহ ভৰাই থলে, আৰু সেই সাহাৰে ১৫ অকোদই ১৭৮৩ সঁকত বলুনেৰে সৈতে ৮৪ ফুট উঠিল। দুই তিনি দিনৰ পাচত আৰুও ২৬২ ফুট ওখলৈ উঠিল; জেভিয়া বলুন নামিৰ খুজে আৰু অলপ খেৰ দিলত বায়ু পাভল কৰি পুনৰাই উঠিল। আৰুও অলপ দিনৰ মূৰতে ৩৩০ ফুট উঠি পাৰি নগৰৰ ওপৰ হৈ সকল মানুহে দেখা দেখি হৈ ২ মিনিট থাকিল। তেঁওৰ আগৈএ আন কোনো মানুহ আকালত উঠি কুৰা নাই।

ইয়াৰ পাচে পাৰি নগৰত থকা চাৰ্লচ্ নামে এজন গিয়ানি সাহাৰে জুই নো হোআকৈএ এবিধ অতি পাভল বায়ু বলুনত ভৰাই উহাৰ পাৰিম বুলি বুজিলে। সেই যুধিৰে এটা বলুন সাজি, ভাত এখন দাৰৰ নিচিনা বলুনৰ ভলত আৰি দিছিল। সেই দাৰত মোন চাবেক বালি ভৰাই চাৰ্লচ্ সা-

হাৰ আৰু এজন বৰট নামেৰে সাহাৰ উঠিলে জেভিয়া বলুন নামিৰ খোজে জেভিয়া বালি পেলাই দিএ, ভাতে বলুন লহ হৈ আৰুও উঠে, সেই দৰে বহুত দূৰলৈ গৈছিল। পাচে চাৰ্লচ্ সাহাৰ অকলে উঠিম বুলি বলুন মাটিলৈ নমাইছিল আৰু বৰট সাহাৰে ওলাল ভাতে বলুনে ১৩০ পৌণ্ড লঘু দেখি পুনৰাই উঠিল, আৰু ২০ মিনিটত ৬০০০ হাত ওখ পালে, তাৰ পৰা প্ৰিথি বিত একো নে দেখিলে। প্ৰথমতে বজাহ ভপত পাইছিল কিন্তু অলপতে অতি জাৰ হল। প্ৰিথিৰ পৰা উঠোতে বেলি বহিল, কিন্তু চাৰ্লচ্ সাহাৰে ওখকৈ উঠিলত আৰুও সূৰ্জক দেখিলে। তেঁও মেঘৰ ওপৰত উঠি ওপৰতে আধা ঘণ্টা মান থাকি প্ৰিথিৰ পৰা মেঘৰোৰ ওপৰলৈ আহিচে জেন বলুনৰ পৰা দেখিলে। বলুনৰ বায়ু সুমুআ বাট অলপ সুকলি কৰি বায়ু ওলাই ক্ৰমে ক্ৰমে মাটিলৈ নামি, এক পৰাৰত একো দুখ নো পোআকৈ পৰিল। সেই সময়ত ৭০০০ হাত উঠিল।

১৭৮৪ সঁকতে দুজন সাহাৰে ৮৬০০ হাত প্ৰিথিৰ পৰা উঠিল। আৰু ১৮০২ সঁকত গাৰ্ণেৰিন সাহাৰে ইংলণ্ড দেশত ৬৬০০ হাত উঠি আৰু তিনিপোআ ঘণ্টা ৬০ মাইল অৰ্থাত ৩০ ক্ৰোচ দূৰ গৈছিল। জেভিয়াৰে পৰা এভিয়াটলৈকে বচৰি বচৰি ইউৰপ আৰু আমেৰিকা দেশৰ পৰা অনেক মানুহ বলুনত উঠিল। ১৮২৮ সঁকত চাদ্‌লৰ নামে এজন সাহাৰ আয়বলণ্ড দেশৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ বলুনৰ দোআৰাই নিৰ্বিঘিনি কপে গাব হৈ গল।

বৰ্তমান বচৰৰ ৭ জুনৰ গধূলি বেলা গ্ৰিন নামে লণ্ডন নগৰৰ আকালত ফুৰা এজন লোকে আপোনাৰ বলুন তৈয়াৰ কৰি আন দহ জন মানুহে সৈতে উঠি গল। সেই বলুন বৰ ডাঙ্গৰ আৰু ওপৰত লিখা দৰে অতি পাভল বায়ুৰে পূৰ হোআত নগৰৰ মানুহে চাই থাকোঁতে বাস্তব কাটিলত বৰ বেগেৰে উঠিল। বলুনৰ ভলত লগোআ পালেজিত থকা মানুহ এজনে সেই জাত্ৰাৰ কথা লম্বাদ পত্ৰত লিখিচে। বলুন জেভিয়া উঠিল, তাৰে সৈতে জোআ মানুহে প্ৰিথিৰ পৰা উঠিচো বুলি

গম নে পাই, আমাৰ পুৰা প্ৰিথিবিহে তললৈ
পৰা হেন দেখিলে। কিছু ওখলৈ উঠিলত গো-
টেই নগৰ একে বেলিএ দেখিলে, কিন্তু আটাই
বন্ধ অতি সৰু; আলিবোৰ আঁক দিয়াৰ দৰে হল,
আঁক নগৰৰ মানুহ পৰুআ বগোআ দি বগো-
আ দেখিলে। দেলৰ মাজে দি জোআ ভাপৰ বন্ধ
আঁক ভাপ জাহাজ দেখিবলৈ বৰ সুন্দৰ। ওপ-
ৰৰ ঠাই পালত নগৰৰ সকলো সৰদ আঁক মা-
নুহৰ মাত বৰ ধনিৰে উঠিল; একো মাত চিনিব
নোআবিলে, মৌৰ নিচিনা মিহলি মাত সুনিলে।
বন্ধাহে ইকালে লিকালে লৈ ফুকআত ৩,৫০০
মান হাত ওখ হলত পাত্তত সৰু বিহু দিলে।
ভাতে গধুৰ বায়ু লাহে লাহে সোমোআত সি-
ইত নামিবলৈ ধৰিলে। পাচে বেনম গাঁৱৰ ওচ-
ৰত এক দোপনি পখাবত দুখ নো পোআকৈ
পৰিল; তাৰ পৰা তিনি ডাঁৱৰ বাট গৈ গাঁৱত ঘোঁ-
ৰা বন্ধ পাই সেই বাতিতে নগৰলৈ উভতি গল।

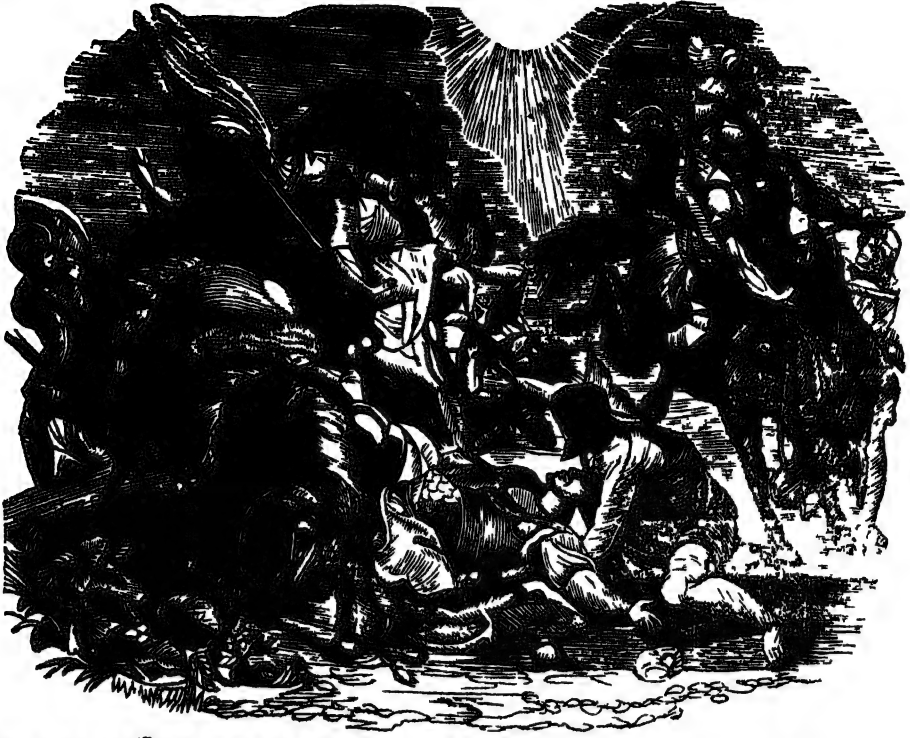
বৰ্চেল নগৰৰ চাৰি জন মানুহে এটা বলুনত
সোমাই ৪০০০ হাতৰ ওখলৈকে উঠিল; ভাতে
পাত্তৰ ভিতৰত জি পাভল বায়ু আছিল তাৰ
বলেৰে পাত্ত ফাটি বায়ু ওলাল। ভেতিয়া মানু-
হে জন্ধে লৈতে যৰ বেগেৰে ওপৰৰ পৰা আহি
মাটিত পৰি থুন্দা খাই দুখ পালে, তৰ্খাপি চা-
ৰিও জন জিলে। §

হুবে নামে এজন নগা লৰাৰ মৰণ।

Obituary of Hube, a Native Christian.

অক্টোবৰ মাহৰ ১০ তাৰিখে বেলা ৭ বজা
তে জীভুত কটৰ সাহাৰৰ টোলত ১০। ১২ বছৰ
বয়সিয়া এটি নগা লৰা জহনিৰ দোআৰাই মিকু
হল। সেই নগা লৰাৰ বাপেকো জইপুৰত কটৰ
সাহাৰৰ হাতাত ১৮৪৩ সঁকত মৰিল, আৰু দিন
চাৰেকৰ পাচত সেই সাহাৰ মোকাম নিৰমাগ-
বলৈ আহিবলৈ ধৰি কৰি নাৱত উঠোতে হুবেৰ
দদায়কইতে তাক ঘাটলৈ আনি সাহাৰক লো-
খাই দিলে। সেই সৰু মাউৰা, নাকটো লৰাক
দেখি সাহাৰৰ মনত মৰম লাগি তাক সুখিলে,
“মোৰ লগত নিৰমাগবলৈ জাৰি নে?” দি বুলি-
লে, ‘জাম’। ভেতিয়া সাহাৰে নাৱত ভুলি, কা-

পৰ দি, এই জিলালৈ আনিলে; আৰু যেনে সাহা-
ৰে তাক লিখিবলৈ পৰিবলৈ নিকাই, আৰু ইহ-
বৰ কথাও নিকাই বুজাই দিলে। এই লৰা সৰু
হলেও তাৰ মন খিৰ আৰু বুধি ভাল, আৰু জেভি-
য়া আহৰি পাই সি মাত্ৰ পৰি, গনন অতি নিকি
আৰু চিটি লিখি থাকে। নৌ মৰোঁতে এবচৰ মা-
নৰ আঁগৈএ সি আপোনাৰ অগনন পাঁপ আ-
চে বুলি জানি অনেক দিনলৈ কিহেৰে মোৰ
পাপ খেমা হব, ইয়াকে ভাবি আছিল; কিন্তু
কতো জানৰ উপাই নে পাই প্ৰভুৱিচু থিষ্ট জে
সৰুপ জান কৰ্তা হই, তাকে জাৰি ৬৬৬ৰ নামত
বিস্বাস কৰিলে। কিছু লৰা দিনলৈ থিষ্টিয়ান
লোকে তাৰ কথা সুনি কৰম চাই, তাৰ নিবেদনত
চেপ্তেম্বৰ মাহৰ ১২ তাৰিখে বিলুয় বাৰত অনেক
মানুহৰ আগত জীভুত পাহুৰি ব্ৰুণ লাহাৰৰ
দোআৰাই বুৰ পাই, পাচে প্ৰভুৰ ধৰম মণ্ডলিত
সোমাল। সেই দিনৰে পৰা সকলো পাপ কৰম
ভিয়াগ কৰি, প্ৰভুৰ সেৱা প্ৰাৰ্থনাত প্ৰবৰ্তি আ-
ছিল; আৰু ভাতে সেই লৰাৰ মন অতিসই আ-
নন্দেৰে মৰনলৈ একো ভই নো হোআকৈ ধিৰে
ধাৰিল। সনিবাৰে ভাটি বেলা ৩।৪ বজামান
বেলিত তাক মাউৰে ধৰিলে, আৰু বিলুয় অৰ্থাত
দেও বাৰৰ বাতি পুজাতে মৰিল। তাৰ ধৰম
ভাই তিনি চাৰি জন মানে ওৰে বাতি তাৰ লগত
সুত্ৰসা কৰি আছিল, আৰু সাহাৰেও অনেক দৰৰ
খুআইছিল তথাপি প্ৰান বখা ন পৰিল। ৰোগ
বৰ টান দেখি সেই বাতি অতি দুখ জাতনা
লহিছিল, তেও ৪।৫ বাৰ ইহৰে পাপ খেয়িবলৈ
আৰু তাক গ্ৰাজ্য কৰিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। ৭
ভিয়া তাৰ মিকু কাল ওচৰ হল, ভেতিয়া প্ৰ
চৰনত আপোনাৰ লৰিল আত্মা অৰ্পন কৰি ২
লে, “হে প্ৰভু দুখে সুখে ভুগি মোক নেবিবা;”
এই কথা কৈ অলপ বেলিৰ পাচত থিষ্টৰ চৰনত
অতি আনন্দে নিদ্ৰা গল। মিকু হোআৰ দুই
তিনি ঘণ্টাৰ আগৈএ সি বুলিছিল, “প্ৰভুৱিচুএ
মোক নিবলৈ ইয়ালৈ আহিচে;” হই, আমি জা-
না কৰিচোঁ জেন সেই সৰু লৰাটিক নিবলৈ প্ৰভু
অহিল, আৰু লৰিল এতাবৰ চেঁচা মাটিৰ তলত
গেলি লিৰ হৈ জাবলৈ ধলে, তেও তাৰ জিউ

আত্মা পৰম দূতবিলাকে স্বৰগলৈ নিলে, তাতে দুখ, বোগ, বেদনা আদি নে জানিব, কিন্তু অনন্ত কাললৈ অতি আনন্দ পাই ইশ্বৰৰ নাম গিত গাই কৃত্তি কৰিব।

ইয়াতে আমি জানিব পাবোঁ, লৰা হওক বা বুৰা হওক পাপি লোক প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰি তেঁওৰ আগ্য মাানে, সি মৰন সমইতো একো ভই ন কৰে। কিন্তু পণ্ডিত বা গিয়ানি লোক হলেও যদি আপোনাকে ধৰ্ম্মি বুলি অহঙ্কাৰ কৰে, সেইবিলাক মৰাৰ সমইত অতি নিশা আৰু মহা বিয়াকুল হই, সেই কাৰন আ-
জানোঁ, প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ বাজে আন কাৰো

১ পাপৰ পৰিভ্ৰাণ নাই। জিটোএ এই কথা লিখিছে, সি আপুনি ওপৰে লিখা সকলো দেখিলে আৰু সুনিলে, সেই কাৰন সি স্বৰূপ কথাৰ সাক্ষি দিছে।

ন. ল.

পোল পাঁচনিৰ বিবৰন।

Conversion of the Apostle Paul

জ্ঞেতিয়া যিচু খ্ৰিষ্ট, ধৰম অৱতাৰ হৈ জগতৰ পাপৰ দণ্ড আপুনি ভুগি পাপৰ মহা প্ৰাচিতকৰি আপোনাৰ প্ৰানক বলি ৰূপে দুষ্ট লোকৰ হাতত সমৰ্পন কৰি ভগন কৰিলে, আৰু তাৰ পাচে তিন দিনত নিজ সক্তিৰে মৰন আৰু পৰলোককো জিনি উঠিল; তেতিয়া তেঁও আপোন মনোনিভ লোকক, অৰ্থাত্‌ সিন্যাসকলক চপাই, সিবিলাকক পাঁচনি ভাৰ দি কলে, তোমোলাকে গোটাই খন প্ৰিথিবিৰলৈ গৈ সকলো প্ৰানিৰ আগত এই পৰম আয়ুসৰ কথা কিতৰন কৰা; তাতে জিবিলাকে মোত আৰু সুভ ৰাত্ৰাত বিশ্বাস কৰিব সি পৰিভ্ৰাণ পাব, কিন্তু জি কোনোএ বিশ্বাস ন কৰে তাৰ দণ্ড হব, এই বুলি তেঁওৰ হাত দাক্তি আ-
সিৰ্বাদ দি সিবিলাকত কলে, দেখা, প্ৰিথিবিৰ অন্তলৈকে সদাই মই তোমোলাকৰ লগতে থাকিম; এই কথা কৈ তেঁও স্বৰগলৈ গৈ সৰ্বলক্তি-মন্ত পিত্ৰি পৰম ইশ্বৰৰ সোঁ হাতে বহিল।

তাৰ পাচে সিন্যাবিলাক ফুৰি ফুৰি তেঁওৰ কথা মেলে মেলে কিতৰন কৰিব খবিলে, আৰু তাতে

সেই পৰম আনন্দৰ কথা মূনি অনেক মানুহে
খ্ৰিষ্টৰ নামত বিশ্বাস কৰি পাঁচনিবিলাকৰ লগ
লৈ গৈয়ে গৈয়ে মণ্ডলিযোৰ হ'ল। তেতিয়া যিহু-
দা দেশৰ ভাট নগৰত থকা চৌল নামে এজন
প্ৰধান মানুহে সেই সম্বাদ মূনি, প্ৰভুৰ ধৰ্মক
হিংসা কৰিব ধৰিলে। আৰু জি মানুহে আগৰ
ধৰ্ম এৰি খ্ৰিষ্টৰ ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰিলে, সেইবো-
ৰক জিমান পালে, ধৰি বান্ধি বন্দি লালত সুমা-
লে, আৰু পাৰে মানে অনেক ভকতক ভাডনা
কৰি খেদিলে; আৰু আপোনাৰ নগৰ এৰি দা
মেচক নামে আন এখান নগৰত মানুহে খ্ৰিষ্টৰ
সিমা হৈছে বুলি মূনি ভালৈকো আহি দুখ দিবৰ
আমাৰে প্ৰধান পোৰোহিতৰ পৰা আগ্ৰা পত্ৰ
শুজি ললে; আৰু পাচে আন আন মানুহক লগত
লৈ যোৱাত উঠি গৈ দামেচকৰ ওচৰ পোআতে
অকস্মিতে আকালৰ পৰা সূৰ্জতকৈও ঘূৰা প্ৰভা-
পি পহৰ ওলাই তেঁওৰ চাৰিও ফালে প্ৰকাশ
কৰিলে, তেঁও মাটিত পৰিল। তেতিয়া হে চৌল,
হে চৌল, মোক কিয় ভাডনা কৰিচা এনে আ-
কালি বানি তেঁও মূনি সুখিলে, হে প্ৰভু, আপুনি
কোন? তেতিয়া প্ৰভুও কলে জি যিহুদা ভূমি
ভাডনা কৰিচা তেঁও এই মই। কিন্তু উঠা নগৰলৈ
জোআ তেতিয়া ভূমি জি কৰিব লাগিব তাকে
ভোমাত কোআ হ'ব।

সেই কালত তেঁও উঠি নগৰলৈ আহি এক
ঘৰত তিনি দিনলৈকে চকুৰে নে দেখা হৈ ভোজন
পান ন কৰাকৈ পাপৰ নিমিত্তে ক্ৰন্দন কৰি আ-
চিল; তাৰ পাচে জি জনৰ ভকতক হিংসা কৰি-
চল, সেই প্ৰভু যিহুতে বিশ্বাস কৰি ব'ব পালে।
পাচে পলম ন কৰি খ্ৰিষ্টৰ কথা প্ৰচাৰ কৰিব
ধৰিলে, আৰু দেশে দেশে নগৰে নগৰে জি জি
মানুহক পাই সেই সকলোতে খ্ৰিষ্টৰ সূত্ৰ বাজা
কিৰ্তন কৰি, মতা মাইকি অনেক লোকক প্ৰভুলৈ
মিন পালটালে, আৰু তেঁও আপুনিও প্ৰভুত বি-
শ্বাসি হৈ জি জি আচৰিত কৰম লোকবিলাকৰ
আগত কৰি, সেয়ে প্ৰভুৰ ধৰ্মৰ নিমিত্তে জিমান
দুখ ভাডনা পালে তাকে অলপকৈ লিখিচোঁ।

তেতিয়া চৌলে পাঁচনিৰ বাৰ পোআ হল;
তেতিয়া তেঁও ধন, বস্তু, মাটি, বাৰি, ঘৰ, কুঠুৰ

এইবিলাকলৈ একো ইচ্ছা ন কৰি, কেৱলে প্ৰভু
যিহুৰ সূত্ৰ বাজাকহে সকলো ঐশ্বৰ্য্য বিৰুদ্ধিত-
কৈ অমূল্য হেন জানি, সেই পৰম আনন্দৰ কথা-
কে লৈ জি দেশ বা জি জাতি মানুহ হওক সিবি-
লাকৰ আগত পৰিচাৰ কৰা কিৰ্তন কৰিলে।
পাচে তেঁও দেশে দেশে ফুৰি ইশ্বৰৰ কথা কো-
আত কুপু মানুহৰ এক নগৰৰ অধিকাৰ লগত
থকা এটা ভাঁৰি খোআ ভৰিলাত বস্তাক লগ
পালে। সেই অধিকাৰে চৌলৰ মুখৰ পৰা ইশ্ব-
ৰ কথা মূনিৰ ইচ্ছাৰে সিবিলাকক মান্ডিলন্ত,
মিচা ভৰিলাত বস্তাই অধিকাৰক বাধা কৰি
চৌলকো বিধিনি কৰালে। তেতিয়া চৌল জাক
পৌল বোলে, পবিত্ৰ আত্মাৰে পূৰ হৈ; সেই
মায়াপিলৈ একে ঠাৰে চাই কলে, হেৰ চইডানৰ
পুন্তেক সকলো ধৰ্মৰ সত্ত্ব। কপটতে দুষ্ট
কৰমতে পূৰ প্ৰভুবহৈ স্বৰূপ পথক লুটিয়াবলৈ
নেৰ নে? আৰু চাৰি এতিয়া পৰম ইশ্বৰৰ হাতে
ভোক ধৰি আছে; আৰু শুই কেতক দিন কৰা
হৈ বেলিকো নে দেখিবি। তেতিয়াই চকুত মলিন
হৈ তাৰ ওপৰত এক্সাৰ পৰিল; তাতে সি হাতত
ধৰিবলৈ মানুহ বিচাৰি ফুৰিলে। আৰু ইশ্বৰে
তেঁওৰ হতুআই এনে বিনয় কৰম কৰালে, তেঁওৰ
গাৰ কাপৰ বা গামোচা নৰিয়া মানুহৰ ওচৰলৈ
আনিলত সিবিলাক ৰোগৰ পৰা মুক্ত হল;
আৰু অসুচি ভুতো মানুহৰ পৰা বাহিৰ ওলাল।

ইয়াৰ পাচে পৌলে সেই ৰূপে কথা কিৰ্তন
কৰাত আপোন দেশি লোকে তেঁওক ধৰি অনেক
বাৰ বন্দিলালত বাধি, কোনো কোনো সময়ত
বৰ হিংসা কৰি বহু সান্তি কৰিলে। তাৰ পা-
চে প্ৰধান পোৰোহিত আৰু বুৰালোকে তেঁওক
ধৰি দেশাধিপতিৰ আগলৈ মিচা অপবাদেৰে
সোধ কৰি বধ কৰাবৰ আসয়েৰে নিলে। তা-
তে বজা আৰু অধিকাৰ সকলেও সোধ আল
নত বহি, পৌলে আপোনাৰ কথা উত্তৰ দিবলৈ
অনুমতি দিলে। তেতিয়া পৌলে উত্তৰ কৰিলে
বোলে, মই সৰু কালৰেপৰা পিজি ধৰ্মতে আ-
চিলোঁ, আৰু সেই ধৰ্মত আমাৰ জি পৰিচাৰ
আমা আচিল তাকে আচৰি দিবে থাকি নিতি
সাক্ষৰ দৰে নিদুৰ্গি হৈ আচিলোঁ। কিন্তু যিহু

খ্ৰীষ্টীয় বিশ্বাস কৰাবিলাকৰ অহিতে অনেক কৰম কৰিব লাগিব তাক আপুনি জানি, পুৰান পোৰোহিত্যৰ পৰা সক্তি পাই প্ৰভুৰ অনেক সাধুলোকক বন্দিনালত থলোঁ; আৰু সিবিলাকক মৰাৰ সময়ত সিবিলাকৰ বিৰোধে সন্মত দিলোঁ। আৰু বাৰে বাৰে সকলো নাম যবত সিবিলাকক সান্ত্বি কৰি বলেৰে নিন্দা কৰালোঁ। আৰু সিবিলাকটলৈ অভিসই খদ্দ হৈ আন দেশৰ নগৰলৈকে ভাডনা কৰি থেদালোঁ। এই কপে পুৰান পোৰোহিত্যৰ পৰা সক্তি আৰু আগ্য পত্ৰ পাই দামেচক নগৰলৈ গলোঁ। ভাতে হে মহা বজা বাটৰ মাজত দুপৰৰ সময়ত বেলিৰ পুকাশতকৈও মহা প্ৰভাপি এক পহৰ আকাশৰ পৰা মোৰ আৰু লগত জোআ মানুহৰ চাৰিও কালে পুকাশ হোআ দেখিলোঁ, ভেতিয়া আমি আটাই মাটিত পৰিলত, পাচে হে চৌল, হে চৌল, মোক কিয় ভাডনা কৰিচা? কাইটত ভৰি মৰা ভোমালৈ টান, এই বোলা এক আকাশি বানি সুনিলোঁ। ভাতে মই সুধিলোঁ, হে প্ৰভু আপুনি কোৱ? ভেতিয়া তেঁও কলে জি যিহুক ভাডনা কৰিচা তেঁৱেই মই। কিন্তু উঠি ভৰিৰে থিয় হোআ, তুমি, জি জি দেখিলা, আৰু পাচে এই মানুহৰ আৰু বিদেশি লোকৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি ভোমাক মই জি জি দেখুআম, সেই আটাইৰে নিমিত্তে ভোমাক সেরক আৰু সাখি কৰাবলৈ মই দৰ্শন দিলোঁ। তেঁও আপোনাৰ কথাত এই কপ পুমান দি উত্তৰ কৰিলতো তথাপি তেঁওক মিচা বাদি লোকে প্ৰান মাৰিবৰ আসাবে ৰোম নগৰত থকা কমি মহা বজাৰ আগলৈ নি লোধ কৰোআলে। পাচে পৌলে সেই নগৰতো চল পাই নিম্নসয়ে ইহুৰ সূত বাজা কিৰ্তন কৰিলে, ভাতে অনেক কমিয়া লোকে প্ৰভু যিহুক বিশ্বাস কৰিলে; পাচে ভাতে খ্ৰীষ্টিয়ান মণ্ডলি খাপন কৰা হল। পৌল পাঁচনিৰ কথা সুনি কেবল কমিলোকে বিশ্বাস কৰিলে, এনে ন হই; কিন্তু অনেক ঠাইত বিদেশি আদি কৰি বহু মানুহে স্বকপ পৰম ইহুৰক জানি আপোনাৰ আগৰ মিচা আনুই আৰু ভাবলা এৰি প্ৰভুৰ ধৰম ললে; আৰু ঠায়ে ঠায়ে তেঁওৰ উপদেশতে নবহ মণ্ডলি হৈ খ্ৰীষ্টৰ বজা বাৰ্হি গল। ন. ল.

নৱেম্বৰ মাহৰ পাঞ্জিকা।

খ্ৰীঃ অং ১৮৮৭। হিন্দু সঁক ১৭৬১।

	নৱেম্বৰ	কতি	সুক্রোদ	মুখ্য	চতুৰ্থ	চতুৰ্থ
সোম	১	১৬	৬।১৩	৬।১৪	২৩	০।২২
মঙ্গল	২	১৭	৬।১৪	৬।১৪	২৪	১।১২
বুধ	৩	১৮	৬।১৪	৬।১৩	২৫	২।২
ব্ৰহ্মস্পতি	৪	১৯	৬।১৫	৬।১৩	২৬	২।৫২
শুক্ৰ	৫	২০	৬।১৬	৬।১২	২৭	৩।৩২
শনি	৬	২১	৬।১৭	৬।১১	২৮	৪।২৮
দেও	৭	২২	৬।১৮	৬।১১	২৯	৫।২৮
সোম	৮	২৩	৬।১৮	৬।১০	০	চন্দ্ৰোদ
মঙ্গল	৯	২৪	৬।১৯	৬।১০	১	৬।৪
বুধ	১০	২৫	৬।২০	৬।১০	২	৬।৫১
ব্ৰহ্মস্পতি	১১	২৬	৬।২০	৬।১০	৩	৭।৪০
শুক্ৰ	১২	২৭	৬।২১	৬।৮	৪	৮।৩৯
শনি	১৩	২৮	৬।২২	৬।৮	৫	৯।২৭
দেও	১৪	২৯	৬।২২	৬।৭	৬	১০।২৩
সোম	১৫	৩০	৬।২৩	৬।৭	৭	১১।২১
মঙ্গল	১৬	১	৬।২৩	৬।৭	৮	
বুধ	১৭	২	৬।২৪	৬।৬	৯	০।২০
ব্ৰহ্মস্পতি	১৮	৩	৬।২৫	৬।৬	১০	১।১৯
শুক্ৰ	১৯	৪	৬।২৬	৬।৬	১১	২।২০
শনি	২০	৫	৬।২৭	৬।৫	১২	৩।২২
দেও	২১	৬	৬।২৭	৬।৫	১৩	৪।২৫
সোম	২২	৭	৬।২৮	৬।৫	১৪	চন্দ্ৰোদ
মঙ্গল	২৩	৮	৬।২৯	৬।৫	১৫	৬।৩০
বুধ	২৪	৯	৬।৩০	৬।৫	১৬	৭।২৮
ব্ৰহ্মস্পতি	২৫	১০	৬।৩১	৬।৫	১৭	৮।২৩
শুক্ৰ	২৬	১১	৬।৩১	৬।৪	১৮	৯।১৯
শনি	২৭	১২	৬।৩২	৬।৪	১৯	১০।১৪
দেও	২৮	১৩	৬।৩৩	৬।৪	২০	১১।১৬
সোম	২৯	১৪	৬।৩৪	৬।৩	২১	১১।৫৬
মঙ্গল	৩০	১৫	৬।৩৫	৬।৩	২২	

নৱেম্বৰ ৮, ১০, ১৫, ১৬, আৰু ১৭ তাৰিখে কাচাৰি অফি আদি বন্ধ।

৮ দিনৰ পূজা ১।৪ বজাত আশ্বাসায়া।

২২ দিনৰ ভাটি বেলা ৩।৫৪ বজাত পূৰ্ণিমা।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

দ্বিতীয় চোখা ! মোং সিবসাগৰ, নৱেম্বৰ ১৮৪৭ খৃষ্টাব্দৰ ১১।

VOL. II. SIBSAGOR, ASAM, NOVEMBER, 1847. NO. 11.

অনেক দেশৰ সন্বাদ :

General Intelligence.

নৱেম্বৰ আৰু ডিচেম্বৰ মাহতে পাদুৰি সাহাব-
বিলাকে ডাটিলৈ জাত্ৰা কৰি গলত অকনোদই
কৰিব নো আৱিলে; সেই নিমিত্তে এতিয়া দুই
পত্ৰ একে বেলিএ চাপ কৰি দি পঠাব।

বৰ্তমান মাহৰ ১৮ তাৰিখৰ বাৰ্ত্তিত সিবসাগৰ
জিলাত থকা কৈয়া পটি এখনত জুই লাগি গো-
টেই খন পুৰিলে, সেই সাৰিৰ মূৰত কেৱল এটা
ঘৰ মাথোন নো পোৱাকৈ থাকিল। দিন চাৰে-
কৰ পাচত তথা মোকামৰ দিখৌ নৈৰ ওচৰত
থকা মচলমানৰ বজাৰতো পুনৰাই জুই লাগি
৪।৫ ঘৰ মান পুৰিলে।

অক্টোবৰৰ প্ৰথম তাৰিখত কানিত বৰ ধুমুহা
বতাহে চাই দিন মান মাৰি স চাৰেক নাও বুৰা-
লে, আৰু অনেক গচ আদি উভাৰি পেলালে।

কলিকতা নগৰত এটা নতুন গিৰ্জা ঘৰ দু বছৰ
মানৰ পৰা সাজি সাজি এটাই ৮ অক্টোবৰ তা-
ৰিখত ইংৰাজি ৰাজ ধৰমৰ মতে উচৰ্গিলে।
সেই গিৰ্জাৰ খৰচ ৬,০০,০০০ চই লাখ টকা;
তাৰে আঠে লাখ ইংৰাজি ধৰমৰ গুৰুএ আপো-
নাৰ ধন দিলে।

মিৰট নগৰত তিনি জন গোৱা চিপাহি সিই-
ডৰ ওপৰৰ বিলয়াক কোৱা মৰা হেতুকে সিহঁতক
গুলিয়াই মাৰিবলৈ এই দেশৰ, প্ৰধান সেনাপ-
তিএ আগুৱা দিলে।

মান দেশৰ পূব ফালে মলমাইন নগৰৰ স্তিল-
চন নামে এজন আমেৰিকান পাদুৰি সাহাবে ১২
চেম্বৰৰ বেণ্ড বাবৰ বাতি সুবলৈ গলত কোনো
মানুহে দুখাবত মতা নুনি দুআৰ মেলি তিনটা

মানুহক দেখিলে; সিহঁতৰ এটাই সাহাবক কি-
বা কাকত দিলে; সাহাবে তাক পৰ্ছোতে সি
জনে ঘৰত সোমাই ভৰোআল উলিয়াই দেখাই
ঘৰত জি খন আচে তাক উলিয়াই দিবলৈ সাহা-
বত কলে; তেতিয়া সিহঁতক তকাইত বুলি জা-
নিলে। পাচে খন নি দিয়াত সিহঁতে সাহাবক
কাটিবলৈ ধৰাত তেওঁ এজনৰ ভৰোআল কাৰ্হি
ললত সিহঁতে মৰা মৰি কৰি সাহাবৰগাত অনেক
কোৱা মাৰিলে, তথাপি সিহঁতক ঘৰৰ পৰা ধে-
নালে। পাচ দিনা বিচাৰ পতিএ বিচাৰিবৰ নি-
মিত্তে টেকেলাবোৰক পঠালত সিহঁতৰ এজন
ধৰা পৰিল।

কেপ্তৰ্দ মাজুলিৰ ফোগো নামেৰে এটা মাজু-
লিত ৮০০০ হাত ওখ পৰ্বত আছে। এপ্ৰিল
মাহত ১০।১৫ দিন মান সেই পৰ্বতৰ পৰা
তপত জ্বাল, মাটি আৰু বহু মিল ওলাল; তুই-
কপেৰে পৰ্বতত লহিল; তপত জ্বালৰ অনেক
জানবোৰ পৰ্বতৰ ওপৰৰ পৰা বৈ জাঁওতে তা-
লেমান গৰু চাগ আদি পুৰি মাৰিলে।

কেপ্তৰ্দ মাজুলিৰ ফোগো নামেৰে এটা মাজু-
লিত ৮০০০ হাত ওখ পৰ্বত আছে।

খেই দেসৰ কান্ধন নগৰত জোআ বচৰৰ ভি-
ভৰত দোণ কৰা ১২০০ মানুহ দণ্ড আগ্যা পো-
আ হৈ মূৰ কটা গৈছে।

ইংৰাজি দেসৰ হাইণ্ড সাহাব নামে এজন
জোতিসিয়াই দুৰ্বিনেৰে আকাশ মণ্ডল চাই ১৩
আগষ্টত এটা নতুন সৰু গ্ৰহ দেখা পালে। তাৰ
নাম আইৰিচ দিলে; সেই গ্ৰহ মঙ্গল আৰু ব্ৰি-
হস্পতিৰ মাজতে আছে।

গ্ৰেট ব্ৰিটন নামে জি ভাপ জাহাজ ২২ চে-
প্তেম্বৰ তাৰিখত আয়ৰলণ্ড দেসৰ দাঁতিত লাগি
বল, তাক একজাবলৈ এবচৰ মান অনেক অনেক
উপাই জতন কৰি ২৭ আগষ্টত তাক কলেৰে
জুলি দুখান ভাপ জাহাজে লৈতে অনেক মানুহে
টানি টানি একত্ৰালে। পাচে এখান ভাপ জা-
হাজে টানি নিয়াত নাগৰৰ সুঁতি পাৰ হৈ ১৩
আগষ্টত লিবৰপুল নগৰ পালেহি। তাতে ভগা
চিগা আটাইবোৰ বাতি পেলাই সেই বৰ জা-
হাজ আৰুও আটলান্তিক মহা সাগৰ পাৰ হৈ
জাব বুলি এলা কৰিছে। সেই জাহাজদিশল ২১৫
হাত হৈছে।

আগষ্ট মাহৰ ২৭ তাৰিখত লণ্ডন নগৰত
ভেমচ নদী পাৰ হবলৈ ধৰোঁতে ক্ৰিকেত নামে
এখান ভাপ নৱৰ পানি উভলোআ পাত্ৰ ফা-
টিল। তাতে খাবত জুই লগা দি গিৰিল কৰি
জাহাজ ভাগি গুৰি ফাল ভোখৰ ভোখৰ হৈ উৰি
গল। ভিতৰত থকা ১৫০ মানুহবিলাকৰ অনেক
খনি উৰুআই নিলে; কেতবোৰ পানিত পৰি,
কেতবোৰ দাঁতিৰ ওচৰত বোকাতে সোমাই সুমে
ৰে বখ্যা পালে; কোনো কোনো উৰাই নিয়া
কাঠৰ দোআবাই দুখ পাই ৪০ জন খুন হল;
৫ জন মৰিল।

আগষ্ট ২৯ তাৰিখত ইংলণ্ডৰ লিঙ্কন নগ-
ৰৰ গিৰ্জা ঘৰত সুরন কিৰ্তন কৰিবলৈ অনেক
মানুহ গোট খোআত তিনি পৰিয়া সমহিত আ-
কাশত এটা কলা ডাৱৰউঠি গিৰ্জা ঘৰত বজপাত
পৰি ৮টা মানুহক বিমূৰ্চিত কৰিলে; এটা মানুহ
একে বেলিএ পৰি মৰিল। তাৰ চোলা পুৰিলে,
চোলাৰ গোদামো পমি গল, তথাপি তাৰ গাত
একো ঘাৰ চিন দেখা ন গল।

গোড হোপৰ ওচৰত থকা কাফিৰ লোকে ইং-
ৰাজি নিবালি লোকৰ গৰু গাই ডকুদি এতিয়া-
লৈকে ঘনে ঘনে বন কৰি থাকে।

ইংৰাজি দুখান জাহাজ উত্তৰ সাগৰত বৰ
মাচ মাৰিবলৈ জাঁওতে ৩ জুলাইত পৰ্বতৰ সমান
পানি সিলবিলাকৰ মাজত চেপা খাই ভাগিল;
জাহাজৰ বনুআবিলাকে সিলত বগাই বৰ দুখ
পালে, কিন্তু এমাহ মানৰ মূৰত নাও পাই উঠি
বখ্যা পৰিল; ভিনটা মাখোন মানুহ মৰিল।

অক্জোবৰ মাহত এক ভিগি মাচ মেৰি নৈত
সোমাই হইলৈএক গাঁৱৰ ওচৰত তাকৰ পানি
হোআত বামত লাগি বল, তাতে মানুহবিলাকে
ওলাই তাক ধৰি মাৰিলে। পাচে তাৰ গাঁৱ
পৰা ১২০০ মোন তেল পালে।

বৰ্মিংহাম নগৰৰ ডেবিচ নামে এজন ফটিকা
খোআ মানুহে আপোনাৰ তিৰোতায়ে সৈতে
দন্দ লাগি থাকি অনেক বেলি কিলাই কোবাই
মাৰিলত তাই বিচাৰ পতিৰ ওচৰলৈ গৈ ভজ-
বিজ কৰালে। সেই কাৰনে পৈএকে বেজাৰ পাই
১২ অক্টোবৰত তিৰোতাৰ ওচৰলৈ গৈ চুমা খো-
আৰ দৰে ভিজি সাবট মাৰি ধৰি ই হাতেৰে খুৰ
উলিয়াই ভিজি কাটি মাৰি পেলালে।

স্কটলণ্ড দেসৰ কিন্লক্বেগ গাঁৱৰ ওচৰৰ পৰ্ব-
তত দুজন সাহাব লোক জাতা কৰোঁতে ১ চেপ্তে-
ম্বৰৰ বাতিত বাটৰ কাষৰত বৰ জাবৰ দোআ-
বাই পৰি মৰিল। পাচ দিনা পুআ কোনো গাঁৱ-
লিয়া মানুহে সেই বাটে দি জাঁওতে দিবিলাকৰ
মৰা ল দেখা পালে।

আয়ৰলণ্ড দেসৰ দাৰ্মিদি নামে এটা মানুহে
ফটিকা খাই বলিয়া হৈ ঘৰলৈ গৈ আপোনাৰ
দুই জিএকক সুই থকা দেখি এজনিক ধৰি জুইত
পেলাই দি পুৰিলে। সি জনি জিএকে পলাই

গৈ মানুহ মাতি আনিলত সেই চোআলি জি-
য়াই নে পালে, আত্মা এনে হৈ পৰিল। তেতি-
য়াও বাপোকে গিয়ান নে পাই আপোনাৰ জি-
কক পোৱা ঠব হৈ চাই আছিল।

জোআ বচবত ইণ্ডিয়াজি দেশৰ বেলৰ ওপৰত
জোআ ভাপ বখত অনেক মানুহ আৰু দুবা বস্ত
নিয়াত ভাব বেচ ৭,৪৬,৬৪,০০০ টকা হৈছিল।

কুটলগু দেশৰ গিলাচগো আৰু এভিন্দৰ
নগৰৰ পৰা লগুন নগৰলৈ ৪০০ তাঁৰৰ বাট
ভাপ বথেৰে একে দিনাই জাই।

আয়বলগু দেশৰ ডনমোঅৰ জিলাত খৃষ্টিয়ান
সাত্ৰ পুখি বেচা বিলাই দিয়া এজন মানুহে যোঁ-
ৰাত উঠি অহা মাকৰ্তি নামে এজন কমিয়া পা-
দুৰি বাটত লগ পোআত পাদুৰিএ তাক সুৱিলে,
তোমাৰ টোপোলাত কি আছে? সাত্ৰ আচে বু-
লিলত পাদুৰিএ চাবলৈ খোজাত সি মেলি দে-
খুআলে। তেতিয়া কমিয়া পাদুৰিএ পুগিবিলাক
হাতত পাই বৰ খেজেৰে পুখি বাটত আৰু সেই
মানুহৰ গাভো লিয়াই পেলাই কলে, তোক
চাবুকেৰে মাৰিবৰ নিমিতেহে মই আহিলোঁ।
তাতে যোঁৰাৰ পৰা নামি তাক বাধিবলৈ এটা
মানুহক সোধাই দি পুখি দিয়াটক কোবাই কো-
কোবাই মৰাত সি পুখি এৰি লৰ মাৰি গল।
পাচে কমিয়া পাদুৰিএ পুখি গোটাই জুইৰে পু-
বিলে। সামান্য লোকে ধৰম সাত্ৰ পৰ্হাবলৈ ক-
মিয়া বজা পাপা আদি কৰি তাৰ সকলো পাদু-
ৰি এনে বৰ নিষেধ কৰে।

পাৰি নগৰৰ ডিউক দিপ্ৰাচলিন নামে এজন
ফাফি বৰ মেলুজাই আপোনাৰ ভাৰ্জাই সৈতে
অনেক দিনৰ পৰা বিৰোধ হৈ ১৭ আগষ্ট তা-
ৰিখৰ বাতি নৌ পূজাওতে তেওঁৰ সুবঠাই লো
মাই মাৰিবৰ মনেৰে দাৰে খোঁচ মাৰি দিলে।
সেই খোঁচত এধা মৰা হৈ তিবোতাই উঠি চাকৰ-
বোৰক মাতিবলৈ ঘণ্টাই বজালে; কিন্তু পৈ-
একে কাটি খুঁচি কিলাই কোবাই মাৰিলে। পা-
চে চাকৰবোৰে সোমাই আহি সিহঁতৰ আইমু

আপোনাৰ ভেজত বাগৰি গৈ থকা দেখিলে।
তাতে বধ কৰোঁতাক নে পালে, কিন্তু পাচে সেই
পৈএকৰ গাত আৰু কাপৰত ভেজ লাগি থকা
আৰু হাতত কামোৱাৰ দাঁতৰ চিন পোআ হেৰু-
কে তেওঁ ধৰা পৰিল। পাচে তেওঁক কইন কৰিব
বাধি তেওঁৰ দোমৰ অনেক অনেক প্ৰমান উলি-
য়ালত মোক ফাঁচি দিব বুলি জানি তেওঁ কমিয়া
পাদুৰি এজনক মতাই আনি তাৰ হাতৰ পৰা
পুতুৰ ভোজন পান কৰিলে, আৰু আপুনি বিহ
খাই ২৪ আগষ্ট তাৰিখত মৰিল। পাচে ডি-
উক দিপ্ৰাচলিনৰ বৰ পুতেক এই সকলো দুৰ্ঘট-
না দেখি সিও আপোনাত ঘাতি হল।

ফাফি দেশৰ চেভেভিএন নগৰত হিলৈ সজা
এটা মানুহ বলিয়া হৈ ঘৰৰ পৰা আপোনাৰ আ-
টাই বস্ত দলিয়াই পেলালে, পাচে এটা আৰ্চিৰ
দৰ্শনত আপোনাৰ চাঁটো দেখি, আপোন ঘাতি
হয় বুলি হিলৈৰে আৰ্চি গুলিয়াই তেখেত ডো-
খৰকৈ ভাঙিলে; আৰু আপুনি মৰিলো বুলি
জানি, সেই দিনৰে পৰা একো খোআ বস্ত নে
খাই নো চোএ।

অতি পিয় দুজন মিত্তিৰ।

Damon and Pythias.

দিয়নুচি নামে এজন চিৰাকুচ দেশৰ বাদ্ৰ
হৈ সদাই বেয়া কৰম কৰে। এদিন সেই বাদ্-
লাই দামোন নামে এজনৰ ওপৰত কোনো দোষ
পেলাই তাক কলে, এই অপৰাধতে তোমাৰ
ফাঁচি হব। এই কথা সুনি দামোনে আপোনাৰ
লৰা তিবোতাক দেখিবলৈ বৰ ইচ্ছা কৰিলে, জুৰি
মোৰ প্ৰান দগু কৰিলে সিহঁতক আৰু দেখিবলৈ
নে পাম; এই নিমিতে হে বাদ্ৰা, কিছুমান বে-
লি মোক ঘৰলৈ জাব দিয়া। পাচে বাদ্ৰাই
কলে, জুৰি গৈ প্ৰানৰ ভয়ত ন পলাবা, ইয়াক
কোনে বিশ্বাস কৰিব পাৰে? দামোনে উত্তৰ কৰি
কলে, যদি মই উভতি আহিবলৈ জুৰি বিশ্বাস
ন কৰা, তেন্তে মোৰ মিত্তিৰ পুখিৰকক মোৰ বধ-
লি কইনত ৰাখা। এই কপে থিৰ হলত পাচে
সি বজাৰ হুকুম লৈ আপোনাৰ ঘৰলৈ গল।

ভাৰ পাচে বান্দ্ৰাই দামোন নৌ আহোঁতে ভাৰ মিতিৰ পুথিয়কক দেখিবলৈ বন্দিসাললৈ গৈ ভাত কলে, তুমি দামোনেৰ কথাৰ বিষয় কৰি বৰ নিৰুখি কাম কৰিলি; তুমি কি প্ৰকাৰে বুজিচা জে সি তোমাৰ নিমিটে বা আন কাৰে। নিমিটে আপোনাৰ প্ৰান দিব? পুথিয়কে এই কথা সুনি অসন্তোষ ন হৈ বান্দ্ৰাহত কলে, হে ডা-কৰিয়া, মোৰ মিতিৰ নিমিটে মোৰ একো ল-সই নাই; আৰু তেওঁৰ নিমিটে যদি মই এস বাৰ মৰোঁ, তেওঁ ভাল। তথাপি তেওঁ জে আহিম বুলি গৈচে, নহাকৈ কেতিয়াও নে থাকিব, ইয়াক মই নিচই জানোঁ; আৰু তেওঁৰ নিমিটে মোৰ প্ৰান দণ্ড ন হব তাকো জানোঁ। কিন্তু পৰম ইহ-বৰ আগত এই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, জেন মোৰ বন্ধুক বখ্যা কৰিব অৰ্থাত জি সমইত তেওঁ আহিব লগা হই সেই সমইত জেন কোনো এক বিঘি-নিৰ দোআৰাই বন্ধুকৈ বাখোক; কিয়নো সমইৰ ভিতৰত আহিলে তেওঁ অৱসো মৰিব, তেতিয়া তেওঁৰ লৰা ভিৰোভাই বৰ দুখ পাব। মই মৰোঁ, তাত্তে একো হানি নাই, কিন্তু তেওঁ জিয়াই থকাত বৰ কাৰ্জ আছে। 'বান্দ্ৰাই এই সকল কথা সুনি আচৰিত হেন দেখি অৰাক হৈ থাকিল। পাচে থিৰ কৰা দিন ওচৰ হলত সেই পুথিয়কক ফাঁহি দিবলৈ বন্দিসালৰ বাহিৰ কৰি অনালে। পুথি-য়কেও আনন্দ মনেৰে মঞ্চত অৰ্থাত ফাঁহিৰ চা-লত উঠি মানুহবিলাকৰ আগত নক্লেত ৰূপে হা-ন্তেৰে টাবাব কৰি কব ধৰিলে, বোলে-মই আ-গৈএ জি প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলোঁ, কি জানি পৰম ইহ-বে অনুগ্ৰহ কৰি সুনিলে। কিয়নো মই এনে ভাৰিটোঁ, দামোন নাহিবলৈ ইহবে ভাৰ কোনো আপদ মিলাইচে। মোৰ মৰনৰ পিচে যদি তেওঁ আহে, তেন্তে জিয়াই থাকিব, সেয়ে বৰ ভাল। এই সকলো কথা কৈ এটাওঁতেই দুইবৰ পৰা এক সৰম হল, তেতিয়া সেই ফাঁহি দিয়া কিছু বেলি-লৈ বখালে। ভাৰ পাচে সেই দামোন অভিনয় বেগেৰে আহি ঘোঁৰাৰ পৰা নামি সেই ফাঁহিৰ মঞ্চত নিষে উঠি পুথিয়কক আলিঙ্গন দি কলে, বন্ধু হে পৰম ইহবক অধিক প্ৰস-সা কৃত্তি কৰোঁ, কিয়নো তেওঁ তোমাক এনে ভৱন্তৰ আপদত

বখ্যা কৰিলে। পুথিয়কে দামোনকো সেই ৰূপ আলিঙ্গন দি বিয়ৰ্গ হৈ কলে, হে বন্ধু, তুমি ইমান বিতৰ্ক হৈ কিয় আহিচা? ইয়াত তোমাৰ লৰ-নাসহে হব। এতিয়া মোৰ এনে অসন্তোষ লা-গিচে জে মই আপোনাৰ প্ৰান দিওঁ তোমাৰ প্ৰান বখ্যা কৰিব নোআৰিলোঁ। বজাই এই সকলো কথা সুনি বৰ বিস্মই হল, আৰু তেওঁৰ জিনইত মৰমো জন্মিল। পাচে তেওঁ লি-হালনৰ পৰা নামি সেই ফাঁহিৰ কাঠৰ ওচৰলৈ গৈ কলে, তো-মোলাক দুই জনৰ জেনে মিতিৰ এনে মই কতো দেখা নাই। তোমোলাক জিয়াই থাকাইক; ধৰম আছে, আৰু ধৰম থাপনা কৰা এজন পৰম ইহবো আছে, ইয়াক তোমোলাকে স্বৰূপ প্ৰমাণি কৰিচা। তোমোলাকে জন মানোৰে থাকি মো-কো তোমোলাকৰ উত্তম বন্ধুৰ ভাগি কৰা।

পৌল পাঁচনিৰ বিবৰন।

Conversion of the Apostle Paul.—Concluded.

অক্টোবৰ মাহৰ অকনোদাইত জি পৌল পাঁচ-নিৰ বিবৰন চপা হৈছিল, সেই মাহত ভাৰ সেন কথা দিবলৈ চাই নোহোআত এই মাহত দিয়া হৈচে।

এই ৰূপে প্ৰভুএ সেই দুই মানুহক খুলি আ-পোনাৰ মনোনিভ আৰু স্বৰূপ লেৱক কৰি, ভাৰ

জি হিঁসা, ক্ৰোধ আৰু অসুয়া আছিল, তাক ধমন কৰিলে। তাকে পুত্ৰৰ খবৰক হিঁসা কৰা সেই পৌলে কমিয়া মণ্ডলিলে লিখা পত্ৰত বুলিছিল, বোলে, মই জি যিহু খ্ৰিষ্টৰ সুভ বাজা ভোমোলাকত কিত্তন কৰিচোঁ, সেয়ে বিকল হৈ জাব এয়ে ন হই, কিন্তু জিবিলাকে তাত বিস্থান কৰে, সিবিলাকৰ নিমিত্তে সক্তি; কিয়নো সেই বিস্থানৰ দোআৰাই কটিন মন গুচাই ইহুৰলৈ মন কৰাই, আৰু আগৈ জি পাপক ভাল পাইছিল তেতিয়া তাকে ঘিন কৰে, তাকে মনৰ লমাইতে আনন্দ জনমাই; এই বুলি তেঁও সিয়াবিলাকত কৈছিল। তাৰ পাচে পুত্ৰত আপোনাৰ বিস্থান বাহিৰে জনেকৈ ধিৰ হৈছিল, তাকে লিখিলে, বোলে, খ্ৰিষ্টৰ প্ৰেমৰ পৰা মোক কোনে বি-জোগ কৰিব? কেলস বা সোক, তাদনা বা ঐকাল, বিবস্ত বা আপদ বা ভবোআল এইবিলাকে পাৰে নে? কেতিয়াও নোআবে, কিয়নো আমাৰ পুত্ৰ যিহু খ্ৰিষ্টৰ নিমিত্তে ইহুৰে আমাক জি প্ৰেম কৰে, তাৰ পৰা মনৰ বা জিৱন, স্বৰগৰ দূত বা প্ৰধান ভূত, বৰ্তমান বা ভবিষ্যত কাৰ্জ বা সক্তিমন্ত লোক, ওপৰ বা তল আন কোনো সৃজা বস্তু এই আমাক খ্ৰিষ্টৰ প্ৰেমৰ পৰা বিজোগ কৰিব নোআবে মোৰ এনে ধিৰ বিস্থান আছে।

অভিয়া হে সকলো পহাঁ লোক ভোমোলাকে আপোন আপোন মনে বিবেচনা কৰি চোআ, মই এই জি পৌল পাঁচনিৰ কথা আদিৰ পৰা অন্তলৈকে কিছু কিছু লিখিলোঁ, সেয়ে কেনে অতি প্ৰমানিক কথা হই। অৰ্থাত খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰ জে স্বৰূপ ইহুৰ পৰা হই, তাৰে এক প্ৰধান প্ৰমান; কিয়নো জি পৌলৰ কথা মই ওপৰত লিখিলোঁ, সি আগৈ খ্ৰিষ্টিয়ান খবৰৰ মহা সত্ৰ আৰু হিঁসক আছিল, কিন্তু পাচে লিখাত সি তেঁওৰ পৰম বিস্থানি আৰু প্ৰধান পাঁচনি হল, এয়ে কেনে মহা আচৰিত কৰম! ভেস্তে সূনা, মই আৰু অলপ কথা লোৱোঁ, এনে কৰম মানুহৰ পৰা হই নে ইহুৰ পৰা হই? ইহুৰ পৰা ন হলে কোনে কপে মৰ্ত্য লোকৰ পৰা হব নোআবে, কিয়নো মানুহৰ জি অতি কটিন মন তাক গুচাবলৈ মানুহৰ মাজত একো ঔষধ নাই, তেনে কটিন

আৰু সকলো হিঁসাৰে শিথিল হোআ জি মনৰ মহা বোগ, তাক ইহুৰেহে গুচাব পাৰে। আৰু যদি খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰ ইহুৰ পৰা ন হই, তেন্তে কিয় ইহুৰে এনে কৰম কৰিলে? তথাপি আমি জানোঁ, মোৰ জি সত্ৰ, সি যদি মোৰ হিতৰ নিমিত্তে লাখি হই সেয়ে স্বৰূপ। এই কপে জিহোৰ মানুহে খ্ৰিষ্টি যান সাত্ৰৰ বিৰোধে কথা কই সেয়ে যদি মন পালটাই আৰু বিস্থান কৰি পাচে সেই সাত্ৰৰ হিতৰ নিমিত্তে সত্য প্ৰমান দিএ, সেইবোৰেই স্বৰূপ প্ৰমান হই; আৰু সেয়ে জে সৰ্ব-সক্তিমন্ত ইহুৰ কৰম তাকো আমি জানোঁ; কিয়নো ভাল গচত বেয়া গুটি নে লাগে, আৰু বেয়া গচত ভাল গুটি কেতিয়াও লাগিব নোআবে।

সৰ্ব গুনে গুনাৰ পৰম ইহুৰ,
নিৰাকাৰ কপে আছে সক্তি ভয়ঙ্কৰ;
নাহি চপ্ত্য, নাহি কৰ্ন, নাহি হস্তাকাৰ
তথাচ কৰয় সৃজন পালন সঁহাৰ।

জদি কোনো নৰ জাতি দোহ আচৰই
ভিলেকে তাহাক পুত্ৰ সঁহাৰ কৰই;
কিন্তু সৰ্ব সহনীয় অতি ধেমায়ন্ত,
সে কাৰনে নিজ গুনে সহিৱা থাকন্ত।

আৰু যদি মনুলাৰ হই গৰ্ব মন,
তাকো কৰিবাক পাৰে নিমিলে ধমন;
সৰ্বসক্তিমান সৰ্ব গুনৰ আধাৰ
এনে পুত্ৰ সত্য নিবঞ্জন নিৰাকাৰ । ন. ল

পৰম ইহুৰে সৃষ্টি কৰাৰ কথা ।

Account of the Creation, and the Fall of Man,—Concluded.

নানা সাত্ৰত এই সৃষ্টি সৃজন কৰাৰ কথা লিখা আছে। কোনো মানুহে বোলে, প্ৰিথিৱিক সৃজা নাই, আপুনি হল; আৰু হিন্দু সাত্ৰত হলে এনেকৈ লিখা আছে বোলে, নিৰাকাৰ কপে জি জন পৰম বুদ্ধ আছে, তেঁওৰ লবিলৰ পৰা আৰু তিনি জনক বাহিৰ কৰিলে, ললাটৰ পৰা সিট, বুকুৰ পৰা বিক্, আৰু নাভিৰ পৰা বুদ্ধা। এই তিনি জনক জেতিয়া ইহুৰে আপোন লবিলৰ পৰা উত্থাপন কৰিলে, তেতিয়া তিনিকো তিনিটা কামত তাৰ দিলে, বুদ্ধাক ত্ৰিবিধলৈ বিক্ৰু পালিবলৈ আৰু

সিৱক সপ্‌হাৰ কৰিবলৈ; তাতে সিবিলাক ভিনো জনে এক এক কৰমৰ ভাৱ পাই সেই ৰূপে কৰিব ধৰিলে। প্ৰথমতে হলে ইহুৰে সিৱক মানুহ সুজিবলৈ পাঁচিলে, তেতিয়া তেঁও আহি এই ৰূপে মানুহ সুজিব ধৰিলে, কোনোবিলাকৰ দহ হাত দহ সুৰ, আন কোনোৰ তিনি চাৰি হাত ভৰি আৰু কোনোবিলাকৰ আন ৰূপ কৰি সুজিলে তাৰ পাচে পৰম বুদ্ধে দৃষ্টি কৰিলত অতি অসত্য দেখিলে; তথাপি সিবিলাকক সপ্‌হাৰ ন কৰি সিৱৰ ভক্ত কৰিলে; সেই কাৰন প্ৰিথিৱিত হিন্দু সাত্ৰৰ মতে আগৰ কালত জিবোৰ অসুৰ আদি দানও দৈত্য আছিল সেইবোৰ সিৱৰ ভক্ত হৈ তেঁৱে সৈতে কৈলাসত বাস কৰে।

কিন্তু এই কৰমৰ পাচত পৰম বুদ্ধে মানুহ সুজিবলৈ বুদ্ধাক আদেশ কৰাত বুদ্ধাই প্ৰথমতে মানুহ সুজিবলৈ ধৰি মাটিৰে সৈতে মানুহৰ আকৃতি কৰিলে, কিন্তু তাৰ ভিতৰত জিৱ আত্মা দিব নোআবিলে, পাচে বুদ্ধাই মানুহক জিৱ দিবলৈ উপাই বিচাৰোঁতেই, বিষ্ণু পৰম বুদ্ধৰ ওচৰলৈ গৈ বুদ্ধাই ন জনাকৈ জিৱ আনি সেই মাটিৰ মূৰ্ত্তিবোৰত সুমাই দিলত তেতিয়াই মূৰ্ত্তিবোৰ উঠি লৰ চৰ কৰিব ধৰিলে। তাৰ পাচে বুদ্ধাই আহি চাই দেখে মাটিৰ পুতলাবোৰে জিৱ পাই উঠিলৰি ফুৰিচে, তাতে এনে কৰম কোনে কৰিলে বুৰি ভাবিলত বিষ্ণু কৰা বুলি জানিলে, তেতিয়া সিবিলাকৰ মাজত কন্দল লাগিল। তেতিয়াৰে পৰা আজিলৈকে বোলে, বুদ্ধাই সৃজন কৰে, বিষ্ণু পালে, সিৱই সপ্‌হাৰ কৰি আছে। এই বুলি হিন্দু সাত্ৰত লিখিচে; তাৰ বাহিৰে খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰত আন ৰূপে লিখিচে, তাকে মই সকলো অনুক্ৰমে ভলত লিখিচোঁ। এই দুই সাত্ৰৰ কথা পাঠক সকলে বিবেচনা কৰিলে, কোন সাত্ৰত স্বৰূপ ওলাই, তাকে বিসেস ৰূপে জানিব পাৰে।

খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰত এনেকৈ লিখা আছে। প্ৰথমে পৰম ইহুৰে স্বৰূপ আৰু প্ৰিথিৱি নিৰ্মান কৰিলে, তাৰ পাচে ইহুৰে বুলিলে, প্ৰিথিৱিৰ ওপৰত পহৰ হওক, এই বাক্য কোআ মাত্ৰকে ঘোৰ অন্ধকাৰৰ পৰা পহৰ হল, তেতিয়া তেঁও পহৰ এন্ধাৰ

দুয়োৰো বেলেগ কৰি পহৰৰ নাম দিন, আৰু এন্ধাৰৰ নাম ৰাতি থলে; সেই কালত ৰাতি পূজা আৰু গধূলি হলত প্ৰথম দিন হল। তাৰ পাচে ইহুৰে বুলিলে, পানিৰ মাজত সুইন হওক, আৰু সেই পানি এই পানিৰ পৰা বেলেগ কৰা হওক। তাতে ইহুৰে সুইনক সুজিলে আৰু সুইনৰ ওপৰত থকা পানিক, ভলত থকা পানিৰ পৰা বেলেগ কৰাত সেই ৰূপ হল, তেতিয়া তেঁও সুইনৰ নাম আকাশ থলে তাতে দূতিয় দিন গল। ত্ৰিতীয় দিনত ইহুৰে সাগৰকে ভূমিকে প্ৰথক কৰিলে; পাচে সুকান হোআ মাটিৰ নাম প্ৰিথিৱি আৰু পানিৰ নাম সাগৰ থলে; তাৰ পাচে ত্ৰিন আদি কৰি সকলো জাতৰ বিখ্যা প্ৰিথিৱিৰ ওপৰত গজালে। চতুৰ্থ দিনত প্ৰিথিৱিত পহৰ প্ৰকাশ কৰিবলৈ দুটা বৰ জোতি সুজি আকাশৰ সুইনত ৰাখি থলে, তাৰে দিনৰ অধিকাৰ সূৰ্য আৰু ৰাতিৰ অধিকাৰ চন্দ্ৰ, এই ৰূপে ধৰি কৰিলে। দুয়োৰো ওপৰত ইহুৰে দৃষ্টি কৰি উভয় দেখিলে, আৰু ইহুৰে গ্ৰহ আদি সকলো নথাজবোৰকো সুজি আকাশৰ মাজৰ সুইনত ৰাখিলে। পঞ্চম দিনত আকাশে উৰিবলৈ চৰাইক, সাগৰত থাকিবলৈ জলৰ জন্তু নানা ৰূপে সুজি সিবিলাকক আনিবান কৰি কলে, ভোমোলাকে আকাশ আৰু সাগৰক পৰিপূৰ্ণ কৰা, পাচে সেই ৰূপ হল। সষ্ট দিনত প্ৰভু পৰম ইহুৰে তেঁওৰ নিজ মূৰ্ত্তিৰে অৰ্থাত ইহুৰে জেনে নিম্নাপি সেই ৰূপে প্ৰিথিৱিৰ পৰা ধূলি লৈ মানুহৰ পুতলা কৰি তাৰ নাকত জিৱনৰ নিশ্বাস কহোঁআলে; তাতে মানুহৰ জিয়া প্ৰান হলত তাৰ নাম তেঁও আদম দিলে। তাৰ পাচে ইহুৰে বুলিলে, মানুহ অকলেই নিবাস কৰা ভাল ন হই, এই হেতুক তাৰ লগ হবলৈ আৰু এটা মই সূৰ্য। তাতে ইহুৰে আদম আদি পুৰুষক ঘোৰ নিদ্ৰা অনালে, তেতিয়া নিদ্ৰা অহাত আদমৰ এটি কামি হাৰ উলিয়াই লৈ তাৰে সৈতে এজনী সুন্দৰি ভিৰি সুজি আদমৰ আগত ইহুৰে আনি দিলে। পাচে আদমে সেই ভিৰিলৈ চাই বুলিলে, এই মোৰ হাৰৰ পৰা ওপজা হাৰ আৰু মোৰ মজ্জৰ পৰা ওপজা মজ্জা, তাইৰ নাম নাৰি হব, কিয়নো তাই

নৱৰ পৰা জনম পোআ; এই হেতুকে পুৰসে আপোন পিত্তি মাত্ৰিৰ পৰা বেলেগ হব, আৰু আপোন ভিৰিএ নৈতে থাকিব, আৰু সিহঁত দুয়ো একে দেহ হব। আৰু সেই সময়ত সেই দুজন ভিৰি পুৰল নাজটো আছিল, কিন্তু লাজ নাই কিয়নো সিবিলাকৰ পাপ নাছিল।

এই চই দিনলৈকে ইহুৰে প্ৰিথিবি, আৰু ভাত থকা সকলো জন্তু সাগৰ, আৰু ভাত নিবাস কৰা সকলো জন্তু, আকাশ মণ্ডল, আৰু ভাত থকা সকলোকে সৃষ্টি সপ্তম দিনত আটাই কৰমৰ পৰা বিস্ৰাম কৰি সেই দিনক আদিৰ্বাদ কৰি পবিত্ৰ কৰিলে, আৰু বুলিলে, এই দিনতে মানুহৰ সন্তান-বিলাকেও সংসাৰিক কামৰ পৰা বিস্ৰাম কৰিব আৰু সেই দিনত প্ৰভু পৰম ইহুৰৰ গুন কিত্তন কৰিব; সেই কাৰন জতে ইহুৰৰ পৰম শুকতৰিলাক আছে, সিবিলাকে আজিলৈকে সাত দিনৰ ভিতৰত এক দিন বিস্ৰাম কৰা সংসাৰৰ কাম কাজ ন কৰি প্ৰভুৰ গুন কিত্তন কৰে। কিন্তু জি লবে সেই দিনক অগ্ৰাভ্য কৰি আপোনাৰ কাম কৰি ধন বস্তু বিচাৰি থাকে সেইবিলাকক সজ্জিমন্ত ইহুৰে প্ৰতিফল দিব।

আৰু তাৰ পাচে ইহুৰে প্ৰিথিবিৰ সকলো জি ৱা জন্তুৰ ওপৰত আদমক অধিকাৰ পাতিলে, আৰু সকলো জন্তু, পহু, পখি, আদমৰ আগত দিয়াত আদমে সেইবোৰৰ নাম দিলে। পাচে ইহুৰে সিবিলাক দুয়োকো আদিৰ্বাদ কৰি কলে, তোমোলাকে প্ৰিথিবিৰ বাৰ্হি বজ্জহ আৰু বহু প্ৰজা হোআ আৰু প্ৰিথিবিক ভৰপূৰ কৰা। আৰু প্ৰভু পৰম ইহুৰে পূব দিলে এদেন নামে প্ৰখ্যাত এখন সুন্দৰ বাৰি পাতিলে, সেই চাইতে আপুনি সুজা মানুহক ধলে। তাতে জি জি গচ দেখিবলৈ চিকন, খাবলৈকো ভাল, সেই সকলো গচ বাৰিৰ মাজৰ মাটিৰ পৰা গজালে, আৰু বাৰিৰ মাজত থাকিবলৈ জিৱি দিওতা আৰু ভাল মন্দ জানিবলৈ গিয়ান জনমোআ গচকো গজোআলে। পাচে বাৰিৰ পানি দিবলৈ এদেনৰ পৰা এখন নদি ওলাল, তাৰে পৰা বেলেগ বেলেগ হৈ চাৰি নদি হল। প্ৰথম খনৰ নাম পিচোন, দ্বিতীয় খনৰ নাম গিহোন, তৃতীয় নদিৰ নাম হিদ্দেল, চতুৰ্থ

নদিৰ নাম ফিৰাথ। তেতিয়া ইহুৰে আদি ভিৰি পুৰলক সেই বাৰিৰ ভিতৰত নিবাস দি সিবিলাকক এই আগ্যা দিলে বোলে, বাৰিৰ সকলো গচৰ গুটি তোমোলাকে অৱলো খাবা, কিন্তু ভাল বেয়া জানিবলৈ গিয়ান জনমোআ গচৰ গুটি নে খাবা, কিয়নো জি দিনা ভাক খাবা সেই দিনাই মৰিবা, অৰ্থাত নৰ্কি হব।

এই সকলো কৰমৰ পাচত চইতান অৰ্থাত মা-নুহৰ মনত কুৰুধি দিয়াটোএ সৰ্পকপ ৩ বি ভিৰিৰ ওচৰলৈ আহি বুলিলে, ইহুৰে তোমোলাকক বা-ৰিৰ মাজত থকা গিয়ান দিওতা গচৰ গুটি খাবলৈ নিষেধ কৰিচে হই নে? তাতে ভিৰিএ সন্নিধান দি কলে, তাৰ গুটি খাবলৈ আমাক বাধা কৰিচে হই। তেতিয়া সাপে বুলিলে, হে ভিৰি সূনা, ইহু-ৰে তোমোলাকক এই গচৰ গুটি খাবলৈ কি কা-ৰনে নিষেধ কৰিচে তাক কঁও, তোমোলাকে জি দিনা তাৰ গুটি খাবা সেই দিনত ইহুৰৰ নিচি-না তোমোলাকৰ গিয়ান হব, আৰু তোমোলাকে সকলো ভাল বেয়া জানিব পাৰিবা। এই ৰূপে অনেক কুৰুধি দি চইতানে ভিৰিৰ মন ভুলালে। পাচে ভিৰিএ দেখিলে সেই গচৰ গুটি অতি সুন্দৰ আৰু খাবলৈকো ভাল, আৰু সজ গিয়ান পাবৰ নিমিত্তে তাক খাবলৈ বৰ ইচ্ছা কৰিলে, তেতিয়া তাই তাকে পাৰি খালে, আৰু আপোনাৰ স্বামি-কো খুআলে। সেই গচৰ গুটি খোআতে সিবিলাক

দুয়োৰো চকু মুৰুলি হল; আৰু তেতিয়া আ-পোনাকে নাজটো বুলি জানি ভিন্নক গচৰ পাতৰ কাপৰ সি সিবিলাকে পিত্তিলে। পাচে ইহুৰে

Almanac for December, 1847.

ডিচেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অব ১৮৪৭। হিন্দু মক ১৭৬২।

সেই কৰম জানি নিবিলাকে নিবাস কৰা সেই
সুন্দৰ বাৰিলৈ আহি সিহঁতক মাত লগাই সুখি-
লে, হে আদম, তোমোলাক কত আচা? তেতিয়া
নি কঁপি কঁপি উঠব দি কলে, মই নাজটো হো-
আৰ নিমিত্তে আপোনাৰ পৰা লুকাই আটোঁ।
তাৰ পাচে পুত্ৰুই সুখিলে, তই নাজটো বুলি তোক
কোনে কলে, মই জি গচৰ গুটি খাবলৈ নিসেধ
কৰিছিলোঁ, তই তাক খালি নে? তাতে আদমে
বুলিলে, ময়ে লৈন্তে থাকিবলৈ আপুনি দিয়া
ভিৰিএ সেই গচৰ গুটি মোক দিলে, আৰু মই
তাক খালোঁ। পাচে ইহুৱে ভিৰিকো সুখিলে,
তই কিয় এনে কুৰম কৰি মোৰ আগ্যা চন
কৰিলি? ভিৰিএ কলে, সাপে মোক অনেক
ভুলালত মই খালোঁ।

ন. ল.

এই কথাৰ সেন ডিচেম্বৰ অকনোদইত চাপা হব।

(To be Continued.)

ইহুবলৈ প্ৰাৰ্থনা।

পিতৃ পুত্ৰ স্বৰ্গধাম,
হওক পুজনীয় তোমাৰ নাম,
বাহৌক তোমাৰ ৰাজ্য অসেন,
ইচা পুৰ হওক মেলে দেল।

দিনে দিনে দি আহাৰ,
ধেমা কৰা পাপ আমাৰ,
পৰিখাতো দিয়া গিয়ান,
মোৰ পৰা কৰি ত্ৰান।
ৰাজ্য, পুত্ৰাও, মহিমা জেন
লগাই তোমাৰ হওক, আমেন।

	ডিচেম্বৰ	জানুৱাৰ	ফেব্ৰুৱাৰী	মৰ্চ	এপ্ৰিল	মে
বুধ	১	১৬	৬১৩৬	৫১৩	২৬	০১৪৫
ব্ৰিহস্পতি	২	১৭	৬১৩৬	৫১৩	২৪	১১৩৫
শুক্ৰ	৩	১৮	৬১৩৭	৫১৩	২৫	২১২৩
শনি	৪	১৯	৬১৩৮	৫১৩	২৬	৩১২৭
সোম	৫	২০	৬১৩৯	৫১৩	২৭	৪১২
মঙ্গল	৬	২১	৬১৩৯	৫১৩	২৮	৫১৩৩
বুধ	৭	২২	৬১৪০	৫১৪	২৯	৬১৩৫
ব্ৰিহস্পতি	৮	২৩	৬১৪১	৫১৪	৩০	৭১২৭
শুক্ৰ	৯	২৪	৬১৪২	৫১৪	১	৮১২৭
শনি	১০	২৫	৬১৪২	৫১৪	২	৯১২২
সোম	১১	২৬	৬১৪৩	৫১৫	৩	১০১৮
মঙ্গল	১২	২৭	৬১৪৩	৫১৫	৪	২০১৬
বুধ	১৩	২৮	৬১৪৩	৫১৫	৫	৩০১৪
ব্ৰিহস্পতি	১৪	২৯	৬১৪৪	৫১৫	৬	৪০১২
শুক্ৰ	১৫	৩০	৬১৪৫	৫১৫	৭	৫০১১
শনি	১৬	১	৬১৪৬	৫১৬	৮	৬০১১
সোম	১৭	২	৬১৪৬	৫১৬	৯	৭০১০
মঙ্গল	১৮	৩	৬১৪৭	৫১৭	১০	৮০১১
বুধ	১৯	৪	৬১৪৮	৫১৮	১১	৯০১২
ব্ৰিহস্পতি	২০	৫	৬১৪৯	৫১৮	১২	১০১৪
শুক্ৰ	২১	৬	৬১৪৯	৫১৮	১৩	২০১২
শনি	২২	৭	৬১৫০	৫১৯	১৪	৩০১৮
সোম	২৩	৮	৬১৫০	৫১৯	১৫	৪০১৫
মঙ্গল	২৪	৯	৬১৫১	৫১৯	১৬	৫০১০
বুধ	২৫	১০	৬১৫১	৫২০	১৭	৬০১৫
ব্ৰিহস্পতি	২৬	১১	৬১৫২	৫২০	১৮	৭০১৬
শুক্ৰ	২৭	১২	৬১৫২	৫২১	১৯	৮০১৭
শনি	২৮	১৩	৬১৫২	৫২১	২০	৯০১৬
সোম	২৯	১৪	৬১৫২	৫২২	২১	১০১৫
মঙ্গল	৩০	১৫	৬১৫৩	৫২২	২২	২০১৪
বুধ	৩১	১৬	৬১৫৩	৫২৩	২৩	৩০১৪

৮ দিনৰ পূজা ২।২৪ বজাত আমাৰাল্যা।

২২ দিনৰ পূজা ৪।২ বজাত পূৰ্ণিমা।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

দুতীয় চোআ । মো° সিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ ১৮৪৭ খৃষ্ট অ° সঁক । নম্বৰ ১২ ।

VOL. II. SIBSAGOR, ASAM, DECEMBER, 1847. NO. 12.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

অক্টোবৰ মাহত গোৱখপুৰ জিলাত বৰ চল পানি আহি অনেক ঠাই বুৰাই ২২,০০০ ঘৰ নষ্ট কৰি গল ।

আগষ্ট মাহত বিলাইতৰ অনেক সদাগৰ খাব বাহি হৈ ২,০০,০০,০০০ দুই কোটি ৰূপৰ ধৰুআ হৈ ভাগিল । পাচে কলিকতাত এই বাত্ৰা পাই ভাতো ১০।১২ ঘৰ সদাগৰ লোকচন পৰি ভাগিল ।

দুজৰ চিহ্ন নামে জি এজন ডকাইত ঠায়ে ঠায়ে অনেক বস্তু লুট কৰিলে, সি ধৰা পৰিল । তাকে ফাঁচি দিব বুলি জানি আপোন স্বাতি হবলৈ ধৰিছিল, কিন্তু যা মাখোন লাগিল, কটা ন গল ।

চেম্বৰ ৩০ তাৰিখত সিদ্ধ দেশৰ ৮০০ বৃগ্ৰুতি ডকাইত পৰ্বতৰ পৰা নামি গাঁৱলিৰা-বোৰৰ বস্তু ডকা দি নিবলৈ ধৰাত কাপ্তান মেক-এথৰ সাহাৰে ১৩৩ চিপাহীএ সৈতে সিহঁতক জুখ কৰি ৬০০ মান মানুহক মাৰিলত জিবোৰ লেন থাকিল সিহঁতে অস্ত্ৰ সত্ৰ সোখাই লবনাগত হল । কয়ানিৰ সেনা এজন মাখোন মৰিল; ন জনৰ যা লাগিল ।

খেই দেশৰ নিম্পো নগৰত ধকা লৌৰি নামে এজন আমেৰিকান পাদুৰি সাহাৰে নৱত জাত্ৰা কৰোঁতে কোনো ডকাইতবিলাক আহি তেঁওৰ আটাই বস্তু লুট কৰিলে আৰু পাদুৰি সাহাৰক পানিত পেলাই মাৰিলে ।

জৰ্মানি দেশৰ ক্ৰাঙ্কৰ্ত্ত নগৰত ৮ অক্টোবৰ তাৰিখত ঘোঁৰাৰ মজ্জা খাবৰ নিমিত্তে বৰ ভোজ পাতি ১৬০ মানুহ মেজত বহিল ।

গ্ৰিক দেশৰ কোনো কোনোএ ৰাজ দৌহ কৰি গ্ৰিজিয়তি নামে এজন সেনাপতিৰ তলে বন পা-তি ১৮ আৰু ২০ আগষ্টৰ তাৰিখত ৰাজ সে-নাৰে সৈতে জুখ কৰি হাবিল । দুয়ো কালৰ মুঠে মৰা খুন হোআ ৪০০ মানুহ হৈছিল । গ্ৰিজিয়তি সেনাপতিৰ এখন হাত কটা গল । পাচে দৌহি-বোৰ পলাই পৰ্বতলৈ গুচি গল ।

ক্লিয়পাত্ৰা নামে এখান ভাপ জাহাজত ২০০ মান কইদি লোক চিঙ্গাপুৰলৈ নিবৰ নিমিত্তে ১৪ এপ্ৰিল তাৰিখত বম্বাই নগৰ এৰিলে, আৰু সেই কালৰে পৰা তাৰ একো কথা বাত্ৰা সুনান গল । এই হেতুকে সকলো মানুহে জানিচে, সেই জা-হাজ সাগৰত বুৰি তাত জোআ আটাইবিলাক মৰিব পাই ।

ৰোম নগৰৰ মানুহবিলাক কাঠ কুলা খাবৰ নিমিত্তে পোহাৰিএ এবচৰৰ ভিতৰত ১৭৫০ মোন কাঠ কুলা বেচি বহু ধন পাই ।

ফ্লিকচালম নগৰত ইংৰাজি ৰাজ ধৰমৰ বৰ পাদুৰি এজনে গিৰ্জা ঘৰ সাজিবলৈ ধৰিচে । ফ্লিকচালম নগৰৰ নকচা তলত আছে ।

The City of Jerusalem

নবোৱেই দেশৰ সাগৰৰ দাঁতিত হেলচিলাৰ্দ গাঁৱৰ ওপৰত পৰ্বতৰ হাটলি থকা জি বৰ সিল, ১১ চেপ্তেম্বৰত সেই সিল পৰি গাঁৱৰ ৩৪ খন ঘৰ ভাঙি তাত থকা ২৩০ জন মানুহ ঢাকি মাৰিলে। সেই গাঁৱৰ মানুহ ১৩ টা মাথোন জিয়াই মাৰিল।

ইণ্ডিয়াজি দেশৰ হল নগৰৰ কান্তন নামে এখান জাহাজ ৩০০ জাতি লোকে সৈতে সাগৰ পাৰ হবলৈ ধৰাত ২২ আগষ্টত ধুমুহা বতাহৰ দো-আৰাই তল গৈ সকলো মাৰিল।

লক্ষা উপদ্বীপৰ কান্দি নগৰত এটা বধ কৰা মানুহক ফাঁচি দিওতে জৰি চিগি সি মাটিত পৰিল। পাচে নকৈ ডোল লগালত আকুল জৰি চিগিল। তেতিয়া সেই মানুহক এবি দি ফাঁচি নি দিলে।

দিনাজপুৰত ৬০ বা ৭০ বছৰ এইমান বয়সিয়া এটা ঘোঁৰা মিহু হ'ল।

পাৰ্চি দেশত জোআ বচৰত মাউৰ লাগি বহু মানুহ মাৰিল; এতিয়া পাচিমলৈ সেই মাউৰ গৈ গৈ কচিয়া দেশ পালে। তাতে চায়ে চায়ে ডা লেমান মাৰিচে।

কচিয়া দেশৰ আৰ্কেঞ্জেল নগৰত জুই লাগি ৬০০ ঘৰ পুৰিলে।

জেমেকামাজুলিত বিকিতনামে এজন আফিকান কলা মানুহ ১৪২ বছৰ বয়সিয়া হৈ মিহু হ'ল।

আমেৰিকা দেশৰ চিন্চিনাতি নগৰত তিনি খাপ ওখকৈ লোহাৰ ঘৰ গোটা চাৰেক সাজিবলৈ ধৰিচে।

জোআ বচৰৰ ভিতৰত বন্তন নগৰৰ মানুহে দুখিয়াকে আদি কৰি দান কৰা ধন ৪৫,৪৫,২-৮০ টকা হৈছিল; আৰু লৰাক পৰ্হাবলৈ পৰ্হ স মিৰিলাকৰ খৰচ ৪৫,৬২,৬২৪ টকা।

আগষ্ট ২০ তাৰিখত মেকচিকো নগৰৰ ৩৪ ডাৰৰ আঁতৰত চববন্ধো গাঁৱত আমেৰিকাৰ ৭০০০ সেনাই মেকচিকোৰ ৩২০০০ সেনাক জুখ কৰি দুই ঘণ্টাৰ মুৰত পৰাজয় কৰিলে। মৰা খুন হোআ আমেৰিকাৰ হানি ১০০০ এহেজাৰ হৈছিল; মেকচিকোৰ ৫০০০ পাঁচ হেজাৰ।

আমেৰিকা দেশৰ সমুদ পত্ৰ কৈচে, সেই দেশৰ বিলাক্কিন অৰ্থাত কলাচাল নামে এজন আদিবাসি নগা বৰ লোক ১০০ বছৰ বয়স হৈ মিহু হ'ল।

৮ চেপ্তেম্বৰত জেনৰল স্কট সাহাবে সৈন্যে সৈতে মেকচিকোৰ ৰাজ নগৰ পাই কৈঠ লবলৈ জুখ কৰিব ধৰিলে। পাচে বন কৰি কৰি আমেৰিকা লোকে জিনি নগৰ ললে। আমেৰিকাৰ হানি মৰা খুন হোআ ১৭০০, মেকচিকোৰ হানি আন্দাজে চাৰি পাঁচ হেজাৰ। মেকচিকোৰ জেনৰল বুৰো সেনাপতি মাৰিল; চান্তিয়ানা প্ৰধান সেনাপতিও খুন হ'ল।

আমেৰিকান সেনাপতি জেনৰল স্কট সাহাব।

General Winfield Scott.

লণ্ডন নগৰত প্ৰথম এপ্ৰিল তাৰিখে হ'লদৰ নামে এজনি ভিৰিএ দুই জন লৰা আৰু দুই জনি চোআলি একে দিনাই ওপজালে।

আমেৰিকাৰ বকলো নগৰত এজন মানুহে বা-তি সাৰ পাই মেজৰ পৰা দৰব লওঁ বুলি চাকিৰ পহৰ নো হোআত হাতেৰে খেপিয়াই খেপিয়াই বিচাৰোঁতে মানুহৰ হাত এখন পাই চোবৰ

হাত বুলি জানি ডাক টানকৈ মুঠি মাৰি ধৰি বা
থিলে, আৰু এটাই পাৰি চোৰ চোৰ বুলি বিন্ধি-
বালে। তাতে ঘৰত থকাবিলাকে সুনি সাৰ পাই
চাকি লৈ সেই খোটািলিল আহিলত সেই মা-
নুহটে আপোনাৰ বাঁও হাত এখনকৈ টানকৈ ধৰি
থকা দেখিলে। সি টোপনিত্তে হাতৰ ওপৰত
সুলে দেখি বৰকৈ জিন জিনি ধৰি হাত তেৰেজা
হল, সেই কাৰনে কাৰোবাৰ হাত জেন বুজ পা-
লে, কিন্তু কি হল সকলোএ জানি পাবে মানে
হাইলিল।

খেহ দেগৰ কান্তন নগৰত আঠে বহু দিন
থকা কিবন নামে এজন সাহাবে খেহৰ ভাসা
সিকাৰলৈ লগুন নগৰত কিচ্ কলিঙ্গ নামে
এক পুখান ফুলৰ অধ্যাপক বাব পালে।

জেতিয়া কথা কৰ লাগে কবলৈ সাহিয়াল
হোআ, আৰু জেতিয়া কৰ লগিয়া নাই তেতিয়া
মনে মনে থাকিবলৈ সাহিয়াল হোআ।

বিবাহ নো হোআকৈ চোআলি অনা।

“এই অগম দেগত হিন্দু মানুহে বিয়া ন কৰো-
আকৈ পাই অধিকে চোআলি আনে, তাতে দুষ্ট
মানুহবোৰে সৰুৰে পৰা চোআলি দিম বুলি
অনেক দুষ্ট বস্তু খাই, পাঁচ দিবৰ সময়ত আনে
কিছু অধিক দিম বুলিলে পূৰ্বে খোআ লোআ
খনি মিচা মাতি মটৈ খোজাটলৈ দিএ, সেই
কাৰন চোআলিৰ পৰা গোচৰ লাগি ধন ভৰি
খেতি বাতিৰ দন্য পৰি মানুহবোৰ বৰ দুখিয়া
হই, আৰু মিচা কথা কোআ বাবে পৰকালতো
নৰকলৈ জাই, এন্তেকে সকলো মানুহে পাপলৈ
ইচা ন কৰি বৰুপ কথা কলে অতি ভাল হলহে-
তেন। আৰু দেগৰ ভাল মানুহ সকলে এইবোৰ
কথা ন জনা, মানুহক ভালকৈ বুজাব লগা থা-
কে। কেতবোৰ ভাল মানুহেও এইবোৰ কথা নু
বুজি, চহাৰ দৰে চোআলি আনি, ভিনটা চাইটা
লৰা হলে সেই লৰা চোআলি বিয়া দিবৰ নিমি-
তে জে গা মুখ ইও বুলি বিয়া হই, এইটো কথা
বৰ বিলম্ব, এনে কথা কোনো দেগত কৰিব নে
পাই আৰু কোনো সাত্ৰভো পোআ নাই।” এই
কথা অকনোদইত চাপিবলৈ অগমিয়া পুখান
লোক এজনে লিখিলে।

প্ৰিথিবিৰ আকৰ্ষনৰ বিসৰ্জিত দুইজনৰ কথোপকথন।

Dialogue. Attraction of the Earth.

গোপালে সুধিলে। ত্ৰিখ্যৰ পৰা কি কাৰনে
ফল পৰে?

কালিদাসে কলে। ইংলণ্ডৰ মহা গিয়ানব্লু
নউতন নামে এক সাহাবে ত্ৰিখ্যৰ পৰা গুটি
পৰিবৰ দেখি, অনেক অনেক বিচাৰৰ দোআ-
বাই প্ৰিথিবিৰ স্বৰূপ মত ধিৰ কৰিলে, ইয়াক
মই সুনিলোঁ।

গোপালে। গচৰ গুটি পৰাত কি অভ্যুত?
কালিদাসে। ইয়াতে একো অভ্যুত নাছিল,
কিন্তু তেঁও দেখি ভাবিবলৈ ধৰিলে।

গো। তেঁও নোশকি ভাবিছিলে?
কা। কি কাৰনে গুটি মাটিত পৰিল ইয়াকে
ভাবিছিলে।

গো। অহ মই ডাক কৰ পাৰোঁ। ডালৰ পৰ
এৰন পাই, থাকিবৰ চাই নে পালে।

কা। এনে হলে কি?
গো। এনেকুআ হলে অনুপাই হৈ পৰে।
কা। পৰাৰ আৱশ্যক কি?
গো। বৰ নোআবিলে।
কা। কি কাৰনে বৰ নোআবিলে?
গো। মই কব নোআবোঁ; এয়ে টান কথা,
ডাক ধৰি বখাবৰ একো বস্তু নাছিল।

কা। যদি বখাব বস্তু নাছিল, তেনে হলে কি,
বল্য মাটিত পৰিব নে?

গো। অৱলো।
কা। গুটি জিয়া নে মৰা?
গো। অৱলো মৰা।

কা। মৰা বস্তু আপুনি চলিব পাৰে নে?
গো। মই বুজিব নোআবোঁ। কিন্তু সেই গুটি
পৰিলত বোধ হই, অন্যৰ সক্তিৰে পৰে।

কা। এয়ে ঠিক হই। সেই গুটিৰ বাহিৰে
অন্যৰ সক্তি ভাব ওপৰে আহি ডাক পেলাই,
এনে ন হলে সেই চাইতে নৰি, তাতে থাকিল-
হেঁতেন।

গো। এয়ে কেনেকৈ হব পাৰে?
কা। অৱলো হব। ভাব চলনৰ কেৱলে দুটা

উপাই আছে, আপোনাৰ বলৰে নাইবা আন কোনো বলৰে চল। আপোনাৰ বলৰে চলিব নোআবে, ভেনে হলে কাৰ বলৰে চলিল, নিউটন সাহাৰৰ এই ভাবনা হল।

গো। কিন্তু গচৰ ফলৰ বাহিৰে আন আন বস্তুৰ ওপৰত বাখিৰৰ সক্তি নে থাকিলে মাটিত পৰে।

কা। স্বৰূপ, কিন্তু সকলো বস্তু পৰাৰ অৱশ্যে কিছু কাৰন আছে।

গো। সেয়ে নো কি?

কা। প্ৰিথিৱিত বাজি জি বস্তু আছে, সি যদি আপুনি চলিব নোআবে, তেন্তে প্ৰিথিৱিত পৰাৰ কাৰন এই, প্ৰিথিৱিএ তাক টানি আনে।

গো। কিন্তু প্ৰিথিৱিৰ জিৱ নাই কিয়া; সি কেনেকৈ টানিব পাৰে?

কা। নিউটন সাহাৰে অনেক বেলিলৈকে ভাবি এই কথা খিৰ কৰিলে; জে সকলো বস্তু সৰু বৰ অনুসাৰে ইয়ে লিয়ে আকৰ্ষন কৰে। সকলো বস্তুৰ এই গুন আছে প্ৰিথিৱিও অতিসৰি বৰ এটা বস্তু, আমাৰ ওচৰত এনে বৰ আন কোনো বস্তু নাই, এই কাৰনে প্ৰিথিৱিএ চাৰিও ফালে থকা সৰু সৰু বস্তুক আপোনাৰ গাটলৈ টানে। জে-ভিয়া প্ৰিথিৱিৰ পৰা কোনো বস্তু তোলা জাই, তাক আকৰ্ষনৰ বিৰোধে তোলা হই, এই কাৰনে কুলিবলৈ গধুৰ লাগে। সেই বস্তু যদি অতি ডাঙৰ হই, তেন্তে প্ৰিথিৱিৰ অধিক আকৰ্ষনৰ কাৰনে অধিক গধুৰ লাগে। সেই আকৰ্ষন সামান্য ৰূপে কোআ কুই কৰি গধুৰক বোলে। প্ৰিথিৱিৰ সেই আকৰ্ষনৰ গুনৰ দোআৰাই ওপৰলৈ দলি-ওআ সিল নাইবা আন আন গধুৰ বস্তু প্ৰিথিৱিলৈ পৰে। সেই গুন ন হলে ওপৰলৈ সদাই গৈ গৈ থাকিলেইডেন। আমিও প্ৰিথিৱিৰ পৰা উঠি পৰি পৰি থাকিলোঁইডেন। প্ৰিথিৱিত থকা মানুহ, গচ, মগৰ, সাগৰৰ পানিকে আদি কৰি সকলোএ এহি পৰিলেইডেন। ভেনে হলে প্ৰিথিৱিৰ আকৰ্ষনৰ গুন, মানুহলৈ কিমান উপকাৰ হই। জোব.

লজ গচ।

The Clove Tree.

ইন্দিয়া সাগৰত থকা মোলোকা নামে মাজুলিবোৰত লজ গচ অধিক আছে, কিন্তু কাঞ্চ দে-নৰ মাজুলিবোৰত, আৰু দক্ষিণ আমেৰিকাতো পোআ জাই। জেতিয়া গচে ফুলৰ কলি মেলে তেতিয়া মানুহে ফুলিবলৈ নি দিয়াটোক গচৰ তলত কাপৰ পাৰি, বাহেঁৰে গচত কুৰাই ভালবোৰত হাকুতি লগাই জোকাৰি লবাই, আৰু কেতিয়াবা হাতেৰেও চিহ্নি আনে, আৰু কাঠ খৰিৰ খুঁআৰ ওপৰত দিন চাবেক মেলি থই, পাচে ভাৰ পৰা আনি বদত ভালকৈ মুকুআই, তেতিয়াহে লজ পেৰাত ভৰাই সামৰি থবলৈ ভাল হই। অজো-বৰৰ পৰা কেবোআৰি মাহলৈকে লজ গচৰ পৰা কলিবোৰ চিহ্নে। লজৰ অতি সুগন্ধ আৰু চাকি চালে মুখত অলপ ভিত্তা আৰু জলা পাই।

নৌ সুকাওঁতে লজৰ বৰন অলপ বজা, কিন্তু মুকুআত কিছু কলা বৰনিয়া হই। জেতিয়া কে-চাই থাকে তেতিয়া চেপিলে অতি চোকা তেল ওলাই আৰু সেই তেল দৰবলৈ অনেক কাজলৈ ভাল।

সাপ মেলা জুগিৰ লক্কা।

Serpent Charmers.

বজাল আৰু আন দেসবোৰতো সাপ মেলা জুগি আছে। সিহঁতে সাপবোৰ লজ্জাত ভৰাই গাঁৱে গাঁৱে নচুআই ফুৰে। কেতিয়াবা এনে বৰ যিন লগা জি সাপ সেইবোৰকে গাত, ডিক্ৰিত আৰু হাতত মেৰাই লৈ সিহঁতে জোকাই, খন্ড তোলাই, পাচে সাপবোৰে সিহঁতক কামোৰে, কিন্তু ডাইল সাপৰ হলে তাৰ বিল দাঁত আগৈএ কাৰ্হি পেলাই দেখি কামুৰিলেও মানুহ ন মৰে।

সুৰ সুনিবলৈ সাপবোৰে অতি বৰ ভাল পাই আৰু ঢোল, ভাল, বাঁহি আদি বাজনাৰোৰ বজাই সাপবোৰক অলপ লিকালেই নাচে, কেতিয়াবা গিত গোআত আৰু কেতিয়াবা কথা সুনিও মানে, কলিকতাত আৰু আন ঠাইত জেতিয়া ঘৰ বা বাগিচাবোৰত সাপ থাকে তেতিয়া মানুহবোৰে সেই জুগিক মাতে, সিহঁতে গৈ, পেপা, বাজনা আদি বজাই গিত গালে সাপবোৰে সুনি গাঁতৰ পৰা ওলাই, তেতিয়া জুগিএ চল চাই অতি বেগে আপ মাৰি সাপৰ ডিক্ৰিত ধৰি বিলৰ দাঁত কাৰ্হি পেলাই লজ্জাৰ ভিতৰত জাতি সাপৰ লগত

ভৰাই খই, ওখাপি কেতিয়াবা ডাইল সাপক ধৰোঁতে জুগিকো কামোৰে তেতিয়া মৰে।

সাপৰ জাত ৩০০ তিনি সতকৈ অধিক বুজা জাই, সিহঁতৰ মাজত পাঁচ ভাগ কৰিলে এভাগৰো কিছু কমহে ডাইল সাপ আছে। সেইবোৰৰ মাজত যদি মানুহক কামোৰে তেতিয়া বেগতে বিল লাগি মৰে।

বৰট নামে এজন সাহাৰে এক কিতাপত লিখিছে এজন জুগিএ এক সাহাৰৰ ঘৰলৈ গৈ তাৰ জাতি সাপ মেলি নচুআবলৈ ধৰাত, তাক কলে বোলে, এটা অতি দাইল সাপ সেই লজ্জাত আচে তাক জাতি কৰিব পাৰা নে? সি বুলিলে পাৰোঁ। তেতিয়া সেই সাপটক মুকলি কৈ এৰি দিলে। পাচে জুগিএ কিবা মন্ত্ৰ পৰ্হি কৰিলে ধৰিলে, কিন্তু সাপে তাৰ হাতত ধৰি কামুৰিলে আৰু গধূলি নৌ হোঁতেই সেই জুগি মৰিল।

মোন্তৰ কল।

Fruits of Covetousness

এক গিৰিহঁতৰ ঘৰলৈ এজন কপটিয়া লম্বাশি আহি কলে বোলে, মই কপক লোন কৰিব পাৰোঁ। এই কথাৰ পৰিধা চাবৰ নিমিত্তে গিৰিহঁ-

তে এটকা ৰূপ সোন কৰিবলৈ তাক দিলে। সন্যাসিএ মন্ত্ৰ পৰ্হি জাবোঁ বুলি এক নিৰ্জান ঘৰত সোমাল কিছুমান বেলিৰ পাচত বাহিৰ ওলাই ৰূপ টকা আপুনি ৰাখি তাৰ লগত থকা মুহুৰ এটকা গিৰিইতক দিলে। তাকে দেখি গিৰিই-তে বিস্ময় মানি সন্যাসিৰ ঠগ ৰাজি বুজিব নো-আৰি বিশ্বাস কৰিলে, আৰু ঘৰৰ সকল পৰি-য়ালে অভিসয় মান আৰু মৰ্জনা কৰি তাক সেৱা ভক্তি কৰিব ধৰিলে; আৰু কলে বোলে, আমাৰ ৰূপ আৰু অলঙ্কাৰ জিমান আছে, আপুনি অনু-গ্ৰহ কৰি তাকো সোন কৰি দিওক। সন্যাসিএ কলে, তেহে কোনো লোক নোজোআ এনে এক নিৰ্জান ঘৰ মোক দিয়া ভাতে ওৰে ৰাতি জগি থাকি মন্ত্ৰ জপ কৰিব লাগিব। তেতিয়া গিৰি-ইতে মনত আনন্দ পাই দিম বুলি সন্যাসিক এক নিৰ্জান ঘৰৰ ভিতৰলৈ গাতি নি ৰূপৰ অলঙ্কাৰ আদি তাৰ হাতত সোধাই দিলে, আৰু তাৰ পূজাৰ সকলো বস্তু আয়োজন কৰি দি তাৰ পৰা সেই গিৰিইত গুচি আহিল। পাচে সন্যাসিএ গিৰিইতৰ মন ভাল কৰিবৰ নিমিত্তে বেলিএ বেলিএ কোনো কোনো আৰু ঘণ্টা বজাবলৈ ধৰি-লে। পাচে গিৰিইতে তাকে সুনি বৰকৈ বিশ্বাস কৰি নিচিন্তা মনে টোপনি গলত সন্যাসিএ পূজা-তি নিলা অলঙ্কাৰ আদি সকলো খনি লৈ ঘৰৰ পৰা পলাই গল। ৰাতি পুআ গিৰিইতে তাকে জানি সন্যাসিএ তাঁৰি ভাবনা দি সকলো খিনি নিলে দেখি মনত বেজাৰ পাই ইহাৰকাৰ কৰি কান্দিব ধৰিলে।

পৰম ইশ্বৰে সৃষ্টি কৰাৰ কথা।

Account of the Creation, and the Fall of Man,—Concluded.

পাচে ইশ্বৰে সাপক বুলিলে, তই এনেকুআ কৰাৰ কাৰনে নদৌ জন্তু, আৰু নদৌ বন পহুত-কৈ সাপজন্তু হৈ পেটেৰে বাট বুলিবি, আৰু তোৰ আনুসৰ সকলো দিনত খুলি খাবি, আৰু মই তোৰে ভিৰিৰে মাজত, আৰু তোৰে ভিৰিৰে বজহৰ মাজত বন্দ লগাম, তাইব বজহে তোৰ সুৰ গচকি চেপেটা কৰিব, কিন্তু তই তাৰ গোবো-

আত কামুবিবি। আৰু পুত্ৰ পৰম ইশ্বৰে ভিৰিক বুলিলে, তোৰ গৰ্ভ হোআৰ কালত তোৰ দুখ মই অভিসয় বহ্মাম, তই দুখত লৰা প্ৰসৱ কৰি-বি; আৰু তোৰ ইচা তোৰ স্বামিৰ ভাল হব, সি তোৰ ওপৰত অধিকাৰ হক। পাচে তেওঁ আদ-মক বুলিলে, মই জি গচৰ গুটি নে খাবি বুলি তোক নিষেধ কৰিলোঁ, তই আপোনাৰ ভিৰিৰ কথা সুনি তাক খোআত তোৰ কাৰন প্ৰিথিবি অৰ্থাত সকলো প্ৰাণিৰ ওপৰত ইশ্বৰৰ মহা কোপ আৰু সাপ হৈচে; সেই হেতুক তই আপোনাৰ সকলো আনুসৰ অতি দুখে খাবি, তাঁইট আদি সকলো বস্তু তোৰ অহিতে উপজিব, আৰু তই মাটিলৈ উভতি নে জাৰ মানে আপোনাৰ মুখৰ ঘাম ওলালেহে খাবলৈ পাবি, আৰু তই খুলি আচিলি, পুনৰাই খুলিলৈ উভতি জাবি, অৰ্থাত মিথু হবি। তাৰ পাচে আদমে ভিৰিৰ নাম হেৰা অৰ্থাত জিৰ খলে, কিয়নো তাই সকলো জিয়া প্ৰাণিৰ মাজি। তেতিয়া ইশ্বৰে আদমলৈ আৰু তাৰ ডাৰ্জালৈ জন্তুৰ চালৰ কাপৰ কৰি সিই-তক পিন্ধালে; আৰু তাৰ পাচে সিবিলাক দুয়ো-কো সেই সুন্দৰ উদ্যানৰ পৰা খেদাই প্ৰিথিবিৰ কোনো দিলত নিবাস কৰিবলৈ আদেশ কৰিলে।

এই ৰূপে আদি পিত্ৰি মাজিৰ দোআৰাই পূৰ্ব-তে সপ্তাবত সাপ প্ৰবেল হল, আৰু সাপৰ দোআৰাই মিথু, সাপ, ক্ৰোধ, দুখ, ক্লেম এই সকলো উপগত হল। যদি সিবিলাকে সাপ ন কৰা হলে মিথু দুখ আদি ন হৈ অজব অমৰ আৰু অতি সুখৰন্ত নিম্পাপি হলেইতেন, কিন্তু হাই হাই, সিবিলাকৰ কাৰনে সকলো প্ৰিথিবিৰ পা-পে প্ৰবেল কৰি মানুহৰ সন্তানবিলাকক নবকৰ পৰত লৈ গল। আৰু তাতে সিবিলাক সকলো কুকৰমেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ দিনে ৰাতিএ মিচা, বেঙ্গা, চোৰ, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ, দেও পূজা, ইশ্বৰক আৰু পিত্ৰি মাজিক বম্বনা, নিৰ্দ্ৰা, খিয়াল হিংসা বজ্জিত, গৰ্ব অহঙ্কাৰ এই সকলোৰে পূৰ হৈ মহা পাপি দুৰাচাৰ, আৰু ইশ্বৰৰ আগত অতি দ্বিন-ক্ৰিত বন্ত হল; সেই কাৰন সিবিলাকে আপোন আপোন কৰমৰ ফলেৰে অনেক জাভনা ভুঞ্জি অহুচে, আৰু আগলৈকো অনন্ত নবক ভুঞ্জিব।

তথাপি জি জন দয়ালু খেয়াৰত পুত্ৰ পৰম ইষ্টৰ, তেঁও মানুহক এনে দুষ্ট পাপি দেখিও আপোন নিজ গুনটো চাই মহা পৰিত্ৰাণ কৰিবলৈ আদি তিনি পুৰুষৰ আগত অজ্ঞিকা কৰিলে; আৰু জি জনৰ দোআৰাই পৰিত্ৰাণ হ'ব পাৰে, এনে জনক সুজনৰ আগৰে পৰা নিজোজন কৰি থলে। জেন তেঁওতে জি জনে বিশ্বাস কৰি ইষ্টৰত আৰাধনা কৰে, সিএ পৰিত্ৰাণ পাব। সেই নিজোজন কৰা জনৰ কথা ওপৰত এই ৰূপে ইষ্টৰে স্পৰ্শক অৰ্থাত্ চইতান পাপ পুৰুষক বুলিচে, মই তোৰে তিবিৰে মাজত আৰু তোৰে তিবিৰে বজহৰ মাজত দন্দ লগাম; তিবিৰ বজহে তোৰ মূৰ গচকি চেপেটা কৰিব, আৰু তই তাৰ গৰোআত কামুৰিবি, অৰ্থাত্ সাপে মানুহক ভৰিতহে কামুৰিব; কিন্তু জি জন তিবিৰ বজহত পৰিত্ৰাণ কৰিবলৈ জনমিব তেঁও তাৰ মূৰ গচকি ভাঙিব; অৰ্থাত্ জেতিয়া পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্ট মানুহৰ অৱতাৰ হ'ব তেতিয়া তেঁও আপুনি পাপিৰ কাৰন প্ৰান দান দি পৰিত্ৰাণ দিব, আৰু সেই কালত চইতান ভুত বজাক জিনি তাৰ মূৰ ভাজি পাৰিবোৰক তাৰ পাপ নিকলিব পৰা মুকুত কৰিব। এই অজ্ঞিকাৰ পৰম ইষ্টৰে আদিতে কৰিছিল, আৰু সেই ৰূপে আমাৰ পুত্ৰ মানুহৰ দেহ ধৰি পাপি লোকলৈ পৰিত্ৰাণৰ পথ দিলে। তেঁওতে জিবিলাকে বিশ্বাস কৰে সি নষ্ট ন হৈ অনন্ত পৰম আয়ুস পাব, কিন্তু জিবিলাকে ইষ্টৰে নিজোজন কৰা জনত বিশ্বাস ন কৰে সিবিলাকে ইষ্টৰৰ জলন্ত ক্ৰোধৰ ভিতৰ হৈ সেই সাপ চইতান ভুত বজাৰ লগত সদা সৰ্বদাই নবকৰ সান্তি ভুগিব।

এতিয়া হে পাঠক গন, অলপমান ভাবি এই দুই সাত্ৰৰ কথাৰ বিবেচনা কৰি চোআ। হিন্দু সাত্ৰৰ দৰে পৰম ইষ্টৰ সৰ্বসন্তি মন্ত্ৰ, সৰ্বগিয়ানি হই, আৰু কোনো আসুই নো লোআকৈ আপোন বাক্যৰ দোআৰাই সকলো সুজন পালন সঁহাৰ কৰিব পাৰে, তথাপি আপোনাৰ মহিমা লুপ্ত কৰি আনকহে সুজন পালন সঁহাৰ কৰিবলৈ আদেশ দিলে। তেন্তে ভাতে তেঁওৰ মহিমা লুপ্ত ন হ'ল নে? অৰু দেখা, হিন্দু সাত্ৰৰ মতে এতিয়া কোনো নিৰাকৰ পৰম বুদ্ধক প্ৰেম

ভক্তি কৰিচে, কেৱলে বিষ্ণুগৰ আৰু আন আন দেৱতাবিলাককহে সেৱা আৰ্চা কৰিচে। কোৱো আপোনাৰ পুসন্সা আৰু মৰ্জনা আনক দিব নে? কিয়নো সেই ৰূপ পৰম ইষ্টৰৰ পুসন্সা আন দেৱতাই পাইচে। যদি কোনোএ বোলে, মানুহে আপুনিহে ইষ্টৰক ভেজি দেৱতাক সেৱা কৰিচে, ইষ্টৰে আপোনাৰ সেৱা মৰ্জনা আনক দিয়া নাই, তেন্তে নুনা তাৰ উত্তৰ এই, জি জন সৰ্বগিয়ানি তেঁও তিনি জন দেৱতাক পুথিবি সুজন পালন কৰিবলৈ দিলে মোখ পুসন্সা, সেৱা মৰ্জনা গুচিব বুলি তেঁও জানে নে, নে জানে? অৱলো জানে, এই নিমিত্তে তেঁও কাকো আপোনাৰ পুসন্সা নি দিএ। আৰু যদি কোনোএ এই ৰূপে উত্তৰে বোলে, জেনেকৈ পুথিবিৰ বজা আদি বজা ফুকনবিলাক আছে, আৰু জেতিয়া পুজাবোৰে বজাত কিবা জনাব ধোজে, তেতিয়া বজা ফুকনত পুথমে ভেঁটি তাৰ দি জনাই, তাৰ পাচে সিবিলাকে মহা বজাত জনাই তেহে পুজাৰ কাৰ্জ সিবি হই, সেই ৰূপ ইষ্টৰৰ চাইতো মানুহে পুথমে সিৰ বিষ্ণু আদি দেওবিলাকক ভজিলেহে পৰম বুদ্ধক পাব পাৰে; কিন্তু সেই কথা নিচই ভুল, কিয়নো জি জনে মানুহৰ জিহবাই সকলো ভাৱনা জানি আছে, এনে জনক ভজিবলৈ আনক ভাৱনা কৰিবলৈ কি প্ৰয়োজন আছে? কেতিয়াও এনে ন হই। মানুহে সকলো নিবেদন জানা পৰম ইষ্টৰৰ আগত নিজে জনাব পাৰে, এয়ে চকপ কথা। এতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰত লিখাৰ দৰে কেনেকৈ পৰম ইষ্টৰে স্বৰগ পুথিবি আপোন নিজ সক্তি আৰু বাক্যৰ দোআৰাই সুজন পালন সঁহাৰ কৰিচে, তাকে ওপৰত লিখিলোঁ, দেখা তেঁও জেতিয়া স্বৰগ পুথিবি সুজিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, তেতিয়া কাকো সহাই ন ললে, কিন্তু তেঁওৰ সৰ্বসক্তিৰ দোআৰাই সকলোকে সুজিলে, আৰু পালিচে আৰু সঁহাবো কৰিচে, আৰু আগলৈ আপুনি সুজন কৰা বুদ্ধক নিচইকৈ সঁহাৰ কৰিব; ইয়াতে তেঁওৰ মহিমা গুন সজ ৰূপে পুৰান হৈচে, এই হেতুক খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰত একো ভুল নাই, ইয়াকে আমি জনোঁ।

এই জি সকলো কথা মই পাঠকবিলাক বৰি-

জানোআৰি মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অব্দ ১৮৪৮। হিন্দু সনক ১৭৬৯।

মিহে অতি সুমে লিখিচোঁ ইয়াতে কিবা বাদ বি-
চাৰ কৰি হিন্দু নাত্ৰ বা আন নাত্ৰকে মিচা পা-
জিচোঁ এনে ন হই: কিন্তু এই সকলো কথা চাই
ভোমোলাকে জেন স্বৰূপ পৰম ইশ্বৰক জানি
আৰু তেঁওৰ স্বৰূপ ধৰম পাই জেন তেঁওৰ দো-
আৰাই পৰম আয়ুৰ পাৰা, এই নিমিত্তে ভোমো-
লাকৰ এজন অগমিয়াই অতি বিনই পূৰ্বক জনাই-
চোঁ, যদি ইয়াৰ মাজত কিবা ভুল পোআ জাই,
তেন্তে মোৰ পুতি বেজাৰ ন কৰি খেমা দিব,
কিয়নো মই আপোনাৰ লাভৰ কাৰন এই কথা
লিখা নাই, কিন্তু এই কথা সুনাবিলাকৰ লাভৰ
নিমিত্তে নিবেদন কৰি লিখিচোঁ। ইয়াতে একো
বিবেচনা ন কৰাকৈ কোনেও অগ্ৰাজ্য ন কৰিবা,
কিয়নো মই স্বৰূপ কথাৰ প্ৰমানহে দিচোঁ, মিচা
কথাৰে কাকো ভুলাবলৈ সুম কৰা নাই, ইয়াৰ
সাধি ইশ্বৰো আচে।

আঁহা আঁহা, সকল সাধু,
আঁহা কৰোঁ স্তুতি গান;
দ্বিষ্টি কপে পালন কৰি
আচে জি জন ওপৰ ধান।

তেঁৱেই প্ৰভু, তেঁৱেই ইশ্বৰ,
' তেঁও অনাদি ও অনন্ত,
সৰ্ব মহিমাৰে অপাৰ
তেঁৱেই সদা ভগৱন্ত।

স্বৰ্গ মৰ্ত্য পতাল আদি,
আৰু অগ্নি ভবাগন,
সূৰ্য চন্দ্ৰ, নানা বস্তু,
তেঁৱে কৰিলে সৃজন;
নানা জন্তু, নানা পখি,
পহৰ আৰু অন্ধকাৰ,
পৰ্বত ভৈয়াম, মহা সাগৰ,
আৰু মানুহ দুৰাচাৰ।

দিনে বাতি প্ৰকাশ কৰি
জানিবলৈ দিলে কাল,
দ্বিষ্টি কৰি সেমে প্ৰভু
সকলোকে দেখে ভাল
এনে সৃজন পালন কৰ্ত্তাক
সদাই কৰোঁ স্তুতি গান,
সকল প্ৰভুৰ ওপৰ প্ৰভু
তেঁওহে কেৱল ভগৱান। ন. ল.

	জানোআৰি	চুহ	সুজোআৰি	সুজাক	চুজাক	চুজোআৰি
মনি	১	১৮	৬৫৪	৫১৪	২৪	১৫১
দেও	২	১৯	৬৫৪	৫১৪	২৫	১৪৫
সোম	৩	২০	৬৫৫	৫১৫	২৬	১৩৯
মঙ্গল	৪	২১	৬৫৫	৫১৫	২৭	৪১৩১
বুধ	৫	২২	৬৫৫	৫১৬	২৮	৫১২৩
ব্ৰিহস্পতি	৬	২৩	৬৫৫	৫১৭	০	চন্দ্ৰোদ
শুক্ৰ	৭	২৪	৬৫৬	৫১৭	১	৬১২১
শনি	৮	২৫	৬৫৬	৫১৮	২	৭১২৪
দেও	৯	২৬	৬৫৬	৫১৯	৩	৮১২৩
সোম	১০	২৭	৬৫৬	৫২০	৪	৯১২৪
মঙ্গল	১১	২৮	৬৫৬	৫২০	৫	১০১২৬
বুধ	১২	২৯	৬৫৬	৫২১	৬	১১২৭
ব্ৰিহস্পতি	১৩	১	৬৫৫	৫২২	৭	পূজা
শুক্ৰ	১৪	২	৬৫৫	৫২৩	৮	০১২৬
শনি	১৫	৩	৬৫৫	৫২৪	৯	১১৩০
দেও	১৬	৪	৬৫৫	৫২৫	১০	২১৩১
সোম	১৭	৫	৬৫৫	৫২৬	১১	৩১৩২
মঙ্গল	১৮	৬	৬৫৫	৫২৭	১২	৪১৩২
বুধ	১৯	৭	৬৫৫	৫২৮	১৩	৫১২৭
ব্ৰিহস্পতি	২০	৮	৬৫৫	৫২৮	১৪	চন্দ্ৰোদ
শুক্ৰ	২১	৯	৬৫৫	৫২৯	১৫	৬১৩৩
শনি	২২	১০	৬৫৫	৫৩০	১৬	৭১২৯
দেও	২৩	১১	৬৫৬	৫৩১	১৭	৮১২৪
সোম	২৪	১২	৬৫৬	৫৩১	১৮	৯১২৫
মঙ্গল	২৫	১৩	৬৫৬	৫৩২	১৯	১০১৬
বুধ	২৬	১৪	৬৫৬	৫৩৩	২০	১০১২৯
ব্ৰিহস্পতি	২৭	১৫	৬৫২	৫৩৪	২১	১১১৪৮
শুক্ৰ	২৮	১৬	৬৫২	৫৩৪	২২	পূজা
শনি	২৯	১৭	৬৫২	৫৩৫	২৩	০১৩৬
দেও	৩০	১৮	৬৫২	৫৩৬	২৪	১১২৭
সোম	৩১	১৯	৬৫২	৫৩৭	২৫	২১২০

জানোআৰি ৬ দিনৰ ভাটি ৬। ২৫ বজাত
আমাবাণী। ২০ দিনৰ ভাটি ৬। ২৩ বজাত
পূৰ্ণিমা।

অকনোদই সমাদ

ত্ৰিতীয় চোলা! মো° সিবসাগৰ, জানোআৰি, ১৮৪৮ খিষ্টাব্দ সঁক! নম্বৰ ১।

VOL. III. SIBSAGOR, ASAM, JANUARY, 1848. No. 1.

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

General Intelligence.

নতুন গবৰ্নৰ জেনৰেল ডালচি লৰ্ড চাহাবে নৱেম্বৰ ১১ তাৰিখত লণ্ডন নগৰ এৰি ১২ জানোআৰিত কলিকতা পালেহি। লৰ্ড হাৰ্ডিঞ্জ চাহাবে বিলাইতলৈ জোআত সকলো লোকে অলস্তোদ কৰি তেঁওৰ নক্চা সিলৰ মুৰ্তি কাটি কলিকতা নগৰত থবলৈ ২২,০০০ ৰূপ চান্দা কৰি জুলিচে। ইয়াৰ অৰ্থ বৰ মজদা, কাৰন তেঁও এই দেশ আচাৰি বচৰ নিষাই ৰূপে পুতিপাল কৰাত দেশৰ ভিতৰত কোনো মানুহক সত্ৰকৈ থৈ জোআ নাই। তেঁও ১৮ জানোআৰিত মজকৰ নামে এখন তাপ জাহাজত উঠি কলিকতাৰ পৰা গল।

ৰাজপুতানা আৰু কাচিমিৰ দেশৰ ৰজাবিলাকে গবৰ্নৰ জেনৰেল লৰ্ড সাহাবৰ আলচেৰে সৈতে সতি জোআ নিষেধ কৰিলে।

হাইদৰাবাদ নগৰৰ পৰা এক পত্ৰত লিখিচে, মোমোনাবাদ নগৰত মহৰম কৰা কালত মচলমান লোকে হিন্দুৰ এক দলত সোমাই ভাতে এটা দামুৰি কাটিলত হিন্দুৰে সৈতে জুজ লাগি আঠোটা মানুহ মৰিল, ১৫ টা মান এখা মৰা হল, তেও দন্দ ভগা নাই, ইয়াকে সুনি কল্পানিৰ সেনাই সৈতে এজন চাহাবে সেই জুখ ভাঙিবলৈ গৈচে।

আবন নামেৰে এখন জাহাজত ৪৬২ জন আইবিলা লোকে আমেৰিকা দেশলৈ জাবৰ নিমিত্তে উঠি জাহাজ মেলিলত বৰ বৰখুন খুখুৰা বতাহে পোআত পলম হৈ বৰ দুখ পালে। পাচে তলৰ বোঁটালিত থকা জাজি লোকৰ জব হৈ

অনেক মৰিল, কিন্তু মহাবিলাকক উলিয়াবলৈ বা বতাহ ওলোআ বাট মুকলি কৰিবলৈ সিহঁতৰ লগৰ মানুহে নি দিলে। পাচে বৰ দুৰ্গতি হোআত কাপ্তান সাহাবে আপোনাৰ মানুহে সৈতে সিহঁতৰ মাজত বলেৰে সোমাই চন্দুকত সোমোআ আৰু ঠৈলাত সি থোআ তিনি কুৰি মৰা স পালে। লাগবত পেলাবলৈ সিহঁতৰ বৰ আশুখ; কিন্তু কাপ্তান সাহাবৰ হুকুমেৰে জাহাজৰ বনুআবিলাকে আটাইবোৰ পেলাই দিলে। তাৰ পাচতো জৰে ধৰি অনেক এনি মিছুা হল; বাম পালত ১২০ জন মাখোন জিয়াই বস। আৰু কাপ্তান সাহাবে এনে দুখ পোআত তেঁৱো বলি-য়া হৈ গল।

১৮৪৬ ইং সঁকত খেহৰ তেকা মানুহ ভিন-টা বিলাইতলৈ গৈ ইংৰাজি বিদ্যা আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম লিকি হস্তলি নগৰত জোআ বচবৰ ১৫ অক্টোবৰত মণ্ডলিত সোমাবৰ নিমিত্তে এজন পাদুৰি চাহাবৰ হুকুআই ইংৰাজি মন্তৰ দৰে চিটান কৰা হৈ সেই ধৰম ললে।

অক্টোবৰ ১৭ তাৰিখত লণ্ডন নগৰৰ উক্ৰুক নামে এটা মানুহে ফটিকা থোআত বলিয়া হৈ ইাকুৰি হাতত লৈ আপোনাৰ ভিবোভাক মূৰত মৰিয়াই মৰিয়াই এখা মৰাকৈ এৰিলে। পাচে থানাদাৰ লোকে ভাকে ধৰি কাটকত থৈ দণ্ড আগাৰ নিমিত্তে ৰাখিলে।

আয়বলণ্ড দেশত কমিয়া পাদুৰি লোকে জাত বেজাৰ পাই সকলো মানুহে সুবাকৈ ভাক গি-জাঁত সাও দিএ; পাচে সেই কথা সুনা নিদ্যাবো-ৰে ৰাতি খাপ দি ভাক মাৰে; আৰু বধ কৰো-ভাক কেৰে উলিয়াই নে দেখাই। সেই ৰূপে

মেজৰ মেছন নামে এজন ভদু লোকক ঘৰাৰ
কৰা সন্মতাৰ পত্ৰ আহিছে।

১৬০৫ ইংলণ্ডৰ ৫ নৱেম্বৰ তাৰিখত কমি-
য়া লোকে ইংলণ্ডৰাজি বাক্স মেলুআই সকলোকে
মাৰিবৰ আশাৰে মেল কৰা ঘৰৰ ভলত গাঁত
খানি অনেক অনেক খাব সুমাই খলে, কিন্তু
কোনো কপে তাক বুজ পাই সেই খাবত জুই
লগাবলৈ অহা মানুহক ধৰিলে। তাৰ পৰা এতি-
য়ালৈকে সেই ৫ নৱেম্বৰত বিহু পাতি ইংলণ্ডৰাজি
লোকে মেজি পাতি জুই লগাই বৰ টোপ বজাই
অনেক বহু কৰে। এতিয়া জোআ বচবত লিব-
পুল নগৰত কোনো লৰাবোৰে এই কপে লক
টোপত গুলি সুমাই বঙাই ঘোঁৰাত জুই দিয়াত
নে লাগিল, পাচে জুইৰ ভিতৰত টোপ পেলাই
দিলে। তাৰ কিহু পাচে জুই লাগি সেই টোপৰ
গুলি বাটে জোআ এটা মানুহক মাৰিলে। সেই
নগৰৰ আন চাইডো একে দিনাই এটা লৰাৰ
ভৰি খাবৰ জুয়ে চিঙিলে। আন আন নগৰতো
এই দৰে কোনো কোনো মানুহ খুন হৈ গৈছে।

কওন্ত ব্ৰেচন নামে এজন ফাঞ্চি বৰ লোক
কোনো বাক্স বিসয়ৰ কথাত বেজাৰ পাই ১ নৱেম্ব-
ৰৰ বাতিত খুবেৰে ডিঙ্গি কাটি আপোন ঘাতি
হল।

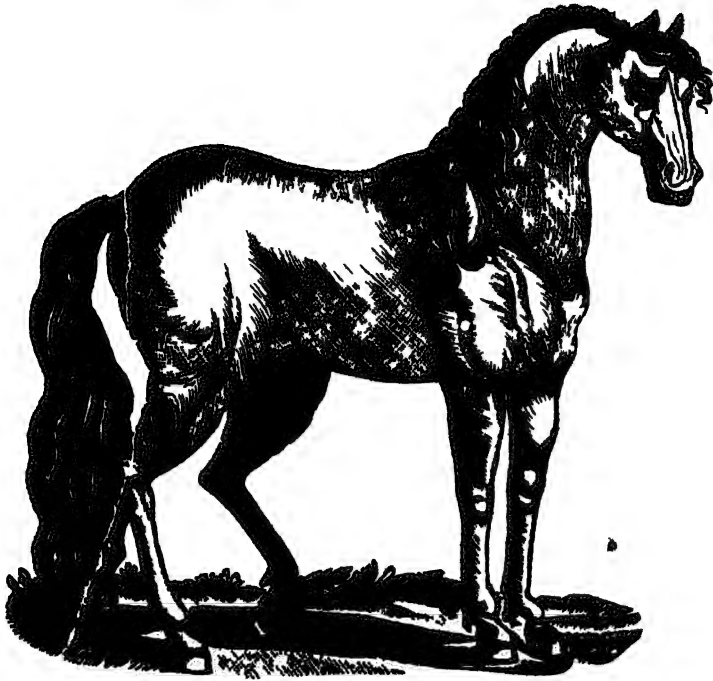
কুৰিন দেসলৈ পঠিওআ কওন্ত মৰ্ভিএই নামে
ফাঞ্চিৰ এজন বৰ কটকি বলিয়া হৈ আপোনাক
আৰু ১১ বছৰিয়া পুতেকক ৮ বছৰিয়া জিএক-
কো মাৰিবৰ মন কৰি নৱেম্বৰৰ ৭ তাৰিখত খুৰ
লৈ সিহঁতে সৈতে এক খোঁটালিত সোমাই দুআৰ
মাৰিলে। আৰু মই মৰিম বুলি চিঠি লিখি আ-
পোনাৰ ভিৰোডালৈ পঠাই দিলে। ভেডিয়া ভি-
ৰোডা নগৰৰ বিসয়া কোনোক মাতি লগত লৈ
ঘৰলৈ গৈ তাৰ মাত সুনিলে, আৰু ভিতৰলৈ
জমি চাই সেই মানুহক আপোনাৰ পুতেকক
আঁঠুত তুলি ধৰি খুবেৰে কাটিবলৈ জুগুত হোআ
দেখিলে। পুতেকে এবাৰলৈ ধৰ কহ কৰি মোৰ
মৰিবৰ মন নাই এই বুলি কান্দি কান্দি আছিল।
পাচে জিএকত সুধিলে, তই মোৰ লগত মৰিবি
নে? তাতে তাই কলে, বোপাইৰ লগত মৰিম।
পাচে বাহিৰৰ মানুহে অনেক প্ৰাৰ্থনা কৰাতো

সি এৰো দু সুনিলে; সিহঁতে যদি সোমাই সি
বেগাই লৰা কাটিব এই তই কৰি সোমাবৰ চল
নে পাই এপৰ মান বেছি কথা কৈ কৈ আছিল,
পাচে সি নে দেখাটক লক এক দুআৰে সোমাই
লৰাবোৰক একআই মাৰব দিলে, কিন্তু তাৰ
হাতৰ পৰা খুৰ একআৰ নোআৰাত সি ঘনে
ঘনে আপোনাৰ ডিঙ্গি খুৰ দি কাটিব খুজিলে
পাচে সেই মানুহবোৰক দাই ধৰি মোৰ ঘৰত
বলত্কাৰে সোমাইচ, নালিচ কৰিম বুলি কলত
এজন বিচাৰ পতিএ তাৰ ওচৰলৈ গৈ কলে, মোৰ
কেচাৰিলে আহি সিহঁতে সৈতে নালিচ কৰিলে
মই সোধ কৰিম। তাকে সুনি হাতৰ খুৰ সামৰি
আপোনাৰ জোলাজাত সুমাই থৈ বিচাৰ পতিএ
সৈতে জাবলৈ ওলালত নিবিলাকে চল পাই
তাক বাস্তি ৰাখিলে।

ফাঞ্চি দেসৰ চেম্বোমৰ গাঁৱৰ কওন্ত গোমৰ
নামে এজন বৰ লোকে আপোনাৰ মাটিত এটা
লৰাই গচৰ ভাল ভজা দেখি তাক চিটা গুলিৰে
গুলিহালে, পাচে বিচাৰ পতিএ তাৰ সোধ কৰাত
সেই মানুহক দু মাহলৈ ফাটক আৰু ৫০ টকা
কপ জৰিমনা কৰিলে। পাচে ১ অক্টোবৰ তাৰি-
খত সেই গচনিচ চিকাৰ কৰিবলৈ গলত আগৰ
কথা তাৰ মনত পৰা হেতুকে সি অসন্তোষ কৰি
আপোনাৰ বুকত হিলৈ দি মাৰি আপোন ঘাতি
হল।

নৰোৱেই দেসৰ লাগৰৰ দাঁতিত থকা চাইটা
মানুহে নাৱেৰে গৈ মাচ মাৰোঁতে সন্মুখৰ বৰ
পানি সাপ এটা দেখিলে। দিখলে তাৰ দু কুৰি
হাত মান হৈছিল, তাৰ বৰন কলা, আৰু কুঁচিয়া
মাচৰ নিচিনা পানিত সাঁকুৰি আছিল। সেই মানু-
হৰ নাৱৰ ওচৰ পালত সিহঁতৰ এজনে সাপক
মুৰত গুলিহালে; তাতে সাপে বৰ খেজ্বেৰে খাপ
মহাৰ মৰে মূৰ তুলি সিহঁতক দেখিলে, কিন্তু সি-
হঁতে বেগাই বাম পানি পোআত সাপে আহিব
নোআৰি বুৰ মাৰি মলৈ গল। নৰোৱেই দেসৰ
চায়ে চায়ে অনেক মানুহে এনে সাপবিলাক সা-
গৰত দেখিলোঁ বুলি কই।

ফাঞ্চি দেসৰ ২৪,০০,০০০ চৌবিচ লাখ কুৰুৰ
আছে।

ত্রোয়া নগৰৰ কাঠৰ ঘোঁৰা।

The Wooden Horse of Troy

প্ৰভু খ্ৰীষ্টৰ জন্মৰ ২০০ ন স মান বছৰ আ-
গৈ এ হোমেৰ নামেৰে এজন মানুহে আটাইতকৈ
প্ৰসিদ্ধ এখন পদ পুথি অলপে অলপে ৰচনা
কৰি আপোন দেলৰ মানুহৰ ঘৰে ঘৰে গাই
কুৰিছিল।

এই পুস্তকৰ ভিতৰত জি সকল দেলৰ কথা লি-
খিছে সেই দেলবিলাক ভুয়াজৰ লাগবৰ উত্তৰ
পূব কালে ভিতৰত আছে, গ্ৰিক দেলৰ মানুহবি-
লাকে ত্ৰোয়া নগৰৰ মানুহইতে সৈতে জি বৰ
ডাঙ্গৰ বন কৰিছিলে তাৰে কথা এই পুস্তকত লি-
খিছে; সিহঁতে দহ বছৰলৈ জুঁজি জুঁজি থাকি
পাচে ত্ৰোয়া নগৰিয়াবিলাকে হাবিলে। হোমেৰ
দুখো কলিয়া বিব সকলৰ বল বিৰ্জা আৰু জস-
স্যাৰ কথা জি দৰে কৈছে তাক পৰ্হিবলৈ আৰু
সুনিবলৈ অতি আচৰ্জ।

আজাক আৰু আকিলি, আৰু উলিচি গ্ৰিক-
বিলাকৰ কলিয়া প্ৰধান সেনাপতি আছিল।
আৰু হেক্টৰ ও প্ৰিয়াম আৰু পাৰিচ ত্ৰোয়া নগ-
ৰিয়াইত্তৰ প্ৰধান সেনাপতি আছিল। এইবি-
লাকক গ্ৰীষ কৰ্তাই বৰ বলি আৰু বুধিয়ক বুলি

বৰ্ননা কৰিছে, আৰু সিহঁতৰ জি দয়া নাই কিয়া
বেৰহাৰৰ কথা সি বৰ ভই লগা।

ত্রোয়া নগৰ জি ৰূপে লোআ হৈছিল তাকে
হোমেৰে এনেকৈ লিখিছে; উলিচি বৰ বুধিয়ক
আৰু গিয়ানবন্ত আছিল, সি আপোন বুধিৰে
অনেক মানুহ সুমুখাৰ পৰাকৈ বৰ ডাঙ্গৰকৈ এটা
কাঠৰ ঘোঁৰা সাজি পেলাই তাৰ পেটৰ ভিতৰত
বহু সখ্যা সেনাবিলাকক সুমুখাই সেনাই লম-
নিতৈ ঘোঁৰাটো ত্ৰোয়া নগৰৰ মানুহলৈ ভেঁটি
দিলে। সেই ঘোঁৰাৰ পেটৰ ভিতৰত কি আছিল
তাক ন জনা হেতুকে এই নগৰিয়া মানুহবিলাকে
একো ভই আসঙ্কা ন কৰি বহু মনেৰে সত্ৰ কলি-
য়া দান ললে। আৰু ঘোঁৰা অতি ডাঙ্গৰ হেতু ক
সুখাবে দি নো সোমাই দেখি সিহঁতৰ নগৰৰ
চাৰিও কালে জি বৰ পকি গৰ গাঁথিছিলে তাৰ
এডোখৰ ডাঙ্গি পেলাই মানুহ জুমে জয়ধনি কৰি
কৰি নগৰৰ মাজলৈ টানি নি ধলে।

মাজ বিলা মানন্তে ভেতিয়া নগৰৰ মানুহবি-
লাকে ঘোঁৰাটোপৰিত পৰিল; ভেতিয়া ঘোঁৰাৰ
পেটৰ ভিতৰত থকা সেনাবিলাকে ওলাই নগৰৰ

চাৰিও ফালে দিমা দিদি গল, আৰু নগৰৰ ঘঁৰ-
বিলাকত জুই লগাই দি বাহিৰত থকা গ্লুক লো-
কলৈ ঘূৰি মেলি দিলে; এনেতে ত্ৰোয়া নগৰি-
য়াবিলাকে টোপনিৰ পৰা নাৰ পাই দেখিলে
জে সিহঁতৰ ঘৰত জুই লাগিছে আৰু আলিবো-
ৰো সত্ৰবিলাকে সৈতে ভৰি আছে, তেতিয়া নগ-
ৰৰ মানুহহঁতে সত্ৰৰ হাত সাৰিব নোআবিলে;
কিন্তু প্ৰাই সকলোএ সেনা লোকৰ তৰুআলৰ
ধাৰত পৰি প্ৰান এৰিলে। কাঠৰ ঘোঁৰাৰ কথা
বুৰা হোমেৰে এনেকৈ বেখ্যা কৰিছে। ব.

এটা লৰাৰ কাপৰত জুই লাগি মৰাৰ কথা।

Death of a Child at the Orphan Institution.

নগাঁৱৰ মিলান স্কুলত থকা খ্ৰিষ্টান নামে এজন
চাত্ৰে আমালৈ পত্ৰ লিখি এই অসন্তোষৰ কথা
জনাইছে।

জানোআবি মাহৰ ১৮ তাৰিখে এটা বৰ আ-
পদ্ব হল; ইয়াৰ অনুভৱ এই, আমাৰ ইয়াত
থকা জি এটা লৰা তাৰ নাম জনি এগলদিত্ত্ব,
১৮ মঙ্গল বাবে এক বাজি গলত আমি সকলোএ
এঠাইত ঠৈ টোপ খেলাইছিলোঁ, সেই সময়তে
উলুঅনিভ জুই লগাই দিলে। তাতে জনি তাৰ
সাহাৰৰ বজলাৰ পৰা আহি সেই জুইৰ কোল
পাই তাৰে অলপমান জুই ললে; পাচে সিও
লগাইছিলে। এনে সময়ত তাৰ পাইজামাৰ মূৰত
জুই লাগি তাতে পুৰি পুৰি আছিল, আৰু জে-
তিয়া কাপৰ পুৰি আজৰি হল, তেতিয়া তাৰ গা
মুখ হাত ভৰি সকলোৰে চাল এৰাই গল, আৰু
তাতে সি ডেও দি ফুৰিছিল। তাতে এজনি চো-
আলিএ বজলাৰ পৰা দেখি জনিক পৰুআই কা-
মুৰিছে, ইয়াকে ভাবি মেমত কলে। পাচে মেমে
লৰি গৈ জনিক জুয়ে পুৰিলে ইয়াকে দেখি তে
তিয়াই আনি সাহাৰ মেম সাহাৰ মিচ ক্ৰিকি
মেম এই সকলোএ দেৱাই দি দি থাকিল। পাচে
সেই লৰাই ইহঁতলৈ এই নিবেদন কৰিলে, হে
প্ৰভু, মোক বাখা, আজি বাতি মই মৰিম; আৰু
মোক প্ৰাৰ্থনা লিকাই দিয়া, মই নে জানোঁ, আৰু
তোমোলাকেও মোৰ কাৰনে প্ৰাৰ্থনা কৰা, এই
সকলো কথা কলে; আৰু দেৱাই ধুআই ধুআই

খাকোঁতে অলপমান কথা কব পাৰিলে, চকু মে-
লিলে, থিয় হৈ উঠিল, আৰু অলপমান খালে;
তেতিয়া আমি এসা কৰিলোঁ, জনি ন মৰে; কিন্তু
বাতি আন্দাজ ৮-১১ চাৰে আঠ বজাত লৰাটো
মৰিল। কিন্তু আমি দেখিলোঁ, সি ভুম হোজা
নাই, তাৰ তত আছিল।

জিলা সিরদাগৰৰ অৰ্জুনৰ গুৰিত জীযুত মনি-
ৰাম দেওনে সনিবৰিয়া হাট পতাইচে তাত
সকলো বস্তু ওলাই গাঁৱলিয়া আৰু নগৰিয়া নগা-
কে আদি কৰি সকলো মানুহে সনিবাৰৰ দিনা
কিনা বেচা কৰি হাট বেহাই গৈ।

দিখো নৈৰ উজনিৰ পৰ্বতৰ দাঁতিত নাগ মাটি
পোআ জাই বুলি কৈছে, আৰু তাকে খানি উলি
য়াই নাৱেৰে গুআহাটি আৰু গুআলপাৰাটলৈ
নিৰৰ নিমিত্তে জীযুত গবৰ্নমেণ্টে উপাই কৰিছে।
এতিয়া জইপুৰৰ পৰা গুআহাটলৈ নাগ মাটি
মোনে আঠ অনাকৈ কোনোবাই কোনোবাই
পঠিয়াইছে। জইপুৰৰ নাগ মাটি পুৰিবলৈ বৰ
চিকন। ভাপৰ নাও মাহে মাহে কলিকতাৰ পৰা
গুআহাটলৈ অহা জোআ কৰে দেখি নাগ মাটি
তাতে পুৰিবলৈ লাগে কিয়নো কাঠ খৰিৰ জুইত
বৰ সক্তি ন হই আৰু নাগ মাটিৰ জুইৰ নিচিনা
নাও বা জাহাজ চলাব নোআবে।

জলাপ্লাবনৰ কথা।

Account of the Deluge

ইহঁতে এই ভগত স্মৃতি কৰাৰ ১৬৫৬ বছৰ
মানৰ পাচত প্ৰিথিবিৰ ওপৰত মানুহৰ সন্তান-
বিলাক বাহিঁ পৰিপূৰ্ণ হল, আৰু তাতে পাপ
জি মানুহৰ মহা সত্ৰ সিও ভতিসই বাহিঁ নক-

লো মানুহৰ মনত বহকৈ লিপালে; তাতে মানুহৰ কৰম দিনে বাতিএ অতি দুষ্ট আৰু দুৰাচাৰ হব ধৰিলে। আৰু সেই মানুহৰ দুষ্ট কৰমৰ সবদ ইহুৰ কানত পৰিল, তাতে ইহুৰে আপো-
হান সৃজন বহুতলৈ দৃষ্টি কৰিলে দেখে অতি চমত-
ক্ৰিত, আৰু সিহঁতৰ কুকৰমৰ লিপাই জগতক
জুৰিলে, সেই কাৰন সকলোএ পাপ বিনে আৰু
একো কৰম কৰা নাই; ইয়াতে ইহুৰে অলন্তোম
পাই অন্ধিকাৰ কৰিলে, বোলে, মই সৃজা জি
মানুহ, জন্তু, উৰণ আদি বস্তু আৰু প্ৰিথিবি
বগাই কুৰা জি জি জন্তু, সেইবোৰক তাৰ পৰা
সংহাৰ কৰি উৰাৰ কৰিম; কিয়নো সিহঁতক
সৃজাতে মোৰ অলন্তোম হল। এই কপে জগত-
লৈ ইহুৰ ক্ৰোধ পুঞ্জলিত হলত তেতিয়া তেঁও
নোহা নামেৰে এজন পৰম ধৰ্মীষ্ট মানুহক কলে,
দেখা মোৰ আগত সকলো জিৱৰ অন্তকাল হৈচে-
কিয়নো সিহঁতৰ কাৰনে প্ৰিথিবি অমূৰিৰে ভৰি
আচে, এই হেতুক মই প্ৰিথিবিএ সৈতে সিহঁতক
সংহাৰ কৰিম; কিন্তু তুমি মোৰ আগতে পৰ-
মার্থিক হোআৰ কাৰন তোমাক বাধি, তোমাৰ
পৰাই ৰাজ্য বহুই প্ৰিথিবি পূৰ কৰিম; তথাপি
তুমি, আৰু তোমাৰ ঘৰৰ পৰিয়াল, আৰু সক-
লো জন্তুৰ মাজৰ এজোৰ এজোৰ প্ৰান বাধিব
কাৰনে এখান জাহাজ সাজা, এই বুলি ইহুৰে
তেঁওক আগ্যা দিলে, আৰু নোহাই সেই কপে
কৰিবলৈ আৰম্ভন কৰিলে।

তাৰ পাচে সেই নোহাই এস বছৰ মানলৈকে
অতি সুমে আৰু নিজ ধন খৰচ কৰি মানুহ খৰাই
এস বছৰৰ মূৰত সেই বৰ জাহাজ কৰি এটালে;
কিন্তু নোহাই কেৱল জাহাজ সাজোঁতে তেঁওৰ
কাল নিয়ালে এনে ন হই, এস বছৰলৈকে অতি
নিদ্ৰাৰে সেই কথাও পুণ্য কৰি সকলো প্ৰানিত
সুনায়ে, তথাপি কোনো মানুহে তেঁওৰ কথা
বিশ্বাস ন কৰিলে, কিন্তু নিদ্ৰা অহঙ্কাৰ ইয়াক-
হে তেঁওলৈ কৰিলে। আৰু ইহুৰৰ মহা ক্ৰোধলৈ
হেলা কৰি জগতৰ চিন্তাত ধনত আৰু সংসাৰিক
বস্তু কাৰ্য্য কৰি থাকিল। কিন্তু নোহাই ইহু-
ৰৰ আগ্যাব দোআৰাই সেই জাহাজ এনেকৈ
সাজিলে; তাৰ দিঘে তিনি স হাত, পখালিএ দু

কুৰি দহ হাত, ওখই ডেৰ কুৰি হাত, এহাতৰ
জোখে মুখ; তলে ওপৰে তিনি চাক, আৰু তাত
অনেক অনেক খোঁটালি আছিল, তাত বাজে
একালে এখান দুআৰ আৰু এটা জলদা; আৰু
তাৰ চাৰিও ফালে কেন্দু এঁটায়ে লেও দিলে।
সেই কপে নোহাই জাহাজ সজা হলত, ইহুৰে
তেঁওক বুলিলে প্ৰিথিবিৰ ওপৰত থকা সকলো
সৃচি জন্তুৰ সাত জোৰ সাত জোৰ, আৰু আকা-
সত উৰি কুৰা চৰাইৰ সকলো জাতৰ সাত জোৰ
সাত জোৰ, আৰু অসৃচি জন্তুৰ মতা মাইকি দু
জোৰ দু জোৰ, তুমিএ সৈতে প্ৰান বাধিবলৈ আ-
না; তাৰ পাচে তুমি, তোমাৰ ঘৰৰ পৰিয়াল
এই আটাইবোৰ জাহাজৰ ভিতৰত সোমোআ,
কিয়নো এই পুৰুষত মই আপোনাৰ সাধ্যাতে
তোমাক পৰমার্থিক দেখিচোঁ। আৰু দেখা সাত
দিনক মূৰত মই দিনে বাতিএ প্ৰিথিবিৰ ওপৰত
বৰখুন বৰখাম, তাতে মানুহ আদি কৰি সক-
লোৰে সংহাৰ হব। পাচে ইহুৰে জেনেকৈ
তেঁওক আগ্যা দিলে নোহাই সেই কপে কৰিলে।
সেই কালত নোহাৰ বয়স চ স বছৰ হৈছিল।

তেতিয়া জন্তু আদি কৰি নোহা তেঁওৰ তিনি
পুত্ৰ, তেঁওৰ তিনি বোআৰিএক, আৰু তেঁওৰ
ভাৰ্জা এই আঠ প্ৰানিএ জাহাজত বাহঁনি পানিৰ
নিমিত্তে সোমাল; তাতে ইহুৰে জাহাজৰ দুআৰ
মাৰিলে। তেতিয়া সাত দিনৰ পাচে প্ৰিথিবিৰ
ওপৰত লাহে লাহে বৰখুন হল, কিন্তু আন মা-
নুহবোৰে একো নি চিন্তাকৈ নোহাই জাহাজত
সোমোআ দেখি হাঁহি কলে, এই মানুহ বলিয়া।
পাচে তেতিয়া বৰখুন বৰকৈ আহিল তেতিয়া
সিহঁতে ভই কৰিব ধৰি বুলিলে, স্বৰূপেই নো-
হাই কোআ কথা হব পাই, কিয়নো পানিএ
পথাৰ জুৰি বগা হল, আৰু আমাৰ ঘৰ বাৰি
এইবোৰ ভৰি আহিচে। তাৰ পাচে তেতিয়া
ব্ৰিষ্টি অভিসই প্ৰিথিবিৰ ওপৰত হবৰ দেখিলে,
আৰু বাহঁনি পানিএ কোনো কোনো ঘৰ বুৰালে,
তেতিয়া সিহঁতে বৰ ভয়েৰে উপাই বিচাৰি ওখ
ওখ চাক সাজি থাকিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু তাতো
পানি উঠাত কোনো কোনো পৰ্বতলৈ পলাই
গল। তাতো তেতিয়া পানি বাহিঁ পালে গৈ,

পৰ্বতৰ বৰ বৰ গচবোৰৰ ওপৰত চান্দ পাতি থাকিল, তথাপি মানুহে জি উপাই কৰিলে, সেই সকলো বিফল হল। লাখ লাখ মানুহ উটি বুকি ফুৰি আছিল, আৰু হেজাৰ হেজাৰ লোকৰ প্ৰাণ মৰি গল; আৰু প্ৰিথিবিও জি জি জন্তু আদি মানুহ আছিল সেই সকলোবিলাকৰ হাহাকাৰ লাগিল। তেতিয়া দুখত ইহুৱলৈ ক্ৰন্দন কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, কিন্তু সিও বিফল। পাচে সেই ৰূপে প্ৰিথিবিৰ ওপৰত দু কুৰি দিনলৈকে ইহুৱে বৰখুন বৰখাই সকলো প্ৰাণি আৰু জিয়া জন্তুবিলাকক সঁহাৰ কৰিলে, আৰু প্ৰিথিবিও তেৰে স দিনলৈকে বৰখুন বৰখাই অতি ওখ পৰ্বতবোৰৰ ওপৰতো পোন্ধৰো হাতলৈকে পানি বহালে।

পাচে ইহুৱে নোহাক আৰু ঠেঙৰ লগত থকা সকলো জন্তুবিলাকলৈ সঁহাৰিলে, সেই কাৰনে ঠেঙে প্ৰিথিবিৰ ওপৰত বায়ু বলোআলে, তাতে পানি বুল। আৰু বৰে স পানিৰ ভুমুক আৰু আকাশৰ দুআৰ মৰা গল, আৰু আকাশৰ পৰা বৰখুন এৰাল। পাচে পানি বৈ বৈ প্ৰিথিবিৰ পৰা গল, তেৰে স দিনৰ পাচত পানি টুটিল। সাত মাহৰ সত্তৰ দিনত আৰোহিত পৰ্বতৰ ওপৰত জাহাজ লাগি বুল, দহ মাহলৈকে পানি লাহে লাহে সুকাই দহ মাহৰ প্ৰথম দিনৰ পাচত নোহাই আপুনি সজা জাহাজৰ জলজা মেলি এটা কাউৰিক জাহাজৰ বাহিৰ কৰি পঠিয়াই দি প্ৰিথিবিৰ পানি সুকাল নে নৌ সুকাই তাৰে প্ৰমাণ চালে। তাৰ পাচে দুই তিনি বেলি আন পৰি পঠিয়াই পঠিয়াই দি সেই ৰূপে চালে। তেতিয়া চ স এবচৰৰ প্ৰথম মাহৰ প্ৰথম দিনা পানি সুকাই গল পাচে নোহাই জাহাজৰ ওপৰ চাল সুকলি কৰি চাই বৰ ওখ ঠাইবোৰ সুকুআ দেখিলে, পাচে দু মাহৰ একুৰি সাত দিনৰ দিনা প্ৰিথিবিৰ পানি নিচঠকৈ সুকাই গল। তেতিয়া ইহুৱে সিবিলাকত কলে, তোমোলাক সকলোএ বাজলৈ ওলাই আহি প্ৰিথিবিৰ ওপৰত অতিসই ফলৱন্ত হোআ। তাতে সিবিলাক আৰু সকলো জন্তুৰ জন্তুবিলাক জাহাজৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই আহিল।

তাৰ পাচে ইহুৱে সিবিলাকে সৈতে এই নিয়ম কৰিলে বোলে, জেনেকৈ মানুহৰ দুখতাব কাৰন সিহঁতক মই জলপ্লাবনৰ দোআৰাই সঁহাৰ কৰিলোঁ, সেই ৰূপে জেতিয়ালৈকে জগতৰ অন্ত, কাল ন হই তেতিয়ালৈকে মই মানুহক আৰু জন্তুক আৰু জগতৰ বস্তুক নষ্ট ন কৰিম। পাচে ইহুৱে নোহাক আৰু ঠেঙৰ পুত্ৰহঁতক বৰ দি সিবিলাকক বুলিলে, তোমোলাকে বাহিৰ বহু পুজা আৰু সৰহ বজহ হোআ আৰু প্ৰিথিবিৰ পৰিপূৰ্ণ কৰা। প্ৰিথিবিৰ সকলো জন্তু, আকাশত উৰি ফুৰা চৰাই আৰু লাগবৰ সকলো মাচে তোমোলাকক ভাই আৰু সঁসই কৰিব; আৰু সেই সকলোকে মই তোমোলাকৰ হাতত সোমাই তোমোলাকক অধিকাৰ পাতিলোঁ। জেনেকৈ ধাৰলৈ সাক দিচোঁ সেই ৰূপে সকলো জিয়া জন্তু তোমোলাকক ধাৰলৈ দিচোঁ। কিন্তু জিহু অৰ্থাত ভেজে সৈতে মজহ নে ধাৰা; কিয়নো মানুহৰ ভেজৰ সোধ মই কৰিম। আৰু ইহুৱে বুলিলে বোলে, তোমোলাকে সঁসই ন কৰিবা, এতিয়াৰ নিচিনাকৈ তোমোলাকক সঁহাৰ ন কৰোঁ। বুলি মই জি নিয়ম কৰিলোঁ, তাৰ চিন এই; সেই নিয়ম সঁহাৰিবলৈ মই আপোনাৰ খেচু ডাৱৰত ধমসেয়ে তোমোলাকৰ আৰু সকলো প্ৰাণিৰ লগত কৰা মোৰ অনন্ত নিয়ম, প্ৰিথিবিৰ ওপৰত থকা সকলো জিয়া প্ৰাণিলৈ ইহুৱে কৰা সেই নিয়ম; তাকে চাই সঁহাৰি মই আৰু বাৰ প্ৰলয়ৰ জলেৰে তোমোলাকক সঁহাৰ ন কৰিম। ন. ল.

এই কথাৰ সেস আন নম্বৰত চাপা জাব।

(To be Continued.)

মহুৰ বিবৰন।

The Buffalo.

মহুবোৰ আগৈএ আকিকাতে আৰু আচিয়া-
তে মাথোন আছিল, পাচে ইউৰপৰ দখিন ফা-
ললৈ দূটা মান নিচিল এতিয়া তাত লবহ হৈচে,
কিন্তু আচিয়াত অধিক পোআ জাই। আমে-
ৰিকাত হলে এই জাতৰ মহু নাই।

গৰুতকৈ মহু ডাঙ্গৰ, তাৰ বৰন হাতিৰ নিচিনা
আৰু তাৰে নিচিনা লবহ নোম নাই, মহুৰ মূৰ
ডাঙ্গৰ আৰু সিহে অতি দিঘল আৰু বৰ জোকা।
ডিগৰ নামে এজন সাহাৰে সাত হাত মান দিঘল
এনে নিজ এজোৰ দেখিলে।

বনবিয়া মহুবোৰ গোট খাই জাক জাক হৈ
হাবি দলনিভ, চাপৰিভ আৰু বিলৰ ওচৰত কুৰি
থাকে। সিহঁতে বহু লবহকৈ লহিব নোআবে,
কিন্তু মূৰ উলিয়াই গোটেই গা পানিত পৰি দিন-
টো থাকে, আৰু বোকা পালে গাহবিৰ নিচিনা-

কৈ লেটি লৈ অতি ভাল পাই। চিকাৰি লোকে
মহুক লবহকৈ বিচাৰি গুলিয়াই বাকীবিয়াই মাৰে।
জেতিয়া মাৰিবলৈ জাঁওতে ভেতিয়া হাঁতিৰ ওপ-
ৰত ন গলে গচত উঠি নাইবা গচত লুকাই জন্তন
হৈ লাহৰদানে থাকিব লাগে, কিয়নো সি বৰ খজাল
জন্ত একেৰি মান চল পালে মানুহলৈ চাই, মূৰ
তলকৈ অতি বেগে খেদি গৈ পূৰ দি ধৰি ডাক
ধুঁচি মাৰে। জেতিয়া গোনা মহু অকল লৰে গা-
কে তাৰ ওচৰলৈ মানুহ জাবলৈ অতি ভয়, কিয়-
নো ভেতিয়া তাৰ খজ বৰ চোকা আৰু মানুহ
দুই এজনে বাটত জাঁওতে দেখিলে সেই মহু
অতি নিষে খেদি জাই; বঁজা কাপৰ দেখিলে
খবকৈ খজ উঠে। অলপ আৰু বজাল দেলত
বচৰি বচৰি অনেক মানুহ মহু মাৰে, এই হেতু-
কে মহু কমতি হবলৈ জীঘুত কল্পানি বাহাদুৰে

কেবোআৰি মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অং ১৮৪৮। হিন্দু সনক ১৭৬২।

মঁহ মৰিয়া মানুহক মঁহৰ সুৰটে লৈতে সিহ্ন জোবে
পতি ২।। নহ মহাকৈ ৰূপ দিএ। কোনো ঠাইতে
মানুহবোৰে দটক গাঁত খানি, গচৰ ডাল, পাত
আৰু খেৰ আদি জাবৰ ওপৰত দি সেই গাঁত
ঢাকি ধই পাচে মঁহবোৰ গৈ সেই গাঁতত পৰি
উঠিব নোআৰি তাতে থাকে গোঁৱা চেউৰি এনে
সক মঁহ হলে মানুহে ভুলি আনি জাতি কৰি
পোহে। আৰু সেই সেই লোকৰো অনেক খিনি
উপকাৰ হই অৰ্থাতঃ মঁহৰ গাখিৰ খাই তাৰে
হিউ পগাই গোঁৱা মতা ৩।৪ বছৰিয়া মঁহ পো-
আলিবিলাকেৰে হালিয়াকৈহে হাল বাব পাৰে,
আৰু ডাঙ্গৰ হলে এটাকো হাল বাই কেতিয়াবা
মাইকি মঁহেৰেও হাল বাই। আৰু মঁহেৰে কাঠ
টনাই খানো কহিঁয়াই কঁহিঁয়াৰো পেৰে আৰু
কেতিয়াবা মানুহে উঠে। বজাল আৰু আন আন
দেশত মঁহৰ চাল সুকাই ইউৰপ আৰু আমেৰিকা
দেশলৈ পঠাই দিএ। সেই চাল সিহ্নেৰে অনেক
বস্তু সাজিবলৈ হই দেখি বেপাৰ হই। ১

মঁহৰ অনেক গুন সুনা মহা মানি
তথাপি আদৰ ডাক ন কৰে অগিয়ানি
খেতি কৰৈ দুগ্ধ খাই আৰু পগাই হিউ
হিউ গাখিৰ বিক্ৰি কৰি লই অনেক বিত
জেতিয়া মঁহ আৰু কিছু সবহ হই
দুই একোটা বেচি বেচি তাৰো ধন লই
হাবিৰ পৰা বৰ কাঠ অনাই একোটা
খৰি পোৰে গুৰ পাগে আৰু লগাই খুঁটা
খেতিয়কে তাৰে লৈতে পেৰে কঁহিঁয়াৰ
সকলো কৰমতে সাহ মঁহ থাকে জাব
এই সকল গুন নে চাই বলি দিএ আনি
মানুহৰ এইটো বিতি কেৱল অগিয়ানি
অনেক উপকাৰ হই ন কৰে বিচাৰ
মানুহৰ এইটো আভি উত্তম সন্মতাৰ।

	কেবোআৰি	মাহ	মুজোদই	মুজা	চম্ৰা	চম্ৰোদই
মঙ্গল	১	২০	৬।৫১	৫।৩৮	২৬	১।৫২
বুধ	২	২১	৬।৫০	৫।৩৮	২৭	৪।০
ব্ৰিহস্পতি	৩	২২	৬।৪৯	৫।৩৯	২৮	৪।৫১
শুক্ৰ	৪	২৩	৬।৪৮	৫।৪০	২৯	৫।৩৯
শনি	৫	২৪	৬।৪৮	৫।৪১	০	চম্ৰোদই
দেও	৬	২৫	৬।৪৭	৫।৪২	১	৭।১৩
সোম	৭	২৬	৬।৪৬	৫।৪৩	২	৮।১৬
মঙ্গল	৮	২৭	৬।৪৬	৫।৪৪	৩	৯।১৮
বুধ	৯	২৮	৬।৪৫	৫।৪৪	৪	১০।২০
ব্ৰিহস্পতি	১০	২৯	৬।৪৪	৫।৪৫	৫	১১।২৩
শুক্ৰ	১১	৩০	৬।৪৩	৫।৪৬	৬	পূজা
শনি	১২	১	৬।৪৩	৫।৪৬	৭	০।২৭
দেও	১৩	২	৬।৪২	৫।৪৭	৮	১।২৫
সোম	১৪	৩	৬।৪২	৫।৪৮	৯	২।২৪
মঙ্গল	১৫	৪	৬।৪১	৫।৪৮	১০	৩।২০
বুধ	১৬	৫	৬।৪০	৫।৪৯	১১	৪।১১
ব্ৰিহস্পতি	১৭	৬	৬।৩৯	৫।৫০	১২	৫।৫৮
শুক্ৰ	১৮	৭	৬।৩৮	৫।৫০	১৩	চম্ৰোদই
শনি	১৯	৮	৬।৩৭	৫।৫১	১৪	৬।১২
দেও	২০	৯	৬।৩৭	৫।৫১	১৫	৭।৬
সোম	২১	১০	৬।৩৬	৫।৫২	১৬	৭।৫৬
মঙ্গল	২২	১১	৬।৩৫	৫।৫৩	১৭	৮।৪৭
বুধ	২৩	১২	৬।৩৫	৫।৫৩	১৮	৯।৩৬
ব্ৰিহস্পতি	২৪	১৩	৬।৩৪	৫।৫৪	১৯	১০।২৮
শুক্ৰ	২৫	১৪	৬।৩৩	৫।৫৫	২০	১১।১৬
শনি	২৬	১৫	৬।৩২	৫।৫৫	২১	পূজা
দেও	২৭	১৬	৬।৩১	৫।৫৬	২২	০।৭
সোম	২৮	১৭	৬।৩০	৫।৫৭	২৩	০।৫৯
মঙ্গল	২৯	১৮	৬।২৯	৫।৫৮	২৪	১।৪৮

৫ দিনৰ পূজা ৮ বজাত আৰাধন্যা।

১২ দিনৰ পূজা ১০।১৫ বজাত পূজিয়া।

THE ORUN'DOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

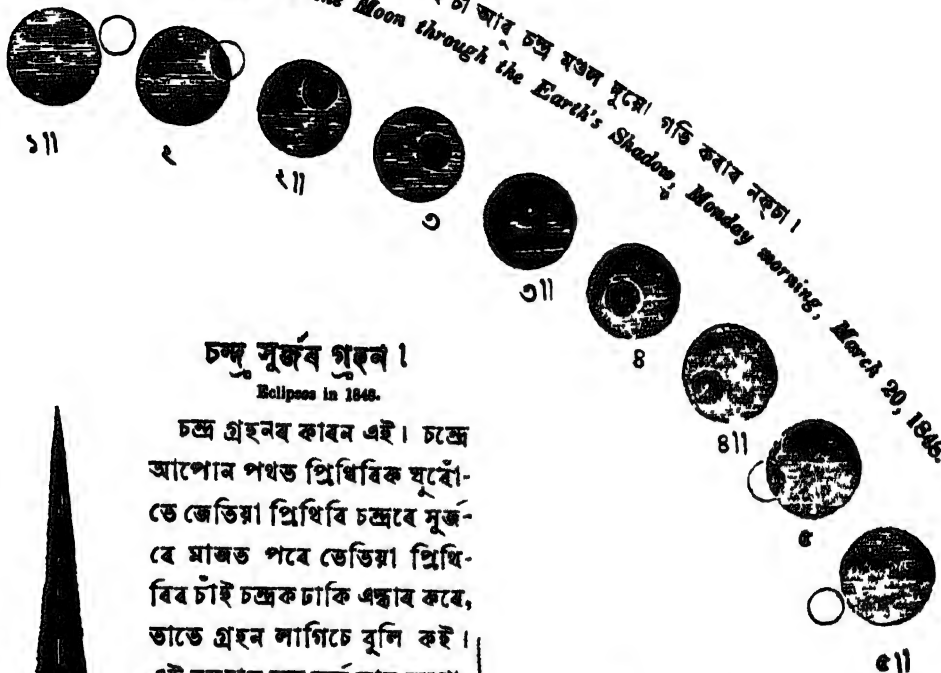

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

দ্বিতীয় চোখা । মোং-সিবসাগৰ, কেবোজাৰি, ১৮৪৮ খ্ৰিষ্টাব্দৰ ১ম মসুৰ ২ ।

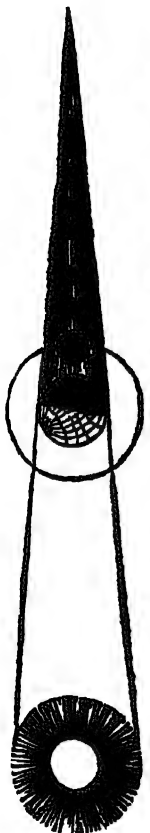
VOL. III. SIBSAGOR, ASAM, FEBRUARY, 1848. No. 2

প্ৰিথিবিৰ চাঁ আৰু চন্দ্ৰ যন্ত্ৰৰ দ্বাৰা গতি কৰাৰ নক্সা ।
Passage of the Moon through the Earth's Shadow, Monday morning, March 20, 1848.

চন্দ্ৰ সূৰ্যৰ গ্ৰহণ ।

Eclipse in 1848.

চন্দ্ৰ গ্ৰহণৰ কাৰণ এই। চন্দ্ৰ আপোনাৰ পথত প্ৰিথিবিৰ যুৰোঁতে জেতিয়া প্ৰিথিবি চন্দ্ৰৰে সূৰ্যৰে মাজত পৰে তেতিয়া প্ৰিথিবিৰ চাঁই চন্দ্ৰক ঢাকি এন্ধাৰ কৰে, তাতে গ্ৰহণ লাগিচে বুলি কই। এই নকচাত চন্দ্ৰ সূৰ্য আৰু ভূগোলো লিখা আছে। ডলৰটো সূৰ্য, মাজৰটো প্ৰিথিবি, ডাক মেৰোআ আঁক চন্দ্ৰৰ পথ, কলাটো চন্দ্ৰ; সূৰ্য পচিমলৈ গৈ গৈ মাটিৰ তলে গতি কৰোঁতে প্ৰিথিবিৰ চাঁ ওপৰলৈ দিহল হৈ পৰে। তাৰ ভিতৰে চন্দ্ৰ সোমালত নে দেখা হই।

১৯ মাৰ্চৰ বাতি দুপৰ বজাৰ পাচে অৰ্ধাত ২০ মাৰ্চৰ পূজা চন্দ্ৰ গ্ৰহণ লগাৰ কথা এই। মানিলাৰ পৰা প্ৰিথিবিৰ তলৰ কালে সূৰ্য পচিমলৈ গতি কৰোঁ-

তে প্ৰিথিবিৰ চায়াও ওপৰে পচিমলৈ গতি কৰিব। চন্দ্ৰো পচিমলৈ গতি কৰিব; কিন্তু তাৰ গতি সৈথিল; সেই নিমিত্তে প্ৰিথিবিৰ চাঁই ক্ৰমে লগ লৈ আগ বাৰ্হি জাব। ওপৰত প্ৰিথিবিৰ চাঁ আৰু চন্দ্ৰৰো নক্সা লিখা আছে। দুপৰ বাতিৰ পৰা সূৰ্যৰ এভাগৰ আৰু হেতুকে চন্দ্ৰত ভালপ অলপ বন্ধি পৰিব; কিন্তু ডেৰ ঘণ্টা ন হই মানে ঘোৰ চাঁই ন ধৰাত ওপৰৰ নকচাৰ দৰে চন্দ্ৰ বগা হৈ থাকিব। ক্ৰমে চাঁই ধৰি ২ বজাত চন্দ্ৰৰ একাল মান গ্ৰাহ হব; ২১ ঘণ্টাত গোটেই চন্দ্ৰ চাঁত সোমাই; সেই বপে ৪১ বজালৈকে চাঁৰ ভিতৰতে থাকিব; তাৰ পাচে ওলাই ৫ বজাত অৰ্দ্ধ চন্দ্ৰ দেখা জাব; ৫১ বজাত ঘোৰ চাঁ আঁত-

বিব; পাতল চাঁয়া আৰু ডেৰ ঘণ্টা মান থাকিব।

সূৰ্জ গতি কৰা ন হই, প্ৰিথিবিএহে ঘূৰিচে; কিন্তু মানুহে বুজিবৰ নিমিত্তে সূৰ্জ ঘূৰাৰ কথা সা-
মান্য ৰূপে কৈ আৰু জৰ্ঘাৰ্থ গ্ৰহন অৰ্থাত খো-
আটো ন হই; বাহু কেতুএ চন্দ্ৰক নে খাই; প্ৰি-
থিবিৰ চাঁইহে চন্দ্ৰক গিলিচে। সূৰ্জকো নে খাই;
সূৰ্জ গ্ৰহন লগাৰ কালত চন্দ্ৰেহে তাক ঢাকে।

এই বছৰৰ ভিতৰত চন্দ্ৰ সূৰ্জৰ ৬ টা গ্ৰহন
হব, সূৰ্জৰ চাইটা, চন্দ্ৰৰ দুটা, কিন্তু এই অসম
দেশত সেই ওপৰে লিখা চন্দ্ৰৰ গ্ৰহন এটা মা-
থোন দেখা জাব। এই চটা গ্ৰহনৰ কথা তলত
ক্ৰমে লিখিচোঁ।

১। মাৰ্চ মাহৰ ৫ দিনৰ পুআ ৬ ঘণ্টা ৪১
মিনিটৰ সময়ৰ পৰা ৯।৫৯ বজালৈকে উত্তৰ
আমেৰিকাৰ গ্ৰিনলণ্ড আৰু কানাডা দেশত সূৰ্জৰ
গ্ৰহন দেখিব, এই ভাৰত বৰ্ষত নে দেখে।

২। ২০ মাৰ্চৰ পুআ অৰ্থাত দেও বাৰৰ দুপৰ
নিসাৰ ১।৩৪ ঘণ্টাৰ ভাটি হোআত চন্দ্ৰৰ গ্ৰহন
লাগি ৫।২৬ ঘণ্টালৈকে থাকিব।

৩। ৪ এপ্ৰিল তাৰিখত পুআ ৩।৩২ ঘণ্টাৰ
পৰা ৬।৪১ ঘণ্টালৈকে দখিন মহা সাগৰত
সূৰ্জৰ গ্ৰহন দেখিব।

৪। ২৯ আগষ্ট তাৰিখত পুআ ১।২০
ঘণ্টাৰ পৰা ১।৫২ ঘণ্টালৈকে দখিন সাগৰত
সূৰ্জৰ অলপ গ্ৰহন দেখা জাব।

৫। ১৩ চেপ্তেম্বৰ পুআ ১০।৪৯ ঘণ্টাৰ সম-
ইত চন্দ্ৰৰ গ্ৰহন হৈ সৰ্বগ্ৰাহ হব। ভাটি বেলা ২।
২৫ ঘণ্টাত গ্ৰহনৰ অন্ত হব। তেতিয়া জম্মুদিপত
দিন হোআ হেতুকে সেই গ্ৰহন ইয়াত নে দেখিব,
বিলাইত আৰু আমেৰিকা দেশত দেখা জাব।

৬। ২৭ চেপ্তেম্বৰৰ ভাটি বেলা ১।৫৪
বাজিৰৰ পৰা ৫।২৩ বজালৈকে সূৰ্জৰ গ্ৰহন
হব। এই দেশত সেই গ্ৰহন নে দেখিব; আমাৰ
উত্তৰ কালে হিমালয় পৰ্বতৰ সি কালৰ কচিয়া
দেশৰ মানুহে দেখিব।

৭। নৱেম্বৰৰ ভাটি ৫।২০ বজাত বুধ গ্ৰহ
প্ৰিথিবিৰে সূৰ্জৰ মাজে দি জাব। ৮।২ বজাত
সেই গ্ৰহ সূৰ্জৰ মাজ পাৰ; ১০।৪৪ বজাত
সূৰ্জ মণ্ডলক এৰি জাব।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

General Intelligence.

মিৰ্জাপুৰ নামে নতুন এখন ভাপ জাহাজ
গম্ভাত অহা জোআ কৰিবলৈ তৈয়াৰিকৈ গৈচে।
ভাৰ দিহলে ১৭০ হাত, পুহু ২৬ হাত, বোজ
১৫০০ মোন ধৰে।

বম্বাইৰ এখন সন্বাদ পত্ৰত এই কথা লিখিচে,
সোনাপুৰত এখন মানুহ মৰাত ভাৰ বৈনিএকে
মতি জাবলৈ মন কৰিলে কিন্তু বৰ্কান্দাজে বাধা
কৰি ৰাখিলে। পাচে তাই আহি পৈএকৰ এটা
হাৰ পাই আন ঠাইলৈ নিলে; তাতে মানুহে
জানিচে, তাই সেই হাৰে সৈতে দাহ হব।

ইৰিন নামে জি ভাপ জাহাজ ডিচেম্বৰৰ ডাক
লৈ লণ্ডন নগৰ এৰি চৌ বতাহত এখা ভগা হৈ
উভতি গল। পাচে আন জাহাজত ডাক তুলি
দিলত ২৬ জানোআৰিত কলিকতা পালেহি।

খেই দেশৰ কান্তন নগৰত ইংৰাজি ৬ জন
ডেকা মানুহে ৫ ডিচেম্বৰ দেও বাৰত হেৰা খা-
বলৈ নাহত উঠি নদিত উজাই গলত গাঁৱৰ লোকে
নিৰিলাকক ধৰি সকলোকে মাৰিলে। পাচে উভ-
তি নহাত নিৰিলাকৰ বন্ধু লোকে লক্ষ্যই কৰি
বিচাৰি বিচাৰি নিৰিলাকৰ বৰকৈ কাটি পেলাই
খোজা মৰা স পালে। ইংৰাজ নগৰত থকা
ইংৰাজি গবৰ্নৰ চেৰ জন ডেবিচ চাহাবে এই
কথা সুনি বেগাই ভালৈ গল, আৰু ভাৰ কাৰনে
খেহে সৈতে বন হব বুলি লোকবিলাকে কই।

পেহু নগৰৰ ওচৰত দানুৰ নদিৰ ওপৰে এটা
বৰ দলহু মাৰিচে। ভাৰ মাজে পানি জোআ
ভিনটা বাট আছে; মাজৰ খোঁটালি দলহু ৪০০
হাত বহল; কানৰ দু খোঁটালি ২০০।২০০
হাত; মুঠে দলহু ৮০০ হাত দিহল হব; এৰচ
আন্দাজে ৩০,০০,০০০ ডেৰ কুৰি লাখ টকা
হব।

ছুকক দেশৰ কুভাৰি নগৰত ১৫০০ সেনা
থাকিব পৰা চাৰি চুকিয়া এনে এখন হব আ-
চিল, ২৭ অক্টোবৰত ভাত জুই লাগিলত পানি
অনা জন্ত অনেক আচিল আৰু হেজাৰ হেজাৰ
মানুহে চাই থাকিল, তথাপি কেৰে একো ন
কৰাত সকলো পুৰি ভাষ হৈ গল।

আফ্ৰিকাৰ দক্ষিণ অন্তৰ্দেশ গুড হোপৰ ওচৰত ৫ জন চাহাব এদিন হিলৈ লৈ দেশ চাবলৈ এখান ওখ পৰ্বতত উঠিলত তাৰ দাঁতিত থকা কাফিৰ লোকে সিবিলাকক খাপ দি আগতি ধৰি আটাইবিলাকক কাটি মাৰিলে।

খেহে লৈতে বন হোআ কালত চেৰ হেনৰি পট্টিঙৰ নামে জি এজন ইংৰাজি পুৰান মন্ত্ৰিকৈ মহা বানিএ সেই দেশলৈ পাচিলে, তেঁও খেহে লৈতে মিল কৰাৰ পাচে গুড হোপ দেশৰ অধিপতি বাৰ পাই তালৈ গল। এতিয়া সমুদ্র পৰ্বত এই বাজা লিখিচে, গোড হোপৰ ওচৰত থকা জি আদি বানি গামবিলাকে ইংৰাজিক ডকা দি বন কৰিচে সিবিলাকে লৈতে দেশাধিপতিএ বন কৰি সকলোকে ধৰি কইদত ৰাখি দেশ সুখিল কৰিলে। এতিয়া চেৰ হেনৰি পট্টিঙৰ চাহাবে গবৰ্ণৰ বাবে লৈতে মান্দৰাজ দেশৰ অধিপতি হবলৈ মহা বানিৰ আগ্যা আহিচে; আৰু তেঁওৰ সলনি চেৰ হেনৰি অধি চাহাব গোড হোপ দেশৰ অধিপতি হব। চেৰ হেনৰি পট্টিঙৰ নকচা তলত লিখা আছে।

Sir Henry Pottinger, Bart.

হুৰিয়া দেশৰ কোনো বৰ লোকে নাগ মাটি ধানিবৰ নিমিত্তে এজন ইংৰাজি মানুহক মাতি তেঁওৰ বুৰিহে বহু নাগ মাটি ধানি উলিয়ালে।

গাঁও ধানোঁতে ওপৰৰ মাটি ন এহিবলৈ মাজে মাজে ডিলা এৰি এৰি জাই। পাচে বহুআ জি মচলমান লোক সিহঁতে গৰাকিৰ আগত কলে, এই ইংৰাজি মানুহ ন হলে আমি ধানি লবহ কৈ উলিয়াব পাৰিম; তাতে সিহঁতে অকল ডিলা ধানি দুই তিনি দিনৰ ভিতৰত আগতকৈ পাঁচ গুন নাগ মাটি পালে; কিন্তু সিহঁতৰ এনে এক সূত দিনত ওপৰৰ মাটি এৰি পৰি আটাইবিলাকক পুতিলে। এইমান দুখ দেখিও তাত থকা লোকে কাবন বু বুজি কঁপালক দোসে, ইতিবৰ ইচা হোআত মৰিল বুলি কই।

মাতামহা নগৰৰ এখান সৰোবৰত এজনি ভিৰোভা মানুহে কাপুৰ ধোঁতে ৮০০ হাত দুৰ হৈ এজন সেনাই চৰাইক গুলিৱালত গুলি পানিৰ ওপৰত চেল চেলি খাই সেই ভিৰোভাৰ গাত পৰি মাৰিলে।

আমেৰিকা দেশৰ চেইলম নগৰৰ বৰিক নামে এজনি ভিৰোভা মানুহ ১৫ বছৰ বয়িয়া হৈ সুৰ নোআবে, আৰু এখন্তকো একে ঠাৰে থাকিব নোআবে। বেদনাৰ দোআৰাই হাত ভৰি আদি হাৰ আটাইবোৰ লৰি জোৰাবোৰ কেৰ কেৰাই থাকে; পালেজিত পিঠি কালে মূৰটো মাৰি গোটাই খন খৰ লবে; হাতেৰে সুৰ আৰু মুখত ডুকুআই ডুকুআই এটা চকু ডালিলে। কেতিয়াবা দাঁতৰ আলু মূলকি জাই জেন কৰে, দেখাত ভই লাগে; কেতিয়াবা জিবা কামোৰ খাই, কেতিয়াবা দাঁত আটাই ধৰাত ১০।১৫ দিন মান জোলৰ বাহিৰে একো বস্তু খাব নোআবে, জি এটা দাঁত লৰা বিহু আচে তাত্তেহে জোল সুমাই দিএ। ভাইক জি দেখে বৰ আচৰিত মানে।

আমেৰিকা দেশৰ চণ্ডত বৰ্গোইক গাঁৱত হুফ্-মান নামে এজনি ভিৰোভাই ১০৭ বছৰিয়া হৈ এপ্ৰিলৰ ৬ তাৰিখত মিহু হল। ভাইৰ পুত্ৰক জিএক ১৪ টা; নাতি নাতিয়ান ৬০; পৰিনাতি ১১৫; আৰু পৰিনাতিৰ লৰা চোআলি ২৩ টা আছিল।

আমেৰিকা দেশৰ হেৰিচৰ্গ নগৰত চক্ৰহানৱ দিহৰ ওপৰে জি কাঠৰ দলজ আছিল তাক জুই-বে পোৱা হ'লত নহৈ লজি এটাে। তাৰ দি-

যলে ২৬৬০ হাত, মাজত পানি জোআ ২৩ টা বিজ্ঞা আছে।

২৪ মেই ভাৰিখত ফিলাদেলফিয়া নগৰৰ লৰা গোটা চাবেক হাতত জৰি লৈ ভেৰা খেদি উমলি থাকোঁতে সিবিলাকৰ মাজৰ সৰু চোআলি এজনি বৰকৈ জাঁপ মৰাত অকস্মিতে পৰিএই মৰিল।

পৰ্বতৰ দাঁতিত থকা এটা মানুহত কোনো জনে সুধিলে, তোমাৰ লৰা কেইটা আছে? সি বুলিলে, মোৰ তিনি পো আছে, সিহঁতৰ পুতি জনৰে এজনি ভনি আছে। তেন্তে ভাৰ লৰা চোআলি মুঠে কেইটা হল?

জলাপ্লাবনৰ কথা।

Account of the Deluge—Concluded.

গত মাহৰ অকনোদইত জলাপ্লাবনৰ বিবৰনৰ জি কথা অৱসেস থাকিল, তাকে এই মাহত দিয় হৈছে; সেই কথাতে আমি জি জি সিকিব পাৰিম তাকে অলপিয়াকৈ তলত লিখি দিচোঁ। ইয়াতে সকলো পাঠক লোকে মন দি চোআ, আগৈ জেনেকৈ ইহুৰে মানুহৰ দুখ আচাৰ আৰু কুকৰম দেখি তেঁওৰ ক্ৰোধেৰে মহা পুলই কৰিলে; আৰু জেনেকৈ পৃথিৱিৰ ওপৰত পানিৰে জলাকাৰ হৈছিল, সেই ৰূপে এতিয়ালৈকে একে পাপ কৰমেই জগতত পুনৰাব প্ৰবেশ হৈ মহা পুলয়ৰ পানিৰ নিচিনা সকলো জগতত বিয়াপি আছে। আৰু তাৰ প্ৰমান এই, মানুহৰ মনত দিনে ৰাতিএ পাপে সোমাই অতিসই ৰূপে কুকৰম জনমাইচে আৰু তাৰ কাৰনে মৰন, দুখ, ক্লেশ, অনেক ৰোগে লৰিলত পিৰিত পুলই জলৰ নিচিনাকৈ সকলোৰে জাতনা হৈছে। ভাত বাজে একাল মাউৰ দেসে দেসে বাৰ্হি গৈছে। সেই নিমিত্তে আমি জানিব পাৰোঁ যে এতিয়ালৈকে পাপিৰ ওপৰত ইহুৰৰ অভ্যন্ত ক্ৰোধ আছে। তথাপি তেঁও এতিয়াৰ কালৰ মানুহক বৰ এক উপাই দিছে; জেনেকৈ নোহাক পুলয়ৰ জলত প্ৰান ৰাখিবলৈ জাহাজৰ দোআকাই উপাই কৰিলে, সেই ৰূপে আমাৰ পাপৰ পৰা উদ্ধাৰ হবলৈকো তেঁও জগতৰ আদিৰে পৰা নিস্তাৰৰ পথ ধিৰ কৰি থৈছে। সেই

পথেই হলে প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্ট, জি জন জগতলৈ আহি সকলো সপাহাৰ পাপৰ উৰ তেঁও আপুৰি লৈ আমাৰ সলনি আৰু আমাৰ পাপৰ মহা প্ৰাচিৰ হবৰ নিমিত্তে পেৰেজনিৰ তেঁওৰ সেই প্ৰান ভগন কৰি, আমালৈ পৰিজান দান দিলে; সেই জনেই আমাৰ মহা আসুই হই। জিবিলাকে তেঁওৰ চৰনত পাপৰ খেমা ধোজে, আৰু আগৰ অগনন অপৰাধৰ নিমিত্তে খেদ কৰি তেঁওত বিশ্বাস কৰে; সেইবিলাকক তেঁও পৰিজান কৰি অনন্ত পৰম আয়ুস দিব। কিন্তু জিবিলাকে তেঁওত বিশ্বাস ন কৰি তেঁওৰ প্ৰাচিৰক হেলা কৰি আপোনাৰ এই সুভাগ্য কাল মিচাই খেদাই; সেইবিলাকৰ ওপৰত তেঁওৰ ক্ৰোধ পুজলিত হৈ অন্তৰ কালত আহিব, তেতিয়া সিবিলাকৰ ৰখ্যা ন হব; কিন্তু সেই সময়ত সকলো মিচা আসুই লোআবিলাকৰ সন্তাপ হব। আৰু জেনেকৈ ইহুৰৰ ক্ৰোধ আগৰ মানুহৰ ওপৰত ধকাত সেই সকলোকে পানিৰে সপাহাৰ কৰিলে, সেই ৰূপে তেঁওৰ মহা ক্ৰোধ প্ৰকাশ হবৰ আৰু এটা দিন তেঁও ৰাখি থৈছে। কিন্তু আগৰ নিচিনাকৈ মানুহক আন জাতনাৰে সপাহাৰ কৰিব এনে ন হই। তেতিয়া তেঁও একে বাবে উবাৰ কৰি পৃথিৱিৰ পৰা গুচাব। সেই দিন এনেকৈ আহিব। ওপৰত মই জি প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টৰ কথা লিখিচোঁ, জেনেকৈ মানুহে পাপৰ উদ্ধাৰ হবৰ নিমিত্তে তেঁওৰ প্ৰান দিবলৈ আহিল, তেনেকৈ আকও আহিব, তথাপি সেই ৰূপে দুখ ভুঞ্জি পাপিৰ হাতত প্ৰান ভগন কৰিবলৈ নাহিব। কিন্তু অতি মহিমাৰে আৰু সূৰ্ত্তকৈও মহা প্ৰতাপিৰে সকলো দূত আৰু সাধুবিলাকক লগত লৈ মেঘৰ ওপৰত বহি আহিব। তাতে তেঁওৰ পৰম দূত গনে মহা লবদ হোআ ভেঁৰি বজাব; তেতিয়া সমুদাই শিকু লোকে সেই বাদ্যৰ মাত সুনি আগৰ লৰিল আৰু নিজ আত্মাবে সপ্ৰজোগ হৈ উঠিব। আৰু সূৰ্ত্ত চক্ৰ সকলো নখাজবিলাক গুচিব। জগত ধন অগ্নিৰে ভস্ম কৰিব। তেতিয়া তেঁও আপোনাৰ সোধ আসনত, অৰ্থাত তেঁওৰ জোতিৰ্মই সপ্ৰহাসনত বহি জিৱনৰ পুখি মেলি মানুহৰ নিজ নিজ কৰ্মৰ দৰে সোধ কৰি আপোন আপোন প্ৰতি-

কল দিব। সেই সময়ত পাণি লোকৰ মহা বিয়া-
কুল আৰু বিলাপ হব। কিয়নো তেওঁ মানুহৰ
মুখলৈ চাই সোধ ন কৰে কিন্তু মনৰ আৰু গুপ্ত
কৰমৰ সোধ কৰি বজা পুজা সকলোকে একে
ঠাইতে জাভনা দিব। তাৰ পাচে সাধুসৰক অনন্ত
অন্নৰ অমৰ সুখ, জতে সোক জাভনা কন্দন ন
হব সেই পৰম খানত নিবাস দি ৰাখিব। তেতিয়া
নিবিলাকৰ ওপৰত সুৰ্জ আৰু চন্দ্ৰে পহৰ কৰি-
বলৈ পুয়োজন নাই, কিন্তু পৰম ইহুৰে নিবিলা-
কক পহৰ দিব। আৰু জিবিলাক পাণি সিহঁত-
ৰো অনন্ত নবকত জতে জুই আৰু গন্ধক, আৰু
জতে সিহঁতৰ জাভনা ওৰ ন পৰিব এনে ঠাইত
ভাগ দিব; তাতে সিহঁতে দুখ পাই মৰনক বিচা
ৰিব, কিন্তু মৰন সিহঁতৰ পৰা পলাব। সেয়ে
ইহুৰৰ আহিব লগা ক্ৰোধ, আৰু সেই সময়ত
কোনো পাণিএ ইহুৰৰ হাতৰ পৰা পলাই না-
বিব নোআৰে কিন্তু সকলোৰে ওপৰত তেওঁৰ
সেই ক্ৰোধ মহা অধিৰ নিচিনাকৈ জলি সদা সৰ্ব-
দাই জিৰনি নো হোআকৈ খোৰ জাভনা ভুঞ্জাব।

সুনিওক জগতৰ সৰ্ব নবগন,
ক্ৰিতাঞ্জলি কৰি মই কৰোঁ নিবেদন;
দেখা দেখা বন্ধু সব ভাৰিয়া মনত,
সমস্ত সপ্নসৰ প্ৰানি ভুৱিচে পাপত,
দুৰাচাৰ হৈয়া সবে কৰে নানা পাপ,
সেকাৰনে পুজলিত ইহুৰৰ সাপ।
ইহাৰ প্ৰমান সবে জানিবা নিশ্চই,
বোগ, দুখ, ক্ৰেস সবিলত অভিসই;
কিন্তু পৰকালৰ গতি কিহৰ বিলাই
নে ভাৰিয়া থাকে সবে তাক সমুদাই।
অল্প দিন ভোগ হেৰু তাৰ পুয়োজন,
মিহু হলে সজে কাৰো নাহি জাব ধন,
অন্ধিলে মৰন আচে জানা সৰ্বজন,
মৰনান্তে স্বৰ্গে কিবা নবকে গমন।
লভ্যাসুই বিনা কোনো স্বৰ্গে নাহি জাব
অধো মুখ হৈয়া যোৰ নবকে পৰিব;
ভাহাতে পৰিলে ভাই বখ্যা নাহি কাৰ,
কান্দিব অনন্ত কাল কৰি হাহাকাৰ।
ভই কথা হে বন্ধু ন পৰিব। ভাত
লভ্য পথ বিচাৰিয়া সাৰিও হে হাত;

বিচাৰ কৰিয়া দেখা সৰ্ব নব গন,
আহিচিলে এজগতে লভ্য মহাজন।
নামে যিহু খ্ৰিষ্ট অধিকাৰ জিৰনৰ
অৱতাৰ ভৈল। দেখা ধৰি মনুসাব;
আসুই কৰা হে খ্ৰিষ্টত কাল বুখা জাই,
খ্ৰিষ্টৰ চৰন বিনা নাহি অন্যোপাই। ন.ল

বুৰা মানুহ এটা মৰণৰ কথা।

Death of an old Man.

বৰ্তমান মাহৰ ৭ তাৰিখে সোম বাৰৰ দিনা
বেলি এঘাৰে বজাৰ সময়ত অতি বয়সীয়া বুৰা
মানুহ এজন পাদুৰি কটৰ সাহাৰৰ টোলত মিহু
হল। এই কথা লিখাজনে তাৰ মৰনৰ এক সপ্তা-
হৰ পূৰ্বে তাৰ ঘৰলৈ গৈ মুখিলে বোলে, আপ,
তোমাৰ বয়স কিমান হৈচে? সি উত্তৰ দিলে
বোলে, মই কৰ নোআৰোঁ কিয়নো লেখ বুজ
একো নে জানোঁ, তথাপি মটকত জেতিয়া চেকনি
ধৰা বন হই তেতিয়া মই আন্দাজ আঠ বছৰিয়া
লৰাৰ মান ডাঙ্গৰ তাকেহে জানোঁ, তেতিয়াৰ
পৰা এতিয়ালৈকে বা কিমান বছৰ হল মই তাৰো
বুজ নে পাও।

আৰু ধৰমৰ কথা মুখিলতো তোমাক পাপৰ
পৰা কোনে নিস্তাৰ কৰিব পাৰে চকপ ইহুৰ
কোন ইয়াৰ বুজ পোআনে? সি বোলে, যিহু
খ্ৰিষ্টে চকপ ইহুৰ তেওঁএ মানুহক নিস্তাৰ কৰিব
পাৰে আৰু ময়ো তেওঁকেহে চিন্তি আচোঁ। এই
কথা তাৰ মুখৰ পৰা সুনাত, এনে ভাবনা আহে
জদি সি মনে চিতে নৈতে চকপকৈ খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস
কৰিচে তেন্তে পাপৰ মোচন পাৰ, কিয়নো আ-
মাৰ প্ৰভু অতি দায়ালু। আৰু সি জিয়াই ধা-
কোতে ডকতবিলাকৰ মুখে খ্ৰিষ্টৰ কথা অনেক
দিন সুনিলে, আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা প্ৰভুলৈ
আঠু কৰ্হাও দেখিচোঁ, ইয়াতে মোৰ আশা জন্মে
কি জানি সি বিশ্বাস কৰিব পাই।

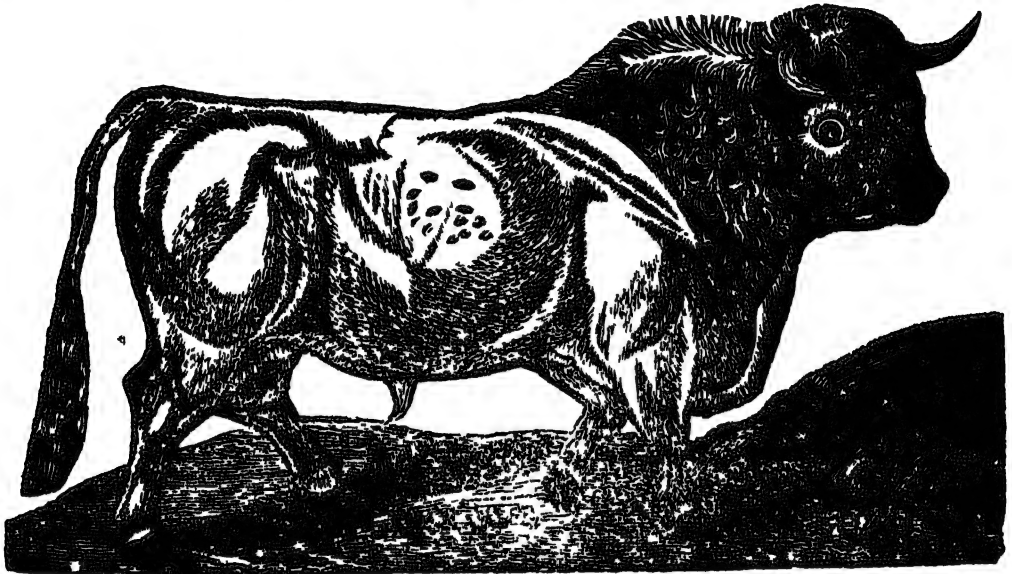
সেই মানুহটো অনেক বছৰৰ পৰা তাৰ ভাগি
নিএকৰ লগত আছিল, পাচে ভাগিনিএক মৰিলত
সেই বুৰাৰ প্ৰতি পালৰ আৰু আন আসুই নাই
দেখি তালৈ সাহাৰৰ মৰম লাগি সি থাকিবলৈ

এটা সৰু ঘৰ সাজি দিলে আৰু ধাৰলৈকো গ্ৰাহে গ্ৰাহে এটকা কপ নিৰিখ কৰি দিলে, তাৰেই সি প্ৰবৰ্তি আছিল। দেখা বিদেশি মানুহ হৈ ইমান গ্ৰহণ কৰিলে, কিন্তু আপোন দেশিবিলাকে তাৰ অন্ত কালত পানি এটুপি দিবলৈকো ওচৰলৈ না-ছিল, আৰু তাৰ জি জি আছিল, বাতি আটাই খনি চুবলৈ নিলেহে, এনে গ্ৰহণ নাইকিয়া সি নৌ মৰোভেই তাৰ গাত জি কাপৰ আছিল তাকে বখলিয়াই নি জাবত তাক নিচলাইকৈ ধৈ গল। আৰু আন এঘৰৰ ঘৰত থৰ খোজাত তাক খি-নালে, সাহাৰে কৈছিলে বোলে, তোমাৰ ঘৰত থৰ নে লাগে বেলেগে ঘৰ সাজি দিম, তাতে ভুগ্নি

ডাক পানি পোতনি টোপা দি অৰ্থাত্‌ সি জি ধাৰ পাৰে তাকে দিন মৰে মানে তাক অলপ চেষ্টা কৰি থাকিবা, এই বুলি কুলি লগাই সেই মানুহৰ ঘৰৰ মূৰতে হাত চেৰেক ঘৰ জোৰা দিয়াত তাৰ ভিৰো-তাই সেই কথা বুজ পাই বৰকৈ এৰাও কৰিব ধৰিলে, আৰু কলে বোলে, জদি সেই বুৰাক সাহাৰে আমাৰ ওচৰত থই তেন্তে আমি তাত নে থাকোঁ, এই কপে বৰকৈ চিয়ৰিব ধৰাত নিবলৈ ন হ'ল; কিন্তু সাহাৰে আন এটা মানুহক তাৰ লগত পৰ দি থাকিব দিলে পাচে দুই দিন মান থাকি বুৰাও মৰিল আৰু শ্ৰুতিমানবোৰে তাৰ মৈদাম বান্ধিলে।

ক.

বলদ গৰুৰ বিবৰন।

The Ox.

গৰু প্ৰাই সকলো দেশত আছে, কিন্তু ইউৰপ-তে আমেৰিকাতো অতি ভাল জাতৰ গৰু পোআ জাই, আৰু সেই দেশৰ গৰুবোৰ অসম দেশৰ মঁহবোৰৰ মান ডাঙ্গৰ। তিনি চাৰি বছৰিয়া বলদ গৰুটোৰে হলে ওৰে দিনটো বন কৰাৰ পাৰি; অসম দেশৰ মঁহবোৰতকৈও তাৰ বল সবহ। ইংলণ্ড দেশত আগৈয়া ভাল বলদ গৰু একোটাতে ১০০ এস টকা মাজদাম আছিল। হাল বাবলৈ আৰু বধ, কাঠ আদি কৰি টনাবলৈ সেই জন্তু বৰ ভাল। বঙ্গালৰ আৰু হিন্দুস্থানৰ গৰুবোৰ ইউৰপৰ গৰুতকৈ সৰু কিন্তু অসম দেশৰ গৰুতকৈ

ডাঙ্গৰ। সেই দেশবোৰত আৰু মান দেশতো গৰুৰে বধ সবহকৈ টনাই আৰু অনেক লোকে গৰুৰ গাঁৱিভূহ উঠি ফুৰে। হিন্দুস্থানৰ গৰুবোৰৰ ডাঙ্গৰ চুট আছে, ইউৰপৰ গৰুবোৰত হলে সি-মান ডাঙ্গৰ চুট নাই। অনেক বৰনিয়া গৰু আ-চে, তথাপি কোনো কোনো লোকে বগা, বজা বৰ-নিয়া গৰুক আন বৰনিয়াতকৈ নহয় বোলে। ১৫। ১৬ বছৰৰ পৰা গৰুবোৰ আৰু নে বাহে। তাৰ দাঁত চাএই বয়স কিমান হৈছে জানিব পাৰি। তলৰ দাঁতৰ সাৰিতে ঘাঁহ চিহ্ন দাঁত আঠোটা থাকে, বয়স দহ মাহ হলেই সোঁ মাজৰে দুটা দাঁত

সবে ভাতে আকও নৈক দুটা গজ, সেই দুটা আ-
গত কৈও ভালহে কিছু সিমান বগা ন হই। বয়স
সোল মাহ হলে সেই দাঁতৰ দুই কোসৰে আকও
দুটা সবে ভাতো নৈক দুটা গজ; এই কপেই
৮ মাহ ৮ মাহৰ মূৰত আঠেই বছৰলৈকে দুটা দুটা
সৰি দুটা দুটা গজি থাকে; জেতিয়া অলপ বুৰা
হই দাঁতবোৰ লাহে লাহে কলা পৰি, দিম্বল চুটি
হৈ জাই, তাতে দাঁতৰ বলো কম আৰু সমান নো-
হোআত বন ঘাঁহ আদি চিৰি চোবাই খাব নো-
আবাত বছৰি বছৰি খিনাই খিনাই একো বোগ
নো হোআকৈএ মৰি থাকে। দাঁততকৈ সিজত
গৰু বয়স ভালকৈ জানিব পাৰি। ৪ বছৰত
সিজৰ গুৰি ডোখৰ ডাঠ আৰু নিমজ হই; ৫ বছ-
ৰত কিছু মান সিজ জোৰ ডাঙৰ হই আৰু কৰ-
পো লই, আৰু সি ন মৰে মানে সিজত বছৰি বছ-
ৰি এক এক কৰপ বাৰ্হি জাই। এই হেতুকে
পূৰ্বৰ চাৰি বছৰে নৈতে সিজৰ কৰপ লেখিলেই
গৰু বয়স টিককৈ জানিব পাৰি। কেতিয়াবা
কেতিয়াবা গৰু বেচা দুৰ্জন মানুহে গৰু বয়স
অলপ বুলি জানিবলৈ সিজৰ কৰপ চেকে চিনিব
নোআবাকৈ চাঁচি থই।

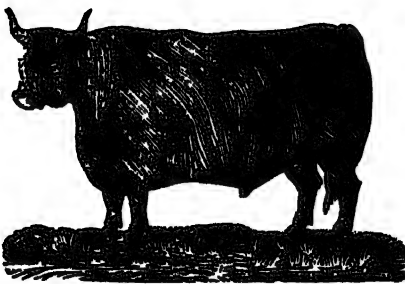
বজাল আৰু হিন্দুস্থান আন আন দেশতো
মঁহৰ নিচিনাকৈ গৰুবোৰৰ নাক বিস্তি নাকি
লগাই, জেনেকৈ ঘোঁৰাত উঠি লেগামেৰে লৈ
ফুৰাই তেনেকৈ মানুহে গৰুতো উঠি দিনটো ১৫।
২০ ক্রোচ মান কেতিয়াবা কেতিয়াবা কৰে। আ-
গৰ কালত ইংলণ্ডৰ ডাঙৰ লোকে ভত্তৰা গৰু
আৰু এক জাতৰ অতি চোকা কুকুৰ পোহে, পাচে
বছৰি বছৰি গৰু কুকুৰ দুইকো জুজ লগাই তাকে
বজ বুলি বজাকে আদি কৰি অনেক মানুহ চাবলৈ
জাই, কিন্তু সেই মেলেচৰ দত্তৰ এতিয়া এৰিলে।
ইন্দোনিয়া দেশত হলে এতিয়ালৈকে বছৰি বছৰি
নিৰ্দ্দয়া কপে ভত্তৰা গৰু ঘোঁৰা মানুহে নৈতে
জুজাই ঘোঁৰা গৰু অনেক মাৰি কেতিয়াবা কে-
তিয়াবা মানুহো মাৰে। এনে কুকুৰম বজ ভামচা
বুলি জিচ চলিচ হেজাৰ মান মানুহে বজা কঁজৰি
ফুকনকে আদি কৰি তাকে চাবলৈ চাপে।

ফটলঙ দেশৰ লাগন গাঁৱৰ ওচৰত জোবোআ
বেৰ নি দিয়াকৈ অনেক খেতি পথাৰ বাৰি আ-

ছিল তাতে থকা এজন লাহাৰ গৰু আকত
এটা অতি চিকন সিজ নাইকিয়া ভত্তৰা গৰু আ-
ছিল সেই গৰুবোৰ লোকৰ পথাৰলৈ বে জাবৰ
কাৰনে এটা লৰা গৰখিয়া দিলে কিছু লৰাটো
বৰ লৰপা সি টোপনিয়াই সুই সুই থাকে, পাচে
গৰুবোৰে ধান খাবলৈ জোআত খেতিয়কে সহিব
নোআৰি গৰখিয়াক লাতি কৰে তাতে ভাব বৰ
খজ উঠি এচাৰি এডাল হাতত লৈ সি মাহ মাহ
কোনোটো গৰু বাহিব হলেই পাৰে মানে মৰি-
আই ওভোতাই আনে। তেতিয়া এই অপৰাধ-
তে গৰুবোৰৰ এনে দুৰ্গতি হৈছে বুলি সেই ভত্তৰা
গৰুটো জানি গৰুবোৰ জাব খুজিলেই সি আগতি
আনে তাতে যদি কোনোটো সিম পাৰহৈ জাই-
এই তাক সি মূৰেৰে খুন্দিয়াই খুন্দিয়াই লাতি
কৰি আনেগৈ, আৰু গৰুএ দেখি ভাব পৰা বে
জাবৰ কাৰন সি আন পথাৰলৈ কেতিয়াও বে
জাই তেতিয়া ভত্তৰাটো গৰু জাক এনে ভালকৈ
বখা দেখি খেতিয়কে গৰখিয়াটো ভাব পৰা নি
আন বনত লগালে।

ইউৰোপিয়া ভত্তৰা গৰুবোৰ অতি খজাল; বা-
স্তি ন থলে মানুহক বৰকৈ খেদি খেদি খুঁচিবলৈ
জাই। এজন খেতিয়কৰ অতি খজাল এটা ভত্তৰা
গৰু আছিলে, তাক লোৰ নিকলিৰেহে লগাই বা-
স্তি থই। জেতিয়া পানি খুআবলৈ নিএ বখি-
য়াই নিকলিত ধৰি বুধিএৰেহে লৈ জাই। পাচে
খেতিয়কৰ ভায়েকে সেই ভত্তৰা গৰুক কেতিয়াবা
জোকালত সি তাক নিচেই দেখিএ নোআবে।
জেতিয়া নিলগত দেখে হোঁকৰনি মাৰি সিলেৰে
মাটিত খুম মাৰি মাটিবোৰ দলি মাৰি মাৰি
পঠাই। আৰু সেই মানুহত ভাব চকু পৰিলেই
অভিসই খেলেৰে জেন খোঁচ মাৰি মাৰিব গৈএই
এনে তই দেখুআই থাকে। এদিন পানি খুআ-
বলৈ নিয়াত সেই মানুহক কেনেবাকৈ সি দেখা
পাই খুঁচিবলৈ দুবেলিও চল চাই চাই জাঁপ মা-
ৰিছিল, তথাপি বখিয়াৰ কাৰনে এৰাই জাব নো-
আবিলে। পাচে এক বাস্তি সেই দেশত কোনোএ
নে দেখা দুসূনা অতি ভয়ঙ্কৰ ধুমুহা, মেঘ গা-
জনি আৰু ঘনে ২ বিঘুলি টৈছিল; দহ হেজাৰ
বৰ টোপৰ লবদৰ নিচিনা মেঘে গাজিছিল।

আৰু বিদুলিৰে আকাস গোটেই খন জুইৰ নি-
চিনা পুজুলিত হ'ল। সেই সময়ত ভতৰাই অতি
ভই পাই বৰকৈ বেবাই ঘূৰি ফুৰিছিল। সি
থকা গোহালিত বেব নাইকিয়া দেখি গিৰি-
ইতে ভাবিলে জে কি জানি সি বিদুলি দেখি
ভই কৰিচে, সেই নিমিত্তে তাক ভঁৰালৰ ভিতৰলৈ
সুমাৰলৈ লগৰ মানুহবোৰক আগ্য দিলে তথা-
পি ইমান অন্ধকাৰ নিনা মেঘৰ গৰ্জন ভাতে বি-
দুলি দেখি কোনো মানুহ জাবলৈ সাহ ন কৰি-
লে। ভেতিয়া তাৰ ভায়েক বৰ মৰমিয়াল মানুহ
আৰু গন্ধুটৰ দুখ দেখি সি গৈ তাৰ ওচৰ পাই
চালে দেখে সি কঁপি কঁপি পৰি আছে, আৰু
তাৰ নাক সিকলিৰে চুচি যা লগাই থৈচে, কি-
য়নো সি চিহ্নি জাৰ পাৰোঁ বুলি ঘূৰি ঘূৰি বল
দিছিল। ভেতিয়া তাৰ সত্ৰক দেখিও আগৰ
নিচিনাকৈ খজ নুঠিল আৰু বৰ বজ্জহে পালে।
ভেতিয়া নিয়ম ৰূপে তাৰ পাচে পাচে গৈ ভি-
ত্তৰ সোমালগৈ। ৰাতি পুআলত তাক আৰুও
সেই মুকলি গোহালিলৈ আনিলে; ভেতিয়া সি
দেখিব নোআৰা সেই মানুহটোৰ ওচৰলৈ জো-
আত আন খোনৰ নিচিনাকৈ হোঁকৰি খুম মাৰি
মাটি নি সিচিলে। তাত্তে সি ভাবিলে জেন কা-
লি ৰাতি মই মৰম কৰিলোঁ সেয়ে ইয়াৰ মনত
আচে, সেই কাৰনেহে তাৰ ওচৰলৈ মোক জাব
দিচে। সেই দিনাৰে পৰা তাক জোকাই ধেমালি
কৰিবলৈ আৰু মূৰত ধপিয়াবলৈ দিলে, ভেতিয়া
সি তাক চাবলৈ জাই ভতৰাই বৰ বজ্জ দেখুআই
আৰু সেই মানুহক জেনেকৈ তাৰে সৈতে ধেমালি
কৰিব দিএ আন কোনো মানুহক ভেনেকৈ নি
দিএ।

Almanac or March, 1848

মাৰ্চ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্রিঃ অং ১৮৪৮। হিন্দু সঁক ১৭৬১।

	ৰাচ	কাশন	মুকোদই	মুকোদ	চন্দ্ৰা	চন্দ্ৰোদ
বুধ	১	১৯	৬১২৮	৫১৫৮	২৫	২১৪১
ব্রহ্মপতি	২	২০	৬১২৭	৫১৫৮	২৬	৩১২৯
শুকুৰ	৩	২১	৬১২৬	৫১৫৯	২৭	৪১১৮
শনি	৪	২২	৬১২৫	৫১৫৯	২৮	৫১৪
দেও	৫	২৩	৬১২৪	৬১০	০	চন্দ্ৰান্ত
সোম	৬	২৪	৬১২৩	৬১০	১	৭১১
মঙ্গল	৭	২৫	৬১২২	৬১১	২	৮১৬
বুধ	৮	২৬	৬১২১	৬১১	৩	৯১০
ব্রহ্মপতি	৯	২৭	৬১২০	৬১২	৪	১০১৫
শুকুৰ	১০	২৮	৬১১৯	৬১৩	৫	১১১৮
শনি	১১	২৯	৬১১৮	৬১৪	৬	পুআ
দেও	১২	৩০	৬১১৬	৬১৪	৭	০১১৯
সোম	১৩	১	৬১১৫	৬১৪	৮	১১৬
মঙ্গল	১৪	২	৬১১৪	৬১৫	৯	২১৮
বুধ	১৫	৩	৬১১৩	৬১৫	১০	২১৫৪
ব্রহ্মপতি	১৬	৪	৬১১২	৬১৬	১১	৩১৩৯
শুকুৰ	১৭	৫	৬১১১	৬১৬	১২	৪১২২
শনি	১৮	৬	৬১১০	৬১৭	১৩	৪১৫৯
দেও	১৯	৭	৬১৯	৬১৭	১৪	চন্দ্ৰোদই
সোম	২০	৮	৬১৮	৬১৮	১৫	৬১৪৩
মঙ্গল	২১	৯	৬১৭	৬১৮	১৬	৭১৩২
বুধ	২২	১০	৬১৫	৬১৯	১৭	৮১২৩
ব্রহ্মপতি	২৩	১১	৬১৪	৬১৯	১৮	৯১১৩
শুকুৰ	২৪	১২	৬১৩	৬১১০	১৯	১০১৫
শনি	২৫	১৩	৬১২	৬১১০	২০	১০১৬
দেও	২৬	১৪	৬১১	৬১১১	২১	১১১৪৩
সোম	২৭	১৫	৬১০	৬১১১	২২	পুআ
মঙ্গল	২৮	১৬	৫১৫৯	৬১১২	২৩	০১৩২
বুধ	২৯	১৭	৫১৫৮	৬১১২	২৪	১১২১
ব্রহ্মপতি	৩০	১৮	৫১৫৭	৬১১৩	২৫	২১৭
শুকুৰ	৩১	১৯	৫১৫৬	৬১১৩	২৬	২১৫৩

৫ দিনৰ ভাটি ৭। ৩৫ বজাত আমাবাস্যা।

২০ দিনৰ পুআ ৩। ২৮ বজাত পুৰ্ণিমা।

১১ তাৰিখ দেও বাবৰ ৰাতি মানিলাৰ পৰা
পুআলৈকে চন্দ্ৰৰ গ্রহন লাগিব।

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

দ্বিতীয় চোখা । মো° সিবসাগৰ, মাৰ্চ, ১৮৪৮ খ্ৰিষ্ট অ° সঁক । মম্বৰ ৩১

VOL. III. SIBSAGOR, ASAM, MARCH, 1848. No. 3.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence.

কলিকতা নগৰত ৬ ফেব্ৰুৱাৰি দেও বাৰত দুটা লৰাই হিলৈৰে ওমলোতে এটাই হিলৈ মাৰি ওচৰত থকা এজনি চোআলিৰ গাত গুলি লাগি মৰিল ।

২০ ফেব্ৰুৱাৰি তাৰিখৰ ভাটি বেলা ৫ বজাত কলিকতা নগৰত ভূঁইকঁপ গল ।

মানুহক অচেতন কৰা ক্লোৰোকৰ্ম নামে এবিধ দৰব জানি ডক্টৰ লোকে এতিয়া গাত দুখ নি দিয়াকৈ ভৰি হাত আদি সকলো কাটি গুচাব পাৰে । মাইনপুৰিত থকা এজন মানুহ আপোন ঘাতি হবলৈ ডিক্সি কাটিলে, কিন্তু ন মৰিল, তিনি মাহ মানত যা সুকাই গল, তথাপি নেলিত এটা বিদ্ধা থাকিল । তাতে চিম্চন নামে এজন ডক্টৰ চাহাবে ১০ ফেব্ৰুৱাৰিত সেই মানুহক ক্লোৰোকৰ্ম খুআই অচেতন কৰিলে, পাচে বিদ্ধা চাকিবলৈ ঘাব ভলে চাল ভোন্ধৰ কাটি তুলি বিদ্ধাৰ ওপৰত সি থলে । কৰি এঁটালত সেই মানুহে সাৰ পাই একো দুখ নে পালে বুলি কলে ।

২৫ জানোআৰি তাৰিখত লাহোৰ নগৰত কইদি লোক ৬০ জনে বৰ্কান্দাজ এটাক মাৰি কাটকৰ পৰা ওলাই গল । পাচে চিপাহিএ সি-ইতক খেদি গৈ ৪৫ জনক ধৰিলে, সি পোন্ধ্ৰে-বেটাক খুন কৰিলে, তাৰ মাজৰ চাইটো মৰিল ।

অজুল বজাই কল্যানিৰ অহিতে দোহ কৰি নৈনা চপাইচে, ইয়াকে সুনি মাজ্জাজৰ ৩০০ চিপাহি গৈ তাৰে সৈতে ১৫ ফেব্ৰুৱাৰিত জুখ কৰি তাক ধৰি আনিলে ।

খেহে সৈতে বন হৰ বুলি সপ্ৰসই কৰি কল্যা-নিৰ অনেক জাহাজ আৰু সেনা সেনাপতিএ তা-লৈ গৈ গৈ গোট খাই আছে ।

৩০ জানোআৰিত এফিন নামে জৰ্মানি দেশৰ এখান জাহাজ মগ দেশৰ দাঁতিএ জাঁওতে সিলত লাগি একে বেলিএই ভাগি তল গল । তাৰ মানুহ-বোৰে সৰু নারত উঠি সকলো বখ্যা পৰিল ।

জাপান মাজুলিত অনেক ভূঁইকঁপ গলত ৪ ডি-চেম্বৰৰ বাতি পুআত চাই বিক্ৰি হল; পাচে ভাটি বেলাত বৰখুন আৰু গন্ধক পৰি বাহিৰৰ বনুআবিলাকৰ কাপৰত দম খাই গন্ধকৰ চেকা লাগিল ।

জাপান মাজুলিৰ ওচৰৰ সাগৰত লবধ নামে এখান আমেৰিকান জাহাজে তিনি মাচ বিচাৰোঁ-তে ১৮৪৬ সঁকৰ ২৭ মেই তাৰিখৰ বাতিভুখুন্দা খাই লাগি ভাগিল । তাৰ আঠোটা মাখোন মা-নুহ নারত উঠি ৭ দিন বাই বাই জাপান মাজুলি পালেগৈ । বাম উঠিলত সেই ঠাইৰ গাঁৱলিয়া-বিলাকে অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ লৈ সিবিলাকক ধৰি এখোঁটা-লি সৰু বন্দিমালত সুমাই ধলে । তাৰ পৰা ১১ মাহৰ ভিতৰত এদিনো বাহিৰত ফুৰিবলৈ পোআ নাই; এজনে পলাবলৈ ধৰাত তাক মা-বিলে । জাপান লোকে সিবিলাকক ইংৰাজি বুলি ভাবি সিবিলাকৰ কথা স্বৰূপ বুলি নে মা-নিলে, পাচে আমেৰিকাৰ মানুহ হই বুলি জানি মেলি দেশৰ পৰা পঠাই দিলে ।

ইংলণ্ড দেশৰ স্তাকৰ্ণ নগৰৰ ওচৰত লৰ্ড হা-ৰোবিৰ ১৭ বছৰিয়া নাভিনিএক ১০ ডিচেম্বৰত জুইৰ কোমৰত ঘিয় হৈ থাকোঁতে-তেওৰ কাপৰত জুই লাগিলত এটাই পাৰি কান্দি তেও পৰাত

উঁওৰ দৰায়েকে সাবট মাৰি খৰি মুমেৰে জুই
নুমালে, কিন্তু বৰকৈ পোৰাত এদিন মাধোন
জিলে।

ফাঞ্চি বজাই ইংলণ্ডৰ মহা বানিক এটা মূন্দৰ
কুকুৰ পঠাই ভেঁটি দিলে। সেই কুকুৰ বৰ চোকা
হোআত সিকলিৰে বান্ধি বাখে, কেতিয়াও মে-
লিব নোআবে। মহা বানি এদিন তাক চাবলৈ
গৈ, খাব বুলি নে জানি, তাৰ গাত হাত কুৰাওতে
কুকুৰে হাতত কামোৰ মাৰি দিলে। পাচে তাক
আক নে বাখি বনৰিয়া জন্তু থকা এখন পহু গাঁ-
লৰ গৰাকিক দিলে।

৪। ৫ ডিচেম্বৰ তাৰিখত ইংলণ্ডক মেৰাই
থকা সাগৰত বৰ তুকান ধুমুহা বতাহ হৈছিল,
তাতে ১০। ১২ খন বৰ জাহাজ নষ্ট হ'ল, আৰু
অনেক মানুহ মৰিল।

ইংলণ্ড দেশত জানোআৰি ১৪ তাৰিখত লৰ্ড
পরিচ চাহাব আপোনাৰ পুতেক আৰু আন
মানুহ জন চাবেকে সৈতে চিকাৰ কৰোঁতে এটা
ডৰিক চবাই উৰি জোআত পুতেকে তাক গুলি-
য়ালে; কিন্তু বাপেক পোন হৈ থকাত নে দে-
খাকৈ গুলিয়ালত উঁওৰ গাত লাগিল। পাচে
ভিন দিন জিয়াই থাকি বৰ বেদেনা পাই মৃত্যু
হ'ল।

ইংলণ্ড দেশত এলেজেগি নামে ৫ হাত ৩
আঙ্গুল ওখ, আৰু ৫ মোন ১৭ সেৰ গধুৰ হো-
আ এনে এজন মানুহ গাঁও ফুৰি লোকবিলাকক
আপোনাক দেখাইচে।

নৱেম্বৰ ২৮ তাৰিখত লণ্ডন নগৰত হাৰিচ
নামে এজন দৰ্জী আপোনাৰ লৰাক ওমলাওতে
হিলৈৰ খাব তাকবকৈ আলিয়ন দি এমুৰে জুই
লগাই দিয়াত জি খাবৰ টেপু হাতত আছিল তাত
জুই অকম্বিত পৰিলত হটুৰাই ফুটি সেই মানুহৰ
সোঁ হাত চিকি নিলে, এটা লৰাৰ মুখো বৰকৈ
পুৰিলে, আৰু ঘৰৰ আৰ্চি দুআৰো ভাগিল।

দলি গাঁৱৰ ওচৰত এক ভিবোতা মানুহৰ লক
জিকে কিছু বস্ত্ৰ চুবকৈ নি মিঠে কিনিলে, মাকে
ইয়াকে বুজ পাই খজ কৰি জুইৰ পৰা তপত লো
এডালক নি চোআলিৰ গালৈ দলি মাৰিলে, তাতে
নেই লো ডাইৰ কোলে সোমাই প্ৰান মাৰিলে।

কটলজ দেশৰ ফলানাগান নামে এজন ভি-
বোতা ১০৭ বছৰ হৈ মৰিল। ইংলণ্ড দেশত
বাৰ্কৰ নামে এজন মানুহ ১০১ বছৰ, আৰু স্তান্তন
নামে এজন ভিবোতা ১০২ বছৰ হৈ মৰিল।
ত্ৰেস্ত নগৰৰ এটা লম্বাদ পত্ৰত লিখিচে, লুকা
ব্ৰিচিয়াক নামে এজন মগনিয়া ১১৬ বছৰ হৈ
মৃত্যু হ'ল।

আয়ৰলণ্ড দেশৰ ডেম্পলমোঅৰ গাঁৱৰ ওচ-
ৰত ২৩ নৱেম্বৰত উৰ্কৰ নামে এজন লোক বাটত
জাঁওতে দুটা মানুহে খাপ দি সিলেৰে সৈতে তাৰ
মূৰ ভাঙি বধ কৰিলে।

আয়ৰলণ্ডৰ বৰিচোকেন গাঁৱত ২২ নৱেম্বৰ
তাৰিখত সিলেৰে খুন্দি বধ কৰা এজন মানুহৰ
ল বাটত দেখা পালে।

মাৰিয়া লুইচা নামে ফাঞ্চিৰ আগৰ বজা না-
পলিয়নৰ বিধৱা ৫৬ বছৰ বয়সিয়া হৈ ১৭ ডি-
চেম্বৰত পাৰ্মা নগৰত মৃত্যু হ'ল।

চুইচ দেশত জি ৰাজ দোহ কৰিলে, তাক দমা
হ'ল। ৰাজ সৈন্যৰ ৮৮ জন মানুহ মৰা ৩৮৫
জন খুন হ'ল, তাতকৈ ৰাজ দোহিবিলাক চতুৰ
গুন মান মৰা খুন হোআ হ'ল।

চাক্চনি দেশত ২৬ নৱেম্বৰত বেলবদৰ বনুআ
৩৭ জন মানুহ নাৱত উঠি এলৰ নদি পাৰ ইও-
তে নাও বুৰি লকলো মৰিল।

অক্সিয়া দেশৰ মাজত গালিচিয়া প্ৰদেশত এব-
চৰৰ ভিতৰত ৬০, ৮২০ মানুহ খাবলৈ নে পাই
দুৰ্বলি হোআ আৰু জৰে খৰাত মৰিলে।

৩ জুন তাৰিখত লেডি কেনাৱেই নামে এখন
জাহাজ লণ্ডন নগৰলৈ জাবৰ নিমিত্তে বম্বাই নগৰ
এৰি গ'ল। পাচে জাহাজ পানি কৰাৰ কাৰনে
মানুহ আটাইবিলাকে ১৩ নৱেম্বৰত ডাক এৰি
আন জাহাজত উঠি গ'ল। তথাপি সেই জাহাজ
তল জোআ নাই, কিছু দিনৰ পাচে দেম্বাৰ্ক দে-
সৰ দুই জাহাজৰ কাপ্তানে সেই এবা জাহাজ
দেখি তাকে লৈ হানি নো হোআকৈ ইংলণ্ড দে-
শলৈ নিলোঁগৈ, আৰু কলে, সেই জাহাজৰ বস্ত্ৰ লুট
কৰা জেন দেখিলোঁ।

৬ ডিচেম্বৰৰ বৰ্বৰ্ত স্য নামে এখন আমেৰিকাৰ
জাহাজ বজুপাত পৰি জুই লাগিল। পাচে তাৰ

মানুহ আটাইবিলাকে জাহাজ এবি নারেবে গলত জাহাজ বতাহে নিয়াত ৯ ডিচেম্বৰত ইংলণ্ডৰ দাঁতিত ওলালগৈ। তাতে বায়ত লাগি পুৰি পুৰি থাকি ক্ৰমে ভাঙ হৈ গল। মানুহ তাত থকা হো-
আ হলে কি জানি এই তিন দিনত জুই নুমাৰ পাবিলেহেঁতেন।

চাবানা নগৰৰ পৰা কাৰোলাইন নামেৰে এখন জাহাজ ইংলণ্ড দেশলৈ জাঁওতে ২৬ অক্টোব-
ৰত ধুমুহা বতাহ বৰকৈ হলত সকলো খোজা বস্তু চৌএ উটুআই নিলে। পাচে ৬ দিন আহাৰ পানি নো হোআকৈ লম্বোনে থাকি তাৰ মানুহ-
বিলাকে ১০ নৱেম্বৰত মজ্জ খাই জিবৰ নিমি-
তে তাৰ এজন লোকক মাৰিবলৈ আলচি কোন মৰিব, ইয়াক জানিবলৈ গুটি বুলুআ খেল পাতি-
লে। তাতে এজন বৰ সৰুত আইবিল্য মানুহ ছা-
টিল, কিন্তু সি হাতত দা লৈ তাৰ ওচৰলৈ চাপি-
বলৈ কাকো নি দিলে। তেতিয়া ১১ বছৰিয়া
লৰা মানুহ এজনে মোক মাৰা বুলি কলে। তাতে
সেই সৰুত মানুহটে লৰাক ধুচিবলৈ উপাই
কৰাত জাহাজৰ কাপ্তানে তাৰ পাচে দি আহি
এখন চাচোনেৰে সেই আইবিল্য মানুহটক মৰি-
য়াই মাৰিলে। পাচে সকলোএ তাৰ তেজ মজ্জ
খালে, আৰু ১৩ নৱেম্বৰত আন জাহাজ ওলাই
জিয়াই থকা কেইটাক বখ্যা কৰিলে।

নৱেম্বৰ মাহত আমেৰিকা দেশৰ মিসিয়াগান
সৰোবৰত কনিক নামে এখন ভাপ জাহাজ বা-
মৰ পৰা ১১ তাঁৰ বাটৰ আঁতৰত জাঁওতে জুই
লাগি পুৰিলে। তাৰ ভিতৰত ২০০ মানুহ আ-
ছিল, কেতবিলাকে সৰু নাও কাঠ আদিত উঠিল,
কিন্তু সকলো পৰি মৰি ভল গল।

আল্জেৰি দেশত ১১।১২ ডিচেম্বৰ তাৰিখত
ফুষ্টিএ সৈতে বন কৰা সেনাপতি আবদেল কা-
দৰে কিছু সেনাই সৈতে মৰকো জি মানুহ ফুষ্টিৰ
ফলিয়া হই, সিবিলাকৰ কৌণ্ডত জুখ কৰি ছা-
টিল। পাচে সিহঁতে তাক খেদি বেৰি ধৰাত
২১ ডিচেম্বৰত সি সৰনাগত হৈ পৰিল। পাচে
ফুষ্টিৰ হাতত সেই সেনাপতি দিলত সিবিলাকে
তাক কইন কৰি বাধিবলৈ দিলে।

২৩ অক্টোবৰত দুজিলগু উপদ্বীপত থকা যৌ

চাহাবৰ বজলালৈ আহি কোনো আদি বাসি
লোকে চাহাব, মেম চাহাব আৰু লৰা এটা বখ
কৰি ঘৰত জুই দি পুৰিলে।

অক্টোবৰ ২২ তাৰিখত ইংৰাজি এসমত উত-
ৰৰ পৰা আকাশত এটা বৰ জোতি বাতিত ওলাই
দুই তিনি ঘৰি দেখিবলৈ বৰ আচৰিত। ইংৰাজি
লোকে এনে জোতিক অৰৌবা অৰ্থাত উত্তৰ অকন
বোলে।

দৰিদ্ৰ আৰু মুৰ্খৰ কথা।

Wisdom better than Riches.

এক দেশত এজন দ্বিধ্যা জনা সি বৰ দৰিদ্ৰ
আৰু এজন মুৰ্খ সি বৰ ধনি, এই দুই জনে মিতিব
হৈছিল। এদিন সেই দুই জনক কোনো লোকে
এখন সভালৈ মাতিছিল তালৈকে দুয়ো জন গলত,
সভাৰ সকলো লোকে গিয়ানি জনক বৰকৈ আ-
দৰ সন্মান কৰিলে। তাকে দেখি মুৰ্খ জনে বৰ
লাজ পাই, আপোনাৰ মনতে চিন্তা কৰিব ধৰি-
লে, মই কিয় মুৰ্খ হলোঁ? মই যদি বিদ্যাবান
হলোঁহেঁতেন, তেন্তে সকলোএ মোকো আদৰ
কৰিলেহেঁতেন। মোৰ ধন সন্মতি লবহ আচে
হই, কিন্তু ধন মোৰ লগত নে জাই বিদ্যা হলে
সদাই লগতে জাই; এই নিমিত্তে সকলো ধন
বই কৰি বিদ্যা জনা হবলৈ এতিয়াৰ পৰা মই
চেষ্টা কৰিম, এনে ধিৰ কৰিলে। সভা ভাঙাৰ
পিচত বাটত জাঁওতে জাঁওতে সি বুলিলে, হে প্ৰিয়
বন্ধু, তুমি যদি অনুগ্রহ কৰি মোৰ কথা লোআ,
তেন্তে দুয়োবোৰ ভাল হব পাৰে। তেতিয়া গিয়া-
নি জনে সুশিলে, সি নো কি কথা? সি কলে বো-
লে, তুমি মোৰ সকলো ধন লোআ, আৰু তোমাৰ
বিদ্যা মোক দিয়া। তাতে গিয়ানি জনে বুলিলে,
তুমি ধন বেগতে দিব পাৰা হই কিন্তু মই তো-
মাক বেগতে বিদ্যা দিব নোআবোঁ। এই কথা
সুনি ধনিএ বুলিলে, হে ভাই, মই ধনৰ মমত
এৰিব পাৰিলোঁ, তুমি জানো বিদ্যাৰ চেনেহ এৰিব
নোআবিলোঁ? তাতে ভেঁও বুলিলে, সুনো ভাই,
আমাৰ মাজত এনে বিবাদ কৰাৰ কাৰন কি?
জাহা, আমি সাহাব লোকৰ ওচৰলৈ জাঁও, সি-

বিলাকে বিবেচনা কৰিব পাৰে, অৱশ্যে কোনো
মতে দুয়ো জনক বুজাব পাৰিব। ইয়াকে ধিৰ
কৰি দুয়ো জনে সাহাৰ লোকৰ আগলৈ গৈ সা-
লাম দি সকলো কথাৰ নিবেদন কৰি কলে। সা-
হাৰে সেই কথা সুনী কিছুমান বৈ বুলিলে,
এতিয়াই ভোমোলোকক দেখাও। পাচে চাঁদা
কৰি কেতখনি টকাৰে সেই দৰিদ্ৰ গিয়ানি জনক
খনবান অৰ্থাৎ চহকি কৰাই মুখ জনত কলে,
ভূমি পাহালিলৈ গৈ বিদ্যা লিখিবলৈ ধৰা তে-
হে গুনৰক্ত আৰু গিয়ানি হবা; যদি চাঁদা কৰি
বিদ্যাকো দিব পৰা হলে, তেন্তে এতিয়াই ভো-
মাকো বিদ্যা জনা কৰিলোঁহেঁতেন। §

জাইফলৰ গচ।

The Nutmeg Tree.

এই অতি সুন্দৰ গচ মোলোকা মাৰ্জুলিত অধিক
আচে কিন্তু আন আন ঠাইতো পোৱা জাই।
এই অসম দেশৰ পৰ্বতবিলাকতো আচে শুধাপি
এইবোৰৰ গুটি অতি ভেনে ভাল ন হই।

জাইফলৰ গচ একুৰি হাত মান ওখ হই
ভাৰ পাতে। দেখিবলৈ অতি চিকন। কুলবোৰ নক
আৰু অলপ হালধিয়া বৰন। গুটি হলে নৰা বগ-
বিৰ সমান ডাঙ্গৰ আৰু ভাৰে নিচিনা দেখিও;
পকিলে হালধিয়া পৰে। এটা কিতাপত লিখিচে,
জাইফলৰ গচে বছৰেকত তিনি বাক-গুটি ধৰে।
প্ৰথম বাৰ এপ্ৰিল মাহত, সেইবোৰ গুটি আটা-
ইতকৈ ভাল। দ্বিতীয় বাৰ আগষ্ট মাহত, তৃতীয়
বাৰ ডিচেম্বৰ মাহত; কিন্তু গুটি ভালকৈ পকিবলৈ
১ মাহ মান লাগে। কেতিয়া পকে, পাৰি আনি,
বাকলি বখলিয়ালে, ভিতৰত এডৰপ জালৰ নি-
চিনা পাতল ঢাকনি ঢাল থাকে, তাকে নিবল-
কৈ একুআই সুকাই ধই, সেয়ে জাইপত্ৰি। পা-
চে গুটিবোৰ তিনি মাহ মান ধুঁআৰ ওপৰত দি
সুকাই, ভাজি, সাহটো উলিয়াই, তাকেহে জাই-
ফল বোলে। আৰু নি সবহ দিনলৈ থাকিব
মনেৰে চুনৰ পানিত জুৰিয়াই।

জিবোৰ জাইফলৰ বৰ গন্ধ আৰু ডাঙ্গৰ, গধুৰ,
আৰু জলফাই টেঙ্গাৰ দৰে দেখি সেইবিলাক চি-
কন, তাক বাচি বাচি কিনিব লাগে। সি খাবলৈ
উত্তম মচলা আৰু দৰবলৈকো অনেক কাজলৈ-
কো ভাল। জাইফলবোৰ জন্মত চেপিলে অতি
সুগন্ধিত তেল ওলাই; সেই তেল দৰবলৈ বৰ চি-
কন। জাইপত্ৰিৰ বৰন অপল বন্ধটুআ, চোবালে
মুখত ধৰে চোকা। জাইফল জি কাজলৈ ভাল
জাইপত্ৰিও সেইবিলাকলৈ ভাল। সি অতি চো-
কা আৰু লঘু দেখি তাৰ দৰ জাইফলতকৈ অধিক
হই। কেতিয়াবা কেতিয়াবা জাইফল কেঁচাতে
চিৰি আনি, বাকলিএ সৈতে ভেনেই চেনি দি
পগাই আচাৰ কৰে, তাক খাবলৈ অতি চিকন,
আৰু সেই চেনিৰ বসন্তে ধলে কুমলিয়া জাইফ-
লেই বহুত বছৰলৈ ভাল থাকে; আৰু টেকে-
লিত ভৰাই জাহাজেৰে অনেক দেশলৈ নি বেহা
কৰে। সেই গচৰে গুটিএ সৈতে ভালৰ নকচা
ওপৰত লিখা আছে। §

জাইফল অতি উত্তম সজ গন্ধেৰে,
মানুহৰ ভোগৰ হেতু দিলে ইহৰে।
খোআ বন্ধ জিবোৰতে তাক মিহলাই,
মহা মনোহৰ ৰূপে সুগন্ধ কৰাই।

জাইপত্রি হলে তাক সকলোএ খাই,
মচলার মাজতে উত্তম বোলা জাই।
কোনো কোনো লোকবোরে জাইফল আনি,
ভাবো তেল লই জন্তত চেপি টানি।
বেজাইতে দরব করি সেই ভেলেবে,

মানা বিধ কগিয়ার বোগ ভাল করে।
কেতবোর লোকে আকি কোমল জায়বে,
চেনিবে মিছাই ভাব আচারকো করে।
আকি তাক খাবলৈ এনে মধুর হই,
দেলে দেলে বেচি ভাবে বেহাও করই।

মান দেসর উকি জর্জাত প্রথান বাজ মজির আইসুয়ে বখত উটি যলদ গবুবে টানি নিয়ার দকতা।
The Wife of a Burmese Wonghee in her Backery.

গাই গৰুৰ বিৱৰণ।

The Cow.

কেবোআৰি মাহৰ অকনোদইত ভতৰা আৰু বলদ গৰুৰ কথা চপা হৈছিল, এতিয়া গাই গৰুৰ কথা অলপ মান লিখা হৈছে। ইউৰপত জেনে আটাইতকৈ উত্তম ভতৰা আৰু বলদ গৰু পোআ জাই সেই দেশবোৰত ভেনে অতি সুন্দৰ গাই গৰুও থাকে। আৰু ভাল গাইত এল কোনোবোৰত ভাতকৈও অধিক টকা দৰ হই। গৰুৰ পোআলি এটাকৈহে জগে। জেতিয়া পোআলিবোৰ ২০। ২৫ দিন মান হই তেতিয়া ইউৰপ আমেৰিকা দেশবোৰত দমৰা দামুৰিবোৰ বাচি বাচি জিবোৰ ভাল সৰুত সেইবোৰ পুহিবলৈ ৰাখে, কিন্তু দুভাগ মান মাৰে। কেতবোৰ গৰু থকা মানুহে গাখিৰ খাবলৈ গৰু পোহে। কোনোবোৰে গাখিৰ আৰু মাখন আৰু পনিৰ বেচিবলৈ পোহে। কিন্তু এইবোৰ বেচি বেপাৰ কৰাৰোৰ মানুহৰ অনেক টকা লাভ হই। বজালি আৰু হিন্দুস্থান আদি দেশত মই গৰুৰ গাখিৰেৰে ঘিউ কৰি বেচে; মাখন পগালেই ঘিউ হই, পনিৰ হলে গাখিৰ দৈ কৰি কাপৰেৰে টানকৈ চেপি এটাই পানিবোৰ উলিয়াই তাতে লোন কিছু মান দি আৰুও এটা জন্তুত চেপি পাচে দিন চাৰেকৰ মূৰত অতি টান গোটাটো হই, তাকে পনিৰ বোলে, আৰু লি ৪। ৫ বছৰলৈকে ভালে থাকে।

ইংলণ্ডত এজন লোকৰ ১০০০ এহেজাৰ গৰু আছিল তাৰ গাখিৰৰ ধন ২৩,০০,০০০ টকা হই। আৰু সেই গৰুবোৰক ঘাঁহ আদি খুউআ ৰখা খৰচ এৰিও বছৰি বছৰি প্লাই ৬,০০,০০০ টকা লাভ পাই। আমেৰিকা ইউৰপৰ গৰু ঘোঁৰাবোৰক খুআবলৈ হাল ৰাই মাটি চহাই তাতে গোবৰ চাই জাবৰ চুন পেলাই মাটি খন চিকনকৈ মাৰি গৰুএ জিবোৰ বন খাই ভেনে বনৰে ভাল ভাল জাতৰ গুটি আনি সেই চহোআ মাটিত ৰই নি, পাচে জেতিয়া বাৰ্হি ডাঙ্গৰ হই মানুহবোৰে কাটি সুকুআই জাৰ কালিলৈ ভঁৰালত ভৰাই থই নি। এই দেশৰ জেনেকৈ ধানৰ খেতি সুম কৰি কৰে সেই দেশতো ভাল ঘাঁহ সেই কপে সুম কৰিহে কৰে। কোনোবোৰক গোমধান আৰু লাউ মূলকে আদি কৰি এনেবোৰ বস্তু খুআই। এই দেশত গৰু জগিবৰ এমাহ মান ন হলে গাখিৰ নি খিৰাই আৰু পোআলি মৰাবোৰ গৰুৰ সহজ কৰি গাখিৰ নে ৰাখিলে এনেই নি দিএ। কিন্তু আমেৰিকাত আৰু ইউৰপত জি দিনা পোআলি জগে সেই দিনাবে পৰা দিনটোত দুৰেলি দুৰেলি গাখিৰ খিৰাই কিন্তু পোনেই চাৰি পাঁচ দিনলৈকে নে খাই পেলাইহে, তাৰ পাচৰ পৰাহে খাই। আৰু সবহকৈ খিৰাই মানে ওহাৰ খন

ফিকি মুকলি হৈ পাচলৈ অনেক গাখিৰ ওলাই; কিন্তু যদি নি থিবোআটক এবে কেবল পোআলিটৰ জোখাবে গাখিৰ দিএ ওহাৰ খন লাহে লাহে চাপ খাই সুকাই জাই, পাচলৈ অলপ মানহে ওলাইগৈ। এই দেশত পোআলি মবে যদি গৰু জনিএ গাখিৰ সবহকৈ নি দিএ। ওহাৰ বেগতে সুকাই জাই। সেই দেশবিলাকত হলে পোআলি থকাত গৰুএ জিমান গাখিৰ দিএ পোআলি মবিলেও নিমান দিএ। আৰু গাখিৰ সবহকৈ পাবৰ নিমিত্তে পোআলি জগা ভিনি সন্তাহ মানব পাচত মাৰিহে পেলাই।

ইউৰপৰ আৰু আমেৰিকাৰ গৰুবোৰ এই দেশৰ নিচিনা থিন কেতিয়াও দেখা নাই, সেই দেশত জিবোৰ গৰু পোহে তাক অতি মৰমকৈ ভাল ৰূপে খুআই।

ইংলণ্ডৰ মিডলচেক্সত থকা এজন চাহাবে হিচাব কৰিছিল, এবচৰত লণ্ডন নগৰত বেচা গাখিৰ খনিৰ খন ৬,২৬,২৩,৩০০ টকা হৈছিল। সেই দেশৰ গৰুত মঁহতকৈ সবহ গাখিৰ ওলাই আৰু তাৰ-গাখিৰৰ মাখন ঘিঁউ সবহকৈ হই।

সকলো জন্তুৰ মাজত মানুহে গৰুৰ পৰা অনেক কাৰ্জ হই। দেখা হালবাই, বখ, কাঠ আদি টনাই, খাবলৈ অতি চিকন গাখিৰ দিএ, তাৰে পনিৰ অৰ্থাত মচলা দি গাখিৰ সুকাই টান গোটা কৰে, আৰু মাখন, ঘিঁউ, এইবিলাক হই তাৰে বেহা কৰে। তাৰ মজ্জ হইউৰপ আমেৰিকা আদি দেশবিলাকৰ লোকে খাই। তেলবোৰ লৈ মম্ বাতিৰ নিচিনা বাতি লাকি; ভৰি কেইটা লিঙ্গাই অতি চিকন তেল পাই সেই তেলেৰে অনেক কাৰ্জ হই। চাল খনেৰে জোঁতা গাঁৰিৰ টুপি, জিম লাগাম এনে বস্তুবোৰ লাজে, সিহঁতৰ সিলেৰে ফনি কটাৰি নাল এইবিলাক লাজে। কান নাক লিববোৰ লিঙ্গাই এটা পাই সেই এটা বৰ সৰু হই, সি বহুত কাৰ্জলৈ ভাল, তাৰে কাঠ পাট এইবোৰো জোৰাই থিলি গজাল নোহোআটকএ অনেক বচৰলৈকে থাকে, থিলি গজাল মৰাৰ নিচিনা সৰুতো হই। আৰু ভুলাপাত, কিতাপ, এইবিলাক কৰাত সেই এটা বৰকৈ লাগে। হাবৰ দা কটাৰি নাল ফনি গুদাম ইয়াকে আদি কৰি

অনেক বস্তু লাজে। গৰুৰ আৰু মঁহৰ চাল সুকাই কলিকতাৰ আৰু মাদ্ৰাজৰ পৰা ইউৰপ আৰু আমেৰিকালৈ জাহাজেৰে বচৰি বচৰি সবহকৈ নি বেচে।

দয়্যাবত ইয়ৰৰ অসিম মহিমা।
কবিলন্ত জত শ্ৰিষ্টি পাব কোনে সিম্য
সক্তিমন্ত প্ৰভু তেঁও শ্ৰিষ্টিৰ মাজত
শুজি দিলন্ত গৰু মানুহৰ হাতত।

প্ৰিথিবিৰ জত লোক তাহাৰ কাৰনে
নানা বিধ সুখ ভোগ কৰে সৰ্বথানে
দধি দুগ্ধ দ্বিত আদি পায়স অনেক
মনুস্যৰ ভোগ মানু আচই জড়েক।

সকলো হই জানা গৰুতে উতপন
ইচা মতে খাব পাৰে জাৰ জেনে মন
অনেক দেশৰ লোক তাত ফুৰে উঠি
বখ গাঁৰি আদি জত গৰু কানত দি।

কোনোবোৰ লোকে নাকত নাকি লগাই
পিঠিৰ ওপৰ বোজা দি টানি লৈ জাই
হাল বাই তাৰে সৈতে খেতিৰ কাৰন
ধান আদি জত লস্য কৰে উপাৰ্জন।

লস্যৰ নিদানে প্ৰান মানুহৰ বাখি
মিচা বেঙ্গা অধৰ্ম কৰি জাই মৰি
মিদজ নাগেৰা দৰা চোল খোল জত
এইবোৰো হই দেখা গৰুৰ চালত।

আনো সব জোঁতা টুপি আদি অসংখ্যাত
কোনো দেশৰ মানুহেই নে জানে তাক
গৰু জন্তু মানুহৰ এনে উপকাৰি
ইহাৰে দিলে তাক গুন প্ৰকাশ কৰি।

"Then He arose, and rebuked the wind and the raging of the water." Luke viii. 24.

আমাৰ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টে "এদিনা সিন্ধাবিলাকে
সৈতে এখন নারত উঠি সিবিলাকত কলে, আই,
আমি সৰোবৰৰ সি পাৰলৈ জাঁওইক; তাতে সি-
বিলাকে নাও মেলি গল। পাচে জাঁওতে কেঁওৰ
টোপনি আহিল, আৰু সৰোবৰত ধুমুহা বতাহ
আহি লাগিলত চোঁবেৰে ভৰা হৈ সঙ্কটত পৰিল।
তাতে সিবিলাকে কেঁওৰ ওচৰলৈ গৈ কেঁওক
জগাই কলে, হে গুৰু, হে গুৰু, আমি মৰোঁহে।
তেতিয়া কেঁও উঠি বতাহ আৰু পানিৰ ঢোকে
ডৰিয়ালে, তাৰে দুয়ো সাজু হৈ পানি নিৰ্মল হল।
তেতিয়া কেঁও সিবিলাকত কলে, তোমোলাকৰ
বিশ্বাস কত? তাতে সিবিলাকে ভয়ভুৰ হৈ বিশ্বাস
মানি ইতে নিচে কলে, এও কেনে মানুহ! বতাহ
আৰু পানিকো আগা দিয়াত সিহঁতেও কেঁওৰ
কথা মানি।"

আন এদিন "গধূলি হলত কেঁওৰ সিন্ধাবি-
লাকে সাগৰৰ ভিৰলৈ গৈ নারত উঠি, কিফনা-
হম নগৰৰ কাললৈ পাৰ হবলৈ ধৰিলে। এনেতে
এন্ধাৰ হলত যিচু এ সিবিলাকৰ ওচৰলৈ নাহিল।
আৰু বৰ বতাহ হোআত সাগৰত চৌউঠিল, তা-
তে সিবিলাকে বাই এপৰ ডেৰ পৰৰ বাট গলত,
যিচুক সাগৰৰ ওপৰত খোজ কাৰ্হি নারৰ ওচৰত
অহা দেখি ভই লাগিল। কিন্তু কেঁও সিবিলাকত
কলে, মইহে, ভই ন কৰিবা। তেতিয়া সিবিলাকে
কেঁওক আনন্দেৰে নারত গ্ৰহন কৰিলে, আৰু জি
ঠাইলৈ গৈছিলে, নারে তেতিয়াই সেই ঠাই
পালেগৈ।"

এপ্ৰিল মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অঃ ১৮৮৮। হিন্দু সনক ১৭৬২।

	এপ্ৰিল	৫	৬	৭	৮	৯	১০
মনি	১	২০	৩১	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
দেও	২	২১	৩১	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
সোম	৩	২২	৩২	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
মঙ্গল	৪	২৩	৩৩	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
বুধ	৫	২৪	৩৪	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
ব্ৰিহস্পতি	৬	২৫	৩৫	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
শুক্ৰ	৭	২৬	৩৬	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
শনি	৮	২৭	৩৭	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
দেও	৯	২৮	৩৮	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
সোম	১০	২৯	৩৯	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
মঙ্গল	১১	৩০	৪০	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
বুধ	১২	৩১	৪১	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
ব্ৰিহস্পতি	১৩	৩২	৪২	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
শুক্ৰ	১৪	৩৩	৪৩	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
শনি	১৫	৩৪	৪৪	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
দেও	১৬	৩৫	৪৫	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
সোম	১৭	৩৬	৪৬	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
মঙ্গল	১৮	৩৭	৪৭	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
বুধ	১৯	৩৮	৪৮	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
ব্ৰিহস্পতি	২০	৩৯	৪৯	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
শুক্ৰ	২১	৪০	৫০	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
শনি	২২	৪১	৫১	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
দেও	২৩	৪২	৫২	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
সোম	২৪	৪৩	৫৩	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
মঙ্গল	২৫	৪৪	৫৪	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
বুধ	২৬	৪৫	৫৫	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
ব্ৰিহস্পতি	২৭	৪৬	৫৬	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
শুক্ৰ	২৮	৪৭	৫৭	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
শনি	২৯	৪৮	৫৮	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪
দেও	৩০	৪৯	৫৯	৪১৪	৫১৪	৬১৪	৭১৪

৪ দিনৰ পূজা ৫।১২ বজাত আমাৰাশা।

১৮ দিনৰ ভাটি ৮।৩২ বজাত পূৰ্ণিমা।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

ত্ৰিতিয় চোআ । মো° সিবসাগৰ, এপ্ৰিল, ১৮৪৮ খ্ৰিষ্ট অ° সঁক । নম্বৰ ৪১

VOL. III.

SIBSAGOR, ASAM, APRIL, 1848.

No. 4

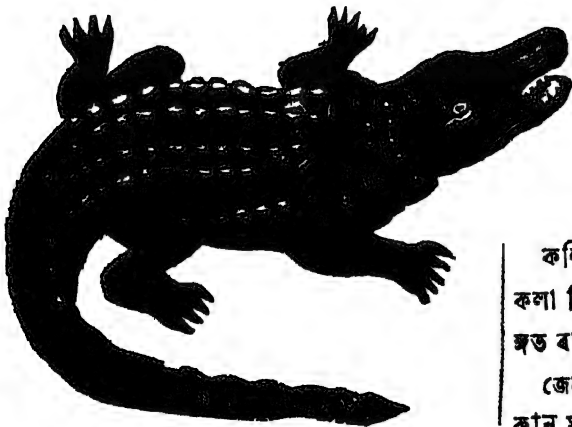
অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

এই বৰ্তমান মাহৰ দিনে দিনে সেনালৈকে বৰখুন আনি আছে। কোনো কোনো দিনত ধুমুহা বতাহ, সিল, বজ্জপাত, এই সকলো পৰিচে। ২০ এপ্ৰিল বাতি দুপৰত বৰ বৰখুন বিদুলি আতি গৰ্জন হৈছিল, কুকুৰা কনিৰ লমান ডাক্তৰ সিলো পৰিছিল। অনেক গচৰ ঠাল আদি সৰু গচ ভাঙি মাৰিলে। চাপাখানা আৰু পাদুৰি চাহাবৰ স্বৰত দুআৰৰ আৰ্চি ৪৬ খান ভাঙি নষ্ট কৰিলে।

১৩৩৮ ইং সঁকত চমুক লোহাৰে লৈতে জাহাজ পোনাবলৈ ধৰিলে।

কলিকতাৰ এটা পুখুৰিলৈ ঘঁৰিয়াল আহি তালৈ নমা সকলো মানুহক বৰ ভয় খুজালে। তাক মাৰিবৰ উপাই নে পাই হিলৈৰে গুলিয়াবলৈ ধৰিলে, কিন্তু মাৰিব নোআবিলে; পাচে এডুম বজ্জালি মানুহ গৈ এটা পাৰলৈ খেদি দি তাতে লেজুৰে খোৰোচা লগাই ধৰি বাগলৈ বল দি নি মাৰিলে।

প্ৰথম এপ্ৰিল তাৰিখত কলিকতাৰ সি পাৰে হাওৰাত থকা বিব চাহাব নামে এজন লোক চেলৈট খাই বহি খাটোতে বজ্জপাত পৰি তেঁওক মাৰিলে। সেই দিনাই কলিকতাৰ এক স্বৰৰ ভল খোঁটালিত থকা এজন, ওপৰ খোঁটালিত থকা এজন বজ্জালি মানুহ, সেই দুয়ো একেটা বজ্জপাত পৰি মৰিল।

আমেৰিকা সিল দেশৰ টালাহাচি নগৰত ২৩ অক্টোবৰ তাৰিখে দুপৰ মান বেলাত অনেক বখ জোআৰ সবদৰ নিচিনা এটা বৰ গৰ্জন আকাগৰ পৰা সূনা গল।

ইংলণ্ড আৰু স্কটলণ্ড ১,৮৪,৪৪৪৩৪ মা-নুহ আছে; আয়বলগুৰ ৮১,৭৫,০০০ আছে।

ডেবা চোন জিলাত কোনো দুজন চাহাব লোকে চিকাৰ কৰিবলৈ জাঁওতে এটা বাঘ পাই আৰ্ড নামে সিবিলাকৰ এজনৰ হাতিএ গচৰ তলে লৰি গলত হাউদা লাগি খহি পৰিল। ভাতে চাহানে গচৰ ভালত ধৰি ওলমি আছিল, আৰু গচৰ ভলত বাঘে খাবলৈ খাপ দি থকাত নামিব

উঠিব নোআবিলে, পাচে সৰহ বেলি ওলমি থাকিব নোআৰাত বাঘৰ মুখত পৰিল। পাচে একউজালত তেঁওক ধৰা মৰা পালে, আৰু জিহ্বা বাখিবলৈ এজন ডক্তৰে তেঁওৰ এটা চেন্ন কাটি পেলালে পাচে ক্ৰমে স্বস্ত হল।

কলিকতাত মাইকি পোআলিএ লৈতে এবাহ কলা সিয়ালক ধৰি চবাই পহু খোআ এখন চো-জত বাখি থলে।

জেমেকা মাজুলিত বিকিত নামে এজন আফ্ৰিকান মানুহ ১৪২ বছৰ বয়সিয়া হৈ মৃত্যু হল।

মহা বজা লুই ফিলিপৰ নকচা।

Louis Philippe, Ex-king of the French.

ফ্ৰান্স দেশৰ পাৰি নগৰৰ মানুহবিলাকে বৰ ভোজ পাতি অনেক আহিবৰ নিমিত্তে উপাই কৰিলে; কিন্তু বজাই তাকে নুনি সিহঁতে দোহ আচৰিব বুলি ভই কৰি সিহঁতক একে লগে ভোজ খাবলৈ বাধ্য কৰিলে। সেই নিমিত্তে ২২ ফেব্ৰুৱাৰি ভাৰিখত মানুহবোৰে গোট খাই নগৰৰ আলি পূৰ কৰি উভঙ হল। তিন দিনলৈকে সেনাবোৰে সৈতে সিহঁতক দমিব নোআবিলে, গুলি দিয়াত ৩।৪ স মানুহ মৰিল। পাচে ক্ৰমে সেনাবোৰে প্ৰজাৰ কলিয়া হৈ সিহঁতক মাৰিবলৈ আগা নু সুনিলে। এই কাৰনে বজা মৰাৰ ভই পাই, পৰিয়াল আৰু প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰী এ সৈতে আলচ কৰি ২৪ ফেব্ৰুৱাৰিত সিংহাসন এৰি সাগৰৰ বাটে ইংৰাজি দেশলৈ পলাই গল। ইয়াকে দেখি ৰাজ মেলুআইবিলাকে লোক সকলে সৈতে আলচ কৰি আৰু বজা নো লোআকৈ স্বতন্ত্ৰ হৈ থাকিম বুলি দেশ পতা খিব কৰিলে। পাচে মন্ত্ৰীৰ বাবে সৈতে দুপ, লেম্বাৰ্ভিন, আৰাগো, এই তিনি জনক আদি কৰি কোনো কোনো লোকক, দেশ চলিবলৈ বিসয়া পাতি ধলে।

ইতালি আদি কৰি ভাৰ ওচৰৰ দেশত প্ৰজাবিলাকে অধিকাৰৰ অধিতে কন্দল লগাই দোহ আচৰিচে। তাতে ঠায়ে ঠায়ে বন পাতি কেডবোৰ মানুহ মৰিল। পালেৰ্মো নগৰত তিন দিন বম গোলাৰে গুলিয়ালে, তাতে তিনি কুৰি কুকচোআ মৰিল। মেচিনা নগৰৰ কোঁঠৰ পৰা প্ৰজাক গুলিয়ালে, কিন্তু প্ৰজাই ৰাজ সেনাবোৰক জিনিলে।

জানোআৰি ১১ ভাৰিখে ইতালি দেশৰ আগষ্টা নগৰত বৰ ভুইকঁপ হোআত আটাই মানুহ ঘৰৰ পৰা ভেতিয়াই বাহিৰলৈ ওলাল। একে-বিমানৰ পাচে আকও ভুইকঁপ আহি মাটি কাটি গোটেই নগৰৰ ঘৰ ভললৈ ৰহি সোমাল; ২৭ ঘৰ মাথোন থাকিল। পাচে সেইবিলাকো ভললৈ গল; আৰু পানিৰে ওপৰ ভৰা হলত লেজুৰে জোখাত পক্ষাৰ বৈৰতে ধাউনি নে পালে।

বানাবচ নামে এখান ভাপ জাহাজ গজা নদিত জাঁওতে ৰাজমহালৰ কিছু ভাটিত ২০ মাৰ্চৰ গধূলি বেলাত ভাত থকা ঘোঁৰাৰ সুকান ঘাঁহত কোনো চাকৰে জুই নিওতে অকস্মিতে লাগি বেৰ টাটি আদি সকলোকে পুৰিলে। জুই লাগিলত জাহাজৰ কাপ্তানে তাক বাম ফাললৈ পোনালে; কিন্তু মাজত থকা চটত লাগি বামৰ পৰা ৪০০ হাতৰ আতৰত বল। জাত্ৰিক লোকে ভই পাই পাৰ হৈ জাঁও বুলি কোনো কোনোএ পানিত নামি ভল গৈ মৰিল। পাচে গাঁৱৰ পৰা ডিজি আহি জিবোৰ মানুহ থাকিল সিবিলাকক ভুলি নিলে; ঘোঁৰাবোৰ নিব নোআৰাত পুৰি মৰিল। জাহাজ আদ খনি পুৰিলত ১১ বজাৰ লম্বিত সিহঁতে জুই নুমাৰ পাৰিলে।

বম্বাই নগৰলৈ জাআ কৰা কুৰুসুলাহ নামে এজন চাহাবক কেঁকোৰা বিচাই হাতত বিক্ৰিলে। তাতে বিস বৰকৈ উঠাত জৰিবে হাত মেৰাই বা-স্থিলে, কিন্তু ৰাজ মহিব নোআৰাত জৰি কাটি-লে; পাচে নগৰ পাই ৮ মাৰ্চত সেই বিসতে মৰিল। সেই বিচা কাটি চালত পোআলিৰে পেট ভৰা আছিল।

আমেৰিকা দেশত নেগুৰ বজোআ এবিধ গোম সাপ আছে। বচৰি বচৰি তাৰ এটা এটা ঘঁট

বাঁহি জাই। দুয়ক নগৰৰ ডক্তৰ উএন্বাইড নামে এজন চাহাবে কোনো মিতিবৰ পৰা এনে সাপ থকা এটা চন্দুক পাই আপোনাৰ চিনাকি মানুহক তাক দেখাওন্তে সাপে তেঁওক খাই সেই দিনাই মৰিলে।

হজাৰি দেসৰ কয়টিম নগৰৰ জেনৰি নামে চাৰি কুৰি বছৰিয়া এজন পাদুৰিক এটা বলিয়া কুকুৰে কামুৰিলে। পাচে তেঁৱেই তাৰ বিসেৰে বলিয়া হৈ মৰিম বুলি জানি আপোনাৰ মণ্ডলি লোক সকলোকে গোটে খুঁজাই অনেক ধৰমৰ প্ৰেমৰ কথা কৈ গিয়ান থাকোঁতে সিবিলাকত বিদাই লৈচে। দু দিন মানৰ পাচে সেই জাঁয়ে ধৰাত বৰ দুখ পাই এদিন এৰাতি চেলেক্স পেলেক্সকৈ থাকি মৃত্যু হল।

স্তিকান হুইড্‌নি নামে এখান ভাপ জাহাজ ১১০ জন মানুহে সৈতে ১৮ অক্টোবৰত দুয়ক নগৰ এৰি লিবৰপুল নগৰলৈ জাঁওতে আও বাটে গৈ নৱেম্বৰ ১০ তাৰিখত আয়ৰলণ্ডৰ দখিন কলে বামত লাগি ভাগি নষ্ট হল। ২১ জন মানুহ পানিত পৰি মৰিল, সিবিলাকৰ ২০ জনি ভি-বোডা, ৩ জন লৰা।

কভিৰোমান নামেৰে এখান আৰব জাহাজ পণ্ডিচেৰি নগৰৰ ওচৰে জাঁওতে ভুমুকৰ দৰে পানি সোমাবলৈ ধৰাত তাৰ কাপ্তান চাহাবে নগৰলৈ পোনাই গৈ জাহাজৰ কি হৈছে বিচাৰ কৰালে। পাচে চালত কাঠ পচি পানি সোমো-আ জানি, কাপ্তানে জাবলৈ নিষেধ কৰি বামত উঠি বল। কিন্তু আৰব মানুহে তাৰ কথা দু সুনি

আমি অকলেই জাম বুলি জাহাজ মেলি গলত কিচু দিনৰ পাচে মুনিলে, সকলো ভল গল।

হজ্জ নগৰৰ পৰা জেনৰল ওদ নামে এখান জাহাজত খেহৰ ২১ জন কইদি লোক ভৰাই টৈ বহুই নগৰলৈ জাঁওতে ৩ জানোআৰিত কইদি আটাইবোৰে উঠি জাহাজৰ অধিকাৰবিলাকক মাৰিলে; কিন্তু ভলৰ খোঁটালিত থকা কেতবিলাক ইংৰাজি জাজি লোকক জিয়াই লগত লৈ গল। একুৰি দিন বাট নি চিনাকি জাহাজ চলি গলত এখান মাজুলিৰ ওচৰ লাগি বুল। ভাতে সিহঁতৰ কোনোবোৰে জাজি লোকে সৈতে লক নারত উঠি বামলৈ গৈ বখা পৰিল; কিন্তু সেই নাও বাম নো পাওতে জাহাজ ভল গৈ তাক থকা আটাইবিলাক মৰিচ।

আমেৰিকা দেসৰ হয়ালতন নামে বৰ্মন্ত পুনে-সৰ এখান গাঁৱত ক্ৰমন চাকৰ্দ নামেৰে ১০ বছৰিয়া এটা বৰ বিদ্যাবন্ত লৰা আছে। কলি নো-হোআকৈ মনেৰে আটাই সঁক গনিব পাৰে। তাৰ কথা সুনি দুজন গননাৰ পণ্ডিত গৈ অনেক অনেক কথা সোধ পাচ কৰাত সি অতি আচ-ৰিত কপে উত্তৰ দিলে। সেসত এই পুত্ৰ কৰিলে, ৩৬৫৩৬৫৩৬৫৩৬৫৩৬৫৩৬৫ এই অঙ্ক ৩৬৫৩৬৫৩৬৫৩৬৫৩৬৫৩৬৫ ইয়াৰে পুৰি-লে কিমান হই? ভাতে সেই লৰা জাঁপ মাৰি উঠি ঘৰৰ ভিতৰত এখন্তক মান লৰি ফুৰি মূৰত ভুকু-আই মনতে গননা কৰি কলে, এই দুই অঙ্ক পুৰি-লে এই ফল হব, ১৩৩৪২১৮৫০২০৮৫৬৬-৬২৫০১৬৬৫৮২২২৪১৫৮৩২২৫। পা-চে পণ্ডিতে আপুনি ফলিৰে গননা কৰি তাকে ঠিক হোআ দেখি বৰ বিস্মই মানিলে, আৰু সি কি ৰূপে এনে গননা কৰে তাক কেৱে নে জানে।

বিভিচাৰ বিসয়ক।

Against Adultery and Fornication.

এই দেশৰ লোক সকলৰ ভিতৰত পূৰ্বতকৈও
এতিয়া এই অকৰমৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ বহা হোআত পা-
পৰ ভালেমান বৃদ্ধি হৈছে, আৰু অনেকে এই
দুষ্কৰমৰ পৰা জি সকল অপকাৰ আৰু পাপ হই
তাক ভাল ৰূপে নে জানে; বিসেসতঃ জি সকল
মানুহে এই অকৰমত সোমাবৰ আগন্তুক কৰে সি
বিলাকক পৰাজুখ কৰিবৰ নিমিত্তে সিবিলাকলৈ
একো ভৎসনা প্ৰকাশ আজিলৈকে হোআ নাই,
এতেকে বিভিচাৰ বিসয়ক কেই পাঁতিমান আমি
ভলত লেখিলোঁ। আমি ভাবনা কৰোঁ যে আমাৰ
উপদেশ মন দি পৰ্হি জিবিলাকে বিভিচাৰত
প্ৰবৰ্ত্তে সিবিলাকে তাক এৰিব।

পূৰ্ব কালত য়োচেফ নামে এজন ডেকা মানুহে
বিভিচাৰ বিসয়ত জি কৰিছিল তাৰ বিৱৰন কঁও
সুনা। তেঁওৰ সকল ভায়েকভটৈ বাপেকে তেঁওক
বহাঁটক মৰম কৰাত ভায়েকহঁতে হিংসা কৰি
এক সময়ত চল পাই কোনো কোনো বিদেশি
মুদৈত তেঁওক বেচিলে। পাচে সেই মুদৈয়ে
তেঁওক মিচৰ দেশত সেনাপতি এজনৰ তত গো-
লামকৈ বিকাত তেঁও অতি মন দি বন কৰাত সে-
নাপতিৰ বেখা লাগি সেসত তেঁওক ঘৰৰ গৰাকি
পাতিলে। য়োচেফ ৰূপৱন্ত আছিল হেতুকে সেই
সেনাপতিৰ ঘৈনিয়েকে অতি কামাভূৰ হৈ এদিন
তায়ে সৈতে একে সজাত সুবলৈ তেঁওক অনেক
কাকুতি কৰিলে, কিন্তু তেঁও ধৰমলৈ ভই কৰি
সেই পাপ কৰম ন কৰি এক সুহৃৎক কালো
তাইৰ কথাত মান্তি ন হল। তাতে তেঁও কাম জই
কৰি ভালেমান বন জিকা সেনাপতি সকলতকৈও
বহা জলগা পালে। তেঁওৰ এই কৰম সকলো
দেশৰ ডেকা মানুহৰ প্ৰতি এটা উপমাৰ চাই হৈ-
চে আৰু তাৰে এই জনা জাই যে ধৰমৰ বাটে
খাকিলে ইহুৱৰ সহায়েৰে অপুৰাণে পাপ জই
কৰিব পাৰি।

এতেকে সকলো ডেকা মানুহেই য়োচেফৰ দৰে
এই পাপ কৰমত নিৰ্দোষে থকা হলে আনন্দৰ
কথা ন হলহেঁতেন নে? হাই হাই কি ধনৱন্ত
কি দুখিয়া কি পণ্ডিত কি মুৰ্খ কি ডেকা কি বুৰা

এই পাপৰ পৰা আঁতৰ প্ৰাই অনেকে ন হই,
আৰু আটায়ে এই পাপক লঘু বুলি-ভাত প্ৰতিভ
হই। কিন্তু এনে লোক সকলে আপোনাৰেহে
সৰ্বনাশ কৰে কিয়নো বিভিচাৰ জি এক গ্ৰহ।
পাপ তাৰ পৰা মানুহৰ অনেক অপকাৰ হই
আৰু ইহুৱৰ মনতো তাৰে পৰা আমি ঘৃণা ইও।
এতেকে তাৰ পৰা বিমুখ হোআ এক অতি আৱ-
শ্যক কৰম হেতুকে ভলত কিছুমান তাৰ কথা
লেখোঁ।

প্ৰথমতে বিভিচাৰ ক্ৰিয়াৰ পৰা মানুহৰ ইহ-
কালতো ভালেমান দণ্ড আৰু অসুখ হই তাৰে
কেইটিমান প্ৰমাণ দিও।

১। সেই পাপে মনক নষ্টহে কৰে। জিবি-
লাকে ভাত ৰত হই সিহঁতে বিদ্যা আৰু ধৰমৰ
পৰা জি সকল সুখ হই তাক ভোগ কৰিব নো-
আৰে। দেখা এই দেশত কত ভালেমান মানুহৰ
লৰাই লল্লট হৈ নিলাজৰ নিচিনা কেতক অজুগুত
কথা কৰিব লাগিচে। জি বিদ্যারত আৰু গিয়ানি
তাক লল্লট সকলৰ মাজত কেতিয়াও নো পোআ,
কিয়নো সিহঁতে আলাহ কৰি অকল কুমন্ত্ৰনাতে
দিন খেদাই আৰু অকৰমেৰে সিহঁতৰ অভিলাস
সিধি কৰি ফুৰে। এই দৰে সিহঁতে সৰপা আৰু
কামাভূৰ হৈ জি ডেকা কালত গিয়ান আজিৰ
লাগে তাক মিচা কথাৰ বিষয় কৰি অগিয়ান
আৰু অসভ্য হৈ অৱদেশত মানুহৰ কৰ্তব্য কৰম
সকল কৰিব নোআৰা হই।

২। বিভিচাৰ কৰমৰ পৰা সৰিল সুহৃতা নষ্ট
কৰে। দুফটা ভিৰোতাই সৈতে সম্পৰ্গ কৰিলে
জি সৰিলৰে বোগ হই তাক আটায়ে জানে, আৰু
সেই অকৰমৰ পৰা লোকক ওভোভাবলৈ ইহুৱে
সেই বোগ সৃজিচে। কিন্তু হাই হাই কত হেজাৰ
হেজাৰ মানুহে জানি সুনিও এই ভই নে মানি
সেই নৰিয়াত পৰি অলপ বয়সতে মৰি জাই, আৰু
কিমান মানুহে নিৰ্বলি আৰু কগিয়া হৈ অকৰমৰ
ফল ভোগ কৰে। ইয়াত বাজে বাপেকে সেই
অকৰম কৰাৰ নিমিত্তে তাৰ অসংখ্য সন্তানবি-
লাক ন মৰে মানিলৈকে নিৰ্বলি হই।

৩। এই কুৰমৰ দোআৰাই ধন খাই হৈ মা-
নুহ দৰিদ্ৰ হই, কিয়নো ধন নে ভাঙিলে লল্লটই-

তৰ কুঅভিলাস সিধি কৰিব নোআবে; দেখা দুৰ্ভগা বেয়া ভিবোভাবিলাকে ধন নে পালে পুৰুষে সৈতে প্ৰায়েই আলাপ ন কৰে, আৰু সি-
ইতৰ স্বৰূপে কত মানুহৰ ধন আৰু অলঙ্কাৰ হে-
বাই। তাত বাজে কত ধনবন্ত মানুহে বিভিন্নতা
ক্ৰিয়াতে নিজে আৰু বাপেক ককাকে অৰ্জা সৰ্বস্ব
ভান্ধি সেলত নিচেই দুখিয়া হই। আৰু অনেক
লোকে জি সকল ধন সুমকৈ আৰ্জি তাক লৰা
ভিবোভা প্ৰতিপাল কৰাত নে ভান্ধি এই কুকৰমত
ভগন কৰি সিহঁতক জাতনা দিএ। অনেকৰো
এই পাপতে ধাৰ লাগি সেলত বন্দিসালেইহে
গতি হই। হাই হাই এই পাপত জিমান ধন নষ্ট
হই আন কোনো পাপতে জিমান ন হই।

৪। এই পাপৰ দোআবাই গ্ৰিহস্থৰ মঙ্গল গুচি
নানা উদ্ভাপত হই। অৰ্থাত কোনো লোক পৰ-
ত্ৰিভুত আসক্ত হলে তাৰ স্বত্বিয়ে বেজাৰ পাই
তাক আগৰ দৰে মৰম কৰিবলৈ এৰি আদৰ সে-
ৱা ন কৰে। কেতিয়াবা কেতিয়াবা এনে ভিবো-
ভাই স্বামিৰ দোশ দেখি আপুনিও সন্তুষ্ট এৰি
কুৰাট লই। জি লোকে এনে কুবেৰহাৰ কৰে
তাৰ সন্তানহঁতে বাপেক মাকক অসজ দেখি সি-
ইতক সত্কাৰ ন কৰি সিহঁতৰ দ্ৰুষ্টিভাৱে লই।
এন্তেকে এনে স্বৰূপ মান, কুসল, সুখ আৰু ধৰম
কোনো ৰূপেই নে থাকে।

৫। লম্বট পুৰুষ সকলৰ পৰা অনেক লৰা
আৰু ভিবোভাৰ দুৰ্দশা হৈছে। দেখা বৰ বৰ
নগৰত জন্তু লৰা বেয়া জন্তু নিচ মানুহো লৰহ,
কিয়নো পুৰুষবিলাক জিতেন্দ্ৰিয় হোআ হলে
এনে পাপিষ্ঠা ভিবোভা নে থাকিলেহঁতেন। কো-
নো কোনো ভিবোভা আপোন ইচাবে এনে কুবে-
ৰহাৰ কৰেহই, কিন্তু প্ৰায়েই পুৰুষৰ দ্ৰুষ্টিমিত-
হে সন্তুষ্ট এৰি মাক বাপেকে খেদিলে অৱসেসন্ত
বেল্যাহই, আৰু আন একো উপাই নে পাই পাপ
নাগৰত ভল গৈ একে বেলিএ সকলো সদগুনকে
এবে, পাচে সেই অকৰমেৰে আৱুস খাই কৰি
অলপ কালতে মৰে। জদি কেৱে কেৱে লৰহ
দিন জিয়াই থাকে তেও সিহঁতে লজ লৰহ পৰা
জাতৰ হৈ আন আন অলপ বয়সিয়াল ভিবোভাক
দেই কৰমলৈ নিএ। আৰু কি লেখিম? উপপ-

তিৰ পৰা ওপজা জাবজ সন্তানৰ কি দুৰ্দশা তাক
লম্বট সকলে বিবেচনা কৰি চাওক, সিহঁতৰ ভা-
লোমানৰ অপস্মিত্য হই আৰু জিলেও আটাইবো-
ৰে মনত ঘিয়া হৈ থাকে।

৬। বিভিন্নতা কৰমৰ পৰা আন অনেক
অকৰমো হই। কেৱে কেৱে কামাচুৰ হৈ সিহঁতৰ
কুঅভিলাস সিধি কৰিবলৈ আন একো উপাই নে
পাই চোৰ হই, আৰু লৰাইতে মাক বাপেকৰ
আৰু দাসহঁতে গ্ৰিহস্থৰ ধন চুৰ কৰি থাকে।
কেতবোৰে বা আপোনাৰ দোশ গুণ্ঠকৰি বাখি-
বলৈ গৰ্ভাৱতিৰ গৰ্ভসুৱাৰ কৰি কতক ভিবোভাৰ
বধ লৈ মহা পাপ কৰে। কেতিয়াবা কেতিয়াবা
এজনি ভিবোভাত দুটা তিনিটা মানুহ আসক্ত
হলে সিহঁতৰ মাজত হিংসা হৈ এটাক আনে
বধ কৰি পিচে বজা ঘৰৰ পৰা প্ৰান দগু হই।
হাই হাই অলপ লৰিলৰ সুখৰ নিমিত্তে কিমান
মানুহৰ দুৰ্ভাগ্য প্ৰান নষ্ট হই। ইয়াৰে পৰা
জনা জাই জে পৰদায়িক মানুহ জগতৰ মলি
মাখোন আৰু এই নিমিত্তে সিহঁতে সকলো ধাৰ্মিক
মানুহৰ আগত ঘিয়া হই।

হে পাঠক সকল, বিভিন্নতা কৰমৰ পৰা মানু-
হৰ ইহকালতে জি দুখ আৰু বিপদ হই তাৰ
কথা আমি লেখিলো। লম্বট সকলৰ অকল সেই
সকল দুখ আৰু আপদ হৈ থকা হলে সিহঁতলৈ
জি টিলা আৰু নিচেই সামান্য দুখ হলেহঁতেন,
কিন্তু অকল সেই মানতে সিহঁতৰ দুখৰ ওৰ ন
পৰে, কিয়নো সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ জি ধৰ্মময়ী ইহু
জৈও লম্বট সকলক ঘিয়া কৰি সিহঁতক অনন্ত
কাললৈকে প্ৰবলিত অধিমই নৰক কুণ্ডত অৱলো-
পোলাব। মানুহ সকলক এই পাপত লোমোআৰ
পৰা বাখিবলৈ সাত্ৰভো কৈছে। জথা “হে পুজ
মোৰ বিদ্যাৰ বাক্য মন দি শুন, আৰু মোৰ বুধিৰ
বাক্যত কান দিয়া, কিয়নো বিভিন্নতাবি নি ভিবো-
ভাৰ সুখৰ পৰা মৌ ওলাই আৰু তাই তেলত-
কৈও স্নিগ্ধ বাক্য কই, কিন্তু তাইৰ অভিপ্ৰায়
নাগদানাব নিচিনা ভিতা আৰু দুই কালে ধাৰ
থকা দাৰ নিচিনা ভিত্ত। তাইৰ ভবি মুকুলৈ
জাই আৰু তাইৰ ভবিৰ খোজে পাভাললৈ নিএ”
কোনো মানুহে জলা কুইক কোলাত বাখিলে

ভাৰ কাপৰত নু পুৰিব নে? আৰু আদ্যতাত ভবি
দিলে ভাৰ ভুলুৱা নু পুৰিব নে? সূতৰাণ পৰত্ৰি
গামিৰো সেই দুৰ্দশা হৈ সি দগুনিয় ন হৈ নে
থাকে। জি পৰত্ৰি গমন কৰে সি নিচেই হিন
বুধি আৰু সি আপুনি আপোনাৰ প্ৰান নাস কৰে,
কিয়নো বেগ্য জি পৰত্ৰি ভাই দুৰ্ম্মন্য মানুহৰ প্ৰা-
নক মাৰিবলৈ বিয়াধৰ নিচিনাকৈ বিচাৰি ফুৰে
আৰু ভাই নানা চলেৰে ডেকা মানুহক ভুলাই
ভাইৰ ভক্তি বাক্যেৰে তাক কুৰাটে নিয়ে। ভাতে
বলিক জি কপে সালত সুমাই বা লো পিন্ধোআ
দুৰাছা জি কপে সাসনৰ ঠাইলৈ জাই নাইবা
চৰাই জেনেকৈ ফাঁদলৈ উৰি গৈ তাঁৰে ভাৰ কলি
জা নি বিহে মানে সেই ফাঁদ তাক মাৰিবলৈ
পাতিচে বুলি নে জানে সেই দৰে সুৰ্বেও বেগ্য-
পাচে পাচে গৈ প্ৰান নষ্ট কৰে।

এতেকে হে পুত্ৰ মোৰ বাক্য সুন্য, বিভিচাৰি-
নিৰ ওচৰৰ পৰা নিলগলৈ জোআ, ভাইৰ ঘৰৰ
দুআৰৰ পোনে সুখ ন কৰিবা, পাচে জামো ভো-
মাৰ সন্মুখ পৰৰ হাতত সমৰ্পনা কৰা আৰু ক্ৰুৰ
লোকৰ অৰ্থে ভোমাৰ প্ৰান নাস হই। ভাতে
অৱলান কালত সৰিলৰ মজ্জা এই হৈ জুমি হাহা-
কাৰ মাধোন কৰিবা, আৰু সেই কালত হাই হাই
মই সতপৰামৰ্শত কিয় বেজাৰ হৈছিলোঁ আৰু
অনুজোগ বাক্যত বা কিয় বিতুষ্টি হৈছিলোঁ এনে
জেন নো বোলা।

হে লগ্নট সকল এইবোৰ কথা বিবেচনা কৰি
সেই পাপ বিসয়ত নি চিন্তি নে থাকি সময়ে ধা-
কোঁতেই কুৰাট এৰি পাপ খেমালৈ ইহুৱৰ প্ৰতি
পালটা, জদি এই পাপতে বুৰি থকা তেন্তে
সেলত ভোমোলাকৰ সৰ্বনাস হব। আৰু এই
পাপত নিৰ্লিপ্ত অলপ বয়সিয়াল ডেকা মানুহৰ
প্ৰতি কঁও সুন্য, ভোমোলাকে সান্থনান হৈ কাল
জাপন কৰা, কিয়নো আন মানুহৰ নিচিনা ভো-
মোলাকৰো এটা কুৰুভাৱ আছে, আৰু জুলাত
জুইৰ কিবিদটি পৰিলে জি দৰে জলি উঠে তে-
নেকৈ ভোমোলাকৰ চাৰিও ফালে থকা অসজ
লোকৰ বুধি আৰু দুষ্টিত লৈ ততালিকে ভো-
মোলাকৰ মনত কুঅভিলাস হৈ সেই অকৰমত
প্ৰব্ৰিত হব পাৰা, এতেকে কেতিয়াবা এই দৰে

কুমতি হলে সেই মতি নিম্বে দমিবলৈ জতন কৰি-
বা। কোনো সময়ত সেই ধাৰ্মিক যোচেফৰ নিচিনা
আপদত পৰিলে তেঁও জেনেকৈ পাপ ভয়ত অক-
ৰম ন কৰিলে ভোমোলাকেও দুষ্টি ভিৰোভাই
আহত কৰিলে ভাইৰ কথাত মাস্তি ন হবা।
কিন্তু ইহুৱে সেই পাপ কৰিবলৈ জে হাক দিচে
আৰু তাক কৰি তেঁওৰ আগত জে কেৱে লাৰিব
নোআৰি উচিত দণ্ড পাব ইয়াকে মনত ৰাখি
সদা কালে সান্থনানেৰে আপোনাক ৰখা কৰি-
বা। আৰু কঁও সুন্য ভোমোলাকে লগ্নট মানুহে
লৈতে কেতিয়াও কথা ৰাত্ৰা ন হবা আৰু কাম
বহোঁআ কৰিতা অৰ্ধাত সুনিৰ ন লগা গিত ইভ্যা-
দি নু সুনিবা আৰু ভোমোলাকক সকলো ঠাইতে
সদা কালে নিৰ্দোশিতক ৰাখিবলৈ নিভোঁ ইহুৱত
প্ৰাৰ্থনা কৰিবা। এই দৰে সান্থনানে নে থাকিলে
আৰু প্ৰাৰ্থনা ন কৰিলে ভোমোলাকে নিৰ্দোশি হৈ
থাকিব নোআৰা, কোনো সময়ত পাপত পৰিব
পাৰে।

ভোমোলাকে আৰু গমি চোআ, বিভিচাৰ কৰম
ন কৰিবলৈ ইহুৱে মানুহ সকলক বিবাহ কৰিবৰ
অনুমতি দিচে। এতেকে পুৰুষ ডেকা হলে উপ-
জুক্ত বয়সিয়াল আৰু সজ্ গুনেৰে কোনো ভি-
ৰোভাক বিয়া কৰাই দূয়ো মিল প্ৰিতিয়ে একে
লগে থকা ভাল। আৰু জদি কোনো কাৰ্জত ভা-
লেমান দিনলৈকে প্ৰবাসত থাকিবলগা হৈ তেন্তে
লগত ভাৰ্জাক নি থকা ভাল। কিন্তু ইহুৱক সে-
ৱা কৰিবলৈ নে পাহৰিবা; কিয়নো লোনে জে-
নেকৈ মজ্জা পচিব নি দি ভাল ৰাখে তেনেকৈ
ধৰমেও মানুহক পাপৰ পৰা ৰখা কৰে।

এই অসম দেশ বিভিচাৰ বিসয়ত জি দুবৰম্বাত
আচে তাক গুনি চালে দেশৰ হিত চিন্তোভা কাৰ
মনত লোকৰ উদ্ভৱ ন হব? আদিত্তে দেখা দেশৰ
ভাল আৰু বিসিষ্ট লোকৰ সন্তান সকলৰ ভিতৰৰ
কতকে পূৰ্ব পুৰুষ সকলৰ বিত্তি এৰি সেই পা-
পক নিচেই লজ্ গিয়ান কৰি ভাতে প্ৰবৰ্ত্তিচে,
কেৱে বা উপজুক্ত একো কৰম ন কৰি ভাতে কাল
নিয়াইচে, নগৰবোৰতো এতিয়া অনেক দুষ্টি
ত্ৰিএ বেগ্য বেৱলা কৰি প্ৰবৰ্ত্তিচে, আৰু আ-
টাইতকৈ বৰ্হা অসন্তোষৰ কথা এই জে এই বে-

সৰ সামান্য লোক সকলৰ ভিৰোভা থিব নো
হোআ হৈচে, সিহঁতৰ ভিতৰত বিবাহ নামেই
লোপ হবৰ নিচিনা আৰু ইটা অনুসাৰে স্বামি
ভাৰ্জা ভিৰাগ কৰে। হাই হাই! বিবাহ আৰু
পতিবৃত্তা ভাৰ্জাৰ পৰা মানুহৰ ইহকালত জি
সকল সুখ হই এই কুৰিতিৰ মোআৰাই সি সমূলে
নষ্ট হই, স্বামি পৰম প্ৰেমৰ পাত্ৰ জি ভাৰ্জা
ভাৰে বঞ্চিত হলে কিমান লোক পাই তাক আ-
টায়ে জানে, এতেকে জি দেশত এনে কুৰিতি
চলে তাত সুখ সান্ত্বি কত আছে?

এই ঠাইতে কেরে সুখৰ পাৰে জে আমি মো-
সৰ কথা কৈ তাক গুচাবৰ কি উপাই দিলোঁ।
হেঁ অসম দেশ নিবাসি মিত্ৰ সকল, এই মোল
নিবাবনৰ উপাই ভোমোলোকৰ হাততে আছে।
আমিতে জানিবা জে বিয়্যাণিৰ মোআৰাই গিয়ান
আৰ্জিলে কিবয়ম অসজ কিসজ তাক জানি সুত-
ৰা অকৰম কৰিবলৈ মন গলে গিয়ানেই অকুসৰ
নিচিনা হৈ সেই কুমতিক টানি ৰাখে। এতেকে
সকলো পিত্ৰি মাত্ৰিএ নিবিলাকৰ সন্তানক গি-
য়ান সিকাওক, তেনে হলে বিভিচাৰাণি কৰমৰ
প্ৰাদুৰ্ভাৱ ভালেমান টুটিব। কিন্তু অসমিয়া
লোক সকলে সিবিলাকৰ কন্যা সন্তানক একো
গিয়ান নি সিকাই, লৰাৰ মনে গিয়ান লবৰ জি
ৰূপে জোগ্য চোআলিৰ মনোভুল্য ৰূপে জোগ্য
এতেকে উভয়কে গিয়ান দিলে বিসেস উপকাৰ
দৰ্শিব। আৰু এক হাই উপাই এই সন্তানক সক-
ৰে পৰা অসজ আৰু বিভিচাৰ ক্ৰিয়াৰ নাম লব-
কে দিব নে লাগে আৰু সিহঁতৰ আগত পিত্ৰি
মাত্ৰিয়ে সজ্জিষ্টান্ত নে দেখুআলে সিহঁতে কুৰাট
লব বুলি জানিব লাগে, এই মৰে উঠি অহা সক-
লেই যদি সুৰাট ললে পিচে দেশেই সজ্জ হব।
পূৰ্বে বিভিচাৰ ক্ৰিয়া মাত্ৰেই ঘিন্য হোআত
ভাত খোজ দিলেই তাক জাত্যন্তৰ কৰি নানা
মৰে লাজ দিছিল হেতুকে জাৰ ধৰম আৰু পৰকা-
লৈল ভই নাচিল সিও মানুহৰ আগত ঘিন্য হম
বুলি সেই অকৰম কৰিবলৈ কিছু সজ্জা কৰিছিল
কিন্তু ইহানিক সেই ৰিতি আটায়ে দ্ৰিষ্টকৈ না-
চৰাত কি ইহকাল কি পৰকাল একোলাকে ভই
গুচি ইচাবেই চলা হল। এই নিমিত্তে পূৰ্বৰ ৰিতি

আৰু ওপৰত লিখা উপাই দুইকো লোআ
ভাল।

জি হেতুক অসজ লোক সৰহ এতেকেহে বে-
ল্যাবো ব্ৰিধি; কিন্তু অনেকৰে গিয়ান হলে সি-
বিলাকে ঘিন্য কৰি বেলাক উত্থাহ নি দিলে
সিহঁত অৱলো টুটিব। ইয়াত ৰাজে আৰু এক
উপাই এই, জি জি ঠাইত দেখা দেখিকৈ বেলা
বেৰলাই কৰিচে তাৰ সকলোকে সমূলোজপটিন
কৰিবলৈ দেশৰ সকলো ভাল লোক গোটা হাই
পুৰণাৰ্থ কৰক আৰু দেশৰ অধিপতি সকলে
বেলা খেদিবলৈ জনাওক, সুতৰা বেলাই যদি
ঠাই নো পোআ হল তেন্তে অকৰমো ভালেমান
টুটিব, কিয়নো গ্ৰিহুৰ ঘৰত ধন দেখিলেহে চুৰ
কৰে, তেনেকৈ অকৰমৰ উপাই দেখিলেহে অক-
ৰম কৰিব।

কিন্তু সামান্য সকলৰ জি দুবাৰহা হৈচে জাহ
হাই হেতু এই; সাত্ৰত ভিৰি পুৰস একত্ৰে থাকি
কেরে কাকো ভিৰাগ কৰিব নোআবিবলৈ বিবা-
হৰ নিৰ্বন্ধ কৰিচে, সেই নিয়ম এৰি বিবাহ ন
কৰাকৈ জি ভিৰোভা ৰাখে সি বৰ অজুগুত, আৰু
এই মৰে ভিৰি পুৰস ধৰমৰ জৰিবে বন্ধা ন থকাত
একে আনক অপ্ৰয়াসে এবে অন্যক সেই হেতুকে
দেশৰ অধিপতি সকলেও ভিৰি পুৰসৰ সযত্ন দ্ৰিষ্ট-
কৈ ৰাখিব নোআব। এতেকে সকলোএ আ-
পোনাৰ ৰিতি অনুসাৰে বিবাহ ন কৰাকৈ কে-
তিয়াও ভিৰোভা নানিব, আৰু দেশৰ সকলো বৰ
লোকে সিবিলাকৰ কথা লোআ সামান্য লোকক
বিবাহ কৰিবলৈ সদাই লোআব।

ভিৰোভাবিলাকে জে কেতিয়াবা কেতিয়াবা
স্বামি এৰি পলাই পত্যান্তৰ ভজে সিও এক মহা
সোকৰ কথা। ইয়াৰ হেতু এটা এই, দেখা কি
ভাল কি বেয়া সকলোৰে ভিতৰত অনেকে ভিৰি
পুৰস জি ভাৱে থাকিব লাগে তাক নে জানি
ভিৰোভাই সৈতে নন্দ কৰি কেরে কেরে অনেক
কুৰেৱহাৰ কৰি ভালেমান জাভনা দিএ আৰু জি
সুখৰ নিমিত্তে বিবাহ কৰাই সেই সুখৰ পৰা
বঞ্চিত হৈ ইহবৰ অভিপ্ৰাৱৰ বিপৰিত কৰে।
কিয়নো স্বামি ভাৰ্জাৰ ভিতৰত এনে কুৰেৱহাৰ
হলে ভাৰ্জাই স্বামি ভিৰাগ কৰা অসম্ভব ন হই।

এই সকল কথা গুনি চাই হে লোক সকল ভাড়া
বে সদাই মিলে প্রতিএ থাকিবা।

এই অসম দেশৰ অনেক ঠাইত বচৰি বিহত
জি সকল বিভিন্ন ক্ৰিয়া কৰে তাক সকলে জা-
নে। এই কুৰিতি আন কোনো দেশত নাই আক
নি অসমৰ এক মহা কলঙ্ক হৈছে। হাই হাই!
লোকৰ কি ধৰম গিন্নান নিচেই গুচিল? সদৃ লোক
সকলে কি এই কুচিতি কথাত একে বেলিএ চকু
মুদিলে? বিহুৰ অকৰমৰ কথাত কাৰ চিতে বিসম
নে পাব? হে দেশৰ বৰ লোক সকল ভোমো-
লাকে এই কুৰম একে বেলিএ গুচাবৰ পুৰস্কাৰ
কৰা অৱশ্যে পাৰিবা। হে অসম দেশি লোক
সকল, ভালোমান পলম হল, ঊঠা, আটাইয়ে
গোট খাই ওপৰত লিখা সুৰিতি লৈ কুৰিতি-
বোৰ এৰা আপুনি ইহকাল পৰকাল উভয়তে
ভোমোলোকৰ মঙ্গল হব।

আ.

সিহুদা দেশত জাতা কৰোঁতে উইল্চন নামে
এজন পাদুৰি চাহাবে ঝাকোবৰ নাম পাই বৰ
দ দেখি লেজুৰে সৈতে জুখি ৫০ পঞ্চাল হাত
পালে।

Almanac for May, 1888.

মেই মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অং ১৮৮৮। হিন্দু সঁক ১৭৭০।

	দৈ	বহান	সুজোদই	সুজিক	চন্দ্ৰাম	চন্দ্ৰোদই
সোম	১	২০	৫১২৬	৬১২৮	২৮	৪১২২
মঙ্গল	২	২১	৫১২৫	৬১২৭	২৭	চন্দ্ৰোদই
বুধ	৩	২২	৫১২৫	৬১২৭	০	৭১২০
ব্ৰহ্মপতি	৪	২৩	৫১২৪	৬১২৬	১	৮১২৬
শুক্ৰ	৫	২৪	৫১২৩	৬১২৫	২	৯১২০
শনি	৬	২৫	৫১২২	৬১২৪	৩	১০১২১
মেও	৭	২৬	৫১২১	৬১২৩	৪	১১১২৫
সোম	৮	২৭	৫১২০	৬১২২	৫	পূজা
মঙ্গল	৯	২৮	৫১২০	৬১২৩	৬	০১০
বুধ	১০	২৯	৫১১৯	৬১২৩	৭	০১৪৮
ব্ৰহ্মপতি	১১	৩০	৫১১৮	৬১২৪	৮	১১২৭
শুক্ৰ	১২	৩১	৫১১৮	৬১২৪	৯	২১৪
শনি	১৩	১	৫১১৭	৬১২৫	১০	২১৩৮
মেও	১৪	২	৫১১৭	৬১২৫	১১	৩১২৪
সোম	১৫	৩	৫১১৬	৬১২৬	১২	৩১৪৯
মঙ্গল	১৬	৪	৫১১৬	৬১২৬	১৩	৪১২৬
বুধ	১৭	৫	৫১১৫	৬১২৭	১৪	চন্দ্ৰোদই
ব্ৰহ্মপতি	১৮	৬	৫১১৫	৬১২৭	১৫	৭১৮
শুক্ৰ	১৯	৭	৫১১৪	৬১২৮	১৬	৮১০
শনি	২০	৮	৫১১৪	৬১২৯	১৭	৮১৪৮
মেও	২১	৯	৫১১৩	৬১২০	১৮	৯১৩৯
সোম	২২	১০	৫১১৩	৬১২০	১৯	১০১২৭
মঙ্গল	২৩	১১	৫১১৩	৬১২১	২০	১১১২২
বুধ	২৪	১২	৫১১২	৬১২১	২১	১১১৫৬
ব্ৰহ্মপতি	২৫	১৩	৫১১২	৬১২২	২২	পূজা
শুক্ৰ	২৬	১৪	৫১১১	৬১২২	২৩	০১৩৭
শনি	২৭	১৫	৫১১০	৬১২৩	২৪	১১২০
মেও	২৮	১৬	৫১১০	৬১২৩	২৫	২১২
সোম	২৯	১৭	৫১০৯	৬১২৪	২৬	২১৪৭
মঙ্গল	৩০	১৮	৫১০৯	৬১২৪	২৭	৩১৩৩
বুধ	৩১	১৯	৫১০৮	৬১২৫	২৮	৪১২৪

৩ দিনৰ ভাটি ১।৩২ বজাত আমাবাস্য।

১৮ দিনৰ ভাটি ১ বজাত পূৰ্ণিমা।

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

ত্ৰিতীয় চোআ ।

মো° জিবসাগৰ, মেই, ১৮৪৮ খ্ৰি অ° সঁক ।

নম্বৰ ৫ ।

VOL. III.

SIBSAGOR, ASAM, MAY, 1848.

No. 5.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence

কলিকতা নগৰত ১১ বছৰৰ ভিতৰত ফাঁচি দিয়া চতি ভোলা নাট, কিন্তু এতিয়াহে জুলি ২৪ এপ্ৰিল তাৰিখত কষ্টম নামে জি এজন দুষ্ট আপোনাৰ সাহুক দুই লৰাই সৈতে বধ কৰি লে, তাক অনেক মানুহে দেখাতে ফাঁচি দিলে ।

২১ এপ্ৰিলত কলিকতাৰ এজনি তিৰোতা মানুহক বধ কৰা হৈছে । সেই দিনাই এজন পৰ্তুগিজ মানুহেও আন এটাক খুচিলত সি আপোন ঘাতি হৰলৈ ধৰিছিল, কিন্তু যা মাধোন লাগিল, মানুহ জিলে ।

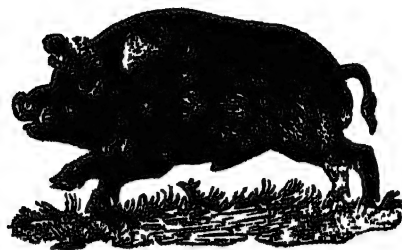
সেই নগৰত ২২ এপ্ৰিলত এটা মানুহে তিৰোতাই সৈতে দন্দ কৰি আছিল । পাচ দিনা তাৰ ঘৰৰ দুআৰত তলা চাৰি দি বন্ধ কৰা দেখি ওচৰ চুৰিয়াৰিলাকে মানুহ নাই কিয়া বুলি জানি লে; কিন্তু ক্ৰমে সন্সই কৰি দুআৰ ভাঙ্গি চালত সেই তিৰোতাক মাৰি পেলাই ধোআ দে খিলে; পৈএক পলাই আছিল ।

পাচ দিনা আন মতা ঘাইকি এহালে দন্দ লগাই পৈএকে দাৰে সৈতে বৈনিএকক কাটিলত মৰা বুলি জানি আপোনাৰ ডিক্কিকো কাটিলে; পাচে লোকে তাক হস্তিটাললৈ নি দৰৰ খুআলে; জিএ নে মৰে সঠিক নাই ।

আক ২১ এপ্ৰিলৰ বাড়িত কোনো পৰ্তুগিজ মানুহে গিৰ্জা ঘৰৰ পৰা উলটি জাঁওতে এন্ধাৰ নিলাত বাট হেৰুআই এজনি তিৰোতাই কোলাত লৰা লৈ বেৰ নো হোআ এটা নামত পৰিল, পাচে আন মানুহ এটাও ভাত পৰিল । পানি এহাত মাধোন দ, লৰহ হোআ হলে মৰিলেইহেঁতেন ।

সেই মানুহৰ মুখ আদিত যা লাগিল; তিৰোতাৰো কেতবোৰ দাঁত খুন্দা খাই মূলকি গল ।

মৌ নগৰত হেৰবৰ্ত নামে এজন কান্তান চাহাবে বৰা এটাক খেদি গুলিউআত সি মৰা বুলি জানি তাৰ ওচৰ চাপি গলতে বৰাই উঠি চাহাবৰ

হাত আক ভৰি বৰকৈ খুচি কামুৰিলে, তাতে প্ৰান মৰে বুলি বৰ সন্সই হৈছে ।

বালান গিগনি নামে মাজুলিত বহুত জাহাজৰ ডকাইত থকা সুনি মানিলা নগৰৰ ইল্লানিয়া লোকে ভাপ জাহাজ ৩ খন, আন জাহাজ দুখন, টোপৰ নাও ১৪ খন, ১০০ বনুআ, ৫৬ বৰ টোপে সৈতে ধৰিলে পঠালে । তাতে বৰ জুধ হৈ ইল্লানিয়াই ৪৫০ জন ডকাইতক মাৰি, সি-ইতৰ ১৫০ ডেৰ ল ডকা দিয়া নাও কাৰ্ছি নিলে । ইল্লানিয়াৰ হানি, মৰা ২১ জন, খুন হোআ ৬০ তিনি কুৰি ।

লাহোৰৰ ভাটি কালে মুলটান নগৰত আধিউ আক আন্দৰ্চন নামে জি দুজন কান্তান চাহাব তাতে থকা হৈছিল, নিবিলাকৰ আহিতে মানুহ উঠি জুধ কৰি দুইকো বধ কৰিলে । আক ঞাঁচিল নামে নগৰৰ জি অধিকাৰ, তাকো কাটি ধৰা মৰা কৰিলে ।

জি ডাক ৭ এপ্ৰিলত লণ্ডন নগৰৰ পৰা আ-

হিল, সেয়ে মেই মাহৰ ১৪ তাৰিখত কলিকতা নগৰ পালেহি।

১৮ মাৰ্চ তাৰিখত ইংলণ্ডৰ মহা বানিৰ এজনি জিএক জনমিচে। এতিয়া কৌঅৰ কঁঅৰি মুঠে চট্টা হৈছে।

ইংৰাজি দেশৰ দনিহ নগৰৰ ওচৰত লাগবৰ দাঁতিত এটা ম্যাৰ্ক ম্যাচ বামত লাগি বস। পাচে মানুহে তাৰ ওচৰলৈ গলত সি মুখ মেলি তিনি সানি ভয়ঙ্কৰ দাঁত দেখাই কাঠ আদি জি পাই আটাইকে কামুৰি চিকিলে। সেসত এটা মানুহে চাচোন লৈ পাচ কালে আহি তাৰ মূৰত বলৰে মৰিয়াই মাৰিলে। তাৰ দিঘল ৮ হাত, আগ মজ্জৰ পৰা বহু ভেল ওলাল।

ফুঞ্চ দেশৰ মানুহবিলাকে বজাক এৰি স্বতন্ত্ৰ হোআ সুনি জৰ্মানি আদি কৰি ইউৰপৰ অনেক অনেক ৰাজ্য বৰ অধিব হল। জৰ্মানি পুদেশবোৰত বজাবিলাকে আপোনাৰ পুজাৰ অতি হুবা সুবা সুনি দমিৰ নোঅৰাত নিইন্তত সন্মপৰ্ন হৈ জাৰ জি ইচা তাৰ দৰে পুৰ্ভিবলৈ আৰু কৰবলৈ, আৰু চাপাখানাত ইচাৰ মতে কথা চাপিবলৈ আগ্যা দিলে। উআইমাব, হাম্বুৰ্গ, বৰ্তম্বুৰ্গ, কাৰ্লচুফ, এইবিলাক নগৰত মানুহবিলাক উঠিল, কিন্তু জুখ বগাৰ কথা ন হল। সেই দেশৰ দেুচদেন নগৰত মানুহ সমূহক গুলিয়াবলৈ অধিকাৰে আগ্যা দিলে, কিন্তু সেনাবোৰে অৱমান হৈ তাক ন কৰিলে।

অস্ত্ৰিয়া দেশৰ বিএনা ৰাজ নগৰত ১৩ মাৰ্চত ৰাজ মেল গোটি খালত লোকবিলাকে চাৰিও পোনে চাপি অনেক নিবেদন কৰিলে; পাচে গধূলি বেলাত সমূহ লোক সৰহ হৈ বৰ চৰা, হিলৈৰ ডঁবাৰ আদি কৰি বেৰি লুট কৰিলে। পাচে মেডৰ্নিক নামে জি পুখান ৰাজ মন্ত্ৰিএ অনেক বচৰৰ পৰা পুজাবোৰক কঠিন মন্তেৰে সানন কৰিলে, তাৰ ঘৰ বেৰি নষ্ট কৰিলে, কিন্তু সি পলাই গল। তাৰ পাচে নগৰিয়াবোৰে সেই ৰাজ মন্ত্ৰিৰ মূৰ্তি লাজি কাঁচি দি দিনটো টোপনি আৰি ৰাখিলে। পাচে মহা বজা সমূহৰ মাজে আলি বাটে গৈ ভোমোলাকে জি জি খোজা সকলোকে দিম, ইয়াকে কান্দি কান্দি কলে।

তাতে সকলো মানুহে সন্তোষ পাই, মহা বজা চিৰঞ্জিবি, চিৰঞ্জিবি বুলি হৈধনি কৰিলে। সেই জুখত ১৩ মাৰ্চত সেনাবোৰে ২০ মান মানুহক গুলিয়ালে; পাচে আৰু দুই তিনি স মান মানুহ মৰিল।

ফ্ৰচিয়া দেশৰ বৰ্লিন ৰাজ নগৰত ১৮ মাৰ্চত মহা বজাই পুজাবিলাকক খিৰ হবৰ নিমিত্তে সন্তোষ কৰিবলৈ এক প্ৰসঙ্গৰ কথা পৰ্হাই সুনালে; তাতে ৰাজ ঘৰৰ ওচৰত গোটি খোজা লোক সমূহৰ কোনো কোনোএ সন্তোষ পাই সলাগিলে; কিন্তু পাচে বৰকৈ বেৰি খবাত বজাৰ কোনো সেনাপতিএ সৈতে দন্দ লাগিলত দুই এক বাৰ হিলৈৰে গুলিয়ালে। তেতিয়া সকলো মানুহে বন বন বুলি হুবা সুবা কৰি নগৰৰ আলিত পাৰি দিয়া পাটবিলাক ভুলি দমাই আলিবোৰ ভেঁটিলে। পাচে বজাৰ ২০,০০০ কুৰি হেজাৰ সেনাই সৈতে দু দিনলৈকে জুখ হোআত সেনাবোৰে জিকিৰ নোঅৰা দেখি বজাই ওলাই আহি মানুহবোৰৰ আগত কথা কৈ আগৰ মন্ত্ৰিক গুচাম বুলি সেনাবোৰক বন এৰিবলৈ হুকুম দিলে।

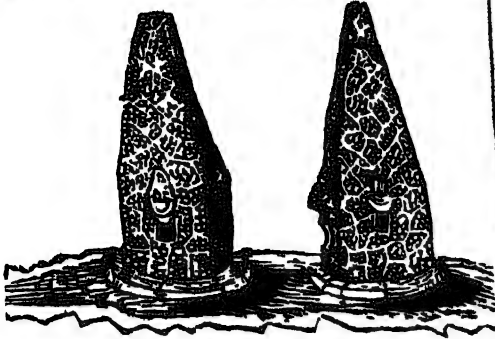
বাৰেৰিয়া দেশৰ বজাই আপোনাৰ মন্ত্ৰিবোৰ সলালে, কিন্তু পাচে পুজাৰ কাৰনে অনেক বেজাৰ পাই দেশ এৰি গুচি গল।

ইজাৰি দেশৰ পৰা পজ আহি কৈচে, মানুহবিলাকে তাতে এখন স্বতন্ত্ৰ ৰাজ পাতিচে।

বেনিচ আদি লম্বাৰ্দি দেশৰ অনেক নগৰৰ লোকে অস্ত্ৰিয়া বজাৰ তলত আৰু বেখাকি স্বতন্ত্ৰ হয় বুলি ২০ মাৰ্চত আপোনাৰ এখন দেশ পাতিবলৈ আৰম্ভন কৰিলে। মিলান নগৰৰ লোকে মাৰ্চৰ ১২ দিনত অস্ত্ৰিয়াৰ সেনাবিলাকে সৈতে বৰ জুখ কৰি জিনি নিইন্তৰ সেনাপতিকো ধৰি ললে। পোলণ্ড দেশৰ ক্ৰাকৌ নামে জি নগৰ অস্ত্ৰিয়াই কাৰ্হি ললে, সেয়ে স্বতন্ত্ৰ হল।

আমেৰিকাৰ আগৰ মেসাধিপতি জন কুইফি আদম্চ চাহাবে ৰাজ মেলত বহি থাকোঁতে ২১ ফেব্ৰুআৰিত অকস্মিতে আসনৰ পৰা পৰিলত ওচৰত থকা দুই তিনি মানুহে কেঁওক ধৰি তুলিলে; পাচে অনেক বেজে দৰবৰ ক্ৰিয়া কৰাতো ২৩ তাৰিখত মৰিল।

উইলক নামে এজন আমেৰিকান চাহাবে
পাচিক মৰা নাগৰত জাহাজেৰে কুবোতে কি-
জি মাজুলি পালেগৈ। তাত ভলৰ নকচাৰ দৰে

Fiji Ornament.

এটা মূৰ্তি আছিল; তাৰ ওখ ৩ হাত মান হৈ-
ছিল; ভিতৰত কোপোলা। একালে মুখ আচে,
একালে কান; পোৰোহিতে প্ৰথমতে তাৰ কানত
কথা কই, পাচে আপোনাৰ কান মূৰ্তিৰ মুখত
দিলে তাৰ উত্তৰ সুনিৰ পাৰে বুলি কৈচে। সেই
গোটাই মূৰ্তি খনৰ ওপৰত মাহৰ নিচিনা সৰু
সৰু গুটি এঠাৰে সৈতে লগাই দিয়া হৈচে।

আৰু সেই মাজুলিত এটা ভাওনাই গচৰ পাত
গাত পিন্ধি নাচিবৰ দেখিলে। তাৰ মুখত এটা
মুখা আছিল; তাৰ একাল কলা বৰন, একাল
বজা বৰন হৈছিল; আৰু তাৰ দুই হাতত দুটা
টাঙ্কোন ধৰি আছিল; এনে ভাওনাক দেখি সৰু-
লা কিজি মানুহে বৰ বজা পাই। তাৰ নকচা
ভলত লিখা আচে।

Fiji Clown dressed in Leaves.

ধৰ্ম্মৰ কথা বাদ্য।

Religious Intelligence.

জুৰক দেশৰ খ্ৰিষ্টিয়ান মতৰ জি জি মানুহ
দুখ ভাডনা পাইচে, সেইবিলাকক একো দুই নি
দি নিৰিখিনি কপে এবিটল জুৰক বাদ্যই
হুকুম দি চলালে।

কনষ্টাণ্টিনপল নগৰত জোআ বচৰত ৩৪
আৰ্মেনিয়া মানুহে মিস্যনেৰি পাদুৰিৰ কথা সুনি
বিশ্বাস কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত লোমাল।

সূৰ্য্য কুমাৰ চক্ৰবৰ্তি নামে জি এজন হিন্দু
ডেকা মানুহে বেজৰ বিদ্যা নিকিবৰ নিমিত্তে
ডক্টৰ গুডিৰ চাহাবে সৈতে ইংলণ্ড দেশলৈ
গল, সেই জনে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মৰ কথা সুনি বি-
শ্বাস কৰি ২৭ ডিচেম্বৰ তাৰিখত লণ্ডন নগৰৰ
এক খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত লোমাল।

অক্টোবৰ মাহত লিমান নামে এজন জৰ্মানি
পাদুৰিএ বৰ্লিন নগৰৰ ওচৰত থকা ভেল্লিন গাঁ-
ৱৰ এখান সৰোবৰত ১ জনক বুৰ দিয়ালে;
কিন্তু ফ্ৰেচিয়া বজাই বৰ নিশেধ কৰা দেখি গুপুত
ঠাইত মানুহে ন জনাকৈ তাকে কৰিবলৈ চল
পালে। পাচে তাৰ পৰা গৈ ভবনো গাঁৱত ৮
জন, ফ্ৰাঙ্কফৰ্ট আৰু চিহাচেনত ৫ জন, আৰু
আন আন ঠাইতে দুই তিনি জন নিশা পাই বুৰ
দিয়ালে।

খেহ দেশৰ হুকুম নগৰত ৫ নৱেম্বৰ তাৰিখে
দুজন খেহ লোকে দিন নামে এজন পাদুৰি চা-
হাৰৰ হুকুআই বুৰ পাই মণ্ডলিত লোমাল।

জোআ বচৰত ইংলণ্ডৰ মিস্যনেৰি পাদুৰি-
বিলাকে হিন্দুস্থান দেশত ৩৩১, লঙ্কাত ৮, আ-
ফ্ৰিকাত ৮, জেমেকা ৬০০, আন মাজুলিত ২২২,
উত্তৰ আমেৰিকাত ৫৪, মুঠে ১২২৩ মানুহক
বুৰ দিয়ালে। আমেৰিকান পাদুৰিবিলাকে মগ
দেশত ৫, চিয়াম দেশত ৫, অসম দেশত ১৮,
মান দেশত ১৪২১, আফ্ৰিকা ৩, ফ্ৰাঙ্কত ২১,
জৰ্মানি দেশত ২৩৫, আমেৰিকাৰ আদি বাসি
৭৫, মুঠে ১৭৮৩ জনক বুৰ দিয়ালে।

আমেৰিকা দেশত বুৰ পোআ মণ্ডলিৰ ভিত-
ৰত মুঠে ৭,৩১,৯০৬ নিশা আচে; আন আন
দেশৰ মাজত ২,৯৯,৯৩০ আচে।

ইংলণ্ডৰ ৰাজ ধৰ্মৰ বাহিৰে জি জি মণ্ডলি
আচে, তাৰ লগত লিখা আছে।

ইন্দিপেন্ডেণ্ট অৰ্থাত্‌ স্বতন্ত্ৰ	২,৫৭৫
বাপ্টিষ্ট অৰ্থাত্‌ বুৰ পোআ	১,৭২৭
কালবিনিক্তিক মেথডিস্ট	১,০৩০
উইচলিয়ান মেথডিস্ট	৫,২৪২
প্ৰেচবিডিয়ান	১৩৫
ইউনিভেৰিয়ান	২৫২
ক্লেব্‌চ	৩৫৫
ৰোমান কাথলিক	৫৪৮
আন আন মণ্ডলি	৩০০

মুঠে ১২,৮৬৪

ইংলণ্ড আৰু উইলচ্‌ দেশত ৰাজ ধৰ্মৰ গিৰ্জা
যৰ মুঠে ১২,৫০০ আচে। অন্য মণ্ডলিৰ গিৰ্জা
যৰ ১২,৭৩৪।

কটলণ্ড দেশত কটলণ্ড ৰাজ ধৰ্মৰ মণ্ডলিৰ
গিৰ্জা ১,১৬০; অন্য অন্য খ্ৰিষ্টিয়ান গিৰ্জা যৰ
১,২৮৩; মুঠে ৩,১৪৩।

আয়ৰলণ্ড দেশত ৰোমান কাথলিক পাদুৰি
২,৭৩৫ জন আচে; গিৰ্জা যৰ ২,২০৫।

সত্য ধৰ্মৰ চাৰি প্ৰমাণ।

Four Evidences of Christianity.

এতিয়া পশ্চিম ফালৰ পৰা ইংৰাজ লোকে
আহি আমাৰ দেশ খাইচেহি, ইয়াকে ভোমো-
লাক সকলোএ জনা। এই ইংৰাজ লোক পূৰ্বে
বৰ অসভ্য আছিলে, আমাৰ দেশৰ পৰ্বতৰ ওপ-
ৰত থকা নগা মিকিবতকৈও অসভ্য। পাচে প্ৰভু
খ্ৰিষ্টৰ পাঁচনিবিলাকে নিবিলাকৰ দেশত
এই ধৰ্ম কথা কিতৰ্ন কৰিলেগৈ, এই কাৰনে সেই
দেশত স্বৰূপ ধৰ্ম বিয়াপি গল, আৰু লাহে
লাহে মানুহবিলাকে সভ্য হৈ গল। এতিয়া হলে
ইউৰপ দেশ খনৰ মাজত সেই দেশ সকল হৈও
গিৰানি আৰু সজ্জিমন্ত।

এই নিমিত্তে সেই ধৰ্ম জে স্বৰূপ, ইয়াৰ চাই-
টা মান দেখা প্ৰমাণ সূনাও।

প্ৰথম প্ৰমাণ। অজান্তি মানুহক জাতি কৰে
সূনা, ইংৰাজ লোক, আৰু মান দেশৰ পশ্চিম

ফালে কাৰেন লোক, আৰু পাচিকিফ নাগৰত
থকা অসভ্য লোক, আৰু লক্ষা দিপত থকা লোক,
এই সকলোকে সভ্য কৰিলে; আৰু আগেয়ে জি-
বিলাক মানুহে মানুহক খাইছিলে, নিবিলাকে
এতিয়া এই স্বৰূপ ধৰ্মপাই সভ্য আৰু বিদ্যাবন্ত;
আৰু এই স্বৰূপ ধৰ্ম তালৈকে নিয়া হ'লত তাত
থকা মানুহবিলাকৰ সুখ সদা আচাৰ বাহিৰল।

দুতিয় প্ৰমাণ। এই স্বৰূপ ধৰ্মে মানুহৰ
কুমন গুচাই সভ্য মন কৰাই। দেশবিলাকৰ
আন ধৰ্মে মানুহৰ কুমন গুচাই সভ্য মন দিএ,
এনে প্ৰমাণ দিব পাৰা নে? কিন্তু আমি দেখিচোঁ,
গোঁসাইত সৰন ললে জেনে মন, গোঁসাইত সৰন
ন ললেও ভেনে মন। জি কোনো মানুহৰ বৰ
মন্দ স্বভাও, সি যদি অৰুপটেৰে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম
লই, তেতিয়া তাৰ আগৰ বেয়া স্বভাও গুচি ভাল
স্বভাও হই।

ত্ৰিতীয় প্ৰমাণ। এই ধৰ্ম বহিৰৰ কাৰনেই
প্ৰভু খ্ৰিষ্টৰ খ্ৰিষ্টৰ পাঁচনিবিলাকে আপোনাৰ
প্ৰানকো এৰি দিলে, আৰু আপোনাৰ সুখলৈকে
নে চালে, আৰু অনেক মানুহবিলাকে খ্ৰিষ্টৰ পাঁ-
চনিবিলাকক বধ কৰোঁতে সিহঁতৰ নমু মন আৰু
ইহঁতলৈ সিহঁতৰ ভক্তি দেখি তেতিয়াই খ্ৰিষ্ট
খ্ৰিষ্টৰ পাঁচনি হল, এই দৰে মহা সজ্জিএৰে এই
ধৰ্ম বাহিৰ গল।

চতুৰ্থ প্ৰমাণ। জিবিলাকে এই ধৰ্ম লই নি-
বিলাকে দুখত হওক বা সুখত হওক, সদাই
আনন্দিত আমি দেখিচোঁ, কিন্তু আন ধৰ্মত
একো আনন্দ নাই।

এই নিমিত্তে হে আমাৰ অলমিয়া আতাবি-
লাক, ভোমোলাকে এই স্বৰূপ ধৰ্মলৈ ওলটা,
মোৰ এই নিবেদন। অলমিয়াৰ এজন, জ. ভ.

গিৰ্ণান আৰু লাত বৰ্হাব কথা ।

Civilization and Commerce.

ইংলণ্ডৰ লোকবিলাকৰ আগৰ পিতা মাতাৰ সময়ত জেনেকুৱা অৱস্থা আছিল, এতিয়া তেনেকুৱা নহ'ল। সিবিলাকৰ আগৰ পিতা মাতাৰ সময়ত অনেক অনেক সৰু ৰাজ্য আছিল, কিন্তু সিহঁতৰ ইংলিছ আলাপ বেৰহাৰ নাছিল; সকলো আপোন আপোন ৰাজ্যলৈ উপকাৰ কৰে, আৰু বেপাৰৰ চিন্তা চেষ্টা কৰে। তথাপি এতিয়া ইংলণ্ড দেশৰ ৰাজ্য সকলো প্ৰিথিবিৰ মাজত ৰাখি গল, আৰু সিবিলাকৰ লোক সকল জাতি হৈছে; সেই কাৰনে প্ৰতি জনৰে সকলো দেশৰ লগত আলাপ বেৰহাৰ আছে। ইংলণ্ড দেশৰ জি জন অলপ চহকি হ'ল, সিও চাৰিও ফালে চাই সত্যতে আৰু আনন্দতে এনে কথা কব পাৰে, মই জি ঠাইত বাস কৰোঁ তাৰ মাজতে অনেক অনেক ভাল বস্তু আছে; আমাৰ এতিয়া জি ঘৰ আছে কিছুমান বচৰৰ আগেয়ে তাৰ নিচিনা বজাৰো নাছিল। আৰু এতিয়া আমাৰ কাৰনে প্ৰিথিবিৰ অনেক অনেক দেশৰ পৰা বস্তু আনিবলৈ সাগৰৰ চাৰিও ফালে জাহাজবিলাক ফুৰি ফুৰি আছে। চিন দেশৰ লোকবিলাকে আমাৰ কাৰনে চাহ গছৰ পাত লাগিছে, আমেৰিকা

দেশৰ লোকবিলাকে আমাৰ কাৰনে কপাহৰ গছ কইছে, পশ্চিম ইণ্ডিয়া উপদ্বীপৰ লোকে আমাৰ কাৰনে চেনি কৰিছে। ইতালি দেশৰ মানুহবিলাকে আমাৰ কাৰনে সন সুতা কৰিছে, আৰু চাক্চনি দেশত আমাৰ কাপৰৰ কাৰনে মেৰ চাৰুগৰ নোম তৈয়াৰ কৰে, ইংলণ্ড দেশত ধূঁআ কলৰ মোজাবাই সুতা কাটিছে, আৰু কাপৰ বৈছে। চুৰিবিলাকো লাগিছে, আৰু প্ৰিথিবিৰ পেটৰ পৰা গাভ খানি ৰূপ সোন আদি দ্ৰব্য উলিয়াইছে। আমি অলপ চহকি হলেও তেওঁ আমাৰ চিঠি নিবৰ কাৰনে দিনে ৰাতিয়ে সকলো পথে গৈ ডাক চলোআ এনেকুৱা আমাৰ অনেক অনেক গাৰি আছে; আৰু জাহাজলৈ আমাৰ জুইৰ কাৰনে নাগ মাটি আনিবৰ নিমিত্তে আমাৰ অনেক অনেক বাট, খায়ে আৰু দলজ আছে; আৰু এই সুখমই উপদ্বীপ ৰাখিবৰ কাৰনে আৰু আমাৰ সুখ জেন হানি নহ'ল, এই নিমিত্তে অনেক অনেক বন কৰা জাহাজ আৰু বনুজা লোকবিলাকো আছে। আৰু সকলো জগতত কেতিয়া কত কি ঘটে, ডাক আমাক বুজাবৰ নিমিত্তে আমাৰ অনেক অনেক লিখা আৰু চাপ-

কৰা উপাই আছে। ইয়াৰ বাহিৰে আমাৰ পুতি
যন্তে অনেক বকমৰ কিতাপ আছে; সেই সক-
লো বহু মূল্য, কিয়নো তাৰ পৰা আমি সকলো
জুগৰ আৰু সকলো ঠাইৰ কথা লগতেই জানিব
পাৰোঁ। আৰু সেই কিতাপৰ পৰা আগৰ কালৰ
বিবৰ আৰু দান কৰা লোকবিলাকক আগতে দৈ-
খিব পাৰোঁ, আৰু সিহঁতে জি জি কাম কৰিলে
তাক এতিয়া সিহঁতক পুনৰাই কৰাব পাৰোঁ।
আমাৰ সুকথা কি লোকবিলাকে আমাৰ নিমি-
তে নিবেদন আৰু ইতিহাচ কৰাবিলাকে ইতিহাচ
লিখে, আৰু কৰি লোকবিলাকে গানবিলাক বচ-
না কৰে। অলপমান ঠাঁও, এই কিতাপৰ দোআ-
বাই আমি বিসুভ বেখাৰ পৰা কেতালৈকে জি
ঠাইলৈকে ইচা সেই ঠাইলৈকে জাব পাৰোঁ, আৰু
প্ৰথম জুগৰ পৰা এতিয়ালৈকে জি কথা জানিবলৈ
ইচা হই তাকে জানিব পাৰোঁ। এই সকলো
দুষ্টিগ্ৰস্ত কথা ন হই, ইয়াতকৈও আমি আৰু
অধিক কথা কৰ পাৰোঁ; কিয়নো ইহুৰ মহা
দায়। আৰু অনুগ্ৰহে জি জন এই ইলগু দেশে
বাস কৰে, সি কোটি কোটি মানুহবিলাকৰ মাজত
থাকিলেও জেনেটক বজা, সেই দৰে পৰিপূৰ্ণ
ৰূপে এই সকলো মুখ ভোগ কৰিব পাৰে।

ইলগু দেশৰ সামান্য এক সিল্প কৰম নাইবা
কাম কৰাবিলাকৰ পিন্ধিবৰ কাৰনে কাপৰৰ বিল-
য়ে বিবেচনা কৰা, সেই দৰে এক কাপৰ তৈয়াৰ
কৰিবলৈ অনেক অনেক লোকে দুখ কৰে; জদি
সেই কাপৰ অতি মিহিন ন হই, তেও অনেক
লোকৰ দুখৰ দোআবাই সেয়ে তৈয়াৰ হই; সেই
কাপৰ তৈয়াৰ কৰিবৰ কাৰনে মেৰ পালক, আৰু
নোম বচা, নোম চাঁক কৰা, বজ কৰা, আৰু সুভা
কটাবিলাক, ঠাঁও বোআ, বজ লগোআবিলাক-
কে আদি কৰি অনেক অনেক মানুহে সুম কৰে,
আৰু অনেক সিল্পকাৰৰ ঠাইৰ পৰা আন সিল্প-
কাৰৰ ঠাইলৈ লৈ জাবলৈ অনেক ভাৰ বোআ
আৰু বেপাৰি লোকে কাম কৰে; তাৰ কাৰনে
বহু মানুহ প্ৰিথিবিভ নাইবা লাগবত কাম কৰে;
আৰু জি বস্ত্ৰৰ পৰা বজ হই তাক অতি দুৰৈৰ
পৰা আনিব লাগে, আৰু তাক আনিবৰ কাৰনে
ভাশেমান জাহাজ আৰু তাৰ পাল লেজু সজা

লোকে কাম কৰে। আৰু এইবিলাক মানুহে জি
ভৰোআলৰ কাম কৰে তাক সাজিবলৈ অনেক
মানুহে সুম কৰে; এনেকৈ জাহাজৰ মানুহবি-
লাকৰ ডান্দৰ নাও, আৰু লেজু লগোআবিলাকৰ
মহা জন্তু, আৰু ঠাঁও বোআৰ মহা জন্তুৰ অলপ-
মান বিবেচনা ন কৰি জি সৰু কটাৰিৰ দোআ-
বাই নোম কটা হই, তাক সাজিবৰ কাৰনেও বহু
লোকে কাম কৰে, তাক বিবেচনা কৰা। ৰূপ
লোন খনাবিলাক, লোহা গলাবৰ কাৰনে জঁকা
আৰু ইটা কৰাবিলাক, বজাৰ কুম্ভাৰ, আৰু জুই
ধৰা জন্তু সজাবিলাক আদি কৰি লোকবিলাকে
সৰু সৰু কটাৰি নকুৰা কাটি সাজিবলৈ কাম
কৰে; এয়ে এটাৰ পৰা তৈয়াৰ ন হৈ সকলো
লোকৰ দোআবাই হৈ হই।

এই দৰে জদি সেই কাম কৰাবিলাকৰ ঘৰ,
সকলো দুব্য আৰু সকলো কাপৰৰ বিসয়ে বিবে-
চনা কৰা, সি বৰ মিহি নো হোআ কাপৰ গাত
আইগএ লই আৰু জি জোতা ভৰিত পিন্ধে আৰু
জি সজ্যাতে লোএ সেই সজ্যাত বহু বিখ বস্ত্ৰ
আছে। জি বস্ত্ৰৰ দোআবাই আমি নিভোঁ নিভোঁ
খোআ আহাৰ তৈয়াৰ কৰে, নাইবা বান্ধিবৰ
কাৰনে মাটিৰ পৰা খানি উলিওআ কিম্বা লাগবৰ
উপৰে দি অনা জি লাগ মাটি, আৰু বান্ধনি ঘৰৰ
কাৰনে জি সকলো বস্ত্ৰ আৰু তাৰ মেজত জি
কাঁইট কটাৰি আৰু খোআ দুব্য বাধিবলৈ আৰু
ভাগ কৰিবলৈ জি মাটিৰ নাইবা চিচাৰ বাচোন,
আৰু তাৰ খোআ পিয়া তৈয়াৰ কৰিবলৈ উপজুক্ত
বস্ত্ৰ; আৰু বৰখুন গুচাবলৈ আৰু পহৰ হবৰ
কাৰনে জি ঠাঁচৰ দুআৰ, আৰু জি উভৰ ঠাইত
ধকা লোকে অতি জাবৰ নিমিতে ঘৰৰ ভিতৰৰ
পৰা বাহিৰ হব নোআবে, এনে ঠাইত জুই ধৰৰ
উপাই, আৰু সেই উপাই সজাবিলাকৰ উপজুক্ত
জি সকলো জন্তু, এইবিলাক তৈয়াৰ কৰিবৰ কা-
ৰনে অনেক উপজুক্ত মেহনত আদি কৰি বিবে-
চনা কৰা, তেহে হেজাৰ হেজাৰ মানুহৰ উপকা-
ৰৰ বাহিৰে জি বস্ত্ৰ আমি নিচয়ে সৰু বুলি মা-
নোঁ, সিবিলাকে তাকে। পোআ নে জাই, ইয়াক
জানিব পাৰোঁ।

খ.

কচিয়া দেশত কুকুৰে চানি টানি নিয়াৰ নক্চা।

Russian Sledge drawn by Dogs.

কুকুৰৰ হুকুআই কচিয়া মানুহে চানি টনাই নিএ। হিমালই পৰ্বতৰ উত্তৰ কালে কচিয়া দেশ আছে, তাতে ভালেমান হিম পৰে। হিমৰ ওপৰত টানিবলৈ ভাল, পিচলি জাই। অসম দেশত জেনে হিম, তেনে নক হিম নহই; ওপৰৰ পানি গোট খাই, জাৰত হিম হৈ বখলা বখলে পৰে। তুলাৰ নিচিনা লম্বু, বগাও, আৰু বৰ চোঁচ; দেশ খনতে পৰে, মাটি পোত জাই। তাৰ ওপৰে খোজ কাৰ্হিলে বালিত সোমোআৰ দৰে ভৰি সোমাই। সবহুঁকৈ অহা জোআ কৰিলে টান হৈ জাই, পাচে ভাল বাট হই। এই কপে জাৰ কালিত তিনি মাহ মান থাকে; পাচে ঘাম কালি হলে পানি গৈ চুকাই। হিম থকাত বোকাৰ দৰে চপাই লৈ লবাই দলিয়া দলি কৰি খেমালি কৰিবলৈ ভাল পাই। ইংলণ্ড দেশতো হিম আছে, কিন্তু আমেৰিকাত অধিকৈ পৰে।

সিলা ব্ৰিটি অৰ্ণাৰ বৰধুনৰ সিল চোআ, সি কেনেকৈ সিল হই? ওপৰৰ বৰ তাৰৰ ঠাইত পনিএ গোট খাই টান হৈ তললৈ পৰে, তাকে বৰধুনৰ সিল বোলে।

আমেৰিকা দেশত জাৰ কালিত বিল নৈৰ পানি চোঁচ পাই, সিল হৈ জাই। তাৰ ওপৰত

মানুহে খোজ কাৰ্হে, তললৈ ভৰি নো সোমাই। লোৰ জোঁতা পিছিলে এনে নৈৰ ওপৰত পিচলি পিচলি ছোঁহাতকৈও বেগে জাই। কোনো বাবত সিল এহাত মান ডাঁচ হোআত ছোঁহা গৰু তাৰ ওপৰে জাব পাৰে। এনে সিল কলিকতা-লৈ জাহাজেৰে আনি সবহুঁকৈ বেচে, সেই নগৰৰ মানুহে তাক কিনি খাই, চোঁচ পাই বৰ ভাল।

ধনবন্ত আৰু কল্লাল মানুহৰ দ্বিষ্টাভাৱ।

The Rich Man and Lazarus.

এজন ধনবন্ত মানুহ আছিল, সি বেলেলা বুলিয়া মিহি কাপৰ পিছি নিভৌ নেভৌ সুন্দৰ আহাৰ ভোজন পান কৰিলে। আৰু গোটেই গাত ঘা লগা লাজাৰ নামে এজন কল্লালে সেই ধনবন্তৰ মেজৰ পৰা লৰা পোচাবোৰ খাবলৈ ইচা কৰি তাৰ দুআৰত পৰি থাকিল আৰু কুকুৰবোৰেও আহি তাৰ ঘাচেলেকিলে। কিছু দিনৰ পাচত কল্লাল মৰিলত দুতৰিলাকে আব্রাহামৰ হিয়ালৈ তাক কৰ্হিৱাই নিলে। পাচে ধনবন্তো মৰিল, আৰু ইয়দাম বান্ধি যোআ হল; কিন্তু পৰলোকত জাতনা পোআ হৈ ওপৰলৈ চকু ফুৰি হুঁহুত আব্রাহামক, আৰু তেঁওৰ হিয়াত লাজাৰকো দেখিলে। তাতে সি বিজিয়াই কলে, যে

পিত্তি আব্রাহাম মোক দ্বারা কবি, লাজাব জেন
আনুলিব আগ পানিত জুবুবিয়াই মোৰ জিবা
চোঁচা কৰে, এই নিমিত্তে তাক পঠাই দিয়া; কি-
য়নো এই জুইৰ তাপত মই জাভনা পাই আটোঁ।
ভেতিয়া আব্রাহামে কলে, হে পো, তুমি জিৰাই
থকা কালত আপোনাৰ সুখ পাইছিল, লাজাবে
দুখ পাইছিল, তাক সোঁঅৰা; এতিয়া হলে সি
সুখ পাইচে, তুমিও জাভনা পাইচ। তাত বাজে
ভোমাৰে আমাৰে মাজত বৰ দ খাল ধাপন কৰা
হৈচে; এই হেতুকে ইয়াৰ পৰা জি লোকে ভো-
মোলাকলৈ জাব খোজে সিবিলাকে জাব নোআ-
বে, আৰু তাৰ লোকেও আমালৈ আহিব নো-
আবে। ভেতিয়া সি কলে, ভেস্তে হে পিত্তি, এই
মিনতি কৰিচোঁ, মোৰ বোপাইৰ খবৰত জি পাঁচ
জন ভাই, সিবিলাকে জেন এই জাভনাৰ ঠাইলৈ
নাহে, সিবিলাকক পুমান দিবৰ নিমিত্তে লাজা-
বক তালৈ পঠাই দিয়া। আব্রাহামে তাত কলে,
মোচা আৰু ভবিস্যত বক্তাবিলাক সিহঁতৰ লগত
আচে; সিহঁতে সেইবিলাকৰ কথা সুনোক। তা-
তে সি কলে, হে পিত্তি আব্রাহাম, সেই ন হই,
কিন্তু যদি মুক্তাৰ পৰা কোনো জন সিহঁতৰ তলৈ
জাই ভেস্তে সিবিলাকে মন পালটাব। তাতে
ভেঁও কলে, মোচা আৰু ভবিস্যত বক্তাবিলাকৰ
কথা যদি বু সূনে ভেস্তে মুক্তাৰ পৰা কোনো
এজন উঠিলেও সিহঁতে তাৰ কথা নে মানিব।

পিত্তি মাজিএ সত্ৰৰ দৰে পুত্ৰক জাভনা কৰি
জদি নি সিকাই, বাজ ইহঁৰ মাজত বগলি জেনে,
লভাৰ মাজত সেই লবাও ভেনে হব।

জি মানুহ ডেকা, অতি সুন্দৰ, ধনবন্ত, বৰ
লোকৰ পুত্ৰও হই, ডখাপি বিদ্যা ন হলে সি
নিৰ্গন্ত পলাস ফুলৰ দৰে সোভা নে পাই।

Almanac for June, 1848.

জুন মাহৰ পঞ্জিকা।

১৮৪৮। হিন্দু সনক ১৭৭০।

	ক	খ	গ	ঘ	ঙ	চ
ত্রিহুলাতি	১	২০	৫১২	৬৪৫	০	৭১০
সুকুৰ	২	২১	৫১৩	৬৪৬	১	৮১৬
সনি	৩	২২	৫১৪	৬৪৭	২	৯১৩
দেও	৪	২৩	৫১৫	৬৪৮	৩	১০১৫
সোম	৫	২৪	৫১৬	৬৪৯	৪	১০৮২
মঙ্গল	৬	২৫	৫১৭	৬৫০	৫	১১২৪
বুধ	৭	২৬	৫১৮	৬৫১	৬	পুজা
ত্রিহুলাতি	৮	২৭	৫১৯	৬৫২	৭	০১৩
সুকুৰ	৯	২৮	৫২০	৬৫৩	৮	০১৩২
সনি	১০	২৯	৫২১	৬৫৪	৯	১১২৪
দেও	১১	৩০	৫২২	৬৫৫	১০	১১৪৭
সোম	১২	৩১	৫২৩	৬৫৬	১১	২১২৩
মঙ্গল	১৩	১	৫২৪	৬৫৭	১২	২১৫৮
বুধ	১৪	২	৫২৫	৬৫৮	১৩	৩১৪০
ত্রিহুলাতি	১৫	৩	৫২৬	৬৫৯	১৪	৪১২০
সুকুৰ	১৬	৪	৫২৭	৬৬০	১৫	চন্দ্রোদয়
সনি	১৭	৫	৫২৮	৬৬১	১৬	৭১৩৬
দেও	১৮	৬	৫২৯	৬৬২	১৭	৮১২৫
সোম	১৯	৭	৫৩০	৬৬৩	১৮	৯১১০
মঙ্গল	২০	৮	৫৩১	৬৬৪	১৯	৯১৫৫
বুধ	২১	৯	৫৩২	৬৬৫	২০	১০১৩৬
ত্রিহুলাতি	২২	১০	৫৩৩	৬৬৬	২১	১১১১৮
সুকুৰ	২৩	১১	৫৩৪	৬৬৭	২২	১১১৫৯
সনি	২৪	১২	৫৩৫	৬৬৮	২৩	পুজা
দেও	২৫	১৩	৫৩৬	৬৬৯	২৪	০১৪২
সোম	২৬	১৪	৫৩৭	৬৭০	২৫	১১২৫
মঙ্গল	২৭	১৫	৫৩৮	৬৭১	২৬	২১৩৩
বুধ	২৮	১৬	৫৩৯	৬৭২	২৭	৩১৪
ত্রিহুলাতি	২৯	১৭	৫৪০	৬৭৩	২৮	৩১৫৭
সুকুৰ	৩০	১৮	৫৪১	৬৭৪	২৯	৩১৫৬

১ দিনৰ ভাটি ৮। ৫৮ বজাত আমাবাল্যা।

১৭ দিনৰ পুজা ৩। ১৬ বজাত পূৰ্ণিমা।

The ORUNODOI, Printed and Published monthly,
at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CURTIS,
for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

ব্ৰিটিয় চোআ । মো° সিবসাগৰ, জুন, ১৮৪৮ খ্ৰি অ° সঁক । নম্বৰ ৩ ।

VOL. III.

SIBSAGOR, ASAM, JUNE, 1848.

Nº 6.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

এই সিবসাগৰ গাঁৱত এজনি ভিৰোভাই কাঠ ফুলাৰ আশ্ৰা খাই দিন চাৰেক নৰিয়া হৈ পৰি আছিল। কাঠ ফুলা খাবলৈ ভাল বস্তু ন হৈ, তথাপি ৰোম নগৰৰ মানুহ আদি অনেক লোকে খাই। কিন্তু কাঠ ফুলাৰ কেইবা বিধো আছে; কোনো বিধৰ পৰা ৰোগ ন হৈ, কোনো কোনো বিধ বিধৰ নিচিনা; ভাল বেয়া চিনিব নোঅৰাত খাবলৈ বৰ ভয় লাগে। আমাৰ খনিকৰে কাঠ ফুলাৰ নকচা তলত লিখিছে।

কলিকতাৰ পত্ৰত লিখিছে বোলে, ১১ মেই তাৰিখত সেই নগৰত ধুমুহা বতাহ, বৰধুন, বিদুলি আৰু অতি ভয়ঙ্কৰ মেঘৰ গৰ্জন হৈছিল। এটা বৰ কাটক, এটা গিৰ্জা অৰ্থাত নাম ঘৰ, জাহাজৰ ববুআ বোআ ঘৰ, আৰু ভাঙ্গু ঘৰ এটা; এই চাইটাত বজ্জুপাত পৰিল। ভাঙ্গু ঘৰৰ ভিতৰত চাহাব এজন মৰিল; ভাঙ্গু খুঁটাৰ মূৰত লোৰ কাঁইট আছিল, তাতে বিদুলি লাগি ভিতৰলৈ নৰকি গল; কিয়নো লোৱাল বিদুলি এবৰকৈ খেদে। আন চাইটে বজালি দুজন মানুহ মৰিল;

আৰু নৈতধকা এখন জাহাজতো বজ্জুপাত পৰি আঁৰিৰ দুআৰ ভাঙিলে, আৰু অনেক লোকচন কৰিলে।

১৮ মেই তাৰিখত কলিকতাৰ উজ্জ্বলিত ২৫ জন মানুহে নৈতে এখন নাও জাঁওতে বুৰি সৰলো পানিত পৰিল। তাতে কেতবোৰ ভিঞ্জি নাও আহি মানুহ মৰা দেখি উভতি জাঁতৰি গল। পাচে এখন খেল নাৱৰ মানুহে দেখি খেদি আহি লাভোটা মান মানুহক ধৰি ৰাখিলে।

লাহোৰ নগৰত কল্লানিটেল দ্ৰোহ পাতি ৰাজ মাওৰ আলচৰ দোআৰাই কেতবোৰ পঞ্জাবি লোকে চিপাহিক কুপৰামৰ্শ দি ইংৰাজি অধিকাৰবিলাকক ভাৱ পৰা খেদোআৰ খুইছিল। কিন্তু চিপাহিএ সেই আলচত নো সোমাই সি-ইন্তৰ কথা প্ৰকাশকৈ দিলে। পাচে ৭ মেই তাৰিখত সেই দ্ৰোহিয়াৰ কেতবোৰ মানুহ ধৰা পৰিল, সিইন্তৰ মাজৰ খাঁচিঞ্জ নামে এজন, আৰু ৰাজ মাওৰ টেকেলা এটা, এই দুজন সোধত অপৰাধি হোআ হেতুকে সেই মাহৰ ১১ দিনত কাঁচি দিলে। আৰু এটা অপৰাধি পৰিছিল, কিন্তু তাৰ দোআৰাই আন দ্ৰোহিয়াবোৰক বিচাৰি ধৰিবৰ আলয়েৰে তাক ৰাখিলে। ৰাজ মাৱে এই ৰূপে দ্ৰোহ আচৰা দেখি কালি নগৰত ৰাখিবৰ নিশি-তে আনি ধলে।

মহাৰাষ্ট্ৰ দেশৰ বায়ুজি ৰংৰিয়া নামে জি বৰ ডকাইত অনেক বচৰৰে পৰা মানুহক লুট কৰি কুৰিছিল, সি ধৰা পৰি ২ মেই তাৰিখত কাঁচি দিয়া হ'ল। মৰনৰ কালত সামান্য মানুহক তাৰ ডিভিত কাঁচি লগাবলৈ নি দি মই আপুনি লগাও বুলি কলে, কিন্তু সি লগাব নোঅৰাত মহাৰাষ্ট্ৰ

এজনক লগাবলৈ দিলে। পাচে সি আপোনাক
পাপি জেন নে মানি নবকৰ ভয়ে। নু বুজি, মই
নিৰ্দোশি, ইয়াকে কৈ বাম বাম বুলি মৰি গল।

নবাব নামে এখান জাহাজ কলিকতা চাৰি
ইংলণ্ডলৈ জাঁওতে ১৮ এপ্রিল তাৰিখেত বাতি
নৌ-পুৰ্জাঁওতে জেৰি মাজুলিৰ ওচৰে সিলত লা-
গি ভাগিল। তাতে জোআ তিনি খন সৰু নৱত
মানুহ উঠি বামলৈ জাঁওতে দুখন বুৰি ১১ জন
মানুহ মৰিল; সেম থকাবিলাকে নিলা ফুৰি থা-
কি বাতি পুজালত বাম পাই বখ্যা পৰিল।

ইংলণ্ডৰ লিডচ নগৰৰ ওচৰত পুখম মাৰ্চত
৪৫ বছৰ বয়সিয়া জৰ্জ স্য নামে এজন চক্ৰ সজা
মিস্ত্ৰিএ নেদৰথং গাঁৱলৈ গৈ এক আলহি যবত
সোমাই বিচৰ্দ্ ওদ নামে এজন মানুহে সৈতে নন্দ
লাগিল। তেতিয়া অতি খজ বাগ উঠি সি বৰ
বলিহোআত সেই মানুহক জুইৰ ওপৰত দি পুৰি
একে বেলিএ অনন্ত নবকলৈ পঠায় বুলি, আপো-
নাক সুজোঁতা পৰম ইশ্বৰৰ নাম খৰি এনে সপত
খালে। পাচে সেই জনক খৰি জুইৰ ওচৰলৈ
লৈ জাঁওতে অকনোদে তাৰ কিবা হৈ বুল সক্তি
গুচি হাতৰ খামোচ সুলকি একে বেলিতে পৰি
মৰিল।

ইজ্ঞানিয়াৰ মাৰ্দিদ বাজ নগৰত ২৬ মাৰ্চৰ
ৰাতিত পুজাবিলাকে দৌহ কৰি উঠাত বাজ সে-
নাৰোৰে জুখ কৰি দুস মান সেনা মৰিলন্ত নিই-
তক দ্মিৰ পাৰিচিল।

ৰাবেৰিয়া বজাই দেস এৰি জোআৰ পাচে
মাক্চিমিলিয়ান নামেৰে কেঁওৰ পুতেক সিংহা-
সনত উঠি বজা হল।

চাৰ্লচ আলবৰ্ত নামে চাৰ্দিনিয়া দেসৰ বজাই
অস্ত্ৰিয়া সেনাবোৰক ইতালি দেসৰ পৰা খেদা-
বলৈ সেনা গোটি খুআই জুখৰ আৰম্ভন কৰিচে।

দেয়্যাক দেসৰ স্লেভিগ হলন্তিন পুদেসৰ মানু-
হে ঞ্চিয়া আৰু জৰ্মানি দেসৰ লগ সোমাবৰ
নিমিত্তে স্বতন্ত্ৰ ইণ্ড বুলি আলচ কৰাত দেয়্যাক
বজাই সেনাবোৰক পঠাই ১০ এপ্রিল তাৰিখেত
বৌ নগৰত জুখ কৰিলে। সেই জুখত বাজ সেনা
২০,০০০; স্লেভিগৰ সেনা ১০,০০০; প্ৰতি
কালে দু হেজাৰ দু হেজাৰ মান মৰিল। দেয়্যাক

সেনাই পৰাজই টৈ পাচ দিনা স্লেভিগ নগৰ
কাৰ্হি লৈ সোমাল। কিন্তু ঞ্চিয়া বজাই স্লেভি
গৰ কালে বন কৰিবলৈ সেনাক পঠাইচে বুলি
বাত্ৰা টৈচে।

বৰ্লিন নগৰত ১৮ মাৰ্চৰ জুখত বজাৰ সেনা
৭০০ মান মৰিল, নগৰিয়াৰো সেইমান খাই
হল।

ফ্ৰাঙ্ক দেসত থকা কচিয়া মানুহ আটাইবিলা-
কে আপোনাৰ দেসলৈ উভতি জাবলৈ কচিয়া
বজাই হুকুম দিচে। আৰু সেই বজাই পোলণ্ড
দেস চাৰিও কালে বেৰি খৰিবৰ নিমিত্তে ১,৫০,-
০০০ ডেৰ লাখ সেনা পঠাইচে।

পিভৰ্চবৰ্গ নামে কচিয়া বাজ নগৰৰ পৰা ১০
মাৰ্চ তাৰিখে পত্ৰত লিখিচে, মহা বজাই সেই
নগৰত ফুৰি জাঁওতে কোনোবাই হিলেৰে গুলি-
য়ালে, কিন্তু গাত নে লাগিল।

পোলণ্ড দেসৰ ওৱচাও নগৰিয়াবিলাকে স্বতন্ত্ৰ
হবলৈ ১৮ মাৰ্চত বাজ্য পাতি বিসয়া কৰি থলে
পাচে ২৩ মাৰ্চ তাৰিখেত তাত থকা কচিয়া সে-
নাই সৈতে জুখ কৰি স চাবেকক মাৰিলে। তে-
তিয়া কচিয়াই কোঁঠত সোমাই তাৰ পৰা বম
টোপেৰে সৈতে গুলিয়াই নগৰৰ অনেক ঘৰ
পুৰি নষ্ট কৰিলে।

হাবানা নগৰত নাচি বাগি থকা কলা গোলাম বন্দিৰ নকচা।

Celebration of Twelfth-Day by the Negroes of Havana.

কুৰা উপদিগৰ কথা।

কুৰা নামেৰে আটলাণ্টিক সাগৰৰ মাজত এখান উপদিগ আছে। তাত থকা মানুহ ইণ্ডিয়ান; নিইতৰ আফ্ৰিকান অনেক কলা বন্দি আছে। বছৰি বছৰি ৬ জানোআৰি ডাৰিখত গৰাকিএ বৰ দিন বুলি মুকলি কৰাত সিহঁতে পুজাৰে পৰা ওৰে দিনটো চো লৈ মুখা পিন্ধি কিবটি আৰু পাখি চাখি লৈ নাচি বাগি অনেক বন্ধ তামোচা কৰি কুৰে। এই কৰণে হাবানা নগৰত নাচি থকা মানুহৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে।

কুৰা উপদিগৰ দিহলে ৭০০ মাইল অৰ্ধাত ৭০০ ডাৰৰ বাট; বহলে ১৫০ মাইল। গোটেই খন মাজুলিৰ ই মুৰে সি মুৰে জোৰা মাজতে বৰ পৰ্বত আছে। সাগৰৰ ওচৰত চাৰিও কালে ভৈয়াম, আৰু মাটি বৰ লাকআ; তাত কুঁহিয়াৰ, কাফি, ধঁপাত আদি অনেক বস্তু উত্পন্ন হই। সেই মাজুলিৰ হাবি ঠাইত অনেক অনেক গৰু থাকে; চাল লবৰ নিমিত্তে মানুহে খেদি খেদি মাৰি বছৰত ১০।১২ হেজাৰ মান চাল বেচেনি। নৈ-বোৰত আগৈএ কিছু কিছু সোন পাইছিল, এতিয়া হলে সন্মান নে পাই।

কুৰা দেশৰ বগা ইণ্ডিয়ান মানুহ ৪,৫০,০০০ মান আছে; বন্দি বেঁটি ২,৫০,০০০ মান। হাবানা নগৰত ১,৩০,০০০ এক লাখ জিট হেজাৰ মানুহ আছে। তাত জাহাজ থাকিবলৈ বৰ সুন্দৰ ঘুলি আছে; তাৰ মুখ অতি চেক, এটা এটাকৈহে জাহাজ সোমাব পাৰে।

কুচিয়া দেশৰ সোন ওলোআৰ কথা।

১০ বছৰৰ ভিতৰত কুচিয়া দেশৰ সোন খন পৰ্বতৰ গাঁতৰ পৰা ওলোআ সোণৰ দাম তলত লিখা আছে।

১৮৩৭ নৈকত	২০,০৬,৭৩০	ৰূপ টকা
১৮৩৮	১,০০,৪১,২০০	
১৮৩৯	১,০০,৩৪,৩০০	
১৮৪০	১,১১,৫০,৩৭০	
১৮৪১	১,৩১,৬৬,৫৩০	
১৮৪২	১,৮৪,৮৮,০৮০	
১৮৪৩	২,৩৩,৫০,৮৬০	
১৮৪৪	২,৭৩,০৬,৪৭০	
১৮৪৫	২,৭২,২১,৫৬০	
১৮৪৬	৩,৪১,৪৪,৪২৭	

এলিয়া আৰু বেল দেৱতাৰ কথা।

Elijah and the Prophets of Baal.

আহাৰে এলিয়াক দেখি ভেঁওত কলে, তুমি ইস্ৰাএল লোকক দুখ দিওতা হোআ নে? তেতিয়া ভেঁও উত্তৰ দি কলে, মই ইস্ৰাএল লোকক দুখ দিয়া নাই, কিন্তু তুমি আৰু তোমাৰ পিতৃৰ বন্ধবিলাকেহে যিহোৱাৰ আগ্য উল্লেখন কৰি বেল দেৱতাৰ পাৰ্শ্বে জোআত ইস্ৰাএলক দুখ দিলা। এই হেতুকে এতিয়া মানুহক পঠাই দি আটাই ইস্ৰাএল লোক, আৰু ইজবেলৰ মজন্ত ঋণ্ডা বেলৰ চাৰি স পঞ্চাশ ভবিস্যত বক্তা আৰু ষেভ্য বিখ্যৰ ভবিস্যত বক্তা চাৰি স, এই সকলোকে কাৰ্মেল পৰ্বতত মোৰ ওচৰলৈ গোটাই অনাৰা। তাতে আহাৰে ইস্ৰাএলৰ সকলো মন্ত্ৰান বিলাকলৈ মানুহ পঠাই সকলো ভবিস্যত বক্তাবিলাকক কাৰ্মেল পৰ্বতৰ ওচৰত চপাই অনালে।

তেতিয়া এলিয়াই সকলো মানুহলৈ আহি কলে, তোমোলাকে কেতে দিন দুই মন্তৰ মাজত সঙ্গীকৈ বৈ আচা? যিহোৱাই যদি ইহুৱ হই, তেন্তে ভেঁওৰ পাৰ্শ্বে জোআ; কিন্তু বেল যদি ইহুৱ হই তেন্তে তাৰ পাৰ্শ্বেই জোআ। তাতে মানুহবিলাকে ভেঁওত একে সাৰো উত্তৰ নি দিলে। তেতিয়াই এলিয়াই মানুহবিলাকৰ আগত কলে, যিহোৱাৰ ভবিস্যত বক্তাবিলাকৰ মাজৰ মই, অকল ময়েই অৱলেন হৈ আচোঁ; কিন্তু বেলৰ ভবিস্যত বক্তাবিলাক চাৰি স পঞ্চাশ মানুহ হৈছে। এই হেতুকে সিহঁতে আমাক দুটা বলদ দিওক; তাৰ এটাক সিহঁতে আপোনালৈ বাচি লৈ তাক ভোখৰ ভোখৰ কৰি কাটি খৰিব ওপৰত থওক, কিন্তু তাত জুই নি দিব; ময়ো সিটো বলদক জুগুত কৰি খৰিব ওপৰত থম, আৰু তাত জুই নি দিম। পাচে তোমোলাকে আপোনাৰ দেৱতাবিলাকৰ নামত প্ৰাৰ্থনা কৰা, আৰু যিহোৱাৰ নামত মই প্ৰাৰ্থনা কৰিম; তাতে জি কোনো দেৱতাই জুই দি উত্তৰ কৰে, তেঁৱেই ইহুৱ হওক। এই কথাত সকলো মানুহে উত্তৰ কৰি ভাল কৈছে বুলি কলে। তেতিয়া এলিয়াই বেলৰ ভবিস্যত বক্তাবিলাকৰ আগত কলে, তোমোলাকে এটা বলদ বাচি লৈ আগেয়ে জুগুত কৰা, কিয়নো

তোমোলাক অনেক হৈচা; আৰু আপোনাৰ দেৱতাবিলাকৰ নামত প্ৰাৰ্থনা কৰা, কিন্তু তাত জুই নি দিব। তাতে বিবিলাকক জিটো বলদ দিয়া হ'ল, তাক লৈ জুগুত কৰি হে বেল, হে বেল, আমাৰ প্ৰাৰ্থনা নুনা, এই কথা কৈ পুআৰ পৰা দুপৰালৈকে বেল নামত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, কিন্তু নবদ বা উত্তৰ দিওতা কেও নাছিল। তাতে সিহঁতে সেই বন্ধা ভেঁটিৰ ওপৰত ভেও মাৰি মাৰি উঠিল। পাচে দুপৰ সময়ত এলিয়াই সিহঁতক ইতিকি কৰি বুলিলে, বৰকৈ বিজিয়াবা, সি দেৱতা হই; সি কথা বাজা কৈ আচে, বা কাকো-বাক খেদা কৰি গৈচে, বা জাজা কৰিচে, বা টো-পনিত্তে আচে, জগাৰ লাগে। তেতিয়া সিহঁতে বৰকৈ বিজ মাৰি সিহঁতৰ বেৱহাৰৰ দৰে ভেজ বৈ জোআলৈকে কটাৰি আৰু নৰনিৰে আপোনাৰ আপুনি কাটিলে। সেই ৰূপে দুপৰ গলত সন্ধিয়াৰ বলি দিয়া সময়লৈকে ভবিস্যত বাক্য কলভো কোনো নবদ, বা উত্তৰ দিওতা, বা সিহঁতৰ কথা মানোঁতা কেও নাছিল। আৰু এলিয়াই সকলো মানুহত কলে, মোৰ ওচৰলৈ আহা; তেতিয়া আটাই মানুহ ভেঁওৰ ওচৰলৈ আহিল, আৰু ভেঁও যিহোৱাৰ ভগা ভেঁটি বাতিলে। আৰু জি জনলৈ যিহোৱাৰ এই বাক্য আহিল বোলে, তোমাৰ নাম ইস্ৰাএল হ'ব, সেই য়াকোবৰ পুতেকৰ সঙ্খ্যাৰ দৰে বাবে চলা গিল ললে। সেই নিলেৰে ভেঁও যিহোৱাৰ নামত এটা জগ্যৰ ভেঁটি বাতিলে; আৰু তাৰ চাৰিও ফালে দুই মোন খান খৰা, এনে এটা খাৱৈ খানিলে। পাচে ভেঁও কাঠ সজাই বলদক ভোখৰ ভোখৰকৈ কাটি কাঠৰ ওপৰত থৈ কলে, চাইটো পাত্ৰ পানিৰে ভৰাই বলি আৰু কাঠৰ ওপৰত ঢালি দিয়া। পাচে দুতিয় বাৰ কথা বুলি কলে; তাতে দুতিয় বাৰ কৰিলে। পাচে ভেঁও কলে, ত্ৰিতিয় বাৰ কথা, তাতে ত্ৰিতিয় বাৰো কৰিলে; আৰু ভেঁটিৰ চাৰিও ফালে পানি বৈ গল, খাৱৈও পানিৰে পূৰ হ'ল। পাচে সন্ধিয়াৰ বলি দিয়াৰ বেলা এলিয়া ভবিস্যত বক্তাই ওচৰলৈ আহি কলে, হে আব্ৰাহাম আৰু ইচাক আৰু ইস্ৰাএলৰ ইহুৱ যিহোৱা, আপুনি ইস্ৰাএলৰ ইহুৱ, আৰু মই আপো-

নার দান হৈ আপোনার বাঁকোবে এই সকলো
কহম করিলো, ইয়াকে আজি জনা হওক। হে
সিহোৱা, মোৰ কথা মুনোক, আপুনি জে পৰম
ইহুৱ সিহোৱা, আৰু আপুনি এই লোকবিলাকৰ
মন পালটোআলে, নিবিলাকে ইয়াকে জানোক।
ভেতিয়া সিহোৱাৰ অগ্নি পৰি বলি আৰু কাঠ,
সিল, ধূলি পুৰিলে, আৰু ধাৱৈত থকা পানিকে,
সুসিলে। সকলো লোকে ইয়াকে দেখি নিঘল
হৈ মাটিত পৰি কলে, সিহোৱা ভেঁৱেই ইহুৱ,
সিহোৱা ভেঁৱেই ইহুৱ। পাচে এলিয়াই সিবি-
লাকত কলে, বেলৰ ভৰিলাত বক্তাবিলাকক ধৰা,
সিহঁতৰ এটাও পলাব নি দিবা। তাতে সিবি-
লাকে সিহঁতক ধৰিলত এলিয়াই কিচোন নদিলৈ
আনি সিহঁতক বধ কৰিলে।

ধৰ্ম্মৰ কথা বোঝা।

Religious Intelligence.

আমেৰিকা মিল দেশৰ আৰিগন প্ৰদেশৰ
উঅলাৱলা গাঁৱৰ ওচৰত কায়ুচ নামে আদিবাসি
এবিধ বৰ অজাতি মানুহ আছে। সিহঁতক ধৰ্ম্ম

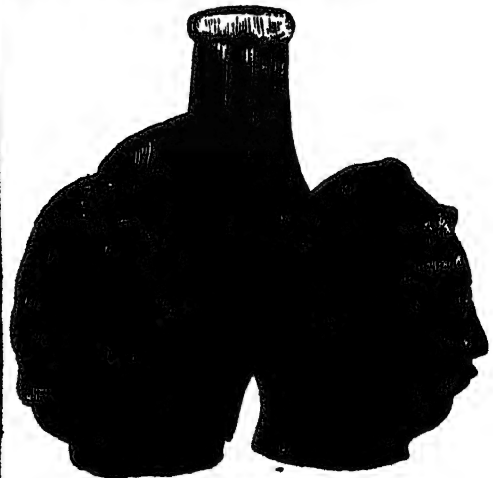

North American Indian.

আৰু বিদ্যা নিকাৰৰ নিমিত্তে হুইত্ৰমান নামে
এজন পাদুৰি চাহাবে ১০।১২ জন মানুহে
সৈতে ভাঙে ঘৰ লাজি থাকি খেতি কৰি অনেক
কাম নিকাইছিল। পাচে বসন্ত গ্ৰহনি আদি
কৰি ৰোগে ধৰাত পাদুৰি চাহাবে দৰৰ খুজাই
খুজাই আছিল। তাতে কোনো মানুহ মৰে দেখি

বিহ খুজাই মৰা বুলি ভাবি কায়ুচবোৰে প্ৰমান
চাৰিৰ নিমিত্তে কগিয়াক দিবলৈ চাহাবৰ পৰা
দৰৰ খুজি কোনো কোনো মানুহক খুজালত সি-
হঁতো মৰিল। তাতে বিহ স্বৰূপ বুলি জানি সেই
মৰা মানুহ পুতি মৈদাম বান্ধি আহি ২২ নৱেম্বৰ
তাৰিখত ভিবোভাই সৈতে পাদুৰি চাহাবক আৰু
আন মানুহ নটাকো মাৰিলে। কিন্তু সিবিলাকৰ
লৰা ভিবোভাক এৰিলে। সিহঁতে মাৰিবলৈ অহাত
পাদুৰি চাহাবৰ ওচৰত থকা এটা মানুহক ধৰি
বিহ খুউআৰ কথা স্বৰূপটোক ক, তোক বাধিম,
ইয়াকে বোলাত সি অগিয়ানি হৈ ভাই পাই বিহ
খুউআ হুই বুলি কলত তাক এৰিলে, কিন্তু পাচে
আনে আহি তাকে মাৰিলে। এই কপে সেই
মিচা কথাৰে অন্যকো মৰালে, আপুনিও মৰিল।
আৰিগন নগৰত এই কথা সুনি অধিকাৰে ৫০ জন
চিপাহিক আদিবাসিক দমিবলৈ পঠালে; পাচে
আৰু ৫০০ সেনা গোটাৱলৈ আগ্যি কৰিলে।

হাৱাই উপনিপত সেই পাদুৰিক মৰাৰ কথা
সুনি সমাচাৰ পত্ৰত লিখি বুজাইচে, আমেৰি-
কাৰ আদিবাসি মৰহক গোটে খাই বন কৰিব
বুলি লগলগ কৰিচে। হাৱাই উপনিপৰ মানু-
হো আটগএ সেই কপে অজাতি হৈ বৰ পাপি
আছিল; কিন্তু এতিয়া আমেৰিকাৰ পাদুৰিএ
ভালৈ গলত বজাই সৈতে নিবিলাকে খৃষ্টিয়ান
ধৰ্ম্ম লৈ গিয়ানি আৰু সুখহন্ত হৈচে।

আমেৰিকাৰ আদিবাসিৰ সেৱা কৰা মূৰ্তি।

Three-headed clay image found in Kentucky.

নগাৰ বিবৰন।

Account of the Nagas — From the "Sketch of Asam"

ইংৰাজি ১৮৪৭ সনৰ মেই মাহৰ অকনোদইৰ গাৰো দেলৰ বিবৰনত আন আন পৰ্বতিয়া জাতিবিলাকৰ কথা লিখিবলৈ অধিকাৰ কৰিচি লোঁ; এতেকে সমস্তু নগাৰ বিবৰন তলত লিখা গল।

অসম দেলৰ নগাও জিলাৰ বিচাৰ পতি জীজুত কাণ্ডান বটলৰ সাহাৰে এই অসম দেল আৰু তাৰ চাৰিও ফালৰ পৰ্বতিয়া জাতিবিলাকৰ বি-

বৰনৰ ইংৰাজি ভাষাৰে এখন বিচখন পুথি বচিচে, তাৰে পৰা সঁগ্ৰহকৈ অসমিয়া ভাষাৰে ভাজি এই বিবৰন আৰু ইয়াৰ পাচে আন আন জাতিৰ বিবৰন লিখিম।

অসম দেলৰ দখিন পূব ফালৰ পৰ্বত সাৰিত নগা জাতি বাস কৰে, সিহঁত নিচেই অসভ্য, বলি, দেখিবলৈ ভয়ানক আৰু গাত আঁকে। মানুহৰ প্ৰানলৈ সিহঁতৰ এনেহে মৰম নাই কিয়া, জে অলপ দোসতে মানুহ মাৰে। সিহঁতে বুকুৰ মে-কুৰি গৰু এটাইকে খাই, মদত অতি প্ৰিতি, আৰু লিখা পৰ্হা নে জানে।

নগাইতে পূৰ্বে অসম বজা সকলক মানিছিল, আৰু এতিয়াও ইংৰাজ সকলক মনৰ চিন স্বৰূপে কিছু ভেঁটি দিএ, আৰু সিহঁতে সৈতে প্ৰিতি ৰাখিবলৈ ইংৰাজৰ অধিপতি সকলেও সিহঁতক কিছু কিছু বস্তু দিএ, কিন্তু সিহঁত ভালকৈ অধিন ন হই। আটাইবোৰ নগাৰ ওপৰত একেটা বজা নাই, সিহঁতৰ বেলেগ বেলেগ খেল আছে, আৰু ই খেলে সি খেলে এনেহে বৈবৰতা, জে কেতিয়াবা কেতিয়াবা এখেলৰ হিংসাত এখেল সমূলে হত্যা হই। প্ৰতি খেলেই আপুনি আপোনাৰ বজা; কিন্তু সিহঁতৰ ওপৰত খোন্বাও নামে এটা বিসয়া পাতি লই; সেয়েই প্ৰতিনিধি স্বৰূপ; খেলত দন্দ গোচৰ লাগিলে গোটেই খেলেৰে পৰামৰ্শ কৰি সি সিখাস্ত দিএ, খোন্বাওৰ তলে সন্দিকৈ নামে ৰাজ মন্ত্ৰি বাবে এজন, আৰু খোন্চাই নামে ২০ ঘৰৰ ওপৰত এজন, এই দুটা বিসয়া আছে। জেতিয়া বন কৰিব বা আন কোনো মুখ্য কাৰ্য কৰিব লগা হই, তেতিয়া সন্দিকৈ আৰু খোন্চাই এই দুয়ে খেলৰ সকলোকে মাতেগৈ; পাচে প্ৰতি গাঁৱতে মুকজ নামে মেল কৰা ঠাইত সকলো গোট খাই, এটা থিৰ কৰে। খোন্বাও মৰিলে তাৰ পুতেক, আৰু পুতেক নে থাকিলে যৈনিকেহে সেই বাব পাই। কোনো বিদেশি আগৈ খোন্বাওক ভেঁট নো হোআকৈ নগা দে-লত অতি বিপদত পৰিলেও কেৱে নো সোধে; আৰু সেই দেখি নগা গাঁও, আলি, আৰু ভালা জনা মানুহ লগত নো হোআকৈ কেৱে সিহঁতৰ মাজত ভূমিবলৈ গলে প্ৰান হেৰুৱাব; কিয়নো,

ডাক জুই পানি আৰু বহাদিও কৰে সুসুনা ন কৰে। নিইভৰ মাজলৈ কোনো কটকি গলে যদি লামান্য কাৰ্জে জাই, তেহে খোনবাবে সুধি পুচি বিদাই দিএ; কিন্তু বৰ কাৰ্জে গলে, খেলৰ এটাই বুৰা মেঠাক চপাই আনি বিচাৰকৈ জি ঘিৰ হই সেই দৰে খোনবাবে কটকি বিদাই দিএ।

নগাইতে বনলৈ জাঁওতে বা খেতি কৰাৰ আগৈ বা কোনো মুখ্য কাৰ্জ কৰাৰ পূৰ্বে খেলৰ আটায়ে গোটে খাই মজল চাই; অৰ্থাত নৈক পৰা কনি আনি সেই কনিৰ প্ৰতি এই বোলে, জে “হে কনি, তইতে স্বৰূপ কবি, মিচা নে দেখুআ-বি।” এই বুলি কনিত বিজ্ঞা দি পোৱে, তাত্তে যদি কুহুমটো ন ভজা পাই, তেবে সুভ বোলে; কিন্তু ভাগিলে অসুভ বুলি জানে।

নগাইতে খেতি কৰে, আৰু হাবি মাটি এডো-খৰ খেলে পতি লৈ কনি ধান, গোম ধান, আহ ধান আৰু আলু কচুৰ খেতি কৰি তিনি বছৰৰ সুৰত আৰুও ন এডোখৰত খেতি কৰে; কিন্তু নিইভ এনেহে অগিয়ান জে গোটাই বছৰ খাব-লৈ খেতিৰ বস্ত্ৰএ নাটে, আৰু আৰুও বস্তৰ ন হই মানে কল মূল আৰু গচৰ পাত খাই থাকে।

নগা দেশৰ চায়ে চায়ে অনেক লোন পোজ আচে, তাৰে কেডবিলাক নগা জাতিএ অনেক লোন কৰি ভৈয়ামত বেচে।

নগাইতে বন কৰিব লগা হলে খোনবাবে গোটেই খেলকে গোটাই মজল চোআই বন কৰাৰ ঘিৰ কৰিলত গাই পতি জাটি বা ভাত এটোপোলা আৰু পানি একো চুজা লৈ জুগুত হৈ দিনতে গৈ বাতি হলে সত্ৰৰ গাঁও বেৰি লুকাই থাকে। পাচে পুখম কুকুৰাই ডাক দিওঁতে হাই দি গাঁও লোমাই লৰাৰ পৰা বুৰা আৰু সত্ৰৰ গৰু চাগলি আটাইকে কাটি নিইভৰ হাত মূৰবোৰ লৈ উভতি আহে; পাচে ডাৰ ওপৰত মদ ভাত চটি-য়াই বৰ বজকৈ ঘৰে ঘৰে লৈ ফুৰাই, আৰু দুই চা-ৰি দিনলৈকে সেই দৰে নাচি গাই; খজ পলালে মূৰবোৰ নাহৰ গচত আৰি থৈ। পাচে নমাই সু-কজত থৈভোজ খাই। যদি এক গাঁৱৰ নগা এটাক আন গাঁৱৰ এটাই কাটে তেহে ডাৰ লটো মি-

ভিৰ কুটুমে নি আলিৰ দাঁতিৰ হাবিত চিঙা কৰি থৈ বাতিএ দিনে চুপি সত্ৰক মাৰিবৰ পুতলার্থ কৰে; আৰু খেলৰ এটাক মাৰিলে গোটেই খে-লেই দুই তিনি পুতললৈকে ডাৰ পুতিকাৰ কৰি-বলৈ পুতলার্থ কৰে।

নগাৰ লৰা ন বছৰ বয়সিয়াল হলে মাক বা-পেকৰ ঘৰ এৰি গাঁৱৰ আনবোৰ লৰাই সহিতে মুকজ নামে এটা বেলেগ ঘৰত থাকেগৈ; তাত্তে মাক বাপেকে খাবলৈ দিএনি, আৰু সিও বাপেক মাকৰ বন কৰে, কিন্তু ১৫।১৬ বছৰিহা হৈ বিয়া কৰাৰ মন কৰি গাঁৱৰ চোআলিবোৰ থকা মুৰ-জলৈ গৈ মোমায়েকৰ জিক বা আনকে বিয়া কৰিবৰ অভিপ্ৰাই কৰি চোআলিৰ বিয়া হবৰ অভিমত থকা ন থকা জানিবলৈ সেই লৰাই হাতৰ পৰা ধোঁআ খোআটো পেলাই, তাত্তে যদি চোআলিএ সেই ধোঁআ খোআ জুলি খাই, তেহে তাইৰ মান্তি আচে বুলি জানি, বিয়া কৰাই। নগাইতে এই দৰে বিয়া কৰাই; দৰাৰ ঘৰৰ পৰা মদ চাউল আৰু গৰু কন্যাৰ ঘৰলৈ দি নিইভক মিজ সমনিতে ভোজ খাবলৈ মাতে। পাচে দৰা কন্যা বহিলে দেওখনি অৰ্থাত্ত ভিৰো-তা পোৰোহিত দুইবো মাজত এপাচি এদা থই। তাত্তে দৰাই আজিৰ পৰা তই মোৰ ভিৰোতা হলি, আৰু মই এৰিব নে পাঁও বুলি, কন্যাত কলে কন্যাই বিয়া লোমোআৰ প্ৰমান স্বৰূপে দৰাই দিয়া এডোখৰ এদা খাই; আৰু কন্যায়ো ভিৰো-তা হলোঁ, আৰু মোক এৰিব নো পোআ বুলি, এডোখৰ এদা দৰাক দিএ; তাক খালত বিয়া নি-ধি হই। তেতিয়াৰে পৰা মুনহি ভিৰোতা দুয়ো একে লগেবেলেগ ঘৰত থাকে; কেডবোৰ নগাই লৰা ন হই মানে বাপেক মাকে লৈতে থাকে।

নগাইতে আন ভিৰোতাতকৈ বেলেগভিয়া ভনিএক আদিকহে বিয়া কৰাই, আৰু কোনো বিধৱাৰ সন্তান নে থাকিলে দেওকে যদি কেচু-আও হই, তেও ডাভ বাজে আনক বিয়া কৰাৰ নে পাই, আৰু সেই লৰায়ো আন ভিৰোতা লৰ নো-আবে। বিধৱাৰ লৰা থাকিলে পুনৰ বিয়া কৰিব নোআবে, আৰু এজনিতকৈ বহু ভিৰোতা কৰো-নাই। নগাইতৰ পৰত্ৰি গমনত প্ৰান দণ্ড কৰে।

কোনো নগা অপখাত মিত্ত্য হলে নাইবা দু মাহ নবিয়াৰ মূৰত মৰিলেও সিহঁতে বৰ বিপদ বোলে, আৰু তাৰ সত্ৰাৱ হাত ওখ চিতাত ভুলি হাবিত থৈ আহে, আৰু মৰাৰ চাৰি পাঁচ দিনলৈকে সেই গাঁৱলৈ মানুহ অহা জোআ ন কৰে; কিন্তু ভালেমান দিন নহিয়া হৈ মৰিলে তাৰ খৰত চাক্স পাতি স থৈ ৰাতিএ দিনে ৰাখি পাচে স পচি লবি জাব লগা হলে মদ ঢালে, আৰু লৰ আ-গত মাহে মাহে জিয়াই থকাত খোআ ভাত আশ্ৰা আদি বস্তু দিএ। মৰাৰ পাচে কেইবা মাহ-লৈকে তাৰ লৰা ভিৰোভাই মাটিত পৰি অনেক বিলাপ কৰে। পাচে জিমান দিন বিলাপ কৰিব লগা; জিমান দিন গলে এদিন অনেকক মাতি ভোজ খুআই; ভোজ খাওঁতাৰোৰে বনৰ সাজ কাচি দেৱতাক সেই মানুহক মাৰি নিয়াৰ সলনি নানা গালি পাৰে। পাচ দিনা সটত কাপৰ মেৰাই ন এখন চাক্স ভুলি থৈ দা জাটি পানি চুজা ইত্যাদি বস্তু চাৰিও ফালে দিএ, আৰু সেইবোৰ বস্তু কেৱে নি নিএ।

নগাইতৰ মাজত চুব কৰিলে প্ৰান দণ্ড হই; সেই নিমিত্তে পথাৰতে সিহঁতে সকলো বস্তু এৰি জাই, তেওঁ কেৱে নো চোএ। সিহঁত নিচেই হো-জা, মিচা কথাৰ ভুকে নে পাই, আৰু স্বৰূপত ৰাজে টেটোনন হই। সিহঁতৰ বাব বা মাহৰ নাম নাই, কিন্তু বাৰিখা খৰালিৰ নামহে জানে। সি-হঁতে ৰংকটক্ৰণ নামে দেৱতাক ইহঁৰ বুলি জা-নে; আৰু তেঁও পুৰিবি আৰু সকলো বস্তু সুজিচে বুলি কই, কিন্তু পৰকালত স্বৰগ আৰু নৱক ভোগ আচে বুলি নে জানে।

ওপৰত লিখা বিবৰন সকল নগাঁৱৰ উজনিৰ নগাবিলাকৰ, কিন্তু নগাঁৱৰ ওচৰৰ নগা সকলৰ বিত্তি চৰিত্ৰো সেই দৰৰ। ভৈয়ামৰ পৰা আত-ৰত জিবিলাক জাতি নগা থাকে সিহঁত বগা আৰু বলি আৰু প্ৰাই নাকটে ফুৰে। নগাঁৱৰ উজনিৰ এল চাৰি খন নগাঁৱ গাওঁ; আৰু ১১০২৫ খন নগা আচ বুলি অনুভূত হই। আ.

Almanac for July, 1888.

জুলাই মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অং ১৮৮৮। হিন্দু সৰ্গ ১৭৭০।

	সু	ম	ম	ম	ম	ম
	১	২	৩	৪	৫	৬
সোম	২	২০	৩৮	৫৬	৭৪	৯২
মঙ্গল	৩	২১	৩৯	৫৭	৭৫	৯৩
বুধ	৪	২২	৪০	৫৮	৭৬	৯৪
বৃহস্পতি	৫	২৩	৪১	৫৯	৭৭	৯৫
শুক্র	৬	২৪	৪২	৬০	৭৮	৯৬
শনি	৭	২৫	৪৩	৬১	৭৯	৯৭
সোম	৮	২৬	৪৪	৬২	৮০	৯৮
মঙ্গল	৯	২৭	৪৫	৬৩	৮১	৯৯
বুধ	১০	২৮	৪৬	৬৪	৮২	১০০
বৃহস্পতি	১১	২৯	৪৭	৬৫	৮৩	১০১
শুক্র	১২	৩০	৪৮	৬৬	৮৪	১০২
শনি	১৩	৩১	৪৯	৬৭	৮৫	১০৩
সোম	১৪	৩২	৫০	৬৮	৮৬	১০৪
মঙ্গল	১৫	৩৩	৫১	৬৯	৮৭	১০৫
বুধ	১৬	৩৪	৫২	৭০	৮৮	১০৬
বৃহস্পতি	১৭	৩৫	৫৩	৭১	৮৯	১০৭
শুক্র	১৮	৩৬	৫৪	৭২	৯০	১০৮
শনি	১৯	৩৭	৫৫	৭৩	৯১	১০৯
সোম	২০	৩৮	৫৬	৭৪	৯২	১১০
মঙ্গল	২১	৩৯	৫৭	৭৫	৯৩	১১১
বুধ	২২	৪০	৫৮	৭৬	৯৪	১১২
বৃহস্পতি	২৩	৪১	৫৯	৭৭	৯৫	১১৩
শুক্র	২৪	৪২	৬০	৭৮	৯৬	১১৪
শনি	২৫	৪৩	৬১	৭৯	৯৭	১১৫
সোম	২৬	৪৪	৬২	৮০	৯৮	১১৬
মঙ্গল	২৭	৪৫	৬৩	৮১	৯৯	১১৭
বুধ	২৮	৪৬	৬৪	৮২	১০০	১১৮
বৃহস্পতি	২৯	৪৭	৬৫	৮৩	১০১	১১৯
শুক্র	৩০	৪৮	৬৬	৮৪	১০২	১২০
শনি	৩১	৪৯	৬৭	৮৫	১০৩	১২১

১ দিনৰ পুআ ৪। ৩৭ বজাত আমাবাস্য।

১৬ দিনৰ ভাটি ৩। ৩১ বজাত পূৰ্ণিমা।

৩০ দিনৰ ভাটি ১। ৪৩ বজাত আমাবাস্য।

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

ত্ৰিতীয় চোআ । মো° সিবসাগৰ, জুলাই, ১৮৪৮ খ্ৰি° অ° সঁক । নম্বৰ ৭ ।

VOL. III.

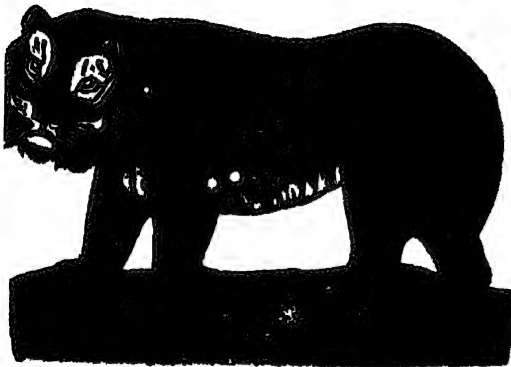
SIBSAGOR, ASAM, JULY, 1848.

No 7.

অনেক দেসৰ সম্বাদ ।

General Intelligence.

লৰ্ড হাৰ্ডিজ চাহাবে ইংলণ্ডলৈ জাঁওতে জি এটা বাঘে গাঁৱৰ বহু মানুহ খালে, তাকে মহা বানিক ভেঁটি দিবৰ নিমিত্তে লৈ সাগৰৰ বাটে নিয়াত বাঘ নৰিয়া পৰি তাৰ গঁবালত জিয়া মেৰ পোআলি দু দিন থকাতে নে খাই, পাচে মৰিল ।

কলিকতা নগৰত ১৭ জুন তাৰিখত তিনি জন বাবুএ কটিকা খাই অগিয়ানি হুলত বাগিত উঠি বৰকৈ জাঁওতে আৰ ঘোঁৰালৈ জোআ এটা চহি-চক খুন্দা মাৰি মাটিত পেলাই মাৰিলে ।

পঞ্জাব দেসৰ এখন গাঁৱত থকা এডোআদ নামে এজন কাপ্তান চাহাবক বন কৰিবলৈ মুল-খান বজাই ১৫০০ স সেনাক পঠাই দিলত ২০ মেই তাৰিখত লগ পাই জুখ হল । এডোআদ চাহাবে সৈতে পঞ্জাবি মানুহৰ বাহিৰে কোনো গোৱা চিপাহি নাই, তথাপি জুখ কৰি জিনিলে, আৰু বৰ টোপ দুটা কাৰ্হি নিলে । আৰু সেই চাহাবৰ আঁঠুত ঘা লাগিল; নিহতৰ সেনাপতিও অনেক মানুহে সৈতে মৰিল ।

লাহোৰ নগৰৰ খাৰ ঘৰৰ পৰা আটাইএ বহু খাৰ উলিয়াই নষ্ট কৰিবৰ নিমিত্তে এটা নাকত পেলাই দিলত পানিত তল গৈ পচি আছিল; কিন্তু ক্ৰমে পানি সুকালত সেই খাৰ সুকাই তাত আছিল । পাচে কোনো কোনো গাৰিৱালা মানুহে গৰুএ সৈতে তাত বহি খঁপাত খাই থকাত এটা আক্ৰাণ নাদৰ ভিতৰত পৰি খাৰত জুই লাগি ভুইকঁপৰ নিচিনা পুথিবি কাটি গিল আদি মাটি মানুহ লকলোকে উৰাই নিলে; তিনটা মানুহ মৰিল ।

বিক্ৰিয়াচল পৰ্বতৰ ই মূৰে সি মূৰলৈকে ২ মেই তাৰিখত বৰ ভুইকঁপ গল । আবু নামেত মাজৰ এক পৰ্বতৰ ওচৰৰ পৰা কোনো ৭ লিখিচে, দুপৰ মান বাতিত প্ৰথম কল্পনত ল লোকে ঘৰৰ বাহিৰ ওলাই বাতি পুআই মাটিত পৰি ভয়েৰে বাজত থাকিল । গৰু চ, আদি ভই পাই হঁকৰি ডেডাই লৰি ফুৰি আছিল । অনেক পকি ঘৰ কাটি ভাগি ওপৰৰ ইটা থহি পৰিল; এটা দল ভাগি ভিতৰত থকা এজন মানুহ মৰিল, আন দুটা এথা মৰাই

Earthquake in the Vindhyar Mountains.

সাবিল। সেই বাতি ডাবিয়া বব এক্কাব; পাচ দিনা গখুলিত বব ববখুন, বিহুলি মেঘৰ গৰ্জন হল।

স্যাম দেসত অনেক খেহ লোকে বজাৰ নিম্নিত্তে চেনি মিচিবি কৰি থকাত বজাই সিহঁতৰ মাখিলা নি দিয়াৰ কাৰণে সিহঁতে উঠি দৌহ আচৰিলে। তাতে বজাই সনাবোৰক পঠাই সিহঁতক দি' ৬০০ জনক কাটকত থলে। পাচে দেস খনৰ ৪০০ মান খেহ লোকে গোটে খাই বাহুক বাজ নগৰ আক্ৰমণ কৰিলে; কিন্তু জিনিব নোঅবাত কেতবোৰ মৰিল, আৰু অনেক খৰা পৰি বন্দিয়া হ'ল।

এপ্ৰিলৰ প্ৰথম দিনৰে পৰা জি ধুমুহা বব বতাহ লাগবত হৈছিল, তাৰে অনেক জাহাজ নষ্ট হ'ল। গুড হোপ অন্তৰিপৰ পৰা পত্ৰত লিখিছে, ৫। ৬ টা মান জাহাজ তাতে ডাগি নষ্ট হ'ল।

হানিবল নামে এখন জাহাজ কুইবেক নগৰ এ' ইণ্ডলগলৈ জাঁওতে ২৪ ফেব্ৰুৱাৰিত বব ফান লাগি জাহাজৰ ওপৰত চো পৰি মানুহক ই নি মাৰিলে। ৩০ জন মৰিল, এজন মা' থাকিল। তাতে বতাহ লাগবত সোঁতৰ বাই ১৪ দিন ই কালে সি কালে নিয়া দেসত নৰোৱেই দেসৰ কোনো হাৰি ঠাইত গি ব'ল। তাতে সেই মানুহ ৬। ৭ দিন মান থাকিলত কোনোবা মানুহে দেখা পাই তালৈ গৈ সেই মানুহ সুচিঁত হৈ মৰা জেন পালে। পাচে বামৰ পৰা জাহাজ হৌহোকাই সৰহকৈ পানি নি দিয়া দেখি আন জাহাজৰে টানি নি নগৰলৈ আনিলে।

এপ্ৰিল ২৩ তাৰিখত ফ্ৰচিয়া আৰু দেম্বাৰ্ক দেসৰ সৈন্যবিলাকে দেখা দেখি হলতে বব জুখ লাগিল; তাতে অনেক মানুহ মৰিলত দেম্বাৰ্কৰ সৈন্যবিলাক হাৰি ভাগি গ'ল।

ফ্ৰাঞ্চ দেসৰ পুজাবিলাকে জি নতুন মেলুআই বাতি লৈছিল, সিবিলাকৰ ৮০০ মান গোটে খাই ৪ মেই তাৰিখত পাৰি নগৰত বাজ মেল পাতিলে। পাচে মেলৰ অধিকাৰ হবলৈ বুসোই নামে এজনক পাতি থলে।

এভিয়া ফ্ৰাঞ্চিৰ ৭, ৩৭, ০০০ সেনা গোটে খাইচে। লিমজি নগৰত পুজাবিলাকে বাজ মেলত বস ন হৈ আপোনাৰ এটা মেল আউটিচে। বোএন নগৰতো অধিব হৈ কমল কৰি জুখ হোআত ডেৰ স মান মানুহ খুন হ'ল।

জৰ্মানি দেসৰ বেদন নগৰত হেৰুৰ আৰু ক্ৰোৱ নামেৰে দুজন দৌহিয়াৰ আলচেৰে কেতবোৰ পুজাই অনেক দুৰ্জনালি কৰি থকাত গাগৰ্ন নামেৰে বাজ সেনাপতিএ সেনাবোৰক লগত লৈ সিহঁতক ভাঙ্গি খেদিলে; পাচে সিহঁতে সৈতে মিল হবলৈ কথোপকথন কৰি মিল হব নোঅবাত উলটি জাবলৈ বিদাই দিলে। পাচে জাবলৈ যুৱোঁতেই সিহঁত সকলোএ হিলেৰে তেঁওক গুলিয়াই বধ কৰিলে। তেঁওৰ সেনাবিলাকে ইয়াকে দেখি খজ উঠি সিহঁতক একে বেলিএ আক্ৰমণ কৰি এসতকৈ অধিক মানুহ মাৰিলে। বাজ সেনাবো ৩৫ টা মানুহৰ ঘা লাগিল, কিন্তু এটাও ন মৰিল।

হুজাৰি দেসৰ লোকে য়িহুদি মানুহক অনেক ভাঙনা কৰি এদিন পেচবৰ্গ নগৰত য়িহুদি হুজিটাললৈ গৈ নৰিয়া আৰু মৰিব লগিয়াবিলাককো বাহিৰ কৰি খেদালে। এই কপে সেই নগৰৰ পৰা ৩০০ মান ঘৰৰ মানুহৰ খেদাই পঠালে।

২৯ এপ্ৰিলত চাৰ্দিনিয়াৰ বজাই পিদ্মন্তৰ লোকে সৈতে বচলজো নগৰত অস্ত্ৰিয়াৰ সৈন্যক জুখ কৰি বলে নোঅবাত হুহকি গ'ল। পাচ দিনা আকও আহি বব জুখ কৰি তিনি আদিজ নদিৰ সি পাৰলৈকে অস্ত্ৰিয়াবোৰক খেদিলে, আৰু তাৰে ১৭৪০ সেনা ধৰি আনিলে।

চিচিলি উপদ্বীপৰ লোক আগৰে পৰা নাপলি দেসৰ বজাৰ বস হৈ আছিল; কিন্তু এভিয়া সিহঁতৰ বাজ মেল তেঁওৰ অনধিন হবলৈ ধিৰ কৰিচে।

কিজি মাজুলিত ৮ চেপ্তেম্বৰত আলবো আৰু বেনা, এই দুই ঠাইৰ মানুহে জুখ কৰাত ৮০০ মানুহ মৰিল, আৰু বেনাৰ মানুহ পৰাত হৈ পলাই গলত সিহঁতৰ ঘৰ আটাইবোৰ জুই দি পুৰিলে।

জোআ বচৰৰ ভিতৰত চিফিনাতি নগৰত ৩,৩০,০০০ তিনি লাখ জিচ হেজাৰ গোটে গাহৰি খাবৰ নিমিত্তে মৰা গৈচে।

২১ মেই তাৰিখত নুয়ৰ্ক নগৰৰ আন্তৰ নামে ৬,০০,০০,০০০ টই কোটিতকৈ অধিক ৰূপৰ চহকি এজন মানুহ ৮৪ বয়লিয়া হৈ মৰিল। তেঁও জৰ্মানি দেশৰ মানুহ আছিল; ১৮ বছৰৰ বয়স হ'লত একো সন্মতি নো হোআকৈ আপোন দেশ এৰি পাচে আমেৰিকালৈ গৈ উদৰ চাল নোমেৰে বেহা কৰি নিমান চহকি হ'ল। তেঁওৰ বেহেকা জাহাজ লাগৰৰ সকলো ঠাইতে কুৰি আছিল, আৰু অবিগন দেশত আপোনাৰ নামেৰে আন্তৰিয়া নগৰ পাতিলে।

বচ নামে এজন জাহাজৰ কাপ্তান চাহাবে ১৮-৪০০ অঠৰ হেজাৰ চাৰি স হাত লেজু এডালৰ সুবত সিহ এডোখৰ বান্ধি আটলাস্তিক মহা লাগৰত পানি জুখিবলৈ পেলাই দিলে, তথাপি এইমান দিখল হোআতো ভলি নে পালে।

উইল্কচ নামে এজন আমেৰিকান জাহাজৰ কাপ্তান চাহাবে পাচিকি লাগৰত কুৰি কুৰি হাৱাই উপদিপ পালত সেই ঠাইতে জুই ওলোআ জি বৰ ওখ পৰ্বত তাক চাবৰ নিমিত্তে উঠি গ'ল। জি খালৰ পৰা জুই ওলাই সি বৰ দ, দেখিবলৈ অতি ভয়ানক। বাট দেখুআবৰ নিমিত্তে কিয়াৱিহ নামে হাৱাইৰ এজন আদি বাসি মানুহ লগত ললে; সি জাবত কাপৰ মেৰা ই মাটিত বহি থকাত চাহাবে তাৰ নক্সা লিখিলে।

মাওনা লোআ পৰ্বতলৈ বাট দেখুআ মানুহ।

Hawaiian Guide to the Crater of Manna Loa.

কুপোৰে মাখি নোৰে দ্বিষ্টান্ত।

Fable of the Dove and the Bee.

মাখি মো এটাৰ লৰ পিয়াহ লাগি পানি খাবৰ মনেৰে পুখুৰিলৈ আহি বেগে জোআৰ নিমিত্তে পৰি সোমাল। পাচে তাৰ পৰা উঠি নোআৰি ওপজি থকাত ওচৰৰ গচৰ পৰা এটা কুপোএ দেখি মৰম লাগি, হলি থকা এডালত পৰি হল। দি পানিত লগালে, তাতে মো বগাই উঠি জিলে।

তাৰ একেৰিমানৰ পাচত বিয়াধে সেই কুপোএ লৈ জাল পাতি পেলালে। তাতে কুপোএ সোমালত বিয়াধে জাল টনাৰ সময়তে মোএ ওপৰে উৰি জাঁগত তাকে দেখি, আগৰ উপকাৰলৈ মন কৰি, বিয়াধৰ গোৰোআত পৰি বুকৈ বি-স্থিলে। তাতে বিল পাই বিয়াধে তেওঁ মাৰিলত কুপোএ দেখি ভই পাই, জালৰ পৰা মাৰি উঠি গ'ল।

ইয়াৰ অৰ্থ এই, জাব পৰা আমি আগলৈ উপকাৰ পাব নোআৰিম, এইমান গৰিপ মানুহ নাই। আৰু জি মানুহে উপকাৰ কৰে, সেয়ে উপকাৰ পাই।

কুপোৰে এন্দুৰৰে কথা।

The Doves and the Mouse.

এজন লোকে হাবিৰ দাঁতিত জাল পাতি চাউল সিঁচি থৈছিল; তাকে অনেক কুপোএ দেখি বুৰা কুপোৰ হাত নলৈ পৰি খাবলৈ ধৰিলে। ওপৰত জাল পৰিলত সকলো চৰায়ে একে বাবেই

উরি জাল লৈ গৈ, আপদত এন্দুৰ মিত্তিৰ ওচৰ
চাপিল। পাচে মিত্তিৰে জাল কুটি আটাইকে
মুকলি কৰিলে। আপদতহে মিত্তিৰ চিন।

ইষ্ট ভেদ কৰা কথা।

The Lion and the Jackals.

এক সিংহৰ লগত দমনক কবচক দুই সিং-
য়াল আছিল। সিংহে পহু মাৰে, সিহঁতে খাই
অনেক কাল আছে। এদিন হাবিত ভতৰাৰ মাত
সিংহে সুনি, মোৰ দেলত ই কোন সোমালহি,
বুলি ভাবি চিন্তি থকাত সিয়ালে বুজি পাই জনা-
লে, হে মহাবাজ, মোক আগা দিলে তাক আ-
নি ভেঁটাৰ পাৰোঁ। সেই ভতৰা হাবিত কৰ হুল
বুলি সোধাত সিয়ালে কলে, সুদৈএ গাবিত দুই
ভতৰা নিয়াত এটাৰ চৈজ ভাগি হাবিতে থাকিল।
সি ভাল হৈ ভাল ঘাহ খাবলৈ পাই বৰ বলি হৈ
হুঁকৰি ফুৰে। পাচে সিয়ালে গৈ হাবিত বিচাৰি
পাই, ভই বজাক দেখা নহৈ দেলত আচ; বজাই
দেখা পালে মাৰিব; ভই ন কৰিবি আহ, ভেঁটাই
দিওঁ গৈ বুলি, লৈ আহি সিংহৰ আগত ভেঁটাই
দিলে। পাচে ঘাহ খোআ জন্তু দেখি সিংহে
লগত লৈ সিয়ালক ভঁৰালি ভাজি ভতৰাক ভঁৰা-
লি পাতিলে। সিয়ালে মজ্জা খাবলৈ নো পোআ
আখেজতে বজাত লগাই ভজাই, ভোমাক নে মা-
নে, মাৰিব খুজিচে, বুলি সিংহৰ হতুআই ভত-
ৰাক মৰালে। পুনৰ বাৰ সিয়ালে ভঁৰালি হল;
পাচে অকাবনতে ভতৰাক মাৰিলোঁ বুলি সিংহে
খেদ কৰে। ইয়াৰ অৰ্থ, মিত্তিৰ ভজা মানুহৰ
কথা লব নে পাই।

সিংহৰ কথা।

The Lion and the Elephant.

এক সিংহে আপোনাৰ দেলত বাহু বলেবে
পৰাক্রম কৰি খোআত এদিন আহাৰ কৰিবলৈ
একো নো পোআত হাবিত বাতিলৈকে খাপ দি
আছিল। পৰে গধূলি হলত আপোনাৰ পোহ-
নিয়া হাতিএ হাবিত বিচাৰিবলৈ গলত সিংহে
খাপ দি থকাত বনৰিয়া হাতি বুলি জাঁপ মাৰি
ওপৰত উঠি একে কামোৰতে মাৰিলে। সিংহে
হাতি লৈ আহি আপোনাৰ হাতি চিনি পাই বে-
জাৰ হৈ একো জন্তু নে মাৰোঁ বুলি সপত কৰি-
লে।

ইয়াৰ অৰ্থ, লোকক হিংসা কৰোঁতাই আ-
পোনাৰে হানি কৰে।

মেকুৰিএ চৰাই পোআলি খোআৰ কথা।

The Cat and the Birds.

অনেক চৰাই বুৰা লগুনক পোআলি বখিয়া
দি চৰায়ে দিসা দিসি উৰি গল। পাচে এটা মে-
কুৰিএ আহি গচত উঠি পোআলি খাবলৈ জো-
আত পোআলিএ দেখি ভয়ত মাতিবলৈ ধৰি-
লে। তাক লগনে সুনি ডিক্সি মেলি চাই বৰকৈ
ভাবি দিয়াত মেকুৰিএ ভই পাই লগুনৰ সাখাত
হল, আপুনি ব্রিধ গিয়ানবন্ত, আপোনাৰ লদ
গুন এই চৰাইবিলাকে নিভৌ কই, ভাতে দেখিব-
লৈ আহিচোঁ; আৰু মোক জে পোআলি খোআ
বোলে, মই মাচ মাংস এৰি বুদ্ধচাৰি হৈ চাকুমা-
ল্য বৃত্ত কৰিচোঁ; এই ভিথতে অনেক কাল আ-
চোঁ। অনেক সাধু ধৰ্ম দেখাই বিদাই কৰি আ-
হি খোবোজত সোমাই সোমাই পোআলি কৰি
ভাজি খাই নষ্ট কৰিলে। পাচে গধূলি চৰাই
আহি দেখি লোকাত হৈ সকলোএ লগুনক খুঁটি
খাই মাৰিলে।

আপোনাৰ কৰমত সাৰধানে নে থাকি দুৰ্জনে
কথাত প্ৰতিতি কৰিলে আপদত পৰে।

ই কালে চ ঘৰ, নি কালে ন ঘৰ,
পহু পৰিল সাতোটা, ঘৰে পতি একোটা।

এলিয়াস স্বৰ্গলৈ নিযাব কথা।

Translation of Elijah.

জি কালত যিহোৱাই বামাৰলিৰে এলিয়াস স্বৰ্গলৈ নিবৰ ইচা কৰিলে, তেতিয়া এলিয়া এলিয়াই সৈতে গিল্গাল গাঁৱলৈ গল। তাতে এলিয়াই এলিয়াৰ আগত কলে, ভূমি এখেতে থাক, মই এই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ; কিয়নো যিহোৱাই মোক বৈথেললৈ পঠাইচে। তাতে এলিয়াই তেঁওত কলে, যদি যিহোৱা অমৰ হই, আৰু তোমাৰ প্ৰান যদি অমৰ হই, তেন্তে তোমাক নেবোঁ। এই হেতুকে দুয়ো বৈথেললৈ গল। তেতিয়া বৈথেলত থকা ভবিস্যত বক্তাবিলাকৰ সিন্যাবোৰ এলিয়াৰ ওচৰলৈ আহি কলে, বোলে, আজি তোমাৰ সন্মুখৰ পৰা যিহোৱাই তোমাৰ গৰাকি নিব, ইয়াকে ভূমি জানিচা নে? তেঁও কলে, হই, মই জানোঁ, তোমোলাকে নিজম দি থাক। পাচে এলিয়াই ভাত কলে, হে এলিয়া, ভূমি এখেতে থাক, মই এই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ; কিয়নো যিহোৱাই মোক যিবিহো নগৰলৈ পঠাইচে। তেতিয়া সি তেঁওৰ আগত কলে, যদি যিহোৱা অমৰ হই, আৰু তোমাৰ প্ৰান যদি অমৰ হই, তেন্তে মই তোমাক নেবোঁ। এই হেতুকে সিবিলাক দুয়ো যিবিহোলৈ গল। তেতিয়া যিবিহো নগৰত থকা ভবিস্যত বক্তাবিলাকৰ সিন্যাবোৰে এলিয়াৰ ওচৰলৈ আহি বুলিলে, আজি যিহোৱাই তোমাৰ সন্মুখৰ পৰা তোমাৰ গৰাকি নিব, ইয়াক ভূমি জানিচা নে? তাতে তেঁও কলে, হই, মই জানোঁ, তোমোলাকে নিজম দি থাক। পাচে এলিয়াই ভাক বুলিলে, ভূমি এখেতে থাক, মই এই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ; কিয়নো যিহোৱাই মোক য়ৰ্দানলৈ পঠাইচে। তেতিয়া সি কলে, যদি যিহোৱা অমৰ হই, আৰু তোমাৰ প্ৰান যদি অমৰ হই, তেন্তে মই তোমাক নেবোঁ। এই হেতুকে সিবিলাক দুয়ো আগলৈ গল। আৰু ভবিস্যত বক্তাবিলাকৰ সিন্যাব মাজৰ পঞ্চাল জন গৈ চাবলৈ আঁতৰত থিয় হৈ থাকিল। আৰু সেই দুই জন য়ৰ্দানৰ পাৰত থিয় হওঁ এলিয়াই আপোনাৰ গাব কাপৰ লৈ নুবিয়াই পাৰিক মাৰিলে; তাতে পানিবিলাক ই কালে সি কালে বেলেগ

কৰা হ'ল, তাৰেই সিবিলাক দুয়ো সুকান মাটি এদি পাৰ হৈ গল। সিবিলাক পাৰ হ'লত এলিয়াই এলিয়াত কলে, তোমাৰ ওচৰৰ পৰা মোক নিয়া হবৰ আগেয়ে তোমাৰ নিমিত্তে কি কৰিম, তাকে ভূমি খুজিবা। তাতে এলিয়াই তেঁওত কলে, তোমাৰ আত্মাই দুগুন ভাৱে মোত থাকোক, মই এই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ। তেতিয়া তেঁও কলে, ভূমি জি প্ৰাৰ্থনা কৰিল। সি দুমাখ; তথাপি তোমাৰ ওচৰৰ পৰা মোক নিবৰ কালত যদি মোক দেখা, তেন্তে তোমালৈ সেই ৰূপ হব; কিন্তু নে দেখিলে তোমালৈ নহব। পাচে সিবিলাকৈ গৈ গৈ এই ৰূপে কথা কৈ থাকোঁতে, দেখা, অগ্নিৰ এখন বধ আৰু অগ্নিৰ ঘোঁৰাবোৰ ওলাই আহি সিবিলাকক বেলেগ কৰিলে; আৰু বামাৰলিৰে এলিয়াই স্বৰ্গলৈ উঠি গৈল।

এলিয়াই তাক দেখি, হে মোৰ পিতৃ, হে মোৰ পিতৃ, ইস্ৰাএলৰ বধ আৰু ভাব ঘোঁৰা, ইয়াকে হিঙ্গিয়াই কলে; কিন্তু তেঁওক আৰু দেখিবলৈ নে পালে; পাচে আপোনাৰ কাপৰ ধৰি দুখানকৈ কালিলে। আৰু এলিয়াৰ জি বস্ত্ৰ তেঁওৰ গাব পৰা পৰিল, এলিয়াই তাকে ভুলি লৈ উভতি গৈ য়ৰ্দানৰ ভিৰত থিয় হ'ল। পাচে তেঁও এলিয়াৰ গাব পৰা পৰা জি বস্ত্ৰ তাকে লৈ পানিবিলাকক মাৰি কলে, এলিয়াৰ ইহুৰ যিহোৱা কত আছে? এই ৰূপে তেঁৱো পানি মাৰিলত সিবিলাক ই কালে সি কালে বেলেগ হ'ল, আৰু এলিয়াই পাৰ হৈ গল। তাতে যিবিহোত থকা জি ভবিস্যত বক্তাবিলাকৰ সিন্যাবোৰ সন্মুখে চাই আছিল, সিবিলাকে তেঁওক দেখি কলে, এলিয়াৰ আত্মাই এলিয়াত থাকিচে। পাচে সিবিলাকে তেঁওৰ লগ লবলৈ আহি তেঁওৰ আগত মাটিত পৰি প্ৰণাম কৰিলে।

মান খাম্ভিএ লেৱা কৰা বোধ দেৱতাৰ নক্শা

Image of Budh or Gaudama.

খাম্ভিৰ বিৱৰণ।

Account of the Khamti — From the "Sketch of Assam."

পূৰ্বে ইংৰাজি ১৭৫১ সঁকত ৰাজেশ্বৰ সিংহ স্বৰ্গদেৱৰ দিনত এইৱৰ্তি নদিৰ গুৰিৰ পৰ্বতৰ পৰা অসম দেশৰ উত্তৰ পূৰ্বে টেঙ্গা পানি নৈৰ গুৰিত ১৪ বছৰ খাম্ভি আহি আছিল। পাচে মো-আমৰিয়া ভগবত আৰু ভালেমান খাম্ভি আহি অসমিয়া মানুহৰ ওপৰত ভালেমান দৌৰা আ-কৰিছিলহি। পাচে কমলেশ্বৰ সিংহ ৰজাৰ দিনত সিহঁতক খেদিছিল, কিন্তু চক্ৰকান্ত স্বৰ্গদেৱৰ দিনত দেশ অৰাজক হোআত আকও খিতাপি হনহি। পাচে ইংৰাজে ৰাজ্য লোআতো মুখেৰে ঘন। ভাৱে থাকি মাজে মাজে বিৰোধ কৰিবৰ আগন্তুক কৰি আছিল। সেসত ১৮৩২ ইংৰাজি সঁকৰ ২৮ জুনোআৰি তাৰিখত নিসা তিনি পৰি-য়াত খাম্ভিহঁত কেতবিলাক মূলক আৰু চি-

ফোএ সৈতে গোট খাই ৬০০ মান মানুহ সদিয়া লোমাই চিপাহি আৰু চাহাব সকলৰ ঘৰত জুই দি চিপাহিহঁতক আক্ৰমণ কৰাত সিহঁতে আগৈ-অতি ভই পাই, পাচে সিহঁতক খেদিলে; আৰু খাম্ভি ২১ টা হত হল, আমাৰ কালেও লৰা তিবোতাই সৈতে ৮০ মানুহ মুঠে মৰিল। সেই সময়ৰ পূৰ্বে পলিটিকল এজেণ্ট কৰ্নেল হোৱা-ইট চাহাবে সদিয়ালৈ গৈ ৰজালত চিপাহি নো হোআকৈ আছিল খাম্ভিহঁতে আক্ৰমণ কৰিবৰ বাতি তেওঁ হৰা মুৰা সুনি চিপাহিৰ চাউনি সো-মাৰলৈ জোআত বাটেতে খাম্ভিহঁতে খুঁচি মাৰি-লে। পাচে কেইবা মাহৰ মূৰত চিপাহি গৈ খাম্ভিহঁতক সিমাব বাহিৰকৈ খেদি থৈ আহিল, কিন্তু চিপাহি ওভতাত আকও মিচিমিৰ পৰ্বতৰ দাঁতিত বৰ খাম্ভিলৈ জোআ বাটৰ গুৰিত বহিল-হি সেসত জি বনুআ গোঁহাই আৰু ভৌ গোঁহাই

দুয়ো সদিয়্যৰ দুগুৰ্ভি কৰিছিল, সিহঁত মৰিলত
সিহঁতৰ পুতেক আৰু খাম্ভিইন্তে ইন্ ১৮৪৩
সংকত খেমা মাগি গবৰ্ণমেণ্টলৈ প্ৰাৰ্থনা জনোৱাত
সিহঁতক সদিয়্যৰ গুৰিৰ চুনপুৰ নামে চাইত লৰা
ভিৰোভাই সমনিত্তে আহি বহিবৰ, আৰু গো-
লাম কিনা বিকা এবিবৰ, আৰু সৰু সৰু দাই আ-
পোনাৰ মাজতে ভাঙ্গি চোৰ ডকাইত আদি কৰি
পলিটিকল এজেন্টৰ তত লোখাৰৰ আগ্ৰা কৰিচে।

খাম্ভিইন্তৰ মুখ খেহ দেসৰ মানুহৰ নিচিনা,
আৰু বৰনো সেই দৰৰ, কিন্তু কিছু কলা। সিহঁত
অতি সতৰ্ক আৰু বনুআৰ স্বভাও আছে, আৰু সি-
হঁতৰ মুখ দেখোঁতেই নিতুৰ। খাম্ভিইন্ত আন
পৰ্বতিয়া জাতিতকৈ অনেক কথাত সভ্য আৰু
সিহঁতে লেখিব পৰিহঁলৈ জানে, আৰু সিহঁতৰ
ভাষাও বেলেগ। মানব দেসৰ দৰে ইহঁতে বোধ
ধৰমক মানে, আৰু অনেক ক্ৰিয়া মানব দৰে।
খাম্ভিৰ ককাবোৰ লোৰ আৰু কপৰ বন কৰাত
বৰ পাৰ্গত, আৰু সিহঁতৰ সোনাৰি বিদ্যাও এনে-
হে বুধি জে অলপ দেখুআলেই বৰ নিপুন হব
পাৰে। খাম্ভিইন্তে ধৃতি আৰু গুণৰ ওপৰত
চোলা পিন্ধে, সিহঁতৰ চুলিৰে খোপা বান্ধে, আৰু
কেতিয়াবা কেতিয়াও পাগুৰিও মেৰাই। সিহঁতে
ভাত আৰু লাক খাই, আৰু পালে মজ্জহকা
নেৰে, আৰু মদো খাই।

আ.

সেই ওপৰে কোআ বনৰ কালত আমাৰ
লগত থাকি নকচা লিখা ইয়ঙ্গ নামে খাম্ভি
খনিকৰ নকচা এই।

Yong Phamti Engra ver.

মিচিমিৰ বিবৰণ।

Account of the Mishmis.—From the "Sketch of Assam."

অসম দেসৰ উত্তৰ পূবৰ পৰ্বতবিশালত মিচি-
মি নামে এক পৰ্বতিয়া জাতি আছে। সিহঁতৰ
বেলেগ বেলেগ খেল আছে, মিৰাঙ্গৰ বোৰক চুলি
কটা মিচিমি আৰু আন আনবোৰক টাইন্ আৰু
মেজহ বোলে। সিহঁত নিচেই বনুআ, ভুগি কুৰে,
আৰু আবৰ চিন্ফৌ আৰু আপোনাৰ মাজতো
সদাই কটা কটিকৈ বন লগাই থাকে। সিহঁতে
লেখিবলৈ বা পৰিহঁলৈ ভূ নে পাই, সৰিল সৰু
অৰ্থাত চুটি, বৰ বলিষ্ট, কিন্তু অতি মগ্নি, আৰু
কাপৰ সৰহকৈ নি পিন্ধে। বজাৰিলাকে ভিৰেট
দেসৰ বজা নোমৰ কাপৰ পিন্ধে, কিন্তু সামান্য
কাপৰ নিচেই বেয়া। কিন্তু ভিৰোভাবোৰে আ-
ঠলৈকে পৰাকৈ নানা বৰানয়া পটিয়া পটিয়া
কাপৰ মেখেলাটক পিন্ধে, আৰু গাভ চোলাৰ
দৰে একোটা লই; কপৰ পতা এডোখৰেৰে সি-
হঁতে খোপা বান্ধি ধই, আৰু কানত ইমানহে
ডাঙ্গৰ কপৰ অলঙ্কাৰ পিন্ধে জে কান প্ৰাই চি-
গি পৰিব লগা হই। মিচিমিইন্তে জেই জনি
ইচা ভেঙে জনি ভিৰোভা বাখে, কিন্তু দন্দ ন হব-
লৈ সিহঁতক বেলেগ বেলেগ যন্তৰ ধই। মিচিমি-
ইন্তৰ লৰা ভিৰোভা আৰু মুনিহ আটায়ে হোঁকা
খোআত বৰ প্ৰতি কৰে, আৰু আটায়ে বাঁহৰ
বা খেহ দেসৰ পৰা অনা পিতলৰ এবিধ হোঁ-
কাত খাই; আৰু বান্দৰৰ চালৰ একো খন মো-
নাত হোঁকা খাব পৰাকৈ আটাই বস্ত্ৰ ভৰাই
কঁকালত বান্ধি আটায়ে লৈ কুৰাই। মুনিহবো-
ৰে খেহ দেসৰ বজা চুলি লগোআ দা এখন আৰু
সিহঁতৰ দেলি জাটি আৰু বিহ দিয়া কাঁৰ খেবু
লৈ কুৰাই। সিহঁতে কুকুৰৰ চালৰ এবিধ টুপি
পিন্ধে।

মিচিমিৰ কুকুৰৰ চালৰ টুপি।

Mishmi Cap of the Mishmis.

Almanac for August, 1888.

আগষ্ট মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্রিঃ অং ১৮৮৮। হিন্দু সন ১৭৭০।

মিচিমিইতে হাবি আৰু পৰ্বতত থকা বুলি এক দেৱতাক প্ৰাৰ্থনা কৰে; আৰু নৰিয়া বা আন বিপদ হলে ভালমান গাহৰি আৰু চেৰাই বলি দি। সিহঁতৰ বজা জি আচে ডাক মানে হই, কিন্তু সিহঁতৰেই সকলো কৰিব নোআবে, কিন্তু নো ঘাই কাৰ্য্য হলে বা বৰ জগবৰ দণ্ড কৰিব লগা হলে খেলৰ সকলো চাপি জি সিমান্ত কৰে, সেই দৰে চলে। বৰ জগৰ কবিলেও ধনৰ দো-আবাই দণ্ড এবাৰ পাবে, কিন্তু পৰ ভিৰি গমন কৰিলে প্ৰান দণ্ড হই।

মিচিমিবোৰে ৮০ হাত বহল খৰাং নৈতে। বেঁতৰ সাঁকে দি সহজে পাৰ হই, কিন্তু সিহঁতৰ বাজে আনে পাৰ হোআ টান।

পূৰ্বে মিচিমিএ অসম বজাক মানি সদিয়া খোআ গোঁহাইক কিছু কিছু দুব্য ভেঁটি দিছিল। মিচিমিব দেশ আৰু ভিবেট দেশ একে লগ, কিন্তু মিচিমি-ইন্তক চেৰাই জোআ বাট নিচেই দুৰ্গম, তেওঁ ভি-বেটে দেশেৰে মিচিমিইতে বেপাৰ কৰি সিহঁতৰ বিহু ভিতা, গাঁঠিয়ন আৰু মজাটি সলাই গৰু, হোঁ-কা আৰু ডামৰ সাজ আনে। প্ৰতি বছৰি জাৰ-কালি মিচিমিবোৰ সদিয়ালৈ আহি বিহু, ভিতা-মজাটি, গাঁঠিয়ন ইত্যাদি বস্তু সলাই মঁহ গৰু নি। সিহঁতৰ লৰহ খেতি নাই জেন জনা জাই, পৰ্বতৰ জিবোৰ চাই কিছু লগান আৰু নিচেই ঘিন্ন নহই ভাতে খেতি কৰে, আৰু গোম ধান কনি ধূন, আলু, অলপ আকু, কিছু কপাহ ইত্যাদি হই; আৰু সিহঁতৰ ধঁপাত আৰু মদন্ত অতি প্ৰতি। মিচিমিইত চাঙ্গ ঘৰত থাকে, আৰু একোটা অতি ডাঙ্গৰ আচে, বেঁত বা কেতুৰিৰ পাতেৰে ডাক চাই।

মিচিমিইন্তৰ স্বভাও চৰিত্ৰ অদ্যাপিও কোনোএ ভালকৈ জানিব পৰা নাই; অনেক ইংৰাজে সিহঁতৰ দেশ চেৰাই ভিবেট দেশলৈ জাবৰ পুৰ-সাৰ্থ কৰিছিল, কিন্তু কেৱে পৰা নাই। আ.

	জাগতি	সাত	মুজোদই	মুজাক	মুজাম	মুজাক
মঙ্গল	১	১৮	৫১২৭	৬৪৫	২	৮৩
বুধ	২	১৯	৫১২৭	৬৪৫	৩	৯১০
ব্ৰহ্মস্পতি	৩	২০	৫১২৮	৬৪৬	৪	৯৪৭
শুক্ৰ	৪	২১	৫১২৮	৬৪৬	৫	১০১০
শনি	৫	২২	৫১২৯	৬৪৭	৬	১০৪৮
দেও	৬	২৩	৫১২৯	৬৪৭	৭	১১০৫
সোম	৭	২৪	৫১৩০	৬৪৮	৮	পূজা
মঙ্গল	৮	২৫	৫১৩০	৬৪৯	৯	১১০
বুধ	৯	২৬	৫১৩১	৬৪৮	১০	১১৫
ব্ৰহ্মস্পতি	১০	২৭	৫১৩১	৬৪৯	১১	১১৮
শুক্ৰ	১১	২৮	৫১৩২	৬৪৯	১২	১১০
শনি	১২	২৯	৫১৩২	৬৪৯	১৩	১১২
দেও	১৩	৩০	৫১৩৩	৬৪৯	১৪	চন্দ্ৰোদই
সোম	১৪	৩১	৫১৩৩	৬৪৯	১৫	৬৩২
		ভাদ				
মঙ্গল	১৫	১	৫১৩৪	৬৪৯	১৬	৭১৫
বুধ	১৬	২	৫১৩৪	৬৪৯	১৭	৭৫২
ব্ৰহ্মস্পতি	১৭	৩	৫১৩৫	৬৪৯	১৮	৮৪৫
শুক্ৰ	১৮	৪	৫১৩৫	৬৪৯	১৯	৯২৪
শনি	১৯	৫	৫১৩৬	৬৪৯	২০	১০১২
দেও	২০	৬	৫১৩৬	৬৪৯	২১	১০৫৭
সোম	২১	৭	৫১৩৭	৬৪৯	২২	১১৪৭
মঙ্গল	২২	৮	৫১৩৭	৬৪৯	২৩	পূজা
বুধ	২৩	৯	৫১৩৮	৬৪৯	২৪	১১০
ব্ৰহ্মস্পতি	২৪	১০	৫১৩৮	৬৪৯	২৫	১১৩৬
শুক্ৰ	২৫	১১	৫১৩৯	৬৪৯	২৬	১১৩৩
শনি	২৬	১২	৫১৩৯	৬৪৯	২৭	১১৩৩
দেও	২৭	১৩	৫১৪০	৬৪৯	২৮	১১২৯
সোম	২৮	১৪	৫১৪০	৬৪৯	২৯	৫১২৬
মঙ্গল	২৯	১৫	৫১৪১	৬৪৯	৩০	৬১২
বুধ	৩০	১৬	৫১৪১	৬৪৯	৩১	৭১২৪
ব্ৰহ্মস্পতি	৩১	১৭	৫১৪২	৬৪৯	৩২	৮১৩

১৫ দিনৰ পূজা ৩। ৩৪ বজাত পূৰ্ণিমা।

২১ দিনৰ পূজা ১। ১২ বজাত আমাবাস্য।

The ORUNODI, Printed and Published monthly
at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTLER,
for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

দ্বিতীয় চোখা । মো° নিবসাগৰ, আগষ্ট ১৮৮৮ খ্ৰি° অ° ১ক । নম্বৰ ৮ ।

VOL. III.

SIBSAGOR, ASAM, AUGUST, 1888.

No. 8

অনেক দেশৰ সন্ধান ।

General Intelligence.

ক্লোৰোকৰ্ম নামে জি এবিধ দৰবেৰে মানুহ
অচেতন কৰা হৈ হাত চেন কাটিলে একো দুখ
নে পাই, এই নিবসাগৰ জিলাত থকা কোনো
কোনো কগিয়া লোকে খ্ৰীষ্ট উক্তৰ লজ চাহাবৰ
হুকুআই ভাবে মুৰ্চিভ কৰা হৈ দুখ নো পোআকৈ
বোগৰ পৰা মুকুভ হৈছে। প্ৰথমতে জি এজন
মানুহৰ গালত এটা বৰ ঘঁট আছিল, তাক সেই
দৰৰ সুদালত ঘঁট কাটি মু গুচালে মানে সি টো-
পনিৰ দৰে সুই আছিল। পাচে চেতন পাই
বোগ গুচা দেখি বজ মনেৰে উঠি ঘৰলৈ গল।
পাচে ২০।২৫ বছৰিয়া ভিৰোভা এজনি হাতৰ
চাল মজ্জহে চপাই ধোআ হেতুকে ১৮ আগষ্টত
হাত মেলিবৰ কাৰনে অস্ত্ৰৰ দোআৰাই আৰু
ঔষধৰ গত্ত পোআতে কাটোতে দুখ পোআৰ
কথা ন জনাকৈ অনেক চাহাব লোকৰ আগত
হাতৰ চাল মজ্জ কাটি হাত পোৱালে।

হিন্দুস্থান দেশৰ কাম্ভি নগৰত ৫ জন ভাৰি-
খত বৰ ধুমুহা বতাহ বৰখুন হৈ দু দিন মান
আছিল। ৬ ভাৰিখৰ গধূলিত ভাত খকা চাহাব
লোকে খান খোআৰ সমইত বজুপাত খাব
ঘৰত পৰি জুই লাগি বৰ ভয়ঙ্কৰ সবদেৰে ঘৰ
কুটি সিল গুলি আদি আটাইকে উৰাই নিলে।
সেই সবদেৰে আৰ্চি দুআৰবোৰ ভাগি ভাগি
গল, আৰু গোটেই পল্টন কঁপি লবিল। উৰি
জোআ সিল আদি বস্ত্ৰৰ দোআৰাই এটা ককিৰ,
সাভোটা মঁহ, এক ঘোঁৰা, মাইকি পোআলি গৰু
এহাল মৰা হৈছে।

মুল্টান নগৰত প্ৰথম জুলাই তাৰিখত কল্লা-

নিৰ সেনাপতিএ সেনা লৈ মুল বজাই লৈতে বন
কৰি ৬ ঘণ্টা মান জুখৰ পাচে তাক জিনি নগৰৰ
পৰা খেদালত, বজাই চাই তাঁবৰ আভৰত থকা
কৌঠত আসুই ললে।

লাহোৰ নগৰত আগেরে জি দ্ৰোহ পাতিছিল,
মুজৰ চিপাহিএ সেই দ্ৰোহিৰ আলচ জানি তাক
ন কৈ গুপুতে বখাৰ প্ৰমথন ওলালত প্ৰধান সেনা-
পতিএ সেই দুটা চিপাহি কাঁচি দিবলৈ আগা
কবিলে।

ডেৰিচন নামে চাহাবনপুৰ জিলাৰ মেজ-
ব্ৰেত চাহাবে এটা বিলাতি কুকুৰে লৈতে ৫০
হাত মান ওখ গৰাৰ দাঁতিত উমলি থাকোঁতে
অকস্মিতে বাগৰি পৰি অনেক দুখ পাই কিছু
বেলিৰ পাচে মৰিল।

কলিকতা নগৰত থকা এজন বজালি বজাই
কোনো জমিদাৰে লৈতে দন্দ লাগিলত দুইবো
৪।৫০০ মানুহে হাতত লাঠি লৈ ওচৰৰ গাঁৱত
গোট খাই জুখ কবিলে। তাতে দুটা মানুহ
মৰিল, এঘাবেটো এখা মৰা হল।

ইংলণ্ড দেশৰ ব্ৰাইটন নগৰৰ ওচৰত লাগবে
ভলে খানি নিয়া ওপৰে আহনিয়া গৰা আ-
চে। তাতে মানুহ লৰাবোৰে ভলে সোমাই সো-
মাই সিল আদি কিবা কিবি পালে খানি উলি-
য়াই। এই ৰূপে ৫ মেই তাৰিখত ১০।১২।১৩
বচৰ বয়সিয়া তিনি ভায়েক আন এটা লক লৰাই
লৈতে ৬ হাত মান সোমাই খানি আছিল; তাতে
একে বেলিএ গোটেইটো গৰা এখি ৫ হেজাৰ
মোন মান মাটি সিঁহতৰ ওপৰত পৰিল। পাচে
মানুহ গোট খাই খানি খানি দু ঘণ্টাৰ পাচত
উলিয়াৰ পাৰিলে, কিন্তু সকলো মৰা।

একটি নগৰৰ ওচৰত ঘোঁৰাই টনা সৰু বথ এখন আলিৰ লোৰ ডাক্তৰ খকাত কলে সৈতে বথ খান চাবেক বেগাই আহি শূন্য খালে। তাৰ এখন বথ ভোখৰ ভোখৰকৈ ভাগি মানুহক দলিয়াই পেলোআত ৬ টা মৰিল।

সাঁকো দলজ কৰিবলৈ জি কাঠ লাগে তাক বিলাইতৰ মানুহে কোনো দৰবৰ পানিত জুবু-বিয়ালে কাঠ বৰ টান হই, কিন্তু খাবৰ নিচিনা হোআত বৰ বেগে পোৱে। ওএলচ দেলৰ উকু নদ্বিৰ ওপৰে দু বছৰৰ ভিতৰত এনে কাঠৰ এখন দলজ লাজি এঁটাৰ লগা হলত ভপত লোৰ এডাল ডাক্তৰ গঁজাল মৰিয়াওতে কাঠত জুই লাগি গোটেই খন পুৰি নষ্ট হল। তাৰ ওপৰে জোআ বথ খান চাবেক জুই লগা দেখি বৰ বেগে ঘোঁৰা মেলা জোআত কথমপি সাৰিল। সেই দলজ ৬০০ হাত দিখল; সাজোতে ২ লাখ টকা খৰচ হল।

১৫ মেই তাৰিখত ফ্ৰাঙ্ক দেলৰ বিলক্কি, বাৰ্বে, আদি কৰি অনেক মানুহে ৫০,০০০ মান পুজাই সৈতে ৰাজ মেল ডাক্তৰৰ নিমিত্তে বৰ চৰাত লোমাই হুবা মুৰা কৰি মেলুআইবিলাকক খেদিলে। পাচে লামাৰ্ভিন ৰাজ মন্ত্ৰিএ আন মন্ত্ৰিএ সৈতে সকলো সেনাবোৰক গোট খুআই সেই দ্বোহ কৰাবিলাকক ডাক্কি খেদাই ঘাই সত্ৰ ২০০ মানক খৰি লোধ কৰাবৰ নিমিত্তে কইদ কৰি ধলে।

সেই ১৫ মেই তাৰিখত বৰ্লিন আদি কোনো কোনো নগৰত দ্বোহ আচৰি সেনাই সৈতে পুজা-বিলাকে জুখ কৰিছিল। বিএনা নগৰত অনেক কন্দল হুবা মুৰা কৰাত অস্ত্ৰিয়া বজাই বিএনা নগৰ এৰি গৈ আন নগৰত থাকিল।

২৮ মেই তাৰিখত জৰ্মানি মানুহ ৭,৫০০, শেছ্বাৰ্কৰ ৮,০০০ সেনাই সৈতে চম্দিবিল নগৰত জুখ কৰি জৰ্মানি ঘাটিল। দুয়ো ফালে বহু মানুহ মৰিল।

পোলণ্ড দেলৰ পোচেন নগৰৰ লোকে স্বতন্ত্ৰ হবলৈ ফ্ৰেচিয়াৰ অহিতে বন কৰি গ্ৰাজ আৰু জি-য়ঞ্চ এই দুই গাঁৱত বৰ জুখ কৰিলে, কিন্তু জিনিব নোআৰাত ফ্ৰেচিয়াই সকলোকে মাৰি বন্দি-

য়াৰ কৰিলে; পোচেনৰ ১৭০০ বন্দুআৰ মাজত ১৭ টা মাখোন মাৰি পলালগৈ। সিহঁতৰ সেনা-পতি আৰু বৰ টোপ ১১ টা, বনৰ আটাই সামগ্ৰী সৈতে ফ্ৰেচিয়াই কাৰ্হি নিলে।

চাৰ্লচ আলবৰ্ত নামে চাৰ্দিনিয়াৰ বজাই ৩০,০০০ সেনাই সৈতে অস্ত্ৰিয়াৰ সৈনকে ইতালি দেলৰ পৰা খেদাবলৈ বন কৰিচে। ৬ মেই তাৰিখত বিবোন। নগৰত জুখ কৰি চাৰ্দিনিয়াৰ ১২০০ মান হানি হৈচে, অস্ত্ৰিয়াৰো মৰা আৰু শ্বুন হোআ বহু মানুহ আছিল। মিলান নগৰত জুখত অস্ত্ৰিয়াৰ মৰা ২০৬; শ্বুন হোআ ৩৬৯; সিহঁতৰ ঘোঁৰা ৬৮৭ মাৰিলে, আৰু বৰ টোপৰ হানি চটা। বচলজো জুখত অস্ত্ৰিয়াৰ ২০০ মৰিল; ৬০০ মানুহ বন্দিয়াৰ হৈ সত্ৰৰ হাতত পৰিল। ২৩ মেই তাৰিখৰ মানিখা ৰাতিত অস্ত্ৰিয়াই বিচক্ষা নগৰত আক্ৰমণ কৰিলে, কিন্তু জিনিব নোআৰি পাচে হুকি গল।

১৫ মেই তাৰিখত নাপলি নগৰৰ লোকে বজাৰ অহিতে উঠি ৰাজ সেনাবোৰে সৈতে বন কৰিলত মৰা শ্বুন হোআ ১৫০০ আছিল; তাৰ মাজত ৰাজ সেনা ৭০০।

বাপেক পুতেকহঁতৰ কথা।

The Father and his Sons.

এটা মানুহৰ ডালমান লৰা আছিল আৰু সিহঁতৰ ইটে সিটে লদাই দন্দ হৈ থাকে, পাচে বাপেক মৰিবৰ লগত আটাইবোৰ লৰা মাতি আনি ডালেমান বন গোটাই টানকৈ এগচ জৰি বাটি সিহঁতক চিঞ্জিবলৈ দিলে, সিহঁতে কোনো ৰূপে চিঞ্জিব নোআৰিলে; তেতিয়া বাপেকে লেজু গচ মেলি, এডাল এডাল বন সিহঁতক চিঞ্জিবলৈ দিলে, সিহঁতেও বেগত বেগে চিঞ্জি পেলালে। তাতে বাপেকে কলে বোলে, এইটো তইহঁতৰ কাৰনে হিঙ কথা, কিয়নো তইহঁতে যদি মিল হৈ থাকে, তেতিয়া তইহঁতক কোনেও একো কৰিব নোআৰে, যদিহে বেলেগ হ' তইহঁতকো এই দৰে নষ্ট কৰিব।

অৰ্থ, একে হৈ থাকিলে বল হই, অমিল হলে বল হিন হই।

নিংকলা, চিংকৌ গাম।

Ningula-Singpho Chief.

চিংকৌৰ বিৱৰণ।

Account of the Singphos,—from the "Sketch of Assam."

চিংকৌৰ দেশৰ উত্তৰ সীমা ব্ৰহ্মপুত্ৰ, পূবে মিতিমিৰ পৰ্বত, দক্ষিণে পাটকাই পৰ্বত, আৰু পশ্চিমে ন দিহিঙ্গ নৈৰ সুখৰ পৰা পোনে বুৰি দিহিঙ্গ নদীৰ দক্ষিণতলৈকে। এই দেশৰ প্ৰাই আদ-খিনি পৰ্বতীয়া, কিন্তু মাটি কিম্ব কি ওখ প্ৰায়তে অনেক ধান হই। কুঁহিয়াৰ, চাহ ইত্যাদি সুন্দৰে হই, আৰু সকলো পোনে নদি বৈচে। এতিয়া

গোটেই দেশেই হাবি, কিন্তু চিংকৌ অহাৰ অৰ্থাত ৬০ বছৰৰ পূৰ্বে ভেনে অৱন্য নাছিল। সমগ্ৰতি চহেজাৰ মান চিংকৌ আচে জেন অনু-ভও হই।

প্ৰতি আতি চিংকৌৰ ওপৰতে একোটা গাম নামে বজা। আচে নিইতে প্ৰাই জি ইঁচা ভাকে কৰিব পাৰে, আৰু আটাইবোৰ চিংকৌৰ অভি-মন্তেৰে নিচয় ন চলে; কিন্তু চিংকৌৰ বজাবোৰৰ ভিত্তবত জি বৰ গুনবান, তাৰ কথাৰে গোটাই

দেলৰ কোনো মুখ্য কাজত চলে। জেতিয়া চিৎকোইতে ইংৰাজ সৈন্তে লক্ষি পত্ৰ কৰিছিল, তেতিয়া বিচা গাম নামে এটা বজাৰ দোআৰাই নিচুম ব্ৰিটি কৰি আটায়ে চলিছিল। জেতিয়া মানে অসম দেশ আক্ৰমণ কৰিছিল, তেতিয়া চিৎকোইতে সিহঁতৰ লগ লৈ অসমত নানা দুৰ্গতি কৰিছিল, আৰু পূৰ্বেও অনেক অসমিয়া মানুহক গোলামকৈ নিচিলাই।

চিৎকোইতৰ স্যান আখৰ, আৰু সিহঁতৰ ডা-মাওবেলগ; সিহঁতে পাতত বা কাকতত লেখে কিন্তু সিহঁতৰ বডাও অতি সবপা; কেতিয়া কি কৰে তাৰ খিতাপি নাই, আৰু বৰকৈ কানি খাই। সিহঁতৰ এনেহে এলাহ জে গোটেই দেশেই উৰ্বা আৰু খাজানাও দিব নে লাগে, তেও খানৰ এনেহে দৰ জে বচৰৰ অনেক মাহ হাবিৰ আলু কচু খাইহে থাকে; পথাৰৰ সকলো বন গোলাম আৰু ভিবোতাৰোৰে কৰে, মুনিহবোৰৰ হাতত বন বা মিগুয়া ন হলে বদ পুআই বা গাঁও ফুৰি থাকে।

চিৎকোইতৰ ওচৰৰ জি সকল জাতি আছে, সেইবোৰৰ ধৰমে সিহঁতৰ ধৰমেৰে মিহলি, আৰু

চিৎকোৰ ভিবোতা।

A Singing Woman.

সকলোবোৰ চিৎকোৰ একেটা ধৰম নহই; দেখোঁতে সিহঁতে বোধ ধৰমৰ গণনা দেৱতাক মনা জেন দেখি; কিয়নো সেই দেৱতাৰ মন্দিৰ আৰু পোৰোহিত মুখ্য গাঁওবিলাকত আছে। জি চিৎকো বজা আন জাতি চিৎকো সৈন্তে জুখত যবে, তাকো দেৱতা গিৱান কৰে, আৰু মাউৰ, দু-ৰ্ভিখ্য বা বিপদত নিৎ দেৱতা বা, নিঙ্গসিৎ দেৱতাক মঁহ গাহৰি কুকুৰা বলি দি পুজে, আৰু মঁহ বলি সুববোৰ ভক্তিৰ চিন স্বৰূপে যবত আৰি থই।

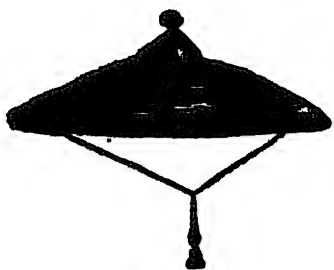
মানুহ মৰিলে সি জিৱাই খাকোঁতে জেনেকৈ ইচা কৰিছিল তেনেকৈ পোৰে বা পোতে; দেও-খাঁই হজুআই দেৱতাক গাহৰি কুকুৰা বলি দিয়াই। কোনো বজা মৰিলে তাৰ আটাইবোৰ মিত্ৰ গোটে নে খাই মানে সটো বাখি থই, পাচে মঁহ গাহৰি পছ বলি দি মদ আৰু ভোজ খুআই ন পোতে; ভাতে দেওখাঁয়ে মন্ত্ৰ বুলিলে মাটিৰ ভেঁটি এটাৰে মৈদাম বান্ধি বাঁহেৰে বেৰ দি থই।

চিৎকোইতে অনেক ভিবোতা বাখিব পাৰে, আৰু সিমুবধক সিহঁতে বৰ ভই কৰে। মাক আৰু ভনিয়েকক বিয়া কৰাব নে পাই, কিন্তু মাহি মাক বোয়েক বা আন কোনো সম্বধক বিয়া কৰাব পাই। বিয়া এই ৰূপে কৰাই, অৰ্থাত্ মৰাৰ কন্যাৰ মাক বাপেকক এখন খাম্ভি দা, পাটৰ চুৰিয়া, মখমলৰ চোলা, গোলাম বান্দি আৰু খনৰত হলে লক্ষি অনুলাবে খন সোন দিএ; পাচে কন্যাৰ মিত্ৰ কুটুমক ভোজ খুআলে আৰু দেওখাঁয়ে কিছু মানে ক্ৰিয়া কৰিলে কন্যাৰ অলঙ্কাৰাধি মাক বা বাপেকে বাখি দৰাক গঁতাই দিএ।

কেৱে পবন্তি গমন কৰিলে ভিবোতাৰ স্বামিএ জি দয়ন অৰ্থাত্ গৰু মঁহ খন কাপৰ খোজে তাকে দিব পাই, কিন্তু দিব নোআবিলে সি বন্দিলাললৈ জাব লাগে। বিয়া নো হোআ ভিবোতা গামি হলে একো দণ্ড নে লাগে, কিন্তু লগৰ্ভা হলে মাক বাপেকক মঁহ এটা আৰু বন্দি ভিন্নটা দিবপাই। পাচে ডাইক ইচা হলে বিয়া কৰাব পাৰে। জি বন্ত চুৰ

কৰে তাৰ ঘূনা দিলেই দণ্ড হই।

কোনো চিৎকো বজাৰ বজহক জি মাৰে তাক

চিংকোব জাপি।

A Singpho Hat.

আকও মাঝিৰ নোআবিলে বৰ অপমানৰ কথা; আৰু শুভালিকে যদি মাঝিৰও নোআবে তেনে কালক্ৰমে সিহঁতৰ সৰুৰ বন্ধুৰ একজনকো মাঝি-
হে এবে।

চিংকোবোৰ বাঁহ বা খেৰেৰে চোআ বৰ দি-
খল চাঙ্গ খৰত থাকে, সেই বোৰ ৬০।৮০ হাত
দীঘল আৰু একেটাতে খোঁটালি খোঁটালিকৈ
কেইবা ঘৰ মানুহে থাকে; চায়ে চায়ে বৰ বৰ
বজাবোৰৰ জি ঘৰ একোটা আছে, ভাত ইমান
একোটা খুঁটা লগাই জে ভাক হাতেৰে সজা জেন
প্ৰাই নে দেখে।

চিংকোইতৰ নিয়মিত কোনো ৰাজ্য সালন
নাই, পুতি বজাই স্বাধীন, খাজানা লই, আৰু
গায়ে গৈ জুখ ন কৰে। চিংকোইত অতি নিষ্ঠুৰ
আৰু সিহঁতৰ মন্য কৰে ভাক ৰাতি বেৰি কাটে,
আৰু সিহঁতৰ সবপা স্বভাৱৰ নিমিত্তে খেতি ন
কৰাৰ কাৰন অনেকে খাবলৈ নে পাই মৰে। আ-

১৮৪১ সঁকত খ্ৰীষ্ট কল্লানিএ ঠৈলৈ জুখ
কৰাত, কল্লানিএ সিহঁতৰ ২।৩ গামক খৰি কই-
দত ৰাখি, সিহঁতৰ গাঁওবোৰ জুই দি পুৰিলে,
আৰু চিংকোবোৰকে পাটকাই পৰ্বতৰ সিপা-
ৰলৈ খেদিলে, সেই কাৰনে অসম দেশৰ কালে
এতিয়া চিংকোবিলাক ভাকৰ।

খাৰুজি আৰু চিংকোব দাৰ নকচ।

অকাজত খন ভদা পুতেকৰ দ্বিষ্টান্ত।

Parable of the Prodigal Son.

আমাৰ পুত্ৰ কিছু খ্ৰিষ্টে দ্বিষ্টান্ত দি ভেঁওৰ
সিলাবিলাকত কলে বোলে, এজন মানুহৰ দুই

পুতেক আছিল; তাৰে সৰু জৰে বাপেকত কলে,
হে পিতৃ, তোমাৰ সল্লভিৰ জি ভাগ মোত পৰে,
তাকে মোক দিয়া; তাকে বাপেকে আপোনাৰ
বস্ত্ৰ সিহঁতক বাঁটি দিলে। তাৰ অলপ দিনকপা-
চে সেই সৰু পুতেকে আপোনাৰ সকলো ধন
গোটাই দূৰ দেশলৈ গৈ দুই পুৰষতৰে আটাই-
কে ডাকি বই কৰিলে। তাৰ সকলো ধন চুৰ-
লত সেই দেশত বৰ ঐকাল হল, তাকে সি দুখি-
য়া হবলৈ ধৰিলে। পাচে সি গৈ সেই দেশৰ
এক গিৰিহতৰ আশুই ললত গাহৰি ৰাখিবলৈ
সেই মানুহে আপোনাৰ পথাৰলৈ তাক পঠাই
দিলে। তাকে গাহৰিএ খোআ ঘোলাৰে নৈতে
সি আপোনাৰ পেট ভৰাবলৈ ইচ্ছা কৰিলেও
তাক কেৱে কিছু খাবলৈ নি দিলে। সেসত চেষ্টা
পোআ হৈ সি বুলিলে, মোৰ পিতৃৰ কেতক
বন্দিএ অঁটা খোআ বস্ত্ৰ আৰু ভাতকৈ অধিকো
পাই, কিন্তু মই ভোকতে মৰিচোঁ। মই উঠি বো-
পাইৰ ভলৈ গৈ এই কথা কয়, হে পিতৃ, স্বৰগৰ
অহিতে আৰু ছুৰি দেখাতে পাপ কৰিলোঁ; তো-
মাৰ পুত্ৰ নামেৰে মতা হোআৰ আৰু জোগ্য ন
ইও; তোমাৰ এক বেচ পোআ বন্দিৰ নিচিনা
মোক কৰা। পাচে সি উঠি পিতৃৰ ওচৰলৈ গল;
কিন্তু সি অতি দূৰৈত থাকোঁতেই বাপেকে তাক
দেখি মৰম লাগি লবি গৈ তাৰ ভিত্তি পৰি ধৰি

চুমা দিলে। তেতিয়া পুতেকে ভেঁওত কলে, হে
পিতৃ, স্বৰগৰ অহিতে আৰু ছুৰি দেখাতে মই
পাপ কৰিলোঁ; তোমাৰ পুত্ৰ নামেৰে মতা হো-
আৰ আৰু জোগ্য ন ইও। কিন্তু বাপেকে বন্দি-
বোৰত কলে, আটাইতকৈ উত্তম বস্ত্ৰ আনি ইয়াক

পিছা; তাৰ হাতত আঙঠি, ভৰিত পইজাৰ দি-
য়া; আৰু পোহ ভোলা দামুৰি আনি মাৰা;
পাচি ভোজন কৰি আমি আনন্দ কৰোঁ ইক; কি-
য়নো এই মোৰ পো মাৰা হৈও আৰু জিয়াই
আচে, হেৰোআ হৈও পোআ হৈচে; তাতে নি-
বিলাকে আনন্দ কৰিবলৈ ধৰিলে। সেই কালত
ভেঁওৰ বৰ পুতেকে খেতিত আছিল; পাচে সি
আহি ঘৰৰ ওচৰ পাই বাজনা আৰু নচাৰ সবদ
সুনিলে। তেতিয়া সি এটা বন্দিক মাতি সুধি-
লে, এই কথাৰ কাৰন কি? তাতে বন্দিক কলে,
ভোমাৰ ভাঁয়া আহিল, আৰু ভোমাৰ পিজিএ
ভাক বন্ধ লবিলে পোআ হেতুকে পোহ ভোলা
দামুৰি মাৰিলে। তাতে সি খব্ব কৰি ভিতৰলৈ
জাব নু খুজিলে; এই হেতুকে বাপেকে বাজলৈ
আহি তাক বিনই কৰিলে। তাতে সি বাপেকত
উত্তৰ দি কলে, দেখা, মই এতেক বছৰ ভোমাৰ
আল ধৰি কোনো কালত ভোমাৰ আগা ভজা
নাই, তথাপি সখিবিলাকৰ লগত বজ কৰিবলৈ
মোক এটি চাগলি পোআলিও দিয়া নাই। কিন্তু
ভোমাৰ এই জি পুত্ৰই বেলাৰ লগত ভোমাৰ
খন ভাজি পেলালে, সি আহিলতেই তাৰ নিমি-
তে তুমি পোহ ভোলা দামুৰিকো মাৰিল। তে-
তিয়া ভেঁও ভাত কলে, হে মোৰ পো, তুমি সদাই
মোৰ লগত আচা, আৰু মোৰ জি জি আচে সৰু-
লো ভোমাৰ। কিন্তু ভোমাৰ এই ভাঁয়া মাৰা হৈও
আৰু জিয়াই আচে, হেৰোআ হৈও পোআ
হৈচে; এই কাৰনে আমি বজ কৰা আৰু আ-
নন্দিত হোআ উচিত।

খেক নিয়ালৰে লতাপনিয়লৰ কথা।

The Fox and the Grapes.

এটা নিয়ালে এজোপা লতাপনিয়লৰ ওপ-
ৰত বহুত পকা গুটি দেখি কেতবোৰ আনিবৰ
নিমিত্তে অনেক জতন কৰিলে, তথাপি কোনে
ৰূপে আনিব নোআৰি, কলে বোলে, এইবোৰ
গুটি কেচা আৰু বৰ টোকা? তাৰ কাৰনে মই কে-
লেই স্তম কৰোঁ, ইয়াকে বুলি গুচি গল।

অৰ্থ, কোনো লোকে কোনো বস্তুৰ নিমিত্তে
অতি স্তম কৰিও নে পালে, তেতিয়া মনক বুজাবৰ
নিমিত্তে সেই বস্তুটো এটা দোল উলিয়াই।

মিচৰ দেশৰ স্ফিংক্সৰ কথা।

The Egyptian Sphinx.

আগৰ মিচৰ দেশৰ মানুহবিলাকে স্ফিংক্স
পূজা কৰিছিল, আৰু তাৰ জি ডাঙ্গৰ মূৰ্তি সাজে
সি অতি আচৰ্জ। সেই মূৰ্তি সাজিবৰ অনেক হে-
জাৰ বছৰ হৈচে তথাপি কেতেটি এতিয়াও আচে।
পিরামিবিলাকৰ ভত তাৰ এখন মূৰ্তি আচে;
মূৰটো ভিবোঁতা মানুহৰ নিচিনা, গাটো সিন্ধু
নিচিনা। সেই মূৰ্তিৰ মূৰটে ডিম্বটে আজিলৈ-
কে দেখা পাই, কিন্তু গাটো বালিএ চাকি ধৈ-
চে। তাৰ মূৰটো সতৰ হাত ওখ, আৰু তাৰ কা-
নৰ আগ খনিৰে পৰা থুতৰিলৈকে দহ হাত।
কিন্তু প্লিনি নামেৰে এজনে আগৰ ইতিহাসত লি-
খিচে যে তাৰ মূৰটো তিনি কুৰি সতৰ হাত, গা-
টো এস হাত ডাঙ্গৰ আছিল। সেই স্ফিংক্সৰ
মূৰৰ নকচা ওপৰত আচে।

স্ফিংক্সৰ ইতিহাস কথা এই, সি এটা বাখ্যস,
তাৰ মূৰটো ভিবোঁতাৰ নিচিনা, গাটো কুকুৰৰ নি-
চিনা, নেগৰ ডাল সাপৰ নিচিনা, ভেউকা দুটা
চৰাইৰ নিচিনা, তাৰ ভৰি সিন্ধুৰ নিচিনা, মাঙ-
টো মানুহৰ নিচিনা। মানুহবিলাকে এই ৰূপে
কৈছিলে বোলে, পূজাবোৰ দমিবলৈ জুপিতৰে
তাক মিচৰ দেশলৈ পঠাই দিলে। আৰু সি মা-
নুহবিলাকক এনেহে দণ্ড কৰে যে আপোনাৰ
প্ৰহেলিকাৰ অৰ্থাত প্ৰশ্নৰ অৰ্থ জি কৰ নোআ-
ৰিব তাক সি মাৰি থাই। তাতে তাৰ এইবোৰ
উপদ্রৱৰ কাৰনে সকলোএ ভয় কৰে। পাচে
এটাই মিচৰ দেশৰ মানুহবিলাকত কলে বোলে,
তাৰ এটা প্ৰহেলিকাৰ অৰ্থাত প্ৰশ্নৰ অৰ্থ জি
কোনোবাই কৰ পাৰে তেতিয়া সি আপোনাকে

আপুনি বধ কৰিব। সেই পুহেলিক এই, পহু-
বাতি পুখা চাইট। ভৰিএৰে খোজ কাৰ্হে, দুপ-
বিয়া দুটা ভৰিএৰে খোজ কাৰ্হে, আবেলি তিন-
টা ভৰিএৰে খোজ কাৰ্হে। ভাতে সেই দেসৰ
বাদচাই অজিকাৰ কৰিলে বোলে, জি কোনোএ
এই পুহেলিকৰ অৰ্থ কৈ এই বাখ্যাসৰ হাতৰ পৰা
দেস খন বখ্যা কৰিব পাৰে তাক মই আপোনাৰ
ভনিক বিয়া দি সকলোৰাজ্য ভাৰ দিম। মানুহ-
বিলাকে কই এদিপল নামেৰে এটা মানুহে ভাৰ
অৰ্থ এই ৰূপে কৰিলে বোলে, মানুহে জেতিয়া
লৰা কালত মাকৰ পিয়াহ খাই ভেতিয়া চাইট
ভৰিএৰে অৰ্থাত আঁঠু কাৰ্হি ফুৰে, পাচে বৰ হলে
দুটা ভৰিএৰে ফুৰে, জেতিয়া বুৰা হই ভেতিয়া
লাখুটিএ সৈতে তিনটা ভৰিএৰে ফুৰে। পুস্বৰ এই
অৰ্থ কৰা সুনি আপুনি পুতিগ্যা কৰাৰ কাৰনে
পৰ্বতত মূৰ খুন্দি সেই ক্ষিণ্ডে পুান ভিয়াগ
কৰিলে।

খেহ দেসৰ মহা গৰব কথা !

The Great Wall of China.

সেই গৰটো খেহ দেসৰ সকলোতকৈ অতি
আচৰিত, আৰু প্ৰিথিবিৰ মাজতে প্ৰাই সেই এটা
আচৰ্জ কৰম। সেই গৰৰ কাৰনেই ভাতাৰ দেসৰ
পৰা সেই ফালেদি খেহ দেস বখ্যা পৰে। সেই
গৰটো দিঘলে সাত স দুকুৰি দহ ক্ৰোচ আৰু
ইমান বহল জে ঘোঁৰাৰে চটা মানুহ সমানে লা-
ৰি হৈ চুটি মেলাই জাব পাৰে। আৰু তাৰ দুটা
দুটা কঁৱৰ আঁতৰে আঁতৰে এটা এটা বুকজ বা-
ন্ধিছিল। সেই দুজই গৰ বান্ধিবৰ দু হেজাৰ
বচৰ হৈচে। আৰু সিমান অদ্ভুত গৰটো অকল
সমান চায়ে দি বান্ধিলে এনেই হই, বৰ বৰ পৰ্ব-
তৰ ওপৰে দিও বান্ধিলে। অনেক দিন ভুগি ফুৰা
জাজি এজনে টিকনা কৰি চাইছিল জে স্বয়েন নগ-
ৰৰ উত্তৰ ফালে তাৰ বাটত আঠ স একুৰি চাৰি
হাত ওখ এনে অভিসই দুৰ্গম পৰ্বত আছে, তথা-
পি সেই গৰ ভাত লগাইচে। আৰু জত জত
নৈ আছে তাত ভলে পানি জাবলৈ ধোন্দ বাখি
ওপৰেদি গৰ বান্ধি নিচে। সেই গৰ সাত স
দুকুৰি দহ ক্ৰোচৰ বাট গৈ, অগম্য পৰ্বত আৰু

মক ভুমিত অদ্ভুত হৈচেগৈ। ভাব ভল খন বৰ সি-
লেবে আৰু কঁৱালেৰে বন্ধা, কিন্তু ওপৰতো ইটা-
ৰে সজা। আৰু মানুহে এই ৰূপে কই জে দেস
খনৰে মানুহ বন কৰিব পৰাবিলাকৰ তিনি ভাগৰ
এভাগ গৰ বন্ধাত লাগিছিল, আৰু সেইবিলাকক
একে বেলিএই পুান দণ্ডৰ ভই দেখাই আগ্যাও
কৰিছিল বোলে, সেই গৰ এনে টান পকা হব লাগে
জেন লোৰ খুঁটি, গজাল, এনেবোৰকো ভাত কো-
নো ৰূপে মুমাৰ নোআৰে। গৰটো এনেহে টান
পকাকৈ বান্ধিলে তাক আৰু নকৈ আঁতৰ কঁৱালি-
বৰ একো সকাম নাই। বিসেসত এনেহে সুকান ঠা
য়ে দি বান্ধিলে সি ওৰেও থাকিব জেন মনে ধৰি-
চে। গৰটো বান্ধিবলৈ ধৰাৰে পৰা এটোআল-
কে মুঠে পাঁচ বচৰ হল। আৰু বান্ধোতে মা-
নুহবিলাক চাৰি পাঁচ ক্ৰোচলৈ ইমান ঘনকৈ
খিয় হৈ বন কৰিছিল, জে খোজ নবলোআকৈএ
ইটা কঁৱাল আদি কৰি হতা হতি কৈ ইটে সিট-
লৈ দিছিল।

প্ৰিথিবিৰ মাজত মানুহৰ স্তম আৰু কিৰ্তিৰ
ভিত্তৰত এইটো কিৰ্তিএই অতি আচৰ্জ। তাৰ
খৰচ টিকনাকৈ দেখা হল জে ইংলণ্ড দেসত জদি
পকা ঘৰ অঠৰ লাখেই আছে তথাপি সকলো ঘৰ
সেই গৰৰ খৰচেৰেই হব পাৰে; কিন্তু এই লে-
খেৰে তাৰ বুকজ লেখিবলৈ ন হল, কিয়নো আঠ
হেজাৰ আলিএ সৈতে লগুন নগৰ খান তাৰ বুক
জেৰেই হব পাৰে। আৰু সেই গৰত জিমান বন্ধ
লাগিচে, সেই বন্ধ খনিৰে আঠ হাত ওখ আৰ্হ
হাত বহলকৈ এটা গৰ বান্ধি, তাৰেই প্ৰিথিবি
গোটেই খন জোৰাব পাৰে।

কাউবিরে খেকসিয়ালৰে কথা।

The Fox and the Crow.

এটা কাউবিএ এডোখৰ মজ্জ চোটিল লৈ গচৰ ডালত পৰি আছিল, এটা খেকসিয়ালে তাকে দেখি, সেই মজ্জ ডোখৰ মই কেনেকৈ পাম ইয়াকে চিন্তি কাউবিক কলে বোলে, হেবা কাউবি, তুমি বৰ চিকন চবাই, দেৱতা আৰু মানুহবোৰক সন্তোষ কৰোঁতা, তোমাৰ সবিলটো কেনে চিকন! পাখিৰ ববনেই বা কি সুন্দৰ, ইহবে তোমাৰ মাতোটা যদি ডালতৈ দিয়া হলে তোমাৰ সমান চিকন পুখিৰিহ আৰু কোনো চবাই নাই কিয়াই হ'লহেঁতেন। এই কথা শুনি কাউবিএ অতি সন্তোষ পাই খেকসিয়ালক আপোনাৰ মাত সুনাৰৰ নিমিত্তে মুখ মেলাত, চোটৰ পৰা মজ্জ ডোখৰ মাটিলৈ নৰি পৰিল, তাকে খেকসিয়ালে বেগতে তাক বুটলি খাই আপোনাৰ চাইলৈ গুচি গল।

অৰ্থ, জি 'মানুহে আপোনাক ভুতি পুস্পলা কৰিলে ভাল পাই, তাৰ অৱশ্যে হানি হই।

এটা কনাৰে এটা ধোৱাৰে কথা।

The Blind and the Lame.

এটা কনা এটা ধোৱা মানুহ দুয়ো এটাইলৈ জাৰ লগা হ'লত কনাই ধোৱাত কলে বোলে, তুমি মোৰ কানত উঠি বাট দেখুআই জোআ। পাচে তাকে কবিলত ভাল কপে গৈ দুয়ো পাৰ লগা চাই পালে।

অৰ্থ, ইটক নিটে উপকাৰ কৰিলে আটাইৰে লাভ হই।

Almanac for September, 1888.

চেণ্ডেবৰ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অব্দ ১৮৮৮। হিন্দু মক ১৭৭০।

	চৈতন্য	মাস	মুখ্য	মুখ্য	মুখ্য	মুখ্য
মুখ্য	১	১৮	১৮২	১৮৭	০	৮১৬
মুখ্য	২	১৯	১৮৩	১৮৮	৮	১০৩
মুখ্য	৩	২০	১৮৪	১৮৯	৬	১০১০
মুখ্য	৪	২১	১৮৫	১৯০	৬	১০১৫
মুখ্য	৫	২২	১৮৬	১৯১	৭	১০১৮
মুখ্য	৬	২৩	১৮৭	১৯২	৮	১০২০
মুখ্য	৭	২৪	১৮৮	১৯৩	৯	১০২০
মুখ্য	৮	২৫	১৮৯	১৯৪	১০	১০২০
মুখ্য	৯	২৬	১৯০	১৯৫	১১	১০২০
মুখ্য	১০	২৭	১৯১	১৯৬	১২	১০২০
মুখ্য	১১	২৮	১৯২	১৯৭	১৩	১০২০
মুখ্য	১২	২৯	১৯৩	১৯৮	১৪	১০২০
মুখ্য	১৩	৩০	১৯৪	১৯৯	১৫	১০২০
মুখ্য	১৪	৩১	১৯৫	২০০	১৬	১০২০
মুখ্য	১৫	১	১৯৬	২০১	১৭	১০২০
মুখ্য	১৬	২	১৯৭	২০২	১৮	১০২০
মুখ্য	১৭	৩	১৯৮	২০৩	১৯	১০২০
মুখ্য	১৮	৪	১৯৯	২০৪	২০	১০২০
মুখ্য	১৯	৫	২০০	২০৫	২১	১০২০
মুখ্য	২০	৬	২০১	২০৬	২২	১০২০
মুখ্য	২১	৭	২০২	২০৭	২৩	১০২০
মুখ্য	২২	৮	২০৩	২০৮	২৪	১০২০
মুখ্য	২৩	৯	২০৪	২০৯	২৫	১০২০
মুখ্য	২৪	১০	২০৫	২১০	২৬	১০২০
মুখ্য	২৫	১১	২০৬	২১১	২৭	১০২০
মুখ্য	২৬	১২	২০৭	২১২	২৮	১০২০
মুখ্য	২৭	১৩	২০৮	২১৩	২৯	১০২০
মুখ্য	২৮	১৪	২০৯	২১৪	৩০	১০২০
মুখ্য	২৯	১৫	২১০	২১৫	৩১	১০২০
মুখ্য	৩০	১৬	২১১	২১৬	৩২	১০২০

১২ দিনৰ ভাটি ০। ৩৬ বজাত পূৰ্ণিমা।

২৬ দিনৰ ভাটি ৩। ৫৩ বজাত আশ্বিন।

The Oronodoi, Printed and Published monthly,
at the Sibsong Mission Press, by O. T. CURTIS,
for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

বিত্তিয় চোখা । মো' সিঙ্গাগৰ, চেপ্তেম্বৰ ১৮-৪৮ খ্ৰি অ' সঁক । মম্বৰ ৯ ।

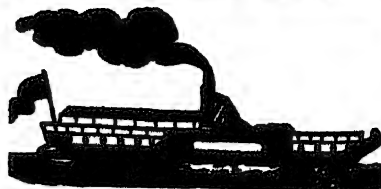
VOL. III. SIBSAGOR, ASAM, SEPTEMBER, 1848. No. 9.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

ঐ নাওবৈচা ফুকন তিৰ্থ স্থান কৰি পুনৰ উভ-
তি আহোঁতে পদ্মা গঙ্গাত বাতি ডকাইতে ধৰি
সেই ফুকনৰ লগৰে ঐ উমাখৰ সৰ্মা নামেৰে
এজন ঠাকুৰক ওভোতা কালিৰে খোঁচ মাৰি, আন-
বিলাকৰ ভৰি হাত ডাঙ্গি নাৱৰ সকলোবোৰ মা-
নুহ পানিত পৰিল । পাচে সকলো বস্তু লুট
কৰি নিলে ।

২।৩ বছৰৰ আগেয়ে ঐ ধৰ্মেশ্বৰ সৰ্মা বহু-
আ নাজিৰ তিৰ্থ স্থান কৰি আহোঁতে, গঙ্গাৰ ভাটি
পানিত বাতিলৈকে আহি থকাত ডকাইতৰ বৰ
নাও দুখনত ৪ টা লেপটেচৰ জুই দেখি, বৰলৈ
মানুহৰ সজ জেন জানি তাৰ কিছু মানৰ ওচৰতে
নাও লগাই বৈ ভাত বন্ধাত, মগনিয়াৰৰ দুটা
লবাই আহি ভাত খুজি আনন্দ মনেৰে ডেও দি
নাচিবলৈ খবাত মাজিএ সুখিলে বোলে, তইতৰ
কি হৈছে? দেখোঁ বৰ বজ কৰিচইক । ভাতে সি-
ইন্তে কলে বোলে, আজি তইতৰ ইয়াত মঙ্গল
বৰিয়া গান হ'ব, ইয়াকে কলত মাজিএ ডকা দিব
জেন এনে আঁটকাল পাই, মাজিএ বন্ধা ভাত সি-
ইন্তক ভেনেই বাকি দি পঠাই দিলে । পাচে সি-
ইন্ত গলতেই সকলো মানুহৰ বন্ধা হোআ ভাত
পেলোআই বেগতে নাৱত উঠি মেলি দিলে
এনে সময়ত ১০০ মান ডকাইত আহি নাও মে-
লি জোআ দেখি, সিইন্তৰ নাৱত উঠি বঠা চৰি
লই মানে, নাজিৰে ভাটি পানি তাঁৰ বঠাৰে বাই
বেগে জোআতে অনেক পথ খোঁহোতা ধৰিব নো-
আৰি ডকাইত উভতি আহিল ।

জি ভাপ জাহাজ জুলাইৰ ১৩ দিনত কলিকতা
এৰি আহিল, সি ২৬ তাৰিখত গুআহাটি পা-
লেহি । পাচে ২১ তাৰিখ সনি বাবৰ বাতি
পুআত অনেক চাহাব লোক উঠি নগাঁৱলৈ জা-
বৰ নিমিত্তে জাহাজ মেলি দেও বাবত নগাঁও পা-
লেগৈ । ভাতে দু দিন মান থাকি উজোআ ভটি-
ওআ কৰি সকলো মানুহক দেখাই বৰ সন্তোষ
কৰালে । আৰু উজাই জাবৰ নিমিত্তে কলকতা
ওপৰত জি বৰ দলত, তাক ভাঙ্গি ১০ । ১২ জী-
বৰ বাট উজালে । পাচে বুধ বাবৰ বাতি পুআ ৭
বজাত উভতি লৈই দিনাই ৫ বজাত গুআহাটি
পালেগৈ ।

৪ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখত গুআহাটি নগৰৰ ভাটি
কালে নিলাচল পৰ্বতৰ দাঁতিত এটা লবাই গৰু
বাখি থাকোঁতে, দিনতে এটা বাঘ ওলাই জাঁপ
মাৰি ওপৰতে পৰি তাক কামোৰ মাৰি লৈ
গল । পাচে অনেক মানুহে গোট খাই, বৰকৈ
হাই হুই কৰি খেদি গৈ, মাৰি এখা খোআ কৰা
পালে ।

লঙ্কা দিপৰ কান্দি নগৰত চাহ চাবেকৰ আ-
গেয়ে ২০ বছৰ বয়সিয়া এজন ডেকা মানুহ ভা-
লৈ আহি, আপুনি পুৰনি বজাৰ বজহ বুলি দোলা-
খিকাৰৰ পৰা কিছু উপকাৰ পাবলৈ নিবেদন
কৰিলে । ক্ৰমে পিয়দাৰবিলাক লৈ কান্দিৰ বজা
মুখুৰামি নাম লিখি সিংহৰ নকচাৰে চাপ্ৰাচ দি

Former Queen of Candy.

বজাৰ ভাঁৱে অনেক মানুহক গোট খুঁজালত, কোনো বৰ লোক আৰু বোধৰ পোৰোহিত্তে ভাক বজা পাতিলে। পাচে পুজাবিলাকে সাহ পাই, খাজনা নি দিও বুলি অহিত চিহ্নি, ২১ জুলাইত অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ লৈ গোট খাই কোনো চাহা-বক বাতিটোপনিত খাটোঁতে বধ কৰিলে, আৰু কোনোক খৰি বন্দিৱাৰ কৰি, মিৰিলাকৰ ঘৰ লুট কৰিলে। ইয়াকে সুনি সাসন কৰ্ত্তাই সেনা সেনাপতি পঠাই দৌহিবিলাকৰ ৮ জনক মাৰি ৪৩ জনক খৰি আনি কইদত থলে। সেল থকা-বিল কে কৰ্নেলা গাঁৱলৈ হুহুৰি জোআত চি-পাহিএ খেদি ৩১ জুলাইত আকও জুখ কৰি অনেকবোৰক মাৰি খুন কৰাত সিহঁত ভাগি পলাই গল। পাচৰ চিহ্নিত লিখিচে, সেই মুকু-হামি খৰা পৰিল।

লক্ষা দিপৰ কান্দি নগৰত আগৰ কালৰ জি এভনি মহা বানি আছিল, তেঁওৰ বক্চা ওপৰত লিখা আছে।

পাৱনা গাঁৱৰ ওচৰত থকা কামিদিবি ভিৰোতা দুজনিএ ভাতে থকা নিল কুঁচি এজন চাহাবেলৈকে মাটিৰ কাঁজিয়া লাগি, ১০০০ মান মানুহক গোটাই সেই চাহাবৰ লকলো নাও বুৰাই, নিলৰ ৪০।৫০ বোজ পানিত পেলালে। পাচ দিনা তেঁওৰ ঘৰ বেৰি খৰি এক বৰ্কান্দাজক মাৰিলে, আৰু কপৰ চন্দুক পাই তাৰ পৰা ১৪,০০০ মান কপ নিলে। তেতিয়া সেই চাহাব ঘৰত নাই কিয়ন্ত তেঁওৰ ভিৰো-তাই লবাক লগত লৈ, ওপৰ খোটালিত সোমাই দুজাৰ বান্ধি, খিলিকিৰ পৰা বন্দুক দেখাই সিহঁতক আঁতৰত বা-খিলে। পাচ দিনা সেই মানুহ-বিলাকে আন এক কুঁচি লুবিব-

লৈ জোআ সুনি মাজেফ্টৰ চাহাবে ওলাই সিহঁ-তৰ কেত্ৰবিলাক খৰিবলৈ আগা দিৱাত সিহঁতে দাবোগাক মাৰিলে, আৰু বৰ্কান্দাজ ভিনটোক এখা মৰা কৰিলে।

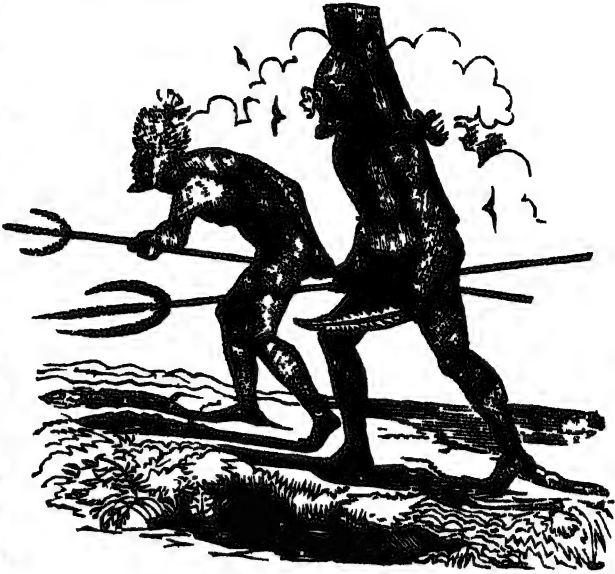
নাৰায়নপুৰত ১৪ আগষ্ট তাৰিখত কান্দি-মোহন মুকুবজি নামে দাবোগাৰ ঘৰত ২৫ ত-কাইত বাতি আহি সোমাই, ধন কত আচে বুলি সোধাত নো কোআ হেজুকৈ দাবোগাৰ গাত জোঁৱেৰে জুই দিলে, আৰু তেঁওৰ সুৰত জাটিএৰে খুঁচি হাত কুঠাৰেৰে টক্ৰনিয়াই মুৰ্চিত কৰিলে। পাচে ঘৰ লুট কৰি জুই মি পুৰিলে। দাবোগা ১০ ঘণ্টা মান থাকি মৰিল।

মান দেলৰ মলমাইন নগৰৰ ওচৰত নামো গাঁৱত ভাপ কলেৰে পাট কটা ঘৰত জুই লাগি আটাই-বোৰ পুৰিলে। ভাতে ১,২০,০০০ কপ হানি হল।

খ্ৰিষ্টবাল নামে সাগৰৰ মাজত এখান মাঁজু-লিত আদি বানি মানুহে ইয়াৰ পাৰুৰি লোক ভিনি জনক মাৰি, বাখ্যলৰ মতে মিৰিলাকৰ মজ্জা থলে। এনে হোআতো আনে গৈ গৈ মৰম কপে

ধৰম নিকাৰ। হাৱাই উপনিপত
আগেয়ে এই দৰ আছিল; এতিয়া
খৃষ্টিয়ান ধৰম ললে।

আইভন নামে এখন জাহাজ
তিমি ঘাট মাৰিবলৈ মাগবত কুৰি,
চিনাম মাৰুলি পালত তাত নিবা-
নি কেতবোৰে জাহাজত উঠি বাতি
সুই থাকিল। মাজ নিসাত জাহা-
জৰ মানুহবিলাকৰ টোপনিও নি-
ইতে উঠি কেতবিলাকক মাৰি খুন
কৰিলত, সেন থকাবিলাকে নক
নাও নমাই পেলাই উঠি পলাল।
পাচে জাহাজৰ এটা লক্ষক গুৰি
দিবলৈ হুকুম দিলে, তাতে নি
মন্তলত উঠি, সোঁটো জাহাজ
বুলি বিজিয়াই কলে; পাচে গৰি
ধৰি নারত জোআ মানুহবিলাকলৈ

দুয়ত মাৰুলিৰ বনুআৰ নকচ।

Drummond's Island Warriors

পোনাই নিবিলাকক আকও জাহাজত তুলিলে।
জাহাজৰ কাপ্তান তাত নাই কিচিল, মাৰুলিতে
আছিল; পাচে এই কথা সুনি তাৰ পৰা লুকাই গৈ
এখন আমেৰিকান জাহাজত উঠি বখ্যা পালে।

ইপলগুৰ ডাক ৭ জুলাইত লগুন নগৰৰ পৰা
আহি ৩৬ দিনত কলিকতা পালে, তাৰ পৰা আ-
হি ৩১ আগষ্টত সিরলাগৰ পালেহি। আগেয়ে
লগুনৰ পৰা এইমান বেগে ডাক অহা নাই।

ফুফু দেগৰ ৰাজ মেলৰ অহিতে দৌহিবিলা-
কে আলচ পাতি, ১৪ জুলাইত জুৰ কৰিম বুলি
মনে মনে ঠাৱৰ কৰিলে। সেই কাল নৌ ইণ্ডেই
অধিকাৰবিলাকে পাৰি নগৰত ৰাজ বনুআৰো-
বক আগৰ দৰে দিনৰ ধন নি দি টকা ৰূপে বন
কৰাবলৈ, আৰু কেতবিলাকক নাম কাটি আ-
পোন আপোন ঘৰলৈ পঠাবলৈ আগা কৰিলে।
সেই ৰূপে ২২ জনত ৩০০০ মানৰ নাম কাটি
আপোন আপোন গাঁৱলৈ জাবৰ নিমিতে বাটৰ
ধৰত দি পাঁচিলে। লিইতে নগৰৰ বাহিৰে গৈ
খোআ বন্ত চাৰাপ আদি কিনি খাই, গধূলি আ-
কও নগৰৰ ভিতৰলৈ আহি আলিবোৰত কুৰি
কুৰি হাই কৰিবলৈ ধৰিলে। ভেতিয়া আলচ
কৰি থকা দৌহিবিলাকে ইয়াকে দেখি সুভায়া

মানি, আৰু পলম ন কৰি এতিয়াই বন কৰিম
বুলি, বনুআকে আদি কৰি অনেক হেজাৰ মানুহ
গোট খুজাই, পাচ দিনত জুৰ কৰিবলৈ অস্ত্ৰ লত্ৰ
বনৰ সামগ্ৰী তৈয়াৰ কৰিলে। সুকুৰ বাবে ২৩
জুলাইত আলি বাট ভেঁটি জুৰ আৰম্ভন হল।
তাতে অনেক মানুহ মৰিলত ৰাজ মন্ত্ৰিবিলাকে
জেনৰল কাৰেনাকে পুধান সেনাপতিক সকলোৰে
অধিকাৰ বাবে পাতি, ইচা মতে নগৰ বাধিবলৈ
দিলে। আৰু ৰাজ মেলুআই ৪০।৫০ জন মানে
মানুহৰ মাজলৈ ওলাই মিনতি কৰি বন তাদ্ৰি-
বলৈ জতন কৰিলে, নিবিলাকৰ কোনো গুলিও-
আত মৰিল, কোনোবিলাক খুন হল। সনি বা-
বৰ বাতি পুআত মানুহ উঠি নগৰ খনৰে আলি
ভেঁটি ধৰা দেখিলে, আৰু দৌহিবিলাকৰ লগত
১,০০,০০০ এক লাখ মান মানুহ আছিল।
জেনৰল কাৰেনাকে ডাক দেখি বৰ টোপ আৰু
বম গোলা আনি, ভেঁটি ধৰা নেৰইক অদি, দুপৰ
বেলিত বৰ টোপেৰে বম গোলাৰে গুলিয়াই মা-
ৰিম, ইয়াক নগৰ খনত বিজিয়াই কোআলে।
দৌহিবোৰে সেই কথা দু সুনাত দুপৰে পৰা
গুলিয়াই বহু মানুহ মাৰিলে। ৰাজ সেনাবিলা-
কো ভালোমান মৰিল; তিনি চাৰি জন পুধান

সেনাপতি খুব হল; লামাৰ্ভিন আৰু পিএৰ বনা-
পাৰ্ভ উঠি থকা ঘোঁৰা গুলিওজাত মাবিল।

২৫ তাৰিখ বেণ্ড বাবত বাজ সেনাৰ কেত-
বিলাকে সন্ধৰ কালে মন কৰি বন ন কৰাত জে-
মবল কাবেনাকে সিইতৰ বুজ বিচাৰ কৰিবলৈ
সিইতৰ ওপৰত লোখাক পাতি ধলে। আৰু নগ-
বৰ জি সন্মাতাৰ পত্ৰ দোহিৰ কলিগাইছিল, এনে
দহোটা পত্ৰ চাপা কৰা মানুহক খুলাপাত আ-
ধৰে সৈতে ধৰি সেই চাপা ধৰা বন্ধ কৰিলে।
পাচে পাণ্ডিয়ন নামে এক মন্দিৰত দোহিএ আ-
নুই লোজাত ভাৰ কাৰ্হি লগতে ১০০ সেনা
মাবিল। ভাৰ ভিতৰত দোহিবোৰে অনেক মানু-
হৰ নাক কান, হাত ভৰি কটা, পেটৰ ভুক উলি-
ওজা, আৰু নাল মৰাকো পালে, সিইত এইমান
জুৰ আছিল। পাচে লাজাৰ নামে এক কৌণ্ড
৩০০।৪০০ মানুহ লোমাই লক বিস্তাৰ পৰা
সেনাক গুলিওজাত ভাৰ কাৰ্হি লগতে এহেজাৰ
সেনা মাবিল; পাচে কৌণ্ড থকা দোহিবোৰক লা-
য়সেলে কাটিছে। সেই দিনত কমিয়া বাজ গুৰুএ
বন ভাৰিবলৈ ওলাই এটা ভেটীত উঠি মানুহকে
বহু মিনতি কৰিলত কিছু বেছি জুখ এৰি বন;
কিন্তু পাচে গুলিগাবলৈ ধৰি গুৰুৰ গাঙো গুলি

পৰি মাবিল। আন ঠাইত ১৫০০ দোহিৰ
বন্দিগাবলৈ বাটত নিওতে কেতবিলক সেনাই
দেখিএই বন থক হৈ গুলিগাই একে বেলিতে
১০০ মাবিলে। সেই কপে বেণ্ড আৰু লোম
বাৰে জুখ কৰি লকলো দোহিগাক পৰাজই কৰি,
মজল বাবত নগবৰ অধিকাৰে বন হল বুলি লক-
লো মানুহক আগৰ ক্ৰমে ওলাই আপোন আ-
পোন কাম চলাবলৈ হুকুম দিলে। সেই বনত ৩।৪
হেজাৰ মানুহ মাবিল, ৬০০০ মান খুব হল;
কোনো কোনোএ বোলে, দহ হেজাৰ মাবিল খুব
হোআ কুৰি হেজাৰ। ধৰা পৰাত কইনত খোআ
৮ হেজাৰতকৈ অধিক; সিইতক লোধ পোচ কৰি
জি জি মুলি হই, ভাৰ মেলাতৰ কৰিবলৈ বাজ
মেলে কানন চলাইচে। আৰু জেনবল কাবেনাক
সেনাপতিক মেলাধিকাৰ পাতি ধলে।

ইতালি দেশৰ গৈগতো নগবত ৩০ মেই তাৰি-
খত ১৫,০০০ ইতালিগা সেনাই অস্ত্ৰিয়াৰ ৩০
হেজাৰক জুখ কৰি পৰাজই কৰিলে; কিন্তু পাচে
অস্ত্ৰিয়াৰ সেনাপতিএ বিনচেণা নগব জুখ কৰি
ললে; ভাৰ পৰা গৈ বিবোনা নগবকো ললে।

৩১ মেই তাৰিখত ষ্ট্ৰিচাৰ দেশৰ বৰ্জিন নগ-
বৰ হিলৈ যবৰ পৰা অধিকাৰবিলাকে বন্ধক

Mexican Warrior with Oniros and Buckler.

Mexican Warrior with Not.

আগৰ কালত বেৰ্চিকোৰ অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ আৰু জাল ধৰা বন্ধুআৰ মক্কা।

লৈ দুখন নাৱত ভৰাই আন ঠাইলৈ লুকাই নিও-
তে, নগৰৰ প্ৰজাবিলাকে খুজ পাই নাও ধৰি
বন্দুক উলিয়াই আকণ্ড ৰাখি ধলে। পাচে ৪
জনত বলভকাৰে সেই ঘৰৰ পৰা হিলৈ উলিয়াই
হাতত লৈ নগৰৰ আলিত অহা জোআ কৰি
কুৰিবলৈ ধৰি আগুয়া ন মনা হল।

ঐচিৱাৰ এক পলটন সেনাই পোচেন প্ৰদেশত
জাঁওতে সেনাপতিএ জিৰাবলৈ নি দিয়াতৈ বৰ
বন হোআ দিনটো বাটত চলাই ননিওতে ১৮
জন মানুহ দুখ পাই পৰি মৰিল। বৰ্লিন ৰাজ
নগৰত এই কথা সুনি প্ৰজাবিলাকে বৰ হুৰা
মুৰা কৰিচে।

আমেৰিকা মিল দেশ আৰু মেক্‌চিকো এই দুই
দেশে বন এৰি মিল হল। আমেৰিকাই জি এডো-
খৰ মেক্‌চিকোৰ দেশ লৈছিল, তাক ৰাখি ভাৰ
নিমিত্তে ৩,০০,০০,০০০ টকা ধন দিবলৈ কবুল
কৰিলে। আৰু সেই বনত আমেৰিকাৰ খৰচ
২৪,০০,০০,০০০ চৌবিচ কোটি টকা হৈছে।

ইন্দুপানিয়া মানুহে মেক্‌চিকোৰ আদিবাসিএ
সৈতে বন কৰি নগৰ লগত, তাত অনেক নক্‌চা
পালে। তাৰ মাজত মন্তেকুমা নামে মহা বজাৰ
জি নক্‌চা আছিল, তাক আৰু অন্য সত্ৰে সৈতে
দুটি বনুআৰ নক্‌চাও ভলভ লিখিচো।

Mexican Emperor Montezuma in his Court Dress.

মৌমাখিৰ বিবৰণ।

The Bee.

মৌমাখিৰ বেৱহাৰ আৰু গুনৰ আচৰিত কথা।
সুনি সকলোৰে বিজ্ঞাই লাগে, আৰু সুবোঁতাক
সন্তোষ কৰাই তাক অৱশ্যে বিবেচনা কৰা উচিত।
ইউৰপৰ আৰু আমেৰিকাৰ লোকবিলাকে মৌএ
বাহ লবলৈ কাঠৰ পেৰা সাজি সাজি দিএ, তা-
তে মৌ গুটিএ বাহ লই। আৰু বাহিত ভাল
অতি উত্তম জাতৰ ফুল কই দিএ, সেই ফুলৰে
বল খাই পোহনিয়া মৌ সদাই থাকে। হাবিৰ
মৌতকৈ সেই পোহনিয়া মৌৰ বল অতি ভাল।
কেতবোৰ মানুহে তাৰে বেহা কৰি অনেক লাভ
উলিয়াই।

মৌমাখিৰ বাহ সুন্দৰ নগৰৰ নিচিনা, তাত
পোন্ধৰ হেজাৰকে আদি কৰি অঠৰ হেজাৰলৈকে
মৌমাখি থাকে। সেই নগৰৰ সকলোৰে ওপৰত
এজনি ৰানি অধিকাৰ হৈ থাকে, আৰু তাৰ প্ৰজা
অৰ্থাত্ত মৌমাখি কেতবোৰে কৰ্ম কৰে, কেতবো-
ৰে ন কৰে। সিহঁতৰ আহাৰ সাঁচি ধৰলৈ আৰু
আপোনাৰ পোআলি প্ৰতিপাল কৰি ৰাখিবলৈ
খোঁটালিএ পতি সুন্দৰ বাট আছে ওলাওঁতে
সোমোঁওতে ইটো মৌমাখিৰ গাতো সিটোৰ গা
নে লাগে।

ৰানিক আনবোৰ মৌমাখিতকৈ আপোনাৰ
গাটৰ কাৰনেই চিনিব পাৰি। আনবোৰ মৌমা-
খি প্ৰজাৰ নিচিনা ৰানিৰ সেৱক, আৰু জি ঠাই-
লৈ ভেঁও জাই সেই ঠাইতে সকলোবোৰ গোট
খাই, আৰু ৰানিৰ সূত অতি সৰুত, কিন্তু ইবোৰ
প্ৰজাতকৈ গাটো কোমল। জেতিয়া অভিনয় বে-
জাৰ পাই নাইবা ৰানি হোআৰ কাৰনে খুখ লা-
গে, তেতিয়াহে সূত উলিয়াই। এজন ৰানিৰ

বাহিৰে বাহত আৰু বানি থাকিব নোআবে, আৰু জেই বানিএই জিকে সেই বানিএই সেই বাহত থাকে। বানি নো হোআকৈ মৌমাখি কে-তিয়াও থাকিব নোআবে, কিয়নো সেই বানিএ একলৈ সেই বাহৰ মৌ গুটিবোৰ ওপজাই, এই কাৰন বানিলৈ সিহঁতৰ কিমান ভক্তি আৰু কি-মান চেনেহ শুভে বুজা হই।

বানি জেতিয়া কেনেবাকৈ মৰে তেতিয়াই মৌ-মাখিবোৰে আপোনাৰ সকলো কৰম এৰি বাহত জি সাঁচতিয়াৰ মৌ থাকে তাকো খাই পেলাই। আৰু অসময়ত জেতিয়া আন মৌমাখিবোৰ সুই থাকে, তেতিয়া আপোনাৰ বাহৰ আটাইবোৰে আন বাহৰ চাৰিও ফালে ফুৰেগৈ। যদি সিহঁতে বেগতে আন বানি নে পাই তেতিয়া লোকতে মৰে। আৰু সিহঁতে লোকেৰে অভিসই ৰূপে গুন গুন সবদ কৰি বানি মৰা কথা সকলোকে জনাই। জেতিয়া ন বানি পাই তেতিয়া মৰাৰ পৰা জিয়াৰ নিচিনা হই। আৰু বাহৰ মাজত বৰ আনন্দ মনেৰে সুম কৰি বন কৰে। বানি পালে সিহঁতৰ বল হই। বানিৰ পৰা সিহঁতৰ মাজত মান্য বাহে।

বানিৰ পেটৰ মাজত দেখা হই জে বানিএ অনেক হেজাৰ কনি পাৰে। লেখি জনা হৈছে পেটৰ মাজত পাঁচ হেজাৰ কনি একে বাবেই থাকে, এই কাৰন দুই মাহৰ মাজতে দহ বাৰ হে-জাৰ নাইবা তাতকৈয়ো অধিক পোআলি তগাব পাৰে।

কাম নকৰা অৰ্থাত বাহ ন সজা মৌ ননা এবিধ মৌ গুটিবোৰ বাহত থাকে, সেইবোৰ বানিতকৈ লক্ষ, কাম কৰা মৌ গুটিতকৈ ডাঙ্গৰ, আৰু সিহঁতে উৰোঁতে বৰকৈ গুঁজৰি জাই, সিহঁতে নিভৌ এঘাৰ বজাৰ আগ ডোখৰত বাহিবলৈ নে জাই, আৰু ভাটি বেলা চই বজাৰ পাচত বাহিবত নে থাকে। কিন্তু সিহঁতে জে ফুৰে কোনো কামৰ নিমিত্তে ন হই, সিহঁতৰ সুখে নাই, আৰু সিহঁতৰ লৰিল, মৌ, মৌগিটা, এইবোৰ কৰিবলৈ সজা ন হই। সিহঁতে কোনো কাম কৰাৰ আৱশ্যকো নাই, কে-ৱল সিহঁতে ফুলৰ ওপৰে ওপৰে পৰি ধেমালিকৈ ফুৰি মনৰ ইন্দ্ৰ পূৰ কৰে। আৰু সিহঁতৰ অভি-

লাসৰ দৰেবেহে কাম কৰিবলৈ বাঞ্চাও সদাই। বানিএ জি কনি পাৰি ওপজালে সিহঁতৰ কৰ-মৰ পৰা তাত লোকহে মাজ। জেতিয়ালৈকে সি-হঁত থাকিব লগিয়া তেতিয়ালৈকে সিহঁতক জিৱ-নৰ মুখ ভোগ কৰিব দিএ। জেতিয়া বাহত সিহঁত থকাৰ কোনো লক্ষ্য নে থাকে তেতিয়া কাম কৰাবোৰ মৌ গুটিএ সিহঁতক মাৰি পেলাই। আৰু সেই জুখত কেৱল সিহঁতহে মৰে এনে ন হই, কিন্তু সিহঁতৰ লগতে ইহঁতৰ কনি পোকো অনেক নষ্ট হই। কিয়নো নাল কেৱল জিয়া মৌ গুটিৰ ওপৰতেহে পৰে এনে ন হই, কিন্তু জিৱন নাই কিয়া কনিৰ ওপৰতো পৰে; এই কাৰন বাহৰ পৰা কনি পোকবিলাক নিলগ কৰে। মৌ গুটিবোৰৰ পোআলি জগিবৰ দিন গলে জাৰ কা-লিৰ নিমিত্তে আপোনাৰ উৰাল পূৰ কৰিবৰ দিন হলে মৌৰ কাৰনে ঠাই কৰিবৰ নিমিত্তে কাম ন কৰা মৌ গুটিবোৰ উতখাত কৰে সিহঁতৰ চিনো নে থাকে।

এই মৌ মাখিৰ বাহৰ মাজত পুৰি সকলো কাম কৰা মৌ গুটি। বাহ বখা আৰু মৌমৌগিটা গোটোআ, আৰু বাহ, বাহৰ খোঁটালিবোৰ সজা, পোআলিবোৰ পুতিপাল কৰা আৰু আন জা-তৰবিলাকক খেদোআ সিহঁতৰ এই বন। মৌ গুটিবোৰৰ দুটা পেট থাকে, তাৰে এটাৰ সাঁচ-তিয়াৰ মৌ থাকে, সিটো মৌ গিটা থাকে। এবা-হৰ মৌ গুটিএ আন বাহৰ মৌ গুটিএ সৈতে কেতিয়াবা কেতিয়াবা বৰ জুখ লাগে। বনত সি-হঁতৰ মুখ মাখন অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ। সেই জুখত যদি কোনোটো মৌ গুটিৰ মুখ লক্ষ্য মৌ গুটিৰ গাভ লোমাই লাগি থাকে তেতিয়া সি জিকাটো মিচা হই, কিয়নো দুয়ো তেতিয়াই মৰে। জেতিয়া দু বাহৰ মৌ গুটিএ বন কৰে তেতিয়া সেই বন বৰ ডাঙ্গৰ হই। আৰু দুয়ো কালৰ অনেক মৌগুটি মৰে, সেই বনত কেতিয়াবা কেতিয়াবা এজনি বানিও মৰে, পাচেবানি মৰাটো জানিলেই দুয়ো বাহৰ মৌ গুটিএ বন এৰি মিল হই, আৰু একে বাজ্যো হই। জিবোৰ হাৰে সেইবোৰে জিকা-বোৰে সৈতে মিলে, আৰু ন মিতিৰে সৈতে নিভৌ নিভৌ আপোনাৰ আগৰ পুৰনি ঘৰ লুৰি লৈ লৈ

জাইহি। জেতিয়া মৌ গুটিবোৰে বাহৰ মাজত বন কৰিবলৈ ধৰে তেতিয়া সিহঁতে চাৰি ভাগ হই। এভাগে মৌ বন মৌ সিটা বিচাৰি জাই। দুতিয় ভাগে আপোনাৰ ঘৰ দুআৰ জুগুত কৰে। ত্ৰিতীয় ভাগে ঘৰৰ ভিতৰখন চিকন সমান কৰে। চতুৰ্থ ভাগে খোআ বস্তু বিচাৰে গৈ। আৰু জিবোৰে বাহিৰৰ পৰা টোপোলা আনে তাৰ পৰা সেই টোপোলা সলাই লই। আৰু সিহঁতে মন দি বন কৰে জে দিনটৰ ভিতৰতেই এখোঁটালিৰ ওপৰত আৰু এখোঁটালি সাজি এহেজাৰ মৌ গুটি থাকিবলৈ জোৰাই ঘৰ জুগুত কৰিব পাৰে।

সিহঁতে খোঁটালিবোৰ সজাত অতি আচৰিত গিয়ান হই, আৰু সিহঁতে কি কপে আপোনাৰ মাজত দস্তৰ মন্তেৰে কৰম কৰে তাক অনুভৱ কৰাই বৰ টান, কিয়নো সেই বাহৰ মাজত ওলোআ সোমোআ ফুৰা থকা অত মৌ গুটি থাকে, তথাপি সিহঁতে ইমান বেগাই আপোন আপোন কৰম কৰে, তাক দেখি মানুহৰেই ভু হে-বোআৰ নিচিনা গিয়ান হই। আৰু সিহঁতে অতি স্নেহেৰে কাম কৰে। সিহঁতৰ ঘৰ চিকোনাওতে জি বিন্দু বিন্দু মৌ সিটা ওলাই তাক বাহিৰ উলিয়াই পেলাওতে জি বেলি হই সিহঁতৰ সেই ফেৰি বেলিতেহে কাম খতি দেখা হই। কিন্তু সেই পেলোআ খনি মৌ সিটাও নষ্ট ন হই কিয়নো আন মৌ গুটিএ সেই মৌ সিটা নি আন কামত লগাই নি। জিবোৰ বেয়া বন সিহঁতে ফুলৰ পৰা বাহলৈ আনে তাক সিহঁতে লাহে লাহে খাই পেলাই। কেতিয়াবা কেতিয়াবা তিনি চাৰি মৌমাখি আহি সেই ভাৰ বোআ মৌমাখিৰ মৌ খাই ভাৰ ভাৰ পাতল কৰি দিএ। জেতিয়া সিহঁতে ফুলৰ জি বস্তু বন খাই সেয়ে পেটত জিন হৈ চিকন মৌ সিটা হই, সেই মৌ সিটাকে বাহিৰ কৰি তাৰেই ঘৰ সাজে। সিহঁতৰ ভঁৰাল দুটা, এটা জাৰ কালিলৈ আহাৰ খোআৰ কাৰনে, এটা বৰধুনৰ দিন ঘৰৰ খোঁটালিৰ ভিতৰত কাম কৰা মৌ গুটিলৈ আহাৰ খোআৰ নিমিত্তে।

মৌ গুটিবিলাকৰ বানি বাহৰ সকলোতেই গুপ্ত লইত থাকে। জেতিয়া বানি বাহিবলৈ জাই তেতিয়া নহ বাবেটা মৌ গুটি তেঁওৰ লগত জাই,

আৰু বানি জলৈকে জাই নিইতো গহিব মন্তে বাহিব লগে লগে জাই, আৰু জেতিয়া বাহিব খোঁটালিলৈ কনি পাৰিবৰ নিমিত্তে আহে তেতিয়াহে দেখা জাই।

বানিএ পুতি খোঁটালিএ এটা এটা কনি পাৰে, আৰু জেতিয়ালৈকে আটাইখনি কনি পাৰি নোঁটাই মানে তেতিয়ালৈকে এটা এটা কনিবোৰ পাৰি সকলো খোঁটালিএ খোঁটালিএ তৰি থই, আৰু সেই কনি অনেক হেজাৰ হই। আৰু তেঁও কোনো খোঁটালিত জমি দুটাকৈ কনি গাৰে ডে-তিয়া কাম কৰা মৌ গুটিবোৰে তাৰে এটা নি কনি নাইকিয়া আন খোঁটালিত থইনি। কিয়নো খোঁটালিটত এটা কনিভকৈ সহহ থাকিব নিদিএ। পাচে সেই কনি বিভিন্ন দৰে লাহে লাহে ডান্দৰ হৈ মৌমাখি হই, আৰু জেতিয়া বন হৈ পূৰ হই তেতিয়া মৌ গুটিবোৰে আহি ভাৰ চাৰিওফালে বেৰি নি জনম হোআৰ কাৰনে অনেক বজ আনন্দ কৰে; আৰু আপোনাৰ আপোনাৰ সুখৰ পৰা তাক মৌ দিএ। পাচে সেই খোঁটালিটো জঁভোআ হলে বানিএ আৰুও তাতে এটা কনি পাৰে। কেতিয়াবা কেতিয়াবা একে খোঁটালিৰ ভিতৰতে তিনি মাহৰ মাজত পাচোটা মৌ গুটিৰ পোআলি ওপজে।

জেতিয়া পোআলি মৌ গুটিএৰে বাহ বৰকৈ পূৰ হই তেতিয়া মৌ গুটিবোৰৰ এভাগে আপোনাৰ কাৰনে নকৈ এক ঠাই চাই লই গৈ, আৰু জুবানিৰ মাজৰ সিহঁতৰ আপোনাৰ মনৰ ইচ্ছাৰ মন্ত ভাল এজনি বানি বাচি লই। আৰু মৌ গুটিবোৰে আপোনাৰ ন ঘৰত সোমাই তেতিয়া সিহঁতে এনেহে মন দি বন কৰে জে দিঘলে এহাত ঘৰ চৌবিচ ঘণ্টাৰ ভিতৰত সাজি এঁটাই। সিহঁতৰ থকা ঠাই ধিৰ হলে এজনি বানি বাখি এহলৈ জিবোৰ বানি থাকে সেই আটাইবোৰ মাৰি পেলাই। তাতে সিহঁতৰ মাজত অতি ঘোৰ জুধ হই আৰু অনেক মৌ গুটিও মৰে। আন পোক পৰুআ সোমাব নোআবাকৈ মৌ সিটা দি লক লক বিস্তাৰোৰ মাৰি পেলাই। জমি কোনো ডান্দৰ পোক কেনেবাকৈ সোমাই সিহঁতৰ আলোৰে বিস্তি মাৰি পেলাই আৰু সেই ডান্দৰ পো-

কৰ গাৰ গেলা গন্ধ গুচিবলৈ মৌ নিটাবে ডাৰ
গোটাই গা ঢাকি চাই পেলাই।

কাম ন কৰা মৌ গুটিবোৰ অলপ দিনহে জিএ।
কিয়নো নিইতক নিৰ্ভা স্বৰূপে বধ কৰা হই।
কাম কৰাৰোৰ মৌ গুটিৰ জিৱনৰ ঠিক নাই,
কোনোএ বোলে নিইত বচৰি বচৰি মৰে; কো-
নো কোনোএ বোলে নিইত অনেক বচৰ জিএ।

ডলৰ নকচাত এক দুষ্ট লবাই এক বাগিচাত
মৌ চুৰ কৰিবলৈ সোমাইছিল, কিন্তু মৌমাখি
থকা পেৰা কেনেবাকৈ ওলোটাই পেলাই মৌ
গুটিবোৰে ডাক খেদিবলৈ ওলাইচে।

কাউবিৰে মের চাগলিৰে কথা।

The Crow and the Sheep.

এক হাবিত এটা মের চাগলি চৰিছিল, ডাতে
এটা কাউবি আহি ডাৰ পিঠিত পৰি খুটিয়াৰ
ধৰিলে। চাগলিএ দুখ পাই কাউবিক বুলিলে,
বোলে, হেৰ দুৰ্জন কাউবি, মই কাকো একো
হিন্সা থিয়াল ন কৰোঁ আক ভোবো মই একো
দোস কৰা নাই; দুৰ্জন, খাবলৈ নে পোআ, কিয়
তই মোক দুখ দিয়? কাউবিএ কলে, বোলে, মই
এই দৰে লকলো চাই চেকিয়া জন্তুৰ ওপৰত উঠি
কুৰোঁ। চাগলিএ বোলে, তই আন জন্তুৰ ওপ-
ৰত উঠিব পাৰিবি হই, কিন্তু কুকুৰৰ ওপৰত
উঠিবলৈ ভোৰ ইমান লাহ নাই। কাউবিএ বো-
লে, মই চাই চাই নিৰ্বলিৰ আগত হলে দুৰ্জনা-
লি কৰোঁ, বলৱন্তৰ আগত হলে নমু হও।

অৰ্থ, দুৰ্জন লক মানুহবিলাকৰ বিতি এই জে
লহনিয় মানুহবিলাকক পাৰে মানে উপদ্রুও কৰে
কিন্তু বলৱন্তৰ ওচৰলৈ হলে নে আঁই।

Almanac for October, 1888.

অক্টোবৰ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্রিঃ অবঃ ১৮৮৮। বিদূঃ লক ১৭৭০।

	অক্টোবৰ	জানুৱাৰী	ফেব্ৰুৱাৰী	মৰ্চ	এপ্ৰিল	মে
দেও	১	১৭	৫৫৬	৫৫৩	৪	৮৫১
সোম	২	১৮	৫৫৬	৫৫২	৫	১০০
মঙ্গল	৩	১৯	৫৫৭	৫৫১	৬	১০১৫
বুধ	৪	২০	৫৫৭	৫৫০	৭	১১১
ব্ৰিহস্পতি	৫	২১	৫৫৮	৫৫১	৮	১১৫১
শুক্ৰ	৬	২২	৫৫৮	৫৫০	৯	পূজা
শনি	৭	২৩	৫৫৯	৫৫৭	১০	০৫৪
দেও	৮	২৪	৫৫৯	৫৫৬	১১	১৫২
সোম	৯	২৫	৬০	৫৫৫	১২	২৫১
মঙ্গল	১০	২৬	৬০	৫৫৪	১৩	৩৫০
বুধ	১১	২৭	৬১	৫৫৩	১৪	চম্ভোদই
ব্ৰিহস্পতি	১২	২৮	৬২	৫৫১	১৫	৫৫৫
শুক্ৰ	১৩	২৯	৬২	৫৫০	১৬	৬৫৩
শনি	১৪	৩০	৬৩	৫৫২	১৭	৭৫৪
দেও	১৫	৩১	৬৪	৫৫৮	১৮	৮৫৮
সোম	১৬	১	৬৪	৫৫৭	১৯	৯৫৪
মঙ্গল	১৭	২	৬৫	৫৫৬	২০	১০৫২
বুধ	১৮	৩	৬৫	৫৫৫	২১	১১১০
ব্ৰিহস্পতি	১৯	৪	৬৬	৫৫৪	২২	পূজা
শুক্ৰ	২০	৫	৬৬	৫৫৩	২৩	০১৮
শনি	২১	৬	৬৭	৫৫২	২৪	১১৪
দেও	২২	৭	৬৭	৫৫২	২৫	২১০
সোম	২৩	৮	৬৮	৫৫১	২৬	৩১০
মঙ্গল	২৪	৯	৬৯	৫৫০	২৭	৩৫৫
বুধ	২৫	১০	৬৯	৫৫১	২৮	৪৫৫
ব্ৰিহস্পতি	২৬	১১	৬১০	৫৫৮	২৯	চম্ভোদ
শুক্ৰ	২৭	১২	৬১১	৫৫৭	৩০	৬১৭
শনি	২৮	১৩	৬১১	৫৫৭	৩১	৭৫৫
দেও	২৯	১৪	৬১২	৫৫৬	২	৯৫৫
সোম	৩০	১৫	৬১৩	৫৫৬	৩	৮৫৮
মঙ্গল	৩১	১৬	৬১৩	৫৫৫	৪	৮৫৬

১২ দিনৰ ভাটি ১০। ১৬ বজাত পূৰ্ণিমা।

২৭ দিনৰ পূজা ১। ৪ বজাত আমাবাস্যা।

The ORUNODOL, Printed and Published monthly,
at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CURTIS,
for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

খ্ৰিষ্টিয় চোআ ! মো° সিবসাগৰ, অক্টোবৰ ১৮৪৮ খ্ৰি° অ° সঁক° ১০১

VOL. III. SIBSAGOR, ASAM, OCTOBER, 1848. No. 10

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

পূবদৰ সিংহ বজাৰ বৰ বানি গুজাহাটৰ পৰা উজাই আহোঁতে সুনিচক্স বুদ্ধানে আগ বাহি গৈ আপোনাৰ নারত ছুলি আনি, বানি অলপ বেমাৰ হোআত দৰৰ খুজাও বুলি বিসম দৰৰ খুজাই মাৰিলে। পাচে খৰা পৰিলত খনৰ লো-ডত মাৰিলে বুলি জানি, বিচাৰ কৰ্তা সকলে জনম ভৰ কাটকত দিলে।

ক্লাইন নগৰৰ পৰা বেলাইল নামে এখন জাহাজ কলিকতালৈ আহোঁতে ওচৰ পাইহি, ১৩ চেণ্ডেম্বৰত উজনিৰ প্ৰদীপ দল দেখি, তাক নি চিনি ভাটিৰ দল বুলি ভুল হৈ, পালতৰি গৈ ধা-কোঁতে বাতিৰ ১০ বজাত বালি চটত লাগি বল। জাহাজ ভাগি পানিসোমাই পূব হলত সকলো-বোৰে লক নাও তিনি খন নমাই ডাতে উঠি গল। কিন্তু তাৰে এখন চৌত বুৰি জাহাজৰ কাপ্তান আৰু মিস্ত্ৰি, এই দুজন মৰিল।

কান্দি নগৰত বোধৰ জি পোৰোহিতে মিচা বজা পাতি দ্ৰোহ কৰিছিলে, সি খৰা পৰাত পো-বোহিতৰ হালধিয়া কাপৰেৰে থকাতে অধিকাৰৰ আগ্যাবে বাহিৰলৈ আনি গুলিয়াই মাৰিলে।

মুলভানৰ বজাই দ্ৰোহ পাতি আপোনাৰ নগ-বত বহু সেনা গোট খুজালত জেনৰল হুইল নামে কল্গানিৰ সেনাপতিএ ১ আৰু ১২ চেণ্ডেম্ব-বৰ তাৰিখত তাৰে সৈতে যুদ্ধ কৰি বাহিৰৰ কোঁঠ কাহি ললে, ভিতৰৰ কোঁঠ লবলৈ মানুহ আদি বহু বুলিলত বৈ আচে। সেই যুদ্ধত মুলভানৰ সেনা বহু মৰিল; কল্গানিৰ সেনাও ১০০ মান মৰিল।

মিচৰ দেশৰ চিকন্দৰিয়া নগৰত মাটৰ লাগি বহু মানুহ মৰিল। লগুন নগৰকো পাই মানুহৰ মাজত লাগিচেগৈ।

আয়বলণ্ডৰ কোনো কোনো মানুহে আপো-নাৰ দেশক স্বতন্ত্ৰ কৰিবৰ আগৰেবে মিচিল, মি-গৰ, ওদুৱান, এই তিনি জনক আদি কৰি অনেক লোকে মহা বানিৰ অহিতে বন কৰিবৰ নিমিত্তে আলচ পাতি অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ গোটাৱলৈ ধৰিলে। জা-তে অধিকাৰে মিচিলক ধৰি দেশান্তৰ কৰি ১৪ বছৰলৈকে বৰ্মুদা মাজুলিলৈ পঠাই কইনত বাধি ধলে। পাচে ২১ জুলাইত ওদুৱানে এহেজাব মান মানুহে সৈতে পোলিচৰ পিয়দা আই কুৰিৰ লগ পাই বন কৰিবলৈ খৰাত, সিহঁতে ওচৰত থকা ইটাৰ খৰাৰ ভিতৰত সোমাই দুআৰ মাৰি, খৰ বেৰি খৰা দ্ৰোহিৱাৰোৰক সুকল্লাই দি গুলি-য়াবলৈ ধৰিলে। তাতে ৭।৮ জন মৰিলত সক-লো ভাগি গল; ওদুৱানেও ঘোঁৰাত উঠি পলাল, কিন্তু পাচে খৰা পৰিল। সেই দ্ৰোহিৱাৰোৰৰ নিমিত্তে এক জাহাজৰ কাপ্তানে খাৰৰ পিপা-ৰে জাহাজ ভৰাই আনি আয়বলণ্ডৰ এখন নগৰ পালত খানাৰ লোকে সোধ পাচ কৰাত পিঠা গুৰি বেচিবলৈ আনিচোঁ বুলি কলে। পাচে ভলৰ পৰা পিপা গোটা চাবেক ছুলি ভাজি চাই বে-খিলে, সকলো ধাৰ।

আয়বলণ্ডৰ কৰ্ক জিলাত এক কমিৱা পাদু-ৰিএ খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম পুৰি ২২ খন পাই আপো-নাৰ লিলাবোৰক চপাই আনি, সিহঁতক আগত পুৰি আটাইবিলাক কুইৰে পুৰি পেলালে। সি-ইহঁতে বৰ বহু পাই মৰিয়াই মাৰোঁ বুলি কৈ,

টোছোন লাটিএৰে খুন্দি চাই কৰি দলিয়াই পেলালে। এই ৰূপে সাত্ৰ পুৰি ভাল কৰম কৰিলে। বুলি জানি, পাচ দিনাৰ বাতি গোটেই গাঁও এখনতে জয়ৰ নিমিত্তে দিগনিভাৰ দৰে ঢাকি লগাই পহৰ কৰিলে।

অৰ্মানি দেশৰ ক্ৰুদ্ধকৰ্ত্ত নগৰত ৰাজ মেলে দে-সাধিকাৰ পাতিবলৈ আলচ কৰি অস্ত্ৰিয়া ৰজাৰ বহুতৰ আৰ্চ ভিউক জন নামে এজন কৌশল মনোনিত কৰিলত, তেঁও আহি ১১ জুলাইত ক্ৰুদ্ধকৰ্ত্ত পাই অনেক মানুহৰ জয়ধ্বনিৰে সৈতে দেসাধিকাৰ পতা হল।

ইতালি দেশত ২২ জুলাই বাতি বৰ বতাহ বহুখন হোআত অস্ত্ৰিয়াৰ ৮০০০ সেনাই বিবোনা নগৰৰ ওচৰলৈ গলে গলে চাপি আহি জুখ কৰি চাৰ্ভিনিয়াৰ সেনাক জিনি নগৰ ললে। পাচে ২৫ ডাৰিখত চাৰ্ভিনিয়াৰ ৰজা চাৰ্লচ আলবৰ্ত্ত ক্ৰিমোনা নগৰত থাকোঁতে, অস্ত্ৰিয়াৰ সেনাই আহি ১০ ঘণ্টা জুখ কৰি বহু মানুহ মৰিলত চাৰ্ভিনিয়াবোৰক ধেমালে; শুধাপি সিহঁতে অস্ত্ৰিয়াৰ সেনা ২৫০০ বন্দীৱাৰক লৈ গল। মিঞ্চিও নামে জি নদিৰ প্ৰাৰত সেই বন হৈছিল, তাৰ পানি তেজৰে বজা হৈ গল।

লিবৰপুল নগৰৰ বনহিয়া জন্তু বধা পহু গৰ্ভালত ৰাজা নামে এক বৰ হাতি আছিল। তাৰ মাউতে ১৭ জনত তাক কোবোআত হাতিৰ খন উঠি মাউতক পেলাই ভৰিৰে গুৰিয়াই মাৰিলে। আগৰ কালতো এজনক মৰা হেৰুকে তাৰ অধিকাৰে বৰ দুষ্ট বুলি জানি, মাৰিবৰ মনেৰে তিনি হেজাৰ মানুহ মাৰিব পৰা, এইমান বিহু খুজালতো ন মৰিল। পাচে গুলিয়াৰলৈ দু কুৰি মান চিপাহিক আনিলত প্ৰথমতে ১৫ জনে গুলিউআত টগৰ বগৰ কৰি গৰ্ভালত আউজি হল। পাচে আৰু ১৫ জনে গুলিয়ালত সি একে বেলিএ পৰি মৰিল।

আমেৰিকা দেশৰ নায়াগৰা নদি গোটেই খন ১০০ হাত ওখ গৰাৰ পৰা থিয় হৈ পৰিছে; দেখিবলৈ অভ্যস্তানক আৰু সবদ মেঘৰ গৰ্জনৰ নিচিনা। সেই নদিৰ ওপৰত গৰাৰ ভাটি ফালে এতিয়া দলঙ্গ পাতি-

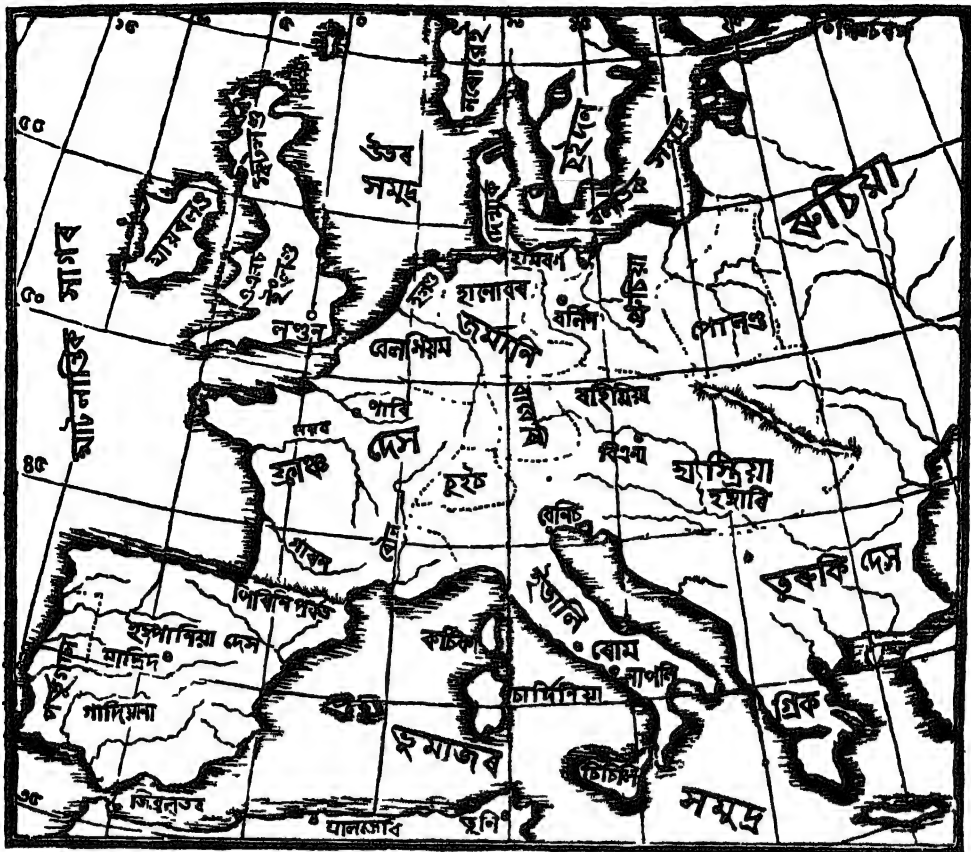
বলৈ উপাই কৰিছে। তাক সজা মিত্ৰিএ লোৰ গুনাৰে লেজু কৰি ১৩ মাৰ্চত ইপাৰে মূৰ বাধি নিপাৰলৈ পাৰকৈ নিলে। পাচে টনটনিয়াক বল দি পানিৰ ১৬০ হাত উখকৈ বাস্তি বাধিলে। তাতে লোহাৰ পাচি আৰি তাৰ ভিতৰত সোমাই ৰামত থকা মানুহৰ হতুআই টানি পাৰ কৰা হৈছিল। সেই ৰূপেৰে অনেক লেজু বাস্তি লৈ তাৰ উপৰত দলঙ্গ লাজিব।

ইংলণ্ডৰ কিচু আঁতৰত থকা চেন্ত কিল্গা নামে জি এখন মাজুলি আছে, তালৈ সঘনে জাহাজ নো জোআৰ কাৰনে ডাক চলাবৰ উপাই নাই কিয়ত বচৰেকত ২। ৩ বাৰ মান বাজা পাই। এবেলি বাৰৰ নাম পাহৰি ৬ মাহলৈকে সোম বাৰকে দেও বুলি হিষ্টাম কৰি বাধিলে। উলিয়ম মহা ৰজা মৰিলত সিহঁতে তাৰ বাজা নে পাই, এবচৰলৈকে তেঁও জিবৰ নিমিত্তে আগন্তু দৰে দেও বাৰে দেও বাৰে প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল। আওহতিয়া মানুহ নো জোআ সাগৰৰ মাৰত চায়ৈ চায়ৈ এনে মাজুলি আছে।

লণ্ডন নগৰৰ চাৰিও পোনে মাটি জুখিবৰ নিমিত্তে চেন্ত পৌল নামে জি বৰ গিৰ্জা ঘৰ ২৪৭ হাত ওখ হ'ই, তাৰ কলচিৰ আগত দুটা মানুহ থা কিব পৰাকৈ ২ হাত মান বহল এটা লৰু ঘৰ লাজিলে। তাৰ পৰা দুবিনেৰে চাই, চাৰিও ফালৰ চাই কোন কোন দিশে থাকে, তাক লিখি জুখি দেশৰ নকচা কৰে। চেন্ত পৌলৰ গিৰ্জা ভলত লিখা আছে। সেই গিৰ্জা সজাত ৩৫ বছৰ লাজিল, এবচ হল ১,৫০,০০,০০০ ৰূপ।

St. Paul's Cathedral, London.

ইউৰণাৰ দেসবিলাকৰ নকচা।

Principal Countries of Europe.

দেলব নাথ ।	বাজ নগৰ ।	অধিকাৰৰ নাথ ।	প্ৰজাৰ লখ্যা ।
ইংলণ্ড, কটলণ্ড, আৰু আয়ৰলণ্ড	লণ্ডন	ত্ৰিলত্ৰিমতি বিক্ৰিয়া মহা বানি	২,৭০,০০,০০০
কচিয়া	পিণ্ডচৰ্গ	নিকলাচ মহা বজা	৬,২০,০০,০০০
কাক	পাৰি	জেনবল কাৰেনাক দেসাধিকাৰ	৩,৫০,০০,০০০
ইজাৰিয়া	মান্দিদ	ইচাবেলা মহা বানি	১,২০,০০,০০০
পৰ্ণাল	লিচবন	মাৰিয়া মহা বানি	৩০,০০,০০০
জৰ্মানি	ক্লুক্কৰ্ড	আৰ্চডিউক জন দেসাধিকাৰ	১,২০,০০,০০০
ফ্ৰচিয়া	বলিন	ফেনবিক মহা বজা	১,৫০,০০,০০০
অজ্জিয়া	বিএনা	ফৰ্দিনন্দ মহা বজা	৩,২০,০০,০০০
ডেনমাৰ্ক	কপনাগেন	খ্ৰিষ্টিয়ান মহা বজা	৩০,০০,০০০
চুইনন আৰু নবোৱেই	স্কুহোম	জচেফ ফুষ্টিচ অক্কাৰ মহা বজা	৪০,০০,০০০
চুইচ	বৰ্ন	স্বতন্ত্ৰ	৩০,০০,০০০
চাৰ্ভিনিয়া	কুৰিন	চালচ আলবৰ্ত মহা বজা	৪৫,০০,০০০
ইজাৰিৰ মাজ ডোথৰ	ৰোম	নৱম পিয় পাপা মহা গুৰু	২৭,০০,০০০
নাপলি	নাপলি	ফৰ্দিনন্দ মহা বজা	৭৭,০০,০০০
স্কুৱিক	কনষ্টান্টিনপলি	আব্দুল মজ্জিদ হুলতান	২,৩০,০০,০০০
গ্ৰিক	আথিনি	ওথো মহা বজা	৮,০০,০০০

পূৰ্ব কালৰ ইংলণ্ডবিলাকৰ বিবৰণ।

Account of the Ancient Britons.

এতিয়া অষ্ট উনৈচ স মান বছৰ হৈছে, জেতিয়া কমিৰাবিলাকৰ সেনাপতি কৈচৰ ইংলণ্ড দেশৰ অধিকাৰ হবলৈ গল, তেতিয়া সেই ঠাইৰ মানুহবিলাকক অসভ্য আৰু হাবিয়লিয়া দেখিলে। সিহঁতৰ মাজত কাপৰৰ বেৰহাৰটো অলপো নাই কিচিল। দখিন কালৰ মানুহবোৰে পছৰ চালেৰে আপোনাৰ উলজট চাকিচিল, সেই জে পছৰ চালেৰে চাকিচিল সিয়ো কাপৰৰ বাবে নহই, আৰু জাব গুচিবলৈকো নহই। কিন্তু আন দেশৰ মানুহবিলাক বেহা কৰিবলৈ আহিলে চালেৰেই কাপৰৰ বাবে আপোনাৰ গুপ্তাৰ চাকে। আৰু ভাল দেখিবৰ কাৰনে আপোনাৰ গাত কাইটেৰে ঝুঁচি কুল গচ মাচ পহু আদি কৰি সেই-যোৰৰ আকৃতি লিখি ভাতে এবিধ গচৰ এটা দিএনি, পাচে সেই আঁক কেতিয়াও নগৰে। এই বেৰহাৰ নুহলণ্ডৰ মাজতো আৰু আন আন উপ-দ্বিপভো হাবিয়লিয়া জাতিৰ আৰু নগা, চিকো, একা, উকলা আদি কৰি সেইবোৰৰো এতিয়াটলৈকে আছে। সেই কালত আমাৰ উপৰি পুৰণবিলাকেও হাবিৰ মাজতহে নিবাস কৰিচিল। আৰু নক নক কাচেৰে ঘৰ সাজি গচৰ ডাল আৰু পছৰ চালেৰে চাইছিল। পাচে মূল তিনি স পজা ঘৰে-বে এখন গাও হল; সেইবিলাক ঘৰকো সাৰি কৰি দস্তৰ লগাই সজা নহই। আৰু গাঁৱৰ চাৰিও কালে মাটিএৰে চাপ বাজিচিল। সেই মানুহবি-

লাকে পহু মাৰি আনি মজুৰ মাখোন খাই, সেয়ে আহাৰ, কিন্তু মাচ চৰাই খোআটো সিহঁতৰ ধৰ্মত নিলেহ আচিল।

সেই সময়ত ইংলণ্ড দেশৰ সকলো মানুহবিলাক অগিৰান আচিল, তাৰ মাজত কেৱল অধ্যাপকবিলাকেহে লিখিব পৰিৰ জানিচিল। সেই অধ্যাপকবিলাকেও সিয়াবিলাকক কেৱল বল কৰি লৈছিল জে সিহঁতে নানা মিথ দেও পূজা কৰে, আৰু সেই দেওবিলাক বিছুটী হলে ছুটী কৰিবৰ কাৰনে এনেহে গৰিহিত কৰম কৰে, তাক সুনিৰ লগিয়া কথাই নহই। এবলি সিহঁতে বনত হাবি ভাবিলে জে আমাৰ দেৱতা সনি বিছুটী হৈছে, ইয়াকে গুনি তেঁওক সন্তোষ কৰিবৰ নিমিত্তে উত্তম বৰ বৰ জাতৰ তিনি স লবা আনি নৈবেদ্যৰ বাবেৰে কোনো বৰ পাজত ভৰাই খুইত পুৰি মাৰিলে। এতিয়া ইংলণ্ডবিলাক সেইবোৰৰ সন্তান হৈয়েই ইবিলাকৰ বেৰহাৰে সেইবিলাকৰ বেৰহাৰে কিমানৰ জাতৰ, তাক বুজিচো-আচোন! এতিয়া জেনে পৰ্বত হাবি আদিত অগিৰানি অসভ্য জাতিবোৰ আছে, সেই কপে আমাৰ ইংলণ্ডবিলাকো কুবেৰহাৰি কুকৰমত বতি আৰু হিংসা আদিৰে পুৰুআচিলে। এতিয়া অনেক কাল হল পুৰণতে ইংলণ্ড লোকে নে দেখি দু সুনি বুধিএৰেই অভিলই আচৰিত কৰ-

Ancient Roman Galley.

ইংলণ্ডলৈ জোআ বুধিয়াব বনুআ জাহাজ।

মকো কৰাত লাহে লাহে অনেক প্ৰকাৰ গিয়ান হবলৈ ধৰিলে; আৰু বেহা বেপাৰতো এতিয়া প্ৰধান হৈছে, নজা পৰা বিদ্যাতো ইংৰাজিৰ সমান কোনো নাই। সকলো কপে গিয়ানেৰে বিদ্যাবে ইংৰাজি ভাষ্যব। আৰু ইংৰাজিএ আপোনাৰ গিয়ানৰ অৰ্থাই ভঁৰালৰ পৰা প্ৰি-ধিবিৰ অন্তলৈকে সকলো লোকলৈ গিয়ান দান কৰিছে। এই কাৰন দেশত গিয়ান ওলোআত কোনোএ ডাক অলম্বা জেন নে ভাবিবাইক; কিয়নো পূৰ্বে ইংৰাজি লোক আটাইতকৈ অগি-য়ান অলম্বা থাকিও, পাচে জি উপায়েৰে সক-লতোকৈ গিয়ানবন্ত লভা হল, সেই উপাই সক-লো দেশলৈ আচে। সেই ইংৰাজি আমেৰিকা আটাইতকৈ সুখ্যাতি হৈছে, আৰু সেই বিদ্যা সক-লোএ লব সিকিৰ পৰা হৈ ওচৰতে আচে। আ-মি হলে আলা কৰিচৌ, এই দেশতো সেই বিদ্যা আৰু স্বৰূপ ধৰম বেগতে বিয়াপক হব। আৰু এই দেশৰ জি লোক এতিয়া অন্ধকাৰত মজি আ-চে, কিছু কালৰ পাচতে সেই সকলো বিদ্যা সি-কি ইউৰোপিয়া আৰু আমেৰিকাৰ লোকৰ নিচিনা হব পাৰে।

কমিয়া লোকে ইংলণ্ড দখল কৰাৰ পাচে ইংৰাজিএ আগৰ অলম্বা দস্তৰ এৰি কমিয়াৰ নি-চিনাকৈ ভলৰ নক্চাৰ দৰে কাপৰ পিন্ধিবলৈ ধৰিলে।

British Costume after the Conquest by the Romans

জাকোব ওচৰত থকা জোন থনা গাঁত।

Salt Mine near Crossow, Ireland.

ইউৰোপৰ পোলণ্ড দেশৰ জাকোব পৰা চাৰি ক্ৰোচ আঁতৰ এখন গাঁতত এনে আচৰিত একো-এৰ লোনৰ ঠাই ওলাইছে। ডাক এটা পৰ্বতৰ ওচৰত খানি উলিয়াইছে, আৰু চমকৰে পৰা লোন ওলাইছে।

সেই ঠাই ভোখৰত ভললৈ সোমাই লোন খানিৰ কাৰনে আঠোটা পাট নামৰ নিচিনা গাঁত কৰিছে। তাৰে দুটা গাঁত নগৰৰ মাজতে, চটা পথাৰত; সেই গাঁতত মাটি খৰি পৰাৰ কাৰনে গাঁতৰ ভিতৰে চাৰিও কালে পাট মাৰি-ছে। গাঁতৰ মূখে পতি ছিল। সপ্তোদগৰ চকৰিৰ নিচিনা একোটা চকৰি, তাতে লগোআ জাহাজৰ মন্তলৰ ছিল। নিচিনা লেখ থাকে; সেই লোক-ৰেই ওপৰৰ পৰা ভললৈ কোনো কোনো বস্তু পঠাই, আৰু ভলৰ পৰা ওপৰলৈ লোন ভোলে।

সেই গাঁতত সোমাই জাঁওতে লাহে লাহে জাহ লাগে, তাৰ বাটো বৰ বহল ন হই, আৰু বৰ এক্কাৰ। ন হলে নিচি চাৰি ন হাত। সেই গাঁতৰ মাজে দি জেতিয়া জাজিক লোকক নমাই দিএ সেই ঠাই এখন বৰ এক্কাৰ। কিন্তু তাৰ লগত জি লোন থনা মানুহ জাই, সিহঁতে টিঁজিবি মাৰি জুই উলিয়াই চাকি লগাই লই। পাচে অনেক বাট গৈ চিৰিএ দি নিচেই ভল পাইগৈ, তাতে চিৰিৰ পৰা নামি এনে এটা গাঁতত সোমাই যে সেই ঠাইত এক্কাৰৰ অন্তেই নাই। জাঁওতে লোন থনাবিলাকে সেই জাজিক মিচা ভই দেখুআই বোলে, এই চাকি যদি কেনেবাকৈ দুমাই ভেঙি-য়া আমাৰ কেনে অৱস্থা হব!

পাচে বৰ এক্কাৰেৰে গাঁতত সোমালে লোন থনাবিলাকে একে বেলিএ চলকৈ চাকি দুমাই পেলাই, আৰু সেই জাজিক হাতত ধৰি, এক্কাৰ চেক বাটতটানি, সেই লোন থনা ঠাইৰ মাজ-লৈকে লৈ জাই। সেই ঠাই এখন পালেই এনেহে সুন্দৰ দেখিবলৈ যে আগৈএ নে দেখা ঠাই সি দেখিবলৈ পাইগৈ; আৰু তাৰ মন্ত বৰ আচ-ৰিত লাগে। সেই ঠাইত এখন বৰ পথাৰৰ নি-চিনা দেখেগৈ; তাতে এখন প্ৰাই পতালৰ নগৰ,

ভাৰ মাজতে ঘৰ আৰু গাঁৱি আৰু ৰাজ বাটকে
আদি সকলো এটা বৰ লোনৰ পৰ্বতৰ মাজত
থনা, সেয়ে কটিকৰ নিচিনা দিগ্ৰিতি কৰি থাকে।
ভাত জিবোৰ জিবোৰ চাকি সকলোকে পহৰ
কৰিবৰ কাৰনে লম্বাই লগাই থৈ; ভাৰ পহৰ
সেই ঠাইৰ লোন থনা ঘৰৰ খুঁটাৰ ওপৰত পৰি-
লে মেঘৰ ধনুৰ নিচিনা হেজাৰ হেজাৰ বৰন হৈ;
আৰু হিৰা মুকুতাৰ নিচিনাকৈ দিগ্ৰিতি কৰে।
এনেহে সোভাৰ ঠাই জে প্ৰিথিবিৰ ওপৰত কো-
নো ঠাইত ভেদে দেখা নাই।

সেই বৰ মুকলি ঠাইৰ মাজত বন কৰাবিলাকৰ
আৰু সিহঁতৰ পৰিয়ালবিলাকৰে সৈতে অনেক
অনেক ঘৰ দেখা হৈ। কোনো ঠাইত ঘৰ এটা,
কোনো কোনো ঠাইত গাঁৱৰ নিচিনা অনেক ঘৰ।
যি ঠাইৰ ওপৰত থকা প্ৰিথিবিৰ মানুহে সৈতে
একো সম্বন্ধেই নাই। আৰু সেই সেই মানুহ সেই
ঠাইতে ওপজে, আৰু ভাতে কাল বন্ধি মৰেও।
কিন্তু সিহঁতে কেতিয়াও প্ৰিথিবিৰ থকা মানুহে
টোলে ইফ্ৰি আলাপ ন কৰে, আৰু সুৰ্জৰ মুখকো
কোনো কালে নে দেখে।

সেই পতালৰ মুকলি ঠাইৰ মাজে দি নিচেই
ডাঙৰ ৰাজ বাট আছে, সেই ৰাজ বাটে দি বহু
দূৰৈৰ পৰা লোন ভৰি ভৰি অনেক অনেক গাঁৱি
আছে। আৰু গাঁৱিৰ কাৰনে সেই ৰাজ বাট
লম্বাই পূব হৈ থাকে। গাঁৱি অৰা মানুহবিলাক
গিৰি গাই গাই গাঁৱি লৈ জাই। আৰু সিহঁতে
জিৰোৰ দৌলে দৌলে লোন আনে সেই লোনবি-
লাকে হিৰা মুকুতাই প্ৰকাশ কৰি থকা জেন
দেখি। সেই লোনৰ ঠাইৰ মাজত অনেক ঘোঁৰা
আছে, জি ঘোঁৰা এবেলি ডাঠল জাই সি আৰু
কোনো কালে সুৰ্জৰ মুখ দেখিবলৈ নে পাই।

জিবোৰ জিবোৰ দা কটাৰিৰে ভাত বন কৰে
সেইবোৰ এই, কোৰ আৰু বটালি হাড়ুৰি এই-
বোৰেই লোনৰ দলৰ পৰা ডোখৰ ডোখৰ
থহাই আনে, একো একো ডোখৰতে অনেক
মোন মোন থাকে। পাচে সেই ডোখৰ ডোখৰ
লোনবিলাক প্ৰিথিবিৰ ওপৰলৈ আনি একিধ
জন্তৰ থাকে তাৰেই গুৰি কৰে। ভাৰ মাজৰে জি
একো ডোখৰ অতি সুন্দৰ বগা নিৰ্মল লোন

ওলাই, তাৰেই কোনো কোনো মজ্জত ওয়লা
বহু লাজে, কিন্তু তাক কেৱল সুখ কটিকৰ বুলিহে
জানে।

মনে ধৰে জে সেই লোনৰ অৰ্দ্ধেই নাই কিয়া;
জিমান দূৰৈলৈহে ধানিচে সুনাবে আচৰিত গি-
য়ান হৈ। পখালি সাত ন দু কুৰি ৫ হাত, দি-
ঘলে চাৰি হেজাৰ চাৰি স তিনি কুৰি হাত, আৰু
ভাৰ পৰা ৫ হৈচে পাঁচ ন হাত। ইমান দিঘলে
পুতলে নই মানুহবিলাকে ধানিচে, কিন্তু লোন
কিমান দিঘল পুতল দলৈ আছে, তাক কোনেও
ঠিকনা কৰিব পৰা নাই।

এটা বুৰাৰ আৰু মিছাৰ সাধু কথা।

এটা বুৰাই এবোজা কাঠ বুৰত লৈ কিছুমান
বাট গৈ বসে নোআৰি মাটিটল পেলাই বহকৈ
মহা কালক মাতিব ধৰিলে বোলে, মোক মাৰি
বেহি; তেতিয়াই মিছা ভাৰ ওচৰলৈ আহি সুখি-
লে, তই মোক কলেই মাতিচিলি? বুৰাৰ অতি
তই লাগি কলে বোলে, কাঠ বোজা মোক বুৰত
তুলি দিবলৈ তোমাক মাতিচোঁ।

অৰ্থ, লক্ষ্যৰ ভিতৰৰ অতি দূৰেহে পুনি-
বোৰবোৰ মৰিবলৈ ইচা ন হৈ।

ঐশ্বৰ্য্য মতি মহা বানিৰ তল দেৱবিলাকৰ পুজা।

ইলঙ	১,৫০,০০,০০০
ওএলচ	১০,০০,০০০
কটলঙ	৩০,০০,০০০
আয়বলঙ	৮০,০০,০০০
জাক্ৰিকা, মৰিচ, আৰু মল্ভা মাজুলিত	৪,০০,০০০
ভাৰত বৰ্গত আন্দাজে	১০,০০,০০,০০০
অন্ত্ৰেলিয়া আদি পাচি-	
কিকৰ মাজুলিত	২,০০,০০০
আমেৰিকাৰ উত্তৰ কালে	১৪,০০,০০০
জামেকা আদি আটলাণ্টিকৰ মাজুলিত	১০,০০,০০০
মুঠে	১৩,০৭,০০,০০০

কম্পানি বাহাদুৰৰ বিবৰণ।

The East India Company

গুরু আৰু সিল্য এই দুই জনৰ মাজত কথা বাজা সোধা পোচা কৰিচে, ১ নম্বৰৰ কথা কম্পানি বাহাদুৰৰ বিসই। সিল্যে সুখিচে, হে গুরু দেও মহাসই, মই বেলিএ বেলিএ সুনি আচৌ, কম্পানি হুই এই দেশৰ বজা, কিন্তু সেই কম্পানি কি? আপুনি অনুগ্রহ কৰি কলে বাক হই। কোনোএ বোলে, কম্পানি এক ভিৰি মানুহ; সেই ভিৰিটি বিলাতত থাকে, আৰু সোনৰ খাটতহে সুই থাকে। এই কথাটো সঁচা নে কি? গুরুএ কৈচে, কম্পানি হলে বুপাই, ভিৰি মানুহ ন হই, মতা মানুহো ন হই, কম্পানি এখন সভা; চো-আচোন বাক, এক মানুহে জি খন বন কৰিব নোআবে, সেই কৰমটো দহ জন মানুহে একে লগ হৈ কৰিব পাৰে; ইয়াৰে প্ৰধান কঁও, সুনচোন, কোনো এখন গাঁৱত জিবোৰ খেতিয়ক মানুহ থাকে, সেইসকলৰ মাটিবোৰ বৰ দ মাটি; এতেকেহে ঘনে পতি খেতিবোৰ পচি পচি জাই; তেনে খন হলে সেই আটাই মানুহে মাচকে ধৰি দিন পাভ কৰে। কিন্তু জাল ন হলে ভালকৈ মাচ ধৰিব নোআবে; কিন্তু এখন এখন জালৰ মূল্য ১০।১২ ইমান টকা, এক জন মানুহৰ দিবৰ উপাই নাই; এই কাৰনে সেই মানুহবোৰ ৩।৪ জনে মিল হৈ এখন জাল কিনি হে মাচৰ বেপাৰ কৰে; পাচে জিমান লাভ পাই

তাকে সেই মানুহবোৰে ভগাই ভগাই নিএ। সেই দৰেহে কম্পানি জাবিবা। সিল্যেই আৰুও সুখিচে, সেই কি প্ৰকাৰ? মই একো ভালকৈ বুজিব পৰা নাই। গুরুএ কৈচে, সুনচোন বাক, সেই বিলাতত অৰ্ধাত ইংলণ্ড দেশত সবহ মহাজনিয়া বেপাৰি আছে, সেই মহাজনবোৰে নাৱৰ নোআবাই ভালমান দেশত গৈ গৈ বেপাৰ কৰি চেৰ টকা মাচে। আগৰ যিখিত হলে সেই মহাজনবিলাকৰ ইমান ধন নাছিল, তিনি স বছৰহে হৈচে, সেই মহাজনবোৰৰ মাজতে কেতবোৰ বে-

পাৰি হিন্দুস্থানলৈ জাহাজ নাও পঠাবৰ সত্তা কৰিছিল; কিয়নো সেই মহাজনবোৰে সুনিচি লে জে এই খন দেশত সবহ ধন পোআ জাই; কিন্তু ইমান নিলগ দেশলৈ জাহাজ নাও পঠাব লাগিলে বহু টকাহে খৰচ লাগে, এতেনি টকা বই কৰিবৰ এক মানুহৰ সক্তি নাছিল। এই নিমিত্তে দহ বাবে জন মানুহ মিলিগৈ টকা একে লগ কৰি জাহাজ নাও তিনি বেপাৰৰ বস্তাবোৰেৰে নাও ভৰা দিয়া হল; পাচে বস্তাবোৰ পঠাই কলে জে এই জলৰ জাহাজতে জিমান লাভ পোআ জাব, তাকে আমি আটায়ে বাঁটি লমাইক। সেইবোৰ মহাজনৰ এই দৰে আলা পুৰ হল; কিয়নো সেইবোৰৰ এনেকুআ বেপাৰত সবহ ধন উত্পন্ন হল। তেনে কৰি সেই মহাজনবোৰে সবহ জাহাজ নাও লাভি ঘনে ঘনে হিন্দুস্থানলৈ পঠাব ধৰিলে, আৰু ক্ৰমে ক্ৰমে অনেক মানুহে টকা মি মি বেপাৰৰ ভাগ লব ধৰিলে। এনেকুআ অংগৰকা লোকৰ সভাকহে কম্পানি বোলে। আগৰ কালত সেইবোৰে কেৱল বেপাৰ কৰিহে আছিল, এতিয়া হলে সেইবিলাক দেশৰ অধিকাৰ হৈ প্ৰজাবোৰৰ ধানত বাজ লাসন পাই আৰু প্ৰায়ে বেপাৰ ন কৰে, আৰু এতিয়া সভ সত অংগৰ গৰাকি হৈ আছে। সিল্যে সুখিচে, সভ সত অংগৰ গৰাকি হলে দেশৰ লাসন কি প্ৰকাৰ হই, সেইবোৰ আটায়ে বজা হৈ আছে নে কি? গুরুএ কৈচে, ন হই; আটায়ে বজা হো-

আ নাই; কিন্তু সদৌটিএ একে লগ হৈ ঠেঙ-
বিলাকৰ মাজতে ২৪ জন মানুহক বিসয়া পা-
তি বাঁধে। এই ২৪ জন মানুহৰ সভা কৰিহে
দেৱৰ সোধ পোচ সাধন কৰে। এই সভাৰ
নাম কোৰ্ট অফ ডিবেঞ্চৰ্চ; আৰু সেইবোৰৰ
মাজত এটা মানুহ সভাপতি হৈ আছে। কিন্তু
এই দেৱত জিবোৰ চাহাৰ আহি জন্ম বা মা-
জিষ্ট্ৰেট বা কলেজৰ নাইবা সেনাপতিৰ বিসই
কৰে, সেইবোৰ আটায়ে সেই ২৪ জন মানুহৰ
আগায়েহে বিসয়া নিৰ্ভুক্ত হই। সিলো সুখিচে,
আমি হলে সুনিচোঁ, ইংলণ্ড দেৱত এক বানি
ধাকে, কিন্তু ছুমি দেখোঁ কোআ, এই সভাৰ
মানুহবোৰে হিন্দুজানৰ ওপৰত বিসই অৰ্থাত
খিৰু কৰে; তেনে হলে জনা গল যে এই ২৪
দিব মানুহ সেই বানিৰ বস ন হই। গুৰুএ কৈচে,
যল ন হই যে কি? বানিৰ বস আটায়ে, কিন্তু
বানি সকলতকৈ সুইট, আৰু কল্পানি সেই বা-
নিৰ বস হৈ থাকে; আৰু কল্পানিৰ ভদ্ৰাধাৰন
আৰু ভাৰ অনিয়াই নিবাবন কৰিবৰ কাৰন বা-
নিএ পতা আৰু এখন সভা আছে; এই খন
সভাত বানিৰ মজ্জিবিলাক বহে; সেই সভাৰ
নামকোৰ্ট অফ কলোজ; এই সভাৰ আগ্যা ন
হলে হিন্দুজানৰ গবৰনৰ হব নোআবে। সিলো
সুখিচে, সেই বানিৰ ইচা গলে বানিএ এইবোৰ
দেল কল্পানিৰ হাতৰ পৰা নিব পাৰে কি নোআ-
বে? গুৰুএ কৈচে, বানিএ নিব নোআবে, কিন্তু
ইংলণ্ড দেৱত জি বাজ মেল বস সভা আছে, সেই
খন হলে নিব পাৰে। সিলো সুখিচে, সেই সভা
খন আকণ্ড বো কি? যদি সিও এখন সভা আ-
চে, তেন্তে সেই খন সভা বো কেনেকুআ? গুৰুএ
কৈচে, আজি সেই খন সভাৰ কথা কবলৈ ধা-
কিল; এতিয়া আমাৰ অন্য বন আছে, সেই খন
সভাৰ কথা অন্য কোনো কালত কয়। ব.

Almanac for November, 1888.

নবেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অং ১৮৮৮। হিন্দু নং ১৭৭০৭

	নবেম্বৰ	কি	সুৰোদয়	সুৰাট	চম্বাৰ	চম্বাট
বুধ	১	১৭	৬।১৪	৬।১৫	৫	২।৪৫
ব্ৰিহস্পতি	২	১৮	৬।১৪	৬।১৪	৬	১০।৪০
শুক্ৰ	৩	১৯	৬।১৫	৬।১৩	৭	১১।৩০
শনি	৪	২০	৬।১৬	৬।১২	৮	পূজা
সোম	৫	২১	৬।১৬	৬।১১	৯	০।২৪
মঙ্গল	৬	২২	৬।১৭	৬।১১	১০	১।২২
বুধ	৭	২৩	৬।১৮	৬।১০	১১	২।২২
ব্ৰিহস্পতি	৮	২৪	৬।১৯	৬।১০	১২	৩।২৪
শুক্ৰ	৯	২৫	৬।২০	৬।১৮	১৩	৪।২৮
শনি	১০	২৬	৬।২১	৬।১৮	১৪	চম্বাৰ
সোম	১১	২৭	৬।২২	৬।১৭	১৫	৬।১১
সোম	১২	২৮	৬।২২	৬।১৭	১৬	৭।১৮
মঙ্গল	১৩	২৯	৬।২৩	৬।১৬	১৭	৮।১৮
বুধ	১৪	৩০	৬।২৪	৬।১৬	১৮	৯।১৯
আঘোন						
বুধ	১৫	১	৬।২৫	৬।১৫	১৯	১০।১৯
ব্ৰিহস্পতি	১৬	২	৬।২৫	৬।১৫	২০	১১।১৭
শুক্ৰ	১৭	৩	৬।২৬	৬।১৪	২১	পূজা
শনি	১৮	৪	৬।২৭	৬।১৪	২২	০।১৩
সোম	১৯	৫	৬।২৮	৬।১৪	২৩	০।৫৯
মঙ্গল	২০	৬	৬।২৯	৬।১৩	২৪	১।৫২
বুধ	২১	৭	৬।২৯	৬।১৩	২৫	২।৪১
ব্ৰিহস্পতি	২২	৮	৬।৩০	৬।১৩	২৬	৩।৩২
শুক্ৰ	২৩	৯	৬।৩১	৬।১৩	২৭	৪।২৬
শনি	২৪	১০	৬।৩১	৬।১৩	২৮	৫।১৫
সোম	২৫	১১	৬।৩২	৬।১৩	২৯	৬।১১
মঙ্গল	২৬	১২	৬।৩৩	৬।১৩	৩০	৭।১৭
বুধ	২৭	১৩	৬।৩৩	৬।১২	৩১	৮।১৪
ব্ৰিহস্পতি	২৮	১৪	৬।৩৪	৬।১২	৩২	৯।১৩
শুক্ৰ	২৯	১৫	৬।৩৪	৬।১২	৩৩	১০।১৩
শনি	৩০	১৬	৬।৩৫	৬।১১	৩৪	১১।২৪

১১ দিনৰ পূজা ৭।৫৩ বজাত, পূৰ্ণিমা।

২৬ দিনৰ পূজা ৩।৪৮ বজাত আমাবাস্যা।

The Oronodoi, Printed and Published monthly,
at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER,
for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

ব্ৰিটিয় চোআ ! বো° সিবসাগৰ, নৱেম্বৰ ১৮৪৮ খ্ৰি° অ° সঁক । নম্বৰ ১১ ।

VOL. III. SIBSAGOR, ASAM, NOVEMBER, 1848. No. 11.

অনেক দেশৰ সন্বাদ ।

General Intelligence.

কলিকতা নগৰ আদি কৰি সকলো ভাটি চাইত ১২।১৩ অক্টোবৰত বৰ ছুকান ধুমুহা বতাহ মাৰি তালৈ অহা অনেক জাহাজ ভাঙি নষ্ট কৰিলে। একশ্ৰোত নামেৰে আৰু সনাগ-বৰ এখন জাহাজ বান্ধি লাগি ভাগি গলত, কাঠবোৰেৰে সৈতে আঠ খান ভুঁৰ কৰি ওত জন মানুহ তাতে থাকি আন জাহাজ দেখা পাই উঠি বখা পৰিল। বচ নামে সেই জাহাজৰ কাপ্তান চাহাবৰ ভাৰ্জাও আছিল; চোৱে কেঁওক উটাই নিলত কাপ্তানে ভাৰ্জাক ধৰিবলৈ জাঁপ মাৰি লাগবত পৰি মৰিল।

সেই ছুকানত হোপ নামে এক জাহাজ বুৰি তল জোআত উইলি নামেৰে তাৰ কাপ্তান চাহাবে লৰা, ভাৰ্জা, আৰু কেতবিলক জাতিও সৈতে মৰিল। সেই কাপ্তানে নাও এখন পেলোআই তাতে উঠিৰ খুজিলে, কিন্তু বৰ চো হোআত লৰা ভিৰোতা মানুহ জাব নোআবিলে। তাতে লৰা ভিৰোতা ন হলে মোহ কি লাভ হব বুলি, কাপ্তান চাহাবে নীৰত নুটি সিহঁতে সৈতে জাহাজৰ ভিত্ত-বলৈ সোমালত তেতিয়াই তল গল। আৰু তাৰ পাচে জি জি জাহাজ কলিকতালৈ আহি আহি আছে, সেইবিলকৰ মন্তুল আদি কৰি ভাগি চি-গি আহিছে; আৰু তাৰ মানুহে ৰোজে, লাগবত উঠি জোআ কাঠ আদি অনেক জাহাজৰ বস্তু বাৰি দেখিলে।

প্ৰভাপ চান্দ বজা নামে কলিকতাত থকা এজন ডাক্তৰ লোকে বঙ্গাল দেশৰ ধনৰ ভঁৰাল লুট কৰিব-বৰ নিমিত্তে ৰাখি থকা চিপাহীবোৰক ১০,০০০

ৰূপ ভেটি দিয় বুলি কলে, কিন্তু চিপাহিও আ-পোনাৰ সেনাপতিৰ আগত এই কথা বুজাই দি-য়াত প্ৰভাপ চান্দ ধৰা পৰি কইদত ধোআ হল। মুলতান আদি পঞ্চাৰ দেশত কল্লানিৰ জি সত্ৰ আছে, সিহঁতে সৈতে জুধ কৰিবলৈ জোআ সেনাবিলকৰ লেখ এই; বঙ্গালৰ পৰা গোৱা লোক ৮,৬১৩, দেশৰ চিপাহি ২১,৬৬৭; বম্বাইৰ পৰা গোৱা চিপাহি ২,৩৬৫, দেশৰ চিপাহি ৫,৬৫২; মুঠ ৩৮,৩৭৭ সেনা তাতে গোট খাইছে।

হাৱাই মাজুলিৰ পৰা জুলাই ২১ তাৰিখত লিখা এখন পত্ৰত এই বাত্ৰা আহিছে। সেই মাজুলি আৰু পাচিফিকৰ আন আন মাজুলিৰ মানুহ আমেৰিকা দেশৰ কালিকনিয়াত সোনৰ পৰ্বত ওলাইছে বুলি সুনি জাহাজ ভৰি ভৰি তালৈ গৈ আছে। আৰু সেই পৰ্বতত একে দিনে মানুহটে পতি পক্ষাসৰূপৰ সোন পাই; তালৈ সৰু-লো মানুহ বলিয়াৰ নিচিনা খেদি জোআত তাঁ-ৰে পতি টকাকৈ দিলেও কুলি বা চাকৰক পাৰ-লৈ নাই।

পাচিফিকৰ মাজুলিত থকা মানুহৰ ভাষা ধৰ।

বুৰামপুৰ নগৰত দশহাৰ কালত হিন্দু আৰু
মুসলমান লোকৰ দন্দ কৰি জুখ লাগি ১০০ মান
মানুহ মৰা আৰু খুন হোৱা হ'ল।

অত্ৰিয়াৰ ফ্ৰোট প্ৰদেশৰ মানুহে হুলাবিবিলা-
কে সৈতে জুখ কৰি জিনিলে, আৰু পেষ্ট নামে
সিহঁতৰ ৰাজ নগৰ লোআ ৰাজ্য পত্ৰত লিখিচে।

চিচিলি উপদ্বীপৰ মেচিনা নগৰ লবলৈ নাপ-
লিৰ ৰজাই জাহাজ আৰু সেনা পঠাই সিহঁতে
জুখ কৰি ললে। জুখ কৰোঁতে মেচিনাৰ মানুহে
খঞ্জেৰে বলিয়া হৈ এটা নাপলিয়া সেনাক ধৰি
কাটি তাৰ মজ্জা লৈ ফুৰি বেচি নিজাই পকাই
খঞ্জেৰে খালে। আৰু কমিয়া কেৱলিয়া ভকত
এজনক ধৰি সত্ৰ বুলি জানি জুইত পেলাই তাৰ
গাৰ পৰা ভোখৰ ভোখৰকৈ মজ্জা কাটি আপু-
নিও খালে আৰু লোককো খুজালে। সেসত না-
পলিয়াবোৰে নগৰত জুই লগাই পুৰি প্ৰায়ে
নষ্ট কৰিলে।

১৮ আগষ্টত আয়বলগুৰ ওচৰৰ সাগৰত ধুমু-
হাৰতাহ হোআত দশগাৰন নগৰৰ কেতবিলাক
মাচ ধৰা নাও বুৰি মানুহ কেতখনি মৰিল।
ফ্ৰুটলগু দেশৰো ১০০ মাচ ধৰা নাও সেই দিনা
মাচ ধৰোঁতে বতাহ দেখি জাল চপাই ৰামলৈ
জাবলৈ জুতন কৰিলে, কিন্তু আটাইবিলাকে
নোআৰি কোনো নাও মানুহে সৈতে বুৰালে।
পিতবহেত নামে এক ঠাইৰ ৪০০ নাৱৰ মাজত
৭০ খন হেৰাল। উইক আদিকৰি আন নগৰতো
বহুত মানুহ মৰিল; বতাহৰ পাচ দিনা ডগা
নাও, মৰা ল, জাল, মাচ আদি সকলো বস্তু
চোৱে ৰামত ভুলি পেলোআ দেখা
গল।

ওলান মনৰ্ক নামেৰে এখান আমে-
ৰিকাৰ বৰ জাহাজ আত্ৰিক লোকক
লৈ লিবৰপুল নগৰ এৰি মৰ্চি নদীৰ
পৰা নৌ ওলাওতে জুই লাগি পুৰি
ভল গল। তাতে ৩১৬ মানুহ আছিল;
পানিত পৰিলত ওচৰত থকা কেত-
বোৰ জাহাজে বিচাৰি ভুলি ২২২
জনক ৰখা কৰিলে; সেস আটাইবি-
লাক মৰিল।

৩১ জুলাইত প্ৰেস্তন নগৰত কপাহৰ সূতা
কাটা জন্তু থকা বস্তু এটা ভাপ কল কাটি এজন
ইটাৰ বাহিৰে আৰু কাম কৰা ৭।৮ জনি চোআ-
লিক মাৰিলে।

১৯ আগষ্টত কনষ্টান্টিপল নগৰৰ পৰা চি-
টিত লিখিচে, ভাতে বৰ জুই লাগি নৈৰ দাঁতিত
থকা এহেজাৰ মান ঘৰ পুৰিলে। লোকচন
আন্দাজে ৮০,০০,০০০ আসি লাখ হ'ল।

আমেৰিকাৰ নুয়ৰ্ক প্ৰদেশৰ অলবনি ৰাজ নগ-
ৰত ১৭ আগষ্টত জুই লাগি দুপৰৰ পৰা মানি-
সালৈকে ভয়ঙ্কৰ ৰূপে বলি হৈ গৈ ৬০০ ঘৰ
পুৰিলে। সেই সকল ঘৰ ডাঙৰ, প্ৰায়ে তিনি
খলপিয়া, আৰু ইটাৰ বাৰ দি সজা হৈছে। সেই
জুইত ৪৫,০০,০০০ টকা মান হানি হ'ল; কো-
নো কোনো মানুহো মৰিল, আৰু কেতবিলাক
জাহাজ আৰু ৰোজাই নাও পোৰা গল।

চান্তাক্ৰই নামে দেম্ভাৰ্কৰ ভল এখান মাজুলিত
বন্দী সকলোএ দুোহ পাতি উঠি ২ জুন তাৰিখে
দুখান নগৰ বলেৰে ললে, কিন্তু পাচে সেনা-
বোৰে আহি জুখ কৰি জিনি কেতবোৰ মাৰিলে,
কেতবোৰ ধৰি কইদত ৰাখিলে, সেস জিখাকিল
চায়ে চায়ে পলাই গল।

পাৰ্চি দেশৰ দুোহিয়া সেনাই ৰাজ সেনাই সৈ-
তে খোৰাচন নগৰত জুখ কৰি জিনি ৰাজ সৈন্যক
কাটি মাৰি নষ্ট কৰিলে, আৰু ৰাজ নগৰলৈ
আহি দেশ খন লব বুলি সকলবোৰ ভই আচে।

বম্বাইৰ পৰা এক লম্বাচাৰ পত্ৰত লিখিচে
পাৰ্চি দেশৰ বাদশ্বাহ মুকু হ'ল।

বেজ আদি অচেতন হৈ থকাৰ কথা।

Torpidity of Animals.

উত্তৰ দেশবিলাকত জাৰ কালিত সাপ বেজ আদি কোনো কোনো জন্তু অচেতন হৱাৰ নিচিনা চেষ্টা হৈ থাকে; কেতিয়া যাম কাল হই তেতিয়া লৰ চৰ কৰিব পৰা হই। উত্তৰ নাগবলৈ জোআ চেৰ জন ফুঙ্কলিৰ চাহাবে জাহাজেৰে গৈ জাৰ কালি মাচ ধৰাৰ কথা এই ৰূপে লিখিছে। পানীৰ পৰা মাচ উলিয়াওন্ত কিছুমানৰ পাচত জাৰেৰে টান হৈ সিলৰ দৰ হৈ জাই, তাতে লোৰে টক্‌নিয়ালে আৰ্চিৰ দৰে ভাগি জাই, এইমান চনকা হই। কিন্তু এনে টান হোআৰ দুই ভিন দিনৰ পাচে, জুইৰ ওচৰলৈ নিলত সেই মাচ কোমল হৈ আকও জিএ। কেতবিলাক বেজো সেই দৰ হই।

বেজ কেতিয়াবা কেতিয়াবা কাঠত লোমাই অনেক বছৰলৈকে একো নো খোআকৈ ঠৰ হৈ থাকে। এই বছৰত ওহাৰো পুহেলৰ লোলবলি গাঁৱত জেমচ ক্ৰেইন নামে গোৰা লোক এজনে বৰ গচ কাটি পেলাওন্ত কাটি কালি গুৰিৰ পৰা ১৫ হাতৰ আঁতৰত কাটোতে গাঁঠিৰ নিচিনা কিবা টান পাই কাটলত কাঠৰ ভিতৰৰ এবগন্ত মানৰ পৰা এটা বেজ ওলাল। কতো বিন্ধাৰে দেখি কেনেকৈ সোমাল, তাক বৰ বিস্ময় মানিলে। আন্দাজে বুজোঁ, গচ লক হোআ কালত সি কিবা বিন্ধাই সোমাল; জাৰত ঠৰ হৈ থকাত গচ ডাঙ্গৰ হৈ বিন্ধা মৰিলত ওলাব নোআবিলে।

ফ্রাঙ্ক দেলৰ হৰভ নামে এজন গিয়ানিএ ১৭-১৯ সঁকত এই কথা লিখিছে, মানুহৰ গাৰ সমান এটা নিফোপ টান গচৰ নিচেই মাজতে এটা জিয়া বেজ পালে।

নাভি নগৰৰ লাইন নামে আন এজন বিদ্যা-বন্ত মানুহে ১৭৩১ সঁকত এই বাত্ৰা দিলে, এজোপা ডাঙ্গৰ সিজিৰি গচৰ ভিতৰত এটা জিয়া বেজ পোআ গৈছিল; ৮০ বা ১০০ বছৰ বাৰ্হিৰ পৰা কাঠৰ ভিতৰ, সি ভাতে এইমান বছৰ আছিল বুলি বুজে।

কেতিয়াবা কেতিয়াবা সিল কালোঁতে জিয়া বেজ ভিতৰত পাই। জন মৰি নামে এজন চাহা-

বে কৈচে, ১৩৪ হাতৰ ডললৈকে এটা টান সিল খনাত এটা বেজ ওলাই দু দিন দু ৰাতি জিয়াই থাকিল। সেই বেজ এতিয়ালৈকে ডাৰ্পিনভেলৰ ভিতৰত ৰাখি থৈছে।

১৮৪৫ সঁকৰ কেবৰুয়াৰি মাহত ইংলণ্ডৰ গিলামগান জিলাত সিল কাটি এটা জিয়া বেজ উলিয়ালে। তাৰ গা ডাঙ্গৰ, কিন্তু সজি নাই, আৰু মুখ খন চাল বাৰ্হি চাকি থকাত একো খাব নোআৰা হল, আৰু চেক ঠাইত থকাৰ নিমিত্তে কঁকালো বেঁকা হৈ গল।

মন তত্ত্বিত হোআ কথা।

Suspension of the Mental Faculties.

লণ্ডন নগৰৰ ডন নক্স এজন ডক্টৰ চাহাবে ডেকেৰি মানুহ এজনৰ নৰ আচৰিত নৰিয়াৰ কথা লম্বাচাৰ পত্ৰত লিখিছে। সেই মানুহ জনিএ ললিওতন গাঁৱৰ আপোনাৰ ককাকৰ ঘৰত থাকি ১৮৪৩ সঁকৰ জুলাই ১৪ তাৰিখত এখান টৈৰ ওচৰত ফুৰোঁতে অকস্মিতে পানিত পৰিল। এক ঘণ্টাৰ পাচে মানুহে ভাইক পাই তুলি ঘৰ মুমেৰে জিয়ালে; কিন্তু আলকতিয়া হোআত লণ্ডন নগৰত আপোনাৰ ঘৰলৈ লৈ গল। ১১ দিনৰ পাচে কিবা বেদনাৰে বিমূৰ্চিত হৈ ৪ ঘণ্টা মান ঠৰ হৈ পৰি থাকিল; পাচে লৰ পালত কথা কৰ সুনিব নোআবে, আৰু গন্ধ সোআনো নে পাই, আৰু কাকো নি চিনি, আগৰ কথাও নো সোঁআবে। অকল চকুৰ দৃষ্টি আছে, আৰু পৰ্সাৰ গম পাই। আগৰ দৰে খোআ বোআ কৰিব পাৰিছিল; কিন্তু ঘ্ৰান নু বুজাত ভাল বেয়া একো বাচিব নোআবে; চিকন সোআদ বন্ধ খাই জেনে পাই, দৰৰ খালেও ভেনে পাই। ক্ৰমে ক্ৰমে হাত লৰাই কাপৰ আদি আজুৰি চিকুটিৰ ধৰিলে; তাতে পৰিয়ালে মেগেলাৰে বোআ পুৰনি টুপি ভাইক দিয়াত ভাল পাই মেলি ভাল ভাল কৈ পেলালে; পাচে গোলাপ ফুলো দিলত সেই ৰূপে ভাজি পাহ পাহ কৰিলে। নগৰত নবহ কুল পাৰলৈ নাই কিয়া দেখি, সিহঁতে ভাইক পুৰনি কাপৰ সি লি থাকিবলৈ সিকালে। এই ৰূপে লৰাৰ নিচিনাকৈ বাৰ্হি বাৰ্হি সিকিব ধৰি-

লে; কিন্তু আগেয়ে লিখিব পৰ্হিব পাবিলেও এতিয়া এটি আখৰ চিনিব নোআৰা হ'ল। আৰু কেতিয়া পানি দেখে, সদাই বৰ ডই পাই কঁপিবলৈ ধৰে।

ভাৰ ৫ মাহৰ পাচে গন্ধ পালে, আৰু কিছু কৰও পাবিলন্ত ককাকৰ ঘৰলৈ আকও গল, কিন্তু ভাত ধকা একো বস্তু নি চিনিলে। ভাতে তাইৰ মিত্তিৰ জি ডেকা মানুহ আছিল, সি দেখিবলৈ আহি আহি ধকাত তাইৰ বেখা লাগি বৰ মৰম কৰিলে; কিন্তু পাচে সি আন চোআলিক মৰম কৰিবৰ দেখি মনত বিবকতি পাই জ্বলাই মাহত এদিন ঠৰ হৈ পৰি বহু বেগি বিমুৰ্চিত হ'ল, আৰু মৰিব বুলি মানুহে জানিলে; উদ্ধাপি সাৰ পালন্ত আগৰ নিচিনা সকলো গুনেৰে পুৰ হ'ল, কিন্তু সেই নৰিয়া ধকা বচৰৰ ভিতৰত কি কি হ'ল, ইয়াৰ একো নু বুজিলে, মনতো লোঁঅৰন নাই; পানিত পৰাৰ আগৰ কথাহে বুজে।

আবৰ, বৰ আবৰ, মিৰি আৰু ডকলাৰ বিৱৰণ।

Aborn, Miris and Dophlas.—From the "Sketch of Assam."

অসম দেশৰ উত্তৰে বৰ ওখ পৰ্বতত বৰ আবৰবিলাক, ভাতকৈ কিছু নামনিৰ পৰ্বতত আবৰবিলাক থাকে। সিহঁত দেখিবলৈ সৰু, ডয়ানক, আৰু মলিতা। আবৰ ভিবোতাৰ মুনীৰ নৱে চুলিবোৰ দুই আঙ্গুল চুটিকৈ কাটে, মুনীৰ ভিবোতাৰ কান বিছাই, আৰু ভিবোতাবোৰে ডিক্তি অনেক কটিক মনি পিন্ধে, আৰু হাতত কলাকুঁটিলৈকে পিডলৰ খাৰ পিন্ধে। আঁঠুৰ পৰা ভৰি উল্লে থাকে; কিন্তু কলাকুলৰ পৰা গাটিলৈকে বেঁতৰ আঁঠুটি মেৰাই। আবৰইতৰ বনুআ হুতা-বৰ নিমিত্তে সকলো পৰ্বতিয়া আঁঠুই ডই কৰে; কিন্তু ভেও সিহঁতে বৰ আবৰক অতি ডই কৰে। আন আন পৰ্বতিয়া আঁঠুৰ নৱে আবৰবোৰৰ ডাঁবি নাই, অৰ্থাত উছালি থাকে, কেৱল অলপ গোক বাখে।

আবৰইতৰ অলপখা খেল আছে, আৰু প্ৰতি খেলৈ আপোন আপোনাৰ বজা; একো গাঁৱত এস ঘৰতকৈ বহু থাকে, আৰু ঘৰবিলাকত চাৰ

থাকে, আৰু সিহঁতে জি বেঁতৰ সাকো কৰে, সি অতি আচৰিত। আবৰ বজাবিলাকে ভিবেত মে-নৰ পৰা অনা লোমৰ আঁহৰখা আৰু একো ডু-খৰি লাঙ্গটি পিন্ধে, কিন্তু সিহঁতৰ নাঙ্গটা চাকি-বলৈ নোজোৰে। সিহঁতে তিনি দৰ টুপি পিন্ধে, এবিধ সুদা বেঁতৰ, এবিধ দাঁতিত সালুকৰ চাল মেৰাই, আৰু এবিধ হালধিয়া চালবে মেৰাই; কিন্তু আটাইবোৰ দেখাত অতি ডয়ানক। আবৰইতে কাঁৰ দেখু লৈ কুৰাই, আৰু দা জাটিও নিএ। আবৰ ভাল অতি কঠুৰ। সিহঁতে হাঁতি, গঁৰ, গাহৰি, ইত্যাদি খাই, কিন্তু গোম্মা-ন খি-নাই। সিহঁতে মজাটি লোম আৰু হাঁতি দাঁতৰ বেপাৰ কৰে।

১৮৩৫ ডিচেম্বৰ মাহত ২০০ আবৰে সৈতে এটা বজা নামি আহি সদিয়াৰ ওচৰত বহিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল। পলিটিকল এজেন্ট সাহাৰে এই মাটি কল্লানিৰ বুলি জান নে, আৰু কল্লানিৰ সাল-নৰ ডলতিয়া হৈ থাকিব নে বুলি সোধাত, সিহঁতে জানোঁ, আৰু জি অকথা কৰোঁ তাক ধৰি দিম বুলি কলে; কিন্তু খাজনা দিব লাগিব বুলি কো-আত, সেইটো সিহঁতৰ নাই বুলি, প্ৰাৰ্থনা সিখি নো হোআত আৰুও উভতি গ'ল। আবৰইত অতি হোজা আৰু অলভ্য, সিহঁতৰ কথা বাত্ৰা কঠুৰ সুনিবলৈ হই, কিন্তু ভেও অহমিয়াবিলাকৰ নিচ আৰু মিচাকৈ গৌৰবান্বিত কৰা কথাভকৈ অনেক ৰূপে ভাল।

লখিমপুৰ আৰু বাচকটাৰ উত্তৰে জি সৰু সৰু পৰ্বতবিলাক আছে, সেয়েই মিৰিইতৰ আদি চাই বুলি কই, আৰু তাৰে পৰা ডয়ানন্ত আহি লাহে লাহে বহিছে। আবৰইতে মিৰিবিলাকক সিহঁতৰ ডলতিয়া বুলি জানি সিহঁতৰ ভাল-মান কৰ লই দেখি, সিহঁতে অনেক ভাগি আহি অসম দেশৰ ডয়ানন্ত বহিছে। আবৰবিলাকে সিহঁতক ধৰি নিবলৈ এৰি নি দিয়াত ইয়াৰাজি সকলো সিহঁতৰ বৰ বিদ্ভাল হৈছে। দিহিঙ্গ নৈৰ গুৰিত মিৰিইতৰ কেতবিলাক গাঁও আছে। মি-ৰিবিলাক অলভ্য, কিন্তু বৰ সুমি আৰু হাবিৰ দাঁতিত থাকিবলৈ ভাল পাই; কিয়নো দুই এব-চৰ খেতি কৰিএই আৰুও ন মাটি খেতি কৰিবলৈ

পাই। সিহঁতে কাঁৰ খেদু লৈ ফুৰাই, আৰু কাঁৰ-
বোৰৰ বিন এনেহে, যে ভাৰ আঁচোৰতে মানুহ
মৰে। মিৰিৰ ভালা পুৰাই আঁৰবৰ দৰে। মিৰিহঁ-
তে অনেক আফুৰ খেতি কৰি বেচে, কপাহে
কৰে, আৰু সিহঁতৰ পৰ্বতত মজাটি হই।

ডকলাৰ অনেক জাতি আছে, আৰু সিহঁত চা-
বিদুআৰ, নদুআৰ, আৰু চইদুআৰত থাকে।
সিহঁত নিচেই অসভ্য জাতি, আৰু পূৰ্বে ভালে-
মান কেলেস দিছিল, অৰ্থাত ভয়াসৰ মানুহবো-
ৰক লুটি মাৰি আৰু বচৰি নানা দৰে পচা-
লৈ বহুত জাভনা দিছিল। এই পৰ্বতিয়া জাতি
লুটি মাৰি মানুহক জিবোৰ জিবোৰ জন্তনা দিচে
ভাক কোআ বাহুল্য। সিহঁত একেটা অধিপতিৰ
তল নহই, কিন্তু লক লক খেলে পতি একোটা
বজা আছে; আৰু সেই দেখি আটাইবোৰ ডকলা
একে লগে নাই, লক জুম বাস্তি আহি ভয়াস
লুটে, আৰু গোলাম খৰি নিছিল। ডকলাৰ ই
খেলে সি খেলেবে ভাল নাই, আৰু কেতিয়াবা
কেতিয়াবা সিহঁতৰ মাজতে বৰ বন লাগি কটা
কটি কৰে। ডকলাইতৰ খৰম, বিত্তি, চৰিত্ৰ,
আৰু স্বভাৱৰ কথা আমি অদ্যাপিও ভালকৈ বুজ
পোআ নাই।

ইং ১৮৪৬। ৪৭ সঁকত ইংৰাজি গবৰ্ন-
মেণ্টত কিছু খন বচৰি লবৰ নিৰ্বন্ধে ডকলাইতে
ভয়াসৰ মানুহক পচা ভোলাৰ চলে তকা দিবলৈ
এৰিচে। ডকলাইত ভোটৰ দৰে ভয়াসত থাকিব
নোআৰা নহই দেখি, কেতবিলক পৰ্বত এৰি
ভয়াসত বসতি হৈ মাটি চহাই আন বায়তৰ
দৰে খাজনা দিচে। চাৰিদুআৰত ১৮০ টাতকৈ
ডকলা বজা কমি নহই, সিহঁতে ১০২০ টকা
বচৰি পাই; নদুআৰত ৫৮ টা ডকলা বজা
আছে, সিহঁতে ১৫২৩ টকা, মুঠে ২৫৪৩ টকা
বচৰি নিএ। পূৰ্বে বচৰি সিহঁতে নামি আহি
প্ৰতি ঘৰে খন লৈছিল; কিন্তু এতিয়া সেইটো
নিবাবন হোআত ভয়াসৰ লোকৰ অনেক উপ-
কাৰ হৈচে।

আ.

জাভিকৰ জাভা।

The Pilgrim's Progress.

এই ভগতৰ অবন্যৰ মাজে মই কুৰি জাঁওতে
জি এখন চাইত এটা গাঁত আছিল, এনে চাই থা-
লোহি। তাতে পৰি সুই থাকোঁতে এক সমাজিক
দেখিলোঁ। গাত ফটা চটা কাপৰ পিন্ধি, আপো-
নাৰ ঘৰৰ কাললৈ পিটি দি, হাতত এখন পুখি
ধৰি, পিটিত বৰ গধুৰ বোকোচা বস্তা থিয় হৈ
থকা এটা মানুহক দেখিলোঁ। তাক চাই থাকোঁ-
তে পুখি মেলি পৰিঁবৰ দেখিলোঁ; আৰু পৰিঁ-
চাই সি কঁপি কঁপি কান্দিবলৈ ধৰিলে। পাচে
আৰু নিজম দি থাকিব নোআৰাত সি বৰ অস-
ন্তোষ মাজেৰে এঁটাই পাৰি বুলিলে, মই কি
কৰিম?

এনে অৱস্থা হলত সেই মানুহ ঘৰলৈ গৈ আ-
পোন লৰা ভিবোভাই নু বুজিবলৈ জিমানলৈকে
পাৰিছিল আপোনাৰ পেটত দুখ দমনকৈ ৰাখি
থৈছিল; কিন্তু অসন্তোষ বাহিঁ গলত লৰহ কাল
ৰাখিব নোআবিলে; এই হেতুকে ক্ৰমে ভিবো-
ভা আৰু লৰাৰ আগত পেট ভাজি এই ৰূপে
কবলৈ ধৰিলে, বোলে, অ মোৰ পুয়া, আৰু
মোৰ পেটৰ লৰাটিহঁত, ভোমোলাকৰ অতি বে-
খাৰ মিতিৰ জি মই, মই সৰ্বনাস হৈচোঁ; কিয়-
নো মোৰ ওপৰত এটা বোজাই হৈঁচি ধৰি আছে;
আৰু মই বাতৰা পাই স্বৰূপকৈ জানিচোঁ, আ-
মাৰ এই নগৰ স্বৰগৰ জুইবে পুৰি জাব; সাৰি-
বলৈ জনি কোনো উপাই নোলাই, সেই ভয়তৰ
তিনাসৰ কালত কুয় মোৰ ঠেঘনি, আৰু মোৰ
পুয় লৰাটিহঁত, ভোমোলাকো মোৰে সৈতে বৰ
দুখেৰে সৰ্বনাস হবা; এতিয়া হলে একো উপাই
নে দেখোঁ। এই কথা সুনি ভাৰ পৰিয়ালৰ বৰ
উকমি লাগিল; ভাৰ কথা স্বৰূপ বুলি পতি-
ৱালে, এনে নহই; ভাৰ মূৰত পাগল বামু সো-
মাই বলিয়া কৰা জানিলে। তাতে গধূলি বেলি
হোআত টোপনিত মূৰৰ বায় সাত হৰ বুলি
আলা কৰি বেগাই খাটত সুআই থলে; কিন্তু
দিনত জেনে দুখ, বাস্তিও ভেনে; এই কাৰনে
টোপনিএ ন ধৰি দিহল নিবাস, চকুৰ লোএৰে
নিলা নিৱালে। পাচে ৰাতি পুজালত ভোমোৰ

কেনে হৈছে বুলি নিহঁতে সুধিলে। সি কলে, বোলে, কেৱল বেয়া। পাচে সিহঁতক আগৰ কথা কবলৈ খবাত সিহঁতৰ টান মন হৈ আও কান কৰিলে; আৰু চোকা কঠিন বেৰহাৰেৰে ইয়াৰ বোগ গুচাম বুলি মনেৰে পাৰিলে; কেতিয়াবা তাক নিন্দা কৰে, কেতিয়াবা তাৰি দিও, কেতিয়াবা এৰি, তাৰে মৈতে একো ন কই। এই হেতুকে সিহঁতলৈ মৰম লাগি, সিহঁতৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আৰু আপোন দুখৰ লোক কৰিবৰ নিমিত্তে সি আপোনাৰ খোঁটালি সোমাই সোমাই থাকিবলৈ ধৰিলে। আৰু কেতিয়াবা পুখি পৰ্হি, কেতিয়াবা প্ৰাৰ্থনা কৰি, খেতি পথাৰত অকল সৰে ফুৰি ফুৰি থাকে। এই ৰূপে কেতখনি দিন কাল নিয়ালে।

পাচে এদিনা পথাৰত ফুৰি আপোন আচাৰৰ দৰে পুখি পৰ্হি মনে বৰ অসন্তোষ হোআ তাক দেখিলোঁ; আৰু পৰ্হি চাঁওতে আগৰ দৰে ফুটাই এটা হ পাৰি বুলিলে, পৰিত্ৰাণ পাবলৈ মই কি কৰিম? আৰু ইফালে সিকালে চাই লৰ মাৰি জাব খোজা জেন তাক দেখিলোঁ; কিন্তু কোন বাটে জাম, ইয়াক বুজিব নোআৰি বৈ আছিল। তেতিয়া উপদেষ্টক নামে এজন মানুহক তাৰ ওচৰলৈ জাবৰ দেখিলোঁ; সি তাত সুধিলে, বোলে, ভুখি কিয় কান্দিচা? সি কলে, হে আতা, মোৰ হাতত জি পুখি আছে, তাৰে বুজিচোঁ, মই মৰিবলৈ দণ্ডৰ আগ্যা আছে, তাৰ পাচে সোধলৈ আহিব লগা, তাক কৰিবলৈ মোৰ ইচা নাই, ইয়াকো কৰিবলৈ সক্তি নাই, মই বিবেচনা কৰি ইয়াকে জানোঁ।

তেতিয়া উপদেষ্টক কলে, জিয়াই থকাত কত দুখ আছে, ইয়াকে দেখি, কিয় মৰিবলৈ ইচা নাই? তাতে সেই মানুহে উত্তৰ কৰিলে, কাৰন

এই, মোৰ নিষ্ঠিত জি ভাব আছে, সি মোক মৈদামতকৈ তললৈ নিব, আৰু মই পতালত পৰিম, ইয়ালৈ মোৰ ভই। হে আতা, মই যদি বন্দিমালত সোমাবলৈ জুগুত ন ইও, তেন্তে সোধলৈ আৰু ভাব পৰা দণ্ডলৈকো জাবলৈ কোনো মতে সমৰ্থ ন ইও; এইবিলাক কথা তাৰি-এই কান্দোঁ।

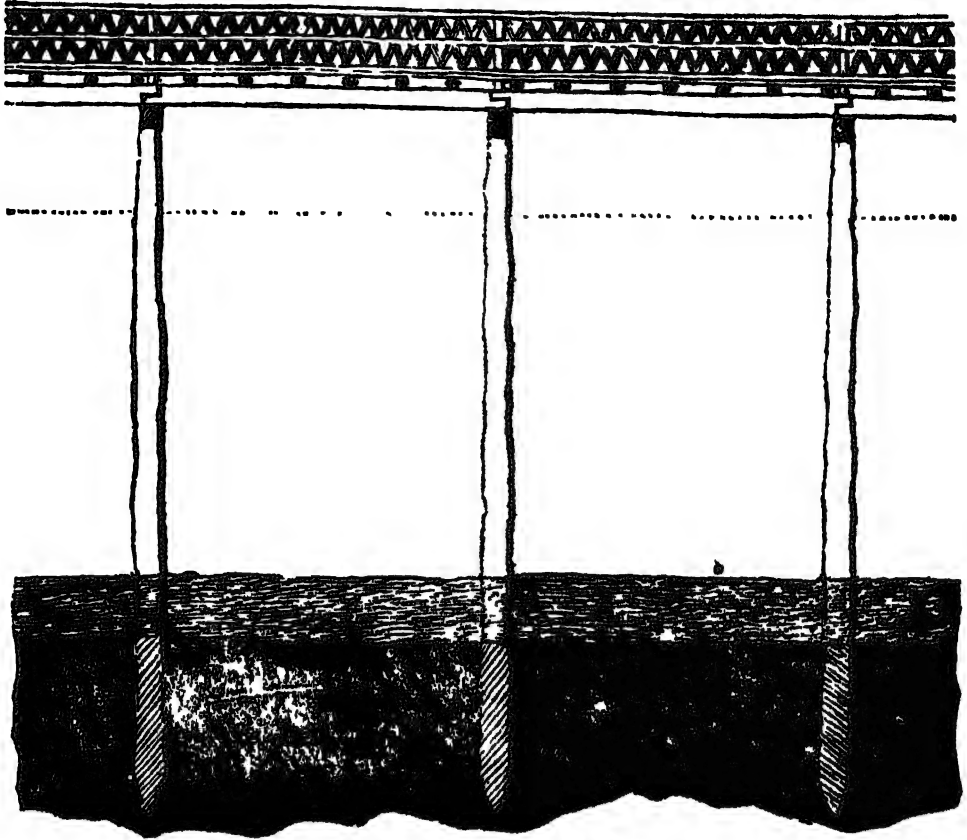
তেতিয়া উপদেষ্টক কলে, তোমাৰ যদি এনে অৱস্থা হই, কি কাৰনে ঘিয় হৈ বৈ আছে? সি উত্তৰ কৰিলে, কোন পোনে জাব লাগে, তাক মই নে জানোঁ। তেতিয়া উপদেষ্টক তাক এখন বুৰিওআ চাল দিলে; তাৰ ভিতৰ ফালে এনে লিখা আছিল, “আগলৈ হব লগা জোখৰ পৰা পলাই জাব।” সি তাক পৰ্হি উপদেষ্টকলৈ একে চৰে চাই সুধিলে, কোন ফাললৈ পলাব লাগে? তাতে উপদেষ্টকে এখান বহল পথাৰৰ সি ফাললৈ আকুলিৰে পোনাই দেখুআই বুলিলে, সৌ খন লক দুআৰ দেখিচা নে? সি কলে, নে দেখোঁ। তেতিয়া আকও সুধিলে, সৌ খিন্তে জলি থকা দিষ্টি, তাক দেখিচা নে? সি বুলিলে, মই দেখোঁ জেন কৰে। তেতিয়া উপদেষ্টক কলে, সেই দিষ্টি তোমাৰ চকুত লগাই বাধি তালৈ পোনাই গৈ থাকিবা, তেহে দুআৰ দেখিবা; তাত চপৰিয়ালে ভুমি কি কৰিব লাগে, তাক তোমাত কোআ জাব।

সেই ৰূপে মই সমাজিকত দেখোঁতে সেই মানুহে লৰিবলৈ ধৰিলে। আপোনাৰ ঘৰৰ পৰা বহু আঁতৰ নৌ ইওতে লৰা ভিৰোডাই তাক জোআ দেখি, বিজিয়াই বিজিয়াই উভতি আহিবলৈ মাতিলে; কিন্তু সি কানত সোপা দি, পৰম আয়ুল, পৰম আয়ুল, অনন্ত পৰম আয়ুল বুলি লৰি গৈ, পাচলৈ নে চাই পথাৰৰ মাজলৈ পলাই গল।

আমেৰিকা দেশৰ খানি দিয়া নৈত ধোঁৱাই নাও টোৱাৰ নকচা।

Boat drawn by Horses on the American Canal.

কলঙ্গ নৈৰ ওপৰত কাঠৰ দলঙ্গ।

Wooden Bridge over the Kolong, at Nowgong

হিন্দুস্থানৰ মাজত অসমিয়া লোকতকৈ এই কলঙ্গানিৰ দিনত কোনো সুভাগ্য নাই। পূৰ্ব কালত পাত্ৰ মন্ত্ৰিৰ দন্দ লগাৰ দোআৰাই অতি দুখ পাই প্ৰায়ে নষ্ট হুল; পাচে মানে আক্ৰমণ কৰি দেশৰ প্ৰজা কাটি মাৰি ভাঙনা কৰি ধৰি নিয়াত আটাই মানুহতকৈ দুখি হুল, আৰু কিছু কাল ধকা হলে দেশ গুচিলেইহেঁতেন। এনে অৱস্থা হুলত ইহুৰ অৱগ্ৰহৰ দোআৰাই ইংৰাজি লোক আহি নিবিলাকৰ উপকাৰ কৰি সেই অতি নিৰ্দয়া সত্ৰক অনেক বাৰ জিকিলত পাচে চাক্ৰি-বিৰ আগেৰে খেদাই দিলে। সেই দিনৰে পৰা ক্ৰমে ক্ৰমে দেশ ধনৰ নুখ বাৰ্হি বাৰ্হি গৈচে, আৰু অধিকাৰবিলাকে প্ৰজাবিলাকৰ কিমান হিত কৰে, তাৰ সকলো মানুহ সাক্ষি হৈচে। এতিয়া হলে জিলাই পতি আলি দলঙ্গ আদি সকলোৱে হিত কৰা অনেক কৰম দেখা গৈচে।

এই কৰমৰ মাজত নগাঁৱৰ জিলাত কলঙ্গ নৈৰ ওপৰে দিয়া কাঠৰ দলঙ্গ প্ৰধান হৈচে। সেই দলঙ্গ ১৮৪৭ ইং সঁকৰ এপ্ৰিল মাহত খ্ৰীষ্ট বটলৰ চাহাবৰ দোআৰাই পুৰ কৰা হুল। ওপৰে তাৰ মাজ ভোখৰৰ কিছুমানৰ নকচা লিখা আছে। সেই দলঙ্গ ৪০৪ হাত দিখল, ২০ হাত ওখ, বহলে ১১ হাত। তাৰ সকলো খুঁটা সাল কাঠৰ, ২৭ হাত ওখ; তিনি সাৰিকৈ ৭ হাতৰ আঁতৰে পোতা হৈচে। মাটিত সোমাৰৰ নিমিত্তে খুঁটাৰ গুৰি জোজা কৰিচে, পোত হৈচে ৭ হাত; চায়ে চায়ে খুঁটা থিয় কৰি তাৰ আগত লেজু বা-স্তি অনেক মানুহে কচালি ইফাল সিফালকৈ কচা-লি থকাত এইমান দৈৰ্ঘ্য খুঁটা বহিচে। ওপৰৰ নকচাত কলা ভোখৰ মাটি; তাৰ ওপৰত অলপ বগা ভোখৰ পানি, খবালিত ২.৩ হাত দ; বা-বিখাৰ চলত ভাতকৈ ১৩ হাত কুটৰ আঁকলৈকে

পানি উঠে; ভলৈ বাও সবকিবৰ নিমিত্তে দলজ-
লৈ আৰু ৪ হাত মাধোন থাকে। খুঁটাৰ কানত
বগা ডোখৰ জি দিখল চতি দেখা জাই, তাক
লিঙ্গি মুৰি জোৰা দি ইপাৰে সিপাৰে টাঁকি
লগাই দিচে। তাৰ ওপৰত পখালি গৰ, নকচাত
কলা কলা মূৰবিলাক দেখে; তাৰ ওপৰত দল-
জৰ পাট। আৰু মানুহ ন পৰিবলৈ দুই দাঁতিএ
পাটৰ জেওৰা সাজিচে, তথাপি সেই জেওৰা
এতিয়া এঁটোআ নাই, কিন্তু ডেৰ বচৰৰ পৰা নি-
ভৌ নিভৌ বহু মানুহ সদাই পাৰ হৈ আছে।

এই কৰমৰ পৰা দেখিচোঁ, নগাঁও জিলাত থকা
মানুহবিলাকৰ অতি উচাহেৰে ভাল মন হৈচে।
কিয়নো সেই দলজ সজাত মৌজাদাৰ আদি সৰু-
লো ভদ্রলোকে গোটি খাই চান্দা কৰি ধন ভুলি
দিলে; ১৮৪৬ নংৰ মেই মাহত দাঁতিপাৰৰ
হাৰিৰ গচ কাটি সকলো মানুহে একেলগে টানি
উলিয়াই, চেপ্তেম্বৰ অক্টোবৰ এই দুই মাহত
৪৮০ খুঁটা আনি দিলে। এই কপে সকলো জি-
লাৰ মানুহে গোটি খাই আলচ কৰিবৰ বৰ কৰম
কৰিবলৈ ধৰিলে, দেস অতি সুখিয়া হই; তথাপি
হাই হাই, মানভকৈও এক সত্ৰু আছে; কানি খা-
বলৈ নেবিলে ভাল কাজত ধন দিবলৈ নে পাই।

আমেৰিকাৰ দেশাধিপতিএ বাজ নগৰত মে-
লুআইৰ আগত জি পুলকৰ কথা কই, তাক বি-
দুলিৰ ডাকেৰে এক মিনিটত উনস উনস আখৰ-
কৈ পঠাই সেই দিনাই দেশ খনতে বাত্ৰা চাপি
চাপি বুজা হৈচে।

আমেৰিকা দেশৰ আদি বাসি লোক।

North American Indians.

Almanac for December, 1888.

ডিচেম্বৰ মাহৰ পঞ্জিকা।

খ্ৰিঃ অব্দ ১৮৮৮। হিন্দু সনক ১৭৭০।

	ডিচেম্বৰ	জানুৱাৰ	ফেব্ৰুৱাৰী	মৰ্চ	এপ্ৰিল	মে
সূৰ্য সনি	১ ২	১৭ ১৮	৬৩৬ ৬৩৬	৫৩১ ৫৩৩	৬ ৭	১০১৮ ১০১৩
দেও	৩	১৯	৬৩৭	৫৩৩	৮	পূজা
সোম	৪	২০	৬৩৮	৫৩৩	৯	০১০
মঙ্গল	৫	২১	৬৩৯	৫৩৩	১০	১৮
বুধ	৬	২২	৬৩৯	৫৩৩	১১	২৯
বৃহস্পতি	৭	২৩	৬৪০	৫৩৪	১২	৩১০
শুক্ৰ সনি	৮ ৯	২৪ ২৫	৬৪১ ৬৪২	৫৩৪ ৫৩৪	১৩ ১৪	৪১০ চন্দ্ৰোদয়
দেও	১০	২৬	৬৪২	৫৩৪	১৫	৫৪৯
সোম	১১	২৭	৬৪৩	৫৩৫	১৬	৬৫০
মঙ্গল	১২	২৮	৬৪৩	৫৩৫	১৭	৭৫৩
বুধ	১৩	২৯	৬৪৩	৫৩৫	১৮	৮৫২
বৃহস্পতি	১৪	৩০	৬৪৪	৫৩৫	১৯	৯৫২
শুক্ৰ সনি	১৫ ১৬	১ ২	৬৪৫ ৬৪৬	৫৩৫ ৫৩৬	২০ ২১	১০৪৮ ১১৪২
দেও	১৭	৩	৬৪৬	৫৩৬	২২	পূজা
সোম	১৮	৪	৬৪৭	৫৩৭	২৩	০১৩৫
মঙ্গল	১৯	৫	৬৪৮	৫৩৭	২৪	১১৪
বুধ	২০	৬	৬৪৯	৫৩৮	২৫	২১৫
বৃহস্পতি	২১	৭	৬৪৯	৫৩৮	২৬	৩১৭
শুক্ৰ সনি	২২ ২৩	৮ ৯	৬৫০ ৬৫০	৫৩৯ ৫৩৯	২৭ ২৮	৩৫৮ ৪৪৯
দেও	২৪	১০	৬৫১	৫৩৯	২৯	৫৪০
সোম	২৫	১১	৬৫১	৫৩৯	৩০	চন্দ্ৰাভি
মঙ্গল	২৬	১২	৬৫২	৫৩৯	১	৬৫৭
বুধ	২৭	১৩	৬৫২	৫৩৯	২	৭৫০
বৃহস্পতি	২৮	১৪	৬৫২	৫৩৯	৩	৮৫৪
শুক্ৰ সনি	২৯ ৩০	১৫ ১৬	৬৫২ ৬৫৩	৫৩৯ ৫৩৯	৪ ৫	৯৫৯ ১০৫৫

দেও ৩১ ১৭ ৫৫৩ ৫১২ ৬ ১১৩

১ দিনৰ পূজা ৪। ২ বজাত পূৰ্ণিমা।

২৫ দিনৰ ভাটি ১০। ৪০ বজাত আমাবাস্যা।

The ORUNODI, Printed and Published monthly,
at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER,
for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

ব্ৰিটিয় চোআ । মো° সিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ ১৮৪৮ খ্ৰি° অ° সঁক । নম্বৰ ১২ ।

VOL. III.

SIBSAGOR, ASAM, DECEMBER, 1848.

No. 12.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence.

হেলেন নামে এখান জাহাজ ১১ নৱেম্বৰ ডাৰিখত কলিকতা এৰি গলত ডাপ জাহাজে টানি নিয়াত নদী এ ভটিয়াই জাঁওতে সেই গধূলি তে বামত লাগি ভাগিল । মানুহবিলাকে ডাপ জাহাজত উঠি বখা পৰিল ।

কলিকতাৰ এজন ডক্টৰ চাহাবে এজনি চো-আলিৰ কিবা বোগ কাটি গুচাব নিমিত্তে মূৰ্চিত কৰা দৰব খুআলত ভাই মৰিল ।

কটক নগৰৰ কাটকত বাখি খোআ ১৭ । ১৮ জন কইদিএ ২৩ অক্টোবৰত সিহঁতৰ বখিয়া ভিনটী কাটি মাৰিলে, আৰু দুটা মানুহ খুন কৰিলে, পাচে ভৰোআল জাঠি লৈ ওলাই নগৰৰ পৰা নদীৰ সি পাৰলৈ গল । ভেতিয়া গধূলি বেলাত চিপাহিএ কেবাজ কৰি আছিল; সিবিলাকে তাকে দেখি খেদি গৈ উলটি আহিবলৈ মাতিলে । তাতে সিহঁতে খবৰ হৈ চিপাহিবোৰক আক্ৰমণ কৰি জুধ কৰিবলৈ ধৰিলে; ভেতিয়া চিপাহিএ গুলি দি মৰাত ১৫ জন মৰিল, আৰু এটা ঘা লগাত পাচ দিনা মৰিল ।

পেস্কাৰ নগৰত মেজৰ লৰফ সেনাপতি পঞ্জাবি সেনাই সৈতে থাকোঁতে চৰ্দাৰ চতৰচিৰ নামে দোহিৰা এজনৰে আত্ম সন্তাই সৈতে আহি পঞ্জাবি সেনাবোৰক ফন্দেৰে ভুলালত সিহঁতৰ কেতবিলাকে অধিকাৰৰ অহিভে দোহ আচৰিলে । পাচে সিহঁতৰ ওপৰত জি পঞ্জাবি সেনাবিলাক আছিল, সিবিলাকে সেই দোহৰ কথা বু নুনে; তথাপি দোহিৰাবোৰ লৰহ হোআত দম্বিৰ নোআৰি সিহঁতৰ হাতত নগৰ এৰি দিলে ।

পঞ্জাব দেশৰ ত্ৰিকোট নামে এক ঠাইতে কান্টান আৰট চাহাবে চিপাহিএ সৈতে বাখি থাকোঁতে চতৰ চিৰ চৰ্দাৰে অনেক সেনাই সৈতে কোঁঠ আক্ৰমণ কৰিবলৈ ধৰিলে, কিন্তু লৰ নো-আবিলত হুকি গল; তাৰ ১০ মৰিল, ২০০ খুন হল ।

৬ আৰু ৭ নৱেম্বৰত মুলতান বজাই কল্লানিৰ সেনাই সৈতে জুধ কৰিবলৈ তাৰ সেনাবিলাকক পঠালত সিহঁতে ওচৰলৈ আহি জুধৰ আৰম্ভন কৰিলে, কিন্তু হাবিলত সিহঁতৰ ১ টা বৰ টোপ চিপাহিএ নিলে । সিহঁতৰ মৰা ৭০, খুন হোআ ৪৫০০ ।

২২ নৱেম্বৰত সৈন্যবিলাকে সত্ৰক খেদি জো-আত সিহঁতে চেনাৰ নদীৰ সিফাললৈ গৈ কোঁঠ বাখি অনেক বৰ টোপ পাতিলে । পাচে চিপাহিবিলাকে গৈ কেতবিলাকক ই পাৰে কেতবিলাকক সি পাৰে দেখা পাই জুধৰ আৰম্ভন কৰিলত দুয়ো দল লমুখা লমুখি হৈ নদী মাজত লৈ গুলিয়া গুলিকৈ আছিল, আৰু জিবিলাক সত্ৰক ই পাৰে পালে সেইবোৰক নদীৰ সি পাৰলৈ খেদালে । কল্লানিৰ ১৩০ মানুহ মৰা আৰু খুন হল; জেনৰল কিউৰ্তন আৰু আন এজন পুখান সেনাপতিও মৰিল ।

বাট বুজিবৰ নিমিত্তে সৈন্যৰ কেতবিলাক পল-টন বেলেগ হৈ জাঁওতে ৩৪০০০ সত্ৰক পাই জুধ কৰি ৬০ মান মৰিলত, সিহঁতে ভাগি গৈ কালোআলা নামে এক কোঁঠত আগুই ললে । পাচে জেনৰল হুইলৰ চাহাবে বৰ টোপে সৈতে আন সেনা লৈ আহি কোঁঠত জুধ কৰিলে; পাচে সিহঁতৰ ২১০০ মানুহ মৰিলত কোঁঠ পালে ।

দক্ষিণ আফ্ৰিকাত থকা হটতন্ত লোকৰ গাঁওবিলাকৰ নকচা।

Hottentot Villages of Southern Africa.

কেপ গুড হোপৰ ওচৰত থকা বোৱৰ লোকে দৌহ কৰিলত চেব হেৰি অথ গবৰ্নৰ চাহাবে ২৬ আগষ্টত অবিগ্ৰনদি পাৰ হৈ সিঁহতক খেদি ২১ ভাৰিখত লগ পালে; তাতে এপৰ বেলি মাম জুধ কৰিলত সিঁহত পৰাস্ত হল। সিঁহতৰ মৰা ৪২, খুন হোআ ১৫০; ইংৰাজিৰ মৰা ১১, খুন হোআ ৪৬। আৰু জি দুজন ঘাই দৌহিয়া পালে সিঁহতৰ প্ৰান দণ্ড আগ্যা কৰিলে। এভিয়া বোৱৰ, ইটন্ত, কাফিৰ আদি কৰি সকলো দক্ষিণ আফ্ৰিকা ইংৰাজিৰ দখল হৈছে।

চুমাজা উপদিপৰ বাতাবিয়াৰ নগৰৰ জৰ্মানি অধিকাৰে বালিৰ মাৰুলিৰ ডকাইত মাৰিবৰ নিমিত্তে আগাবাগা নামে এক কোঠলৈ অনেক সেনা জাহাজে সৈতে পঠালে। পাচে তাক পাই দিবিলাকে কোঁঠ আক্ৰমণ কৰি ১২০০ সেনা কোঁঠত সোমালত ডকাইত সবহ হৈ সিঁহতক জিনি প্ৰায়ে সকলোকে মাৰিলে। আৰু বাহিৰত জিবিলাক থাকিল সেইবিলাক হুকি গুচি গল।

ইহুৰে পূৰ্ব কালে নষ্ট কৰা চিৰোম আৰু আমোৰা নগৰ জি ঠাইতে আছিল, তাতে এভিয়া লোৱৰ বৰ সৰোবৰ আছে, তাক মৰা সাগৰ বোলে। কাষৰ ভাৰ পানিত কোনো মাচ বা অন্য জিয়া বস্তু থাকিব নোআবে, ভাৰ পানি এইমান চোকা। সেই সৰোবৰ মহলা কৰিবৰ নিমিত্তে

লেপ্তেনন্ত লিফু নামে এজন আমেৰিকান চাহাবে এখন ভামৰ এখন লোৰ দুখন লক্ষ নাস্ত এক জাহাজত ভুলি ভুয়াজৰ সমুদ্ৰে দি গৈ গিহুনা দেশ পালেগৈ। তাতে বামত উঠি মানুহ কেতবোৰ আৰু লক্ষ নাস্ত দুখন লৈ অনেক সূমক সেই দেশৰ পৰ্বতৰ পাৰ হৈ জি সৰোবৰ ভিৰেবিয়া সাগৰ ভুলি থিয়টি হই, তাতে নাও তৈয়াৰ কৰি এপিল ২ ভাৰিখত পানিএ দি জাহাজ কৰিবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া সৰোবৰৰ পৰা ওলাই য়দান নদি উঠিয়াই মৰা সাগৰত সোমাল। ভিৰেবিয়া সাগৰৰ পৰা মৰা সাগৰলৈ পোন বাটে দি গলে ৬০ মাইল হই; কিন্তু নদিএ গলে ২০০ মাইল হই, য়দান নদি এইমান বেচা পাক হৈ জাই। মৰা সাগৰ সোমাই ভাৰ পানি লোনেৰে অতি চোকা, ভিত্তি আৰু গধুৰ পালে। জেতিয়া চোৱে নৱত আকাল মাৰে পানিৰ নিচিনা ন হই, পগোআ সিহৰ নিচিনা গধুৰ। ভিৰেবিয়া সাগৰতকৈ মৰা সাগৰ ৭৭৭ হাত চাপৰ। আৰু বৰ দ; উত্তৰ ভাগত ৭৫২ হাত দ, ভাৰ তল দ্ৰাটি প্ৰাই সমান হই। কিন্তু দক্ষিণ ভাগে ততে চিৰোম আমোৰা আছিল, ভাৰ ৭ ১২ হাত মাথোৰ। সেই সাগৰৰ ওচৰত গচ আদি একো নাই, কেবল লোৱ থাকে। আৰু ভাৰ ওচৰত কোনো জন্তু নে থাকে, কেৱল দুটা মান ইহা ভাৰ ওপৰত দেখিলে।

ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰী।

Religious Intelligence.

বৰেশ্বৰ প্ৰথম দেও বাবত কলিকতা নগৰত তিনি ঠাইতে ৭ জন মানুহ মণ্ডলিবোৰত গ্ৰহন কৰিলে; নিবিলাকৰ মাজৰ দুজনক চূড়ান্তালি নামে বজালি মণ্ডলিৰ বধ্যকৰ হতুআই বুৰ দিয়া হৈছিল; অন্য বজালি গিৰ্জাত এজন, আৰু ইং-বাজি গিৰ্জাত ৪ জন মণ্ডলিত সোমাল।

মগ দেশত থকা আৰট নামে কাৰেন মণ্ডলিৰ বধ্যক এজন পান্দুৰি চাহাবে আমেৰিকা দেশলৈ জীওতে মণ্ডলিৰ দুজন কাৰেন বখিয়াৰ বাহিৰে কাকো এৰি নথলে; তথাপি সেই দুজন বধ্যক আৰু আন আন উপদেশক জন চাবেকে কিৰ্ত্তন কৰি কবি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মত অনেক লোকক সি-কাই বিশ্বাস কৰাইছিল। পাচে আৰট চাহাবে আৰুও আহি অতি আনন্দেৰে নিবিলাক সকলো-কে ধৰ্ম্মত থিব হৈ থকা পালে। আৰু ছুৱেইপৌ নামে সেই বধ্যকৰ এজনে ৬০০ সিল্য বুৰ দিয়াই মণ্ডলিত গ্ৰহন কৰিলে। আৰু মিয়াডকিয় নামে সেই আন জন বধ্যকে ৫৫০ টা বুৰ দিয়াই নিবিলাকক বেলেগ বেলেগ মণ্ডলিত গোট খুজাই নিবিলাকৰ প্ৰতি মণ্ডলিৰ ওপৰত উপদেশক পাতি থলে। সেই ৫৫০ জন সিল্য পুাই মান বজাৰ দেশৰ ভিতৰ; ভাতে মানৰ অধিকাৰে নিবিলাকক ধৰ্ম্মৰ নিমিত্তে বহু দুখ দিএ। আৰু আন আন ঠাইতো ১২০০ মান সিল্য বুৰ পাবলৈ আলা কৰি বখিয়াবোৰ নিবিলাকৰ আপোন আপোন গাঁৱলৈ আহিবৰ নিমিত্তে বাট চাই আছে। এতিয়া সেই দেশত কিৰ্ত্তন কৰা ডেৰ কুৰিভটক অধিক উপদেশক আছে, আৰু সিল্যৰ সখ্যা ৫০০০ পাঁচ হেজাৰ মান হল, নিবিলাকৰ ১০০০ এহেজাৰ ইংবাজি দলল কৰা মগ দেশত আছে, মান দেশৰ ভিতৰতে ৪০০০ আছে। মান দেশলৈ মিসাৰেবি চাহাব জোআৰ এতিয়া ৩৬ বছৰ মাখোন হল; সেইমান কালতে ইহাৰে মানুহলৈ দাৱা কৰি এনেৰূপে সন্তুৰ বচন সিধি হবলৈ আপোনাৰ দাক্ষ্য এই প্ৰিথিৰিত বাৰ্হি-বলৈ সক্তি দিচে।

মলমাইন নগৰত ২ জুন তাৰিখত ২০ জন কাৰেন মানুহ খ্ৰিষ্ট বিদ্যালি হৈ বুৰ পালে। পাচে ১৩ আগষ্টত আৰু এজনে পালে। ৮ অক্টোবৰ তাৰিখত সেই নগৰৰ ভিবোতা মানুহ এজন আৰু পাচে এক দেও বাবত ৮ জন মানুহ ইংবাজি মণ্ডলিত গ্ৰহন কৰা হৈ বুৰ দিয়া হল।

মলমাইনৰ দখিন কালে ডাৱৈ নগৰৰ ওচৰত মান আৰু কাৰেন লোকৰ মুঠে আঠোটা মণ্ডলি আছে; জোআ বছৰত ২৮ জন বিদ্যালি হৈ মণ্ড-লিত সোমাল; মণ্ডলিৰ লোক আঠ জন মৰিল; মুঠে এতিয়া ৭৮২ জন খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহ আছে। সেই ঠাইতে সূত বাত্ৰী কিৰ্ত্তন কৰিবলৈ আৰম্ভন হবৰে পৰা একুৰি বছৰ মাখোন হল।

ইংবাজি আৰু হিন্দুৰ দ্ৰাক দিন মিলোআৰ ক্ৰম।

Comparison of the European and Hindu Calendar.

পুত্ৰ সিহু খ্ৰিষ্ট অৱতাৰ হোআৰ পৰা ইং-বাজিএ সঁক ধৰি লিখাত এতিয়া ১৮৮৮ বছৰ হল। হিন্দুবিলাকে সঁকাদিত্য বজাৰ দিনৰে পৰা ধৰি লিখাত নিবিলাকৰ সঁক ১৭৭০ হৈছে। হিন্দুৰ চতুৰ্থ সঁক সলনি হৈ বহাগৰ পৰা বছৰৰ পুনৰ লেখ ধৰে; কিন্তু ইংবাজিৰ ডিচেম্বৰ অৰ্থাত পুহত সঁক সলনি হৈ জানুআৰিৰ পৰা বছৰৰ পুনৰ লেখ ধৰে; সেই নিমিত্তে হিন্দুতকৈ ইংবাজি সঁক তিনি মাহৰ আগ। ইংবাজিৰ মাহো ১২। ১৩ দিনৰ আগ হোআত মাহৰ প্ৰথম তাৰিখত জানুআৰিৰ ১৩ দিন হই; প্ৰথম বহাগত এপ্ৰিলৰ ১৩ দিন; এইৰূপে সকলো মাহ আগ পাচ হল। তাৰ কাৰন এই; আগৰ জোতিসি-য়াই পুতি বছৰে পুাই ৩৬৫ দিন আৰু দুপৰ অৰ্থাত ৬ ঘণ্টা লিখিছিল; সেই ক্ৰমেই হিন্দু আৰু ইউৰপৰ আটাই লোকে বছৰৰ সখ্যা ধৰি চলি আছিল। পাচে ইউৰপৰ জোতিসি-য়াই ঠিককৈ গননা কৰি বছৰত ৩৬৫ দিন ৫ ঘণ্টা ৪৮ মিনিট আৰু এক মিনিটৰ ১০ ভাগৰ ৮ ভাগ হোআ জানি, ১০০ মান বছৰত এদিন বাৰ্হি জোআত ভেতিয়াই ১০ দিন বৰ্হা পালে। ভাতে

কমিয়া বজাই সেই আউল ভাৰিবলৈ ১৫৮২ সঁকৰ পৰা ১০ দিন কাটি গুচালত সেই বছৰ ৩৫৫ দিন মাখোন হল। কচিয়া দেলৰ বাহিৰে ইউৰপৰ সকলো লোকে সেই নতুন ক্ৰমত চলি আছে, কিন্তু কচিয়া মানুহে হিন্দু মতে পুৰনি ক্ৰমতে এতিয়ালৈকে পুৰতিচে। আৰু সৎক্ৰান্তিও আগৰ ক্ৰমৰ পৰা লবিল; প্ৰথমতে মহা বিসুৰ সৎক্ৰান্তিও অৰ্থাত্ জি দিনত সূৰ্য উত্তৰায়ন হো- আত দিন বাতি লম্ব হয়, সেই দিনাই বহাগৰ সৎক্ৰান্তি আৰু নতুন বছৰো হয়। জি লম্বইত দিনে বাতিএ সন্মান হয়, সেইটোই ঠিক সৎ- ক্ৰান্তি, আন সকলোবোৰ লৰ।

ইংৰাজিৰ মাহ হলে কেৰুআৰিৰ বাহিৰে ইবোৰ মাহত দিনৰ লৰ নাই। কেৰুআৰিৰ প্ৰাই ২৮ দিন; কিন্তু ৪ বছৰৰ সুৰত, অৰ্থাত্ ১৮৪৪, ৪৮, ৫২, এইবিলাক সঁকত এদিন বাৰ্হি ২৯ হয়। শুধাপি ৯ বছৰ পুৰ হোআ সঁকত কেবৰুআৰিৰ দিন নে বাৰ্হে, ৪ ৯ বছৰৰ সুৰতহে বাৰ্হে।

ইংৰাজি মাহ দিনৰ লেখ।

আনুআৰি	৩১	জুলাই	৩১
কেবৰুআৰি	২৮	আগষ্ট	৩১
মাৰ্চ	৩১	চেপ্তেম্বৰ	৩০
এপ্ৰিল	৩০	অক্টোবৰ	৩১
মেই	৩১	নৱেম্বৰ	৩০
জুন	৩০	ডিচেম্বৰ	৩১

আৰু দিনে বাতিএ ২৪ চৌবিচ ঘণ্টা হয়; আৰু এক ঘণ্টাত ৬০ মিনিট অৰ্থাত্ ২৪ আৰ্হে নও হয়; তিনি ঘণ্টাই এক পৰ। মধ্য নিলাৰ পৰা দিনৰ লেখ ধৰে; দুপৰত বাবে ঘণ্টা হয়, তাৰ পাচে ভাটি বেলা আৰুও ১, ২, ৩, ঘণ্টা, এই ক্ৰমে চলি জাই। শুধাপি জোতিয়াই হলে এই দৰে নি লিখে, ১২, ১৩, ১৪, চৌবিচলৈকে এই ক্ৰমে লিখি জাই। ১৩।৩০, এনে সঁক দেখিলে দুপ- বৰ পাচে ডেৰ ঘণ্টা বুজিব; ১৮।০ লিখিলে, ভাটি বেলা ৬ বজা অৰ্থাত্ গধূলি বুজিব।

আকাল মণ্ডলৰ মাজত সূৰ্য আৰু গ্ৰহবি- লাকে জি পথে জাই, তাক ১২ ভাগ কৰি বাবে বালি নাম দিলে। জেতিয়া সূৰ্য এটা বালিত লোমাই, অৰ্থাত্ সৎক্ৰান্তি হয়, তাৰ পাচ দিন

হিন্দু মাহৰ প্ৰথম ভাৰিখ হয়। কিন্তু প্ৰিথিবিএ সূৰ্যক ঘূৰি জাঁওতে সদাই সন্মান দূৰ ন হয়; উত্তৰায়নত থাকোঁতে আমাৰ ওপৰে সূৰ্য ধিয় হোআত বদ বৰকৈ পৰে, তাতে ঘাম কালি হয়, শুধাপি প্ৰিথিবিৰ পৰা ভেতিয়া সূৰ্য দূৰ হৈচে; জাব কালি ভাতকৈ কিছু ওচৰ। আৰু ওচৰে থকা কালত প্ৰিথিবিৰ বৰকৈ আকৰ্ষন কৰে, সেই নিমিত্তে প্ৰিথিবিএ বেগাই চলি জাই; তাতে জাব কালিত মাহ চুটি হয়, সূৰ্য বেগাই বালি পাৰ হইগৈ; কিন্তু ঘাম কালিত বালিএ পতি অধিক দিন ভোগ কৰিচে। সেই বাবে মাহে সূৰ্যৰ কিমান দিন কিমান ঘণ্টাৰ ভোগ, তাক তলত লিখা আছে।

প্ৰতি মাহে সূৰ্যৰ ভোগ।

	৫	৬	৭	
বহাগ	৩০।২২।৩			মেস বালিত
জেঠ	৩১।১০।১২			বিন
আহাৰ	৩১।১৫।২১			মিথুন
মাগুন	৩১।১১।৩৭			ককট
ভাদ	৩১।০।১১			সিংহ
আহিন	৩০।১০।৪১			কন্যা
কাতি	২৯।২১।২৯			জুলা
আষোন	২৯।১১।৩৮			বিচা
পুহ	২৯।৭।৩৯			ধনু
মাঘ	২৯।১০।২৭			মকৰ
কাগুন	২৯।২০।০			কুন্ত
চত	৩০।৮।৫৪.৬			মিন
এবচৰ	৩৬৫।৬।১২.৬			

মিনিটৰ সোঁ কালে জি সৰু সঁক থাকে, তা- বেই মিনিটৰ দলম ভাগ বুজিব।

কোনো মাহৰ সৎক্ৰান্তি গনিবৰ ইচা হলে, আগৰ মাহৰ সন্ধ্যাৰ সূৰ্যৰ ভোগৰ লগত গোটাৰ লাগে; আৰু এক বছৰৰ পৰা আন বছৰলৈকে সন্ধ্যাৰ ৬ ঘণ্টা ১২.৬ মিনিট বাৰ্হিচে। ১৮৪৮ সঁকৰ বহাগ সৎক্ৰান্তি ১১ এপ্ৰিলত আছিল, সন্ধ্যাৰ ১১ ঘণ্টা ১০.২ মিনিট; তেহে ১৮৪৯ সঁকৰ বহাগ পাবলৈ সেই দুই সঁক গোটাই দিব।

১১ এপ্রিল ১১।১০.২ বহাগ সংক্রান্তি ১৮৪৮
৬।১২.৬

১১ এপ্রিল ১৭।২২.৮ বহাগ সংক্রান্তি ১৮৪৯
অৰ্ধাৰ্দ্ধ ভাটি বেলা ৫ ঘণ্টা ২২ মিনিটত সন্-
ক্রান্তি হই; তাৰ পাচ দিন ১২ এপ্রিলত ১ বহাগ
হব।

মধ্য নিসাৰে বাতি পুআৰে মাজত সংক্রান্তি
ভদি পৰে, তেন্তে সেই দিনকে মাহৰ পুৰুষ দিন
লেখ। সেই ৰূপেৰে ভলৰ ক্ৰমেৰে আগলৈ
হোআ বচৰৰ সকলো মাহৰ সংক্রান্তি ওলাব;
সেই ক্ৰমেৰে গননা কৰিলে অতি সুচল।

ই-১৮৪৯ ৫ ৬ ৭ ১৭৭১ নং

এপ্রিল ১১।১৭।২২.৮ বহাগ সংক্রান্তি
৩০।২২।৩ সুৰ্যৰ ভোগ, ওপ-
৪২।১৫।২৫.৮ বৰ চাই আনে
তাৰ গল ৩০

মেই ১২।১৫।২৫.৮ জ্যৈষ্ঠ সংক্রান্তি
৩১।১০।১২ সুৰ্যৰ ভোগ
৪৪।১১।৩৭.৮
গল ৩১

জুন ১৩।১।৩৭.৮ জ্যৈষ্ঠ সংক্রান্তি
বাতি জোআত সেই
দিন ১ জ্যৈষ্ঠ বুজিব
৩১।১৫।২১ সুৰ্যৰ ভোগ
৪৪।১৬।৫৮.৮
গল ৩০

জুলাই ১৪।১৬।৫৮.৮ শ্রাবণ সংক্রান্তি
৩১।১১।৩৭ সুৰ্যৰ ভোগ
৪৬।৪।৩৫.৮
গল ৩১

আগষ্ট ১৫।৪।৩৫.৮ ভাদ্র সংক্রান্তি
সেই দিন ১ ভাদ্র
৩১।০।১১ সুৰ্যৰ ভোগ
৪৬।৪।৪৬.৮
গল ৩১

চেপ্তেম্বৰ ১৫।৪।৪৬.৮ আশ্বিন সংক্রান্তি
সেই দিন ১ আশ্বিন
৩০।১০।৪১ সুৰ্যৰ ভোগ
৪৫।১৫।২৭.৮
গল ৩০

অক্টোবৰ ১৫।১৫।২৭.৮ কাৰ্ত্তিক সংক্রান্তি
২১।২১।২২ সুৰ্যৰ ভোগ
৪৫।১২।৫৬.৮

৪৫।১২।৫৬.৮

গল ৩১

বৰেহুৰ ১৪।১২।৫৬.৮ আশ্বিন সংক্রান্তি
২২।১১।৩৮ সুৰ্যৰ ভোগ
৪৪।০।৩৪.৮
গল ৩০

ডিচেম্বৰ ১৪।০।৩৪.৮ পুহ সংক্রান্তি
সেই দিন ১ পুহ
২২।৭।৩২ সুৰ্যৰ ভোগ
৪৩।৮।১৩.৮
গল ৩১

জানুআৰি ১২।৮।১৩.৮ মঘ সংক্রান্তি
১৮৫০ ২২।১০।২৭ সুৰ্যৰ ভোগ
৪১।১৮।৪০.৮
গল ৩১

ফেব্রুআৰি ১০।১৮।৪০.৮ ফাগুন সংক্রান্তি
২২।২৬।০ সুৰ্যৰ ভোগ
৪০।১৪।৪০.৮
গল ২৮

মাৰ্চ ১২।১৪।৪০.৮ চত সংক্রান্তি
৩০।৮।৫৪.৬ সুৰ্যৰ ভোগ
৪২।২৩।৩৫.৪
গল ৩১

এপ্রিল ১১।২৩।৩৫.৪ বহাগ সংক্রান্তি
১৭৭২ নং।

সপ্তৰিষি, ধুব, আৰু কাৰ্চিৰিগিয়া সপ্তৰিষি।

Constellations of the Great and Little Bear and Comae Berenices.

মানুহে ভৰাবিলাকক চিনিব জানিবৰ বিমিত্তে
মিচৰ দেশ আদি অন্য লোকে ভৰাবিলাক ভাগ
কৰি পহু মানুহ চৰাই নানা আক্ৰিভেৰে লিখি
নাম লগাই দিছে। জিবিলাক মানুহে পৰ্হি সুবি
বিদ্যা সিকে, সেইবোৰে ভৰাব নাম জানিব লগা
অনেক প্ৰয়োজন। এই দেশৰ মানুহে প্ৰায়ে ভৰা
নি চিনে, কেৱল পুখিত নাম মাথোন পাই, কিন্তু
কেনে ৰূপ, আৰু কত থাকে, তাক নে জানে। সেই
কাৰে ভৰাব মণ্ডল, বাসি, নখাত্ৰ আদি কৰি
ভাগ ভাগকৈ ভাৱ আক্ৰিভিএ লৈতে ক্ৰমে ক্ৰমে
অকনোদইত লিখিম। এই কথা পৰ্হি বিদ্যা সি-
কা চাত্তৰ আৰু লোক সকলেও ক্ৰিৱ পঞ্চম বাতি
ওলাই এই পত্ৰৰ অনুসাৰে আকাশলৈ চালেই

সকলো ভবা সুন্দৰ মতে চিনিব জানিব পাৰিব।

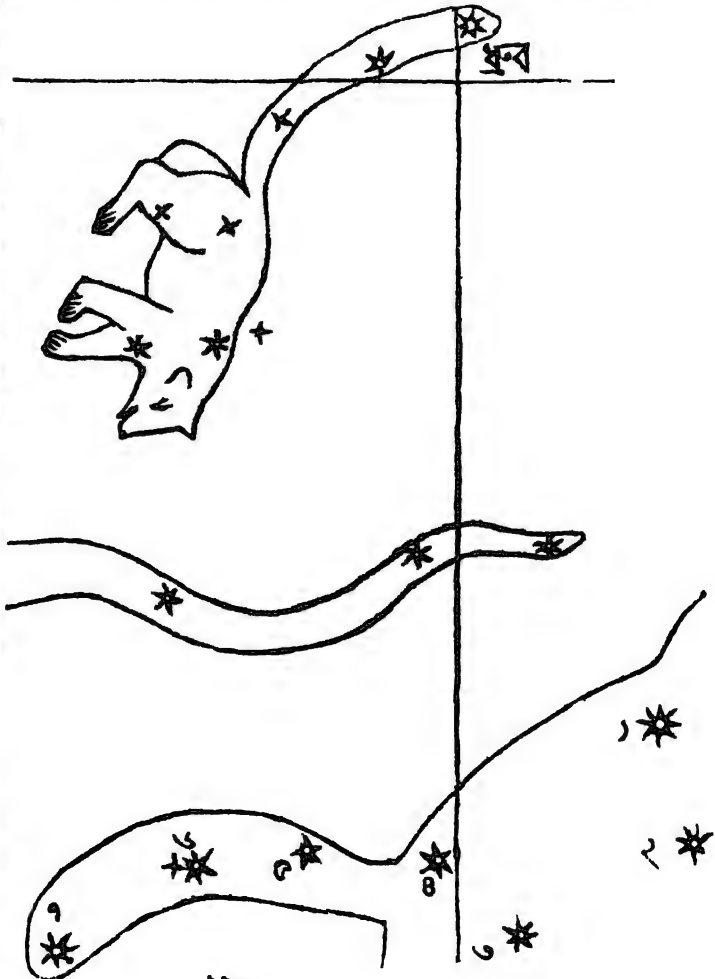
প্ৰিথিবিৰ উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ ওপৰে জিটো ডাকৰ ভবা অকলেই থাকে, ডাক গুৰু বা উত্তৰ ভবা বোলে। সি কেন্দ্ৰৰ অতি ওচৰ হোআত কেন্দ্ৰটিকে যুৰোঁতে প্ৰায়ে একে ঠাইতে থাকে, সদাই দেখা জাই; আনবিলাক ভবা দূৰ হৈ যুৰাত ওলাই আক মাৰ জাই, সদাই দেখিবলৈ নে পাই। উত্তৰ মখিন বুজিব লগা বৰ কাৰ্জ, কিন্তু গুৰুৰ চালেহে ঠিককৈ বুজিব পাৰি, আন উপায়েৰে বুজাটো টান। গুৰুৰ দেখিবলৈ হলে উত্তৰ ফালে মুখকৈ, এপৰ মান বেলি উঠোঁতে সূৰ্য্যটো জিমান ওখ হই সেই সমানে চালে, সেই অকলেই থকা ভবা দেখিব।

কিন্তু সপ্তৰিসিৰ মণ্ডল দেখা হৈ থকাত ভাবেই পোনাই গুৰুৰ চিনিবলৈ সুচল। এই হেতুকে এতিয়া সপ্তৰিসিৰ কথা লিখোঁ। সেই নখ্যাত ডাকৰ আক দেখিবলৈ অতি চিকন। জানুআৰি মাহত হলে ইমান কোনে এপৰ মান নিলা জোআত ওলাই। পূৰ্ব কালে সেই নখ্যাতৰ মণ্ডলৰ নাম বৰ ভালক দিলে; তাৰ গাত চাৰি চুকিয়াকৈ চাইটা ভবা থাকে, নেজন্ত ভিনটো। ভলত তাৰ আক্ৰিতি সঁকে লৈছে লিখা আছে। ইংৰাজি আক হিন্দু মতে সেই ভবাবিলাকৰ এই নাম।

১	দুৰ্ভি	ক্ৰু
২	মেৰাক	পুলহ
৩	কাদ	পুলন্ত্য
৪	মিগ্ৰেজ	অজি
৫	এলিয়ত	অজিৰা
৬	মাইজাব	বসিষ্ট
৭	বিনেভনাল্য	মৰিচি

জি সৰু ভবা বসিষ্টৰ ওচৰত থাকে, তাৰ নাম আলুকৰ, হিন্দু মতে অকনধুতি।

আক গুৰুৰ লগত জি সৰু সৰু ভবা দেখা জাই, সেইবোৰকো এক মণ্ডল কৰি সৰু ভালক নখ্যাত নাম দিলে। বৰ ভালুকৰ নেজৰ সুৰতে মৰিচি জিৰূপে থাকে, সেইৰূপে গুৰুৰ সৰু ভালুকৰ নেজৰ সুৰত থাকে। আক সপ্তৰিসিৰ নিচিনাকৈ সৰু ভালুকো সাতোটা ভবা আছে; কিন্তু গুৰুৰ বাহিৰেই কেইটা সৰু। বৰ ভালুকৰ নেজ বেঁকা হৈ অলপ ভললৈ জোআ, সৰু ভালুকৰ নেজ উৰ দি ওপৰলৈ জোআ। আক বৰ ভালুকৰ পিঠিৰ মাজত থকা দুটা ভবা, অৰ্থাত দুৰ্ভি আক মেৰাক, সিবিলাক নিচেই গুৰুলৈ পোন হই, সেই নিমিত্তে গুৰুৰ দেখোআও বোলে। সেই

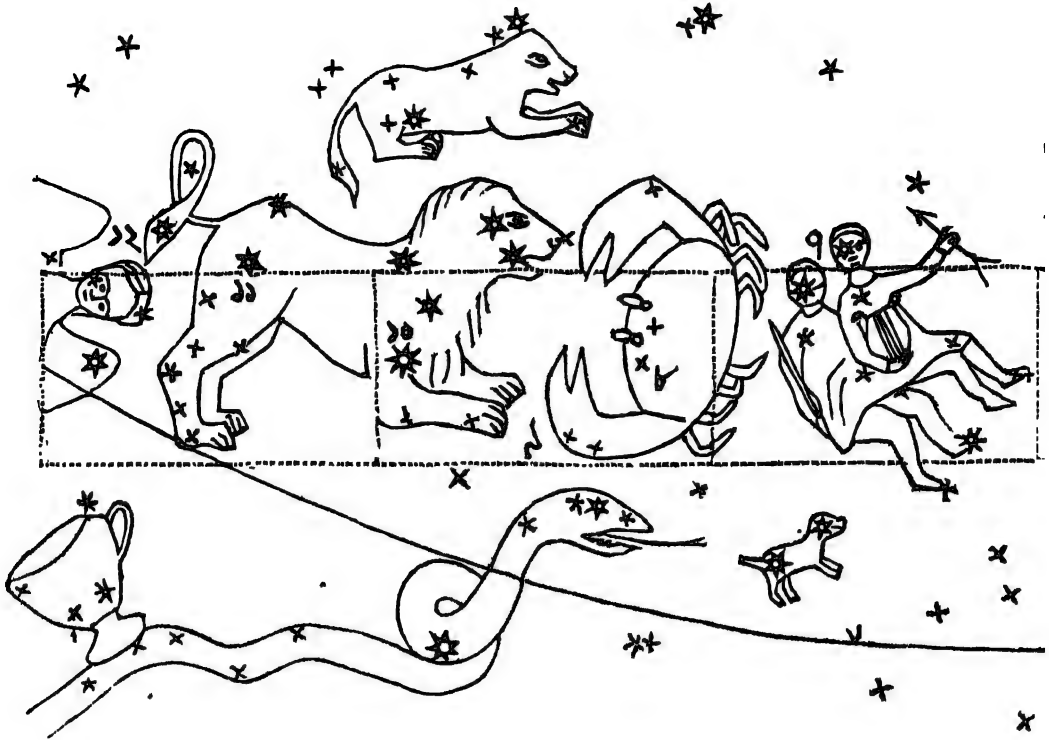

মহা বিমূৰ সঙ্ক্ৰান্তিৰ পৰা জলবিমূৰ সঙ্ক্ৰ

Adjustment of the Twelve Hindu Signs, and the Twenty-seven Nakhyats

চৈম্বৈশ্বৰ	আগষ্ট	জুলাই	
	ভাদ	শাওন	আহাৰ

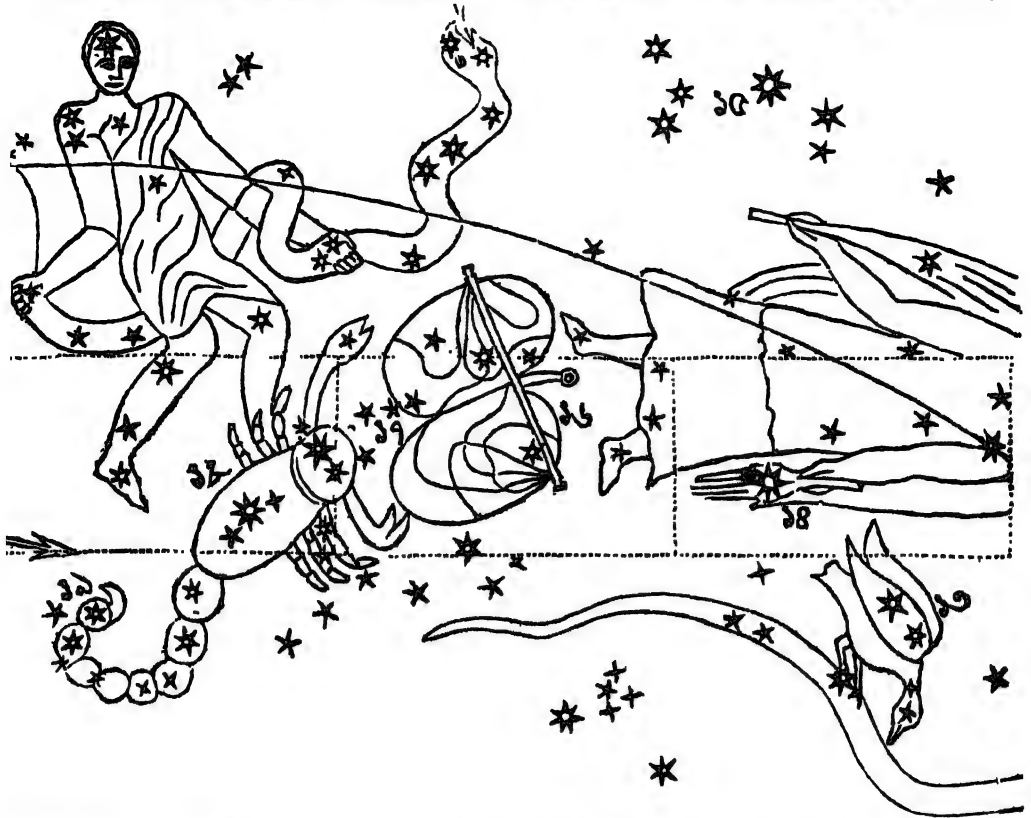

মিথুন	কৰ্কট	সিংহ	কৰ্কট	মিথুন
১	২	৩	৪	৫

সূৰ্য চক্ৰে সৈতে বুধ, শুক্ল, মঙ্গল, বৃহস্পতি, শনি, এইবিলাক গ্ৰহ আকাল মণ্ডলে জি পথে আট, ৭
থৰি বাঁও হাতলৈ লিখে। দিন বাতি লম্ব হোআ মহা বিমূৰ সঙ্ক্ৰান্তি আগেরে মেল বালিত আছিল; এ
বেজত পৰা জি থিৰ আঁক, সি মহা বিমূৰ সঙ্ক্ৰান্তিৰ বেধা; তাৰ বাঁও কালে মিন বালিত জিমান কাল সূৰ্য
কেই মাহত হই। মেসৰ পাচত বিন অৰ্ধাত ভতৰা দেখা আই; তাৰে সৈতে জুখ কৰা জি মানুহৰ আক্ৰিতি,
সুৰৰ ওপৰ হই। তাৰ চাৰি চুকিয়াকৈ চাৰি ভৰা থাকে; তাৰ মাজে টকালিত তিনিটা ভৰা ওচৰা উচৰিকৈ
ভৰাৰ নাম আদু। বাঁও বিচনিৰ বেলাত্ৰিক অৰ্ধাত মিগলিবা। সেই টকালিৰ তিনি ভৰা ভতৰাৰ মূৰলৈ পে
মিগলিবা আৰু আলদিবাবনে জি ৫।৬ লক ভৰা এমথালৈ পোনাই, সি ক্ৰিভিকা; তাৰ পৰা আৰু ত্ৰৈ
থাকে; তাক প্ৰথম নথ্যাত বোলে। ওৱাৱনৰ পূব কাল লক কুকুৰ দেখিবা, তাৰ গাত দুটা ভৰা, এটা বৰ,
বা; সি নকচাৰ বাহিৰ। ওৱাৱনৰ উত্তৰ পোনে কাপেলা নামে চাগ পোআলিৰ গাত এটা বৰ ভৰা আছে।
দুটা ডাকৰ সুন্দৰ ভৰা আছে; নাম কাষ্টৰ আৰু পলক; হিন্দু মতে পুনববসু। তাৰ পূব কালে কৰ্কট মে
তাক মৰা বোলে; তাৰ মাজত বৰটৰ নাম বেগুল। তপিলাত আৰু বেজত পূৰ্ব উত্তৰ কলগুনি থাকে,
লিখে। সিংহৰ পাচে কৰা থাকে, জল বিমূৰ সঙ্ক্ৰান্তিৰ ইফালে সুৰ তোখৰহে থাকে; গা তোখৰ সি

ভূমি সূৰ্য থকা সৈম চই বাসিৰ নকচা ।

জিহ্মব	নৱেম্বৰ	অক্টোবৰ	
আষাঢ়	কাতি	আশ্বিন	

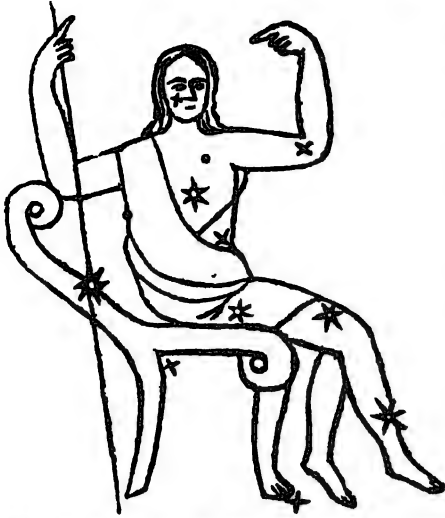
	বিচা	জুলা	কন্যা
৬৫	৬৫	৬৫	৬৫

ভাঙ থাকে; কন্যাৰ বাঁও হাতে চিত্ৰা; তাৰ উত্তৰে স্বাতি নামৰ এক প্ৰকাশিত ভবা দেখা জাই। জুলাত অনেক সুন্দৰ ভাঙৰ ভবা আছে, বাৰিখাত আমাৰ দখিনে দেখা জাই। তাৰ মূৰত সাৰিতৈ থকা তিনটা থকা ১০।১১ ভবা মূলা বোলে। ধনু হলে অশ্বিনৰ আক্ৰিতি, ওপৰ ডোখৰ মাদুহ, তল ডোখৰ ঘোঁৰা, গভৰত কুৰব পখি উৰি গৈচে; তাৰ গাত সাৰিতৈ থকা তিনটা ভবা মূৰনা বোলে; তাৰ মাজৰ বৰটো নাই; লক্ষ ভবা অসংখ্য থকা দেখি সভলিলা বোলে। কুন্তৰ কলসৰ পৰা এক নৈ বৈ গৈচে, তাৰ গাৰা ঘোঁৰাৰ বুকুত জি ভবা, সি পূৰ্ব ভাদুপদ; উত্তৰ ভাদুপদ সি নকচাতে গল। ক নথ্যৰ আঁকৰ কিছু বাহিৰেও জাই; তথাপি চন্দ্ৰ আদি প্ৰধান গ্ৰহবিলাক তাৰ বাহিৰে উত্তৰ দখিনে তাৰ কাষৰ এই; প্ৰথমতে ২৮ নথ্যৰ কৰি চন্দ্ৰৰ পথ ২৮ ভাগ কৰিলে। সেই আটাইচৰ মাজৰ ২২ টো ৬ দিন। পাচে কাল ক্ৰমে জোতিসিয়াই চন্দ্ৰৰ পথ সমান ২৭ ভাগ কৰি লিখি, অভিজিৎক নথ্যৰ মাদুবিলাকৰ ভাগৰ পৰা আন ভাগলৈ গল। সেই কপে উত্তৰ আসাচৰ ভবা পূৰ্ব আসাচৰ ঠাইত পৰে;

জি বাসিত সূৰ্য থাকে সূৰ্যৰ প্ৰকাশ অধিক হোজা হেতুকে ভবা দেখিব নোআবে। স্বৰা চিনিবলৈ জাৰ তাৰ ভবা অতি সুন্দৰ নমূহ।

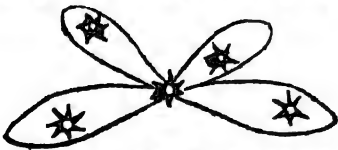

দুই ভৰা ৫ ডিগ্রিৰ আঁতৰ; দুতি আৰু মিংগ্ৰেজ
১০ ডিগ্রিৰ আঁতৰ।

সপ্তবিসিৰ মাজত মিংগ্ৰেজ নামে জিটো ভৰা
সৰু, ভাৰ ওচৰে অহা আঁক, সেয়ে বিন্দুৰ সপ্ত-
ক্ৰান্তিৰ বেধা; সুৰ্জে সেই বেধা পালেই দিনে
বাতিএ সমান হই। সপ্তবিসি আৰু ধুকবৰ
মাজত জি সৰু ভিনটা ভৰা আছে, সেইবিলাক
গোধিকাৰ নেজত থাকে।

সপ্তবিসিৰ পৰা ধুকবৰ লি কালে কাচিৰপিয়া
নামে এক নখাজ আছে; ভাৰ মাজত পুখান
ভৰা পাঁচোটো এসাপতিয়াই থকা আছে। ভাৰ
নকচা ওপৰত লিখিচোঁ; মানুহ এজন চকিত
বহি থকা আক্ৰিতিৰে লিখা জাই। বুকুত থকা
ভৰাৰ নাম লিয়ৰ; চকিৰ পিঠিৰ মাজ খিনিত
থকা ভৰাৰ নাম কাক। সেই পাঁচোটো ভৰা পাখি-
লাৰ নিচিনাও হই; মাজৰ এটা, আৰু ভাৰ চা-
ৰিও কালে চাৰি পাখিৰ নিচিনাকৈ চাইটো ভৰা

থাকে; এটা পাখি কিছু চুটি। ধুকবৰ পৰা সপ্তবি-
সি জিমান দূৰ হই, পখিলা জিমান দূৰ, আৰু
ভাৰ মাজতো বিন্দুৰ বেধা জাই। সেই ভৰা দেখি-
ব ধুকিলে, পুখমতে সপ্তবিসি বিচাৰি, ভাৰ
পৰা ধুকৰে বি পোনাই কাচিৰপিয়াক বেগতে
দেখিব পাখিব।

আৰু এই মাহত গধূলিতে পশ্চিম কালে জি
ভোটো ভৰা ওলাই সেয়ে সুকুৰ, সি গ্ৰহৰ মাজৰ।
এপৰ মান নিলাত পূব কালে ব্ৰিহস্পতি ওলাই,
ভাৰো বৰ পুকাৰ, দেখিবলৈ সুন্দৰ।

জানুআৰিৰ ১১ তাৰিখত চন্দ্ৰে ব্ৰিহস্পতিৰ
৩ দিগ্ৰিৰ আঁতৰতে পাৰ হৈ জাব; সেই বাতি
চালে, চন্দ্ৰৰ কিছু উত্তৰে ব্ৰিহস্পতিক দেখিব।
২৮ তাৰিখত চন্দ্ৰৰ অতি ওচৰতে সুকুৰক দেখি-
বা, চন্দ্ৰ একেৰি দখিন। আৰু লনিও সেই দিনত
চন্দ্ৰৰ অলপ দখিনে থাকে।

আমেৰিকা দেশৰ এখন পত্ৰত লিখিচে, না-
য়াগাৰা নদীৰ ওপৰে দলজ লাজিবলৈ জি লোৰ
লেজুবোৰ পাতি ধলে, তাতে চাৰি মানুহ পাৰ
হৈ জাওতে বৰ বতাহ মাৰি তাক লুটিয়ালে।
সেই চাইটো মানুহ লেজুত খৰি ওলমি প্ৰানৰ
সঙ্কটত আছিল; পাচে গাঁৱৰ মানুহে লিবিলা-
কক দেখি বৰ স্নেহেৰে দলজ পোনাই বখা
কৰিলে।

বিলাইডি দেশৰ মাত্ৰ বেচা গোহাৰি।

মিষ্ট সত্য বলিদান।

কতক হেজার পহর প্রান
করা হৈছিল বলিদান,
ভেঙে ন হই তাত পাপর খই,
ভাঙে মনর সান্ত ন হই।

পহর ভেজতক পবম
খুঁকি বলি লবোঁতম,
ভেঙে ইহবে দিয়া মেস,
প্রাচিত করিল পাপর মেস।

দেখি যোব অগনন যোস
কবি আচোঁ অলন্তোস;
সিচুর গাত মোব পবিল পাপ,
ভাঙে গুটিল সকল ভাপ।

পাপির কারন জি কেলেন
ভেঁরে ভুঞ্জিলে নিলেন,
ভাঙে চিন্তিহে যোব মন
আলা করে অনুধন।

মান মেসব মোকব নকচ।
Burmese Man and Woman.

Almanac for January, 1889.

জানুয়ারি, অর্থাৎ মাঘ, ১৮৮৯।

সো	ম	ব	বি	সু	স	ম	ব	বি	সু	স	ম	ব	বি	সু	স	ম	ব	বি	সু	স
১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১
২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১
১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১
২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২
২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২
৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩
৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪
৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫
৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬
৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭
৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮
৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯
১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০
১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১
১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১
১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২
১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩
১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪
১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫
১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬
১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭
১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮
২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯
২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০
২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১
২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২
২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩
২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪
২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫
২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬
২৮	২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭
২৯	৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮
৩০	৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯
৩১	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০

পূর্ণিমা ১ দিনর ৫।৮ পূজা।

আমাবাস্যা ২৪ দিনর ৪।২১ ভাটি।

সূর্য ২১ উত্তরসারী নখ্যত্রত; বৃষ সূর্য
লগত; গম্বুলি দেখা ভোটা ভবা সুকর ২৫ পূর্ব-
ভাদুপাদ নখ্যত্রত; মঙ্গল ১২ মূলত, এই মাহত
নে দেখে; বিহঙ্গতি ১ অশ্বিনত; আক সনি
২৫ পূর্বভাদুপদ সুকর ওচরতে দেখা জাই।

THE ORUNDO I,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science and General Intelligence, is printed and published at the Sibsongor Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

বাৰ আৰু তাৰিখ মিলাবৰ ক্ৰম।

১৮৪০	৪৫	৫১	০০	৬২	৬৮	৭৩	৭৯	০০	২০	২৬	বু	বি	মু	স	দে	সো	ম
১৮৪১	৪৬	৫২	০১	৬৩	০০	৭৪	৮০	৮৫	২১	০০	বি	মু	স	দে	সো	ম	বু
১৮৪২	৪৭	০০	০২	৬৪	০১	৭৫	০০	৮৬	২২	০১	মু	স	দে	সো	ম	ব	বি
১৮৪৩	৪৮	০১	০৩	৬৫	০২	৭৬	০১	৮৭	০০	০২	স	দে	সো	ম	ব	বি	মু
১৮৪৪	৪৯	০২	০৪	৬৬	০৩	৭৭	০২	৮৮	০১	০৩	দে	সো	ম	বু	বি	মু	স
১৮৪৫	৫০	০৩	০৫	৬৭	০৪	৭৮	০৩	৮৯	০২	০৪	স	বি	মু	স	দে	সো	ম

এই নকচাৰ বাঁও কালে ওপৰত
বচৰৰ সঁক; সোঁ কালে বাৰৰ নাম;
ভলভ মাহ দিন লিখা হৈছে। কোনো
বচৰৰ আমুক মাহৰ আমুক দিনত কি
বাৰ হই, ইয়াক বুজিবৰ নিমিত্তে
সেই বচৰৰ সঁক ধৰি পোনাই, জি
বাৰ সেই মাহৰ সেই দিনৰ ওপৰত
পৰে, সেয়ে বাৰ হই।

ইং সঁক ১৮৪২ জানুআৰি প্ৰথম
তাৰিখে কি বাৰ হই, ইয়াক জানি-
বৰ ইচ্ছা হলে, সোঁ কালে ৪২ সঁক
আৰু ভলভ জানুআৰি ১ দিন ধৰি
দুইবোৰ পৰা পোনাই চুকত জি সো
লভেত থাকে, সেই দিন সোম বুজি-
বা। সেই ৰূপেও ১৮৫০ সঁকৰ জা-
নুআৰিৰ প্ৰথম দিন মঙ্গল বুজিবা।

ভেতিয়া ফেব্ৰুৱাৰিৰ ২২ দিন
হই, সেই বচৰৰ সঁক দুবেলি লিখা
গৈছে; জানুআৰি আৰু ফেব্ৰুৱাৰি
মাহত প্ৰথমে লিখা সঁক ধৰিব লা-
গে; আন সকলো মাহত ভলে থকা
সঁক সঁক লবা।

জানুআৰি
অক্টোবৰ

ফেব্ৰুৱাৰি
মাৰ্চ
নৱেম্বৰ

এপ্ৰিল
জুলাই

মেই

জুন

আগষ্ট

চেপ্তেম্বৰ
ডিচেম্বৰ

১	২	৩	৪	৫	৬	৭
৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪
১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১
২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮
২৯	৩০	৩১				
৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০
১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭
১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪
২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১
১	২	৩	৪	৫	৬	৭
৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪
১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১
২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮
২৯	৩০	৩১				
১	২	৩	৪	৫	৬	৭
৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪
১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১
২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮
২৯	৩০	৩১				
১	২	৩	৪	৫	৬	৭
৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪
১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১
২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮
২৯	৩০	৩১				

ইং নংক প্রতি বছরেতে কোন নিমিত্ত পুর্নিয়া আক অমাবান্যা পদে, আক পুস্তক বকন কিমান দিন হয়, তাৰ লেখক কৰ।

[illegible]

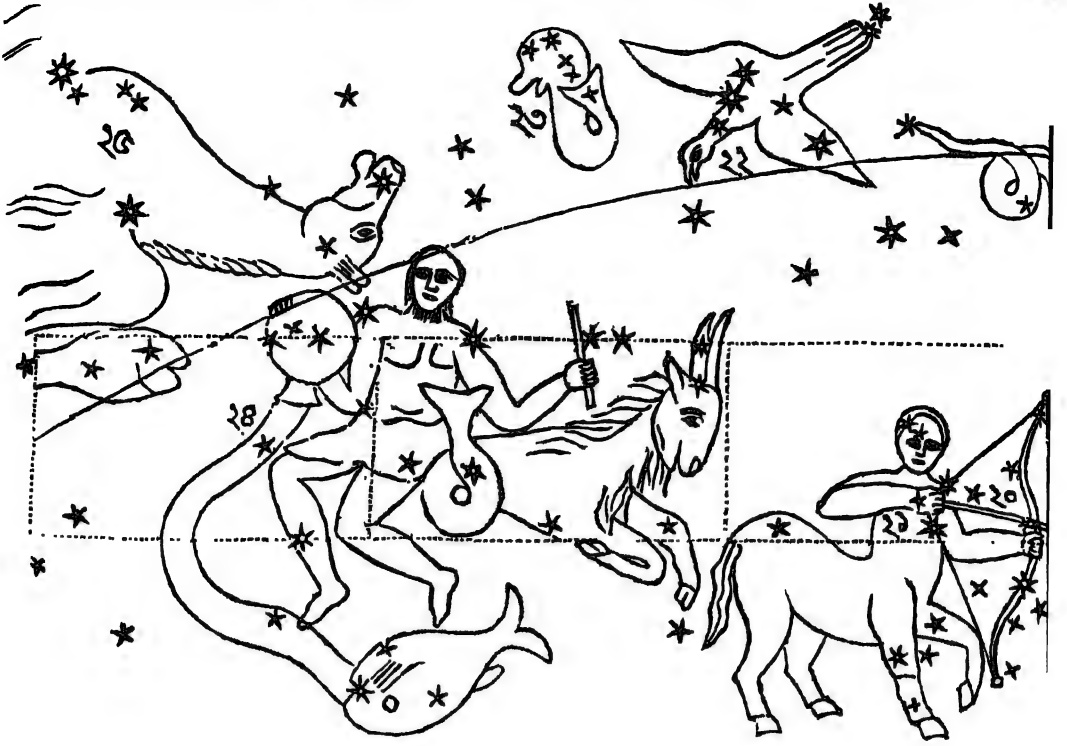
এই নকশার বাঁও ফালে
মাহ্‌ আৰ জাদিখ লিখা হৈ-
চে, নোঁ ফালে উল্লভ বচ-
বৰ নংক, ভগত চম্ভৰ বয়স ।
জি মাহ্‌ৰ জি দিনৰ কথা নু-
জিৰব ইচা হই, সেই দিনৰ
পৰা পোনাই বচৰ নংক
ভগত চম্ভৰ বয়স পাব ।
জতে পুৰ্ণিমা আৰু আশা-
বাণী পৰে জতে পুঁ আৰু
অ নক্‌তকৈ লিখা হৈছে ।
এই নকশাৰ চম্ভৰ সময়
গতি বুজাই, কিছু চম্ভৰ গতি
নদাই সময় নো হোজা
কোদো ফালে ইয়াৰ পৰা
এদিনৰ দূৰ হই ।

জলবিস্তৃত সংক্রান্তিৰ পৰা মহাবিস্তৃত সংক্রান্তি

মাৰ্চ	ফেব্ৰুৱাৰী	জানুৱাৰী	
কাগুন	মাঘ	পূহ	

	কুন্ত	মকৰ	ধনু
২৩	২৫	২৬	২৭
জানুৱাৰী	ফেব্ৰুৱাৰী	মাৰ্চ	এপ্ৰিল

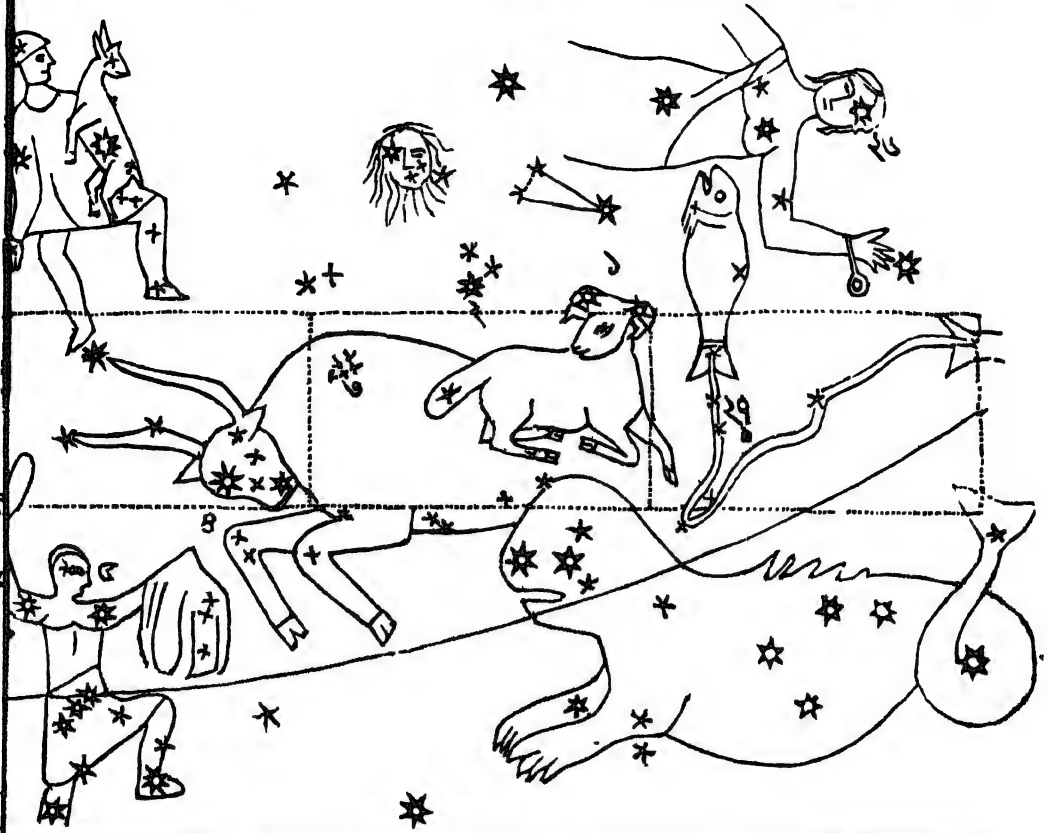
দুস্তিৰ নকচাত সেল চই বাসি লিখিছে। কন্যাৰ দখিন কালে কাউৰিৰ আক্ৰিতিৰে ৫ ভবা হা থকা ভবা নকল নক, আৰু সৰ্পধৰ্মা নথ্যজন্তো পুথান ভবা নাই। কিন্তু ভাব দখিন কালে থকা বিচাৰ ভবা অনুবাধা বোলে; বুকুত থকা ভিনটোৰ নাম জেঠা; ভাব মাজৰ বৰটো আন্তাবিচ; বিচাৰ নেজৰ বিচাক মাৰিবলৈ হাতত খেবু লৈ আছে; ভাব মাজত পূৰ্ব উত্তৰালাচা নথ্যজ পৰে। ভাব উত্তৰে কিছু নাম আলটেব। ভাব পূৰ্বে দল্কিন মাচৰ আক্ৰিতিৰে ৪। ৫ ভবা ধৰিতা বোলে। কুন্তত পুথান ভা সুবত দখিন মাচৰ সুখত কোমালো নামে এটা পুৰালিত ভবা আছে। কুন্তৰ উত্তৰ পশ্চিম কালে উৰি ৫ নকচাত জি জাঁক ফুট ফুটিয়া হৈ আছে, সেই জাঁকে বাসিবিলাকৰ সিম্মা বুজাই; কিন্তু কোনো বাসি ভ নে জাই। আৰু কেতবিলাক নথ্যজৰ পুথান ভবা আপোনাৰ নথ্যজতন পৰে, আন নথ্যজৰ ঠাইত পৰে। নথ্যজ অভিজিত আছিল, উত্তৰালাচা আৰু সূৰনাৰ মাজে পৰিল; ইংৰাজি মতে ভাব নাম লাইবা, অৰ্থা জৰ পৰা গুচালে; ভাতে পুজি নথ্যজৰ ঠাই বহল হৈ জোআত জি ভবা আগৰ নথ্যজৰ সিম্মাত পৰিচিল সূৰনাৰ ভবা উত্তৰ আসাচৰ ঠাইত পৰে; ধৰিতাৰ ভবা সূৰনাৰ ঠাইত পৰে।

প্ৰথম চই বাসিৰ ভবাবিলাক ভাব কালি বাঙিত সুবৰ ওপৰ হই; সেল চই বাসি বাবিখাত ওপৰ হই। ইচা হই, খবালি হলে, প্ৰথমতে ভবায়ন বিচাৰি লাগে; বাবিখা হলে কৈকোৰা বিচা প্ৰথমতে বিচাৰি

ভিটেল জুজ থকা প্ৰথম চহি বাজিব বকচা।

or Constellations traversed by the Moon, to the European Zodiac.

ন	মেই	এপ্রিল	
	ভেট	বহাগ	চত

[illegible]

কি বাবে বাসি আৰু ২৭ নথ্যত্ৰ ভাগ কৰিলে। সেই বাসি পশ্চিমৰ পৰা পূবলৈ লেখে; নকচাত সোঁ হাত
যা বাসিবোৰ আগৰ ঠাইৰ পৰা ২১ ৬ ডিগ্ৰি চুহুকি গলত মিন বাসিত পৰে। নকচাৰ সোঁ হাতে মগবৰ
থাকে, তাক চত্ৰ মাহৰ ভিতৰত লেখে। পাচে সূৰ্য মেনত লোমালে বহাগ হইগৈ; সেই ক্ৰমেৰে আটাই
তাৰ নাম ওহাৰন; সি সকলো নথ্যত্ৰৰ মাজত জিলিকা; এই মাহত গধূলি বেলাত পূব কালে, মানিলাত
ভিত্তা ভাৱে সাৰিতে থাকে। সেই নথ্যত্ৰলৈ চালে একে বেজিএ চিনিব। তাৰ সোঁ কালে বা বিচনিত থকা
পাই; তাৰ সুৰত জি পাঁচোটো ভবা, তাক বোহিনি বোলে; তাৰ মাজৰ বৰটো ভবাৰ নাম আলদিবান।
বি সেই মিলে পোনাই গলে ভবনিৰ তিনি ভবা পাই; তাৰ সোঁ কালে অৰিনিৰ তিনি ভবা মেলৰ সুৰত
টা লক; বৰটোৰ নাম পুচান্নন। আৰু তাৰ দখিন কালে চিৰিচ নামে আটাইতকৈ ডাঙৰ ভবা এটা দেখি-
তাক খবা মানুহৰ সোঁ হাতে আৰু দুই এক ভবা আছে। লক কুহুৰৰ উত্তৰ কালে মিধুন বা জঁজাৰ সুৰত
জাই, আৰু তাৰ দখিনে বাগৰ সুৰ অৰ্ধাত আল্লাৰ ৫ ভবা। সিহঁতৰ আগ কালত থকা জি পাঁচ ভবা,
জব ভবাৰ নাম দেৱেবলা। সিহঁতৰ উত্তৰ পোনে থকা লক ভবা এমখা সিহঁত পোআলিৰ আক্ৰিতিৰে
কঢ়ালৈ গল। নকচাৰ জি আঁক বেকা হৈ আছে, সেয়ে প্ৰিথিবিৰ মাজ বেখাৰ ওপৰে পৰে।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ। মোঁ সিবসাগৰ, জানুআৰি ১৮৪৯ খ্ৰি অ° সঁক। নম্বৰ ১।

VOL. IV.

SIBSAGOR, ASAM, JANUARY, 1849.

No. 1.

অনেক দেশৰ সমাদ।

General Intelligence.

সিবসাগৰত ২২ জানুআৰিৰ বাতি পুআ ৮ বজাত ভুইকঁপ গল; খৰ আদি সকলো বৰকৈ লহাত ঘৰিবোৰো বল। তাৰ ১৫ মিনিটৰ পাচে আক এবলি কিছু কঁপিলে।

২৩ ডাৰিখৰ নিসা ১১। বজাত ভুইকঁপ আকও গল।

২৭ কাতিত আলাহাবাদ নগৰৰ হিন্দুবিলাকে নগৰ খন দিপনিভা কৰি এটা মচিদৰ ওচৰৰ জালিত চাকি আবিয়া লগাবলৈ ধৰাত মচলমান লোকে খেজাৰ পাই দা ভৰোআল লৈ আহি দুই তিনি মানুহক মাৰিলে। পাচে পোলিচৰ বৰকান্দাজে আহি জুঁজ ভাজিলে।

বম্বাইৰ ওচৰৰ মেজাগাঁৱত একুআ গাহৰি পোআলি উপজিচে। তাৰ চকু নাকৰ ওপৰে মাজতে থাকে।

১ ডিচেম্বৰত কল্যানিৰ সেনাবিলাকে চেনাব নদি পাৰ হৈ পদ্মাবৰ মহা চিজে সৈতে যুদ্ধ কৰাত সিহঁত পৰাস্ত হৈ পলাই গল; আক বাদ্ৰা আহিচে, জিলম নদিত সিহঁতে আকও কোঁঠ বান্ধিচেগৈ।

ইব্রাহিম বাত্ৰা নামে মিচৰ দেশৰ অধিকাৰ মুক্ৰু হল। ভেঁওৰ সলনি বাৰ পাই আৰাচ বাত্ৰা এভিয়া সেই দেশৰ বাজ ভোগ কৰিচে।

পাৰ্চি দেশৰ বাত্ৰা ভেহেবান বাজ নগৰত মৰাৰ পাচে বৰ পুত্ৰক জ্বৰ বাজে বজাৰ বাৰ পালে। কিন্তু দেশত অনেক বধ কৰা আক ডকাইত ওলাই পুজাবোৰক বহু দুখ দিএ; কেৰ্মান নগৰ ৫০০ মানুহে প্ৰান বাধিবৰ নিমিত্তে পলাল;

আক বম্বাই নগৰত থকা সিবিলাকৰ মিতিৰ বজ-হবিলাকৰ পৰা উপকাৰ পাবলৈ নিবেদন কৰি পঠাইচে।

ইংলণ্ড দেশৰ হোআইথেবন নগৰত ৩১ অক্টোবৰৰ বাতি পুআ নাগ মাটি খন এটা গাঁতৰ বিলম্ব বায়ুত জুই লাগি ফুটি ডাৰ ভিতৰত থকা ৩০ মানুহক মাৰিলে, অকল এটা মাথোন জিলে, ডাক উৰাই নিলত সি গাঁতৰ মুখৰ ওচৰত পৰিল, পাচে চেতন পাই উঠি আহিল। মৰা ২৫ টা পালে; ৫ টা কতবাত মাটিএ পুতিলে, বিচাৰি নে পালে।

এডিনবৰ নগৰত চাৰি কুৰি হাত দিহল ৭ খল-পিয়া চেনি পগোআ এটা বৰ ঘৰ ওপৰ গধুৰ হোআত অকস্মিতে ভাগি খোঁচ খাই ভুইকঁপৰ নিচিনাকৈ লবধেৰে পৰিল। তাৰ ভিতৰত ২০ মান মানুহ আছিল; পাচ দিনা চাইটো, তাৰ পাচ দিনা চটা খানি উলিয়ালে; ৫ টা জিয়া, ৫ টা মৰা আছিল; সি দহোটা নে পালে।

আন নামে এখন জাতি নিয়া জাহাজ ১২৪ জাতিক লৈ গৈ ২৬ চেপ্তেম্বৰত চেড্ড লবক নদিৰ মুখে সোমাই অন্য জাহাজত থুন্দা খাই ভাগিল। তাতে জাতি সকল ভলৰ খোঁটালিত থাকোঁতে কাপ্তানে দুআৰবোৰ মাৰি নিৰ্দ্ভাৰূপে সিহঁতক এৰি, জাহাজৰ বনুআই সৈতে সেই জাহাজত উঠি গল। পাচে জাতিএ অৱস্থা জানি বৰ লুমেৰে দুআৰ ভাঙ্গি ওলাল; আক দুখ বুজাবৰ নিমিত্তে ওপৰে কাপৰ আৰি থলত প্ৰিঞ্চি বয়ল জাহাজে কুৰি জাঁওতে ডাক দেখি গৈ জাহাজ নৌ বু-বোঁতেই সিবিলাকক কুলি বধা কৰিলে।

২৭ চেপ্তেম্বৰৰ বাতি কানেল নামে জাহাজে

উলিয়ম পিট নামে জাহাজত খুন্দা খাই এটাৰ মান বেলি লাগি থাকিল; পাচে মুকলি হৈ আঁতৰ হ'লত সেই উলিয়ম পিট জাহাজৰ পৰা বহু মানুহে এটাৰ পৰা নুনিলে, তাৰ পাচে নে দেখিলে আন্দাজে বুজিলে, সেই জাহাজ ভাগি গ'লো। মানুহে সৈতে তল গ'ল।

ফানিট প্ৰদীপ দলৰ ওচৰত মকল নামে এজন মানুহে এটা সৰু মাচ পাই ঘৰলৈ লৈ জাঁওতে হাতত বাখিৰ নোআৰি দাঁতৰে কামুৰি মাৰিবলৈ খবাত পিচলি সুখত সোমাই ভিজিত লাগিল। লগত জোআ তাৰ ভায়েকে মাচৰ কান্দত ধৰি বল দিৱাত কান্দ চিগিল। পাচে উলিয়াৰ নোআৰাত উমাহ নে পাই মৰিল।

হাট্ফিল গাঁৱৰ হাকলেদ নামে এজন খেতিয়কে আপোনাৰ বাৰিলৈ গৈ এটা বিলাতি খেবেজু গুটি খালত তাৰ ভিতৰত নে দেখাকৈ থকা এটা বৰলে ডিঙ্গিৰ নলিত বিছিলে; তাৰ বিনত এটাৰ মান বেলি থাকি মৰিল।

১৮ চেণ্ডেম্বৰত ফ্ৰান্সকৰ্ত নগৰিয়াবিলাকে অধিকাৰে সৈতে দন্দ লাগি উঠি সেনাই সৈতে জুখ কৰাত অনেক মানুহ মাৰিলে। লিম্বোক্সি নামে এজন প্ৰধান কোঁঅৰ নগৰৰ বাহিৰে ঘোঁৰাৰে জাঁওতে মানুহে দেখি আক্ৰমণ কৰি তাকে মাৰিলে।

অস্ত্ৰিয়াৰ তল হোআ হজাৰি লোকৰ ৰাজ মেল অস্ত্ৰিয়াৰ অধিন হ'বলৈ অমান্তি হোআত ৰজাই লিবিলাকক দমন কৰিবৰ নিমিত্তে কঁওত লাফুৰ্ত নামে এজন বৰ লোকক আপোনাৰ প্ৰতিনিধি কৰি বুদা নগৰলৈ পঠালে, কিন্তু হজাৰি মেলুআয়ে কেঁওক অধিকাৰ বুলি গ্ৰহণ নকৰিলে। পাচে নগৰিয়াইতে তাকে সুনি বন্দুক, দা, কুঠাৰে সৈতে গোটে খাই হুবা সুৰা কৰি সেই অধিকাৰক বিচাৰিবলৈ ধৰিলে; পাচে কেঁওক পালত বধ কৰিলে। অস্ত্ৰিয়াৰ ৰাজ নগৰ বিএনাভো লকলো পুকাই হজাৰিএ সৈতে একে আলচ হোআত কোজবিলাকক তলৈ জাবলৈ নি দিলে, সেনাবিলাকো প্ৰায়ে অনধিন হ'ল। তাতে লিবিলাকক দমন কৰিবলৈ কঁওত লাভোৰ নামে এজন অধিকাৰ পাতিলত সিহঁতে কেঁওকো মাৰি

খুঁটাৰ ওপৰত সুৰ আৰি ধলে। পাচে ৰজাই মান নগৰলৈ গৈ বহু সেনাক গোটেই নগৰে সৈতে জুখ কৰিবলৈ পঠালে। সিহঁতৰ ১,০০,০০০, মান সেনা, ১৪০ বৰ টোপে সৈতে ২৮ অক্টোবৰত জুখৰ আৰম্ভন কৰিলে। দুদিন জুখ কৰিলত নগৰিয়াই মিল হ'বলৈ নিবেদন কৰিলে, কিন্তু পাচে হজাৰিৰ কোজে সিহঁতৰ উপকাৰলৈ অহা সুনি আকও জুখ কৰিবলৈ ধৰিলে। তাতে ৰজাৰ সেনাই হজাৰিৰোৰলৈ ঘূৰি সিহঁতক পৰাস্ত কৰিলে, পাচে বৰ টোপ বম গোলাৰে নগৰ মাৰি ললে, আৰু পুজাৰ সকলো অস্ত্ৰ সত্ত্ৰ কাৰ্হি নিলে। সেই জুখত দুয়ো ফালৰ ৬০০০ চ হেজাৰ মানুহ মৰিল।

মেৰ্চিকো সমুদ্ৰত আৰু তাত থকা মাজুলিবিলাকত ২১। ২২ আগষ্টত বৰখুন মেঘ বিদুলিৰে সৈতে বৰ জুফান বতাহ লাগিলত অনেক বহু গাঁও নগৰ নষ্ট হ'ল। ভূইকঁপো গ'ল; আৰু ব্ৰাজিল মাজুলি খনেই ৫ হাজ মান পানিৰ তল গ'ল। তাত থকাবিলাকে এখন জাহাজত উঠি বখা পৰিল। আন্তিগা মাজুলিত ২০০০ ঘৰৰ চাল বখলিয়াই গুচালে, আৰু ৭০০ ঘৰ নিচেই নষ্ট কৰিলে; বৰ বৰ গচ সিপাই সৈতে উভালি পেলালে।

পুথিবির বৰ্গমাইল আৰু পুজাব নুঠ লেখা।

	বৰ্গমাইল*	পুজাব সংখ্যা
ইউৰোপ বৰ্গ	৩১,৭৫,০০০	২৩,০৫,০০,০০০
আচিয়া বৰ্গ	১,৬৫,১০,০০০	৬০,০৮,০০,০০০
আফ্ৰিকা বৰ্গ	১,১০,০০,০০০	২১,০৪,০০,০০০
আমেৰিকা দ্বীপ	১,৫৫,০০,০০০	৫,০১,৫০,০০০
অষ্ট্ৰেলিয়া আদি পাচিফিকৰ মাজুলি	৫৫,৪০,০০০	২৬,০০,০০০
ভূমি	৫,১৭,২৫,০০০	মুঠে পুজা ৯২,৪৪,৫০,০০০
সাগৰ	১৫,০০,০০,০০০	
মুঠে বৰ্গমাইল	২০,১৭,২৫,০০০	

বৰ্গমাইল সবদৰ অৰ্থ। জি ডোখৰ মাটি দিছে পঞ্চালিএ সমানকৈ এডাৰ বাট হই, তাক বৰ্গমাইল বোলে।

ইউৰোপ বৰ্গৰ দেশবিলাক।

দেশৰ নাম	বৰ্গমাইল	পুজাব সংখ্যা	প্ৰধান নগৰ	তাৰ পুজা
গ্ৰেট ব্ৰিটন	১,২০,০০০	২,৭০,০০,০০০	লণ্ডন	২০,০০,০০০
ফ্ৰান্স	২,১৪,০০০	৩,৫০,০০,০০০	পাৰি	২,০০,০০০
ইতালিয়া	১,৮০,০০০	১,৪০,০০,০০০	মিলান	১,৬০,০০০
পৰ্তুগাল	৩৪,০০০	৩২,০০,০০০	লিচ্বন	২,৫০,০০০
দেনমাৰ্ক	২২,০০০	১৭,০০,০০০	কপনাগেন	১,০০,০০০
আইচলণ্ড	৩০,০০০	৫০,০০০	কালহল্ট	
নেদাৰলেণ্ড	১,২৩,০০০	১২,০০,০০০	থ্ৰিভিয়ারা	১০,০০০
চুইডন	১,৭০,০০০	২৮,০০,০০০	স্টকহোম	৭৫,০০০
ৰুচিয়াৰ এভাগ	১৫,০০,০০০	৫,০০,০০,০০০	পিটচবৰ্গ	৪,৫০,০০০
বেলজিয়াম	১১,৫০০	৩৫,০০,০০০	ব্ৰুচেল	৭৫,০০০
জৰ্মানিৰ সৰু সৰু দেশ	৬৬,৫০০	১,১২,৫০,০০০	কুঙ্কল্ড	৫০,০০০
প্ৰুচিয়া	১,০৬,০০০	১,৫০,০০,০০০	বৰ্লিন	২,৫০,০০০
বাৰেৰিয়া	৩০,০০০	৪০,০০,০০০	মুনিখ	৮০,০০০
বাহ্মিয়া	২০,০০০	৩৪,০০,০০০	প্ৰাগ	১,০০,০০০
অষ্ট্ৰিয়া	৫৬,০০০	৬৫,০০,০০০	বিএনা	৩,১০,০০০
অষ্ট্ৰিয়াৰ ডল ইতালি	১,০৭,০০০	২২,০০,০০০	পেট্ৰি	৪৮,০০০
জাৰ্মানিৰ আদি				
অষ্ট্ৰিয়াৰ অন্য সৰু দেশ	৫৬,০০০	৫৮,০০,০০০	হামবুৰ্গ	১০,০০০
চুইচ	১৫,০০০	২০,০০,০০০	বৰ্ন	১৮,০০০
ইতালি	১,২০,০০০	২,২০,০০,০০০	ৰোম	১,৪০,০০০
ফ্ৰান্সৰ এভাগ	১,৮০,০০০	১,২০,০০,০০০	কনষ্টান্টিনপলি	৬,০০,০০০
গ্ৰীক	১০,০০০	৬,০০,০০০	আথিনি	১০,০০০
কান্দিয়া	৪,০০০	৩,০০,০০০	কান্দিয়া	
মুঠে	৩১,৭৫,০০০	২৩,০৫,০০,০০০		

শ্ৰেষ্ঠ ব্ৰিটন নামে প্ৰখ্যাত হোজা দেলবিলাক।

দেলৰ নাম	বৰ্গমাইল	প্ৰজাৰ সংখ্যা	ৰাজ নগৰ	ভাৰ প্ৰজা
ইংলণ্ড	৫২,০০০	১,৫০,০০,০০০	লণ্ডন	২০,০০,০০০
ওএলচ	৮,০০০	১০,০০,০০০		
স্কটলণ্ড	৩০,০০০	৩০,০০,০০০	এডিনবৰ	১,৩০,০০০
আইৰলণ্ড	৩০,০০০	৮০,০০,০০০	ডবলিন	২,৩০,০০০
মুঠে	১,২০,০০০	২,৭০০,০০,০০০		

ইতালিৰ দেলবিলাক।

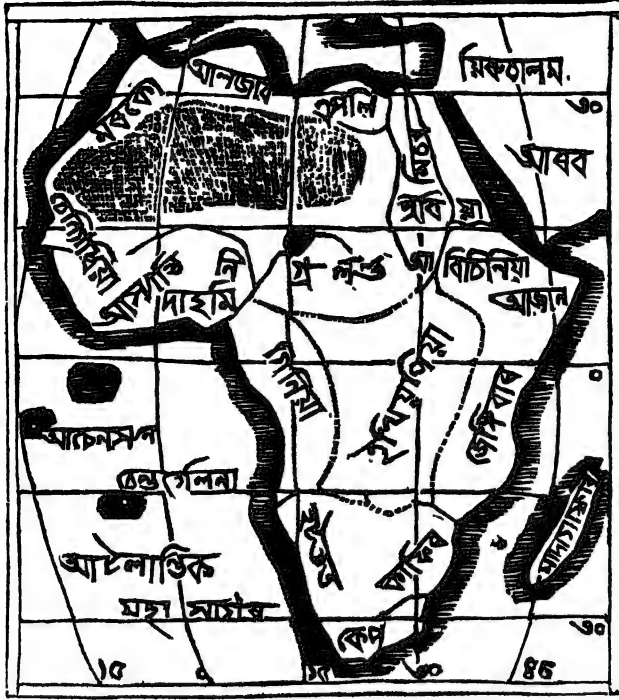
চাৰ্ভিনিয়া দেল	২০,০০০	৪০,০০,০০০	ফ্লোরিন	১,২০,০০০
চাৰ্ভিনিয়া উপদ্বীপ	২,০০০	৫,০০,০০০	কালিয়াৰি	৩৫,০০০
কৰ্চিকা	৩,০০০	২,০০,০০০	বাস্তিয়া	১০,০০০
লম্বাৰ্দি আৰু বেনিচ	১৭,০০০	৪৫,০০,০০০	মিলান	১,৩০,০০০
কুৰ্মানি	৮,০০০	১৩,০০,০০০	কলবৰ্জ	৮০,০০০
পাৰ্মা	২,০০০	৪,০০,০০০	পাৰ্মা	৩০,০০০
মদিনা	২,০০০	৪,০০,০০০	মদিনা	২০,০০০
কমিৰা দেল	১৭,০০০	৩০,০০,০০০	ৰোম	১,৪০,০০০
নাপলি	৩১,০০০	৫৭,০০,০০০	নাপলি	৩,৫০,০০০
চিচিলি	১১,০০০	২০,০০,০০০	পালৰ্মো	১,৬০,০০০
মুঠে	১,২০,০০০	২,২০,০০,০০০		

জৰ্মানিৰ সৰু সৰু দেল।

হলণ্ড	১৩,২০০	২৭,০০,০০০	আমষ্টৰদাম	২,০০,০০০
হানোবৰ	১৫,০০০	১৬,০০,০০০	হানোবৰ	২৬,০০০
মেক্সনবৰ্গ	৪,৮০০	৫,০০,০০০	ষেবিন	
ওলদনবৰ্গ	২,৫০০	২,৫০,০০০	ওলদনবৰ্গ	
ব্ৰুক্‌ক	১,৫০০	২,৫০,০০০	ব্ৰুক্‌ক	৩০,০০০
হেচিয়া	৮,৫০০	১৪,০০,০০০	ফুৰ্ছকৰ্ত	৫০,০০০
নাচৌ	১,৭০০	৩,৫০,০০০	নাচৌ	
বৰ্ত্‌ম্বৰ্গ	৭,৫০০	১৫,০০,০০০	স্তুগাৰ্দ	২৫,০০০
বাহেন	৬,০০০	১৩,০০,০০০	কাৰ্লস্‌	১০,০০০
চাক্সনি	৫,৮০০	১৪,০০,০০০	দুছদন	৬০,০০০
মুঠে	৬৬,৫০০	১,১২,৫০,০০০		

অষ্ট্ৰিয়াৰ ডল দেল।

হাভাৰি	১,০৭,০০০	২২,০০,০০০	পেট্ট	৪৮,০০০
আনচিলবাৰিয়া	১৮,০০০	১৫,০০,০০০	হৰ্মনস্তাভ	১০,০০০
পালিচিয়া লদমিৰিয়া	৩২,০০০	৪০,০০,০০০	লেম্বৰ্গ	
দাল্‌ম্যাতিয়া	৬,০০০	৩,০০,০০০	জাৰা	
মুঠে	১,৬৩,০০০	১,৫০,০০,০০০		

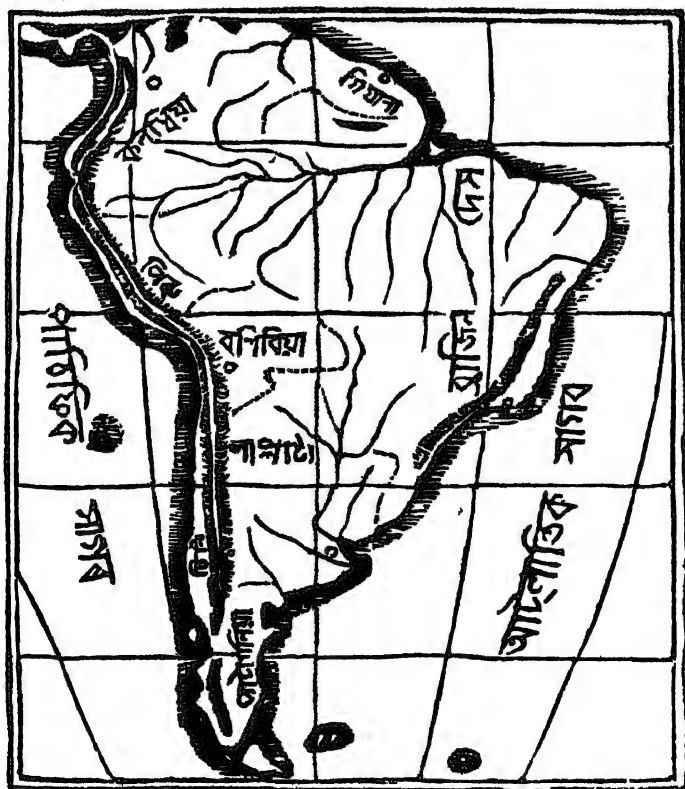
আফ্রিকা বর্ষের দেশবিলাক।

দেশের নাম	বর্গমাইল	প্রজার সংখ্যা	প্রধান নগর	তার প্রজা
মরক্কো	৩,০০,০০০	১,৪০,০০,০০০	মরক্কো	৮০,০০০
আলজেরি	২০,০০০	২৫,০০,০০০	আলজেরি	৮০,০০০
তুনি	৭০,০০০	৪০,০০,০০০	তুনি	১,৩০,০০০
ত্রিপলি	১,০০,০০০	১,৫০,০০,০০০	ত্রিপলি	১৫,০০০
ফেজ	৬০,০০০	১০,০০,০০০	ফেজ	১,০০,০০০
মিসর	২,০০,০০০	৩০,০০,০০০	কাইরো	২,৬০,০০০
নুবিয়া আফ্রিকা চেনাব	৩,৬০,০০০	২৫,০০,০০০	হজ্জালা	৫০,০০০
আবিচিনিয়া	৩,২০,০০০	৪০,০০,০০০	গম্ভাব	৫০,০০০
চাহাবা বালি	২৫,০০,০০০	২,০০,০০০?		
চেনিগাহিয়া	৩,০০,০০০	৪০,০০,০০০?	তিম্বু	
পশ্চিম গিনিয়া, আল্যাভি	১,৫০,০০০	৩০,০০,০০০	কুম্ভাচি	১০,০০০
বিনি, দাহমিএ সৈতে	২,৫০,০০০	৪০,০০,০০০	বিনি	৫০,০০০
দক্ষিণ গিনিয়া	৬,০০,০০০	৭০,০০,০০০?	কংগো	২৫,০০০
বোর্নো আদি নিগ্রলও	১৬,০০,০০০	২,০০,০০,০০০?	ভুহুহু	২,০০,০০০
আদেল আফ্রিকা	৪,০০,০০০	৩০,০০,০০০	জেইলা	
জেনিবার	৭,০০,০০০	৭০,০০,০০০?	মচাহিক	
অবিভক্ত ইথিওপিয়া	২২,০০,০০০	১,০০,০০,০০০?	লুচা	
কাফির আফ্রিকা হটন্ত	৪,০০,০০০	১০,০০,০০০?	লাভাকু	১৫,০০০
কেপ গুড হোপ	১,৪০,০০০	২,০০,০০০	কেণ্ডোন	১৮,০০০
মাদাগাস্কার	২,৫০,০০০	৫০,০০,০০০	ভানানাবি	
মুঠে	১,১০,০০,০০০	১১,০৪,০০,০০০		

? জন্মে এই চিত্র থাকে, সেই দেশের প্রজা আন্দাজে লিখা হইতে।

আমেৰিকা দিগৰ দেশবিলাক।

দেশৰ নাম	বৰ্গমাইল	প্ৰজাৰ সংখ্যা	প্ৰধান নগৰ	ভাৰ প্ৰজা
গ্ৰিনলণ্ড, আন্দাজে	৫,০০,০০০	২৫,০০০	বেকিংহাম	
ব্ৰিটিছ আমেৰিকা	৫,০০,০০০	৫০,০০০	চেম্পোল	
ব্ৰিটিছ আমেৰিকা	৩৩,০০,০০০	১৫,০০,০০০	কুইবেক	২২,০০০
আমেৰিকাৰ মিল দেশ	৩০,০০,০০০	২,০০,০০,০০০	ওআসিয়াতন	২৩,০০০
মেক্সিকো	১০,০০,০০০	৭০,০০,০০০	মেক্সিকো	১,৫০,০০০
গুআডিমাল	২,০০,০০০	২০,০০,০০০	গুআডিমাল	৪০,০০০
বেনিজুলা	৫,০০,০০০	১০,০০,০০০	কাৰাকাচ	৪০,০০০
নুগ্ৰেনাদা	৩,৮০,০০০	১৭,০০,০০০	বগডা	৪০,০০০
ইকোআদৰ	৩,২০,০০০	৬,০০,০০০	কিটো	৭০,০০০
গিয়ানা	১৬,০০০	২,০০,০০০	পাৰামাৰিব	২০,০০০
ব্ৰাজিল	২৫,০০,০০০	৫০,০০,০০০	বিলজানেৰো	১,৫০,০০০
পিব্	৫,০০,০০০	১৫,০০,০০০	লিমা	৭০,০০০
বলিবিয়া	৩,২০,০০০	১২,০০,০০০	লাপাজ	১০,০০০
লাপ্লাটা	১৫,০০,০০০	২৫,০০,০০০	বৈনচেৰচ	১,০০,০০০
পাৰাটগ	১,৫০,০০০	৬,০০,০০০	আচম্যান	৬,০০০
মন্ডিবিদেয়ো	২,২০,০০০	১,৭৫,০০০	মন্ডিবিদেয়ো	১৬,০০০
চিলি	১,৪০,০০০	১২,০০,০০০	চান্তিয়াগো	৫০,০০০
পাটাগনিয়া, আন্দাজে	৩,৫০,০০০	৫,০০,০০০		
কুৰা উপদ্বীপ	৫৪,০০০	১০,০০,০০০	হাবানা	১,৩০,০০০
হাইটি	২২,০০০	১০,০০,০০০	কেপহেনৰি	১৫,০০০
জামেকা	৬,০০০	৪,০০,০০০	কিংষ্টন	৩৩,০০০
পৰ্তৰিক	৪,০০০	৩,০০,০০০	চাণ্ডোআন	৩০,০০০
আন মাজুলি	১১,০০০	৭,০০,০০০		
মুঠ	১,৫৫,০০,০০০	৫,০১,৫০,০০০		

শ্রী প্রাননাথ বরুয়াই লিখা
কলিকতা আদি ভাটি দেশৰ বিবৰন।

Prannath Barua's Description of Calcutta.

আমি ভিখ জাদুআব কাবন দখিন পচিম এই স-
কল জি জি জিলাত আগেরে কোনো কালে নে
দেখা দেখি অহা হৈছে, তাক সৎগ্রহ কৰি প্ৰিন্সত
পানুবি চাহাবক চাপা কৰাৰ কাবন দিয়া জাই।

প্ৰথমতে মুৰ্চিদাবাদ চহৰত নেবাৰৰ দুআবত
দুটো জন্তু দেখিলোঁ। তাৰ হাত ভৰি সকলো সি-
হৰ দৰ মুখ এখন আৰু মূৰটো মানুহৰ নিচিনা
আগ চেকৰ মাজতে ভিহোতাৰ নিচিনা দুই ভূৰ।
(আগষ্ট মাহৰ অকনোদইত জি স্ক্ৰিচৰ কথা
লিখা গল, এনে জন্তুৰ সেই মূৰ্তি।)

পচিমত লিভাকুণ্ড নামে এটা পুখুৰি আছে,
তাৰ পানি বৰ বৰ কৰি তলৰ পৰা উতলি ধা-
কে; এক নলাই দি সেই পানি গৈ আছে, আৰু
চকুৰে দেখাটলৈকে তপত। সেই পুখুৰিৰ পানিৰ
ওচৰত বহিলে ভৰি পুৰিৰ খোজে, কিন্তু চাউল
দিলে ভাত ন হই; মানুহে চুৰ নোআৰা তপত।
আৰু গৰাৰ কলগুৰালি বুলি এক টাই আছে,
ওপৰে বালি খানিলে পানি ওলাই। সেই পা-
নিৰ লগত বলিৰবা মাচৰ নিচিনা লৰু লৰু মাচ
অনেক ওলাই। আৰু কটকলৈ জোআ বাটত
বৰ বদি বুলি এখন আছে, তাত পাটলি নাও
জোৰকৈ এক হাতৰ ঝাঁতৰে সালৰ চঙি লগাই
ওপৰে পাট পাৰি, হাতি দুটোৱাকৈ পাৰ কৰি-
বৰ দেখিচোঁ। আৰু প্ৰিথেকত পাঁচ চেজিৰা বলদ
আছে চাইটা ভৰি ইবোৰ গৰুৰ নিচিনা, এটা
গলদৰৰ চুটৰ পৰা মাটিৰ এবগতৰ ওপৰত

ওলমি থাকে। এক এক গাইত পুআ ৮ দেৰ,
গধূলি ৮ দেৰ গাখিৰ ওলোআ লৰু দেখিচোঁ।
চাগলি একো জনিৰ বাট খামোচ নে পাই,
এবেগত মান দিহল; দুই বেলাত ৪ দেৰ গা-
খিৰ সততে ওলাই। পচিমৰ মহবোৰ গৰুএ টৈ-
তে একে লগেই বাখে। গৰুতকৈ মহ কেতবোৰ
লৰু, লিঙ্গ এহাত মান, বেজ গচ গৰুৰ দৰে মাটিত
পৰা। আৰু সেই এখনৰ মগনিয়াৰ মানুহ কেত-
বোৰে পইচা খোজাত নি দিলে তাৰ আপো-
নাৰ নাক বা কান এখন কাটে, নাইবা যুকুত মিত
এখন সুমাই দিএ, এনে মানুহ আছে।

আৰু কলিকতা চহৰত কলেজৰ দৰত ইংৰা-
জিএ জন্তু মলুক দখল কৰিচে, তত মলুকৰ বিজি-
তি হৈ জি সকল মানুহ গৰু চবাই হই, সেই সেই
জন্তুবোৰ বাখি থৈচে। চাৰি হাতেৰে, তিনি
চকুআ, দুই মূৰিৰা, তিন চেজিৰা, তিনি মহিৰা,
চাৰি মহিৰা, দহ মহিৰা পৰ্জন্ত লৰাবোৰ আ-
চে। চবাই পোআলি চাৰি চেজিৰা, দুই মূৰ,
দুই চোঁট, এনে আছে। বন মানুহ ভাত্তে আছে
ওখ চৰচৰিৰা লৰাটোৰ সন্মান; গাটো নিচেই
মানুহৰ দৰ, মুখ এখন বান্দৰৰ নিচিনা। আৰু জন্তু
এটা আছে, পহুতকৈ দিহল আৰু ওখ, তাৰ পেটত
এক জোলোআৰ দৰে আছে তাৰ পোআলি চৰি-
বলৈ জাই, পিচে আহি ভাত্তে সোমাই থাকে।
আৰু মৰা সিংহো আছে, সেয়ে বাতৰ নিচিনা হই।

পেটত মোনা থকা কাদীৰু গৰু।

চহৰত দিবে পখালিএ এদিনৰ বাট আন্দাজ
হই; এতিয়া চক্ৰ পকি দেলান। আলিবোৰত
এবেলি গলে তাৰ ঠিক ধৰিব নোজাবি; আৰু
জি খন টিলা আছে, টিলাৰ দুআৰত গোৰা
চাহাবৰ নিচিনা এজন, কলা দু জন চিপাহি
খিয় হৈ থাকে। তাৰ ভিতৰত লোহাৰ পিত্ত-
লৰ কত বন্দুক আছে, তাৰ ঠিক নাই; আটাই-
বোৰ বৰ টোপ, আৰু গুলিৰ বয় গোলাৰ দল
আছে। আৰু লত চাহাবৰ সিংহ দুআৰত দুই
ফালে বজা, কলা, সোজিয়া, এনে গিলাচৰ নিচি-
না। টেকেলিবোৰত ওলোমাই ধোআ দুই হেজাৰ
মান চাকি লগাই। দূৰৰ পৰা অনেক বৰনিয়া
ভৰাবোৰ জেন দেখে। আৰু গোটেই খন জিলাত
১০।১২ টাবৰ আঁতৰে এক এক লোহৰ খুঁটাৰ
ওপৰে এক এক কানুচ লগাই। আৰু কলেৰে
পানি ভুলি চহৰৰ দুআৰৰ মুখে মুখে একোটা
সৰু পুখুৰি আছে, বাতিপুয়া গধূলি ভৰাই দি।
সেই পানি কোন পোনে আহে, কোন পোনে
জাই, তাৰ ঠিক নাই, এই সকল কথা দেখা গল।
বিলাইভৰ পৰা অহা সৰু জাহাজ গজাৰ ঘাটত
নাৱৰ ওপৰে মানুহ পাৰ হ'ব পাৰে ইমান ডাঠ।
গজাৰ মাজত ভামৰ ডিমা লাউৰ দৰে ওপজি
থাকে, ভাঙে সেই জাহাজবোৰ বাধে; ডিমা
আন্দাজে ৫। ৬ হাতমান ডাঙৰ। আৰু বালি-
চহৰত জি জি জাহাজ আছে কলিকতালৈ নাহে;
সেই জাহাজ বহলে চাহাবৰ বজলাৰ সমান, দি-
ঘলে এনে দোজোখা মান। আৰু ভাঙে লোন
পগাই দম দম কৰি ধোআ দেখিলোঁ; সেৱে দুই
পইচা দাম। আৰু তাৰে পৰা আহি দিনে ৪
টা ৪ টা টোও কলিকতাই দি জাইহি, সেই টোও
আহোঁতে উজনি জাঁওতে ভাটি এক দুপৰ মানৰ
বাটত নাও বাৰ নে লাগে, বেগেআহে জাই।

Almanac for February, 1842.

কেবৰুজাৰি. অৰ্থাত কাগুন, ১৮৪১।

বি সূ স	কেবৰুজাৰি	মাস	মুজোৰাই	মুজৰ মথান	মুজত	মিথি	নখাৰ	মুজৰ মথান	মুজত
১	২০	৬।৫০	১২।১৪	৫।৩৮	৮	১	১৮।৪২	০।২৭	
২	২১	৬।৪২	১২।১৪	৫।৩৯	১০	৪	১২।৩৯	১।১০	
৩	২২	৬।৪৮	১২।১৪	৫।৪০	১১	৫	২০।৩৮	২।১৬	
দেও	৪	৬।৪৮	১২।১৪	৫।৪০	১২	৬	২১।৩৭	৩।১২	
সো	৫	৬।৪৭	১২।১৪	৫।৪১	১৩	৭	২২।৩৫	৪।১৮	
ম	৬	৬।৪৭	১২।১৪	৫।৪২	১৪	৮	২৩।৩৩	৫।২৮	
ব	৭	৬।৪৬	১২।১৪	৫।৪৩	১৫	৯	পুজা	৬।২	
বি	৮	৬।৪৬	১২।১৪	৫।৪৪	১৬	১০	০।২৬	৭।৫	
সু	৯	৬।৪৫	১২।১৪	৫।৪৪	১৭	১১	১।১৮	৮।৪২	
স	১০	৬।৪৫	১২।১৪	৫।৪৫	১৮	১২	২।৮	৯।৪৪	
কাগুন									
দেও	১১	৬।৪৪	১২।১৪	৫।৪৬	১৯	১৩	২।৫৪	১০।৩৭	
সো	১২	৬।৪৩	১২।১৪	৫।৪৭	২০	১৪	৩।৩২	১০।৩৮	
ম	১৩	৬।৪৩	১২।১৪	৫।৪৭	২১	১৫	৪।২০	১১।২১	
ব	১৪	৬।৪২	১২।১৪	৫।৪৮	২২	১৬	৫।৮	পুজা	
বি	১৫	৬।৪২	১২।১৪	৫।৪৯	২৩	১৭	৫।৫০	০।১১	
সু	১৬	৬।৪১	১২।১৪	৫।৪৯	২৪	১৮	৬।৩২	১।১	
স	১৭	৬।৪০	১২।১৪	৫।৫০	২৫	১৯	৭।২৫	২।৫০	
দেও	১৮	৬।৩৮	১২।১৪	৫।৫০	২৬	২০	৮।১৩	২।৩৯	
সো	১৯	৬।৩৭	১২।১৪	৫।৫১	২৭	২১	৯।২	৩।২৭	
ম	২০	৬।৩৬	১২।১৪	৫।৫২	২৮	২২	১০।৫২	৪।১৫	
ব	২১	৬।৩৬	১২।১৪	৫।৫২	২৮	২২	১০।৪২	৪।৫২	
বি	২২	৬।৩৫	১২।১৪	৫।৫৩	২৯	২৩	১১।৩২	৫।৪৩	
সু	২৩	৬।৩৫	১২।১৪	৫।৫৪	৩০	২৪	১২।২২	অন্ত	
স	২৪	৬।৩৩	১২।১৪	৫।৫৪	৩১	২৫	১৩।২২	৭।১২	
দেও	২৫	৬।৩২	১২।১৪	৫।৫৫	৩২	২৬	১৪।২	৮।১৭	
সো	২৬	৬।৩১	১২।১৪	৫।৫৫	৩৩	২৭	১৪।৫৩	৯।১২	
ম	২৭	৬।৩০	১২।১৪	৫।৫৬	৩৪	২৮	১৫।৪৫	১০।২০	
ব	২৮	৬।২৯	১২।১৪	৫।৫৭	৩৫	২৯	১৬।৩৯	১১।২২	

পূৰ্ণিমা ৭ দিনৰ ৫।৩৩ ভাটি।

আমাবাস্যা ২৩ দিনৰ ৭।৪৮ পুজা সূৰ্যৰ গ্রহন
গ্রহবিলাকৰ ঠাই। সূৰ্য ২৩ ধনিতা; বুধ
২৪ সতভিসা; শুক্ল ২৫ পূৰ্ব ভাদ্ৰপদ; মঙ্গল
২০ পূৰ্বাশাঢ়া; বৃহস্পতি ২ অৰ্দ্ধাশা; শনি ২৫
পূৰ্বভাদ্ৰপদ।

২০ কেবৰুজাৰি সিবৰাতি কাগৰি বন্ধ।

THE ORUNDOLO,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থচোলা! মো° সিবসাগৰ, কেবৰুৱাৰি ১৮৪৯ খ্ৰি° অ° সঁক। নম্বৰ ২।

VOL. IV. SIBSAGOR, ASAM, FEBRUARY, 1849. No. 2.

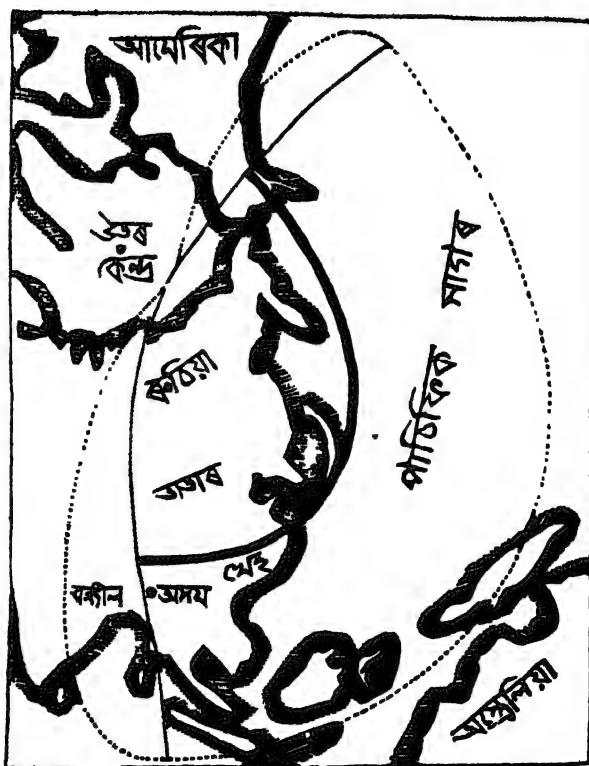
সূৰ্যৰ গ্ৰহন জগা কথা !

Beligo of the Sun, Feb. 23, 1849.

এই কেবৰুৱাৰি মাহৰ ২৩ তা-
ৰিখৰ বাতি পূজা সূৰ্যৰ গ্ৰহনহব।
বেলি উদই নৌ ইওভেই গ্ৰহন লা-
গোতে আমি আৰম্ভন নে দেখিম।
৬১১ বজাত সূৰ্য ওলোআৰ সময়ত
ওপৰৰ বাঁও ফালৰ নকচাত লি-
খাৰ নবে সূৰ্যৰ ওপৰ ভোখৰ চক্ৰে
গ্ৰাহ কৰিব, অৰ্থাত ভাৰ ভলে জো-
আত আৰকৈ ধৰে মাথোন। চক্ৰত-
কৈ সূৰ্য পচিমলৈ বেগাই গতি কৰি,
ক্ৰমে ক্ৰমে সেই আৰম্ভ নবহকৈ লো-
মাই জাই; ৭ বজাত ভাৰ ন হলে
চুভিয় নকচাৰ নবে দেখা জাব; কলা
ভোখৰ চক্ৰ বুজিবা, ভলৰ বগা ভো-
খৰ সূৰ্য। ভাৰ ১৫ মিনিটৰ পাচে
৭১ বজাত গ্ৰহনৰ মাজ হৈ প্ৰায়ে
নৰ্ৱগ্ৰাহ হব; দখিন কালে সূৰ্যৰ
অলপ ওলাই থাকিব। সেই ক্ৰমে

হুয়ো গতি কৰি, ৮১১ বজাত সূৰ্য চক্ৰৰ পাৰ হৈ
এৰি জোআত গ্ৰহন ভাগিব।

প্ৰিথিবিৰ কোন কোন দেশত এই গ্ৰহন দেখা
জাব, ভাক বুজাবৰ নিমিত্তে ভলত দেশৰ নকচা

আৰু গ্ৰহনৰ পৰা লিখিটো
সেই কলা আৰুটি গ্ৰহনৰ মাজ
পৰা, তাত থকা মানুহে চক্ৰৰ চা-

খিও পোনে আৰু ঠিক নিচিনা
সূৰ্যক বহা দেখিব; বৰ সূৰ্যৰ, এই নকচাৰ দৰে
হব। অসম দেশ সেই আঁকৰ দ্বাৰে থকাত আ-
জুটি পূৰ নে দেখিব; কেহ আৰু ভিবেত দেশত
দেখিব। নকচাত ফুটেৰে জি আঁক লিখিচে, সে-
য়ে গ্ৰহনৰ লিমা; তাৰ বাহিৰে থকা মানুহে
একা গ্ৰহন নে দেখিব; লিমাৰ ওচৰত থাকিলে
আলপ মাথোন দেখিব। ওপৰ কালে জি বেঁকা
সৰু আঁক আছে, তাত থকা লোকে মধ্য গ্ৰহনত
বেলি মাৰ জোআ দেখিব; বাঁও হাতে জি বেঁকা
আঁক, তাত থকা লোকে সূৰ্যোদই কালত মধ্য
গ্ৰহন দেখিব।

মার্চ মাহৰ ২ দিনৰ বাতি পূৰ্ণাবৰ সময়ত
চক্ৰৰ গ্ৰহন লাগিব; ইয়াক নে দেখে, পচিম
মাইবিলাকত দেখিব।

১৮ আগষ্টত পূৰ্ণা ১।৩৪ বজাত সূৰ্যৰ
গ্ৰহন হব, কিন্তু অসম দেশত চক্ৰ দখিন হোআত
ইয়াক আৰ ন হব; অস্ত্ৰেলিয়া আৰু দখিন
মাগবত দেখিব।

২ চেপ্তেম্বৰত নিসাৰ ১০।৫ ঘণ্টাৰ পৰা
মানিলাৰ ০।৫১ মিনিটলৈকে চক্ৰৰ অৰ্ধগ্ৰাহ
হব। অসম দেশত দেখিব। এই চাইটো গ্ৰহনৰ
বাহিৰে এই বছৰত আৰু ন হব।

অনেক দেশৰ সন্ধান।

General Intelligence.

কলিকতা নগৰত ১৮ ডিচেম্বৰ গধূলিত ইউ
জিন মেনেচ নামে এজন ডেকা মানুহ ইগল
জাহাজৰ বেৰত বহি থাকোঁতে একাললৈ ভৰ
পৰি অকস্মিতে পানিত পৰি মৰিল।

জানুআৰি ৫ তাৰিখত জৰ্জ আৰ্মষ্ট্ৰংগ নামে
এখন জাহাজ কলিকতাৰ পৰা গলত ভিতৰত জুই
লাগি পুৰি থকা বুজিলে। তাকে জখাৰ ২০০
থৈলা ভলত থকা হেতুকে খাবৰ দৰে ফুটে বুলি
ভাই কৰি জাহাজৰ মানুহে ভলে বিছা দি পানি
সুমাে। পাচে আন জাহাজত উঠি বখা পালে।

৫ ডিচেম্বৰত যম্মানিৰ সৈন্যবিলাকে মূল-
ভান বাজ নগৰ বেৰি জুখ কৰিবলৈ ধৰিলে। ২৭
তাৰিখত বাহিৰ কোঠবিলাক আক্রমণ কৰি
ললে; সেই দিনত নিবিলাকৰ চাৰি স মান মা-
নুহ মৰিল। ২৮।২৯ সেই দু দিনত বৰ টোপ
বম গোলাৰে নগৰলৈ গুলিয়াই থাকিল। ৩০
ডিচেম্বৰত গুলিয়াওতে মূলভানৰ খাৰ ঘৰত এটা
বম গোলা পৰিলত একে বেলিএই ৫০০০ পাঁচ
হেজাৰ মোন খাৰ ফুটি ঘৰ দুআৰ আটাইবি-
লাক উৰুআই নি ভুঁইকঁপৰ নিচিনা সবদেবে
দেশ খনকে লবালে। সেই সময়ত খাৰ ঘৰৰ
ওপৰত ৩০০ মানুহে খাবৰ টোটা কৰি আ-
ছিল, সিহঁতক উৰুআই পেলালে, আৰু বাজ
ঘৰো ভাঙি বজাৰ পৰিৱালক উৰুআই নিলে,
এই বাজা পত্ৰত লিখিচে। বজা আপুৰি ওচৰৰ
চাইত এটা বৰ টোপ গুলিটো চাই থাকোঁতে
ইটা এডোখৰ গৈ তাৰ গাত পৰি ধূম কৰিলে।
বজাৰ বৰ ভঁৰালত চাউল আদি খোআ বস্তু ৫
লাখ মান টকাৰ আছিল; তাতো জুই লাগি দু
দিনলৈকে পুৰি আছিল। ৩১ তাৰিখত মূলভানৰ
সেনা ওলাই জুখ কৰিব ধৰিলে, কিন্তু জুখত ঘাটি
অনেক মৰিলত হহকি আৰু নগৰত আগুই
ললে। পাচে ২ জানুআৰি তাৰিখত বৰ টোপৰ
গুলিৰে গৰ ভাঙি বাট কৰা হলত সকলো চিপা-
হিএ গোৱা সেনাই লৈতে আক্রমণ কৰি সোমাই
নগৰ খন ললে। মূলভান বজাই নগৰৰ কানৰব
এক কোঁঠত সোমাই আগুই ললে। মূলভানৰ
২৫ হাঁতি আৰু ১৪ বৰ টোপ চিপাহিৰ হাতত
পৰিল।

লৰ্ড লিঞ্চই নামে এজন ইংৰাজি লোকে মি-
চৰ দেশলৈ গৈ এক পুৰনি মৈদামৰ ভিতৰত মিচৰৰ
দস্তাবে সুকাই খোআ এটা ন পালে, তাত জি লি-
খা আছিল তাৰে দুহেজাৰ বছৰৰ পুৰনি হোআ
বুজিলে। স মেৰোআ কাপৰ গুটাই মৰাটৰ হা-
তত পনকৰ নিচিনা এটা মূল পালে। গজে নে
ন গজে ইয়াক জানিবলৈ কই ধলে, পাচে গজি
বাৰ্ছি তাৰ বৰ সূন্দৰ মূল ওলাল।

ভূমাজৰ সমুদ্ৰতকৈ মৰা মাগৰ ৭৭৭ হাত চা-
পৰ হোআ জুখি পালে।

General Taylor, President elect of the United States.

আমেৰিকা মিল দেশৰ পুজাবিলাকে জেনৰল টেইলৰ চাহাবক ৪ বছৰলৈকে পুৰস্কৃত অৰ্ধাৰ্জ দেসখিকাৰ বাব দি বজাৰ দৰে পাতি ধলে। তেঁওৰ বয়ল ৬৪ বছৰ। সেই চাহাবৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে।

কলিকতাৰ পৰা নেপাল দেশলৈ এখন নাও জাঁওতে পোলিচৰ অধিকাৰে তাক ধৰি বিচাৰ কৰাই, খানৰ ভলত লুকাই নিয়া আচোটা বৰ টোপ পালে।

চুইচ দেশৰ লোকে ওক্চেস্থিন নামে দেসখিকাৰ একনক বাচি লৈ পাতি ধলে।

ৰোম নগৰত পাপা বজাৰ সেনাই পুজাই লৈ-তে ভুখ কৰাত সেনাবোৰ হাবিল। পাচে বজাৰ পুধান মজ্জি কওন্ত বচিএ আপোনাৰ বধৰ পৰা নামোঁতে কোনো মানুহে ওচৰলৈ আহি তাৰ ওপৰত পৰি দাৰে খুঁচি মাৰিলে। ইয়াকে দেখি ২৪ নৱেম্বৰৰ বাতি কমিৱা বজাই পলাই গল। এতিয়া নাপলিৰ ওচৰৰ গৈতা গাঁৱত থাকিছে।

চৰ্কাটি লোকৰ ল্যামিল নামে সেনাপতিএ লৈ-তে কচিৱা বজাই মিল কৰিলে; তাতে কচিৱাৰ ১,৫০,০০০ সেনা আন বনলৈ আজৰি পাইচে।

১৮৪৮ সঁকত মলমাইন নগৰৰ পিয়ল কৰাত

তাৰ ৩৬,৮২৮ মানুহ আছিল; মান বাপু লোক ৩৮৬; বৌধ ধৰ্মৰ মঠ ৮৫; বামুনৰ নাম ঘৰ ৪; মচলমানৰ মচিন ১২; খ্ৰিষ্টিয়ান নাম ঘৰ চাইটা; কমিৱা পাচুৰি ১০ জন।

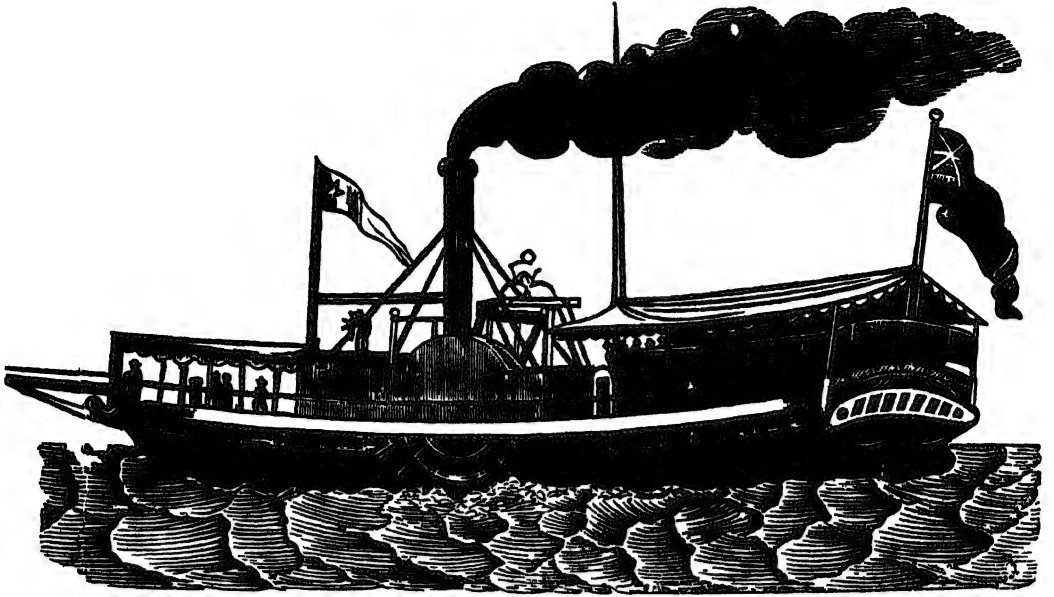
ইংলণ্ড দেশৰ নৰ্কক নগৰত জেবেমি নামে একন লোকৰ ঘৰলৈ এটা মুখা পিন্ধা মানুহে আহি ঘৰৰ গৰাকি আৰু তাৰ পুতেকক গুলিৱাই বধ কৰিলে, ডিবোতা আৰু এটা চাকৰকো গুলি-উজাত গাত গুলি লাগিল। কাৰন কি, কেৱে যে জানিলে।

৮ আগষ্ট তাৰিখত ইংলণ্ডৰ বিগতন গাঁৱৰ গ্ৰিৱ নামে এটা মানুহে ওচৰত থকা গাঁৱৰ পৰা আপোনাৰ ঘৰলৈ উভতি জাবলৈ ৰেলি হলত গাঁৱিএ লৈতে জোআ তাৰ এটা মিডিৰে তাক গাঁৱিত ভুলি নিবলৈ নিয়ন্ত্ৰন কৰিলে। তাতে সি মন নি দি এই চাইত বাতি থাকিয় বুলি কৈছিল। পাচে মিডিৰে কাৰন সোখাত সি কলে, কাৰন আছে, কৰ নোআৰি, ভোমোলাকে হাঁহিৰা। তাতে মিডিৰ আৰু অন্য মানুহে বৰকৈ সোখাত সি কলে, দুই বাতি একে সপোন দেখিলোঁ, মই গাঁৱিত উঠি তাৰ পৰা পৰি মৰোঁ। ভেতিৱা মিৰি-লাকে সপোনত একো ন হই বুলি, বৰকৈ ধৰাত সি উঠি গল; পাচে ঘৰৰ ওচৰ পাঁওতে এতাবত গাঁৱি সিলত লাগি লুটি খালে; সি সিলত পৰি মূৰ ভাগি মৰিল, মিডিৰো বৰ দুখ পাই জিলে।

চেণ্ডেম্বৰ ১৬ তাৰিখত ডবলিন নগৰত থকা কেচি নামে এটা মানুহ কটিকাৰে বলিৱা হৈ কৰৰ জখলা ভেবে খোজ মানৰ পৰা পৰি ভিছি ভাগি একেৰি মানতে মৰি গল।

২২ অক্টোবৰত ব্ৰিটিশ গাঁৱত জুইভৰ্ণ নামে কটিকা খোজা একনে এখা বলিৱা হলত, আৰু কটিকা বিচাৰিবলৈ জাৰ খুজি দুআৰলৈ গৈ বৈ-নিএকে তাক বন্ধ কৰা দেখিলে। তাতে থল উঠি কাঠ এতোখৰ লৈ ডাইব মূৰ মৰিয়াই ভাজিলে, কটিকাৰ গুন এই।

হুৱাৰ নদিৰ লাগৰৰ জোআৰ সোমাই ২০ হাত দিখল ভিছি মাচ এটা আনিলে, পাচে চৌ হুহকি গলত সেই মাচ বাৰত লাগি হল, গাঁৱ-লিয়াই পালে।

লণ্ডেন্দিৰি ভাপ জাহাজৰ জনস্তন নামে কাণ্ডা-
নে ১২০ জাজি লোকক তুলি লৈ ১ ডিচেম্বৰ
তাৰিখ সুকুৰ বাবত আয়বলগ দেলত জাইগো
নগৰ এৰি গলত, সেল নিলাত বৰ বতাহ ধুমুহা
হৈ জাহাজৰ ওপৰে দি চৌ বাগৰি জোআত,
মানুহ গৰু আদি অনেক দেখি তাত থাকিবৰ
ঠাই নো হোআত কাণ্ডানে জাজি সকলোকে
ভললৈ সুমাই ধলে। সেই খোঁটালি ১৩ হাত
দিশল, ১ হাত বহল, আৰু ৫ হাত ওখ, একুৰি
ডেৰ কুৰি মাধোন থাকিব পৰা ঠাই। তাৰ ওপ-
ৰে দি বায়ু চলা অকল এটা বাট আছিল; পা-
চে চৌ বৰকৈ বগৰাত সেই বাটো বন্ধ কৰিলে।
ভিতৰত থকা আটাইবিলাকে ওপৰা উপৰি হেঁচা
হেঁচি কৰি আছিল। পাচে বায়ু ওৰ পৰিলত
নকুন বায়ু সোমাব নোঅৰা হেতুকে উলাহ নি-
বোধ হৈ বলিয়াৰ নিচিনাকৈ ওলাবলৈ শ্বুন্দিয়া
শ্বুন্দি কৰাত কাপৰ কাটি গা খেঙেলা হৈ মৰি-
বলৈ ধৰিলে; আৰু চৌৰ সবদত নিইভৰ হাই
সুনা নহল। পাচে ভাৱে এটা বলি মানুহে সুমে-
বে বাট ভাঙি ওলাই মানুহ আটাইবোৰ মৰিল
বুলি বাজা কোআত, কাণ্ডানে ভই পাই মুকলি
কৰিলত মৰা ঠৰ হৈ থকা জিয়া একে লগে পৰি
আছিল। চাকি সুমালত সিও সুমাই গল, বায়ু
এনে বিলম্ব হল। ক্ৰমেৰে বতাহ চলিলত মানুহ

সোমাব পাবিলে, তেতিয়া মতা তিবোতা লৰা ৭৩
টা মৰা পালে, উলাহ নে পাই মৰি নিচেই কলা
পৰি গল। পাচে লণ্ডেন্দিৰি নগৰত জাহাজ সো-
মাল, তেতিয়া নগৰৰ অধিকাৰে কাণ্ডান আদি
সকলো জাহাজৰ বনুআক ধৰি সোধ পোচ কৰি-
বৰ নিমিত্তে কইদ কৰি থলে।

ডিচেম্বৰৰ প্ৰথম তাৰিখে লণ্ডন নগৰৰ পুলিন
নামে এজনি বাঁৰি তিবোতাই কিবা কাম কৰিবৰ
নিমিত্তে আপোনাৰ ১৪ বছৰিয়া জিএকক ঘৰত
থৈ গল। পাচে আহিলত কাম কৰা নহল দে-
খি জিএকৰ ডিঙ্গি আৰু হাতত ডোল লগাই
সোআ খাটৰ খুঁটাত বান্দি ধলে। তাতে জিএ-
কে মুকলি হবলৈ বল দিলত ডিঙ্গিত চোচনি খো-
আত নিলা মাকে উঠি চাই মৰা দেখিলে।

অন্ত্ৰেলিয়া আদি কৰি পাচিকিকৰ মাৰ্জুলি।

	বৰ্গমাঠল	প্ৰজা
অন্ত্ৰেলিয়া	৩০,০০,০০০	২০,০০,০০০
বান্দিমন	৩০,০০০	৫০,০০০
পাপুআ আৰু ওচৰ মাৰ্জুলি	৪,০০,০০০	১,০০,০০০
নুজিলণ্ড	১,০০,০০০	১,৫০,০০০
হাৱাই আদি লক মাৰ্জুলি	১০,০০০	৩,০০,০০০
দক্ষিণ দ্বিপ		
আন্দাৰ্জ	২০,০০,০০০	০০০
মুঠে	৫৫,৪০,০০০	২৬,০০,০০০

ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰা।

Religious Intelligence.

আমেৰিকান ইপিকুপাল মিস্যনেৰি সমাজে
গ্ৰিক দেশৰ আধিনি নগৰ, আফ্ৰিকা দেশৰ কা-
বালা, তুৰুক দেশৰ কনস্তান্তিনপলি, ষেহ দেশৰ
স্যাংহাই এই চাৰি নগৰলৈ পাঁচ পাৰুৰি ৬ জন
আচে। সেই সমাজে বছৰৰ ভিতৰত ৮০,০০০
ধন পঠাই দিলে।

আমেৰিকা দেশৰ কৰন মিস্যনেৰি ধৰ্ম্ম সমা-
জে জোআ বছৰত কুলি দিয়া ধন ৫,০৮,০০০;
দেশে দেশে পাঁচ পাৰুৰি আৰু উপদেশক ৫৫৭;
মণ্ডলি ৭৫; মণ্ডলিৰ লোক ২৫,২৩২; বছৰৰ
ভিতৰত গ্ৰহন কৰা সিয়া ১,৮৩৮; ইকুলৰ লৰা
১১,৮৪৫।

ইণ্ডিয়াজি দেশৰ ওএলিয়ান মিস্যনেৰি ধৰ্ম্ম
সমাজে জোআ বছৰত ১০,০০,০০০ দহ লা-
খতকৈ অধিক ধন কুলি দিলে। সিবিলাকে পাঁচ
পাৰুৰি আৰু বিশ্বাস কৰা সিয়াৰ এয়ে লেখ।

দেশ	পাৰুৰি	সিয়া	ইকুলৰ
আয়ৰলণ্ড	২৪	২,৮৩২	৩,২৫১
ইউৰোপৰ আন দেশ	২৬	১,৭১৪	১,৪৮৬
পশ্চিম আফ্ৰিকা	২১	৪,৮৮৩	৪,১৮০
দক্ষিণ আফ্ৰিকা	৩৮	৩,৮১৬	৭,২৩৮
লক্ষা দ্বিপ	২০	১,৩৬৫	৫,৪২৪
হিন্দুস্থান	১২	৩৬২	২,০৪৪
অষ্ট্ৰেলিয়া	১২	২,৫০৭	৪,২২৭
বান্দিমন	৫	৫৬৩	২২২
মুজিলণ্ড	১৮	৩,৭৭৮	৬,৬৬৩
ফ্ৰেণ্ডলি মাৰুজি	২	৭,৩০৩	৫,৭৩১
ফিজি মাৰুজি	২	১,৪৫১	১,২০৬
দেমেবাৰা	২২	১৩,৮৫২	৪,৮৩৮
হিন্দুৰত	২	৩৫০	৩১৬
আমেৰিকাৰ মাৰুজি	৬৭	৩২,৫২৮	১৪,১০৫
মুটিল্য আমেৰিকা	১০২	১৪,৭০৩	১০,৭১৩

মুঠে ৪০১ ২৮,০২১ ৭৪,৫৮০

কিচৰ্চ অক কটলণ্ডে ইহুদৰ কথা কিতৰন কৰি-
লে আৰু অন্য ধৰ্ম্মৰ কথাত জোআ বছৰত
৭,০০,০০০ ৰূপ দিলে।

হিন্দুস্থান দেশ আৰু গুজৰাট মাৰুজিত ইণ্ডিয়াজি
বাপ্তিষ্ট মিস্যনেৰি সমাজৰ ৪১ জন পাৰুৰি চা-
হাব, আৰু এই দেশি উপদেশক ১১৭ জন আ-
চে। মণ্ডলিৰ লোক ১৮০০। জামেকা উপদ্বীপত
৩৪,০০০ মণ্ডলিৰ লোক; বাহামা মাৰুজিত
২৮০০। সেই সমাজৰ পাৰুৰি আৰু উপদেশক
মুঠে ২২৫ হৈছে; জোআ বছৰত ভকত লোকৰ
পৰা পোআ ধন ২,৩০,০০০।

আফ্ৰিকা নামে এজন কৰ্ম্মানি পাৰুৰিএ আপো-
নাৰ দেশত কিতৰন কৰি জাওতে অনেক মানুহে
ধৰ্ম্মৰ কথা সুনি বিশ্বাস কৰিলে। বৰ্লিন, ব্ৰেজৌ
প্ৰেচবৰ্গ, বিএনা, পেট্ৰি, হামবৰ্গ, এই সকলো
নগৰত বিশ্বাস কৰা সিয়াক পালে, আৰু মণ্ডলি
পাতিচে; আগেয়ে সেই ঠাইবিলাকত বুৰ পোআ
মণ্ডলি নাই কিচিল। বজাবিলাকে নিষেধ কৰি
সকলো মানুহক বাজ ধৰ্ম্মত পুৰণিৰলৈ আগু
দিএ, আন সিয়াবোৰক দণ্ড কৰে; কিন্তু এতিয়া
ইহুদৰ অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই সেই বাধা গুচিল।

চিলিচিয়া দেশৰ বৈতচদৰ্ক গাঁৱত ১০।১১
জন কৰ্ম্মিয়া সিল্যে সেই ধৰ্ম্ম তিয়াগ কৰাত
অফ্ৰিকা চাহাবৰ হাতে বুৰ পালে।

চেস্ত হেলিনা মাৰুজিত বৰ্ত্তণ্ড নামে এজন
পাৰুৰি চাহাবে দুবচৰ মান কিতৰন কৰি আচে।
আগেয়ে বাজ ধৰ্ম্মৰ দুজন পাৰুৰি আছিলে,
তথাপি নিবাসি লোকে পৰিত্ৰানৰ লম্বাদ নু সুনি
নু বুজি দেও পুজকৰ নিচিনা অগিয়ানি হৈছিল।
এতিয়া সেই বৰ্ত্তণ্ড চাহাবৰ মুখে মূৰ্ত্ত বাত্ৰা সুনি
অনেকে বিশ্বাস কৰি, ৮০ জন মান বুৰ পোআত
মণ্ডলি পাতিচে।

বিশ্বাস বাবে গিৰ্জালৈ জোআৰ নকচা।

ঐক্যৰ বিবৰণ।

Account of the Akas—From the "Sketch of Amam."

ঐকা জাতি অনন্ত বেসৰ উত্তৰৰ পৰ্বতত থাকে। সিহঁত দুম ঘৰ মান আছে বুলি কই, আৰু কপাহ চোৰ ঐকাৰ ৬০। ৭০ ঘৰ, আৰু মিচি ঐকা ৩০০। ৪০০ ঘৰ মান হ'ব। সিহঁতৰ কাঁৰ খেদু আৰু দাঙাচে, কিন্তু হিলৈ নাই। হাজাৰি খো-জা ঐকাবোৰ পূৰ্বে আটাইতকৈ ভয়ানক আ-চিল, কিন্তু কপাহচোৰ ঐকাৰ টাগি বজাই আ-পোন পৰাক্ৰমেৰে সিহঁতক ভল কৰিচে। টাগি বজাই এতিয়া ঐকাৰ বজাৰ ভিতৰত মুখ্য; কিয়-নো জদি ইবোৰ বজাও ভাৰ সমান, তেও ভাৰ বুধিবেহে সকলো চলে। বালিপাহাত চিপাহি কটাৰ আগৈএ হাজাৰি খোআইতে বচৰি ১৭৫ টকা পচা ভুলিছিল; কিন্তু তেতিয়াৰে পৰা সিহঁ-তক পচা ভুলিব দিয়া ন গৈছিল। পাচে ১৮৪৪ ইংৰাজি সঁকত সিহঁতৰ বজা চাৰিটাক তেজ-পুহলৈ নি বচৰি ১৪৮ টকা দিয়াৰ নিবন্ধ কৰি গবৰ্নমেণ্টৰ পৰা দিয়াইচে।

কপাহচোৰ ঐকাবোৰক আন সকলো জাতিএ অতি তকাইত বুলি জানে; আৰু সিহঁতেও কি ভোট, কি ডকলা, সকলোৰে সৈতে কটা কটি কৰে। মানৰ দিনত টাগি বজাই গাঁও লুটি অনেক দুৰ্গতি কৰিছিল, সেই দেখি ইংৰাজি অধিপতি তেতিয়ক সঁকট চাহাবে সিহঁতক ভয়ানক নামি পচা ভুলিবলৈ হাক দি, নামিলেও গুলি দিবৰ আগা কৰিছিল। ১৮২১ সালত সেই টাগি বজাই সম-চজ বজাৰ ঐকাৰে বন লগাই ভালেমানৰ প্ৰান মাৰিলে, পাচে চাৰিদুআৰৰ বৰ গাঁৱলৈ অহাত বুজনখ হাজৰকিয়াই লোআ দি সঁকট চাহাবৰ ভলৈ দিয়াত, তাক গুআহাটিৰ কাটকত বন্দি কৰি থৈছিল। পাচে ১৮৩২। ৩৩ ইং সঁকত বৰভটন সাহাবে আগলৈ ভাল হ'ব বুলি, অজিগ্যাসকৈ তাক এৰি দিয়াত সি গৈ পূৰ্বৰ মতে দৌবাআ কৰিব ধৰিলে। তেতিয়া পৰ্বতৰ দাঁতিএ দাঁতিএ মাজে মাজে কিছু কিছু চিপাহি বাখিছিল, এই দৰে চাৰিদুআৰৰ বালিপাহাতো ঐকাৰ দৌবাআ নি বাৰিবলৈ কেই জন মান চিপাহি থকাত ১৮-৩৫ ইং সঁকত কেবকআবি সাহত টাগি বজাই

আৰু দুই বজাই সহিতে নামি আহি, চিপাহিই-তক অতি নিদাকনকৈ কাটিলে। তেতিয়াৰে পৰা ঐকাৰ দুআৰত চিপাহি দিয়াই, চাউল খান ইভা-দি বহু সিহঁতক ভয়ানক পৰা দিবৰ নিষেধ হল। পাচে ১৮৪৩ ইংৰাজি সঁকত টাগি বজা আ-পোনা আপুনি আহি পৰাত তাক আন কোনো তও ন কৰি নি আগলৈ অনাখা ন কৰে। বুলি সপত খোজাত তাক গবৰ্নমেণ্টৰ পৰা মাহিলি ২০ ৰূপ পেন্স্যন দিবৰ থিৰ কৰিলে; তেও সি সঁকাত ন কৰি দু বছৰ পেন্স্যন নিবলৈ অহা নাছিল। পাচে ১৮৪৪ ইং সঁকত টাগি বজা আৰু আন কেই বজাই সৈতে অহাত সিহঁত আটাইৰে মা-জত বচৰি ৩৬০ টকা পেন্স্যন পাবৰ থিৰ হল। কিন্তু এই দৰে পৰ্বতিয়া জাতিক ব্ৰিটিশ গবৰ্ন-মেণ্টে ভয়তহে ধন দিএ, এনে ন হই, কিন্তু বেসৰ নাস্তিৰ নিমিত্তেহে এই দৰে অসভ্যইতৰ তকা দিয়া ধন দি গুচাইচে।

ওপৰত জি পৰ্বতিয়া জাতি সকলৰ বিবৰণ লেখিলো, তাক পৰি মানুহ জাতিৰ এনে দুবা-বহুত কাৰ মনত আচৰ্জ আৰু দুবাৰ উদ্ভও ন হৈ থাকে? কিন্তু এটা কথাটো মনত পৰিলে আ-মি আৰু আচৰিত হও; কিয়নো দেখা, জি ইং-ৰাজ জাতি এতিয়া ইমান পৰাক্ৰমি আৰু সভ্য হৈছে, জিবিলাকে ভাপৰ বলত ব'ব ঘৰ একোটা বায়ে আৰু পানিএ চলাই, দহ দিনৰ বাট একে দিনে জাই, জিবিলাকে পাটৰ মোনা এখনেৰেই আকাশলৈ উঠে, জিবিলাকে গোটেই প্ৰিথিবি ঘূৰি আটাই বেসৰ বাক্স হাতৰ মুঠিতে ধৰি, আৰু জিবিলাকে হেজাৰ হেজাৰ ক্ৰোচৰ আঁতৰৰ পৰা এই বেসলৈ আহি ভাৰ লোকক সভ্য কৰিব ধৰি-চে, জিবিলাকেই দুহেজাৰ বছৰৰ পূৰ্বে বিত্তিএ চৰিত্ৰে আৰু সভ্যতাত নিচইকৈ বগা; আৰু আদ-বতকৈও বেয়া আছিল। দেখা, পৰম ইহঁতৰ কি আচৰ্জ মহিমা! আৰু মানুহৰ গিৱান বা কাল ক্ৰমে কিমান ভাল হ'ব পাৰে। একতকৈ আশিটৈ-বাস ন হও, যে কোনোবা দিবা আমাৰ বগাইতৰ মাজতো ভাপৰ জন্ত হ'ব, আৰু সিহঁতেও গিৱান আৰু সভ্যতাত ইংৰাজইতে সৈতে জুজিব। আ-মি বাক্য কৰোঁ, যে ইহঁতৰে সিয়ু সিহঁতক তেজৈ সভ্য হবলৈ লোআব।

আ.

জাপান দেশৰ বৰ লোকৰ ভিৰোডা বখত জোআৰ বকচা।

Japanese Lady riding in her Sedan.

আচিয়া বৰ্ষৰ দেশবিলাক।

দেশৰ নাম	বৰ্গমাইল*	প্ৰজাৰ সংখ্যা	প্ৰধান নগৰ	ভাৰ প্ৰজা
কচিয়াৰ এভাগ	৫৫,০০,০০০	১,২০,০০,০০০	ডবল্ড	১০,০০০
ছুককৰ এভাগ	৫,০০,০০০	১,১০,০০,০০০	বাংলাহাৰ	১,০০,০০০
আব	১০,০০,০০০	১,২০,০০,০০০	মেকা	২০,০০০
পাৰ্চি	৫,০০,০০০	১,১০,০০,০০০	ইন্সপাহান	২,০০,০০০
আকছান আৰু বিলুচ	৪,০০,০০০	১,৪০,০০,০০০	কাবুল	৮০,০০০
হিন্দুস্থান	১২,০০,০০০	১২,০০,০০,০০০	কলিকতা	৫,০০,০০০
ভিবেত্ত	১০,০০,০০০	১,৫০,০০,০০০	লাচা	
ভাভাৰ বক্তত্ব দেশ	১০,০০,০০০	৭০,০০,০০০	বোখাৰা	২,০০,০০০
খেহৰ ভল ভাভাৰ	২০,০০,০০০	৬০,০০,০০০	কানগাৰ	১৫,০০০
খেহ বা চিন	১৪,০০,০০০	৩০,০০,০০,০০০	পিকিঙ্গ	১৫,০০,০০০
কবিয়া	৮০,০০০	৮০,০০,০০০	কিছিভাও	
মান	২,৫০,০০০	৫০,০০,০০০	আৱা	২,০০,০০০
ল্যাম	২,২০,০০০	৩০,০০,০০০	বাক্ক	৪,০০,০০০
আৱাম	৩,০০,০০০	২,০০,০০,০০০	কেনৌ	৪০,০০০
জাপান	২,৫০,০০০	৩,০০,০০,০০০	ভেৰো	১৫,০০,০০০
হুমাছা	১,৬০,০০০	১,০০,০০,০০০	বেংকুলিন	
জাবা	৬০,০০০	৬০,০০,০০০	বাঙাবিয়া	৫০,০০০
বৰ্নিও	৫,০০,০০০	৪০,০০,০০০	বৰ্নিও	
মিলেব	২০,০০০	৩০,০০,০০০	মাকাতাব	
কিলিপিন	১,০০,০০০	৩৮,০০,০০০	মাবিল	১,৫০,০০০
মুঠ	১,৬৫,১০,০০০	৬০,০৮,০০,০০০		

* বৰ্গমাইল সবদৰ অৰ্থ। জি ভোখৰ মাটি দিখে পখালিএ সমানকৈ এটাৰ বাট হই, তাক বৰ্গমাইল বোলে।

ଅହଙ୍କାରବ କଥା !

Pride.

অকল ধনি লোকে অহঙ্কাৰ ন কৰে, অনেক দৰিদ্ৰ লোকেও অহঙ্কাৰ কৰে। ধনৰ পৰা গৰ্ভ অহঙ্কাৰ ওপজা হলে, তেন্তে আটাই ধনৱন্ত চহকিবোৰ অহঙ্কাৰি হ'লহেঁতেন। এই হেতুকে ধনে অহঙ্কাৰ ন হ'ই, কেৱল মানুহৰ মনে; আপোনাকে আপুনি বৰটো কৰি জনা, সেয়ে অহঙ্কাৰ। কোনো কোনো বিদ্যা জনা মানুহেও মনত ভাবে, মই ডাক্তৰ, মোতকৈ বৰ কোনো নাই, আৰু মোৰ সমান কোনো ন হ'ই; ঠেঙত-ঠেক বৰ আৰু গিয়ানি জনকো সেই ৰূপ অৱ-হেলা অমান্য কৰে। কিন্তু মানুহ পাত্ৰৰ নিচিনা আৰু গিয়ান হলে জলৰ নিচিনা; এই নিমিত্তে জ্বেনেকৈ পানি থিৰ হৈ থাকে, তেনেকৈ গিয়ানি লোকে কেতিয়াও আপোনাক ডাক্তৰকৈ নে মা-নে। আৰু গচৰ ডালবোৰত গুটি থৰিলে, তে-নেকৈ সেই ডালবোৰ গুটিৰ ভৰত তললৈ দৌ-খাই থাকে। বৰ গচ হলেহে জানোঁ ফলৱন্ত হ'ই, সেই ন হ'ই। দেখা, ধনৰ চেই ওলাই জিমান পূৰ হ'ই, জিমান নমু হৈ মাটিলৈ দৌ-খাই পৰে; সেই ৰূপ গিয়ানি এ জিমান গিয়ান পাই, জিমান নমু আৰু ভদ্ৰ হ'ই।

বুর্হা হলেনও বিদ্যা সিকিবলেন এলাহ বা লাভ
ন করিবা; কিয়নো বিদ্যা বুর্হা ন হই। এই নি-
ম্নিতে অধিক বয়সিয়া বা অল্প বয়স হলেনই সি
ডাঙ্গর হই, এনে ন হই, কেবল গিয়ান থাকি-
লেহে ডাঙ্গর হই।

Almanac for March, 1849.

ମାର୍ଚ୍ଚ, ଅର୍ଥାତ୍ ଚତୁ, ୧୮-୫୨ ।

राव	माह	काशन	मुलाविह	मकर प्रधान	मुलाह	तिथि	नयाव	छाव प्रधान	छाह
वि सु ज	१ २ ३	११ २० २१	७२९ ७२७ ७२६	१२१३ १२१२ १२१२	६६६ ६६६ ६६६	१ ४ २	३ ४ ६	१९१३ १८१३ १८१२	पूजा ०१२४ १२६
मे सो म व वि सु ज	४ ५ ६ ७ ८ ९ १०	२२ २३ २४ २५ २६ २७ २८	७२४ ७२३ ७२२ ७२१ ७२० ७१९ ७१८	१२१२ १२१२ १२१३ १२१३ १२१३ १२१३ १२१३	६६६ ७० ७० ७३ ७३ ७३ ७२	१ १ १ १ १ १ १	७ १ ४ २ १ १ १	२०१३ २११२ २२१३ २०१३ २०१२ १९१२ १९१३	२१२४ ३११ ४१४ ६६६ उमई ७०३ १२६
मे सो म व वि सु ज	११ १२ १३ १४ १५ १६ १७	२९ ३० ३१ १ २ ३ ४	७१७ ७१७ ७१६ ७१५ ७१४ ७१३ ७१२	१२१३ १२१३ १२१३ १२१२ १२१२ १२१२ १२१२	७० ७० ७० ७३ ७३ ७३ ७३	१ १ २ २ २ २ २	१ १ १ १ १ १ १	१९१३ २११३ २११३ २०१३ २०१३ २०१३ २०१३	८१४ ९१३ १०१३ १११३ १२१३ १३१३ १४१३
मे सो म व वि सु ज	१८ १९ २० २१ २२ २३ २४	५ ६ ७ ८ ९ १० ११	७११ ७१० ७०९ ७०८ ७०७ ७०६ ७०५	१२१२ १२१२ १२१२ १२१२ १२१२ १२१२ १२१२	७३ ७३ ७३ ७३ ७३ ७३ ७३	२ २ २ २ २ २ २	२ २ २ २ २ २ २	१९१३ १९१३ १९१३ १९१३ १९१३ १९१३ १९१३	१५२ २६ २६ ३०३ ४१३ ५१३ ६१३
मे सो म व वि सु ज	२५ २६ २७ २८ २९ ३० ३१	१२ १३ १४ १५ १६ १७ १८	७०० ७०० ७०० ७०० ७०० ७०० ७००	१२१२ १२१२ १२१२ १२१२ १२१२ १२१२ १२१२	७३ ७३ ७३ ७३ ७३ ७३ ७३	३ ३ ३ ३ ३ ३ ३	३ ३ ३ ३ ३ ३ ३	१९१३ १९१३ १९१३ १९१३ १९१३ १९१३ १९१३	१६ २६ ३१२ ३०३ ३१३ ३१३ ३१३

পূর্নিমা ৯ দিন ৭।২০ পূজা।

આગાવાના ૨૪ દિન ૮૨૪ ડાટિ ।

গ্রহবিলাকৰ ঠাই। সূৰ্য ১৫ পূৰ্ব ভাদ্ৰপদ;
বুধ ২৩ ধনিষ্ঠা; শুক্ৰ ২ ভৰণি; মঙ্গল ২২
মূৰশা; বৃহস্পতি ৯ অশ্লেষা। শনি ২৬ উত্তৰ
ভাদ্ৰপদ।

৮ আৰু ১২ মাৰ্চত কাচাৰি বন্ধ।

THE ORUNODOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagor Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ ।

মো° সিঙ্গাগৰ, মাৰ্চ, ১৮৪৯ খ্ৰি° অ° সঁক ।

নম্বৰ .৩ ।

VOL. IV.

SIBSAGOR, ASAM, MARCH, 1849.

No. 3

অনেক দেসৰ সমাদ ।

General Intelligence.

এই জিলাৰ পাদুৰি চাহাব দুজন ভাত্ৰা কৰি কলিকতালৈ ডট্ৰিয়াই জোআৰ কাৰনে তিনি মাহৰ অকনোদই কৰা দিন পলম হৈ আছে । জুন মাহৰ পৰা আগৰ মন্তেৰে মাহে মাহে চাপা হব ।

বৰ্তমান মাহৰ ৭ তাৰিখে গুআহাটিত দল জাত্ৰাৰ সময়ত দুই তিনি জন মানুহে গোট খাই নৈৰ ওচৰত বাতি হাটৈ নামেৰে খাবৰ বাজি কৰি উৰাইছিল । পাচে সেই হাটৈৰে এটা উৰি গৈ আটাৰ চক্ৰ বৰুআৰ ঘৰত পৰি, তাৰ জুয়ে-ৰেই আটাই ঘৰ পুৰিলে, আৰু ভেঁওৰ সিমাব আঁ পৰ্ভিয়া ফুকনৰ ঘৰবোৰো পুৰিলে, আৰু দুয়ো জনৰ অনেক বস্তু নষ্ট হল । সেই সময়তে গুআহাটিৰ আৰু এটাইড জুই লাগি কিছু ঘৰ পুৰিলে ।

ভাতকৈ দিন চেৰকৰ আগৈ গুআহাটিৰ পানি ফুকনৰ পাৰে অস্বক্ৰান্তৰ ভাটিত দিনতে জুই লাগি অনেক ঘৰ পুৰিলে । তাৰ পৰা কিছু দিনৰ পাচতে সেই পাৰেই আৰুও বাতি জুই লাগি বহুত ঘৰ পুৰি অনেক লোকৰ দুখ বস্তু নষ্ট কৰিলে । খবালি কেই মাহত জুইটো আটককৈ বধা উচিত; কিয়নো ভেঁড়িয়া সকলো সুকান, আৰু বতাহ হোআত জুইৰ ব্ৰিহি হই ।

চকুআ খনাব পৰা এজন মানুহে অকনোদইত চাপিবলৈ এই কথা লিখি পঠাইচে বোলে, জোআ বচৰ ২১ আগষ্ট মাহৰ চকুআ খনা মৌজাৰ বালি গাঁৱত বাতি এজনি মাইকিএ বা-জলৈ জাঁওতে বাঘে নিলে; কিন্তু তাইৰ লগত

জোআ এজনি চোআলিএ এন্ধাৰৰ কাৰনে বাঘে নিচে বুলি নে জানিলে, তেওঁ কিহবাই নিলে বুলি আটকাল পাই ঘৰত আহি কলে; তাতে ঘৰৰ মানুহে মাইকি জনিক বিচাৰি তাইৰ গাৰ বিন্ধা খন ভেজে লৈতে-পৰি থকা দেখি, কান্দি, ওচৰৰ মানুহক মাতিলত অনেক মানুহ আহি বাঘে নিয়া মানুহ জনি বিচাৰি পাই, কথা বাজা ইণ্ড-ভেই, বাঘে আৰু এটাৰ ঘৰত সোমাই গোহালিৰ গৰু এজনি মাৰিলে । তাৰ পৰা আৰু কিছু দিনৰ পাচত এটা মগনিয়াৰে মুকলি ঘৰত সুই ধাক্কো-তে তাকো সেই বাঘেই খালে । আৰু তাৰ ৮ দিন মানৰ মূৰত আৰু এঘৰৰ চেঁউৰি মহ এজনি জাকৰ পৰা নিলে । এই সকলো কথা দেখি চাৰি পাঁচ জন মানুহে গোট খাই সেই বাঘটো কঁৰি-য়াই মৰালোঁ; কিন্তু সেই দিনৰে পৰা বৰকৈ বৰখুন হোআত মৰা বাঘক বিচাৰিব নোআ-

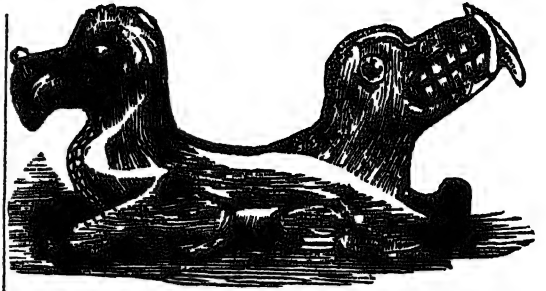
স্বাত ককুৰাত পৰি ঘৰিল; সেই নিমিত্তে বাহু
মৰা কাঁৰিক কল্লানি বাহাদুৰে ডাৰ বেচ নি
দিলে; কিন্তু আমি দুই তিনি জনে গোটি খাই
ভাকখন অলপ মান দিলোঁ।' বাঘে কামুৰি ধকা
মানুহৰ নকচা ওপৰে পৰি সাৰিত আছে।

কলিকতাৰ পৰা দুই জোআৰ মান উজনি
হুগলি জিলা ভাঙে ১২ জানোআৰি ভাৰিখৰ
বাতি ১ বজাৰ সময়ত তিনি চাৰি জন ডকাইতে
এখন সৰু নাৱত উঠি বাবু নামেৰে ঘাটলৈ গৈ
ভাৰে দুজনে বাহিৰৰ পৰা উঠি ঘাটৰ দুআৰ
মুকলি কৰিলে, তেনেতে আন সৰু নাও এখন চা-
বেক সেই ঘাটেতে চপাই আৰু ডকাইত ১০০
ফান উঠিলহি। কিন্তু পুলিচ আদি সকলো
মানুহে ভুল হবলৈ, ভোঁৰ লগাই, চোল, পেঁপা
আদি বাই, বিয়াৰ নিচিনাকৈ বাটেত ফুৰিছিল,
পাচে মাধবচন্দ্ৰ নত্ত বাবুৰ ঘৰলৈ গৈ, দুটাই
ঘৰৰ বাজৰ পৰা উঠি দুআৰ মেলি দিলত, আ-
টাই ডকাইতবোৰ ঘৰৰ ভিতৰলৈ গিৰিস্ কৰে
সোমালগৈ, ভেতিয়া লিইন্তক দেখি বাবু আৰু
চাকৰবোৰে বিচুৰ্ভি হৈ পলাই লৰ মাৰিলত ড
কাইতবোৰে ঘৰৰ সকলো ভাল বস্তু লুৰি, ভিবো-
তাৰ গাৰ অলঙ্কাৰ আদি কাৰ্ছি লৈ ১৩০০০
ডেৰ হেজাৰ মান ৰূপৰ বস্তু নিলে। এনেতে সেই
কথা মেজেক্সেড চাহাবে সুনি বেগতে পুলিচৰ বৰ-
কন্দাজ পঠাই, বিচাৰি, সেই ডকাইতৰ দুকুৰি
মান ধৰিলে।

কলিকতা চহৰৰ সোভাবাজাৰ নামক প্ৰখ্যাত
ঠাইত জুই লাগি বহু ঘৰ পুৰি অনেক দুৰা
লোকচান হৈছে আৰু ২১ পুহৰ বাতি জুই লগাৰ
কাৰন এক ঘৰৰ দুটি সৰু সৰু লৰা টোপনিভ
সাৰ নে পালে মাক বাপেকেও অন্য সম্ভৱিত
বিয়াকুল হৈ লবালৈ পাহৰিলে ভাঙে দুয়ো
পুৰি ঘৰিল।

১ চতুৰ্ভ নিমন্তলাৰ হাট বজাৰ সমুদাই পুৰি
অনেক দুৰা নষ্ট হল, ইয়াত বাজে টেবেটি বজাৰ
ধৰ্মন্তলাৰ বহু বজাৰ ঘৰ পুৰিছে।

২২ কেবকআৰিত ববাহ নগৰত ধকা বাবুজই-
গোপাল বসুৰ ঘৰত ডকাইতি হৈ বহু টকা আৰু
অলঙ্কাৰ লৈ গৈছে।

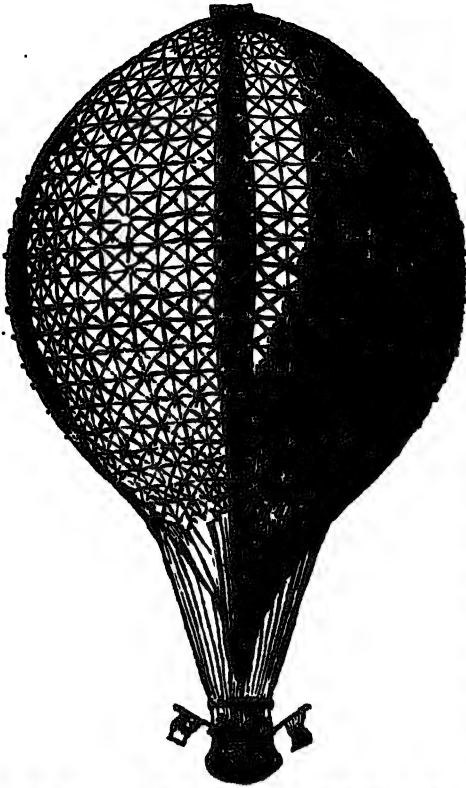
Gold Memorial found in a Chief's Grave, in New Grenada.

দখিন আমেৰিকাৰ নিউ গ্ৰেনেদাৰ আদি বাসি
বিলয়াৰ মৈদামত, সোনাৰ পতা এটোৰ ওপৰত
সোনাপতিৰ সোনাৰ কটা মূৰ্তি এটা লগাই ধো-
আ, আৰু দুই মূৰিয়া সোনাৰে সজা জন্তু এটা পা-
লে। সেই সোনাৰ জন্তুটোৰ নকচা ওপৰত লিখা
আছে।

উত্তৰ আমেৰিকাৰ আদি বাসি মানুহে সিলৰ
জি পুতলা সাজি সেৱা কৰিছিল তেনে এটাৰ
নকচা তলত আছে।

কানদা দেশত মাটি খানোঁতে তলত লিখা আ-
দি বাসিৰ বস্তু পালে। ডাকৰ ভৰোআল দুখান,
সৰু ভৰোআল দুখান, ডাকৰ কুঠাৰ এখন, সৰু
কুঠাৰ এখন, মাচ মৰা কোল ৫ ডাল, ওভোভা
কোল ৬ ডাল, সোনাৰ পটি দিয়া টুপি এটা, বজা
আৰু কেঁচা বৰনিয়া কাপৰ কিছু, আদ্ ধনিয়া-
কৈ ধোআ ধপাঙেৰে বাজৰ চিলিম এটা, জুই
ওলোআ সূৰ্জ পটৰ চকু এটা, সৰু হিলৈ এটা।
হিলৈৰ পাখৰ ১৫ খান, ডাকৰ আৰু চিটা গুলি
কিছু, ৪ দেৰ মান ঘৰা পিতলৰ চৰিয়া এটা, অমু-
মান হই এই বস্তু ধনি ১৬০। ১৮০ বছৰ মানৰ
আটগৈএ আদি বাসিৰ মৰা মানুহৰ লগত মৈদাম
হিছিল।

কলিকতাত বলুনত উঠি জোআৰ কথা !

Letter from Calcutta,—Mr. Maigre and his Balloon.

কলিকতাৰ পৰা অসমিয়া এজনে ডলত লিখা বলুনৰ কথা অকনোদইত চাপিবলৈ দি পঠাইচিলে। ‘কাক্ষ’ দেশৰ পৰা মেগৰ নামে এজন চাহাব কলিকতালৈ আহিছে, তেঁৱেই বলুন নামেৰে এক জন্তুৰ মোআবাই আকাশলৈ উঠিম বুলি, সেই নগৰৰ ইংৰাজ আৰু হিন্দু আৰু মগল আদি কৰি প্ৰাই সকলো বৰ মানুহত পঁচা কৰি কেতবোৰ ধন ভুলিলে। পাচে সেই ধনেৰে এটা বৰ কাপৰৰ বলুন সাজি, ৫ কেবৰুআৰিত তাতে উঠি আকাশলৈ জাম বুলি থিৰ কৰি সকলোতে জান দিলে। তাতে ৪ কেবৰুআৰিৰ বাতি বৰ বৰখুন বতাহ হোআত থিৰ কৰা দিনত উঠিব নোআৰি, পুনৰ ৭ কেবৰুআৰিত উঠা দিন থিৰ কৰিলে। কিন্তু প্ৰথম থিৰ কৰা দিনতো ২ দুই লাখ মান মানুহ চাপিছিলে, ন হবৰ দেখি উভতি গল। পাচে থিৰ কৰা সেই দিনত চিতপুৰ বজা বেদ্যনাথৰ বাগিচাতে নগৰৰ আৰু আন আন চাইবো ইংৰাজ, হিন্দু, বাবু, মগল, মচলমান আদি কৰি ৭৮ লাখ মান মানুহ চাপিল। আৰু ভাল

লোকবিলাকে যেন চকি পাতি, টিলাৰ পৰা গোৰা চিপাহিৰ গান বাজনা অনাই এক মহা উজুনও পাতি বহিলগৈ। সেই গান বাজনা আৰু বলুনৰ ভিতৰত জুইৰ ডাপও গাচ, অৰ্থাত্ এবিধ পাভল বায়ু মুমুআ চাবৰ নিমিত্তে, বাগিচালৈ মোমাৰ খোজাবোৰৰ গাই পতি মানুহ চাই, মেগৰ চাহাবে ৬৪১২।১ ৰূপ এই দৰে লৈ হাত চিটি দিছিল, সেয়ে মোমাইছিল এইলৈ কেতবোৰ বাহিৰতো আছিল অনুমান হই হাত চিটি লোআ মানুহ ১২ হেজাৰ মান হব। আৰু ভাল লোকৰ ভিৰোভাবোৰো পালকিত উঠি বজ চাবলৈ গৈছিল। পাচে ৩১ ঘণ্টা বেলে হলত সকলোএ বলুনত ধোআ দিবলৈ চাহাবক অনুমতি দিয়াত চাহাবে ধান খেৰ, উলু খেৰ কিছু আনি ধোআ দিলত বলুন ফিকি ডাঙ্গৰ হল; কিন্তু বেলে হুটা হোআত বৰ লোকবিলাকে চাহাবক বলুনত উঠিবলৈ নিষেধ কৰিলে, তথাপি চাহাবে আওকাল কৰি, লৰা লৰিকৈ ধোআ দিয়াত চাহাবে বলুনত উঠিব নোআবে জেন ডাৰি, মানুহবিলাকে চাৰিও ফালৰ পৰা হাত চাপৰি মাৰি ইহিৰ ধৰিলে। তাকে দেখি মেগৰ চাহাবে ২ পিসা গাচ আনি সেই গাচৰো ধোআ দি ৫১ ঘণ্টা বেলেৰ সময়ত বলুনত উঠি, তাৰ বাক কাটি দিলত, ৩ হাত মান ওপৰলৈ উঠি আকও পৰিল। পাচে কিছু মানৰ মূৰত আকও দহ হাত মান ওপৰলৈ উঠি পুনৰ একে বেলেএ কাতি হৈ মাটিত পৰিল। আৰু বজ চাবলৈ অহা মানুহবিলাকে সেই চাহাবক নিন্দা কৰি গালি পাৰি গুচি গল। কিন্তু ময়দমাৰ জিবেৰ চিপাহিএ বজ চাবলৈ আহিছিলে সিহঁতে বলুনটো ডোখৰ ডোখৰকৈ ফালি, চাহাবকো ডাৰিত ধৰি টানি অনেক বিকৰ্ণনা কৰি মাৰিবলৈ ধৰিছিল, ভেনেতে ভাল মানুহ কেতবোৰে ধৰিহে বখা কৰিলে। এতিয়া আকও মেগৰ চাহাবে আপোনাৰ খৰচেৰেই বলুন কৰি উঠিব খুজিছে বুলি সুনিচোঁ। আৰু চাহাবক অপমান কৰা মানুহবিলাকৰ নামেৰে ২৫ হেজাৰ টকাৰ গোচৰ কৰিব খুইচে। সি জেই বা ন হওক তথাপি মেগৰ চাহাবে ১০।১২ হেজাৰ ৰূপ আৰ্জিলে।’

ইউৰপিয়া দেশবোৰত প্ৰথমতে বলুন সজা আৰু ভাল উঠি জোআৰ কথা ১৮৪৭ লনৰ অক্টোবৰ মাহৰ অকনোদইত চপা গৈছিল।

কলম্বুচে দ্ৰিষ্টান্ত দি বুজুআৰ কথা।

Columbus and the Egg.

গিৰ্জান্নি মানুহে, বুধিএবে কোনো নতুন বিদ্যা উলিয়াই প্ৰকাশ কৰে, আৰু তাৰে পৰা থিয়ালি জনসা পাই, কেতবোৰ মানুহে হিঁসা অনুয়া হৈ কুটিল স্বভাৱৰ কাৰনে, আন মানুহৰ প্ৰশংসা কথা সুনিবই নোআবে।

১৮৪৬ সনৰ মার্চ মাহৰ অক্টোবৰ মাহত কলম্বুচে আমেৰিকা মহা দ্বীপ প্ৰথমতে দৰ্শন পোআ কথা চাপা হৈছিল। পাচে কলম্বুচে ইল্লানিয়া দেশলৈ উভতি জাঁওতে, সেই দেশৰ প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰীএ কলম্বুচক বৰ ভোজলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিলে; আৰু জেনেকৈ ৰজাবিলাকক আদৰ সন্মান কৰাৰ দস্তব, সেই ৰূপে তেঁওকো সমাদৰকৈ অধিতি কৰিলে; কিন্তু কলম্বুচে ইমান সমাদৰ পোআ দেখি, ভোজত বহা এজন ৰাজ মন্ত্ৰীএ মনত অনুয়া হৈ তেওক সুধিলে, বোলে, ভূমি যদি সেই মহা দ্বীপ বিচাৰি নো পোআ হলেও আন কোনো মানুহে পাচে নে পালেহেঁতেন বুলি ভাবিচা নো? তাক সুনি কলম্বুচে একো উত্তৰ ন কৰিলে,

বিন্ত তেঁও এটা কনি হাতত লৈ কলে, বোলে, ভোমোলাকে গাই পতি একোটা কনি লৈ মেজ-তে থিয় লৈ ৰাখা, তাতে আটাইবোৰে হাতে পতি একোটা কনি লৈ অনেক পৰিজতন্ কৰিও ৰাখিব নোআবিলে; তেতিয়া কলম্বুচৰ হাতৰ কনিটো মেজত থুন্দা মাৰি দিলত কনিৰ মূৰ ভাগিল দেখি থিয় হৈ বল; পাচে কোনোএ খজ কৰিলে কোনোএ বজ পাই ইহিলে, বোলে, কনিৰ মূৰ ভাগি থিয়কৈ ৰাখিব লাগে বুলি জনা হলে আমিও কৰিব পাৰিলোহেঁতেন। এতিয়া আমি সকলোএ থিয়কৈ কনি ৰাখিব পাৰিম।

কলম্বুচে সেই দ্ৰিষ্টান্তেৰে দেখুআই জি অৰ্থ বুজাব খুইছিল তাৰ অৰ্থ এই। মই নো জাঁও-তেই সেই মহা দ্বীপ পামগৈ বুলিছিলোঁ দেখি, ইউৰোপিয়া সকলো দেশৰ মানুহবিলাকে বিশ্বাস ন কৰি ইহিছিলে; কিন্তু মই গৈ বিচাৰি পাই মানুহৰ আগত বাট বুজালত এতিয়া হলে সকলো জাৰ পাৰিব। কলম্বুচে মেজত বহি মানুহৰ আগত কনি ভাগি অৰ্থ বুজুআৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে।

গিয়ানিবে মুখৰে কথা।

The Studious Boy and the Dunes.

এটা লবাই বিদ্যা লিকিবলৈ স্তম্ভ ন কৰি আ-
পোনাৰ ইচাৰ দৰেবে খেমালিকৈ কাল নিয়ালে,
আৰু জি ভালকৈ লিকাই হিত কথা কই ডাক
নু সুনি, দুৰ্জৰ মানুহৰ লগতহে লবাই ফুৰে। পা-
চে ডেকা হলত ডাক কাপৰৰ পৰা বৰ দুখ পাই
গাহে, দু টকা দৰ মহাতে কাম কৰিবলৈ খবিলে,
কিন্তু ডাক বৰ দুখ পাই, তাৰ এটা ইষ্ট মানুহৰ
ওচৰলৈ গৈ, বেজাৰ কৰি সুধিলে, বোলে, হে
ইষ্ট, জুমি কেনেকৈ চাহাব লোকৰ কাম কৰি
মাহেকত দহ টকা ডাককৈও লবহ কপ পাইচা?
মই দেখোন গোটেইটো দিন কামতে লাগি থা-
কি, ডোমাতকৈ লবহ স্তম্ভো কৰোঁ, তথাপি মাহে
দুই তিনি টকাতকৈ লবহ নে পীও, ইয়াৰ কা-
ৰন কি? সি কলে, বোলে, হে গিয়ান নাই কি-
য়া ইষ্ট, জুমি লৰা কালত বিদ্যা লিকিবলৈ হে-
লা কৰি নি লিকিলা, মই বহু দুখ কৰি অনেক
স্তম্ভেৰে বিচাৰি বিদ্যা লিকিলোঁ, সেই কাৰনে
মই এনে সুখ পাইচোঁ জুমি বিদ্যা লিকিবলৈ
স্তম্ভ ন কৰিলা দেখি তেনে দুখ পাইচা। মই
বিদ্যারত্নৰ মুখত সুনীচোঁ জে বিদ্যাই বোলে,
মোক জি জনে জ্ঞান কৰি সেৱা কৰে, মই ডাক
নি অৱসো ধনৰ ওচৰ পোআই দিও।

সত্যদি জুগৰ কথা।

The Four Jugs of the Hindu Shastros.

পৌৰানিকৰ মতেৰে প্ৰিথিৱিৰ সৃষ্টি হোআ-
ৰে পৰা সত্য জেভা ঘাপৰ এই তিনি জুগ সাত-
সেনে গৈ কলি জুগৰ ৪২৪২ বছৰ গৈচে আৰু
এই চাৰিও জুগৰ পৰিমাণ এই কপে ধিৰ কৰিচে।

দুৰ্জ গননাৰ মতে

কলি জুগৰ বছৰ	৪৩২০০০
কলিৰ দুগুন ঘাপৰ জুগৰ বছৰ	৮৬৪০০০
কলিৰ তিনি গুন জেভা জুগৰ বছৰ	১২৯৬০০০
কলিৰ চাৰি গুন সত্য জুগৰ বছৰ	১৭২৮০০০
এই চাৰিও জুগৰ বছৰে এক } মহা জুগ হই .	৪৩২০০০০

এনে ৭১ মহা জুগে এক মনুৰ সখ্যা ৩০-
৬৭২০০০০ বছৰ হই কিন্তু গাই পতি মনুৰ

সেনত সত্য জুগৰ সমানে ১৭২৮০০০ বছৰ
সন্ধি কাল সেই সন্ধি কালে সৈতে প্ৰত্যেক মনুৰ
সখ্যা ৩০৮৪৪৮০০০ বছৰ হই এই কপে
চৈধ্যটা মনুৰ পৰিমাণ হই। তাৰ মাজৰে এতি-
য়া বৈবস্বত নামেৰে মনুৰ ২৭ মহা জুগ গৈ ২৮
মহা জুগ হবলৈ প্ৰথম তিনি জুগ গৈচে। সেই
সকলো মনুৰ ৪৩১৮২৭২০০০ বছৰ এই ইয়া-
তে সন্ধি কালৰ ১৭২৮০০০ বছৰ সৈতে গো-
টালে ৪৩২০০০০০০০ এক কল্প হই।

এই কপে এক কল্পে বুজাব ১ দিন এনে ৩০
কল্পে ১ মাহ এনে ১২ মাহে নাইবা ৩৬০ কল্পে
বছৰ হই। আৰু এই কপ ১০০ বছৰে অৰ্ধাতি
১৫৫৪২০০০০০০০০০০ পোন্ধৰে পদ্ম পাঁচ
সখ্য বাহন খৰ বহনৰ বুজাব আনুল ইয়াৰ মাজ-
ৰে ৫০ বছৰ গৈ ৫১ বছৰে বেভববাহি কল্প না
মে সূৰু পখ্যৰ প্ৰতিপদ এতিয়া গৈচে।

ওপৰত লিখা সঁকৰ ঠিকনাৱিলাক চাফেই
সুন্দৰকৈ দেখা হই জে এই সকলোৱিলাক কা-
লৰ পৰিমাণ মনেৰে পাতি লিখা মজি। স্মৃষ্টি
এই জগতত থকা কোনো দেশৰ লোকৰ ইতিহাস
পুথিএ সৈতে এক লেলো ইয়াৰ মিল সন্দ্ব পো-
আ নে জাই। অনুমান জুগ জে আগৰ জোতি-
লিয়াই প্ৰথমতে কলি জুগৰ সখ্যা মনেৰে ঠিক-
না কৰি তাৰে দুগুন ঘাপৰ হই, তিনি গুন জেভা
জুগ, চাৰি গুন সত্য জুগ, দহ গুন মহা জুগ পাতি
আচে। আৰু সেই কপেই মহা জুগৰ কালকে
কলিৰ সহস্ৰ গুন কৰি এক কল্প পাতি আচে।

আব্রাহামৰ বিবৰন।

History of Abraham.

ইহুৰে প্ৰিথিবি জলাপ্লাবন কৰোঁতে জি নো-
হাক আৰু তেঁওৰ পৰিয়ালক অতি ক্ৰিপাৰ দো-
আৰাই অগাধ পানিৰ মাজত বখ্যা কৰিলে, সেই
পৰমার্থিক নোহাৰে চেম, হাম আৰু যাকোব না-
মেৰে তিনি জন পুত্ৰ আছিল, সেই তিনি জনৰ
সন্তানেৰেই প্ৰিথিবি গোটেই খন ভৰপূৰ হল।

নোহাৰ প্ৰথম পুত্ৰ চেমৰ পৰা অনেক পুৰু-
ষৰ পাচত আব্রাহাম ভেৰেহৰ ঔৰসত জনম হল।
পাচে তেঁও আপোন পিত্ৰিৰ ঘৰত থাকোঁতে
পৰম ইহুৰে বুলিলে, হে আব্রাহাম, তুমি আ-
পোন দেশ আৰু আপোন পৰিয়ালক এৰি জাহা,
আৰু মই জি দেশ দেখুআম তালৈ গৈ বসতি
কৰা; তাতে মই তোমাক আৰ্শিবাদ কৰি তো-

মাৰ পৰা এক সমূহ জাতি জন-
মাম, আৰু তুমি সকলোকে
কুসল দিওতা হবা। যদি কো-
নোবাই তোমাক আৰ্শিবাদ
কৰে, সেই মানুহক ঘৰো আ-
ৰ্শিবাদ কৰিম, আৰু জি কো-
নোএ তোমাক সাও দিএময়ো
তাক সাও দিম; আৰু প্ৰিথি-
বিৰ সকলো রাজ্যতোমাৰ দো-
আৰাই আৰ্শিবাদ পাব।

এই ৰূপে ইহুৰে তেঁওক আ-
দেশ কৰাতে আব্রাহামে আ-
পোন দেশ আৰু পৰিয়ালক
এৰি আপোন ভাঁজা চাৰাহে
সৈতে গতি কৰি জি দেশ ইহু-
ৰে তেঁওক দেখুআলে সেই কি-
নান দেশ পাই তাতে থাকিল।
পাচে ইহুৰে তেঁওক সেই ঠাইত
দৰ্শন দি কলে, দেখা, এই সক-
লো দেশ মই তোমাৰ সন্তান-
বোৰক দিম, তাতে সিহঁতে সু-
খেৰে ভোগ কৰিব। আৰু আ-
কাশৰ তৰাবিলাক জেনেকৈ লে-
খৰ নোআৰি, সেই ৰূপে তো-

মাৰ সন্তানকো কোনেও গনিব নোআৰাকৈ বহাঁম;
আৰু বজাবিলাকো তোমাৰ পৰা ওলাব ইহুৰে
কৰা। এই প্ৰতিগ্যাতে আব্রাহামে বিশ্বাস কৰিলে।
কিন্তু সেই কালত তেঁওৰ পুত্ৰ নাছিল, আৰু
তেঁওৰ ভাঁজা বাঁজি আৰু অতি বিশ্ব বয়স হৈছিল;
আৰু জি কিনান দেশলৈ ইহুৰে তেঁওক নিলে,
সেই দেশতো আব্রাহামে থাকিবৰ নিমিত্তে এড-
ৰি ভূমিকো ইহুৰে বিনামূল্যে নি দিলে। তথাপি
বৰলক্ষিমন্ত পৰম ইহুৰে কোনো ৰূপে তেঁওৰ
প্ৰতিগ্যা পূৰ কৰি তেঁওৰ বজ্জ জনমাই সেই দে-
শৰ অধিকাৰ কৰিব; ইয়াতে আব্রাহামে বিশ্বাস
কৰিলে।

ইহুৰে কৰা প্ৰতিগ্যাৰ কাল জেতিয়া পূৰ হল,
জেতিয়া তেঁও আপোন লুত আব্রাহামলৈ পঠাই
এই সুভ সন্তানজনালে, তোমাৰ ভাঁজা চাৰাহে

টাইৰ বিধ বয়সতো গৰ্ভ ধাৱন হৈ পুত্ৰ প্ৰসৱ
কৰিব। সেই কথাতে আবুহাম্মে বিশ্বাস কৰিলে।
কিন্তু তেঁওৰ ষৈনিএকে ন কৰিলে। তাতে দুভে
কলে, ইহুৱে কৰিব নোআৰা এনে কিবা অসাধ্য
কৰম আছে নে? তেঁও জি ৰূপ কলে, সেই ৰূপে
আপোন প্ৰতিগ্যা সিধি কৰিব। তাৰ পাচে ইহুৱে
আবুহাম্মৰ ভাৰ্জা চাৰাহৰ গৰ্ভ মুকলি কৰাত,
টাই গৰ্ভ ধাৱন কৰি লৱা প্ৰসৱ কৰিলে, আৰু
সিবিলাকে লৱাৰ নাম ইচাক ধলে। আৰু ইহুৱৰ
আগ্যাতে জনমৰ আঠ দিনৰ পাচত আবুহাম্মে
লৱাৰ চৰ্মচেনন কৰিলে সেই কালত আবুহাম্মৰ
বয়স এস বছৰ হৈছিল।

এই সকলো কৰমৰ পাচত ইহুৱে আবুহাম্মৰ
পৰিখা চাবৰ নিমিত্তে কলে, হে আবুহাম্ম, উঠা,
ভুমি আৰু অতি প্ৰিত্তি কৰিচা এনে জি ভোম্মাৰ
একেটি পুত্ৰ ইচাক তাকে লৈ মৰিয়া দেনলৈ
জোআ, তাতে মই জি পৰ্বত ভোম্মাক দেখুআম
সেই পৰ্বতৰ ওপৰতে ভুমি আপোন পুত্ৰ ইচা-
কক মোৰ উদেশে বলি দান কৰাগৈ; তাতে আ-
বুহাম্মে অতি ৰাতি পুআই গাখ লজাই আপোন
পুত্ৰ ইচাকক আৰু দুই বন্দিক, আৰু হোম দি-
বৰ নিমিত্তে খতি এইবোৰক লৈ, ইহুৱে জি টাইৰ
কথা তেঁওক কৈছিল তালৈকে গতি কৰিলে। পাচে
তিনি দিনৰ মূৰত অতি দূৰৈত সেই টাই দেখি,
দুই বন্দিক কলে, তইতে গাখই লৈতে ইয়াতে
খাক, ময়ে লবাই দুরো গৈ ইহুৱক আৰাধনা
কৰি আহোঁগৈ। তেতিয়া আবুহাম্মে আপোন
পুত্ৰ ইচাকৰ হাতত হোমৰ খৰি দিলে, আৰু আ-
পুনি জুই আৰু অত্ৰ লৈ ইহুৱে দেখুআ টাইলৈ গৈ
খাটোতে ইচাকে বুলিলে, হে পিত্তি, হোমৰ নি-
মিত্তে জুই আৰু খৰি আনিচা, কিন্তু মের কত?
তেতিয়া আবুহাম্মে কলে, হে মোৰ পুত্ৰ ইহুৱে,
আপোনাৰ বলিৰ নিমিত্তে আপুনিএই মের পো-
আলি দিব। পাচে তেতিয়া সিবিলাকে কথো-
পকখন কৰি সেই টাই পালে গৈ, তেতিয়া
আবুহাম্মে হোমৰ ভেঁটি সাজি তাৰ ওপৰত
খৰি ৰাখি; তেঁওৰ পুত্ৰ ইচাকক ৰাতি হো-
মৰ ওপৰত থকা খৰিত ধলে; আৰু তেঁও পুত্ৰক
বলি দিবৰ নিমিত্তে হাত দাঙ্গি অত্ৰ ললে, তেতি-

য়াই স্বৰগৰ পৰা ইহুৱৰ দুতে মাত লগাই বুলি-
লে, হে আবুহাম্ম, আবুহাম্ম, ভুমি আপোন
পুত্ৰৰ ওপৰত হাত নে দাঙ্গিবা, আৰু লৱাৰ
অহিতে একো ন কৰিবা, কিয়নো ভুমি ইহুৱ
ভই কৰি, আপোনাৰ একেটি পুত্ৰ পুত্ৰকে তেঁওৰ
উদেশে বলি দিবলৈ পুত্ৰ নে মানিলা, ইয়াক মই
এতিয়া জানিচোঁ। তেতিয়া আবুহাম্মে চকু খুৰাই
চালত দেখা এজোপা লতাত লিহেৰে লাগি থকা
এটা চাগক দেখিলে, তাতে তালৈ গৈ সেই চাগক
আনি, আপোন পুত্ৰ ইচাকৰ সলনি ইহুৱলৈ
হোম দান কৰিলে।

তাৰ পাচে ইহুৱৰ দুতে ভুতিয় ৰাৰ মাত
লগাই আবুহাম্মক কলে, ইহুৱে কৈচে, ভুমি এই
কৰম কৰাৰ নিমিত্তে মই আপোনাৰ নামেৰে
সপত কৰি ভোম্মালৈ প্ৰতিগ্যা কাৰ কৈচোঁ, ভো-
ম্মাক আনিবাৰ কৰি, ভোম্মাৰ বজ্জ আকানৰ ভৰা
আৰু সমুদ্ৰৰ বালিৰ সমান অলপখৈ বহাম,
তাতে সিবিলাকে আপোন লক্ৰবোৰৰ দেনত
অধিকাৰ হব, আৰু পুৰিবিৰ সকলো ৰাজ্যৰ
বজ্জে ভোম্মাৰ দোআৰাই আনিবাৰ পাবগৈ।

এই ৰূপে ইহুৱে আবুহাম্মক আপোনাৰ লক-
লো বিধান পালন কৰিবৰ নিমিত্তে আমন্ত্ৰণ
কৰিলে, তাতে আবুহাম্মেও ইহুৱৰ আমন্ত্ৰণত
হেলা ন কৰি, ইষ্ট বন্ধু, ঘৰ বাৰি এৰি, আপো-
নাক স্ত্ৰজন পালন কৰ্তা পৰম ইহুৱৰ বচন পা-
লন কৰি আপোন পিত্তিৰ জনম টাইৰ পৰা
ওলাই আহিল; আৰু কোন দেশলৈ ইহুৱে
তেঁওক নিব তাক নে জানিএই গতি কৰি সেই
অধিকাৰৰ দেশ পালেগৈ। আৰু তেতিয়া তেঁওৰ
কোনো সন্তান নাছিল আৰু তেঁওৰ ভাৰ্জা বাঁজি
আৰু বিধ বয়স হোআত হবলৈকো আসা নাই,
তেতিয়াও ইহুৱৰ প্ৰতিগ্যাৰ সন্তান পাম বুলি
বিশ্বাস কৰি পাচত অধিকাৰৰ সন্তান পালে।
জি সময়ত সেই প্ৰতিগ্যাৰ পুত্ৰকে পুনৰাই ইহু-
ৱে আপোনালৈ বলি দিবলৈ আগ্যা কৰিলে,
তেতিয়াও তেঁওৰ কথাত অবিহ্বালি নহৈ কোনো
ৰূপে তেঁওৰ সন্তান আৰু জনমাৰ, নাইবা ইচা-
ককে হোমৰ মাজৰ পৰা জিয়াৰ বুলি বিশ্বাস
কৰি সেই একেটি পুত্ৰকে ইহুৱৰ অৰ্থে বলি দি-

Almanac for April, 1889.

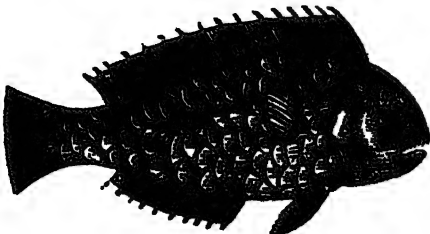
বলৈ জুগুত হৈছিল। সেই নিমিত্তে ইহবেও আ-
পোন বিহানি লেৱকক সকলো ৰূপ অনুগ্রহ
আৰু আনিবোৰে পূৰ কৰিলে। আৰু সেসত
অভিলই ৰূপে তেওঁৰ বজ্জ উত্পন্ন কৰি, সেই
অভিলই ৰূপে দেসক দিলে; আৰু জিবিলাক সত্ৰ
আছিল, সেইবোৰক পৰাজাই কৰাই দেসৰ পৰা
উচন কৰালে।

ন. ল.

টেম্বৰ জালোআইৰ কথা।

The Ready Fisherman.

এক জালোআই নৈত মাচ ধৰোঁতে এনে চিকন
মাচ এটা পালে তাক নিচিনা মাচ পোআটো চাৰি
কোনেও দেখাই নাই। জালোআই মনত ভা-
বিলে যে এই মাচটো হাটত বেচিলে অলপমান
ৰূপ পায়; বজাৰ আগলৈ নিলে দেখি তেওঁ
সন্তোষ হৈ আশ্বাস কৰিলে। ইয়াকে
বুলি জালোআই মাচটো লৈ বজাৰ আগলৈ গলত,
মাচটো দেখি, বজাই বৰ বজ পাই জালোআইক
ভেতিয়াই এল ৰূপ দিবলৈ আগ্যা কৰিলে। তাকে
মন্ত্ৰিএ এই কথা সুনি বজাত কলে, বোলে, এটা
মাচত এল টকা ৰূপ দিয়াটো উচিত নহই।
বজাই কলে মই এবলি আগ্যা দিলোঁ নি দিলে
মই লাজ হয়। মন্ত্ৰিএ বুধি দিলে যে আপুনি
এই মাচটো মতা কি মাইকি তাক জালোআইত
লোখক; যদি মতা বোলে মাইকিটো, যদি মাইকি
বোলে মতাটো আনিবলৈ জালোআইক আকও
আগ্যা কৰোক; লগবটো মাচ আনি দিব নোআ-
বিলে ৰূপ নেপা। ভেতিয়া বজাই মন্ত্ৰিএ বুধি-
বেই জালোআইক সুখিলে যে এই মাচটো মতা
নে মাইকি। জালোআইএ কলে, এই মাচ মতাও
নহই মাইকিও নহই ই নপুংসক। সেই কথা
সুনি বজাই হাঁহি তাক দুস ৰূপ বঁটা দিলে।

এপ্ৰিল, অৰ্থাত বৰ্ষাগ, ১৮৮১।

বিব	এপ্রিল	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০
দেও	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	
সো	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	
ম	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	
ব	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	
বি	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	
সু	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	
জ	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	
দেও	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	
সো	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	
ম	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	
ব	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	
বি	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	
সু	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	
জ	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	
দেও	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	
সো	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	
ম	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	
ব	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	
বি	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	
সু	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	২০	
জ	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	২০	২১	
দেও	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	২০	২১	২২	
সো	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	২০	২১	২২	২৩	
ম	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	২০	২১	২২	২৩	২৪	
ব	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	
বি	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	
সু	২৭	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	
জ	২৮	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	
দেও	২৯	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	
সো	৩০	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	

পূৰ্ণিমা ৭ দিনৰ ১০।৭ ভাটি।

আশ্বাষা ২০ দিনৰ ৬।১২ পূজা।

১১ এপ্ৰিলত কাচাৰি বহু।

এই অক্টোবৰ পত্ৰ যোৱা নিব্বাগৰৰ আমেৰিকান
বাণিজ্য মিস্যন চাপা খানোতে যাহে যাহে চাপ কৰা
হৈছে। আদিতে দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ মূৰত
দিলে ১।৮ ঘা।

THE OUNDOO,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
ence and General Intelligence, is printed and pub-
lished at the Sibsagar Mission Press, by O. T.
CUTTER, for the American Baptist Mission in
Assam. Price, one Rupee per annum, in advance.
or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ । মোং নিবসাগৰ, এপ্ৰিল, ১৮৪৯ খ্ৰি° অ° সঁক । নম্বৰ ৪ ।

VOL. IV.

SIBSAGOR, ASAM, APRIL, 1849.

No. 4.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence.

২৪ মাৰ্চৰ নিলা ২ বজাৰ সময়ত নিবসাগৰৰ ভোম পটিৰ মাচ বজাৰত জুই লাগি অনেক ঘৰ পুৰিলে ।

২৭ মাৰ্চত বৰ ধুমুহা বতাহ বৰখুন হোআত গুআহাটি জিলাৰ অনেক ঘৰ পৰিল; সেই পৰা ঘৰবিলাকৰ কোনো কোৱোটত মানুহো মৰিল, আৰু নৈত চৌ উঠি কেতবোৰ নাও বামত জুলি এচাৰি ভাঙিলে ।

জোআ ৬ মাহত কলিকতাৰ মেট্ৰেপলিটন হস্তি-টাললৈ পঁচা জুলি দিয়া ৰূপ ৩৮১০; সেই ৬ মাহত তাৰ খৰচ ১৮২৫ ৰূপ, আৰু হস্তি-টাললৈ জোআ কৰিয়া মানুহ ৩২ জন; নিইতৰ মাজৰ এটাও মৰা নাই ।

জানুআৰিৰ ২২ তাৰিখত কলিকতাত জুই-ৰূপ গল ।

২১ কেবৰুআৰি তাৰিখে জ্বাৰামপুৰত ৩০ । ৪০ জন ডকাইতে হাতি বাম ঘোচ নামেৰে এটা কেঁৱাৰ গোলাত লোমাই ৩০০০ হেজাৰ মান ৰূপৰ বস্ত্ৰ লুৰি নিলে । পাচে নিইতে পোৰা প্ৰতিষ্ঠি সেই বস্ত্ৰ বাটত লৈ জাঁওতে এখন চকি-দাৰে দেখি, বেগতে দাবোগাত কলত দাবোগাই খেদি গৈ, তাৰে ডকাইত চাইটো ধৰিলে ।

এক পত্ৰত লিখিছে বঙ্গালৰ কমিলাৰ ওচৰত কেবৰুআৰিৰ ১১ তাৰিখে ৪ বৰ্গী মানলৈ বৰ ধুমুহা বতাহ হৈছিল, ঘৰবিলাক ও ভাগৰ ২ ভাগ মান পৰিল, বৰ গচবোৰ উভালি নিলগত পেলালে নি, ঘৰ, গচ আদি পৰাত ৩০ মান মানুহ মৰিল, ৪০ মান এখা মৰা হল; আৰু গৰু অনেক মৰিল ।

টেনেচেৰিম নামেৰে এখন ভাপৰ জাহাজ গো-বা সেনা আনিবৰ নিমিত্তে কলিকতাৰ পৰা ১৩ জানুআৰিত গৈ ১৫ তাৰিখত মান্দৰাজ পালে; আৰু তাৰে পৰা ৫৮৬ গোৰা বনুআই সৈতে উভতি আহি ২১ তাৰিখত কলিকতা পালেহি ।

বম্বাইৰ বাচান্দৰত এজন চিপাহীএ হাতি পৰ দিওতে গাৰ্ভৰ ঘৰলৈ বেগতে লোমাই কলে, বোলে জাহাজৰ বনুআৰ প্ৰধান সেনাপতি জি জন ২০ বছৰৰ আগৈয়ে সেই ঠাইতে মৰিল, তেঁওৰে জিৱ আত্মাক নৰ্ন পালোঁ, তাতে হা-হালদাৰে ওলাই চোআত, কেৱল এটা গাখ দেখিলে; কিন্তু চিপাহীএ বুলিলে, গাখকো দেখিলোঁ, আৰু সেই জিৱ আত্মাকো দেখিলোঁ; তাতে ইমান ভই পালে জে চিপাহী সেই হাতিতে মৰিল । অনুমান কৰিছে সেই হাতি সি অনেক ভাঙ্গ খোআৰ কাৰনে তেনে নৰ্ন পালোঁ বুলি তাৰ মনত মিচাকৈএ ভাবনা আহিছিল ।

পাট কাপৰ, চাউল, এদা, হালধিএৰে ভৰা, কাতে বাহোমান নামেৰে এখন জাহাজ বম্বাইৰ ওচৰত ১১ কেবৰুআৰি তাৰিখে জুই লাগি পুৰিলে; তাৰ সকলো বস্ত্ৰ নষ্ট হল, লোকচানি ১,০০,০০০ এক লাখ টকা ।

বম্বাইৰ পৰা জোআ চুৰাট নামেৰে এখন ভাপ জাহাজ, নিল এটাৰ ধুমুদা খাই ভাগিল; কিন্তু তাৰ মানুহ সকলো বখা পৰিল ।

বম্বাইত থকা কোনো হিন্দু লোকে সেই নগ-বত হলিটো নিলেধ কৰিবৰ নিমিত্তে বম্বাই টে-লিগ্ৰাফ সমাচাৰ দৰ্শনৰ দোআৰাই গবৰ্নমেণ্ট-লৈ নিবেদন কৰিছে ।

মান দেশৰ বাংগুন নগৰৰ নকচা।

Bangoon.

ফেব্ৰুৱাৰি ১৫ তাৰিখত মান দেশৰ বাংগুন নগৰত জুই লাগি দু দিনলৈকে নু নুমুআকৈ অনেক ঘৰ পুৰিলে। তাতে বহু চুবকৈ নিয়া মা দুহ জন চাবেকক ধৰি নগৰৰ অধিকাৰৰ আগ্যাবে সিহঁতৰ ঘূৰ কাটিলে। বাংগুন নগৰৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে।

ডিচেম্বৰ মাহৰ ২৫ তাৰিখত মলমাইন নগৰত এটা কটিকা বেচো ঘৰত জুই লাগি ৬৫০ ঘৰ পুৰিলে। ঘৰৰ মুলা ৭৫০০০ মান আৰু ভাত মাল পুৰিলে ৪,২৬,০০০ মান ৰূপ হৈছিল।

চৰ্দাৰ চেৰ চিঙ্গৰ পঞ্জাবি সেনাবিলাকে সৈতে জুখ কৰিবলৈ প্ৰধান সেনাপতি জীৱন্ত লৰ্ড গক চাহাবে কল্লানিৰ ফৌজ লৈ, ১৩ জানুৱাৰিত দুপৰ মান বেলিৰ বাট জিলম নদিৰ ওচৰলৈ গৈ, সেই বাতি ভাতে থাকি, বাট ঠাই ভালকৈ চাই, ১৪ তাৰিখত জুখ পাতিবলৈ ইচা কৰিলে। কিন্তু সেই ঠাই পাওতেই সন্ধৰ ৩৪ বৰ টোপৰ গুলি আহি লৰ্ড গক চাহাবৰ ওচৰত পৰাত, একে বেলিএ ফৌজক জুখ কৰিবলৈ আগ্য দিলে, আৰু গধূলিলৈকে দুয়ো দলে প্ৰধান বন কৰিলে। তাতে দুয়ো ফৌজৰ মাজত বৰ এখন হাবি আছিল, সেই হাবিতে সন্ধ সেনাই আসুই লৈ ভাবে পৰা বৰ টোপ আদিৰে গুলিয়াই কল্লানিৰ সেনা মৰা ৬০০ খুন হোআ ১৬৫০ মান হল, আৰু সন্ধবিলাকৰ ভাতকৈ লবহ নষ্ট হল। সেই

বনত সন্ধবিলাকৰ সেনা ৩৫০০০ মান আৰু ৬২ বৰ টোপ আছিল। পাচে লৰ্ড চাহাবে সি-ইভক ভাৰ পৰা খেদালে, আৰু বাতি হলত পঞ্জাবিবিলাকে চাৰি ক্ৰোচ মান দূৰৈ হৈ গৈ আকও কোঁঠ বান্ধিবলৈ ধৰিলে। আক'চতৰ চিঙ্গ চৰ্দাৰে সেনাই সৈতে চেৰ চিঙ্গক লগ লৈ সহাই হব খুজিচে।

ৰামচিঙ্গ নামেৰে এজন পঞ্জাবি দৌহিয়া সেনাপতি চেৰ চিঙ্গৰ ফৌজৰ পৰা বেলেগ হৈ ভাৰ এজন কান্তান গান্ধা চিঙ্গৰ লগত দন্দ কৰি জেচ-বতা নামেৰে এক ঠাইলৈ ভাৰ সেনাই সৈতে গৈছিল। তাকে সুনি লেপ্টেনেণ্ট হডচন আৰু লমচডেন চাহাবে ১০০ এস জুৰুক চোআৰ লগত লৈ সিহঁতক খেদি ভাত খাঁওতেই পালেগৈ। কিন্তু চাহাব লোকক দেখি সন্ধবোৰ হাবিলৈ পলাই জাবলৈ ধৰাত খেদি ৪০ দুফুৰি মান কাটিলে; সেই কটাৰিলাকৰ লগতে গান্ধা চিঙ্গবোৰ ন পালে।

ফেব্ৰুৱাৰি অকনোদইত চাপিছিল জে ২ জানুআৰিত কল্লানিৰ সৈন্যবিলাকে জুখত মূলতানৰ ৰাজ নগৰ ললত বজাই নগৰৰ কালৰ এক কোঁঠত সোমাই আসুই ললেগৈ। পাচে ভাবে পৰা বজাই জেনবল হুইল্য চাহাবলৈ কৈ পঠালে বোলে, যদি প্ৰান ৰখ্যা কৰে মই বৰিছ, কিন্তু জেনবল চাহাবৰ ভেনে কথাৰ নিৰ্বন্ধ কৰিবলৈ

মুলতানৰ জুখত খাব ঘৰত জুই লাগি, ঘৰ, সিল, ইটা খুঁটা আদি উৰাই নিয়াৰ নকচা।

Mooltan, during the Siege.

ইচা নো হোআত বজাই নিবেদন অগ্রাজ্য কৰিলে। কিন্তু বজাই একো নিৰ্বন্ধন কৰাকৈ সমপন হোআ হলে গ্রাজ্য কৰিম বুলিছিলে। তাতে সেই কপে বজাই নোলাই জেন দেখি কল্লানিৰ সেনাবিলাকে ৪৭ টা বৰ টোপ আৰু বম গোলাৰে সেই কৌটলৈ গুলি মাৰিলত তাৰ পকি গৰ ভাঙি ভিতৰ মাটি গৰত গুলিবোৰ সোমাই বল; তথাপি গৰ ইমান ভাঙিলে জুখ কৰি কৌটলৈ সোমাব পাহিম জেন বুজি, জেনবল চাহাবে সকলো চিপাহি সোঁৱা সেনাই সৈতে জুগুত হৈ ২২

জানুআৰিত কৌটলৈ মুলতানৰ সেনাবিলাকে জুখ কৰিবলৈ উপাট কৰিলে। ভেতিয়া এই বিপত্তি হব জেন দেখি, বজাই কৌটৰ দুআৰ মেলি আ-পোনা আপুনি ৪০ বৰ টোপে সৈতে সকলো অস্ত্র সস্ত্র সমপৰ্ণ কৰি বহিলে। সত্ৰ সেনাবিলাক কৌটৰ পৰা দুটা ভিনটাকৈ বাহিৰ ওলাই, ব-টৰ মুখত হিলৈ আদি অস্ত্রবিলাক কল্লানিৰ সেনাৰ আগত সোধাই দিলে। কৌটৰ ভিতৰত বহুত খাব, বৰ টোপৰ গাঁৰি, হিলৈ, আৰু পহ-লকি হিলৈ ডাঙ্গৰ লক বহুত বম খাই আছিল

ভবোআল অনেক হেজাব বর টোপব আক হি-
লৈব গুলি আদি চাৰিও কালে পৰি আছিল।
আক সোন, কাকিঙ্গ, নিল, গন্ধক আদি বহুত;
মূলভান বজাৰ বাপেকৰ দিনৰে পৰা ঘেঁহু খান,
ভেল, ঘিট, পাটকাপৰ, আক ভাম, কপ, সোনৰ
সোহৰ, বাধৰ, আদি সবহ পালে। আক বন
হৰাবোৰ ভেতিয়া কোঁঠৰ পৰা ওলাই আহিছিল,
ভেতিয়া গাভ কপ সোন লুকাই লুকাই আনি-
ছিল, এটাৰ গাভ ৭০০০ সাত হেজাব মান কপৰ
সোন পালে। সেই কোঁঠৰ ভিতৰত পোআ কপ
৪০,০০,০০০ হু কুৰি লাখ মান হব; সেই
কপ মূলভানত বন কৰা সেনাবিলাকৰ মাজত
কল্পানিএ বাঁটি দিব জেন বুলি এসা কৰিচে।

এজনে লিখিচে, মূলভান বজাৰ বয়ল ৩৩
বচৰ মান হৈচে; ৫ ফুট ৭ ইঞ্চি মান ওখ, বৰন-
টৌ কিছু বগা, কঁপাল এখন উঠা, চকু লক, আক
মুখ ধনো দেখিবলৈ ভাল।

অজিয়ার সেনাই হজাবিবিলাকে সৈতে বাবে-
লনত ২৮ ডিচেম্বৰ ডাৰিখে বন কৰি জিনিলে।
ভালেমান মানুহ মৰিল, আক আধা মৰা পুন
২০০, ধৰি বাধিলে ৭০০।

ইলানিয়া দেশত ২৬ ডিচেম্বৰত, জেনবল
কাবুৰাই ১০,০০০ সেনাবে মহা বানিব ১৪,-
০০০ সেনাই সৈতে জেনবল কছাক জুখ কৰি
জিকি, অনেক গোৰা সেনা, আক আন সেনা
১৪০০ মান ধৰি বাধিলে; অৱলেনবিলাক চা-
ৰিও কালে পলাই গল।

বাবেবিয়াৰ নুবেমবেৰগৰ পৰা এক পত্ৰত লি-
খিচে, ১৫ জানুআৰিত পেগনিট্ৰনিত বাতি
অকজিতে পানি বাহিল, সেই মান পানি আমাৰ
পুৰুলত বহী দেখা নাই; ভাতে অনেক দুবা বস্ত
নষ্ট কৰিলে, আক মানুহো ভালেমান হানি হল।

ইংলণ্ড দেশত পুনৰ মাউৰ হৈ ৭ ডিচেম্বৰলৈ
কে ১৬৬০ মানুহ পৰিল, ভায়ে মৰিল ৭৮২,
বস্ত হল ৩০১, মাউৰত পৰি থকা ৫১৭।

ইংলণ্ডত, ২৪ নৱেম্বৰ ডাৰিখত, লৰ্ড মেলবৰ্ন
মিহু হল; বয়ল ৬১ বচৰ। ঈঈ মতি বিজ-
বিতা মহা বানি বাজ লিংহালনত উঠাৰ সময়ত
ভেঁৰে পুখান বাজ মতি হৈছিল।

গিয়ানবন্ত বজাৰ সোধ।

Solomon's Decision.

আগৰ কালত ব্ৰিহ্মি দেশৰ চিলোমোন বজাৰ
দিনত দু জনি ভিবোভাই বজাৰ ওচৰলৈ গৈ ভাবে
এজনিএ বজাৰত জনালে, হে মহা বজা, ময়ে মোৰ
লগৰ এই ভিবোভা দুয়ো একেটা ঘৰতে থাকোঁ-
ইক। অলপ দিনহে হৈচে মই সেই ঘৰতে এটা
লৰা ওপজালোঁ, আক মোৰ ওপোজাৰ ভিন দি-
নৰ পাচত এই ভিবোভায়ে এটা ওপজালে;
সেই ঘৰত আমি দু জনিৰ বাহিৰে আন কোনো
নাই। পাচে এদিন বাতি মোৰ টোপনি আহি-
লত এই ভিবোভাই ভাইৰ লৰাটৰ ওপৰত টো-
পনিত মূলত, ভাইৰ লৰাটো মৰিল, ভেতিয়া
ভাই মাজ নিলা উঠি মই টোপনিত থকাত মোৰ
কোলাৰ পৰা লৰাটো নি ভাইৰ বুকত সুআলে;
ভাইৰ মৰা লৰাটো আনি মোৰ বুকত সুআই
ধলে নি। পাচে বাতি পুআ মই লৰাক পিৱাহ
ধুআবলৈ উঠি, মৰা লৰাটো দেখিলোঁ; কিন্তু
সেই মৰা লৰাটো জে মই ওপজোআটো ন হই,
ইয়াক মই বাতি পুআ ভালকৈ জানি এই ভিবো-
ভাত কলোঁ, কিন্তু ভাই মোক এই জিৱা লৰাটো
নি দিলে; এই কাৰনেহে মহা বজাৰ আগত
জনাইটো। ভেতিয়া ই জনি ভিবোভাই কলে, ন
হই, মহা বজা, এই জিৱা লৰা মোৰহে, এইৰ
জিটো লৰা হৈছিল নি মৰিল। নি জনিএ কলে
ন হই, মহা বজা, এই মিচা কৈচে, মোৰ জিৱা
লৰাটো, লৈ ভাইৰ মৰা লৰাটো মোৰ বুকত
লগ্নিত সুআই ধলে নি। এই কপে বিলম্বকৈ দন্দ
কৰি একেটা লৰাহে দুয়ো জনি গৰাকি হব ধো-
জাত, আক সেই লৰা নোকাৰ ভাৰ কোনো লাখিও
নাই কিয়াৰ কাৰনে বজাই, একো ঠিক বুজিব নো-
আৰি, কটা মানুহক আগ্য কৰিলে, বোলে, এই
লৰাটো লমানে দাবে দু ডোখৰ কৰি দুই ভিবো-
ভাক বাঁটি দে। ভেতিয়া ই জনি ভিবোভাই কলে,
চিকন আগ্য দিচে, ভাইবো গুচক, মোবো গুচক,
কাটি লমানে ভাগ বটাই ভাল। লৰাৰ বহুপ
মাক জি জনি ভিবোভা ভাই বজাই ভেনে আগ্য
দিয়া সুনি, লবন মি বহকৈ কান্দি কান্দি কলে,
মহা বজা, লৰা ভাইকে দিয়া, ভেঙে বধ ন কৰিবা।
ভাতে লৰা জে বহুপ এইৰ গৰ্ভৰ পৰা ওপজা,
ইয়াকে ঠিক জানি ভাইক লৰা দিলে, নি জনিক
দুবকৈ খেদি দিলে। বজাৰ এই পুকাৰ সোধ
পোচৰ বিবেচনা দেখি সকলো মানুহে আচৰিত
গিয়ান কৰিলে।

অনন্ত কাল।

Eternity.

অনন্ত! অস্, কি বুধিব আগোচর সবদ! অনন্ত কালর বিসই যদি আমি অনেক কথা পঠোঁ, নাই-বা বিচার কবোঁ, নাইবা মানোঁ, তথাপি সেই অনন্ত কালেই কি তার জখার্থ ভক্ত সম্পূর্ণ রূপে জানিব পৰা নাই, আৰু বাক্যৰ নোআবায়ো জনাবলৈ সক্তি নাই।

অনন্ত কাল ইহুদৰ আয়ুস স্বৰূপ। ‘অনন্ত’ সবদ প্ৰয়োগ হোআন্ত পৰম প্ৰধান রূপে প্ৰকাশ পাইচে, কিয়নো অন্য একোতো এই সবদ আবো-পন হব নোআবে। অনাদি অখ্যই অস্থিলা জি বজা কেৱল ঠেৱেইহে নিত্য, অগম্য, ভেজরহ, অদিত্য বজা, সচিদানন্দ, পৰম ইহুদ। আমি আকাশলৈ হাত ভুলি সপত কৰিচোঁ, মই অমৰ, ইহুদ, ঠেওৰ বাহিৰে এনে কথা কবলৈ কাৰো সক্তি নাই। ঠেও আপুনি জিওতা সকলোৰে জিৱন ঠেৱেইহে, ঠেওৰ বিকাৰ নাই, কিন্তু আ-জি কি কালি সদাই সম ভাৱে আছে। ঠেওৰ ওচৰত এদিনেই হেজাৰ বছৰৰ সমান, আৰু হে-জাৰ বছৰও এদিনৰ সমান। হে পুত্ৰ, ভূমি পুৰুষানুক্ৰমে আমাৰ আসুই। পৰ্বতবোৰ উত্-পন হোআৰ আৰু প্ৰিথিবি আৰু অগন্ত সৃষ্টি হোআৰ আগৰে ভূমি অনাদি অনন্ত ইহুদ।

অনন্ত কাল দুই প্ৰকাৰে, অৰ্থাত্ ভুত আৰু ভবিষ্যত। ভুত অনন্ত কালে কেৱল সৃষ্টি কৰ্তাৰ অধিকাৰ, কিন্তু ঠেওৰ বুধি অনুসাৰে ভবিষ্যত অনন্ত কালে মানুহৰহে অধিকাৰ। ইহুদ বৰ্তমান আৰু ভুত আৰু ভবিষ্যত তিনিও কাল স্বৰূপ, কেতিয়াও ঠেওৰ আদিও নাই অস্তো ন হই। মানুহৰ আদি হৈ গৈচে কিন্তু সেস কেতিয়াও ন হই আৰু প্ৰত্যেক জনে আপোনাৰ স্বকিয় কব-মৰ কল অনন্ত কাল পৰ্জন্তে ভোগ কৰিব। এই বিসই হিন্দু সাত্ৰতো লিখা আছে।

অবল্যমেবভোক্তব্যং কৃতং কৰ্ম্মমুভানুভবং।

মাতৃকৃতং জিৱন্তেকৰ্জ্জকল্পকোটিনৈভবপি।

অৰ্থাত্ ম ন কোটি কল্প গলেও সুভা সুভ আৰ্জিত কৰ্ম্মৰ কল ভোগ ন কৰিলে কৰম খাই নে পাই। সহস্ৰ সহস্ৰ কোটি কল্প গলেও সেই অনন্ত কল কল চক্ৰ খুবি থাকিব। এই কাৰন

জিহেৰে আমি মৰনৰ পাচে সুখৰ ঠাইত পৰ-কাল থাকিব পাৰোঁ, এনে উপাই কৰা অতি আ-ৱশ্যক। ইহুদে দিয়া সাত্ৰৰ অনন্ত পৰম আয়ুস পাবৰ উপাই প্ৰকাশিত হৈ আছে, এই নিমিত্তে ধৰম সাত্ৰৰ কথা বিচাৰ কৰা।

অনন্ত কাল মানুহৰহে অধিকাৰ আছে। ম-নুহ এবাৰ সৃজিলে আৰু কেতিয়াও তার নিৰ্বান ন হই, অৰ্থাত্ এটোবোৰ বিনাস হব নোআবে। এয়ে সৃষ্টি কৰ্তাৰ নিয়ম, আৰু কোনোএ তাক অন্যথা কৰিবও নোআবে। প্ৰিথিবিৰ থকা জিৱ জন্তুৰ মাজত মানুহ জনম ভাৰ, আৰু সেই জি-ৱনৰ সেস নাই। মানুহ সচেতন প্ৰাণি আৰু তার চৈতন্যৰ সেস ন হই। মানুহে আপোনাৰ স্বকিয় কৰমৰ মোহোলা দিব লাগিব, আৰু এই দাইহ পৰা কদাপিও তার মুক্তি হব নোআবে। মানুহ প্ৰতিপালন রূপে পৰাধিন হৈ আছে, কেতিয়াও স্বতন্ত্ৰ হব নোআবে, অৰ্থাত্ ইহুদৰ সানন্ত বস হৈ আছে আৰু সদাই থাকিবও।

পৰকালেই অনন্ত কাল। ইহকালে সৈন্তে পৰকালৰ কিমান পৰ্জন্ত বেলেগ হৈচে। প্ৰিথি-বিৰ মানুহৰ আয়ুস টায়াৰ নিচিনা, অস্থাই, আৰু জল বিষুৰ সস্থিৰ কাল জাপন হই। কিন্তু ইহ-কালেই জে তার সেস কাল হব এনে ন হই, মৰ-নৰ পাচে অসেস পৰকাল আছে। আৰু মানুহৰ জিৱন কেৱল সামান্য বা লঘুভৰ এনে ন হই, কিয়নো অলপ দিনৰ নিমিত্তে সৃষ্টি কৰা ন হই, অনন্ত কাল পৰ্জন্তে সৃষ্টি কৰিচে।

এই কাৰন সেই অনন্ত জিৱনলৈ অপখ্যাৰে বাধা কৰা মানুহৰ উচিত; আৰু সেই অনন্ত জি-ৱন পোআৰ উপাই ধৰম সাত্ৰত লিখা আছে। পুত্ৰ যিহুএ কৈচে, জি জনে মোৰ কথা মূনি আ-মাৰ পাঁচনিবিলাকক বিশ্বাস কৰে, সেয়ে অনন্ত পৰম আয়ুস পাই।

পৰকালত স্বৰগ আৰু নৰক বুলি মানুহৰ দুই অৱস্থা হব, কিন্তু দুয়ো অনন্ত কাললৈকে থাকিব, ধৰ্ম্মি লোকবিলাক স্বৰগলৈ গৈ, পাপ, পৰিখ্যা, দুখ, মৰন আদি জাভনাৰ পৰা মুক্ত হৈ সম্পূৰ্ণ রূপে সুখ পাব; আৰু নিত্য ইহুদক দেখা পাই সিবিলাকৰ সৰিল আৰু মন দুয়ো সদাই স্বত হৈ

খাৰিব, কদাচিতো একোবো অতাও নহই। এই কাৰন সেইবিলাকে ইহকালৰ দেখা বন্তুৰ নিমিত্তে দুষ্টি নকৰি নে দেখা বন্তুলৈ দুষ্টি কৰি কাল বঞ্চিত থাকে। কিন্তু স্বৰ্গত জেনেকৈ ধৰ্ম্মবন্তু-বিলাকে অনন্ত জিৱন পাই, সেই ৰূপে পাপি-বিলাকেও নবকত অনন্ত মৰনৰ ৰূপে জাভনা ভোগ কৰিব। ইয়াৰ অনেক অনেক পুমান ধৰ্ম্ম পুথিত লিখা আছে, ইহুৰ স্বৰূপ সোধৰ আগ্য পুকাশ হোআৰ আৰু খজৰ দিনা তেঁও গাই পতি মানুহক আপোনাৰ আপোনাৰ কৰ্ম্মৰ দৰেৰে প্ৰতি ফল দিব; অৰ্থাত জিবোৰে ধোজ ধৰি লজ কৰ্ম্ম কৰি মহিমা, লভ্য, আৰু অমৰ, এই সকল বিচাৰে, সেইবিলাকক অনন্ত পৰম আয়ুস দিব। জিবোৰে সত্য ধৰ্ম্ম এৰি মিচা ধৰ্ম্মৰ আগ্য মানি থাকে এনে বিৰোধিবিলাকলৈ খজ, আৰু জাভনা আদি হব। আৰু প্ৰভুৰ শ্ৰী মুখৰ বচন এই; মহা সোধৰ পাচে অধৰ্ম্মবিলাকক অনন্ত সান্তি, কিন্তু ধৰ্ম্মবিলাকক অনন্ত পৰম আয়ুসৰ ভোগ কৰাব।

হে পাঠক সকল সুসমাচাৰৰ সাৰ কথা সেসত কঁও, মন দি সুনি, ভিতৰত চাই দিয়া। ইহুৰে জগতলৈ এনে দয়া কৰিলে, জে আপোনাৰ একে জন পুত্ৰকে দান কৰিলে; তাতে জি কোনোএ তেঁওত বিশ্বাস কৰিব, সি নষ্ট নহৈ অনন্ত পৰম আয়ুস পাব। আৰু আন চাইতো লিখা আছে; জি কোনোএ পুত্ৰত বিশ্বাস কৰে, তাৰ অনন্ত পৰম আয়ুস হই; আৰু জি কোনোএ পুত্ৰক নে মানে, সি পৰম আয়ুসৰ দেখাকে নেপাই, ইহু-ৰৰ খজৰ পাত্ৰ হৈহৈ থাকে।

"Time shall be no longer."—Rev. x. 6.

মানিক পোআ দুই ভায়েকৰ কথা।

The Brothers and the Jewels.

দুখিয়া দুই ভায়েক মাগিবলৈ জাঁওতে বাটৰ মাৰুত এমোনা ৰূপ দুটা মানিক পালে; তাতে লকটো ভায়েকে কলে, বোলে, মোৰ মনৰ ইচা লিখি হল, মই এতিয়া ঘৰলৈকে জাঁও। বৰটোএ কলে, বোলে, ধন পাইচোঁ, কিচু পুন্স ভিৰ্ৰ ফুৰি আহোঁগৈ। ইয়াকে বুলি, দুয়ো ধন বাঁটি লৈ ককায়েকে ভায়েকত কলে, বোলে, মোৰ ভাগো ছুমি লৈ জোআ, ঘৰত মোৰ ভিবোতাৰ হাতত দিব। তেতিয়া ভায়েকে ককায়েকৰ ভাগো লৈ, আহি, ঘৰ পাই, বৌএকৰ হাতত ৰূপৰ ভাগ-টো দিলেহি, মানিকটো নি দিলে। পাচে তিনি বছৰৰ সুৰত ককায়েক ঘৰলৈ আহি, ষৈনিএকৰ হাতত মানিক নে পাই, ভায়েকত সুধিলে, বো-লে, মানিক কি কৰিলি? ভায়েকে কলে, ষৈনি-য়াৰ হাতত দিলোঁ। ককায়েকে কলে, তাই কৈ-চে, বোলে, মই মানিক পোআ নাই। ভায়েকে কলে, তোমাৰ ষৈনিয়াই মিচা কৈচে, মই মা-নিক তাইৰ হাততে দিচোঁ। তেতিয়া ককায়েকে ষৈনিএকক বৰকৈ খজ কৰিব ধৰিলে; তাতে তাই বেজাৰ লাগি, সোধাক বিসয়াৰ আগত গোচৰ দিলেগৈ। তেতিয়া সোধৰ গৰাকিএ তাইৰ পৈএককে দেওবেককে মতাই নিয়াই, পোনেই দেওবেকত সুধিলে, তাই জে এই ভিবোতাৰ হা-তত মানিক দিলি তাৰ সাখি কোনোবা আছে নে? সি কলে, তাৰ সাখি দুটা আছে। তাতে সোধৰ গৰাকিএ সাখি দুটা আনিবলৈ আগ্য কৰিলত, সাখি দুটাক কিচু কিচু ৰূপ দি, সি-কাই নিলত, সিহঁতে এই দৰে কলে, বোলে, এও তেতিয়া বৌএকৰ হাতত মানিক দিছিল আমি তেতিয়া তাতে আচিলোঁ, মানিক দিয়া আমি দেখিচিলোঁ। এই কথা সুনি সোধাকএ বৰ-টক আগ্য দিলে, বোলে, তাই ষৈনিএৰ হাতৰ পৰা মানিক লৈগৈ; এনেকৈ বুলি সিহঁতক পাঁচি দিলে। তেতিয়া সেই ভিবোতা জনিএ কান্দি কান্দি হতাৰ ওচৰত গোচৰ দিলেগৈ, বোলে, মই সোধৰ গৰাকিৰ তলৈ গৈচিলোঁ, কিন্তু তেঁও স্বতপ সোধ নকৰিলে। পাচে বজাই সাখি দুটাই লৈ-

তে দূয়ো ডায়েকক অনাই নিলগ নিলগকৈ বা-
খিলে, আৰু সিহঁতক হাতে পতি একো ডোখৰ
মৌ সিটা দি এই আগ্যা কৰিলে, বোলে, মা-
নিকটো কিমান ডাঙ্গৰ, কিমান দিঘল, কেনে এই
মৌ সিটাবেই গাই গাই এটা এটা মানিক লা-
জি দেইক। ভেতিয়া দূয়ো ডায়েকে একে সন্মান
একে কপে সাজিলে, সখি দুটাই আন আন
বেলেগ বেলেগ কপে সাজিলে; আৰু বজাই
সেই ভিবোভাকো এডোখৰ মৌ সিটা দি আগ্যা
কৰিলে যে ভয়ো এটা মানিক সাজ। ভাতে ভাই
জনালে বোলে, মানিকৰ নো কেনে গৰ্হ মোত
কণ্ডক, ন কলে মই কেনেকৈ জানিম? মানিক
আমি কেতিয়াও দেখা নাই। পাচে বজাই সা-
খি দুটাক অনেক ভাৰি দি সোধৰ গৰাকিকো
খজ কৰি ডায়েকৰ হাতৰ পৰা মানিক লবলৈ
ককায়েকক আগ্যা কৰিলে।

দুটা ইষ্ট মানুহৰ কথা।

The Two Friends.

ইটৰ সিটৰ বৰ চেনেহেৰে এনে ইষ্ট মানুহ
দুটা ধন ষটিবলৈ আন দেখলৈ গল। পাচে ভা-
ৰে এটাই বাটৰ মাজত সত্ৰে ধোআ এটা পাত্ৰত
অনেক মোহৰ সোন পালে, সোন হাতত জুলি
লৈ এই সিটক কলে, বোলে, হেবা সখি, এই বা-
টে দি আহি মনৰ ইচাৰ দৰেৰে অৰ্থ লাভ হল;
হেবা চোআ অনেক মোহৰ সোন বাটৰ মাজত
পালোঁ। ইটে বুলিলে, বোলে, আমাৰ বৰ ভাগ্য,
কিয়নো একো সুম ন কৰাকৈ এ জে অৰ্থ পালোঁ-
ইক। সোন পোআটে কলে, বোলে, হে সখি,
আমাৰ ভাল ভাগ্য এই কথা ন কৰা, কিয়নো
সোন মই অকলৈহে পাইচোঁ, মোৰহে ভাল ভাগ্য,
ভোমাৰ ন হ'ই, কিয়নো এই সোনত ভোমাৰ
ভাগ নাই কিয়া। এনেতে সেই সোনৰ গৰাকি
সত্ৰবোৰ আহি দূয়ো সখি একক খৰিবলৈ জো-
আত সোন পোআতে কলে বোলে, হে সখি,
আমি সত্ৰৰ হাতত পৰিলোঁ হবলা? আমাৰ
প্ৰান এতিয়া মাৰিব। ভেতিয়াই ইটে কলে, হে
প্ৰিয় সখি, এতিয়া আমি দূয়ো কিয় বোলা, অকল
জুমি সোন পাইচা ভোমাক মাৰিব।

ভাৰ অৰ্থ জেৱে সুখৰ ভাগ দিবলৈ ইচা ন
কৰে দুখ দিবলৈহে ইচা কৰে তাক ইষ্ট নো
বোলে।

আলাসতে বহি থকা সন্যাসিৰ কথা।

The Air Brahman

চেচাল নামেৰে এজন বুদ্ধন সন্যাসি, বচৰ
চেৰেকৰ আগৈ এ, মাদবাজত ওলাই আলাসতে
বহি থাকিব পাৰোঁ বুলি মানুহবিলাকক দেখু-
আই ফুৰিছিল। সি আলাসত বহাৰ দন্তৰ এইঃ
প্ৰথমতে ভাৰ লগৰ মানুহে বৰ কাপৰ এখনে-
ৰে মেৰাই তাক ঢাকি ধৰি এখন্তক মান থাকে,
পাচে সেই কাপৰ খন গুচালেই এখন কাঠৰ
পিৰাৰ ওপৰত এটা পিতলৰ খুটা থিয়কৈ মুমু-
আ, আৰু সেই খুটাৰ মূৰতে হৰিণা পহৰ চাল
এখন মেৰাই পখালিকৈ বান্ধি ধোআ, আৰু
ভাতে সন্যাসি এ, নকচাত থকাৰ দৰে, মেৰোআ
পহৰ চালৰ ওপৰত হাড় থৈ, আলাসতে বহি
মলা জপকৈ থকা দেখে। ভাতে ১০।১৫ মিনিট
মান কেতিয়াবা আধা ঘণ্টা মান থাকি আকণ্ড

সেই কাপৰ মেৰাই আৰু দি নামে। এজন চাহা-
ৰে চাই অনুমান কৰিলে যে সেই ধিয় পিতলৰ
খুঁটাৰ পৰা এডাল সৰুত ডিখাৰ গুনা মেক পহৰ
চালে দি সুমাই হাতৰ কাপৰৰ ভিতৰে নি পিঠি
নমাই দুই ঠেঙ্গৰ মাজে দি সহকাই আনি ভাঙে
বহে; কিন্তু কাপৰৰ বাহিৰে একো নে দেখি।

সুখৰা মানুহৰে লৰাৰে কথা।

এক সময়ত এটা লৰা আপোনা আপুনি নৈত
পৰি সাঁতৰিব নে জানি ডল জাওঁ জাওঁ হল,
এনেতে বাটে দি এটা মানুহ গৈচে, তাকে দেখি
সেই লৰাই মানুহটক প্ৰাৰ্থনা কৰি ডাক ধৰিব
নৈ মতাত সিও চৰলৈ গৈ লৰাটক পানিত নমাব
কাৰনে গালি পাৰিবলৈ ধৰিলে। ভেতিয়া লৰা-
টে কলে, হেৰা দেও, আগেই মোক ন মৰাকৈ
ধৰি বাখা, পাচে জিমান লাগে গালি পাৰিবা।

কুকুৰৰে লিয়ালৰে কথা।

এক সময়ত এটা কুকুৰে এটাইড এখন বাঘৰ
ছাল দেখি ওচৰলৈ গৈ দাঁতৰে কামুৰিব ধৰি-
লে, পাচে এটা জহায়ালে তাকে দেখি কুকুৰক
কলে, বোলে, জহি বাঘ জিয়াই থাকিলহেঁতেন
ভেতিয়া ভোঁম্বাৰ দাঁততকৈও ডাৰ হাতোৰাৰ
বধ ভাঙ্গৰ দেখিলাহেঁতেন।

ইয়াৰ অৰ্থ এই, সক্তিমন্ত লোকৰ আপদ
হলেও সৰু লোকে জহি ভেতিয়া কোনো পিডা
কৰে ভৰাণি তাৰ একো জলসা নহই।

Almanac for May, 1880.

মেই, অৰ্থাত জেঠ, ১৮৮১।

বাব	মেই	বহা	মুজোনি	মুজব	মুজান	মুজা	মুজি	মুজব	মুজান
ম ব বি সু স	১	২০	৪২৫	১১৫৭	৬২৮	১	১০	১১৫১	২০৬৬
	২	২১	৪২৫	১১৫৭	৬২৮	১	১১	২০৬৬	২১২০
	৩	২২	৪২৬	১১৫৭	৬২৮	১১	১২	২১২০	২২১৭
	৪	২৩	৪২৬	১১৫৭	৬৩০	১২	১৩	২২১৭	২২৫২
	৫	২৪	৪২৬	১১৫৬	৬৩০	১৩	১৪	২২৫২	২৩০৬
	৬	২৫	৪২২	১১৫৬	৬৩১	১৪	১৫	২৩০৬	২৩৫১
	৭	২৬	৪২১	১১৫৬	৬৩১	১৫	১৬	২৩৫১	২৪০২
	৮	২৭	৪২০	১১৫৬	৬৩২	১৬	১৭	২৪০২	২৪৫৮
	৯	২৮	৪২০	১১৫৬	৬৩৩	১৭	১৮	২৪৫৮	২৫১৪
	১০	২৯	৪১৯	১১৫৬	৬৩৩	১৮	১৯	২৫১৪	২৫৬৯
	১১	৩০	৪১৮	১১৫৬	৬৩৪	১৯	২০	২৫৬৯	২৬২৪
	১২	৩১	৪১৮	১১৫৬	৬৩৪	২০	২১	২৬২৪	২৬৭৯
মেও সো ম ব বি সু স	১৩	জেঠ	৪১৭	১১৫৬	৬৩৫	২১	২২	২৬৭৯	২৭৩৪
	১৪	২	৪১৭	১১৫৬	৬৩৫	২২	২৩	২৭৩৪	২৭৮৯
	১৫	৩	৪১৬	১১৫৬	৬৩৬	২৩	২৪	২৭৮৯	২৮৪৪
	১৬	৪	৪১৬	১১৫৬	৬৩৬	২৪	২৫	২৮৪৪	২৮৯৯
	১৭	৫	৪১৫	১১৫৬	৬৩৭	২৫	২৬	২৮৯৯	২৯৫৪
	১৮	৬	৪১৫	১১৫৬	৬৩৭	২৬	২৭	২৯৫৪	৩০০৯
	১৯	৭	৪১৪	১১৫৬	৬৩৮	২৭	২৮	৩০০৯	৩০৬৪
	২০	৮	৪১৪	১১৫৬	৬৩৯	২৮	২৯	৩০৬৪	৩১১৯
	২১	৯	৪১৩	১১৫৬	৬৪০	২৯	৩০	৩১১৯	৩১৭৪
	২২	১০	৪১৩	১১৫৬	৬৪০	৩০	৩১	৩১৭৪	৩২২৯
	২৩	১১	৪১৩	১১৫৬	৬৪১	৩১	৩২	৩২২৯	৩২৮৪
	২৪	১২	৪১২	১১৫৬	৬৪১	৩২	৩৩	৩২৮৪	৩৩৩৯
মেও সো ম ব বি সু স	২৫	১৩	৪১২	১১৫৬	৬৪২	৩৩	৩৪	৩৩৩৯	৩৩৯৪
	২৬	১৪	৪১১	১১৫৬	৬৪২	৩৪	৩৫	৩৩৯৪	৩৪৪৯
	২৭	১৫	৪১০	১১৫৬	৬৪৩	৩৫	৩৬	৩৪৪৯	৩৫০৪
	২৮	১৬	৪১০	১১৫৬	৬৪৩	৩৬	৩৭	৩৫০৪	৩৫৫৯
	২৯	১৭	৪০৯	১১৫৬	৬৪৪	৩৭	৩৮	৩৫৫৯	৩৬১৪
	৩০	১৮	৪০৯	১১৫৬	৬৪৪	৩৮	৩৯	৩৬১৪	৩৬৬৯
	৩১	১৯	৪০৮	১১৫৬	৬৪৫	৩৯	৪০	৩৬৬৯	৩৭২৪
	৩২	২০	৪০৮	১১৫৬	৬৪৫	৪০	৪১	৩৭২৪	৩৭৭৯
	৩৩	২১	৪০৭	১১৫৬	৬৪৬	৪১	৪২	৩৭৭৯	৩৮৩৪
	৩৪	২২	৪০৬	১১৫৬	৬৪৬	৪২	৪৩	৩৮৩৪	৩৮৮৯
	৩৫	২৩	৪০৬	১১৫৬	৬৪৬	৪৩	৪৪	৩৮৮৯	৩৯৪৪
	৩৬	২৪	৪০৫	১১৫৬	৬৪৭	৪৪	৪৫	৩৯৪৪	৩৯৯৯

পূৰ্ণিমা ৭ দিনৰ ১।২৫ ভাটি।

আমাৰালা ২২ দিনৰ ১।৫৪ ভাটি।

এই অক্টোবৰ পত্ৰ যোৱা নিব্বাগৰৰ আমেৰিকান
বাপ্টিষ্ট মিশ্যন চাপা খানাতে যাহে যাহে চাপ কৰা
হৈছে। আমিতে দিলে বছৰত দ্বাৰা এটকা, বছৰৰ দুবত
দিলে ১।৮ চহা।

THE ORUNDOO,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
ence and General Intelligence, is printed and pub-
lished at the Sibsagar Mission Press, by O. T.
CUTTER, for the American Baptist Mission in
Assam. Price, one Rupee per annum, in advance,
or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ ।

মোঁ নিৰুনাগৰ, মেই, ১৮৪৯ খ্ৰি অ° সঁক ।

সম্বৎ ৫ ।

VOL. IV.

SIBSAGOR, ASAM, MAY, 1849.

No. 5.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

জিলা নিৰুনাগৰত থকা শ্ৰী বাতিৰাম দাসে খ্ৰিষ্টিয়ান মতেৰে শ্ৰী মতি মইনা নামে খ্ৰিষ্টিয়ান কন্যাক জীৱন্ত পাদুৰি বৰ্কিৰ চাহাবৰ দোজা-বাই ৪ এপ্ৰিলত গুআহাটিৰ মিলান জিৰ্জা ঘৰত বিবাহ কৰিলে ।

জিলা ডেকপুৰৰ জীৱন্ত কাঞ্চান বেনলচু পুখান আৰ্চিষ্টাণ্ট কমিছনাৰ চাহাব আৰু জিলা গুআহা-টিৰ জীৱন্ত লেপ্টেনেণ্ট আৰ্মিউ জুনিয়ৰ আৰ্চি-ষ্টাণ্ট কমিছনাৰ চাহাব পঞ্চাবৰ ঘৰৰ পৰা উভতি আহি আপোন আপোন জিলা পালে ।

২ এপ্ৰিল তাৰিখত ডাওকাৰৰ ওচৰৰ বাটত নগাই খাপ দি ৩ জন বাটে জোআ মানুহক ধৰি গা পতি মুহুৰত দাৰে একো খা মাৰি লিইডৰ বস্ত্ৰ খনি কাৰ্ছি নিলে ।

২১ এপ্ৰিলত আসাম কল্লানিহ ডোমৰ দলজ বাগিচাৰ কুলি ২ জন দিটৈ নদিত পাব ইওতে নাও বুৰি মৰিল ।

২ মেইত কৌজৰ পুৰ মৌজাৰ মাগনি নামে এজনি ভিৰোতা মানুহ নিখো নৈত পৰি মৰিল ।

৪ মেই তাৰিখত বহু চলা মৌজাৰ বুঢ়ি নামে-ৰে এজনি ভিৰোতাই সাহেবকে সৈতে কিহবাৰ পৰা দন্দ লগাব কাৰনে সাহেবকে গালি পাৰি-লে; তাতে তাই বহু অভিমান পাই ১১ ডেৰ বচৰিয়া পুনিৰাম নামে পুতেকক কোলাত লৈ পানিত পৰি মৰোঁগৈ বুলি ঘৰৰ পৰা বাতি ওলাই গৈ, কিছু মান আঁতৰৰ এটা লক পুখুৰিত সেই লবাই সৈতে পৰিল; কিন্তু লক পুখুৰি পানি বৰ ন বো হোআৰ হেতুকে তাই ন মৰিল, পু-তেক পুনিৰাম মৰিল ।

১৬ মেই তাৰিখত দেওবাৰে মচা ডাক গাঁৱত গৰাৱিয়া লবাই নিখো নদিত গা ধুই সাঁতৰি থা-কোতে, তাৰ মাজৰে সাঁতৰিব ন জনা এটা লবাই আনবোৰৰ লগত গা ধোঁতে ন পানিত পৰি মৰিল । পাচে মাক বাপেকে নাৱেৰে জাল পে-লাই তেও লবাক বিচাৰি নে পালে, কিন্তু ডাক ভিন দিনৰ পাচত আপুনি উপজি ওলাল ।

২৩ মেইত নিৰুনাগৰৰ বিষ্টো চিপাহিব পু-তেক চই বচৰিয়া নবলিহ নামে এটা লবাই, আৰু ২১৩ টা লবাই সৈতে খেমালিকৈ থাকোঁতে বেলি ৩ বজাৰ লঘইত কেনেবাকৈ নিৰুনাগৰ পুখুৰিৰ পানিত পৰি মৰিল । গধুলি হলত বাপেক মা-কে বিচাৰি নে পালে । কিন্তু পাচ দিনৰ বাতি পুআ সেই পুখুৰিত তাৰ ল পালে ।

লক্ষা দিপৰ মুকুছামি নামেৰে জি জন ওলাই বজাৰ বজ্জ বুলি কৈ সেই দিপৰ বজা হৈ সি-হানত বহিব খুইছিল, আৰু চেপ্তেম্বৰ মাহৰ অকনোদইত চপাৰ দৰে অনেক মানুহ গোটাই জুখ কৰি, বায়তবোৰ মাৰি, ঘৰো লুট কৰিছিল; সেই জনকে ধৰি লাসন কৰ্তাই সোধ কৰি ১০০ বেঁতৰ কোৰ মাৰি, অন্য দেশত জনহুৱ কাটক দিবলৈ আগ্যা কৰিলে ।

এজনি ভিৰোতাৰ পিৰাহত কিবা বিৰাঘি হোআত ইংলণ্ডৰ কামেলফৰ্ড গাঁৱত, কিজ আৰু পিৰ্চ নামেৰে দুজন ডাক্তৰে ক্লোৰাকৰ্ম সুৰ্চিৰ দৰৰ সুজাই, একো দুখ বো পোআকৈ সেই পি-ৰাহটো কাটি গুচালে । আৰু ২১৩ দিনৰ পাচে ডাক্তৰ পিৰ্চ চাহাবে সেই অচেতন দৰবকে সুজাই হৰিকু নামে এজন মানুহৰ তিজিৰ পৰা, বহু গঁতল এটা একেৰিও দুখ বো পোআকৈ কাটি একআই পেলালে ।

Louis Napoleon Bonaparte, President of the French Republic.

ফ্রান্স দেশের প্রজাবিলাকে ডিচেম্বর মাসত লুই নাপলিয়ন বর্নপার্তক ৪ বছরলৈ প্রেচিদন্ত বাব দি বজার দবে পতি ললে। প্রেচিদন্ত, অর্থাৎ দেশাধিকার মনোনিত করি লবলৈ দেশের মুনিহ মা-বুহ সকলোএ গাই পতি, জাক দেশাধিকার পা-তিবলৈ ইচা হই, সেই জনবের নাম লিখি লিখি দিএ; পাচে বিলয়াবিলাকে আটাই চিটিবোর গোটাই চাই, জাবে নামে সবহ চিটি ওলাই তেঁওএই সেই বাব পাই। ফ্রান্স দেশের ৭৩,৪২,০০০ মানুষে চিটিত নাম লিখি দিলে, জাবে ৫৪,৩৪,১২৬ লুই নাপলিয়নর নামর ওলাল,

সেই খনি আন ৫ জনবনামে ওলাল; লুই নাপলিয়নর নামে অধিক চিটি ওলাআ হেতুকে সেই প্রেচিদন্ত বাব তেঁওএই পালে। তেঁওর বকচ ওপবত লিখা আছে।

ফ্রান্স দেশের পারি নগরলৈ নিতে পতি ডাকত ১,২০,০০০ এক লাখ কুরি হাজার মান চিটি আছে।

কেদিমান্দ, অত্রিয়া বজাই, তেঁওর ভতিজাক আর্চ ডিউক ফ্রাঞ্চিচ রোচেকক, আপোন ইচাবে ডিচেম্বর মাসহ ২ তারিখত রাজ পদ এরি দিলে। সেই ন বজার বরল ১৮ বছর।

১৮৩১ সনত চৰ্দাৰ দোস্ত মহম্মদ খাঁই অপৰাধ কৰাৰ নিমিত্তে কল্লানিৰ আফগানৰ সিংহাসনৰ পৰা গুচাই, লৰা ভিবোভাই সৈতে হিন্দুস্থানলৈ অনাই বাখি থৈছিল; তেতিয়া আফগানৰ বনৰ সেস হল, তেতিয়া তেঁওক পুনৰাই কাবোললৈ আকও পঠাই দিলে। এই সেসৰ পঞ্জাবি বনলৈকে তেঁও ভাল কপে আপোন দেলত সাসন কৰি আছিল। আগৰে পৰা পেলায়ৰ নগৰ পাৰৰ নিমিত্তে তেঁওৰ বৰ ইচ্ছা আছিল, এই হেতুকে তেতিয়া চৰ্দাৰ আদি চিকবোৰে কল্লানিৰ বিবোধে বন কৰে, তেতিয়া দোস্ত মহম্মদে ১০,০০০ মান আফগানৰ সেনাই সৈতে আহি পেলায়ৰ নগৰ আক্ৰমণ কৰি ললে, আৰু তেঁওৰ পুত্ৰ চৰ্দাৰ আক্ৰমণ খাঁও বহু সেনাই সৈতে গুজৰাটৰ বনত চৰ্দাৰ চেষ্টাৰ সহাই হবলৈ গৈছিল। কোনো পত্ৰ লিখিচে চৰ্দাৰ আক্ৰমণ খাঁ সেই বনতে মৰিল। এতিয়া কল্লানিৰ সেনাই দোস্ত মহম্মদ আফগান সেনাই সৈতে আপোন দেললৈ পুনৰাই খেদাই দিলে। অনুমান হই যে তেঁও অতি কল্লানিৰ অহিত নহৈ পৰে পেলায়ৰ পাৰলৈ নিবেদন কৰা হলে গবৰ্নৰ জেনৰল চাহাবে তেঁওৰ প্ৰাৰ্থনা গ্ৰাহ্য কৰিলেইডেন; এতিয়া তাক পোআৰ ভাৰসা গুচিল। তেঁওৰ নকচা ভাল লিখা আছে।

Dost Mohamed.

পঞ্জাবৰ বনৰ সেসৰ কথা।

Termination of the War in the Punjab.

এপ্ৰিল মাহৰ অকনোদইত চাপিছিল, যে চিলিয়নৱালা, জিলম নদিৰ ওচৰত, জুখ কৰাৰ পাচে, চৰ্দাৰ চেষ্টা চিদ্ধি চাৰি ক্ৰোচ মানৰ দূৰ হৈ তাতে কোঁঠ আদি বাস্তবলৈগৈ। ১১ ফেব্ৰুৱাৰিৰ বাতি চৰ্দাৰ চেষ্টা আৰু চতুৰ চিদ্ধি লকলো চিক সেনাই সৈতে সেই কোঁঠ এৰি লাহোৰ নগৰলৈ জাম বুলি চিনাৰ নদিৰ ওচৰৰ গুজৰাট নামে এক ঠাই পালেগৈ; কিন্তু ভেনেতে জেনৰল হুইলী চাহাবে মুলতানৰ পৰা চিনাৰ নদিৰ বাঁও কালে বাম নগৰে দি আহি আগচি ধৰিলে, সেই কাৰনে চৰ্দাৰ চেষ্টা লাহোৰলৈ জাৰৰ নিমিত্তে চিনাৰ নদি পাৰ হব নোআবিলে। আৰু প্ৰধান সেনাপতি জীজুত লৰ্ড গফ চাহাবে চিকবোৰৰ পাচ কালে আহি, ২১ ফেব্ৰুৱাৰি বাতি পূআ ৮-১১ বজাত, লকলো কল্লানিৰ সেনা লৈ সত্ৰেৰে সৈতে জুখ পাতিলে। চিকবোৰেও অতি সাহিয়াল কপে জুখ কৰিছিল; এমথী চিকৰ ঘোঁৰা চিপাহিএ আৰু ১৫০০ মান আফগান দেলৰ ঘোঁৰা চিপাহিএ কল্লানিৰ বৰ টোপৰ সেনাবোৰক খেদাই টোপ কাৰ্হি নিবৰ নিমিত্তে চাৰি বেলি অতি বেগে ঘোঁৰা মেলি ধৰিছিলেহি, তথাপি বৰ টোপ অতিসই ঘনে মৰাৰ কাৰনে সিহঁতৰ অনেক মৰি উভতি গল। কল্লানিৰ ঘোঁৰা সেনাই তাকে দেখি সত্ৰকো খেদি গৈ একে বেলিএই সিহঁতৰ ১৫ টা বৰ টোপ কাৰ্হি আনিলে; তেতিয়া সত্ৰএ হুকি গুজৰাট নগৰৰ ভিতৰ সোমাল। তথাপি বৰ টোপ বম গোলাবে বৰকৈ সিহঁতক গুলিয়াই, লকলো সেনাবিলাকে বাতি ৮ বজালৈকে অতি ভয়ানক জুখ কৰি চই ক্ৰোচ মান বাটলৈ হুককাই খেদিলে; আৰু বাটৰ লকলো খানে গাঁৰি, হিলৈ, খাৰ, গুলি আদি বহু পৰি পৰি আছিল। সেই দিনত পঞ্জাবৰ ৩০০০ মান সেনা মৰিল, কল্লানিৰ ৭০০ মান মৰা খুন হোআ আছিল। চিকৰ ববুআ ৬০,০০০ মান ভাতে হৈছিল। সিহঁতৰ ৫২ বৰ টোপ আৰু বনৰ অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ জি জি সামগ্ৰী আছিল, সেই লকলোবোৰ কল্লানিৰ সেনাৰ হাতত পৰিল। আৰু

চিক চৰ্দ্দাৰ নকচা।

চিক সত্ৰ সেনাবোৰ হাৰি তিনি ভাগ হৈ, দুভাগ জিলম নদিৰ কালৈ, এভাগ বিশ্ববলৈ জোআ বাটে পলাল, আৰু বাটত হিলৈ, ভৰোআল আদি কৰি পেলাই বহু চিকবোৰ আপোন আপোন ঘৰলৈ গুচি গল।

পাচ দিনা মেজৰ জেনৰল চেৰ ওঅলটৰ্ণ গিলবৰ্ড চাহাবে ১৭,০০০ সেনা লৈ অভিসই বেগে চৰ্দ্দাৰ চেৰ চিকক খেদি গল; আৰু এনেহে বেগে তাক খেদি গৈছিল, জে বাটত সেনাবোৰে খাব পিবলৈকে তত নে পাইছিল। কিন্তু চিক বোৰে অতি ভই পাই ইহঁততকৈও বেগে পলাই, জিলম নদি পাৰ হৈ সেই নাওবোৰকো ডাঙি পেলালে। পাচে জেনৰল গিলবৰ্ড চাহাবে আন নাও পাই জিলম নদি পাৰ হৈ সত্ৰক খেদি গল। পাচে চিকবোৰে বডাচ্ নামে এটাইত বৈ জুখ কৰিবলৈ আৰম্ভন কৰিছিল, কিন্তু জেনৰল গিলবৰ্ড চাহাব ওচৰ পালত সিহঁতে ডাব পৰা পলাই ৩ মাৰ্চত বাকৰালা নামে বাটৰ এক কটন চৈক টাইত বৈ কল্লানিৰ ফোজ জাব নোজবাটক বাট

ভেটিবলৈ খৰিছিল, তথাপি গুজৰাটৰ জুখলৈ মনত পৰি তাকো টাৱৰিব নোআৰি ডাব পৰাও পলাই গল।

৭ ডাৰিখত জেনৰল গিলবৰ্ড চাহাবে ফৌজে সৈতে হুমক নামে এক টাই পালেগৈ, তাতে ৪০০০ চিক সেনাই সৈতে বুখ চিলে আপুনি কল্লানিৰ সেনাবিলাকত বৰিলেহি। ৮ ডাৰিখত মেজৰ লৰেঞ্চ আদি জি জি চাহাব আৰু মেম চাহাববিলাক আগৈএ সত্ৰ সেনাৰ হাতত পৰিছিল, সেই সত্ৰলোকে চিকবোৰে জেনৰল গিলবৰ্ড চাহাবলৈ পঠাই দিলে, আৰু সেই ডাৰিখৰ বাতি চৰ্দ্দাৰ চেৰ চিলে আহি আপোনা আপুনি সন্মৰ্শন হলহি।

১০ ডাৰিখত বহুাইৰ সেনাবিলাকে আহি জেনৰল গিলবৰ্ড চাহাবৰ লগ লৈ, সত্ৰলৈ ফৌজে বারল্ পিণ্ডি নামে এক টাইৰ ৫ ক্ৰোট মানৰ আঁতৰত বলগৈ; তাতে চৰ্দ্দাৰ চতৰ চিককে আদি ৩৫ জন চিক চৰ্দ্দাৰ আহি বহু সেনাই সৈতে আপোনা আপুনি সন্মৰ্শন হলহি। ১৩ ডাৰিখত আন আন সেনাবোৰো সৰবাগত হলহি; পাচে ১৪ ডাৰিখত, বারল্ পিণ্ডি পালত চিকৰ অৱসেসবিলাকেও বৰিলেহি। ২০,০০০ মান চিক সেনাই এটা এটাকৈ পুতি জনে আপোন আপোন হিলৈ, ঢাল, ভৰোআল আদি কৰি কল্লানিৰ সেনাবিলাকৰ আগত সোখাই দিলেহি, আৰু সিবিলাকৰ বাটৰ খৰচৰ নিমিত্তে কল্লানিৰ সেনাপতিৰ আগ্যাবে চিকৰ পুতি সেনাক এটাকাকৈ ৰূপ দি ঘৰলৈ পঠাই দিলে। কোনো কোনো আপোন অত্ৰে সৈতে পলাই গল, আৰু কোনো কোনোএ সেই ৰূপ টকা নো লোআকৈ গল; তথাপি তিন দিনৰ ভিতৰত ১৭,৫০০ ৰূপ সিহঁতক দিলে। পাচে মেজৰ লৰেঞ্চ চাহাবে চেৰ চিক আদি চৰ্দ্দাৰবোৰক লাহাবৰ কাললৈ লৈ গল, আৰু জেনৰল গিলবৰ্ড চাহাবে আৰুগান সত্ৰক খেদি গল। আৰু নামে এক টাই পাঁও-ভেই আৰুগানবিলাকে বৰ বেগে পলাই সৈতে, এই বাজা দুনিলে। তাতে সিহঁতে জেনৰল চেৰ পাই গিলবৰ্ড চাহাবে ১৬ মাৰ্চত অলপিয়াটক সেনা লৈ, তিনি খন নদি পাৰ হৈ, বৰ কটন বা-

টোতা অতি বেগে খেদি গল। কিন্তু সত্ৰএ আটক নগৰৰ পোনে ইন্দুচ নদি পাৰ হৈ নাওবোৰ নষ্ট কৰিলে, এনে কথা সুনিশ্চয়, জেনৰল গিল্‌বৰ্ড চাহাবে ভাতে কোঁজ এৰি ৩০ জন ঘোঁড়া সেনা আক লগত থকা সেনাপতি জন চাবেকক লৈ অতি বেগে গৈ সিহঁতে নদি পাৰ হৈ নাওবোৰ নষ্ট কৰিবলৈ খবাকে পালেগৈ। ভাতে ইবিলাকক দেখি সিহঁতে বিচুৰ্তি হৈ, নাও নষ্ট কৰিব নোআৰি লেজু কাটি উঠাই দি ভাৰ পৰাও পলাই গল। মুঠে ভাত ১১ খন নাও আছিল, ভাবে চাৰি খন মাখোন নষ্ট কৰিলে, ১৫ খন জেনৰল গিল্‌বৰ্ড চাহাবে বাখিলে। ১১ ভাৰিখত নাৱেৰে সাকো কৰি দিব জদি পাৰ ভেঙে ৫০০ টকা ভইতক নিয় বুলি মেজৰ মেকিচন চাহাবে আটকত থকা নাৱবিলাকবোৰত কলত সিহঁতে ১৮ ভাৰিখত অৰ্ধাত সেই দিনতে ভৈয়াৰ কৰি দিলে।

১২ ভাৰিখত সকলো কল্লানিৰ কোঁজ পাৰ হৈ, ২০ ভাৰিখত নয়াচিৰা, জতে বঞ্চিত চিমে চিক সেনাবোৰে সৈতে ১৮-২৩ সনত আকগানৰ কোঁজক পৰাজই কৰিছিল, সেই ঠাই পাই, ২১ ভাৰিখত পেন্সাৱৰ পালেগৈ; কিন্তু চৰ্দাৰ মোস্তা মহম্মদে ভেঁওৰ ৭। ৮০০০ আকগান সেনাই সৈতে দু দিনৰ আগৈএ পেন্সাৱৰ এৰি কাইবে-ৰিয়া পৰ্বতিয়া লোকক অনেক ৰূপ ভেঁটি দি সেই কাইবেৰিয়া পৰ্বতৰ চৈক কঠিন বাটত সাৰি গল, আক সিহঁতে আলি মচি পৰ্বতৰ সিপাৰ হৈ কাবোলৰ ওচৰৰ লান্দিখানালেই ২১ ভাৰিখেই পালেগৈ।

ইমানতে পঞ্জাবৰ বনৰ অন্ত হল, আক সকলো পঞ্জাবৰ ৰাজ্য ইংৰাজিৰ অধিন হ'বলৈ, অৰ্ধাত জেনেৰেল অসম দেশত কমিস্যনৰ আদি চাহাব লোকে সালন কৰিচে, সেই ৰূপে পঞ্জাবৰ গোটেই খনত এতিয়াৰে পৰা সালন কৰিবলৈ জীৱন্ত গবৰ্ণৰ জেনৰল চাহাবে আগ্যা কৰিলে; সেই ঘোঁড়া পত্ৰ এই অকনোদইত চপা হৈছে।

জেনেৰেল কল্লানিৰ সেনাপতি অৰ্ধাত কেৰ্নেল, আক কান্টান, আক লেপ্টেণেণ্ট চাহাববিলাকে হিন্দুস্থানৰ চিপাহীক নিকাৰি আক পালন কৰে,

জেনেৰেল পঞ্জাব দেশত বঞ্চিত সিংহে ফুৰা দেশৰ সেনাপতি অনাই, নিৰিলাৰ্কৰ ডলপ দি বাখি চিক সেনাবোৰক বনৰ কৰ্মী দত্তৰ নিকাৰিছিল। আক এই ভাৰত বৰ্ষৰ মাজত পঞ্জাববিলাকৰ নিচিনা সক্তিমন্ত, সাহিৱাল জোখাক কোনো নাই কি-ছিল, এতিয়া সেইবিলাকেই বস হোআত জানি-চোঁ জে অনেক কাললৈকে ভাৰত বৰ্ষত এনে বন ন হ'ব।

এই পঞ্জাবৰ বনত কল্লানিৰ সেনাই পোআ বৰ টোপৰ লেখ :

মুলতানৰ,	৬২
গুৰিন্দ ঘৰৰ,	৫২
চিলিয়নৱালাৰ,	১২
গুজৰাটৰ,	৫২
চিনিয়ৰৰ,	২
জাৰাৰ,	৫
চিকবোৰে সোখাই দিয়া,	৪০
মেজৰ মেকিচনে পোআ,	১
মুঠে বৰ টোপ,	২২৬

চিক বনুআৰ নক্সা।

ভাৰত বৰ্ষৰ গৱৰ্ণৰ জেনৰেল বাহাদুৰ জিহুত বাইট
অনবৰিল এৰ্ণ অফ ডালহৌচি চাহাব নক্চা।

The Right Hon. the Earl of Dalhousie, Governor General of India.

গৱৰ্ণমেণ্টৰ ঘোষণা।

Annexation of the Punjab—the Governor General's Proclamation.

বম্বেসি দিপাৰ্টমেণ্ট, ফিক্সপুৰ, ১৮৪১ সনৰ ৩০ মাৰ্চ।

জিহুত গৱৰ্ণৰ জেনৰেল বাহাদুৰে পঞ্জাব ৰাজ্য
জিহৰ ঘোঁআবাই ভাৰত বৰ্ষৰ ব্ৰিটিশ ৰাজ্য
এভাগ হ'ল, তাৰ সন্ধান সকলো লোকে জানি-
বৰ কাৰণে চাপা কৰাই প্ৰকাশ কৰালে। এই
আগ্যা পোআ মাত্ৰে সেনা থকা প্ৰধান ঠায়ে
ঠায়ে বৰ টোপ মাৰিবলৈ আগ্যা দিলে।

ভাৰত বৰ্ষৰ জিহুত বাইট অনবৰিল গৱৰ্ণৰ
জেনৰেল বাহাদুৰৰ হুকুম অনুসৰে,

পি. মেলিল,

জিহুত গৱৰ্ণৰ জেনৰেল বাহাদুৰৰ সমাজব্যৱহাৰি ভা-
বত বৰ্ষৰ গৱৰ্ণমেণ্টৰ চোট চেক্ৰেটেৰি।

ঘোষণা।

মহা বজা বঞ্চিত সিংহৰ দিনত বহু বছৰলৈ-
কে কল্লানি মেলে সৈতে চিকৰ মেলে অতি কুল-
মেলে মিলি আছিল।

বঞ্চিত সিংহ মিত্ৰ হোআৰ পাচত আৰু জে-
ভিয়া ভেঁওৰ বিখৰাই ৰাজ মেলুআইবিলাকক
ভালকৈ ন চলালে ভেতিয়া চৰ্দাৰবোৰে আৰু
পঞ্জাবৰ সেনাবোৰে নিচই অকাৰনতে একে
বেলিএ ব্ৰিটিশ (অৰ্থাত কল্লানি) এক প্ৰদেশ
আক্ৰমণ কৰিলে; পাচে সিইতৰ সেনাবোৰ
বেলিএ বেলিএ পৰাজই হৈ অনেক মৰিল, আৰু
অতি লাঞ্জেৰে সৈতে সিইতক খেদোআ গল,
আৰু লাহোৰ নগৰৰ দুআৰ মুখতে মহা বজা
মলিপ সিংহে জিহুত গৱৰ্ণৰ জেনৰেল বাহাদুৰৰ
বল কপে আপোনাকে আৰু চৰ্দাৰবিলাককে
সমৰ্পন কৰি দায়া পাবলৈ নিবেদন কৰিলে।

ভেতিয়া গৱৰ্ণৰ জেনৰেল বাহাদুৰে দায়া কৰি
সেই নিবেদনত গ্ৰাজ্য হৈ, আৰু জি কপে ৰাজ্য
নষ্ট কৰিবলৈ উচিত আছিল, সেই কপে ন কৰি,
সিইতৰ ৰাজ্য বখ্যা কৰিলে, আৰু মহা বজাক
পুনৰাই সিংহানত তুলি দি দুয়ো দেশৰ
মাজত মিত্ৰ ভাৱে মিলনৰ কথা নিৰ্বন্ধ কৰিলে।

কল্লানিএ বিশ্বাস কপে সিইতৰ কথাকে মানি
অতি সান্নিধ্য পূৰ্বক সিইতৰ সকলো প্ৰতিগ্যাৰ
ভাৱ ৰাখি আছিল।

কিন্তু চিক মানুহবোৰে আৰু সিইতৰ চৰ্দাৰ-
বিলাকে অভিনয় বিশ্বাস ঘাতি হৈ আপোনা-
ক জি নিৰ্বন্ধেৰে বজা হৈছিল, তাকে লংঘন
কৰিলে।

সিইতে জি বৰ দিব লাগিছিল তাক কেতিয়াও
দিয়া নাই, আৰু ভাৰত বৰ্ষৰ গৱৰ্ণমেণ্ট বাহাদু-
ৰৰ পৰা জি জি কপ ধাৰ কৰিছিল তাকো একো
সুজা নাই।

আপোনাৰ ইচ্ছাতে গৱৰ্ণমেণ্ট বাহাদুৰৰ জি
বলবৰ্তি হৈছিল তাকে সালনৰ অন্তৰ্ভুক্তৰে সৈ-
তে অহিত কৰিলে।

কুল আপোনাৰ পৰা গুচালে, আৰু ব্ৰিটিশ
বিসৰবিলাকে ৰাজ্যৰ কৰম কৰোঁতেই জিবিলা-
কক বখিলে; আনবোৰে সেই কপে কৰোঁতে
বিশ্বাস ঘাতি কৰি সেইবিলাকক বন্দেছে বন্দ
কৰিলে। দেশত জিবিলাকে নিৰ্বন্ধৰ ভিত্তত
নাম লিখি দিছিল, এনে বহু পঞ্জাবৰ চৰ্দাৰ আৰু
ৰাজ সৈন্যবোৰ আৰু সকলো চিকৰোৰে সৈতে

প্ৰধান ৰাজ মেলুআইৰ এজনআই হৈ, আপোন
অন্ত্ৰ সন্ত্ৰবে আমাৰ অহিতে উঠিল। আৰু অতি
ভয়ানক বনেৰে সোনিভয়ই কৰি সিহঁতে কো-
আৰ দৰে ব্ৰিটিশ গৱৰ্ণমেণ্টৰ সানন আৰু পৰা-
ক্ৰমক গুচাব খুজিছিল।

ভাৰত বৰ্ষৰ গৱৰ্ণমেণ্টে আঁগৈ প্ৰকাশ কৰি-
ছিল যে আৰু পৰাজই কৰিবলৈ সিবিলাকৰ ইচা
নাইকিছিল, সেই কথা জে স্বৰূপ হই তাৰ সাধি
আপোন কৰমেই হৈছিল।

ভাৰত বৰ্ষৰ গৱৰ্ণমেণ্টে এভিয়াও পৰাজই
কৰিবলৈ ইচা নাই, ভাখাপি আপোনাক আৰু
জিবিলাক সিবিলাকৰ বসন্ত আচে সেইবিলাক-
কো বাখিবৰ নিমিত্তে সান্নাধানে চাবলৈ আৱশ্যক
আচে।

এই হেতুকে ঘনে পতি নো জোঁকোআটক
আৰু অকাৰনে ৰাজ্যৰ হানি হোআ বন জেন
পুনৰাই ন হব, আৰু জি প্ৰজাবোৰক আপোন
বজা আৰু মন্ত্ৰিবিলাকেও কোনো মতে চলাব
নোআবে, আৰু জাক কোনো সান্ত্বিও অমুৰি
পৰা বাখিব নোআবে, আৰু কোনো মিত্ৰ ডা-
ৱেৰেও কুসললৈ মিলাব নোআবে, গৱৰ্ণৰ জে-
নবল বাহাদুৰে তান্ত্ৰ কেৱল এক উপাই পাই,
সেই দেশক নিচই ৰূপে বস কৰিবলৈ উচিত বুলি
জানি ভাৰত মন থিব কৰিলে।

এই নিমিত্তে ভাৰত বৰ্ষৰ গৱৰ্ণৰ জেনবল বা-
হাদুৰে এই আগা ঠাৱৰ কৰি এভিয়া প্ৰকাশ
কৰিছে, পঞ্জাবৰ ৰাজ্যৰ সেন হল, আৰু মহা
ৰজা দলিপ সিংহ ৰাজ্য প্ৰদেশকে এভিয়া আৰু
এভিয়াৰে পৰা ইংলণ্ডৰ ভাৰত বৰ্ষৰে এভাগ
কৰা হল।

মহা মহিম মহা ৰজাক অতি মান্যেৰে মৰ্জনা
কৰি বাখিব।

আৰু কল্লানিৰ অহিত নো হোআ জিবিলাক
চৰ্দাৰ সেন থাকিল সেইবিলাকে আগৰ ক্ৰমে
সম্পত্তিৰে মৰ্জনা পাব।

মচলমান, বা হিন্দু, বা চিক সকলো প্ৰজাই
নিজ নিজ ধৰ্ম মতে স্বতন্ত্ৰ ৰূপে চলন কৰন
কৰিবলৈ গৱৰ্ণমেণ্টে নিষেধ ন কৰিব। কিন্তু
কোনো মানুহে লোকৰ ধৰ্মৰ বিত্তি বা দত্তৰ

অহিতে মানুহে বেজাৰ পাৰলৈ কোনো মতে
একো কৰিব নি দিব।

চৰ্দাৰ বা অন্য লোক জিবিলাকে কল্লানি বা-
হাদুৰৰ অহিতে অন্ত্ৰ লৈ জুখ কৰিলে, সেই-
বোৰৰ জি সম্পত্তি মাটি বাৰি আচে সকলোবোৰ
ক্ৰোক কৰি দিব।

পঞ্জাবৰ ভিতৰত জি জি গৰ আদি কৰি
বুকজবোৰ আচে সেইবোৰৰ জি ব্ৰিটিশৰ সৈন্য-
বিলাকক ন লগাটক জি অৱলেন থাকিব সেই
আটাইকে নিচইকৈ ভাঙ্গি নষ্ট কৰিব; আৰু
প্ৰজাবোৰে পুনৰাই হৰা সুৰা বা বন জেন
কৰিব নোআবে, সেই নিমিত্তে জতন কৰিব।

গৱৰ্ণৰ জেনবল বাহাদুৰে অতি কুসল ৰূপে
ব্ৰিটিশৰ বস হবলৈ পঞ্জাবত থকা চৰ্দাৰবিলাক
আৰু সকলো মানুহক এই ঘোষণাৰ ঘোআবাই
জনাইচে।

জিবিলাকে কুসল ৰূপে বস হৈ থাকে সেইবি-
লাকক ব্ৰিটিশ গৱৰ্ণমেণ্টে অতি মিহু ভাৱে আৰু
দাৱাবে সানন কৰিব।

কিন্তু জিবিলাক বিসয়া পাতিথোআ হই, সেই-
বিলাকৰ অহিত হৈ আৰুও জি অমুৰি আৰু
হৰা সুৰা কৰে, গৱৰ্ণৰ জেনবল বাহাদুৰে পঞ্জা-
বৰ লোকক অতি বাৱধানে কৈছে, ভেতিয়া সি-
বিলাকক খেমা কৰাৰ কাল গুচিব, আৰু সি-
হঁতৰ অপৰাধত অতি টান ৰূপে সান্ত্বি দিয়া
জাব।

ভাৰত বৰ্ষৰ ঐশ্বৰ্য হাইট অনবৰিল গৱৰ্ণৰ
জেনবল বাহাদুৰৰ হুকুম অনুসাৰে,

এইড্. এম. এলিয়ট্,

ঐশ্বৰ্য গৱৰ্ণৰ জেনবল বাহাদুৰৰ সন্ত্ৰ থকা ভাৰত
বৰ্ষৰ গৱৰ্ণমেণ্টৰ চেক্ৰেটেৰি।

ঐশ্বৰ্য গৱৰ্ণৰ জেনবল চাহাবৰ আগাবে পঞ্জা-
বৰ মহা বানিক লাহোৰৰ পৰা কানিটল অনাই
হৈছিল, পাচে তাৰ পৰা পলাই জাই জেন বুজি
চোন নগৰলৈ অনালে, কিন্তু তাৰ পৰা অল-
পতে পলাই আন বেস খৰি লগত দুজন সিগিবি
লৈ খোজ কাৰ্হি নেপালত ওলালগৈ। তেওঁৰ
পুত্ৰ মহা ৰজা দলিপ সিংহে কল্লানিৰ পৰা

পেনম্যান পাই গবৰ্ণমেণ্টৰ ইচাৰ দৰে থাকি-
বলৈ আগা কৰিলে।

পঞ্চাবত বন কৰা সেনাবিলাকক গাই পতি
ভক্সা দিবলৈ গবৰ্ণমেণ্টে আগা কৰিলে।

১৩ জানুআৰিত চিলিয়নহালা অৰ্থাত জি-
লম নদিৰ ওচৰৰ বনত জিবোৰ গোঁৰা সেনা
ঘৰিল, নিইতৰ লৰা ভিবোতাৰ উপকাৰৰ নিমি-
তে কল্লানিৰ সেনাপতিবিলাকে চান্দা কৰি কপ
কুলিচে। ঞ্জিহুত লৰ্ড ডালুচি চাহাবে ৫০০০
টকা, ঞ্জিহুত লৰ্ড গক চাহাবে ৪০০০ টকা, কাণ্ডান
গ্ৰোৱ চাহাবে ১০০০ টকা, এই দৰে দিয়াত
অনেক কপ গোট খাইচে।

মুলভানক পৰাজই কৰাৰ পাচত জেনৰল
হুইল্য চাহাব আৰু কেঁওৰ লগত কল্লানিৰ
কোজবিলাকে পুধান সেনাপতি লৰ্ড গক চাহা-
বক লগ পাবৰ নিমিত্তে ২১ জানুআৰিত মুল-
ভান নগৰ এৰি, ৮ ফেবৰুৱাৰিত চিনিয়ত নামে
এখন কোঁঠ পালেহি। তাত্তে নাৰায়ন চিক নামে
এটা দ্ৰোহিয়াৰে টলতে জুধ কৰি, জিকি, ১ ভা-
বিথে কোঁঠ আক্ৰমণ কৰিলে, আৰু ২০০০ মান
চিক সেনা কল্লানি সেনাৰ হাতত পৰিল।

মুলভান মানুহৰ নকচা।

Almanac for June, 1842.

জুন, অৰ্থাত আহাৰ, ১৮৪২।

বাৰ	চু	কি	মুজোদই	মুজব মধ্যম	মুজাক	তিথি	নখব	চমাব মধ্যম
সু	১	২০	৫১২	১১৫৭	৬৪৫	১১	১০	২১১৪
সু	২	২১	৫১২	১১৫৮	৬৪৫	১২	১৪	২১৫৮
দেও	৩	২২	৫১২	১১৫৮	৬৪৬	১৩	১৫	২২১৪৩
সো	৪	২৩	৫১২	১১৫৮	৬৪৬	১৪	১৬	২৩১২২
ম	৫	২৪	৫১২	১১৫৮	৬৪৭	১৫	১৭	পূজা
ব	৬	২৫	৫১২	১১৫৮	৬৪৭	১৬	১৮	১১৩৬
বি	৭	২৬	৫১২	১১৫৮	৬৪৭	১৬	১৯	১১৩
সু	৮	২৭	৫১২	১১৫৯	৬৪৮	১৭	২০	১১৫২
সু	৯	২৮	৫১২	১১৫৯	৬৪৮	১৮	২১	২১৩৯
দেও	১০	২৯	৫১২	১১৫৯	৬৪৯	১৯	২২	৩২৭
সো	১১	৩০	৫১২	১১৫৯	৬৪৯	২০	২৩	৪১৩৩
ম	১২	৩১	৫১২	১১৫৯	৬৫০	১২	২৪	৫১০
ব	১৩	৩২	৫১২	১২১০	৬৫০	২২	২৫	৫১৪৭
বি	১৪	আহাৰ	৫১২	১২১০	৬৫০	২৩	২৬	৬১৩৫
সু	১৫	২	৫১২	১২১০	৬৫১	২৪	২৭	৭১২৪
সু	১৬	৩	৫১২	১২১০	৬৫১	২৫	১	৮১১৫
দেও	১৭	৪	৫১২	১২১০	৬৫১	২৬	২	৯১০
সো	১৮	৫	৫১৩	১২১১	৬৫১	২৮	৩	১০১৮
ম	১৯	৬	৫১৩	১২১১	৬৫১	২৯	৪	১১১২
ব	২০	৭	৫১৩	১২১১	৬৫২	৩০	৫	১২১২২
বি	২১	৮	৫১৩	১২১১	৬৫২	১	৬	১৩১১৪
সু	২২	৯	৫১৩	১২১১	৬৫২	২	৭	১৪১১৫
সু	২৩	১০	৫১৩	১২১২	৬৫২	৩	৮	১৫১১৩
দেও	২৪	১১	৫১৩	১২১২	৬৫২	৪	৯	১৬১৭
সো	২৫	১২	৫১৩	১২১২	৬৫২	৫	১০	১৭১৫৫
ম	২৬	১৩	৫১৩	১২১২	৬৫২	৬	১১	১৮১৫৩
ব	২৭	১৪	৫১৩	১২১২	৬৫২	৭	১২	১৯১২২
বি	২৮	১৫	৫১৩	১২১৩	৬৫৩	৮	১৩	২০১১৩
সু	২৯	১৬	৫১৩	১২১৩	৬৫৩	৯	১৪	২১১৫৭
সু	৩০	১৭	৫১৩	১২১৩	৬৫৩	১০	১৫	২২১৪২

পূৰ্ণিমা ৬ দিনৰ ৪।৪৫ পূজা।

আমাৰালা ২০ দিনৰ ৮।৩৭ ভাটি।

এই অকনোদই পত্ৰ মোং সিংগাৰৰ আমেৰিকান
বাণিজ্য মিলান চাপা খানাত যাহে যাহে চাপ কৰা
হৈছে। আদিত্তে দিলে বছৰত দ্বাৰ এটকা, বছৰৰ মূৰত
দিলে ১৥ চমহা।

THE ORUNODOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
ence, and General Intelligence, is printed and pub-
lished at the Sibsaigor Mission Press, by O. T.
CUTTER, for the American Baptist Mission in
Assam. Price, one Rupee per annum, in advance,
or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ ।

মো° সিবসাগৰ, জুন, ১৮৪৯ খ্ৰি° অ° সঁক ।

নম্বৰ ৬ ।

VOL. IV.

SIBSAGOR, ASAM, JUNE, 1849.

No. 6.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence.

কলিকতাত থকা ৰাজা ৰাজ নাৰায়ন ৰাই ন্য-
মে এজন লোকৰ ঘৰত চোবে সোমাই ২৮,০০০
ৰূপৰ হিৰা মুকুতা আদি কৰি নিলে ।

আমদ নগৰৰ ওচৰত ১৫ বছৰ বয়সিয়া তি-
বোতাই স্বামিএ সৈতে সতি জাবৰ নিমিত্তে ওলা-
লত পুলিচৰ পিয়দাই তাকে সুনি নিবাবন কৰি-
বলৈ গল, কিন্তু ব্ৰাহ্মন আদি জি লোক তাতে
আছিল, নিবিলাকে পিয়দাক খেদালে, পা-
চে তিবোতাই জুইত সোমাই মৰি গল । তাতে
বিচাৰ কৰ্তাই মানুহ পঠাই সেই তিবোতাক
পঁচাবিলাক বধ কৰা বুলি ধৰি অনাই লোধ
কৰিবৰ নিমিত্তে কইদত ৰাখি থলে ।

বহাই নগৰৰ পিয়ল কৰাত মতা ২,৭৫,-
১১০, তিবোতা ২,৪৩,১৩১, মুঠে মানুহ
৫,১২,১২১ পালে ।

ভিৰা মানুহে কোআ কুই কৰে, গবৰ্ণৰ জেন-
ৰল লৰ্ড চাহাবে ৰাজ মেলে সৈতে কলিকতা
নগৰ এৰি হিমালই পৰ্বতৰ ওচৰত চিমলা নগ-
ৰত বসতি কৰি তাকে ৰাজ নগৰ পাতিবলৈ
আলচ কৰিছে ।

প্ৰধান সেনাপতি লৰ্ড গফ চাহাবৰ সলনি
হৈ চেৰ চাৰ্লচ নেপিয়ৰ ইংলণ্ডৰ পৰা আহি
কলিকতা নগৰ পালত ১৭ মেই তাৰিখে তেওঁৰ
মৰ্জতালৈ বৰ ভোজ পাতিলে; পাচে তেওঁ সৈন্য
সকলোকে চলাবলৈ ওপৰ হিন্দুস্থানলৈ ওজাই
গল ।

কলিকতাৰ হিন্দু মেডিকল কলেজ অৰ্থাত বেজ
সালত ২৫০ ছাত্ৰে বিদ্যা শিক্ষিছে । তাতে কগি-

য়া মানুহৰ হাত ভৰি কাটি বোগ বেধ গুচাই,
আৰু সিকিবৰ নিমিত্তে মৰা সও দিনে পতি
কাটি অস্থি নিৰ চাই চাই থাকে । এবচৰৰ ভি-
তবত মৰা জিয়া মুঠে পাঁচ লভকৈ অধিক মা-
নুহ কাটিলে । হিন্দু মানুহৰ মাজত জিটে প্ৰথ-
মতে মৰা স কাটিবলৈ সাহ পালে, তেওঁৰ নাম
বাবু মধুসূদন গুপ্ত; ১০ জানুআৰি ১৮৩৬ সঁকত
কাটিবলৈ ধৰিলে, পাচে সকলোএ এই ৰূপে
কাটি চাবলৈ সাহ পালে । সেই বাবুৰ জন্ম
কৰিবৰ নিমিত্তে তেওঁৰ নকচা লিখাই বিখুন্ন জা-
মে ৰাজ মেলআই এজনে কলেজৰ ভিতৰত আ-
ৰি থোআলে ।

এপ্ৰিল মাহৰ এক ৰাতিত এজনি তিবোতা
মানুহক বধ কৰি অমৰ্জতালিকৈ নাক কান মুখ
আদি কাটি থোআ আছিল । পাচ দিনা পিয়-
দাই সৈতে জতন ৰূপে বধ কৰাটক বিচাৰি নে
পালে ।

চিমলা নগৰত ২১ এপ্ৰিল তাৰিখে ডাৰ্ভনেল
নামে এজনি মেম চাহাবে আয়া লৰাই সৈতে
থকাত বজুপাত পৰি দুয়ো জনি মৰিল; লৰাটি
দুখ পায়ো জিলে ।

হজ্জন নামে এজন চাহাবৰ জিএক ওপৰ
হিন্দুস্থানলৈ জাবৰ নিমিত্তে ২৮ মেই তাৰিখে
কলিকতাৰ কৈলা ঘাটত এখন নাৱত উঠিবলৈ
ধৰোতে ভৰি পিচলি দ পানিত পৰিলত সোঁতে
নিয়াত ঘূৰি নে দেখিলে ।

ডক্তৰ চুইণ্ড নামে এজন চাহাবে লৰাই সৈতে
তিবোতা আৰু ভৰিএক এজনিকো লগতলৈ ল-
হোৰ নগৰলৈ জাওতে ১ মেই তাৰিখে পাটনা
নগৰৰ ওচৰ পালত নৈৰ মাজত পাল ভৰি গৈ

একাত্ত এক তুকান বতাহে বেগাই মবাত নাও উবুৰি ঋই গল। ভাতে চাহাবে ভিত্তৰ সোমাই লবাক হাতত ধৰি আনিলে; পাচে ভনিএকক বখ্যাব নিমিত্তে এটা ডাঁৰ দিলে, আৰু এহাতে ভিবোভাক ধৰি লবাই সৈতে সাতুৰিবৰ মনেৰে পানিত পৰিল। তিনিওটা ভল জোআত ভিৰে। তাই হাতৰ এবাল, পাচে চাহাবে ওলালত ভিবোভা ভল জোআত চুলি মাখোন দেখিলে। ভাতে উপাই বে পাই সেই চাৰি মহিয়া লবাক হাতৰ পৰা এৰি ভিবোভালৈ লাভৰ মেলি গৈ চুলি ধৰি উলিয়ালত কেঁও বৰ ভই ঋই চাহাবৰ ভিত্তিৰ ধৰি আৰুও ভললৈ নিলে। সেই সময়ত এক নাবৰিয়াই দেখি বাঁহ এডাল আনি দিলত মেয়ে ভাত ধৰি উঠিল, পাচে চাহাবেও ওলাই দূয়ে বখ্যা পাই কথমপিহে জিলে। ভনিএকো ভাবে সৈতে উপজি থাকি বখ্যা পৰিল; লবাটি মৰিল।

সোন ধোআ মানুহৰ নকচা।

Washing for Gold.

কালিকৰ্ণিয়া দেলত সোন খানিবলৈ অনেক মানুহ এতিয়ালৈ গৈ আছে। সেই সোন থকা ঠাই বহলে দিখলে এস মাইল অৰ্ধাত চ দিন মানব বাট হৈচে। ভাব মাজে দি চাক্ৰামেস্তো নামে এখন বৈ পৰ্বতৰ পৰা বৈ গৈচে। ৮ হাত দলৈকে সোন থাকে, ওপৰ ভাগত লবহ, ভললৈ খানিলে ক্ৰমে অলপ অলপহে পাই। কোনো

মানুহে দিনটোতে আধ সেবকৈ পাই, কোনোএ ১০ টকা ২০ টকা এই দৰে পাই; কেতিয়া ৩৪ টকা সোন অৰ্ধাত দুই তিনি কুৰি কপতকৈ অধিক দাম নে পাই, সেই ঠাই এৰি আন ঠাইত বিচাবে। কেতিয়াবা এভোখৰতে পোআ আদ পোআকৈ পোআ জাই, এইমান একো ভোখৰ ডাল্লৰ ডাল্লৰ আছে। মুঠে সকলোএ খনাত দিনে ২,০০,০০০ কপৰ বস্ত ওলাই। খন এইমান লবহ হোআভো খোআ বস্ত বে পাই অনেক মানুহ লঘোএই আছে, আৰু জব নৰি-য়া পৰিও অনেক মৰিচে। এপিপা পিঠা গুৰিত ৪০ টকালৈ বেচে; বেনাত কাপৰত ১০০ মান লই। চাকৰে মাহত ২০০।৩০০ টকা বে পালে কাম নকৰে। দেলৰ অধিকাৰেও সোন খানিবলৈ গল, কেঁওৰ চাক্ৰাময়ে মাহিলি ৬০০ কপ পায়ো কাম এৰি জোআত অধিকাৰৰ আপোন হাতে ভাত বস্তা অৰহা হল। আৰু ভাত কেতবোৰ মানুহক বধ কৰাও হৈচে, কাৰন কোনো-টোএ লবহকৈ পাবৰ দেখিলে দুষ্টে ডকা দি ভাক মাৰি সোন কাৰ্ছি লই। এমাহৰ ভিত্তৰত এই কপে ১৫ জন মানুহ বধ কৰা হৈছিল।

এতিয়া পৃথিৱিৰ সকলো মানুহৰ হাতত আন্দাজে খন ২,৪০,০০,০০,০০০ টকা আছে; ৮।১০ বছৰৰ ভিত্তৰত কালিকৰ্ণিয়াৰ পৰা আৰু এইমান জৰি ওলাই, সোনৰ দাম সস্তা হব; এতিয়া সোন টকাত ১৫ কপ মান হই, পাচে ২।১০ কপ মান হব; কাল ক্ৰমে কি জানি সামান্য মানুহেও সোনৰে টো বাটি লব পাৰিব।

কালিকৰ্ণিয়া দেললৈ জাবৰ নিমিত্তে ফেব্ৰু-আৰি মাহৰ আগৈএ আমেৰিকাৰ ৮,৪৮৪ জা-ত্ৰিএ সৈতে দখিন আমেৰিকা যুৰি জোআ ১৪১ জাহাজ মেলি গল। আমেৰিকাৰ জি মাজ ভো-খৰ চেক হৈচে, ভাতে জাহাজৰ পৰা উঠি বামে দি জাবৰ নিমিত্তে ২,৬৮৬ মানুহ আন ৩৭ খন জাহাজত গল।

কমিয়া বজা প্ৰজাব ভয়েৰে পলাই জোআত বাজ মেলুআই গোট ঋই ৮ ফেব্ৰুআৰিত আ-লচ কৰি ৰিপাবলিক অৰ্ধাত স্বতন্ত্ৰ ৰাজ্য পাতি-বলৈ থিৰ কৰিলে। পাচে ক্ৰাফি লোকে আগৰ

বজাক আকও নিহাসনত থবলৈ সেনাক পঠাই সিইতে ৩০ এপ্রিলত বোম নগৰৰ ওচৰ পাই আক্ৰমণ কৰিবলৈ ধৰিলে। তাতে পুজাবিলাকে কোঁঠৰ পৰা টোপোৰে গুলিয়াই ১০০ মান মাবিলত কুফিএ ঘাটি হুহকিল।

বোমৰ বাক মেলত মাজিনি নামে এজন মেলুআই সকলোৰে আগত পুসকৰ কথা কৈ কৈ, আমাৰ বক্তব্য দেশ হবৰ নিমিত্তে জি বন ওলাব তাক নিবাবন কৰিবলৈ ভালমান ধন লাগিব বুলি কোআত বাক মেলত বহি থকা বৰ লোকৰ ভিৰোতা সকলে সুনি উচাহ মনেৰে আপোন আপোন হিৰা মুকুতা আদি সোণৰ অলঙ্কাৰ সোলোকাই মিলা বৃত্তিৰ দৰে সেই মেলুআইৰ আগত পেলাবলৈ ধৰিলে।

চাৰ্ভিনিয়া দেশত অস্ত্ৰিয়াৰ সেনাপতি বাদেভ্ৰিএ চাৰ্লচ আলবৰ্ট বজাই সৈতে ৩২ মাৰ্চত নৰাৰা নগৰৰ ওচৰত পুখান কুখ কৰি ৪০০০ মানুহ মাৰিলে, ৩০০০ বন্দীয়াৰ আৰু ১২ টা বৰ টোপো নিলে। বজাই ইয়াকে দেখি অসন্তোষ পাই ২৭ ডাৰিখত বিজয় ইমানুএল নামে আ পোনাৰ পুত্ৰকৰ গাত হাজ্য তাৰ সমৰ্পন কৰি এৰি গুচি গল। পাছত ন বজাই অস্ত্ৰিয়াক ৪,০০,০০০,০০০ টকা দিয় বুলি কথা বান্ধি অস্ত্ৰিয়াৰ সেনাপতিএ সৈতে মিল কৰিলে।

হৰ্মনস্তাত নগৰত কচিয়া আৰু অস্ত্ৰিয়াৰ সেনাবিলাক বাধি থাকোঁতে বেয় নামে হজ্জাৰি সেনাপতিএ আক্ৰমণ কৰি সিইতৰ কোঁঠ কাৰ্ছি ললে।

হজ্জাৰি পুজাবিলাকক দমন কৰিবলৈ অস্ত্ৰিয়াৰ বজাই ৫০,০০০ সেনাক পঠালত হজ্জাৰিৰ ১০,০০০ মানুহ ওলাই ২ এপ্রিলত কুখ কৰি অস্ত্ৰিয়াৰ ১৬ বৰ টোপ, আৰু ১২০০ বন্দীয়াৰ নিলে। পাচে ৬ ডাৰিখত গোদোলো নগৰত আকও কুখ কৰি দেছিন্জি নামে হজ্জাৰি সেনাপতি বৰ টোপ ২৬ টা কাৰ্ছি নিলে, আৰু ৩২০০ বন্দীয়াৰ ধৰিলে। ঠেঙৰ হানি ২০০০ মানুহ; অস্ত্ৰিয়াৰ হানি মৰা আৰু গুন হোআ ৬০০০।

অস্ত্ৰিয়াৰ বজাক উপকাৰ কৰি হজ্জাৰি লোক আৰু ঠেঙৰ আন আন পুজাবিলাকক দমন কৰি-

বলৈ কচিয়া বজাই অস্ত্ৰিয়া দেশলৈ ১,৫০,০০০ সেনা পঠাইচে।

১৫ মাৰ্চত কুছকৰ্ত নগৰৰ আৰ্চডিউক জৰ নামে জৰ্মানি দেশাধিকাৰে বাক মেলৰ আগত আপোনাৰ বাৰ এৰি দিলে; পাচে ২৮ ডাৰিখত বাক মেলুআইবিলাকে ষ্ট্ৰিচিয়াৰ বজাক দেশাধিকাৰ বাবলৈ নিজোজন কৰিলে; কিন্তু সেই বাৰ দিবলৈ মন্ত্ৰি পঠালত বজাই তাক লবলৈ অমনক্ হ'ল। আৰু কুছকৰ্তৰ বাক মেলে সৈতে আলচন কৰি তাৰ ওচৰলৈ ৪০০,০০০ সেনাক পঠাইচে; পুজাই সৈতে বন কৰিব বুলি ল'ন্দাই কৰিচে।

আমেৰিকাৰ মিল দেশৰ দুঅলিফ নগৰত মাউৰ হৈ ৫০।৮০ মন্ত্ৰ মানুহ নিতৌ মৰিছিল, আৰু কোনো কোনো জাহাজৰ মানুহ মাউৰ হৈ মৰাৰ কাৰনে, জাহাজেই জাৰ নোআৰি আটকি ব'ল। চিন্চিনাতি আৰু আন আন ঠাইতো অনেক মানুহ মৰিল। টেকচাচৰ সেনাবিলাকৰ মাজত মাউৰ হৈ বহুত হানি হল।

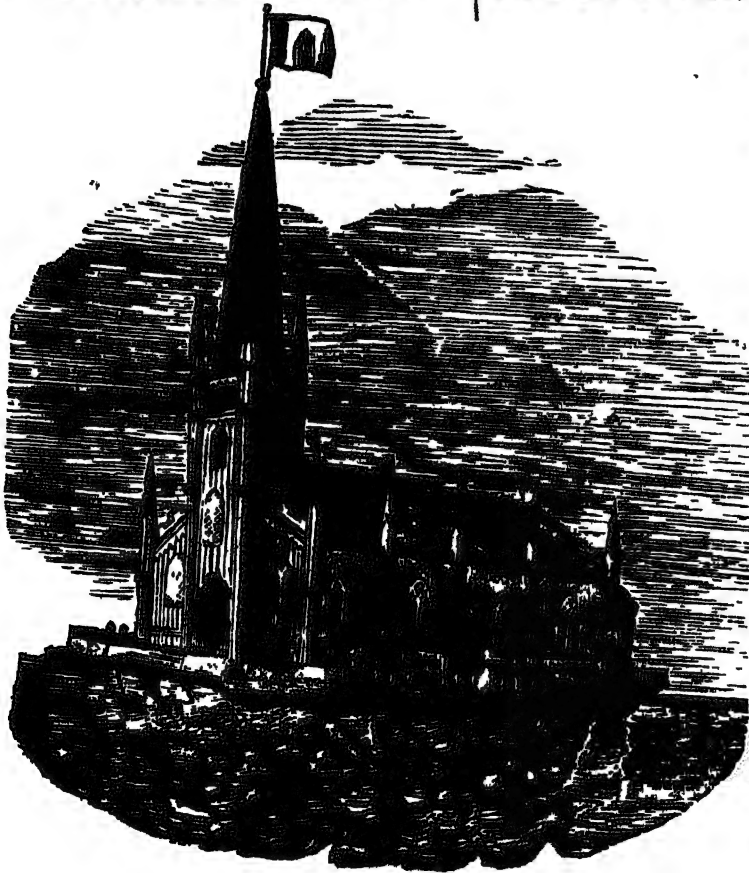
নাপলি দেশৰ বিচুৰিয়চ পৰ্বতৰ পৰা লৰাই জুই ধুঁআ ওলাই থাকে; এবচৰ দুবচৰ মানত লাহা, অৰ্থাত জুইৰ তাপেৰে পমি জোআ বস্তু সবহকৈ ওলাই, পৰ্বতৰ দাঁতিত থকা গাঁওবোৰোকেতিয়া নষ্ট কৰে। ১২ জানোআৰিত সেই পৰ্বতৰে এমুৰ কাটিল, আৰু ভিতৰৰ পৰা জোল ওলাব বুলি ওচৰত থকা মানুহ তাৰ পৰা আঁতৰি গল।

কলিকতাত মেগৰ চাহাবে পুনৰাই দুবাৰ বলুনত উঠিবলৈ ধৰিছিল তথাপি এস চকুৰি হাততকৈ ওখলৈ উঠিব নোআবিলে। আৰু এবাৰ উঠুঁতে বলুনে ঘৰত ধুন্দা খাই তললৈ পৰিল, তাতে কোনো পজত লিখিচে বোলে, মেগৰ চাহাবে বৰ দুখ পালে, কোনোত লিখিচে হাত কি ভৰি এটা ভাগিল। সেই চাহাবে কুছ দেশত বাৰ চাবেক বলুনত উঠিছিল বোলে, কিন্তু তাতে পাত কাপবৰে বলুন সাজিছিল, আৰু গাচ, অৰ্থাত এবিধ পাতল বায়ুৰে তাক ভৰাই দেখি ভালকৈ উঠিব পাৰিছিল; কিন্তু সুনিচোঁ কলিকতাত লি কপাহি কাপবৰে বলুন সাজিছিল, আৰু তাত ভৰাবলৈ সেই বকমৰ গাচ নে পালে।

মান দেশৰ দক্ষিণ ফালে থকা স্যাম দেশৰ মহা বজাৰ দদায়েকে বজাৰ অহিতে সিংহালনত উঠি বজা হম বোলাত, বাজ আগ্যাই সেই দেশৰ দস্তাবেৰে তাৰ গোটেইটো গাঁৱ হাববোৰ টান্ধো-নেৰে মৰিয়াই গুৰিকে ভাঙিলে।

আমেৰিকাৰ ফিলামেলফিয়া নগৰলৈ জাহাজে দি অহা জোআ কৰা মানুহবিলাকে ইহুবক সেৱা কৰিবলৈ পানিৰ ওপৰত ওপজি থকাকৈ এটা গিৰ্জা ঘৰ সাজিলে। সেই মন্দিৰটো ৮৫ ফুট দিশল, ৩২ ফুট বহল, ৭০ ফুট ওখ। আৰু ২০০০ হু হেজাৰ মনিয়া দুখন নাও সৰুতকৈ মাৰ বান্ধি, তাৰ ওপৰতে পেঁচ লগা বৰ বৰ লোৰ খুঁটিবোৰেৰে সৈতে মন্দিৰ ৰাখিচ। আৰু মন্দিৰৰ বাহিৰে চাৰিও ফালে ঘূৰি ফুৰিব পৰাকৈ ৮ ফুটমান বহল পাট পাৰি দিয়া বাট আছে, তাৰ কাষৰত মানুহ পৰাৰ ভয়েৰে সৰুত চিলিজি দিচে। সেই মন্দিৰৰ নকচা তলত লিখা আছে।

Floating Church for Philadelphia.

আপোন দেশ এহি আমেৰিকা মিল দেশত নি-বাল কৰিবৰ নিমিত্তে আয়বলঙ, আৰু জৰ্মানিৰ পৰা ৩,০০,০০০ তিনি লাখ মান মানুহ আহি ১৮৪৮ বছৰত দুয়ক নগৰ পালেহি

কৰ্ণ নামেৰে এখন ডাঙৰ ডাপ জাহাজ ইংলণ্ডৰ পৰা বেৰ্মোদা উপদ্বীপলৈ জাঁওতে ১৩ জানুৱাৰিত এটা বৰ নিলত ধুন্দা খাই ভাগিল। কিন্তু জাহাজত জোআ সকলো মানুহবোৰ ৩।৪ খন নাৱত উঠি এটা সৰু মাঝুলিলৈ গৈ ৰখা পৰিল। পাচে আন এখন জাহাজ সেই বাটে দি জাঁওতে লিইতক দেখি ভুলি নিলে। সেই জাহাজ নষ্ট হোআ সময়ত ৬,০০,০০০ চই লাখ মান মূল্য হব, কিন্তু তাক লাজোঁতে ভাতকৈ অধিক খৰচ হৈছিল।

ইংলণ্ডৰ পেণ্ডেলি গাঁৱত ৬ বছৰিয়া এটা কুমাৰৰ লৰাই কাঠ ভৰাই অনা এখন গাঁৱিৰ ওচৰলৈ জাঁওতে কেনেবাকৈ জুটি খাই পৰিল,

ভাতে গাঁৱিৰ ঘিলাই
তাৰ সুবৰ ওপৰে দি
বাগৰি জোআত ডো-
খৰ ডোখৰকৈ চিহ্নি
চেপি একে বেলিএ
মাৰিলে।

ইংলণ্ডত অতি সু-
ন্দৰকৈ গিত গাব জনা
জেনি লিঙ নামেৰে
এজনি মেম চাহাবে
ইল্লিটাল, ইকুল পু-
ভিভিল চান্দা কৰি
কপ দিবৰ আসয়েৰে
এটাইত দু বাতি গিত
গালে; তাকে সুনিব-
লৈ অহা মানুহবিলা-
কৰ পৰা ১৮৬০০
মান কপ পালে। আৰু
৩ বছৰ ভিতৰত উঁও
সেই কপে চায়ে চায়ে
চান্দা কৰি ১,২০,-
০০০ মান দিলে।

ঘোঁষার বিবরণ।

সকলো চাষি চেষ্টা করতকৈ ঘোঁষা অতি সুন্দর; আর কুকুর হাঁড়ি এই দুইর বাহিরে আন আন পছন্দকৈ তাঁর গিয়ান চেনেহে। অধিক; তাক মরমেবে ভালকৈ প্রতিপাল করিলে সিও জানি, তাঁর উপকার করে। সকলো পোহনিয়া জন্তুকৈ ঘোঁষা বেগি; সি মানুষর সদাই পছন্দ আর বনজ আর খেতিব করমত অতি উপকার করে। আর সি মরিলেও চাল খন সজা পবা অনেক বনলৈ সদাই লাগে। আর কোনো দেশর মানুষবিলকে ঘোঁষার মজহ অতি সুন্দর বুলি খাই।

এনে প্রধান জন্তুর নিজ গুন জানিব লাগিলে, ঘোঁষা লালভে বা চবোআ পধাবতে জানিব নোআবি; কিন্তু জি হাবিত বা পধাবতেই উপ-

জিল, আর জি চাইত মানুষর অধিন নো হোআ কৈ সুখেবে থাকে, সেই চাইতহে তাঁর গুন অতি সুন্দরকৈ জানিব পারি।

কেতিয়াবা বনবিয়া ঘোঁষা পাঁচ স চল মান একোজাক হৈ চরি থাকে, তথাপি কোনো জন্তু-এবে হিংসা হিংসি ন করে; আর জবি ঘোঁষাবোর সোরে বাইবা অন্যরখানে থাকে কেতিয়া তাঁবে এটাই চাষিও কালে চাই থাকে, তাতে কোনো মানুষ জাবর দেখিলে সি হেঁক হেঁকাই দিএ, তাতে আটাইবোর অতি বেগে লব রাখে। সেইবোর দেশর পধাববোবত সদাই বন থাকে দেখি ঘোঁষাবোর আপোন ইচা নবে চরি কুবি উন্নলি থাকে।

আফ্রিকা, আমেরিকা আর আন দেশবিলাকত

বনবিয়া ঘোঁরা পাই, কিন্তু প্রাই সকলো দেশত
পুতিপাল কৰা ভাল হুভাৱেৰে উত্তম ঘোঁৰা পো-
জা জাই; তথাপি সকলো ঠাইতকৈ আৰব দে-
লত অতি উত্তম ঘোঁৰা ওপজে, সেই ঠাইৰ ঘোঁ-
ৰাবোৰ দুটো ন হই আৰু বৰ বেগি, অভিসই
সুগ্ৰি। কিন্তু লৰাহঁক জাক পাতিহে নে থাকে,
আৰু সেই দেশৰ মানুহে বহু জতন কৰি ধৰে;
সেই ঘোঁৰাবোৰ অতি সুন্দৰ হই, তথাপি পোহ-
নিয়াবোৰৰ নিচিনা ডাঙ্গৰ ন হই। সিহঁত অতি-
লই বেগি, আৰু বৰনটো কপিলা, কান্দ চুটি,
আৰু ডিম্বিৰ জবোৰ কলা। সিহঁতক খৰিবলৈ
শালিত কান্দ পাতি ধই, তাতে ঘোঁৰাবোৰ লা-
গে, পাচে বান্ধি থৈ অলপ দিন সিকালেই জাতি
হই।

আফ্ৰিকাত উঠ নামে এবিধ অতি ডাঙ্গৰ চৰাই
আচে, সেই চৰাইৰ দেউকা নিচেই সৰু, সেই
নিমিত্তে উৰি জাব নোআবে, কিন্তু অতি বেগে
লৰ মাৰিব পাৰে, আৰু অকল ঘোঁৰাইহে তাৰ
বেগত সমান হই, আৰু তাৰে উঠ চৰাইক খেদি
কুৰে; জি ঘোঁৰাৰে খেদি খৰিব পাৰে, সেই
ঘোঁৰাৰ দৰ অধিক হই, কেতিয়াবা ২০০০ মান
টকা পাই।

আৰবিয়া লোকে প্রাই খুৰিবেহে সদাই কুৰে,
কিয়নো ঘোঁৰাতকৈ খুৰিএ দুখ, সুস, ভোক, পি-
য়াই অধিক সহিব পাৰে, আৰু একো দুষ্টালি
ন কৰাকৈ ওৰে দিনটো নমু মতে থাকে, ইয়াকে
সিহঁতে অনেক পৰিধাৰে চাই বুজিলে। কিন্তু
জুককবিলাকে কেৱল মতা ঘোঁৰাতহে বৰ আন্তিক
কৰে, সেই কাৰনে আৰবিবিলাকে জি ঘোঁৰাক
খাহি ন কৰি আগলৈ পোআলি হৰৰ নিমিত্তে
সাঁৰ ভতৰাৰ নিচিনা বহু জতনেৰে পুতিপাল কৰি
একো কাম ন কৰোআকৈ ঘৰত ৰাখি ধই, সেই-
বোৰত ৰাজে আন সকলোবোৰ জুককবিলাকত
ৰেচে। সিহঁতে বহু কালৰ আগৰে পৰা ঘোঁৰাৰ
বংশাৱলি ৰাখি ধই তাতে ঘোঁৰা উত্তপতি বুল
পাই; এই নিমিত্তে সিহঁতে ঘোঁৰাবোৰক তিনি
জাতৰ তিনি ভাগ কৰি ৰাখি পুতি ভাগৰ বে-
লেগ বেলেগ নাম দি থৈছে; প্ৰথম ভাগ পুৰা-
তৰিয়া আৰু প্ৰধান, আৰু কোনো কালেও মতা

বা মাইকি আন ঘোঁৰাৰ বা খুৰিব লগত সম্পৰ্গ
হৈ বিজছুআ ন হই; দুতিয় জাতিও পুৰাত-
নিয়া তথাপি বিজছুআ; ত্ৰিতিয় জাতি হলে
নিচেই সামান্য, এই কাৰনে সেইবোৰক অলপ
দৰতে বেচে। আৰু প্ৰথম জাতি ঘোঁৰাৰ লগতো
দুতিয় জাতিৰ কোনো উত্তম ঘোঁৰাক সমান দৰ-
তে বহু ধনলৈ বেচে। সিহঁতে বহু কালৰে পৰা
পৰিধা কৰাৰ হেতুকে ঘোঁৰাক দেখিলেই তাৰ
গাৰ চিন, বৰন চাই, কি জাত, কি নাম হই জাক
কৰ পাৰে। কেতিয়া সিহঁতৰ প্ৰথম জাতিৰ সাঁৰ
নে থাকে, তেতিয়া গাঁৱৰে সাঁৰ এটাক অলপ ধন
দি আনি খুৰিব লগত কিছু কাল ৰাখি ধই, পা-
চে সেই সাঁৰৰ আৰু আপোন খুৰিবো নাম, জাত
লিখি ৰাখে। কেতিয়া খুৰিব পোআলি জগে,
তেতিয়া আন মানুহক দেখাই সাখি কৰে, আৰু
পোআলিৰ গাতে কোনো চিন ৰাখে, আৰু তাৰ
ওপজা বাৰ, দিন, লিখি ধই। পাচে জি লোকে
ঘোঁৰা কিনিবলৈ আহে, তাক সেই চিন দেখাই
আৰু সাখি কৰি লিখা পত্ৰকো দিএ, তাতে ঘোঁ-
ৰাৰ নাম লৰহ হই। আৰু সেই জাতিৰ সামান্য
খুৰিবোৰতো ১২০০। ২৫০০ টকা মানত বে-
চে; আৰু কোনো উত্তম খুৰিবোৰত কেতিয়াবা
১৪,০০০ বা ১৫,০০০ টকা দৰ হই।

আৰবিবিলাকে ঘোঁৰাক এনেহে সিকাই জে
অতি বেগে জোআতো টিপা মাৰিলেই খোজতে
বই। আৰু তৰিত কাঁইট বো হোআটক অলপ
গোৰোহনি মাৰিএই অতি বেগে চলাই; আৰু
এনেহে আগ্যাব বস হই জে এডাল চেকনিবেই
জলৈকে ইচা ভালৈকে লৈ জাই। সিহঁতৰ ঐহজ
বিভূতি কেৱল ঘোঁৰাইহে। আৰব দেশৰ লো-
কে ঘোঁৰাক পুত্ৰ সমান চেনেহ কৰে, আৰু লৰা
ভিবোতা আদি কৰি সকলোবোৰ একে লগে একে
কোঁঠালিতে থাকে, আৰু কেতিয়া লক লৰা চো-
আলিবোৰে খুৰিব ডিম্বিত বা গাত উঠি সোএ
তেতিয়া লৰাই কেনেবাটক দুখ পাই বুলি আ-
পোবাৰ গা লৰাবলৈকে তই কৰে। সেই দেশৰ
লোকে সিহঁতৰ ঘোঁৰাক কেতিয়াও বো কোবাই
কিন্তু অতি মৰম কৰে, আৰু মনুহক কোআব
দৰে ঘোঁৰাৰ আগত কৰাহে কই। সেই ঘোঁৰাই

দেহ এখনও আপোনার অধিকার কভোবাত জাব
বুলি ওবে দিহটো ঘোঁবাক লজাই দুআব সুখতে
বাতি ধই, আক দিনত যাঁহকো খাব নি দিএ।

বাবেবি দেহত এজাত সুন্দর ঘোঁবা উতপন
হই, সেইবোবর নাম বাব বোলে, সিইতব খুবা
টান, আক আন কবয়তকৈ টেকুর মেলোআত
অতি ভাল; কোনোএ বোলে, সেই ঘোঁবা বুবাই
ন হই কিয়নো। মবনলৈকে ডাব লক্তি থাকে।
আবর দেহর ঘোঁবা বাবেবি দেহর ঘোঁবাব লমান
চিকন ন হই, কোনোএ কই লমান; আবর দে-
হর বনবিয়া ঘোঁবাবোব বনলৈ অতি চিকন।

ভাবত বসর ঘোঁবাবিলাকবো এক রূপ, সিইত
খিন আক গাটো নিম্নল। বব মানুহবিলাকে জি-
বোব ঘোঁবাত উঠে, সেইবিলাক পাচি আক আ-
বর দেহর পবা অনাই, কিন্তু ভাবত বসত ওপজা-
বোব ঘোঁবা লক আক দুই। এক কিতাপত লি-
খিচে বোলে, গ্রেইহাউণ্ড নামে এবিধ কুকুরতকৈ
অলপমান ভাঙ্গর এটা ঘোঁবাত মগল বজাব সাত
আট বচবিয়া পুতক উঠি কুবিবলৈ দত্তর আছিল
সেই দেহর এনে এটা ঘোঁবা ইংলণ্ডর মহা বানি-
লৈ ভেটি দিবলৈ নিচিল; সেই ঘোঁবা ওখই দুই
হাত আছিল।

ভাবত বসর জিবিলাক উত্তমকৈ ঘোঁবা চলাব
পবা বব মানুহ সেইবিলাকর এই এটা অতি চি-
কন অভ্যাস আছে; দিবিলাকে ঘোঁবাত উঠি বব-
কৈলবি জাঁওতেই ববচা এডাল পেলাই সি মাটিত
নো পবোঁতেই আকও ধবে। আক এবিধ ধেমালি
কবে, জে দিবিলাকে ঘোঁবাত উঠি ববকৈ চুটি
মেলাই জাঁওতেই টান্বেবে গুটি মাৰে, পাচে গুটি
মাটিত নো পবোঁতেই আকও ওপবতে মাৰেগৈ,
এই রূপে মাটিত গুটি ন পবাটকএ আন ক্রোচ
মান বাটলৈকে কোনো বেলি সোঁ কালে কোনো
বেলি বাঁও কালে অতি বব বেগে সেই গুটি মা-
ৰি মাৰি জাই।

গুড হোপৰ ঘোঁবা লক; আদিত্তে পাচি দে-
হর পবা আনিলে। চিন দেহর ঘোঁবা ভাল,
তথাপি চাপব। আক ডাব ঘোঁবা সাহিহাল,
সিইত, বাঘলৈকে ভই ন কবে।

ইলানিয়া দেহর ঘোঁবাবিলাক পুৰ, অতি চি-

কন গুনবন্ত; সিইতব চকু বব উত্তম আক দুব
ভবিও সুন্দর, তাক অলপতে জাতি বস কবিহ
পাৰি। জদি জতনকৈ লিকাই চুটি মেলোআতো
অতি উত্তম হই; কিন্তু সেই দেহত সিইত জেবে
ভালে থাকে, উত্তর কালে ভেনে ডালে নে থাকে।
কুকুরবিলাকর ঘোঁবাবোবর বেলেগ আকৃতি,
আক সুখবোব দেখিবলৈ কুচিত, তথাপি বব বে-
গি। ভাঙ্গর আক বলি। সেই দেহর ঘোঁবাব
আন আন ববন আছে, কিন্তু বগা ববন অধিক।

নিদ বলাগ দেহর ঘোঁবাতকৈ জৰ্মানি দেহর
ঘোঁবা অতি ভাল। সিইতক জৰ্মানিবিলাকে গা-
বিটনাই হই, তথাপি সেনাবিলাকর নিমিত্তে বব
টোপ সবহকৈ টনাই। সিইত বব ভাঙ্গর ন হই
গাটো উত্তম, ভবিব ভাল নিচেই কোমল। হুয়া-
বি দেহর ঘোঁবাবোব গাঁবি টনাবলৈ উঠিবলৈ বব
চিকন, আক বেগি। সিইত বব হই গাটো অতি
সুন্দর জোখাব, আক লকলো ববনিয়া।

দেহ্মার্ক দেহর ঘোঁবাবোব খবুকিয়া, দুবটো
চুটি, উত্তম, জবোবো চুটি। পোলণ দেহর ঘোঁবা-
বিলাক দেহ্মার্ক দেহর ঘোঁবাব দবেই হই, কিন্তু
সিইতব কঁপালর গহঁটো ভাল ন হই, বব খন্ডাল।
চুইচ দেহর ঘোঁবাবিলাক প্রাই জৰ্মানি দেহর
নিচিনা, জৰ্মানি দেহর মানুহবিলাকে সেই দেহর
ঘোঁবা অনেক কিনি আনে। পিতমণ দেহর
ঘোঁবাবোব খন্ডাল আক মজলিয়া রূপ, সিইতব
লকলো ববনিয়া আছে, ভবি, চকু, অতি চিকন,
কান লক, মুখ ভাল, কিন্তু সিইতে ভালকৈ মুখ
ন বলাই।

নাপলি আক ইটালি দেহর ঘোঁবাবোব প্রাই
কুচিত আক খিনো, সবহ বাটলৈ জাবহে নো-
আবে; কিন্তু সিইতব গা পাতলর কারনে চুটি
মেলাবলৈ বব চিকন, ইটালি আক নাপলি দে-
হতকৈ বব জাব চাইত সি ভাল থাকিব নো-
আবে।

ইংলণ্ডর গাঁবি টনা ঘোঁবা ভাঙ্গর আক বলি;
বনুআ ঘোঁবা বব বলি আক চোকাও, সেইবো-
বর নিচিনা আন কোনো দেহর ঘোঁবা নাই।
লণ্ডন নগরত এটা ঘোঁবাই ৭৫ মোন বন্ত টানি
নিচিল, সেই নগরর উত্তর কালে বন্ত কহিয়োআ

জুলাই, অর্থাৎ সাওন, ১৮৮১।

কেতবোৰ ঘোঁৰা আছে, নিইন্ত আটায়ে ৫ মো-
নতকৈ অধিক বহু ভাৰ দিব নিএ, কিন্তু ইংলণ্ডৰ
সকলো ঘোঁৰাতকৈ কম চলোয়া ঘোঁৰাৰ সক্ৰিয়
আচৰিত প্ৰমান পোআ গৈচে, কিয়নো কেতবোৰ
ঘোঁৰাই এঘাৰ মোন দহ লেবতকৈ অধিক সহ
বোজা লৈ জোআ দেখা হৈচে।

ইংলণ্ডত চাইলডৰ্চ নামেৰে এটা ঘোঁৰা অতি
আচৰিত বেগি আছিল, সি এক নিমিসৰ ভিতৰত
৮২। কুট নাইবা এক মিনিটত প্ৰাই আদ ক্ৰোচ
জাই আক সেই ঘোঁৰাতে নিউমার্কেট কুৰি দুই
ক্ৰোচৰ প্ৰাই আঠ স হাতহে কম বাট চই মিনিট
দু কুৰি নিমিসত গৈছিল, প্ৰাই সকলোএ কই জে
প্ৰিথিবিৰ মাজত এই ঘোঁৰা সকলোতকৈ বেগি
আছিল; নিউমার্কেটত সি অনেক বাৰ ভেতিয়া
আন আন উত্তম ঘোঁৰাৰে সৈতে বাজি কৰি লৰ
মঠোআত ডাক কোনেও জিকিব নোআবিলে।
সিয়েইহে বেলিএ বেলিএ মুঠে কুৰি জেহাৰ ৰূপ
জিকিলে সেই ঘোঁৰাৰ পাচে সকলোতে থিয়ভি
হোআ ইক্লিপচ্ নামেৰে এটা ঘোঁৰা উপজি লিয়ো
অনেক টকা পাইছিল। মাকুইচ নামেৰে আন
এটা ঘোঁৰাই সাত বাৰ আৰি বাস্তি মেলাআত
প্ৰায়ে ৬০ ডিনি কুৰি হেজাৰ টকা জিকিলে,
ঘোঁৰাৰ পোআলি এটাকৈ ওপজে, আক সি
প্ৰাই ২৫ বা ৩০ বছৰ মান জিয়াই থাকে।

গুনৰ আধাৰ প্ৰভু সৰ্বসক্তিমান
ব্ৰজিয়া দিলন্ত ঘোঁৰা নবৰ নিদান,
অল্ল কৰি ভাৰ গুন কহিলোঁ বুজাই,
আক আছে নানা ৰূপে কহন নেজাই।

বাৰ	জুলাই	আষাৰ	শুক্লাষ	শুভ	মধ্যম	শুক্লাষ	তিথি	মধ্যম	শুক্লাষ	মধ্যম
দেও	১	১৮	৫১৩০	১২১০	৬৫০	১১	১৬	২১২৭		
সো	২	১৯	৫১৩০	১২১০	৬৫০	১২	১৭	২২১৩		
ম	৩	২০	৫১৩০	১২১০	৬৫০	১৩	১৮	২৩০		
ব	৪	২১	৫১৩০	১২১০	৬৫০	১৪	১৯	২৩৯৪		
বি	৫	২২	৫১৩০	১২১০	৬৫০	১৫	২০	পূজা		
সু	৬	২৩	৫১৩৫	১২১০	৬৫০	১৬	২১	০৩৭		
স	৭	২৪	৫১৩৫	১২১০	৬৫০	১৭	২২	১২৫		
দেও	৮	২৫	৫১৩৫	১২১৫	৬৫০	১৮	২২	২১৩০		
সো	৯	২৬	৫১৩৫	১২১৫	৬৫০	১৯	২৩	২২২২		
ম	১০	২৭	৫১৩৫	১২১৫	৬৫০	২০	২৪	০৪৪৬		
ব	১১	২৮	৫১৩৭	১২১৫	৬৫০	২১	২৫	৪১০৩		
বি	১২	২৯	৫১৩৭	১২১৫	৬৫০	২২	২৬	৫১২১		
সু	১৩	৩০	৫১৩৭	১২১৫	৬৫২	২৩	২৭	৬১২		
স	১৪	৩১	৫১৩৭	১২১৫	৬৫২	২৪	২৮	৭১০		
দেও	১৫	সাওন	৫১৩৭	১২১৫	৬৫২	২৫	২	৭১৪৪		
সো	১৬	২	৫১২০	১২১৬	৬৫২	২৬	৩	৮১৫২		
ম	১৭	৩	৫১২০	১২১৬	৬৫২	২৭	৪	৯১৫২		
ব	১৮	৪	৫১২১	১২১৬	৬৫২	২৮	৫	১০১৪৫		
বি	১৯	৫	৫১২১	১২১৬	৬৫২	২৯	৬	১১১৪৬		
সু	২০	৬	৫১২২	১২১৬	৬৫০	৩০	৭	১২১৪৬		
স	২১	৭	৫১২২	১২১৬	৬৫০	৩১	৮	১৩১৪৬		
দেও	২২	৮	৫১২৩	১২১৬	৬৪৯	৩২	৯	১৪১৪৬		
সো	২৩	৯	৫১২৩	১২১৬	৬৪৯	৩৩	১০	১৫১৪৬		
ম	২৪	১০	৫১২৪	১২১৬	৬৪৮	৩৪	১১	১৬১২৫		
ব	২৫	১১	৫১২৪	১২১৬	৬৪৮	৩৫	১২	১৭১৮		
বি	২৬	১২	৫১২৫	১২১৬	৬৪৮	৩৬	১৩	১৮১৪৮		
সু	২৭	১৩	৫১২৫	১২১৬	৬৪৬	৩৭	১৪	১৯১৪৮		
স	২৮	১৪	৫১২৬	১২১৬	৬৪৬	৩৮	১৫	২০১২৩		
দেও	২৯	১৫	৫১২৭	১২১৬	৬৪৫	৩৯	১৬	২১১২		
সো	৩০	১৬	৫১২৭	১২১৬	৬৪৫	৪০	১৭	২২১৫৬		
ম	৩১	১৭	৫১২৮	১২১৬	৬৪৪	৪১	১৮	২৩১৪৩		

পূৰ্ণিমা ৫ দিনৰ ৮।৪৬ ভাটি।

আমাৰালা ২০ দিনৰ ৩।৩৩ পুআ।

এই অকনোদই পত্ৰ যোঁ সিংলাগৰৰ আয়েবিকান
বাণ্টিকি মিলান চাপা খানাতে হাছে হাছে চাপ কৰা
হৈচে। আদিতে দিলে বছৰত নাম এটকা, বছৰৰ দুবত
দিলে ২।৮ হাৰ।

THE ORUNDOOL,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
ence, and General Intelligence, is printed and pub-
lished at the Sibsagar Mission Press, by O. T.
CUTTER, for the American Baptist Mission in
Assam. Price, one Rupee per annum, in advance,
or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ । মোং সিবসাগৰ, জুলাই, ১৮৪৯ খ্ৰি অ° সঁক । নম্বৰ ৭১

VOL. IV.

SIBSAGOR, ASAM, JULY, 1849.

No. 7.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence.

দিবুৰ গৰত ঐজুত কাপ্তান বেড্‌চ বৰ চাহাবে স্নেম চাহাবে সৈতে গাঁৱিৰে হেৰা খাবলৈ জাঁওতে কোনো এটা মানুহে গাঁৱিৰ পাচ কালে মনে মনে আহি না উলিয়াই চাহাবক কাটিবলৈ খবাত আদৰ্শি বৰকান্দাজে দেখি ভাক খৰিলে; পাচে লোধ কৰিবৰ নিমিত্তে ফাটকত দি ধলে ।

সিবসাগৰ জিলাৰ বজাৰত ২১ জুলাইৰ বা-
ভিত জুই লাগি ৬ টা মান ঘৰ পুৰিলে ।

বৰ্তমান মাহৰ ২ তাৰিখে গাহৰি এটা মানু-
হৰ খেদাত থাকিব নোআৰি দিখৌতৈ পাব হৈ
মঠাডাঙ্গ গাঁৱৰ পোনে হাবি সোমাবলৈ জাঁওতে
পক্কা নামে আহোম মানুহ এজনে ঘৰৰ পৰা
ওলাই তাৰ খেতিৰ গৰু খেদিবলৈ অহাত সেইটো
গাহৰিএ ভাক অকলেই পাই খুন্দা মাৰি বগ-
বাই ছুই তিনি ঠাইত কাসুৰিলে; পাচে নাৱৰিয়া
মানুহে দেখি খেদিলত তেহে এৰি গল, তথা-
পি ঘৰলৈ নিয়াত অলপ বেছি থাকি সেই মানুহ
মৰিল ।

২৬ জুন তাৰিখত নাও, গাঁও আৰু জাতি ন
জনা আন্দাজ তিনি কুৰি বচৰ বয়সিয়া মানুহ
এটা কৰাবৰ পৰা আহি গ্ৰহনিৰ বেদনাত কাতৰ
হৈ সিবসাগৰ পুখুৰিৰ গৰ খাটৈত কি জানি
পানি খাবলৈ নাইবা আন কাৰনে গৈ পুনৰাই
আহিব নোআৰি সেই খাটৈৰ ওচৰতে মৰি থকা
দেখিলে ।

৩ এপ্ৰিল তাৰিখত মানিখা বাতি ৮ জন নগাই
বাটত সুই থাকোঁতে আন গাঁৱৰ ৪০ জন মান
নগাই সৰু ভাৱে আহি নিউত ৫ জন মাৰি

মুৰ কাটি নিলে; এটাৰ হাত ভৰিও কাটিলে ॥
কোন গাঁৱৰ পৰা সেই বধ কৰোঁতাবিলাক আ-
ছিল, তাৰ প্ৰমাণ ওলাল, কিন্তু জাব কালি ম
হই মানে সেই কথাৰ লোধ পোচ হব নোআৰে ।

মানুহক ভই কৰাবৰ নিমিত্তে কোনো টেটকু-
টিয়া মানুহে মিচাকৈএ এই বাজা কলে, বোে ,
মুল্‌ভান লোকৰ নিমিত্তে অসম দেশৰ ২। ৩ লাখ
চোআলি দিব লাগে আৰু ধৰি ধৰি নি আচে, এই
কথা কোআ কুই কৰাত সিবসাগৰ বচা বৈদ্যাজ
আদি গাঁৱৰ মানুহে অভিসই ভই খালত অতি-
নাকিক দেখিলে ভিৰোঁতাবিলাক পলাই থাকে,
আৰু দিবৰ নো হোআ জি জি সৰু চোআলি মি-
ইতকে গিৰিএকৰ ঘৰলৈ বেগাই উলিয়াই দি-
লে । এই কপেৰে এমাহ মান ভই হৈ থাকি মিচা
জেন ক্ৰমে জানিলে ।

সেই কপে কোনো ঘুৰ্ট লোকে মানুহক ভই
কৰাবৰ নিমিত্তে এপ্ৰিল মাহৰ ১২ তাৰিখে গৰু
বিহৰ দিনা বাতি দিবুৰ গৰ আৰু এই জিলাতো
মটকে বন কৰিব বুলি কোআত, কোনো কোনোএ
ভই পাই আপোনাৰ লোটা বাটি মাটিত পুতি
ধৈছিল ।

২৩ জুন তাৰিখে চোপাবৰ মৌজাৰ সাকিন
বাওনাত থকা মোকামি নামে মচলমানৰ গৰুএ
বহাইৰ কটিয়া খাইছিল, তাকে দেখি বহাইৰ ভাই
বহপুৰে কটিয়াবোৰ খাইচে বুলি গালি পাৰি-
লত চন্দ্ৰি নামে মোকামিৰ ভিৰোঁতাই কিয় গা-
লি পাৰিচ হেন বুলি, সেই বহপুৰক এক চৰ মা-
বিলে । সেই কপে দন্দ হাইকৈ বাতি দহ বজাৰ
সন্মইত মোকামি আৰু জইবুল, মেকুৰি, বক্তো-
আৰ আৰু বিৰখন আদি কৰি দহ জন মানুহে

হাতে পতি লাঠি লৈ পুনৰাই সেই বহাইৰ ঘৰ-
লৈ খেদি গৈ, পোনে পোনে জইবুলে চাঁচৰ মুৰি-
স্বাৰে বহাইৰ বাঁও চকুৰ ওপৰ কঁপালত টান্ধোন
মাবিলত, মূৰৰ হাৰ ভাগিৰহাই মাটিত পৰিল।
ভাকে দেখি ভাৰ মাকে কি কাৰন মোৰ পোক
মাব বুলি হাতেৰে আগচি পুতেকক বাখিৰৰ
নিমিত্তে আগ বাহিলত, মোকামিএ টান্ধোন মা-
ৰি মাকৰা নো হাতৰ বুহী আকুলিৰ ওচৰত যা
লগালে, পাচে মেকুৰিএ সেই হাতৰ কিলাকটিৰ
ওপৰতে আকও টান্ধোন মাবিলত হাৰ ভাগিল।

ভাৰ পাচ দিনা বজপুৰলৈ আনোঁতে বাটত
জীৱত ডক্তৰ লজ চাহাবে দেখি নিৱলাগবলৈ
নিলে। বাটতে মৰিব হেন ভাৰি নাজিৰাৰ হস্তি-
টাললৈ নিবৰ হুকুম দিলে, পাচে সেই ৰূপে
নাজিৰাৰ জীৱত ডক্তৰ বেৰ চাহাবৰ আগ কৰি-
লত চাহাবে দৰৰ জাতি দিলে, ভাখাপি দহ জলা-
ইৰ বাতি সেই ঘাৰ দুখে মূৰৰ মগজু গেলি ঘিউ
বাহিৰ ওলোআত ডক্তৰ চাহাবে পটি লগাই
সেই ঘা বন্ধ কৰাত মুখে দি ঘিউ ওলাই সেই
বাতিএই বহাই মৰিল।

পাচ দিনা ডক্তৰ বেৰ চাহাবৰ হুকুমে সেই
মৰা জনক পুতি থৈ, ধানাত থবৰ দিলত ৪ দি-
নৰ পাচে পুলিচৰ আমোলালোকে সেই মৰা
জনক উলিয়াই লি কি দুখে মৰিল, কি হৈছিল,
ভাৰ বিচাৰ কৰে, কিন্তু বিচাৰ পতিএ সেই কথাৰ
নিমিত্তে ডক্তৰ চাহাবক জিগ্যালা কৰাত ডক্তৰ
চাহাবে ভালকৈ চাবৰ নিমিত্তে দহ দিনৰ পাচে
সেই মৰা মানুহ জনক আকও বজপুৰলৈ আনি
সোম পোচ কৰিলে।

বিক্ৰিৱিলা নামে এখন জাহাজ ৭ জুন তাৰি-
খত মলমাইন নগৰ এৰি গল। পাচে ১৮ তা-
ৰিখত ডাৱৰিৱা বতাহ হোআত তিন দিনলৈকে
বাটৰ নিৰিল কৰিব নোআবিলে। সেই ৰূপে
গৈ গৈ ২১ জুনৰ মানিখা বাতি মন্তলৰ ওপৰত
থকা মানুহে বাম জেন দেখি বিজিয়াই কলে;
ভাতে কান্ধানে জাহাজ ঘূৰাবলৈ উপাই কৰোঁ-
তেই জাহাজ বেগেৰে বালি চটত লাগি হল,
আক চৌৰ আকালত খেকেচি ভাগিলত পানি
সোমাই সোমাই গল। বাতি পুআ জাহাজ নষ্ট

হবৰ দেখি জাহাজৰ নাও পেলাই উঠি বামলৈ
গল; কিন্তু সেই নাও লুটি খালত ৪ টা মানুহ
মৰিল, ইবোৰ বখ্যা পৰিল।

১১ মেই মাহত জীৱন্তি মহা বানিৰ জৰমৰ
উত্ৰওত মহা বানিএ গাঁৱিএ সৈতে জাঁওতে হে-
মিলতন নামে এজন আইবিল্য মানুহে ওচৰলৈ
আহি লকু হিলৈ এটা উলিয়াই মহা বানিৰ কা-
ললৈ ভাক মাৰিলে, ভেঁওৰ গাত গুলি নে লা-
গিল। পাচে সেই মানুহ ঘৰা পৰি সোমৰ নিমি-
তে কইনত ধোআ হল।

অসম দেশৰ পৰা লি বচৰত জোআ জীৱত
কান্ধান জেমচ টি গদন চাহাব প্ৰিঞ্চিপাল আ-
চিন্তিত কমিলানৰ ১২ মেই তাৰিখত ইংলণ্ডৰ
হেমন্তেদ নগৰত মিত্তু হল। তেঁওৰ বয়স ৪২
বচৰ।

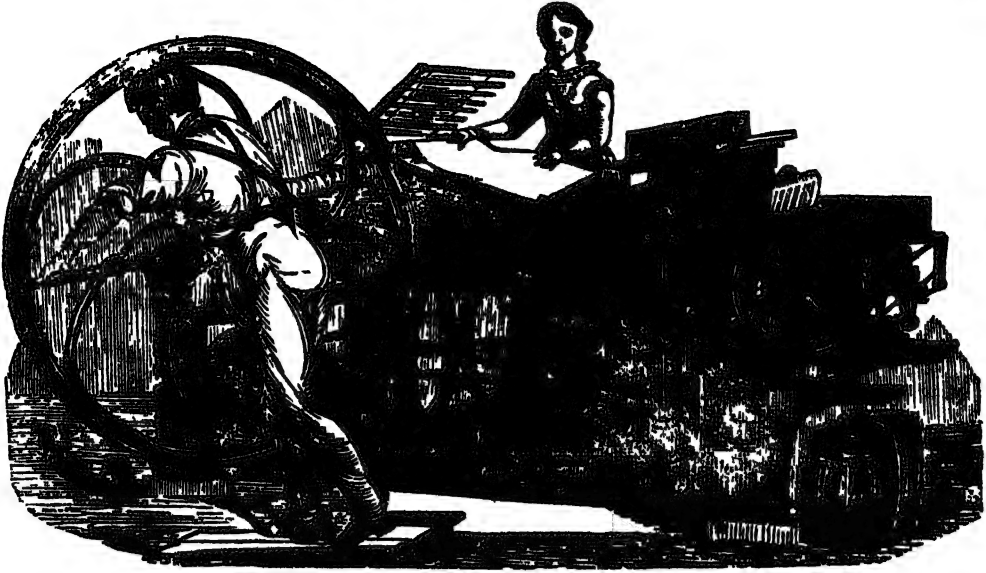
কচিয়া, কচিয়া, অস্ত্ৰিয়া, তুৰুকি, এই চাৰি
দেশৰ বজাবিলাকৰ একে আলচ হৈ ইউৰপৰ
পুজাবিলাকক দমন কৰিবলৈ কথা বাস্তি নিৰ্বন্ধ
কৰিলে। সেই কথা বখ্যা কৰাৰ কাৰনে কচিয়া
বজাই ২৬ এপ্ৰিলত পুসঙ্গৰ ইস্তাহাৰ কৰি কৈ-
চে, ইহবৰ নামে আমি লকলো লক্ৰএ সৈতে
জুখ কৰিবলৈ জাঁও, ইয়াকে বুলি অনেক কৌজ
গোটাই পঠাইচে। ফাফিৰ ৰাজ মেলে ভাকে
মুনি নিৰাবন কৰিবৰ নিমিত্তে অস্ত্ৰ লস্ত্ৰ সেনা
আদি কৰি জুগুতে বাখিবলৈ দেশাধিকাৰক নি-
বেদন কৰিচে।

হজাৰিৰ ৰাজ মেলে অস্ত্ৰিয়াৰ বসন ইও বুলি
২১ এপ্ৰিলত বস্ত্ৰ ৰাজ্য পাতি কচত নামে এজ-
নক দেশাধিকাৰ বাব দিলে।

বেম নামে এজন সেনাপতিএ হজাৰি সেনাই
সৈতে বখহুম পৰ্বতত কচিয়া সেনাবোৰক লগ
পাই জুখ কৰি জিনিলে। কচিয়াৰ হানি ৮০০০।

ফাফুৰ্ত নগৰৰ পৰা ১৭ মেই তাৰিখত লি-
খা এখন পত্ৰত কৈচে, ২০,০০০ সেনাই সৈতে
দেস্থিকি সেনাপতিএ কচিয়াৰ সৈন্য এভাগ পাই
আক্ৰমণ কৰি জিনি সিঁওক ক্ৰাকো নগৰলৈ
খেদালে। অস্ত্ৰিয়াৰ বাদেস্থিকি সেনাপতিএ ইতা-
লি দেশৰ বলোন আক লেঘৰ্ন, এই দুই নগৰক
জুখ কৰি ললে।

কিটাপ চাপা জন্তৰ নকচা।

ইংলণ্ড দেশত বেল পাতিবলৈ ব্ৰেইহেড ঠেক
ঠাই নাটিলে দেখি ৫ মেন খাব গৰাব ভিত্তৰ
সুমুআই জুই লগাই ফুটিলত, বৰ সবদেবে গৰা
এহি লাগবত পৰিল।

ফুটিলগু দেশৰ এৰি গাঁৱৰ বহু মানুহে এদিন
ওলাই ১০ হাত মান দিছিল এৰিখ ভিৰি মাচ
দেখি এদি গৈ ৩০০ ধৰিলে। হাতি চপাই
আনিব নোঅৰাত জোআৰে ভিৰি কুৰি মান
ওভোভাই নিলে। জি থাকিল ভাৰ ভেল উলি-
য়াই ৫০০০ মান ৰূপৰ বহু পালে।

আমেৰিকাৰ মাজ ডোখৰত আটলাণ্টিক সা-
গৰৰ পৰা পাচিকি লাগবলৈ আলিৰ নিমিত্তে
লোৰ ডাক পাতিবলৈ ৪৬ জন বনুখাক নুয়ৰ্ক
নগৰৰ পৰা আন্সিনাল কল্লানি নামে এজাক
সদাগৰে পঠাই দিলে।

আমেৰিকা দেশৰ পৰা ১৭ এপ্ৰিল ডাৰিথলৈ-
কে কালিকৰ্নিগটলৈ জোআ জাহাজ ৩০২; মা-
নুহ ১২,৭১৭।

বিন্নগ্ৰাণ্ড নদিত মেডামৰা নগৰত মাউৰ সা-
গি দিনে দিনে ৭৫ মান মানুহ মৰে।

চাপা খানাব কথা।

Printing.

লণ্ডন নগৰত টাইমচ্ নামে প্ৰতি দিনে চপা
এক ডাকৰ সমাচাৰ পত্ৰ ভাপ কলেবে যটাই
পতি এপিটিকৈ ৪৫০০ মান পাত চাপে, আৰু
দেও বাৰ এৰি দিনেপতি ৪০,০০০ মান চাপি
ডাকত পঠাই দিএ। সেই পত্ৰকে যটাত ১০,-
০০০ পাত চাপিবৰ আসয়েবে এজন গিৰানি
চাহাবে এক ভাপৰ প্ৰেচ সাজিচে। কোনো ঠাইত
এতিয়াও ৮০০০, চাপে। আমেৰিকাৰ মেচে-
গ্ৰৰ নামে এক পত্ৰ নুয়ৰ্ক নগৰত মাছে পতি
১৩০,০০০ এক লাখ জিচ হেজাৰ চাপে।

ইংৰাজি ১৭৭৫ সনত আমেৰিকা মিল দে-
সত মুঠে ৩৮ সমাচাৰ পত্ৰ আছিল; এতিয়া
সেই দেশত ৩০০০ আছে। সেই দেশৰ নুয়ৰ্ক
নগৰতে ১৬০ পত্ৰ চাপা জাই। সেই নগৰৰ
পৰা ৭,০০,০০,০০০ সাত কোটি খন বছৰত
চায়ে চায়ে পঠাই দিএ। সেই পত্ৰ বোৰ চাপি-
বৰ নিমিত্তে ৩৬,০০,০০০ তিনি নিজুত চই
লাখ মান দিত্তা তলাপাত খৰচ হই।

পাৰি নগৰত মৌৰ্ডন নামে এজন আমেৰিকাৰ
চাপা খানাব কাম কৰা মানুহ ধনবন্ত হৈ দ্ৰিষ্ট্য
কালত এই আগ্যা কবিলে, জি কোনোএ একে
ঘৰিত ১০,০০০ পাত চাপিব পৰা জন্তু সাজিব

সেই মানুহক মোৰ ধনৰ ৪,০০,০০০ টাহি লাখ টকা দিব; তাৰ নিমিত্তে সেই মান টকা টেংগল; এতিয়া জাৰ জি বুধি সি পুৰুষাৰ্থ কৰিলে কি জা-
নি সেই ধন পাব পাৰে।

ইন্দিয়ান টাইম্‌ নামে এখন নতুন সমা-
চাৰ দৰ্শন পুথ্য জামুআৰিৰ পৰা নিভৌ নিভৌ
কলিকতাত চাপিছে। সেই পত্ৰ বেগাই চাপিবৰ
নিমিত্তে তাপৰ কল জন্তু ইংলণ্ডৰ পৰা অনাই-
চে। ইউৰোপিয়া আমেৰিকা দেশত এনে তাপৰ
প্ৰেচৰে বহুত পত্ৰ আৰু কিতাপ চাপে, কিন্তু
এই ভাৰত বসলৈ তেনে জন্তু আঁগৈ আনি চপা
নাই। মান দেশত আমেৰিকান মিল্যন চাপা খা-
নালৈ হাতেৰে যুৰাই চপা কলৰ প্ৰেচ ১২ বছৰ
মানৰ আঁগৈ আনিলে। তেনে প্ৰেচৰ নকচা সি
পিঠিত লিখা আছে।

খেম্বা কৰাৰ কথা।

Forgiveness.

জি কোনোএ লোকৰ অপৰাধ কেতিয়াও নে
পাইবে, সি অগিৰানি আৰু অসন্তোষ পোআ।
জি সমহিত সুখৰ বন্ধিএ তাক আনন্দ কৰালেহেঁ-
তেন, তেতিয়া খেম্বা ন কৰা অপৰাধৰ চিন্তাই,
কলা টাঁৰ নিচিনা, মনত ঢাকে, আৰু তাৰ মন
অতি উগল খুগল কৰাই; থিয়ালৰ ভুতে তাৰ
বিদহিত থাকে, তাতে আন সকলো মানুহতকৈ
তাক অসন্তোষ দিএ।

ভোমাৰ ধনত বা নামত কিবা অপবাদ পাল
নে? খেম্বা কৰা দূতক ভোমাৰ বিদহিত জিবাৰ
দিয়া; প্ৰতিফল কেনেকৈ দিবা তালৈ চিন্তা ন
কৰিবা, অপকাৰৰ সলনি উপকাৰ কেনেকৈ কৰিবা
তালৈ চিন্তা কৰা। প্ৰভু যিহুএ কৈছিল বোলে,
কোনোএ যদি এদিনৰ ভিতৰত সাত বেৰিও
ভোমাৰ অহিতে অপৰাধ কৰে, আৰু সেই দি-
নত সাত বেৰিলৈকে ঘূৰি আহি মন পালটাই-
চৌ বুলি সৈ কাহেঁ, তেন্তে তুমি তাক খেম্বা
কৰিবা। আৰু ধৰ্ম সাত্ৰত লিখা আছে, “জদি
ভোমাৰ সত্ৰৰ ভোক লাগে, তাক ভোজন কৰো-
আ; যদি তাৰ পিয়াহ লাগে, জল পান কৰো-
আ; তেনে কৰিলে তাৰ সুবত জলি থকা আত্মা
চপাই দিবা। কুবৰমত পৰাজই ন হৈ নু কব-
মেৰে কুবৰমক জই কৰা।

ধৰ্মৰ কথা বাজা।

Religious Intelligence.

জামুআৰি ১০ ডাৰিখত মান দেশৰ মলমা-
ইন বাপ্টিষ্ট সমাজ মলমাইন নগৰত গোটি খাই,
দুই তিনি দিন মান ইহুৰ দেৱাতে প্ৰাৰ্থনা আৰু
কিৰ্তন কৰি থাকিল। সেই সমাজৰ ১৪ মণ্ডলি
আছে; মানৰ ২ টা, কাৰেনৰ ১২ টা। সকলো
মণ্ডলিৰ লোক ১০১৫; এৰচৰ ভিতৰত বুৰ
পোআ লোক ৭৩।

ডিচেম্বৰ মাহত জচোৰ নগৰত জিহুত পাৰি
চাহাবৰ হুজুআই ২১ জন সিয়া বুৰ পাই খ্ৰিষ্টি-
য়ান মণ্ডলিত সোমাল। জামুআৰি মাহত আৰু
৮ জন বুৰ পালে, সিবিলাকৰ মাজৰ ৪ জন
মচলমান হৈছিল। মাৰ্চ মাহত আৰু ৪ জন সিয়া
গ্ৰীজ্য কৰা হল।

কেৰকআৰি মাহত জিহুত জদচন চাহাবৰ দো-
আৰাই সান লোক এজন মণ্ডলিৰ ভিতৰত গ্ৰীজ্য
কৰা হল।

মেই মাহৰ লেন বিদ্ৰাম বাৰত কলিকতা নগ-
ৰৰ যিহুদি দুজন ডেকা মানুহ খ্ৰিষ্টত বিশ্বাসি
হৈ প্ৰভুৰ মণ্ডলিত গ্ৰীজ্য কৰা হল।

জলেম্বৰ নগৰত এপ্ৰিল মাহত মিল্যন কুলৰ
ভিনি চোআলি আৰু আন ভিনি জন মানুহ বি-
হ্বাল কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত সোমাল।

১৮৪৮ সঁকৰ ভিতৰত বজাল দেশৰ ২৩ ভূবিভ
মণ্ডলিৰ লোকৰ মাজত ১৪৭ জন নতুন সিয়া
গ্ৰীজ্য কৰা হল; সেই মণ্ডলিৰ লোক মুঠে
১৪৩৭।

দিলি নগৰত থকা পাদুৰি ভম্‌চন চাহাবে
জোআ বছৰত হিন্দু আৰু মচলমান লোকৰ মা-
জত ২৪৩ পুৰি, সাত্ৰৰ কিতাপ ১,০২৩, আৰু
ত্ৰৈক কিতাপ ২,১২৩, মুঠে ৪,১৮২ কিতাপ
বিলাই দিলে।

বোম নগৰৰ পৰা পাণা বজাই পলাই জো-
হাৰ পৰা সেই নগৰত ধৰ্ম সাত্ৰ ৭০,০০০
পুৰি এখন বেচা হৈছে। সেই বজাই থাকোঁতে সা-
মান্য মানুহে সাত্ৰ পৰ্হিবলৈ তেঁও নিলেখ কৰিলে।

লোকে ভোমোলাকক জি কৰিবলৈ ভোমোলা-
কৰ ইচা, সেই ৰূপে ভোমোলাকেও কৰা।

ইচাকৰ বিবৰন।

History of Isaac.

মার্চ মাহৰ অকনোদইত জি আব্রাহামৰ কথা লিখিছিলোঁ, তাকে পাঠক সবে জানিব পাই, কিন্তু এতিয়া তেঁওৰ প্ৰতিগ্যাৰ পুত্ৰ ইচাকৰ কথা অলপকৈ লিখোঁ; জেতিয়া আব্রাহাম অতি বয়সিয়া হল, তেতিয়া তেঁও আপোন বন্দিবোৰৰ মাজৰ প্ৰধান ঘৰগিৰিক মাতি কলে, তুমি মোৰ কৰজ্ঞনত হাত দি স্বৰগ আৰু প্ৰিথিবিৰ অধিকাৰ পৰম ইশ্বৰৰ নামে এই সপত কৰা, জে মোৰ পুত্ৰ ইচাকৰ নিমিত্তে মই নিবাস কৰা জি এই কিনান দেশ, ইয়াৰ পৰা চোআলি খুজি নি দিবা, কিন্তু মোৰ দেশ আৰু মোৰ গিয়াত্তিবোৰৰ মাজৰ পৰা খুজি মোৰ পুত্ৰ ইচাকলৈ চোআলি আনিবা। তেতিয়া ঘৰ গিৰিএ কলে, যদি চোআলি মোৰ লগত এই দেশলৈ নাহে, তেন্তে তুমি জি দেশ এৰি আহিলা সেই দেশলৈ ইচাকক নিম নে? তাত্তে আব্রাহামে কলে সান্ধান, তুমি মোৰ পুত্ৰক সেই ঠাইলৈ নি নিবা, কিন্তু জি অন প্ৰভু পৰম ইশ্বৰে মোক আপোন গিয়াত্তি বহু বান্ধৱৰ ঠাইৰ পৰা আনিলে, আৰু জি জনে তোমাৰ সন্তানক এই দেশ দিম বুলি আপুনি প্ৰতিগ্যা কৰিলে, তেঁৱে আপোন দুতক তোমাৰ আগৈ পঠাব, আৰু তুমি সেই ঠাইৰ পৰা মোৰ পুত্ৰ ইচাকলৈ ভাৰ্জা আনিবা।

ভাৰ পাচে ঘৰ গিৰিএ আপোন অধিকাৰৰ আগ্যা মানি আব্রাহামে পঠোআ ঠাইলৈ জাভা কৰি গল, আৰু জেতিয়া সেই ঠাই পালে, তেতিয়া এক নামৰ ওচৰতে বহি ইশ্বৰলৈ এই আ-বাধনা কৰিলে, বোলে, হে মোৰ অধিকাৰৰ প্ৰভু পৰম ইশ্বৰ, মই প্ৰাৰ্থনা কৰিচোঁ, আজি মোলৈ সূত কৰি মোৰ অধিকাৰ আব্রাহামক আপোন দায়া দেখাওক; দেখা মই এতিয়া এই নামৰ ওচৰত বহি আচোঁ, আৰু এই নগৰৰ জি কন্যা-বিলাক পানি ফুলিবৰ নিমিত্তে এই নামলৈ আহিব, সেইবোৰৰ মাজৰ জি জনিত মই এই কথা কম হেবা আইটি তোমাৰ লোটাৰ পৰা মোক পানি পিবলৈ দিয়া; তেতিয়া যদি সেই কন্যাই কই হেনে পিয়া, আৰু তোমাৰ উটবোৰকো মই পানি ফুলি পিয়াম, সেই জনিএই তোমাৰ বন্দি ইচাকক ভাৰ্জা হওক, তাত্তে তুমি জে মোৰ অধিকাৰ

আব্রাহামক অনুগ্ৰহ কৰিচ। ইয়াক মই জানিম।

সেই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁতেই দেখা, বিৰিকা নামে-বে এক সুন্দৰি কন্যা পানি নিবৰ নিমিত্তে কান্ধত লোটা লৈ আহি উপগত হল, আৰু নামলৈ আহি লোটাৰ পানি ভবালে; তেতিয়া আব্রাহামৰ ঘৰ গিৰিএ ডাইৰ ওচৰলৈ গৈ কলে, হেবা আইটি তোমাৰ লোটাৰ পৰা অলপ পানি মোক পিবলৈ দিয়া; তাত্তে বিৰিকাই লোটা নমাই তেঁওক পানি পিবলৈ দিলে, আৰু তেঁওৰ জিমান উট আদি আছিল সেই সকলোকে নামৰ পৰা পানি ফুলি খুজালে। সেই সকলো কথা দেখি ঘৰগি-বিএ আপোন মনত বিচুৰ্জি হৈ চাই থাকিল। পাচে তেঁও ঘৰলৈ গৈ আপোনাৰ সকলো কথা সেই কন্যাৰ বাপেক মাকক বুজালে; আৰু ইহবে জি ৰূপে ক্ৰিপা কৰি ইচাকৰ নিমিত্তে বিৰিকাক ভাৰ্জাৰ্থে প্ৰমান কৰি দিলে, সেই সকলোকে লি-বিলাকত কলে, তাত্তেমাক বাপেকে ইশ্বৰৰ কথা দেখি একো বাধা কৰিব নোআৰি দিম বুলিলে। পাচে বাতি পুআ হলত লিবিলাকে বিৰিকাক আৰু ডাইৰ বেটিক উটৰ ওপৰত ফুলি লৈ গল। আৰু জেতিয়া আপোনাৰ ঠাই পালে, তেতিয়া ইচাকক ভাৰ্জাৰ নিমিত্তে দিলে তাত্তে তেঁও আপোন ভাৰ্জা বিৰিকাক লৈ সান্ধান পালে।

সেই সময়ত বিৰিকা বাঁজি আছিল, তাত্তে ইচাক-কে ডাইৰ অৰ্থে প্ৰাৰ্থনা কৰাত ইহবে ডাইৰ গৰ্ভ মুকলি কৰিলে, তেতিয়া ডাই গৰ্ভ ধাবন কৰিলে। আৰু জেতিয়া ডাইৰ গৰ্ভত লবাই নাচিবলৈ ধৰিলে, তেতিয়া বিৰিকাই ইহবত সুখিলে, বোলে, মোৰ এনে অৱস্থা কিয় হই, তাত্তে পৰম ইশ্বৰে কলে, তোমাৰ গৰ্ভত দুই বাৰা আচে, আৰু এটা আনতকৈ বলৱত্ হব, আৰু ডান্ধৰটে সৰুটৰ সেৱা কৰিব। পাচে জি সময়ত ডাইৰ প্ৰসৱৰ কাল সন্মুখ হল, তেতিয়া জঁজা লবা জন্মিল; বৰ-টোৰ গোটেই সৰিল নোম কাপৰৰ নিচিনা আৰু বৰা আছিল, সেই নিমিত্তে তাৰ নাম এচৌ ধলে, আৰু সৰুটৰ নাম য়াকোৰ ৰাখিলে। এচৌ বলৱত্ আৰু কাঁৰি আছিল, কিন্তু য়াকোৰ হলে অনুমান হৈ আছিল। পাচে কোনো এক সময়ত এচৌ পথাৰৰ পৰা আহোঁতে ডোকতে তেঁওৰ গা বহিছিল, তা-তে য়াকোৰৰ হাতত খোআ বহু-দেখি কলে, অনু-গ্ৰহ কৰি মোকো ধাবলৈ দিয়া। তাত্তে য়াকোৰে কলে, তেন্তে আজি তোমাৰ বৰ পুত্ৰৰ ভাগ মোত

বেচা, পাচে এচৌএ সপত্ৰ কৰি আপোন বৰ পুত্ৰৰ ভাগ য়াকোৱত বেচি তেঁওৰ হাতৰ পৰা খোজা বস্তু ললে। এই ৰূপে এচৌএ আপোন বৰ পুত্ৰৰ ভাগ হয় গিয়ান কৰিলে।

সেই কালত দেশত বৰ ঐকাল হোআত ইচা-কে ভাব পৰা গৈ ফিলিষ্টিয়াৰ বজা অৰিয়েলে-কৰ দেশত থাকিল; তাতে ইহুৱে তেঁওক দৰ্শন দি কলে, জুমি মিচৰ দেশলৈ নে জাব। কিন্তু মই জি দেশ দেখুআম তালৈকে গৈ বসতি কৰিব। এতিয়া হলে এই ঠাইতে প্ৰবাস কৰা, আৰু মই তোমাৰ লগত থাকি আশিৰ্বাদ কৰিম, কিয়নো তোমাক আৰু তোমাৰ পাচত হোআ সন্তানবো-ৰক এই সকলো দেশ দি আবুহামৰ আগত জি প্ৰতিগ্যা কৰিছিলোঁ তাকে সন্মূৰ্ণ কৰিম। আৰু তোমাৰ পিত্ৰি আবুহামে মোৰ সকলো আগ্যা আৰু বিধান পালন কৰা হেতুকে মই তোমাৰ বজ্জহ আকাশৰ ভৰাৰ নিচিনা অসংখ্য কৰিম; আৰু তোমাৰ বজ্জহতে প্ৰিথিবিৰ সকলো বাজ্যে আশিৰ্বাদ পাব। পাচে ইচাকে ইহুৱৰ আগ্যা মানি সেই দেশতে প্ৰবাস কৰি তাতে খেতি পথাৰ কৰাত ইহুৱে তেঁওক আশিৰ্বাদ কৰিলে, তাতে সেই একে বছৰতে সগুনে সহ বিধি হল। পাচে ইচাক বন্দি বেচি, চাগ মেৰ আদি কৰি আৰু বহু সন্ততিৰে অতিসই ৰূপে বাৰ্হি গল। ফিলিষ্টিয়াৰ বজা অৰিয়েলেকে তাকে দেখি ইচাকক কলে, জুমি আমাৰ ঠাইৰ পৰা গতি কৰি জোআ; কিয়নো ইহুৱে সকলোতে তোমাক আশিৰ্বাদ কৰাত জুমি আমাতকৈ মহা বলৱন্ত ইচা। তাতে ইচাকে ভাব পৰা গতি কৰি গিৰাৰ নামে এক ঠাইতে থাকিল।

ভাৰ পাচে জেতিয়া ইচাক অতি বুৰা হলত, আৰু চকুৰেও মনিৰ নোআবিলে, তেতিয়া তেঁও বৰ পুত্ৰক এচৌক মাতি কলে, হে মোৰ পুত্ৰ, দেখা, মই এতিয়া বুৰা হলোঁ, আৰু কোন দিনত মোলৈ মুক্ত্য আহিব তাক মই নে জানোঁ; এই হেতুকে এতিয়া জুমি আপোন দেখু টোন আৰু অস্ত্ৰ লৈ, খেতিৰ মাজলৈ গৈ মোৰ নিমিত্তে পহু মাৰি আনা আৰু জিহত মোৰ ইচা হই, এনে সোআদ আঞ্জা মোক বান্ধি দিয়া, তাকে মই খাই জিণ্ডি পাই, মৰনৰ আগৈএ মোৰ জিৱই তোমাক আশিৰ্বাদ কৰিব। এচৌএ ইয়াকে

মুনি পিত্ৰি বাক্যমানি পহু মাৰিবলৈ ওলাই গল।

ইচাকে এই কথা এচৌত কোআত তেঁওৰ ভাৰ্জা বিৰিকাই তাকে মুনি য়াকোৱত কলে, দেখা, তোমাৰ পিত্ৰিএ এচৌক এই কথা কৈচে বোলে, জুমি পহু মাৰি ভাৰ মজ্জহেৰে মোলৈ সোআদ আঞ্জা বান্ধি আনা তাকে খাই মৰনৰ আগৈএ মোৰ জিৱই তোমাক পৰম ইহুৱৰ আগত আশিৰ্বাদ কৰিব; তেও কোআ এই কথা মই মুনি-লোঁ, এই হেতুকে হে মোৰ পুত্ৰ, এতিয়া মই জি কঁও তাকে পালন কৰা; জুমি মেৰৰ জাক-লৈ গৈ ভাব পৰা দুটি পুআলি আনা, তাতে তো-মাৰ পিত্ৰিএ জিহকে ভাল পাই এনে আঞ্জা মই বান্ধি দিওঁ আৰু তাক লৈ জুমি পিত্ৰিক দি-য়া পাচে তেঁও খাই তোমাক মৰনৰ আগৈএ আশিৰ্বাদ কৰিব। তেতিয়া য়াকোৱে মাত লগাই মা-কত কলে, দেখা মোৰ এচৌ ভাই ৰোমাল-মা-নুহ কিন্তু মই নইও ইয়াতে যদি পিত্ৰিএ মোক খপিয়াই চাই বুজ পাই তেন্তে মই পিত্ৰিৰ আশিৰ্বাদ পাবৰ চাৰি সাওহে পাম। তাতে মাকে পুনৰাই কলে, যদি তোমাক সাও দিএ, সেই সাও মোতে পৰোক, তেও জুমি মোৰ কথা পা-লন কৰা।

তেতিয়া য়াকোৱে মাকৰ কথা মুনি জাকলৈ গৈ ভাব পৰা দুটি পোআলি আনি দিলে আৰু মা-কে তাক লৈ ইচাকে জিহক ভাল পাই তেনে আঞ্জা বান্ধি দিলে। আৰু য়াকোৱক এচৌৰ কা-পৰ পিছাই ডিম্বিত আৰু হাততো চাগলিৰ চাল পিছালে। তেতিয়া য়াকোৱে বাপেকৰ নিমিত্তে খোআ বস্তু লৈ কলে, হে পিত্ৰি, তাতে বাপেকে কলে, হে পুত্ৰ জুমি কোন? পাচে য়াকোৱে কলে মই তোমাৰ বৰ পো এচৌ, জুমি মোক জেনে আগ্যা কৰিলা তেনে ৰূপে তোমালৈ আনিচোঁ; এতিয়া উঠি খোআ আৰু মোক আশিৰ্বাদ কৰা। তেতি-য়া ইচাকে কলে হে পুত্ৰ, জুমি কেনেকৈ ইমান বেগতে পাল্লা? লি কলে, তোমাৰ পুত্ৰ পৰম ইহুৱে মোক সোন কালে উপগত কৰাই দিলে। আৰুও ইচাকে য়াকোৱত কলে, জুমি নিচৰে মোৰ বৰ পো এচৌ হোআ নে নো হোআ, এতিয়া মোৰ ওচৰলৈ আই, তাতে মই তোমাক খপিয়াই চাও। তেতিয়া য়াকোৱ বাপেকৰ ওচৰলৈ গলত তেঁও তাক খপিয়াই চাই কলে, মৰদ হলে য়াকো-

বৰকিন্তু এই হাত এচৌব;
সেই ৰূপে বাপেকে ভাব হা-
ভব পৰা পছৰ মঙ্গল খালে,
আৰু খাই ত্ৰিভিঙি হৈ য়াকো-
বক এই আনিৰ্বাদ কৰিলে;
পৰম ইহবে আকাশৰ নিয়ব,
আৰু প্ৰিথিবিৰ ভবপুৰ বন্ত,
আৰু সকলো সন্ধ্যা ভোমাক
দিওক, আৰু নানা লোক ভো-
মাৰ অধিন হওক, আৰু না-
না জাতিৰ লোকে ভোমাক
সেৱা কৰোক, আৰু ভুমি
আপোন বঙ্গৰ মাজত পু-
ধান হোআ আৰু ভোমাৰ
মাজিৰ পুত্ৰই ভোমাক সেৱা

কৰোক, আৰু জিৰিলাকে ভোমাক আনিৰ্বাদ কৰে
সেইবিলাকে আনিৰ্বাদ পাব; আৰু জিৰিলাকে
ভোমাক সাও দিএ সেইবিলাকেও সাও পাব।

এই ৰূপে ইচাকে পুত্ৰক আনিৰ্বাদ দিয়াৰ
পাচত য়াকোৰ ভেঁওৰ আগৰ পৰা ওলাই জোআ
মাজকে ভাব ভায়েক এচৌ মিগয়াৰ পৰা আহি
পালেহি। আৰু বাপেকে খাবৰ নিমিত্তে মঙ্গল
জুগুত কৰি আনি কলে, হে পিজি উচা, আৰু
পোঁআৰ পছ মঙ্গল খাই এতিয়া আনিৰ্বাদ কৰ।
ভাঙে বাপেকে মাত লগাই কলে ভুমি নো কোন?
সি কলে ভোমাৰ বৰ পুত্ৰ এচৌ মই, ভেতিয়া
ইচাকে অভিনই কঁপিৰলৈ ধৰি কলে, ভেঙে জি
টোএ ভোমাৰ আগৈএ পছৰ মঙ্গল আনি মোক
খুআলে সি নো কোন? মই তাকে আনিৰ্বাদ
কৰিলোঁ, আৰু সিএই আনিৰ্বাদৰ পাত্ৰ হল।
পাচে এচৌএ অভিনই ক্ৰন্দন কৰি বিনইকৈ কলো
হে পিজি মোক আনিৰ্বাদ কৰা, ইচাকে কলে
ভোমাৰ সকলো আনিৰ্বাদ মই ভায়েকক দিলোঁ,
আৰু ভোমাক কি আনিৰ্বাদ কৰিম? ভেতিয়া
এচৌএ আৰুও বৰকৈ কান্দি কলে, হে পিজি,
মোকো আনিৰ্বাদ কৰা; ভাঙে ইচাকে এচৌকো,
কোনো আনিৰ্বাদ কৰিলে।

এই ৰূপে ইচাকে দুই পুত্ৰকক আনিৰ্বাদ
কৰাৰ পাচে জিৰিলাকে আপোন আপোন ঠা-
ইত বসতি কৰিলে; পাচে ইচাক এস চাৰি কুৰি
বচৰ বয়সিয়া হৈ মৃত্যু হল।

ন. ল.

পিক দেসৰ মেৰ চাগলি।

The Alpaca, or Peruvian Sheep.

দক্ষিণ আমেৰিকাৰ পিক আৰু চিলি দেশত
এই নকচাৰ নিচিনা আলপকা নামেৰে এবিধ
মেৰ চাগলি আছে, সেই চাগলিবোৰ সকলো দেশ
খি সেই দেশৰ মানুহবিলাকে কাম কৰাই, আৰু
২ মোন ২১১ মোন বন্ত ১৪১৫ মাইল মান বাট
দিনটত নিব পাৰে। ভাৰ নোমবোৰ আন মে-
ৰতকৈ দিঘল, বগা, লিভলো কোমলো, আৰু
ভাৰে অতি সুন্দৰ ঢাল আদি বৰ দৰৰ কাপৰ
বই।

নাথিৰ নিমিত্তে গচ মডোআৰ কথা।

A Tree summoned as a Witness.

এটা বুৰাই এটা ডেকা মানুহৰ ৰূপ ধাৰ কৰি-
ছিল; পাচে কিছু দিনৰ মূৰত ডেকাই ৰূপৰ ধাৰ
নাথিলত বুৰাই কলে মই ভোৰ একো দিব নে
লাগে। ভেতিয়া ডেকাই বজাত জনালত বজাই
বুৰাক মডাই নি সুধিলে, তই ইয়াৰ ধৰুআ হ নে?
বুৰাই কলে, মই ভাৰ একোবা ধৰুআ ন ইও।
বজাই ডেকাত সুধিলে, তই জে বুৰাক ৰূপ ধাৰে
দিলি ভাৰ কোনোবা নাথি আছে নে? ডেকাই
কলে, কোনো নাই। ভেতিয়া বজাই বুৰাক লপত
কৰিবলৈ আগা কৰিলত, ডেকাই হাঁহি বজাত

Almanac for August, 1882.

জাগৰ্জ, অৰ্থাত ভাদ, ১৮৮২।

কলে, মহা বজা ই নগভলৈ ভই ন কৰে, লোকৰ
কথাতো মিচা নাথি ওলাইগৈ। পাচে বজাই ডে-
কাত সুধিলে, ভই বুৰাক ৰূপ দিওঁতে কত দিলি?
ডেকাই কলে, এজোপা গচৰ ওলত দিলোঁ। বজাই
কলে, ভেঙে ভোৰ নাথি নাই বুলি কিয় কৈচ?
সেই গচেই ভোৰ নাথি। ভই গচৰ ওচৰলৈ গৈ
বজাই তোক মাতিচে বুলি কৈগৈ। তাতো বুৰাই
অলপ মান ইহিলন্ত ডেকাই বজাত কলে, মহা
বজা আপোনাৰ আগাত গচ নাহিব, বজাই
বুলিলে ভেনে হলে মোৰ নাম চাপ লৈ জা, নাম
চাপ দেখুআলে গচ অৱশ্য আহিব। তাতো ডে-
কাই বজাৰ নাম চাপ লৈ গচৰ গুবিলৈ জোআৰ
অলপ মান পাচে, বজাই বুৰাত সুধিলে, বোলে,
ডেকাই সেই গচৰ ওল পালেগৈ নে নৌ পাইগৈ।
ভোৰ মনে কেনে ধৰে? বুৰাই কলে এতিয়াও,
নৌ পাইগৈ। পাচে ডেকাই গচৰ ওচৰ পাই
বজাৰ নাম চাপ দেখুআই, কলে, বজাই ভো-
মাক মাতিচে, এই ধৰে দুই তিনি বেলি কলতো
গচৰ একো মাত নে পাই চিন্তা লাগি উভতি গুচি
আহি, বজাত কলহি, বোলে, মই আপোনাৰ
চাপ দেখাই মাতিলো, গচে একো নে মাতিলে।
বজাই কলে, হই, গচ আহি নাথি ওলাইহে
এতিয়া গৈচে। তাতো বুৰাই বৰ আচৰিত গিয়ান
কৰি সুধিলে, হে মহা বজা, কতা? ইয়াতলৈ একো
গচ আহি নাথি ওলোআহি নাই। বজাই কলে
গচ অহা নাই হই, স্বৰূপ, কিন্তু গচৰ পৰা মই
নাথি পালোঁ, কিয়নো জেতিয়া মই ভোত সুধি-
লোঁ ডেকাই সেই গচৰ ওচৰ পালেগৈ নে, ভোৰ
কি মনে ধৰে, ভেতিয়া ভই কলি, এতিয়াও নৌ
পাইগৈ। বাক জদি ভই ডেকাৰ হাতৰ পৰা
ৰূপক লোআ নাই ভেঙে গচ জোপা কেনেকৈ
চিনিবিলি। সেই গচৰ ওলত ৰূপ বো লোআ হলে
কোন গচৰ ওল বুলি অৱশ্যো মোত সুধিলেইভেন
এই কাৰনে মই জানিচোঁ ডেকাৰ কথা স্বৰূপ;
ভেতিয়া বুৰাই বৰ লাজ পাই দাই গাতলৈ ডে-
কাক ৰূপৰ ধাৰ সুজিলে।

জি প্ৰকাশন ন হব, এনে কোনো বস্তু চাকি ধো-
আ নাই, আৰু জি জনা ন হব, এনে একো লুপ্ত-
আ নাই।

ব	বি	সু	স	দেও	সো	ম	ব	বি	সু	স	দেও	সো	ম	ব	বি	সু	স	দেও	সো	ম	ব	বি	সু	স
১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫
১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০	৪১	৪২
৪৩	৪৪	৪৫	৪৬	৪৭	৪৮	৪৯	৫০	৫১	৫২	৫৩	৫৪	৫৫	৫৬	৫৭	৫৮	৫৯	৬০	৬১	৬২	৬৩	৬৪	৬৫	৬৬	৬৭
৬৮	৬৯	৭০	৭১	৭২	৭৩	৭৪	৭৫	৭৬	৭৭	৭৮	৭৯	৮০	৮১	৮২	৮৩	৮৪	৮৫	৮৬	৮৭	৮৮	৮৯	৯০	৯১	৯২
৯৩	৯৪	৯৫	৯৬	৯৭	৯৮	৯৯	১০০	১০১	১০২	১০৩	১০৪	১০৫	১০৬	১০৭	১০৮	১০৯	১১০	১১১	১১২	১১৩	১১৪	১১৫	১১৬	১১৭

পূৰ্ণিমা ৪ দিনৰ ১০।১০ পূজা।

আমাৰালা ১৮ দিনৰ ১১।৫১ পূজা।

এই অকনোদই পত্ৰ যোঁ সিদ্ধাগৰৰ আমেৰিকান
বাণিজ্য মিলান চাপা খানাতে বাহে বাহে চাপ কৰা
হৈছে। আশিত্তে দিলে বছৰত দ্বাৰা একো, বছৰৰ মুৰত
দিলে ১১৮ মহা।

THE OBUO'DOI,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
ence, and General Intelligence, is printed and pub-
lished at the Sibsagor Mission Press, by O. T.
CUTTER, for the American Baptist Mission in
Assam. Price, one Rupee per annum, in advance,
or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ । মোং সিবসাগৰ, আগষ্ট ১৮৪৯ খ্ৰিঃ অং সঁক । নম্বৰ ৮ ।

VOL. IV.

SIBSAGOR, ASAM, AUGUST, 1849.

No. 8.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence.

বৰ্তমান মাহৰ ১ তাৰিখত বাতি এপৰ মান জোআত টিপ্লজিয়া গাঁৱৰ ভিৰোতা এজনীএ পেৰাত লোটা বাটি সুমাই থবলৈ থবোঁতে মাটি ফেঁটি সাপে হাতৰ আঙ্গুলিৰ মূৰতে খোঁট মা-বিলে, পাচে দুপৰ মান নিশাত মৰিল ।

১০ আগষ্ট তাৰিখে বাতি পুআ দিখৌ নদিৰ সি পাৰত ন বজাৰৰ সদাগৰ নামে মুদি এটাৰ ডিজি এখা কটা হৈ পৰি থকাত, ওচৰত থকা মানুহে ভাৰ কৈকনি সুনি ওচৰলৈ গৈ তাক পাই আনি বিচাৰ পতিৰ হাতত সোধাই দিলে । সি আপুনি কাটিলে বা লোকে কাটিলে তাৰ ঠিক হোআ নাই ।

২৭ আগষ্টত এজন ককিৰে সিবসাগৰ পুখু-বিত বেলা ১১ বজাত সাঁতৰি দখিন পাৰৰ পৰা মাজ পোনেই পাৰ হৈ উত্তৰ পাৰত উঠিলগৈ । সুদা হাতে সাঁতৰি পাৰ হোআ অসমিয়াত আগৈএ দেখা নাই ।

সিবসাগৰ জিলাত ১৩ আগষ্টত এটা মানুহে দিখৌ নদিত সাঁতৰি খৰি থবাত চাক নৈএ টানি নি কাঠে সৈতে পানিৰ ভললৈ সোমাই মৰিল ।

ডিচেম্বৰ ২৮ তাৰিখত অসম দেশৰ জিছুতা কটৰ মেম চাহাবে সৈতে জিছুত বুধন চাহাব আৰু মেম চাহাবে বাবা লোক আৰু নগাঁও জুলৰ দুজন অসমিয়া লবাক লগত লৈ ককিছো নামে এখান জাহাজত উঠি কলিকতা এৰি লাগবৰ পাৰ হৈ ৫ মেই তাৰিখত আমেৰিকা দেশৰ বৰ্ডন নগৰ পালেগৈ ।

ভাটিৰ পৰা এই অলভোদৰ বাত্ৰা আহিছে,

জিভোগচন্দ্ৰ দাৰোগাই নগাৰ কোনো জগৰিয়া ধৰিবলৈ এমখা সেনাই সৈতে গৈ উভতি আহোঁতে পিৰিপেমা গাঁৱত বাতি সুই থকাত ৪০০ মান মজামা আৰু খনমা নগাই মনে মনে আহি থবত জুই লগাই দি দাৰোগা আৰু হাৱিলদাৰে সৈতে ৬ জন চিপাহি আৰু কেতবিলাক কুলিকো কা-টিলে ।

২৩ জুলাইত সুন্দৰবনৰ মুখত কাবুচ নামে এখান জাহাজ বামত লাগি ভাগিল । পাচে ভাৰ মানুহক বিচাৰিবলৈ কল্যানিৰ এখান ভাপ জাহা-জে গৈ ২৩টা মানুহক আনিলে । সিঁতৰ চাইটী এখান নৱত উঠি আছিল, আনবোৰ বামত থাকি বন গুটি আহি খোআত ভাপ জাহাজে পোআ কালত লঘোনে মৰিব লগা হৈছিল ।

বহাই নগৰৰ পৰা লৌজি ফেমিলিনামে এখান জাহাজ বোজাই দি জাবলৈ জুগুত হলত, ২ জুলাই তাৰিখৰ বাতি ১০ বজাৰ লম্বিত ভিতৰে জুই লগা জেন জানি, জাহাজৰ কাপ্তানে চৰিয়াৰে পানি তুলি সিঁচিবলৈ আগ্য কৰাত জি ৪৮ লক্ষৰ নাৱৰিয়া আছিল, সিঁতৰ এটাও হুকুম নে মানি টিগ হৈ চাই থাকিল, ভাতে কাপ্তানে জানিলে, সিঁতেই জুই দিয়া হই । পাচে হাই উকমি কৰি-লত অনেক লক নাও ওচৰ চাপি আহি উপকাৰ কৰিও জুই ভাঙ্গৰ হোআত নুমাৰ নোআবিলে । পাচে পুৰি পুৰি তিনি পৰিয়া বাতি খাৰৰ ভঁৰা-লত জুই লাগি ফুটি গৈ জাহাজ খন ভাগি ভল গল । পাচে সেই বুৰি থকা জাহাজ নিলাম কৰি ১৫,০০০ ৰূপলৈ বেচিলে ।

৭ বছৰৰে পৰা বহাইৰ কোনো দুষ্ট মানুহবি-লাকে জাক বাস্তি আলচ কৰি জাহাজ পুৰিবলৈ

ধৰিলে। সেই দুটোবোৰে সৰাগৰ কাম কৰে; জি আহাজ পুৰিবলৈ আলচ হই, তাতে দিব লগা চন্দুকবোৰৰ ভাল বস্তু উলিয়াই গোবৰ জাবৰ সুমাই আহাজত তুলি দিএ। পাচে আহাজৰ কোনো মানুহক মিতিৰ কৰি ভেঁটি দিয়াত সিহঁতে পুৰিম বুলি গাত লই। আহাজ নষ্ট হোআৰ কিছু দিনৰ পাচে সেই জাক ডকাইতে গোট খাই সেই ডকা দি নিয়া বস্তু বাঁটি লই। এই ৰূপে ৬ ঐন আহাজ পুৰিলত সেই ডকাইতৰ কেতবিলাক খৰা পৰিল। তাৰ পৰা ৬ বছৰলৈকে সিহঁতে আৰু আহাজ নু পুৰি লুকাই থাকিল, কিন্তু এতিয়া আৰুও পুৰিবলৈ ধৰিচে। পোৱা আহাজৰ এই এই নাম।

আহাজ	পোৱাৰ তাৰিখ	ধনৰ হানি
বান্টিভৰ্ত	৩ জুন ১৮৪২	৮,০০,০০০
কৰ্নোআলিচ	১০ জুন	৪,৫০,০০০
আদিলেম	২৭ জুন	২,০০,০০০
এলিনৰ	২৮ চেপ্ত	৩,৫০,০০০
বেলবিদিয়েৰ	৭ অক্টো	৬,০০,০০০
ডমচ গেনবিল	৬ জুন ১৮৪৩	৩,০০,০০০
ফাট বহিমান	১০ ফেব ১৮৪৩	২,০০,০০০
লোজিকেমিলি	২৫ জুন	১,৫০,০০০

কলিকতা নগৰৰ এটা মানুহে হুকুম নো পোআটক আপোনাৰ ঘৰত অধিক খাব বধাত ২৫ জুলাইত বিচাৰ কৰ্তাৰ আগলৈ তাক নিলত বিচাৰ কৰ্তাই ২০০ ৰূপ জৰিমনা কৰিলে।

কল্লানিৰ প্ৰধান ৰাজ হোহিয়া মূলৰাজৰ কথা লোধ পোচ কৰি তাৰ আলচৰ দোআৰাই কল্লানিৰ দুজন চাহাবক বধ কৰাৰ প্ৰমান পালত বিচাৰ কৰ্তাবিলাকে মুক্ত দণ্ডৰ জোগা হল, এই কথা ধিৰ কৰিলে; তথাপি তাৰ প্ৰান নে মাৰি দেসান্তৰ কৰি জনম কাটকত দিবলৈ আগা কৰিলে।

মান বজাৰ এখন আহাজত তলে ডাম ধুআবৰ নিমিত্তে কলিকতালৈ নি তৈয়াৰ কৰা হলত উভতি জাওতে লাগবৰ দাঁতিত ২ আগষ্টত বালি চটত লাগি ভাগি গল। আন এখন আহাজ ওচৰলৈ আহাত সেই মান লোকে তাতে উঠি বখা পৰিল।

ফুফিএ ৰোম নগৰ সোমাবৰ ইচাবে গলত

কমিয়াই নিলেধ কৰাত ৪ জুনত জেনৰল উদিনো সেনাপতিএ বৰ টোপ বম গোলাৰে সৈতে নগৰক মাৰিবলৈ ধৰিলে। পাচৰ দিনত কমিয়াই ওলাই অনেক সেনা আৰু ১২ জন সেনাপতিক মাৰিলে। ১৬ তাৰিখলৈকে ফুফিএ গুলিয়াই গুলিয়াই আছিল; তাতে নগৰৰ গৰত এটা বাট কৰা হলত সোমাব পাৰিলে, তথাপিও ভেতিয়া সোমোআ নাই। আৰু চেম্ভুপি-তৰ নামে প্ৰধান গিৰ্জা, আৰু পাপাৰ ৰাজ ঘৰ, আৰু চেম্ভেগেলো বৰ কোঠা, এইবিলাকৰ তলত কমিয়াই বহু খাৰ লুকাই, ফুফিএ যদি সোমাই খাবত জুই লগাই গোটেই ঐন নগৰ পুৰি নষ্ট কৰিম, এনে আলচ কৰি বাট চাই আছে।

পাচে ১ জুলাই তাৰিখত কমিয়াই আৰু নিবাবন কৰিব নোআবত ফুফিএ হাতত নগৰ ঐন সমৰ্পন কৰিলে, ২ জুলাইত কোজ আটাইবিলাক নগৰৰ ভিতৰলৈ সোমাল। সেই জুখত ফুফিএ হানি ১২০০।

কমিয়াই সৈতে ফুফি দেসাধিকাৰে বন কৰা হেতুকে ফুফি ৰাজ মেলুজাই কেতবিলাকে বেজাৰ পাই আপোনাৰ দেসাধিকাৰক গুচাই অন্য অধিকাৰ পাতিম বুলি ৰাজ হোহাব আলচ কৰাত ১৩ জুনত দেসাধিকাৰে সেনা পঠাই নিইতক ধৰি দণ্ড দিবৰ নিমিত্তে কইদত ৰাখি থলে। নিয়ন্ত নগৰতো সেই ৰূপ আলচ কৰি ১৫ জুনত জুখৰ আৰম্ভন কৰিলে, তাতে ৰাজ সেনাবিলাকে হোহিয়াবোৰক গুলিয়াই, ২৫০ পৰিল, আৰু ৮০০ বন্দিয়াৰ কৰি ৰাখিলে। ৰাজ সেনা ঘৰা খুন হোআ ৮০ আছিল।

জৰ্মানিৰ প্ৰজাবিলাকক হয়ন কৰিবলৈ এতিয়া আৰু কচিৱাৰ বহু সেনাই বাদন পুহেললৈ গলত কমিয়াৰ সেনাপতি পুৰুৰ আৰু প্ৰজাৰ সেনাপতি মিত্ৰৰ সক্তি দুয়ো কেৰখাল গাঁৱত ১৫ জুন তাৰিখত লগ পাই দুদিন জুখ কৰি দুয়ো কালে বহু মানুহ মৰিল। পাচে ২২ জুনত মিত্ৰৰলুপি পৰাজাই হৈ চুইচ দেসৰ ৰাচল নগৰলৈ পলাই গল।

জৰ্জি নামে হুদাবি সেনাপতিএ অস্ত্ৰিয়াৰ পৰা দুদিন নগৰ কাৰ্হি লবলৈ ২ মেই তাৰিখত জুখ কৰি

বৰ টোপ মাৰিবলৈ ধৰিলে। ১৭ ডাৰিখত
নগৰ সোমাবলৈ ধৰাত ৫০০ মান মানুহ মৰি-
লত ভাগি গল। পাচে ১২ ডাৰিখত আৰু
১০০ মান মানুহ মৰিল; কিন্তু জুখ কৰি থাকি
২২ ডাৰিখত সোমাই নগৰ ললে। জৰ্জিৰ সেনা
মুঠে ৩০,০০০।

এখনবৰ্গ নগৰতো অস্ত্ৰিয়া আৰু হুৱাৰিএ লগ
লৈ অস্ত্ৰিয়াক জিনিলে; অস্ত্ৰিয়াৰ ঘৰা, খুন হো-
আ, বন্দিয়াবকৈ নিয়া, মুঠে হানি ৪০০০ হল।
মেই মাহৰ ১৩, ১৪, ১৫, এই তিনি দিনত
জৰ্জিএ অস্ত্ৰিয়া আৰু কচিয়াৰ কোজে সৈতে জুখ
কৰি নিহতক জিনিলে, অস্ত্ৰিয়া আৰু কচিয়াৰ হা-
নি ২০,০০০; হুৱাৰিৰ হানি ৮,০০০।

কালিকৰ্ণিয়াৰ পৰা অহা এখন জাহাজত
এজন মানুহে মাটিত পোআ ৪ সেৰ ধকা এনে
এডোখৰ সোন নুৱৰ্ক নগৰত দেখালত সকলো
মানুহে বৰ আচৰিত গিৱান হৈছে।

গুআহাটিত হোআ বিবাহৰ কথা।

মোকাম গুআহাটিৰ পৰা এক পত্ৰত আমা-
লৈ এই বাত্যা লাখেচে, বোলে, আগষ্ট মাহৰ
১৮ ডাৰিখে জীভুত লেপ্টেনেণ্ট এইডা. এচ.
বিবাহ চাহাবে জীভুত জেই কেলচো চাহাবৰ বৰ
জিক এক জিমিত এমিলি জেইন মেম চাহাবক সেই
জিলাৰ সকলোএ জনাকৈ বিবাহ কৰিলে। বি-
বাহৰ সময়ত জীভুত কমিল্যনৰ বৰ চাহাব, আৰু
ডিপুটি কমিল্যনৰ চাহাবকে আহি কৰি সকলো
চাহাব মেম চাহাব লোকে একে মনে অতি আ-
নন্দিত হৈ, দৰা কন্যা সময়তে গুআহাটিৰ বৰ
পকি কল্পানি গিৰ্জা ঘৰত সোমাই, সাত্ৰ পৰি
জীভুত পাৰুবি বিলাঙ চাহাবৰ দোআবাই ইহুৰ
আগাৰ দৰে বিবাহ কৰোআ হল। বিবাহৰ
পাচত গুআহাটি বেঙ, অৰ্থাত পৰ্টনৰ জি অনেক
বিধ ইংৰাজি বাজনা আচে তাকো বজাই ববকৈ
জসলা কৰিলে; পাচে কন্যাৰ বাপেকৰ ঘৰত
সকলো চাহাব মেম চাহাব লোকে সৈতে বৰ
ভোজ খাই আনন্দ কৰিলে।

Letter from Lucien Hayden.

আমেৰিকালৈ জোআ এজন বৰ্গাও কুলৰ চাভবৰ
পৰা আমি এই বাত্যাৰ চিঠি পালোঁ।

বন্ধন নগৰ মেই ১৮৪১।

হে পিয় আৰু মান্যৰত চাহাব,

আমাৰ পুত্ৰ ৱিছু থ্ৰিষ্টৰ অসিয়া অনুগ্ৰহ
কাৰনে আমাৰ সকলো ভাল, আৰু মই ভাবনা
কৰোঁ জে ভোমোলাক সকলো ভাল আচা।
আমি ভিনতা মহা সমুদ্ৰ পাৰ হলোঁইক, আৰু
নিবৰিঘিনি ৰূপে এই অতি উত্তম দেশ পালোঁ-
ইক। আৰু এতিয়া আমি ভোমোলাকৰ পৰা
১৫,০০০ মাইলৰ আঁতৰ আচোঁইক। আমি
পূব পশ্চিম কাললৈ চাঙ, তথাপি আমাৰ জনম
চাই দেখা নে পাওঁ। আমি তললৈ চাই মনত
কৰোঁ জে প্ৰিথিবিৰ গোল আকৃতিৰ কাৰনে
অসম দেশ আমাৰ ভবিৰ তলত আচে আৰু আ-
মি প্ৰিথিবিৰ একাল ভাগ হলোঁইক।

জেতিয়া সূৰ্য পূব কালে বাতি পুআ ওলাই,
তেতিয়া আমি ভাক লোধোঁ, আমাৰ অসম দেশত
ধকা ককাই ভাইবিলাকে কি কৰিচে? কেনে আ-
চে? আৰু জেতিয়া সি পশ্চিম কালে মাব জাই.
তেতিয়া আমাৰ পৰা আনিবান ভোমালৈ লৈ
জাবলৈ ভাক কঁও; কিন্তু সি আমাক একো উতৰ
নি দিএ। সেই কাৰনে এতিয়া মই ভোমালৈ পত্ৰ
লিখিচোঁ, জিহত মই ভাবনা কৰোঁ, আপুনি সন্তুষ্ট
হব। মই জে ভোমাক পাহৰা নাই, আৰু জি
লিখা কুমি মোক দিলা সেই সকলোতে মই বৰ
আনন্দিত আচোঁ, ইয়াকে জানিব। অনুগ্ৰহ কৰি
দায়ালু মেম চাহাবক মোৰ চেলাম দিবা; আৰু
এই সকলো কথা জি মই আপোনালৈ লিখিচোঁ
সেই সকলোকে সেই মণ্ডলিত জনাব। আৰু জি-
বিলাক ভালে আচে বুলি মই ভাবোঁ, লিবিলা-
কত কৰা জে আমি দেখা সকলোতকৈ অসম
দেশত ধকা মানুহ বৰ অগিৱানি। লিবিলাকত
কৰা জে কলিকতাত ভালেমান মিস্যনেৰি কুল
আচে, আৰু আপোন দেশৰ থ্ৰিষ্টিয়ান আৰু
ধৰ্ম প্ৰচাৰক, আৰু সকলোএ ইংৰাজি ভাল
জানে, আৰু সিহঁত গিৱানি আৰু উত্তম হৈ জাব।
কিন্তু জি ইংৰাজি মানুহ সত্য ধৰ্ম লই সেই-

বিলাক আমার উত্তম বন্ধু; তার বিলয়ে মই কলিকতাত ভালোমান প্রমান পালোঁ। লিইতে আমাক ভালোমান উত্তম লিখা আক আপোনার সিল্প বিদ্যা দিলে, আক জেতিয়া লিইতে আমার দেসৰ কোনো জোগ্য মানুহ লগ পাই, তেতিয়াই তাক কোনো কৰম দিএ। এটা সৰু নিগনি সদাই চন্দুকত বাস কৰিছিলে; সি কোনো এদিনা বাট কৰি চন্দুকৰ বাজলৈ চাই আচৰিত মানি কই, মই নে জানিলোঁ জে জগত ইমান ডাঙ্গৰ। ঠিক এই দৰে মই ডাৱিৰলৈ উচিত দেখিছিলোঁ জে অসম আক ভারত বৰ্ষ ইই জগতৰ অৰ্ধেক ভাগ। জন্মপি মই প্ৰত্যেক দিনত ১১২ মাইল গলোঁ, এইমান বেগাই জাত্ৰা কৰি কৰি থাকি চাৰি মাহৰ যুৰত এই আমেৰিকা দেস পালোঁ। জদি ইহুৰে মোৰ প্ৰানক কুসলে ৰাখে, মই তোমালৈ এই দেসৰ পৰা লিখিম। অনুগ্ৰহ কৰি মোলৈ লিখিবা, আক ওবৰলান্দ তাকে দি পঠাৰা, জেন মই লিখি লিখি মোৰ জনমৰ চাইব পৰা কথা ৰাভা সুনিব পাবোঁ।

তোমাৰ প্ৰিয় লৰা,
লুচিএন হেইডন।

কুকুৰ আক সিয়ালৰ কথা।

The Dog and the Jackal.

কোনো এদিনা এটা কুকুৰে তাৰ গৰাকিৰ ঘৰ এৰি হাবিত ফুৰিবলৈ গল আক তাতে এক সিয়ালে সৈতে তাৰ দেখা দেখি হল। সিয়ালে বুলিলে কেনে আচা, কুকুৰ ভাই? কুকুৰে বুলিলে, মই-ভো ভালে আচোঁ, তুমি কেনে আচা? সিয়ালে বুলিলে আচোঁ ভাল; হে ভাই, তোমাৰ সবিল ভৰপুৰ আক বোমবোৰ সুন্দৰ, চিকন দেখিচোঁ, ইয়াৰ কাৰন কি? কি জানি তুমি সুখেৰে কাল নি উআ। কুকুৰে বুলিলে হই, মোৰ গৰাকিৰ ঘৰত সুখে আচোঁ, একো বন কৰিব নে লাগে, কোনো সুমো নাই, আক দিনে দিনে ভাল ৰূপে ভাত খাবলৈ পাও, আক কেতিয়াবা কেতিয়াবা ওবে দিনটো সুই থাকে; মোৰ লগত জোআ জদি, বলা, তাতে মোৰ জেনে, সেই ৰূপ তোমাৰো হব। সিয়ালে বুলিলে হই নে? এনে সুখৰ কথা সুনি তোমাৰ

লগত জাবলৈ মোৰ প্ৰাই ইচা হই, কিন্তু সুনী, এই জি দেখোঁ, তোমাৰ গাত এটা ঘা আছে ই কিহৰ নিমিত্তে? কোআচোন। কুকুৰে কলে, ই একো ন হই, সেই দিনা মই গৰাকিৰ কাঁহিত বাহিঁ খোআ ভাত দেখি খাবলৈ ধৰিলোঁ, তাতে গৰাকিএ দেখি লাখুটিৰে মৰিয়াই মোক বাহিৰ-তৈ খেদিলে। সিয়ালে বুলিলে, আন কোনো সময়ত এনে অপমান আক পাইছিল নে? কুকুৰে বোলে, হই, পাইছিলোঁ ন হই নো কি, বেলিএ বেলিএ মাৰ খাও, আক গৰাকিএ মোক কাঁহিত ভাত নি দি কেৱল খাই এৰা আক মাচৰ কাঁইট সকল বোকাৰ ওপৰত পেলাই দিএ; আক কেতিয়াবা গৰাকিৰ লৰা মোৰ পিঠিত ঘোঁৰাৰ নিচিনাকৈ তুলি ফুৰাই। কিন্তু মই তাক কিছু হেন নে ভাবোঁ, কিয়নো মান কি অপমান বা কি? পেট ভৰাই খাবলৈ পালে আক বন ন কৰি থাকিবলৈ পালেই ভাল। এই কথা সুনি সিয়ালে একলিয়া হৈ কুকুৰক বুলিলে, তেন্তে মই কেতিয়াও তোমাৰ লগত নে জাম; কাৰন, মৰন ভাল, অপমান ভাল ন হই; তুমি পৰব এৰা খাই আক পৰব মাৰ খাই সুখি হোআ, মই কাৰো বন্দি ন হৈ হাবিত থাকি আপোন সুমেৰে জি পাব পাবোঁ, তাকে খাই আপোনাৰ মানা বখ্যা কৰোঁ, আক আপোনাৰ অধিকাৰ আপুনিএ ইও। এই কথা তৈ সিয়াল গুচি গল। ব. দ.

সৰপা মন মানুহৰ ভিতৰত বাহিঁ বাহিঁ জাই; প্ৰথমতে মকৰাৰ জালৰ দৰে, সেসত লোহৰ দিকলিৰ নিচিনা। জিমান সৰহ কাম কৰিবলৈ হই, ইমান সৰহকৈ ঢুকুআৰ পাবে, কিয়নো তাতে আপোন সময়, অৰ্থাত অণ্টা আক নিমিসবোৰ, ৰাখিবলৈ লিকে।

ଜିବାକ, ଅର୍ଥାତ୍ ନାହ ବୁଟୁକିଆ ପହର ନକଟା ।

জিৰাক, অৰ্থাত নাহৰ ফুটুকিয়া পহৰ বিবৰন।

The Giraffe, or Camelopard.

এই অতি সুন্দৰ পহ আফ্ৰিকাত পোআ জাই। ভাব চাল নাহৰ ফুটুকি বাহৰ নিচিনা ফুটুকা ফুটুকি, আৰু গাটো উটৰ নিচিনা দেখি নাহৰ ফুটুকিয়া উট বুলি কই। ভাব গাব পাচ ডোখৰ চই হাত মান ওখ, কিন্তু ডিঙি বৰ দিহল, আৰু আগ ঠেজৰ পোনে পোনে ডিঙিটো ওপৰলৈ টিয় হৈ থাকে, আৰু মাটিৰ পৰা সুবলৈকে ১১। ১২ হাত মান ওখ কিন্তু কেতিয়াবা ডাঙৰৈও অধিক। সুখৰ পৰা নেগুৰৰ আগলৈকে ১৪ হাত মান দিহল, ভাব সুৰ ঘোঁৰাৰ নিচিনা অলপ দেখা জ ই, কিন্তু কান গৰুৰ সমান ডাঙৰ আৰু ডা-বে নিচিনা। সুৰৰ ওপৰত পহৰ দৰে চাল লগা টুটি সিজ দুটা থাকে, আৰু সেই সিজৰ আগত এঠোপা নোমো থাকে, পাচে জেতিয়া সি বুয়া হই ভেতিয়া সেই সিজৰ ওপৰৰ নোম সৰি পৰে। নেগুৰৰ আগতো সেই দৰে এঠোপা নোম থাকে। ভাব খুঁৰা গৰুৰ নিচিনা, আৰু গৰুৰ দৰে ঘোঁহকো পাগুলে। জেতিয়া সি সুৰ খোজে ভে-তিয়া ঝাঁকু কাহিহে সুৰ পাৰে। গচৰ চাল সি অধিকটক খাই। তাক মানুহে ধৰিলে সোন কালে জাতি হই; আৰু সি সদাই নম্ৰ, কাকো একো হিংসা নকৰে; কিন্তু কোনো জন্তুএ ভাবে সৈতে কুখ কৰিবলৈ গলে, সি জদি সেইবোৰৰ পৰা পলাব নোআবে তেন্তে ঘোঁৰাৰ নিচিনা পাচ ঠেজৰে ইমান ঘনকৈ লটিয়াই তাকে আন জন্তুএ তাক ধৰিবই নোআবে। সি বেগে শব ঘাবিব পাৰে, জদি বৰ চোকা ঘোঁহান হই তেন্তে তাক লগ পোআ অসাধ্য।

১৮৩৬ সঁকত জিৰাক বিচাৰি ধৰিবলৈ টাই-বৌ চাহাবে বহু আৰব মানুহক লগত লৈ ঘোঁ-বাই সৈতে খেদি জিয়াকৈ ধৰিবলৈ নো পোআত, দুটা ভিন্নটো মাৰিলে; তাকে আৰব মানুহে সিই-ন্তৰ মজ্জা খালে আৰু চাহাবেও খাই বৰ সোআদ বুলি কলে। খাবৰ নিমিত্তে আৰব লোকে খেদি মাৰে, আৰু চালৰে ডৰিব কানটি আৰু কঁকালৰ বৰটি নাজে। টাইবৌ চাহাবে চাইটো জিয়াকৈ ধৰিলত বহু জচনেৰে স্নম কৰি ইংলণ্ড দেশলৈ

নিলে, তাকে বহু মানুহে কপ দি চাবলৈ গৈছিল।

১৮৪৭ সনত এটা জিৰাক পহ ফুৰা দেশলৈ নিছিল, আৰু কোনোএ নে দেখা এনে সুন্দৰ পহ সেই দেশলৈ আনি পোআইচে বুলি সুনি কাঞ্চি মানুহ সকলে বৰ বিস্ময় মানি অতি আনন্দ হল। পাৰি নগৰলৈ জাঁওতে বাটত থকা নগৰ আৰু ডাঙৰ গাঁৱৰ পৰা লোকবিলাকে সিহঁতৰ পুখান মানুহক তাক দেখিবলৈ আৰু বাটত আগ বহা-বলৈ পঠাই দিছিল। আৰু পাৰিৰ পৰাও জন চাবেক মানুহ আৰু পণ্ডিতবিলাকে তাক আগ বাৰ্হি আনিবলৈ গৈছিল; আৰু মানুহবি-লাকে তাক চাবলৈ জাঁওতে হেঁচা হেঁচি কৰি ন ধৰিবলৈ চিপাহিবোৰে চাৰিও কালে ফুৰি ৰখি আছিল। মিচৰ দেশৰ পৰা নিওতে তাক বাটত গাখিৰ দিবৰ নিমিত্তে তিনি জনি গৰু নিছিল, সেই গৰুবোৰক ভাব পাচে পাচে এখান গাঁৱিত ভুলি নিলে। পাতৰ আৰু সোৱৰ কাপৰ ভাব গাত দিছিল, আৰু বৰ ঐশ্বৰ্য্যৰে মজ্জাটক এখান বাৰিৰ ভিতৰত থকা এটা বৰ ঘৰলৈ নিলে। সপ্তাহ চাবেকলৈ পাৰি নগৰৰ দ্যাক চাৰিও কা-লৰ ওচৰৰ নগৰ আৰু গাঁৱৰ পৰা নিতে পতি জিৰাক চাবৰ নিমিত্তে বহু মানুহে গৈছিল। সেই বাৰিৰ কেৱল এক দুআৰলৈ আন দিন কৈ পুই ১৩,০০০ মান মানুহে নিতৌ নিতৌ এক মাহ মানলৈকে গৈ আছিল। আৰু ঘৰৰ পৰা নিতৌ পতি জিৰাকক বাৰিৰ ফুৰাবলৈ নিয়া সময়ত ১০,০০০ মান মানুহে তাক চাবলৈ বাৰিৰ চাৰিও কালে বেৰি ধৰি আছিল। সপ্তাহে সপ্তা-হে ভাব এক নতুন নকচা লিখি চাপিছিল, আৰু ভাব চালৰ নিচিনা ফুটুকা ফুটুকিকৈ জুতা, হাতৰ মুজা, কাপৰ, মেজ লোকৰ টুপি, আৰু ফিটা আদি বনাইছিল; আৰু ভাব নকচা টোমা, বিচনি আৰু আন আন লক বস্ত্ৰৰ ওপৰত লিখি দিলে।

সেই জিৰাক পহ এইমান ঐশ্বৰ্য্য কপে থকা-তো তেও আপোন দেশৰ মানুহলৈ নুঁঅবে, আৰু জেতিয়া মিচৰ দেশৰ দুই তিনি জন মানুহ সেই নগৰ পাই ভাব ওচৰলৈ আহিছিল তেতিয়া জি-

বাকে মনত বব বহু পাই একে বেলিএ সেই মি-
চব্বিয়ার ওচৰলৈ গৈ নিইত্তৰ মুখত আৰু পাগু-
বিত্ত জিহাৰে চেলেকিলে; কিন্তু টপি পিন্ধা মা-
নুহক সেই দৰে কেতিয়াও কৰা নাই।

বৰ্ত্তমান বচৰত কলিকতাৰ ওচৰত বাবৰুপুৰত
খ্ৰীষ্ট গবৰ্ণৰ জেনৰেল চাহাবৰ বাৰিত এনে পহু
এটা দেখা পালোঁ। এতিয়া ইংলণ্ড দেশত থকা
এই পহুৰ নকচা পোআলিএ সৈতে আন পিঠিত
লিখা আছে।

অসম লৰা আমেৰিকালৈ জোআৰ কথা।

Visit of two Assamese to America.

হে অসম দেশি লোকবিলাক সুন, প্ৰাই সক-
লোএ জানে ইংলণ্ড নামে সমুদ্ৰৰ সিপাৰে এখন
বৰ দেশ আছে। বঙ্গাল কলিকতাৰ পৰা তালৈ-
কে জাহাজেৰে অহা জোআ কৰোঁতে প্ৰাই দহ
মাহ বা এবচৰ মানৰ বাট হই। আৰু সেই ইং-
লণ্ডৰ পৰা আটলাণ্টিক সাগৰ পাৰ হৈ ১৫০০
ক্ৰোচৰ দূৰৈত আমেৰিকা নামে পশ্চিমৰ মহা
উপদ্বীপ আছে। প্ৰাই দুস ত্ৰিচ বচৰৰ আগৈ
ইংলণ্ডৰ পৰা কোনো কোনো লোক আমেৰিকা-
লৈ পাৰ হৈ তাতে নিবাস কৰিলে, পাচে ইংলণ্ড
আৰু আন ইউৰোপিয়া দেশৰ পৰা আন বহু মা-
নুহে তালৈ গৈ নিবাস কৰিলে আৰু এতিয়া সেই
আমেৰিকা মিল দেশ বৰ সজ্জিমন্ত আৰু গিয়ান-
বৰ্ত্ত হৈচে আৰু তাতে প্ৰাই ৩,০০,০০,০০০
মানুহ হই। অসম দেশত থকা মিস্যনেৰি অৰ্থাত
পাদুৰি চাহাব লোক সেই আমেৰিকাৰ পৰা
আহিল, এতিয়া সৰিল বহু হবৰ নিমিত্তে তাৰে
কোনো কোনো নগাঁও আৰু সিরসাগৰত থকা
চাহাব মেম চাহাব লোক সি বচৰত গৈছিল
আৰু নগাঁও জিলাৰ মিস্যন স্কুলৰ পৰা খ্ৰীষ্টি-
য়াম নামে আৰু খ্ৰী সিরবাম নামে এই দুজন
অসম লৰা ভেঁওবিলাকৰ লগত আমেৰিকা দেশ
পালেগৈ। সিহঁতে জাণ্ডে মহা সাগৰৰ ওপৰত জি
জি দেখিলে তাৰে দুই এক কথা আমাৰলৈ লিখি-
লে, বোলে জেতিয়া কলিকতা এৰি গজা সাগৰে
দি গৈ মহা সাগৰত ওলালোঁ তেতিয়াৰ পৰা মা-
টি গচ, বন আদি এইবোৰ অনেক দিনলৈকে
একো দেখিবলৈ নে পালোঁ; কেৱল ওপৰত বেলি,
আকাশ, আৰু ভলন্ত সমুদ্ৰৰ পানি মাখোন, আৰু
সেই পানিবোৰ দেখিবলৈকো নিলব ববন আৰু

লোৱৰ নিচিনা চোকা সোআৰ মুখত দিলে বাঁতি
আহিব খোজে, আৰু ভাত থকা বৰ বৰ মাচ
জেনেটক অকনোদইত ভিমি মাচৰ কথা লিখা
আচে এনে অনেক ন ঘোন ভেল ওলোআ বৰ
বৰ ডাল্লৰ মাচ দেখিলোঁ আৰু এবিধ জাকে জা-
কে উৰি ফুৰা মাচ দেখিলোঁ, আৰু কৈচে বোলে,
সেই উৰি ফুৰা মাচৰে কোনো মতে এটা খৰি টি-
চাত ভৰাই থৈচে আৰু অসম দেশলৈ আনিব
খুজিচে। আৰু কৈচে বোলে, এদিন বতাহ হো-
আত সাগৰৰ চৌ পৰ্ৱতৰ সমান ওখ হৈ উঠিল
তাকে দেখি আমি বৰ বিস্ময় মানিলোঁ, জাহাজ
ইমান ডাল্লৰ আৰু ওখ হলেও তথাপি সেই চৌৰ
পানি জাহাজৰ ওপৰে দি ইফালৰ পৰা ফিকালে
চেল চেল খাই পৰেগৈ সেই দৰে হোআত
কোনো বেলি জাহাজত পানি অভি বেগতে কৰ-
জন মান হই, কিন্তু জাহাজৰ অনেক পানি জো-
আ নলা আচে দেখি বেগতে পানি গৈ চুকাই
সেই ৰূপে পানি জোআ নলা ন থকা হলে আমি
এবেলিৰ চৌতে জাহাজে সৈতে ভল গালাহেঁতেন,
জাহাজৰ নিমিত্তে বখা পালোঁ এনেকৈ নো বোলোঁ
কিন্তু আমাক পৰম ইচ্ছাবেহে বাঞ্ছিলে, এই নি-
মিত্তেহে আমি মহা সাগৰ পাৰ হৈ আমেৰিকা
দেশৰ বস্তন নগৰ পালোঁহি।

সিহঁতে লিখিচে বোলে হে অসম দেশৰ
প্ৰিয়বিলাক, আমি আপোন দেশৰ পৰা জাহাজ
কৰি জি দেশ দেখিবলৈ আলা কৰি আহিছিলোঁ,
সৰলজিমান পৰম ইচ্ছাবৰ অধুগ্ৰহত এতিয়া সেই
দেশ দেখিবলৈ পাইচোঁ। কিন্তু ইয়ান মাজত
অসম মানুহ আৰু অসম কথা আমি দুই ভা-
ইত বাহিৰে আৰু দেখিবলৈ বেপাও প্ৰাই সকল
চাহাব লোক মাখোন, এই নিমিত্তে আমাৰ
অসম দেশলৈ সদাই মনত পৰি থাকে; তথাপি
গিয়ান আৰু গুন, মানুহলৈ মৰম, আৰু ধৰ্মলৈ
ইচ। এই দেশৰ মানুহৰ অধিক, এই দেশলৈ চালে
আমাৰ দেশ নিচই একেৰি হেন জানো, আৰু এই
দেশৰ নিচিনা গিয়ানি অসম দেশত এজনো নাই
হেন গুনো, আৰু এই দেশলৈ চালে অসম দেশ
নিচই একাৰেবে পুৰ হৈ থকা জেন দেখো, এই নি-
মিত্তে আলা জন্মে জেন এইবোৰ দেশৰ নিচিনা
আমাৰ অসম দেশো হব, এনে প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ।

এতিয়া দেখা, প্ৰিয়বিবৰ ভলন্ত জি আমেৰিকা

দেখ সেই দেশলৈ কোনো কালতো অসম মানুহ
জোআ নাই, কেৱল কোনো জাজিএ গল্প সাগৰ
আৰু জগনাথলৈ মাথোন গৈচে, তাত বাহিৰে
আন কোনো বিলাতি দেশ দেখা নাইগৈ কেৱল
এই দুজন লৰাহে কল্পানিৰ দিনত এতিয়া এই
পুথমবাৰ আমেৰিকা দেশ দেখিলেগৈ। দেখা,
পৰম ইহুৰে জদি কল্পানিৰ আমোল সদাই
কুলে বাখে, তেন্তে এতিয়া জেনেকৈ দুখিয়া
আৰু অগিয়ানিবোৰক মৰম কৰি দেশবোৰৰ ঠায়ে
ঠায়ে কুলপাতি অনেক টকা খৰচ কৰি বিনা মো-
লে বিদ্যা সিকাইচে। আৰু লোকবিলাকেও এনে
উত্তম গিয়ান সিকাৰলৈ আপোন সন্তানবোৰক
উলগাইচে। সেই ৰূপে দেশবোৰলৈকো অহা
জোআ কৰিবলৈ নিসংশয়ই হব, আৰু আন দে-
সবোৰ ভেনেজুআ গিয়ানি আৰু বুকপ খৰম পো-
আ হৈচে সেই ৰূপে এই সকল দেশো ভাল হব।
তথাপি কিছু দিন পলম, কিয়নো ইহুৰৰ বাক্য
অনুসাৰেহে সেই সকলো কাল পূৰ হব। আগৰ
কালৰ এই অসম দেশৰ কথা আমি কোনো কো-
নোৰ মুখে সুনিচোঁ, বোলে, অসম মানুহৰ বিতি
জেনিয়া কোনো মানুহ জাভা কৰি দুই তিন দিনৰ
বাটৰ আঁতৰলৈ জাব খোজে তেনিয়া জাভাৰ
কালত তাক ঘৰৰ পৰিয়ালবোৰে হাঁহ কুকুৰা
মাৰি ভাৰে সৈতে একে লগে দেখা দেখিকৈ ভাত
খাই, আৰু তাৰ ভিবোভাই হাতৰ কানৰ অল-
ঙ্কাৰবোৰ সোলোকাই থৈ, কিয়নো সি অনেক
দূৰৈ বাট জাই, কি জানি ভাতত মৰে এনে স-
সই কৈ মৰনৰ ভূলা সোক আৰু ক্ৰন্দন কৰিহে
সেই দুই তিন দিনৰ বাটলৈকে জাই; দেখা
ইমান ভয়েৰে বৰ সাগৰ পাৰ হৈ আগৰ কালৰ
লাহ নাই কিয়। লোকবিলাকে চম্ভাহৰ বাট কেনে-
কৈ জাব পাৰিব? কিন্তু এতিয়া ইহুৰে পহৰ বা-
কিচে, আৰু আমালৈ দায়া কৰি গিয়ানি দেশাধি-
কাৰবিলাক দিচে। এই নিমিত্তে মানুহৰ আগৰ
বৰ এক্সাববোৰ লাহে ২ গুচি আহিচে আৰু মনো
মুকলি হৈ গৈচে, আৰু মানুহবোৰৰ আপোন
সন্তানক বিদ্যা সিকাৰলৈকো মন গৈচে, আৰু আ-
গন্তকৈ এতিয়া কিছু দূৰৈ বাটলৈকো অহা জোআ
কৰিবলৈ দাহ পাইচে। এই নিমিত্তে গুনিচোঁ,
পাচলৈ কি জানি আমেৰিকা আৰু আমাৰ অধি-
কাৰবিলাকৰ দেশ অৰ্থাৎ ইংলণ্ড আদি অনেক
বিলাতি দেশবোৰলৈকো অসম মানুহ জেনিয়াবা

অহা জোআ কৰিব। কিন্তু দেখা, লোকে জাব
নাম লেখ নাইকিয়া বুলি কই, এনে মান্য হিন
খৃষ্টিয়ান জি লক লৰা দুজনক লোকে উপকাৰ
কৰি নিলত, সিহঁতে মৰন, আৰু দুখ কেলেন
একোলৈকো চিন্তা নকৰি কেৱল খৃষ্টিৰ চৰনত
আপোন সবিল প্ৰান অৰ্পন কৰি অভি আনন্দে-
ৰে গল, এতিয়া সিহঁত গলত, অসমিয়া লৰা
আমেৰিকালৈ গৈচে বুলি নাম হব আৰু সিহঁ-
তকে দেখি আগলৈ আন কোনো জাবলৈ ইচা
কৰিলেও বৰ ভই গুচিল। ব. দ.

Almanac for September, 1840.

চেপ্তেম্বৰ, অৰ্থাৎ আহিন, ১৮৪১।

চাৰ	চপ্তেম্বৰ	চান	চিহ্ন	চৰ	চান	চিহ্ন	চৰ	চান	চিহ্ন
স	১	১৭	৫৪২	১২১	৬১৭	১৪	২০	২০৩৬	
দেও	২	১৮	৫৪৩	১১৫২	৬১৫	১৫	২৪	৫১৩৪	পূজা
সো	৩	১৯	৫৪৪	১১৫৩	৬১৬	১৬	২৫	৫১৩৫	৫১৩৫
ম	৪	২০	৫৪৫	১১৫৪	৬১৭	১৭	২৬	৫১৩৬	৫১৩৬
ব	৫	২১	৫৪৬	১১৫৫	৬১৮	১৮	২৭	৫১৩৭	৫১৩৭
বি	৬	২২	৫৪৭	১১৫৬	৬১৯	১৯	২৮	৫১৩৮	৫১৩৮
সু	৭	২৩	৫৪৮	১১৫৭	৬২০	২০	২৯	৫১৩৯	৫১৩৯
স	৮	২৪	৫৪৯	১১৫৮	৬২১	২১	৩০	৫১৪০	৫১৪০
দেও	৯	২৫	৫৪৭	১১৫৭	৬১৭	২২	৩১	৫১৪১	৫১৪১
সো	১০	২৬	৫৪৮	১১৫৮	৬১৮	২৩	৩২	৫১৪২	৫১৪২
ম	১১	২৭	৫৪৯	১১৫৯	৬১৯	২৪	৩৩	৫১৪৩	৫১৪৩
ব	১২	২৮	৫৪৮	১১৫৮	৬১৮	২৫	৩৪	৫১৪৪	৫১৪৪
বি	১৩	২৯	৫৪৭	১১৫৭	৬১৭	২৬	৩৫	৫১৪৫	৫১৪৫
সু	১৪	৩০	৫৪৬	১১৫৬	৬১৬	২৭	৩৬	৫১৪৬	৫১৪৬
স	১৫	৩১	৫৪৫	১১৫৫	৬১৫	২৮	৩৭	৫১৪৭	৫১৪৭
দেও	১৬	আহিন	৫৪০	১১৫০	৬১০	৩০	১১	৫১২২	৫১২২
সো	১৭	২	৫৪০	১১৫০	৬১০	৩১	১২	৫১২৩	৫১২৩
ম	১৮	৩	৫৪১	১১৫১	৬১১	৩২	১৩	৫১২৪	৫১২৪
ব	১৯	৪	৫৪২	১১৫২	৬১২	৩৩	১৪	৫১২৫	৫১২৫
বি	২০	৫	৫৪৩	১১৫৩	৬১৩	৩৪	১৫	৫১২৬	৫১২৬
সু	২১	৬	৫৪৪	১১৫৪	৬১৪	৩৫	১৬	৫১২৭	৫১২৭
স	২২	৭	৫৪৫	১১৫৫	৬১৫	৩৬	১৭	৫১২৮	৫১২৮
দেও	২৩	৮	৫৪৬	১১৫৬	৬১৬	৩৭	১৮	৫১২৯	৫১২৯
সো	২৪	৯	৫৪৭	১১৫৭	৬১৭	৩৮	১৯	৫১৩০	৫১৩০
ম	২৫	১০	৫৪৮	১১৫৮	৬১৮	৩৯	২০	৫১৩১	৫১৩১
ব	২৬	১১	৫৪৯	১১৫৯	৬১৯	৪০	২১	৫১৩২	৫১৩২
বি	২৭	১২	৫৪৮	১১৫৮	৬১৮	৪১	২২	৫১৩৩	৫১৩৩
সু	২৮	১৩	৫৪৭	১১৫৭	৬১৭	৪২	২৩	৫১৩৪	৫১৩৪
স	২৯	১৪	৫৪৬	১১৫৬	৬১৬	৪৩	২৪	৫১৩৫	৫১৩৫
দেও	৩০	১৫	৫৪৫	১১৫৫	৬১৫	৪৪	২৫	৫১৩৬	৫১৩৬

পুৰ্ণিমা ২ দিনৰ ১১।৩৫ ভাটি।

আমাবাস্যা ১৬ দিনৰ ১০।২০ ভাটি।

২ চেপ্তেম্বৰত নিমিৰ ১০।৫ ঘণ্টাৰ পৰা মা-

নিধাৰ ০।৫১ মিনিটলৈকে চন্দ্রৰ অৰ্ধগ্ৰাহ।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ । যোং সিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ ১৮৪৯ খ্ৰিঃ অং সঁক । নম্বৰ ৯ ।

VOL. IV. SIBSAGOR, ASAM, SEPTEMBER, 1849. No. 9.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

ভাদ্ৰ মাহত আমগুৰি মৌজাত এটা মহত মানুহে উঠি লৈ জোআত বাটতে স্বৰগ পৰি মানুহটোৰ সুৰবে পৰা চুচৰি অহাত বুকলৈকে চাল গৈ মহৰ আগ চেকআই সোমোআত একে খোজতে মহ আৰু ভাৰ ওপৰৰ মানুহ দুয়ো পৰি মৰিল ।

সেই মাহতে বচাত এক বাসুনৰ গাত স্বৰগ পৰি সুৰে দি সোমাই সুৰ দুকাল কৰি মাৰিলে ।

গুআহাটিত ২০ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে কল্লানি পাদুৰি ঐজুত বৰত বিলাঙ চাহাবৰ দোআৰাই ঐজুত পাদুৰি চি. হেচলমায়ৰ চাহাবে ঐমতি স্যেকৰ্চ মেম চাহাবক বিবাহ কৰিলে; নিৰিলাক দুয়ো জৰ্মানি লোক । আৰু সুনিচোঁ বোলে, নিৰিলাকে জিলা ডিব্ৰু গৰতে থাকিব ।

গুআহাটিৰ পৰা এক পত্ৰত লিখিছে বোলে, আগষ্টৰ ১০ তাৰিখে এটা ককিৰ এক মুচিয়াৰৰ স্বৰৰ পিৰালিত বাতি সুই আছিল, তাতে মুচিয়াৰে ককিৰৰ ধন পাৰৰ আশাবে ভাৰ জোতা লিয়া এক বহল মুখিয়া দিম্বল বিহুনাৰে ককিৰৰ পেটত খোঁচ মাৰি বধ কৰিলে । পাচে কেতবোৰ চালৰ ভিতৰত মুচিয়াৰে লুকাই খোআ ৫৭ টকা ৰূপ, আৰু ৬ টা সোণৰ মোহৰ পালে । বধ কৰাটক ধৰি বিচাৰ পড়িএ সোধ কৰিব খুজিছে ।

মাস্তাজব সমাচাৰ পত্ৰত এই বাত্ৰা লিখিছে, জিচিনগলি নগৰৰ দলৰ দেলানত মানুহবিলাকে পূজা কৰিবলৈ লৰহকৈ উঠিলত কোনো কথাত উচাব খাই ডেও মাৰি ইটে নিটৰ ওপৰত চেলা

চেলিকৈ তললৈ পৰাত ৪০০ মান মানুহ মৰিল ।

কলিকতা নগৰৰ জি হস্তিটলত হাতেৰে আৰি মানুহক অচেতন কৰি দুখ নো পোআকৈ কাটি বোগ গুচাই, তাতে ৮ মাহৰ ভিতৰত ৩১৪ মানুহ সোমাই সিহঁতৰ দুটা মাখোন মৰিল, নিবোৰ ভক্তৰ এচন্দল চাহাবৰ দোআৰাই স্বস্ত কৰা হল । আৰু বলিয়া হোআ ৩৭ মানুহকে আনিলত সেইবিলাকক জবাত ৮ টা স্বস্ত কৰা হল, এটা মৰিল, সি কেইটা ভেনেই আচে । সেই হস্তিটালৰ খৰচ মাহে মাহে ৩৭৭ টকা হৈছে, তাতে কগিয়া মানুহে একো নি দিয়াকৈ সোমাব পাৰে ।

মুলতান দেশৰ বৰি আৰু চেনাৰ নদি বাৰ্হি গাঁও নগৰ আদি বুৰাই অনেক বস্ত নষ্ট কৰিলে ।

প্ৰথম আগষ্ট তাৰিখত ঐমতি মহা বানিএ ইংলণ্ডৰ পৰা ভাপ জাহাজে দি গৈ পাচৰ দিনা আয়বলঙ দেশ পালেগৈ । তাতে সকলো প্ৰজাই বাত্ৰা সুনি দেখা দেখি হৰলৈ খেদি আহি জয়ধনি কৰি বৰ আনন্দিত হল ।

১০ জুলাই তাৰিখত অস্ত্ৰিয়াৰ সেনাপতি জেলাচিচে হুদাৰি সেনাই জুখলৈ অহা সুনি হুকি জাঁওতে অকস্মিতে নিৰিলাকৰ সৈন্যৰ মাজত পৰাত নিৰিলাকে চাৰিও ফালে একে বেলিএ আক্ৰমণ কৰিলে, তাতে ভাৰ অনেক সেনা হানি হলত অস্ত্ৰিয়াই হাবিল ।

হেনৌ নামে অস্ত্ৰিয়াৰ এক সেনাপতিএ হুদাৰি বাজ নগৰ লৈ, জি কোনোএ অস্ত্ৰিয়াৰ অমাজি হই, সুনিহ বা ভিবোভা জি হওক, সকলোকে একে খেনতে কাটিবলৈ সেনাবোৰক আগ্যা দিচৈ । ইউৰপৰ মাজত অনেক কাৰণে পৰা এনে

কঠিন অসত্য কথা সুনান গল। আৰু সেই নগৰত বহু বহু। যিহিদি লোকক সেনাবোৰৰ নিমিত্তে ৪৮,০০০ চোলা, ৬৪,০০০ ঠেঙ্গা, ২৫,০০০ জোতা আদি কৰি লোআ পিন্ধা বহু আৰু সজোআ। পৰোআ ৬০০ ঘোঁৰা ভেঁটি দিবলৈ আগা কৰিছে। পাচে সেই নগৰত বজাৰ অহিতে আকও কোনো কন্দল লাগিলে গোটেই এখন নগৰ পুৰিম বুলি জনাইচে।

কচিয়াৰ সেনাপতি পাৰ্জিবিভ্যে হুলাবি সেনাপতি জৰ্জিৰু ভুধ কৰিবলৈ অহাত জৰ্জিৰু কমন নগৰৰ পৰা ওলাই ১২ জুলাইত বৈত্ৰেন নামে এক ঠাইৰ ওচৰত কচিয়াক লগ পাই সিহঁতক পৰাজয় কৰি ৬০০ মানুহক মাৰিলে।

আমেৰিকা দেশৰ চিফিনাতি নগৰত জুলাইৰ প্ৰথম ৭ দিনৰ ভিতৰত মাউৰে ১১০০ মানুহ মাৰিলে। চেম্বলুই নগৰতো ৭ দিনৰ ভিতৰত ৮০০ মৰিল। ঠায়ে ঠায়ে মাউৰ বিয়ালি জোআ দেখি আমেৰিকা দেশাধিপতিএ সকলো লোকে ইহঁতক প্ৰাৰ্থনা কৰিবৰ নিমিত্তে এদিন থিৰ কৰিবলৈ নিবেদন কৰি জনাইচে।

আটলাণ্টিক সাগৰত ১৭৭ জাহাজ লোকে সৈতে চালচ বাৰ্ডলেড নামে এখান জাহাজ পশ্চিম ফাললৈ জাঁওতে ২৭ জুন তাৰিখত ডাৱবিয়া এষ্টাৰ হোআ কালত সকলোবোৰে জাহাজৰ ওপৰত নাচি বাগি বহু কৰি আছিল; এনে সময়ত আমেৰিকাৰ পৰা অহা ইউৰপা নামে এখান বৰ ভাপ জাহাজে অকস্মিতে ওলাই আহি ভাত খুন্দা খাই ভাজি ডললৈ হেঁচি নিলে। ভাতে সকলো মানুহ পৰি ৪০ জন ভাপ জাহাজত উঠিবলৈ পালে, অৱশ্যে আটাইবিলাক ডল গৈ মৰিল।

আয়ৰলণ্ড দেশৰ গিয়ানি লোকৰ সমাজলৈ বাৰ্কৰ নামে এজন ডক্টৰ চাহাবে এপ্ৰিল মাহত মহিৰ নবে কলা পানি এটিচা পঠাই দি ভাৰ এই বাজা কৈচে; ১৪ তাৰিখত কালো নগৰৰ চাৰিও ফালে ২০ মাইলৰ বাটলৈকে এই ৰূপ কলা পানি বৰখিলে। সেই বৰখুনৰ আগেয়ে দিনতে কিতাপ পৰ্হিৰ নোঅৰাটক বৰ এষ্টাৰ হল, পাচে বিহুলিবে সৈতে নিলাবুৰ্দ্ধি হল, কিন্তু মেঘৰ

গাজনি নু সুনিলে; ভাৰ অলপৰ পাচে সেই মহি বৰখিলে, ভাৰ অতি দুৰ্গত। ইয়াৰ কাৰন গিয়ানিএও নু বুজিলে।

লণ্ডন নগৰত বৰডক্টন নামেৰে এটা চোৰে এঘ-বৰ ওপৰ খোঁটালিত সোমাই ৰূপৰ বাচন কেতবোৰ চপাই ল'ওতে গৰাকিএ সাত পাই উঠিলত সি থিলিকি দুআবে দি জাঁপ মাৰি টাটিৰ গোঁজত পৰি সালত দিয়া জেন হল; বৰ সুমেৰে ভাৰ পৰা সোলোকাই নামি, একেৰিমানৰ পাচে মৰিল।

ওএমত নগৰৰ একনি চোআলিএ এটা মহি সালিৰ ওচৰত জাঁওতে ভাৰ কেওবাৰ ভিতৰৰ পৰা কুকুৰে ওলাই ভূকাত ভাই অত্যন্ত ভই কৰি আপোনাৰ ঘৰলৈ বেগাই লৰি গৈ হাম খুৰি খাই মুচিহ হৈ পৰিল; পাচ দিনা মৰিল।

ওএপ্লিলত হানা নামে এখান জাহাজ জাহাজ লোকে সৈতে কুইবেক নগৰলৈ জাবৰ নিমিত্তে নিউইৰনগৰ এৰি গলত ২৯ তাৰিখত ওপলি থকা বৰ পানি সিল এটা পাই ভাৰ কোসত জাহাজ উঠি ভাগিল। ভাতে কাপ্তানে আপোনাৰ গোটা চাৰেক মানুহে সৈতে লক নাও লৈ গল; অলপ মানৰ পাচে জাহাজ পানিৰে ভৰি ডল জোআত জাহাজ কেতবিলাক পানিত পৰি মৰিল, কেতবিলাকে সিলত উঠি নিকপাই হল। কিন্তু নিচান হৰৰ নিমিত্তে এখান কাপৰ পতকা আহি দিলত নিকবাগুআ নামে এখান জাহাজৰ মানুহে দুবৰ পৰা দেখি আহি সেইবিলাকক পাই ১২৯ জনক ৰখ্যা কৰিলে। লক নাৱত উঠি জোআ কাপ্তানৰ কি অবস্থা হল, ভাৰ বুজ নে পালে।

১৬ চেপ্তেম্বৰত আমেৰিকাৰ কেমব্ৰিজ নগৰত বগু নামে এজন জোতিসিয়াই সনিৰ নতুন এক উপগ্ৰহ দেখিলে; ভাৰ নাম হুপিৰিয়ন; ২১ দিনত সনিক ঘূৰি জাই। ভাবে সৈতে সনিৰ ৮ টা উপগ্ৰহ দেখা গৈচে।

নাপলি নগৰৰ গাল্পাৰি নামে জোতিসিয়া এজনে ১২ এপ্ৰিলত আকাশলৈ চাই মঙ্গল আৰু ব্ৰিহস্পতিৰ মাজতে ঘূৰি জোআ আন এটা নক গ্ৰহ দেখিলে। এতিয়া এনে নক গ্ৰহ ১০ টা পোআ হৈচে। সি নটাৰ নাম এই, চিৰিচ, পালাচ, জুনো, বেট্টা, আভিৱা, হিৰি, আইবিচ, ফিলোবা, মিচিচ।

বুজিলগ উপদিশৰ ওএলিঙন নগৰত ২৪
অকোবৰৰ বাতি পুজা ২ বজাত ভুইকঁপ আহি
ইটাৰ ঘৰ কেতবিলাক কাটিল। পাচে সেই দি-
নাই আকও অনেক বেচি গৈ প্ৰাই সকলো
ইটাৰ ঘৰ ভাগি মাটিত পৰিল; আৰু কেতবি-
লাক মানুহো মৰিল। ২৬ ডাৰিখৰ গধূলি বে-
লাত আকও বৰকৈ গল; আদিবাসি মানুহে কই,
আগৈএ কোনো কালে আমি এনে দেখা নাই।
ভাৰেই হানি হল ১৫,০০,০০০ টকা।

আজুলিয়া দিশৰ চোআন নদীৰ পৰা গবৰ্নৰ
চাহাবে নকৈ দেখা পোআ এডাল সিহৰ সলি
চাবলৈ পৰ্বতলৈ গল, পাচে আহোঁতে দুই পৰ্ব-
তৰ মাজ পালত লকাই থকা আৰবি আদিবাসি
লোক এমখাই গৰাবৈ পৰা জাতি সলি আমি মৰাত
গবৰ্নৰ চাহাবৰ চৈকত এডাল জাতি সোমাল।
পাচে জাহাজ নো পোআ মানলৈকে লিইতে পা-
চত খেদি গৈছিল।

খেহ দেলৰ মাকাও নগৰত থকা কমিয়া ধৰম
আচৰাবিলাকে বলিদানৰ পিঠা জুলি আলি বা-
টত ভুগ্নন কৰি জাঁওতে এজন ইংৰাজি মানুহে
ডাক দেখি লিইতৰ নিচিনা টুপি বুগুচাই এনেই
থকাত লিইতে বহ খুজ কৰি ডাক ধৰি কাটকত
দিলে। পাচে কান্তান কেপেল নামেৰে ইংৰাজি
বনুআই জাহাজৰ অধিকাৰে এই কথা সুনি ডাক
মেলিবলৈ নগৰৰ অধিকাৰত কলে; কিন্তু সি বু
সুনাত কান্তান চাহাবে কেতবিলাক সেনা পঠাই
বলেৰে সৈতে ডাক উলিয়াই আনিলে। লিইতে
ডাক নেৰি জুখ কৰিবলৈ ধৰাত লিইতৰ এটা মা-
নুহ মৰিল।

আমেৰিকা দেলৰ মিচিচিপি নদিত সেই মাহত
বৰকৈ পানি বাহিঁ বুঅলিক আদি কৰি অনেক
গাঁও নগৰ বুৰাই বহু ধনৰ লোকজন হল। চেপ্ত-
লুই নগৰত জুই লাগি নগৰৰ তিনি ভাগৰ এভাগ
পুৰিলে; ভাতে হানি হল ১,৪০,০০,০০০।

Another Letter from Lucien Hayden, or Dhonuram.

আমেৰিকালৈ জোআ জিলুচিএন ছেইডন জাব
নিজ নাম ধনিৰাম, সেয়ে অসমিয়া এজনলৈ পত্ৰ
লিখাত ডাক পাই ভলত চাপি দিচোঁ।

বৰ্ত্তন নগৰ, ২৫ জুন, ১৮৪২

হে মোৰ অতি প্ৰিয় ককাই,

আমি অসম দেলৰ পৰা ইয়ালৈ অহাবিলাক
এতিয়া বেলেগ বেলেগ হলোঁ, আমাৰ মেম চাহাব
আপোন বাপেক মাকৰ ঘৰলৈ গল, আৰু
জিহুতা কটৰ মেম চাহাব বায়েকৰ ঘৰত আছে,
চাহাব আৰু আমি দুই ভাইএ দিনৰ দিমটো
সকলো ঠাইত ফুৰি ফুৰি আচোঁ; কেতিয়াবা
বেলবদত, কেতিয়াবা ভাপু জাহাজত, আৰু কে-
তিয়াবা দুই ঘোঁৰা বা চাৰি ঘোঁৰাৰ বথৰে জাদ্ৰা
কৰি আচোঁ। কেতিয়া বাতি হই, তেতিয়া এক
ঠাইত নিবাস কৰোঁ, আৰু সেই সেই ঠাইতে
ইহৰক আবাধনা কৰিবলৈ হেজাৰ হেজাৰ মা-
নুহ গোট খাই, ভাতে আমাৰ চাহাব উটি অসম
দেলৰ কথা মিহিলাকৰ আগত বুজাই কই;
আৰু ভেঁওৰ পাচত আমি দুই ভায়েও অলপ
অলপ কঁও। পাচে কেতিয়া কথা কোআ আৰু
ইহৰক সেৱা কৰা হই, তেতিয়া আমাৰ অসমি-
য়া ভালাৰে চাহাবে সৈতে আমি এটি গিত গান
কৰোঁ। এই নৰে ফুৰি থাকি এঠাইত চান্দেই
কুল, অৰ্থাত মেওবৰিয়া পৰ্হা লালি পালোঁ,
ভাতে আন আন মানুহ এৰি দুই হেজাৰতকৈ
সৰহ লৰা চোআলিএ সাত্ৰ আৰু ধৰম কথা পাঠ
কৰি আছিল; ভাতে আমি অলপ কথা কিত্বন
কৰিলোঁ। তাৰ পৰা আমি আন্দোঁৰৰ নামে এক
ঠাইলৈ আহিলোঁ; সেই ঠাইত এক বৰ কলেজ
আছে, আৰু ভাতে ডেকা মানুহবিলাকে কিত্বন
কৰিবলৈ আৰু সাত্ৰ ভৰ্ত্তমা কৰিবলৈ সিকে;
সেই ঠাইতো আমি এক বাতি থাকিলোঁ। আমি
কেতিয়া জিহুত পেক চাহাবৰ ঘৰত আছিলোঁ
তেতিয়া ভোমাৰ পৰা মই এখন পত্ৰ পাই পৰ্হি
বৰ আনন্দ হলোঁ, কিয়নো মোৰ আপোন দেল
এবিবৰে পৰা এই পত্ৰ মাখোৰ প্ৰথমে পালোঁ;
আৰু ভাত ফুৰি মি কথা লিখিচা তাৰ কাৰনে
মই পুনৰাই সাহিয়াল হৈ এই দেলৰ মানুহৰ

আগত কিৰ্তন কৰি আমাৰ দেসলৈ পঠাবলৈ
মিস্যনেৰি চাহাব খুজিব পাৰিম।

হে ককাই প্ৰথমে আমাৰ দেসলৈ চাহাব
লোক জাঁওতে জেনেটক লৰাৰ পৰা বুৰালৈ বগা
মানুহ, বগা মানুহ, বুলি বিজিয়া বিজিকৈ হাই
কৰে, আৰু আটাইবোৰে চাবলৈ লব ধৰি বাজ
ওলাই। তেনেকৈ এই দেসতো আমাক দেখি,
কোনো দেসৰ কলা মানুহ আহিচে, ২ চাৰ্টো এই
বুলি এটাখ পাৰি আমালৈ চাই থাকে।

আমি মেই মাহৰ ৪ তাৰিখে সনি বাৰত বস্তন
নগৰ পালোঁ; পাচ দিনা বিস্তাম বাৰ ইলত নগৰ
গোটেই খনত ১০ বজালৈকে একোৰো মাত
সুনিবলৈ নে পালোঁ; সকলো দোকান বন্ধ হল;
পাচে ১০ বজাৰ পাচত বৰ ছেটাৰ মাত সুনি-
লোঁ। এনে সময়তে এজন চাহাবে আমাক এক
গিজাটলৈ লৈ গল। তাত হেজাৰ হেজাৰ মানু-
হে ইহুৰক ভজনা কৰিবলৈ গোট খাই আছিল;
আৰু লিবিলাকৰ মাজত আমি দুই কলা লৰাও
আছিলোঁ। পাচে জেতিয়া গিজা ভাগিল, জেতি-
য়া লিবিলাকে আমাক সুমিলে, ভইত কৰ পৰা
আহিচ? আমি কলোঁ অসম দেসৰ পৰা আহি-
চোঁ; তাত কোনোএ অসম দেস বুলিলে জানে,
কিন্তু কোনোবিলাকে অসম দেস বা কত আচে
তাক নে জানে; সেই কাৰনে আকও লোধে,
ভইত খেহ দেসৰ মানুহ নে? আমি কলোঁ অস-
মিয়া মানুহ। তাৰ পাচত সেই গিজাতে আবেলি
বেসা আমাৰ চাহাবে কিৰ্তন কৰিলে; পাচে
পুতুৰ ভোজন হৈছিল, তাত আমি প্ৰথমে লগ
ললোঁ। আৰু সেই একে দিনতে ১৩ জন মানু-
হক বুৰ দিয়ালে। এজনক বুৰ দিওআ হলে
অৰ্গন, অৰ্ধাত বৰ বাজনাৰে অলপ গিত গাই,
সেই কপে বুৰ দিয়াই পতি বাজনাৰে গিত গাই
থাকে। হে ককাই দেও সেই দিনৰ কথা কবৰ
চাৰি ভাৰি চিন্তি লিখিবলৈকো টান হই।

এই দেসৰ সকলো দন্তুৰৰ কথা, আৰু আমি
জত জত কুৰিচোঁ, আৰু কুৰিয় সেই সকলোকে
পাচে ভোমালৈ লিখিম; এতিয়া লিখিবলৈ তুলা-
পাত্তে নো জোৰে। কেৱল এই কথা লিখিচোঁ,
ভামোলাকে মোৰ নিমিত্তে ইহুৰৰ আগত প্ৰাৰ্থ-

না কৰিবা, আৰু মোল নে পাহৰিবা আৰু
ঐ নিধি ককাইকো কৰা হেনে আন বেলিত
মোটল যদি পাহৰে ডেও প্ৰাৰ্থনাৰ বেলা নে
পাহৰিব। ইতি।

ভোমাৰ ধৰমৰ পুৰি ভাই,

ঐ ধনিৰাম

দুটা কুকুৰাৰ কথা।

দুটা কুকুৰাই জুজ লাগি এটা জিকিল এটা
হাৰি পলাই গল। পাচে জিকাটে ওখ ঠাইত
উঠি মনত গপেৰে পাখি জোকাৰি ডাক দি ধা-
কোঁতেই কুকুৰ এটাই দেখি জাঁপ মাৰি ধৰি
নিলে।

ইয়াৰ অৰ্থ এই আপোনাৰ জসন্মা অহঙ্কাৰ
আপুনি কৰিলে সি বেগতে লাজ হই।

এটা চিংফো গায়ৰ নকচ।

উট চবাই।

The Ostrich.

আফ্রিকা দেশত এই অতি ডাঙ্গর চবাই পো-
আ জাই। মাটিব পৰা সুবলৈকে চ হাত মান
ওখ, ডাৰ সুব লক আক ডিঙ্গি বর ডিম্বল, সেই
দুয়োভো পাখি নাই, পাভল পাভল নোম থাকে।
টপিলান্ডো পাখি নাই; চেন্ টান আক মাচ বাক-
লিয়া, গাব পাখি কলা, ডেউকা আক নেকর পা-
খি বগা; কোনোব কলা জাঁক থাকে। এনে
সুন্দর পাখি আন কোনো চবাইব নাই, এই নি-
মিতে ইউরপ আক আমেরিকাত বর নবেবে সেই
পাখি বেচে, ডাকে কিনি মেমলোকে আক বাবা
লাকে পিন্দিবলৈ টুপিত সি দিএ।

ডাৰ ডেউকা অতি চুঁটি, সেই নিমিতে সি উবি
জাব নোআবে, কিন্তু লব মাৰোঁতে নাও বোআ
বঠার নিচিনাকৈ ডেউকা কোবাই, এই হেতুকে
সি বর বেগে জাব পাৰে। আটাইতকৈ বেগে
জোআ ঘোঁবাইও ডাক বেগতে লগ পাৰলৈ টান,
কিন্তু বহু বেলি খেদাত জেতিয়া চবাইব ডাগর
লাগে, জেতিয়া খবির পাৰে। সি লব মাৰোঁতে

পোনে পোনে নে জাই, ঘূৰনিয়াকৈ ঘূৰি ঘূৰি
জাই; আক আৰব লোকে অতি বেগি ঘোঁবাবে
ডাক খেদে, আক জেতিয়া সেই ঘোঁবাব ডাগর
লাগে, জেতিয়া আন এটাত উটি সেই রূপে কে-
তিয়াব। দুই তিনি দিন খেদি থাকে; ডাক্তে
চবাইক একো আহাৰ খাবলৈকো ডক্ত নি দিএ।
পাচে বর ডাগর লগাত চবাই আপোনার ঘূৰ
এক জোপাত বা কিহবাত সুমাই লুকাই ডাক্তে
সেই চবাই মৰিয়াবিলাকে কেতিয়াব। ডাৰ
মাটি পিন্দি চবাইবোরব ওচবলৈ গৈ মাৰে।
এটা মডাই তিনি চাবি জনি মাইকিক লগত লৈ
সি লক্কক নে দেখাত লক্কক ডাক নে দেখে বুলি
ভাবি ঘূৰ লুকাই মনে মনে থাকে। পাচে খেদা-
টে গৈ মাৰি পেলাই। জেতিয়া চবাই মাৰে জে-
তিয়া হিলেবে দু গুলিয়াই, কাবর গুলিওআত
জেন্ ওলাই পাখিত জেন্ লাগে বুলি ভই করে,
কিয়নো পাখিত জেন্ লাগিলে বোঁটোতে ডাৰ
দর কম হই।

ধূবে। সিহঁতে জেতিয়া কনি পাৰে, জেতিয়া বা-
লিৰ ওপৰত অলপটক খাল খানি ভাতে এক
এক জনিএ ১০।১২ টা কৈ পাৰে। আৰু কনি
ইকালে সিকালে নো খোজাটক চাৰিও কালে
বালিবোৰ আলিৰ দৰে গোটাই দিএ। সবহ
ঠাই জেন ন হই, আৰু উন্নীওতে সকলোতে সমা-
নে জেন উন্ন লাগে, এই নিমিত্তে কনিবোৰৰ
জোজা মূৰটো তলকৈ দিএ। পাচেজি কেই জনিএ
সেই বাঁহত কনি পাৰে সেই আটাইবোৰে পাল
পাল কৈ কনিৰ ওপৰত উমনি লই। কনি বা
পোআলি সিয়াল আদি কোনো সক্রএ নিএ
বুলি হাতি মতাটে পৰ দি বাধি থাকে। কোনো
সময়ত এই জন্তুবোৰৰ মৰা স ভাৰ বাঁহৰ ওচৰত
পৰি থকা দেখে, কিয়নো জেতিয়া কোনো সক্র
সিহঁতৰ কনিৰ ওচৰলৈ আহে, জেতিয়া মতা
চৰাইটে ভাৰ ঠেল্লেবে লাঠি মাৰি দিএ, পাচে
একে বেলিএই মৰি জাই; কিয়নো সি বৰ বলি,
মানুহকো ভাৰ ওপৰত তুলি হোঁৱাৰ দৰে লবি
জাব পাৰে। দিনত জেতিয়া বদ ওলাই সিহঁতে
বাঁহ এৰি কুৰিবলৈ জাই; আৰু উভতি আহে।
তে জদি কিহবাই কনি চোআ গম পাই, বা
মানুহৰ খোজকে কনিৰ ওচৰত পৰি থকা দেখে,
জেতিয়া কনি আটাইবোৰ নষ্ট কৰি বাঁহ এৰি
আন ঠাইলৈ গুচি জাই।

উমনি ল'ওতে মাইকিবোৰে আৰুও কনি পাৰি
থাকে; আৰু বাঁহৰ বাহিৰে বাধি থকৈ; পাচে
জেতিয়া পোআলি জগে, জেতিয়া সিহঁতে সেই
কনিবোৰ খাই, কিয়নো ডালবোৰে জি খাই,
পোআলি তাক মাকতে খাব নোআৰে। সিহঁতৰ
এটা কনিএই পাতি ইহঁৰ ২০ কনি মান ডালৰ
হব। সেই জদি নতুন পৰা হই ভেঙে খাবলৈ
ভাল; আৰু হটন্তত লোকে তপত চাইব ওপৰত
এটা মূৰ বাখে আৰু আন মূৰটো ডালি লোন
জালক আদি দি তাক এডালেৰে নি সিজৈ মানে
লবাই থাকে, পাচে নিজিলে খাই ভাল পাই।
কোনো লোকে ভাৰ মজহো খাই বৰ ভাল বো-
লে, আৰু আৰব লোকে এৰিখ ঢাল সাজে। হে-
লিঅগাবলচ্ নামে আগৰ কমিয়া বজা জি এটা
বৰ ধঁকুআ মানুহ আছিল, সি এক ভোজ খাৰ-

লৈকে ৬০০ টট চৰাই মাৰি সেই আটাইবোৰে
মূৰৰ খিঁউ লৈ ভোজ খাবলৈ নিজালে।

চৰাইবোৰে গছৰ ডাল, বাকলি সিল আদি
জি জি পাই ভাকে খাই। আৰু তন্তৰ ল্য চা-
হাবে কৈচে, বোলে, এদিন হিলৈৰ গুলি বাকোঁ-
তে সেই চৰাইক গোটা চাবেক গুলি তপতে তপ-
তে দিয়াত, সি একো দুখ নো হোআটক তাক
খাই পেলালে।

সি বহু বেলি পানি নো খোজাটক থাকিব পা-
ৰে, আৰু জন্তে কোনো পছ বা আন চৰাই খা-
কিব নোআৰে সি ভাতে কুৰি থাকে।

জেতিয়া উমনি লোআ কাল ন হই জেতিয়া
ভেৰ কুৰি বা দুকুৰি একে লগে গোঁট খাই মাক
পাতি কুৰে। নিলগৰ পৰা সিহঁৰ মাতৰ দৰে
সিহঁতৰ মাত সূনে। ভাতে থকা হটন্তবোৰে
কেতিয়াবা সিহঁৰ মাত বুলি ভই কৰে।

উত্তৰ আমেৰিকাতো এৰিখ উট চৰাই পোআ
জাই, তেও আকিকাত থকাবোৰৰ নিচিনা পাখি
ইমান সুন্দৰ ন হই।

গুপ্তত ধন।

Hid'm Treasure.

এক গিৰিহঁতৰ মৰন কালত আপোন পাঁচ
পুত্ৰকক সজাৰ ওচৰলৈ মাতি বুলিলে, হে
পুত্ৰ পুত্ৰ সকল, মোৰ মৰন কাল পালেহি, মোৰ
ওচৰলৈ আহা, তোমোলাকত গুপ্ত কথা কও,
ভাৰে তোমোলাকৰ দুখ গুচিব; এই-স্বৰৰ চো-
ভালৰ মাটিতে গুপ্ত ধন আছে; তোমোলাকে
খানি লোন, কপ, নানা বস্তু আৰু অম্লিতৰ ভাঙ
পাবা। এই কথা কৈ পিতা পুত্ৰ তিৰাগ কৰি-
লে। পুত্ৰবিলোকে তেঁওক মৈনামত ধোআব পা-
চে সেই গুপ্ত ধন পাবলৈ আলচ কৰি সিহঁতৰ
মাজত বৰ জৰে বুলিলে, তাই সকল আহা, আমি
বনত মন দি গুপ্ত ধন খানি ভোলোঁ। কিন্তু
দুতিয় ভায়েকে বুলিলে, মই এই বন আজি
কৰিব নোআবোঁ, কিয়নো এতিয়া ধান কৰ
লমই, এতিয়া দু কলে এতি হব। আৰু এজনে
কলে বোলে, মোৰ ভিনটা গৰু আছে, তাকে
চৰাব লাগে; মাটি খন খাওক। মই গৰু চৰা-

বলৈ জাও। আৰু এজনে বুলিলে, মাটি খানিলে
কি হ'ব, আৰু ধন পালেই বা কি লাভ, মই
দেখোঁ জনমৰ দিনৰ পৰা নিভোঁ নিভোঁ ভাত
খাবলৈ আৰু কাপৰ পিছিবলৈ পাই আচোঁ,
আৰু ভাবিচোঁ ইয়াৰ পাচেও পাম, তেন্তে ইমান
সুখ কৰাব কি কাম? মই উমলিবলৈ জাঁও। পাচে
সৰু ভায়েকে বৰটক কলে বোলে, ককাই জাঁহা,
আমি দুই জনেই কোৱা লৈ খানিবলৈ ধৰো-
ইক। পাচে সি তিনি জনে আপোন আপোন
কৰম কৰিবলৈ গল; ইহঁত দুজনে আন বন এৰি
চোভালৰ মাটি খানিবলৈ ধৰিলে। অনেক সুখ
কৰিলে পাচে সিহঁতে কপেৰে ভৰা এক কলহ
পালে; তাৰ পাচে সোৱেৰে ভৰা এক কলহ আৰু
অনেক বস্তু বাহিৰ হল। এই সকল পাই সিহঁতে
বৰ ছুটী হল। পাচে সৰু ভায়েকে বৰটক বুলিলে,
আৰু কি কাম সুখ কৰোঁ, অনেক লাভ হল জাঁহা,
এই সকলো ধন লৈ আপোন ঘৰত বহি সুখেৰে
কাল নিয়াও। কিন্তু তাৰ বৰ ককায়েকে কলে
বোলে, অম্লিত ভাঙৰ কথা পিঙাই কি কৈছিল
সেই কত? তাক নে পাঁও মানে মই নেবোঁ। পাচে
তাৰ সৰু ভায়েকে আৰু সুখ ন কৰি গুচি গল।
কিন্তু বৰ পুত্ৰ অকলেই বিবকতি ন হৈ খানি
খানি সেলন্ত অমূল্য জি অম্লিত তাকো পাই ঘৰ-
লৈ গল। আৰু আন চাৰি ভাই কোনো সুখে
কোনো বুখে কাল নিয়াই মৰি গল। কিন্তু বৰ
পুত্ৰে অম্লিত ভোজন কৰি অম্বৰ হল।

হে প্ৰিয় লৰা! সকল, এই দ্ৰুষ্টিান্তৰ অৰ্থ কি
তাক বুঝ। গুপ্ত যনে হৈছে বিদ্যা। সুখ ন
কৰিলে তাক কোনেও নেপাই; আৰু অকল
পৰ্হিলেই বিদ্যা হই, এনে মনে নে ভাবিবা।
এতিয়া পৰ্হিবলৈ নিকি আচা, ভাল, এই জি
লিখা পৰ্হা গিৱান তাক বিদ্যা বোলা নে জাই,
কেৱল বিদ্যা পাবৰ অত্ৰ মাখোন; এতিয়া সেই
অত্ৰ লৈ, লাহ কৰি বনত হাত দিয়া, পাঠ আও-
বোআ, বিদ্যা আৰ্জন কৰা, আৰু সেই তিনি জন
সুৰ্ধ ভায়েকৰ নিচিনা আসোজাঁহ বুলিয়াবা, কিন্তু
দুইজন বুধিমন্ত ভায়েকৰ নিচিনা হৈ সুখ কৰা,
তাতে ভোমোলাকৰ জিৱন কাললৈকে বৰ ভাল
হ'ব; আৰু অম্লিত ভাঙ পাবলৈ চেষ্টা কৰা, কি-
নো তাক পালে ইহকালৰ সুখ আৰু পৰ কা-
লৰো কুসল হ'ব।

ব. দ.

ঘোঁৰাৰ ইতিহাস কথা।

Anecdotes of the Horse.

ইংলণ্ডৰ এক নগৰত এক ঘোঁৰাই মাজ নিসা-
মানত তাৰ হাঁতেৰে ঘোঁৰা লালৰ দুআৰ মুকলি
কৰি পখাবলৈ যোঁহ ধান খাবলৈ জাই আৰু,
বাতি পূজা নৌ ইওতেই আৰুও আহি আপো-
নাৰ ঠাই লোমাই দুআৰ মাৰি ধই। কিন্তু পখা-
বত কি কি লোমাল বহু দিনলৈ নে জানিলে ঘোঁ-
ৰাই আপুনি দুআৰ মাৰিব পাৰে, আমাৰ মনে
এনে ন ধৰে; তেও সি জেতিয়া ভিতৰ লোমাই
জেতিয়া দুআৰ আপুনি বহু হই।

আন এঠাইত এক লম্বাৰ পত্ৰ বিলোআ মাদুহ
এজনে এক ঘোঁৰাত উঠি পত্ৰ লোআবিলাকৰ
ঘৰে ঘৰে গৈ পত্ৰ দিএ, এই কপে জাঁওতে
ঘোঁৰাই ৬০।৭০ ঘৰ চিনি বেনিএ পতি দি-
বিলাকৰ ঘৰৰ ওচৰ পালে বহিগৈ। এনেকৈ
এখন লম্বাচাৰ পত্ৰ লোআ দুজন লোক এক এক
কোচৰ জাঁওত আছিল; পাচে এক লম্বায়ে
এটাই লই, আন লম্বাহত আনটে লই। সেই
কপে জোআত ঘোঁৰাই আপুনি জানি এক লম্বা-
হত এটাৰ ঘৰত আৰু আন লম্বাহত আনটে
ঘৰত বহি। তিনি চাৰি বছৰলৈকে নে পাহৰে,
পাল ন হই মানে কেতিয়াও কাৰো ঘৰত ন বহি।

লিৱকন নামে আমেৰিকাৰ এজন কাপ্তান চা-
হাৰে মেকটিকো বনত খুখ কৰোঁতে গুলি লাগি
মৰিল। তেঁওৰ চাৰিও কালে বৰ চৌপ হিটল
মাৰি, আৰু বহু ঘোঁৰা লেনাই অতি চোকা কপে
খুখ কৰি থাকিলেও, কাপ্তান চাহাৰে উঠি বহু।
ঘোঁৰাটোএ কলৈকো নো জোআটক আপোন
অধিকাৰৰ নৰ ওচৰত পৰ দি থাকিল। পাচে
খুখ কৰি এটালত কাপ্তান চাহাৰৰ লগৰিৱা-
বোৰে সেই মৰমিৱাল ঘোঁৰাক দেখি লিৱকন
চাহাৰৰ স পালে। পাচে আপোন পৰিৱালে
মৈদাম বাস্তিৰৰ নিমিত্তে সিহৰ পেৰাত লটো
সুয়াই বহু কৰি আহাৰে দি আমেৰিকা দেশলৈ
পঠাই দিলে; আৰু সেই ঘোঁৰাকো সেই সময়-
তে পঠালে। জেতিয়া বৰ প্ৰতাপিতক লিৱকন
চাহাৰৰ মৈদাম বাস্তিলে, জেতিয়া সেই ঘোঁৰা-
কো ঘোঁৰা চোআৰ পাচে পাচে নিলে, তাতে

জি জি মানুহে অকল ঘোঁৰাক দেখিলে মনত
বৰ উৰুটি পালে; কিয়নো ঘোঁৰাটো এ জাঁওতে
অলন্তোল মনেৰে জেন গৈছিল।

ইউৰপৰ জোআ বনত আহিবে পৰা অন্তলৈ
জৰ্মানি দেশবিলাকৰ বৰ টোপ টানিবৰ নিমিত্তে
হানোৱৰ দেশৰ দুটা ঘোঁৰা আছিল; তাৰে এটা
বনত মৰিল, এটা জিয়াই থাকিল। পাচে সিও
ভাৰ লগৰটো মৰাৰ নিমিত্তে নে দেখি সেই দিন-
ৰে পৰা একো আহাৰ নে খাই আছিল, আৰু
ভাৰ ওচৰত আন অনেক ঘোঁৰা থাকিলেও সি
সেইবোৰলৈ একো মন ন কৰি আগৰটক বিচাৰি
চাৰিও পোনে চাই হেৰ হেৰাই থাকি পাচত
অনাহাৰে মৰিল।

ভলত দিয়া আখ্যানৰ দোআৰাই দেখিব, জে
ভাৰ বোআ ঘোঁৰাবিলাকে কেনে সুমেৰে আ-
পোনাৰ মজ্জতা বাখে। কতক বছৰ হল, এটা
ভাৰ বোআ ঘোঁৰাই অনেক কালৰে পৰা ভাৰ
গৰাকিৰ পাচত ভাৰ লৈ আহে, পাচে এদিন বৰ
দুখ পাই ভাগৰ লাগি পাচ পৰিলত মনত লাজ
অপমান পাই পুনৰ প্ৰানটাকি বৰ বেগে গৈ
মৰিল।

ইংলণ্ডৰ ক্ৰক চোআ ঘোঁৰাৰ মাজত এক
অতি উত্তম আৰু সাহিয়াল ঘোঁৰা আছিল। সি
বৰ বুৰা হোআত ভাৰ দাঁতবোৰ খই গল, সেই
নিমিত্তে সি একো ঘাঁহ বা দানা চোৰাব নোআ-
ৰিছিল; ভাৰ সোঁ কালে বাঁও কালে থকা দুই
ঘোঁৰাই ভাৰ এনে অৱস্থা দেখি, সুকান ঘাঁহ
আৰু দানা ভালকৈ চোৰাই ভাৰ মুখৰ আগত
পেলাই দিএ দুই মাহলৈকে জিমান দিন ভাত
আছিলে তাক খুআলে।

বনবিয়া ঘোঁৰাই লাজ পাতি লব মৰাৰ নকচা।

Almanac for October, 1881.

অক্টোবৰ, অৰ্থাত কাতি, ১৮৮১।

মাহ	কাকোৰ	জাহান	মুজোৰ	মুজব	মুজান	মুজক	মুজি	মুজব	মুজান
সো	১	১৬	৫১৫৬	১১১৫০	৫১৫৬	১১১৫০	১১১৫০	১১১৫০	১১১৫০
ম	২	১৭	৫১৫৬	১১১৫১	৫১৫৬	১১১৫১	১১১৫১	১১১৫১	১১১৫১
ব	৩	১৮	৫১৫৭	১১১৫২	৫১৫৭	১১১৫২	১১১৫২	১১১৫২	১১১৫২
বি	৪	১৯	৫১৫৭	১১১৫৩	৫১৫৭	১১১৫৩	১১১৫৩	১১১৫৩	১১১৫৩
সু	৫	২০	৫১৫৮	১১১৫৪	৫১৫৮	১১১৫৪	১১১৫৪	১১১৫৪	১১১৫৪
স	৬	২১	৫১৫৮	১১১৫৫	৫১৫৮	১১১৫৫	১১১৫৫	১১১৫৫	১১১৫৫
দেও	৭	২২	৫১৫৯	১১১৫৬	৫১৫৯	১১১৫৬	১১১৫৬	১১১৫৬	১১১৫৬
সো	৮	২৩	৫১৫৯	১১১৫৭	৫১৫৯	১১১৫৭	১১১৫৭	১১১৫৭	১১১৫৭
ম	৯	২৪	৬০	১১১৫৮	৫১৬০	১১১৫৮	১১১৫৮	১১১৫৮	১১১৫৮
ব	১০	২৫	৬০	১১১৫৯	৫১৬০	১১১৫৯	১১১৫৯	১১১৫৯	১১১৫৯
বি	১১	২৬	৬১	১১১৬০	৫১৬১	১১১৬০	১১১৬০	১১১৬০	১১১৬০
সু	১২	২৭	৬১	১১১৬১	৫১৬১	১১১৬১	১১১৬১	১১১৬১	১১১৬১
স	১৩	২৮	৬১	১১১৬২	৫১৬১	১১১৬২	১১১৬২	১১১৬২	১১১৬২
দেও	১৪	২৯	৬১	১১১৬৩	৫১৬২	১১১৬৩	১১১৬৩	১১১৬৩	১১১৬৩
সো	১৫	৩০	৬১	১১১৬৪	৫১৬২	১১১৬৪	১১১৬৪	১১১৬৪	১১১৬৪
ম	১৬	৩১	৬১	১১১৬৫	৫১৬৩	১১১৬৫	১১১৬৫	১১১৬৫	১১১৬৫
ব	১৭	১	৬১	১১১৬৬	৫১৬৩	১১১৬৬	১১১৬৬	১১১৬৬	১১১৬৬
বি	১৮	২	৬১	১১১৬৭	৫১৬৩	১১১৬৭	১১১৬৭	১১১৬৭	১১১৬৭
সু	১৯	৩	৬১	১১১৬৮	৫১৬৪	১১১৬৮	১১১৬৮	১১১৬৮	১১১৬৮
স	২০	৪	৬১	১১১৬৯	৫১৬৪	১১১৬৯	১১১৬৯	১১১৬৯	১১১৬৯
দেও	২১	৫	৬১	১১১৭০	৫১৬৫	১১১৭০	১১১৭০	১১১৭০	১১১৭০
সো	২২	৬	৬১	১১১৭১	৫১৬৫	১১১৭১	১১১৭১	১১১৭১	১১১৭১
ম	২৩	৭	৬১	১১১৭২	৫১৬৫	১১১৭২	১১১৭২	১১১৭২	১১১৭২
ব	২৪	৮	৬১	১১১৭৩	৫১৬৬	১১১৭৩	১১১৭৩	১১১৭৩	১১১৭৩
বি	২৫	৯	৬১	১১১৭৪	৫১৬৬	১১১৭৪	১১১৭৪	১১১৭৪	১১১৭৪
সু	২৬	১০	৬১	১১১৭৫	৫১৬৬	১১১৭৫	১১১৭৫	১১১৭৫	১১১৭৫
স	২৭	১১	৬১	১১১৭৬	৫১৬৬	১১১৭৬	১১১৭৬	১১১৭৬	১১১৭৬
দেও	২৮	১২	৬১	১১১৭৭	৫১৬৬	১১১৭৭	১১১৭৭	১১১৭৭	১১১৭৭
সো	২৯	১৩	৬১	১১১৭৮	৫১৬৬	১১১৭৮	১১১৭৮	১১১৭৮	১১১৭৮
ম	৩০	১৪	৬১	১১১৭৯	৫১৬৬	১১১৭৯	১১১৭৯	১১১৭৯	১১১৭৯
ব	৩১	১৫	৬১	১১১৮০	৫১৬৬	১১১৮০	১১১৮০	১১১৮০	১১১৮০

পুৰ্ণিমা ২ দিনৰ ১১।৫১ পূজা।

আমাবাস্যা ১৬ দিনৰ ১১।৩১ পূজা।

পুৰ্ণিমা ৩১ দিনৰ ১১।৪ ডাট।

এই অক্টোবৰ পত্ৰ মোং সিংসাগৰৰ আমেৰিকান
বাপ্টিষ্ট মিশ্যন চাপা খানাতে হাতে হাতে চাপ কৰা
হৈছে। আদিতে দিলে বছৰত দ্বাৰ এটকা, বছৰৰ মুখত
দিলে ১১ চহা।

THE ORUNDOLO,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
ence, and General Intelligence, is printed and pub-
lished at the Sibsagar Mission Press, by O. T.
CUTTER, for the American Baptist Mission in
Assam. Price, one Rupee per annum, in advance,
or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ । বোং সিবসাগৰ, অক্টোবৰ ১৮৪৯ খ্ৰিঃ অং সঁক । নম্বৰ ১০ ।

VOL. IV.

SIBSAGOR, ASAM, OCTOBER, 1849.

No. 10.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence.

অক্টোবৰ ২৫ তাৰিখৰ বাতি গুআহাটীৰ বজাবত দুই লাগি ২০ মান ঘৰ পুৰিলে ।

২৬ অক্টোবৰ তাৰিখে গুআহাটী নগৰত চাপ্ৰাচি এজনে এটা বাৰচি মানুহক কিবা কাৰনে কাটকৈল নিওন্তে বাটতে বাৰচিএ কাপৰৰ পৰা কটাৰি উলিয়াই চাপ্ৰাচিক খুঁচি বধ কৰিলে ।

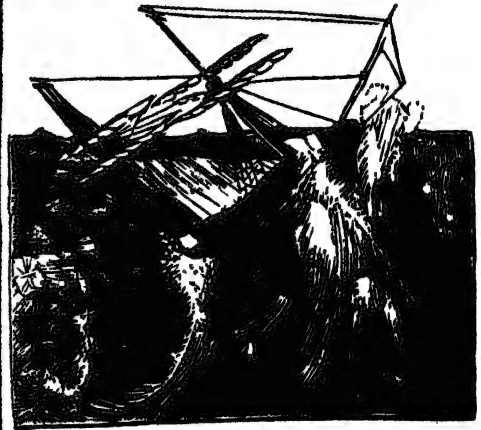
২৯ তাৰিখত ত্ৰিজুত পান্ধুৰি বাকৰ চাহাবে নৰিয়াৰ কাৰনে মেম চাহাব আৰু বাৰা লোকে সৈতে আমেৰিকা দেশলৈ জাবৰ নিমিত্তে ভাপ জাহাজত উঠি গল ।

খেহ দেশৰ দাঁতিত থকা মাকাও নগৰৰ আম-বাল নামে পৰ্তুগিচ গবৰ্নৰ চাহাবে গধূলি বেলা হেৰা খাবলৈ জাঁওতে কেতবিলাক খেহ লোকে বাটত ধাপ দি থাকি তেঁওক অহা দেখি ওলাই ঘোঁৰাক ধৰি তেঁওক পেলাই ঘাৰি সুৰটো আৰু এখন হাত কাটি লৈ গল । পাচে পৰ্তুগিচ লোকে ওচৰত থকা খেহৰ কৌঠ জুধ কৰি ললে । খেহৰ ৬০ চিপাহিক মৰিল, ২০০ মান খুন হল ।

পঞ্জাবি সেনাপতি কেতবিলাকে কম্পানিৰ অধিন্তে দ্ৰোহ পাতি দোস্ত মহম্মদ খাঁলৈ গুপতে পত্ৰ লিখাত মেসাখিকাৰে চত্ৰ চিন্ন, তাৰ ৪ চাৰি পুত্ৰক, অন্য কেতবিলাকে সৈতে ধৰা পহিলত কইমন্ত ধোআ হল ।

এমিলি নামে এখান জাহাজ মৰিচ মাজুলিলৈ জাবৰ নিমিত্তে ৭৫০০ খৈলাৰ চাউল লৈ কলিকতা এৰি ১ চেণ্টেম্বৰত আন্দামানৰ এটা নক

মাজুলিত লাগি ভাগিল । তাতে ৫ টা মানুহ মৰিল; কাপ্তান আৰু আন মানুহে ২ খন নক নারত উঠি বায় পালে, কিন্তু আদি বানি আৰ-বে বামত উঠিবলৈ নি দিএ; ধেনু কাৰে সৈতে খেদালে । পাচে কাপ্তান আৰু আন তিনি জন চাহাবে ৭ টা লক্কে সৈতে এখন নাৱেৰে কো-কো মাজুলিলৈ জাবৰ আগাবে গৈ ১৩ দিন ঘূৰি পকি উজাদিল নে পাই সেনে মান দেশৰ পচিম কালে ওলালগৈ । তাতে মান লোকে মহম্মদ কপে উপকাৰ কৰি নিবিলাকক ই সি দি বাপ্-গুন নগৰলৈ পঠাই দিলে । সি খন নারত জি থাকিল নিবিলাকৰ কি হল, তাৰ বাজা নাই ।

২৪ আগষ্টত অস্ত্ৰিয়া সেনাই বেনিচ নগৰ বেৰি ধৰি জিৰিলত তাৰ পুজাবোৰে অস্ত্ৰিয়াৰ সেনাপতিত সবনাগত হল ।

১৩ আগষ্টত পাৰ্ছিৰিত্য নামে কচিয়া সেনাপতিএ হুজাৰিৰ সেনাপতি জৰ্জিক কোজে সৈতে বেৰি ধৰাত জৰ্জিক উপাই নে পাই ২৫০০০ হুজাৰিৰ সেনাই সৈতে অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ পেলাই সবনা-

গত হল। কচত আৰু আন হুজাৰি সেনাপতি
সাবি আন ঠাইলৈ পলাই গল।

কিচিয়াৰ বজাই কচতৰ ওচৰলৈ এক ঠৈলাৰ
খান পঠাই, তাৰ ভিতৰত কিমান খান আছে,
জাক গনিবলৈ দিচে। তাৰ অৰ্থ কচিয়াৰ সবহ
মানুহ বুজুআ জানি কচতে এই উত্তৰ দি পঠালে,
ঠৈলাৰ খান সবহ হই, কিন্তু ঘোৰ লগত তিনি
সেনা তিনি কাউৰি আছে, সিহঁতে খুঁটি খাব।
তাৰ অৰ্থ মানুহে বুজে, তিনি সেনা হলে বেয়,
দেখিন্‌কি, জৰ্জি, এই তিনি সেনাপতি; কাউৰি
হলে জুন, জুলাই, আগষ্ট, জৰে খৰা কালৰ এই
তিনি মাহ বুজাই।

বোম নগৰত জুখ কৰা জেনৰল উদিনো সেনা-
পতিক বিসই সলাই ফুফিএ ওভোটাই মা-
ভিলে, আৰু তাৰ সলনি বন্তলান সেনাপতিক
পাতি ধলে।

ফুটলগু দেসৰ কৰ্কাঁলদি নগৰৰ এটা লৰাই
মিচৰ দেসৰ পৰা জাহাজত অনা এটা বৰ ডিমা
কিনি লৈ, মিচৰৰ বৰ কুকুৰাৰ কনি বুজি ভাল
পোআলি পাম বুজি এজন কুকুৰাত উমনি দি
লে; পাচে চাই চাই দেসত যঁৰিয়ালৰ জিয়া
পোআলি পাই বিয়াই হল।

লগুন নগৰত ১,১২১ মানুহ মাউৰৰ দোআ-
বাই মৰিল; নুয়ক নগৰত ৪,০০০; চেন্ত লুই
নগৰত ৮,০০০; আন আন ঠাইতো অনেক
মিৰু হল। চিকিৎসাত নগৰত কেৱল মানুহ ন
হই, গাহৰি কুকুৰা আদি জন্তু মৰিল; হুইলিঙ্গ
নগৰত মেকুৰি প্ৰাই সকলোবোৰ মৰিল।

বুএই নামে এজন ফুফি জাহাজৰ কাপ্তানে
আফ্ৰিকাৰ ভিতৰলৈ জাবৰ নিমিত্তে ৪ মাৰ্চত
বাচা নদিৰ ভৰাজ মুখে লোমাই উজাই গল।
পাচে সেই নৈ নিগৰ বৰ নদিৰ এক সুঁতি হোআ
বুজ পালে; আৰু দেসৰ ভিতৰত দুখন বৰ
গৰোবৰ গাঁও নগৰ আদি ভৰপূৰ পালে। কিন্তু
সেই ঠাইত ফুফিএ থাকিব নোআবিলে, জৰে
খৰাত জাহাজৰ অনেক মৰিল; তাত পূৰ্ব নিৰা-
সি লোকৰ জৰে ন ধৰে।

ইল্গানিয়া দেসৰ বিলবোআ নগৰৰ ওচৰত
পৰ্বতৰ ভিতৰত বৰ গাঁও গুহা দেখা পোআ

হল; তাৰ কেতবিলাক খোঁটালি ৭৫০ হাত দি-
হল; ৫০০ মান মানুহ লোমাই থাকিব পাৰে।

২ আগষ্ট তাৰিখত লগুন নগৰৰ মানিফ না-
মে এজন মানুহে ভিবোতাই নৈতে ওকনৰ নামে-
ৰে চিনাকিৰ খন পাবৰ নিমিত্তে তাক বধ কৰি
বান্ধনি ঘৰৰ ইটাৰ তলত গাঁত খানি পুতিলে।
পাচে সেই মানুহ অনেক দিন নে দেখাত লো-
কে বিচাৰি বিচাৰি ১৭ তাৰিখৰ মূৰত পলিচৰ
মানুহে ল পাই উলিয়ালে, আৰু ওচৰতে তেজ
লগা চুলিএৰে চিপ্ৰাজ পালে। তেতিয়া বধ কৰা
দুয়ো পলাল; ভিবোতাই বেলবদৰ বধত উঠি
এডিন্‌বৰ নগৰলৈ গল। পাচে টেলিগ্ৰাফ ডাকে
নৈতে তালৈ বাত্ৰা পঠাই দিয়াত তাত থকা মানু-
হে তাইক দেখি খৰা পেলালে। তাৰ পৈএকক
দিন চাৰেকলৈ বিচাৰি নে পালে, সেয়ে জাহা-
জত জাঁওতে এজন মানুহে তাক চিনি পাই
বাত্ৰা কলে; পাচে জৰ্চি মাজুলিলৈ গিয়দা পঠাই
এক মানুহৰ ঘৰত দেখা পাই ধৰিলে। সেই
ঘৰত জিমান দিন আছিলে, দিনটত এক এক
বটল কটিকা খোআ দন্তৰ আছিল।

আমেৰিকা দেসৰ প্ৰিঙ্কতন নগৰৰ ওচৰত একে
লগে বন্ধা বধ এসাৰি বেলবদত জাঁওতে এক
খনা জানৰ ওচৰ পাই বাট এৰি সকলোবিলাক
জানত পৰি খুন্দা খাই ভাগিল। ভিতৰত জি
বহু মানুহ আছিল সিহঁতৰ বৰ উকমি উঠিল,
পাচে উলিয়ালত কেতবোৰ মৰা কেতবোৰ হাত
ভৰি ভাগি এখা মৰা হল। জানত নো পৰোঁতে

আমেৰিকাৰ খনা জানত নাও টনাৰ দৃশ্য।

এজনি ডিবোডাৰ লৰা কোলাত লৈ আছিল; তাই পৰি ঘৰিষ বুলি জানি বহুখ খিনিকি বুজা-বে নি লৰাক বনৰ ওপৰত পেলাই দিলে, তাতে তাৰ একো দুখ ন হ'ল; যাক এখা মৰা হৈ জি-য়াই আছে।

চেণ্ডেহুৰ মাহত কটলঙ দেশৰ চেণ্ড-মনাঞ্চ নগৰৰ ওচৰ এক নাৱে জাল বাই লক মাচ ধৰি থাকোঁ-তে অকস্মিতে এটা ভৰোআল মাচ লাগি আহিল। পাচে তাৰ জোখ লৈ দিঘলে ৭ লাভ, বেৰে ২ হাত এমুঠন, তাৰ ভৰো-আল ২ হাত দিঘল পালে।

আমেৰিকাৰ কে-লুকি প্ৰদেশত বক্-হাৰ্ড নামে ১১৪ বছৰ বয়সিয়া এটা মানুহ ডিবোডা আৰু ৪।৫ লৰাৰে সৈতে এক বছৰ গচৰ ধোন্দত বাস কৰি থাকি আছে।

কানাডা দেশৰ পু-জাবিলাকৰ মাজত অনেক দোহিয়া ও-লাই অনেক ঘৰ পু-বিলে, কেতবিলক মানুহকো মাৰিলে।

আমেৰিকা দেশৰ মিচিচিপি নদিত মেই মাহত বহুটক পানি বাৰ্হি বুজলিক আ-দি কৰি অনেক গাঁও

নগৰ বুৰাই বহু ধনৰ লোকচন হ'ল। চেণ্ডলুই নগৰত জুই লাগি নগৰৰ ভিৰি ভাগৰ এভাগ পৰিলে; তাতে হানি হ'ল ১,৪০,০০০০০।।

“অসমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ।”

“The Friend of Young Assam.”

অসমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ নামে দৃষ্টিৰ আৰু ত্ৰি-ভিৰ ভাগ দুখন সুন্দৰ কিতাপ গুআহাটিৰ পৰা পালে।

খ্ৰীষ্ট বাবু আনন্দীধাৰ ঢেকিয়াল কুকনে কলিকতালৈ গৈ হিন্দু কলিজত ভাল ৰূপে ইং-ৰাজি বিদ্যা নিকিলে; পাচে গুআহাটলৈ উভতি আহি আপোন অসম দেশৰ উপকাৰ হ'বৰ নিমি-তে চিন্তা কৰি ভেটিয়া আহৰি পাই ভেটিয়া অলপ অলপকৈ এনে কিতাপ লিখিব ধৰিলে। আৰু বহু সুমেৰে ইংৰাজি ভাষাৰ পৰা অসমিয়া ভাষাক এই দুখন কিতাপ লিখি আৰু কলি-কতাত সুন্দৰ আখৰেৰে চপালে।

মাজে মাজে ভুল ওলাই, কিন্তু মানুহৰ লিখা কতাপত বিদেশকৈ কোনো ভাসাত পুখৰে লি-খা কিতাপবোৰত ভুল থাকে; কিন্তু বহু ভাল আৰু গিয়ানৰ কথা ইয়াতে ওলাই আৰু পৰ্হিব জনা মানুহে কিনি পৰ্হিলে ভাল। এই কুকনৰ নিচিনা কেৱল আপোন সুখ বা লাভ নি বিচাৰি আন ভদু মানুহবোৰে আপোন দেশৰ মানুহৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে সেই ৰূপে কোনো গিয়ানৰ কিতাপ লিখিলে ভাল।

লোকৰ আগত আপোনাৰ নামত পুস-পুস পাবৰ ইচ্ছা নাই দেখি কুকনে সেই কিতাপৰ ওপৰত আপুনি কৰা বুলি নাম নি দিলে। অস-মিয়া লোকৰ মাজত পুখৰে আপোন দেশৰ উপ-কাৰ চিন্তি এনে কোনো গিয়ানৰ কিতাপ কৰি চপোআত এই পুস-পুস আগত জৰি তেঁওৰ পুস-পুস নোলাই ভথাপি ইয়াৰ পাচে অনেক পুস-পুসলৈকে তেঁওৰ সু জন্মগা থাকিব।

এতিয়া অসম দেশত জি লৰা লক হৈ আছে, অলপ বছৰৰ মূৰত তাকৰ হ'ব, আৰু পিজিবিলা-কে জি ভাল কৰম পাই কৰি আছে সেই কৰম বা জান উত্তম কৰম পাব, আৰু সেইবোৰৰ গি-য়ান বাৰ্হিবৰ নিমিত্তে জিলা আদি গাঁওবোৰত থকা লৰা লকলে গিয়ান বাৰ্হিবৰ নিমিত্তে অতি সুখ কৰি পৰ্হি নিকিবলৈ উচিত।

এই দুই কিতাপৰ প্ৰথম পাঠ্য জি লিখা আছে তাকে ভালত চাপিচোঁ।

“অসমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ। ২ দ্বিতীয় কাণ্ড। বালকোপদেশক; অৰ্থাত্ অসম দেশৰ লৰাবিলাকৰ উপকাৰলৈ নিতি ধৰম, আৰু নানা বিদ্যা বিসয়ক উপদেশ। অসম দেশৰ লোক এজনৰ দোআৰাই ইংৰাজি ভাষাৰ নানা পুস্তকৰ পৰা সংগ্ৰহ হৈ অসমিয়া ভাষাই ভাষান্তৰ হল। দ্বিতীয় ভাগ। মূল্য ১১০, পাঁচ সিকি মাত্ৰ।”

“আসমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ। ৩ তৃতীয় কাণ্ড। ভূগোল পুস্তক; অৰ্থাত্ প্ৰতিবিভ জি সকল দেশ আছে, তাৰ নদী, পৰ্বত, নগৰ, অদ্ভুত বস্তু, বাজ্যসামন, উত্পন্ন দ্ৰব্য, বানিজ্য, আৰু লোক সকলৰ বিত্তি, চৰিত্ৰ, ধৰ্ম, ইত্যাদিৰ বিবৰন।”

কেতিয়াবা যদি সেই কিতাপৰ পৰা কোনো কথা অক্টোবৰীত চাপোঁ, তেন্তে তাক জানিবৰ নিমিত্তে কথাৰ সেন্ত অ. ল. ম. এই আখৰ লগাই দিম।

এই কিতাপ দ্বিতীয় ভাগৰ পৰা লৰাবিলাকে বিদ্যা নিকিবলৈ উদগোআ কথা পাই ভালত চাপিচোঁ।

“ভোমোলাকৰ ভিত্তৰ অনেক পুৰণিৰ উপায়লৈ আৰু খন আৰ্জিবলৈহে বিদ্যা নিকিব লাগে বুলি ভাবিব পাৰা, কিন্তু সেইটো ভ্ৰমহে; কিয়নো বিদ্যাৰ জি সকল গুনৰ কথা কলোঁ ভাব আগত ধন কি? আৰু কোনো কোনো লৰাই এনেও বুলিব পাৰে বোলে বিদ্যা নিকিলে নো কি হব? মোৰ ধন আছে বিদ্যা ন হলেও সুখে থাই লৈ থাকিব পাৰিম। হে মোৰ প্ৰিয় মিত্ৰ সকল, মই মিনতি কৰি কঁও, এনে ভাবনা কেতিয়াও ভোমোলাকৰ মনত থিত হব নি দিবা; এনেকৈ ভাবি অনেক ধনবস্তু লৰা নষ্ট হৈচে, প্ৰিথিবিৰ ধনেৰে পৰকালত কি কৰিবা?

“হে লৰাবিলাক, ভোমোলাক যদি অতি ধনবস্ত্ৰই হোআ তেও বিদ্যাক হেলা ন কৰিবা; ধনবস্ত্ৰটো বিদ্যাবস্ত্ৰ হব পাৰিলে অধিক সুখবহে কথা, কিন্তু ধন থাকি বিদ্যা নে থাকিলে তাৰ সমান বিসম পাৰ লগা কথা আৰু নাই।

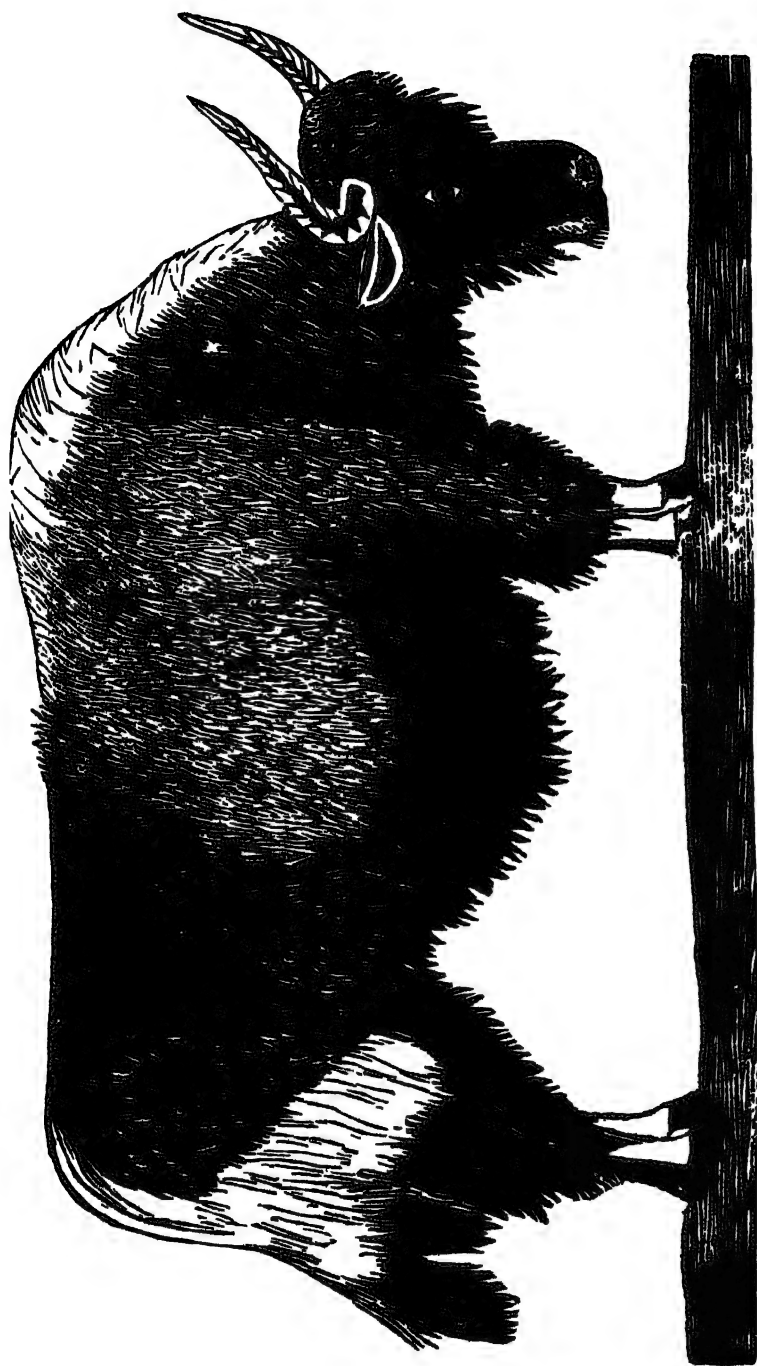
এতিয়া যদি বিদ্যা উপাৰ্জন কৰিবৰ কি

উপাই লোখা তেন্তে সুনা। স্নম আৰু মনোজোগ এই দুৱেই ঘাই উপাই; মন দি স্নম কৰিলে নিচইকৈ বিদ্যা হই, আৰু এই কথাৰ কেতিয়াও অন্যথা ন হই। অনেক লৰাই ভাবে বোলে, মোৰ কপালত যদি বিদ্যা হব লগা আছে তেন্তে হব, এই এটা নিচেই অবোধৰ কথা, এই ভাবনা কৰি স্নম ন কৰা সুখবহে চিন। স্নম কৰিলে অতি বৰ দুঃসাধ্য কথাকো কৰিব পাৰি, এতেকে ছুমি পাৰা মানে স্নম কৰা, ভোমোৰ অৱলো বিদ্যা হব, কেতিয়াও নৈবাস ন হবা। কোনো কোনো লৰা আনতকৈ বুধিমন্ত্ৰ হই, কিন্তু ছুমি স্নম কৰিলে ভোমোৰো বিদ্যা ন হৈ নে থাকে। লৰা কালেই বিদ্যা নিকিবৰ ভাল সময়ই, কিয়নো ডাঙ্গৰ হলে মানুহৰ পুৰণিৰ উপাই চিন্তা-ভেই দিন জাই, এতেকে সেই কাল এনেই নে খেদিবা; কিন্তু যদি সিদু কালৰে পৰা বিদ্যা নি লিকা ডাঙ্গৰ হলেও নিকিবা, আৰু বিদ্যা নিকিবৰ কাল গল নু বুলি পুৰণাৰ্থহে কৰিবা। আদিতে বিদ্যা নিকিবলৈ টান দেখি ভাল নে পাব পাৰা, কিন্তু কিছুমান স্নম কৰি বিদ্যাৰ অলপ সোআদ বুজিব পাৰিলে পাচে ভোমোৰ পৰ্হিবলৈ আপুনি অভিলাস হব। অগিয়ানে এই স্নমকে সহিব নোআৰি অৱলেন্ত সুখ হই।

“কিন্তু হে প্ৰিয় লৰা সকল, বিদ্যাৰ দোআৰাই ভোমোলাকে জিবোৰ উপদেশ পোআ সেই উপদেশ সকল মুনিলেই ন হই, কিন্তু জেনে মূনা তেনেকৈ চলিব লাগে। লৰা কালত ভোমোলাকৰ মন গোটেই কোমল, জি পোনে নিয়া সেই পোনেই জাব, আৰু কেতিয়াই যদি লজ বাটে নিয়া ডাঙ্গৰলৈ লভ্ হবা, কিন্তু অলপ বাটে নিলে ডাঙ্গৰলৈকো অলভ্ হবা; এতেকে লৰেৰে পৰা লমাই ভাল কথা মনত নীচি থবা।”

চৌজব পহু অর্থাত ভোটব গক ।

The Tibet or Chowrie-tailed OZ

ছুটিয়া গকর মূর চুটি, নাক বহল, কান ডালব, নেগুর ঘোঁরাব নিচিনা, আক পিটি কালে গলধনড ডাব চুট ধাক, আক গোটেইটে। গাতে দিহল
 দিহল নোম আচে। মি বব থলান আক ডাব মাত গাহবিব নিচিনা, নেই কাবনে ইউরপিয়ারিলাকে হোকাবা। গক বোনে। মাখি আদি খেদিবনে
 আক কোনো কোনো মেসিহোবেও সবজাত হুলি ডাব ঢেগবর নোমবোমব চৌজব বনাই লই ।

স্নাকোবৰ বিবৰন।

History of Jacob.

ইচাক দ্বিত্ব হোআৰ পূৰ্বে ঠেঙ আপোন লক পুত্ৰ স্নাকোবক আসিৰ্বাদ দি এই আগা কৰিলে, বোলে, তুমি কিনাৰ দেশৰ মাজত কোনো কন্যা বিবাহ ন কৰিবা; কিন্তু উঠা, তোমাৰ মাজি বজ্জহৰ ঘৰলৈ গৈ। তাৰ পৰা কোনো কন্যা বিবাহ কৰাটো। আৰু সৰ্বসক্তিমন্ত পৰম ইশ্বৰে আসিৰ্বাদ কৰি তোমাক বলবন্ত আৰু বহু পুত্ৰ কৰোক। আৰু জি অফ্ৰিকাৰ আবুহামত কৰিলে; সেই প্ৰতিগ্যা আৰু আসিৰ্বাদ তোমাক আৰু তোমাৰ পাচত হোআ সন্তানবিলাকত সিদ্ধি কৰোক। আৰু জি দেশৰ নিমিত্তে পুনৰাই ইশ্বৰে ঠেঙত প্ৰতিগ্যা কৰিছিল, আৰু ততে তুমি এতিয়া প্ৰবাসি হৈ আচা, এই দেশতে মুখ ভোগ কৰিবা। সেই ৰূপ ইচাকে স্নাকোবক আসিৰ্বাদ কৰি বিদাই দিলত, স্নাকোবে সিবিলাকৰ আগা মানি পাদানাবাম নামে ঠেঙৰ মাজি বিবিকাৰ পিজি বিখুলৰ ঘৰলৈ জাতি কৰিলে।

পাচে স্নাকোবে বেৰচেৰাৰ পৰা হাবোনলৈ জাঁওতে এক ঠাই পাই, তাতে বেলি বহাৰ কাৰনে থাকিল; আৰু তাৰে গোটা চাৰেক লিল লৈ গাঁক কৰি ওবে বাতি সেই ঠাইতে সুই অচিল; পাচে সুই থাকোঁতে সপোনত এটা জখলা দেখিলে, তাৰ মূল প্ৰিথিবিৰ, আৰু তাৰ আগে স্বৰগ লজ্জিছিল; আৰু তাতে ইশ্বৰৰ দূতবিলাকক উঠিবৰ আৰু নামিবৰ দেখিলে; আৰু তাৰ ওপৰত পৰম ইশ্বৰে থিয় হৈ স্নাকোবক কলে, ময়ে পৰম ইশ্বৰ, তুমি জি দেশতে সয়ন কৰিচা, এই দেশকে মই তোমাক আৰু তোমাৰ বজ্জহক দিম। তোমাৰ বজ্জহ প্ৰিথিবিৰ থলিৰ নিচিনা অসংখ্য হব, আৰু তুমি পূব, পশ্চিম, উত্তৰ, দক্ষিণ, চাৰিও দিগে বিয়াপি জাৰা; তাতে তোমাৰ আৰু তোমাৰ সন্তানবিলাকৰ নিমিত্তে প্ৰিথিবিৰ সকলো জাতি লোকে আসিৰ্বাদ পাব। আৰু তুমি জি ঠাইলৈ জোআ, সেই ঠাইতে ময়ো তোমাৰ সহাই হৈ পুনৰ্বাৰ এই দেশলৈ আনিম। তোমাক মই কেতিয়াও নেবিম, কিন্তু তোমাৰ আগত মই জি জি কলোঁ সেই সকলো সামুচল কৰিম। পাচে নিত্বা ভাগিলত স্নাকোবে চেভন পাই কলে, অৱলো এই ঠাইতে পৰম ইশ্বৰ আছে, কিন্তু মই ইয়াক নে জানিলোঁ; ঠেঙ ভয়েৰে আৰু কলে, এই ঠাই

কেনে ভয়ানক! এই ঠাইএই ইশ্বৰৰ ঘৰ, আৰু স্বৰগৰ দুআৰ হই।

পাচে স্নাকোবে বাতি পুআই উঠি জি সিলক ঠেঙ গাঁক কৰি লৈছিল, তাকে খুঁটাৰ নিচিনাকৈ বাখি তাৰ ওপৰত তেল বাকি দিলে; আৰু সেই থানৰ নাম বৈথেল (অৰ্থাত ইশ্বৰৰ ঘৰ) বাখিলে। ভেতিয়া স্নাকোবে আপোন ইচাবে এই সপত কৰি কলে, মই জি ঠাইলৈ জাতি কৰিচোঁ, সেই ঠাইতে যদি ইশ্বৰে মোক দেখা কৰি মোৰ সহাই হই, আৰু আহাৰৰ নিমিত্তে অন, আৰু পিন্ধিবৰ নিমিত্তে কাপৰ দিএ, আৰু কুললে পুনৰাই মোক পিজি ঘৰলৈ ওভতাই আনে, তেন্তে পৰম ইশ্বৰেই মোৰ পুত্ৰ হব, আৰু এই সিলেই ইশ্বৰৰ ঘৰ হব, আৰু জি কিছু সন্মতি ঠেঙ মোক দিএ, তাৰ দলম ভাগ মই ঠেঙক দিম।

তাৰ পাচে স্নাকোবে জাঁওতে জাঁওতে আপোন মাজিৰ বজ্জহৰ দেশ পালেগৈ; পাচে লাবান তেওঁৰ মোমাইএক জত আছিল, সেই ঠাই পাই মোমাইএকৰ ঘৰত থাকিল। ভেতিয়া ভাত কিছু দিন থকা হল, ভেতিয়া মোমাইএকে সুধিলে, বোলে তুমি মোৰ হাৰ আৰু মজ্জহ, এন্তেকে মোৰ লগত বিনা মূল্যে কিয় আচা? মোৰ লগত এটাৰ নিমিত্তে তোমাক জি বেচ লাগে ভাক কোআ, তাতে মই জোগ্য বেচ তোমাৰ দিম। সেই লাবানৰ দুজনি জিএক আছিল, বৰ জনিব নাম লিহ, লক জনিব নাম বাহেল; লিহৰ চকু দেখিবলৈ সুঅনি, কিন্তু বাহেল সুন্দৰ আৰু অতি ৰূপৱতি আছিল। ভেতিয়া স্নাকোবে কলে, তোমাৰ লক জি বাহেলৰ নিমিত্তে মই লাভ বচৰ তোমাৰ ঘৰত বজ। পাচে লাবানে কলে, তেন্তে থাকা, আনক দিৱাতকৈ তোমাক দিৱাই ভাল। ভেতিয়া স্নাকোবে বাহেলৰ নিমিত্তে লাভ বচৰ লাবানৰ ঘৰত বলে, তথাপিও ভাইক ইমান প্ৰতি কৰাৰ নিমিত্তে অলপ দিনহে বুলি জানিলে।

ভেতিয়া সেই লাভ বচৰ পূৰ হল, ভেতিয়া স্নাকোবে লাবানক কলে, এতিয়া তোমাৰ জি বাহেলক মোৰ ভাজাৰ্হে দিৱা, কিয়নো মোৰ বচৰ পূৰ হল। পাচে লাবানে আপোন দেশৰ বেৰহাৰ মন্তে বহুজনি জিএকক স্নাকোবে ন জনাকৈ তেওঁৰে লৈতে বিবাহ দিলে; পাচ দিনা স্নাকোবে সেই কথা জানি আৰু লিহক দেখি লাবানক কলে, মই বাহেলৰ নিমিত্তে এই লাভ বচৰ

ভোম্বাৰ ঘৰত খটা নাই নে? তেতিয়া কিয় মোক এনে বন্ধনা কৰিলা? তাকে লাবানে কলে, বৰ জৱিক বাধি লক জৱিক আটাইবিবাহ দিয়া আমাৰ দেশত অনুচিত কথা। এই হেতুকে তুমি এই সাত দিন ভাইৰ লগত নিউআ পাচে বাহে-লকো ভোম্বাৰে সৈতে বিবাহ দিম, আৰু ভাইৰ নিমিত্তেও পুনৰাই সাত বছৰ মোৰ ঘৰত খাটি-বা। পাচে য়াকোবে সেই সাত দিন নিয়ালত লাবানে পুনৰাই বাহেলক তেঁওৰে সৈতে বিবাহ দিলে; আৰু তেঁও ভাইৰ নিমিত্তেও সাত বছৰ লাবানৰ ঘৰত বসে।

পাচে তেতিয়া য়াকোবৰ অনেক সন্তি সন্তান হল, আৰু তেঁওৰ বছৰো পূৰ হল, তেতিয়া তেঁও লাবানত কলে, এতিয়া মোক আপোন দেশ আৰু আপোন ঠাইলৈ জাহ দিয়া, লাবানে কলে, জদি মই ভোম্বাৰ সাধ্যতে অনুগ্রহ পোআ হৈ-চোঁ, তেতিয়া মোৰ লগত আৰু কিছু কাল থাক, কিয়নো মই জানিচোঁ ভোম্বাৰ নিমিত্তে ইহুৰে মোক আশিৰ্বাদ কৰিচে; আৰু এতিয়া পুনৰাই তুমি জি বেচ পাবলৈ থিৰ কৰিবা, তাকে মই ভোম্বাক দিম। তেতিয়া য়াকোবে সাত লগাই কলে, মই জি ৰূপে ভোম্বাৰ দান কৰম কৰিচোঁ, তাক তুমি জানা, আৰু মোৰ লগত ভোম্বাৰ পহ-বোৰ জি ৰূপে আচে তাকো জানিচা, কিয়নো মই অহাৰ পূৰ্বে ভোম্বাৰ অলপ সন্মতি মাগোন আছিল, কিন্তু এতিয়া অধিক হৈচে; মই অহাৰ পৰা পৰম ইহুৰে ভোম্বাক আশিৰ্বাদ কৰিচে। কিন্তু মোৰ পৰিয়ালৰ নিমিত্তে কোন কালে বন্ত সোঁচিম? তাকে লাবানে কলে, ভোম্বাক জি বেচ লাগিচে, তাকে মোত কোআ। পাচে য়াকোবে কলে, তুমি মোক আন একো বেচ দিব নে লাগে, কিন্তু আজি মই মোৰ আদি জাতলৈ জাঁও আৰু চিলা পথৰা আৰু মুগা বৰনিয়া গৰু, আৰু কপি-লা বৰনিয়া মেৰ, আৰু চিলা পথৰা চাগ এইবো-ৰক জাকৰ মাজৰ পৰা বেলেগ কৰোঁ, আৰু সেই-বোৰেই মোৰ স্বৰূপ বেচ হব, আৰু জিহোৰ সেই ৰূপে জগিব সেইবোৰো। মোৰ হব। তাকে লাবা-নে কলে, ভোম্বাৰ কথাৰেই হওক। পাচে য়া-কোবে সেই দিৱাই কপিলা, মুগা, আৰু চিলা পথৰা চাগ, মেৰ আৰু গৰু জাকৰ পৰা বেলেগ কৰি আপোন পুত্ৰীতৰ হাতত দিলে; তাকে

সিহঁতে সেইবোৰক লৈ লাবানৰ জাকৰ পৰা তিনি দিনৰ আঁতৰত আপোন পহুবোৰ চহালে। আৰু য়াকোবে লিবনি লুচ আৰু অৰ্মোন গচৰ তেঁটা ভালবোৰ কাটি আনি চাল বখলি-য়াই লক লক জাহৰ বেখাবোৰ উলিয়ালে। পাচে জি সময়ত পহুবিলাক পানি খাবলৈ আহে, তেতিয়া সিহঁত জেন গাভিনি হই, এই নিমিত্তে পানি খোআৰ সময় পহুবিলাকে সন্ময় কৰা বেলি সিহঁতৰ আগত পানি খুউআ চহি-য়াৰ মাজতে সেই ভালবিলাক ওখকৈ ধলেনি। এই কাৰনে সিহঁত সেই ভালৰ ওচৰত গাভিনি হোআত ঘূৰনিয়া কুটুকা কুটুকি আৰু মুগা, বগা বৰনিয়া চিকন পোআলিবোৰ জগিল। তেতিয়া য়াকোবে সেই পোআলিবোৰ বেলেগ কৰিলে, আৰু বলি পহুবোৰে ডাঙৰ আগতে জেন গা-ভিনি হই, এই নিমিত্তে চহিয়াৰ মাজত পহুবো-ৰৰ লমুখত সেই ভালবোৰ বাধি ধলে; তাকে জিমান বলি পহু আছিল, সেই আটাইবোৰ য়াকোবৰ; আৰু নিৰ্বালিবোৰ লাবানৰ হল। পাচে য়াকোব দান দালিবে আৰু পহুৰে, উটৰে, গাধৰে অতি চহকি হল।

তেতিয়া য়াকোবে দেখিলে, জে তেঁওলৈ লাবা-নৰে আৰু তাৰ পুত্ৰীতৰে মন বিমুখ হল, তে-তিয়া তেঁও আপোন ভিবি পুত্ৰাদিক একে লগে চপাই আপোনাৰ লকলো দুখৰ কথা বুজালে; পাচে আৰু জি জি বন্ত আছিল, আৰু চাগ আ-দি কৰি লকলো পহুবোৰক লৈ লাবানৰ পৰা পলাই গল। তেতিয়া য়াকোবে জাজা কৰোঁতে ইহুৰৰ দূতবিলাকে দৰ্শন দিলে; তাকে য়াকোবে কলে, এয়ে ইহুৰৰ সৈন্য। তাৰ পাচত আপোন ভাই এচৌৰ তলৈ মানুহ পঠাই আপুনি অহাৰ বাজা কোআলে; পাচে মানুহবোৰ উত্ততি আহি তেঁওক কলে, ভোম্বাৰ ভাই এচৌএ আপোনাৰ লগত চাহি ল মানুহ লৈ ভোম্বাক আগ বাহিৰলৈ আহিচে। তাকে য়াকোবে সেই কথা সুনি মনত অতি ভই পাই আপোনাৰ মানুহ বন্ত লকলো-কে সন্মানে দুভাগ কৰি কলে, জদি মোৰ ভাই এচৌএ এজমক মাৰে তেও এজম বখ্যা পৰিব। পাচে তেঁও সাত তুলি ইহুৰলৈ এই প্ৰাৰ্থনা কৰি-লে, হে মোৰ পিতৃ আব্ৰাহাম আৰু ইচাকৰ ইহুৰ, তুমি আপুনি মোক এই কথা কৈছিল। তুমি

আপোন দেসে, আপোন গিৰাতিবোৰৰ ভলৈ পুনৰাই গমন কৰি জোআ, তাতে মই ভোমালৈ সূত কৰিম এই বুলি জুমি দাসৰ পুতি জি কপ দায়া প্ৰকাশ কৰিল। সেই অনুগ্রহৰ মাজৰ মই এটিবোৰ জোগা ন ইও, কিয়নো মই আৰোহে কেবল এই লাখুটিৰে য়দান নদি পাব হ'লো, কিন্তু এতিয়া দুই সমুহ ইহ উভতি আহিটো। এতিয়া মোক এটো ভাইৰ হাতৰ পৰা বখ্যা কৰোক, কিয়নো সি আহি মাকে লৈতে এই লৰা-বিলাকক কি জানি বধে ইয়াতে মোৰ ল'লই আছে। হে পুত্ৰ জুমি কৈচিলা বোলা, মই অৱ-লো ভোমার মজল কৰিম আৰু লমুহৰ অলখ্যা বালিৰ দৰে ভোমার বজহ ব্ৰিধি কৰিম।

ভাৰ পাচে য়াকোৰে আকৰ পৰা অনেক পহ আৰু নানা ৰূপ বন্ত লৈ এচৌক পহৰ মাজতে ভেঁটি দিবলৈ মানুহ পঠাই দিলে। কিয়নো ভেঁও মনত গুনিচিল বোলে, কি জানি এচৌএ এই ভেঁটি পাই আমাৰ প্ৰান বখ্যা কৰিব। পাচে য়াকোৰে সেই বাতি আপোন মানুহৰ লগত থা-কিল, আৰু বাতিতে উঠি আপোনাৰ দুই ভিৰিক আৰু দুই দাঁসিক আৰু এঘাবেটা পুত্ৰক সজত লৈ, জবোক ঘাটে পাব কৰিলে।

ভেঁটিয়া য়াকোৰ সেই ঠাইতে অকলেই থা-কিলত এক পুৰুলে বাতি পুআলৈকে ভেঁওৰ লগত ল'ল জুখ কৰিলে, কিন্তু ভেঁওক জই কৰিব নো-আবিলে। ইয়াকে দেখি ভেঁও য়াকোৰৰ কৰজ-নৰ সন্ধি ঠাইত মাৰিলে। ভেঁওৰে লৈতে এই ৰূপে মাল জুখ কৰাত য়াকোৰৰ সন্ধি ঠাই ভাগি গুৰি হল। পাচে সেই পুৰুল জনে কলে, মোক এৰা, কিয়নো বাতি পুআল; তাতে য়াকোৰে কলে, জুমি মোক আনিবান ন কৰিলে মই এৰি দিব নোআবোঁ। পুনৰ সেই পুৰুলে সুখিলে ভো-মাৰ নাম কি? ভেঁও উত্তৰ কৰিলে য়াকোৰ; ভেঁও কলে, ভোমাৰ নাম য়াকোৰ বুলি আৰু বি-খ্যাত ন হ'ব, কিন্তু ইয়াএল, (অৰ্থাত ইহুৰ জই) নামে প্ৰখ্যাত হ'ব; কিয়নো জুমি বজাৰ দৰে ইহুৰৰ আৰু মানুহৰ লগত জুখ কৰি জই কৰি-লা; ভেঁটিয়া য়াকোৰে কলে, মই প্ৰাৰ্থনা কৰি-চোঁ, আপোনাৰ কি নাম কওক? পাচে ভেঁও

কলে, জুমি মোৰ নাম কিয় সুখিচা? সেই ঠাই-তে য়াকোৰক ভেঁও আনিবান কৰিলে। ভেঁটিয়া য়াকোৰে সেই ঠাইৰ নাম পিনুএল, (অৰ্থাত ইহু-ৰ বদন) খলে; কিয়নো ভেঁও বুলিলে, মই ইহু-ৰ বদন ৰূপ দেখাতো মোৰ প্ৰান বখ্যা হল।

এই ৰূপে য়াকোৰে ইহুৰৰ আগ্যাত জুৰি আৰু কৰম কৰি আপোন পিত্ৰি আব্রাহাম আৰু ইচাকৰ আগত ইহুৰে জি পুতিগ্যা কৰিছিল, সেই পুতিগ্যাৰ ভাগি হল। আৰু বিশ্বাসেৰে সকলো কৰম কৰি সেয়ে আনন্দে ইহুৰৰ হাতত আপোন প্ৰানক তিয়াগ কৰি দিলে।

ন. ল.

Almanac for November, 1849.

নৱেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোন, ১৮৮২।

বি	নৱেম্বৰ	কতি	মুজোই	মুজ	মুজ	মুজ	মুজ	মুজ	মুজ
বি	১	১৭	৬১৪	১১৪৪	৬১৫	১৬	১	পুআ	
স	২	১৮	৬১৪	১১৪৪	৬১৪	১৭	২	১৪৭	
স	৩	১৯	৬১৫	১১৪৪	৬১৩	১৮	৩	১৪৮	
দেও	৪	২০	৬১৬	১১৪৪	৬১২	১৯	৪	২৪৮	
সো	৫	২১	৬১৬	১১৪৪	৬১১	২০	৫	৩৪৭	
ম	৬	২২	৬১৭	১১৪৪	৬১০	২১	৬	৪৪৬	
ব	৭	২৩	৬১৮	১১৪৪	৬০৯	২২	৭	৫৪৬	
বি	৮	২৪	৬১৯	১১৪৪	৬০৮	২৩	৮	৬৪৬	
সু	৯	২৫	৬২০	১১৪৪	৬০৭	২৪	৯	৭৪৭	
স	১০	২৬	৬২১	১১৪৪	৬০৬	২৫	১০	৮৪৫	
দেও	১১	২৭	৬২২	১১৪৪	৬০৫	২৬	১১	৯৪৬	
সো	১২	২৮	৬২২	১১৪৪	৬০৪	২৭	১২	১০৪৮	
ম	১৩	২৯	৬২৩	১১৪৫	৬০৩	২৮	১৩	১০৪৪	
ব	১৪	৩০	৬২৪	১১৪৫	৬০২	২৯	১৪	১১২০	
বি	১৫	আঘোন	৬২৫	১১৪৫	৬০১	৩০	১৫	১২৩৬	
সু	১৬		৬২৫	১১৪৫	৬০০	১	১৬	১২৫২	
স	১৭		৬২৬	১১৪৫	৫৯৯	২	১৭	১২৫২	
দেও	১৮		৬২৭	১১৪৬	৫৯৮	৩	১৮	১৩৪০	
সো	১৯		৬২৮	১১৪৬	৫৯৭	৪	১৯	১৪২৭	
ম	২০		৬২৯	১১৪৬	৫৯৬	৫	২০	১৫১৫	
ব	২১		৬২৯	১১৪৬	৫৯৫	৬	২১	১৬০৩	
বি	২২		৬৩০	১১৪৭	৫৯৪	৭	২২	১৬৯০	
সু	২৩		৬৩০	১১৪৭	৫৯৩	৮	২৩	১৭৭৬	
স	২৪		৬৩১	১১৪৭	৫৯২	৯	২৪	১৮৬২	
দেও	২৫		৬৩১	১১৪৭	৫৯১	১০	২৫	১৯৪৮	
সো	২৬		৬৩২	১১৪৮	৫৯০	১১	২৬	২০৪৪	
ম	২৭		৬৩৩	১১৪৮	৫৮৯	১২	২৭	২১৩৬	
ব	২৮		৬৩৪	১১৪৮	৫৮৮	১৩	২৮	২২৩০	
বি	২৯		৬৩৪	১১৪৮	৫৮৭	১৪	২৯	২৩২৮	
সু	৩০		৬৩৫	১১৪৮	৫৮৬	১৫	৩০		

আঘোণা ১৫ দিনৰ ৩।৩১ পুআ।

পূৰ্ণিমা ৩০ দিনৰ ২।৪৩ পুআ।

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ । মোং নিৰসাগৰ, নৱেম্বৰ ১৮৪৯ খ্ৰিঃ অং নংক । নম্বৰ ১১ ।

VOL. IV. SIBSAGOR, ASAM, NOVEMBER, 1849. No. 11.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

নৱেম্বৰ ১১ তাৰিখে গধূলি বেলা নিৰসাগৰ বজাৰত জুই লাগি ৮ টা মান কেঁচাৰ ঘৰ পুহিলে ।

লেণ্ডেনন্ত হত্যাকন নামে চটগাঁৱত থকা এজন চাহাবে মান্দৰাজ নগৰলৈ জাবৰ নিমিত্তে আপোনাৰ ভাৰ্জা লৰা এটাই লৈতে ১০ অক্টোবৰত নাৱত সুন্দৰবনৰ মাজে দি জাঁওতে জোআৰ হুকি গৈ সিবিলাকক এটা বাণি চটত এৰি পেলালে । পাচে জোআৰ আকণ্ড আহিবৰ নিমিত্তে বাট চাই নিৰ্ভয়ে আছিল; কিন্তু বাতি ৮ বজাত জোআৰ বৰকৈ কৰুআই অতি বেগেৰে উঠি আহি নাৱত আকাল মাৰি ভাঙিলে । মেম চাহাবে লৰাক লৈ নাৱৰ চাপৰত উঠি কিছু বেছি থাকিল; কিন্তু সিও ভাগি গলত লেণ্ডেনন্ত চাহাবে লৰা ভিৰোভাক হাতত ধৰি বামলৈ সাঁকুৰিৰ খুজিলে; পাচে চৌৱে বৰকৈ মাৰি হাণ্ডৰ পৰা দুইকো একআলত এন্ধাৰৰ কাৰন নে দেখা হৈ ভাল গল । পাচে নাৱৰ ডোখৰ চাবেক চপাই ভুঁৰ লাজি চাহাৰ আক নাৱৰিয়াবিলাক উঠি থাকিল; কিন্তু বাতি নৌ পুজাঁওতে আয়া আক পাঁচোটা নাৱৰিয়াই ভুঁৰৰ হাত এৰি ভাল গল । অৱশ্যে জি আছিল সিবিলাকক ১৩ ভাৰিখত কেতবিলাক মাচ মৰিয়াই দেখি বখ্যা কৰি গাঁৱলৈ নিলে ।

বাইকলমান নামে এখন ইংৰাজি জাহাজে মানুহক বন্দিকৈ চোৰ কৰা ডকাইতৰ জাহাজ দেখি খেদি জাঁওতে সি জাহাজ বালিত লাগি ভাগিল । তাৰ ভিতৰত থকা বন্দিবোৰৰ ১২৫ মানুহ বামলৈ সাঁকুৰি গৈ বখ্যা পৰিল; ইংৰাজি

জিএ সেইমান মানুহ পানিব পৰা কুলিলে, অৱশ্যে ৩৫০ মান ভাল গৈ মৰিল ।

ওমোএল নামে লণ্ডন নগৰত এজন মানুহৰ বনৰিয়া জন্তু থকা গৰালত সিংহ এজনীএ চেপ্তেম্বৰ ৪ তাৰিখত ভিতৰ পোআলি জগালে । সিংহইতৰ বাপেকটো বাৰেবি দেলৰ কলা বনৰিয়া সিংহ; তাৰ ওখ প্ৰায়ে তিনি হাত মাখোন ।

১৫ চেপ্তেম্বৰত লিৰপুল নগৰত এজন বহি মানুহক কাঁচি দিয়া দেখিবলৈ এক লাখ মান মানুহে গোট খাই চালে ।

৭ চেপ্তেম্বৰত বিভাৰ্চন নামে এজন মানুহে কটিকাৰে বলিয়া হৈ এটা কমাৰ লাললৈ গৈ লোহাৰ মিত্ৰিক গালি পাৰি থক ভোলাত মিত্ৰিএ জি দু ভাল লো জোৰাবলৈ ভপত আছিল, সেই লোএৰে তাৰ পেটত খোচ মাৰিলত সি পেট ফুটি মৰিল ।

ব্ৰুণ নগৰৰ মগনিয়াই বন কৰা ঘৰত এটা বলিয়াক বাধি দৰবৰ কাৰনে বেজে ডাক কুহুমিয়া পানিত পেলাবলৈ হুকুম দিলত সিহঁতে মন ন কৰাকৈ উভলা পানি আনি চৰিয়াত বাকি তাৰ ভিতৰ বলিয়াক ধলে । সি বৰকৈ এটাহ পৰাত মানুহক ভই দিবলৈহে এটাহ পাৰিতে বুলি সিহঁতে ভাবি দু কুলিলে । পাচে ওলালত গোটেই গাত পানি জোলা বাঙিলে; একেৰি মানৰ পাচে মৰিল ।

১৭ জুন তাৰিখত উএককিল গাঁৱত এটা বলিয়া কুকুৰে তিনি মানুহক কামুৰিলে; সিবিলাকৰ এটা চেপ্তেম্বৰ প্ৰথম সপ্তাহত মৰিল; আক এটা ২৬ তাৰিখত মৰিল; -সি বৰকৈ এটাহ পাৰি নিচেই বিগিয়ান হৈ কুকুৰৰ দৰে খেজাই

ভুক্তি মানুহকো কামুৰিব খোজে দেখি পাঁচোট।
মানুহে তাক ধৰি বাধিব পাৰিছিল। মাজে মা-
জে গিয়ান পাই মাকক চুমা দিবলৈ মাতে, কিন্তু
মাক আহিলে সি স্পন্দই কৰি বোলে, ওচৰলৈ
নাহিবা, কি জানি মই কামোবোঁ, আঁতৰত থাক।
এই দৰে কিছু দিন থাকি সেনত বৰ জাতনাৰে
প্ৰান এৰিলে।

অকোবৰৰ ৪ দিনৰ গধূলি বেলা চিহ্নইক
নগৰৰ সন্ধ্যাওচ নামে এজন মানুহৰ ২৭ বছ-
ৰিয়া এটা পুতেকে বধত উঠি বাপেকৰ ঘৰলৈ
গৈ ঘৰৰ গৰাকি দেখা পাও বুলি মাতিলত বা-
পেকে নে জানি দুআবলৈ আহিল; তেতিয়াই
পুতেকে বধৰ পৰা জাঁপ মাৰি গোলাৰ পৰা
পিন্ডল উলিয়াই বাপেকক গুলিয়াই মাৰিলে।
পাচে বধত উঠি পলাই গল। কিন্তু পুলিচে খে-
দি গৈ মানিলা নৌ ইওতেই ধৰিলে।

অক্সিয়াই কমৰ্ন নগৰৰ কোঁঠ কোঁজে সৈতে
বেৰি খৰাত ভাত জি হুৱাৰি সেনা আছিল সি-
বিলাক ২৭ চেপ্তেম্বৰত সবনাগত হৈ নগৰ এৰি
দিলে।

কচত, ব্ৰেম, দেখিনাক আদি কৰি হুৱাৰি
সেনাপতিএ ভূৰ্কি দেশলৈ পলাই জোআত ভূৰ্কি
চুল্ডান বজাই নিবিলাকক বাখে। সেই কাৰনে
কচিয়া আৰু অক্সিয়াৰ বজা আলচ কৰি বোলে,
সেই দুোহিয়াবোৰক এৰি নি দিলে ভূৰ্কিএ সৈ-
তেও আমি বন কৰিম।

চৰ্কাচি সেনাপতি ল্যামিলে আচুলগা কোঁঠত
আসুই লৈ কচিয়াৰ ফোজে তাক লবলৈ আক্ৰ-
মন কৰাত সিহঁতৰ হানি ৪২২ মানুহ হৈছিল।
পাচে ২৭ জুলাইত আকও আক্ৰমন কৰিলে, তে-
তিয়াও মৰা আৰু খুন হোআ হানি হল ৮৭৫।

৪ বছৰৰ আগেয়ে চেব জন ফ্ৰাঙ্কলিন দুজন
ইংৰাজি জাহাজে সৈতে আমেৰিকাৰ উত্তৰ কা-
লে মহলা লবলৈ গৈছিল; পাচে চেব জন বচো
নিবিলাকৰ বাত্ৰা সুনিবলৈ আন দুখন জাহা-
জেৰে গল। কাৰো একো বাত্ৰা নো পোআত
এই বছৰত বহু সন্মুখে অনেক জাহাজে নিবি-
লাকক বিচাৰি বিচাৰি সেনত আমেৰিকাৰ কেড-
বোৰ একিমৌ নগাৰ লগ পালত সিহঁতে কৈচে,

বিজন্ত সুঁতিত আমি সেই চাৰিও এখন জাহাজ
দেখিলোঁ; কিন্তু জাহাজ আটাই পানি সিল
হল; জাহাজ ভাতে বহু হৈ আছে; সুঁতিৰ সি
পাৰে তিনি বছৰ ধকা জাহাজ দুটা আছে; ই
পাৰে দুখন এবচৰ মান বহু হৈ আছে; সিল
কেতিয়া পমি জাহাজ ভাৰ ঠিক নাই, ন পমিলে
ওলাব নোআবে; তথাপি আমি দেখা কালত
আটাইবিলাক ভালে আছিল, আৰু জাহাজৰ
খোআ বোআ বহু ঢুকুউজা নাই। আৰু চেব জন
বচৰ মেম চাহাবে আপোনাৰ স্বামিক দেখা পা-
বলৈ এখন জাহাজ কিনি জাহাজে উপাই কৰিচে।

কালিকৰ্নিয়া দেশলৈ এমখা আমেৰিকাৰ মা-
নুহে জাঁওতে এদিন বাতি পুআ বেলিকা বহু
আদি বানি আৰৰ মানুহে নিবিলাকক বেৰি
ধৰি জুখ কৰিলে। তাতে আমেৰিকাই এডোৰ
মান বেলিত গুলিয়া গুলি কৰাত পাচে থাকিব
নোআৰি সকলো লামজি এৰি হুহকি গৈ ফৰ্ত
লাৰামি নামে কোঁঠত আসুই ললে। আমেৰি-
কাৰ মৰিল ২০; আদি বানিৰ মৰিল এস মান।

ইউৰপৰ কচিয়া দেশত ধকা মানুহৰ সন্ধ্যা
৫,৪০,০০,০০০।

নানা সম্বাদ।

Useful Knowledge.

হে পুন্ন লৰাবিলাক, ভোমোলাকে জি পুথি-
বিভ বাস কৰা সি নো কেনে, আৰু তাত নো কি
আচে, ভোমোলাকে অন্যান্যিও নে জানা; আৰু
জগতৰ নানা দেশৰ কথা ভূ নে পাই আন দেশো
আমাৰ দেশৰ নিচিনা বুলি ভাবিব পাৰা, কিন্তু
পুথিবিৰ সকলো ঠায়েই একে দৰৰ ন হই, এক
দেশৰ মানুহে জি খাই পিন্ধে, জি ঘৰত থাকে,
জি ভালা কই, জি খৰম মানে আৰু জি দৰে চলে
আন দেশৰ মানুহে তেনেকৈ ন চলে; এক দেশৰ
মানুহবোৰ অতি বগা, এক দেশৰ বা অতি কলা,
আৰু এক দেশৰ বা ভাষা বৰনিয়া, কোনো দেশক
বজাই কোনো দেশক পুজাই লাসন কৰে, কো-
নো দেশত বৰ জাহা, আৰু কোন কোন দেশ বৰ
গৰমি, আৰু এঠাইত বা ইহঁতক এক দৰে পূজা
কৰে, এঠাইত বা আন দৰে পূজা কৰে; আৰু

ইকান্ড বাজে নানা দেশত নানা বিধৰ গছ, বন, ফুল, পাহ, চৰাই, কিট, পতঙ্গ, খাজু ইত্যাদি বস্তু হই; এই সকল কথা ভোমোলাকে জানিবলৈ পুরুসার্থ কবিৰ পোআ, কিয়নো তাৰ পৰা অনেক উপকাৰ হই, আৰু ভোমোলাক গিৱানি হৰণ পাবিব, তাৰ সন্ধ্যাপ বিবৰন আমি লিখিলোঁ; মন দি পাই নে পাইবিবটলৈ জন্তন কৰিবা।

এই প্ৰিথিবি এখন প্ৰাই বৰাব টেক্সাৰ নিচিনা ঘৰনিয়া, তাৰ পৰিধি * ২৫ হেজাৰ মাইল, অৰ্থাত ভিমান ডাৰব বাট, ২১৮৭৫ ক্ৰোচ, আৰু ব্যাস ৮ হেজাৰ মাইল বা ৭০০০ সাত হেজাৰ ক্ৰোচ। প্ৰিথিবিৰ ওপৰত জল আৰু ধল আছে; দুভাগ মান জল এভাগ ধল, মানুহে ধলক চাৰি ভাগলৈ বিভক্ত কৰিছে, ইউৰাজি ভাসাত সেই খণ্ডক ইউৰপ, আচিয়া, আফ্ৰিকা, আৰু আমেৰিকা বোলে; ইউৰপ দিঘলে ৩০০০ মাইল, পুতলে ২৪০০ মাইল, এই খণ্ড অতি শূন্য, কিন্তু তাত বাস কৰা মানুহ সকল অতি সত্য, তাৰ প্ৰধান দেশ ইংলণ্ড (অৰ্থাত ইণ্ডাজি দেশ) ফ্ৰান্স দেশ, কচিয়া, ইল্লানিয়া ইতালি ইত্যাদি। আচিয়া খণ্ড দিঘলে ৭৫০০ মাইল, পুতলে ৫২৫০ মাইল, তাত ভূকক, আৰব, পাৰ্চি, কাবুল, চিন, কচিয়া, আৰু ভাৰত বৰ্ষ, (এই দেশতে অসম দেশ) ইত্যাদি দেশ আছে।

আফ্ৰিকা খণ্ড দিঘলে ৫০০০ মাইল বা ৪২০০ ক্ৰোচ, পুতলে ৪৭০০ মাইল বা ৪০০০ ক্ৰোচ, তাত মিচৰ, খৰচ ইত্যাদি দেশ। আমেৰিকা খণ্ড, দিঘলে ৭৫০০, পুতলে ২০০০; এই খণ্ডৰ দুই ভাগ আছে, উত্তৰ আমেৰিকা আৰু দক্ষিণ আমেৰিকা।

প্ৰিথিবিৰ মধ্যত প্ৰাই চাৰে ন অৰ্দুদ মান মানুহ আছে, তাৰে ইউৰপত কুৰি কোটি, আ-

* পৰিধি অৰ্থাত বেটন, প্ৰিথিবি ঘৰনিয়া তাক ঘৰাই এডাল জৰিৰে জুখিলে সেই জৰি ২১৮৭৫ ক্ৰোচ দিঘল হব।

† ব্যাস অৰ্থাত প্ৰিথিবিৰ উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ পৰা দক্ষিণ কেন্দ্ৰলৈ ভিতৰে এডাল জৰি সূমালে সেই জৰি ৭০০০ ক্ৰোচ হব।

চিয়াত সাত কোটি, আফ্ৰিকাত পাঁচ চই কোটি, আৰু আমেৰিকাত চাৰি কোটিৰ অধিক, ভাৰত বৰ্ষত এক অৰ্দুদ চাৰি কোটি, কিন্তু অসম দেশত মুঠ বাবে লাখ।

প্ৰিথিবিৰ সকলো ঠাইতে জাহ আৰু জহ সমান ন হই, প্ৰিথিবিৰ পাঁচ খণ্ডকৈ ভাগ কৰা গৈছে, সেই খণ্ডবোৰকে কটিবদ্ধ বোলে, মধ্যতে উন্ন কটিবদ্ধ অৰ্থাত এই ভাগত বৰ গৰমি, তাতে আচিয়াৰ ব্ৰহ্মা দেশ, হিন্দুস্থান, আৰব, আৰু আফ্ৰিকাৰ মাজ ভোখৰ, আৰু আমেৰিকাৰ মধ্য খণ্ড পৰিছে। উন্ন কটি বন্ধৰ উত্তৰ দখিনে লম্ব কটিবদ্ধ দুই, তাত বৰ জাহা নাই আৰু বৰ গৰমিও ন হই, তাতে চিন, পাৰ্চি, ইউৰপ খণ্ড, আমেৰিকা আৰু আফ্ৰিকাৰ দখিন ইত্যাদি ঠাই।

উন্ন কটিবন্ধৰ উত্তৰ আৰু দখিনে উত্তৰ আৰু দক্ষিণ কটিলৈকে নিত কটিবদ্ধ, এই দুই খণ্ডত থকা ঠাইবোৰত বৰ জাহ, সদাই হিম নু গুচে, আৰু গোটেই উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ ওচৰত থকা দেশত দ্বাদশ কালি চাৰি মাহ মানলৈকে সূৰ্য মাহ নে জাই; কিন্তু জাহ কালি চাৰি মাহ মানলৈকে সূৰ্য বোলাই; তাত লাগৰৰ পানিবোৰ বৰধুনত পৰা দিলৰ নিচিনা দিল হই।

নানা দেশত নানা বিধৰ জন্তু আৰু গছ ইত্যাদি হই, সেইবোৰ লেখা বৰ বাহুল্য; আফ্ৰিকা খণ্ডত লিণ্ছ পোআ জাই, আৰু আচিয়াৰো চায়ে চায়ে আছে। আচিয়াত হাতি, গঁৰ, বাঘ ভালুক, উট, পাহ, নানা বিধৰ বান্দৰ, বন মানুহ ইত্যাদি অনেক আচৰিত জন্তু আছে, কিন্তু এই সকল ইউৰপ বা আমেৰিকাত নাই, তাৰ মানুহে এই সকল জন্তুক দেখি বৰ আচৰিত হই। আফ্ৰিকা খণ্ডতো হাতি, উট, আৰু নদীৰ ঘোৰা, নামে এক আচৰিত জন্তু ইত্যাদি আছে। ইউৰপ খণ্ডত বগা ভালুক ইত্যাদি জন্তু; আমেৰিকাতো এই ৰূপে নানা জন্তু আছে। উত্তৰ কেন্দ্ৰৰ কালে লাগৰত হুৱেল নামে জে এবিধ মাচ আছে তাৰ সমান ডাঙৰ জন্তু প্ৰিথিবিৰ নাই।

প্ৰিথিবিৰ নানা দেশত নানা ঘৰনিয়া মানুহ আছে। ইউৰপৰ আচিয়াৰ পশ্চিম খণ্ডৰ আৰু আফ্ৰিকাৰ উত্তৰ খণ্ডৰ মানুহবোৰৰ বৰন অতি

বগা, দেখিবলৈকো সুৱনি, আচিয়াত বাস কৰা মানুহবোৰৰ বৰন হালধিয়া সেতা; আৰু দেখিবলৈ গৰ্হিত। আফ্ৰিকা খণ্ডৰ লোক সকল (উত্তৰ খণ্ডত বাজে) অভিসই কলা, প্লাই এন্ধাৰৰ নিচিনা, সিহঁতৰ চুলি মেৰ চাগৰ বোমৰ নিচিনা, কুটকুৰা আৰু ওঁঠ বৰ ডাঙৰ। আমেৰিকা খণ্ডত ইউৰপৰ পৰা গৈ জি লোক বাস কৰিছে সিহঁত বগা, কিন্তু তাৰ আদিৰ লোকবিলাক তাম বৰ-নিয়া বন্ধা।

সকলো দেশৰ মানুহৰ অৱস্থা একে ন হই, অৰ্থাত আমি জনেনৈক থাকোঁ আন দেশৰ মানুহেও জনেনৈক নে থাকে। এই দেশৰ মানুহে আৰু গাৰো, মিকিৰ ইত্যাদি পৰ্বতীয়া জাতিএ লম্বান ন হই, আমি সিহঁততকৈ সকলো কণ্ঠজ, ভাল; জনেনৈক পুখিৰিত সভ্য আৰু অসভ্য দুই প্ৰকাৰ মানুহ আছে। জি দেশ অসভ্য, তাৰ মানুহবোৰে নানা দৰে পহু, চৰাই, মাচ ইত্যাদি খৰি ভাকে খাই জিৱন ধাৰন কৰে। সিহঁতে খেতি কৰিব নে জানে, সিহঁতৰ ঘৰবোৰ পজাৰ নিচিনা মাটি, বঁতা গচৰ চাল ইত্যাদিৰে সাজে, থাকিবলৈ অতি অসুখ। সিহঁতৰ অনেক নাজট হৈ ফুৰে, মুখকৈ থাকিব পৰা ঘৰ সাজিবলৈ আৰু লবলৈ কাপৰ বৰবোৰ বুধি নে জানে, আৰু বান্ধিবলৈকো ভাল-কৈ ছু নে পাই। সিহঁতৰ পহিবৰ পুখি নাই আৰু সেই নিমিত্তে অগিৱান আৰু দুষ্ট। পুখিৰিৰ ভালেমান ঠাইতে এই অসভ্য মানুহবিলাক থাকে। উত্তৰ আমেৰিকাৰ পশ্চিম খণ্ড, দক্ষিণ আমেৰিকাৰ দক্ষিণ খণ্ড, আচিয়া আৰু আফ্ৰিকাৰ অনেক উপদ্বীপ, অষ্ট্ৰেলিয়া আৰু পলিনিচিয়া, আফ্ৰিকাৰ মধ্য দক্ষিণ আৰু পশ্চিম খণ্ড, আৰু আচিয়াৰ ঠায়ে ঠায়ে এই অসভ্য জাতি মানুহ বাস কৰে। এইবোৰ অসভ্য জাতিকে মিগ্ৰা কৰি থকা অসভ্য জাতি বোলে; কিন্তু আৰু এবিধ আছে সিহঁতক ভ্ৰমক জাতি বোলে, অৰ্থাত সিহঁতৰ ঘৰচিয়া একো জাক পহু আছে; সেইবোৰক লৈ এঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ ফুৰি থাকে, কোনো ঠাইত থিতৈ হৈ নে থাকে। সিহঁতৰ ঘৰবোৰ কাপৰৰ বা চালৰ, আৰু ডাক লৰাই নিব পাৰি, নিহঁতে বান্ধিবলৈ আৰু কাপৰ বৰ-

লৈকো জানে। আচিয়া খণ্ডৰ অনেক দেশৰ মানুহেই এনে অসভ্য অৱস্থাত আছে।

আবৰ দেশৰ কেতবোৰ ভাঙাৰ দেশ আৰু ভিৰত দেশৰ মানুহে এনেকৈ থাকে, আৰু আফ্ৰিকাতো আছে; জিবোৰ মানুহ নগৰত থাকে ভাল, ঘৰ সাজিব পাৰে আৰু পিন্ধিবলৈ চিকন কাপৰ বৰ জানে, বান্ধিবলৈ ছু পাই আৰু পুখি লিখে আৰু পহে, সিহঁতকে সভ্য লোক বোলে। সভ্য দেশত মানুহে জাহাজত কৰি এক দেশৰ বন্ধু আন দেশলৈ নিএ, ইয়াকে বানিজ্য বোলে আৰু সভ্য লোকবোৰ বৰ সুখি। গোটেই ইউৰপ, আমেৰিকাৰ ভালেখিনি ঠাই, আৰু আচিয়াৰ দখিন, আফ্ৰিকাৰ উত্তৰৰ মানুহবোৰ সভ্য। কিন্তু সকলো দেশৰে সভ্যতা লম্বান ন হই। চীন আৰু জাপান দেশৰ মানুহে ঘৰ সাজিব জানে আৰু সিল্প বিদ্যাত বৰ পাৰ্গত; কিন্তু সিহঁত ইংৰাজ, ফাৰ্ছিবিলাকৰ দৰে বিদ্যা আৰু বুধিত ন হই, আৰু জানিবা জে আদ খিনি সভ্য দেশো আছে। আমাৰ অসম দেশ ইংৰাজৰ দেশতকৈ সভ্যতাত ভালমানো কমি, কিয়নো অসম দেশৰ লোকে মানুহ আকাললৈ উঠা আৰু ভাপেৰে জাহাজ চলোআ কথা কৰিব নে লাগে, কেতিয়াবা সমাজিকতো দেখিছিল নে? অ. ল. ম.

য়োচেফৰ বিবৰন।

History of Joseph.

য়োচেফ য়াকোবৰ সৰু জনি তিনি বাহেলৰ প্ৰথম পুত্ৰ, তেঁও জেতিয়া সত্তৰ বছৰ বয়সিয়া হৈছিল, তেতিয়া আপোন ভায়েকহঁতৰ লগত মেৰৰ জাক বাখিছিল, আৰু ভায়েকহঁতে জি জি কুকৰম কৰে সেই সকলো কথাৰ বাজা বাপেকৰ আগত কৈ দিএহি। য়োচেফ ইশ্ৰাএলৰ দুৰা কালত হোআ লৰা দেখি আনবোৰ লৰাতকৈ বাপেকে য়োচেফক বৰকৈ চেনেহ কৰে। আৰু তেঁওলৈ নানা বৰনোৰে এখন কাপৰ বোআই দিলে। কিন্তু বাপেকে আটাই লৰাতকৈ তেঁওক লবহ চেনেহ কৰে দেখি, তাৰ ভায়েকবোৰে খিন কৰি তেঁওলৈ মৰমেৰে কথা ন কলে।

আৰু য়োচেফে সমাজিক দেখি ভায়েকহঁত

কলত সিহঁতে তেঁওলৈ আৰু সবহ ঘিন কৰিলে। কিয়নো তেঁওঁ কলে মই এটা সমাজিক দেখিলোঁ, তাক নিবেদন কৰোঁ সুৰা। আমি আটায়ে খে-
তিত মুঠি বাস্তিচিলোঁ, তাকে মোৰ মুঠি উঠি থিয়
হল, ভোমোলাকৰ মুঠিবোৰে চাৰিও কালে উঠি
মোৰ মুঠিক প্ৰনাম কৰিলে। ভেতিয়া তাৰ ভা-
য়েকবোৰে তাক কলে, তই আমাৰ ওপৰত বজা
আৰু অধিকাৰ হ'ব নে? পাচে সিহঁতে সেই
সমাজিকৰ আৰু কথাৰ কাৰনে তেঁওলৈ আৰু
ঘিন কৰিলে।

পাচে তেঁও আৰু এটা সমাজিক দেখি ভা-
য়েকহঁত কলে বোলে, মই আৰু এটা সমাজিক
দেখিলোঁ, বেলি, জোন, আৰু এঘাৰেটা ভবাই
মোক প্ৰনাম কৰিলে। তেঁও ইয়াকে বাপেক
আৰু ভায়েকহঁত কলত, বাপেকে তেঁওক ডাবি
দি কলে, তই কেনে সমাজিক দেখিলি। ময়ে
আৰু ভোৰ মাৰে আৰু ভায়েকহঁতে মাটিত পৰি
তোক প্ৰনাম কৰিম নে? তাকে ভায়েকহঁতে
তালৈ খিয়াল কৰিব ধৰিলে। কিন্তু বাপেকে
সেই কথা মনত ৰাখিলে।

আৰু তেঁওৰ ভায়েকহঁতে বাপেকৰ মেৰ জাক
চৰাবলৈ চিখেমলৈ গলত, ইস্ৰাএলে য়োচেফত
কলে, ভোৰ ভায়েকহঁতে জানো চিখেমত মেৰ
জাক চৰোআ নাই? এই কাৰন জাঁহ, মই তোক
সিহঁতৰ তলৈ পঠিয়াও, তাকে তেঁও কলে, মই
ইয়াতে আচোঁ। পাচে তেঁও তাক কলে, তই গৈ
ভোৰ ভায়েকবোৰে আৰু মেৰ জাকে ভালে আচে
কি নাই, তাকে চাই আহি মোত বাজা কৰি-
হি। এই দৰে হিব্ৰোনৰ গহবৰৰ পৰা পঁচাত
চিখেমলৈ গল।

ভেতিয়া এটা মানুহে তেঁওক পথৰে দি আ-
বৰ দেখি সুখিলে, জুৰি কি বিচাৰিচোঁ? তেঁও
কলে আপোনাৰ ভাইবিলাকক বিচাৰিচোঁ, সি-
হঁতে কত মেৰ জাক চৰাইচে অনুগ্ৰহ কৰি তাক
মোত কোআ। পাচে সেই মানুহে কলে সিহঁত
এই চাইব পৰা গল, কিয়নো আমি দোখনলৈ
জাম, সিহঁতে এনেকৈ কোআ সুনিচিলোঁ। তাকে
য়োচেফে ভায়েকহঁতকৈ পাচে গৈ দোখনত সি-
হঁতক দেখা পালে।

সিহঁতৰ ওচৰলৈ তেঁও জাঁওতে সিহঁতে নিল-
গৰে পৰা তেঁওক দেখি বহ কৰিবলৈ আলচ
কৰি ইটে নিটত কলে, দেখা, সেইয়া সমাজিক
দেখাটো আহিচে। জাঁহা, আমি তাক বহ কৰি
এটা গাঁতত পেলাই দিওঁ; পাচে তাক কিহুৰাই
খালে বুলি কমইক। ভেতিয়া তাৰ সমাজিক-
বোৰ কি হই তাক চাঁও। তাকে কবনে এই
কথা সুনি সিহঁতৰ হাতৰ পৰা তেঁওক ৰাখি
কলে, আমি ইয়াক বহ ন কৰোঁইক। আৰু সি-
হঁতৰ হাতৰ পৰা তেঁওক ৰাখি বাপেকৰ ওচৰ-
লৈ পঠাবৰ মনেৰে কবনে সিহঁতত কলে, ভেজ
বুলিয়াই ইয়াক হাবিৰ গাঁতত পেলাই দে, কিন্তু
ইয়ালৈ হাত নে দাঙিবিইক। পাচে য়োচেফ
ভায়েকহঁতৰ ওচৰ পালত সিহঁতে তেঁওৰ গাঁত
থকা নানা বৰনিয়া কাপৰ কাৰ্ছি লৈ তেঁওক এটা
গাঁতত পেলাই দিলে। কিন্তু সেই গাঁত সুৰা,
পানি নাইকিচিল। পাচে সিহঁতে খাবলৈ বহি
চাই দেখিলে গিলিয়দৰ পৰা এজাক ইয়াএলৰ
মানুহে লজ ঘানেৰে বস্ত্ৰ আৰু গুগুল আৰু গন্ধ-
বস লৈ উটে লৈতে মিচৰ দেশলৈ আহিচে। ভে-
তিয়া যিহুদাই ভায়েকহঁতত কলে, ভাইক মাৰি
ভেজ লুকুআত আমাৰ কি লাভ। আইহঁক,
আমি খিয়াল আৰু তাৰ ওপৰত হাত ন দহাকৈ
এই ইয়াএলবিলাকৰ হাতত বেচোঁ, কিয়নো সি
আমাৰ ভাই আৰু আমাৰ মজহ। তাকে তাৰ
ভায়েকহঁতেও ভাল বুলিলে। পাচে সেই মিদিয়া-
নত থকা মূদৈবোৰ ওচৰ পালতহি সিহঁতে য়ো-
চেফক গাঁতত পৰা টানি ছুলি নি, ইয়াএলবো-
ৰৰ হাতত একুৰি টকা কপ লৈ য়োচেফক বেচি-
লে। ভেতিয়া সিহঁতে য়োচেফক মিচৰ দেশলৈ
লৈ গল।

পাচে কবনে উলটি গাঁতৰ ওচৰলৈ গৈ য়ো-
চেফক গাঁতত নে দেখি সি আপোনাৰ কাপৰ
ফালি, ভায়েকহঁতৰ ওচৰলৈ ঘূৰি আহি কলে
বোলে, লৰা নাই কিয়া, মই এতিয়া কলৈ জাম?
পাচে সিহঁতে য়োচেফক কাপৰত এটা চাগলি
পোআলি মাৰি তাৰ ভেজ লুনি সিহঁতে আপো-
নাৰ বাপেকৰ ওচৰলৈ সেই নানা বৰনিয়া কা-
পৰ পঠাই দি কলে বোলে, আমি ইয়াকেহে

পালোঁ, এয়ে তোমাৰ পোঁজাৰ কাপৰ হই নে ন হই? তাতে তেঁও কাপৰ চিনি পাই কলে, এই য়া মোৰ পোৰ গাৰ কাপৰ হই, কিবা হিঁসুক জন্তুএ ভাক খালে, স্বৰূপে য়োচেফ ভোখৰ ভো খৰ হল। ভেতিয়া য়াকোৰে আপোনাৰ কাপৰ কালি কঁকালত চট পিন্ধি পুতেকৰ কাবনে ভালৈ নিনলৈকে সোক কৰিলে। পাচে তেঁওৰ পুতেক জ্বিক আটাইবোৰে উঠি, তেঁওক সান্তনা কৰিবলৈ ধৰাত তেঁও ভাক বু সুনি কলে বোলে, মই লোকতে পোৰ ওচৰলৈ পৰলোকলৈ জাম। এই দৰে তেঁওৰ বাপেকে তেঁওৰ কাবনে কান্দিলে। পাচে সেই মিদিয়নিবোৰে য়োচেফক মিচৰ পোটিফৰ নামেৰে কাবোৰ বখিয়া সেনাৰ অধিকাৰত তেঁওক বেচিলেনি।

য়োচেফক মিচৰ দেশলৈ আনিলত কাবো বজাৰ মিচৰিয়া পোটিফৰ নামেৰে বখিয়া সেনাপতিএ আঁগৈ জন। ইয়াএলিউৰ পৰা য়োচেফক কিনি ললে। কিন্তু পৰম ইশ্বৰ সহাই হোআৰ কাবনে য়োচেফে অনুগ্ৰহ পাই মিচৰিয়া অধিকাৰৰ স্বৰতে থাকিল। আৰু পৰম ইশ্বৰ সহাই হোআতে তেঁও কৰা সকলো কৰম সিধি হই, ইয়াকে সেই গৰাকিএ আপুনি দেখিলে। সেই কাবন য়োচেফে অনুগ্ৰহ পাই তেঁওৰ আলপচান ধৰিলে। আৰু তেঁও আপোনাৰ স্বৰ অধিকাৰ পাতি সকলো সল্লভি তেঁওৰ হাতত সোধাই দিলে। এই ৰূপে তেঁও য়োচেফক আপোনাৰ স্বৰ আৰু সকলো সল্লভিৰ অধিকাৰ পাতিলে। আৰু য়োচেফৰ কাবনে ভেতিয়াৰে পৰা সেই মিচৰিয়া জনৰ স্বৰলৈ পৰম ইশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ হোআত স্বৰ আৰু খেতি সকলো বহুলৈ ইশ্বৰৰ আনিৰ্বাদ হল। এই কাবন তেঁও য়োচেফৰ হাতত আপোনাৰ আটাইকে দি, খোআ বোআত বাহিৰে আৰু তেঁও একো কামৰ বিচাৰ ন ললে।

য়োচেফৰ সুঅনি, দেখিবলৈকো অতি সুন্দৰ আছিল; সেই কাবন অধিকাৰৰ ভিবোতাই য়োচেফক দেখি কলে, জুমি মোৰে সৈতে সোআহি। তাতে তেঁও গাত ন লৈ অধিকাৰৰ ভিবোতাত কলে বোলে, চোআ, এই স্বৰত মই জিহকে

কৰোঁ অধিকাৰে তাৰ একো বিচাৰ ন কৰে; তেঁও মোৰ হাতত সকলোকে সোধাই দিছে, এট স্বৰত মোৰ সমান ডাঙ্গৰ কেও নাই। কিন্তু জুমি তেঁওৰ ভিবোতা, তোমাৰ বাহিৰে মোলৈ আৰু একো বাধা নাই; এই কাবন মই কেনেকৈ এনে দুষ্ট কৰম কৰি ইশ্বৰৰ বিৰোধে পাপ কৰিব পাৰোঁ! তেও সেই ভিবোতাই য়োচেফক আপোনাৰে সৈতে সুবলৈ নাইবা আপোনাৰ ওচৰত থাকিবলৈ নিতৌ কই, কিন্তু য়োচেফে ভাক গাত ন লই। পাচে এদিন কিবা কামেৰে য়োচেফ স্বৰৰ ভিতৰলৈ জোআত তাত আন কোনো বন্দি ন থকাত সেই ভিবোতাই মোৰে সৈতে সোআ বুলি য়োচেফৰ কাপৰত ধৰি টনাত য়োচেফে জাঁইৰ হাততে আপোনাৰ কাপৰ এৰি বাহিৰলৈ পলাই গল। ইয়াকে দেখি সেই ভিবোতাই স্বৰৰ মানুহবোৰক মাতি কলে বোলে, দেখা তেঁও মোৰে সৈতে হাঁহিৰ মাতিবলৈ এই ইব্রিটক আনিচে নে? সি মোৰে সৈতে সুবলৈ মোৰ ওচৰলৈ আহিছিল; তাতে মই বৰকৈ এঁটাহ পাবিলত মোৰ এঁটাহ সুনি মোৰ গুৰিতে কাপৰ এৰি বাহিৰলৈ পলাই গল। পাচে তাই তেঁওৰ পুত্ৰ ভিতৰলৈ আহিবলৈ বাট চাই সেই কাপৰ আপোনাৰ ওচৰতে ধলে। আৰু তাই তেঁওত সেই কথাৰ দৰেই কলে, জুমি জে ইব্রি বন্দিৰ আমাৰ ওচৰলৈ আনিচা সি মোৰে সৈতে হাঁহিবলৈ ওচৰলৈ আহিছিল; কিন্তু মই এঁটাহ পাৰি মাতিলত সি এই কাপৰ এৰি লৰ মাৰিলে; তোমাৰ বন্দিএ মোক এই ৰূপ কৰিচে। পাচে তেঁওৰ অধিকাৰে আপোনাৰ ভিবোতাৰ মুখে এই কথা সুনি বৰ খয় উঠি য়োচেফৰ অধিকাৰে তেঁওক ধৰি নি বজাৰ বন্দিয়াবোৰ থকা বন্দি সালত ধলে। তাতে য়োচেফ সেই বন্দি সালতে থাকিল। কিন্তু য়োচেফলৈ পৰম ইশ্বৰৰ সহাই আৰু ক্ৰিপা হোআত বন্দিসাল বখিয়াই তেঁওক মৰম কৰিলে। আৰু সেই বন্দিসালত থকা আটাই বন্দিয়াবোৰক য়োচেফৰ হাতত সোধাই দিলে। আৰু সিহঁতে জি জি কৰিলে সেই আটাইকে য়োচেফৰ আগাৰ দৰেবেহে কৰিলে। য়োচেফৰ হাতত জি জি সোধাই দিছিলে তাৰ

বন্দিসাল বখিয়াই একো বিচাৰ ন কৰিলে, কি-
য়নো তেওঁ জি জি কৰিলে পৰম ইছৰে তেঁওৰ
সহাই হৈ সেই সকলো সিদ্ধি কৰিলে। ন.ল.

সাধু কথা।

Riddles.

দেখিতে পুৰুষ এক, মুখ দুই কাই,
এক মুখে উগাবই, আৰু মুখে খাই;
মাৰিলে জিৱন পাই, হতাল পৰলৈ;
বুজ বুজ, পণ্ডিত সভা মध्ये বৈলৈ।

ইহা পৱন মুখি, দেখিতে নন্দৰ কম্যপৰ,
চান্দ মুখ, সৰ্পৰ উদৰ, দুই ভৰি কাষ্ট ভাৰ,
সিৰে দুই ভক্ত বুজিও পণ্ডিত ভাই, ই কোন
জন্তু?

জলৰ মধ্যে থাকে নিভো নো চোএ নিব,
বুকে চকু ভাৰ, জিকোন সৰিৰ,
জাত্ৰা কালে অৰিলে জাত্ৰা হই ভল,
মাথৰে বোলন্ত সখি কথা বৰ বল।

অৰ্ধাভ ব।

বজনিত্তে জন্ম ভাৰ, পুত্ৰভে মৰন,
জাব ঘৰে জন্ম ভাৰ আৱলো ক্ৰন্দন;
জন্ম দিয়া পিতা মাতা চাবিয়া পলাই,
সুনা সুনা মহানই বাজে সভাই;
কহে কৰি কল্পন হিৱেলিৰ চন্দ,
আচোক মুখে কব পণ্ডিতৰ লাগে ধন্দ।
অৰ্ধাভ সিদ্ধি।

সিনু কালে বক্ত বৰ্ন থাকে দিনা চাৰি,
জুৰা কালে ক্ৰিয় বৰ্ন মাথে জঁটা খাৰি;
বুহি নিভো দেৱবাজা সহস্ৰ লোচন,
বুদ্ধ কালে হই নিভো হৰিদ্ৰা বহন।
অৰ্ধাভ কেতেই কঁঠাল।

পানি পানি ফুৰে, নিভো বুদ্ধিকন্ত মাচ,
বুখা নাম ধৰে, নিভো বুদ্ধিকন্ত গাচ।

চৌপান সৰিৰ ভাৰ জৰ্জৰিত কাই,
ভখান কৰিবে বিন্দাবনে আই;
কহে কৰি কল্পন হিৱেলিৰ চন্দ,
জন্তেক খাই মানে নেগুৰত হই বন্ত।
অৰ্ধাভ মাচ মৰা চেপা।

হাত নাই ভৰি নাই, উদৰ ভৰি খাই,
মানুহৰ মুণ্ড লৈয়া সুৰা থাকই;
কহে কৰি কল্পন হিৱেলিৰ চন্দ,
বিধভাই কৰিলে ভাৰ খাৰা মুখ বন্ত।
অৰ্ধাভ গাঁক।

জলৰ মধ্যে থাকে, নিভো বুদ্ধিকন্ত মাচ,
পেট ভৰি খাই, খালেও মৰে,
মৰিলেও বাজনা বাজে।
অৰ্ধাভ ঘৰি, ভাঁৰ পৰ।

ব্রাহ্মনৰ পুত্ৰ দুই, গলে আচে মুক্ত,
মাৰিতে কৰই বাও আতি অদভুত,
কহে কৰি কল্পন হিৱেলিৰ চন্দ,
আচোক মুখে কব পণ্ডিতৰ লাগে ধন্দ।
অৰ্ধাভ ঢোল।

জি. নু. ন.

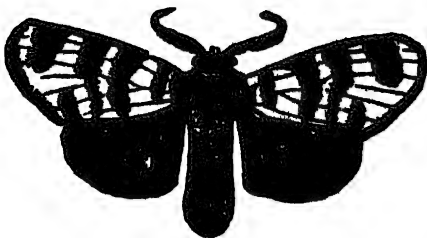

আমেৰিকাৰ পৰা পোৱা পত্ৰ।

Letter from James Trapp.

আমেৰিকা দেশলৈ জোআ লৰাইতে আকও
লিখিছে, বোলে, হে আমাৰ অসম দেশত থকা
প্ৰিয়বিলাক, ইহঁতৰ অনুগ্ৰহতে আমি জেতিয়া
বন্তন নগৰ পালোঁহি, তেতিয়া এই নগৰত নৈ-
বোৰত কমি নাইকিয়া জাহাজ দেখিলোঁ, ডাপৰ
জাহাজ, পাল ভৰা জাহাজ, জোআ গৈচে, অহা
আহিচে লেখিব নোআৰি ইমান সৰহ, আৰু আ-
মাৰ দেশৰ নিচিনা সৰু নাও ইয়াত দেখিবলৈ
নাই। আমেৰিকাৰ মাটিত আমি জেতিয়া পুখ-
মতে ভৰি দিলোঁ, তেতিয়া এনে ভাৰিচিলোঁ আ-
মাৰ কোনো পুকুৰে নো গচকোঁতে আমি গচকি-
বলৈ পালোঁ, কিন্তু কি কৰিব পাৰোঁ, তাক কব
নোআবোঁ। আৰু বাতি আহি এক আলহি থকা
যবত থাকিলোঁ, বাতি পুআ দেওবাৰ হোআত
এই নগৰত ডক্কৰ টকৰ সাহাৰে বৰ গিজালৈ
গলোঁ, তাতে দুই হেজাৰডকৈ অধিক মানুহ
গোট খাইছিল, আৰু জেতিয়া বৰ অগ্নি, অৰ্থাত
বাজনা বাজিব ধৰিলে, তেতিয়া আমি সুনি আৰু
দেখি স্বৰ্গলৈ অটোঁ নে পতাললৈ অটোঁ, তাক
কব নোআৰিলোঁ, অৰ্থাত ইমান বাজন পালোঁ।
তেতিয়াই ইহঁতক স্তুতি কৰি গিত গাব ধৰিলে।
হে ককাই, আমি আগেয়ে এনেকুআ সপোনতো
দেখা নাই; পাচে আবেলি বেলা সেই গিজাত
এটা মানুহক প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ নামে পানিত বুৰ
দিয়াই সিদ্ধ কৰিলে। গিজা ডাঙলিত মানুহ-
বিলাকে আমাক আদৰ মৰম কৰিব ধৰিলে।

ভোমোলাকলৈ চিঠি লিখিবলৈ আহৰি নে
পালোঁ, কিয়নো আঠ সপ্তাহ মান ফুৰি আটোঁ,
আৰু জি জি নগৰত ফুৰিচোঁ বা ফুৰিম সেই সৰু-
লো চাইব নাম ভলন্ত লিখো।

Almanac for December, 1840.

ডিচেম্বৰ, অৰ্থাত পুহ, ১৮৪১।

বাৰ	ডিচেম্বৰ	জানুৱাৰী	ফেব্ৰুৱাৰী	মৰ্চ	অপ্ৰিল	মে	জুন	জুলাই
স	১	১৭	৬৩৬	১১৫০	৫৩	১৬	৫	১৩০
দেও	২	১৮	৬৩৬	১১৫০	৫৩	১৮	৬	১৩১
সো	৩	১৯	৬৩৭	১১৫০	৫৩	১৯	৭	১৩২
ম	৪	২০	৬৩৮	১১৫১	৫৩	২০	৮	১৩৩
ব	৫	২১	৬৩৯	১১৫১	৫৩	২১	৯	১৩৪
বি	৬	২২	৬৪০	১১৫২	৫৩	২২	১০	১৩৫
সু	৭	২৩	৬৪১	১১৫২	৫৩	২৩	১১	১৩৬
স	৮	২৪	৬৪২	১১৫২	৫৪	২৪	১২	১৩৭
দেও	৯	২৫	৬৪২	১১৫৩	৫৪	২৫	১৩	১৩৮
সো	১০	২৬	৬৪২	১১৫৩	৫৪	২৬	১৪	১৩৯
ম	১১	২৭	৬৪৩	১১৫৪	৫৪	২৭	১৫	১৪০
ব	১২	২৮	৬৪৩	১১৫৪	৫৪	২৮	১৬	১৪১
বি	১৩	২৯	৬৪৩	১১৫৫	৫৪	২৯	১৭	১৪২
সু	১৪	৩০	৬৪৪	১১৫৫	৫৪	৩০	১৮	১৪৩
স	১৫	পুহ	৬৪৫	১১৫৬	৫৪	১	১৯	১৪৪
দেও	১৬	২	৬৪৬	১১৫৬	৫৬	২	২০	১৪৫
সো	১৭	৩	৬৪৬	১১৫৭	৫৬	৩	২১	১৪৬
ম	১৮	৪	৬৪৭	১১৫৭	৫৬	৪	২২	১৪৭
ব	১৯	৫	৬৪৮	১১৫৮	৫৬	৫	২৩	১৪৮
বি	২০	৬	৬৪৯	১১৫৮	৫৬	৬	২৪	১৪৯
সু	২১	৭	৬৪৯	১১৫৯	৫৬	৭	২৫	১৫০
স	২২	৮	৬৫০	১১৫৯	৫৬	৮	২৬	১৫১
দেও	২৩	৯	৬৫০	১১৬০	৫৬	৯	২৭	১৫২
সো	২৪	১০	৬৫১	১১৬০	৫৬	১০	২৮	১৫৩
ম	২৫	১১	৬৫১	১১৬১	৫৬	১১	২৯	১৫৪
ব	২৬	১২	৬৫২	১১৬১	৫৬	১২	৩০	১৫৫
বি	২৭	১৩	৬৫২	১১৬২	৫৬	১৩	৩১	১৫৬
সু	২৮	১৪	৬৫২	১১৬২	৫৬	১৪	৩২	১৫৭
স	২৯	১৫	৬৫২	১১৬৩	৫৬	১৫	৩৩	১৫৮
দেও	৩০	১৬	৬৫৩	১১৬৩	৫৬	১৬	৩৪	১৫৯
সো	৩১	১৭	৬৫৩	১১৬৪	৫৬	১৭	৩৫	১৬০

আমাবাস্যা ১৪ দিনৰ ২। ৫৮ ভাটি।

পূৰ্ণিমা ২২ দিনৰ ৮। ১৮ ভাটি।

এই অক্টোবৰ পত্ৰ যোঁ সিংসাগৰৰ আমেৰিকান
বাপ্টিষ্ট মিস্যন চাপা খানাত মাছে মাছে চাপ কৰা
হৈছে। আদিত দিলে বছৰত নাম এটকা, বছৰত যুৰত
দিলে ১৥ চ মাহ।

THE ORUNDOLO,

A monthly Paper, devoted to Religion, Sci-
ence, and General Intelligence, is printed and pub-
lished at the Sibsagar Mission Press, by O. T.
CUTTER, for the American Baptist Mission in
Asam. Price, one Rupee per annum, in advance,
or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

চতুৰ্থ চোআ । মোং সিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ ১৮৪৯ খ্ৰিঃ অং সঁক । নম্বৰ ১২ ।

VOL. IV. SIBSAGOR, ASAM, DECEMBER, 1849. No. 12.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

দৰ্জিলিঙত থকা ডাক্তৰ কেয়েল আৰু এজন চাহাবৰ সৈতে চিপাহি নো লোআকৈ চিকিম দেশলৈ জোআত চিকিম বজাই দুজনক ধৰি কইনত থলে, আৰু অনেক দুখ অমৰ্জতা দিচে, এই বাজা আহিল ।

খেহ দেশৰ ৩৫ খান ডকাইত জাহাজ একে ঠাইত গোট খালত কিউৰি নামে ইংৰাজি ভাপ জাহাজে গৈ প্ৰথম অক্টোবৰত সিহঁতে সৈতে লুপ্ত কৰি ৩৩ খন জাহাজ নষ্ট কৰিলে; আৰু ১৮০০ মান ডকাইতৰ মাজত ৪০০ মাৰিলে, সিহঁতৰ ৩০০ মান বৰ টোপ কাৰ্হি নিলে; ইংৰাজিৰ প্ৰায়ে কেও ন মৰিল ।

চৰ্কাচি দেশৰ আচুলগা কোঁঠ কচিয়াই লুপ্ত কৰি ললে, আৰু অনেক চৰ্কাচি সেনাক মাৰিলে ।

ফুঞ্চ দেশৰ কাল্লি নগৰৰ কোঁঠ বখা এজন সেনাৰ কাপ্তানে এখান তিনি খপিয়া ঘৰৰ ওপৰ খাপৰ পৰা খিলিকি দুআবে দি ভললৈ পৰি গাধত উঠি জোআ এজন মানুহৰ ওপৰত পৰি তাক মাৰিলে; তাতে গাধই ভই পাই বেগেৰে লৰি বাটত থকা এটা লহাক গচকি মাৰিলে; কাপ্তানে কিছু বেলি জিয়াই থাকি লেই দিনাই মৰিল ।

১৩ অক্টোবৰত লণ্ডন নগৰৰ ওচৰত এটা ভাপ বহু বৰ বেগেৰে জাঁওতে ভাৰ গৰাকিএ বখাৰ নোআবাত পেনিঙন নামে এজন চাহাবৰ লিলেৰে সজা ঘৰ ভাজি সোমাই ঘৰৰ সকলো বস্তু নষ্ট কৰিলে, আৰু চাহাবৰ ১০ বচৰিয়া জিএকটি মাৰিলে ৮ বচৰিয়া লহাটিক, জুইৰ

ভিতৰলৈ হেচি দিলে, গা পোৰাত প্ৰাই মৰিব লগাই হৈছিল ।

লণ্ডন নগৰৰ মিলৰ নামে এটা মিল্লিএ কাঠ এডোখৰ কালোতে ভিতৰত এটা লক চবাইৰ হাৰ আৰু ভাৰ বাহ টুালে । টান কাঠৰ ভিতৰত কেনেকৈ সোমাল, ইয়াত বিআই মানিলে, আন্দাজে গচ লক থকাত চবায়ৈ কোনো বিদ্ধাত সোমাই বাহ লৈ মৰিল, পাচে কাঠ বাৰ্হি বিদ্ধ। পূৰ হৈ গল ।

অক্টোবৰৰ ৯ তাৰিখত ভেমচ নদিত কিবা কলা বস্তু দেখি লুটখোআ জাহাজৰ ভল ভোখৰ বুলি জানিলে; কিন্তু অলপৰ পাচে বৰ মাচ উঠি জোআ বুজিলে; ক্ৰমে ভবাক পানি পাই সি বায়ত লাগি বল; তাতে মানুহে অনেক লেজু গচ ভাৰ গাত মেবাই বান্ধিলে, পাচে জোআৰ উঠিলত সি বহকৈ বল দি চাটি মবাতো তাক বা-মলৈ টানি আনিলে । ভাৰ জোখ দিহলে ৩৮ হাত, মেব ২০ হাত ।

লণ্ডন নগৰত বস্তু বখা এটা বৰ গোলাৰ ভিতৰত কটিকাৰ কেতবিলাক পুৰনি পিপা সুনাই থকাত ২৬ চেপ্তেম্বৰত ভাৰ মাজৰ এটা পিপা খুলিলত ভাৰ ভিতৰে এক মৰা মানুহৰ চাৰ ভে-নেই পালে; তাতে বুজিচে, জি মানুহে সেই কটিকা বেচিলে, সি কটিকাৰে সৈতে মৰা লভাই দিলে, আৰু মজহ ক্ৰমে এই গৈ কটিকাত লিন হৈ গল; পাচে জি লোকে তাক কিৰি খাই সিহঁতে লেই মৰা লকো খালে, হাৰ মাখোন পিপাৰ ভিতৰতে থাকিল ।

লণ্ডন নগৰৰ এটা বহু ঘৰত চিৰিঙ নামেৰে এজন কুখিএ সোমাই থকাত কোনো চোৰে

১২,০০০ ৰূপৰ হুণ্ডি ভাৰ চোলাৰ পৰা লুকাই নিলে; তাতে মনত বৰ বিয়াকুল হৈ পাচ দিনা আপোনাক পিন্ধেৰে গুলিয়াই আপোনৰ ঘাতি হল।

জন দুলাল নামেৰে এটা মানুহে লণ্ডন নগৰৰ বৰ গোলান্ড চাহ কেডখনি চুব কৰি থকা পৰিল। তাতে পিয়দাই কইদলৈ নিওঁতে আপোনৰ ঘাতি হুম্ব বুলি কিবিচ উলিয়াই আপোনাৰ গাত খেঁচ মৰাত বহু ভেজ ওলোআ দেখি মানুহবিলাকে লৰ মাৰি বেজ আনিলে; পাচে ভাৰ গা চাই পনিয়ালৰ বসেৰে ভৰা ডুঁকৰ মোট দুটামান পালে, ভেজ ওলোআৰ দৰে ভাৰ বসেহে বৈচে। মানুহৰ গোলমাল হৈ থকাত পলাৰ পাৰিম বুলি সি এই ৰূপে চল কৰিলে, কিন্তু পলাৰ নোআ-বিলে।

লিৰবপুল নগৰত হেনৰি ক্লেই নামেৰে এটা জাহাজ নুয়ৰ্কলৈ জাবৰ নিমিত্তে ভৈয়াৰ হলত ৫ চেপ্তেম্বৰৰ বাতি পুআ জুই লাগি গোটেই খন পুৰিলে।

এপ্ৰিল মাহত এখান লক্ষ জাহাজ ৬০ জাতি লোক আৰু ভালেমান মেৰ চাগ লৈ আয়ৰলণ্ডৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ পাব হৈ জাবলৈ গল; কিন্তু ধুমুহা বতাহ লাগি সুঁতিৰ পৰা লাগবৰ মাজলৈ উকুৰাই নিলে। কোন দিলে গৈচে, কোন ঠাই পাই পামগৈ, ইয়াক নে জানি ভালে দিন চলি পলক কৰি নিয়া হৈছিল। পাচে এক জাহাজ পাই সোধাত কাণ্ডানে কলে, লাগবৰ পাৰ হল, আৰু দু দিন গলে নুয়ৰ্ক নগৰ পাবাগৈ; ইয়াকে সুনি গৈ সেই নগৰ পাই বখা পৰিল, কিন্তু মেৰ আটাইবিলাক ঢুকাল। সিহঁতে সেই দেশত ভাল পাই থাকিম বুলি, পৰিয়াল আৰু মিত্ৰবিলাকলৈ বাজা পঠাই ভালে জাবলৈ মাতিচে।

লাব্ৰাডৰ দেশত এটা বগা ভালুক পানিত সাঁকুৰি জাবৰ দেখি মানুহে তাক গুলিয়াই মাৰি ভাৰ মোট বাধি ডিঙৰে ঘাঁহ ভৰাই জিহ্মা জেন কৰিলত হালিকাক নগৰলৈ পঠাই দিলে। সেই ভালুক হিমৰ নিচিনা বগা, আৰু বহু হাত দি-হল।

আমেৰিকা দেশত থকা এটা বন্দিএ মুকলি

হবলৈ ইচা কৰি বন্দি বাধিব নোআৰা উত্তৰ দেশলৈ পলাই জাবৰ নিমিত্তে ভাত থকা এটা মানুহৰ লগত কথা দি আলচ পাতিলে। পাচে এটা মিত্ৰি পাই বৰ চন্দুক লাজি ভাৰ ওপৰত মিত্ৰি-বৰ নাম লিখি তাক পঠাই দিবলৈ মিত্ৰিক ৪ কুৰি ৰূপ ভেঁটি দিলে। ভেতিয়া চন্দুকত তাক সুমাই মিত্ৰিএ ভাপ জাহাজত পঠালে, কিন্তু কোনোবাই চন্দুক লুটিওআত সি বৰ দুখ পাই মৰিম বুলি জানিলে; তথাপি এটাহ পাৰিবলৈ ভই কৰি মনে মনে থাকিল। ঘণ্টা চাৰেকৰ পাচে আকও লুটিওআত ভাল হল; এই ক্ৰমে এদিন এবাতিৰ মুহূৰ্ত্ত সেই মিত্ৰিৰ থকা নগৰ পাই চন্দুক খুলি দিলত সি টোকৰ মাৰি সুখিলে ডিঙবত, ভালে আচে নে? ভেতিয়া ভালে আটো বুলি চন্দুকৰ পৰা মাত ওলোআত মিত্ৰিৰে বৰ বদ হৈ মুকুত কৰিলে।

৪ জানুআৰিত ওহায়ে প্ৰদেশৰ লাক্সাইটৰ নগৰত চামুএল জেকিফ নামে ১১৫ বছৰ বয়সিয়া এজন আফ্ৰিকান মানুহ মৰিল।

৬ জানুআৰিত নোৰাফট্ৰিয়া দেশত জৰ্জ চিনিড নামে এজন ১২০ বছৰ বয়স হৈ মৰিল।

ফ্ৰাঞ্চ দেশৰ বৰিলাৰ নাম এজন মানুহ ১১৩ বছৰ বয়স হৈ অক্টোবৰৰ প্ৰথম তাৰিখেত মিত্ৰা হল।

কচিয়া দেশত ১,৫০,০০,০০০ ডেব কোটি ঘোঁৰা আচে।

আমেৰিকাৰ ইলিনই প্ৰদেশত ৩০০ মান ডকাইড এমখাই পানুকা গাঁৱৰ ওচৰত বাসা লৈ চাৰিও পোনে ডকা দি ফুৰাত ভাত থকা ৫০০ মানুহে সিহঁতক খেদাবলৈ ওলাই জুখ কৰিলে। ডকাইডৰ দুটা মৰি ভিনটা খুন হোআত পলাই গল। খেদাবলৈ জোআ মানুহৰো ভিনটা মৰিল।

নুয়ৰ্ক নগৰৰ এজন মানুহে দিন চাৰেক আন ঠাইলৈ গলত ভাৰ ভিবোতা মাউৰে মৰি মৰা জেন লোকে বুজি পেৰাত সুমাই ইয়দামত পুতি-বলৈ লৈ গৈছিল। এনে সময়ত গৈএক আহি ভিবোতা মৰাৰ কথা সুনি মনত বৰ বিলাখ হৈ বিচাৰি গৈ সিহঁতক লগ পালত আৰু এবলি ভিবোতাৰ মুখ দেখিবৰ কাৰনে পেৰা খুলিবলৈ

প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। পাচে ডাক মুকলি কৰাত ঘৰা
ম দেখি আঁকোআল মাৰি ছুলি হাতৰ নাৰি চাই
জেতি ধকা জেন পালে। আৰু একেৰি মানব
পাচে উলাহ আহি চকু মেলি ক্ৰমেৰে জিলে।

জৰ্জিয়া প্ৰদেশৰ সনৰৌ গাঁৱৰ চটন নামে
এজন ভিবোতাই আপোনাৰ পৈএকক ঘনে ঘনে
কটিকা খাই বলিয়া হৈ লৰা ভিবোতাক দুখ দি-
য়া দেখি, মই কোনো দিনত এটা বৰ কথা কৰিম,
ইয়াকে বুলিলে; পাচে এদিনা ঘৰত জুই লগাই
ভিনটো লৰাই সৈতে জাহ গৈ মৰিল।

ইল্লানিয়া দেশৰ জাৰ্জিয়া এখন বৰ মা-
দুৰ নগৰৰ ওচৰে ২৩ টা মানুহ লৈ জাঁওতে
১২ জন ডকাইত ওলাই ধৰি সকলোৰে জি না-
মগ্ৰি আচিল তাকে ডকা দি লিলে। এটা জাৰ্জি-
কৰ হানি হল ১৬০০ ৰূপ, আৰু এটাৰ হানি
হল ৬০০।

ভিম, মনুহৰ, বৰভমনি, জাতি,
সোন্দা, মালভোগ, পুৰা, কেতেকি,
নিম্বজোআ, বনকল, সালিকি চুটিয়া,
না না ৰূপ কল প্ৰভু দিলে সুজিয়া।
মনুস্যৰ সন্তান গণে ইহাক খাই,
ইহৰক ধন্যবাদ কৰিতে জুআই। ন. ল.

পৰিসুখৰ কল।

Persistence Rewarded.

পৰিসুখ সকলো সদ গুণৰ মূল, মহত গুণ
সকলো আলোচনা ন কৰিলে গুচে।

কোনো মানুহ বৰ বুধিমন্ত হৈ ওপজাব নি-
মিতে জে কোনো বিদ্যাভ বৰ পাৰ্গত হই এনে
বুলি ভবা মিচা, জেতিয়া ছুমি কোনো পাৰ্গত
মানুহক দেখা জেতিয়া ছুমি তেঁও নো কেনেকৈ
কাল বাই কৰিচে তাকে বুধিবা পাচে ছুমি অৱ-
লো জানিবা জে তেঁওৰ জিৱন প্ৰাই সুমতে গৈচে।

আমাক সকলোকে ইহৰে সমান বুধি দিয়া
নাই হই; কেতবোৰ আনতকৈ অধিক বুধিমন্ত
হৈ ওপজে কিয়া যদি উপজিবৰ পৰা ন হই
তেও কেনবাটক বুধিমন্ত হই, কিন্তু ছুমি নিচই
জানিবা জে ইহৰে জেনে বুধি দিয়ক নি দিয়ক
সুম ন কৰিলে ভাব পৰা একো গুণ ন হই।

এতেকে কোনো প্ৰসন্ননিয় কৰমৰ নিমিত্তে
সদাই পৰিসুখ কৰিবা, পৰিসুখ কৰিলে সিধি
নো হোআ কৰম নাই; প্ৰথমে জিটো কৰম
অসাধ্য হেন ভবা সিও পৰিসুখৰ দোআবাই
সিধি হই।

সুম কৰিলে জে অসাধ্য কৰমো হই আৰু
ব্ৰহ্মাৱিক দোআকো সোধন কৰিব পাৰি ভাব
এক আচৰিত দুষ্কৃত ভলত লিখা গল, সেই
বিবৰন সঁচা আৰু পুৰাবৃত্ত ইতিহাস সকলৰ
পৰা উদ্ধৃত কৰা গৈচে।

দুহেজাৰ মান বছৰ হল দিমন্তেৰিচ্ নামে
এজন সদক্তা গ্ৰিক দেশৰ আধিনি নগৰত আ-
চিল; পূৰ্ব কালৰ সদক্তা সকলৰ মধ্যত এওক
অতি প্ৰধান বুলি গণ্য কৰা জাই।

তেঁও সেই নগৰত কালিত্ৰাতচ নামে এজন
সদক্তাৰ বক্তৃতা সক্তিৰ দোআবাই মানুহ সক-
লৰ মাজত জি কৰ্মিত আৰু মান সদক্তাৰ হৈ-
চিল তাকে দেখি তেঁও সদক্তা হবলৈ বৰ উৎসাহ
পালে; সেই নিমিত্তে সকলো সুখকে এৰি পুৰ-
সৰ্গ কৰিব ধৰিলে আৰু কালিত্ৰাতচ জিমান দিন
আধিনি নগৰত আচিল ভিমান দিন তেঁওৰ লগ
নৈবি তেঁওৰ উপদেশৰ পৰা জিমান পাৰে ভিমান
লিকিলে।

প্ৰথমেই তেঁও লৰা খাটোতে তেঁওৰ সন্মতি বখ্যাকৰ বিপক্ষে এক বক্তৃতা কৰি সন্মতি ওভো-
তাই ললে, ইয়াতে উতলাহ পাই তেঁও পাচে
লোক সকলৰ আগত বক্তৃতা কৰিলে, কিন্তু তাত
তেঁওৰ অসম্মত হৈছিল।

তেঁওৰ মাতৃ বৰ সৰু আৰু বেয়া আছিল দেখি
সভাৰ সকলোৱে তেঁওৰ কথা সুনি উপহাস কৰি
হাতত চাপৰি বজাই নিন্দা কৰিলে, তাতে তেঁও
শব্দ লাজ পাই তললৈ মুখ কৰি যবলৈ জাঁওতে
চেটাইবচ নামে এজন সৰুজনা তেঁওৰ মিত্ৰ বাটত
লগ পাই দিমন্তিনিচ্ বিমৰ্শ হোআৰ কাৰন
সুনি কলে, বোলে, মিত্ৰ এইবোৰ দোষ গুচাবৰ
উপাই আছে, পাচে তেঁও এক কাব্যৰ সৌক মা-
তিৰ দিলত দিমন্তিনিচে গালে, তাৰ পাচত চে-
টাইবচে এনেহে মাতৃ আৰু ভগ্নিৰে গালে জে
দিমন্তিনিচে কলে, বোলে, মই মতা শ্লোক ই ন
হই। তেতিয়াই দিমন্তিনিচে আপোনাৰ দোষ
জানি সেই দোষবোৰ গুচাবৰ নিমিত্তে বৰকৈ
পুৰস্কাৰ কৰিব ধৰিলে।

তেঁওৰ মাতৃৰ স্বভাৱিক জি দোষ আছিল তা-
কে গুচাবৰ নিমিত্তে, আৰু উচাবৰ ভাল কৰিবৰ
নিমিত্তে জি স্তম্ভ কৰিছিল তাক পতিয়াৰ ন
লগাই প্ৰাই; তাৰে পৰা আমি জানোঁ জে খিৰ
প্ৰতিগ্যা হৈ স্তম্ভ কৰিলে সকলো দোষকে গুচাব
পাৰি।

তেঁও এনেহে খোনা আছিল জে কেতবোৰ
আখৰকে উচাবৰ কৰিব নোআৰিছিল, এই দোষ
গুচাবলৈ তেঁও সৰু সৰু দিল গুটি মুখত লৈ গৰি-
ছিল। তেঁওৰ উলাহ নিচেই চুঁটি আছিল, এই দোষ
গুচাবলৈ তেঁও ন থমকাকৈ সেলাক সাত্তি বৰ
ওখ পৰ্বতলৈ উঠিছিল আৰু সমাজত মানুহৰ
হাইভো তেঁওৰ মাতৃ সুনিৰ পৰা কৰিবৰ নিমিত্তে
সাগৰৰ তিৰলৈ গৈ পানিৰ বৌবৌৰনিত বক্তৃতা
কৰিছিল।

দিমন্তিনিচে মাতৃ ভাল কৰিবলৈ জিয়ান জতু
কৰিলে মুদু দিবলৈকো ভাতকৈ অলপ পুৰস্কাৰ
কৰা নাছিল, তেঁওৰ যবত এখন আৰ্চি আছিল
তাকে আগত থৈ মুদু দিবলৈ লিখিছিল, আৰু
জি কথা সভাৰ আগত কৰ লাগে তাক তেঁও

আঠৈগ আৰ্চি আগত থৈ কেই বেলি মান যবতে
আওবাই পাচেহে সভাত কৈছিল, তেঁও বক্তৃতা
কৰাৰ সময়ত কান্ধ নহুআইছিল, এই দোষ সো-
ধন কৰিবৰ নিমিত্তে জত থিয় হৈ বক্তৃতা লিখি-
ছিল তাৰ ওপৰত এখন ভাবোআল ওলমাই থৈ-
ছিল, পাচে তাৰে তলত থিয় দি বক্তৃতা কৰোঁ-
তে কান্ধ নহুআলে ভাবোআলৰ আগ লাগিছিল;
এনেকৈ কান্ধ নহুআ যবত গুচিল।

তেঁও বিদ্যা লিখিবলৈ জেনে স্তম্ভ কৰিছিল
লিও সৰু আচৰিত ন হই, মানুহৰ মাজত থাকি-
লে হাইত বিদ্যা লিখা ন হব বুলি ভই কৰি
তেঁও মাটিৰ তলত এটা খৰ কৰি তাতে (এটা
চাকি লগাই পাইছিল, আৰু কেতিয়াবা কেতিয়া-
বা দুমাহ তিনি মাহলৈকে তাতে সোমাই আ-
ছিল, সেই গাঁতত চাকিৰ পোহৰত তেঁও জি
বক্তৃতা ৰচনা কৰিছিল তাক তেঁওক হিংসা
কৰাবোৰে ভেল ভেল গোন্ধাই বুলি কৈছিল।

তেঁও নিভৌ অতি সোন কালে উঠিছিল, আৰু
আন কোনো বসুআ তেঁওতকৈ আঠৈগ উঠিলে বৰ
অসন্তোষ পাইছিল। তেঁও বিদ্যাত নিপুন হবলৈ
জি অসম্ভব স্তম্ভ কৰিছিল তাৰ প্ৰমান এটা এই;
তেঁও গ্রিক দেশৰ পুৰান পুৰাবৃত্তি বিবৰনৰ পুথি
আপোন হাতেৰে আঠ বেলি লিখিছিল, এই
অভিপ্ৰায় কৰি জে ভেনেকৈ লিখিলে সেই গ্ৰন্থৰ
ভাষা তেঁওৰ মনত থাকিব।

এনে আচৰিত স্তম্ভ কৰি দিমন্তিনিচ্ দেশত
এনেহে সৰুজনা হৈছে জে তেঁও বক্তৃতা কৰিব ধৰি-
লে তাকে সুনিবলৈ গ্রিক দেশৰ সকলো চাইব
পৰা মানুহবোৰ জুম বাস্তি বাস্তি আখিনি নবগ-
লৈ আহিছিল।

অ. ল. ম.

য়োচেফৰ বিবৰন।

History of Joseph—Continued.

নৱেম্বৰ মাহৰ অকনোদইত য়োচেফৰ বিবৰন জি চাপা হৈছিল, তাৰ পাচৰে কথা এই অকনোদইতো এপিটি চাপা হৈছে।

এই কথাৰ পাচত মিচৰিয়া বজাৰ বাটি লো-আই আৰু চাক্সমায়ে আপোনাৰ মিচৰিয়া বজাৰ দোল কৰিলত, কাৰোও সেই বৰ বাটি ধৰালৈকে আৰু বৰ চাক্সমাইলৈকে এজ উটি জি বখিয়া সেনা পণ্ডিত বন্দি সালত য়োচেফ আছিল সেই ঠাইতে সিহঁতকো বন্দি কৰি ধলে। তাতে বখিয়া সেনাপতিএ য়োচেফৰ হাতত সিহঁতক সো-খাই দিলত তেঁও সিহঁতক সুক্সমা কৰিবলৈ ধৰিলে; এই দৰেই সিহঁত অনেক দিন বন্দি সালত থাকিল।

পাচে বন্দি সালত বন্দি হৈ থকা মিচৰিয়া বজাৰ বাটি ধৰা আৰু চাক্সমাই দুয়োটাই একে ব্যক্তিতে সমাজিক দেখিলে; আৰু সুক্সিয়া সুক্সিয়া অৰ্থৰ দৰে সিহঁতৰ সমাজিক হল। পাচে য়োচেফ ব্যক্তি পুআ ওচৰলৈ গৈ সিহঁতক বিব-বন দেখিলত, সিহঁতক সুখিলে বোলে, আজি তোমোলাকৰ মুখ বিবৰন কিয়? সিহঁতে তেঁওত

কলে বোলে, আমি সমাজিক দেখিলোঁ, কিন্তু তাৰ অৰ্থ কৰ পৰা কোনো নাই। তাতে য়োচেফে সিহঁতক কলে, অৰ্থ বুজিবলৈ সক্তি জানো ইহঁতৰ পৰা পোআ নাই? বিনই কৰিচোঁ, তো-মোলাকৰ সমাজিক মোত কোআ। তেতিয়া বৰ বাটি ধৰাটে য়োচেফত আপোনাৰ সমাজিকৰ কথা কলে বোলে, মোৰ সমাজিকত এজোপা লতা পনিয়াল মোৰ আগতে আছিল; তাৰ তিন-টা ডালত পাত ধৰি ফুল ধৰিলে, আৰু ধোপাই ধোপাই তাৰ গুটি লাগি পকিল। তেতিয়া মোৰ হাতত কাৰোৰ খোআ বাটি থকাত সেই বাটিতে মই লতা পনিয়ালৰ গুটি চেপি নিগৰাই কাৰোৰ হাতত সেই বাটি দিলোঁ। তাতে য়োচেফে তেঁওত কলে, ইয়াৰ অৰ্থ এই; সেই তিনটা ডালেই তিন দিন, তিন দিনৰ সুৰত কাৰোও তোমাৰ সুৰ ভুলি তোমাক আগৰ বিলই দিব। তেতিয়া তুমি আগৰ দৰে বাটি ধৰা হৈ আৰুও কাৰোৰ হাতত খোআ বাটি দিবা। কিন্তু তেতিয়া তো-মাৰ ডাল হব তেতিয়া মোক সুঁআৰি মোলৈ অনুগ্রহ কৰি কাৰোৰ আগত মোৰ নিমিতে কৈ,

মোক এই বন্দি সালৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবা। কি-
য়নো মোক ইবিয়া দেশৰ পৰা স্বৰূপে ছুৰ কৰি
আনিচে। কিন্তু মই জি এই অজ্ঞকাৰ বন্দি সা-
লত বন্দি হও, ইয়াতো মই এনে একো কৰম
কৰা নাই। পাচে বৰ চাক্সমারে ভাৰ কথাৰ চি-
কন অৰ্থ দেখি সি য়োচেফত কলে, ময়ো সমা-
জিক দেখিলোঁ; মোৰ মূৰৰ ওপৰত বগা ভিনটো
খৰাহি আছিল, ভাৰে ওপৰবুটো খৰাহিড কা-
বৌএ খোজাৰ কাৰনে নানা বিধ বস্তা বস্তা আ-
ছিল, পাচে চৰাইবোৰ আহি মোৰ মূৰৰ ওপৰৰ
খৰাহিৰ পৰা নি ধালে। ভাতে য়োচেফে সমি-
ধান দিলে বোলে, ইয়াৰ অৰ্থ এই; সেই ভিনটো
খৰাহিএই ভিন দিন, ভিন দিনৰ মাজত কাবৌএ
ভোমাৰ মূৰ কুলি ভোমাক ফাঁহি দিব; আৰু
চৰাইএ ভোমাৰ গাৰ পৰা মন্থৰ খৰাহি।

পাচে ভিন দিনৰ দিনা কাবৌৰ ওপজা দিন
হোআত তেঁও আপোনাৰ সকলো বন্দি লৈ ভোজ
জুগুত কৰিলে। তেতিয়া আপোনাৰ সকলো
বন্দিৰ আগতে বৰ বাটি ধৰাৰে আৰু বৰ চাক্স-
মাইৰে মূৰ কুলি তেঁও বৰ বাটি ধৰাটক ভাৰ
আগৰ বিসইকে আৰুও দিলত, সি কাবৌৰ হা-
তত খোজা বাটি দিলে। কিন্তু য়োচেফে কোজাৰ
দৰেৰে বৰ চাক্সমাইক ফাঁহি দিলে। তেঁও বৰ
বাটি ধৰাৰ য়োচেফলৈ মনত ন পৰিল, কিন্তু
পাহৰিলে।

ইয়াৰ বাহিৰে দুবচৰ মূৰত কাবৌএ এই
সমাজিক দেখিলে; তেঁও নৈৰ পাৰত থিয় হৈ
আছিল। পাচে নৈৰ পৰা অতি চিকন পূৰ লা-
ভোটা গৰু ওলাই পথাৰত চৰিবলৈ ধৰিলে।
পাচে আৰু খিনোজা বেয়া সাতোটা গৰু সেই
নৈৰ পৰা ওলাই, সিবোৰ গৰুৰ ওচৰতে নৈৰ
কাষৰত থিয় হল। ভাতে সেই খিনোজা বেয়া
গৰুএ সেই পূৰ চিকন গৰু সাতোটাক গিলিলে।
তেতিয়া কাবৌৰ টোপনি ভাগি, আৰুও টোপ-
নি আহিলত তেঁও দুভিয় বেলি সমাজিক দে-
খিলে। এজোপা গচত ডাঙ্গৰ চিকন সাতোটা
খোক ওলাল; পাচে পূৰৰ বতাহত সুকুজা আৰু
সাতোটা খোক ওলাল; আৰু সেই সুকান সা-
তোটা খোকে সেই পূৰ চিকন সাতোটা খোকক

গিলিলে; ভাতে কাবৌৰ টোপনি ভাগিলত
সপোন হল। পাচে বাতি পুজালত তেঁওৰ মন
উগল খুগল লাগি তেঁও মানুহ পঠাই মিচৰ দে-
সৰ আটাই মায়াপিবোৰক আৰু গিয়ানিবো-
ৰক মতাই আনিলে। পাচে কাবৌএ সেই আ-
টাইৰে আগত সমাজিকৰ কথা কলে। কিন্তু সি-
বিলাকৰ কোনোএ কাবৌক ভাৰ কলিতা দিব
নোআৰিলে। তেতিয়া বৰ বাটি ধৰাই কাবৌক
নিবেদন কৰি কলে। আজি আপোনাৰ জগৰ
সুঁঅৰিচোঁ। মহা বজাই মোলৈ খজ উঠি মোকে
আৰু বৰ চাক্সমাইকে দুইকো বখিৰা সেনাপতিৰ
বন্দি সালত বন্দি কৰি থৈছিলে। ভাতে ময়ে
সিহ্নে আমি একে বাতিতে সমাজিক দেখিলোঁ।
আৰু সমাজিকৰ অৰ্থ আমি সুকিয়া সুকিয়া দৰে
দেখাত পাচে ভাতে বখিৰা সেনাপতিৰ এটা
ডেকা ইবি বন্দি আমিএ লৈতে আছিল। আমি
তাকে সমাজিক কলো; সিয়ো গাইপতি সমাজি-
কৰ অৰ্থ কৈ কলিতা দিলে। আৰু সি জেনেকৈ
কলিতা দিছিলে, সেই দৰেই ঘটিল; মহা বজাই
মোক আগৰ বিসই দিলে, কিন্তু তাক ফাঁহি দিলে।

তেতিয়া কাবৌএ য়োচেফক আনিবলৈ পঠো-
আত মানুহবোৰে বন্দি সালৰ পৰা তেঁওক বে-
গতে আনিলে। পাচে তেঁও মূৰ খুৰাই আৰু
কাপৰ সলাই কাবৌৰ আগত ওলালগৈ। তে-
তিয়া কাবৌএ য়োচেফত কলে, মই এটা সমা-
জিক দেখিলোঁ, ভাৰ কলিতা কৰে দিব নোআ-
ৰিলে। কিন্তু ছুমি সমাজিকৰ কলিতা দিবলৈ
ভোমাৰ বুধি আছে বুলি সুনিচোঁ। পাচে য়ো-
চেফে কাবৌত কলে, তাক মই নোআবোঁ, কিন্তু
ইহুবে কাবৌত সুমজল কথা কব। তেতিয়া কা-
বৌএ য়োচেফত কলে, মই সমাজিকত নৈৰ দাঁ-
তিত থিয় হৈ আছিলোঁ; ভাতে নৈৰ পৰা সাতো-
টা চিকন পূৰ গৰু ওলাই পথাৰত চৰিবলৈ
ধৰিলে। পাচে মিচৰ দেশ গোটেই খনত ভাৰ
নিচিন। মই তেতিয়াও দেখাই নাই, এনে আৰু
সাতোটা খিনোজা বেয়া গৰু ওলাই, সেই আ-
গৰ চিকন পূৰ গৰু সাতোটাক ধালে। কিন্তু
সেইবোৰে সিবোৰক ধালে তথাপি ধাইচে এনে
মনত নাছিল, কিয়নো আগৰ দৰেৰে খিনোজা

বেয়া হৈ এই থাকিল, তেতিয়া মই সৰ পালে। পাচে মই আকও দুতিয় বাৰ সমাজিক দেখিলোঁ; এজোপা গচত চিকন পূৰ সাভোটা খোক ওলাল। পাচে পূবৰ বতাহত সুকান আক খিনোআ সাভোটা খোক ওলাই, সেই পূৰ চিকন সাভোটা খোক খালে। এই সমাজিক মই মায়াপিবোবত কলোঁ, কিন্তু কোনোএ ইয়াৰ কলিতা দিব নোআবিলে। তেতিয়া য়োচেফে কাবৌত কলে, তোমাৰ দুয়োটা সমাজিকৰ একে অৰ্থ। ইহবে জিহকে কবিবলৈ খৰিচে তাকে কাবৌত জনাইচে। সেই সাভোটা চিকন গৰু এই সাত বছৰ; আৰু সেই সাভোটা ভাল খোকা সাত বছৰ, সেই সমাজিক একে। আৰু তাৰ পাচত জি খিনোআ বেয়া গৰু সাভোটা ওলাল, লিই-ভেও সাত বছৰ; আৰু পূবৰ বতাহত জি সুকুআ সাভোটা খোক সেয়েই একালৰ সাত বছৰ হব। এই কথা মই কাবৌত কৈচোঁ, ইহবে জিহকে কবিব খুজিচে তাকে তোমাক দেখুআইচে। চোআ, আংগএ গোটেই মিচৰ দেশত সাত বছৰলৈকে অতি সৰহ চিকন খোআ বহু হব। পাচে সাত বছৰ এনেহে একাল হব যে মিচৰ দেশত সকলো খোআ ভাল বহুলৈ পাহৰিব; আৰু সেই একালতে দেশ নষ্ট হব। আৰু সেই একালৰ কাৰনে আংগএ ভাল বহু খোআও দেশত বুজিব নোআবিব, আৰু তাক সহিবলৈয়ো বৰ টান হব। কাবৌএ দুবেলি সমাজিক দেখাৰ অৰ্থ এই, ইহবে ইয়াক নিচইএ সোনকালে ঘটাব; এই কাৰন মহা বজাই এটা বুধিমন্ত গিয়ারি মানুহ বিচাৰি তাকে মিচৰ দেশৰ ওপৰত গৰাকি পাতোক। আৰু এই কৰম কৰোক, জি সাত বছৰত ভাল খোআ বহু হব সেই সাত বছৰতে দেশত অধিকাৰবোৰ পাতি মিচৰ দেশৰ পৰা সহবোৰৰ পাঁচ ভাগৰ এভাগ লওক। আৰু সেই ভাল সাত বছৰৰ সহ গোটাই খান বজাৰ হাতৰ তলত থৈ লিইতে নগৰ খনে পতি খোআ বহু সাঁচি থওক। ভাতে হব খোআ একালৰ সাত বছৰ কাৰনে সেই খোআ বহু সাঁচি থলে, একালত দেশ নষ্ট ন হই। তেতিয়া কাবৌএ আৰু তেঁওৰ বন্ধিবোৰে এই কথা চাট, ভাল পালে।

আৰু কাবৌএ বন্ধিবোৰত কলে, ইয়াৰ নিচিনা মানুহ জাতি ইহৰৰ আত্মা আছে, এনে আৰু কাক পায়? তেতিয়া কাবৌএ য়োচেফক কলে, ইহবে তোমাক এই আটাইকে জনাইচে; এই কাৰন তোমাৰ সমান বুধিমন্ত আৰু গিয়ারি কোন আছে? মই তোমাকে মোৰ ঘৰৰ অধিকাৰ পাতিলোঁ। মোৰ আটাই মানুহ তোমাৰ কথাৰ তলত হৈ থাকিব অকল সিংহাসনত মই তোমাকৈ বহু হৈ থাকিম। কাবৌএ য়োচেফক আৰু কলে বোলে, চোআ গোটেই মিচৰ দেশৰ ওপৰত মই তোমাক অধিকাৰ পাতিলোঁ। পাচে কাবৌএ আপোনাৰ হাতৰ পৰা আঙ্গটি সোলোকাই য়োচেফক হাতত দি তেঁওক অতি উত্তম কাপৰ পিন্ধাই তেঁওৰ ডিকিত সোনৰ হাৰ দিলে। আৰু তেঁওৰ দুতিয় বধ তেঁওক উঠি কুৰিবলৈ দি মানুহবোৰে তেঁওৰ আগত আঁঠু পাৰ, আঁঠু পাৰ বুলি এটাই পাবিলে। এই কপে তেঁও তাক গোটেই মিচৰ দেশৰ অধিকাৰ পাতিলে। পাচে কাবৌএ য়োচেফক কলে, মই কাবৌ, তোমাক বাহিৰে সকলো দেশত কোনো মানুহে হাত বা ভৰি লৰাব নোআবিব। আৰু কাবৌএ য়োচেফক নাম চাকিনত পানেহ থৈ ওন নগৰত থকা পোটিকোৰ নামেৰে পুৰোহিতৰ আচিনত নামেৰে কন্যাৰে মৈতে তেঁওৰ বিয়া দিলে। পাচে য়োচেফে গোটেই মিচৰ দেশত কুৰি আপোনাৰ ডেৰ কুৰি বছৰৰ সময়ত কাবৌৰ আগত থিয় হলহি। তেতিয়া য়োচেফে কাবৌৰ ওচৰৰ পৰা ঠগ মিচৰ দেশ গোটেই খন কুৰিলে। আৰু সাত বছৰত প্ৰিথিবিএ আঁজলিএ আঁজলিএ সহ ওপোজালে। সেই সাত বছৰত মিচৰ দেশত হোআ সকলো সহ গোটাই নগৰত সাঁচিলে। কিন্তু জি জি নগৰৰ চাৰিও ফালে পথাৰত জিমান সহ হৈছিল, তাক সেই সেই নগৰতে থলে। এই কপে য়োচেফে নাগৰৰ বালিৰ সমান সয়া গোটালে। কিন্তু তাক লেখিবলৈ এবিলে, কিয়নো তাৰ লিখা নাই কিয়া হল।

পাচে মিচৰ দেশৰ জি খাবলৈ থকা সাত বছৰ আছিল সেয়ে পূৰ হল। আৰু য়োচেফক কথাৰ ঘৰেবেই একালৰ সাত বছৰ হলহি, তেতিয়া

আন সকলো দেশত একাল হল; কিন্তু মিচৰ দেশখনত খাবলৈ আছিল। পাচে সকলো মিচৰ দেশত একাল হলত প্ৰজাবোৰে ফাবোৰ আগত খোজা বস্ত্ৰ কাৰনে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, ভাতে ফাবোৰে সকলো মিচৰিয়াবোৰত কলে বোলে, তোমালোকে যোচেকৰ ওচৰলৈ জোআ, তেওঁ জিহকে কই ভাকে কৰাইক। তেতিয়া প্ৰিথিবিৰ আটাই চাইতে অভি ডাল্লৰ একাল হলত যোচেফে সকলো চাইৰ ভঁৰাল মেলি মিচৰিয়াবোৰক সহ বেচিবলৈ ধৰিলে। আৰু সেই একাল মিচৰ দেশত বৰকৈ বাহিল। তেতিয়া নানা দেশৰ মানুহে মিচৰ দেশত যোচেকৰ ওচৰত সহ কিনিবলৈ আহিল, কিয়নো সকলো দেশত বৰ একাল হল।

ন. ল.

লৱাবিলাকক পৰিৱলৈ সিকোআ বাপেক
মাকৰ উচিত।

Advantages of Education.

সকল গচ জোপাৰ গুটি পাবৰ এসাবে গুৰিত পানি দি থাকিলে সি কেতিয়াও নে পাই নে থাকে সেই ৰূপে লৱাক নিতি গিয়ান পৰ্যালোচনাৰ ফল ধৰে।

লৱাবিলাকৰ বাপেক মাক নাইবা ভাত কাপৰ দি পোহাটেই নাইবা বিলয়াই সিহঁতক ইহকাল পৰকালৰ জি হিত বিদ্যা আৰু নিতি কথা আৰু খেমা দায়ী ধোজ গিয়ান এই সকল সিকোআটো উচিত। ভাত কপট এলাহ এটা কৰা কেতিয়াও ভাল ন হই; তাৰ প্ৰমানৰ নিদানে এই ইতিহাস কথা।

এটা পণ্ডিত বজাৰ পুতেকে মনত ধোজ নাই কিয়াৰ নিমিত্তে ভাবিলে যে মই পিতাৰ মনৰ জুগুতৰ পুতেক, মোক ৰাজ পাট দি পিতাই একো চিন্তা নাই কিয়াকৈ থাকিব পাৰে। কিন্তু তেওঁ পলম কৰি থাকে এই কাৰনে তেওঁক মাৰি আপুনি বজা ইও। আৰু সেই ৰজাবে মন্ত্ৰিৰ এজনি জিএক আছিল ভাই অভি সুন্দৰি আৰু জুবতি, তথাপি অনেক দিনলৈকে ভাইক বিয়া নি দিয়াকৈ থৈছিল, সেই কাৰনে ভাই মনত ভাবিলে যে জলৈকে পাঁও ভলৈকে গুচি জাম।

এদিন বাতি বজাৰ সভাত নাচনিয়াৰে নাচিলে; পাচে নিলা অলপমানহে আছে এনেভে

নাচনিয়াৰভে বঁটা বাহোৱা একো নে পাই নাচ এৰিব খোজাত, নাচনিয়াৰৰ পৈএকে এনেকৈ সোক গাই ভাইত কলে।

গতা বচতবাকান্তে স্বপ্নাভিচিতি সৰ্ববি।

ইতিচিহ্নে সমাখ্য কুৰ নজ্ঞানবৎসল।

বোলে হে তিৰি, অনেক নিলা গল অলপমানহে আছে, এই কাৰনে আৰু কিছুমান মন ধিৰ কৰি সজ লোকৰ সন্তোষ কৰ। চাচোন, আমি এতিয়ালৈকে গায়ন গাই একো নে পালোঁহক, আৰু যদি পাবৰ এলাও নাই তেওঁ আৰু অলপমান মেলি থাকি বাতি পুজালৈকে গিভ গাই আপোনাৰ কৰম কৰোঁ, ভাতে সভাৰ মানুহবোৰ সন্তোষ হব।

বজাৰ পুতেকে আৰু মন্ত্ৰিৰ জিএকে এই স্নো-কৰ অৰ্থ পাই নহি থকা সকলো ৰূপে ভাল ইয়াক মনত ললে। আৰু সেই গায়নক সন্তোষ হৈ সিহঁতৰ ভিজিৰ গজ মুকুতাৰ হাৰ সোলোকাই দিলে।

সেই সভাতে থকা টেকেলাৰ লৱা এটাই স্নো-কৰ অৰ্থ বুজ নে পাই তাৰ বাপেকক ঢকা মাৰি দিলে। তাতে টেকেলাই পুতেকক কানভলৈ নাচিবলৈ ধৰিলত সভাৰ সকলো মানুহে আচৰিত মানি টেকেলাত সুধিলে বোলে পুতেকে ভোক মাৰিলে তথাপি তই তাক কানভ লৈচ ইয়াৰ কাৰন কি? টেকেলাই কলে মই নিতি বিদ্যা ন পাইলত ই সুখ হল, এই কাৰনে মোক বধন কৰি জে অকল ঢকাহে মাৰিলে ই পৰম লাভ।

এই অকনোদই পত্ৰ মোং নিব্ৰাহামৰ আমেৰিকান বাণিজ্য মিস্যন চাপা খানাতে মাছে মাছে চাপ কৰা হৈছে। আদিতে দিলে বচত দাম এটকা, বচবৰ মুবত দিলে ১১ চমহা।

THE OROONDOL,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ ।

মোং সিবসাগৰ, জানুআৰি, ১৮৫০ ।

নম্বৰ ১১

VOL. V. SIBSAGOR, ASAM, JANUARY, 1850.

NO. 1.

অনেক দেসৰ সমাদ ।

General Intelligence.

চিংফ গাঁৱৰ পৰা দুটা চিংফই দা আদি কিবা কিবি বস্ত্ৰ বেচি বেহা কৰিবৰ নিমিত্তে আহি মটক গাঁও সোমোআত লাকিন বক-তাৰ গজাই বৰাই হাবি বাটত সিহঁতক লগ পাই, দা এখন মই কিনো বুলি চিংফৰ হাতৰ পৰা লৈ পলাই, হাবি সোমাল; পাচে চিংফ-ইতে বিচাৰি বিচাৰি, প্ৰথম জানুআৰি তাৰিখে মটকৰ নাও ললিয়া গাঁৱত পাই, দা চুৰকৈ আনি পলাই আচহি! এই বুলি ধৰাত সি এডাল টাক্সোন লৈ ফুল্লা নামে চিংফ এটাৰ মূৰত মাৰ মাৰি দিলত মূৰ ভাগি সি তেতিয়াই মৰিল। তাতে সেই বৰাই তাৰ পৰা বেগতে পলাই আহি, সাৰিবৰ মনেৰে সিবসাগৰৰ খানাত চুৰি মোকদ্দমা কৰিছিল। পাচে সেই চিংফ মৰা কথা দিবুৰুগৰ জিলাৰ শ্ৰীজুত বিচাৰ পতিএ বুজ পাই, তাক ধৰিবৰ নিমিত্তে ঠায়ে ঠায়ে লিখাত, সিবসাগৰ জিলাৰ শ্ৰী ভুব-নেম্বৰ ফুকন দাবোগাই সেই বৰাক চিনি পাই ধৰি দিবুৰুগৰলৈ পঠালে।

লুংচাই দুআৰৰ ৮ জন নগা ভৈয়ামলৈ আহি বেহা আদি কৰি ফুৰি দোপদৰ হাটৰ ওচৰৰ এঘৰ মানুহৰ ভঁৰালৰ আগত আছিল, আৰু ভিতৰ নাম চঞ্জিয়া এমখা নগাই বেহা কৰিবলৈ আহি গাঁৱত ফুৰুতে সেই লুংচাই দুঅৰিয়া নগা তাত থকা বুজ পাই, ৩ টা নগা গৈ দিনত চান্দি আহি গত এপ্ৰিলৰ ৩ তাৰিখে বাতি চোৰাকৈ সিহঁতক ভঁৰালৰ আগতে বেৰি ধৰি, তিন জন নগাক বধিলে;

এজনৰ মূৰ, ভৰি আৰু হাত; ই দুজনৰ মূৰ কাটি, দা জাচিএ সৈতে লৈ গুচি গল, কিন্তু ইমখা নগা লৰ মাৰি লাৰিল। পাচে সিবসাগৰ জিলাৰ শ্ৰীজুত বিচাৰ পতিএ ডিচেম্বৰ মাহত নগাৰ পৰ্বতলৈ গৈ সেই নাম চঞ্জিয়া দ্বোহিয়া নগাক বৰ্তমান মাহত ধৰি শ্ৰীজুত লেপ্টেনন্ত ইদিন চাহাবৰ দোআৰাই ইয়ালৈ পঠাই দিলে।

জোৰহাটৰ পৰা এক মানুহে লিখিছে, মা-ঘৰ ২৮ তাৰিখে কাকডজাৰ কোথৰত পে-টালৰ মৌজাত ভাই ককাই দুটা লৰাই টক্কিত সুই আছিল, পাচে অকস্মিতে টক্কিত জুই লা-গিলত সাৰ পাই ডাঙ্গৰ লৰাটো জাপ মাৰি লাৰিল, লৰাটো এধা পোৰা হৈ টক্কিএ সৈতে বাগৰি পৰি, লৰ মাৰি গৈ, ঘৰ পায়েই মৰিল। আৰু লিখিছে বোলে, ১ মাঘত কৰবাৰ ঠাকুৰ এটাই আহি আপোন ইচাবে চৰ্মচেনন কৰাই মচলমানৰ ধৰম গ্ৰহন কৰিলে।

লখিমপুৰ জিলাৰ শ্ৰীজুত ডক্কৰ কেয়েল চাহাবৰ লৰু জিএক এজন চাহাব মেম চাহাব বাজত কিবা কৰি থাকোঁতে ভিতৰত জুয়ে পুৰি মাৰিলে।

ইংলণ্ডৰ পৰা মাৰ্ণবৰ নামেৰে জাহাজত অহা ৬ জন লেপ্টেনন্ত চাহাব কলিকতাৰ পৰা চিক্কা জিলালৈ নাৱেৰে ভাঁওতে জোআৰ ভেঁটাই নাও লুটিয়াই পেলালে, সকলো বস্ত্ৰ হানি হল, কিন্তু মানুহৰ প্ৰান বৰখা পৰিল।

কলিকতাৰ এক পত্ৰত লিখিছে, পৰ্বতিয়া কুকি নামে এজাত মানুহে নৱেম্বৰ মাহত

টৰ্ণিবা দেসলৈ আহি ৩৫ জন গাৱলিয়া মানুহ কাটিলে; অনুমান কৰিছে যে সিহঁতৰ দেও-বিলাক সন্তোষ হবৰ নিমিত্তে কাটিলে।

কলিকতাত থকা বাবু প্ৰমথনাথ দেব ডি-চেম্বৰ মাহত মৃত্যু হ'ল। তেঁওৰ বাপেক বাম দুলাল দেব, আগৈ ৫ টকাত চাকৰি কৰিছিল, পাচে বেপাৰ কৰি কৰি ১,০০,০০,- ০০০ এক কোটি মান টকা দুই পুতেকলৈ আজি থৈ তেঁও মৃত্যু হ'ল; আৰু কোনো মানুহে বোলে, প্ৰমথনাথ দেব তেঁওৰ ভায়েকে সৈতে ভেনে দুগুন আৰ্জিলে।

কলিকতাৰ পৰা জোআ কানপহ নামেৰে এখান জাহাজত ডিচেম্বৰ ১১ তাৰিখে কেনে-বাকৈ মৰাপাটত জুই লাগি সেই জুয়েই জাহাজ পুৰিলে, তাতে সকলো মানুহ জাহাজৰ সৰু নাওবোৰত উঠিল; পাচে ষ্টৰ্কিঙ্গ নামে জাহাজে এখান নাৱৰ ২ জন মানুহ পাই তুলি নিলে, এহেলৈ কাণ্ডান আদি মানুহ আন নাৱৰ উটি গৈ অনেক সূমেৰে বাম পাই বখ্যা পৰিল।

কেলেৰ গ্ৰিম্সা নামেৰে এখান জাহাজ নিয়া জাহাজ আমেৰিকালৈ জীওতে নৱেম্বৰ ১২ তাৰিখে জুই লাগি ৮ দিনলৈকে পুৰি আছিল, পাচে ৫ দিনৰ মূৰত চেইবা নামেৰে আন

এখান জাহাজে দেখা পালে, কিন্তু বৰ বডাই চৌ হোআত ওচৰলৈ জাব নোআৰি তাতে পৰ দি থাকিল, আৰু ৩ দিনৰ মূৰত জাহাজৰ পৰা নাও পঠাই পোৱা জাহাজৰ সকলো মানুহবিলাক ভৰলে। তাতে ৪০০ জাহাজ আছিল তেও এটাও ন মৰিল।

আগ্ৰা মেচেনজৰ নামেৰে সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে, লেপ্টেণ্ট ষ্টুট নামে এজন চাহাবে চিকাৰ কৰোঁতে দুই নলি বন্দুক ভৰাই তাৰে এক নলি কেৰ কৰি পহু এটা গুলিয়ালে, পাচে ওচৰলৈ জীওতে পহু উঠিব খোজাত হিলৈৰ গিদাৰে ধুন্দা মাৰি দিয়াত সি নলি উকৰি চাহাবৰ গাত গুলি লাগি তেতিয়াই মৰিল। চাহাবে অলপ দিনৰ আগতে মেম বিয়া কৰাইছিল, আৰু ওচৰতে তামু ঘৰত সেই মেমো আছিল।

নৱেম্বৰ মাহত লাহোৰৰ খাজনা ঘৰৰ পৰা কোনো গোঁৰা চিপাহি ১৬,০০,০০০ টকাৰ হাজ অলঙ্কাৰ চুৰ কৰিছিল, পাচে চোৰ ধৰি সকলো অলঙ্কাৰ পালে।

১২ জানুআৰি তাৰিখে লাহোৰ নগৰত ৰাতি বাৰে বজাৰ সময়ত ৭ জন চিক মানুহে চোৰাঙ্গকৈ গোঁৰা সেনাৰ লয়নত সোমাই ৭ জন গোঁৰা সেনাক বধ কৰিলে, তেতিয়া গোঁৰা সেনাই দেখি চিকৰ ৬ টাক হিলৈৰ চাঙ্গিৰে ধুঁচি মাৰিলে।

লাহোৰ নগৰত ২ জন আৰমিনিয়া ফটিকা বেপাৰি মানুহে গোঁৰা সেনাৰ মাজত লুকাই ফটিকা বেচা ধৰা পৰিলত সিহঁতৰ প্ৰতি জনক ৫০০ টকা জৰিমানা কৰিলে।

পঞ্জাবৰ চেক ইমামুদ্দিনে শ্ৰীজুত গবৰ্নৰ জে-নৰল বাহাদুৰৰ পৰা নবাব বিলই পালে। আৰু নিলাৰ চিঙ্গে ৰজা বাব পালে, কিয়নো পাচৰ পঞ্জাবৰ ৰনত এই দুজনে কল্লানিৰ কলিয়া হৈ অতি সূমেৰে হিত কৰি আছিল।

বহাইত ফেৰিণ্ডন্ নামেৰে এজন মেম চাহাবে বেমাৰ হোআৰ কাৰনে কঁকালত ৮ টা জোক লগাইছিল, পাচে ৰাতি আয়াক চাই নাৰে থাকিবলৈ হুকুম দিলে, তথাপি তাই

মূলত জগাবলৈ মেমৰ সক্তি ন ধকাৰ নিমিত্তে অনেক ভেজ গৈ বাতি পুজা মৰিল ।

বহুইত হামিলটন নামেৰে এজন চাহাবে মেম চাহাবে সৈতে গাৰিত কুৰিবলৈ জাঁওতে, চাহাবে গাঁৰি বহুই এখন গোলাত এখন্তেক মান সোমালত ধোবাই কিহবাত ভই পাই লৰ মাৰি আন গাৰি এখনত খুন্দা মাৰি মেম চাহাবক ভললৈ পেলালে ভাতে অতি দুখ পোআত অলপতে মেম চাহাব মৰিল ।

বহুইৰ পৰা গুজৰাটলৈ জোআ বাটত বেলেৰদ পাতিবৰ কাৰনে এক কল্পানি গোট হৈ ১৪০০০ ভাগ পাতিলে; আৰু সেই দেশৰ মহা বজাই এক লাখ টকা দি ২০০০ ভাগ লৈচে । পাচে এক পত্ৰত লিখিচে কেৱল গুজৰাটতে ৭১২৫ ভাগ ললে ।

মান দেশৰ বজাৰ অহিতে কেতবোৰ দ্ৰু-হিয়া মানুহ গোট খাই জানুআৰি মাহত বজাক নষ্ট কৰিবলৈ আলচ পাভোভেই বজাই বুজ পাই আগ্যা দি সেই দ্ৰুহিয়াবোৰক ধৰাই আনি ৫০ জন মানৰ মূৰ কটালে । আৰু মান বজাই আৱা ৰাজ নগৰৰ অধিকাৰক কোনো অপৰাধি পাই ধৰাই আনি ধুম্ভেৰে খুন্দা মাৰিবলৈ আগ্যা কৰিলে ।

দখিন আমেৰিকাৰ আদি বাসি মানুহ এক-নে গচৰ চাল এভাৰ লৈ জাঁওতে আন্দিচ পৰ্বতৰ কুৰিৰ কালৰত জিৰাইচিল, তাতে এডো-খৰ সোন পাই আৰু পাম জেন বুলি এবেলা মান বেলি বিচৰাত ৭ সেৰ মান সোন পালে; আৰু তাত লৰহ সোন পোআ জাব বুলি সেই দেশৰ মানুহে আলা কৰিচে ।

বহিমিয়া দেশৰ য়িহুদি লোকে আগৈএ আপোনাৰ কাৰনে মাটি ৰাখিব নোআৰিচিল, কিন্তু এতিয়া আপোনাৰ নিমিত্তে কিনি ৰাখিবলৈ সেই দেশৰ বজাই আগ্যা কৰিলে ।

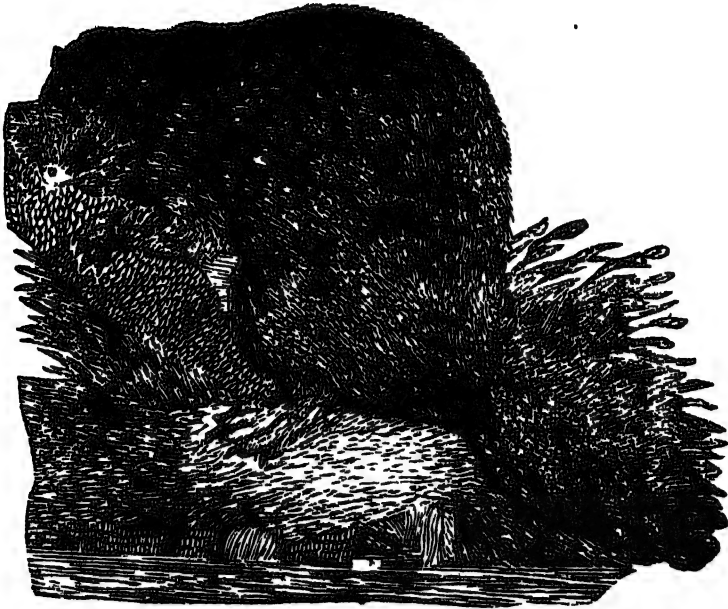

মচলমানৰে চাগলিৰে কথা ।

The Musselman and his Goat.

এটা মচলমানে খাবলৈ বজাৰৰ পৰা এটা চাগলি কিনি আনিচিল, গোটা চাবেক দুৰ্জনে চাগলিটো দেখি লোভ লাগি আলচ কৰি তাৰ পাচে পাচে গৈ দুটা মানে এনেকৈ বুলিলে বোলে, অস অস কি কাল হল, মচলমান হৈ গাহৰিটো কানত লৈ গৈচে, মচলমানে এই কথা সুনি ভাবিব ধৰিলে বোলে, ইহঁতে চাগলিক কিয় গাহৰি বুলিচে । আৰুও দুটা মানে কলে, হেৰ দুৰ্জন মচলমান হৈ গাহৰিটো কানতকৈ নিচ, আৰু চুলেও প্ৰাচিতি কৰিব লাগে ভই মচলমানৰ বজহত ওপজাই ন হ । সি এই কথা সুনি মনত বৰ সৎসই লাগিল বোলে, কি জানি মনৰ ভ্ৰান্তিত চাগলি জেন দেখি গাহৰিকে আনিলাঁ; এই বুলি কানৰ পৰা চাগলিটো মাটিলৈ নমাই ভালকৈ চালে, দেখে চাগলিহে গাহৰি ন হই, ভাতে নিহঁতক বুলিলে ইহঁত বলিয়া হবলা, এই কাৰনেহে মই কিনি আন চাগলিটোকে গাহৰি বুলিচে । পাচে কিচুমান বাট জাঁওতেই তাৰে দুটা মান আগ বাৰ্হি গৈ মচলমানৰ বেল ধৰি জাৰ আগত থিয় হৈ আৰুও কলে, হেৰ মানুহৰ অধম কুলৰ কাইট, ভই আমাৰ অভিসই বিৰোধ ধৰম আচৰি গাহৰিটো আনিচ, বাক, কাজিৰ আগত কৈ তোক ইয়াৰ দণ্ড কৰাম । ভেতিয়া সেই মচলমানে গুনিলে বোলে, প্ৰথমেই কোআ মানুহৰ কথা মই ন পতিয়ালাঁ এতিয়া দেখোন মোৰ একে জাতৰ মচলমানেই কলে, এই কাৰনে মই জানিচোঁ মোৰ চকুৰ ৰাশি আৰু গিয়ান বিসম হল, লগা মিচা জেই-বা হওক ন হওক মানুহে কোআ কুই কৰিলেই ধৰমৰ হানি হই, ইয়াকে গুনি চাগলিটো এৰি গুচি গল । পাচে সেই দুৰ্জন চল কৰাবোৰে বৰ বজ পাই চাগলিটো নি খালেগৈ ।

অৰ্থ, আপোনাৰ মনত ভালকৈ বিবেচনা ন কৰি কেৱল লোকে কোআবোৰ কথাত মন দিলে তাক অগিয়ানি বোলে ।

বিবৰ পহুৰ বিবৰন ।

The Beaver

বিবৰ নামেৰে এবিধ পহু আছে, তাক ইউৰপ আৰু আচিয়াৰ উত্তৰ ফালে পাই, তথাপি উত্তৰ আমেৰিকাত উত্তৰ ফালে সেই পহুৰ অধিক পোজা জাই ।

ভাৰ গাটো ডেৰ হাত মান দিখল, উদৰ নিচিনা আকৃতি দেখা জাই, কিন্তু মূৰটো হলে বৰ এন্দুৰৰ মূৰৰ নিচিনা দেখি । আগ চৈদ্যত-কৈ পাচ চৈদ্য দিখল, আৰু হাঁহৰ নিচিনা পতা । বেগৰ ১০।১১ ইঞ্চ মান দিখল আগ ডোখৰ চেপেটা মাচৰ বাকলিৰ নিচিনা দেখি, ওপৰৰ নকচাৰ দৰে থাকে । কান দুখন সৰু, নোমে ঢাকি থৈ । ভাৰ গাৰ নোম দুই জাত, এবিধ দিখল, আৰু কিছু সৰুত, বৰন সিহৰ নিচিনা কিন্তু আগবোৰ অলপ বঙ্গা । ইবিধ চুঁটি, কোমল, মিহি । আৰু গাৰ নোমতকৈ মূৰৰ ভৰিৰ নোম কিছু চুঁটি । দুটাৰে পৰা পচোটাটালৈকে পোজালি একে বাবেই জগাই । ভাৰ দন্তৰূ লেভেৰা ন হই আৰু জনি সৌচ কৰিব লাগে ভেতিয়া ঘৰৰ পৰা সদাই আঁতৰি জাই ।

বিবৰ পহু বৰ দুখিমন্ত আৰু আপোনালৈ অতি সুন্দৰ ঘৰ সাজিব জানে । জতে কাঠনি

হাবি আৰু পানি সৰহ থাকে ভেনে ঠাই ঘৰ সাজিবলৈ বিচাৰে । উত্তৰ আমেৰিকাৰ, উত্তৰ কালে, জাৰ কালত অতি টান জাৰৰ নিমিত্তে আটাই পানিৰ ওপৰত ৪।৫ হাতলৈকে গোট খাই সিলৰ নিচিনা টান হৈ থাকে, কৰন্তেৰে কুঠাৰেৰেহে কাটিব পাৰি, আৰু জিবোৰ জান বা নৈ বৰ দ ন হই, সেইগোৱাৰ পানি নিচেই তললৈকে গোট হই; তাকে জানি ভেনে ঠাইত সেই পহুবিলাকে কেতিয়াবা ২০০।৩০০ গোট খাই, পানি দ হৈ থাকিবৰ নিমিত্তে নৈ বা জানত ভেঁটা বাহে । ভাৰ দাঁত টান বৰ চোকা আৰু বৰ বৰ গচক কাটি চিঞ্জিব পাৰে । ডেৰ হাত মান বেৰে জিবোৰ গচ ভেনে গচকে সিহঁতে কটা উক্তৰ বেটী নামে এজন চাহাবে দেখিলে । আৰু উক্তৰ গৰমেৰ চাহাবে মিয়াগি নৈৰ ওচৰত জি গচ ১ হাত মান মেৰ হই ভেনে গচকে কটা ভালমানৰ মুৰ্ছা দেখিলে । জি জি গচ কাটিলে পানিত পৰিব সেই গচবোৰ কাটি, ওপজাই, ঘৰ বা ভেঁটা বাস্তিৰলৈ সিহঁতে টানি নিএ । জিবোৰ সৰু তাক পানিৰ পৰা অলপ দূৰৈতে কাটি পানিলৈ কামোৰ মাৰি ধৰি টানি নি পানিত পেলাই লৈ জাই । বিবৰ পহুৰ গুন ন জনা মানুহ জদি সিহঁতৰ ভেঁটা বা ঘৰ সজা ঠাইৰ ওচৰলৈ জাই আৰু

বিবৰ পছৰোৰ আৰু সিহঁতৰ ভেঁটা আৰু ঘৰৰ নকচা।

Beavers, with their Huts and a Dam.

সমানকৈ কটা গচৰ মুৰ্ছাবোৰ দেখে ভেঁড়ি।
মানুহে দাৰে কটা অৱলোকে বুলিলেই তেনে।
কিয়নো খেতি কৰিবৰ নিমিত্তে জনেকৈ মানু-
হে গচ কাটি ঠাই মুকলি কৰে তেনেকৈ বিব-
ৰে গচবোৰ কটা ঠাই দেখা জাই। জি নৈত
ভেঁটা বান্ধে তাত যদি সোঁত টান ন হই তে-
তিয়া পোনকৈ বান্ধে, যদি সোঁত টানহে হই
তেতিয়া খেচুৰ আক্ৰিভিকৈ বান্ধে জেনে পানিৰ
বেগ বৰকৈ ন পৰিব আৰু তাত মাজে মাজে
কাঠ, নিল, বোকা টানকৈ ভৰাই দিএ, সেই কা-
বন ভেঁটা অনেক দিনলৈকে সৰু হৈ থাকে।

বিবৰ পছৰ গচৰ চাল আৰু সৰু সৰু ঠাল-
বোৰ খাই, ঘাম কালত সিহঁতে আহাৰ গো-
টাই, ঘৰ বা গাঁতৰ ওচৰৰ পানিতে লুকাই বা-
খে। পানিত থকা গচ আৰু আন আন সিপা-
কো খাই। ঘাম কালত সিহঁতে বৰ কাম কৰে,
আৰু আপোনাৰ পোআলিক পিন্ধাই দেখি,

বৰকৈ খিনাই জাই, নোমবোৰো ভাল ন হই,
কিন্তু জাৰ কালত সিহঁতৰ বৰ তেল হই, নোম
অতি মিহি, আৰু মল্লহ খাবলৈকো ভাল, চা-
লৰ নিমিত্তেও কেৱল জাৰ কালিহে মাৰে।

ইউৰপ আৰু আমেৰিকা দেশবোৰত টুপি লা-
জিবলৈ বিবৰৰ চাল সৰহকৈ বিচাৰে, সেই কাৰ-
নে অধিক মানুহে সিহঁতক বিচাৰি বিচাৰি মা-
ৰে। ১৬৭০ সঁকত ইংৰাজি জন চাৰেক চাল বে-
পাৰি লোকে গোট খাই, ইংলণ্ডৰ মহা বজাৰ
পুৰা আগ্য পাই হাড্‌চন বেই নামে এক কল্লা-
নি পাতিলে। সেই কল্লানিএ তেতিয়াৰ পৰা
এতিয়ালৈকে বিবৰ আৰু আন আন পছ বিচা-
ৰি মাৰি থাকে। ফ্ৰান্স আৰু আমেৰিকা দেশ-
বিলাকৈও সেই ৰূপে বেলেগ বেলেগ কল্লানি পা-
তি চাল বিচাৰি বেপাৰ কৰে। হাড্‌চন বেই
কল্লানিএ কোঁঠ বান্ধি লেনা বাখে, আৰু ইংলণ্ডৰ

পৰা গবৰ্নৰ এজন গৈ মিৰিলাকৰ ওপৰত অধিকাৰ হৈ থাকে । ১৮২০ সঁকত সেই কল্লানিএ আন আন পহুৰ চাল এৰি কেৱল বিবৰ পহুৰ চাল ৬০,০০০ পাই বেচিলে । আন পহুতকৈ বিবৰৰ চাল উত্তম, দামো অধিক কাৰনে সবহতকৈ বিচাৰে, আৰু ইমান বচৰলৈকে বিচাৰি ঘাৰি থকাত আটাইএ জত অনেক পহু আছিল সেই চাইবোৰত এতিয়া ঢুকাল ।

বিবৰক এই ৰূপে ধৰে; ধৰা মানুহটোএ এটা বটালি ৪ হাত মান দিঘল নাল খুঁআই লৈ গোটি খোআ পানিৰ ওপৰত তাৰে খুন্দিয়াই চাই ফুৰে পাচে জতে গাত থাকে তাৰ মাতৰ উমান পাই আচে বুলি জানি থানে, সেই ৰূপে আটাইতকৈ জনা লোকে সবহ গাঁত বিচাৰি ফুৰে, আন কেতবোৰে সিহঁতৰ ঘৰ ভাঙ্গি বিচাৰে, তাতে পহুবোৰে ঘৰ ভগ্না গম পালেই সাঁতৰি বেগাই গাঁতত সোমাইগৈ, তেতিয়া খাপ দিয়া মানুহে গাঁতৰ মুখ গোঁজেৰে সৈতে মাৰি পাচে এটা বৰখিত দিঘল নাল লগাই গাঁতৰ পৰা পহুবোৰ ভুলি আনে ।

আদি বাপ্তি লোকে বিবৰক কুন্দা পাতি ধৰে কিন্তু বৰকৈ মন দিব লাগে, আৰু কুন্দা নো ধোঁতেই হাত ধুব লাগে, ন কৰিলে পহুএ গোন্ধ পাই কুন্দাৰ ওচৰলৈকে নে জাই ।

বিবৰ পোআলিৰ মাত লৰাই কুন্দাৰ নিচিনা সুনো জাই, আৰু সবহতকৈ উমলি থাকে । এদিন এজন চাহাবে পাঁচোটো বিবৰ পোআলি পানিত উমলি থকা দেখিলে, আৰু হিলৈৰে মাৰিবলৈ সিহঁতৰ ওচৰলৈ মনে মনে চুঁচৰি চুঁচৰি গৈছিলে, কিন্তু গচৰ মুহূর্ত উঠি ইটে সিটক হেঁচা হেঁচিকৈ বগৰাই নিএ, আৰু অনেক ৰূপে আপোনাৰ লৰা চোআলিবোৰৰ নিচিনাকৈ উমলি থকা দেখি সিহঁতলৈ মৰম লাগি হিলৈ কানৰ পৰা নমাই গুচি গল ।

এই বিবৰ পহু বৰ গিয়ানবন্ত হলেও, তথাপি সিহঁতৰ গিয়ান বৰ্হা নাই । আটাই চাইতে বিবৰ একে ভাও, একে গিয়ান জেনেকৈ পহুআ, বা মো মাখি একে ৰূপে থাকে, সেই দৰে পুৰুষ পুৰুষলৈকে বিবৰ পহুএও একে

ৰূপে থাকে, আৰু সিহঁতৰ বা আন পহুৰ গিয়ান মানুহবিলাকৰ নিচিনাকৈ কেতিয়াও নে বাৰ্হে । পূৰ্ণ কালত বিবৰে জেনেকৈ ভেঁটা আৰু ঘৰ সাজিছিল সেই ৰূপে সেনলৈকে সাজি থাকিব, কেৱল মানুহকহে ইহঁৰে পৰম গিয়ান দিলে, আৰু সিহঁতৰ গিয়ান ক্ৰমে ক্ৰমে বাৰ্হি জাই, আৰু পিত্ৰিবিলাকে জি কথা বা বিদ্যা নে জানে তাক লৰাবোৰে জানে ।

সি পিটিৰ বৰ নকচাত বিবৰ এটাই গচত উঠি দাঁতেৰে ভাল এটা কুতি চিঙ্গিচে, আৰু এটাই আগ চোন্ধেৰে সেই ভালটো ধৰি আচে । দুটাই ভেঁটা ভেঁটি আচে, আৰু পাচ ফালে সিহঁতৰ ঘৰত দুটা কি তিনিটাই বন কৰি আচে ।

য়োচেফৰ বিবৰন ।

History of Joseph—Continued.

ডিচেফৰ মাহৰ অকনোদইত য়োচেফৰ বিবৰন জি চাপা হৈছিল, তাৰ পাচৰে কথা এই অকনোদইতো চাপা হৈছে ।

মিচৰ দেশত সহ আচে যাকোৰে এই কথা সুনি আপোনাৰ পুতেকহঁতত কলে তহঁতে ই সি আপোনা আপুনি চাই চাই কিয় আচ! তেঁও আকও কলে বোলে, মই সুনিতো মিচৰত সহ আচে, এই কাৰন তহঁতে ভালৈকে গৈ আমালৈ সহ কিনি আনইক, তেহে আমি ন মৰাকৈ জিয়াই থাকিম । পাচে য়োচেফৰ দহ ভায়েক সহ কিনিবলৈ মিচৰলৈ গল । কিন্তু যাকোৰে য়োচেফৰ আপোন ভায়েক বিন্যামিনক ভায়েকহঁতৰ লগত ন পঢ়িযালে, কিয়নো তেঁও ভাবিলে কি জানি ইয়াতে কোনো আপদ হই ।

তেতিয়া ওলাই জোআ মানুহবোৰৰ লগত ইসাএলৰ পুতেকহঁত সহ কিনিবলৈ গল । আৰু য়োচেফ মিচৰ দেশৰ অধিকাৰ হোঅতি সৰু-লো দেশৰ মানুহক সহ বেচিছিল । তাতে য়োচেফৰ ভায়েকহঁতো আহি মাটিত পৰি তেঁওক সেৱা কৰিলত, য়োচেফে আপোনাৰ ভায়েকহঁতক দেখি চিনিলে । কিন্তু সিহঁতৰ আগত অচিনাকিৰ দৰে কৰি কচিন ৰূপে কথা

কলে বোলে, তইত কৰ পৰা আহিচ? সিহঁ-
তে কলে, কিনান দেশৰ পৰা আমি সহ কি-
নিবলৈ আহিচোঁ। কিয়নো যোচেফে আপো-
নাৰ ভায়েকহঁতক চিনিবলৈ সিহঁতে তেঁওক
চিনিব নোআবিল। তেতিয়া যোচেফে সিহঁ-
তৰ কাৰনে আগৈএ দেখা সকলো সমাজিক
সুঁঅৰি সিহঁতত কলে, তইত চোৰাঙ্গ চোআ মা-
নুহ। এই দেশৰ দুখ চাবলৈ আহিচহঁক।
সিহঁতে কলে, হে দেও সেইটো ন হই, আ-
পোনাৰ এই বন্দীহঁত সহ কিনিবলৈ আহিচোঁ।
আমি আটাইটিহঁত একে জনৰে পুত্ৰক আৰু
পৰম্পৰিক মানুহ আপোনাৰ এই বন্দীহঁত
চোৰাঙ্গ চোআ ন হই। তেতিয়া তেঁও সিহঁ-
তক বুলিলে ন হই ন হই, তইতে দেশৰ
দুখ চাবলৈ আহিচ। সিহঁতে কলে, আপো-
নাৰ এই বন্দীহঁতৰ বাবে ভাই কিনান দে-
সত থাকোঁ, একে জনৰে লৰা। আৰু আমাৰ
বোপাইৰ লগত আমাৰ সৰু ভাই আছে, আৰু
এটা নাই। তেতিয়া যোচেফে আকও সি-
হঁতত কলে, মই তইতক জনে চোৰাঙ্গৰ কথা
কৈছিলোঁ, তইত সেয়ে হই, মই তইতৰ পৰি-
খা চাবলৈ ফাৰৌৰ আয়ুসৰ সপত কৰি কৈ-
চোঁ; তইতৰ সৰু ভায়েৰ এই ঠাইলৈ নাহি-
লে তইত ইয়াৰ পৰা জাব নোআবিবি। তই-
তৰ এটাক পঠাই ভায়েৰক আন। আৰু
তাক ননালৈকে তইতক বন্দী কৰি থৈ, পাচে
তইতৰ কথা সঁচা নে মিচা তেতিয়াই জনা
হব। নাইবা মই ফাৰৌৰ আয়ুসৰ সপত
খাই কৈচোঁ, তইত স্বৰূপে চোৰাঙ্গ হই।
পাচে তেঁও সিহঁতক তিন দিন বন্দীসালত বন্দী-
কৈ থলে। তিন দিনৰ মূৰত যোচেফে সিহঁ-
তত কলে, ইস্বৰলৈ মোৰ বৰ ভই আছে, এই
কৰম কৰুঁক তাতে বখ্যা পাবি। তইত যদি
ভাল মানুহ তেন্তে আপোনাৰ এটা ভায়েৰক
এই বন্দীসালৰ বন্দিত থৈ একালৰ নিমিতে
স্বৰলৈ সহ লৈ জা। তইতে আপোনাৰ সৰু
ভায়েৰক মোৰ ওচৰলৈ আনিলেই তইতৰ
কথা স্বৰূপ হব তেতিয়া বখ্যা পাবিহঁক। তা-
তে সিহঁতেও সেই দৰে কৰিলে। পাচে ইটে

সিটে কোআ কুই কৰিব খবিলে বোলে, আমি
আপোনাৰ ভাইৰ কাৰনে নিচই দোঙ্গি হৈচোঁ,
কিয়নো আমাৰ আগত কাৰো কাকুতি কৰি-
ছিল, আৰু আমি তাৰ মনৰ বিয়াকুল দেখিও
তাক নু সুনিলোঁহঁক, এই কাৰনে আমাৰ এই
দুখ হৈচে। তেতিয়া কুবেনে সিহঁতত কলে
বোলে, তইতে এই লৰাৰ কাৰনে পাপ ন কৰি-
বিহঁক মই এই কথা কোআ নাই নে! তেও
তইতে নু সুনিলিহঁক, চা, এতিয়া ইস্বৰে তাৰ
তেজৰ বিচাৰ লৈচে। কিন্তু যোচেফে জে সি-
হঁতৰ কথা বুজিলে তাক সিহঁতে নে জানিলে;
কিয়নো যোচেফে দু বিধ কথা জনাত তাৰেই
সিহঁতত কথা কৈছিল। পাচে তেঁও সিহঁতৰ
ওচৰৰ পৰা গৈ কৰ্ণন্দ, আকও আহি সিহঁতে
সৈতে কথা বাত্ৰা হৈ সিহঁতৰ মাজৰে পৰা
চিমিয়োনক ধৰি সিহঁতৰ আগতে বান্ধিলে।
পাচে সিহঁতৰ জোলাঙ্গা সহৰে পুৰ্ণকৈ দিব-
লৈ আৰু সিহঁতৰ গাই পতি জোলাঙ্গাত ধন
ওলোটাই দিবলৈ আৰু সিহঁতক বাটৰ সমল
দিবলৈ যোচেফে আগ্ৰা কৰাত সি সিহঁতলৈ
সেই দৰেই কৰিলে। তেতিয়া সিহঁতে আ-
পোনাৰ আপোনাৰ গাধৰ ওপৰত সহ ডুলি
তাৰ পৰা গল। পাচে বাটৰ অখতি থকা
ঘৰ পাই গাধক আহাৰ দিবলৈ জোলাঙ্গা মে-
লি এটাই আপোনাৰ ৰূপ দেখিলে, কিয়নো
জোলাঙ্গাৰ মুখতে ৰূপ আছিল তেতিয়া সি
ভায়েকহঁতত কলে, মোৰ ৰূপ উভতি আহিল,
এইয়া, মোৰ জোলাঙ্গাতে আছে, তাতে সিহঁ-
তৰ মন উগূল থুগূল হৈ ভই লাগি, ইটে
সিটত কলে বোলে, ইস্বৰে আমালৈ এনে কি
কৰিলে! পাচে সিহঁতে কিনান দেশত আপো-
নাৰ বাপেক য়াকোবৰ ওচৰ পাই সিহঁতৰ জি
জি হল সেই সকলোকে বুজাই কলে বোলে,
সেই দেশৰ গৰাকিএ আমাক চোৰাঙ্গ চোআ
বুলি টেকা কথা কলে। তাতে আমি তেঁওত
কলোঁ আমি চোৰাঙ্গ ন হও, বিশ্বাসি মানুহ
আমি বাবে ভাই সকলো একে বোপাইৰে
লৰা কিন্তু আমাৰ মাজৰে-এটা নাই, সৰুটো
ভাই কিনান দেশত বোপাইৰ লগতে আছে।

ভেতিয়া সেই দেশৰ অধিকাৰে আমাত কলে বোলে, মই তইতক এনে হলেহে পৰমাৰ্থিক মানুহ বুলিব পাৰোঁ। যদি তইতে আপোনাৰ এটা ভায়েক মোৰ এখেত ঠৈ তইতৰ ঘৰৰ একালৰ কাৰনে সহ লৈ গৈ তইতৰ সৰু ভায়েক মোৰ এখেতলৈ আন তেহে তইতক চোৰাঙ্গ নো হোআ ভাল মানুহ বুলিব পাৰোঁ। পাচে তইতৰ ভায়েক তইতক দিম আৰু তইতে এই দেশত বেহা কৰিব পাৰিবিক। পাচে সিহঁতে জোলোদ্ধাৰ পৰা সহ বাকিলত গাই পতি মানুহৰ জোলোদ্ধাই জোলোদ্ধাই আপোনাৰ ৰূপৰ টোপোলা ধকাত সিহঁত আটাইবোৰে বাপেকে লৈতে সেই ৰূপৰ টোপোলা দেখি ভই কৰিলে। ভেতিয়া সিহঁতৰ বাপেক যাকোৰে কলে, তইতে মোক অপূত্ৰক কৰিলি। চা যোচেক নাই, চিমিওন নাই, আৰু বিন্য়ামিনকো তইতে লৈ জাব খোজ, এইবোৰ মোলৈ হিংসাহে। ভেতিয়া কৰেনে আপোনাৰ বাপেকত কলে, বোলে, মই যদি তোমাৰ ওচৰলৈ তাক নানোঁ তেন্তে মোৰ দুই পুত্ৰক বধ কৰিবা। তুমি মোৰ হাতত বিন্য়ামিনক গভাই দিয়া মই তোমাৰ ওচৰত তাক আকও আনি দিম। ভেতিয়া তেঁও কলে, মোৰ পো তইতৰ লগত নে জাই, কিয়নো তাৰ আপোনাৰ ভায়েক মৰিলত সি অকলৈ জিয়াই আচে। তইত জি বাটে জা তাতে যদি ইয়াৰ কিবা হই, তেন্তে লোকতে মোৰ পকা চুলি পৰলোকলৈ পাচাবি।

পাচে দেশত অতি বৰ একাল হোআত সিহঁতে মিচৰ দেশৰ পৰা জি সহ আনিছিলে সেই আটাই খনি খাই এটালত বাপেকে সিহঁতত কলে, আকও গৈ আমালৈ কিছু সহ কিনগৈ। তাতে যিহুদাই তেঁওত কলে বোলে, সেই মানুহে আমাত দ্বিষ্টকৈ কলে বোলে, তইতৰ ভায়েক তইতৰ লগত ন হলে মোৰ মুখ দেখিবলৈ নে পাইক। এই কাৰন যদি তুমি আমাৰ লগত ভাইক পঠিওআ তেন্তে আমি তোমালৈ সহ কিনিবলৈ জাম, যদি ন পঠিওআহে তেন্তে আমি নে জাঁও।

কিয়নো সেই মানুহে কৈছিলে, তইতৰ ভায়েক তইতৰ লগত ন হলে তইতে মোৰ মুখ দেখিবলৈও নে পাইক। ভেতিয়া ইস্ৰাএলে কলে, তইতে আৰু এটা ভাই আচে বুলি, সেই মানুহৰ আগত কৈ মোলৈ এই কুকৰম কিয় কৰিলিক? পাচে সিহঁতে কলে, সেই মানুহে আমাৰ আৰু গিয়াতিবোৰৰ কথা ভালকৈ সুধিছিল বোলে, তইতৰ বাপেৰ এতিয়ালৈকে জিয়াই আচে নে? আৰু জানোঁ তইতৰ ভায়েক আচে? তাতে আমিও সেই কথাৰ দৰে কলোঁ-ইক, কিন্তু তইতৰ ভায়েক ইয়ালৈ আনগৈ, এনে কথা তেঁও কব বুলি, তাক আমি কেনেকৈ জানিম? পাচে যিহুদাই আপোনাৰ বাপেক ইস্ৰাএলক কলে বোলে, তুমি সেই লৰাক আমাৰ লগত পঠিয়াই দিয়া। আমি উঠি জাঁও, তেহে আমি তুমি আৰু লৰাবোৰ সৰুলো ৰখা পৰিম। মই তাৰ লগা হলোঁ, তাক মোৰ হাতৰ পৰা লবা, যদি তাক আনি তোমাৰ আগত নি দিও তেন্তে সেই দোশ সদাই মোত হব। ভেতিয়া সিহঁতৰ বাপেক ইস্ৰাএলে সিহঁতত কলে, যদি এনে হই তেন্তে এই কথা কৰ; তইতৰ আপোনাৰ জোলোদ্ধাত এই দেশৰ চিকন ফল সেই মানুহক ভেঁটিবলৈ অৰ্ধাত গন্ধৰস আৰু বটন আৰু বাদাম আৰু গুগুল আৰু মৌ কিছু কিছু ল আৰু আপোনাৰ হাতত দোজোখা ৰূপ লোআ আৰু তইতৰ জোলোদ্ধাৰ মুখত জি ৰূপ উভতি আহিচে তাকো হাতত লৈ জাইক, কি জানি তেঁও পাহৰিচেই। আৰু তইতৰ ভায়েক লৈ উঠি আকও সেই মানুহৰ ওচৰলৈ জাইক। সৰ্ব-সক্ৰিয়ন্ত ইহুদে তইতক সেই মানুহৰ অনু-গ্ৰহ পোআ কৰোক, জেন সেই মানুহে তইতৰ বিন্য়ামিনকে আৰু আন ভায়েকে আপুনি এৰি দিএ। কিন্তু যদি মই অপূত্ৰক হব লগা আচে, তেন্তে অপূত্ৰক হম। ন. ল.

THE ORIENTAL,

A monthly Paper, devoted to Religion, Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ । মোং নিবসাগৰ, কেবকআৰি, ১৮৫০ । নম্বৰ ২ ।

VOL. V. SIBSAGOR, ASAM, FEBRUARY, 1850. NO. 2.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

General Intelligence

আন বছৰতকৈ এই জাৰ কালিত অনেক জাতৰ অধিক বেহেৰুআ। নগা জোৰহাট, নিব-সাগৰলৈ আহিছে ।

দধিন কালে প্ৰিঞ্চেস বয়াল নামে এখান জাহাজ পুৰি নষ্ট হ'ল, আৰু জাহাজৰ কাম কৰা লোকে জন চাৰেক মৰিল ।

কলিকতাৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ পঠাবলৈ ২ টা নাহৰ ফুটুকি বাঘ জাহাজলৈ নিওন্তে সিহঁতে ধকা সজা ভান্ধি মুকলি হৈ পলাই গল ।

কলিকতাত গাঁৱিৰ খাজনা, তোলা লোকৰ খৰচ এবি গড বছৰত ২০০০ টকা হৈছিল ।

নেপালৰ আগৰ মহা বানিৰ হাতত ধকা ২০,০০০০ টকাৰ নিমিত্তে ঠেঙৰ লুই পুত্ৰকে কীজিয়া কৰাত ক্ৰীকুত গবৰ্নৰ জেনৰল বাহাদুৰে সোধ কৰিবৰ কাৰনে ঠেঙ জনাই পঠাইছে ।

আগৰ প্ৰধান সেনাপতি ক্ৰীকুত জেনৰল লৰ্ড গৰ্চ্ চাহাৰ ইংলণ্ডলৈ জাৰৰ নিমিত্তে জাজা কৰি ৩ জানুআৰিত কলিকতা এহিলে ।

মগ দেশৰ আকিয়াৰ জিলাত ১৫ ডিচেম্বৰ বাতি জুই লাগি ৫০০ মান ঘৰ, গোলা আৰু ধানাই নৈতে পুৰিলে । কৈলাবিলাকৰ অনেক লোকচান হ'ল ।

লাহোৰ ক্ৰনিকল নামেৰে এটা ইংৰাজি সমাচাৰ পঞ্জ লাহোৰ নগৰত চাপিবলৈ ধৰিছে ।

৭ ডিচেম্বৰৰ লণ্ডনৰ ডাক জানুআৰি ২২ তাৰিখে কলিকতা পালেহি ।

পাৰ্চি মৰ্ত্ত্যুত নামে এখান জাহাজ বহাইত থাকোঁতে দু বেলা জুই লাগিছিল, কিন্তু বহ

মুমেবেহে একআলে । কোনোবাই লগাই দি-চিল বুলি জানিছে ।

ইংলণ্ডলৈ নিবৰ নিমিত্তে বহাইত দাৰ্জিলীয়া নামেৰে এখান জাহাজত দুনা এটা, ডেল, কপাহ ভৰা দিচিল, কিন্তু কোনোবা দুই লোকে জানুআৰি ৭ তাৰিখে জুই লগাই পুৰিলে । সেই নগৰতে ৮ বছৰ ভিতৰত দুই লোকে এই ৰূপে ২ খান জাহাজ পুৰিলে, তাৰ লোক-চানি দাম ২,৫০,০০০ আৰ্হে লাখতকৈ অধিক হ'ল । কলিকতাত, মাদ্ৰাজত সেই ৰূপে জাহাজবিলাক নো পোৱে ।

গবৰ্নমেণ্টৰ পৰা বহাই নগৰৰ মানুহ নিগুল কৰালত ভলত লিখাৰ সমান পালে ।

ইউৰপিয়া ৭,০৮৮

ইষ্ট ইণ্ডিয়ান অৰ্থাত বাপেক

ইংৰাজি মাক এই দেশিয়া ১,৩০৮

ব্ৰাহ্মন ৬,২০৬

হিন্দু ২,৮২,২২৫

মচলমান ১,২৪,১৫৫

পাৰ্চি ১,১৪,৬২৮

আন বাহিৰ লোক ২১,২০২

৫,৬৬,১১২

ইংলণ্ডৰ চতুৰ্ঘ উলিয়ম মহা বজাৰ আদি-লেদ নামেৰে বাজ মৰিলি, ২ ডিচেম্বৰৰ বাতি ২ বজাৰ সময়ত স্নিডু হ'ল । ঠেঙ অতি দানি আৰু দায়ালু আছিল দেখি সকলো মানুহে ঠেঙক প্ৰেম প্ৰতি কৰিছিল, এতিয়া স্নিডু হোআতো সকলোএ বেজাৰ লোক পালে । ঠেঙৰ বয়স ৫৭ বছৰ হৈছিল ।

ইংলণ্ডৰ প্ৰধান বেঙ্ক আৰ্থাত জেড মানুহে

ৰূপ ধলেই সুত লই, আৰু আটোয়ে সুত দি ধাৰ কৰিব পাৰে, এনে বেঙ্ক গোলা ঘৰত ডিচেম্বৰ মাহত ১৭,০০,০০,০০০ সতৰ কোটি মান ৰূপ আছিল ।

কলিকতাৰ কল্মানি বাহাদুৰে দুখিয়া মানুহৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে “গবৰ্ণমেণ্ট চেৰিণ্ট বেঙ্ক” নামেৰে এটা বেঙ্ক পাতিছে, তাত জি ৰূপ ধৰি বচোৱাক ১০০ টকাত ৫ টকাকৈ সুত পাই, কিন্তু এটকাতকৈ কম, বা পাঁচ ৫০০ সতকৈ অধিক ৰূপ তাত ধৰ নোআৰে । আন বেঙ্কত হলে ইমান ডাকৰ ৰূপ ন লই । অচম দেশৰ মানুহে ৰূপ মাটিত পুতি ধোআত-কৈ সেই ৰূপে সুত ইল বৰ্হোআটো ভাল । এক সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে, সেই বেঙ্কত জানু-আৰি মাহত ২৫,০০,০০০ পাঁচ লাখ মান ৰূপ আছিল ।

লিৰবপুলৰ পৰা মুয়ৰ্কলৈ জাজি নিয়া জাহাজত কিবা বিচাৰোঁতে, পিণাৰ ভিতৰত সোমাই থকা তিনি জনি তিনি লোক পালে, আৰু দুই হাত দিম্বল এক হাত বহল এনে চন্দুক এটাৰ ভিতৰতে লুকাই থকা মানুহ এটা পালে । চন্দুক ভাজি ডাক উলিয়ালে, কিন্তু ইমান ঠেক ঠাইত চেপা থাই আছিল দেখি এখা মৰা হৈছিল, আৰু যদি অলপ বেছি থকা হলে সি মৰিলহেঁতেন ।

ইংলণ্ডৰ ফিফৰেড গাঁৱৰ এটা লৰা আন এখন গাঁৱৰ পৰা আহোঁতে বাটৰ মাজতে সি বাট দেখিব নোআবাকৈ হিম পৰিবলৈ ধৰিলে, তাতে সি হিমৰ ওপৰত খোজ কাৰ্হি কাৰ্হি ভাগৰ লাগিল, আৰু বাটো হেৰুআই জাবতে চেৰেঙ্গা হৈ মৰিল ।

সেই নগৰতে ৰিভাৰ্দ্দচন নামেৰে এজন মানুহক, লি নামে এটা কমাৰে কিছু মান ৰূপ দিব লগা আছিল । এদিন ৰিভাৰ্দ্দচন গৈ লি কমাৰত ধাৰ সাধি কিবা কটু কথা কোআত লিএ ভপত লো এডাল লৈ তাৰ তল পেটত ঘোঁচ মাৰি দিলত সি বেগতে মৰিল ।

মেনচেষ্টাৰ নগৰত পাৰ্জিক জচেফ কুলাকন নামে এক মানুহৰ তিৰোতা আৰু এটি লৰা

মাউৰত মৰিল দেখি, তাৰ মনত সিহঁতৰ নিমিত্তে বৰ বিয়াকুল পোআত আপুনি বাডুল হল, তাতে তাৰ আৰু জি দুটি লৰা আছিল সিহঁতক কাটি বধিলে, পাচে আপুনিও আপোন ঘাতি হম বুলি কটাৰিৰে ডিম্বিত কাটিছিল, কিন্তু ন মৰিল ।

ইংলণ্ডৰ বিগান গাঁৱত নাগ মাটি খানোঁতে গাঁৱৰ ভিতৰত ২০ । ৩০ মান মানুহ আছিল, এনেতে বিসম বায়ু তাৰ ভিতৰত গোট থাই থকাত অকন্যাত তাত জুই লাগিল । তাতে সকলোবোৰে গাঁৱৰ মুখলৈ লৰ ধৰি গৈ জি পাচি সোমাই সিহঁত অহা জোআ কৰে, তাতে তিনি চাৰি জন উঠি ওপৰলৈ জাঁওতে এটা ডেকা মানুহেও জাবৰ নিমিত্তে জাঁপ মাৰি পাচি উঠিবলৈ ধৰিলে, তাতে তলত থকা মানুহে তাক বাধিবৰ নিমিত্তে তললৈ টানিলে; এই দৰে পাচি ওপৰলৈ ভুলি নিয়াত, সেই ডেকা মানুহৰ মূৰটো পাচি পালে, আৰু গাঁৱি ডোখৰ হাত ভৰি ডগা হৈ গাঁৱত তললৈ পৰিল । সেই জুইতে জন চাবেক এখা পোৰা হল ।

এটা নাগ মাটি খনা গাঁৱত নামি, দুটা লৰাই খেমালি কৰিবলৈ ইচা কৰি, এটাই নিটক পাচি ভুলি জবিত ধৰি নমাই দিওতে কেনেবাকৈ সি বাগৰি পৰিল, তাতে তাৰ সহাই হবৰ নিমিত্তে গাঁৱলৈ আৰুও মানুহ এটা নামিছিল, কিন্তু বিসম বায়ুএ পাই হালকে মাৰিলে ।

য়োচেফৰ বিবৰন ।

History of Joseph—Continued.

জানুআৰি মাহৰ অকনোদইত য়োচেফৰ বিবৰন জি চাপা হৈছিল, তাৰ পাচৰে কথা এই অকনোদইতো চাপা হৈছে ।

ভেতিয়া য়াকোবৰ পুত্ৰবিলাকে ভেটিৰ বস্ত্ৰ আৰু দোজোখা ৰূপ আৰু বিন্য়ামিনক লগত লৈ উঠি মিচৰলৈ গৈ য়োচেফৰ আগত থিয় হল । ভেতিয়া য়োচেফে সিহঁতৰ লগত বিন্য়ামিনক দেখি, আপোনাৰ ঘৰ গিৰিত কলে, এই মানুহবোৰক আমাৰ ঘৰলৈ লৈ আ ।

আৰু পহু মাৰি খোআ বস্তু কুগুত কৰ, ইহঁতে দুপৰিয়া ময়ে নৈতে ভোজন কৰিব । তাতে সেই মানুহে যোচেকৰ আগাৰ দৰেৰে নিহঁতক যোচেকৰ ঘৰলৈ লৈ গল । কিন্তু যোচেকৰ ঘৰলৈ নিহঁতক নিলত নিহঁতৰ ভই লাগি কোআ কুই কৰিলে বোলে, আগৈয় আমাৰ জোলোদ্ধাত জি ৰূপ উভতি গৈছিল তাৰ কাৰনে আমাক ইয়ালৈ আনিচে । এতিয়া তেঁও আমাৰ অহিতে দাই বিচাৰিচে, আৰু আমাক বলৈৰে ধৰি আমাৰ গৰ্খিবোৰ চপাই লৈ আমাকো বন্দি লবলৈ বাধিব ।

তেতিয়া সিহঁতে যোচেকৰ ঘৰ গিৰিব ওচৰলৈ গৈ দুআৰ মুখত থাকি তাৰে নৈতে কথা বাক্স হৈ কলে, হে দেও, আমি পুখম বেলি সহ কিনিবলৈ আহিছিলোঁ কিন্তু অধিতি থকা ঘৰ পাই আপোনাৰ জোলোদ্ধাত মেলি, জোলোদ্ধাতৰ মুখত মানুহটে পতি লেখৰ ৰূপ পালোঁ, তাক আমি হাতত লৈ আহিচোঁ আৰু সহ কিনিবলৈকো ৰূপ আনিচোঁ । কিন্তু সেই ৰূপ আমাৰ জোলোদ্ধাত কোনে খেঁচিলে তাক আমি বুজ নে পাও । তেতিয়া তেঁও কলে, ভোমোলাকৰ কুসল হওক, ভই ন কৰিবা, ভোমোলাকৰ ইহঁৰে আৰু ভোমোলাকৰ পিজি-বোৰৰ ইহঁৰে ভোমোলাকৰ জোলোদ্ধাত গুপ্তে ধন দিচে, ভোমোলাকৰ ৰূপ আমাৰ লগত আছিল । পাচে তেঁও চিমিওনক নিহঁতৰ লগলৈ আনিলে আৰু সেই মানুহে নিহঁতক যোচেকৰ ঘৰৰ ভিতৰলৈ নি পানি দিলে তাতে সিহঁতে ভৰি ধুলে আৰু তেঁও নিহঁতৰ গাধক আহাৰ দিলে । আৰু দুপৰৰ আগৈএ যোচেকে অহাৰ বেলিত তেঁটি জো কৰিলে, কিয়নো ইয়াতে আমাক তাত খুআৰ, এই কথা সিহঁতে সুনিচিল । যোচেক ঘৰলৈ আহিলত নিহঁতৰ হাতত থকা তেঁটি সেই ঘৰত থৈ তেঁওক মাটিত পৰি প্ৰনাম কৰিলে । তেতিয়া তেঁও নিহঁতত মজল সুধিলে বোলে, উহঁতৰ জি বুৰা বাপেৰৰ কথা কৈছিলি, তেঁও এতিয়ালৈকে ডালে জিয়াই আছে নে? সিহঁতে কলে ভোমাৰ বন্দি আমাৰ বোপাই এতিয়ালৈকে

জিয়াই ডালে আছে । পাচে সিহঁতে পৰি প্ৰনাম কৰিলে । তেতিয়া তেঁও চাই আপোনাৰ মাকৰ পুতক বিন্য়ামিনক দেখি কলে, তইতৰ জি নক ডায়েবৰ কথা কৈছিলি সেইটো এই হে? পাচে তেঁও বুলিলে, হে মোৰ বোপাই, ইহঁৰে ভোমালৈ অনুগ্ৰহ কৰোক । তেতিয়া যোচেকৰ মনত মৰম হোআত তেঁও বিয়াকুল হৈ কান্দিবলৈ চাই বিচাৰি বেগতে আপোনাৰ খোঁটালিত সোমাই কান্দিবলৈগৈ । পাচে তেঁও মুখ ধুই বাহিৰলৈ আহি মজল গিৰকৈ তাত বাহিৰলৈ আগা দিলে; তাতে সিহঁতে তেঁওৰ আপোনালৈ আৰু তেঁওৰ ডায়েকবিলাকলৈ, আৰু তেঁওৰ ঘৰৰ খাণ্ডা মিচৰিয়াবিলাকলৈ বেলেগ বেলেগকৈ বাহিলে । কিয়নো ইব্রিবিলাকে নৈতে খোআ বোআ মিচৰিয়াবোৰৰ বিত্তি নাই কিছিল, কিন্তু মিচৰিয়াবোৰে ঘিন কৰিছিল । পাচে তেঁওৰ আপোনাৰ আগতে নিহঁতৰ বৰটেকে আহি কৰি মানে মানে নকটলৈকে সিহঁতে বহুআলে । তাতে সিহঁতে ইটে সিটে আচৰিত মানিলে । আৰু তেঁও আপোনাৰ আগত থকা খোআ বস্তু নি নিহঁতক দিলে, কিন্তু নিহঁতৰ ভাগতকৈও বিন্য়ামিনৰ ভাগ পাঁচ গুনে নৰহ । তেতিয়া সিহঁতে খাই পি তেঁওৰে নৈতে আনন্দ কৰিলে ।

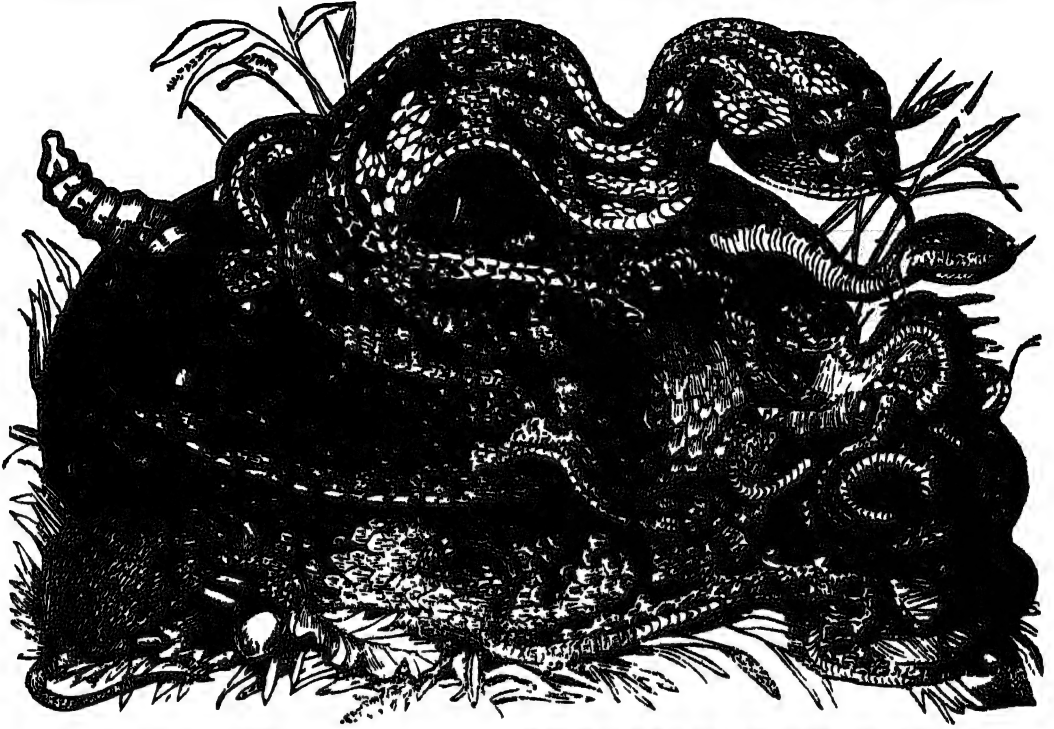
তাৰ পাচে তেঁও আপোনাৰ ঘৰ গিৰিক আগা দিলে বোলে, এই মানুহবোৰৰ জোলোদ্ধাত জিমান সহ ধৰে সিমাম পুৰকৈ দোঁগৈ, আৰু নিহঁতৰ গাই পতি ৰূপ নিহঁতৰ জোলোদ্ধাতৰ মুখত ধৰি; আৰু নকটৰ জোলোদ্ধাতৰ মুখত সি সহ কিনিবলৈ অনা ৰূপে নৈতে। মোৰ ৰূপৰ বাটি ধৰি, তাতে যোচেকে আগা দিয়াৰ দৰেৰেই সি কৰিলে । পাচে বাতি পুজালত নিহঁতক গাধই নৈতে বিদাই দিলত নগৰৰ পৰা নৰহ দূৰ নোঁ জাঁওতেই যোচেকে আপোনাৰ ঘৰ গিৰিত কলে, ভই উঠি সেই মানুহৰ পাচত লৰি গৈ নিহঁতক ধৰি কৰি, ভোমোলাকে উপকাৰৰ লগনি কিয় অপকাৰ কৰিলাইক, মোৰ ডাঙ্গৰিয়াই জিহঁত খাই এনে ৰূপৰ বাটকে আনিলা; এই কৰম কৰিলত

ভোমোলাক জগৰিৱা হৈচ। পাচে সি সিই-
তক খৰি এই দৰে কথা কলত সিইতে কলে
বোলে, আমাক অধিকাৰে কিয় এনে কথা
বোলে? ভোমাব বন্দীতক ইহবে এনে কৰম
ন কৰাওক। চাওক, গাই পতি চৌপোলাৰ
মুখত আগৈএ জি ৰূপ পাইচিলোঁইক তাকো
কিনান দেনৰ পৰা আকও ভোমাব কোলবলৈ
আনিচিলোঁহে, তেন্তে কেনেকৈ আপোনাৰ
অধিকাৰৰ ঘৰৰ পৰা সেন বা ৰূপ চুৰ কৰিম?
ভোমাব বন্দীবোৰৰ মাজত জাৰে হাতত তাক
পাই সেয়ে মৰোক আৰু আমিও অধিকাৰৰ
বন্দী হম। তেতিয়া তেঁও কলে, বাক, ভো-
মোলাকৰ কথাৰ দৰেই হওক; জাৰে হাতত
তাক পাও সি মোৰ বন্দী হব, কিন্তু আনবো-
ৰৰ গাত একো জগৰ নাই। তেতিয়া সিইতে
বেগতে মাটিতৈ জোলোজা নমাই গাই পতি
আপোনাৰ আপোনাৰ চৌপোলা মেলিবলৈ
ধৰিলে। তাতে তেঁও বৰটৰে পৰা নকটলৈকে
জোলোজা মেলি চাই বিনয়ামিনৰ জোলোজাত
সেই বাটি পালেগৈ। তেতিয়া সিইতে গাই
পতি কাপৰ কালি আপোনাৰ আপোনাৰ গা-
ধত ভৰা দি আকও নগৰলৈ আহিল। পাচে
য়িহুদা আৰু তেঁওৰ ভায়েকইত যোচেকৰ ঘৰ-
লৈ আকও আহিল কিয়নো তেঁও তেতিয়ালৈ-
কে তাতে অচিল। সিইতে তেঁওৰ আগত
মাটিত পৰি পুনাম কৰিলে। তেতিয়া যোচে-
কে সিইতত কলে, তইতে এইটো কেনে কৰম
কৰিলিইক। এনেকুআ মানুহ জে মই তাক
ঠিককৈ মজল চাব পাৰোঁ বুলি তইতে নে জান
নে? তেতিয়া যিহুদাই কলে, আমি প্ৰভুৰ
আগত কি উত্তৰ কৰিম, আৰু কি কথা কয়
নাইবা আমাৰ কি ৰূপে দোষ নাইকিয়া কৰিম?
ইহবে ভোমাব বন্দীবোৰৰ দুষ্ট কৰম প্ৰকাশ
কৰিচে চাওক, আমি আৰু জাৰ হাতত বাটি
পাইচে, সেই আটাইবোৰ প্ৰভুৰ বন্দী হলোঁ।
তাতে তেঁও কলে এনে কৰম ইহবে ন কৰা-
ওক, জাৰ হাতত বাটি পোআ হৈচে সেইটো-
এই মোৰ বন্দী হব, কিন্তু ভোমোলাক কুসলে
বাণেশৰ ওচৰলৈ জোআইক। তেতিয়া যিহু-

দাই ওচৰলৈ গৈ কলে, হে প্ৰভু, আপুনি
কাবোৰ নিচিন। যদি এই বন্দীবোৰলৈ এন
নুঠে তেন্তে প্ৰভুক কিচু নিবেদন কৰোঁ। তই-
তৰ বাণেশ আৰু ভায়েৰ আচে নে ইয়াক
প্ৰভুএ এই বন্দীবোৰত সুধিচিলে; তাতে আমি
প্ৰভুক কলোঁ আমাৰ বোপাই আচে তেঁও বুৰা
আৰু তেঁওৰ বুৰা বয়সত হোআ এটা নক
লৰা আচে তাৰ ভায়েক মৰিল, সেয়েহে তাৰ
মাকৰ লৰা আচে এই কাৰন তাৰ বাণেকে
মৰম কৰে। পাচে আপুনি বন্দীতত কলে,
তইতে তাক মোৰ ওচৰলৈ আন গৈ মই
তাক চাম। তেতিয়া আমি প্ৰভুক কলোঁ,
সেই লৰাই বোপাইক এৰিব নোআৰে, কিয়-
নো সি বোপাইক এৰি আহিলেই বোপাই
মৰিব। তাতে আপুনি এই বন্দীবোৰত কলে,
তইতৰ লগত নক ভায়েৰ নাহিলে, তইতে
আৰু মোৰ মুখ দেখিবলৈ নে পাইক। পাচে
আপোনাৰ এই বন্দীত বোপাইৰ ওচৰলৈ
গৈ তেঁওক প্ৰভুৰ এই নকলো কলত বোপায়ে
আমাত কলে, আকও গৈ আমালৈ কিচু নহ
কিনগৈ তাতে আমি কলোঁ জাৰ নোআৰোঁইক,
জদি নক ভাই আমিএ নৈতে জাই তেন্তে
জাৰ পাৰোঁ, কিয়নো নক ভাই লগত ন হলে,
আমি সেই মানুহৰ মুখকে নে দেখোঁ। তে-
তিয়া ভোমাব বন্দী মোৰ বোপায়ে আমাত
কলে, মোৰ সেই জনি তিৰোতাৰ দুটা লৰাহে
হল, তাক তইতেই জান। তাৰে এটা গলত
মই কলোঁ সি ভোখৰ ভোখৰ হৈ চিগিল,
আৰু তেতিয়াৰে পৰা মই তাক দেখিবলৈ নে
পালোঁ। এতিয়া মোৰ ওচৰৰ পৰা ইয়াক
লৈ গলে জদি ইয়াৰো কিবা অপাই হই,
তেন্তে তইতে লোকতে মোৰ এই পকা চুলি
পৰ লোকলৈ পঠাৰিইক। এই কাৰন ভোমাব
বন্দী জি আমাৰ বোপাই তেঁওৰ ওচৰলৈ
আমি জোআত আমাৰ লগত জদি তেঁও এই
লৰাক নে দেখে, তেন্তে তেঁও বেগতে মৰিব,
কিয়নো তেঁওৰ মেহ এই লৰাৰ মেহে নৈতে
বাধি থৈচে। তাতে ভোমাব বন্দীতৈ ভো-
মাৰ বন্দী আমাৰ বোপাইৰ লোকতে পকা

চুলি পৰ লোকলৈ পঠামইক, কিয়নো ভোমাব
বন্দি মই আপোনাৰ বোপাইৰ আগত এই
লৰাৰ লগা হৈ কৈছিলোঁ, মই জদি তাক
ভোমাব ওচৰলৈ নানোঁ, তেন্তে বোপাইৰ আ-
গত সনাই দুসি হম । এই কাৰন জনাও, এই

লৰাৰ লগনি পুতুৰ এখেত-মই বন্দি হৈ থাকোঁ;
কিন্তু লৰাক ভায়েকহঁতে সৈতে বিদাই দিওক,
কিয়নো এই লৰা আমাৰে সৈতে ন গলে আমি
কেনেকৈ বোপাইৰ ওচৰত ওলামগৈ, আৰু জি-
অপাই বোপাইৰ হৰ তাক নো কেনেকৈ চাম ?

নেগুৰ বজোআ সাপ ।

The Rattle-Snake.

এই অতি ডাইল সাপ আমেৰিকা দেশত
অনেক আছে, তাৰ মূৰটো চেপেটা, বহল তি-
নি চুকিয়া আকৃতি দেখা জাই; চকু বহকৈ
জলে, মুখ বহল জিবাৰ আগ দূঠলিয়া, গা
কিছু সৰুত আৰু বাকলি থাকে, নেগুৰ চুটি,
আগ ভোখৰত খঁট থাকে, বচৰি এটা এটা খঁট
বাৰ্হি জাই। জেতিয়া তাৰ নেগুৰ লৰে, তেতিয়া
সেই খঁটবোৰ বাজিবলৈ ধৰে, তাৰ বিসৰ দাঁত
দুটা ওপৰ দাঁতৰ আনুভে লুকাই থাকে, জে-
তিয়া সি কামোৰ মাৰে তেতিয়াহে সেই দুটা
দাঁত ওলাই, আৰু জদি কিবা কামুৰিৰ খোজো-
তে ধৰ উঠে, তেতিয়া কামোৰ নো মাৰোঁতেই
আগৈএ নেগুৰ বজাই, পাচেহে কামোৰ মাৰে,

আৰু কামুৰিলেও বৰ বিল মানুহ বেগতে মৰে ।
সি বেগাই জাৰ নোআবে, জদি তাৰ মূৰত
ধৰে, তেও আন সাপৰ নিচিনাকৈ নেগুৰ দাজি
হাতত মেৰাব নোআবে । নেগুৰ বজোআ সা-
পৰ ৩।৪ বিধ আছে, এবিধ ৬।৭ হাত দিঘল,
এবিধ ৩।৪ হাত দিঘল । কেতিয়াবা তিনি
চাৰি কুৰিকৈ সেই সাপ ধৰি লোৰ সজাত
সুমাই থই । জি জি ঠাইত এনে সাপ পো-
আ নে জাই, সেই সেই গাঁও বা নগৰত ফুৰি
মানুহবোৰক দেখাই ধন লই । আমেৰিকা
দেশত আমি এবেলি এক সজাৰ ভিতৰত থকা
এনে সাপ ১০০ দেখিলোঁ । লগে লগে নগৰলৈ-
কে তেনে সাপ এজনি তাইৰ ১২ টা পোআ-
লিএ সৈতে নি আৰ্চিৰ চন্দুকত ভৰাই এন্দুৰ
কুকুৰা আদি খুআই ৰাখিছিল । সেই সাপ-
বোৰৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে ।

ভাৰ পিঠিৰ বৰন হালধিয়া আৰু কলা, পেটৰ ফাল সিহৰ বৰনৰ নিচিনা। মতা মাইকি দেখিলেই চিন পাই, কিয়নো মতাটোৰ মূৰ মাইকিতকৈ সৰু, দিঘল, আৰু মূৰতে কলা মথমলৰ নিচিনা এটা ফোঁট থাকে।

মৰিচ আৰু জেনেবিবৰ কথা।

Maurice and Genevieve

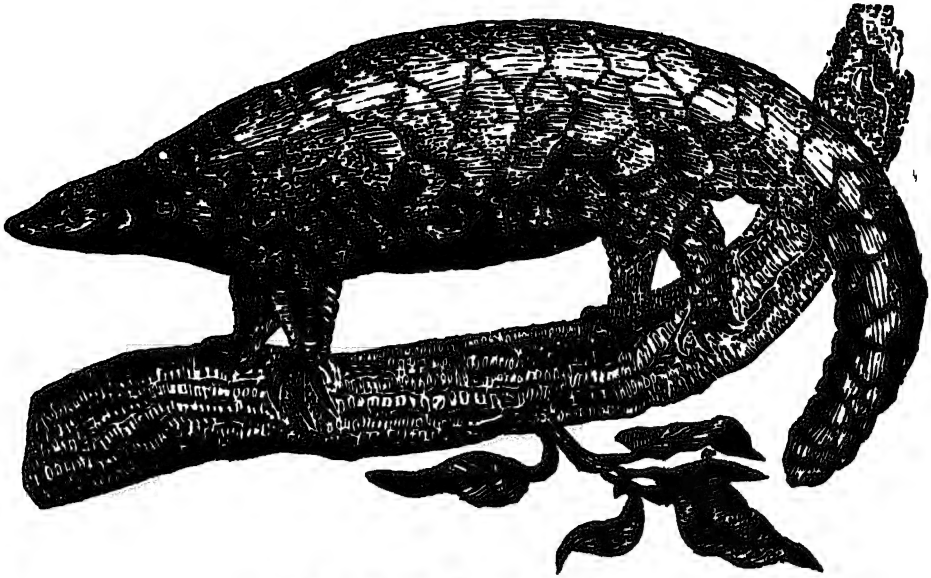
কাক দেখত এজনী ভিৰোভাৰ গৰ্ভত একে দিনে ওপজা মৰিচ আৰু জেনেবিব নামেৰে দুটি ভাই ভনি আছিল, আৰু এখান গাঁৱি উলটি পৰি সিহঁতৰ বাপেকক ভেতিয়াই মা বিলে; পাচে মাকৰ মন অতি বিয়াকুল হৈ ভিন দিনৰ মূৰত স্বামিৰ সোকত তাইও মৰিলত বাপেক মাক দুইবোৰ স একে মৈদামতে থলেনি। সেই মাউৰা ভাই ভনি হাললৈ চুবুৰিয়াবিলাকৰ দায়া লাগি প্ৰতিপাল কৰি আপোনাৰ লগত পথাৰত অলপ অলপ কামো কৰাইছিল। এদিন ধান দাঁওতে অকস্মাতে বজুপাত পৰিলত মৰিচ মাটিতে দিঘল হৈ পৰি ঠৰ হল, আৰু সকলোএ মৰিল বুলি জানিলে; কিন্তু অলপ মানৰ পাচতে গিয়ান পালে, তথাপি ভৰিত বৰ দুখ পোআৰ নিমিত্তে দুয়ো ঠেঙ্গ নিৰ্বলি হ'লত থিয় হৈ এখোজো কাৰ্হিব নোআৰিলে। ভাৰ ভনিএকে বনৰ পৰা জেতিয়াই আহৰি পাই ভেতিয়াই ভায়েকৰ উপকাৰ কৰেহি, আৰু বিসু্যম দিনত গিৰ্জা ঘৰলৈ আৰু বৰ দিনত ফুৰি ধেমালি কৰা মুকলি গাইলৈ টানি নিবৰ কাৰনে দুয়ো।

ধৰি এখান সৰু গাঁৱি সাজিলে, পাচে সি হ'লত তাতে ভায়েকক ভুলি জেনেবিবে টানি লৈ কুৰাইছিল, সেই ৰূপে তাইৰ মৰম গিয়ান দেখি গাঁৱৰ সকলোএ তাইক প্ৰসংসা কৰিলে।

এদিন এটা বুৰা বনুআ মানুহে সিহঁতক দেখি কলে, বোলে, ময়ো এবেলি বনত বৰ খুনিয়া হৈছিলোঁ, কিন্তু সাগৰত কেবা বাৰো স্নান কৰিলত স্বস্ত হলোঁ, আৰু জদি মৰিচেও সেই ৰূপে স্নান কৰিব পৰা হলে সিও ভাল হ'লহেঁতেন। এই কথা সুনি সাগৰলৈ বাট ২৫০ মাইল দূৰ হোআতো ভায়েকক তালৈ নিবৰ নিমিত্তে জেনেবিবে একে বাৰেই মন খিৰ কৰিলে; আৰু খৰচৰ কথা কলত তাই বুলিলে, সোনৰ ৫ মোহৰ দৰ্হাৰ পৰা মই সাঁচি থৈচোঁ। জে-

তিয়া বাটৰ স্তম আৰু দুখৰ কথা সুনিলে ভেতিয়া তাই বুলিলে, আমাৰ আই বোপাই কোনো নাই, কেৱল মাউৰা ভাই ভনি হালি আচোঁ, দুয়ো একে বাৰে ওপজাও একে বাৰে মৰোঁ। পাচে সেই সৰু গাঁৱিৰ ওপৰত এখান কাপৰ দি চাই ইমান দূৰ বাটলৈ সেই প্ৰিয় চোআসিএ আপোনাৰ ভায়েকক টানি নিলে, তাক সুবুতেই বিস্ময়, কিন্তু বাটত বৰ দুখ ভাগৰ পাইছিল তথাপি বাটকু-আ আৰু গাৱলিয়াবিলাকে তাইৰ চেনেহ প্ৰিত্তি দেখি সিহঁতক আদৰেৰে বাখি বাখি খুআই পিয়াই পঠাইছিল। লাহে লাহে জেতিয়া সাগৰৰ স্নান কৰা চাই পালেগৈ, ভেতিয়া সেই চাইৰ অধিকাৰে সিহঁতক চাই আটাইতকৈ গিয়ানি উত্তম দুই জন বেজৰ হাতত মৰিচক দিলেনি; পাচে ক্ৰমে ক্ৰমে ভৰিত সজ্জি পাই পূৰ্বৰ দৰেৰে সি স্বস্ত হল।

এনে সুন্দৰ চেনেহ প্ৰতিভাৰ কথা সুনি, অতি-সই দায়া লাগি তাত থকা মেম চাহাববিলাকে সোনৰ ৫০ মোহৰ পচা ভুলি তাইক দিলে, আৰু এখান বখত ভুলি সিহঁতক আপোনাৰ গাৱলৈ পঠাই দিলে, কিন্তু মৰিচে উঠি জো-আ আগৰ জি সৰু গাঁৱি তাকো সেই বখতে

এবিধ কেমতাই পছৰ নকচা।

The short-tailed Manis.

ভুলি আনিলে; পাচে সনিবাবৰ দিনা গধূলি আপোনাৰ গাঁও পাই পাচ দিনা মৰিচে ভনি-একক তাৰ সেই সৰু গাঁৱিত ভুলি, জেনেকৈ ভাই আটাই তাক গিৰ্জা ঘৰলৈ নিচিল, সেই ৰূপে ভেতিয়া সিও লৈ কুৰাইচিল, আৰু গাঁৱ-লিয়া সকলোএ দেখি বৰ ৰঙ্গ পাই, কুল আ-দি ভাইৰ ওপৰত চটিয়াই অতিসই ৰূপে তাইক পুনঃসা কৰিলে।

প্লাঙ্কচ আৰু তেওঁৰ দাস সকলৰ কথা।

Plancus and his Slaves.

জৈতিয়া অক্সাবিঅচ, লেপিচদ, আৰু আন্ত-নিয়চে বোম ৰাজ্যত পুখান সক্তি পাইচিল, প্লাঙ্কচো সিবিলাকৰ মাজৰ পুখান সক্তি পো-আ এজন লোক আছিল। কোনো কথাৰ কা-বৰে তেঁও পলোআত তেঁওক নে পাই, তেঁওৰ দাস সকলক ধৰি লাভি দিবলৈ ধৰি সুধিলে, বোলে, প্লাঙ্কচো কত আচে, আমাক দেখাই দে। তাতে সিবিলাকক আপোনাৰ মুনিবক দেখাই দিবলৈ দাস সকলে আটল কৰাত, সিহঁতক আৰুও নতুন মতে অন্য প্ৰকাৰে জব্বনা দিব-লৈ উপাই কৰাত, প্লাঙ্কচে আপোনাৰ ইমাম

বিহাসি বন্দি সকল জে নট হব, ইয়া কে দেখি সিহঁতলৈ মৰম লাগি আপোনাক আৰু বখ্যা কৰিব নু খুজি, লুকুআ ঠাইৰ পৰা ওলাই আহি, তেঁওক ধৰিবলৈ জোআ লোকৰ তৰোআলৰ আগত আপোনাক কাটিবলৈ দি-লেহি, তাতে প্লাঙ্কচৰ অপৰাধ খেমা কৰ-হল। দেখা, এয়ে কেনে এক হিত দুখীতৰ হুল হৈচে। কৰ্তা আৰু চাকৰ, এই উত্তৰৰ মাজত ইজনে নিজনে কেনে মৰমিয়াল আ-ছিল। প্ৰিথিবিৰ আটাই লোকে ইয়াকে কওক, জে প্লাঙ্কচে আপোনাৰ এনে উত্তম দাস সকললৈ জোগ্য লোক আছিল, আৰু দাস সকল এনে উত্তম কৰ্তালৈ অতি জোগ্য লোক আছিল।

সিকোআ চাগলিৰ কথা।

The trained Goat.

চাগলিৰ ভৰিৰ খোপনি অতি সৰুত টান, হঠাত নি পিচলে, নিচেই আটক সৰু ঠাইতো খোজ দি থাকিব পাৰে। জেতিয়াবা কোনো সৰুপা মানুহে বন কৰিবলৈ মন ন কৰে, ধন পাৰৰ আসাৰে চাগলি আৰু আন আন জন্তুকো কিবা কিবি সিকাই গাঁৱে গাঁৱে লৈ ফুৰাই।

ভিচেম্বৰ মাহত নিৰুলাগৰলৈ জন চেৰেক এনে মানুহে সেই ৰূপে ভালুক, বান্দৰ, আৰু এটা চাগলি লৈ আহিছিল, সেই জন্তু তিনিটাই সিহঁতৰ কথা মানি, খজ উঠিলেও সিহঁতক নে কামোৰে এই দৰে সিকাইছিল, ভালুকটৰ মুখত এডাল জৰি লগাই ধৰি থাকে, জেতিয়া গৰাকিটে তাত কোনো কথা কই নি পাচ ঠেঙ্গ দুটাৰে মাটিত থিয় হৈ তাৰে নৈতে জুঁজ কৰে। আৰু বান্দৰটক এডোখৰ সৰু কাঠত বহুআই, জেতিয়া বান্দৰে তাৰ কানৰ ওচৰলৈ মুখ নিয়াত সি বোলে, বাক, চিপাহীক টুপি, কুৰ্তি, চাল, তৰোআল লাগে; ইয়াকে কৈ টুপি চোলা পিন্ধাই, চাল তৰোআল দি দৰ্ঘা পাৰি বুলি কৈ দিএ, জাতে সি চাগলিটৰ পিচত উঠি ঘূৰি ফুৰি পাচে মাটিলৈ পৰি মৰাৰ ভেল ধৰে, জেতিয়া তাৰ গৰাকিটে মুখত টিপা মাৰি দিএ জেতিয়াহে উঠে। আৰু চাগলিটে তোলত ধৰিলেই আহি মাটিত জাঁটু পাৰি মানুহক নমস্কাৰ কৰেহি, পাচে সৰু

কাঠ এডোখৰ নি মাটিত খুঁজাই ধৰি থাকে, তাতে চাগলিটে চাৰিওটা ভৰি তুলি উঠে পাচে আকও এডোখৰ তাৰ ওপৰতে দিএ, জেতিয়া চাগলিটে আকও তাৰ ওপৰলৈ উঠে, এই ৰূপে ৪।৫ ডোখৰ মান দিয়াত ভালৈ খনি ওখ হই। তেনেকৈ কাঠৰ ওপৰত ভোলা চাগলিৰ এটাৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে।

ভাৰি কোআ।

A cunning Answer.

এজনা পণ্ডিতে এটা ভাৰি কোআক কলে, বোলে, হে ভাগ্যৱন্ত, তুমি সদাই ভাঙনাকে কৰি থাকা নে! কিছু ভপ জপো কৰা, জিহেৰে তুমি পৰকালত নৰকৰ জাতনাৰ পৰা হাঁত লাৰিবা। ভাঙকে বুলিলে, বোলে, ভাল, সিও এক প্ৰকাৰ ভাঙনাইহে।

এই অকনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ মোণ নিৰুলাগৰৰ আমেৰিকান বাণ্ডিত মিলান চাপাখানাতে চাপা কৰা হৈছে। আনিতে দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ ঘূৰত দিলে ১১ চমহা।

THE ORUNDOL,

A monthly Paper, devoted to Religion Science, and General Intelligence, is printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

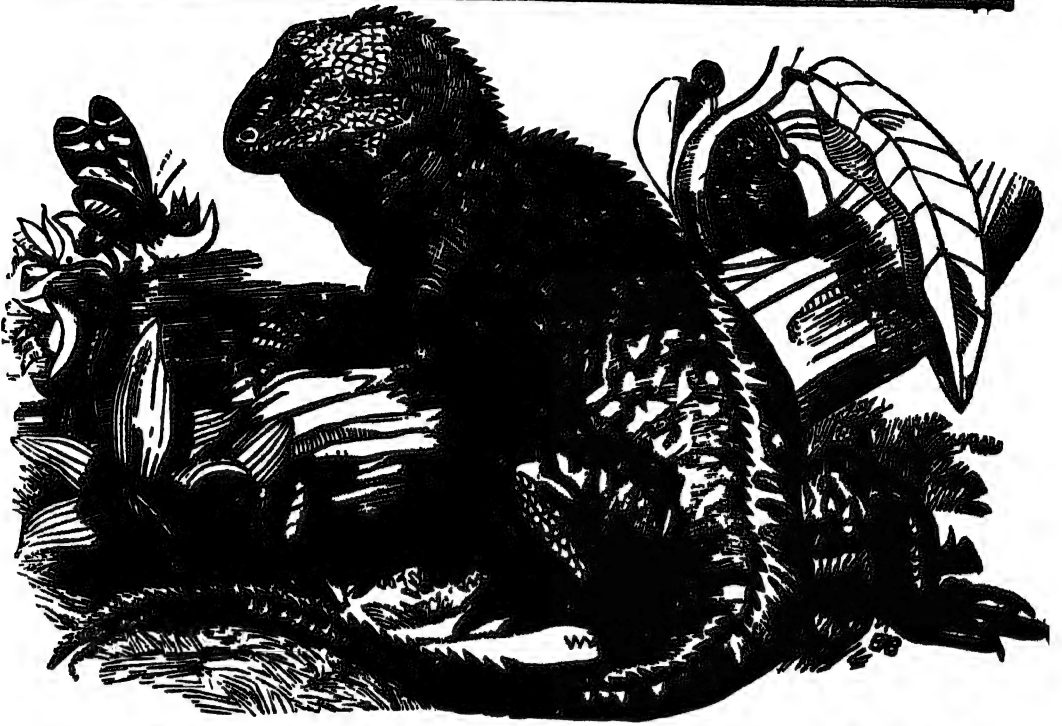
অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ । ষোণ্ সিবসাগৰ, মাৰ্চ, ১৮৫০ খ্ৰিষ্ট অং সঁক । নম্বৰ ৩১.

VOL. V.

SIBSAGOR, ASAM, MARCH, 1850.

NO. 2.

ইগুআনাৰ বিবৰন ।

The Iguana.

ইগুআনা নামে এবিধ জন্তু, তাৰ অনেক জাত আছে, প্ৰাই তেৰ স মান হব । অচম দেশত গুঁই বুলি তাৰে এজাত আছে । তাৰ মজহ ঠায়ে ঠায়ে লোকবিলাকে খাই । আমে-
ৰিকাৰ মাজ দেশত জি বিধ ইগুআনা থাকে, তাৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে । আগৰ কালত দখিন আমেৰিকা আৰু তাৰ ওচৰৰ মা-
জুলিন্ডো বহু পোআ গৈছিল; এতিয়া মানুহে খোজাত তাকৰ হৈ গৈছে । তাৰ দিখলে প্ৰাই ৩ হাত; গা তেৰ হাত নেগুৰেই তেৰ হাত । জেতিয়া তাৰ খজ উঠে, তেতিয়া তাৰ পিঠিৰ কাঁইটবোৰ নিয়ৰি পাবে, তাৰ টোঁটোলা বৰ-
কৈ কিলে, নেগুৰ আচাৰিবলৈ ধৰে, আৰু

চকু জুই জেন বন্ধা হই, দেখিবলৈ ভয়ঙ্কৰ; ভৰাপি অলপ আঁচোৰাৰ বা কামোৰাৰ বাহিৰে একো কৰিব নোআৰে । গচত বৰ বেগেৰে পাতলৈকে বগাই ফুৰিব পাৰে । তাৰ খোআ বহু গচ পাত, ফুল, আৰু নক নক পোকবোৰ হই । তাৰ বৰন কল পতিয়া, মাজে মাজে হালধিয়া আৰু কাম বৰনিয়া হই । বালিত খোৰ খানি কৰি পাৰে । তাৰ কনি বৰ লো-
আদ । ইগুআনা ধৰিবলৈকে কিছু টান; কো-
নো লোকে কান্দ পাতি ধৰে, কোনোএ কুকুৰ লগাই খেদি ধৰে । টানোনেৰে মাৰিলে হঠাত ন মৰে; নাকত কাঁইট মাৰিলেহে বেগতে মৰে । মাটিত নে থাকে, প্ৰমই গচতেহে থাকে । নক পোআলি আনি, কোনো কোনোএ জাতি কৰি পোহেও । পানিৰ ভলত এঘণ্টা মান উল্লাহ নো লোআলৈক লোমাই থাকিব পাৰে ।

হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি ।

History of Hindustan.—From the Dig Dorsen.

গজনিৰ বাদশ্য মহম্মদৰ দোআৰাই জই কৰাৰ পৰা মচলমান লোকে ৰাজ্য নষ্ট কৰি ইংলণ্ডিয়াবিলাকৰ ৰাজ্য স্থাপন হোআলৈকে হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি ইয়াত আৰু পাচতো লিখা জাব । জি বানা ৰজাবিলাক সিংহাসনত বহি-
চিল, সিবিলাকে ক্ৰমে ক্ৰমে হিন্দুস্থানৰ বহু দেশ জই কৰিছিল; এই হেতুকে সিবিলাকে আক্ৰমণ কৰাৰ বিবৰণ ক্ৰমেৰে লিখোঁ, আৰু সিবিলাকৰ দোআৰাই জই কৰা হোআ প্ৰতি দেশৰ বিবৰণে সৈতে সেই সেই দেশৰ সিম্ভা, আৰু জি কোনো কথাৰে তাক বিসেস ৰূপে জ্ঞা জাই, তাকো সন্মতপকৈ লিখিম । মচল-
মানৰ দোআৰাই এই ভাৰত বৰ্ষ জই কৰাৰ ইতিহাস আমি মচলমানৰ ইতিহাস লিখকৰ দোআৰাই জানিচোঁ ।

Invasion of Babuktigin

জি জন পৰাক্ৰমি জয়কৃত্ত মানুহে প্ৰথমে ভাৰত বৰ্ষত আপোনাৰ ৰাজ্য স্থাপন কৰিলে, তেঁৱে গজনিৰ বাদশ্য মহম্মদ । সেই গজ-
নিৰ নগৰ সিন্ধু নদিৰ পশ্চিম সিম্ভাতে দিলিৰ উত্তৰ পশ্চিম সিম্ভাৰ পৰা আটাই স ফ্ৰাচৰ অন্তৰ্ভূত স্থাপনা কৰা হৈছিল । মহম্মদৰ বা-
পেক চবুতগিনি বাদশ্য অতি সাহিয়াল মানুহ আছিল; তেঁৱে ভাৰত বৰ্ষক বেলিএ বেলিএ আক্ৰমণ কৰিছিল । দেশ লুটবলৈ তেঁওৰ প্ৰধান ইচা হোআত কেৱল সিন্ধু নদিৰ পৰা অলপ দূৰলৈহে লুট কৰিব পাৰিলে । তেঁওৰ পুত্ৰ অৰ্থাত তেঁওৰ সিংহাসনৰ অধিকাৰি জি মহম্মদ, তেঁওৰ বুৰঞ্জি পূৰ্বৰ ইতিহাসৰ পৰা লিখিবলৈ বৰ দুখৰ কাৰণ হ'ব; কিয়নো এই জি উত্তম মহা দেশ ভাৰত বৰ্ষ বহু কালৰ পৰা কোনো জুখ বগাৰ নো হোআকৈ আছিল সেয়ে এই নিৰ্দয় ৰজাৰ দোআৰাই একে বাৰে লুট কৰাত বিনাস হৈ গল । আৰু সেই নাস কৰোঁতা মানুহৰ মনত দেশ জই কৰিবৰ নিমিত্তে জি বায়ু ৰূপ ইচা জনমিছিল, সেই ইচা মহম্মদৰ মত স্থাপন অৰ্থাত ধৰম

স্থাপনা কৰিবৰ বাহাৰ দোআৰাই বাৰি গল । তেঁৱে জি জি প্ৰকাৰে লুট কৰা বস্তু সাঁচি-
লে, সেই কথা পৰিলে কোনোএ বিশ্বাস ন কৰিব । যদি কোনোএ এই কথাত সন্মত কৰে, তথাপি সিবিলাকে মনত ভাবি দেখোক, বহু কালৰে পৰা এই ভাৰত বৰ্ষৰ বহু মূল্য বৈপাৰৰ সকলো বস্তু প্ৰিথিবিৰ আন আন দেশলৈ গৈছে, আৰু এই ভাৰত বৰ্ষৰ লোকবি-
লাকৰ স্বভাৱৰ দৰে আপোন দেশত উত্পন্ন হোআ বস্তুৰ সলনি সেই সেই দেশৰ পৰা আন কোনো বস্তু ভাৰত বৰ্ষলৈ আহা নাই । সেই নিমিত্তে প্ৰিথিবিৰ অধিক ভাগৰ ধন অনেক কালৰে পৰা এই ভাৰত বৰ্ষৰ উদৰত সাঁচা হৈ আছিল, আৰু ভাৰত বৰ্ষৰ কুসল গুচাই ভাৰ সকলো সম্পত্তি হৰি নিবলৈ মহ-
ম্মদৰ আগেয়ে এনে কোনো জুখো হোআ নাই কিছিল ।

Muhammed of Ghazni.

চবুতগিনিৰ ইম্মাএল আৰু মহম্মদ, এই দুই পুতেক আছিল । ইম্মাএলৰ অতি শিদ্দু আৰু প্ৰসন্ন স্বভাও হোআৰ কাৰনে তেঁওৰ বাপেকে জি ৰাজ্য জই কৰি পাতিলে, কেৱল সেই ৰাজ্যকেহে সালন কৰি ৰাখিবলৈ তেঁওৰ সক্তি আছিল; তথাপি তেঁওৰ ভায়েক মহম্মদ আপোন দেশলৈ ঘূৰি নহালৈকে তেঁও জেন সিং-
হাসনত বহি ৰজা হ'ব পাৰিব, এনে আশা কৰি আপোন বাপেকৰ মনত উচাহ জনমালে । তাতে ইম্মাএল বলখ নগৰৰ ৰজা হল । পাচে তেঁও ৰাজ সিংহাসনত উঠি তাক পুনৰাই এৰি দিবলৈ ইচা ন কৰিলে, কিন্তু আপোনাৰ ভায়েকৰ লগত জুখ কৰিবলৈ জুগুত হল; সেই সময়ত তেঁওৰ ভাই মহম্মদ আপোন ৰাজ্যৰ পৰা দূৰৈ প্ৰদেশত আছিল । মহম্মদে ৰাজ্যৰ সলনি তেঁওৰ এক প্ৰদেশ খোৰাচান ৰাজ্য আপোন ভায়েকক নিচাইকৈ দিবলৈ স্বিকাৰ কৰি-
ছিল, কিন্তু ইম্মাএলে বন কৰি আপোন ৰাজ্য সালন কৰিবলৈ উদ্যোগ কৰিলে, আৰু ৰাজ গোলা মেলি অনেক ধন উলিয়াই আপোনাৰ সৈন্য-
বিলাকক দান কৰিলে । এনে সময়তে মহম্মদ

সৈন্যে সৈতে উভতি আহিবলৈ ধৰিলে; পাচে আহিলত দুয়ো ভায়েকৰ মাজত মহা জুধ লাগিল, তাতে অনেক প্ৰানি নষ্ট কৰা হ'ল। সেসত ইয়াএল পৰাজই হ'লত, বন কৰিবলৈ অৱসন্ন নৌ কৰোঁতেই জি লোৰ পিঞ্জৰা সাজি মহমদ ভায়েকক ডাৰ ভিতৰত ভৰাই বন্দি কৰি ৰাখিব খুজিছিল, পাচে সেই পিঞ্জৰাতে মহমদে ঠেঙেকে কইদ কৰি ৰাখিলে। তাৰ পাচত মহমদ জই হৈ সিংহাসনত বহিল, আৰু আপোন ভায়েকে সৈতে জুধ কৰোঁতে জি নহু নহু বজাবিলাকে ঠেঙৰ অহিতে আচৰন কৰিছিল, সিবিলাকক দমন কৰি তাৰত বৰ্শক আক্ৰমণ কৰিবলৈ উপাই কৰিলে।

Mahomed's First Indian Expedition.

গজনিবৰ সিংহাসনত উঠিবৰ কালত মহমদে প্ৰতিগা কৰিলে, বোলে, মই আপোনাৰ সকলো সৈন্য লৈ হিন্দুস্থানৰ নিবাসি দেও পুজকবিলাকক আক্ৰমণ কৰিম। মহমদ জি বাৰে বেলি এই ভাৰত বৰ্শলৈ আহি লৰা বুৰা আদি কাকো দায়া ন কৰি বজাবিলাকৰ ৰাজ ঘৰ, আৰু দেৱভাবোৰৰ মন্দিৰ ভুট কৰি লয় থল কৰিলে, আৰু স স বচৰৰে পৰা সাঁচি ধোআ জি ধন সম্পত্তি ভাৰত বৰ্শত আছিল, সেই সকলোকে লৈ আপোন দেশলৈ গৈছিল, সেই বাৰে বেলিৰ পুখম বেলি ভাৰত বৰ্শলৈ আহোঁতে ১০০০ সৈক হৈছিল।

সিন্ধু নদি পাৰ হৈ ঠেঙ লাহোৰ নগৰক পুখমে আক্ৰমণ কৰিলে। সেই লাহোৰ নগৰ হিন্দুস্থানৰ অতি বৰ লাভৰ ঠাই আছিল; সেই দেশে দি সত্ৰু, বিয়াচ, চন্দ্ৰভাগা, ঐৰা-ৱতি, আৰু বিতস্তা, এই পাঁচ নদি বহি, সেই কাৰনে তাৰ নাম পঞ্জাব অৰ্থাত পাঁচ পানি বোলে, সিন্ধু নদি আৰু দিলি এই দুয়োৰো মাজতে লাহোৰ দেশ, দিখলে ১৮০ ফ্ৰোচ, পঞ্চালিএ ৮৬ ফ্ৰোচ। লাহোৰ নামে সেই প্ৰদেশৰ ৰাজ ধানি অতি পুৰনি নগৰ, আৰু কোনো কোনোএ ভাবে বোলে, চিকন্দৰ মহা বাদশ্যই সেই নগৰ সাজিলে। লাহোৰ হিন্দুস্থানৰ অহা জোআ কৰা বাট, সেই নিমিত্তে দুয়ো কালৰ

বাদশ্যবিলাকৰ জুধত সেই নগৰৰ ওপৰত সদাই আপদ জনমে, তাতে সেই প্ৰদেশ আন সকল প্ৰদেশতকৈ ভেজৰে পূৰ হৈছিল; তাতে বাহিৰে সেই দেশৰ লোকবিলাক অতি নাহিয়াল। সেই কালত লাহোৰ নগৰ জইপাল ৰজাৰ অধিন আছিল; চবুতগিন বাদশ্যই তাক আগেয়ে জই কৰিছিল, তথাপি ঠেঙৰ পুত্ৰ মহমদ বাদশ্যৰ সহিত বন কৰিবলৈ জইপাল ৰজাই বিমুখ ন হ'ল, কিন্তু ১২,০০০ ঘোঁৰা চিপাহি আৰু ৩০,০০০ সৈন্য, আৰু ৩০০ হাঁতি জুগুত কৰি মহমদৰ লগত জুধ কৰিলে। তাতে দুয়ো কালৰ অতি ঘোৰ জুধ হ'ল। মহমদৰ সৈন্য অলপ হোআতো ঠেঙ জইপাল ৰজাক জই কৰি, জইপাল ৰজাৰ ৫০০০ সৈন্য লংহাৰ কৰিলে, আৰু ৰজাও ঠেঙৰ হাতত পৰিল। এই বনত মহমদে বহু ভুট কৰা বস্তু পালে, আৰু জইপাল ৰজাৰ গলৰ সোলে ধাৰ মুকুতাৰ হাৰ পালে; সেই প্ৰতি হাৰৰ মূল্য এক লাখ আলি হেজাৰ টকা হ'ল। তাৰ চাউনিতে এই ৰূপে বহু ভুট কৰা বস্তু লোকবিলাকে পাইছিল। জইপাল ৰজায়ে বহু ধন দি পাচেও অনেক ৰাজ কৰ দিম বুলি স্বিকাৰ কৰাত মুকলি হ'ল। পূৰ্বে ভাৰত বৰ্শত এনে ৰিতি আছিল, কোনো হিন্দু ৰজা যদি মচলমানৰ দোআৰাই দু বেলি বনত পৰাজই হ'ল, তেন্তে সেই ৰজা সিংহাসনত বহিবলৈ আৰু অজোগ্য; সেই কাৰনে ৰজা জইপাল অপমানত অতি লাজ পাই, আপোনাৰ ৰাজ ভাৰ আপোন পুত্ৰৰ হাতত সমৰ্পন কৰিলে, আৰু চিতা জুগুত কৰি আপোন সৰিল পৰিভিয়াগ কৰিলে; ঠেঙৰ পুত্ৰ আনন্দপাল সেই বচৰতে বাপেকৰ সিংহাসনত বহিল।

Mahomed's Second and Third Expeditions.

মহমদৰ দ্বিতীয় বাৰ জুধৰ কালত নজুৰ ৰাজ্য আৰু ধন পোআৰ আশাতকৈ পূৰ্বে পাতি ধোআ ৰাজ্য ৰাখিবলৈ ইচ্ছা আছিল। আনন্দপালৰ অগ্নিৰ বেখিৰা নামে এক মাদু-হে ৰাজ কৰ দিবলৈ আটক কৰিছে, এনে

মিচাৰে চল কৰি ১০০৪ সঁকত মহম্মদে জি-
তিয় বাৰ এই ভাৰত বৰ্ষত বন কৰিবলৈ
জুগুত হল। বেথিৰাৰ ৰাজ ধানি মূলতানৰ
ওচৰত তহিৰা নামে নগৰ আতি সৰুতকৈ
সজা হৈছিল, আৰু ৰজা ইমান সাহিয়াল হৈ
আপোনাক ৰাখি থকা দেখি মহম্মদে তাত নি-
চই জ্ঞান হল; কিন্তু সেসত বেথিৰাই উপাই নে
দেখি আপুনি গৰৰ মাজলৈ পলাই গল; তাকে
জানি মহম্মদে তেতিখনে সেই গৰ আৱিহত
কৰি ধৰিলে। বেথিৰাই সেই গৰত আপো-
নাক ৰখা কৰিবলৈ অতি সৰুটৰ ঠাই হেন
জানি কতক সৈন্য লগত লৈ তাৰ পৰা পলাই
গল। মহম্মদে এই বাজা পাই, আপোনাৰ
সৈন্যবিলাকক দুভাগ কৰিলে; তাৰ এভাগক
সেই পলোআ ৰজাক বিচাৰিবলৈ পঠালে, আন-
ভাগ সেনা লৈ আপুনি সেই গৰ অতি জতন
ৰূপে বেৰিলে। বেথিৰা ৰজাই আপোন প্ৰান
ৰাখিবলৈ কোনো উপাই নে দেখি সৰুবিলা-
কৰ মাজে দি তৰোআলৰ দোআৰাই পথ কৰি
পলাবলৈ জতন কৰিলে, কিন্তু মহম্মদৰ সেনাই
ঠেঁওৰ বহু সৈন্যবোৰক সংহাৰ কৰি অৱ-
সেন সেনা জিবোৰ আছিল সেইবোৰক বন্দিকৈ
ধৰিলে। এই দূৰ অৱস্থাৰ পৰা ৰখা পাবৰ
কাৰনে বেথিৰাই আপোন হিয়াত অস্ত্ৰ মাৰি
প্ৰান তিয়াগ কৰিলে। পাচে সেই ৰাজ ধানি
নগৰ নিচয়ে মহম্মদৰ অধিন হল, আৰু সেই
নগৰৰ ধন আৰু অলঙ্কাৰ সকল ঠেঁও গজনি-
নৰ নগৰলৈ পঠাই দিলে, আৰু সেই ৰাজ্য খন
ঠেঁও আপোনাৰ ৰাজ্যে সৈতে মিলাই ললে।

Fourth Expedition—Multan taken.

চতুৰ্থ বাৰ মহম্মদে কেৱল মূলতানৰ নিমি-
তেহে আগমন কৰিছিল; কিয়নো সেই সময়ত
মূলতান দেশ দাউদৰ অধিনত আছিল, আৰু
দাউদে মহম্মদৰ অধিন হবলৈ স্বিকাৰ ন
কৰিলে। সেই দেশ সিদ্ধু নদিৰ পূব কালে,
আৰু তাৰ সীমা প্ৰাই সিদ্ধু নদিৰ জাব নোঅ-
ৰা ঠাইৰ পৰা লাগৰ প্ৰবেল কৰালৈকে হৈ-
ছিল; তাৰ দিঘলে ১৮৩ ক্ৰোচ, আৰু বহলে
১০৮ ক্ৰোচ নিৰূপন কৰা হৈছিল। আগৰ

কালত তাৰ ৰাজধানি অতি বহল আৰু দিঘল
আছিল। আৰু তাৰ গৰৰ ওপৰত ১৪০০
বুৰ্জ আছিল, আৰু সেই ঠোঁঠৰ অনেক অনেক
চিন এতিয়ালৈকে আছে। মহম্মদৰ বহুত সৈন্য
আছিল, কিন্তু ঠেঁওৰ আপোনাৰ দুই সৰুৰ
লগত অৰ্থাত দাউদে সৈতে আৰু জিটে ঠেঁওক
নিতে পতি দুখ দিবলৈ জতন কৰিছিল, সেই
আনন্দপাল ৰজাৰ লগতো জুখ কৰিব লগা
হল। আনন্দপাল ৰজাৰ সৈন্য অধিক হলেও
সাহ আৰু বনৰ বিদ্যাত নিচেই হিন হৈ-
ছিল, কিয়নো চুলতানৰ দোআৰাই বনত হাৰি
কান্ধিৰ নগৰলৈ পলাই গল। মহম্মদে সকলো
সৈন্যে সৈতে মূলতানক আক্ৰমণ কৰি নিচেই
চিল ভাৱে তাৰ ওপৰত অধিকাৰ হল।
পাৰ্চিৰ ইতিহাস লিখক সকলে সেই নগৰৰ
জুট কৰা কথা লিখা নাই হই, কিন্তু তাৰ বে-
পাৰ আৰু ঐশ্বৰ্যৰ দোআৰাই মহম্মদে বহুত
বস্তু লুট কৰি নিলে বুলি জনা জাই। দাউদে
প্ৰথমে হাবিত পলাই আছিল, পাচে মহম্মদে
সেই কথা বুজ পালে, কিন্তু অধিক ৰাজ কৰ
দিম বুলি কথা বন্ধাত মহম্মদে পুনৰবাৰ
ঠেঁওক সিংহাসন এৰি দিলে।

Fifth Expedition—Defeat seven Hindu Rajas.

১০০৮ সঁকত আনন্দপাল ৰজাই লোকৰ
অধিনত নে থাকোঁ বুলি অধিৰ হৈ মহম্মদৰ
হাতৰ পৰা মূলতান লবলৈ কাৰ্য্য কৰিলে,
সেই কাৰনে চুলতানে ক্ৰোধ কৰি পঞ্চাব
নগৰৰ ওপৰত আপোনাৰ ক্ৰোধ ত্ৰিষ্টি কৰি-
বলৈ জুগুত হল। এই নিমিতে ঠেঁও পঞ্চ বাৰ
ভাৰত বৰ্ষ আক্ৰমণ কৰিবলৈ আৰম্ভন কৰি-
লে। আনন্দপাল ৰজা লোকৰ অধিনত থকাৰ
কথা এৰি আপোন প্ৰান ৰাখিবৰ নিমিতে
হিন্দুস্থানৰ আন আন মহা ৰজাবিলাকৰ ভলৈ
এই সন্ধান পঠালে, বোলে, ভোমোলাক সকলে
একে মন হৈ মোৰ এই সৰুৰ লগত বন
কৰিবলৈ জাহা। এই কথাতে উজ্জইনি,
গোআলিয়ৰ, কালিঞ্জৰ, কনৌজ, দিলি আৰু
আজমেৰ, এই এই দলৰ ৰজাবিলাকে আপোন
আপোন সৈন্যবিলাকক লগত লৈ আনন্দপাল

বজাৰ সহাই হবলৈ তজ্জমন কৰি আহিল; সিবিলাকে সাহ আৰু দ্ৰুত প্ৰতিগ্যা কৰি আহিল, কিন্তু মহম্মদৰ সহিতে বন কৰিবলৈ সিবিলাকৰ মাজত কোনো মুখ্য জুখাক নাছিল। ভিন ভিন দেশৰ ইমান সৈন্য অনেক কালৰে পৰা আহি কেতিয়াও ভাৰত বৰ্ষত গোট খোআ নাই। মহম্মদে পেনাৰৰ চহৰৰ ওচৰৰ এক পথাৰত চাউনি কৰি আছিল, আৰু তেঁওৰ সমুখে হিন্দুস্থানৰ বজাবিলাকেও চাউনি কৰিলে; হিন্দুবিলাকৰ সৈন্যবিলাক দিনে পতি সন্ধ্যাতে আৰু সাহেতে ত্ৰিধি হবলৈ ধৰিলে। দু কুৰি দিনলৈ দুয়ো কোজে সমুখা সমুখি-কৈএ থাকিল। মহম্মদৰ সৰুত কোঁঠ আছিল, আৰু তাত বাহিৰেও হিন্দুবিলাকে তেঁওক জেন প্ৰথমে আক্ৰমণ কৰিব, তেঁওৰ এনে বাঞ্ছা আছিল, আৰু সেলত সেয়ে ঘটিল। হিন্দুবিলাকে তেঁওৰ ওচৰলৈ আহোঁতেই মহম্মদৰ সেনাবিলাকে সিহঁতক সন্হাৰ কৰিলে; সেলত মহম্মদে সিহঁতক নিচই ক্লান্ত হোআ জেন দেখি আপুনি চাউনিৰ পৰা ওলাই সেই নিৰলি সৰুবিলাকৰ ওপৰত ঘোৰ জুখ কৰি সকলোকে আক্ৰমণ কৰিলে।

ভাগ্যৰ নিমিতে সেই দিনত এটা দূৰ অৱস্থা ঘটিল, সেই কাৰনে তেঁও বনত জই হল। সকলো হিন্দু বজাবিলাকৰ সৈন্যৰ সেনাপতি-বিলাকে লাহোৰ বজাৰ হাঁতিৰ আগলৈ এক প্ৰকাৰ অগ্নিবান মাৰিছিল, তাতে সেই হাঁতিএ ভই পাই বন ভূমিৰ পৰা বজা সমনিতে লৈ পলাই গল; কিন্তু ভেতিখনে হিন্দু সৈন্য-বিলাকে আপোনাৰ প্ৰধান সেনাপতি স্বৰূপকৈ পলাই গল হেন ভাবি, সিহঁত পলাই গল। তাতে মহম্মদে আপোনাৰ ঘোঁৰা চিপাহি-বিলাকক লগত লৈ দু দিনৰ বাটলৈকে সিহঁতক কাটি কাটি সিহঁতৰ পাচত খেদি গল; সেই সময়ত ২০,০০০ সৈন্যক কাটি নিপাত কৰিলে, তাত বাজে বন ভূমিত বা কিমান মৰিল তাক গনিবলৈকে ন হল। তেঁও এই জুখত দু কুৰি হাঁতিৰ ভাৰৰ সমান লুট কৰা বহু মূল্য বস্তু পালে, আৰু তাতে মহম্মদৰ নামৰ জল বায়ুত-

কৈও আগ হৈ আছিল। বৰিলৰ নিমানেকে বিলাপি গল।

He takes the fort of Bhim.

এইমান সৰহ লুট কৰাতো ধনলৈ তেঁওৰ আক্ৰোহ নু গুচিল, কিয়নো হিমালই পৰ্বতৰ বগবকোঁঠ প্ৰদেশত পূৰ্বে সজা ভিন্ন নাইম এক কোঁঠত এটা উত্তম দেৱালই আছিল; তালৈকে চাৰিও কালৰ পৰা জাজিকবিলাকে তিৰ্থ দৰ্শন কৰিবলৈ জাই, তাত বাহিৰে সেই ঠাইত ইমান সৰহ ধন মীচি খোআ হোআত মানুহে কই বোলে, সেই দেৱালইৰ খোঁটা-লিৰ ভিতৰবোৰত সোনৰ পাত খুআইছিল। সেই কোঁঠটো এটা ওখ পৰ্বতৰ টিলাৰ ওপৰত অতি সুমেৰে সজা হৈছিল, আৰু সৰুবিলাকে তাক পাৰ নোআবাক সেই ঠাই অতি দুৰ্গম হোআ জানি বজাবিলাকে আপোনাৰ আপোনা সকলো সম্ভাতি তাতে মীচি থৈছিল, এই হেতুকে জনা জাই, ভাৰত বৰ্ষৰ কোনো এক বজাৰ গোলাতকৈও অধিক ৰূপ সোন আৰু বহু মূল্য হিৰা আদি বস্তু আছিল। মহম্মদে আপোনাৰ বনত জই কৰি এঁটায়েই অতি বেগে সেই ঠাইলৈ গৈ সেই কোঁঠ বেৰিলে, আৰু তাৰ চাৰিও কালৰ গাঁওবোৰক লুট কৰিবলৈ আপোনাৰ সেনাবিলাকক পাঁচিলে। জি ব্ৰাহ্মনবিলাক সেই ৰাজ গোলাৰ ৰক্ষিয়া আছিল, সিবিলাকে আপোনাৰ অলপ সৈন্যকে লৈ তাক ৰাখিবলৈ জুগুত হল; আৰু জি পালও মচলমান মহম্মদ সেই ধানৰ অধিকাৰি দেও নিৱৰ ধৰ্মালই অপৰিহ কৰিবলৈ উদ্যোগ হৈছিল, তেঁওকে সাপ দিবলৈ ধৰিলে, মহম্মদে সিবিলাকৰ সাপলৈ একো নে মানি আৰু অধিক ৰূপে কটনকৈ জুখ কৰিবলৈ ধৰিলে। পাচে ব্ৰাহ্মনবিলাকে পুনৰপি উদ্যোগ কৰা মিচা স্ৰম জানি কোঁঠ সমৰ্পণ কৰিবৰ কাৰনে সেই জয়জুজু সৈন্যবোৰ প্ৰবেল হবৰ নিমিতে কোঁঠৰ ৰূপাট মেলি দিলে। সেই দেৱালইত সাত লাখ সোনৰ মোহৰ, আৰু সাত ল মৌন সোনৰ আৰু ৰূপৰ পাত্ৰ, আৰু দুকুৰি মৌন সুখ সোনৰ কামি, আৰু দুই হেজাৰ মৌন

ৰূপ, আৰু কুৰি মোৰ অলঙ্কাৰ পালে; সেই সকলো বস্তু দেৱালই নিৰ্মান কৰা কালৰে পৰা সাঁচি থোআ হৈছিল। এই অসংখ্য সম্পত্তি লৈ মহম্মদে গজনিৰ নগৰলৈ পুনৰ বাৰ গমন কৰিলে। তেঁও সেই ঠাইত এখান বৰ পথাৰত ৰাজ সভা কৰি অনেক সমূহৰ আগত আপোনাৰ সঞ্চিত সম্পত্তি দেখুওালে, আৰু আপোনাৰ সেনাপতি, ওমৰ আৰু মুখ্য সেনাবিলাকক বহু মূল্য বঁটা দিলে। এই সকলো জুখত মহম্মদে জিমান দেও মূৰ্তি দেখিলে, সেই সকলোকো ভাঙ্গি নষ্ট কৰিলে, আৰু মহম্মদে সেই সেই দেশৰ লোকক মৰনৰ, আৰু আন দেশলৈ বন্দিকৈ বেচাৰ ভই দেখুআই মহম্মদৰ মত অৰ্থাত মচলমানৰ ধৰ্ম বশেৰে লোআলে।

Sixth Expedition—Thaneswar and Delhi plundered.

১০১১ সঁকত সষ্ট বাৰ এই ভাৰত বসলৈ আহি মহম্মদে থানেস্বৰ আৰু দিলি নগৰ লুট কৰিলে। থানেস্বৰ অতি পুৰাতনিয়া নগৰ আৰু দিলি জিলাৰ ভিতৰ, আৰু দিলি নগৰৰ পৰা ৩০ ক্ৰোচৰ অন্তৰ। তাৰ ওচৰে দি সৰৱতি নদি বৈচে, আৰু কুক খেত্ৰৰ সৰোবৰ সেই থানেস্বৰৰ ওচৰতে আছে। মহা ভাৰতত জি সকল কথা বৰ্ণাইচে, তাৰ ঠাই এই দেশ, আৰু ভাৰত ৰজাৰ ৰাজধানি হস্তিনাপুৰ নগৰো সেই দেশতে আছে। মচলমান লোকে জেনেটক মেকা নগৰক বৰ পুন্নাৰ ঠাই বুলি মান কৰে, সেই ৰূপে হিন্দু লোকেও সেই ঠাইক তেনেটক মানে, আৰু সেই ঠাইত মন্দিৰৰ সমান ভয়ঙ্কৰ গৰৰ নিচিনা পুন্নাৰ নিমিত্তে দান দিয়া ধনেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ আছে, ইয়াকে মহম্মদে সুনিলে। তাতে হেজাৰ হেজাৰ লক্ষ প্ৰতিমাৰ মাজতো এক প্ৰধান দেও মূৰ্তি থাপনা কৰা হৈছিল; আৰু সেই ঠাইৰ ব্ৰাহ্মণ-বিলাকে গৰ্ব কৰি কই বোলে, সেই মূৰ্তি প্ৰিথিৰি খনৰ সমান পুৰনি হৈছে।

মহম্মদে আনন্দপাল ৰজাক আগ্যা কৰি কৈ পঠালে, তুমি মোৰ মিত্ৰ হোআ ৰজাবিলাকৰ ঘৰে মোৰ লগত অহা সৈন্যবোৰৰ আহাৰৰ বস্তু নিহঁতলৈ জোগাই দিয়া। কিন্তু লুট

আৰু নান হোআৰ পৰা থানেস্বৰ নগৰক বখ্যা কৰিবলৈ আনন্দপাল ৰজাৰ অধিক ইচ্ছা আছিল, সেই নিমিত্তে তেঁও অনেক ইন্দি আৰু সোন, ধন, আৰু অলঙ্কাৰ আদি বস্তু মহম্মদক দিবলৈ অজিকাৰ কৰিলে। মহম্মদে তেঁওৰ সেই সকলো বিনয়তো সন্তোষ ন হৈ, উত্তৰ দিলে, বোল, মচলমানৰ সান্ত্ৰৰ পুমানৰ দোআৰাই দেৱতাৰ পূজা জিমান হানি হই, আৰু মহম্মদৰ জনসাৰ ৰিয়াজি জিমান ব্ৰিধি হই, তাৰ দোআৰাই লোকবিলাকৰ স্বৰগ লাভ হব। সেই থানেস্বৰ নগৰৰ অধিকাৰি জি দিলিৰ ৰজা, তেঁওৰ আগত জেতিয়া মহম্মদৰ আগমনৰ ৰাজ্য কোআ হল, তেতিয়া তেঁও হিন্দুহানৰ সকলো ৰজাবিলাকৰ ওচৰলৈ কটকি পঠালে, আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিলে জেন সিবিলাক সকলো সৈন্য সৈন্তে আহি দেৱতাবোৰৰ সৈন্য আগুই হৈ অপবিত্ৰৰ পৰা বখ্যা কৰে। পাচে সেই মিলন হোআ ৰজাবিলাক তেঁওৰ সহাই হবলৈ জাঁওতে জাঁওতে দিলিৰ ৰজাৰ ওচৰ নৌ পঁাওতেই মহম্মদৰ সৈন্যবিলাক অতি বেগে আহি সেই থানেস্বৰ নগৰ খনক সমুদাই বেবিলে। সেই ঠাইৰ লোকবিলাক জুখ কৰিবলৈ ন জনা হেতুকে নগৰ খন মহম্মদৰ হাতত অতি বেগতে সমৰ্পন কৰা হল। এইৰূজ আৰু ধন আৰু সকলোতকৈ মনোহৰ জি এই নগৰ, সেয়ে মহম্মদৰ সৈন্যবিলাকে লুট কৰাৰ দোআৰাই এক নিমিলৰ ভিতৰতে সমূলি লুণ্ঠাৰ কৰা হৈ নষ্ট হল। সেনাবিলাকে দেৱালইৰ ধন সোন সকলোকে লুট কৰি লৈ দেৱালইক ভাঙ্গি লম খল কৰিলে; আৰু দেও মূৰ্তিবোৰক ভাঙ্গি নগৰৰ ৰাজ বাটত সিচৰিকৈ পেলাই দিলে। কিন্তু প্ৰধান জিটো মূৰ্তি তাক অধিক অমৰ্জতা কৰিবৰ কাৰনে ৰাখি থলে। সেই মূৰ্তিৰ দোআৰাই দেও পূজকবিলাকে আৰু বাৰ পূজা কৰিবলৈ জেন উচাহ ন জনমে, এই নিমিত্তে সেই মূৰ্তি গজনিৰ নগৰলৈ লৈ গল, আৰু তাতে সকলো মানুহৰ আগত মূৰ্তিৰ মূৰটো চিঙ্গি পেলালে, আৰু জইক্ক হোআ পৰাক্ৰমি মচলমান

বিলাকে জেন ডব্ৰিৰে খচকি, এই ইচাৰে অৱসেসবোৰ জি থাকিল, তাক ভাঙি ভাঙি বাটত আৰু নগৰৰ আলিভা পেলাই দিলে।

দিলিৰ ৰজাই তেঁওৰ সহাই হৈ বন কৰি বলৈ আন আন জি ৰজাবিলাকক মাতি আনিছিল, সেই কথা মহম্মদে বুজ পাই অতি ক্ৰোধেৰে পুৰ হৈ ধানেস্বৰ নগৰ আক্ৰমণ কৰি এঁটায়েই দিলিলৈ আগমণ কৰিলে। দিলি জিলা দিয়লে ১৩৫ আৰু বহলে ১৪০ ক্ৰোচ। তাৰ মাজত গজা আৰু জমুনা এই দুই প্ৰধান নদি। দুই হেজাৰ এস বছৰৰ আগেয়ে দিলু নামে এক ৰজাই সেই নগৰ পাতিছিল বুলি লোকবিলাকে কোৱা কুই কৰে; আৰু কোনোএ কই বোলে, আওৰজাপাল নামে এক ৰজাই চৈধ্য স বছৰৰ আগৈএ দিলি নগৰতকৈও এখন বৰ নগৰ ভাঙি আনি সেই নগৰ পাতিলে। সেই নগৰৰ অধিকাৰ-বিলাক বহু কালৰে পৰা স্বতন্ত্ৰ হৈ আছিল, পাচে লাহোৰৰ পাল বংশ নামে মহা ৰজাৰ অধিন কৰা হ'ল। মহা ভাৰতত জি ইজ্জপুৰ নামে পুৰাতনিয়া নগৰৰ কথা লিখা আছে, সেই নগৰৰ ঠাইতে এই দিলি নগৰ সজা হৈছে বুলি জনা জাই। সেয়ে কনৌজ নগৰ জেনেটকৈ হানি হবলৈ ধৰিলে, তেনেটকৈ দিলি নগৰৰ ত্ৰিধি হৈ গ'ল, আৰু কনৌজ নগৰ সমুদাই নাস হোআৰ পাচত মচলমান ৰাজ বংশৰ ৰাজ সালন কৰাৰ সময়ত সেই দিলি নগৰ সকলো হিন্দুস্থানৰ ৰাজ ধানি হ'ল, কিন্তু এতিয়া সেই ৰাজধানিৰ পদ তাৰ পৰা কলিকতালৈ আহিল।

মহম্মদে আপোনাৰ জয়কৃত সেনাবিলাকক লৈ এই মহা ৰাজধানিৰ ওপৰত অতি সৰুত ভাৱে আক্ৰমণ কৰিলে, তাতে তেঁও বেগে অহা আৰু কঠিন ভাৱে আক্ৰমণ কৰাৰ দোআৰাই তেঁওৰ অধিতে জি জি বাধা আছিল, সেই সকলো বিকল হ'ল; সেই নগৰ মহম্মদৰ হাতত পৰিল, আৰু ভেতিখনে বিকুৰ নিচান গুচাই সেই ঠাইতে মহম্মদৰ অৰ্ধচন্দ্ৰৰ নিচান লগো-আত উৰিবলৈ ধৰিলে; আৰু সেই ৰজাৰ

ঠাইক অতিসই অমৰ্জতা আৰু লুট কৰা হ'লৰ মহম্মদে সেই নগৰৰ ঐৰ্জৰ বিভূতি আৰু ভাৰ ঠাইবোৰ দেখি সন্তোষ হৈ গজনিৰ ৰাজ্যৰ ভিতৰ জিলা কৰিবলৈ ইচা কৰিলে, কিন্তু তেঁও সেনাপতিবিলাকে তেঁওক জনাই কলে, ত্ৰোলে, লাহোৰৰ ৰজা জিমান দিন স্বতন্ত্ৰ হৈ মাজ দেশত থাকে, সেই মান দিন গজনিৰ ভিতৰ জিলা কৰা অসাধ্য। তাতে তেঁও অ। পোন ইচা ত্যাগ কৰিলে, আৰু অনেক ৰাজ সন্মতি পাৱলৈ সন্মত হৈ ৪০,০০০ বন কৰা অৱসেস লোক, আৰু অসিমা ধন লৈ তেঁও গজনিৰলৈ পুনৰ বাৰ আহিল।

Seventh Expedition—Kashmir invaded.

এই জুখৰ দুই বছৰৰ পাচত আনন্দপাল ৰজাৰ মিডু হ'ল, তেঁওৰ পুত্ৰ প্ৰিধিৰি জইপাল সিংহাসনত উঠিএই মহম্মদৰ সহিত বন কৰিব খুজিলে; এই কাৰনে মহম্মদ সন্তুষ্ট হ'ল এই ভাৰত বৰ্ষত বন কৰিবলৈ আহিল জইপাল ৰজা তেঁওৰ জুখত পাৰ্গত হোআ লেনাবিলাকে সৈতে জুখত ব'লে নোআৰি কাম্বিৰলৈ পলাই গ'ল, আৰু গজনিৰ ৰাজধানীও তেঁওৰ পাচত সেই দেশলৈ গমন কৰিলে।

দিলিৰ উত্তৰ পশ্চিমৰ ১৮০ ক্ৰোচৰ অন্তৰ্ভুক্ত কাম্বিৰ দেশ; সেয়ে দিছে ৪০ ক্ৰোচ আৰু পঞ্চালিএ ২০ ক্ৰোচ। তাৰ চাৰিও ফালে পৰ্বত আছে, তাৰ কুমি অৰ্থাত দুই পৰ্বতৰ মাজৰ তৈয়াম জেনেহে মনোহৰ ডাক কবলৈকে ঠাই নাই। আকৰ্ষ্য ৰাদল্যাৰ কালত গুিনগৰ নামে এক নগৰ সেই কাম্বিৰ দেশৰ ৰাজধানি আছিল। এই উত্তম দেশ নষ্ট কৰিবৰ কাৰনে মহম্মদে আপোনাৰ নাসক সৈন্যবোৰক এৰি দিলে, কিন্তু পৰ্বতৰ ওপৰত সজা কৌণবোৰক জই কৰিবলৈ অতি কঠিন হ'ল। সেই দেশৰ সকলো অমূল্য বস্তু তেঁও লুট কৰিলে, তথাপি লোকেট নামে অতি সৰুত কৌণক জই কৰিবৰ নিমিত্তে প্ৰথম বছৰে পৰা তেঁও তাতে আছিল; পাচে সেই কৌণ জই কৰিবলৈ তেঁওৰ লক্ষি নো হোআত তাৰ পৰা উলটি আহিল, এই প্ৰথম বাৰ মহম্মদে বনত হাবিল।

Eighth Expedition—Kanoon taken.

আমি জি কালৰ বিবৰন কৈচোঁ, সেই কালত কনৌজপুৰ হিন্দুস্থানৰ ৰাজ ধানি আছিল। সেই কনৌজ গজনিৰ পৰা তিনি হেৰ বাট, আৰু সাত খন নদিৰ সিপাৰে পঢ়িলে। হিন্দুস্থানৰ ইতিহাসত লিখা আছে যোলে, কনৌজ নগৰ পতাৰ ১৫০০ স বচৰৰ পূৰ্বে অজোধ্যা হিন্দুস্থানৰ ৰাজ ধানি আছিল, আৰু অজোধ্যাৰ ৰাজ বজ্জৰ কোনো এজনে সেই কনৌজপুৰ নগৰ পাতিলে, আৰু লোকবিলাকে কই বোলে, আগেয়ে সেই নগৰ মৰে ৫০ ফোচ হৈছিল। কনৌজপুৰ নগৰ ১৮০০ বচৰৰ আগেয়ে পতা হৈছিল বুলি মানুহে বুজে। বহু কাললৈকে কনৌজপুৰ ৰাজ্যৰ অধিকাৰবিলাক বৰ পৰাক্ৰমি আছিল, সিবিলাকৰ মাজৰে সিংহ নামে এজন বজাৰ এক লাখ ঘোঁৰা সেনা আৰু চাৰি হেজাৰ বনুআ হাতি; আৰু চাৰি লাখ সেনা লৈ পাৰ্চিৰ বাদশ্যা আপৰাচৰ লগত বন কৰিছিল। বাৰে স বচৰৰ আগেয়ে সেই নগৰত ইমান অধিক লোক হোজাত তাত ৩০০০ হেজাৰ তামুলিৰ বজাৰ, আৰু ৩০,০০০ হেজাৰ বাদ্যকৰবিলাকে ৰাজ কৰ দিছিল। এনেকৈ গননা কৰাত কেৱল ইতিহাস বৰ্নিবৰ হেতুকে কিছু অধিককৈ লিখা হব পাৰে, তথাপি তাৰ কেতবোৰ গুচালেও তাৰ দোআৰাই কেনে ধন সোনেৰে এই নগৰ পূৰ হৈ আছিল, তাক কিছু বুজা জাই।

মহমদে অষ্টম বাৰ ভাৰত বসলৈ আহোঁতে তিনি মাহলৈকে তেঁও বৰ দুখ পাই ভিবেত দেশৰ পৰ্বভিয়া বাটে দি কনৌজপুৰ নগৰলৈ আহিল। হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি লিখকবিলাকে বোলে, জেতিয়া মহমদ সেই নগৰৰ ওচৰ পাইছিল, তেতিয়া আপোনাৰ আগে আকাশ চোআ অৰ্ধাত ঐৰক, বিকুতি আৰু সজিৰে অধিভিয় এখন নগৰ দেখিলে। তাৰ বজা বগা আৰু মিঠা অভিম্বান আৰু উৰ্জ্বল আছিল, আৰু তাৰ সেনা সেনাপতিবিলাকো আপোনাৰ অধিকাৰ

নিচিনা বডাও হৈ সজি হিন হল। জেতিয়া সেই নগৰৰ অকুণ্ড হৈ থকা সৈন্যবোৰৰ ওপৰত মহমদৰ ভাভাৰ আৰু আক্ৰমণ কৰিলে, তেতিয়া পুজাবিলাকে বিনাই মানি ভয়াভুৰ হল, আৰু সেই দেশৰ সৈন্যবিলাক সখ্যাত অধিক হোজাতো আপোনাৰ অধিকাৰৰ দৰে দুখত মগ্ন হৈ জুখত বলে নোআৰি চাৰিও কালে পলাই গল; আৰু সেই বজা মহমদৰ ওচৰলৈ আহি নমু ভাৱে ক্ৰিপা মাগিলে, তাতে মহমদে তেতিখনে খেমা কৰিলে। তাৰত বসৰ ৰাজধানি কুঁজি চুলতানৰ হাতত দিয়া হল, তেঁও নগৰ খনক লুট কৰি সেই ঠাইতে সৈন্যে সন্মতিতে দিনে ৰাতিএ তিনি দিন থাকিল।

এই সকলো ধনৱন্ত ৰাজ্য আৰু আন আন ধনি মহা নগৰবোৰ মহমদৰ লুট কৰাৰ ইচা প্ৰকাশ হল। তেঁও পুথমে দোআৰৰ মাজে থকা মিৰঠ নগৰক আক্ৰমণ কৰি ললে, আৰু তাৰ বজা বন্দি সালত পৰাতকৈ পলাবলৈকে উপাই কৰি জয়কৃত মহমদক লুট কৰিবলৈ মিৰঠ নগৰ এৰি দি আপুনি পলাই গল। মাৰিন নামে জমুনাৰ ভিৰত থকা এটা কৌঠে মহমদৰ আশা জনমালে, তাৰ বজা কালাচন্দ্ৰ চুলতানৰ আগত নমু হবলৈ থিৰ কৰি সৈন্যে সন্মতিতে কৌঠৰ পৰা বাহিৰ ওলাল। কিন্তু জেতিয়া মহমদৰ লগত নিৰ্বন্ধ কৰিছিলে, সেই সময়ত গজনিৰ সৈন্যবিলাকৰ কটু ব্যাৰ্য্য দোআৰাই বজাৰ সৈন্যবিলাকৰ ঞ্জ উঠিল; তাতে এক মহা আপদ ঘটিল, সেয়ে হিন্দু সৈন্যবিলাকৰ সখ্যাহাৰ হল। সেই মহা বধৰ কালত কালাচন্দ্ৰ বজা আপুনি পৰিয়ালে সৈতে নদিৰ মাজত পৰিল; আৰু মৰনত কৈও পৰৰ অধিনত অধিক ভই কৰি আপোনাৰ ভিৰি পুজবোৰক নষ্ট কৰি সেয়ে আপুনিও প্ৰান তিয়াগ কৰিলে। পাচে সেই কৌঠ তেতিখনে মহমদৰ হাতত পৰিল, আৰু তাৰ মাজত তেঁও ৭০ বনুআ হাতি আৰু অনেক লুট কৰা বস্তুকো পালে। ন. ল. ক.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ । মোং সিবসাগৰ, এপ্ৰিল, ১৮৫০ খ্ৰিষ্ট অং সঁক । নম্বৰ ৪ ।

VOL. V.

SIBSAGOR, ASAM, APRIL, 1850.

NO. 4.

দোদো পাখি ।

The Dodo.

জি চৰাইৰ নকচা ওপৰত লিখা হৈছে, সেই চৰাই এতিয়া প্ৰিথিৰিত বিচাৰিলে পোআ নে জাই; উৎপাদি ইংলণ্ডত তাৰে এটাৰ চোঁঠ আৰু ঠেং বাখি থৈছে । ১৫৯৮ সঁকত হলণ্ডৰ জাহাজি লোকে মৰিচ মাজুলিত সেই চৰাই দেখি তাৰে এটা খৰি জিয়াই হলণ্ডলৈ নিলত তাৰ নকচা ওপৰৰ দৰে লিখি বাখিলে । মৰিচ আৰু ওচৰৰ মাজুলিবোৰত আগৰ কালত এই চৰাই অনেক আছিল; তেতিয়া তাত নিবাসি লোক নাই কিছিল । ১৪২৭ সঁকত বাকোদিগামা নামে পৰ্জুগাল দেশৰ এজন জাহাজৰ কাপ্তানে তেনে কেতবোৰ চৰাই খৰিলে । পাচে পৰ্জুগালৰ মানুহে বুৰ্বল, মৰিচ

আৰু বহিগু মাজুলিলৈ গৈ সেই চৰাইবোৰ খৰি সবহকৈ খাবলৈ খৰিলে । তাৰ ডেউকা অতি সৰু দেখি সি নিচেই উৰিব নোআবে, তাৰ কাৰনে মানুহে খৰিবলৈ চল পালে । তাৰ গাটো ২০ সেৰ মান গধুৰ হই । ইংলণ্ডত তাৰ জি চোঁঠ আছে, সি প্ৰাই এবগন্ত দিম্বল; যুৰ ৪ আকুল বহল । এজন দেখা লোকে লিখিছে, সেই চৰাইৰ মতাবোৰ কপিল। বহন; মাইকিবোৰ তাতকৈ অলপ বগা, ধুঁআ বৰনিয়া । পাতেৰে সৈতে বাহ সাজি কৰি এটাহে পাৰে; বাজ হাঁহতকৈ কৰি তালৰ । যুৰৰ ওপৰত চালৰ নিচিনা ঢাকনি আছে । তাৰ চোঁঠ বৰ টান; ওপৰ ভোখৰ আগ কালে কলা, ডল ভোখৰ কিছু হালধিয়া, চেদ্দো হালধিয়া ।

হিন্দুস্থানৰ বুৰঞ্জি ।

History of Hindustan—Mahomed takes Meuthura.

দিল্লিৰ দখিন সিমাহ পূৰ্বনি আৰু প্ৰসিদ্ধ হোআ জি নগৰ মথুৰা, তাতে স্মি ক্ৰিষ্ণৰ জনম হোআত মহা পবিত্ৰ তিৰ্থ ধান বোলে । সেই ঠাইতে বজাৰিলাকে আৰু ধৰ্ম্মি লোকে আৰু জাজিকবিলাকেও অনেক কালৰে পৰা ধন আৰ্জি-চিল, এয়ে তাৰ ধন সম্ভাতিৰ মূল । মহ-ম্মদে জুখত নিৰ্দ্দয়া হৈ ভাৰত বৰ্গত থকা বজাৰ নগৰ আৰু তাৰ দেৱতাৰ মন্দিৰবোৰ নষ্ট কৰাত আনন্দ পালেও, তথাপি প্ৰথমে এই নগৰৰ সোভা দেখি অতি চমতকাৰ হল । মহম্মদৰ সাহিয়াল সেনাবিলাকৰ আক্ৰমণ নি-বাৰন কৰিবলৈ সেই নগৰত কোনো নাচিল, সিহঁতে আপোন অধিকাৰৰ নিচিনা স্বভাও হৈ কঠিন ভাৱে সেই নগৰৰ মাজে দি গৈ তেতিয়া-ৰে নগৰ ধনক লুট কৰি পেলালে । সিহঁতে ব্ৰাহ্মণ আৰু উদাসিন ভকতবোৰক আপোন দেৱালইৰ দুআৰতে বধ কৰিলে; আৰু তিৰ্থ বাসি উত্তম কুলৰ তিৰিবিলাকৰ সতি ধৰ্ম্ম নিৰ্দ্দয়া ৰূপে হানি কৰিলে, আৰু দেৱালইৰ সক-লো বস্তু লৈ মুৰ্ত্তিবোৰ ভাঙ্গি বাটত পেলাই দিলে । সেই ঠাইতে মহম্মদে বহু ধন লাভ পালে, আৰু নানা দেৱালইত পদ্মবাগ মনিৰে সজা চকু বিসিষ্ট সুখ সোণৰ পাঁচোটো পুতলা পাইছিল, আৰু তাৰ একোটাৰ মূল্য ৫০,০০০ সোণৰ মোহৰ । আন এক পুতলাৰ গাত তিনি চাৰি স নকাল, অৰ্থাত বাতি পৰিমানৰ এক নিল মনি পালে, আৰু জেতিয়া সেই পুতলাক জুইত পগালে, তেতিয়া ১৮,৩০০ নকাল সুখ সোণ ভাতো পোআ গল । আৰু এক স উটৰ ভাৰৰ পৰিমাণেৰে ৰূপৰ পুতলা পালে ।

মহম্মদে কুৰি দিনলৈকে মথুৰা নগৰত থা-কিল, তেতিয়া সেই ঠাইত অকস্মাত জুই ওলো-আত নগৰৰ অধিক ভাগ পোৰা হল । তাৰ পাচে তেঁও সেই প্ৰদেশৰ আন আন কোঁঠো জই কৰি সিহঁতৰ সকলো বস্তু লুট কৰি ললে । সেসত তেঁও জয়ন্ত অভিসই সন্তোষ হৈ, আৰু হিন্দুস্থানৰ ধনবন্ত নগৰবোৰৰ ধন, সোণ, মনি

মুকুতা সকলো ঐশ্বৰ্যৰ ভাৰত কিছু এলেহুআ জেন হৈ আপোন দেশলৈ পুনৰপি গমন কৰি-লে । তেঁওৰ সৈন্যবোৰেও এই জুখত জি জি লুট কৰা বস্তু পালে, সি আন বনতকৈ অধিক, আৰু সেই ধন গজনিৰ নগৰৰ মাজত বিয়াপি জোআত আচিয়াৰ আন নগৰতকৈ গজনিৰ নগৰ ঐশ্বৰ্য্যেৰে পূৰ্ণ হল । সেই নগৰৰ প্ৰতি ঠাই পুজাবিলাকৰ ঋচৰে বৰ বৰ ঘৰ সজা হল; আৰু চুলতানে আপুনি ভাৰত বৰ্গত লুট কৰা অনেক ধন ভাঙ্গি এক সিলৰ মচিদ সাজিলে, আৰু তেঁও লুট কৰা মুকুতা আদি বহু মূল্য মনিৰে তাৰ মাজত সোভা কৰিলে; আৰু জি এটা মুকুতাৰে তাক সোভা কৰিছিল, তাৰ নাম স্বৰ্গিয় কন্যা ধৈ-চিল । সেই সময়তো মহম্মদ গিয়ান আৰু বিদ্যাৰে সোভিত হোআ নাই, কিয়নো সেই মচিদৰ ওচৰত এক বিদ্যালই খাপনা কৰিছিল, আৰু নানা দেশৰ পৰা পুথিবোৰ আনি সেই ঠাইত গোটালে, আৰু অধ্যাপক আৰু চাতৰ-বিলাকৰ নিমিত্তে জি ঋচ হই, তাকে নিৰু-পন কৰি দিলে ।

Mahomed's Ninth Expedition.

কনৌজপুৰ নগৰৰ ৰজা মহম্মদৰ সৰনাপন হোআত হিন্দুস্থানৰ অন্য ৰজাবিলাকে তেঁওক জই কৰিবলৈ সকলোএ একে আলচ কৰিলে । সেই নিমিত্তে মহম্মদে নৱম বাৰ জুখ কৰি-বলৈ জুগুত হল । তেঁও সৈন্য সমূহে সৈতে সেই ঠাই নৌ পাঁওতে কালিঙ্গৰ নন্দ ৰজাই কনৌজপুৰৰ অধিকাৰক আক্ৰমণ কৰি তেঁওক বনত পৰাজই কৰিলে । মহম্মদে সেই ঠাই পোআত নন্দ ৰজাই তেঁওৰে সৈতে বন কৰি-বলৈ জুগুত হল, আৰু জয়না নদিৰ দুয়ো পা-ৰে দুয়ো কালৰ কৌজ গোটে খাই অনেক দিন সমুখা সমুখিকৈ বৈ থাকিল । কোনো এক নি-চই কৰা দিনত মহম্মদৰ সৈন্যবিলাকে গুপুত-কৈ জয়না নদি পাৰ হৈ গৈ নন্দ ৰজাৰ কৌজৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰিলে; তাতে ৰজাৰ কৌজে সজবোৰৰ লক্ষ্য্য দু বুজি ভয়েৰে পলাই গল; আৰু চুলতানেও অতি বেগেৰে

নিবিলাকৰ পাচত খেদি গৈ বজ্জেলখণ্ডৰ সিন্ধ-
তে বজ্জাৰ সৈন্যবোৰক ধৰিলেগৈ। কালিগুৱাৰ
বজ্জাৰ ৩৬,০০০ ঘোঁৰা চিপাহি আৰু ৪৫,০০০
সেনা, আৰু ৬৫০ বনুআ হাঁতি আছিল।
তেঁও গৈ আপোন বাজ্জাৰ সিন্ধা পাই
কৌজক ধৰি কৰিলে; তাতে সেই বজ্জাই
স্বৰূপে জুখ কৰিব বুলি মহম্মদে আপোনাৰ
মনত ভাবিছিল; কিন্তু নন্দ বজ্জাই মহম্মদৰ
লগত ঘনৰ ভয়েৰে আপোনাৰ তালু আৰু
ঘনৰ অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ আৰু আপোনাৰো ঘনৰ সাজ
সক্ৰবোৰক লোভ দেখাবৰ কাৰনে এৰি থৈ
আপুনি জুকাই পলাই গল। মহম্মদেও তেঁওৰ
পাচত কালিগুৱালৈকে খেদি গৈ তাৰ পৰা
উভতি আহিল। কালিগুৱাৰ কৌণ্ড অতি পূৰ-
নি হোআত সেই কৌণ্ড কোন কালত সজা
হল, তাক কৰে বুজি নে পাই, আৰু তাক
সক্ৰএ জই কৰা অসাধ্য, ইয়াকে লোকবিলাকে
মনত ভাবিছিল।

মহম্মদে এই জুখকে আৰম্ভন কৰি কিৰিবাট
আৰু নাৰদিনৰ সৰু সৰু প্ৰদেশবোৰক জই কৰি
ললে। মানুহে কই বোলে, সেই দেশৰ লোক-
বিলাকে সিন্ধুৰ পূজা কৰে; ইয়াতে নিবি-
লাকে নবলিহ অৱতাৰক পূজে বুলি জনা
জাই। কিৰিবাট নগৰৰ অধিকাৰবিলাকে
মহম্মদৰ সহিতে বনত বলে নোআৰি, পাচে
তেঁওৰ হাতত আপোন বাজ্জা নমৰণ কৰি-
লে। আৰু মহম্মদৰ এজন সেনাপতিএ আন
আন প্ৰদেশ সকল জিনি ললে।

Tenth Expedition—Mahomed takes Lahore.

তাৰ পাচ বচৰত মহম্মদে দলম বাৰ জুখ
কৰিবলৈ জুগুত হৈ লাহোৰ নগৰৰ মাজে দি
কান্দিৰ দেশত থকা, অৰ্ধাত আগৈএ জি লোকো-
টা নামে কৌণ্ড মহম্মদে জই কৰিব নোআ-
বিলে, সেই কৌণ্ড পালেহি। সেই কৌণ্ড অতি
দুৰ্গম ঠাইত সজা হোআত মহম্মদে তাক জি-
নিব নোআবিলে; তেঁও এক মাহলৈকে সেই
কৌণ্ড বেৰি থাকি, পাচে লব নোআবাত মহা
ক্ৰোধ হৈ লাহোৰৰ বাজ্জাখানিৰ ওপৰত আ-
পোনাৰ সেই ক্ৰোধ ব্যক্তিৰলৈ গল। সেই

লাহোৰৰ বাজ্জাখানি মহম্মদে আপোনাৰ বাজ-
খানিৰ এখন জিলা কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছিল।
জইপাল বজ্জা আপোন দেশ আনুই ঠাই
কান্দিৰত ঘন হাৰি তাৰ দখিন কাললৈ পলাই
গৈ আজমৰ নগৰত থাকিল; সেই বচৰত
চুলতানে তেঁওৰ ঐহৰ্জমই বাজ নগৰত সো-
মাই কঠিন ভাৱে তাৰ সকলো ঐহৰ্জ লুট
কৰি নিলে। চিন আৰু ভাতাৰ দেশকে আ-
দি কৰি পূব দেশৰ দেশ সিন্ধাৰ পৰা বেহা
বেপাৰৰ বস্ত্ৰ আদি লাহোৰৰ হাতে দি
পচিম ভাগলৈ নিএ; এই হেতুকে সেই ঠাইত
তেঁও জি লুট কৰা বস্ত্ৰ পালে, তাক কেৱল
মুখেবেহে কৰ পাৰি, কিন্তু লেখ কৰিবলৈ
অসাধ্য। মহম্মদে সেই বাজ্জাৰ সকলো কথা
জাৰ কালিলৈকে ধৰি কৰি, এজন নবাৰক
সেই দেশ সাগন কৰিবলৈ নিযুক্ত কৰি, স্বাম
কালিত লুট কৰা বহু ঘন লৈ অৱলেন সে-
নাৰোৰে সৈতে গৈ গজনিবৰ দেশ পালেগৈ।

Eleventh Expedition—against Kaliajor and Gwalior.

তাৰ পাচ বচৰত দেশ জই কৰি জিতি বে,
পোআ মহম্মদে আপোনাৰ সেনা কৌজক লৈ
একাদল বাৰ এই ভাৰত বৰ্গত জুখ কৰিবলৈ
জাজ্জা কৰিলে। কালিগুৱাৰ বজ্জাই আন আন
বজ্জাবিলাকে সৈতে একে মন হৈ পূৰ্বে মহম্মদৰ
লগত জুখ কৰিব ধুজিছিল, সেই কাৰনে
মহম্মদে লাহোৰৰ মাজে দি গজাৰ ভিতৰ থকা
দেশবোৰক জই কৰি, কালিগুৱাৰ বজ্জাক আপো-
নাৰ বস কৰিবলৈ নিচাই কৰিলে। তেঁও
গোআলিয়ৰ কৌণ্ড বেৰি ধৰি প্ৰথম জুখ
কৰিলে, সেই কৌণ্ড এক পৰ্বতৰ টিৱৰ ওপ-
ৰত অতি সৰুত ৰূপে সজা আছিল, আৰু
আগৰাৰ পৰা জিচ ক্ৰোচৰ দখিনে পজা
হৈছিল; হিন্দুবিলাকে তাক জই কৰিব নো-
আবে বুলি ভাবিছিল। জি পৰ্বতৰ ওপৰত
সেই কৌণ্ড আছিল, সেই পৰ্বত দুই ক্ৰোচ
দখিল, আৰু তাত উটিবৰ নিমিত্তে পৰ্বতত
এট এট পৰা গৰত সোমাইলৈ কেৱল এট
মাথোৰ বাট আছিল। সেই ঠাই অতি দুৰ্গম
হোআত মহম্মদে তাক জই কৰাৰ সকল জত্ম

নিষ্কল হ'ল, আৰু সেই কৌণ নবলৈ অগাধ্য জেন জানি, তাত বাহিৰে বজাৰ বিনই বচনত আৰু বহু মূল্য ধন আৰু পঁইজিচ ইতিব ভা-বৰ ভেটি পোআত নকট হৈ, তাৰ পৰা সুবি কালিগুৰৰ বজাৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰিবলৈ গ'ল। তাৰ বজাই তিনি স ইতি আৰু অতি অধিক ধন দি মহম্মদৰ অনুগ্ৰহ কিনি আপো-ডাক ৰাখিলে।

Twelfth Expedition—Capture of Somnath.

১০২৪ সঁকত উঁও সকলোতকৈ প্ৰধান আৰু ভাৰত বৰ্ণৰ আক্ৰমণ কৰাৰ সেন বাবৰ জুখলৈ জুগুত হৈ গুজৰাটত থকা সোমনাথৰ কৌণ বেবিলে। লোকে কই, বোলে, ভাৰত বৰ্ণৰ দখিনে সেই সোমনাথৰ মন্দিৰ সৰু-লোতকৈ উদাসিনবোৰৰ অহা জোআ ঠাই। তাৰ মূৰ্ত্তিক পূজা কৰিবৰ নিমিত্তে তাৰ বজাই দু হেজাৰ গাঁও মূৰ্ত্তিক উচৰ্গি দিছিল, আৰু প্ৰতি দিনে দু হেজাৰ ব্ৰাহ্মণে তাৰ পূজা কৰে। পাৰ্চিৰ জিবিলাক ইতিহাস লিখকে মহম্মদৰ জুখৰ বৰ্ণনা কৰিছিল, সিবিলাকে সেই ঠাইৰ ধনৰ প্ৰসংগ। অতি অসম্ভাও ৰূপ লিখিছে। দেওবন্দৰৰ ওচৰত সমুদ্ৰৰ তিৰত এক মাজু-লিত সেই মন্দিৰ সজা হৈছিল, এতিয়া সেই ঠাই পৰ্তুগিজবিলাকৰ অধিনত আছে। সেই ঠাইৰ ব্ৰাহ্মণবোৰে কলে, বোলে, সোমনাথ দেৱ-ডাৰ দোআৰাই কনৌজপুৰ আৰু দিলি নগৰ পৰিভ্ৰমণ কৰাত সেই দুয়ো নগৰ নষ্ট হৈ-ছিল, আৰু সেই দেৱতাই চকুৰ প্ৰচাৰতে মহ-ম্মদৰ সকলো সৈন্যক ভষ্ম কৰিব পাৰে। সোমনাথৰ মন্দিৰৰ চাল দু কুৰি ষ্টুটাৰ ওপ-ৰত সজা হৈছিল, আৰু সেই আটাইবোৰ ষ্টুটা সোনেৰে খতাইছিল, আৰু বহু মূল্য সি-লেৰে সৈতে বন্ধা হৈছিল। একেটা আকাশ ৰাতি চাৰিৰ পহৰতে গোটেইটো ঘৰত পহৰ কৰে, আৰু সেই পহৰৰ বন্ধি মন্দিৰৰ মা-জত থকা বহু লক্ষ্য সিলত পৰি মন্দিৰ গো-টেইটোকে প্ৰকাশ কৰে। মন্দিৰৰ মাজত দু কুৰি দহ হাত ওখ এনে এটা সিলত সোম-নাথৰ মূৰ্ত্তি নিৰ্মান কৰিছিল, আৰু সেই মূৰ্ত্তি

দু কুৰি সাত হাত মাটিৰ তলত পুতিছিল। সেই ঠাইৰ ব্ৰাহ্মণ লোকে কই বোলে কদি কালৰ আৱন্তন হোআৰে পৰা সেই প্ৰতিমাৰ পূজা কৰা হৈছিল। চন ক্ৰোচ আন্তৰৰ পৰা অনা গন্ধা জলেৰে প্ৰতি দিন ৰাতি পূজা আৰু গধূলি সেই মূৰ্ত্তিক স্নান কৰাই। মন্দিৰৰ চা-ৰিও কালে হেজাৰ হেজাৰ ৰূপৰ আৰু সো-নৰ সৰু সৰু পুতলাবোৰ সাজি থৈছিল, তাৰ দোআৰাই সেই ঠাই দেৱতাৰ সত্যৰ নিচিনা দেখা জাই।

মহম্মদে সোমনাথৰ ধনৰ কথা আৰু তাৰ অহঙ্কাৰৰো কথা সুনি, তাৰ পৰাক্ৰমৰ পৰিধা কৰিবলৈ মন থিৰ কৰিলে; আৰু তাত জুখ কৰিবৰ কাৰনে গজনিবৰ পৰা বহু সৈন্য লৈ জাজা কৰিলে; আজমৰ আৰু মুলতানৰ বাটে আহি দুখন মহা অৰণ্য পাৰ হ'ল, সেই ঠাই-তে সেনাবিলাকৰ বৰ দুখ গ'ল, কেৱল মহম-ম্মদ সাহ আৰু বুধিৰ দোআৰাইহে সকলো সৈন্যৰ প্ৰান ৰখা পৰিল। মহম্মদে সেই ঠাই পোআতে বহু লোকে মন্দিৰৰ এক ওখ চা-লত উঠি সিবিলাকৰ মাজৰ এটা চৰাজ চো-আ মানুহে মচলমানবিলাকলৈ আপোনাৰ দেৱ-তাৰ ক্ৰোধ প্ৰকাশ কৰি কলে, আমাৰ দেৱ-তাই একে বাবে লক্ষ্য কৰিবৰ নিমিত্তে এই মচলমানবিলাকক এই ঠাইলৈ গোটে খুআই আনিছে। কিন্তু মহম্মদে সিহঁতৰ একো কথা-লৈ কান ন কৰি আৰু কঠিন-তাৰে জুখ কৰি-বলৈ জুগুত হ'ল। আৰু ব্ৰাহ্মণবিলাকে আ-পোনাৰ সৰুৰ ৰাজা সুনি মন্দিৰৰ ভিতৰলৈ গৈ মূৰ্ত্তিৰ আগত পৰি প্ৰান ৰখা পাবৰ হে-ডুকে বিনই প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। কিন্তু সিবিলা-কৰ সেই আশা বিফল হোআ জেন বুজি জুখ কৰি এই মৰোঁ বুলি মন্দিৰৰ পৰা অতি ক্ৰো-ধেৰে বাহিৰ ওলাল, আৰু দু দিনলৈকে সিবি-লাকে পাৰে মানে বন কৰিলে। ইয়াৰ মা-জত সেই মন্দিৰ জি মাটিত সজা হৈছে, সেই মাটিৰ গৰাকি ভইৰাম দেও আৰু আন আন ৰজাও বহু হিন্দু সৈন্যক লগত লৈ মচলমান-বিলাকৰ ওচৰলৈ আহিল। সিবিলাক সকলে

জুখত নিগুন হোআ দেখি মহমদে আচৰিত মানিলে, কিন্তু মহমদৰ ভৰোআলৰ সমুখত কেৱে থিৰ হব নোআবিলে। সহাই হোআ বজাৰিলাকৰ পাঁচ হেজাৰ সেনা সখাহাৰ হস্ত বনৰ ধলৰ পৰা পলাই গল, আৰু মন্দিৰৰ ব্ৰাহ্মণবিলাকেও বৰ নিষ্কল হোআ জানি নাৱত উঠি সিংহল দিগলৈ পলাই গল। কিন্তু মহমদে অৱসেন থকা নাওবোৰত আপোনাৰ সেনা এভাগক ভুলি পলাই জোআ ব্ৰাহ্মণবিলাকৰ পাচত পঠাই দিলে; তাতে সেনাবোৰ গৈ ব্ৰাহ্মণবিলাকৰ অনেক নাও ধৰিলে, আৰু কেতবোৰক পানিত ডুৱালে, কেৱল অলপ লোকৰহে প্ৰাণ ৰখা পৰিল।

পাচে মহমদে নগৰৰ মাজলৈ সোমাই মন্দিৰৰ সমুখলৈ আহিল, আৰু মন্দিৰৰ চমত্কাৰ প্ৰভাও দেখি অতি আচৰিত মানিলে। কিন্তু তেঁও আপোনাৰ ভৰোআল উলিয়াই সোমনাথ মূৰ্তিৰ নাক কাটি পেলালে, আৰু তাক নিচেই গুৰি কৰি নকৈ কৰিবলৈ আগা কৰিলে। মূৰ্তিক গুৰি কৰিবৰ সময়ত ব্ৰাহ্মণবোৰে মহমদৰ খেয়া মাগিলে, আৰু সেই মূৰ্তিক ৰখা কৰিবৰ নিমিত্তে অনেক কোটি ধন দিবলৈ স্বিকাৰ কৰিলে। কিন্তু মহমদে উত্তৰ কৰি কলে, বোলে, মই মূৰ্তি বেচা কিবা কৰি হাত মলিন কৰিবৰ নিমিত্তে ইমান দুৰলৈ অহা নাই। পাচে তেঁওৰ সেনাবোৰে সোমনাথ মূৰ্তি কাটোতে কাটোতে ব্ৰাহ্মণবিলাকে তাক ৰাখিবলৈ জিমান ধন দিম বুলি গাভ লৈছিল, তাতকৈও অধিক দিবা আৰু বহু মূল্য সোন মূৰ্তিৰ পেটত পালে। মূৰ্তিৰ ভিতৰত পোআ ধন আৰু মন্দিৰৰ লুট কৰা ধনো গোটাই গজনিবলৈ পঠালে, আৰু সোমনাথ মূৰ্তিকো ভোখৰ ভোখৰ কৰি মেৰা আৰু মদিনালৈ পঠাই দিলে, তাতে মানুহৰ ভৰিৰে গচকিবৰ নিমিত্তে সেই মূৰ্তি নগৰৰ বাহিৰ দুআবৰ ভলত পেলাই দিলে। মহমদে সেই ঠাইত লৰহ ৰখিৱা নো হোআ দেখি ঘনত সন্তোষ পালে, আৰু সেই কাৰণে তাতে আপোনাৰ ৰাজধানি

কৰিবলৈ ঘন থিৰ কৰিছিল; কিন্তু তেঁওৰ প্ৰধান মন্ত্ৰিবিলাকে ৰাখা কৰাত নিবাবন হল। তাৰ পাচে মহমদে সিংহল দিগ আৰু পেগু দেশৰ বহু ধনৰ ৰাজা মুনি, সেই সেই দেশতো গৈ জুখ কৰিবলৈ ইচা কৰিলে। এইসেৱা জুখত তেঁও দুই বছৰ চ মাহ বিদেশত থাকিল। পাচে জাজা কৰোঁতে তেঁওৰ সৈন্যবিলাকে বাট হেৰুআই বহু দুখ পালে; এই কাৰণে জি হিন্দু মানুহে তেঁওক বাট দেখুআই নিছিল, জি বাট হেৰুআৰ কাৰণ বুজিবৰ হেতুকে তাক সন্তি কৰিলে, পাচে সেই বাট দেখুউআ হিন্দু মানুহটে কলে, বোলে, মই সোমনাথৰ এক বাসুন, তুমি আমাৰ সোমনাথৰ মূৰ্তি নকৈ কৰিলা, তাৰে প্ৰতিফল দিবৰ নিমিত্তে মই তোমোলাকক ইমান দুখ দিচোঁ। এই কথা সূনা মাত্ৰকে মহমদে তাৰ মূৰ কাটি পেলালে।

Death of Mahomed of Ghazni.

ইয়াৰ পাচত আপোনাৰ স্মিডু কাল ওচৰ হেন জানি সেই সাহিয়াল আৰু নিৰ্দয়া বাদশ্য মহমদে আপোন ভঁৰালৰ সকলো সোন, ৰূপ, অলঙ্কাৰ, আৰু সকলো লুট কৰি অনা ধন, আৰু জয়ধনিৰ নিচান আপোনাৰ সমুখলৈ আনি থবলৈ আগা কৰিলে; সেই সকলো বস্তুৰ ওপৰত দ্ৰুষ্টি কৰি তেঁও ক্ৰন্দন কৰিবলৈ ধৰিলে; আৰু তাৰ পাচ দিনা আপোনাৰ সৈন্য সকল, উট, ইঁতি, ঘোঁৰা, এই সকলকো তেঁওৰ সমুখলৈ আনি থবলৈ আগা কৰিলে, পাচে আপোনাৰ ৰাজ সিংহাসনত বহি কেতখনি বেলালৈ সকলোকে চাই আৰুও ক্ৰন্দন কৰিলে, আৰু অতি নম্ৰ ভাৱে ৰাজ দ্বৰলৈ গুচি গল। পাচে তেঁও কেৱল পাৰ্চিৰ ইৰাক দেশ আপোন বৰ পুতেকক দি লক পুতেক মহমদক মহা ৰজাৰ ভাৱ দিলে। পাচে একুৰি পোন্ধৰে বছৰ ৰাজ ভোগ কৰি তিনি সূৰি তিনি বছৰ বয়সিয়া হৈ ১০৩০ সঁকত স্মিডু হল।

চলভান মহমদৰ অনেক গুন আছিল; তাৰ মাজত অসেন নাহ আৰু চোকা বুধি। কিন্তু

মহমদৰ নিচিনা অতি বিদ্যা গুৰুত বাহিৰে আন সকলো গুৰু উত্তম আছিল। তেঁও নানা জুখত জি খন সঁচিলে, সি অসেন। তেঁওৰ সৰা ধন লোভা কৰিবৰ হেতুকে আচিয়াৰ অতি গিয়ানবদ্ধ লোকবিলাকক গোটাউচিল। লোকবিলাকৰ প্ৰতিপালনৰ নিমিত্তে মহমদে নিবিলাকক বাধিছিল এনে ন হই, কিন্তু কেৱল আপোনাৰ গৌৰৱ প্ৰকাশ কৰিবৰ নিমিত্তেহে নিবিলাকক সমাদৰ কৰি বাধিছিল। কিন্তু সেই কালত সকলোতকৈ থিয়াতিমন্ত কৰিদু নামে কৰিব প্ৰতি তেঁওৰ নিগ্ৰহ হোআত তেঁওৰ নামত অখই দুৰ্জস হল।

তেঁওৰ আগৈএ কোনো মচলমান বজা এনে পৰাক্ৰমি ঐশ্বৰ্য্যবন্ত হোআ নাই, আৰু ইমান ধনো সঁচা নাই, ইমান দেশৰ ওপৰতো অধিকাৰ হোআ নাই, আৰু মানুহৰ ভেজৰে আপোনাৰ হাতকো জুবুৰিওআ নাই। কাম্পিয়ন সমুদ্ৰৰ পৰা হিমালয়লৈকে, আৰু লোন সাগৰৰ পৰা গঙ্গালৈকে এই সকলো দেশ তেঁওৰ অধিন আছিল। গজনিবৰ নগৰত তেঁও গিয়ানি আৰু বিদ্যাবদ্ধ লোকক অতি সমাদৰ কৰিছিল, কিন্তু কনৌজপুৰ, ধানেসৰ, দিলি, নগৰ কোঁঠ, মথুৰা আৰু সোমনাথৰ নগৰ, এইবোৰত অতিসই জয়কৃত হৈ আপোন মনৰ নিৰ্দ্দয়া প্ৰকাশ কৰিছিল। তেঁও জই ন কৰা পশ্চিম হিন্দুস্থানৰ কোনো দেশ নাছিল, কিন্তু নি জিবোআতকৈ ধনৰ আনাৰে নিবিলাকৰ সকলো খন মুট কৰি ললে, আৰু হিন্দুবিলাকৰ জি জি মান্য কৰা বস্তু আছিল, সেই সঁচাইকে তেঁও আপোনাৰ ভাৱৰ ভল কৰিছিল। তেঁও ডেৰ কুৰি বছৰলৈকে হিন্দুস্থানৰ সকলো ঠাই উদ্ভাপাত কৰিছিল, আৰু যদি এই কুৰিভাৱো তেঁওৰে সৈতে ব্ৰিডু হোআ হলে, তেতিয়াও হিন্দুস্থান দেশৰ আনন্দ হলহেঁতেন, কিন্তু জি নিৰ্দ্দয়, জয়কৃত লোকবিলাকৰ বিবৰন আমি লিখি বুজাম নিবিলাকৰ মাজৰ মহমদ কেৱল প্ৰথমহে।

মহমদৰ বয়স ১৫৪ বছৰ বাক্য ভোগ কৰিছিল। তেঁওৰ মৰনৰ পাচত ১১৮৪ সঁক-

লৈকে চৈধ্য জন বজা গজনিবৰ সিংহাসনত বহিল। এই সময়ৰ অধিক ভাগে গজনিবৰ পশ্চিম কালৰ চলকুৰিয়া বজাবিলাকে বাক্যৰ উত্পাত কৰিছিল; নিবিলাকৰ মাজৰ চাৰি জন গিয়ান আৰু সাহত অতিসই নিপুন হৈছিল। এই চলকুৰিয়াবিলাকৰ বয়স মহমদৰ বয়সে সৈতে সদাই জুখ কৰে; আৰু জিমান বেছি ইকালে জই হই, সিমান বাৰ নিকালেও জই হই। সেই চলকুৰিয়া বজাবিলাকে প্ৰাই কেতিয়াও হিন্দুস্থানক আক্ৰমণ কৰা নাই, সেই কাৰনে নিবিলাকৰ বিবৰন লিখাত একো প্ৰয়োজন নাই।

মহমদৰ পাচে জি জি বজাবিলাকে সিংহাসনত উঠিছিল, নিবিলাকৰ বিবৰন লিখোঁতে উত্পাত জুখ বগাৰ, বধ, এই এই অচেন ধাৰা লিখিব লাগিব। সেই বজাবিলাকৰ মাজত মহমদৰ সমান গিয়ানি আৰু সাহিৰাল প্ৰাই কোনো নাই কিছিল, আৰু মহমদে হিন্দুস্থানৰ জি জি বাক্য জই কৰি নিবিলাকক দিছিল, সেইবোৰক নিবিলাকে বৰ্হাব নোআবিলে। নিবিলাকৰ নানা দুৰ্জনাৰি আৰু বধ কৰাৰ বিনই লিখিলে কেৱল পাঠকবিলাকৰ দুখ হব; তথাপি পাচৰ ডেৰ স বছৰে ইতিহাসৰ মাজত ইয়াত বাহিৰে আৰু একো নাই। এই কাৰনে আমি কেৱল প্ৰধান প্ৰধান বিবৰন লিখিম, আৰু ইবিলাকৰ মাজত জেৱে হিন্দুস্থানক নতুনকৈ আক্ৰমণ কৰিছিল, তাকে প্ৰকাশ কৈ লিখিম।

গজনিবৰ হুতিয় বজা মহমদৰ আখ্যান।

Mahomed, Second King of Ghazni.

মহমদ আৰু মচউদ এই দুই মহমদৰ বজা সন্তান আছিল। তেঁও আপোনাৰ প্ৰজাবিলাকৰ জিহত বাক্য আছিল, তাকে গুচাই মহমদক সিংহাসন দিলে। মচউদে আপোন বাপেকৰ স্মিডুৰ বাক্য সুনী পাৰ্চিৰ দেশৰ পৰা ভৰিবে ধোজ কাৰ্চি ভাৱক মহমদৰ ওচৰলৈ বাক্য লবৰ কাৰনে আহিল। মহম

দে বাজ গোলা মেলি বাপেকে সাঁচি ধোআ
খন গিয়াতি বন্ধুবিলাকক বিলাই দিলে । তেঁও
এই কপে খন বই কৰাতো সৈন্যবিলাকৰ চে-
নেহ পাৰ নোআবিলে, কিয়নো তেঁওৰ ককায়ে-
কলৈ সকলোৰে মন আছিল । মচউদৰ অভি-
সাহ, আৰু গিয়ান আৰু সাধুৰ লখন ধকাত
তেঁও সিংহাসনত বহিবলৈ জোগ্য আছিল ।
তেঁও কাঁৱৰ দোআৰায়েই অভি ডাঙৰ ইন্তি-
কো মাৰিব পাৰিছিল, আৰু তেঁওৰ এনেহে
গদা আছিল, তেঁওত বাহিৰে আনে তাক দা-
জিবকে নোআৰে । মহম্মদে আপোন ককাই
মচউদৰ সহিত মিল হবলৈ নগৰৰ বাহিৰে
ওলাই আহিল, কিন্তু বাটত জাঁওতে তেঁওৰ
সেনা সেনাপতিবিলাকে তেঁওক এৰি মচউদৰ
হাতত তেঁওক সমৰ্পন কৰালে, তাতে মচউদে
সেই বিৰোধ গুচাবৰ কাৰনে মহম্মদৰ চকু কাৰ্ছি
পেলালে । আৰু জি ঐয়ৰ্জ আৰু পুভাৱেৰে
কুসিত হৈ গজনিৰ নগৰৰ বাহিৰলৈ আহিছিল,
ভেঁৱে মহম্মদ কিৰিটি আৰু চকু হিন হৈ পুন-
ৰাই দৃষ্টিত ভাৱে তাৰ ভিতৰলৈ গুচি গল ।

গজনিৰ জিতিয় বজা মচউদৰ আখ্যান ।

Musaud, Third King of Ghazni.

মচউদে আপোনাৰ বাপেক মুকু হোআৰ
পাঁচ মাহৰ পাচত সিংহাসনত উঠিল, তেঁওৰ
বাপেক আৰু ভায়েকে জি জি লোকবিলাকক
বনত জই কৰি বন্দি কৰি থৈছিল, সেই আটা-
ইবোৰকে মুকলি কৰি দিলে । তেঁও সিংহা-
সনত উঠাৰ আগেয়ে জি উদৰ্ভটালি আছিল,
তাৰ মাজত তেঁওৰ পিজিএ জই কৰা ভাৰত
বৰ্ষৰ কেতবোৰ নগৰ স্বতন্ত্ৰ হল । সেইবোৰৰ
অহিতে মচউদে আপোনাৰ সৈন্য লৈ গল,
লৰহতি নামে এক কোঁঠ বেৰিলেগৈ; পাচে
আৰু সেই কোঁঠৰ সৈন্যবোৰে তেঁওৰ মিল
হবলৈ জতন কৰিলে; কিন্তু নিৰ্বন্ধ কৰাৰ আ-
গেয়ে সেই কোঁঠত বন্ধ হৈ থকা কেতবোৰ
মচলমান মানুহৰ ক্ৰন্দন কৰা এৰাও মহম্মদৰ
কোঁজৰ কানত পৰিল, ভেড়িয়াই সিবিলাকৰ জা-

জুল্যমান ধন উঠি একে বাৰে কোঁঠ আক্ৰমণ
কৰি লৈ তাৰ অধিকাৰ হল, আৰু লৰাৰ পৰা
বুৰালৈকে, ভিৰিৰ পৰা পুৰুললৈকে সকলো
লোকক বধ কৰি, তাৰ জিতবত থকা আটাই
বন্ধ জুৰি ললে । ইয়াৰ মাজত তাৰ পচিম
কালৰ চলজুকিয়া বাজো আপোনাৰ বেন আক্ৰমণ
কৰি গজনিৰ দুআৰৰ ওচৰ পালেগৈ, তথাপি
নিইতক অভি বেগে ধোআ হল । এই সন্ম-
য়ত গজনিৰ এটা ৰাজ ঘৰ সাজি এটোআ
হল, আৰু তাৰ মাজত এখন মহা সিংহাসন
ধাপনা কৰিলে, আৰু তিনি কুৰি দহ ঘোৰ
সুখ সোনাৰে সজা মনি মুকুতা আদিৰে গঁধা
এক কিৰিটি সেই সিংহাসনৰ ওপৰত আৰি
থলে; তাৰ তলত মচউদ বহি প্ৰতি দিনে
প্ৰজাবিলাকৰ নিবেদন সূনে ।

Belzes Hansi—Defeated by the Seljurians.

১০৩৫ সঁকত তেঁও হিন্দুস্থানলৈ জাজা কৰি-
বলৈ আৰম্ভন কৰিলে, আৰু হাঞ্চি নামে এক
কোঁঠ বেৰিলে, সেই নগৰৰ কথা বামুনবিলাকে
কই বোলে, সি অজই, তাক কোনোএ জই
কৰিব নোআৰে । কিন্তু তেঁও চাই দিনলৈকে
বন কৰি, সেই কোঁঠ আৰু তাৰ নগৰকো
ললে, পাচে সেই ঠাইতে বহু খন গোটাই
বাখি দিলিৰ পৰা ২০ কোচৰ জাঁতবত থকা
চোনপত নামে এক ঠাইলৈ জাজা কৰি গল ।
তেঁও সেই ঠাই পোআ মাজকেই তাৰ অধি-
কাৰ জইপাল হাবিলে ওলাই গল; ভেড়িয়া
তেঁওৰ সকলো খন বন্ধ মচউদৰ হাতত পৰিল ।
তেঁও আপোন পিজিৰ বত্বাৱেৰে সকলো মন্দিৰ
ডালি সন্ম ভূমি কৰিলে, আৰু সকলো দেৱ-
তাৰ মূৰ্তিবোৰ কাটি ডোখৰ ডোখৰকৈ পেলা-
লে; পাচে তেঁও আপোনাৰ মন্দিৰলৈ অহঙ্কাৰ
ভাৱে এখন পত্ৰ লিখি কলে, বোলে, মই
আমাৰ মহম্মদৰ উদেশে পঞ্চাল হেজাৰ দেও-
পূজকক বলি দান কৰিলোঁ, আৰু তিনি কুৰি
দহ হেজাৰ লোকক বনত লাভ পালোঁ, আৰু
দহ লাখ সোনাৰ মোহৰো জুট কৰি লোঁ ।
পাচে তেঁওৰ সেনাপতিবিলাকে তেঁওক হিন্দুস্থান-
ৰ আৰু চুই হৈ নে জাবলৈ অনেক প্ৰাৰ্থনা

কৰি নিবাবন কৰিলে; আৰু এটা দ্বিষ্টান্তৰ বোআবাই কলে, বোলে, চলজুকিয়া মানুহ আগৈএ গুৰি পৰুআৰ নিচিনা আছিল, কিন্তু এতিয়া সাপৰ নিচিনা হৈছে, এই হেতুকে সি-ইতৰ বিৰোধে জোআ উচিত। পাচে মচউদে ভেভিখনতে উলটি আহি ডিগ্ৰাৰ নামে এখন পথাৰত চলজুকিয়াবিলাকৰ লগ পালেহি; চল-জুকিয়াবিলাকৰ ইমান সবহ কোজ হোআত মচউদৰ কোজক চাৰিও কালে একে বেলি বেৰি পেলালে; আৰু অতি বেগতে মচউদৰ সৈন্যক আক্ৰমণ কৰি জই কৰিলে, আৰু গজ-নিৰ সৈন্যবোৰক এনেহে বনত ভাগবালে, সিহঁতে প্ৰথম বনলৈ আৰম্ভন কৰোঁতেই পাটল হুহকি গল, আৰু মচউদৰ অনেক সেনাপতি সত্ৰবোৰৰ ফলিয়া হৈ আসুই ললে, আৰু কেতবোৰ গজনিৰলৈ পলাই গল।

মহা সাহিয়াল মচউদ অৱসেস সেনাবোৰক লগত লৈ সত্ৰবোৰৰ মাঝে দি বাট কৰি জাৱৰ কাবনে 'ভাৰ মাজত সোমাল, কিন্তু সত্ৰৰ সেনা অতি সবহ হোআত মচউদৰ সেই সাহ বিকল, কিয়নো বলে নোআবাত আৰুও আপোনাৰ ৰাজধানিলৈ বেগতে পলাই আহিব লগা হ'ল। আপোনাৰ নগৰ জেতিয়া পালেগৈ, তেতিয়া জিবোৰ সেনাপতিএ ঠেওক বনত এৰি পলাই আহিল, সেই আটাইবিলাকক জনমন্তৰ বন্দিগালত ৰাখি ধলে। চল-জুকিয়াবিলাক অতি সাৱধানে থকাত মচউদে এই সকলো হুবা মুৰা নু গুচালৈকে হিন্দুহা-নত থাকিবলৈ আৰু ইচা ন কৰিলে; এই হে-তুকে ঠেও আপোনাৰ সকলো ধন উটৰ ওপ-ৰত ভৰা দি গজনিৰ পৰা লাহোৰৰ কালে জাজা কৰি গুল, আপোনাৰ ভাই মহম্মদকো বন্দিগালৰ পৰা মুকলি কৰি লগত ললে। সিহু নদিৰ ভিৰ পোআত মচউদৰ দাসবোৰে ৰাজ গোলা জুট কৰিবলৈ সেনাবোৰে সৈতে আলচ কৰি একে মন হ'ল, তাতে এক নিমি-সৰ ভিতৰত অতি হুবা মুৰা লাগিব ধৰিলে। আৰু ৰাজ গোলা জুট কৰাত সিবিলাকৰ ইটে

সিটৰ মাজত বন হৈ কটা কটা কৰিবলৈ ধৰিলে, তাতে জি দুৰ্ঘটনা হ'ল, তাক কবলৈ-কো মনৰ অগোচৰ কথা হ'ই।

Mahomed II. reinstated.

সেই জুখত বহু লোক মৰা পৰিল, আৰু সেই দ্বোহিয়াবোৰে মনত ভাবিলে, বোলে, জিমান দিন মচউদ সিংহাসনত থাকিব, সেই-মান দিনলৈকে আমিও মহা লঙ্ঘত পৰি থকা হ'ম, এই বুলি সিহঁত আটাইবোৰ তামু ঘৰলৈ বেগতে সোমাই মচউদৰ ভায়েক মহম্মদক বাহিবলৈ আনি ঠেওকে ৰজা পাতিলে।

এই দুৰ্ঘটনাত মচউদৰ সাহ আৰু পৰা-ক্ৰম স্বভাৱৰ একো ফল ন ধৰিলে। ঠেওৰ দুখিত অৱস্থা দেখি, ঠেওৰ ভায়েকে মৰম কৰি ঠেওত কলে, বোলে, মই তোমাক বধ কৰিবলৈ ইচা কৰা নাই, কিন্তু ৰখা কৰিবলৈহে ইচা কৰিছোঁ, এই নিমিত্তে জি ঠাইত তুমি কো-নো চিন্তা নো হোআকৈ থাকিব পাৰিবা, এনে এটা কোঁঠ বাচি লোআ। তাতে মচউদে কোৱ-ৰাকিবেই নামে এক ঠাই আপোনালৈ বাচি ললে। সেই সময়ত ঠেও এনে দুখিয়া হৈছিল, আপোনাৰ চাকৰক মহিনা দিবলৈকো ভায়ে-কৰ পৰা খুজিহে ধন পাব পাৰিছিল। ঠেওৰ সেই ভায়েক দাৱাজু কিন্তু কিৰ্ণিন, সেই কাৰ-নে ককায়েকলৈ কেৱল পাঁচ স সোনাৰ মোহৰ-হে পঠালে। সেই কালত মচউদে আপোনাৰ প্ৰথম দুৰ অৱস্থা হৈছে বুলি বুজিলে, আৰু প্ৰানৰ কাভৰত বিয়াকুল হৈ কলে, বোলে, হাই, দুৰ্ভাগিয়া কঁপাল, কালি মই এক মহা ৰজা হৈ আছিলোঁ, আৰু তিনি হেজাৰ উটৰ ভৰাৰে মোৰ ধন ভাৰ বোআ হৈছিল, কিন্তু আজি মই লোকক খুজিব লগিয়া হ'ল, আৰু তাকে কৰাত লোকে ইহা হ'লোঁ। এই অপ-মানত বিয়াকুল হৈ আপোনাৰ চাকৰৰ পৰা এক হেজাৰ সোনাৰ মোহৰ খাব কৰি লৈ, আপোন ভায়েকৰ চাকৰক লঙ্ঘান কৰালে, আৰু পাঁচ স সোনাৰ মোহৰ লৈ ভায়েকলৈ ওলোটা হৈ পঠালে।

ন. ল. ক.

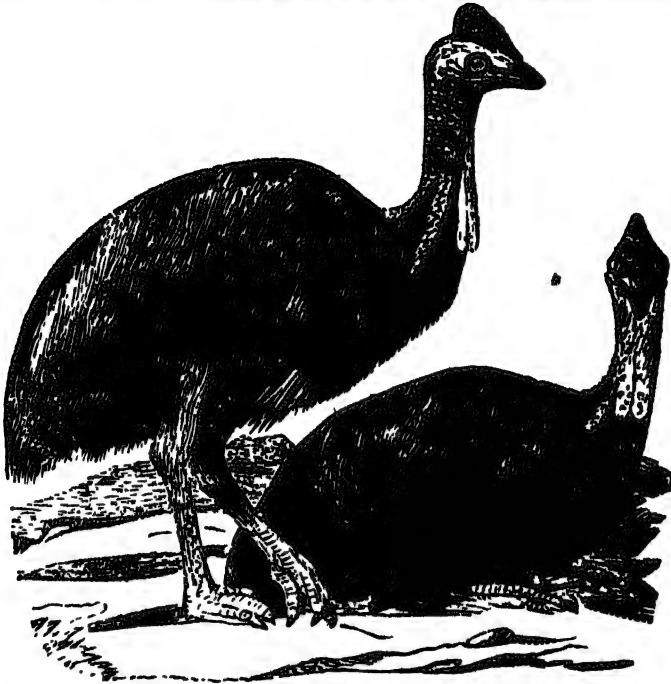
অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোখা । মোং সিবসাগৰ, মেই, ১৮৫০ খ্ৰিষ্ট অং সঁক । নম্বৰ ৪ ।

VOL. V.

SIRSAGOR, ASAM, MAY, 1850.

NQ. 4.

কাচোআৰি চৰাইৰ বিৱৰণ ।

The Cassowary.

কাচোআৰি চৰাই ওখই তিনি হাত আদ হাত, সিহঁতৰ ঠেং দুটা দিঘল, আৰু সিহঁত এনে বলি, ভৰিৰে লাগি মাৰি মানুহটো পেলাই দিব পাৰে । গাটো বৰ ডাঙ্গৰ চুলিৰ নিচিনা সৰু কলা পাখিৰে ঢকা হৈ থাকে । ইহঁতৰ ডিম্বিত মূৰতে পাখি নাই, কেৱল কুকুৰাৰ নিচিনা বন্ধা নিল বৰনিয়া কেঁকোৰা কেঁকুৰি জৰ নিচিনা চালে ডিম্বিলৈকে ওলমি ঢাকি থৈ । মূৰৰ হাৰতে টান অলপ হালধিয়া বন্ধা জ থাকে, তথাপি সি মূৰৰ হাৰে সৈতে বেলেগ ন হৈ দেখি তাক জ বুলিব নোআৰি । আৰু ডেউকাৰ সলনি দাঁতিএ কলা পাঁচোটা সলা থাকে, সেয়ে সিহঁতৰ আনিবা পুখান আত্ৰ, তাৰেই সিহঁতে ইটে সিটে

জুঁজ কৰে । আৰু সিহঁতৰ বডাও, মাত আতি কঠিন; মজ্জহবোৰো টান, বিলোআদ; সেই কাৰনে সিহঁতৰ পৰা কোনো লাভ কৰিবলৈ জ্ঞানুহবোৰ নে জাই । এই চৰাইৰ জাকো গৰহ ন হৈ, সিহঁতৰ ধকা ঠাইতো অতি অলপ মানহে দেখা পাই, খোজ কাৰ্হি জোআত ঘোঁৰাতকৈও সিহঁতৰ বেগ ডাঙ্গৰ ।

এই জাতি চৰায়ে গচৰ গুটি, আলু, এনে বস্তু খাই; পালে কোমল মজ্জহো খাই । পোহনিয়াবোৰে হলে নিত্যে দু সেৰ মান কটি খাই । সিহঁতৰ কনি প্ৰাই আট আতুল মান দিঘল, বৰন কেঁচা নেমু টেজাৰ নিচিনা; তাক সুদা মাটিতে পাৰি বালিৰে ঢাকি থৈ । পাচে ৰাতি হলে নিত্যে উমাই, এই ৰূপে উমাই থাকোঁতে একুৰি আট দিন মানত পো-আলি জগে ।

হিন্দুস্থানৰ বুজি।

Death of Masoud.

অনেক কালৰ পাচত মহম্মদে বুজিলে, তেঁও অন্ধক হোআত বাজ কৰম ভাল মতে চলিব নোআবিল, সেই নিমিত্তে বাজ দণ্ড আপোনাৰ পুত্ৰ আহম্মদক সমৰ্পন কৰি দিলে। আহম্মদে আপোনাৰ বৰ বাপেক মচউদ জিয়াই থকা কালত আপুনি বাজ কৰম থিৰ ৰূপে চলিব নোআবোঁ বুলি জানি দুটা চাউতাক লগত লৈ বন্দি সাললৈ গৈ মচউদক বধ কৰিলে। মচউদৰ পুত্ৰ মদুদ সেই সময়ত মহা সৈন্য লৈ বলখ নগৰত আছিল; তেঁও এই বাজা সুনী আপোন বাপেকক বধ কৰোঁতা লোকৰ প্ৰতিকূল দিবৰ হেতুকে দ্ৰুত প্ৰতিগ্যা কৰি, গজনিৰলৈ জাজা কৰি আহিল, আৰু সেই ঠাই পালত তাৰ লোকবিলাকে তেঁওক অতি আনন্দ আৰু মৰ্জতাৰে গ্ৰাহ্য কৰিলে। তেঁওৰ সক্ত-বোৰে বেগতে তেঁওক লগ পাবলৈ বনলৈ জুগুত হল, আৰু কিছু বদিৰ ভিৰত দুয়ো কালৰ মহা জুখ হল। পাচে আহম্মদ বনত পৰাজই হল, আৰু মহম্মদ, আহম্মদ, আৰু মচউদক বধ কৰা দুয়ো জন, এই চাৰি জন লোক জই জুত মদুদৰ হাতত পৰিল, তাতে তেঁও সিবিলাকক ভেতিধৰে বধ কৰিলে। তাৰ পাচত মদুদ বনৰ পৰা জই হৈ আহি গজনিৰ সিংহাসনত বহিল। মচউদে ১ বছৰ ১ মাহ বাজ ভোগ কৰিলে, ১০৪১ সঁকত তেঁও বধ কৰা হল। তৰুতৰ ডাও আৰু গিয়ানরত তেঁওৰ এই দুই গুন আছিল। তেঁও বিদ্যাতে অতি প্ৰিতি হোআত খোৰাচান নগৰত এজন লোকে বিদ্যাৰ বিনয়ে এখান পুখি বচৰা কৰিছিল, তাতে তেঁও সন্তান হৈ সেই মদুদক এটা ৰূপৰ ইয়াতি বঁটা দিলে। আৰু তেঁও বহু উত্তম উত্তম মণিৰ অৰ্জীত নাম হৰ লাজিলে, আৰু বিদ্যা নিকাৰৰ কাৰনে অনেক অনেক বিদ্যালয় কৰি জৰ থৰচো আপুনি এই দিছিলে।

গজনিৰ চতুৰ্থ বজা মদুদ।

Modud, Fourth King of Ghazni.

মদুদ সিংহাসনত উঠি এই মহম্মদৰ পুতেক

নামিৰ অহিতে এজন সেনাপতিক পঠালে। সেই পুতেকে বাপেকৰ প্ৰতিকূল দিবলৈ পৰিসুন্ন কৰিছিল, কিন্তু তেঁও পৰাজই হল। মদুদৰ আপোন ভায়েক মাহুদন নামিতকৈ তেঁওৰ এক মহা সক্ত ওলাল; কিয়নো সি কৈছিল, বোলে, ময়ো সেই অৰ্ধ বজাৰ অধিকাৰ হম আৰু গজনিৰ অধিন হোআ ভাৰত বৰ্ণৰ জি জি প্ৰদেশ আছিল, তেঁও সেইবোৰৰ ওপৰত অধিকাৰ হল। পাচে তেঁও থিৰ কৰি জিমান সেনা গোটাই লৈ আপোনাৰ ভায়েকৰ অহিতে গৈছিল, সেই সেনাবোৰৰ আগত মদুদৰ সেনাবোৰে ধমকিবই নোআবিলে, তাতে মদুদক এৰি অনেক সেনাপতি পলাই গল। জি দিনত বন কৰিবলৈ থিৰ কৰা হৈছিল, সেই দিনতে অতি বাতিপুজাই সজাৰ ওপৰত মাহুদক মৰি থকা পালে, আৰু তাৰ পাচৰ দিনতো তেঁওৰ মন্ত্ৰি আৰু সেনাপতিও সেই ৰূপে সজাতে মৰি থকা দেখিলে। এই কাৰনে মদুদলৈ সকলো লোকে ভয়েৰে সৎসই কৰিব ধৰিলে। সেই দুই প্ৰধান সক্ত মহা হোআত তেঁওৰ সৈন্যবিলাক মদুদৰ হাতত পৰিল।

Wars with the Seljukians, and Hindus.

এই সময়ত চলজুকিয়াবিলাকে গজনিৰ বাজৰ ওপৰত পুনৰাই আক্ৰমণ কৰিবলৈ থিৰ কৰিলে, আৰু পাৰ্চি দেশত থকা ইৰাক আৰু খোৰাচান প্ৰদেশত সিহঁতে অতি দ্ৰুত ভাৱে আক্ৰমণ কৰাত মদুদে বহু সুমেৰেও তাৰ পৰা সিহঁতক থেদাব নোআবিলে। মহম্মদে দু কুৰি বছৰলৈকে ভৰোআল আৰু অধিৰ দোআবাই ভাৰত বৰ্ণৰ ওপৰত, জি মহা জাতনাৰে দুখ দিছিল, তাৰ কাৰনে তেঁওৰ বজহলৈ ক্ৰোধেৰে পূৰ হৈ হিন্দুস্থানৰ উত্তম ভাগৰ বজাবিলাকে চলজুকিয়াবিলাকৰ দোআবাই গজনিৰ পশ্চিম ভাগ দেশ আক্ৰমণ হোআ দেখি, সেই সময়ই উত্তম কাল হোআ জানি গজনিৰ পূব ভাগক সিবিলাকেও আক্ৰমণ কৰি লবলৈ জুগুত হল। এই ৰূপ আলচ কৰাবিলাকৰ মাজৰ প্ৰধান দিলি বজা, তেঁৱে বহু সৎখ্যা কোজ গোটাই লৈ, মন্তল-মন্তলবিলাকৰ প্ৰধান আৰু বনত জই কৰিবলৈ

অসাধ্য হোআ এনে জি ঠাই আছিল, তাকে বেৰি ধৰি, অলপ জুখতে হাফি সৰু থানেৰে নগৰ ললে । কিন্তু চাৰি মাহলৈকে নগৰ কোঠৰ সমুখতে বাস কৰি আছিল, সেয়ে সেই ঠাইৰ লোকবিলাকে সিবিলাকৰ আগত আৰু কাল ধমকিব নোআৰি সেই কোঠ সিবিলাকলৈ এৰি দিলে । পূৰ্বে জি মূৰ্তি চুলতান মহমদে গজনিৰলৈ লৈ গৈছিল, বামুনবিলাকে তক্ষপ এক মূৰ্তি আকও নিৰ্মান কৰিলে, আৰু জি বাতিত নগৰকোঠ সিবিলাকৰ হাতত সমৰ্পন কৰা হ'ল, সেই বাতিতে সিবিলাকে গুপুত ভাৱে ভিম নামে মন্দিৰত সেই মূৰ্তি সুমাই ৰাখি ধলে । জেতিয়া প্ৰথমতে লোকবিলাকে সিংহাসনৰ ওপৰত সেই মূৰ্তি বহুআই খোআ দেখিলে, তেতিয়া আনন্দেৰে হৰ্ষিত হৈ জেনে-হে কোলাহাল কৰিলে, তাক লিখিবলৈকে অসাধ্য । সেই ৰূপে পুনৰাই মন্দিৰ আগৰ দৰে প্ৰসিধ হ'ল, আৰু ব্ৰাহ্মণবিলাকৰো লাভৰ আশা ওলাল; আৰু হিন্দুস্থানৰ সেনা সিমাব পৰাও জাতিকবিলাকে মূৰ্তি সেৱা কৰিবৰ কাৰ-নে বেগতে অহা জোআ কৰিব ধৰিলে । সেই একে লগ হোআ বজাবিলাকৰ জই হোআ দেখি, আন আন বজাবিলাকেও আশা কৰি সিবিলাকৰ লগত মিল হ'ল, আৰু সকলোএ গোটি খাই লাহোৰ নগৰক বেৰি ধৰিলে । লাহোৰৰ সৈন্যবিলাকে সেনা আপদ পাই, আপোনাক বেৰি ধৰা হিন্দু সৈন্যবিলাকৰ ওপৰত এদিন অকস্মাতে এনেহে জুখ কৰিলে, সেই এবেলিৰ বনতে সিবিলাকে আৰু থাকিব নোআৰি হুঁহকি গ'ল । অনেক কালৰ পাচত সিবিলাকৰ মাজত বিৰোধা বিৰোধি হ'বলৈ ধৰাত অনেকবিলাকে মদুদৰ কলিয়া হ'ল, সেই কাৰনে মদুদে হিন্দু বজাবিলাকৰ বিৰোধ কৰা-বোৰক নষ্ট কৰি, তেতিয়াৰ পৰা পুনৰাই আপোনাৰ ৰাজ্যৰ উত্তম মতে থিৰ কৰিলে ।

তেঁও আপোন ৰাজ্যৰ অৱসেস কালত বে-লিএ বেলিএ বিৰোধ কৰা চলজুকিয়াবোৰে সৈতে সদাই জুখৰ কৰমতহে কাল নিয়ালে । কিন্তু মদুদৰ সেনাপতিবিলাকে অনেক বাৰ

সিইতক বনত পৰাজই কৰিলে, আৰু মদুদেও সিইতক একে বাৰে নষ্ট কৰিবৰ আশাৰে আ-পোনাৰ সকলো সৈন্যক গোটাএ একে ঠাই কৰি সিইতে সৈতে বন কৰিবলৈ ওলাই গ'ল, কিন্তু বাটত সিবিলাকৰ কোনো বিধিনি হোআত গজ-নিৰলৈ পুনৰ গমন কৰি গ'ল । তেঁও ২ বছৰ ৰাজ ভোগ কৰি, ১০৪২ সঁকত মৃত্যু হ'ল ।

গজনিৰ পঞ্চম ৰজা দুতিয় মচউদ ।

Masud II. Fifth King of Ghazni.

মদুদ ৰজা মৰনৰ পাচত তেঁওৰ দুই সেনা-পতি আলি আৰু হাজিৰ আপোন আপোন ইচাৰে ৰজা পাতি সিংহাসনত বহুআবলৈ উদ্যোগি হ'ল । আলিএ চাৰি বছৰ বয়সিহা মদুদৰ পুত্ৰ মচউদ কোঁঅৰক আনি ৰজাৰ অভিসেক কৰিলে । কিন্তু মান্যৰন্ত লোকবি-লাকে সৰু লৰাৰ ৰাজ সালনত অসম্মত হ'ল, আৰু জি জি মানুহবিলাকে লৰাৰ সালনত অনেক ভাৱে অনুচিত দেখিলে, সেইবিলাকে হাজিৰ সেনাপতিৰ লগ লৈ তেঁওৰ আলচ গ্ৰাহ্য কৰিলে । হাজিৰে মৃত্যু ৰজাৰ ভায়েক অৰ্থাত মচউদৰ পুত্ৰ আবদুল হচেনক সিং-হাসনত বহুআবলৈ ইচা কৰিলে । এই মহা ৰাজ্যৰ ভোগ নিচই কৰিবৰ নিমিত্তে দুয়ো সেনাপতিৰ মাজত প্ৰধান জুখ লাগিল । জু-তে হাজিৰৰ জই হোআত মচউদ কোঁঅৰে চই দিন ৰাজ ভোগ কৰাৰ পাচত ৰাজ্য নষ্ট হ'ল; আৰু তেঁওৰ সৰুএ সিংহাসনত বহিল ।

গজনিৰ সষ্ঠ ৰজা আবদুল হচেন ।

Abdul Hosen, Sixth King of Ghazni.

আবদুল হচেনে আপোন ৰাজ্য ধাপন কৰি-বৰ নিমিত্তে মৃত্যু হোআ তেঁওৰ ভাই মদুদৰ ভাৰ্জাক বিবাহ কৰি ললে । আলি সেনাপতি হাজিৰৰ লগত বনত পৰাজই হৈও থিৰ ভাৱে থাকিল, আৰু মূলতানলৈ গৈ তাৰ প্ৰদেসত ভোগ কৰিবলৈ ধৰিলে । সেই কা-লতে মহা চুলতান মহমদৰ পুত্ৰ আবদুল বা-চেন নামে এজন নতুন ভয়ানক সৰু ওলাল; মদুদে তেঁওকে আগেয়ে বন্দিলালত বন্দি কৰি

হৈছিল। মদুদৰ সেনাপতি বিচাখে আপোনাৰ অধিকাৰৰ মিত্ৰৰ বাজা সুনি আবদুল বাচেদক বন্দিনালৰ পৰা মুকলি কৰি দিলে, আৰু সেই জনকে সিংহাসনৰ অধিকাৰ কৰিবলৈ মনত ভাবি তেঁওৰ সহাই হবলৈ নিচই কৰিলে। তেঁওৰ গিয়াতি বন্ধুবিলাক নিতে নিতে বাৰ্হি জাৰ ধৰিলে, আৰু আবদুল হচেনৰ বাজ ভোগৰ দুতিয় বছৰত বিচাখে সেনাপতিএ গজনিৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰিলে। গজনিৰ সেই দুৰ্বলি বজাই এই বাজা সুনি আপোনাৰ বাজ গোলা মেলি আপোন সৈন্যবিলাকক ধন বিলাই দিবলৈ ধৰিলে; কিন্তু এনে কৰম কৰাত তেঁওৰ ফলিয়া হোআ লোকবিলাকৰ একো সক্তি ন হৈ অকল দুৰ্বল বাৰ্হিহে গল। পাচে আবদুল বাচেদ আহি তেঁওৰ সমুখ হোআত, তেতিয়া দুয়োৰো ঘোৰ জুধ হল; তেতিয়া আবদুল হচেনে মনত ভাবি জানিলে, বোলে, জি ঠাইত সাহ নে থাকে, সেই ঠাইত বহু ধন থাকিলেও একো কৰম সিধি হব নোআৰে। তাৰ পাচে তেঁও পৰাজই হল, তাতে আবদুল বাচেদ আপোনাৰ বিদ্বাসি সৈন্যবিলাকৰ জয়ধ্বনি সুনি সুনি নগৰৰ ভিতৰ সোমাল। কিন্তু আবদুল হচেন বনত হাবি পলাই গল। তথাপি কেতবোৰ জমিদাৰ লোকে তেঁওক ধৰি আনি জই হোআ বজাৰ হাতত সমৰ্পণ কৰি দিলে; তাতে আবদুল বাচেদ বজাই তেঁওক দিলিৰ বন্দিনালত বন্দি কৰি ৰাখিলে।

গজনিৰ সপ্তম বজা আবদুল বাচেদ।

Abdul Rashid, Seventh King of Ghazni.

এই বজাই ১০৫২ সঁকত বাজা সানন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে, আৰু বহু মন মোহা দানৰ দোআৰাই আলি সেনাপতিকো তেঁওৰ অধিন কৰি ললে, আৰু তেঁওক গজনিৰ অনালে, আৰু হিন্দুস্থানৰ প্ৰদেশৰ ওপৰত আপোনাৰ সেনাপতি হাজিবক ৰাখি থলে। হাজিবে অনেক কাললৈ সুম কৰি নগৰ কৌঠ নামে কৌঠৰ অধিকাৰ হল। ভোগৰল নামে মদুদৰ এজন সেনাপতি হৈ তেঁও বজা হোআৰ কালত তেঁওৰ অহিতে উঠিছিল, আৰু গজনিৰ সিংহাসন পাবলৈ মিচাকৈ সুম কৰি-

ছিল; সকলো মানুহে সেই সেনাপতিৰ সহাই হবলৈ মন আচে বুলি সি আপোনাৰ মনতে ভাবিছিল। আবদুল বাচেদে সিংহাসনত উঠা কালত সেই ভোগৰল সেনাপতিএ আগৈএ তাৰ আপোন অধিকাৰলৈ দ্ৰোহ পাতিছিল, সেই কথালৈ নে চাই তাকে পুনৰাই চেস্তান নামে এক প্ৰদেশৰ ওপৰত অধিকাৰ পাতিলে, আৰু আগৰ কালত কোনো সেনাপতিক জেনে পৰাক্ৰম কেতিয়াও কোনো বজাই দিয়া নাই, তেনে অতি পৰাক্ৰম তাক দিলে। ভোগৰল আপোন মনত তেঁওলৈ অনুপকাৰি আছিল, এই কাৰনে সি সেই পৰাক্ৰম পাই নিয়াই কৰোঁতা বজাৰ বাজা নষ্ট কৰিবলৈ মন কৰিলে। এই হেতুকে সি সৈন্যে সমনিতে গজনিৰলৈ গল, আৰু জেনে দ্ৰুত ৰূপে সি নগৰ খন বেৰি ধৰিলে, দুৰ্ভগিয়া বজাই তাকে দেখি একে বাৰে কৌঠলৈ পলাই গল। পাচে ভোগৰলে কৌঠ জই কৰি ললে, আৰু সেই অনুপকাৰি অধমে আপোন অধিকাৰ বজাক তাৰ সমুখলৈ আনি বজাক আৰু বজাৰ বজ্জহৰ ন জন লোকক বধ কৰিলে। বজাৰ বজ্জহৰ মাজৰ কেৱল কেৱলজাদ নামে এজনৰ প্ৰান ৰখা পৰিল, আৰু তেঁওৰ বজ্জহ নাস কৰা ভোগৰলে বলতকাৰ ৰূপে সেই বাজ বজ্জহৰ আক্কা নামে এক ভিৰিক বিবাহ কৰি ললে। ভোগৰলে দেশৰ সকলো অধিকাৰবিলাকক আপোনাৰ আগত সাখাত কৰিবৰ হেতুকে গজনিৰলৈ আহিবলৈ আগা কৰিলে; কিন্তু হাজিৰ সেনাপতিএ এই বিনাস কৰোঁতা মানুহৰ পৰাক্ৰম কোনো ৰূপে হানি কৰিব নোআৰাত, তেঁওক সমুলি নষ্ট কৰিবৰ কাৰনে আক্কা বানিৰ সহিত আলচ কৰিব ধৰিলে। ভোগৰলৰ অনুপকাৰৰ গুনত সকলো মানুহে বৰ বেজাৰ পাইছিল, সেই কাৰনে সকলো দেশৰ লোকে তেঁওৰ অহিতে উঠিবলৈ জুগুত হৈছিল, আৰু অতি সাহিয়াল দহ জন মান্যৱন্ত লোকেও এনে বিনাস কৰোঁতা ভোগৰলৰ হাতৰ পৰা প্ৰিথিবিক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ নিচই কৰিলে। এই ৰূপে আলচ কৰি থাকোঁতে জি

কালত ভোগবল মহা বজাই নির্ভয়ে মহা ঐযজ্ঞ
রূপে সিংহাসনত বহি রাজ্য সানন কৰি আ-
ছিল, এনে কালত সেই মহ জন সাহিয়াল লো-
কে বজাক মান সজ্জাৰ কৰিবৰ চলেৰে আ-
হি একে বেলিএই লকলোএ গুপুতে অনা অস্ত্র
উলিয়াই বজাৰ পেটত ভৰাই দিলে, তাতে
সেই বাজ বজ্জহ নাস কৰা বজাক প্ৰিথিবীৰ
পৰা গুচুআ হল ।

Appointment of his Successor.

ইয়াৰ পাচত হাজিৰ সেনাপতি আপোনাৰ
সৈন্য সমনিতে আহি গজনিন নগৰ পালেহি,
আৰু বাজ সভাৰ সকলোকে গোটাই মহম্মদৰ
কোনো সন্তান আছে নে নাই, তাৰ বিচাৰ কৰি
সুধিলে । তাতে কোনো এক কৌঁঠৰ মাজত
কেৰুখজাদ, ইব্ৰাহিম, আৰু চুজা, এই তিনি
জন বন্দি হৈ কইমত পৰি আছে, ইয়াৰ সন্তান
পাই, নিবিলাকক সেনাপতিএ বাহিৰ উলিয়াই
আনিবলৈ আগ্যা কৰিলে, আৰু গুটি বুজালে
জাৰে নামত গুটি পৰে, সেই জনে বজাৰ বাৰ
পাই সিংহাসনত বহিব, ইয়াকে নিচই কৰি-
লে । পাচে গুটি বুজুআ বুজি কৰাত কেৰুখ-
জাদৰ নামত গুটি পৰিল; সেই খেনতে ঠেঙ
বজা হৈ সিংহাসনত উঠি আপোন গিয়াতি
বন্ধুবিলাকৰ মৰ্জতাৰ হেতু হল । কিন্তু আব-
দুল বাচেদ কেৱল এক বছৰ মাথোন রাজ্য
ভোগ কৰিবলৈ পালে; তথাপি ঠেঙৰ নিচি-
না জোগ্য নাছিল । ভোগবল সেনাপতিএ এদিন
এই কথা কৈছিলে, বোলে, তেতিয়া আবদুল
বাচেদে ঠেঙৰ কোনো কাৰ্জত আপোন নাম
হাত আখৰ লিখি দিছিলে, তেতিয়া ঠেঙৰ
হাত কঁপিবলৈ ধৰিছিল, সেই হেতুকে ভোগ-
বল সেনাপতিএ ভাবিলে বোলে, এই মানুহ
বাজ সিংহাসনৰ জোগ্য ন হই ।

গজনিনৰ অষ্টম বজা কেৰুখজাদ

Ferozzad, Eighth King of Ghazni.

কেৰুখজাদ বজাই সিংহাসনত বহিএই ঠে-
ঙক জি জনে বজা পাতি বাজ সিংহাসন
দিলে, সেই হাজিৰ সেনাপতিৰ হাতত বাজাৰ
সকলো ভাৰ অৰ্পন কৰিলে । ঠেঙ আপো

নাৰ রাজ্য সাননৰ কালত চলকুকিয়া লোক
লগত সদাই জুধ কৰিবলৈ জুগুতে আছিলে।
সিহঁত বেলিএ বেলিএ কেৰুখজাদ বজাৰ দো-
আবাই পৰাজই হৈছিল, তথাপি সিহঁতে বন
কৰি কৰি থকাত সেনত গজনিনৰ পচিম ভ
গৰ সকলো প্ৰদেসবোৰ জিনি আপোনাৰ অধি
কৰি ললে । কেৰুখজাদ বজাই হিন্দুস্থান
কোনো দেশ নভুৱকৈ জই কৰি লবলৈ ন হ
আৰু ঠেঙ সাত বছৰ বাজ ভোগ কৰি সেনত
কোনো ৰোগৰ দোআবাই স্নিডু হল ।

গজনিনৰ নৱম বজা ইব্ৰাহিম ।

Ibrahim, Ninth King of Ghazni.

কেৰুখজাদৰ পাচে মচউদৰ পুত্ৰ ইব্ৰা-
হিম সিংহাসনত বহি, দু কুৰি দুই বছৰলৈ-
কে বাজ ভোগ কৰিলে; ঠেঙৰ কোমল আৰু
স্নিডু স্বভাও আছিল, তথাপি ১০৭১ সঁকত
ঠেঙ পূৰ্ব পুৰুষৰ দৰে স্বভাও হৈ তাৰত
বৰ্ষৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰি কেতবোৰ কৌ-
ঠক আপোনাৰ অধিন কৰিলে; কিন্তু ঠেঙ
জই কৰাৰ বিলয়ে কোনো উত্তম বিবৰন নাই ।
ঠেঙ আপোন সৈন্যে সৈতে জি জি নগৰ বে-
ৰিছিলে, তাৰ মাজৰে এখন নগৰ পাৰ্চি দেশৰ
পলোআ লোকৰ দোআবাই থাপন কৰা হৈ-
ছিল, সিহঁতে বহু কাললৈকে কৌঠ বাখি আ-
ছিল, কিন্তু সেনত বলে নোআৰি পৰাজই হল ।
ইব্ৰাহিমে সেই কৌঠত এক লাখ হিন্দু-মানুহ
বন্দিগালত থোআ পালে, তাতে সেই সকলো-
কে ঠেঙ গজনিনলৈ পঠাই দিলে । অনেক
কালৰ পাচত ঠেঙ জি আপোনালৈ বাজ স্বৰ
সজাইছিল, সেই স্বৰলৈকে বৰ দুখেৰে সেই
হিন্দুবিলাকৰ মাজৰ এজনে সিল তাৰ বৈ
নিয়া দেখিলে, তেতিয়াই বজাৰ দায়া জনমি
সেই সিল দলিয়াই পেলাবলৈ আগ্যা কৰিলে,
আৰু তাক মুকুত কৰিলে । ঠেঙ আৰু বাৰ
আগ্যা কৰি কলে, বোলে, সেই সিলৰ দোআ-
বাই যদি লোকবিলাকৰ কোনো আপদো ঘট-
তথাপি সেই ঠাইৰ পৰা সিল কোনোএ ডুলি
নিব নোআৰিব; কিন্তু বনৰ দুৰ্দশা আৰু
বাদল্যাহৰ দায়াৰ এক চিনৰ নিমিত্তে সদাকাল

সেই ঠাইতে থাকিব । চলজুকিয়াবিলাকে জেন
আন আন প্রদেশৰ ওপৰত আক্রমণ ন কৰে,
এনে নিৰ্বন্ধেৰে তেঁও আপোনাৰ পশ্চিম ফালৰ
অধিক দেশ নিহঁতে ভোগ কৰিবলৈ এৰি দি-
ল । তেঁও ১০৮০ সঁকত একুৰি সোলে জন
পুত্ৰ আৰু দু কুৰি জিএকক থৈ মৃত্যু হল ।

জনিৰ দসম বজা ত্ৰিতীয় মচউদ ।

Masud III. Tenth King of Ghazni.

ত্ৰিতীয় মচউদ ইব্রাহিমৰ পুত্ৰ, আৰু বা-
পেকৰ স্বভাৱতকৈও তেঁওৰ স্বভাও অতি কো-
মল আছিল । তেঁও দেশৰ পুৰাতনিয়া ৰাজ
বিধান সকল সুধ কৰি জি জি অনুচিত-বিধান
আছিল, তাক গুচাই নতুন বিধান থাপন কৰি-
লে । চলজুকিয়াবিলাকৰ পৰাক্ৰমি বজা মা-
লেক স্যাহৰ বজ্জৰ মাজৰ পৰা বিয়া কৰি, তেঁও
সেই দেশৰ নিচিনাকৈ আপোনাৰ প্ৰদেশৰ সান্তি
ধিৰ কৰিলে, আৰু হিন্দুস্থানলৈ আপোনাৰ
সেনাপতিবিলাকক পাঁচি দিলে । সিবিলাকে
মহা মহমদৰ পৰাও অতি দূৰৈলৈকে আক্ৰ-
মণ কৰিলে, আৰু অনেক নগৰ, দেৱালই
জুট কৰি পুনৰাই লাহোৰলৈ আহিল; আৰু
চলজুকিয়াবিলাকৰ ৰাজ্যৰ পৰা অতি দূৰৈত
গজনিৰ বাদশ্যাহবিলাকে থাকিব লৈ অধিক
সম্ভৱ আছিল । এই ত্ৰিতীয় মচউদে সাত্ত
ভাৱে সোলে বছৰ ৰাজ ভোগ কৰি ১১১৪
সঁকত মৃত্যু হল ।

গজনিৰ একাদস বজা আৰ্চিলা ।

A rala, Eleventh King of Ghazni.

আৰ্চিলাই সিংহাসনৰ জি জোগ্য অধিকাৰ
আছিল, তেঁওকে বধ কৰি আপুনি সিংহাসনৰ
অধিকাৰি হল, আৰু ৰাজ বজ্জৰ জিমান লো-
কক পালে, সেই আটাইবিলাকক বন্দিনালত
ৰাখিলে । কিন্তু বহৰাম কেৱল ৰখ্যা পৰি
খোৰাচান প্ৰদেশৰ অধিকাৰ আপোনাৰ দদা-
য়েক চণ্ডাৰৰ ওচৰলৈ পলাই গল । চণ্ডাৰে
আপোন ককায়েকৰ পুত্ৰকবিলাকক বন্দি-
লালৰ পৰা মুকলি কৰিবৰ হেতুকে আৰ্চি-
লাক আগা কৰিলে; কিন্তু আৰ্চিলাই সেই

কথাত অসম্মত হ'লত চণ্ডাৰে বহু সৈন্য লৈ
জুধৰ নিমিত্তে গল । সেই সময়ত মৃত্যু
হোআ মচউদৰ বানি মেহিদ আৰ্চিলাৰ ওচৰত
আছিল; তেঁৱে আপুনি দুয়োৰো মাজত কট-
কি হ'ব খুজিলে, সেই কাৰনে আৰ্চিলাৰ পৰা
বহু ধন লৈ গল; কিন্তু আপোনাৰ পুত্ৰক
বধ কৰাৰ বিৰোধে ঋজু হৈ, তেঁও আপো-
নাৰ ভাই চণ্ডাৰৰ চাউনিত সোমাই, সক-
লো ধন ভায়েকৰ হাতত সোধাই দিলে ।
আৰু পলম ন কৰাকৈ আপোনাৰ সন্তানক
বধ কৰা আৰ্চিলাৰ অহিতে সৈন্য লৈ জাৰলৈ
কাকুতি কৰিলে । পাচে গজনিৰ গৰৰ ওচ-
ৰতে দুয়ো ফালৰ জুধ হল, তাতে আৰ্চিলা
বজা বনত পৰাজই হল । পাচে চণ্ডাৰে আ-
পোন ভতিজা পুত্ৰকক সিংহাসনত বহুআই
আপোনাৰ দেশলৈ গমন কৰিলে । তেঁও জো-
আৰ বাদা জেতিয়া আৰ্চিলাই সুনিলে, তেতিয়া
আকও তেঁও বন পাতি বহৰামক নগৰৰ পৰা
দূৰ কৰি খেদালে । এই কথা সুনি চণ্ডাৰ
পুনৰাই আহি আৰ্চিলাক হিন্দুস্থানলৈ খে-
দাই পঠালে, আৰু তেঁও তিনি বছৰ কুজল
ৰূপে ৰাজ্য কৰিছিল । পাচে তেঁওৰ মন্ত্ৰিবিলা-
কে তেঁওক জই কৰা সত্ৰৰ হাতত সোধাই
দিয়াত, তেতিখনে বধ কৰিলে ।

গজনিৰ দ্বাদস বজা বহৰাম ।

Behram, Twelfth King of Ghazni.

ৰাজ্যত কোনো উপদ্রুও নো হোআত বহৰামে
কুসলে সিংহাসনত উঠিবলৈ পালে, তাতে তেঁও
আপোনাক দায়ালু আৰু কোমল স্বভাও হো-
আ দেখুআলে, আৰু দেশত বিদ্যা অধিককৈ
বহিলে । তেঁওৰ ৰাজ্যৰ প্ৰথমে বছৰ চাৰেক-
লৈ তেঁও কুসল দিওতা আছিল, আৰু দুবেলি
হিন্দুস্থানলৈ জুধ কৰিবৰ হেতুকে গৈছিল ।
জি আৰ্চিলাৰ ভায়েক বালিন, তেঁৱে লাহো-
ৰত আপোনাক ধিৰ কৰিছিল, প্ৰথমে জোআ
বেলিত তেঁওক জই কৰি, সেই বাৰ খেম-
কৰিলে । কিন্তু বালিনে পুনৰ বাৰ আপোনাৰ
পদত ধিৰ হৈ বহৰামৰ অনুগ্ৰহ পাহৰি আ-
পোনাৰ দহ জন পুত্ৰকক দহ খান প্ৰদেশৰ

ওপৰত সানন কৰ্তা পাতি ধলে । আৰু আপু-
নি পাৰ্চি, আৰব আৰু আকস্মানৰ পৰা বহু
সৈন্য জুগুত কৰি সেনা বহুৰামৰ ৰাজ সিং-
হাসন লবলৈ আগা কৰিলে । বহুৰামে মহা
সৈন্য লৈ মূলভানত তেঁওৰ লগ পালে, আৰু
সেই ঠাইতে এক ঘোৰ বন হোআত বালিনক
পৰাজয় কৰা হল; তাতে তেঁওৰ দহ পুতেক
বন ভূমিৰ পৰা পলাই গৈ এক দলদলনিত
পৰি সকলো মৰিল ।

Executes Mahomed, the Prince of Gouz.

বহুৰাম গজনিৰলৈ উভতি গৈ এটা নিৰ্দয়া
কৰম আচৰিলে, সেই কৰম কৰাতে তেঁওৰ
বহুৰাম আৰু তেঁওৰ ৰাজ্যো নষ্ট হল । বালিনৰ
জোআয়েক গোৰৰ অধিকাৰ মহম্মদক তেঁও সৰু-
লোৰে আগতে বধ কৰিলে । মহম্মদৰ ভায়েক
চৰিক উদিনে আপোনাৰ ভায়েকক বধ কৰাৰ
পুত্ৰিকল দিবৰ নিমিত্তে এক মহা সৈন্য গো-
টাই লৈ বহুৰামক হিন্দুস্থানলৈ খেদাই দিলে;
আৰু আপুনি গজনিৰ ৰাজ্য কৰি পিঞ্জি অধি-
কাৰি গোৰ নগৰ আপোন ভাই আলাৰ হাতত
সমৰ্পন কৰি দিলে । চৰিক উদিনে সুন্দৰ ৰূপে
ৰাজ্য সানন কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছিলে, কিন্তু
সেই দেশৰ মানুহবিলাকে তেঁওৰ সাননত
অসম্মত আছিল, আৰু সিবিলাকৰ আগৰ ৰজা
মহম্মদৰ কোনো সন্তানে জেন সিংহাসনৰ
অধিকাৰ হ'ব, তাতে সিবিলাকে গুপতে ইচ্ছা
কৰিছিল । জাৰ কালি গোৰৰ সৈন্যবিলাকে
আপোনাৰ দেশলৈ জেতিয়া পুনৰ গমন কৰি
গল, তেতিয়া বহুৰাম অকস্মাতে ওলাই, চৰিক
উদিনক বেৰা দি ধৰি বন্দিলালত থৈ পুনৰাই
সিংহাসনৰ অধিকাৰ হল । পাচে বহুৰামে
সেই বন্দিলালত থকা চৰিক উদিনৰ কঁপালত
কালিৰে ফোঁট দি এটা থিনোআ গৰুৰ ওপৰত
ভুলি বিপৰিত ৰূপে লোকবিলাকৰ আগত
অপমান কৰাবৰ নিমিত্তে গোটেই এখন নগৰত
লৈ ফুৰালে । তাৰ পাচত জাতনাৰে তেঁওৰ
মুৰ চেন কৰি, পাৰ্চিৰ ৰজা চম্ভাৰৰ তলৈ
পঠাই দিলে, আৰু তেঁওৰ পুৰান উজিবকো
সালত দিলে ।

Alla avenges his Brother's Death.

এই মহা অসন্তোষৰ বাজা চৰিক উদিনৰ
ভায়েক আলাৰ কানত পৰিলতে তেঁও ক্রোধে-
ৰে পৰিপূৰ্ণ হল । পাচে তেঁও আপোনাৰ
সকলো কৌজ গোটাই বহুৰামৰ অহিতে জাড়া
কৰিলে । বহুৰামে আলাৰ সহিত দুৰ্ঘটনা
হ'ব বুলি জানি, আপুনিও ভই লগোআ ত্র
লিখি পঠাই জুখলৈ সুজুগুত হল । তাতে দুয়ো
কালৰ মহা জুখ লাগিলত কতক লোক মৰা
পৰিল, আৰু আলাৰ বৰ গাৰে দুই পুতেকে
আনৰ লগত জুখ ন কৰি, কেৱল বহুৰামে
সৈতেহে বন কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে । তাতে
বহুৰামৰো দৌলত নামে পুতেকে অতি ডাঙ্গৰ
হাতিত উঠি জুখ কৰিবলৈ আহিল । পাচে
আলাৰ বৰ পুতেকে সেই হাঁতিৰ পেট ভোঁহা-
ৰিলত হাঁতি ভাৰ ওপৰত পৰিল, তাতে আ-
লাৰ পুতেকে প্ৰান ত্যাগ কৰিলে । ভেতিয়া
আলাই বৰচাৰ দোআৰাই দৌলতক বিক্ৰিলে,
আৰু আলাৰ সৰু পুতেকেও বহুৰামৰ হাতলৈ
বেলিএ বেলিএ অস্ত্ৰ মাৰি হাতিক মাৰিলে;
পাচে আপোনাৰ বাহনৰ পৰা উঠোঁতে উঠো-
তে বহুৰামে তেতিয়াই আন খোঁৰাত উঠি
প্ৰান ৰখা পৰি হিন্দুস্থানলৈ পলাই গল ।
তাৰ পাচত বন ভূমিৰ সকলো বিখিনি দুৰ-
হলত আলা জই হল ।

Death of Baharam.

বহুৰামে গোট গোট হৈ জোআ আপো-
নাৰ সৈন্যবোৰক গোটাই একে লগ কৰি গজ-
নিৰ বন হোআ ভাৰত বৰ্ষৰ সকলো প্ৰদেশ-
বোৰ আপোনাৰ বলত থিৰ কৰিলে; কিন্তু
আগৰ দূৰ অৱস্থাত মনত অপমান কৰিলে;
আৰু একুৰি পোন্ধৰ বছৰ ৰাজ্য ভোগ কৰাৰ
পাচে ১১৫২ সঁকত পৰলোকলৈ গল । তেঁওৰ
ৰাজ্য ভোগ কৰাৰ একো সুখিয়াতি নাই, কিন্তু
গজনিৰ ৰাজ্য ক্ৰমে ক্ৰমে নাস হ'ব ধৰিলে,
আৰু ভাৰত বৰ্ষৰ পশ্চিম ফালৰ গজনিৰ সৰু-
লো প্ৰদেশবোৰ সৰুবোৰৰ হাতত পৰিল, আৰু
মহম্মদ শাহে মহা ৰাজধানি গজনিৰ জি
অতি ঐহৰ্জ এৰি থৈ গৈছিল, আৰু জি মহা

ৰাজধানিত আপোনাৰ আলা ৰাখি গৈছিল, সেয়ে হিন্দুস্থানৰ বস কৰা হ'ল।

গজনিৰ ত্ৰয়োদশ ৰজা খোসৌ।

Khusru, Thirteenth King of Ghazni.

বহৰামৰ পুত্ৰ খোসৌএ আপোনাৰ বাপেক শ্ৰিত্য হোআৰ পাচত গজনিৰ ৰাজ্য সত্ৰবিলাকৰ নিমিত্তে এৰি লাহোৰলৈ গ'ল। সেই সময়ত জই হোআ ৰজা আলাই গজনিৰ মাজত সোমাই এক সপ্তাহলৈকে বধ আৰু জুট কৰিলে। আচিয়া বৰিষৰ নানা নগৰৰ পৰা নি সেই ঠাইত জিমান ধন সম্ভাতি সঁচা হৈছিল, সেই সকলোকে তেঁও গোৱলৈ পঠাই দিলে, আৰু অতি ব্ৰিধ পোৰোহিত আৰু গি-য়ানি লোকবিলাকক তেঁও নিৰ্দেশ্যৰূপে বধ কৰিলে, আৰু সিবিলাকৰ সোনিতেবেই তেঁও সেই নগৰৰ গৰ বাস্তিলে। খোসৌএ আপোন পিত্ৰি ৰাজ্য পাবৰ আশাৰে এবলি উদ্যোগ কৰিছিলে, কিন্তু সি নিম্ফল হোআত লাহোৰলৈ গৈ ভাৰত বৰ্ষৰ প্ৰজাবিলাকৰ ওপৰত সাত বছৰলৈকে নিয়াই ৰূপে ৰাজ্য সানন কৰি, সেম পৰলোকলৈ গতি কৰিলে।

গজনিৰ চতুৰ্দশ ৰজা দুতিয় খোসৌ।

Khusru II. Last King of Ghazni.

দুতিয় খোসৌএ আপোন পিত্ৰি মৰাৰ পাচত সিংহাসনত উঠি অতি সুন্দৰ ভাৱে প্ৰজাবিলাকক পালন কৰিবলৈ ধৰিলে। তেঁও আপোনাৰ পূৰ্ব পুৰুষে অধিকাৰ কৰা প্ৰদেশ সকলৰ ওপৰত ৰাজ্য সানন বহাইছিল। কিন্তু আলাৰ ভায়েক মহমদে আপোন বজহৰ লোক-বিলাকে জুট কৰাত সন্তোষ ন হৈ গজনিৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰি, দুতিয় বাৰ তাক আপোনাৰ অধিন কৰি ললে, আৰু ভাৰত বৰ্ষৰ প্ৰতিও জাভা কৰি সিহু নদিৰ পূব কালৰ প্ৰদেশবোৰ আপোনাৰ বস কৰি লাহোৰ বগ-বলৈ আক্ৰমণ কৰিলে; কিন্তু তাক আপোনাৰ অধিন কৰিব নোআৰাত খোসৌৰ লগ ললে, আৰু চল কৰি খোসৌৰ চাৰি বছৰিয়া পুতে-কক আপোনাৰ লগত ললে। পাচে খোসৌৰ

লগ লোআ অনুষ্ঠিত হোআ জানি মহমদে দুতিয় বাৰ লাহোৰ আক্ৰমণ কৰিলে, কিন্তু আগৰ দৰেই লাহোৰ নগৰ লব নোআৰাত বিৰক্তি লাগি গজনিৰলৈ গ'ল। গজনিৰ ৰজাবিলাকৰ বংশাৱলি গুচাবলৈ নিচই কৰি, পাচৰ বছৰত মহমদে এক মহা কোঁজ গোট খুআলে; কিন্তু বলতকাৰ ভাৱে লাহোৰ লব নোআৰি, এই ৰূপে ভাৰি কলে, মই চলক্কি-যাবোৰৰ অহিতে সৈন্য গোটাই তালৈ জাব খুজিচোঁ; এই ৰূপে খোসৌৰ লগত কপটে-ৰে প্ৰিতি বেৱহাৰ কৰিলে, আৰু তেঁও সেই কথাত বিশ্বাস কৰাবৰ হেতুকে তেঁওৰ পুত্ৰক সমাদৰ কৰি তেঁওৰ ওচৰলৈ পঠাই দিলে। তাতে বাপেকে আপোনাৰ পুতেকক দেখিবৰ কাৰনে বাহিৰলৈ আহিল। এনে সময়ত মহ-মদে কুৰি হেজাৰ সৈন্য লগত লৈ অতি বে-গে পৰ্বতৰ বাটে দি গৈ খোসৌৰ চাউনি বেৰি ধৰিলে। খোসৌ ৰাতিপুআ উঠি সত্ৰ-বোৰে আপোনাৰ চাৰিও ফালে বেৰি থকা দেখিলে। তেতিয়া আৰু কোনো উপাই নে দেখি লাহোৰ নগৰ মহমদৰ হাতত সমৰ্পন কৰি দিলে।

এই ৰূপে মহা চুলতান মহমদৰ বজহে এল চাৰি কুৰি চই বছৰৰ পাচত গজনিৰ ৰাজ্য ভোগ কৰা সেম হ'ল। সিবিলাকে ভা-ৰত বৰ্ষৰ দখিন ভাগ জই কৰাৰ কোনো প্ৰমান নোলাই। আৰু সিবিলাকে ৰাজ্য ভোগ কৰাৰ কালত উত্তৰ হিন্দুস্থানত সদাই বন আৰু দুখ আপদ ঘটি আছিল, আৰু জি বছৰত এনে দুখটোনা হোআ নাছিল, এনে কো-নো বছৰ প্ৰাই নাই। কিন্তু এই জি সুন্দৰ ঠাইত এনে সকল দুখ দুখটোনা হ'ল, সেয়ে তাৰ আৰম্ভ মাখোন।

গজনিৰ ৰাজ্য সাননৰ সেম হ'লত, সিহু নদিৰ বায়ু চুকত থকা গোৱৰ ৰাজত্বৰ আৰম্ভন হ'ল। সেই ৰাজধানিৰ সিংহাসনত কেৱল দুজন ৰজা মাখোন বহিবলৈ পালে, সিবিলাকৰ প্ৰথম জন মহমদ, তেঁও নিৰ্দেশ্যৰূপে আচৰন আৰু সাহিৱাল স্বভাও হোআত গজনিৰ ৰাজ্য ধাপন কৰা মহমদৰ তুল্য আছিল। ন: ল. ক.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ ।

মোং সিবসাগৰ, জুন, ১৮৫০ ।

নম্বৰ ৬ ।

VOL. V.

SIBSAGOR, ASAM, JUNE, 1850.

NO. 6.

গৌৰৰ বজাবিলাকৰ বিবৰন ।

গৌৰ আৰু হিন্দুস্থানৰ প্ৰথম বজা

মহমদৰ আখ্যান ।

History of Hindustan—Mahomed Gouri.

মহমদে গজনিৰ ৰাজ্য নষ্ট কৰি আৰু তাৰ সকলো প্ৰদেশবোৰ আপোনাৰ অধীন কৰি লৈ, ১১২১ সঁকত আজমেৰৰ বজাৰ অহি-
তে গৈ তিব্বতিন্দ নামে তেঁওৰ ৰাজ্য নগৰ ললে । আৰু আজমেৰ ৰজা প্ৰিথুৰাই দিলিৰ অধিপতি চন্দ্ৰৰায়ৰ লগত জোগ হৈ, দুই লাখ ঘোঁৰা চিপাহি লৈ সেই মহমদৰ অহিতে আহিচে, ইয়াকে সুনি দিলিৰ পৰা চাৰি কুৰি ক্ৰোচ আৰু খানেয়ৰৰ পৰা চৈধ্য ক্ৰোচ আতৰত সৰস্বতি নদিৰ তিব্বত সিবিলাকে সৈতে তেঁও লগ পালে । কিন্তু তেঁও মহা সাহিয়াল হোআতো আপোনাৰ ফৌজ অলপ হোআৰ কাৰনে মহা বনৰ পাচত পলাই গল; পাচে সেই মিল হোআ দুয়ো বজাই কুৰি ক্ৰোচলৈকে তেঁওৰ পাচত খেদি গল, আৰু ১৩ মাহলৈকে বন জুখ কৰি সেই তিব্বতিন্দ ৰাজ্য নগৰ পুনৰ ললে । মহমদে গৌৰলৈ পুনৰাই গৈ জি জি সেনাপতিবোৰে বনৰ পৰা পলাই আহিছিল, সিবিলাকক অপমান কৰাই এক বছৰলৈকে এলেছআ হৈ থাকিল । পাচত সোনাৰ অলঙ্কাৰৰে সজোআ এক লাখ ঘোঁৰা চিপাহি গোট খুআই পুনৰ্বাৰ হিন্দুস্থানলৈ জাজা কৰি গল । আৰু গৌৰৰ এজন তপস্বিৰ প্ৰাৰ্থনাৰ দোআৰাই আগৈএ বন্দিমালত থোআ সেনাপতিবিলাকক মুকলি কৰি আপোন আপোন পদত নিয়োজিত কৰি ধলে ।

Defeats Prithu Rai.

তেঁও লাহোৰ নগৰ পাই প্ৰিথু ৰজাৰ ওচৰলৈ প্ৰতি ভাৱে সমাচাৰ পাঠালে, তাতে প্ৰিথু ৰজাই কটু বাক্যেৰে উত্তৰ দিলে, আৰু অনেক ফৌজ গোটাই তেঁওৰ লগ পাবলৈ বাহিৰ হ'ল । তেঁওৰ সৈন্যৰ সংখ্যা তিনি লাখ ঘোঁৰা চিপাহি, তিনি হেজাৰ বনুআ হাঁতি, আৰু ভেৰ স ৰাজ কৌঁঅৰ আছিল; পাচে দুয়ো ফালৰ ফৌজে আগৰ বনৰ ভূমিতে চাউনি কৰিলে । মহমদে বুধিৰে চল কৰি সিহঁতক মনে মনে ৰাখিলে, কিন্তু অতি প্ৰাত্ৰে সিহঁত অজুগুত হৈ থকাৰ সময়ত সিহঁতৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰিলে । এই ৰূপে ওৰে দিনটো বন কৰি হিন্দু সৈন্যবিলাকৰ ভাগৰ লাগিল; মহমদে অতি বেগি ঘোঁৰা চোআৰবিলাকক লৈ সিবিলাকৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰাত জই হ'ল । দিলিৰ ৰজা চন্দ্ৰৰাই আৰু অন্য অন্য ৰাজ কৌঁঅৰো মৰা পৰিল, আৰু প্ৰিথুৰাই আৰু তেঁওৰ সকলো বস্ত্ৰ সত্ৰবিলাকৰ হাতত পৰিল । জুখৰ পাচত তেতিখনে সৰস্বতি, সোমনাথ আৰু আন আন কৌঁঠবোৰ জই হোআ জনৰ অধীন হ'ল । পাচে মহমদ আজমেৰৰ কালৈ গল, আৰু সেই প্ৰদেশৰ অনেক হেজাৰ লোকক বধ কৰিলে; সেই সময়ত তেঁও আপোনাৰ দাস কুতুবক দিলিৰ ওচৰত থকা কোৰাম নামে নগৰৰ অধিপতি পাতিলে । সেই কুতুবৰ পৰা আন এক ৰজাৰ বজহ ওলাল, তাতে এই উপহাস কথা প্ৰচাৰ হ'ল দিলিৰ বাদশ্যবিলাক বন্দিৰ জাত । তাৰ পাচত কুতুবে মিৰট আৰু দিলি নগৰ আক্ৰমণ কৰি, দিলিৰ পৰা চন্দ্ৰৰাই ৰজাৰ বজহ নষ্ট কৰি আপোনাৰ ৰাজ নগৰ পাতিলে ।

Defeats the King of Kanouj and Benares.

পাচে মহমদে কনৌজপুৰ আৰু কাসিৰ বজা-
বিলাকৰ অহিতে গৈ সেই বজাবিলাকক পৰা-
জই কৰিলে, আৰু হিন্দুবিলাকৰ সেই পবিত্ৰ
ঠাইত সোমাই নগৰ খন লুট কৰিলে, আৰু
মন্দিৰৰ এক হেজাৰ মূৰ্তিৰ অঙ্গ হিন কৰিলে।
পূৰ্বে মহমদে আজমেৰৰ সিংহাসনত গোলা
নামে এক মানুহক নিয়োজন কৰিছিল, কিন্তু
সেই ঠাইৰ পূৰ্ব কালৰ বজাৰ গিয়াতি এজনৰ
দুখ দিয়াত কুতুৰে দিলিৰ পৰা তালৈ গৈ
তাক দমন কৰি, নায়ক এজনক তাত নিয়ো-
জন কৰি ধলে। কিছু দিনৰ পাচত কুতুৰে
গোআলিবিলাকৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰি বহু
জুখ কৰাৰ পাচত সেই ঠাই জিনি লৈ টুগৰ-
লক তাৰ অধিকাৰ পাতিলে, আৰু আপোনাৰ
জয়ত আনন্দ কৰি দখিন ফালৰ ৰাজপুতৰবি-
লাকে সৈতে জুখ কৰিবলৈ গল, কিন্তু তেঁও
সিবিলাকৰ দোআৰাইহে পৰাজই হল। এই
কাৰনে তাৰ পৰা গৈ বন্দলখণ্ডৰ ওচৰত থকা
কালিণ্ডৰ আৰু কুলপিক ললে।

Is defeated by the Tatars.

এতিয়া মহমদৰ আপদৰ কাল হল; তেঁও
জি ৰূপ দুৰ্দলা আনৰ ওপৰত কৰিছিল। সেই
ৰূপ আপোনাৰো দুৰ্দলা হ'ব বুলি অনুভৱ
কৰিলে। তেঁও কোৰাচৰ নগৰ বেৰি ধৰাত
নগৰৰ লোকে তেঁওৰ সৈতে অভ্যন্তৰ বন কৰি-
লে, তাতে তেঁও পৰাজই হৈ উভতি আহিল।
পাচত তাতাৰ আৰু চম্বাৰখণ্ডৰ বাদস্যাইবি-
লাকেও তেঁওৰ অহিতে আহিল, তেতিয়ালৈকে
সিবিলাক ওচৰ নে পালেহি, তেতিয়ালৈকে
মহমদে আপোনাৰ নগৰ ৰখা কৰি থাকিল,
কিন্তু পাচত সকলোকে ভিয়াগ কৰি পলাই
গল। ইয়াতে তেঁওৰ পৰাক্ৰমৰ হানি হো-
আত সেই দুই বাদস্যাই তেঁওক ধৰাবলৈ
আপোন আপোন সৈন্যক পাচত পঠাই দিলে।
মহমদৰ অনেক উত্তম সেনা কটা গল, আৰু
অনেকে পলাই গল, তেঁওৰ লগত অৱশেষ
কেৱল এস লোক মাথোন থাকিল। সেই
সেনাবোৰকে লগত লৈ তাতাৰ সৈন্যৰ মাজে

দি গৈ এক কৌঁঠত সোমাল। পাচে সত্ৰ সে-
নাৰিলাকে সেই কৌঁঠকো বেৰি ধৰাত মহমদে
চল কৰি তেঁওৰ ৰাজ্যৰ অনেক ভাগ সিবিলা-
কক দিম বুলি স্বিকাৰ কৰিলে। তাৰ পাচত
তেঁও পৰাজই হোআত মিত্ৰতা হল বুলি সিচা-
কৈ ৰাজা প্ৰকাশ কৰিলে, তাতে তেঁওৰ অধিন
হোআ অধিকাৰবোৰ আপোন আপোন স্বতন্ত্ৰ
হল। আৰু তেঁওৰ আপোনাৰ বন্দি ইলদেকুচে
গজনিৰ অধিকাৰ হল, তাতে আপোনাৰ অধি-
কাৰ মহমদক গজনিৰলৈ আহিব নি দিলে।
মহমদে অনেক দিনৰ মূৰত বহু জতন কৰি
ক্ৰমে ক্ৰমে কতেক আপোন গিয়াতি আৰু বহু
সৈন্য গোটাই লৈ গজনিৰ নগৰ বেৰি ধৰিলে।
তাতে সেই ঠাইৰ লোকবিলাকে মহমদক
সন্তোষ কৰিবৰ নিমিত্তে সেই বন্দিক ধৰি তাৰ
মূৰ কাটি নগৰৰ গৰৰ বাহিৰ কৰি দিলে।
তাৰ পাচে তেঁও সৈন্য সমনিত্তে পৰ্বতিয়া গুৰু
খাৰবিলাকৰ প্ৰতি গমন কৰিলে, আৰু কুতু-
ৰৰ সাহৰ দোআৰাই গুৰুখাৰবিলাকক তেঁও
জই কৰিলে।

Marches into India, and is killed by the Gurkhas.

পাচে তেঁওৰ ৰাজ্যৰ কুসল হল, কিন্তু তেঁও
আৰুও ভাৰত বসলৈ জাবৰ উদ্যোগ কৰিলে,
আৰু জাভা কৰি নিলাব নদিৰ ওচৰ পালে-
গৈ। জি গুৰুখাৰবিলাকক তেঁও নষ্ট কৰিছিল,
সিহঁতৰ পোন্ধৰ জন গিয়াতিএ একে মন আ-
লচ কৰিলে, আৰু জি সময়ত মহমদে আ-
পোনাৰ তামু ঘৰত বহি আছিল, আৰু তেঁওৰ
বন্দীতে তেঁওক বিচি আছিল, সেই খেনতে
সিহঁতে তামুৰ ভিতৰলৈ সোমাই দু কুৰি বেলি
অত্ৰেৰে ঘা মাৰি তেঁওক বধ কৰিলে। এই
ৰূপে ১২০৫ সঁকত গৌৰৰ বাদস্যাহ সেই
সাহিয়াল অৰ্ধাত নিৰ্দয়া মহমদ একুৰি বাৰে
বচৰ ৰাজ ভোগ কৰি মৰা পৰিল। তেঁও
ভাৰত বসন্ত ন বেলি জুখ কৰিছিল, আৰু লোকে
কোআ কুই কৰে, বোলে, তেঁও পাঁচ হেজাৰ
মোন বহু মূল্য হিৰা আদি বাখৰৰ অলঙ্কাৰ
লাভ পাইছিল, কিন্তু সেয়ে বিশ্বাস কৰিব নো-
অৰা কথা। তেঁও দু বাৰত বাজে সকলো
বেলি জুখ কৰাত বহু লুট কৰিবলৈ পালে।

আপনি আপোনাৰ বিচাৰ কৰা উচিত,
অথবা তিনটা ল'ৰাৰ বিবৰন।

Good Boys: or, Examine yourselves.

কটা চিটা মৈলা কাপৰ পিন্ধা দুটা ল'ৰাই
এদিন দেও বাৰ পুআ এক পাদুৰি চাহাবৰ
বজলাৰ আগত কিবা খুজিবৰ মন কৰি আহে
লাহে ফুৰি আছিল, কিন্তু ভই হোআতে খো-
জা নাই, ইয়াকে পাদুৰি চাহাবে দেখি খিলি-
কি দুআৰ মেলি সিহঁতক কি লাগে, তাকে
সুধিলে।

ল'ৰা। আতা, তুমি কেতিয়াবা কেতিয়াবা
সৰু সৰু কিতাপ বিলাই দিয়া বুলি আমি
সুনিলোঁ, আৰু আমাকে এটা দুটা লগাৰ নি-
মিতে খুজিবলৈ আহিলোঁ।

পাণ। তোমোলাকে কি কাৰনে খুজিচা,
পৰ্হিব পাৰা নে? নাইবা বেচিবৰ নিমিত্তে
লাগে?

ল'ৰা। আতা, সেই কিতাপ আমি পৰ্হি-
বৰ ইচা কৰোঁ।

পাণ। সেইবিলাক ধৰমি কিতাপ বুলি
তোমোলাকে জানা নে?

ল'ৰা। ধৰমি হওক, বা ন হওক, তথাপি
সিবিলাকে আমাক কি জানি ভাল কৰিব
পাৰে।

পাণ। মই তাকে ভাবসা কৰি এই কি-
তাপ দিচোঁ, আৰু ইহঁতলৈ প্ৰাৰ্থনাও কৰিম,
তেন্তে জেন তোমোলাকক সেই কিতাপ বুজি-
বলৈ সিকাই দিব।

তেতিয়া পাদুৰি চাহাবে কিতাপ দিলত আ-
নন্দ মনেৰে গুচি গল, আৰু সেই দিনৰ আ-
বেলি বেলিকা উত্তম কাপৰ পিন্ধা, দেখিবলৈ-
কো সুঅনি, আন দুটা ল'ৰাই চাহাবক দেখি-
বলৈ ইচা কৰি তেন্তেৰ বজলালৈ আহিল।

পাণ। বাক মোৰ প্ৰিয় ল'ৰাহঁত, তোমো-
লাক নো কোন? আৰু তোমোলাকৰ নাম কি,
তাক মোক ক'বা নে?

কেণ। মোৰ নাম কেব্লিচ হোআইট, আৰু
এওৰ নাম জেমচ টৰ্নৰ; আমাকে দুটা এটা
সৰু কিতাপ লাগে দেখি খুজিবলৈ আহিলোঁ।

পাণ। এনে সৰু কিতাপ বিলাই দিবলৈ

মোৰ আচে বুলি তোমোলাকক কোনে কলে?

জেণ। লৰেক উলিয়মে আমাক কলে।

পাণ। লৰেক উলিয়ম নো কোন?

জেণ। সি নদিৰ কানত থাকে, কিন্তু আ-
তা, সি আমাৰ লগৰিয়াবিলাকৰ মাজৰ এটা
হই বুলি নে ভাবিবা, কিয়নো তাৰ নিচিনা
আমি একোৰো পাত্ৰ নো হোআ ল'ৰা ন হই,
কিন্তু উত্তম ল'ৰা।

পাণ। সি একোৰো পাত্ৰ ন হই নে?

জেণ। অহ আতা হই, তাৰ স্বভাও সৰু-
লো লোকে জানে, সি চোৰ, গত সনি বাৰে
সি এখান চুৰি চুৰ কৰিলে।

পাণ। লৰেকে এই দৰে কৰিলে বুলি
তুমি নিচইকৈ জানা নে?

জেণ। হই আতা, আৰু সেয়ে তাৰ প্ৰথম
মন্দ কৰম এনে ন হই, কিন্তু প্ৰত্যেক দিনে
সি কিবা অপৰাধৰ নিমিত্তে সান্ত্বি নো খোআ-
কৈ নে থাকে। তাক ভাল ল'ৰা কৰিবলৈ তাৰ
পিত্তি মাত্ৰিএ বহুল্ল ৰূপে সুম কৰিলে, তথা-
পি সকলো অনৰ্থক, সি ভাল হওক চাৰি সদাই
মন্দ কৰম কৰিহে থাকে।

পাণ। লৰেকে কিয় এই ৰূপে আচৰন
কৰে, তাক তুমি মোক ক'ব পাৰা নে?

জেণ। হই আতা, দুই লগৰিয়াবিলাকৰ
কাৰন সি সদাই সিবিলাকৰ লগত আলি বা-
টে বাটে ফুৰি থাকে। যদি সি ইচ্ছালৈ জাই,
সেয়ে কেৱল এক দিন মাখোন, তাৰ পাচে
অনেক দিনলৈকে খেলা কৰি এলাহতে কাল
নিয়াই, আৰু কালি এক মানুহৰ বাৰিৰ পৰা
আম চুৰ কৰিলে।

কেণ। আৰু গচৰ পৰাও পৰিল।

জেণ। এনে হই আতা, এইটো বেয়া কৰম
আন এটালৈ বাট দেখাই, মই হলে জগতৰ
সকলোকে দিলেও চোৰ ন হ'লোহেঁতেন।

কেণ। ময়ো ন হ'লোহেঁতেন, এনে হলে
আমাৰ বদ নাম প্ৰকাশ হৈ সদাই আজ পা-
লোহকহেঁতেন। আৰু তেতিয়াই আমাৰ ইচ্ছালৈ
ল'ৰাই লৰেকক দেখে, তেতিয়াই তাক ইতি-
কিন্তু কৰে।

পাণ। নিইতে ভোমোলাককো নিন্দা কৰে নে?

ক্লেণ। ন হই আতা, আমি অতি উত্তম মান্যৰত্ন লৰা, কেতিয়াও মন্দ কৰম ন কৰোঁ।

পাণ। তেত্তে ভুমি আৰু লৰেঞ্চত বৰ বেলেগ; কিন্তু তাতকৈ ইমান উত্তম বুলি ভা-
বিচা নে, আৰু একেৰিও বেয়া কৰম কেতিয়াও
কৰা নাই নে?

জেমচে অলপমান বৈ থাকি মনতে গুনি
চাই তাৰ দোলাদোলা গিয়ানে দেখুআৰ দৰে
কলে, ন হই আতা, আমি কেতিয়াও একো
বেয়া কৰম কৰা নাই বুলি কব নোআবোঁ,
কিন্তু আমি চোৰ বা এলেহুআ আদি দুই
কৰম কৰা এনে ন হই, সদাই ঋতি ন কৰা-
কৈ ইচ্ছুললৈ গৈ থাকোঁইক।

পাণ। জেমচ, যদি তোমাৰ পিত্ৰিৰ চাক-
ৰে চন্দুকৰ পৰা টকা চুৰ কৰে, তেত্তে তাক
কি কৰিব?

জেণ। অহ! আতা, তাৰ নাম সিয়ু কটা
জাব, আৰু মই ভাবোঁ, কি জানি তাক ফাটে-
কতো পেলাব।

পাণ। এনেকুআ হব পাৰে, কিন্তু সি যদি
বোলে, সেই টকা লবৰ ইচা হই, আৰু যদি
সান্তি পাবলৈ ভই ন হলেইভেন, তেত্তে মই
ললোঁইভেন, সি স্বভাৱেৰে চোৰ ন হই নে,
কোআচোন?

জেণ। হই আতা, সি স্বভাৱতে চোৰ।

পাণ। জেমচ, ভুমি স্বৰূপ কলা, কেৱল
প্ৰকাশ ৰূপে কৰা দুই কৰম পৰম ইশ্বৰে
দেখাতে পাপ এনে ন হই, কিন্তু তেঁও আত্মা-
কে দেখে, আৰু মনতে জি বেয়া কৰিবলৈ আ-
মি ইচা কৰোঁ, তাকো জানি আছে।

ক্লেণ। হই আতা, সকলোকে জানি পহ-
ৰত জেনেকৈ এন্ধাৰতো ভেনেকৈ দেখি আছে।

জেণ। আৰু জেতিয়া লৰেঞ্চে চুৰ কৰি-
চিল, তেতিয়া পৰম ইশ্বৰে তাক দেখিলে
ইয়াক মই ঠিককৈ জানোঁ।

পাণ। কিন্তু জেমচ, ইশ্বৰে কেৱল চো-
ৰকেহে দেখে বুলি ভুমি ভাবা নে?

জেণ। ন হই আতা, তেঁও মানুহৰ কৰ-
মকে আদি কৰি সকলোকে দেখে।

পাণ। জিবিলাক অহঙ্কাৰি, মিচলিয়া, অসু-
আ, অনুচিত কথা কৈ ইশ্বৰৰ নামে সপত
খাই, আৰু জিবিলাকে পিত্ৰি মাত্ৰিক নে মা-
নে, অধিকাৰৰো বল ন হই, আৰু আপোনাকে
আপুনি প্ৰসংসা কৰে, সেইবিলাকক ইশ্বৰে নে
দেখে নে?

এই কথা কি কাৰনে কলে, তাকে জেমচে
বুজি পাই থাকিল।

পাণ। বাৰু ফ্ৰেঞ্চিচ, ইশ্বৰে তোমাক দে-
খিচে বুলি মনত সুঁঅৰি আপোনাকে পৰিমাণ
কৰি চাই মোক প্ৰকাশ ৰূপে স্বৰূপকৈ কোআ,
তোমাৰ সুচি মন আছে নে? আৰু লৰেঞ্চত-
কৈ তোমাৰ আৰু জেমচৰ মাজ বৰ ভাল
আছে, কিন্তু বাহিৰৰ কৰমত বিশ্বাস ন কৰি
তোমাৰ ভিতৰৰ আসই কেনে, তাকে পৰিখা
কৰি চাই, ভুমি জে সকলো পোনে ভাল হৈ
ইশ্বৰৰ আগত একো বেয়া কৰম কৰা নাই,
ইয়াক কব পাৰা নে? আৰু ইশ্বৰে তোমাৰ
বিসয়ে কেনে ভাবে বুলি নো অনুমান কৰিচা?

ফ্ৰেঞ্চিচে মুৰত কৰি একো ন কলে, কিন্তু
মনত কিবা ভবা দেখা গল, আৰু জেতিয়া
পৰম ইশ্বৰৰ চকু তাৰ ওপৰত আছে বুলি
সুঁঅৰিলে, তেতিয়া সি মনতে একো সুখ সান্ত্ব-
না নে পাই ইমান অসন্তোষ হেন দেখালে।
সি এতিয়াই কিবা বেয়া কৰম কৰিলে।

পাণ। ফ্ৰেঞ্চিচ, মই জি তোমাক সুধিলোঁ,
তাৰ একো উত্তৰ নি দিলা; ইশ্বৰৰ আগত
একো বেয়া কৰম ন কৰাকৈ ভুমি সকলো পো-
নে উত্তম লৰা হোআ নে?

ক্লেণ। ন হই আতা, জি কোনোএ সক-
লো পোনে ভাল, এনে কোনো মানুহ নাই,
আমি সকলোএ কিবা বেয়া কৰিলোঁ।

পাণ। ভুমি কি বেয়া কৰম কৰিলা, এতি-
আ মোক কলে ভাল হই।

ক্লেণ। অহ! আতা, মোৰ মনত কুভা-
বনা আছে, আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা এজ উটি
অনুচিত কথা কৈও।

পাণ্ । তুমি লোকক ভুলাবলৈ ইচা কৰি কেতিয়াও মিচা আৰু অসত্য কথা কোৱা নাই নে? আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা এলেহুআ, খকুআ, আৰু অসূয়া; নাইবা ঘিন কৰা বা প্ৰতি হিংসা কৰোঁতা নো হোআ নে? আৰু পৰম ইশ্বৰৰ অহিতে কেতিয়াও পাপ কৰা নাই নে?

ফ্ৰেণ্ । ন হই আতা, মই জি জি কৰম কৰিলোঁ, এই সকলোৰে মাজত ইশ্বৰৰ অহিতে একো পাপ কৰা নাই ।

পাণ্ । কি, কেতিয়াও কৰা নাই নে? তুমি কেতিয়াবা বিস্ময় বাৰক অমান্য ন কৰাকৈ সদাই পবিত্ৰ কৰি ৰাখা নে? আৰু অন্য দিনৰ নিচিনা খেলা ন কৰি, পৰম ইশ্বৰক স্বৰূপ কৰি, আৰু তোমাৰ আমাৰ কি গতি হব, তাক ভাবিবলৈ কেতিয়াও পাহৰা নাই নে?

ফ্ৰেণ্ । অহ, আতা, আমাৰ ইকুলৰ সকলো লগৰিয়াই কেতিয়াবা কেতিয়াবা বিস্ময় বাৰত খেলা কৰে ।

পাণ্ । কিন্তু তোমাৰ সকলো লগৰিয়াই ইশ্বৰৰ আগ্য উলংঘন কৰাত সিহঁতে ভাল কৰিচে বুলি তুমি ভাবিচা নে? বহু লোকে জি বেয়া কৰম কৰে, সিহঁতৰ আচৰন দেখি তাক কৰিবলৈ মানা কৰিচে, ইয়াক সোজা-বা । জা ২৩:২ ।

ফ্ৰেণ্ । আতা, সেয়ে সত্য হই, তাক মই পাহৰিলোঁ ।

পাণ্ । ইশ্বৰৰ আগত পাপ কৰিব নো পোআ, তাক তুমি বুজিচা, আৰু আনৰ অহিতে পাপ কৰিলে তাক ইশ্বৰৰ অহিতে পাপ কৰা হই, ইয়াক মনত সুঁঅৰিবা, কিয়নো আমাৰ চুবুৰিয়াক আপোনাৰ নিচিনাকৈ প্ৰতি কৰিবলৈ তেঁও আগ্য দিচে । মা ১৫:১২ ।

ফ্ৰেণ্ । কিন্তু আতা, জিবিলাকে আন আচৰন জানে, সিবিলাকক যদি আপুনি সোধে, তেন্তে আমি জে উত্তম লৰা, ইয়াকে সিবিলাকে কৰ ।

পাণ্ । তোমোলাকৰ আপোনাৰ মনৰ যডাও জি হই, তাৰ বিলয়ে আন লোকৰ

কথাত কি সকাম আছে? তুমি এতিয়াই কো-আ নাই নে, ইশ্বৰে আত্মাকে দেখে বুলি? লৰেহে চুৰ কৰে বুলি মোক কলা, কিন্তু মই তোমাক সোধোঁ, চোৰতকৈ বধ কৰা ডাঙৰ পাপ ন হই নে?

ফ্ৰেণ্ । অৱলো হই আতা, কিয়নো চো-ৰে সদাই বধ ন কৰে, কেতিয়াবা কেতিয়াবা-হে মাৰে ।

ফ্ৰেণ্ । অৱলো আমিও বধ কৰোঁতা ন হও ।

পাণ্ । জেমচ, তুমি ধৰম সান্নত বিশ্বাস কৰা নে, মোক কোআচোন?

ফ্ৰেণ্ । হই আতা, তাৰ ভিতৰত জি জি সকলো লিখা আছে, তাকে সত্য মানি মই বিশ্বাস কৰোঁ ।

পাণ্ । তেন্তে এই জি কথাবিলাক আ-মাৰ প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে কলে, তাৰ বিলয়ে তুমি কি কোআ? “আৰু জি কোনোএ আপোনাৰ ভায়েকক মূচ বোলে, সি নৰকৰ জুইত দগুৰ ভিতৰ হব ।” মা ৫:২২ । আৰু যোহানে জি প্ৰকাশ কৰিলে, তাকো সোঁঅৰা, “জি কোনোএ আপোনাৰ ভায়েকক ঘিনাই, সি বধ কৰোঁতা হই ।” ১ যো ৩:১৫ ।

ফ্ৰেণ্ । এই কথাবিলাক আগেয়ে মোক কো-নোএ দেখুআ নাই, এই হেতুকে তালৈ কে-তিয়াও মন নি দিলোঁ ।

পাণ্ । সেইবিলাক একেৰিও অসত্য ন হই, কিয়নো পৰম ইশ্বৰে লোভ, ঘিন, হিং-সা, অপ্ৰেম কৰমকে আদি কৰি সকলোকে কৰিবলৈ বাধা কৰি কৈচে, জিবিলাকে এই কৰম কৰে, সেইবিলাকে পৰম ইশ্বৰৰ অহি-তে পাতকি হৈ স্বৰগ ৰাজ্যত ভোগ কৰিবলৈ নে পাব, ইয়াকে তেঁও নিচহঁকৈ প্ৰকাশ কৰি-চে; আৰু মই তোমোলাকত কৈও, তেনেকৈ লৰেহে পাপি, তেনেকৈ তোমোলাকে ইশ্বৰে দেখাতে পাপি আচা, কিন্তু অলপ ঞ্জেকৰ আগৈয়ে তাৰ দোন দেখাই তোমোলাকে আ-পোনাৰ প্ৰসংসা কৰা দেখি মই অসন্তোষ পাইচোঁ, আপোনাৰ ভায়েকৰ চকুত ধকা কুটা

দেখা জি মানুহৰ দ্বিষ্টান্ত, তাক তুমি মনত
অৰন কৰিচা নে?

জেৱ। হই আতা, সি আপোনাৰ চকুত
ধকা চতি নে দেখিলে, তাৰ বিসয়ে মোৰ বুৰি
আইৰ নকচা ধকা ডাঙ্গৰ ধৰম সান্ত্ৰৰ মা-
জত পৰ্হিলোঁ।

পাৱ। আমাৰ আপোনাৰ চিত্ত জি আ-
চে তাক জানিবলৈ উচিত, আৰু তোমোলাকে
জেন এই দৰে কৰিবা সেয়ে মোৰ বাঞ্ছা,
লৰেঞ্চ আৰু তাৰ মন্দ আচৰনলৈ তোমোলাক
নদাই চিন্তি নে থাকিবা, কিন্তু তাৰ নিচিনা
নো হোআকৈ বখাৰ কাৰনে ইস্বৰৰ নামত
ধন্য বাদ কৰা উচিত; আৰু তোমোলাকৰ
আপোনাৰ আচৰন বিবেচনা কৰি চালে জানিব
পাৰিবা, জে ভালেমান কৰমৰ দোআৰাই ইস্ব-
ৰক বিতুষ্ট কৰিলা, জিহৰ অৰ্থে ইস্বৰৰ আ-
গত তোমোলাকে উত্তৰ দিব লাগিব।

জেৱ। হে আতা, সকলোএ আপোন আ-
পোন কৰমৰ উত্তৰ দিব লাগিব, ইয়াতে একো
সংশয় নাই।

পাৱ। ইস্বৰৰ পবিত্ৰ আগ্য জি ৰূপে
উলংঘন কৰিলা, তাৰ অৰ্থে তোমোলাকক লোধ
কৰিবলৈ যদি মাতে, তেন্তে জেমচ তুমি কি
উত্তৰ দিবা? তুমি অৱসে স্বৰগ বা নৰক
এই দুইৰ এটাইলৈ জাবা, কলৈ জাবলৈ তো-
মাৰ ইচা হই?

জেৱ। অৱসে স্বৰগ পাবলৈ ইচা কৰোঁ,
ইয়াতে একো সংশয় নাই, তথাপি কেনেকৈ
লোধৰ দিনৰ অৰ্থে কোনো লোকে অসাৱধানে
থাকি চিন্তা ন কৰে তেনেকৈ মই ন কৰোঁ।

পাৱ। আন লোকৰ কথা ন কৰা, মোৰ
প্ৰিয় লৰা, কিন্তু তোমাৰ আপোনাৰ মাথোন
কোআ, ইস্বৰৰ পবিত্ৰ আগ্য উলংঘন কৰাতে
তোমাৰ পাপি স্বভাও আছে, ইয়াক জানিও
কেনেকৈ স্বৰগ বাসি হবলৈ ইচা কৰা?

জেৱ। তালৈ ভই কৰোঁ, আৰু মই জা-
নিচোঁ জে পাপ কৰিবলৈ উচিত ন হই।

পাৱ। পাপ ন কৰাকৈ তুমি কেনেকৈ
থাকিবা? তোমাৰ মনত জি কুঅভিলাস আছে,
তাক নো কেনেকৈ গুচাব পাৰিবা?

জেৱ। মই অৱসে ভাল কিভাপ পৰ্হি
বহুত প্ৰাৰ্থনা কৰিম, আৰু নদাই গিৰ্জালৈ গৈ
জি জি সকলো মই কৰিবলৈ উচিত, তাকে
কৰি থাকিম।

পাৱ। কেৱল ভাল কিভাপ পৰ্হি প্ৰাৰ্থনা
কৰাতে তোমাৰ অসুখ স্বভাও কেনেকৈ সুখ
হব বুলি ভাবিচা?

জেৱ। কিন্তু আতা এতিয়াৰ পৰা যদি মই
আৰু একো বেয়া কৰম ন কৰিম, তেন্তে তাৰ
দোআৰাই মোৰ জোআ দিনবিলাকৰ পাপ
কটা নে জাব নে?

পাৱ। যদি বধ কৰোঁতাই বোলে, মই
আৰু বধ ন কৰিম, তেন্তে সেয়ে তাৰ আগৰ
বধ কৰা পাপ গুচাব নে? কিন্তু জিবিলাকৰ
স্বভাও জনমৰে পৰা পাপত ৰতি হৈ পাপ
পৰিখাৰ মাজত বাস কৰা জি তোমোলাক,
ইস্বৰৰ সন্ধিৰ বাহিৰে পাপ ন কৰাকৈ কে-
নেকৈ থাকিবা? তোমাৰ স্বভাৱে পাপ কৰিব-
লৈ ভাল পাই বুলি নে জানে নে? আৰু
তোমাক পাপি স্বভাৱে বন্ধা হৈ পাপক
ভাল পাই জিমান দিন তাক কৰি থাকা,
সেইমান দিনলৈ তুমি জি উত্তম কথা কৰা
সেয়ে একো ন হই, কিয়নো তুমি তাক পা-
লিব নোআৰা।

জেৱ। বাক আতা, আমাৰ স্বভাৱে যদি
পাপ কৰিবলৈ ভাল পাই, তেন্তে আমি কি
কৰিম?

পাৱ। যিচু খ্ৰিষ্টত বিশ্বাসৰ দোআৰাই
আমাৰ অসুচি আত্মাক সুচি কৰি আৰু খ্ৰিষ্টৰ
ভেজৰে আমাৰ সকলো পাপ ধুই গুচাই
ইয়াকে ইস্বৰে ধৰম সান্ত্ৰত লিখা নাই নে?
১ য়ো ১:৭।

জেৱ। আতা, এয়ে কেনেকৈ হব পাৰে,
তাক মই বুজা নাই।

পাৱ। জেমচ, মই তোমালৈ প্ৰকাশ কৰি
বুজাবলৈ উপাই কৰিম, যদি কোনো মানু-
হে বহুত ধাৰ লগাই সুজিৰ নোআৰি পাচত
কাটেকত পৰে।

জেৱ। ধাৰৰ নিমিত্তে মোৰ নদাই কাটে-

কৃত আছে, তেঁওক দেখিবলৈ মই কালি গৈ-
চিলোঁ।

পা৭। যদি মই গৈ তোমাৰ দদাইৰ
সকলো ধাৰ সুজিম, তেন্তে আৰু তাৰ ধাৰ ধা-
কিব নে?

ফে৭। ন হই আতা।

পা৭। মই তেঁওৰ ধাৰ সুজিলত কিহৰ
দোআৰাই সি মুকলি হ'ল?

ফে৭। আতা, আপোনাৰ ধনৰ দোআৰাই।

পা৭। তেন্তে তুমি এই ৰূপে কব পাৰা,
এজন বন্ধুৰ ধনেৰে মোৰ দদাইৰ ধাৰ মৰা
হ'ল।

ফে৭। আতা, খ্ৰিষ্টে আমাৰ সলনি দুখ
ভুঞ্জিলে, ইয়াকে আপুনি আমাক বুজাব খে-
জে, তাক মই জানিচোঁ।

পা৭। যদি এই কাৰন ন হই, তেন্তে
কিয় তেঁও ইশ্বৰৰ আগত সাও পোআ হ'ল?

ফে৭। আমাৰ জ্ঞান কৰ্তাই সাও পালে
নে?

পা৭। কিয়নো সাক্ষত এনে লিখা আছে,
“এই নিমিত্তে খ্ৰিষ্টে আমাৰ কাৰনে আপুনি
সাও পোআ হৈ, বিধানৰ সাপৰ পৰা আ-
মাক মুক্ত কৰিলে; তাতে এনে লিখাও আ-
ছে, জি জনক গচত অৰা হই, সি সাও পো-
আ হই।” গল ৩:১৪।

ফে৭। কিন্তু কি নিমিত্তে তেঁও সাও পো-
আ হ'ল?

পা৭। মই তোমাক বুজাবলৈ উপাই
কৰিম; ইশ্বৰৰ পবিত্ৰ আগ্যা উলংঘন ন কৰি-
লোঁ, কোনেও এনেকৈ কব নোআৰে, কিয়-
নো সকলো মানুহ পাপি হৈ ইশ্বৰৰ অহি-
তে পাপ কৰিলে, আৰু কোনেও আপোনাৰ
অসুখ আত্মাক সুখ কৰিব নোআৰে, তেন্তে
কেনেকৈ নিৰিলাক স্বৰগলৈ জাব পাৰে? আ-
মাৰ প্ৰিয় জ্ঞান কৰ্তা যিচু খ্ৰিষ্টে দেখিলে,
আমি সকলোএ পবিত্ৰ আগ্যা উলংঘন কৰা-
তে সন্তি ভুঞ্জিব লগা হ'লোঁইক, এই নিমিত্তে
আমাৰ পাপৰ বোজা মূৰত লৈ তাৰ দণ্ড
ভুঞ্জিলে। “কিয়নো ইশ্বৰে সৈতে আমাক

মিল কৰাবৰ নিমিত্তে খ্ৰিষ্টে আপুনি পৰ-
মাৰ্থিক হৈ অপৰমৰ্থিক হৈ অৰ্থে এবেলি
দণ্ড ভোগ কৰিলে।” ১ পি ৩:১৮।

ফে৭। তেন্তে পাপৰ কাৰনে আমি সন্তি
নে পাম নে?

পা৭। ইশ্বৰে এনে প্ৰকাশ কৰিছে, যিচু
খ্ৰিষ্টে আমাৰ কাৰনে সন্তি খালে, জি কো-
নোএ ইয়াকে বিশ্বাস কৰি তেঁওৰ নামেৰে
পাপৰ মাক মাগিব, সেইবিলাকক ইশ্বৰে খে-
মা দিব; কিন্তু মই জি বুজাব খোজোঁ, ভুলত
জেন ন পৰিবা, এই নিমিত্তে তালৈ সাক্ষ্য
হোআ, কিয়নো কেৱল মুখেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰা
এনে ন হই, কিন্তু সকলো মনে চিত্তে আত্মাৰে
সৈতে জি কোনোএ খোজে, তালৈ আমাৰ এনে
অজিকাৰ প্ৰকাশ হ'ব।

ফে৭। আতা, পৰিজ্ঞান কৰ্তাৰ অৰ্থে মই
অনেক বাৰ সুনিলোঁ, কিন্তু এতিয়া জি তুমি
মোক কলা, সেই দৰে আগৈয়ে কেতিয়াও সুনা
নাই।

পা৭। তেন্তে যিচু খ্ৰিষ্টে প্ৰিথিবিটলৈ আহি
পোৱেন কাঠত মৰিল, তাৰ বিসেস কাৰন কি
ভাবা?

ফে৭। আমি জেন উধাৰ পাব পাৰোঁ।

পা৭। জিবিলাকে তেঁওত বিশ্বাস কৰে,
সেইবিলাকৰ নিমিত্তে তেঁও পৰিজ্ঞানৰ উপাই
কৰিলে, আৰু এতিয়া তোমোলাকে পুন্যৱস্ত
হ'বৰ নিমিত্তে কিবা কৰম কৰিবলৈ আৱশ্যক
নাই, যদি তোমোলাকে আহি কোআ, আতা,
আপুনি মোৰ ধাৰ মাৰিলা হই, তথাপি মই
গৈ ধাৰ সুজিমগৈ, এনে হলে মই জে ধাৰ
নিচেই মাৰিলোঁ, তাতে তুমি বিশ্বাস কৰা নাই,
এনে প্ৰমান ওলাই।

ফে৭। এৰা, জি আগৈয়ে কৰা হ'ল, তাক
এতিয়া কৰিবলৈ প্ৰয়োজন নাই, জেনেকুআ
মোৰ কান্ধত গধুৰ ভাৰ আছে, তাক কোনো-
বাই মোৰ কান্ধৰ পৰা লই, তেন্তে মই সন্তা
পাম, সেই কথাই ভেনেকুআ হই আতা।

পা৭। খ্ৰিষ্টে জে মোৰ পাপ গুচাবৰ নি-
মিত্তে মৰিল, ইয়াকে যদি নিচেইকৈ বিশ্বাস

কৰা, তেন্তে মোৰ প্ৰিয় লৰা তুমি মনত সন্তোষ পাবা, কিয়নো খ্ৰিষ্টে কৈচে, “হে সুম কৰা আৰু ভাৰত দুখ পোআ লোক সকল, মোৰ ওচৰলৈ আহা, মই তোমোলাকক জিবনি দিম।” মা ১১: ৮।

জ্ঞে। তেন্তে খ্ৰিষ্টে আমাৰ লগা হৈ আমাৰ পাপৰ দণ্ড ভুঞ্জিব নে?

পাৱ। হই, আমাক নৰকৰ পৰা উদ্ধাৰিবলৈ খ্ৰিষ্টে স্বৰগৰ পৰা নামি আহিল, আৰু জেতিয়া তেঁওক পেৰেঙ্গনিত গজাল মাৰি অৰা হৈছিল, তেতিয়াই ইয়াকে সিদ্ধি কৰা হ'ল, জিবলাকে খ্ৰিষ্টত আসুই লৈ পাপৰ খেমা খোজে সেইবিলাকে খেমা পাব।

ক্লে। কিন্তু সিবিলাকে মৰিবলৈ ভই নকৰিব নে?

পাৱ। সিবিলাকক উদ্ধাৰ কৰা হ'ল, তেন্তে কি কাৰনে ভই কৰিব? জেতিয়া সিবিলাক মৰিব, তেতিয়া স্বৰগত থকা জ্ঞান কৰ্তাৰ কোমৰলৈ জাব।

জ্ঞে। কিন্তু আতা, মই জেন একো বেয়া কৰম ন কৰিম, তালৈ সাৱধান হোআ উচিত ন হই নে?

পাৱ। আমাৰ জ্ঞান কৰ্তাই কৈচে, বোলে, “ভাল মানুহে আপোনাৰ ভাল ভঁৰালৰ পৰা ভাল দ্রব্য উলিয়াই, আৰু বেয়া মানুহে আপোনাৰ মনৰ বেয়া ভঁৰালৰ পৰা বেয়া দ্রব্য উলিয়াই।” লুক ৬: ৪৫। সেই ৰূপে ভাল ভাল গচে ভাল গুটি ধৰে। মা ৭: ১৭। যদি তেঁও অনুগ্ৰহ কৰি তোমাক নতুন মন দিএ, তেন্তে তেঁও তোমাক ভাল কথা ভাবিবলৈ আৰু উত্তম কৰম কৰিবলৈ পবিত্ৰ আত্মাৰ দোআৰাই সক্তিও দিব, তুমি আপুনি আপোনাৰ অসুচি স্বভাও সূচি কৰিব নোআৰা, বা ইহুৱৰ আগ্যাব ধৰে আচৰন কৰিবলৈ সক্তি নাই; কাৰন তেঁওক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ আগেয়ে তেঁওৰ দোআৰাই পাপ খেমা কৰা হৈ নতুন মন হব লাগে, ইয়াকে তুমি বুজিচা। তেন্তে মোৰ প্ৰিয় লৰাটিহঁত, যিহু খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰা, কিয়নো তেঁও কৈচে, “লৰাইহঁতক মোৰ ওচৰলৈ আহিব

দিয়া, হাক নি দিবা।” মাৰ্ক ১০: ১৪। তোমাৰ সকলো পাপ তেঁওৰ আগত লৈ কাৰ্হি আৰু যিহু খ্ৰিষ্টে তোমাৰ পাপ গুচাবৰ কাৰনে কাঠত মৰিল, ইয়াকে বিশ্বাস কৰি খেমা খুজিলে তোমাৰ পাপ খেমা কৰা জাব; জেনে

কাঠত গজাল মৰাত কেলেসন খা পালে,

পাপি লোকৰ সলনি দুখ সান্তি খালে।

তেঁও জে অভিনয় ৰূপে প্ৰতি কৰিচে, তাকে বিশ্বাস কৰি তেঁওক প্ৰেম কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা, আৰু আপোনাকে তোমাৰ সলনি দিয়াৰ কাৰন তেঁও জিহত সন্তুষ্ট হই, তাকে কৰিবলৈ জতন কৰা।

জ্ঞে। কিন্তু আতা, কিমান কুভাবনা কুচিন্তা আমাৰ মনত আহি আহি থাকে, আৰু কিমান বেলি অনুচিত কৰম দেখিচোঁ সুনিচোঁ, এই সকলোকে আপুনি জনা হলে আমাৰ মন সুচি হবলৈ বৰ টান দেখিলেহেঁতেন।

পাৱ। মোৰ প্ৰিয় লৰাটিহঁত, জিবলাকে জ্ঞান কৰ্তাত বিশ্বাস কৰে, সেইবিলাকক ইহুৱে পবিত্ৰ আত্মা দিব, আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ দোআৰাই সিহঁতৰ মন পহৰ কৰাই ইহুৱক প্ৰেম কৰিবলৈ নিয়াব, তেন্তে আন সকলোতকৈ পবিত্ৰ আত্মাৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰা, সেই জনাই হলে তোমোলাকক জি ভাল হই, তাক কৰিবলৈ আৰু জি বেয়া হই তাক এৰিবলৈ সিকাৰ, আৰু জ্ঞান কৰ্তাৰ মহিমা গৌৰৱ প্ৰকাশ কৰিবলৈ সকলো ভাৱে কাল নিয়াবলৈ তেঁও তোমোলাকক সক্তি দিব।

এই দৰে কথা বাত্ৰাৰ সেন হ'ল; আৰু আপোনাৰ ভালকৈ জানি ইমান প্ৰসন্ন ন কৰিবলৈ, কিন্তু জি গিয়ান যিহু খ্ৰিষ্টত পোআ জাই তাক জানিবলৈ ভাল কিতাপ সেই লৰাবিলাকক পাদুৰি চাহাৰে দিলে। আৰু কলে, বোলে, জি কথা সিহঁতে সুনিলে সেই সকলোকে লৰেংক কোআগৈ বুলি বিদাই দিলে; কিন্তু সিহঁতে পাচৰ বিদ্যাম বাৰভো চাহাৰক দেখিবলৈ মিনতি কৰিলে। খ. ল. হ.

Printed and published, Dec. 1853, by N. BROWN, at the Sibsagar Mission Press.

অকনোদই সম্বাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ ।

মোং সিবসাগৰ, জুলাই, ১৮৫০ ।

নম্বৰ ৭ ।

VOL. V.

SIBSAGOR, ASAM, JULY, 1850.

NO. 7.

গৌৰৰ দুতিয় বজা মহমদৰ আখ্যান ।

Mahomed, Second King of Gour.

আমি এতিয়া জঞ্জিচ ঝাঁ বাদশ্যাব বিবৰনৰ ওচৰ পালোঁহি, এডেকে তেঁওৰ কথা কিছু বাহুল্যকৈ লিখিবৰ নিমিত্তে গৌৰৰ বজা প্ৰথম মহমদ মৰাৰে পৰা জঞ্জিচ ঝাঁই হিন্দুস্থান আক্ৰমণ কৰাটোকে বিবোধ কালৰ বিবৰন কিছু সংক্ষেপকৈ লিখিম । সেস বাদশ্যাব ভতিজা পুতেক মহমদ আপোনাৰ দদায়েক মৰাৰ পাচত সিংহাসনৰ অধিকাৰ হল; তেঁওৰ মিত্ৰ আৰু এলেহুআ স্বভাও আছিল, আৰু গৌৰত আপুনি থাকি আপোন দদায়েকৰ বন্দি কুতুবক গজনিৰ ৰাজ্য দিলে । কুতুবৰ আপোনাৰ ৰাজ নগৰ দিলিত থকাতো তাৰ চাৰিও ফালৰ দেশৰ ৰাজ কৰ লবলৈ ধৰিলে । এই মহমদে কোনো বিদেশ কৰম কৰা নাই; কিন্তু কাৰাজিমৰ বাদশ্য মহমদৰ ক্ৰোধ জনমোআ কৰমহে কৰিছিল, সেই কাৰনে কাৰাজিমৰ বাদশ্যই তেঁওৰ ৰাজ্য নষ্ট কৰিলে । দদায়েকৰ নিচিনা তেঁও সৰুৰ হাতত বধ হল, আৰু তেঁওৰ পূৰ্ব পুৰুষে আবহুতন কৰা, আৰু তেঁওৰ দোআৰাই এটোআ এক মচিদৰ মাজত মৈদাম বন্ধা হল ।

Coin of the Hindu Raja "Sri Bhim Deva."

মহমদ গোৰিএ সৈতে জুখ কৰা ভিম দেও ৰজাৰ কপ ।

কাৰাজিমৰ বাদশ্য মহমদৰ আখ্যান

Mahomed of Kharazim.

পাচত কাৰাজিমৰ বাদশ্যই অনেক পিত্ৰিৰ অধিকাৰ পালে । চুলজুকিয়াবিলাকৰ ৰাজ্য তেঁওৰ অধিন আছিল, আৰু গৌৰ, গজনিৰ আৰু ভাৰত বসৰ অনেক অনেক প্ৰদেশ তেঁওৰ অধিন হোআত তেঁও প্ৰিথিবিৰ সেই প্ৰদেশবোৰত অতি পুতাপি ৰজা হল । তেঁও সিংহাসনত উঠিলত পাৰ্চি, খোৰাচান, গজনি, গৌৰ আৰু লাহোৰ, এইবোৰক আপোনাৰ কৰতলিয়া কৰিলে । জুখৰ বিসয়ে তেঁও চিকন্দৰ সাহৰ নিচিনা, আৰু তেঁওৰ দৰে প্ৰিথিৱিক জই কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিছিল । তেঁওৰ সভা ষখন অন্য অন্য ৰজাৰ সভাতকৈ ঐৰজ্জৰন্ত আৰু পুতাপি, আৰু তেঁওৰ ৰাজ ঘৰৰ দুআৰত প্ৰতি দিন ৰাতি পুআ আৰু গধূলি জুখ আৰম্ভ কৰা একুৰি সাত জন বাদশ্যাব বহু মূল্য সিলৰ ওপৰত কটা সোনৰ দণ্ডৰ দোআৰাই ঢাক কোৰাই ।

Rise of Jenghiz Khan.

তেঁওৰ ৰাজ্য পূব আৰু উত্তৰ ফালে মহা জঞ্জিচ ঝাঁৰ সিমালৈকে, সেই জঞ্জিচ ঝাঁই তাৰ নানা জাতিবোৰক কচিয়াৰ মাজৰ পৰা পাচিকি সাগৰলৈকে আপোনাৰ বস কৰিছিল; আৰু খেহু দেশতো উপদ্রুও কৰি তাৰ উত্তম নগৰ লুট কৰিলে, আৰু সেসত হিন্দুস্থানৰ ওপৰত নাসক লৈয়া বাকি দিলে । কাৰাজিমৰ বাদশ্য জঞ্জিচ ঝাঁৰ জি ৰূপ ভয়ানক জুখ হৈছিল, সেই ৰূপে মনৰ অগোচৰ কথা ।

জঞ্জিচ খাঁৰ ৰাজ্যৰ বিবৰন।

The Reign of Jenghis Khan.

ভাৰত বৰ্ষত জঞ্জিচ খাঁৰ কোনো চিৰস্থাপি ৰাজ্য খাপন কৰা নাই, তথাপি কাৰাজিমৰ ৰাজ্য নষ্ট কৰাত গজনিৰ অধিন হোআ হিন্দুস্থানৰ ৰাজ্যৰ ওপৰত তেঁওৰ হাত দিব লগা হ'ল, আৰু আচিয়াৰ মাজত তেঁও মহা জইজুৰু বিৰ আছিল, সেই কাৰনে তেঁওৰ বিবৰন কিছু বহুলকৈ লিখোঁ।

জঞ্জিচ খাঁৰ ৰাজ্যৰ মহত আৰু তাৰ গমি চালে বুজা জাই পূৰ্ব কালৰ বিবৰনৰ ভিতৰত তেঁওৰ ৰাজ্যৰ উত্পত্তি অতি আচৰিত। আমি আগৈয়ে ভাবিছিলোঁ, বোলোঁ, আৰব লোকে দেশ জই কৰাত অতি নিপুন; কিন্তু জঞ্জিচ খাঁৰ আগত সিহঁত একো ন হই, কিয়নো তেঁও পিতৃৰ অলপ অধিকাৰ পাই কিছু দিনৰ মূৰতে তেঁওৰ আপোনাৰ ৰাজ্য জেনেকৈ বৰ্হী-লে, সেইবোৰক ভাসাত চলনত, বেৰহাৰত ভিন ভিনকৈ তেঁওৰ জই কৰা নানা দেশৰ বিনাই ভাবিলে আমাৰ মন বিয়াকুল হ'ব।

আন আন দেশৰ দৰে মগলবিলাকে জঞ্জিচ খাঁক দেৱতাৰ সন্তান বুলি ভাবিছিল; কিন্তু সিবিলাকৰ পূৰ্ব পুৰুষবিলাক মানুহৰ জাত আছিল। তাতাৰ দেশত তেঁওৰ বাপেকৰ অলপ-হে অধিন আছিল; তেঁও সেইবোৰত ৰাজ্য নাসন কৰিবলৈ ধৰাত তাৰ চাৰিও ফালে থকা লোকবিলাকে তেঁওৰ লগত জুখ কৰিবলৈ ধৰিলে; কিন্তু তেঁও তেৰ বচৰ বয়সিয়া হৈ মাকৰ আলচেৰে সেই আটাই সত্ৰকে জই কৰিলে। এই জই ১১৭৮ সঁকত হৈছিল; তাৰে পৰা তেঁও দুকুৰি বচৰ বয়সিয়া হোআলৈকে তেঁওৰ একো বিবৰন নাই, আৰু জদি আচিলে, তেও কালৰ দুৰ্দাসাত কডুবাও লুপুআ হ'ল।

His first Exercise of Power and Cruelty.

সেই কালত তাতাৰবিলাক নানা জাতি ভিন ভিন হৈ আছিল, আৰু তাৰ অধিকাৰ-বিলাকো নিজে নিজে স্বতন্ত্ৰ আছিল, কিন্তু ইএ সিএ সকলো বিৰোধা বিৰুদ্ধি হৈ আছিল।

সিবিলাকৰ মাজত জঞ্জিচ খাঁৰ সহস্বেক ৰাজ্য আ সকলোতকৈ পৰাক্ৰমি; পাচে তাৰ চাৰিও ফালে থকা ৰজাবিলাকে একে মন হৈ তেঁওৰ ৰাজ্য নষ্ট কৰিলে। জঞ্জিচ খাঁই আপোনাৰ সকলো সৈন্য গোটাই আপোনাৰ সহস্ৰৰ সহাই হ'বৰ নিমিত্তে গৈ সিবিলাকক জই কৰিলে; সেই জুখত চই হেজাৰ লোক মৰা পৰিল। এই জুখৰ অন্ত পৰাতে তেঁও তিনি কুৰি দেহা-টা চকুত পানি ভৰাই জুইৰ ওপৰত ৰাখিবলৈ আগুৱাবলৈ; পাচে তাতে প্ৰধান প্ৰধান সত্ৰবোৰক পেলাই দিলে। পাচে সিহঁতৰ সকলো ঘৰ দুআৰ লুট কৰি সামান্য প্ৰজা-বোৰক বন্দি কৰিলে। তাৰ পাচে তেঁও ১২০২ সঁকৰ পৰা ১২০৯ সঁকলৈকে তাতাৰ দেশৰ আপোন জাতি লোকবিলাকক পৰাজই কৰিলে; সেই লোকবোৰৰ নাম আমি কলেও তথাপি সিহঁতৰ বিবৰন লিখিবলৈ এৰোঁ, কিয়নো সিহঁতৰ বহু সংখ্যা হোআত পৰ্হাবিলাকৰ কে-ৱল স্তম মাখোন হ'ব। সিহঁতৰ মাজৰ এজন মহা খাঁ নামে খিয়াতি হৈছিল, সেয়ে জঞ্জিচ খাঁৰ প্ৰানৰ বৈৰি আছিল, এই হেতুকে সেই মানুহৰ ৰাজ্য নষ্ট কৰিবলৈ জঞ্জিচ খাঁৰ প্ৰথম কৰম আছিল। ইয়াতে তাতাৰ সকলো ৰজা-বিলাক জঞ্জিচ খাঁৰ বিৰোধে উঠিল; কিন্তু জঞ্জিচ খাঁৰ অস্ত্ৰৰ মহা পৰাক্ৰম হোআত তেঁও সিহঁতৰ সকলোকে ক্ৰমেৰে জই কৰি, সিহঁতৰ প্ৰতি ৰাজ্য আপোনাৰ ৰাজ্যৰ লগ কৰিলে।

Is installed Grand Khan of the Tatars and Moguls.

১২০৬ সঁকত জঞ্জিচ খাঁই আপোনাৰ ৰাজ্য অতি সবহ হোআ জানি তাতাৰ আৰু মগল জাতিৰ মাজত আপোনাকে মহা খাঁ নামে প্ৰখ্যাত কৰিবৰ ইচ্ছা কৰিলে; পাচে অতি ঐশ্বৰ্য্যেৰে মহা খাঁ নামে খিয়াতি হ'ল। ইয়াৰ আগৈয়ে তেঁওৰ নাম তিমুজিন আছিল, কিন্তু তাৰে পৰা তেঁও জঞ্জিচ খাঁ নামে প্ৰসিদ্ধ হ'ল। সেই কালত তাতাৰ দেশৰ সৰু সৰু অধিকাৰবিলাকে একে মন হৈ আপোন আপোন প্ৰদেশবোৰ জঞ্জিচ খাঁ আৰু তেঁওৰ বহুললৈ আপোন আপোন ইচ্ছা মনেৰে লমপনি কৰি দিলে। তেঁও মহা

ভাভাৰ দেশৰ সৰু সৰু অধিকাৰবোৰৰ অধিক ভাগ এই ৰূপে আপোনাৰ অধিনৰ তলত একে লগ কৰি চিন দেশাধিকাৰৰ জুঅলি ভাভাৰৰ পৰা গুণাবলৈ থিৰ কৰিলে; কিয়নো অনেক কালৰে পৰা ভাভাৰ দেশৰ বজাবিলাক চিন দেশৰ অধিন হৈ আছিল, তথাপি সেয়ে চিনহে।

Invades and conquers China.

ভাভাৰ দেশ জই কৰিবৰ সময়ত জঞ্জিচ ঞাঁই সৰুবোৰে সৈতে কেরল পথাৰত জুখ কৰিব লগা হল; কিয়নো সেই ঠাইত কোনো কৌণ থকা নগৰ নাছিল, কিন্তু চিন দেশ আৰু পূব দখিন দেশৰ কৌণ সকল ঠাই কৰা আছিল, সেই কাৰনে তাক জই কৰোঁতে জঞ্জিচ ঞাঁৰ আঠ বছৰ পলম হল। তাতে বহু প্ৰাণি বধ হোআত বন খলিও তেজোৰে সমুদাই তিতি গল। এক সময়ত চিনৰ বজাই এক লাখ সৈন্য আনি জঞ্জিচ ঞাঁক পৰাজই কৰিলে, কিন্তু জঞ্জিচ ঞাঁ অতি লিখে আপুনি পৰাৰ পৰা উঠিল। ১২১৪ সঁকত জঞ্জিচ ঞাঁই চিন দেশৰ অধিক ভাগ একে বেলিএই নষ্ট কৰিলে, তাৰ চাৰি কুৰি দহ জন নগৰ জিনি লৈ সেই আটাইবোৰৰ ধন লুট কৰি আপোনাৰ ৰাজ নগৰলৈ পঠাই দিলে, আৰু বহু সৰু ডাক্তৰ নগৰ জুইৰে পুৰি তাৰ নিবাসি তিবি, পুৰুস, লৰা চোআলি বনত জিবোৰ বখ্যা পৰি থাকিছিল, সেইবোৰক দেশান্তৰ কৰি থলে। তাৰ পাচত চিনৰ ৰাজ নগৰ বেৰা দি ধৰিলে, তাতে চিনৰ মহা বজাই তেঁওৰ খেমা কিনি ললে; কিন্তু জঞ্জিচ ঞাঁই চিন ৰজাৰ ভদ্ৰ লোকবিলাকৰ পৰা পাঁচ স লৰা, আৰু তিনি হেজাৰ ঘোঁৰা আৰু অনেক ধন লৈ খেমা কৰিলে। পাচৰ বেলি জোআৰ সময়ত সেই পাঁচ স লৰা বধ কৰিলে, আৰু আপুনি মিলন পত্ৰত অমাত্তি হৈ পুনৰাই সেই ৰাজ নগৰ বেৰি ধৰিলে, আৰু বহু দুখেৰে তাক লৈ পাচিকিক সমুদ্রলৈকে ভাৰ অধিকাৰ হল।

He subdues the Tatars.

ইয়াৰ পাচত তেঁও পচিম ফালে গৈ ডুকৰ-বিলাকক জই কৰিলে, আৰু আপুনি মহা

ৰাজ্য থিৰ কৰি, আচিয়া বৰিলৰ মাজত তেঁওত বাহিৰে আৰু সকলতকৈ মহা ৰজা কাৰাকিমৰ বাদল্য। মহমদৰ লগত মিত্ৰ হবলৈ জায়া কৰিলে। অনেক দিনৰ মূৰত সেই দুয়ো ৰজা এনে মিত্ৰ হ'ল, ই দেশৰ পৰা সি দেশলৈ সোন ৰূপৰ ভৰা নিৰ্ভই ৰূপে নিব পাৰিছিল, কিন্তু চুলতান মহমদে জঞ্জিচ ঞাঁৰ অতিসই ঐশ্বৰ্য বৰ্হা দেখি তেঁওৰ বিৰোধে অসুয়া কৰিবলৈ ধৰিলে, আৰু অতি অমৰ্জতা ভাৱে মগলবিলাকক দুখ দিবলৈ ধৰিলে।

He marches to attack Mahomed of Kharnsim.

অনেক দিনৰ মূৰত চুলতান মহমদে বাগদাদত থকা কালিকৰ ওচৰলৈ আপোনাৰ অহঙ্কাৰ প্ৰকাশ কৰিলে। তাতে সেই কালিকবোৰে বাটত লোকে চিনি নে পাবৰ হেতুকে এটা কটকিৰ মূৰত আপোনাৰ কোনো চিন লগাই জঞ্জিচ ঞাঁৰ ওচৰলৈ গুপ্ত ৰূপে পঠাই দিলে, তাৰ দোআৰাই জঞ্জিচ ঞাঁক চুলতান মহমদৰ অহিতে বন কৰিবলৈ মাতিলে। কিন্তু জঞ্জিচ ঞাঁই চুলতান মহমদৰ লগত আগৰ ভাৱে মিত্ৰতা থাকিবৰ কাৰনে আৰু তেঁওৰ দেশে সৈতে সদাই আপোনাৰ লোকে বেহা বেপাৰ কৰি থাকিবৰ হেতুকে সেই কথাত অসম্মত হল, আৰু তেঁও মহমদৰ অহিতে কৰিবলৈ গ্ৰাজ্য ন কৰি তেঁওৰ দেশৰ আজয়ি নগৰলৈ দু কুৰি দহ জন মহাজনক পঠাই দিলে। পাচে সেই নগৰৰ অধিকাৰে সেই প্ৰকাশ জন মহাজনক অতি নিৰ্দয়া ৰূপে বধ কৰিলে। ইয়াতে জঞ্জিচ ঞাঁই বুিলিলে, বোলে, সেই নগৰৰ অধিকাৰে আপোনাৰ ৰজাৰ অনুমতিৰ বাজে এনে কৰম কৰিব নোআৰে। জঞ্জিচ ঞাঁই এই বিৰোধৰ কথা সুনি জুখ কৰিবলৈ মনত নিচই কৰিলে, আৰু আপোনাৰ অধিন হোআ ৰজাবিলাকৰ আগত এই দুকৰমৰ ৰাজ্য জনাবলৈ মানুহ পঠালে, আৰু সেই কথাৰ দোআৰাই সিবিলাকৰো ক্ৰোধ জনমালে, তাতে চুলতান মহমদৰ নিৰপৰাধি ৰাজ্যৰ ওপৰত আপোনাৰ ক্ৰোধ থাকিবৰ নিমিত্তে সাত লাখ সৈন্য গোট ধুআলে। তেঁও জি

সৈন্যৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰিবলৈ গল, সেই-
বিলাক সেনা অতি সাহিয়াল, আৰু জুখৰ কৰ-
মত অতি নিপুন, এই নিমিত্তে তেঁও আপো-
নাৰ সেনাবোৰৰ মাজত অনেক নতুন ধাৰা থিৰ
কৰিলে, আৰু জিবিলাকক সতৰ্ক আৰু গিয়ানি
পালে, সেইবোৰক সেনাপতি পদ দিলে, আৰু
সেনাবোৰৰ মাজত নানা ৰূপ নিয়ম থিৰ
কৰিবলৈ অতিসই ৰূপে মনজোগ কৰিলে ।
১২১৮ সঁকত তেঁও জুখ কৰিবলৈ জাহা কৰি
গল । মহম্মদেও চাৰি লাখ সেনা গোটাই
জঞ্জিচ খাঁৰ লগত জুখ কৰিবলৈ ওলাল । আৰু
বাপেক পুতেক দেখা দেখি হোআৰ আগৈএই
চমাৰখণ্ডৰ পথাৰত জঞ্জিচ খাঁৰ পুতেক জুগিৰ
আগ্যাত অনেক সৈন্যৰ লগত জুখ দিলে ।

He captures the city of Bokhara.

সেই অতি ঘোৰ আৰু বক্তমই জুখ হল,
কিন্তু কাৰো জই নিচই ন হল । পাচে গধু-
লি বেলা জুগিএ আপোনাৰ সৈন্যবোৰক লৈ
বাপেকক বিচাৰি গল; আৰু মহম্মদে ৰাতি
পুআই উঠি আপোনাৰ এক লাখ তিনি কুৰি
হেজাৰ সেনা মৰা পালে । তাতে আকও এই
ৰূপে সৈন্য মৰা পৰিলে নিচই নাস হ'ব বুলি
পুনৰাই জুখ কৰিবলৈ মন ন কৰি গুচি গল ।
আৰু সেই কাৰনে ক্ৰমেৰে জুখ কৰিবৰ ইচা-
ৰে আপোনাৰ অধিনৰ প্ৰধান প্ৰধান নগৰত
বহু বহু সৈন্য গোটাই ধলে, আৰু জঞ্জিচ খাঁৰ
সমুখৰ পৰা লাহে লাহে পাচ হাঁহকি জাব
ধৰিলে । জঞ্জিচ খাঁই ক্ৰমে এক নগৰৰ পৰা
আন নগৰ, এই ৰূপে নগৰ লব ধৰিলে, আৰু
লঙতে লঙতে মহা নগৰ বোখাৰা পালেগৈ,
কিন্তু তালৈ আহি বহলি । এই অতিসই থিয়া-
ডিমন্ত নগৰৰ বেৰে ২ ক্ৰোচ আছিল, আৰু
তাৰ ভিতৰত মনোহৰ উদ্যান আৰু খেতি
আছিল । সকলোতকৈ এই নগৰৰ সিন্ধু বিদ্যা
আৰু অন্য অন্য বিদ্যাও অতি প্ৰসিদ্ধ আছিল,
আৰু আচিয়াৰ সকলো ঠাইৰ পৰা চাৰুবোৰ
সেই ঠাইলৈ আহি বিদ্যা শিকিছিল । জঞ্জিচ
খাঁই ন সাহলৈকে সেই নগৰ বেৰি ধৰি
ধাকি সেনত তাৰ অধিকাৰ হল । পাচত নগ-

ৰৰ সৈন্যবোৰে একো উপাই নো পোআত
ৰাতিএই তাৰ পৰা পলাবলৈ ধৰিলে; কিন্তু
জঞ্জিচ খাঁই সিহঁতৰ পাচে পাচে খেদি গৈ এটা-
কো সেনা ন ৰখাকৈ লংহাৰ কৰিলে । তাৰ
পাচত সেই নগৰ খন জঞ্জিচ খাঁৰ অধিন হল ।
পাচত জঞ্জিচ খাঁই সিহঁতৰ মহা প্ৰধান মচিমত
সোমাই যোঁৱাৰ পৰা নামি সেই নগৰৰ অধি-
কাৰকে আপোনাৰ যোঁৱা ধৰিবলৈ আগ্যা কৰি-
লে, আৰু সিবিলাকৰ কোৰান নামে ধৰম পুথি
খন লৈ যোঁৱাৰ ভৰিৰ তলত পেলাই দিলে ।
তাৰ পাচত তেঁও সেই ঠাইত বহিলত তেঁওৰ
সৈন্যবোৰে সেই ঠাইক মান্য ন কৰি আহাৰ
পান কৰিবলৈ ধৰিলে ।

ইয়াৰ পাচত তেঁও নগৰৰ উত্তম উত্তম
বস্তুবোৰ আপোনাৰ আগলৈ আনিবলৈ নগৰৰ
অধিকাৰবোৰক আগ্যা কৰিলে, আৰু সিবিলা-
কত কলে, বোলে, যদি ভোমোলাকে আপোন
আপোন সম্পত্তি আনা, তেন্তে নিৰাপদে ধা-
কিব পাৰিবা; কিন্তু পাচত তেঁও মুনিলে, বো-
লে, মহম্মদৰ অনেক অনেক সেনা নগৰৰ কো-
নো ঠাইত গুপুতে লুকাই আছে, এই অনু-
সন্ধান পাই তেঁও সেই নগৰ অধিৰ দোআ-
ৰাই দাহ কৰিবলৈ আগ্যা কৰিলে । তাতে নগ-
ৰৰ ঘৰবিলাক কাঠেৰে সজা হোআত খেনেক-
তে অগ্নিএ ভস্ম কৰি পেলালে, কেৱল মহম-
দৰ ৰাজ ঘৰ সিলেৰে সজা দেখি নো পোৰা-
কৈ থাকিল । এই ৰূপে তেঁও বিদ্যাতন্ত আৰু
উত্তৰ আচিয়াৰ ভুলন ৰূপ বোখাৰা নগৰ
নিৰ্দয়া ৰূপে পুৰি নষ্ট কৰিলে । তাৰ পাচত
তেঁও আজিয় নগৰ লৈ তাৰ মাজত থকা মহ-
ম্মদৰ সকলো সৈন্যক লংহাৰ কৰিলে ।

Death of Sultan Mahomed.

তাৰ পাচে তেঁও আপোনাৰ বাটে জাঁওতে
জাঁওতে চমাৰখণ্ড নামে মহা এখন নগৰৰ
ওচৰ পালেগৈ । সেই ঠাইতে মহম্মদে এক
লাখ দহ হেজাৰ সেনা আৰু ডেৰ কুৰি সেনা-
পতি ৰাখি থৈছিল । কিন্তু নগৰৰ লোকবিলা-
কে সেই সেনাপতিবোৰে সৈতে বিৰোধা বি-
কথি হোআত জঞ্জিচ খাঁ সোমাবৰ কাৰনে সি-

ইতে তেঁওলৈ নগৰৰ দুআৰ মুকলি কৰি দিলে। তাতে জঞ্জিচ খাঁই সেই নগৰ লৈ ডাৰ ভিতৰত জিচ হেজাৰ সৈন্যক সৎহাৰ কৰি ডাৰ বন্ধাবোৰ লুট কৰিলে। পাচে মহমদক নগৰে নগৰে খেদি জোআত সেলে তেঁও ফুজিলা নগৰত আগুই ললে। তাতে তেঁওৰ সৈন্যবিলাকৰ উচন হোআত তেঁও আৰু তেঁওৰ অৱসেস থকা সেনাপতিবিলাকে পলাই গল। এই ৰূপে মহমদেও আপুনি কাম্পিয়ান সমুদ্ৰৰ ওচৰত থকা এক নগৰলৈ পলাই গল। তাতে তেঁও ইন্দ্ৰ-বৰ সেৱা কৰি থকা কালত মগলৰ ঘোঁৰাবোৰ তেঁওৰ সমুখ পোআহি দেখি এখান লক্ নৱৰত উঠোভেই ভিৰৰ পৰা লক্ৰবোৰে কঁৰিয়াবলৈ ধৰিলে, কিন্তু কাঁৰে তেঁওৰ ওচৰ নে পালে। তাৰ কিছু কালৰ পাচতে তেঁও নৰিয়া পৰিল, তাতে এক লক্ মাজুলিলৈ নাৱৰ পৰা উঠি গল, আৰু আপোন পুত্ৰ জলাল উদ্দিনৰ হাতত আপোনাৰ ভৰি ৰাখি এক লক্ চাউনিৰ মাজত অতি দুখেৰে মৰি গল। তেঁওৰ পুত্ৰান উজিৰে তেঁওৰ স্ত্ৰিত্য সৰিল আপোন হাতেৰে ধুই আন কাপৰ নো হোআত আপোনাৰ কাপৰেৰে ন মেৰালে। এই ৰূপে কাৰাজিমৰ মহা বাদশ্যাই আপোনাৰ লক্ৰবোৰে ভোগ কৰিবৰ কাৰনে আচিয়া বৰিল ভিয়াগি স্ত্ৰিত্য হল।

His Queen captured and Kharnaim destroyed.

মহমদৰ স্ত্ৰিত্যৰ পাচতো অনেক নগৰ কাৰাজিমৰ অধিনত আছিল, তথাপি মগলৰ সৈন্যবোৰ চায়ে চায়ে গোটে খাঁই থকাত জলাল উদ্দিনে অধিৰ মতে জুখ কৰিলে। মহমদৰ বানিএ সেই ৰাজধানিতে ৰাজ্য কৰি আছিল; তেঁও গিয়ানত আৰু নিৰ্দ্য়াত জেনে আছিল, সেই ৰূপে জলাল উদ্দিনৰ প্ৰতি থিয়াল আছিল। অনেক কালৰ পাচত সেই বানি জঞ্জিচ খাঁৰ হাতত পৰিলত, তেঁও তাইক কুকুৰৰ দৰে অৱসেস আহাৰ দিবলৈ ধৰিলে। আৰু জি প্ৰদেশ আগৈ ৰানিৰ অধিন আছিল, তেঁও সেই তাইলৈকে বেটিৰ দৰে অমান্য কৰি তেঁওক লৈ কুৰাইছিল। এনে সময়ত

জঞ্জিচ খাঁই আপোনাৰ তিনি পুত্ৰক কাৰাজিমৰ ৰাজধানি বেৰিবগৈ দিলে, কিন্তু সিহঁতে অতি দ্ৰিচ ডাৱে জুখ কৰি স্বতন্ত্ৰ হৈ থাকিল। এই কালত জলাল উদ্দিনে আপোনাৰ লক্ৰবোৰৰ আগত পলাই গল, তাতে সেই নগৰৰ কোনো উপকাৰ কৰিব নোআৰিলে। মগলবোৰে অনেক কাল নগৰ বেৰি থকাৰ পাচত অতিসই জতন পূৰ্বক ওচৰত থকা নদি আন কাললৈ ওভোতালে, আৰু তাৰ মাটিৰে নগৰৰ খাঁৰে পুৰআত আগতকৈ ওচৰ হৈ বন কৰিলে। তাতে ক্ৰমে ক্ৰমে সেই নগৰৰ অধিকাৰ কৰিলে। নগৰ ৰখাবিলাকে এক কোঁঠৰ পৰা আন কোঁঠলৈ হুকিআছিল, আৰু মগলবিলাকক বহু দুখ দিলে। সেলে নগৰ ৰখিয়াবোৰে কোনো উপাই নে দেখি নগৰত জুই লগাই দাহ কৰিলে। পাচত জঞ্জিচ খাঁৰ পুত্ৰকে ইয়াৰ প্ৰতিকুল দিবৰ হেতুকে সেই নগৰৰ এক লাখ লোকক সৎহাৰ কৰিলে, আৰু অৱসেস লোকক বন্দি কৰিবলৈ সিহঁতক কইদ কৰি লৈ গল। তাতে ইমান বন্দি হল, জঞ্জিচ খাঁৰ পুতি জন সেনাৰ অধিনত একুৰি চাৰি জনকৈ ভাগত পালে।

১২২১ সঁকত মিৰিলাকে কাৰাজিমৰ ৰাজধানি জই কৰি ললে, আৰু আন আন নগৰৰ লোকে ইয়াৰ দুৰ্দশা দেখি আপোনা আপুনি জঞ্জিচ খাঁৰ অধিন হল। জঞ্জিচ খাঁই তলসি নগৰ লৈ তাৰ সকলো ৰখিয়াবোৰক বধ কৰিলে। আৰু নিচা নামে নগৰৰ তিনি কুৰি হেজাৰ লোকক পখাবলৈ নি এটা এটাকৈ বধ কৰালে।

Jonghis Khan plunders Balkh and massacres the Inhabitants.

ইয়াৰ পাচত আপোনাৰ সৈন্যবিলাক এলে-হুআ ন হবৰ কাৰনে তেঁও এক মহা স্ত্ৰিগয় কৰিবলৈ আগগা কৰিলে। ১২২১ সঁকত শাম কালিত তেঁও বলখৰ মহা নগৰ বেৰিলে। সেই নগৰ বহু বেপাৰৰ দোআৰাই অধিক ধনৰ ঠাই আছিল; তাৰ মাজত অতি লক্ৰ ৰূপে গঁধা অনেক অটালিকা, বাৰে ন মন্দিৰ, আৰু দুল স্থান কৰা ঘৰ আছিল। তেঁও আগ হোআ মাত্ৰকে তাৰ লোকবিলাকে তেঁওৰ হাতত নগৰ

সম্পন্ন করি দিলে, আরু তেঁও তাৰ সকলো বহু মূল্য বস্তু আপোনালৈ লুট কৰি ললে। পাচে আপোনাৰ পুত্ৰ তলিৰ অধিনত চাৰি কুৰি হেজাৰ সৈন্য দি জলাল উদিনৰ পাচত পঠালে। তলিএ তেঁওক ধৰিব নোআৰি মাৰু নগৰ বেৰিলে। মাৰু নগৰৰ অধিকাৰে সেই নগৰ তেঁওক দিবৰ নিমিতে তেঁওলৈ কটকি পঠাই দিলে, কিন্তু তাতে আপোন সাখানুসাৰে কেৱল আপোনাৰহে কুসল বিচাৰিলে। তাতে তলিএ প্ৰতিগ্যা কৰি নগৰৰ অধিকাৰক কলে, বোলে, যদি তুমি সত্য ৰূপে তোমাৰ নগৰৰ ধনৱন্ত লোকৰ সম্পত্তিৰ লেখ দিয়া, তেতিয়া তোমাৰ আৰু তোমাৰ চাৰি স বন্ধুৰ ওপৰত কোনো আপদ ন পৰিব। তেঁও এই ৰূপে অনুসন্ধান কৰি ধনৱন্ত লোকৰ সকলো ধন লৈ সিহঁতক নগৰৰ বাহিৰে চাউনি কৰি থাকিবলৈ আগ্যা কৰিলে। সেই নগৰৰ ভিতৰত অতি-সই মানুহ সৰহ হোআত লোকবিলাকে তাৰ বাহিৰলৈ জাঁওতে চাৰি দিনৰ পলম হল। পাচে জেতিয়া সিবিলাক নগৰৰ বাজ ওলাই পধাৰ পালে, তেতিয়া সিবিলাকৰ সকলোকে লাহাৰ কৰিলে, তাতে জিবিলাক কাকতিএ সিহঁতৰ নাম লিখিছিল, সিবিলাকে লেখ কৰি চোআত এক লাখ লোকৰ প্ৰান মৰা পালে। এয়ে চতুৰ্থ বাৰ সেই নগৰ লুট কৰা গল, আৰু আগৰ কেই বাৰ লুট কৰাতো বেৰিএ পতি মৰা মানুহ পঞ্চাশ হেজাৰতকৈ কম ন হই।

His son Tali takes Nishabor.

তাৰ পাচত তলিএ সুনিলে বোলে, জলাল উদিন মিচাবৰ নামে নগৰলৈ পলাই গৈচে, সেই কাৰনে তেঁও সেই নগৰক বেৰা দিলে। নগৰ ৰখিয়াবোৰে তেঁওৰ সহিত সিংহৰ দৰে জুখ কৰিলে, কিন্তু ত্ৰিভুজ দিনৰ মূৰত তলিএ এটা গুপ্ত বাটে দি তাৰ ভিতৰ সোমাই ইমান লোকক বধ কৰিলে, তাক গননা কৰোঁ-তে বাৰে দিন লাগিল, আৰু সেই নগৰৰ মূল আদি কৰি নষ্ট কৰিলে। সেই কালৰ এক ইতিহাস লিখকে এই ৰূপ গননা কৰি কৈচে, বোলে, সেই নগৰ আৰু তাৰ চাৰিও কালৰ

নগৰৰ মাজত সত্তৰ লাখ লোকৰ বধ হল। পাচে হিৰাট নগৰ আৰু সিন্ধু নদিৰ পশ্চিম কালৰ সকলো নগৰ তেঁওৰ হাতত পৰিল। জলাল উদিনে এবেলি মগল সৈন্যবোৰক পৰা-জই কৰিছিলে হই, কিন্তু পাচে সিহঁতৰ সমুখৰ পৰা পলাই জাবৰ কাল হল। অনেক দিনৰ মূৰত জঞ্জিচ খাঁই সিন্ধু নদিৰ তিৰত জলাল উদিনক লগ পালে, আৰু তাতে দুয়োৰো ঘোৰ জুখ লাগিল। চাৰিও কালৰ সত্ৰৰ লগত জুখ কৰি থকা হেতুকে জঞ্জিচ খাঁই তেঁওক অতি ঢালি বনুআ বুলি জানি আপোনাৰ সকলো বুদ্ধি উলিয়ালে, তাতে জলাল উদিনে সাহ আৰু গিয়ানত সম্পূৰ্ণ হৈও পৰাজই হল।

He pursues Jetal-ud-din.

জঞ্জিচ খাঁই জলাল উদিনক জিয়াই জিয়াই ধৰিবৰ ইচ্ছা কৰি সিন্ধু নদি জেনে ধেনু ভিৰিয়া, সেই ৰূপে আপোনাৰ সেনাকে ধেনু ভিৰিয়া কৰি তেঁওক বেৰি ধৰিব দিলে। পাচে জলাল উদিনে সিন্ধু নদিৰ বাহিৰে আৰু পলাবৰ ঠাই নে দেখি, আপোনাৰ সন্তান আৰু তিৰিএ সৈতে বিদাই হৈ আন অস্ত্ৰ এৰি কেৱল তৰোআল আৰু ধেনু কাঁৰ লৈ এটা খৰতকিয়া ঘোঁৰাত উঠি সিন্ধু নদিলৈ জাঁপ দি পৰিল। তাতে জঞ্জিচ খাঁই তিৰলৈ আহি জলাল উদিনৰ ঘোঁৰাক সিন্ধু নদিৰ চোঁএ সৈতে জুখ কৰিবৰ দেখিলে। চুলতান জলাল উদিনে নদিৰ মাজত থাকি জঞ্জিচ থাকে হয় গিয়ান কৰি আপোনাৰ টোনৰ কাঁৰ মাৰি ঢুকুআৰ ধৰিলে। জঞ্জিচ খাঁই তেঁওৰ এনে সাহ দেখি আপোনাৰ কোনো সেনাপতিক তেঁওৰ পাচে খেদি জাবলৈ নিসেধ কৰিলে, কিন্তু অকল জলাল উদিনৰ পুতেকৰ ওচৰলৈ আহি কলে, বোলে, এনেকুআ বাপে-কৰ পোআলি হলে কোন পুত্ৰৰ অহঙ্কাৰ ন জনমিব? জলাল উদিনে নদি পাৰ হৈ হিংসক জন্তুৰ ভয়ত এক গচৰ ওপৰত সুই থাকি, প্ৰথম নিশা নিয়ালে। তাৰ পাচে অলপ কালৰ পাচতে তেঁওৰ কেতবোৰ সেনাপতিএ তেঁওৰ লগ ললেগৈ, তাতে তেঁও হিন্দুস্থানৰ অনেক প্ৰদেশ জুখত জই কৰি ললে; কিন্তু

তঁওৰ পিতৃৰ ৰাজ্য জি ৰূপে নষ্ট হ'ল, সি আৰু কেতিয়াও একে লগ হ'ব বুলি আশা কৰিব নোঅৰা হ'ল। ইয়াৰ পাচত জলাল উদ্দিনে জিমান কাল নিয়ালে, সেই সকলো কালত কেৱল দুখটোনাৰেহে গ'ল।

He conquers Georgia, Kandahar, Guzarat, and Ghazni.

সিন্ধু নদিৰ তিৰত জি ৰ'ন হৈছিল, তাতে জঞ্জিচ খাঁৰ কুৰি হেজাৰ সেনা মৰা হ'ল। সেই জুখৰ পাচত তঁও পাৰ্চি দেশৰ ইৰাক লৈ আপোনাৰ সৈন্য পঠালে, তাৰ পৰা সেইবোৰক আকও জৰ্জিয়া দেশলৈ পঠিলে, আৰু তাতে তঁও সেই দুয়ো দেশ জই কৰিলে। তাৰ পাচে জঞ্জিচ খাঁই নিজে কান্দাহাৰ দেশলৈ গমন কৰি সেই দেশকো আপোনাৰ অধিন কৰি ললে। এনে সময়তে তঁওৰ এক সেনাপতি সিন্ধু নদি পাৰ হৈ মুলতান দেশক আক্ৰমণ কৰি জিনিলে। আৰু তঁওৰ অন্য এক সেনাপতি গুজৰাটলৈ গ'ল, কিন্তু গুজৰাটৰ ৰজাই অনেক কালৰে পৰা আপোনাৰ দেশ ৰখা কৰি থাকি সত্ৰক ল'ব নি দিলে; তথাপি দ্বিতীয় বাৰত সেই সেনাপতিএ তাক জই কৰি আপোনাৰ অধিন কৰিলে, আৰু তাতে মগল-বোৰে অহঙ্কাৰ কৰি কলে, বোলে, আমি এই নগৰত মোলে লাখ মানুহৰ মূৰ চেদ কৰিলোঁ। পাচত জঞ্জিচ খাঁৰ পুতেকে পশ্চিম হিন্দুস্থানৰ পূৰ্বৰ ৰাজধানী গজনিৰ নগৰ আক্ৰমণ কৰিলে, কিন্তু নষ্ট নকৰাকৈ ৰাখিলে। এই সকলো জুখৰ পাচত সেই মহা খাঁ পুনৰাই বোখাৰা দেশলৈ জাত্ৰা কৰিলে, জি হেতুক বোখাৰা দেশ নষ্ট হ'ব লগা হৈছিল। তাতে তঁও গিয়ানবন্ত মচলমান লোকে সৈতে ধৰমৰ বিষয়ে বাদ বিচাৰ কৰিলে; তাতে মচলমানবিলাকে এই উত্তৰ দি কলে, বোলে, আমাৰ ধৰমৰ পাঁচোটা প্ৰধান নিতি আছে; প্ৰথম, সকলোৰে সৃষ্টি কৰ্তা অভূল্য অধিত্য পৰম ইশ্বৰত ভক্তি কৰা; দ্বিতীয়, দৰিদ্ৰ লোকক বচৰি আৰ্জন কৰা বস্ত্ৰৰ চাৰি ভাগৰ এভাগ দান কৰা; তৃতীয়, দিনৰ মাজত পাঁচ বেলি নামাজ অৰ্ধাৰ্ণা কৰা; চতুৰ্থ, বাৰে মাহৰ মাজত এক মাহ ব্ৰত কৰা; আৰু

পঞ্চম, আপোনাৰ জিৱনৰ কাল থাকোঁতে এৰু-লি মাকা নামে ভিৰ্হেল গৈ ইশ্বৰক আৰাধনা কৰা। ইয়াতে জঞ্জিচ খাঁই উত্তৰ দি কলে, প্ৰথম চাৰি বিধ নিতি মোৰ মনে গ্ৰাহ্য কৰি-চোঁ, কিন্তু পঞ্চম বিধ হ'লে মই অগ্ৰাহ্য কৰোঁ, কিয়নো সকলো পুথিবি ইশ্বৰৰ, এই হেতুকে এক খানতকৈ জে আন খানত ইশ্বৰক আৰাধনা কৰাৰ প্ৰয়োজন বুলি ভাবনা কৰাতোএই অনু-চিত আৰু ধেমালিৰ কথা।

Convenes a grand Diet at Tokat.

ইয়াৰ পাচত জঞ্জিচ খাঁই আত্মখানৰ অহিতে জাত্ৰা কৰি গ'ল। আত্মখানৰ লোকবিলাকে জঞ্জিচ খাঁৰ আগত অভিনয় হ'ল, তাতে তঁও সিবিলাকলৈ অনুগ্ৰহ কৰি অনেক বচৰলৈকে সিবিলাকৰ ৰাজ কৰ এৰিলে। ১২২৪ সঁকত তঁও ভোকাত নগৰত দেশৰ এক মহা সভা গোটালে। তাতে তঁও সেনাপতি, আৰু আপোনাৰ অধিন হোআ ৰজাবিলাকক, আৰু মিত্ৰ ৰজাবিলাকৰ উকিলবোৰক গোটাই একে চাই কৰিলে। সিবিলাক সকলোকে এক পথা-ৰত এক মাহলৈকে ৰাখি নানা ৰূপ সুখে উত্তম বস্ত্ৰৰে ভোজন কৰাই সেনত সকলোকে সন্তোষ ভাৱে ৰ'টা দিলে। সেই পথাৰ খন দিখে দহ ফ্ৰোচ আধা ফ্ৰোচ আছিল, তথাপি সেই লোকবিলাকৰ নিমিতে তাত ঠায়ে নু জুৰি-ছিল। সেই ঠাইতে চিন দেশৰ পূব সিমাব পৰা, আৰু পাৰ্চি দেশৰ পশ্চিম সিমাব পৰা আৰু উত্তৰে তাতাৰ উত্তৰ সিমাব পৰা লোক সকল তালৈ আহি গোট খাইছিল। জঞ্জিচ খাঁৰ সভা খনত অনুমানে দুই হেজাৰ লোক ধৰে। তাৰ মাজতে অভিসই সোভিত এক সিংহাসন আছিল, আৰু আপোন পিতৃ ৰাজ্য ভোগ কৰাৰ কালত জি আসনত তঁও বহিছিল, সেই আসনক আপোনাৰ আগৰ কালৰ স্মৃতি-কথা সঁজিবৰ কাৰনে তাক সেই সিংহাসনৰ ওপৰত পাৰি দিছিল। প্ৰত্যেক ভাৰুৰ ওপৰত আতি উত্তম পাট কাপৰ খুআইছিল, তাতে সেই চাউনি ৰূপ মহা নগৰ মহা ঐশ্বৰ্যমন্ত দেখা গৈছিল। তঁও সেই সিংহাসনৰ ওপ-

বহু বহি উত্তম ভাৱে এক পুস্তকৰ কথা কলে, আৰু আপুনি কৰা ৰাজ আগা সকলোৰে আগত পৰিবলৈ আগা কৰিলে, তাৰ পাচে তেঁও সিংহাসনৰ পৰা নামিলভংসভা ভঙ্গ হল।

আপোনাৰ দেশ জই কৰা বায়ু নু গুণত তেঁও হিন্দুস্থানৰ উত্তৰ ভাগত থকা চিন দেশ জি অৱন হৈ আছিল, তাকে জই কৰিবৰ হেতু সৈন্য সমনিতে জাভা কৰি গল, আৰু তাতে কৰিয়া, হেয়া, আৰু তুৰুৰ স্বতন্ত্ৰ হৈ থকা এক জাতিক জিনি আপোনাৰ অধিন কৰিলে।

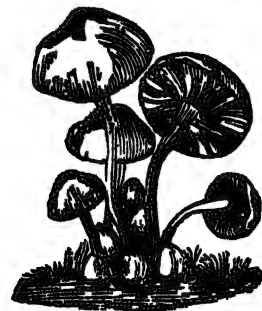
He dies in China.

১২২৭ সঁকত চিন দেশৰ এক হাবিত তেঁও নৰিয়া পৰিল, আৰু তাতে তেঁওৰ অন্ত কাল ওচৰ হোআ বুজি আপোনাৰ পদত আন এজনক বহুআবলৈ মনত থিৰ কৰিলে। এই হেতুকে আপোনাৰ কৌঅৰ কুঁঅৰিবিলাকক মাতি আনিলে, আৰু জি ভয়ঙ্কৰ পুতাপি মুখ দেখি লোকবিলাকে ভই আৰু মৰ্জতা কৰিছিল, সেই মুখ তুলি নিবিলাকত কলে, বোলে, হে জোৰি পুত্ৰ সকল, মই প্ৰিথিবিৰ মাজত আটাইতকৈ ডাঙ্গৰ ৰাজ্য তইতক দিচোঁ; যদি ইয়াক ৰাখিবলৈ ইচা কৰইক, তেন্তে সকলোএ একে বাক্যতে থাক, কিন্তু যদি তইতৰ মাজত বিবাদ আৰু বিৰোধা বিৰুদ্ধি সোমাই, তেতিয়া সকলো সৰ্বনাশ হব। পাচে তেঁও আপোন পুত্ৰ অস্তাইক মহা ঋ নামে পুসিধ কৰি পৰলোকে গমন কৰিলে। ইয়াৰ অনেক দিনৰ আগৈএ তেঁও এক দিন ম্ৰিগয়া কৰিবলৈ গৈ এজোপা ব্ৰিথ্যৰ তলত জিৰাই আছিল, তেতিয়া সেই ঠাইকে তেঁও আপোনাৰ মৈদামৰ নিমিতে ভাল ঠাই বুলি মনত থিৰ কৰিছিল। তাতে অতি আচৰিত ৰূপে মৈদাম ৰাখি সেই ঠাইতে তেঁওৰ স খোআ হল। তেঁওৰ মৈদামৰ ওপৰত সুন্দৰ ঘৰ সাজিলে, আৰু ডাক দেখিবৰ কাৰনে জি জি মানুহ জেতিয়াই জাই, তেতিয়া সেই সেই মানুহে তাৰ চাৰিও ফালে সুন্দৰ সুন্দৰ গচ কই আহে। এই কাৰনে অলপ কালৰ মূৰতে সেই মৈদাম প্ৰিথিবিৰ মাজত সকলোতকৈ অতি সুন্দৰ মৈদাম হল।

His Character.

মহা জইজুত লোকৰ জি জি গুন, সেই সকলো গুন জজি ঋৰ আছিল, অৰ্থাত মহা ক্ৰিতিৰ পাণ্ডু লেখ কৰিবৰ গুন অতুল্য গিয়ান আকানিত গতি, আৰু জল সৌভৰ নিচিনা সুবক্তা অতি সহন আৰু সতৰ্ক চোকা বুধি; কিন্তু তেঁওৰ এই সকলো গুন নিৰ্দয়া ৰেহহাৰ কৰমেৰে ঢকা হৈছিল। তেঁওৰ দৰে কোনো জইজুত লোকে ইমান অলপ কালৰ ভিতৰত এনে মহা ৰাজ্য কৰা নাই, আৰু কোনো মানুহে দোন আৰু ভেজ্জেৰে আপোনাৰ হাত মলিন কৰা নাই। তেঁও দু হেজাৰ সাত স ক্ৰোটলৈকে বিয়াপি থকা দেশৰ ওপৰত ৰাজ সাসন কৰিছিল, আৰু উত্তৰ ফালতকৈ দখিনৰ ফালৰ দেশ পোন্ধৰে স ক্ৰোটলৈকে বিয়াপি আছিল। চিন দেশৰ ইতিহাস লিখকে কৈচে, বোলে, তেঁও একুৰি দু বছৰৰ ভিতৰত এক কোটি চাৰি কুৰি লাখ লোকক বধ কৰিলে, কিন্তু এই কথা অস্বৰূপ; তথাপি সৰলোএ কোআ কুই কৰাৰ দোআৰাই বুজা জাই, তেঁও প্ৰানি বধ কৰাৰ সেন নাই। তেঁওৰ অনেক ভাৰ্জা আৰু অনেক সন্তান আছিল; কোনো কোনোএ তেঁওৰ পাঁচ স ভাৰ্জা আছিল বুলি লিখিচে।

তেঁও জি ৰাজ আগা প্ৰকাশ কৰিছিল, সেই ৰাজ নিতি অতি উত্তম হোআত আজিলৈকে তেঁওৰ দেশত সেয়ে চলতি হৈ আছে। আৰু তেঁওৰ এন এঘাৰে বছৰৰ পাচে তিমূৰ বেগ নামে এজন জনমি তেঁওৰ সকলো ৰাজ্যত সেই সকল নিতি ৰাখিবলৈ আগা কৰিছিল। ব.ল.ক.

Printed and published, Dec. 1853, by N. BROWN.
at the Sibsagar Mission Press.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ । মোং নিবসাগৰ, আগষ্ট, ১৮৫০ খ্ৰিঃ অং নংক । নম্বৰ ৮ ।

VOL. V. SIBSAGOR, ASAM, AUGUST, 1850. NO. 8.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

১৮৫১ সঁকত লগুন নগৰত সকলো দেশৰ বন আৰু বিদ্যা প্ৰকাশ হোআৰ কাৰনে জি মহা দৰ্শন হব, তাৰ নিমিত্তে এই এই বস্ত তালৈ পঠাবলৈ কলিকতা নগৰত এতিয়া পো- আ গল । সোনোআলি বৰ মিহি কান্ধিবৰ কাপৰেৰে সজা এক ভাৰু ঘৰ, তাৰ খুঁটা সোনেৰে বন্ধোআ; আৰু জি মতি মহা বা- নিক ভেঁটি দিবৰ নিমিত্তে মুৰ্চিদাবাদৰ নবাবে দিয়া এখন হাতি দাঁতৰ বৰ সূন্দৰ খাট, আৰু ৬ খন চকি; তাৰ পৰা সেনি আৰু কপৰ সুতাৰে সিয়া এটা খাটৰ গাঁক, তাত মহা বানি বিস্তৰিয়া আৰু তেঁওৰ স্বামি প্ৰিঞ্চ আলবৰ্ত, এই দুই নাম মুকুতাৰে কাপৰত লিখা হৈছে, দুইবো প্ৰথম আখৰ বহুমূল্য হিৰাবে সজা হই; ইয়াত বাজে হিন্দুৱান দেশত জেই বিধ বন আৰু কাৰ্জ মানুহবিলা- কে কৰে, তাক দেখাবলৈ মানুহৰ সমান ডা- ব্ৰৰ ১২০ মূৰ্তি উদ্ৰূপ কৰি সাজিছে; না- জল, কোৰ, তাৰ বোজাকে আদি কৰি সক- লো বস্ত্ৰ এ সৈতে সজা হৈ জিয়াই থকা জেন দেখি । এইবোৰক কল্লানিৰ গোদামত সুমাই, পাচে আন সকলো বস্ত্ৰৰ লগত জাহাজে দি পঠাব ।

নেপাল দেশৰ পৰা মহা কৌঅৰ জহ বা- হাদুৰে মহা বানিৰ দৰ্শন পাবলৈ ইজলঙ দেশলৈ গৈ ২৫ মেই তাৰিখত চৌধামডন নগৰ পালে । তাতে দান কটা বিসয়াবিলা-

কে সামান্য লোকৰ নিচিনাকৈ তেঁওৰ সকলো চক্ষুক মেলি বস্ত্ৰ চাবলৈ ধৰিলে, তাতে মহা কৌঅৰে বেজাৰ পাই উলটি জাম বুলি কলে । কিন্তু পাচে বাজ নগৰলৈ বাজা পঠালত তেঁওৰ কোনো বস্ত্ৰ বুচুবলৈ বাজ মন্ত্ৰিৰ হুকুম পালে । পাচে নগৰলৈ গৈ তেঁও আৰু লগত জোআ তেঁওৰ দুই ভায়েকে সকলো লো- কৰ পৰা মজৰ্তা লভকাৰ পাইচে । আৰু সেই নগৰত জি জি আচৰিত কৰম, ঘৰ, আৰু কৌতুক আছে, তাক দেখিবলৈ নিতৌ নিতৌ বহুত জাই । তেঁওৰ চোলা আৰু পাগুৰিত লগাই দিয়া হিৰা মুকুতাৰ দৰ ১৫,০০,০০০ টকা; আৰু নেপালৰ বজাৰ পৰা মহা বা- নিলৈ জি ভেঁটি সকল নিচে, তাৰ দৰ ৫০,- ০০,০০০ পঞ্চান লাখ টকা । এদিন তেঁওৰ ভাইবিলাকে চেস্ত পৌল নামে বৰ গিৰ্জাৰ ওচ- বত বধেৰে জাঁওতে এজন হিন্দু মানুহক আলি বাট সাৰিবৰ দেখিলে । সেই হিন্দু মানুহ কাৰোবাৰ চাকৰ হৈ দহ বছৰৰ আ- গেয়ে তালৈ গল; পাচে কাম নো হোআত জিবিকা পাবৰ নিমিত্তে আলিবোৰ সাৰি আ- চিল । তাৰ কথা সুনি মৰম লাগি তাক বহুত ভুলি লৈ গল; এতিয়া মহা কৌঅৰৰ চা- কৰ হৈ হিন্দু মতে কাপৰ পিন্ধি অতি বস্ত্ৰ পাই, সেই দৃষ্টিয়া মানুহৰ বৰ আনন্দ হল; আৰু এনে বৰ লোকে সৈতে বহুত কুৰি জাঁওতে তাৰ লগৰ ঠাই সবাবিলাকক দেখি নিইতক চেলাম কৰি, আপোনাৰ দুখ গুচিল বুলি হাঁহি থাকে ।

আফ্ৰিকাৰ থকা হিপপতমচ, অৰ্থাত নদাশ্ব, বা পানি ঘোঁৰা।

The Hippopotamus.

জঙ্গ বাহাদুৰে জোআ জাহাজত এটা হিপ-পতমচ, অৰ্থাত পানি ঘোঁৰা আফ্ৰিকাৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ নিলে। সেই জন্তু অতি ডাঙ্গৰ আৰু ভয়ঙ্কৰ, এই দেশত পোআ নে জাই; তাৰ নকচা তলত লিখিচোঁ। সেই হিপপ-তমচ এতিয়া এবচৰতকৈ বয়সিয়া ন হই; তাৰ গৰাকি এজন আৰব লোক; সেই লোকৰ কথা সি বৰকৈ মানে, আৰু বৰ মৰমো কৰে; গৰাকিএ জেই পোনে জাই, সি কুকুৰৰ দৰে তাৰ পাচে খেদি জাব খোজে; গৰাকি ওচৰত নে থাকিলে সি বাতি নো সোএ, আপোনাৰ চোঁতোৰাৰে গৰাকিৰ ভৰি মাখোন চুব পা-বিলেহে সোএ। সেই কাৰনে তাৰ গঁৰালত সৰু বাট কৰি গৰাকিএ ভৰি তাতে দি বাতি সুই থাকে; গঁৰালৰ ভিতৰত সুবলৈ ভই আছে, এনে বৰ জন্তু কি জানি অকস্মিতে তাৰ

গাত পৰি প্ৰান মাৰিব। তাৰ গঁৰালত এটা পুখুৰি আছে; আদ খনি কাল সি পানিতে থাকে, আদ খনি কাল বামতে থাকে। হিপ-পতমচৰ লগত মাইকি সিংহ এজনী, আবি-চিনিয়া দেশৰ পৰ্বতীয়া চাগ এটা, আৰু আন কোনো কোনো জন্তু মহা বানিক দিবৰ নিমি-তেমিচৰ দেশৰ বজা আবাচ বাদ্চাই সেই জাহাজত পঠাই দিলে।

শ্ৰীৰামপুৰ নগৰত হিন্দুৰ পাণ্ডাবিলাকৰ মাজত এই বচৰত বৰ কন্দল লাগিছে; তাতে মানুহবিলাক দু ভাগ হলত কেতবিলাকে জগ-নাথৰ বধ সাজি ফুৰালে; পাচে সি ভাগৰ-বিলাকে বাবু চিৰ্জিচেন বানৰ্জিৰ উপকা-ৰৰ দোআৰাই বাধাবলতৰ সুন্দৰ মূৰ্তি ভা-লেমান ধনেৰে সাজি বধ ফুৰাই এক নতুন মত কৰিলে।

ভাপ জাহাজেৰে টনা কালিগঞ্জ নামেৰে এখন জাহাজত ৩১ মহা চিহ্ন কইদি লোকক আলাহাবাদৰ পৰা কলিকতালৈ নিবলৈ তুলি লৈ জাঁওতে, ২২ জুন তাৰিখত চাৰি ঘণ্টাৰ সময়ত পাটনা নগৰৰ দখিন কালে ৪ ক্রোচৰ আঁতৰ হ'লত দুজন কইদিএ বাহিৰ ফুৰিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰাত জি এডাল নিকলিৰে সকলোকে বন্ধা হৈছিল, তাক বখিয়া চিপাহিএ মুকলি কৰিলে। ভেতিয়াই সেই চিহ্ন সঙ্কেত কৰিলত সকলো বন্দিয়াৰে একে বেলিএই উঠি চিপাহিক আক্ৰমণ কৰিলে। কইদিৰ ওচৰত থকা জি ৪ জন বৰকান্দাজ, নিবিলাকৰ দুটাক মাৰি, এটাক খুন কৰিলে, সি জন পলাল। জাহাজত পৰি থকা অনেক অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ আছিল, সেইবোৰক লৈ বন্দিয়াৰে জাহাজৰ মানুহবিলাকে সৈতে জুখ কৰিব ধৰিলে। তাতে কাপ্তান চাহাব আৰু ঠেঁওৰ লগৰবিলাকৰ অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ নাই কিয়াত জুখ কৰিব নোআৰি, ভয়েৰে সেই জাহাজ এৰি ওচৰত থকা ভাপ জাহাজত উঠিল। পাচে ভাপ জাহাজৰ মানুহে সেই জাহাজৰ লেজু কাটি তাক পেলাবৰ উপাই কৰাত চিহ্নবোৰে গুলি মাৰি থাকি নিৰাৱৰণ কৰিলে। পাচে কাপ্তান চাহাবে ভাপ জাহাজ বালি চটত লগালে, ভেতিয়া বন্দিয়াৰে সেই জাহাজত জি ধন আছিল, তাকে বিচাৰি লৈ সৰু নৱত উঠি বায়লৈ পলাল। পাটনা নগৰত এই কথা জনা হ'লত মাজিষ্ট্ৰেট চাহাবে চিপাহিক পঠাই ১৩ জনক ধৰি আনিলে; সিহঁতৰ মাজৰ এটা ভাগৰ লাগি গচৰ তলত সুই থকা পালে। দিন চাৰেকৰ পাচে আৰু ১১ জন নেপাল দেশৰ কাললৈ গৈ গাঁৱত মাগি ফুৰাত থকা পৰিল; সি ১৫ জন মুকলি আছে, ধৰিবৰ নিমিত্তে গাই পতি ২০০ কৈ ৰূপ দিম বুলি গবৰ্নমেণ্টে প্ৰকাশ কৰি সুনাইচে।

যেই মাহৰ প্ৰথম তাৰিখত ঈশমতি মহা বানিৰ এজন পুত্ৰ জনমিল; সেই দিনেই আৰ্ঘ্য ডিউক অৰু ওএলিভনৰো জনম দিন হোআৰ কাৰনে ঠেঁওৰ নাম আৰ্ঘ্য

সেই কৌঅৰকো দিলে। এতিয়া মহা বানিৰ পুতেক জিএক সাত জন হৈচে।

ইঙ্গলণ্ডৰ গ্ৰিক দেশে সৈতে কঁজিয়া লাগিলত ইঙ্গৰাজি জাহাজে লাগৰে আহি সেই দেশৰ বাট ভেঁটি, বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ গ্ৰিক জাহাজক ওলাব সোমাব নি দিএ; পাচে গ্ৰিক লোকে বন হব বুলি ভই লাগি মিল হবলৈ নিবেদন কৰিলে, আৰু ইঙ্গৰাজি লোকৰ জি বন্ধ হানি কৰিলে, তাৰ দাম দিবলৈ গাভ ললত মিল হল।

কুষ্টিৰ উপকাৰৰ দোআৰাই পাপা ৰজ ১২ এপ্ৰিলত আপোনাৰ ৰাজ ৰোম নগৰত সোমাল। সেই কালত দৰিদ্ৰ লোকৰ মাজত ৫০,০০০ টকা ৰূপ বিলাই দিলে। কমিয়া পাদুৰি আৰু আন কোনো লোকে ঠেঁওক অহা দেখি বৰ আনন্দ পাই, কিন্তু পুজাৰ মাজত কেতবিলাকে ভাল নে পাই। তাতে আৰু দ্ৰোহ পাতিব বুলি ভই কৰি, পাপা ৰজাই আৰুও দেশ এৰি জাবলৈ আলচ কৰিচে, কিন্তু কুষ্টিৰ সেনাপতিএ নিৰাৱৰণ কৰে, আৰু ঠেঁও জেন পলাই নে জাই, এই নিমিত্তে ঠেঁওৰ ওচৰা ওচৰিকৈ অনেক সেনা বখিয়া পাতি থৈচে।

এতিয়া ৰজাক মাৰিবৰ নিমিত্তে কোনো দ্ৰোহিয়া মানুহে ঠেঁওৰ ওচৰলৈ আহি আক্ৰমণ কৰি হাতত যা মাৰিলে, কিন্তু বখিব নোআৰিলে। এতিয়া ৰজা ক্ৰমে বন্ধ হৈচে।

কুৰা উপদিপৰ জেনৰল লোপেজ নামে এজন সেনাপতিএ কোনো আমেৰিকাৰ লোকে সৈতে আলচ কৰি, ইঙ্গলান্দৰ অধিনৰ পৰা সেই উপদিপ কাৰ্ছি লবলৈ আমেৰিকাৰ ৪০০০ মান সেনা গোটাই জাহাজেৰে আনি কুৰাৰ কাৰ্দ্ৰো নগৰ পালেগৈ। আমেৰিকা দেশাধিকাৰে সিহঁতক ধৰিবলৈ কেতবিলাক বন্দুআ জাহাজ পঠাইছিল, কিন্তু ধৰিবলৈ নে পালে। আৰু বাত্ৰা আহিচে, পাচে লোপেজ সেনাপতিএ কাৰ্দ্ৰোত জুখ কৰি হাবিলত পলাই গুচি গল।

জেজিবার দেশৰ বৰ লোকক দোলাত নিয়াৰ নক্চা।

Mode of traveling in Zanguebar

আফ্ৰিকাৰ পূব ডোখৰ জেজিবাৰ দেশ।

Eastern Countries of Africa.

আফ্ৰিকাৰ ভিতৰত জি দেশ, নগৰ, নদী, পৰ্বত আদি আছে, বিদেশি লোকে প্ৰায়ে নে জানে। তাৰ মানুহ আৰব আৰু অসভ্য, আপোনাৰ দেশৰ বিধৰন কৰিবলৈ আখৰ লিখিব পৰিব নে জানে; আৰু চাই বৰ জৰাৰ, আলি বাটো নাই, সেই নিমিত্তে জা ত্ৰিকে দেশ চাই ফুৰিব নোআৰে।

আফ্ৰিকাৰ পূব দক্ষিণ চুকে সাগৰৰ দাঁতিত জেজিবাৰ দেশ আছে। ৩০০ বছৰতকৈ আগেয়ে পৰ্তুগালৰ সদাগৰ লোকে জাহাজেৰে গৈ তাক পাই বেহা বেপাৰ কৰিলে। সিহঁতৰ প্ৰধান নগৰ মচাঘিক, আগৰে বৰ বৰ ঘৰ, গিৰ্জা আৰু কোঁচে সৈতে সুন্দৰ নগৰ আছিল; এতিয়া ক্ৰমে নক হৈ গল; ১৮০২ সঁকত তাৰ নিবাসি মানুহ ৩০০০ মাথোন; সিবিলাকৰ মাজৰ আফ্ৰিকাৰ লোক ১৫০০; আৰবি ৮০০; পৰ্তুগিচ ৫০০। এতিয়া ১০,০০০ মহ হেজাৰ মান নিবাসি আছে বুলি কই। সেই নগৰ এটা নক মা-ইউনিত পতা হৈছে; দিপৰ পৰা ২ মাই লৰ আঁতৰ; মাজতে জাহাজ থাকিবলৈ বৰ সুন্দৰ ঘুলি আছে। সাগৰৰ ওচৰত দেশ চাপৰ, মাটি সাৰুআ, কিন্তু মানুহ বেগতে নবি-

য়া পৰে। হাতি আদি কৰি বনৰিয়া জন্তু ভালমান আছে; বাতি মল্যৰ মাজত ফুৰি ভাজি নষ্ট কৰাৰ কাৰনে তাক নিবান কৰিবলৈ মানুহে খেতিৰ চাৰিও ফালে জুই ধৰি বাখে। সেই দেশত সবহকৈ লোন উত্পন্ন হই; নদিএ পৰ্বতৰ পৰা তাক অনাত বালিত পোআ জাই। সিহঁতৰ প্ৰায়ে বেহা বেপাৰ কৰা বস্তু লোন আৰু হাতি দাঁত।

মিলিন্দা নামে এখন প্ৰধান নগৰ মচাঘিকৰ উত্তৰ ফালে আছে; তাতে অনেক মচলমানৰ মচিদ আৰু পৰ্তুগিচৰ গিৰ্জা আছে; দেখিবলৈ সুন্দৰ নগৰ। তাত অনেক মুদৈ থাকে; লোন, ডাম, লো, আৰু মৌ সিটা জাহাজৰ লোকলৈ বেচে। প্ৰথমতে পৰ্তুগিচ লোকে তাক দখল কৰিলে; কিন্তু ১৬২৮ সঁকত আৰব লোকে সিহঁতে সৈতে জুধ কৰি জিকি অধিকাৰ হল।

মচাঘিকৰ দক্ষিণ ফালে চকালানগৰ আছে। বিস্তৰ লোন উত্পন্ন হোআ ওকিৰ নামে জি নগৰৰ কথা সাত্বে কৈচে, সেই নগৰেই চকালান বুলি পণ্ডিতে জানে।

সাগৰৰ পৰা ১৩।১৪ দিনৰ বাট গলে, হিমালয়ৰ নিচিনা হিমে সৈতে চকা অতি ডাঙ্গৰ বগা পৰ্বত দেখা জাই; কিন্তু কিমান দিহল, কোন দিলৈ জাই, তাৰ আগ গুৰি

নো পোআত জোখ লব নোআবে। উখালি এতিয়া এজন চাহাবে কিলিমাণ্ডাৰো নামে টিঙ্গ এটা কুখি ১৩,৫০০ হাত ওখ হোআ পালে।

সেই জেঞ্জিবিৰিয়া লোক কাকিহৰ নিচিনা অতি কলা, কিন্তু চুলি সেইমান আঁকোৰা বৈকোৰা ন হই। সিবিলাকৰ অনেক জাত আৰু ভাঙ্গা আছে; একুৰি মান বেলেগ ভাঙ্গা আছে। খবৰ হলে পুৱে দেওপূজক; সাগৰৰ দাঁতিত মচলমান খবৰ বিয়াপক হৈছে।

ওপৰৰ নকচাত জেঞ্জিবিৰিয়া বৰ লোকক চাৰি জনৰ দোআৰাই দোলাত নিয়া দস্তৰ দেখা জাই। তাৰ সি কালে চত্ৰ খৰা এজনক দুটা মানুহে বৈ গৈছে। দুৰৈত এটা পৰ্বতৰ টিঙ্গ ওলাইছে। নকচাৰ বাঁও কালে ভৰোআল খৰা দুজন মানুহ ইকাললৈ আহিছে।

কলিকতা নগৰৰ পিয়ল।

Commis of Calcutta.

এই বছৰত কলিকতা নগৰত থকা মানুহৰ পিয়ল কৰিছে। তাৰ সংখ্যা এই।

ইউৰপৰ লোক	৬,২৩৩
ইউৰেচিয়ন	৪,৬১৫
আমেৰি লোক	৮২২
খেহ লোক	৮৪৭
আচিয়াৰ আন দেশি	১৫,৩৪২
হিন্দু লোক	২,৭৪,৩৩৫
মচলমান লোক	১,১০,২১৮

মুঠে ৪,১৩,১৮২

সিবিলাকৰ মাজত মতা ২,৫৩,২১২; মাইকি ১,৫৯,৮৮৩। কলিকতাৰ দাঁতিত থকা লোক সকল এই পিয়লৰ ভিতৰত লিখা নাই। সেইবিলাককো দেখা হলে মুঠে ৫,০০,০০০ মান হ'লহেঁতেন। ১৮৩৭ সঁকত জি পিয়ল কৰিলে, তাৰ দৰে কলিকতাৰ ২,২৯,৭১৪ মানুহ মাখোন পালে।

জিভু হোআ পাদুৰি বাকৰ চাহাবৰ বিবৰন।

Obituary Notice of the Rev. G. Barker.

আমাৰ পুত্ৰ য়িচু খ্ৰিষ্টৰ সেৱক চাইৰচ বাকৰ পাদুৰি চাহাব এই অচম দেশত দহ বছৰ মান খ্ৰিষ্টিয়ান মিস্যনেৰি আছিল। ১৮৩৯ সঁকত আপোনাৰ জনম ভূমি আমেৰিকা দেশ, আৰু মাক বাপেক, মিড্ৰি কুটুম, ব'ল'ন পৰিয়াল সকলোকে এৰি, পুত্ৰ য়িচুৰ সুত বাজা কিৰ্ডন কৰিবলৈ জাহাজত উঠি পাব হৈ আহিল। ইয়াৰ আগেয়েও দুই তিনি জন মিস্যনেৰি পাদুৰি চাহাব আছিল; সিবিলাকৰ লিখা পত্ৰৰ দোআৰাই এই অচম দেশৰ মানুহ কেনে দেওপূজক আৰু মন এন্ধাৰমই হৈছিল; সিবিলাকে জি কপে আপোনাৰ হাতে সজা মাটিৰ বা সি-

হিন্দু দেৱতা বিষ্ণুৰ মূৰ্তি।

Image of Vishnu.

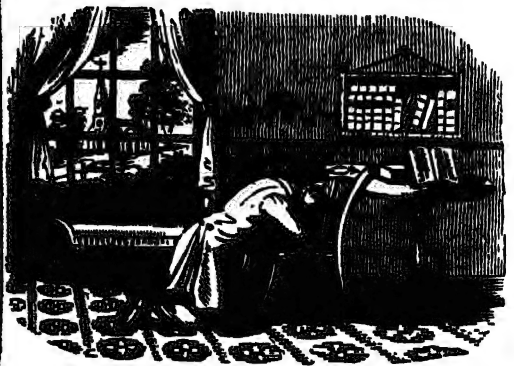
লব, বা কাঠ, ডাম, পিতলৰ মূৰ্তি কৰি, হাত ডৰি, নাক, কান, মুখ দি, সেই মূৰ্তিৰ আগত বলি, বিধান, নৈবেদ্য, আৰু অনেক কুল দি জাঁঠু পাৰি ইহৰ বুলি সেৱা কৰি, তাক খবৰ বুলি জানে; আৰু জগতৰ ইহৰ জি

জনে সাগৰ, পুৰিবি, মানুহ, আকাশ মণ্ডল, চন্দ্ৰ সূৰ্য সৃজিলে, তেঁও মানুহক নিহাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে অনুগ্রহ কৰনে আপোনাৰ পুিয় পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টক পাপ গুচুআ প্ৰাচি কৰিবলৈ জগতলৈ পাঁচিলে, এই কথা নে জানি পৰিজানৰ পথ নে পাই জি মতে নিকপাই হৈ থাকে; এই সকলো কথা পাদুৰি বাকৰ চাহাবে আপোনাৰ দেশত সুনি, এই ঠাইত ধৰ্ম্মৰ কথা কিৰ্ত্তন কৰিবলৈ আহিবৰ মন উঠাই হল। আৰু প্ৰভু এ জি আগ্যা দিচে, বোলে, তোমোলাকে গোটেই এখন পুৰিবিবলৈ গৈ, সকলো প্ৰানিৰ আগত সুভ বাজা কিৰ্ত্তন কৰা, তাতে জি কোনোএ বিশ্বাস কৰি বুৰ দিওআ হই, সি পৰিজান পাব; কিন্তু জি কোনোএ বিশ্বাস ন কৰে, তাৰ দণ্ড হব; এই কথা সুঁঅৰি প্ৰভুলৈ তেঁওৰ অভি প্ৰেম লাগি, সেই আগ্যা পালন কৰিবলৈ জিয়াই থাকে। মানে স্বৰূপ ধৰ্ম্ম আৰু ইশ্বৰৰ সুভ বাজা দেও পূজকবিলাকৰ মাজত কিৰ্ত্তন কৰি থাকিম, এই কথা মনত নিচয়ে ঠাৱৰ কৰিলে। পাচে তেঁও আহিবৰ সময়ত মাক আৰু বাপেক, ভাই ভনি, মিতিৰ কুটুম সকলোএ আপোনাৰ লৰা মহা সাগৰ পাৰ হৈ বহু দূৰ দেশলৈ জাই, আৰু দেখিবলৈ নে পাম বুলি, আটাইবিলাকে চকুৰ পানি উলিয়াই বৰকৈ কান্দিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু ক্ৰন্দন বা মিনতিএ তেঁওক নিৰাৱন কৰিব নোআবিলে; তেঁওৰ পুিয়বিলাকে এই ৰূপে সোক কৰিলেও প্ৰভুৰ মাত আওকনিয়া কৰিব নোআৰি, ভিৰোভাই সৈতে বহুত নগৰৰ বনৌ নামে এখন জাহাজত উঠিলহি। বৰ সাগৰত আহোঁতে বাৰে বাৰে ধুমুহা বতাহ বৰধুনত বেলিও নে দেখে, আৰু মাটিকো দেখিবলৈ নে পাই, এই দৰে চাৰি মাহৰ মূৰত ইশ্বৰে নিৰ্বিধিনি ৰূপ কলিকতা পোআলে। তাতে ১৫ দিন মান থাকি নাও বিচাৰি পাই ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদিত ভিনি মাহ উজাই আহি, অচম দেশৰ জইপুৰ জিলাত থকা মিস্যনেৰি চাহাবৰ লগ পালেহি।

তাতে সিবিলাকৰ লগত এবচৰ মান থাকি অচম ভালা নিকিলে, পাচে সিহঁতলৈ জিলাত থাকিবলৈ উঠি আহিল। তাতে বহুলা এটা সাজি লৰাবিলাকক ইকুলত চপাই, জি ৰূপ চাপা খানাৰ কিতাপ ইয়াত কোনেও নিকা নাই, এনে কিতাপ পাইই সুনাই নিকা-লে। সিহঁতলৈ এবচৰতকৈ অধিক আছিল; পাচে জইপুৰত থকা দুজন মিস্যনেৰি চাহাব আহিলত তেঁও ১৮৪২ সঁকত গুআহাটিত থাকিবলৈ ধানান্তৰ হৈ গল; তাতে লৰা ভিৰোভাই সৈতে ৭ বছৰ মান থাকিল। তেতিয়া চাহাব আৰু মেম চাহাব দুয়ো গুআহাটিত আৰু চাৰিও কালে ইকুল পাতি লৰা চোআলি আদি আৰু অনেক মানুহবিলাকক সাত্তৰ কিতাপ আৰু প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্ট ত্ৰান কৰ্ত্তাৰ কথা নিকাইছিল; আৰু চাহাবে গাঁৱে গাঁৱে গৈ, জি লোকে সুন, তাৰ আগতো সুভ বাজা কিৰ্ত্তন কৰেগৈ। আৰু কেতবিলাক মানুহৰ মন পালটাই যিচু খ্ৰিষ্টৰ তেজৰ প্ৰাচি-তত বিশ্বাস কৰি অনেক মাখিৰ আগত চাহাবৰ হাতে বুৰ পালে। এই ৰূপে চাহাবৰ কাৰ্য্যৰতে তাত এটা সৰু মণ্ডলি থাপন কৰা হল; জেতিয়া তেঁও গুআহাটি এৰি আন-বিকালৈ জাই, তেতিয়া সেই মণ্ডলিৰ ভিতৰত ২২ জন মান মিস্য হৈছিল। ই. হ. ব.

পাচৰ অকনোদইত এই কথাৰ সেন লিখা জাব।

(To be continued.)

গুপ্ত ঠাইত প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ নকশা।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি।

Ancient Assamese History.—No. 1.

আমি এতিয়া আহোমৰ অতি পুৰনি বুৰঞ্জি এটা পাই, এই মাহৰ অকনোদইত লিখিবলৈ ধৰিচোঁ। ভাত জি কথা পাইচোঁ, সকলো স্বৰূপ হোআ ন হই, তথাপি জেনে পাইচোঁ, সেই দৰেই লিখোঁ; পহুআ সকলে জি স্বৰূপ, জি অস্বৰূপ, তাকে আপোনাৰ মনেৰে বিবেচনা কৰি বুজোক।

বুৰঞ্জিকে আদি কৰি মানুহে জি লিখে, তাৰ মাজে মাজে মিচা উপকথা লোমাইচে; অকল ইহুৰে লিখাই দিয়া সান্ত্ত ডুল নাই। এনে সান্ত্ত আমি পৰ্হি জানিচোঁ, প্ৰথমতে ইহুৰে ভিৰি পুৰুষ এহাল মাধোন সুজিলে; প্ৰিথিবিৰ থকা বজা পুজা সকলো সিবিলাকৰ পৰা সন্ততি হৈচে। কিন্তু প্ৰাই সকলো দে-সিবিলাকৰ পুৰনি বুৰঞ্জিত সিবিলাকৰ আপোন আপোন বজাক গৌৰণ্ড কৰিবৰ নিমিত্তে আগৰ উপকথা ধৰি সেই সেই বজাক দেৱতাৰ ঔৰস বুলি লিখে। সেই ৰূপে গ্ৰিক দেশৰ চিকন্দৰ মহা বজাক দেও পিত্ৰি জুপিতৰ পুতেক বুলি মানিলে; ৰোম নগৰৰ প্ৰথম বজা ৰমুলচ, তেঁওক মাৰ্চ অৰ্ঘাত কাৰ্তিকৰ পুতেক বোলে; কামৰূপৰ বজা বিশ্বসিংহক সিবৰ পুতেক বুলি জানে। এই ৰূপে আহোমৰ পুৰনি পুথিভে কোনে কোনে উপকথা আছে; কোনো চাইত কই, লাউৰ পৰা মানুহ উত্পন্ন হল; আৰু সিবিলাকৰ প্ৰথম বজা খুনলুজ খুনলাই ইন্দ্ৰ বংশি হই। কোনো পুথিত লিখে, ইন্দ্ৰ আৰু সচি সদিয়াৰ পুৰ ফালে বসিষ্ট মূনিৰ ফুলনি বাৰিঠৈ আহি তাতে ফুৰি থকাত মূনিএ দেখি ইন্দ্ৰক সাও দিলে। পাচে ইন্দ্ৰ দৈত্যা-কাৰ হৈ অন্ত্যজৰ এক সুন্দৰি ভিৰোভা দেখি কামাধি হৈ সঙ্গত হলত তাই গৰ্ভাৱতি হৈ খেন্কাৰ নামে এজন পুত্ৰক ওপজালে। খুনলুজ খুনলাই সেই খেন্কাৰ পুতেক। এই সকলো কথা সত্য হব নোআৰে; কিন্তু-নো অচেতন বস্ত্ৰ জি লাউ, সি ত্ৰিন লতা হই,

মনুষ্য জাতৰ পৰা কিমান আঁতৰ। এক জাত আন জাতৰ পৰা নোপজে; চবাই বা চাই চৈন্ধিয়াৰ গৰ্ভত মানুহ ন জনমে, যোঁৱাৰ পৰা হাতি বা গৰু ন হই। সেই ৰূপে দেৱতাৰ ঔৰসে মনুষ্য জাতি উত্পন্ন হব নোআৰে; আৰু ভাত বাজে নৰে সৈতে স্বৰগৰ লোকে সঙ্গজোগ ন কৰে; সিবিলাকৰ কাম ভাও কেতিয়াও ন হই।

পুৰনি বুৰঞ্জিত লিখে, ইন্দ্ৰৰ সেই দুই নাতিএকে ১ লাখ আহোম আদি অনেক লোকক লগত লৈ সোৱৰ জখলাৰে স্বৰগৰ পৰা নামি আহিল; কিন্তু স্বৰগ আৰু প্ৰিথিবি অত্যন্ত দূৰ, লাগি নে ধুকিলে। আগৰ কালৰ গিয়ানিবিলাকে স্বৰগ আৰু প্ৰিথিবি মেক পৰ্বতৰ দোআৰাই লগা হোআ জেন ভাবিলে; হিমালয়ৰ উত্তৰ কালে স্বৰগলৈকে জোআ, এনে ওখ পৰ্বত আছে বুলি কই; কিন্তু এতিয়া ইন্দ্ৰৰাজি আদি অনেক দেৱি মানুহে গোটেই খন প্ৰিথিবি ফুৰি জুখি থকাত সেইমান ওখ পৰ্বত কডো পোআ ন গল।

এনে কথা এই বুৰঞ্জিৰ ওপৰ ভোখৰত মাধোন পাইচোঁ; তলৰ ভোখৰত হলে, প্ৰাই সকলো কথা উত্তম আৰু প্ৰমানিক; তাক ক্ৰমেৰে মাহে মাহে লিখিম।

আগৰ ৰূপত জীল সৰ্গদেৱৰ বিৰ্জ নিপাই স্বৰ্গ কৰ্তব্যং জুজ্ঞং।

লাক্লি ডাওচিলা (৬০) সঁকত, বুজ্জাৰ দৈনিদ্দিন প্ৰলই হল। লাক্লি (১) কামুতে প্ৰিথিবি পুৰি টান কৰিলে। লাক্লি (২) কাপ্চানত লাউ কলে; সেই বচৰত লাউ ফুটি মনুষ্য সকল জনমিলে। লাক্লি (৩) ডাপ্ৰাওত মনুষ্য সুজিলে। পাচে সেই বচৰত ইন্দ্ৰ দেৱতাৰ বৰ পুত্ৰ আইকালনে আহি বিস্তৰ মনুষ্য সুজিলে। লাক্লি বাইমিত সঁকত স্মৃতি কৰি স্বৰ্গলৈ গল। পাচে সেই বচৰতে দেও বাজে খাওলিপলিঙ্গ, খাওবাক্-চেজ, এই দুই পণ্ডিতক পঠাই, প্ৰিথিবিৰ মনুষ্যক লিকাই বুজাই জাৰ দিলে। লাক্-

লি বাইমিড (৪), মুন্সেও (৫), শ্বেক্‌ভোও (৬), এই তিনি বচৰত প্ৰিধিবিত বজা নাই কিচিলে। পাচে খেনখাম, লেজডন, খেন-বক্কা, এই তিনি জনাই আলচ কৰি বুলিলে, বোলে, আমাৰ ৰাজ্যত বিত্তৰ পুত্ৰ নাতি হ'ল, কিন্তু প্ৰিধিবিত ৰাজ্যৰ অধিকাৰি ন'হ'ল। পাচে এই কথাতে নিচই কৰি, ইন্দ্ৰ দেৱ-তাৰ ভাগিনিএকৰ পুতেক খুনলুজ খুনলাইক লাক্‌লি কাচেও (১১) সঁকত ত্যাউলিক ত্যা-খাজ কৰি দুইকো বজা পাতি, মুন্সি মুন্স-ৰাম পৰ্বতলৈ নমালে; আঠ কুৰি লাখ বজাৰ অধিকাৰ কৰি দিলে। আৰু পামুপত্ৰ ১, বৰ চাক ১, চোম দেও, চেজ দেও, এই কেইটি বহু দি নিকালে, বোলে, জোঁআই হ'লে জেমেনে সমুৰ, জেঠেৰি, বৈনাই, এই সকল লহিতে বহু কন্দল কৰিলে, আপোনাৰ ভাৰ্জাও হ'বাই, আৰু পখিএ ভেনে কপে আপোনাৰ পোআলি পাখিএবে চাকি বাত ব্ৰিষ্টি দুখৰ পৰা বখ্যা কৰি, আহাৰ খুআই ডাঙ্গৰ কৰে, সেই মতে দুয়ো ভায়েৰে পুজাক বখ্যা কৰি-বি। এই কপে নিকাৰি বহু বিৰ্তিৱা লগত দি পঠালে। পাচে দুই ভায়েকে সোনৰ জখ-লাবে নামি আহি, প্ৰিধিবিত ওপৰত অৰ-ন্যত বলহি। পাচে সকলো লোকে চৰাৰ ওপৰে পাটি, তাৰ ওপৰে কাপৰ, তাৰ ওপ-হত টজি গিৰা, তাৰ ওপৰত সোনোআলি কাপৰ পাৰি, সাঙ্গৰ কৰি বজাক বহুআলে; বজাৰ ওপৰত সোনোআলি তও চত্ৰ ভুলি ধৰিলে; পাচে বজা সকলে পালি লৈ আ-ব্ৰিত কৰি বহিলে, আৰু লগত অহা আহোম ন'লাখ। পাচে সমন্তো ৰাজ্যে এটাই হৈ ৰা-জ্যৰ মধ্যত মহা বজাৰ থকা ঘৰ হোলোজ সাজি নগৰ কৰিলে।

পাচে দেৱৰাজৰ পৰা সৰগ দেৱৰ দুই নাতিএকে প্ৰিধিবিলৈ আহিল। মুন্সি মুন্স-ৰামত নগৰ কৰি বজা হৈ কত দিন আ-চে। এই জনল্যাকে সাগৰ পৰ্জন্তে সমন্ত লো-কে সুনিলে। পাচে দুই ভায়েকে হাতিত উঠি সকলো ৰাজ্যক চাই ঘূৰি উলটি আহি, মুন্সি মুন্স-ৰাম নগৰত বলহি। এক দিনা প্ৰতি দুই ভায়েকে আলচ কৰি বুলিলে, বো-

লে, পামুপত্ৰ থগ, বৰ চাক, এই দুই আ-হিচ; ইয়াৰ পুজা সেৱা মন্ত্ৰ নিকাৰি পঠা-আত পাহৰিলোঁ; ই কথা ন'হ'লে অনেক বজা সকল কি কপে বসবৰ্তি কৰিম? এই কথা দুই ভায়েকে আলচি, মন্ত্ৰ সেৱা পুজা সিকি আনিবৰ নিমিত্তে খুনলাজক স্বৰগলৈ পঠাই দিলে। পাচে সৰগ দেৱে থগৰো চাকৰো ধাৱন পূৰ্বকে সেৱা পুজা মন্ত্ৰ খুন-লাজৰ আগত কৈ পঠালে। আৰু চেজ কুকু-ৰাএজুৰি দিয়াত আহিল; পাচে ধাৱন পূৰ্ব-কে খুনলাজে কলেহি। পাচে দেস দেসান্তৰৰ বজা সকলো আহি বৰিলহি। লগত অহা আঠ কুৰি লাখ ৰাজ্যকো অধিন কৰি, খুন-লুজ খুনলায়ে ৰাজ ভোগ কৰিলে। খাট-নিয়াৰ বজা সকলৰ লেখা, খুন্‌তাই ১, খুন্-লাইতিজ ১, নৰাত ১, কুনলাত্যাও ১, মৰিন ১, খুনচুজ ১, খুনতিতিজ ১, ৰাম্মুন্-ফা ১, আওলতিন ১, বুৰাগো ১, খুন-কেতৰজ ১, চিৰিজ ১, খুনফাম নাই অহা, খুনখেন ১, খেনচজ ১, খুনত ১, বৰতাউ-কেবান ১, লানমুজ ১, আৰু বুলিয়া মৰিয়া-ৰে বজা এটাকো পঠালে; এই সকলেও জোগান ধৰিলে। খুনলুজ খুনলাইক আনো ৰাজ জোগ্য অলঙ্কাৰ বহু অলখ্য দি পঠা-লে। আৰু পানি নাগিনি বুলি লাজি, লে-চাম বুলি ভালুক, লেচাই বুলি বাঘ, লাজু বুলি সাপ, লাচিত বুলি উৰ, লাপেত বুলি মেকুৰি, লাও বুলি বান্দৰ, ইন্দ্ৰ দেৱে এই সকলক খুনলুজ খুনলাইৰ লগত প্ৰিধিবিলৈ পঠালে। আৰু পূৰ্বে এই ঠাইত সৰগ দেৱৰ বৰ পুত্ৰ আইকালন বজা আছিল; এৱেই স্বৰগলৈ উঠি গল।

THE ORIENTAL,

A MONTHLY PAPER, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mis-
sion Press, by O. T. CUTTER, for the Ameri-
can Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee
per annum, in advance, or one and a half at the
end of the year.

তিনটা লবাব বিবৰন, দুতিয় ভাগ।

Good Boys: or Examine yourselves. Concluded.

পাচৰ বৰি বাবে আঠ বজা মানন্ত চাহাবক দেখিবলৈ তেঁওৰ বঙ্গলালৈ লবাইত আহিল।

পা৭। মোৰ প্ৰিয় লৰাটিহঁত, তোমোলাক ভালৈ আচা নে? তেতিয়া লবাইতে চাহাবক চেলাম দি কলে, হই আতা, আমি কুললৈ আচোঁ।

পা৭। কেঞ্চিচ, মই তোমাক জি সৰু কিতাপ দিলোঁ, তাক পৰিলা নে?

কে৭। ন হই, আতা, মোৰ লগৰিয়াবিলোকৰ লগত ফুৰি খেলা কৰি সুখ ভোগ কৰোঁতেই কাল নিয়াই সেই কিতাপ পৰিবলৈ পাহৰিলোঁ।

পা৭। জেমচ, তুমি আপুনি পোআ কিতাপ পৰিলা নে?

জে৭। অহ! আতা, সেই কিতাপ পৰিবলৈ মোৰ বৰ ইচা হলেও তথাপি মই পৰিব নোআৰিলোঁ, কিয়নো মই এপাত মান পৰোঁতেই মোৰ পিজিএ দেখা পাই বৰ খুশী কৰি কলে, বোলে, তই যদি সেই কিতাপ আকও পৰিবি, তেন্তে মই তোক বৰৰ পৰা খেদাই দিম। সেইবোৰ খ্ৰিষ্টিয়ান কিতাপ বুলি নে জান নে? তাক পৰি তই খ্ৰিষ্টিয়ান হৈ পৰিয়ালৰ ওপৰত নিন্দা বিটন্দা আনিব খুজিচ নে? সেই কিতাপ পেলাই দে, নাইবা কালি পেলা, যদি মই আকও তোৰ হাতত সেই কিতাপ দেখিম, তেন্তে মই তোক বৰকৈ সাস্তি কৰিম, আৰু কিতাপো পুৰিম। এনে সৰুত আগ্য পিজিএ মুখৰ পৰা সুনি তই পাই সেই কিতাপ মই ধৈ দিলোঁ।

পা৭। তোমোলাকে লৰেকক দেখিলা নে?

কে৭। হই আতা, সি আগতকৈ এতিয়া বৰ বেলেগ, চুৰ ন কৰে, মিচা কথা ন কই, সদাই ইচ্ছুললৈ জাই। আৰু বেয়া লগৰিয়াবিলোকৰ লগত ফুবোক চাৰি বাৰিৰ মাজত আৰু হাবিত তাৰ প্ৰাৰ্থনাৰহে মাত সুন্দোঁইক; এই ৰূপে সি আগৰ সকলো বেয়া আচৰন এৰি এতিয়া বৰ ভাল লৰা হৈ গৈচে।

পা৭। বাক জেমচ, তুমি ইচ্ছা কৰা, হেনে পানুৰি চাহাবে তোমাক দেখিবলৈ গৈছে। তেতিয়া জেমচ লৰেকক সাজিবলৈ গল, আৰু পানুৰি চাহাবে কেঞ্চিচৰ লগত এই বৰে কথা বাত্ৰা কৰিলে।

পা৭। কেঞ্চিচ, লৰেক আগতকৈ কিয় উত্তম লৰা হবলৈ ধৰিচে, তুমি কব পাৰা নে? আৰু কিহে তাক এনে উত্তম লৰা হবলৈ নিকাৰিচে?

কেঞ্চিচে মূৰ তল কৰি অলপ বেগি মনে মনে ধাকি কঁলে, হই আতা মই ভাবিচো, সি জি কিতাপ আপোনাৰ পৰা খুজি নিলে, তাকে পৰি কিয় উত্তম গিয়ান পালে, আৰু সেই ৰূপে কৰিবলৈ মন ধিৰ কৰি অন্য সকলো বেয়া কৰম এৰাভে এনে ভাল হৈচে, আৰু তাতোকৈ সি জেনেকৈ সদাই প্ৰাৰ্থনা কৰা আমি সুনিচোঁ, তাৰে পৰা মই অনুমান কৰিচো, পৰম ইশ্বৰে জেন তাৰ সকলো পাপ খেমা কৰি নতুন মন দিব, ইয়াকে সি দ্ৰুিচ মনেৰে খোজাত্তে সি পাইচে, আৰু পৰম ইশ্বৰে তাক সজিও দিচে, তাভেহে সি এনে উত্তম লৰা হবলৈ ধৰিচে।

পা৭। বাক কেঞ্চিচ, তুমি মোৰ পৰা কিতাপ খুজি নিয়াতে কি লাভ, মই সূদাত্তে দিলোঁ, আৰু সেই কিতাপ চাপা কৰা খৰচো অনৰ্থক, কিন্তু জি কিতাপ মই লৰেকক দিলোঁ, তাত হলে সার্থক আছে, আৰু মই তোমাক জি জি কথা বুজালোঁ, সিও অনৰ্থক। সাত্ৰত জি বিকল ভিন্নৰূ গচৰ দ্ৰুিষ্টান্ত আছে, তাক তুমি সুঁঅৰিবা। লুক ১৩: ৬-১। যদি তুমিও ধৰম উপদেশ নু সুৰা, কিতাপো ন পৰি, আৰু পৰম ইশ্বৰ নো কোন, তাকো বিবেচনা ন কৰাকৈ এনেই কাল নিয়াই থাকা, তেন্তে জেনেকৈ ভিন্নৰূ গচ কাটি পেলোআ গল, সেই বৰে তোমাকো কটা জাব। পাচে ইয়াতে লৰেক আৰু জেমচ আহি পালেহি।

পা৭। লৰেক, তুমি কেনে আচা? আৰু তোমাৰ মনৰ কথা কেনে তাক-মই সুনিবলৈ ইচা কৰোঁ।

ল৭। আতা, মই বৰ পাপি নবকৰ ভাগি,

কিয়নো মই মাজিৰ গৰ্ভত থকাৰে পৰা পৰম ইশ্বৰৰ অহিতে পাপ কৰম কৰিলোঁ, আৰু এতিয়া মই নিচয়ে নৰকৰ মুখত ভৰি দি আটোঁ বুলি ভাবিচোঁ, মোৰ পিঠিত বৰ গধুৰ ভাৰ আছে বুলি মই জানোঁ, জদি পৰম ইশ্বৰে এই সময়ত মোক মাৰি নিএ, তেন্তে অৱসো মই নৰকত পৰিম। তথাপি আতা, মই সাত্ৰৰ এটা কথা সঁজুৰিচোঁ, সাত্ৰে লিখে, “ইশ্বৰে জগতলৈ এনে দায়া কৰিলে, আপোনাৰ পূজত জি কোনোএ বিশ্বাস কৰে, সি নষ্ট ন হৈ অনন্ত পৰম আয়ুস পাবৰ নিমিত্তে তেঁওৰ সেই একে জনা পূজকেই দান কৰিলে।” যো ৩: ১৬। আৰু লিখা আছে, “জি হেৰোআ হৈ-চিল, তাক বখ্যা কৰিবলৈ মানুহৰ পূজ আহিল।” মা ১৮: ১১। এই সকলো কথা সাত্ৰত পাই প্ৰভু যিচু জান কৰ্তাৰ নামেৰে ইশ্বৰৰ আগলৈ গৈ মোৰ সকলো পাপ নৈ কাৰ্ছি মনত তাৰ কাৰনে খেদ পাই প্ৰভুৰ দুখলৈ চাই ইশ্বৰে জেন খেমা কৰিব, ইয়াকে দিনে ৰাতিএ ইচা কৰি চকুৰ লোএৰে তিন দিনলৈকে খুজি খুজি থাকি, পাচে ত্ৰিভিন্ন দিনৰ মূৰত মোৰ মনত সান্তনা পালোঁ, আৰু ইশ্বৰে প্ৰভুৰ দুখলৈ চাই মোৰ সকলো পাপ মোচন কৰিলে বুলি আশা হল। আৰু জদি মই মৰোঁ, তেন্তে পৰম ইশ্বৰে মোৰ সকলো পাপ গুচাই তেঁওৰ সুখৰ খানলৈ নিব বুলি, এনে দ্ৰিচ ভাৰসাও পালোঁ। আৰু এতিয়া মই সদাই ভাল কৰম কৰিবলৈহে মন জাই; আগৰ দৰে বেয়া লগৰিয়াবিলাকৰ লগত জাবৰ মন নাই, আৰু চুৰ কৰিবলৈ নাইবা মিচা কৰলৈ বা এলেহুআ হৈ থাকি কাল নিয়াবলৈ মন একেৰিও নাই, কিন্তু সদাই ইশ্বৰৰ ধৰম সাত্ৰ পাই আৰু তেঁওলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিহে কাল নিয়াবৰ মন জাই। আৰু ইশ্বৰৰ লোকবিলাকৰ লগত গোটে খাই তেঁওলৈ গান গাই প্ৰাৰ্থনা স্তুতি কৰিবলৈ মন জাই; আৰু আগেয়ে জি জি সকলো মই ভাল পাইছিলোঁ, সেইবিলাক এতিয়া মই নিচইকৈ বেয়া পোঁও। এনে সকলো কথা সুনি পাদুৰি চাহাবে লৰেকক আৰু এটা ধৰম কি-

তাপ দিলে, তাকে সি আনন্দ মনেৰে লৈ ঘৰলৈ গুচি গল।

অলপ বচৰৰ পাচে লৰেক বৰ নৰিয়া হৈ মৰিব লগা হোআ বাজা সুনি পাদুৰি চাহাবে তাক দেখিবৰ নিমিত্তে ঘৰলৈ গল।

পা৭। অল, লৰেক, তুমি এতিয়া বৰ নৰিয়া হৈ মৰনৰ সজাত পৰি আচা হই, ইয়াকে দেখি মই অসন্তোষ পাইচোঁ, কিন্তু তোমাৰ মন কেনে আছে?

ল৭। অহ! আতা, মোৰ সৰিলত হলে বৰ দুখ জাতনা আছে। সহিবলৈ বৰ টান পাইচোঁ; তথাপি মোৰ মনত হলে বৰ সান্তনা আছে, আৰু মই জানিচোঁ, অলপৰ পাচে মই প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ ওচৰ পামগৈ।

পা৭। তোমাৰ মৰিবলৈ ভই নাই নে?

ল৭। আতা, একেৰিও ন৭সই নাই, মৰন মোলৈ দুখ হওক চাৰি অভিসই সুখহে হব বুলি মই ভাবিচোঁ। কিয়নো শ্ৰিতুৰ হল পাপ, আৰু পাপৰ ফল মৰন, কিন্তু আমাৰ প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ দোআৰাই ইশ্বৰে আমাক জই কৰাই।

পা৭। তুমি যিচু খ্ৰিষ্টক প্ৰিয় হেন মানা নে?

ল৭। হই, আতা, তেঁও মোৰ আত্মালৈ অতি প্ৰিয় অতি অমূল্য, আৰু মোৰ মনত জিমান প্ৰিয় হেন দেখোঁ, তাক মই মুখেৰে কবও নোআৰোঁ, আৰু তেঁওত মোৰ সকলো ভাৰসা ৰাখিচোঁ। এই ৰূপে কথা বাজা কৰি থাকোঁতে লৰেকৰ ৰোগ ইমান সিয়ে বাৰ্ছি বাৰ্ছি আছিল দেখি সি কথা বাজা কৰ নোআৰা হল, আৰু পাদুৰি চাহাবে তাক জি সুধিলে তাক কবলৈ সক্তি নো হোআত সেহাই সেহাই মাথোন কলে, কিন্তু সি কি কলে তাক কোনেও উমান ধৰিব নোআৰিলে, আৰু সি ওপৰলৈ চাই হাত কৰজোৰ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰা হেন দেখা গল; তথাপি সি কি প্ৰাৰ্থনা কৰিলে তাকে বুজিব নোআৰিলে, কেৱল এটা দুটা কথা বুজা গল, জেনেটক দিহানে কলে, সেই ৰূপে সিও কলে, বোলে, “হে প্ৰভু যিচু,

মোৰ জিৱক গ্ৰহন কৰা।” এই কথা টক পান চাৰি দি পৰলোকে গল। আৰু ভেতিয়া তাৰ ন মৈদাম দিহলৈ নিচিল, ভেতিয়া তাৰ পৰিয়াল সকলোএ এনে গাঁৱ কৰিছিল।

ভাই বন্ধু গলে পৰলোক
আমাৰ কিয় কক্ষন?
প্ৰভুৰ মাত সুনি সেই লোকৰ
ওপৰে হল গমন।

কিয় কান্ধে! পৰিত্ৰৰ সও
বৈ জাঁওতে কবৰ ধান?
ভাত নয়ন থাকি যিচুৰ দেহ
চাই কৰিলে সুস্থান।

এই ৰূপে দিলে আসিৰাদ
নিস্যৰ মৈদাম সকল,
জি সজাত পৰে ধাৰ্মিক লোক,
ভেঁও কৰে তাক কোমল।

মৰনৰ উঠি আমাৰ পথ
ভেঁও কৰিলে প্ৰকাশ,
আমাৰো সহিল মহা দিন
উঠিব অবিলাস।

এই ঘটনাৰ অলপ বছৰ পাচে পাদুৰি চাহাবে সুনিলে বোলে, ফ্ৰেঞ্চিচ নৰিয়া পৰিচে; পাচে তাক দেখিবৰ নিমিত্তে পাদুৰি চাহাব তাৰ ঘৰলৈ আহিল, আৰু দেখিলে, তাৰ লো-আ সজাত চাৰিও কালে তাৰ পিজি মাজি, ওচৰ চুবুৰিয়া, আৰু লগৰিয়াবিলাকে বেৰি থৰি থাকি তাক সান্তনা কৰিবলৈ নানা ভাৱে সৎসাৰৰ সুখ ভোগৰ কথা কৈ আছিল; তথাপি তাক সান্তনা কৰিব নোআবিলে। ভেতিয়া পাদুৰি চাহাব সোমাই গৈ ফ্ৰেঞ্চিচৰ লগত কিছুমান কথা হল।

পাং। ফ্ৰেঞ্চিচ, তুমি এতিয়া মৰনৰ সজাত আচা, আৰু কি জানি পুনৰাই ভেতিয়াও যন্ত ন হ'ব, কিন্তু মৰিবলৈ তুমি ভই কৰা নে? আৰু মৰনৰ পাচে তোমাৰ কি গতি হ'ব, তাক কব পাৰা নে?

ফ্ৰেং। হই আতা, মই মৰিবলৈ বৰ ভই কৰোঁ, আৰু মৰনৰ পাচত কি গতি হ'ব, তাকো কব নোআবোঁ।

পাং। কিন্তু ফ্ৰেঞ্চিচ, তুমি বৰ ভয়ানক ল'ৰা আছিল, আৰু জিৱন কালত বহুত সুখ ভোগ কৰিলা, এই সকলো অৰন কৰি মন সান্তনা কৰিব নোআবা নে? আৰু তোমাৰ ইটো মিডিৰ ফুটুম লগৰিয়াকে আদি কৰি সকলো তোমাৰ চাৰিও কালে আচে, এই বিলাকলৈ চাই তোমাৰ মনৰ দুখ পাহৰিব নোআবা নে?

ফ্ৰেং। অহ! আতা, মোৰ জোআ দিন-বিলাকত জি জি সকলো বৰ খেমাণি আৰু সুখ ভোগ কৰিলোঁ, সেই সকলো মনত অৰন কৰিলে মোৰ মনত বৰ দুখেহে আছে, আৰু মই জানিচোঁ, যদি মই মৰোঁ, তেন্তে ইহুৱৰ আগত এই সকলোতে উত্তৰ দিব লাগিব। কিন্তু মই তেঁওৰ আগত যিয় হ'বলৈ কুণ্ড ন হ'লোঁ আৰু যদি মৰন মোৰ পৰা পলাব, তেন্তে মই বৰ ভাল পাম। কিন্তু মৰন পলাওক চাৰি বেগাই খেদি, জেনেটক বা মাৰলি বতাহ আছে, সেই ৰূপে আহি তাক অভিসই কষ্ট দুখ আভনাৰে মাৰি জিৱ বাহিৰ কৰি পৰলোকলৈ নিলে।

কিন্তু জেনেচ সৎসাৰিক সুখৰ ভাগি হো-আ লগৰিয়াবিলাকৰ লগত ফুৰি থাকি শ্ৰুতিমান লোকক নিন্দা কৰি মন্দ হৈ গল। আৰু ভেতিয়া ২০ বছৰ মান বয়সিয়া হল, ভেতিয়া তাৰ বৰ জৰ হৈ মৰিব লগা হল, তাৰ জিৱন কালত জি জি কৰম কৰিলে, ভেতিয়া সি মনত অৰন কৰিলে, আৰু সেইবিলাকৰ নিমিত্তে পৰম ইহুৱৰ আগত উত্তৰ দিব লাগিব, ইয়াকে জানি বৰ ভই পালে, আৰু পৰকালত তাৰ কি গতি হ'ব, হাই হাই, তাৰ পৰিজান নাই। আৰু লৰেফুৰ বিলয়েও ভাবিলে, সি কেনে ল'ৰা আছিল, কিন্তু জি কিতাপ পাদুৰি চাহাবে দিলে তাকে পাই সি কেনে উত্তম ল'ৰা হল, আৰু কেনে উত্তম মৰনেৰে মৰিল! ভেতিয়া সি পিজি মাজিক সাও দি কলে, তোমাৰ পৰা মই নষ্ট হ'লোঁ, জি কিতাপ মোক পাদুৰি চাহাবে দিছিল, তাক তুমি পৰিবলৈ নি দিলা, আৰু জি ৰূপে আচৰন কৰিবলৈ খৰম লিখা দিলে, সেই ৰূপে চলা হলে, মোৰ এনে অৱস্থা

ন হলেইতেন, এতিয়া মোক পৰিজ্ঞান দিয়া, মোক পৰিজ্ঞান কৰা, এই দৰে বৰ জ্ঞান পাই কলে।

পৰি। তাৰ পিজি মাজি সকলোএ কলে, আমি কেনেকৈ পৰিজ্ঞান দিম, আমি ইহুৰ ন ইও, আমি পৰিজ্ঞান দিও চাৰি প্ৰানকো বাধিবলৈ একেৰিও সক্তি নাই, কেনেকৈ আমাত পৰিজ্ঞান খুজিচা?

জেম্। তেহে কিয় মোক পৰিজ্ঞান বিচাৰিলে বাধা কৰিলা?

সিহঁতে বুলিলে, যদি তুমি এনে কৰিলাইতেন, তেহে আমাৰ নামত অপবাদ হৈ লাজ পালোঁহকইতেন, আৰু ধন জসল্যা বাধিব নোআৰিলোঁহেতেন।

জেম্। হাই! তোমোলাকে কেৱল আপোনাৰ ইহুকালৰ হিত মাখোন চিন্তিলা, কিন্তু পৰকালত জি গতি হব, তালৈ একেৰিও মন নাই, তথাপি “মানুহে গোটেই ধন জগত পায়ো যদি আপোনাৰ প্ৰান হেৰুৱাই, সেই মানুহৰ কি লাভ? আৰু মানুহে আপোনাৰ প্ৰান বাধিবৰ নিমিত্তে কি সলনি দিব পাৰে?” মা ১৬:২৬। ইয়াকে তোমোলাকে নুঅ-বিবৰ উচিত, কিন্তু এতিয়া তোমোলাকে যদি মোক উপকাৰ কৰিব নোআৰা, তেহে পাদুৰি চাহাবকে মাতিবা।

পাচে সিহঁতে পাদুৰি চাহাবক মাতি আনিলে, তাতে চাহাব আহি অনেক কথা বুজালে, প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ সিকালে, কিন্তু এতিয়া আৰু কাল নাই, সময় গল, তাৰ জিৱনৰ কালত ইহুৰ বিলয়ে একো চিন্তা ন কৰি এলাহতে কাল নিয়ালে, এই নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা সুনো নে জাই। এই ৰূপে পাদুৰি চাহাবে অলপ মান কাল সি-বিলাকক ধৰম উপদেশ দি দি থাকি পাচত আপোনাৰ ঘৰলৈ গল, আৰু তেঁও জাবৰ অলপৰ পাচত সুনিলে, বোলে, জেমচ বৰ দুখ কট পাই নিৰ্ভাৰসা ৰূপে মৰিল।

জি ভিনটা লৰাৰ বিবৰন অলপ মন লিখা হল, তাকে বিবেচনা কৰি জানিব পাৰিবা। লৰেৰে বেয়া লৰা হলেও ধৰমে কেনে ভাল কৰিব পাৰে, আৰু প্ৰভু ঝিচু খ্ৰিষ্টক বিশ্বাস কৰা হলত তাৰ আচৰন কেনে বেলেগ হৈ

গল, আৰু ইহুৰে তাক কেনে সান্ত্বি ৰূপ মৰন দিলে।

ক্লেঞ্চিচ, সপ্তসাহৰ সুখ ভোগ কৰিবলৈ বহু খেমাৰিৰে মন পৰিপূৰ্ণ হোআত মহা পৰিজ্ঞান হেলা কৰিলে। আৰু জেতিয়া মৰন চাপিল-হি, তেতিয়া তাৰ সকলো সান্ত্বনা গুচি গলত নিৰুপাই হৈ দুখেৰে মৰিল।

জেমচেও পৰম ইহুৰতকৈ পিজি মাজিক ভই কৰি আপুনি জি উচিত দেখে, তাকে ন কৰি মিতিৰ কুটুমক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ কাল নিয়ালে, তথাপি মৰনৰ কালত সিবিলাকৰ পৰা একো সুখ বা পৰিজ্ঞানৰ উপাই পাব নোআ-ৰি বৰ খেদ কৰি আসা নো হোআতকৈ মৰিল। সেসতে প্ৰিয় পাঠকবিলাক, আপোনাকে পৰি-খা কৰাৰ বিলয়ে জি বিবৰন অলপমান লেখা হল, তাকে গমি চাই, তুমি আপোনাকে পৰি মান কৰি চাই, এই ভিনটা লৰাৰ পৰা গিয়ান লোআ, ইহুৰে দেখাতে তুমি উত্তম হো-আ নে? আৰু মৰনলৈ ভই ন কৰা নে? বা মৰনৰ পাচত তোমাৰ কি গতি হব, নাইব। পৰলোকৰ অৰ্থে তোমাৰ ভাৰসা কেনে, এই সকলোকে আদি কৰি বিবেচনা কৰি চোআ। যদিহে তোমাৰ মন অসুচি আৰু ইহুৰৰ আগত পাপি হৈচা, তেহে তোমাৰ পাপ খেমা কৰিবলৈ আৰু নতুন আচৰন দিবলৈ কেৱল প্ৰভু ঝিচু খ্ৰিষ্টৰ সক্তি আচে, এই কা-বনে তেঁওৰ কোললৈ আহি পাপৰ খেমা মাগিবা, কিয়নো আমাৰ সকলোৰে কাল ওচৰ হৈচে, আৰু আমি সোন কালে মৰি জামইক; কিন্তু মৰনৰ পাচত কি গতি হব, তাক আমি আগৈএ জানিবলৈ উচিত। আৰু আমি সকলো সপ্তসাহৰ সুখ যদি পাম আমাৰ মৰনৰ সময়ত কি লাভ? আদিতে প্ৰভুত আপুই ললে দুখ হওক বা সুখ হওক, একো আপদৰ সঙ্কা নাই; আৰু পিজি, মাজি, ইষ্ট মিতিৰ কুটুমতকৈ প্ৰভু পৰম ইহুৰক বৰকৈ প্ৰীতি কৰি মানিব লাগে; কিয়নো কেৱল তেঁৱেহে মৰনৰ দুখত সান্ত্বনা আৰু পৰিজ্ঞানৰ আলা দিব পাৰে।

থ. ল. হ.

Printed and published, Dec. 1853, by N. Brown, at the Sibsagar Mission Press.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ । কোং সিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ, ১৮৫০ খ্ৰিঃ অং নংক । নম্বৰ ৯ ।

VOL. V. SIBSAGOR, ASAM, SEPTEMBER, 1850. NO. 9.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

এই চেপ্তেম্বৰ মাহত দিটৈ নৈৰ পানি অতি প্ৰবল হৈ আহি ভাঙ্গি, নকৈ পথ কৰি অনেক মানুহৰ ঘৰ বুৰালে । থকা ঘৰ ধানৰ ভৰাল ভাঙ্গি নিলে আৰু কাঠৰ বৰ দলজ ভাঙ্গি নি সৰু চৰাই খাঙত মানুহৰ বাৰিড পেলালে, আৰু হাবিৰ অনেক বহুত কাঠো থৈচেনি । নৈত মানুহ এটাই গৰু পাৰ কৰোঁতে সিও গৰুৰ নেজত ধৰি পাৰ ইওতে গৰুবিলাক আৰু মানুহটোও মৰিল । পানিএ বুৰাই থকাতে ৪।৫ দিন ঘাঁহ খাবলৈ নে পাই আন গৰুও ভালমান মৰিল । আৰু ধান গচৰ ওপৰত চায়ে চায়ে ৪ ৫ পূৰা মাটিত এহাড এমুঠন বালি পেলাই পুতিলে । আৰু তৰা জানৰ দাঁতিত একে ঠাইতে ২০ পূৰা মান মাটিৰ ধান বালিৰে পুতিলে এই পানিতে বজাৰ ঘৰবিলাক বুৰাই পেলালে, আৰু আলিৰ দাঁতিৰ পোহাৰিৰ ঘৰ দুআৰ দোকানবিলাকৰ গোলা ঘৰ ভাঙ্গি উটাই নি, আৰু লোন আদি অনেক বস্তু নষ্ট কৰাত কোনো ঘৰৰ প্ৰায়ে ২।৩ ন কপৰ লোকচান কৰিলে । আলিৰ ওপৰত আগৰ প্ৰাচিন ডাল্লৰ গচ ভাকো ধানি নিলে; এনে প্ৰচণ্ড পানি আৰু ভাৰ বেগ বুৰা গোহাঁইৰ দিনৰ পৰা দেখা নাই; এই বাজা জোৰহাটৰ পৰা আমি সুনিষ্ঠো ।

১৫ জুলাইত আলিপুৰ নগৰত পোহাৰিএ সৈতে কোনোবিলাক চিপাহিএ দন্দ কৰি সি-ইতক মাৰ কিল কৰিলে । পাচে গাঁৱলিয়া-

বিলাকে ওলাই চিপাহিৰে কিল। কিলি কৰিলে । এনে সময়ত এক হেৱালদাৰে চাৰি চিপাহিএ সৈতে ধনৰ চমুক আনি ওচৰ পালত চিপাহিবোৰে সিবিলাকক মাতি একে লগে গাঁৱলিয়াৰে জুঁজ কৰিলে । ভেড়িয়া গাঁৱলিয়াই কপৰ চমুক লুট কৰিচে, এই বাজা কোনোবাই পলটনত কৈ দিলে । ভাতে ৫০০ মান চিপাহিএ ধন ৰাখিবৰ নিমিত্তে অধিকাৰৰ হুকুম পাই, গাঁৱলৈ গৈ এদ্বৈৰে আটাই মানুহক কোবাই কিলাই, মতা মাই-কি আটাইকে বলত্কাৰ কৰিব ধৰিলে । ভি-ৰোভাবিলাকৰ কাপৰ কালি চিৰি পেলালে, সিবিলাকৰ নত আদি অলঙ্কাৰ আকুৰি টানি নাক কান চিঙ্গি নিলত আটাইবোৰৰ গা ভেজমই হল । সেই কন্দলৰ হাই তিনি ঘৰি মানলৈকে থাকিল, কোনো মানুহ বধ হল, এজনি গৰ্ভাৱতি ভিৰোভাকো হিলৈৰ চাঙ্গিৰিৰে খুচি মাৰিলে । সেসত এলিয়ট মাজিষ্ট্ৰেট চাহাৰে সুনি আহি বৰ সুমেৰে কন্দল ভাঙ্গিলে । পাচে চিপাহিৰ সোধ কৰি কোনোটক কাটক, কোনোটক জৰিয়না কৰিলে, আৰু ২০ জন মানক কল্লানিৰ কামৰ পৰা গুচাইচে ।

৭ আগষ্ট দিনত আৰিয়াদ্ৰি নামে এখান জাহাজ হুগলি নদিৰ মুখ পাই বালি চটত লাগি ভাগিলত জাহাজৰ ২৭ মানুহে কুঁব ৰাতি নাগৰত দিন চাবেক ইকাল নিকালকৈ অনা নিৱা হলত সেসত সুন্দৰবনৰ সুকান বালিত পেলোআ হল । ভাতে কুৰি কুৰি গচৰ পাত গুটি খাই লছোনত মৰা জেন

হল, আৰু বাহে খেদাত প্ৰানৰ সজুট আছিল। ক্ৰমে ক্ৰমে এজন দুজনে গাঁও পাই ওলাল, আনবিলাকে নিবাসিৰ সৰু দাৱত লগ পাই উঠি বখ্যা পৰিল। সকলৰো গা ধিনাই অস্থি চৰ্ম আছিল, আৰু হাবিত কুৰাত বহু ছা লাগিল। জাহাজ ভগাত এটাৰ হাতত লো এডোখৰ সোমাল, সেই ছা গেলি মানুহটো মৰিল; এজন তেকাই লোন পানি খোজাত বলিয়া হৈ লৰ মাৰি গৈ হাবি সোমাই, আৰু নে দেখা হ'ল; দুজনে জানত নাঁভৰি পাৰ ইওতে তুৰি মৰিল। মুঠে ১২।১৩ মাখোন জিলে।

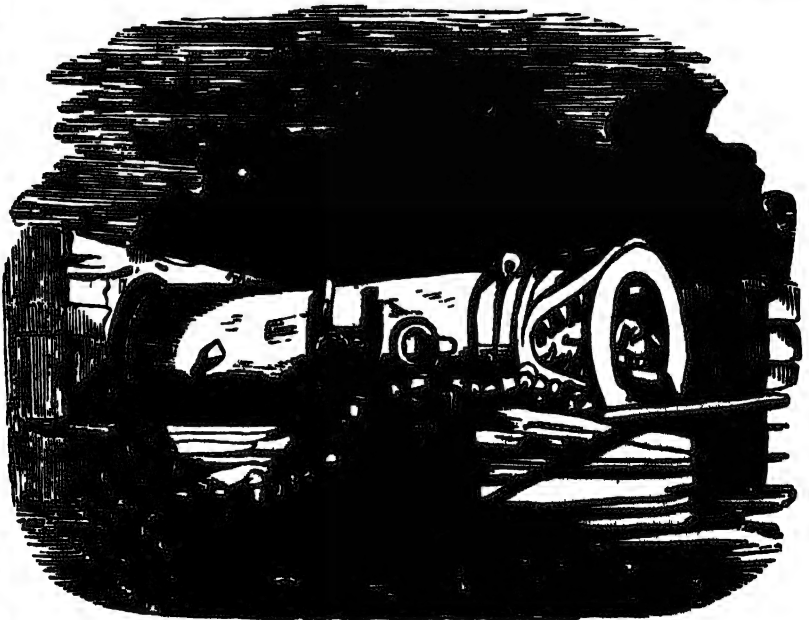
বয়াই নগৰৰ সন্ধান পত্ৰত লিখিছে, জি অতি গধুৰ বৰ টোপ বিজইপুৰত আছে, তাক ইংলণ্ড দেশলৈ পঠাবলৈ বয়াইৰ অধিকাৰে আলচ কৰিছে। সেই বৰ টোপ ১২০০ মোন ভাৰি পঠাবৰ নিমিত্তে পঞ্চাশ হেজাৰ মান ৰূপ খৰচ লাগিব। সেই বৰ টোপ ২৩০ বছৰ পুৰনি হ'ল; তাৰ দিঘ ১৪ ফুট, অৰ্ধাৰ্ধ ৯½ হাত; পঞ্চালিৰ জোখ এক মুৰে ৩½ হাত, সি মুৰে ৩ হাত। তাৰ বিদ্ধা জুৰিবলৈ লোহাৰ গুলি ৩৭½ মোন গধুৰ হ'ব লাগে। সেই নগৰ কোনো সময়ই সজু

বেৰি ধৰাত তাক এবেলি মাখোন মাৰিলে; সেই গুলি এতিয়ালৈকে উৰি গৈছে বুলি তাত থকা চহৰিয়াই কই।

লাহোৰ ক্ৰনিকল সন্ধান পত্ৰত লিখিছে, মোস্ত মহমদ খাঁ নামে কাবুলৰ বজাই বোখাবাৰ নে-বাৰিলাকে সৈতে জুখ কৰি জিনি, বলখ আৰু

খুলুম, এই দুই ঠাই পুনৰ বাৰ পোআ হ'ল। প্ৰথম মেই তাৰিখত গবৰ্নমেণ্টৰ হিলৈৰ খাৰ আদি বনৰ সামগ্ৰীৰে ভৰা ৩৫ খন নাও গঙ্গাই উজাই জাঁওতে বানাবচ নগৰৰ ৰাজ ঘাট পাই, তাতে ৰাতি থাকিবৰ নিমিত্তে নাও লগালে। সকলো দাৱত ৩০০০ ডামৰ পিপা খাৰেৰে ভৰা আছিল, মুঠে ৪০১০ মোন খাৰ। ১১ বজাত তাৰ এখন দাৱত কেনেবাকৈ জুই লাগি, পাচে খাৰত ধৰি গিৰিল কৰি সকলো খাৰৰ পিপা ছুটাই ফুটি, ওচৰত থকা মাটি, ঘৰ, আটাইকে ভাঙি উৰুআই নিলে। ক্ৰীকুত পাদুৰি আল চাহাব আপোনাৰ মেমে সৈতে জুই দেখিবলৈ উঠি চাঁওতে খাৰৰ চাটিএ গৈ ঘৰ ভাঙি মেম চাহাবকো মাৰিলে। ৪০,০০০ টকা খৰচ হোআ এক নতুন আলহি ঘৰ নিচই নষ্ট হ'ল; দিলিৰ বজাৰ কৌঅৰ এজনৰ ঘৰ ১৫০ পৰিয়াল চাকৰে সৈতে বিনাশ কৰিলে; ঘাটৰ পৰা ২৫০ টাৰৰ বাটলৈকে সকলো ঘৰৰ আৰ্চি দুআৰ ভাঙি গ'ল। জাঁজ খানি খানি ৫০০ মান মৰা ন উলিয়ালে; আন্দাজে ১০০০ মান মৰিল।

২ জুলাই তাৰিখত আন এজুম নাও খাৰ

Great Gun at Bijapur.

লৈ উজাই জাঁওতে চাপৰা গাঁ-
ৱৰ ওচৰ গাই ৰাতি এটা বা-
লিত বন । ৰাতি তিনি পৰ
মানন্ত পানি সিঁচিবলৈ এটা মা-
নুহ উঠি নাৱত জুই লগা দেখি-
লে; পাচে জুই বুলি এৰাও
কৰাত নাৱৰিয়া আটাইবিলাক
ভয়েৰে পলাল । খাৰত জুৱৈ
নে পাই মানে ৰখিলা হৈ জো-
আ চাহাবে ২ খান নাৱৰ লেজু
কাটি সোঁতত উটাই দিলে,
আন আটাইবোৰ নাও জুৱৈৰে
খাৰ ফুটি পুৰিলে । তাৰ সময়
২৪ মাইলৰ আঁতৰ দিনাজপুৰ
নগৰলৈকে সূনা গল । মানুহে
সুনি কোআ কুই কৰিচে, সেই
নাৱৰ মানুহে কোনোবা সন্ধৰ
ভেঁটি খাই আপুনি জুই লগাই
দিলে ।

আমেৰিকা দেশৰ পৰা কলি-
কতালৈ পুৰুষমতে জি বৰক,
অৰ্দ্ধাত পানি মিল আনিলে,
তাক সেৱে ২ অনা ২ অনাকৈ বেচিলে । এতি-
য়া অনেক জাহাজে বৰক আনি, তাক সেৱে
সেৱে ১ অনা, আৰু কেতিয়াবা ২ পইচালৈ-
কে বেচে ।

বাৰাকপুৰত ২৬ আগষ্ট তাৰিখে চেৰে-
কৰি ব্ৰিটিছ হোআত দুজন বজালি লোকে
ভেঙেলি বৰ গচৰ তলত আনুই ললত স্বৰগ
পৰি ফুৰো মৰিল । তাৰে এজনৰ গাত লক-
লো আপদৰ পৰা ৰাখিবৰ নিমিত্তে ৰখা
মন্ত্ৰৰ বিৰি বজা আছিল; গিৱানি লোকে জা-
নিচে, সেই বিৰিএ জিলিকা দেখি বজুপাতক
আকৰ্ষণ কৰি আনিলে । বিহুলিএ লো আ-
দি জিলিকা বজলৈ ধৰে । সেই দুটা মানু-
হৰ কাপৰ চিৰাচিৰ হৈ কাটি গল; মানু-
হৰ বুকৰ চাল কিছু পোৰা জেন দেখি, তাত
বাজে আন একো চিন নাই ।

২১ জুন তাৰিখত চেৰ বৰৰ্ড মিল চাহা-

The late Sir Robert Peel.

ৰে হোঁৰাত উঠি জাঁওতে আপোনাৰ চিনাকি
এজনি মেম চাহাবক দেখি চেলাম কৰিলত
হোঁৰাই উচাৰ খাই আপ মাৰি চাহাবক পে-
লালে । তাতে কেঁওৰ মূৰত বৰ লুখ পালে,
আৰু বাৰিচনিৰ হনু আৰু দুটামান কামি
হাবো ভাগিল । অতি কষ্ট পাই ডক্তৰক
হাৰ বিচাৰিবলৈ গা চুব নি দিএ, আৰু
মাজে মাজে মন ভুন্ন হৈ ভিন দিনৰ মূৰত
মৰিল । কেঁওৰ বয়স ৬২ বছৰ । আপোনাৰ
দেশৰ লোকে কেঁওক পুজাৰ বৰ উপকাৰি
হোআ জানি, কেঁওৰ মৰনত অতি লোক
পাই, কেঁওৰ মৰ্ত্যতালৈ অনেক বগৰত লিলৰ
বুটী সাজি ভুলিবলৈ চান্দা কৰিচে । কেঁওৰ
দোআৰাই ধোআ বস্ত্ৰৰ দান কটা দস্তৰ পুৱা
গুচিল, তাতে কটি আদি লকলো ধোআ বস্ত্ৰ
আগতকৈ বৰ লাভা হল । কেঁওৰ নক্কা
ওপৰে লিখা আছে ।

আমেৰিকা দেখাধিকাৰ প্ৰেচিডেণ্ট টেইলৰ চাহাব ৭ জুলাই দিনত জহনিএ ধৰি নৱিয়া পৰাত পাচ দিনা বাতি দ্বিত্ব হ'ল। ৰাজ্য ভোগ কৰিলে, এবচৰ চাৰি মাহ। বয়স প্ৰায় ৬০ বছৰ। পাচ দিনা ঠেঙৰ সলনি স্নিহুত মিলৰ্ধ কিলমোৰ চাহাবক অন্ধিকাৰ খুআই ক্ৰোফানন গাদিত বহুআলে।

২৭ জুন তাৰিখত স্নিমতি মহা বানি নদা-য়েকৰ ঘৰৰ পৰা আপোনাৰ পুতেক জি-একে নৈতে আহোতে ঠেঙক সলনি পাবলৈ অনেক লোক গোট খাই থকাৰ সিঁহতৰ মাজত ওখ এটা ভাল কাপৰ পিন্ধা মানুহে বাট চাই আছিল; মহা বানিএ ওচৰ পালত সি অকস্মিতে আপোনাৰ লাখুটি দাঙ্গি মহা বানিৰ মূৰত কোব মাৰিলে, টুপি ভাগি গৈ কঁপালত কিছু দা লাগিল। ওচৰত থকা মানুহৰ থলু উঠি তাক ধৰি আকুৰি চিহ্নিৰ খুজিছিল; পাচে পুলিচ আহি মানুহৰ হাততে একআই কইনত ধলে। মহা বানিএ একো ভই ন কৰাকৈ আপোনাৰ টুপি আঁওতাই পিন্ধি বাটত গৈ থাকিল। সেই মানুহক বিচাৰ পতিৰ আগলৈ নি সোধ কৰাত কিছু চণ্ড জেন দেখিলে; সেই নিমিত্তে আন দণ্ড ন কৰি সাত বছৰলৈ দেহান্তৰ কৰিবলৈ হুকুম দিলে।

আদল্‌কচ কেন্দ্ৰিক নামে ত্ৰিভিৰ জৰ্জ মহা বজাৰ লগত পুত্ৰ ডিউক অক কেম্ব্ৰিজ ৭৬ বছৰ বয়স হৈ ৮ জুলাই তাৰিখত দ্বিত্ব হ'ল। ঠেঙৰ এজন পুতেক, দুই জিএক থাকিল।

কেবৰুআৰি মাহত বিচুবিয়চ পৰ্বতৰ পৰা জুই, খুআ, আৰু তপত বহু ওলাই থকাত এমখা মানুহে চাবৰ নিমিত্তে পৰ্বতলৈ উঠি গল। পাচে ফুৰি জাঁওতে পৰ্বতৰ মাজৰ গুহাৰ পৰা এটা সিল উৰি বেয়াৰ্ছ নামে সিবিলাকৰ এজন আমেৰিকানৰ মূৰত পৰি ভাঙিলত ২২ কেবৰুআৰি তাৰিখত মৰিল।

আমেৰিকা দেশৰ পিন্ধচৰ্গ নগৰত এমখা চোআলিএ হাতত জৰি লৈ জাপ মাৰি, জেয়ে সৰহ বাৰ পাৰ হ'ব পাৰে, সেয়ে জি-কিৰ বুলি কোআত সেই চোআলিবোৰে জাপ

মাৰি জৰি পাৰ হৈ থকাত, তাৰে এজনিএ ৩৫০ বাৰ জাপ মাৰি জুটি নো খোআকৈ জৰি সৰকাইছিল; কিন্তু সেই সুমতে তাই তিনি দিনৰ মূৰত মৰিল।

চুইচ দেশৰ পিয়ল কৰাত মুঠে ২৩,৬৫-২৮৬ মানুহ পালে।

কোৰ্ট অক ডিবেক্টৰ্চ।

The East India Court of Directors.

এই হিন্দুস্থান দেশ মহা বানিএ আপুনি ন চলাই; কিন্তু কৰ্পানিৰ লোকে জি ২৪ জন বিলয়া পাতে, সিবিলাকৰ দোআৰাই এই দেশ চলাই। সেই ২৪ জন কোৰ্ট অক ডিবেক্টৰ্চ বোলে; বছৰে বছৰে ৬ জন সলাই, এই কপে প্ৰতি জন ৪ বছৰে থাকে। এতিয়া হোআ সেই ২৪ জন ডিবেক্টৰ অৰ্থাত গৰাকিৰ নাম, আৰু গাই পতি ভোগ কৰিবলৈ কিমান বছৰ থাকে, তাক তলত লিখা আচে।

জন মাৰ্শ্বৰ্ন, একোআইব	১
বচেল এলিচ, একোআইব	১
চেৰ বিত্ৰাৰ্জ জেজিক	১
উলিয়ম বটবৰ্ণৰ্থ বেইলি, একোআইব	১
বচ ডনেলি মেংগলচ, একোআইব	১
জেজৰ জেই এই বোৰব	১
জন স্যোৰ্ণ, একোআইব, ভোবমন	২
হেনৰি এলেক্সান্দৰ, একোআইব	২
ফুজিচ ওআদেৰ্ন, একোআইব	২
জেজৰ জেজ অলিফন্ড	২
অনবৰল উলিয়ম হেনৰি লেচলি মেল্‌বিল	২
জেনবল জেজ কল্‌ফিল্ড	২
চেৰ জেজ উইব হগ, ডেপুটি ভোবমন	৩
চেৰ বৰ্ড কেয়েল	৩
চেৰ হেনৰি উইলক	৩
কৰ্নল উলিয়ম হেনৰি চাইক্‌চ	৩
জন ক্ৰাৰ্ড হোআইড্‌মন, একোআইব	৩
উলিয়ম জোচেফ ইউৰিক, একোআইব	৩
উলিয়ম উইগ্ৰাম, একোআইব	৪
জন পেটি মচপ্লাভ, একোআইব	৪
চেৰ জেজ জ ললিওড	৪
জৰ্জ লায়ল, একোআইব	৪
মার্ভিন টকৰ জিথ, একোআইব	৪
এলিয়ট মেক্‌নাটেন, একোআইব	৪

ধৰ্মৰ কথা বাত্ৰা।

Religious Intelligence.

গত আগষ্ট মাহে ক্রীষ্ট লৰ্ড বিল্যাপ পা-
দুৰি চাহাবে কলিকতাৰ পৰা দামোদা ভাপ
জাহাজত আহি ১০ তাৰিখত গুৱাহাটী পা-
লেহি। তাতে বাজ ধৰ্মৰ নতুন গিৰ্জা ঘৰ
উচৰণ কৰি উল্লাই আহি দিবুৰগৰ আৰু
সিৱসাগৰ জিলা, ভেজপুৰতো ইহুৰৰ কথা
কিৰ্তন কৰি কৰি গল। সেই লৰ্ড বিল্যাপ
চাহাব অতি বুদ্ধি লোক, ডাৰ্শাপি কিৰ্তনত
নক্তিমন্ত আৰু উচাহি। তেঁওৰ সহাই হোআ
আৰ্চডিকন প্ৰাট নামে আন এজন পাদুৰি
চাহাবো ভাৰ্জাই সৈতে লগত আহিছিল।

মান দেশত ৩৭ বছৰ থকা ডক্টৰ জহুচন
পাদুৰি চাহাব অতি নৰিয়া হৈ স্বত্ব হবৰ
আগাৰে মৰিচ মাৰুলিলৈ এখান কুঞ্জি জা-
হাজত ৩ এপ্ৰিলত উঠি গল। তেঁওৰ আল
ধৰাৰ কাৰনে আন এজন চাহাব সহাই হৈ
লগত গল; পাচে বেদনা টান কৰাত ১২
তাৰিখে সাগৰৰ ওপৰত ম্ৰিডু হ'ল। তেঁওৰ
বয়ল ৬৩ বছৰ হৈছিল। মান দেশলৈ জোআ
মিস্যানেৰি লোকৰ মাজত তেঁও বুৰা আৰু

প্ৰধান; ধৰ্ম পুৰি অৰ্থাত নতুন আৰু পুৰনি
নিয়ম, তেঁও সাৱসেনে মান ভালাৰে অৰ্থ
ভাৰ্জি লিখি চাপি দেন খনত বিলাই দিচে।
আৰু তেঁওৰ কিৰ্তনৰ দোআৰাই অনেক মা-
নুহে বিশ্বাস কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰহণ
কৰা হৈচে। তেঁও মান লোকৰ আগত কিৰ্তন
কৰাৰ নকচা তলত লিখা হৈচে।

দিলি নগৰত থকা পাদুৰি জহুচন চাহাব
২৭ জুন তাৰিখত ম্ৰিডু হ'ল। তেঁও ডে-
কা কালত গবৰ্নমন্তৰ কাৰ্জত কলিকতাত
কাকতি কৰম কৰিছিল। ভেতিয়া পাদুৰি
ওআৰ্দ নামে ক্রীষামপুৰত থকা এজন মিস্য-
নেৰিএ তেঁওৰ ডক্ট্ৰিন মন দেখি আলচ
দিলত তেঁও নুত বাত্ৰা কিৰ্তন কৰা কৰম
ধৰি মৰনলৈকে ৩৮ বছৰ সেই কৰমত উচা-
হি হৈ আছিল। হিন্দুৱানি ভালাৰে তেঁও
নতুন নিয়ম ভাৰ্জি লিখিলে, তাত বাজে আন
আন অনেক কিতাপো লিখিলে। ২০ জুনত
জৰে ধৰি তেঁও ক্ৰমে অনক্তিমন্ত হৈ গল;
পাচে ২৩ জুন দেও বাৰত পুতুৰ ভোজ খো-
আৰ সময়ই নৌ ইওতেই, কি জানি মই আ-
গৰ দেও বাৰলৈকে জিয়াই নে থাকিম, এই

বুলি মণ্ডলি লোকক মা-
তি পুতুৰ ভোজ খুআলে;
আৰু হিন্দুৱানি ভালাৰে
কথা কিৰ্তন কৰিলে। পাচে
বুধ বাৰৰ ৰাতি মন ভ্ৰম
হৈ গলত অনেক সাত্তৰ কথা
কলে, আৰু 'দহ অৱতাৰৰ
মোৰ জি কিতাপ, তাক
নকৈ সুখ কৰি কলিকতালৈ
চাপিবৰ কাৰনে পঠাম, এই
কপ কথা বুলি বুলি আ-
ছিল। পাচ দিনা কিছু নক্তি
পাই আপোনাৰ পৰিয়ালে
সৈতে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, গি-
ভো গালে; গধূলি বেলা
প্ৰান এৰি পুতুৰ আনুৱত
মহা সয়ন কৰিলে।

Picture of a Missionary preaching to the Burmans.

আমেৰিকা দেশৰ পৰা খ্ৰীষ্টত ব্ৰনচন পা-
দুৰি চাহাব আৰু মেম, কটৰ মেম চাহাব,
ওআৰ্দ্ আৰু হুআইডিং চাহাব, ভাৰ্জাবিলা-
কে নৈতে অচম দেশলৈ আহিবৰ নিমিত্তে
জুলাই মাহৰ ২২ দিনত আহাজত উঠিবলৈ
কথা ঠাৱৰ কৰিচে ।

পাদুৰি বাকৰ চাহাবৰ বিবৰন ।

Ordinary Notice of Rev. Cyrus Barker.—Continued.

১৮৪৬ সঁকৰ বছৰত খ্ৰীমতি ব্ৰুণ মেম
চাহাবে আপোনাৰ দুই লৰাক আমেৰিকা
দেশলৈ নিবলৈ উপাই কৰিলে । আমেৰিকা
দেশৰ নিচিনা ভাল ইকুল ইয়াত নাই, আৰু
উমলিবলৈ ইজৰাজি বাবা লোকে নাই দেখি,
পাদুৰি বাকৰ চাহাবে আপোনাৰ পুথ্য জি-
এক খ্ৰীষ্টতা মাৰ্গেৰেড বাবাক পৰ্হাবৰ নিমি-
তে সেই ব্ৰুণ মেম চাহাবৰ লগত আপোন
দেশ আমেৰিকালৈ পঠাবলৈ ঠাৱৰ কৰিলে ।
ভাতে চেনেহৰ বৰ জিএক কি জানি পূব
দেখিবলৈ নে পাম, ইয়াকে বুলি পঠাবৰ
সময়ত মাক বাপেক দুয়ো বিয়াকুল হৈ
কান্দিব ধৰিলে । আৰু মাৰ্গেৰেড বাবাও
এইমান দুখ বাটলৈ মই আই বোপাইক
আৰু ভাই ভনিক এৰি জাম বুলি, বিয়াকুল
মনেৰে ভালমান কান্দিলে । পাচে মেম
চাহাব আহাজেৰে গৈ গৈ ইহবৰ অনুগ্ৰহে
আমেৰিকা পালেগৈ । ভেতিয়া মাৰ্গেৰেড
বাবাক মেম চাহাবে ককাকৰ ঘৰত ধলেনি;
কিন্তু ককাক দুই বছৰ আগেয়ে ম্ৰিত্যু হল,
বুৰি মাকে নাভিনিএকক দেখি পুতেকলৈ
স্নেহত পৰি লোকাৰিষ্ট হৈ কান্দিব ধৰিলে ।
দমায়ক পেহিএকে মাৰ্গেৰেড বাবাৰ মুখ
ককাকৰ মুখৰ দৰে দেখি তিনি পাই, বৰ
বন্ধ মনেৰে সুধিবলৈ ধৰিলে, তুমি আহিলা,
বাপেৰে আমাক দেখিবলৈ কাহানিকৈ আ-
হিব? কিন্তু বুৰি মাকে লোক পাই সুধিব
বোআৰিচিল; মই আৰুও প্ৰিয় পুত্ৰক দেখি-
বলৈ এসা ন কৰোঁ, ইয়াকে স্নেহে ভাবি-
চিল । ভেতিয়া মেম চাহাবে কলে, দেও পুত্ৰ-

কৰ মাজত ভোম্বাৰ পুত্ৰই স্বৰূপ ধৰম নি-
কাই আছে; মই জানিচোঁ, ভোম্বালাক আৰু
ভোম্বাৰ পুত্ৰৰ বোআৰাই দেও পুত্ৰকৰ মা-
জৰ জি ধৰমিহঁত, দুয়োবিলাক মৰাৰ পাচে
স্বৰগত একে লগ হৈ ওবেও সৰাই স্তুতি
কৰিব; ইয়াকে বুলিলত বুৰি মাকে সন্তোষ
হৈ কন্দা এৰিলে ।

আমাৰ প্ৰিয় বাকৰ চাহাবে নিবলগৰ
এৰি গুআহাটিলৈ জাবৰ পৰা বাবে বাবে
নবিয়া পৰি আছিল, আৰু সৰাই বোগ গৰ্ভত
থাকে । কেতিয়াবা কেতিয়াবা টান কৰে,
আৰু তত্ৰৰ চাহাব লোকৰ অনেক অনেক
দৰৰ ধোআতো গা ভাল নহই, এই নিমিত্তে
মিগ্যনেৰি ভাইবিলাকে ঠেঙৰ আন একো
উপাই নাই দেখি ঠেঙক আপোনাৰ দেশলৈ
জাবলৈ পাঁচিলে । কিন্তু ইয়াত থাকি সুভ
বাজা কিৰ্তন কৰিবলৈ বৰ মন হোআত নি-
বিলাকৰ কথা নু সূনে । পাচে ১৮৪৮ সঁকৰ
বছৰত গা অতি দুৰ্বল হৈ জোআ দেখি, আৰু
কিৰ্তন কৰিবলৈ বল নাই কিয়া হলত ঠেঙ
লাগৰৰ হেৰা ধাবলৈ মলুমাই ননগৰলৈ গল;
পৰে ৮ মাহৰ মূৰত উভতি আহিল, কিন্তু
একেৰিও গা ভাল ন হল । পাচে ইহবৰ
ইচা জানিবলৈ অনেক প্ৰাৰ্থনা কৰি আমেৰি-
কা দেশলৈ জাবলৈ দিব হোআত, ভিবোভাই
নৈতে বৰ অসন্তোষ মনেৰে জাজা কৰিবৰ
নিমিত্তে উপাই কৰিলে । ১৮৪৯ সঁকৰ বচ-
ৰত অক্টোবৰ মাহৰ ২৯ দিন হলত চাহাব
আৰু মেম চাহাব চাৰি জন লৰাই নৈতে
গুআহাটৰ পৰা জমুনা নামে ভাপ আহাজত
উঠি জাবলৈ ধৰাত, ভেতিয়া মিতিব আৰু
মণ্ডলি ইকুলৰ সকলোবিলাকে আহি বৰ
ধেমৰে, আমাৰ মহমিৰাল চাহাব আৰু মেম
চাহাব আমাক এৰি কলৈ জোআ, এই বুলি
অনেক দিন কান্দি আছিল ।

গুআহাটৰ পৰা গৈ কলিকতা পালত
আৰুও সেই বেহনা টান কৰিলে । ভাতে
সকলোএ কৈছিল, কি জানি দেশ পাবলৈ
জিৰাই নে থাকিব । আমেৰিকা দেশৰ বৰ্ণি

নামে আন এজন মিস্যনেৰি চাহাব আৰু মেম চাহাব মৰিল বহু হবৰ নিমিত্তে দেশলৈ জাবৰ মনেৰে অহাতে বাকৰ চাহাবে কলিকতাত লগ পালে। এই দুজন চাহাব আৰু আন অনেক চাহাব, মেম আৰু বাবাবিলাকো ডিচেম্বৰ মাহত কেম্বৰ্জাওন নামে জাহাজত উঠিল। তাৰে পৰা ৬ মাহলৈকে কেম্বৰ্জাওন জাহাজ আৰু চাহাব লোকৰো একো বাতৰি নোপালে। পাচে এপ্ৰিল মাহৰ ১৫ দিনত লণ্ডন নগৰ পাই মেম চাহাবে আমালৈ চিঠি লেখি পঠালে। সেই চিঠি পাই আমিও বৰ অসন্তোষ মনেৰে সুনিলোঁ, তেঁওৰ প্ৰিয় স্বামী বাকৰ চাহাব জানুআৰি মাহৰ ৩১ দিন জোআত আক্ৰিকাৰ দাঁড়িতে জাহাজে জাঁওতে বৰ ধুমুহা বতাহ হোআ কালত মচাখিক নামে সাগৰৰ এক অঞ্চল পালত ডুৰি গৈছিল। পাচে তেঁওৰ মৰা ন পেৰাত সুমাই পানিত নমাই ডুৰাই দিলে।

আৰু মেম চাহাবে চিঠিত জি জি লিখিছিল, তাক ক্ৰমে লিখা হব। আমি কলিকতা এৰি গৈ সাগৰ পালত মোৰ প্ৰিয় চাহাবৰ গা ক্ৰমে ক্ৰমে বাক কৰিচে, অলপতে আগৰ দৰে ভাল হব, ইয়াকে ভাবিছিলোঁ। কিন্তু জানুআৰি মাহৰ ১৭ দিনত সেই বেঘৰা আকও টান কৰিলে, আৰু ভৰি বহকৈ উঠিল, গাভো উঠি বহিবৰ সক্তি নাই কিয়া হল। পাচে ডক্টৰ চাহাবৰ দৰে খালত ইহবৰ অদ্ভুত আকও গা বাক কৰি জাহাজৰ ভিতৰ ধোঁটালিৰ পৰা ওলাই চাপৰৰ ওপৰত হেঁচা ধাবলৈ গৈ ফুৰিব পৰা হৈছিল। পাচে ২২ দিনত পুনৰ্ভাৰ টান কৰি লাহে লাহে বল গুটি মৰনৰ দিনলৈকে আকও উঠি ফুৰিব নোআৰা হল। ২২ জানুআৰিৰ পৰা ১ দিনৰ ভিতৰত কেতিয়াবা কেতিয়াবা উঠা বন্ধ হৈ ছান টানি টানি আছিল। ২৪ দিনৰ আবেলি বেলা পৰিত্ৰ আত্মালৈ জি গিভৰ প্ৰথম চৰন,

প্ৰভুৰ ওচৰে মোৰ গমৰ

জেন হব মন নিতল;

তেঁওৰ সেই ইট গিভ গান কৰিলে।

পুৰণি অসম বুৰঞ্জি ।

Ancient Assam History.—No. 2.

খুনলুখ খুনলাই আহিলত পাচে খুনলুখ খুনলায়ে মুৰি মুৰামৰ পৰা লাইডই বাক জালৈ আহিল। তাতে মানুহ তমু ভগা বাক দেখি, সেই ঠাইতে নগৰ কৰি ঘৰ সাজিলে। আতি পূৰ্বে লাইডই বাকত খুনকুম বজা আছিল, এওৰে পুতেক খাইখান ১, ত্যাও-চামুন ১, এই দুই বজা হৈ বাক্য বখা কৰিব নোআবিলত, পাচে সকলো বাক্য ভাগি জি লোহিভৰ পাৰ হৈ প্ৰকাপো বাক্যত লোমালিহি। পাচে প্ৰকাপো লোমাই দুই বাক্যৰ মানুহ এটাই হৈ কটা কটি কৰিলে। তাত পাচে মেগাম নামে বজাল নগৰ বন্দি এটাই বজা হল, তাৰ দিনত সকলো বাক্য অনিয়াই অধৰমে পুৰতিলে। পাচে ডাকবিহা সকলে বজাক সহিব নোআৰি, খুনলুখ খুনলাইৰ গোষ্ঠিক বিচাৰ কৰি, খুনলাইৰ পুত্ৰ ত্যাওতাইকাক আনি বানিৰান্য বাক্যত বজা পাতি ধলে। পাচে খুনলুখ খুনলায়ে আও-বৰৰ নিমিত্তে দন্দ কৰি, খুনলুখ উলটি বগলৈ জাঁওতে পুতেক তালুখ মুৰি মুৰামত বজা পাতি গল।

খুনলায়ে লাইডই বাক্যত বাক ভোগ কৰি মৰিল, এওৰে পুত্ৰ ত্যাওতালুখ বজা হৈ কতো দিন বাক ভোগ কৰি মৰিল। এওৰে পুত্ৰ ত্যাওখুনলুখ বাপেক মৰিলত লাইডইৰ পৰা মুৰি মুৰামত গৈ তালুখ লগত থাকিল। পাচে লাইডই বাক্যত ত্যাওতালুখৰ ভায়েক ত্যাওতাইকা বজা হল। পাচে ত্যাওতাইকা মৰিল, এওৰে পুত্ৰ কানলুখ মৰিল, লুকিলিত ত্যাওচানত বজা হৈ এও বাক ভোগ কৰি মৰিল।

পাচে খুনলুখৰ সন্ততি ত্যাওলুখ বজা হৈ মৰিল, এওৰে পুত্ৰ ত্যাওকা কৌজৰ বজা হৈ মুখলুখ মুখলুখ, এই দুই বাক্য ভোগ কৰিলে। পাচে খুনলুখৰ সন্ততি খুনলুখোৰে মুৰি মুৰামৰ পৰা বানি আহি মুখলুখ মুখলুখ পালেহি; তাৰো পৰা মুখলুখ

পালেহি; তাৰ পৰা ত্ৰিলোহিত পাৰ হৈ আহি জিউতবাকে মান্তবাকে দেখিলেহি। পাচে খুনকুম বজাই ধাওখুন বজালৈ বুলি আহিলে, মোৰ মুন্মাও ৰাজ্য এৰি দি তেঁও মুন্মুজ নামে ডাকৰ ৰাজ্যত থাকোক গৈ; যদি মুন্মাও ৰাজ্য এৰি নি দিএ, মই স্বৰ-গলৈ সৰ্গদেৱলৈ জনাই পঠাম, তাকো ৰাজ্য-কো ভগন কৰিব। পাচে ধাওখুনৰায়ে এই কথা সুনি মুন্মুজ কেওকাজ ৰাজ্যত বলগৈ। পাচে ধাওখুন কোঁঅৰৰ পুতেক ডাওডাই-পুজক মালুজত বহালে। ডাইপুজৰ পুত্ৰ লাইডাইপুজ ১, নৰাত লাক্সি পামেউপুজ ৰজা ১, লাচাম ফুত্যাংখ্ৰাজ ৰজা ১, এই তিনি বাপেকৰ পুতেক। পাচে ডাইপুজে তিনিও পুতেকক ৰাজ্য বাঁটি দিলে; ডাইলু-জক মুন্জিনত বহালে, পামেউপুজক মুন্মাওত বহালে, ফুত্যাংখ্ৰাজক মুন্মিত বহালে, কুপকিজক ডাতে এই দুই ৰাজ্য দিলে। ডাইপুজৰ বাপেক ডাওখুনকুমে মুন্খন ৰাজ্যত বহিল। পাচে ধাওখুনৰায়ে গৈ দেখিলে, ৰজাৰ পো ডাই অনেক ৰাজ্য জুৰি ললে। মুন্মুজ কাওকাজত থাকিব নোআৰি মুন্জা কালিত বলগৈ। পাচে সন্মোৰে বাপেক মৰোঁতে আপোনাৰ ডাই পোক লিকালে, বোলে, ভইতে দন্দ ন কৰিব, একে লগে চুলা ৰাখিব, গৰু মহ মাৰি একে প্ৰিতিএ থাকিব, এই ৰূপে বোধ দি খুনকুম ৰজা মৰিল।

আত পাচে ডাওডাংগুনৰ পুত্ৰ ডাওলু-জে লাক্সি ৰাইমিত (৪) সঁকত মুন্বি মুন্-ৰামৰ পৰা মুন্খা মুন্জা ৰাজ্যলৈ আহিল, তাৰ পৰা মাউলু পালেহি। পাচে পামেউ-পুজ পুত্ৰাকে ডাওডাংলোৰ আগত বুলিলে, বোলে, ভই নামকিউৰ পাৰ ন হবি, আমাকে ভইতকে স্বৰগৰ পৰা একে লগে নমাই পঠালে, ভই মই একে লগে জনমো খৰিচোঁ, একে লগে চুলা ৰাখিচোঁ, গৰু মহ মাৰি একে লগে খাইচোঁ, অৰ্য্যাপিও এৰা এৰি নো ইও, এডেকে ধানাজিনতে ভই

থাক, এই বুলি ৰাখিলে। পাচে ডাইমুজৰ পুতেক পামেউপুজ, জিএক বন্ধ খামচেন। পাচে ডাওডাইমুজৰ জিএক লাক্সমুজ বন্ধ খামচেনক ডাওডাংতোওল দিলে। এওৰে পুতেক চুকখাংকা, এওকে এনায়েকে ভুলিলে; এৱেই এনায়েক পুথারকৰ স্বৰত উঠেচ বচৰ আছিলে। ডাওডাইপুজৰ পুতেক পামেউপুজৰ পুত্ৰ ন হল। আৰু পামেউপুজৰ কুঁঅৰি ধাওখেনমুজৰ জিএক লাংনাম্ভ্যাপ, এওতেই ৰাইচিঙ্গা (২৪) সঁকত সৰ্গদেৱৰ নাতি বন্ধ খামডেজে আহি গৰ্ভদান কৰিলেহি। পাচে পামেউপুজে গৰ্ভ হেন জানি বাপেকৰ ঘৰলৈ খেদি পঠালে। লাক্সি মুন্মুত (২৫) সঁকত পুথারকৰ ঘৰতে চুকাৰু জনমিল। চুকাৰু ৰজা দেৱৰ জনমাৰ সঁক ১২১৪, (১১৩৪)। পাচে ডাওখুন্মু মৰিল, পামেউপুজে বলিয়া হৈ আপোনা আপুনি ভিজি কাটি মৰিল। লাক্সি কাত্ৰাও (২৭) সঁকত চুখান্কা ৰজা হল, হিন্দু মতে সঁক ১২৩৩, (১১৩৬)।

পাচে সেই বচৰতে চুকাৰু ৰজা দেৱে আলচ কৰি বুলিলে, বোলে চুখান্কা ককাই ৰজাই এই ৰাজ্যত ৰজা হৈ থাকক; মই ভাটি ৰাজ্যলৈ জাঁও; এই বুলি চুকাৰু ৰজা দেৱে বৰা বুককে সৈতে আলচ কৰি পুথারকৰ ঠাইৰ পৰা বাপেকৰ ৰাজ্য মুন্জা মুন্জিলৈ আহিল, চোম চেজকো আনিলে। ডাউৰ টেকেলি, ডামৰ ভিনটাৰ ডাত একেটাতে সিজ, এনে টেকেলি তিনি হেজাৰ, পুজা ন হেজাৰ, দঁতাল ইতি খামংকমু ১, মাখুন্দি ইতি জেজিকিপকত ১, হাতি মাউত ফপিম ১, বাত্ৰ চকু বন্ধা ঘোঁৰা তিনি হেজাৰ, এই সকল লগত অহ।

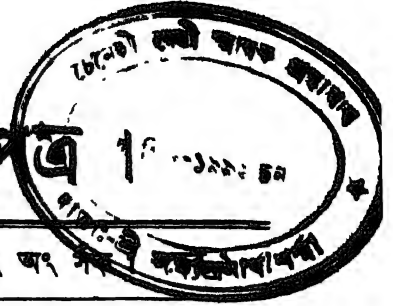
THE ORUNODOL,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ

পঞ্চম চোআ। ষোং সিবসাগৰ, অক্টোবৰ, ১৮৫০ খৃঃ অং

VOL. V. SIBSAGOR, ASAM, OCTOBER, 1850. NO. 10.

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

General Intelligence.

পঞ্জাব দেশত যেনে যেনে দুই আচৰা দেখি, গবৰ্নমেণ্টে সেই দেশৰ সকলো অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ লোখাই দিবলৈ আগা কৰিলে। সেই হুকুমেৰে চপাই টেল, বৰ টোপ ৫৫; হিলৈ ৩৭,৩৫০; তৰোআল ৪৭,৪০০; আন আন অস্ত্ৰেৰে সৈতে মুঠ ১,৪০,৭২৪ বনুআই অস্ত্ৰ পালে।

২১ জুন তাৰিখত বান্দা নগৰত লেপ্তেনন্ত লিচফৰ্দ আৰু হক্চাম, এই দুজন ডেকা চাহাবৰ দন্দ লাগি লিচফৰ্দ চাহাবে হিলৈৰ দোআৰাই অস্ত্ৰ জুখ কৰিবলৈ খোজাত আন দুজন চাহাবক সহাইকৈ ললে। সিবিলাকৰ সেনাপতিএ এই কথা সুনি নিৰাৱন কৰিলে, তথাপি পলাই গৈ দুয়ো গুলিয়া গুলি কৰিলে, হক্চাম চাহাবৰ গাত গুলি লাগিল। পাচে স্বস্ত হ'লত সেনাপতিএ চাৰিও জনক ধৰি বনুআ লোকৰ সোধ কৰালত সকলো দুসি পৰিল। পাচে পুখান সেনাপতি ক্ৰী-জুত চেৰ চাৰ্লচ নেপিৰ চাহাবে বিবেচনা কৰি হক্চাম চাহাবক খেমা দিলে, সেই ভিনিও জনৰ বাব গুচাই ৰাজ কৌজৰ পৰা খেমাই দিলে।

৭ জুলাই তাৰিখে চিমলা নগৰৰ ওচৰত থকা পল্টনৰ দুজন চহিচৰ ভিৰোভাৰ কাৰ-নে দন্দ লাগি গোচৰ কৰিলত জিটো ঘা-টিল, সি কলে, ভিৰোভাই সৈতে সেই মানু-হক মই ডোখৰ ডোখৰকৈ কাটিম। পাচে বাতিৰ দুপৰ গলত সেই ঘৰৰ চুবুৰিয়াই

এৰাও সুনি তাতে সোমাই চোআতে, সি জে-নে কৈছিল, ভেনে ঘটিল, পৈএক ইহনিএক দুইকো কাটি মাৰি খোআ দেখিলে। বধ কৰাটো পলাল।

কঁহিনুৰ নামে অৰ্ধাত পুকাগৰ পৰ্বত থি-য়াত হোআ বজ্জিত চিঙ্গৰ জি বহু মূলাৰ ডা-জৰ হিৰা, তাক ইঙ্গলগলৈ নি কল্লানিএ মহা বানিক ভেঁটিলে।

৫ অক্টোবৰ তাৰিখে কলিকতা নগৰৰ সোভা বজাৰত এজনি ভিৰোভাৰ দুই লৰা এক চোআলি উপজিল, তিনিওটা ভাল জিয়াই আচে।

জুন মাহত হিন্দু সাগৰত বৰ বৰ তুফান ধুমুহা হোআত অনেক জাহাজ ভাগিল। কেপ গুড হোপৰ ওচৰত ইঙ্গৰাজি, কুপ্ৰি, আৰু আমেৰিকাৰ জাহাজ ডোখৰ ডোখৰ হৈ বোজাই বস্ত্ৰেৰে সৈতে সাগৰে ৰামত তুলি পেলালে। কিমান মানুহ মৰিল, তাৰ লেখ পোআ নাই।

জুলাইৰ মেনৰ দিন চাৰেকত খেহ দেশৰ ওচৰ সাগৰত অনেক ধুমুহা তুফান হোআত ভালেমান জাহাজ ভাগিল।

কোছাণ্টি নামে খেহ দেশৰ এভাগত ২০০০ মান মানুহে ৰাজ দুোহ পাতি কান্তন নদিৰ কাষৰত এক নগৰ জুখ কৰি ললে; আৰু কান্তন নগৰৰ ওচৰ পালেহি।

চিৰিত্য নামে এখান পাল জাহাজ লণ্ডন নগৰৰ পৰা গৈ ১৮ দিনত খেহৰ স্যাণ্‌ছাই নগৰ পালেগৈ। আগেয়ে এইমান বেগে কোনো জাহাজ সেই বাট ন গল।

বয়স ৩০ বছৰ মান হৈছে, কোনো কোনো মহন্ত কৰম কৰা জেন দেখাই। বাদল্যাই এই কথা সূনি পৰিয়ালে সৈতে ডাক আৰু নিল্যকো ধৰি, তাৰ পৰিয়াল ৪ জন, আৰু ভকত ৩০ জনৰ মূৰ কটাই বধ কৰিলে। সেই মহন্তকো কাটিবলৈ আগ্যা কৰিলে, কিন্তু তাৰ গিয়াতিবিলাকে ডাক বলিয়া বুলি বাদল্যাত নিবেদন কৰি জনালত ডাক মুকলি কৰি দিলে।

মৌৰিচ মাজুলিৰ এক সম্বাদ পত্ৰত লিখিছে, মাদাগাস্কাৰ উপদ্বীপৰ এটা সুকান জানত কেতবিলাক অতি ভয়ানক চৰাইৰ কনি পোহা গৈছে। অনেক কালৰে পৰা তাতে থকাত সিলৰ দৰে টান হৈ গল, আগৰ জুগৰ কনি বুলি বুজিছে, এতিয়া প্ৰিথিবিৰ থকা এইমান ডাঙ্গৰ চৰাই নাই। সেই কনিৰ বেৰ ২ ফুট, অৰ্ধাত প্ৰায় তিনি বেগত, উট চৰাইৰ কনিভকৈ ৬ গুন ডাঙ্গৰ।

কাঞ্চ দেসৰ লেভোআল গাঁৱত এটা কটিকা খোজা মানুহে মিতিৰহঁতে সৈতে চাবাপ খাই খাঁকোভে, এই জলি থকা ময় বাতি মই খাম বুলি আৰি বন্ধা কৰি মুখে খালে। ভেতিয়াই এঁটাই পাৰি কৈকই মাটিত পৰিল; সিহঁতে ধৰি চাই তাৰ ভিতৰে পুৰি জোআ বুজিলে; মুখতো জুইৰ লিখা দেখিলে। তাতে একো উপকাৰ কৰিব নোঅৰাত আধা ঘণ্টা মান পুৰি থাকি তাৰ বুকুৰ ওপৰ ডোখৰ মূৰে সৈতে একাৰৰ নিচিনা হৈ গল। চাবাপ খোজা অনেক মানুহৰ এনে গতি; কটিকাত জুই লাগিলে খাৰৰ নিচিনাকৈ পুৰি জাই।

কাঞ্চ দেসৰ আজি নগৰত লোহাৰ সিকলিৰে বন্ধা দলজৰ ওপৰে এমখা সেনাই পাৰ হৈ জাঁওতে দলজ ভাগি ৪০০ মান মানুহ বহিত পৰিল। তাতে বধ্যা কৰিবলৈ অনেক সৰু নাও গৈছিল, কিন্তু বতাহ বৰখুন আৰু চৌ হোআত প্ৰাই আৰু ধনি মাধোন বধ্যা পৰিল; দু সতকৈ অধিক মৰিল।

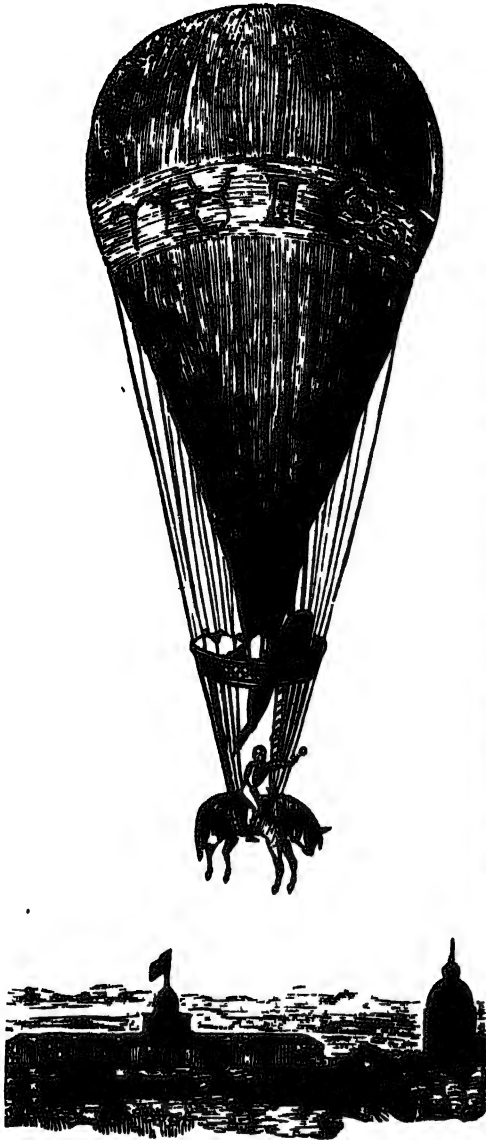
স্বীজুত কাঞ্চি ওআৰ্ণেৰ নামে কৰ্ণাণিৰ এজন ভিবেকৰ চাহাবে আপোনাৰ বিসই এৰি

দিলত তেঁওৰ পদন্ত স্বীজুত হেনৰি টোৰি প্ৰিফেপ একোআইৰ চাহাবক গুটি বুলাই বাচি লৈ ভিবেকৰ বাব দি পাতিলে।

লিবৰপুল নগৰত এজনি ভিৰোডাই বাহিৰে গৈ জাবৰনিত নাগ মাটি বিচাৰি লোআত অকস্মিতে কোনো লৰাৰ ভৰিৰ আঙ্গুলি জাবৰত ওলোআ দেখি ভই পাই মানুহক মাতি দেখুআই খানি এজনি কেঁচুআ চোআলি জিয়াই থকা পালে। তাতে জানিচে, সেই দিনাই কোনো দুষ্ট লোকে মাৰিবৰ মনেৰে ডাক জাবৰ দি পুতিলে।

২৪ জুলাইত দেম্বাৰ্কৰ ফোজে সেন্সিক প্ৰদেশৰ সেনাবোৰে সৈতে জুধ কৰিবলৈ ধৰি দুখন এখন কোঁঠ ললে। পাচ দিনা মহা জুধ হল, ১০ বজা সময়ত সেন্সিকৰ উইলিচন নামে প্ৰধান সেনাপতিএ সকলো সেনা সেনাপতিএ সৈতে জি ইষ্টেদ নগৰত আছিল, ডাক দেম্বাৰ্কৰ সেনাই বেৰি ধৰি ক্ৰমে জিকে হাবে, এই কপে দিনটো জুধ কৰি সেসত ডেম্বাৰ্কৰ জই হলত উইলিচনে হুকি গল। মৰা আৰু খুন হোআ মুঠে ৬,০০০ মান হৈছিল। ডেম্বাৰ্কৰ ৭৩ জন সেনাপতি আৰু ২৩০০ সেনা খুন হৈছিল; ১০৪ সেনা মৰিল। জুধৰ খোলাত সেন্সিকৰ ২০০০ মান খুন হোআ সেনা পালে। তাৰ পাচ দিনা উইলিচন সেনাপতিএ স্যেক্টেদ নগৰলৈ গৈ তাতে আপোনাৰ ২৬,০০০ সেনা গোট খুআই আৰু জুধলৈ বাট চাই আচে।

লগুন নগৰৰ স্মিতি গ্ৰেয়ম নামে এজনি মেম চাহাবে ৭ আগষ্ট তাৰিখে গধূলি বেলা ওপৰলৈ উৰা জন্তেৰে উঠি গল। পাচে অনেক দূৰলৈ গৈ বাতি এটা গৰাৰ ওচৰত নামি তাতে হাঁকুটি লগাই ধৰি বল। তাতে বতাহ বৰখুন টান হোআত বৰ দুখত পৰিল; আধা ঘণ্টা মান বিজিয়াই থকাত কোনো মানুহে সূনি চাকি লৈ তাৰ ওচৰলৈ গল; পাচে জন্তৰ পৰা ওলোআ বান্ধত চাকিৰ জুই লাগি জন্তু কুটি মেম চাহাবৰ কাপৰ আৰু মুখ হাত পুৰি বৰ দুখ পালে।

Monsieur Poiteven's Ascent from Paris.

৭ জুলাই তাৰিখে পাৰি নগৰৰ পৈতেবন নামে এজন গিয়ানিএ বলুনেৰে উঠিম বুলি বাজা কোজা কুই কৰাত ১০,০০০ মান মানুহ দৰ্শন পাবলৈ ধন দি বাৰিৰ ভিতৰত গোট খালেহি; বাহিৰতো ১,৫০,০০০ মান চাই আছিল। দেসাখিকাবো চাবলৈ আহিল। সেই বলুনৰ ওখই ৪৩ হাত, বহলে ৩৩ হাত; এইমান ডাঙৰ হোআতো তাৰ গধুৰ ৩৭ আচাৰি মোন মাথোন। ঘোঁৰাই

সৈতে উঠিম বুলি বলুনৰ ডলত কাপৰ দোলাই কৰি ঘোঁৰা বান্ধিলে। পাচে পাৰুল বাবুৰে জন্তু ভৰোআ হ'লত তেঁও আপোনাৰ ঘোঁৰাত উঠি মাটিত বন্ধা লেজু কাটি উঠিল। মাটিৰ পৰা ঘোঁৰা দাঁত খাৰ খোজাত বৰকৈ চৈক জোকাৰিছিল, কিন্তু মাটি এবালত চৈক ওলমি নিবলৈ থাকিল। আকাললৈ বেগেৰে উঠি জোআত বতাহে ইকাল নিকালকৈ লৈ ফুৰালে; ৩ মাইল অৰ্ধাত ৩৫২০ হাতৰ ওখলৈকে উঠিল; তাতে ঘোঁৰাৰ মুখৰ পৰা বৰকৈ তেজ ওলাল, বৰ জাৰো হৈছিল, আৰু মেঘত অতি সুন্দৰ ধেনু দেখিলে। এঘণ্টা ঘূৰিব পাচে নামিবলৈ ধৰিলে; মাটিৰ ওচৰ পাই লম্বৰ পেলাই ন ধৰাত খেতিৰ মাজত চুঁচৰি ফুৰোতে গচৰ পাত আৰু ধান ঘোঁৰাই চুকি পাই মুখেৰে চিকি খালে। পাচে এজোপা গচত হাতেৰে ধৰি বলত ৪০ মান মানুহে লেজুত ধৰি বলুন বান্ধি বান্ধিলে। সেই ঠাই ব্ৰিগা গাঁও; পাৰি নগৰৰ পৰা ২০ তাঁৰৰ বাট। পাচে ঘোঁৰাত উঠি গৈ থ্ৰিচি নামে এক নগৰ পালত তাৰ মানুহে বন্ধ ঘৰত ধেমালি কৰোঁতে এই কথা সুনি ডাক মতাত সি ঘোঁৰাই সৈতে সেই ঘৰৰ ভিতৰ সোমাল। জুলাইৰ ১৪ তাৰিখে আকও সেই কপে উঠি সেইমান দুই বাট গল।

জুলাই মাহত গেল নামে এজন ইজৰাজি লোকে বলুন জন্তুৰে উঠি সাগৰৰ কাললৈ বৰ বতাহ হোআত বেগাই, দখিনলৈ গৈ সাগৰৰ সঁতি পাৰ হৈ কাক দেলৰ সাগৰৰ দাঁতিত জুই দেখি বাতিৰ ১০ বজা সময়ত তললৈ নামিল। তাতে গৰা পাই নিলৰ দাঁতিএ দাঁতিএ ওবে বাতি বগাই ফুৰি বাতি পুআত দিএপি নগৰৰ ১৬ মাইলৰ আঁতৰত গাঁৱত ওলাল। নিবাসি লোকে তাৰ কথাত বিশ্বাস ন কৰি কোনোবা লজ্জৰ চৰাক চোজা বুলি ভাবি কইদত ধলে; বহুত সুমেৰে এজন ইজৰাজি বিসয়াই তাৰ কথা বুজাই একআলে।

পাদুৰি বাকৰ চাহাবৰ বিবৰন।

Obituary Notice of Rev. C. Barker.—Continued.

তাৰ আগৈএ এদিন গধূলি মেম চাহাবক আপোনাৰ বিচনাৰ ওচৰলৈ মাতি, অতি প্ৰতিবে কলে, মোৰ প্ৰিয়া জেইন, প্ৰভুত মোৰ প্ৰেম আৰু বিশ্বাস জেন বাৰ্ছ, আৰু প্ৰভু জেন মোৰ ওচৰত থাকিব, এই নিমিত্তে তুমি প্ৰাৰ্থনা কৰি থাক।। ভেতিয়াৰে পৰা মৰিবৰ কাললৈকে তেঁওৰ মনত কেতিয়াবা কেতিয়াবা ভ্ৰম হৈছিল। ২১ দিনৰ গধূলি আন কালৰ দৰে বিচনালৈ উঠি সুলে; পাচে পুআ ৪ বাজিবৰ সময়ই নিৰুদ্ভাস হৈ বিচনাৰ পৰা নামি, তাতে আউজি থকাত মেম চাহাবে সুনি সাৰ পাই, তেঁওক তুলি ধৰি চকিত বহুআলে। পাচে উখাহ লৈ অলপ স্বস্ত হৈ তেঁও কলে, মোৰ বল নাই কিয়া, মোক খাবলৈ কিছু আৰুত দিয়া, ইয়াকে বোলাস্ত মেম চাহাবে তাক সিজাবলৈ হুকুম দি ডক্তৰ চাহাবক মাতিবলৈ গল। ভেতিয়া ডক্তৰ চাহাবে আহি চাই মেম চাহাবত কলে, তোমাৰ স্বামি জিব নোআৰে, অলপতে মৰিব। মেম চাহাবে সেই কথা সুনি বৰ অলন্তোঙ্গ লাগিল, আগেয়ে মৰিব জেন বুজা নাই। পাচে ডক্তৰ চাহাব আদি লোকে বিচনাত তুলি সুআই ধলে; তাৰ পৰা সেনলৈকে উঠি নোআৰিলে। তাতে আগতকৈ মন অধিৰ হৈ মাজে মাজে বাতুল জেন হই, আৰু তেঁও গুআহাটিত জেন আছে, আগৰ চিমন ডক্তৰ চাহাবৰ লগত কথা হৈ থাকে। পাচে পাদুৰি বৰ্ণি চাহাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আহিলত তেঁওৰ প্ৰাৰ্থনা মনে বুজাৰ দৰে সুনিলে; ভেতিয়া অন্ত হল, ভেতিয়া তেঁও বুলিলে, আমেন, ইস্বৰ ইচা পূৰ হওক। আৰু জি নতুন মিল্যনেৰি চাহাব অচম দেশলৈ আহি-চে, সিবিলাক বেগাই নিৰ্বিধিনিএ আহিব লৈ বৰ ইচা কৰি তেঁও অনেক কথা কবলৈ ধৰিলে। গধূলি বেলি পাদুৰি বৰ্ণি চাহাবে আৰুও প্ৰাৰ্থনা কৰি এটাই তেঁওত সুধিলে, তোমালৈ থ্ৰিষ্ট প্ৰিয় হৈচে নে, আৰু

অকল তেঁওত তোমাৰ বিশ্বাস আছে নে?

তেঁও বুলিলে, হই, মোৰ বিশ্বাস অকল তেঁওতে আছে; কিন্তু আন কালৰ দৰে প্ৰভু মোৰ ওচৰ হোআ জেন নে পাঁও; মই প্ৰথমতে জাহাজত উঠিবৰ দিনা তোমাত কৈছিলোঁ, মোৰ প্ৰিয় প্ৰভুৰ ওচৰত থাকিব-লৈ বৰ বাঞ্ছা হই; আৰু মোৰ সবিল আত্মা সকলোকে তেঁওত সোধাই দিবলৈ জতন কৰিলোঁ, কিন্তু তেঁওৰ আগত একোৰো জোগ্য ন হও; তেঁও উচানো জিয়নো, জি জনে তেঁওত বিশ্বাস কৰে, সি কেতিয়াও ন মৰে।

ভেতিয়া বাপেক মৰাৰ আসিৰ্বাদ পাবলৈ লবাইতক মাতিলে। পাচে ওচৰলৈ আহিলত দেখি সিহঁতৰ গাই পতি নাম কাৰ্ছি, এদি, কথি, চাইবচ, মেৰি, তোমোলাকক ইস্বৰে আসিৰ্বাদ কৰোক বোলাত সিবিলাকে গাই গাই বাপেকক চুমা দিলে, আৰু বাপেকেও গাই পতি মূৰত হাত দি আসিৰ্বাদ দিলে। বৰ পুতেক এদিৰ ওপৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, সেই স্তমতে সনিপাত হৈ গা স্বামি আসন হৈ গল। ভেতিয়া পাদুৰি বৰ্ণি চাহাব, মেম চাহাব, আৰু জাহাজত থকা আন মি-তিৰ সকলো তেঁওৰ ওচৰলৈ আহিল, কিন্তু জগতৰ লোকে সেই কালত উপকাৰ কৰিব-লৈ কাৰো সক্তি নাই। পাচে তেঁওৰ গা চাটি ফুটি কৰি প্ৰায়ে মৰনৰ দুখেৰে স্বাম বৈ বৈ আছিল। কিন্তু তেঁওৰ মন ঠাৱৰ কৰি সবিল নম্ৰ ভাৱে ইস্বৰক সোধাই দি আছিল। বাতি মাজে মাজে মেম চাহাবে সুধিলে, মোক চিনিচা নে! ভেতিয়া চাহাবে মৰমেৰে মিটকিয়াই উত্তৰ দি কলে, হই, তুমি মোৰ প্ৰিয়া জেইন। আৰু এবেলি ক্লান্ত হৈ আন আন কথা লাহে লাহে কৈ-ছিল, প্ৰায়ে সুনিলে নে পাই। কিছু কালৰ পাচে মন বাতুল জেন হৈ, অচম স্ততে কথা কৈ গুআহাটিৰ ইস্কুল আৰু মণ্ডলিৰ সিন্য, খোৰা, আপিষ্টা, পতি আদি কৰি নাম কাৰ্ছি অনেক কথা কলে। আপিষ্টাত সুধিলে, তুমি নিভৌ প্ৰাৰ্থনা কৰি লাভ পাই থাকাক নে! তে-

তিয়া মেম চাহাবে কলে, তুমি কিয় ভুম হৈচা? আমি গুআহাটিত থকা নাই, নাগবৰ ওপৰত জাহাজতে আচোঁ; কিন্তু গুআহাটিত থকা মিতিৰ মানুহলৈ ভেতিয়া চিটি লিখোঁ, ভেতিয়া তোমাৰ কথা কি পচাম? ভাতে চাহাবে সমিধান দি কলে, মই আদিবে পৰা এভিয়ারলৈকে নিবিলাকক প্ৰিতি কৰিচোঁ; আৰু নিবিলাকে জেন যিচুৰ চৰনত প্ৰেম আৰু ভক্তি ৰূপে থাকে, মোৰ এনে বৰ ইচা। আৰু আমাৰ আমেৰিকা দেশৰ মিতিৰবিলাকলৈ কি পঠিয়াবা বোলাত, চাহাবে কলে, মোৰ মাতিবলৈ বল নাই, আতঙ্গৰিয়া হৈচোঁ; দেও পূজকৰ মন পালটি ইহুৰক ভজা এই সুভাগ্য কালত মৰিবৰ ইচা নাই, তথাপি ইহুৰে মাতিলে, কেনেকৈ থাকিব পাৰিম? মোৰ জিৱন ইহুৰৰ হাতত থৈচোঁ। ইয়াৰ পাচে অলপ আৰুভক্ত খুজালে, ভেতিয়া কিছু সন্ত হ'লত মেম চাহাবে কলে, মই তোমাত জি জি অপৰাধ কৰিছিলোঁ, তাৰ দ্বাই খেমা কৰা। চাহাবে কলে, তোমাৰ একো দ্বাই নাই, কিন্তু মোৰেহে অপৰাধ খেমিব লাগে।

পাচে ভক্তৰ চাহাবে কথা ন কৈ সুই থাকিবলৈ হুকুম দিলে; কিন্তু দুখৰ কাৰনে টোপনি নাহে; আৰু বৰ বতাহেৰে সমুদ্ৰ খলকত জাহাজ চল পল পল কৰি থকাতে চাহাবে কিছু সুখিল নে পালে। বাতি পুআৰে পৰা ধুমুহা বাহিলত জাহাজৰ আটাইবিলাকে দুখ আৰু বৰ ভই পালে, কিন্তু চাহাবৰ দুখ বা সুখ একোৰো চিন্তা নাই কিয়া হল। পাচে ১১ বজা মানত চকুত জাল মাৰি ধৰাত যেন যেন মচিবলৈ ধৰিলে। ভেতিয়া মেম চাহাবলৈ খুৰি চাই কলে, তোমাৰ ৰূপ কেনেবা আচৰিত জেন দেখোঁ। তাৰ অলপৰ পাচে হাত চোঁচা পৰিল, নখ কলা পৰি গল, উখাহোঁ দিখলকৈ ৩।৪ বাৰ লৈ পাচে উখাহ নাই কিয়া হল। এই ৰূপে জি প্ৰিয় স্বামি, লৰাইডৰ মৰমিয়াল বোপাই, মণ্ডলবিলাকৰ বধ্যক, আৰু দেও পূজকৰ মিতিৰ, জি জনে বাপ মাও, ভাই ককাই,

মিতিৰ কুটুম দেশ এৰি, নতুন নিয়মৰ সূত্ৰ বাত্ৰা দেও পূজকবিলাকৰ আগত সিকাৰলৈ আহিল, সেই জনৰ জিৱাত্মা স্বৰগৰ পৰিত্ৰাণৰ সূত্ৰ আৰু সাধুবিলাকৰ সন্তত থাকি ভক্তি গিত গান কৰিবলৈ গল।

পাচে মেম চাহাব আৰু লৰাইডে অসন্তোষ কৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। নিবিলাকৰ সান্তনাৰ নিমিত্তে ম্ৰিডু সৰিল মাথোন থাকিল, তথাচ মৰা জনৰ মুখে হৰ্ষিত জেন, দেখিবলৈকো অতি সুন্দৰ হৈ আছিল; কিন্তু কন্দাবিলাকক একো সমিধান দিব নোআবে। গধূলি নৌ ইওতে জাহাজৰ কাপ্তান, আন চাহাব, আৰু সৰুৰ সকলোএ আহি চাই, চাহাবৰ মৰা সপেৰাত সুমাই জাহাজত থকা দিখল নাও খনত ভুলি থলে। বৰ ধুমুহাত নাও চল পল কৰি থকাতে সেই দিনাৰ নিশাও ধুমুহাৰ ভয়তে আটাই মানুহৰ গা কঁপি আছিল। আৰু চাহাবক পেৰাত ধৰা পৰা লৰাইড আৰু মেম চাহাবেও পুনৰ নিবিলাকৰ অতি প্ৰিয়ক দেখিবলৈ নে পালে। পাচ দিনা দুপৰ মান বেলিত বতাহ কিছু সান্ত হ'লত সুভ কাল পাই চাহাব লোক আৰু সকলো মানুহ গোটে খাই, ত্ৰিতকৰ পেৰা নাৱৰ পৰা আনি জাহাজৰ চাপৰত থলত কাপ্তান চাহাবে কিতাপত সাত্ৰৰ কথা আৰু প্ৰাৰ্থনা পঢ়িলে। পাচে পেৰা নাগবৰত নমাই পুতি থলে। সেসৰ মহা দিনত আমাৰ প্ৰভু মেঘৰ ওপৰত দূতবিলাকে সৈতে ভেঁৰি বজাই আহি মৰা লোকৰ উঠানলৈকে চাহাব তাতে থাকিব।

নাগবৰ মাজত চাহাবৰ সৰিল জি ঠাইত পুতিলে, তাৰ ওচৰত এটা বৰ সিল আছে, সেই সিলৰ নাও বাকৰ সিল। তেঁওৰ সৰিল ধোআ চাই দেখাবৰ নিমিত্তে আন একো চিন নাই; কিন্তু তেঁওৰ সৰিল হেৰাল, পাৰ নোআবে, ইয়াক ভৰাৰ একো কাৰন নাই; কিয়নো ইহুৰে জি সক্তিএৰে প্ৰথমতে মানুহক সৃজিলে, সেই সক্তিএৰে সকলো মৰা লোকৰ সৰিল পোতা বা পোৰা হওক, বা ভাঙ হৈ উৰি জাওক, তেও সেসৰ মহা সোধৰ দিনত আটাইকে চপাই তুলিব। ই. হ. ব.

Amakosa Fingoe Man.

আফ্ৰিকাৰ দক্ষিণ ফালৰ বিৱৰণ।

Geography of Southern Africa.

গুড হোপ নামে আফ্ৰিকাৰ দক্ষিণ টেকত জি দেশ আছে, সেই সুন্দৰ ঠাই, অনেক সল্যেৰে সম্পূৰ্ণ; জাৰ ছাম নিয়ম ৰূপে আছে, থাকিবলৈ সুবিধ। প্ৰথমতে পৰ্তুগিজ জাহাজৰ লোকে ১৪৯৩ সঁকত সেই টেক দেখা পালে। পাচে ১৬৫০ সঁকত জৰ্মানি লোকে ভাটল গৈ দেশ দখল কৰি ভাতে নিবাসি হৈ থাকিল। ক্ৰমে ইংৰাজিএ জৰ্মানিক জিকি সেই দেশ ললে, এতিয়া তাৰ আদি বাসি সকলোএ বসবৰ্তি হৈ মহা বাণিজ্য হুকুমত চলা হৈছে।

ইংৰাজিৰ নিবাসি ঠাইৰ পূব ফালে কাফিৰ লোক আছে; সিবিলাক আবৰি, জুখাক আক ডকাইড। সিহঁতৰ চাৰিও ফালে ইটুত আক কিংগো লোকৰ জি আঠ খন ৰাজ্য আছিল, সেইবোৰক বনত জিকি খেদালে আক বন্দিকৈ ললে। ইংৰাজিএ কাফিৰে সৈতে বন কৰোঁতে সেই কিংগোৰ অনেক অনেক লোকক উপকাৰ কৰি সৰুৰ হাতৰ

পৰা একআলে। এনে কিংগোৰ ভিৰি পুৰস দুজন ওপৰত লিখা হৈছে। ভিৰোভাই মূৰত এখন গামোচা বান্ধে; গাত মেৰৰ চাল লই, নোম ভিতৰ লুটিএ বান্ধে। লৰাক নিবলৈ পিঠি ফালে এটা চালৰ হোৱা থাকে। মুনিহ ভিৰোভা দুয়ো কানত বৈৰ, ডিম্বিত মনি গিছে, মস্ত ভৰোআ বিৰিও বান্ধে; কাপৰ কেতিয়াও নো ধোএ।

কাফিৰ উত্তৰ ফালে জুলা নামে একজাতি মানুহ আছে। সিহঁতো বনত বৰ চালি; আন জাতিএ সৈতে সদাই জুধ কৰি থাকে।

পৰ্বতত বন্মান নামে একজাতি আছে; সিহঁত আটাইতকৈ অসভ্য; গা সৰু, এলাগি; কোনো অধিকাৰৰ আগ্যা পালন ন কৰে, পৰিয়ালৰো বন্ধন ন হই, মন্দ লাগিলে কটা কটি কৰে, জাৰ বল, সেয়ে আনৰ বস্ত্ৰ ডকা দি লই, ভিৰোভাকো আনে। খেতি ন কৰে, চাগ আদি নো পোহে, চিকাৰ কৰি পহু মাৰি খাই; আহাৰ নে পালে গচৰ পাত সিপা, সাপ, জেটি আদি কৰি আটাই বিক্ৰি নী লগা জন্তুকৈ খাই। নাকত একোৰো গন্ধ বেয়া নে পাই; পহুৰ নিচিনাকৈ মাটিৰ গাঁতত ৰাতি সোমাই সুই থাকে।

ইটুত লোকে মেচি ঘৰ সাজে, তাকে চাকিৰলৈ ভিৰোভাবোৰে চাৰি বৈ দিএ। এখন গাঁও পাতিব খুজিলে, এনে ১১।২০ ঘৰ মণ্ডল আকাৰ কৰি সাজে, ঘৰে পতি এখন দুআৰ ভিতৰ ফালে থাকে।

আগৰ কালত সেই দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ মানুহে প্ৰায়ে একো ধৰমৰ কথা নে জানে; এতিয়া বহু সুমেৰে পাদুৰি লোকে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম সিকাই বুজাই দিয়াত ঠায়ে ঠায়ে কোনো কোনোবিলাকে লৈছে; আখৰ লিখি পৰিৱলৈকো সিকাইছে।

এই দেশত জিৱা, আক হাতি, নঘাৰ, গঁৰ, সিংহ, জিৰাক, উট চৰাই, এই সকলো জন্তুৰ জন্তু থাকে, আক অনেক ডাইল সাপো আছে। লতা পনিয়ালৰ খেতি বহুতকৈ আজি, তাৰ বল জাহাজত পঠাই আন দেশত বেচে।

Pingee Woman.

যেহ আক গোম ধান, সুমৰিবা টেজা, ডিমক, বাদাম, খেৰেজ, এইবিলাক গুটি আছে। লোনা বিল অনেক থকাত তাৰ পানি বহত সুকালে লোন পোয়া জাই। দেশৰ ভিতৰত পুৰা পচিমাকৈ পৰ্বতৰ দুই তিনি সারি আছে; টেবল নামে সিলৰ এটা পৰ্বত ১৩১০ হাত ওখ।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জী।

Assam History.—No. 3.

লগত অহা ডাঙৰিয়াবোৰৰ লেখা, মুখ্য বাজৰ বাজ খোজা ডাঙৰলাক ১, খুনডাই ১, মুখ্য মুখ্যপুৰ বাজৰ বাজ খোজা কু লখুনডা ১, মৰিৰ ১, মুখ্য বাজৰ বাজ খোজা কামখুম ১, আইতনি ১, মুখ্য বাজৰ বাজ খোজা কালান ১, খুন-

ডাইক ১, খাওমুখ্যকেও ১, চিৰিঙ্গ ১, খাওমুখ্যকেও ১, লোপেত খাওমুখ্য ১, ডিচু বাখাম ১, বুৰা গোৰি ১, এই ডাঙৰিয়া কেইটা চুকাকা বজা দেৱৰ লগত আছিল।

লাক্সি খুতমিত (১৮) সঁকত, ককেও, ডাওডোওড (১৯, ২০) চুকাকা বজাৰ লগত বাটত লগ ধৰি অহা খুনলুডোও ১, জাতত অহা। লাক্সি কাপ্পাও, কাপজি (৩১, ৩২) সঁকত কাওকমুখ্যবান পালেহি। লাক্সি ডাপমাও, বাইচি (৩৩, ৩৪) সঁকত মুখ্যলা মুখ্যতি পালেহি। লাক্সি মুখ্যচেও, প্লেচচিঙ্গা (৩৫, ৩৬) সঁকত সাত্তি খতিয়া নগাৰ গাঁও পালেহি। লাক্সি কাতমুত, খুতচান (৩৭, ৩৮) সঁকত নামকিউৰ পাৰ হৈ ওপৰ চকুআ নগাৰ গাঁও পালেহি। লাক্সি কখাও, ডাওমিত (৩৯, ৪০) সঁকত ড্যাকখ্যাই পালেহি। লাক্সি ককেও (৪১) সঁকত মুখ্যকেওত বলহি। সেই ঠাই থাকি চুকাকা বজা দেৱে ডাঙৰলাক চবন, খুনক, উলিয়া, খুনতখ্যাই, কামখুম, খামুখ, কানজন বুৰাগো, খাওমুখ্যকেওখুন, খাওমুখ্যগাঁও, খেনল, খাওমুখ্যমাখাম, এই সকলক পঠাই মুজকক জুজিৰ দিলেগৈ; ডাকো জিনি আছিল। পাচে তাৰো পৰা লখ্যমিতোকাওলৈ আহিল, তাৰো পৰা মলাখ্য পালেহি। তাৰো পৰা মুখ্যখাম মুখ্যপান পালেহি। তাৰ পৰা ককেওডোওন পালেহি। তাৰ পৰা ডইখাম পৰ্বতৰ বৰ দুআৰ পালেহি। তাৰ পৰা বিন্গেন মুখ্যডোওন পালেহি। তাৰো পৰা নামভিলিক কামখাই পালেহি। তাৰ পৰা লাক্সি কাপডোও (৪২) সঁকত খামজাজ পালেহি। তাৰ পৰা নামজাজ পাৰ হৈ আহি, চুকাকা বজা দেৱে নামজাজ বিলৰ কাসৰত বলহি। তাৰে পৰা নগা গাঁও মাৰিবলৈ ডাঙৰিয়াবিলাকক পঠাই দিলে। গাঁৱৰ লেখা, খাকখু ১, পুখ্য ১, ডিখ্য ১, বিলাও ১, নাভেমা ১, লান্নপকে ১, ডাক ১, এই সাত গাঁৱৰ নগা আপুনি বহিলে।

উপা, তপু, এই দুই নগা গাঁৱক ধৰিব দিলে; তাৰ লগতে লুক্‌নাম ১, লুক্‌না ১, এই দুই নগা গাঁৱক মাৰিলে। পাচে চুকাকা বজা মেৱে কাংজামুজক খাম্‌জাজত থৈ আছিল। পাচে নামজাজ পাৰ হৈ ডইকাওৰ-জত বলহি। তাৰ পৰা ডাকবিয়া সকলক পঠাই উজনি ভাটি দূয়ো কালে জি নগাৰ গাঁও আছিলে, সদৌকো মাৰিব দিলে। গাঁৱৰ লেখা, পাপুকিয়া ১, খম্‌ভেজিয়া ১, খুন্‌খ ভিয়া ১, খুন্‌ভুজিয়া ১, তংভিয়িয়া ১, জা-খুজিয়া ১, এই চই গাঁৱে জুখ দিলে; বনে নোআৰি বিহুৰ নগা পলাল। আমাৰ মানুহে অনেক নগা কাটিলে, বিহুৰ নগা ধৰিও আনিলে। নগাৰ জুখাবোৰক আনি কাটি কাটি মজ্‌জক নিজাই, ককায়েকৰ মজ্‌জ ভায়েকক পুতেকৰ মজ্‌জ বাপেকক, এই ক্ৰমেৰে খুআই, ডইকাওৰ পৰা নামপুজ নদিৰ কানৰে আহি নামকক পালেহি। তাৰো পৰা জুঁৰ বান্ধি ঘোৰাই সৈতে মানুহ ভটিয়াই আহিল। লাক্সি ডাপপ্লাও (৪৩) সঁকত তাতে খুতজক থৈ চুকাকা বজা দিহিজে ভটিয়াই ডিপাম পালেহি। লাক্সি মুংমাও, প্লেকচি, কাত চেও, (৪৫, ৪৬, ৪৭) এই তিনি লাক্সি ডিপামতে আছিলে। পাচে ডিপামৰ গাতি তল জোআ দেখি বোলে, আত থাকিবলৈ ভাল ন হই, এই বুলি তাতে কালজক থৈ চুকাকা বজা দিহিজে ভটিয়াই আহি, দিহিজ কালৰত সলগুৰিত বলহি। লাক্সি খুতজিয়া, (৪৮) কংমুত, তাওচান, কাৰাও, কাপ্মিত, এই পাঁচ লাক্সি তাতে থাকি বোলে, আত মানুহৰ লখ নাই, সুন্য ঠাইত থাকিবলৈ ভাল ন হই; এই বুলি চুকাকা বজা লুইতে ভটিয়াই হাবুজত বলগৈ। লাক্সি ডাপ্‌কেও (৫৩), বাইভোও, মুংপ্লাও, এই তিনি লাক্সি থাকি তাতে তিনি হালি খেতি কৰি খাই আছিলে। পাচে সকলোৰে আলচ কৰি বোলে, পানিত তল জোআ মাটি, আত থাকিবলৈ ভাল ন হই; এই বুলি চুকাকা বজা লুইতে ভটিয়াই আহি দিখৌ মুখ পালেহি; দিখৌ মুখে উজাই

আহি দিলিহৰ মুখ পালেহি। দিলিহৰ পানিত হাত দি চাই, এই পানি ডিপামৰ পৰা আহিচে, এই জানি দিখৌএ দি উজাই আহি চংকক পালেহি; চংককৰ পানি জুখি চাই বো ভোলা চাব পাই, তাতে থাকি চুকাকা বজা মেৱে চুখানকা বজাৰ ঠাইলৈ কটকি পঠালে, বোলে, আমি ই ঠাইত আচৌ, তাকে জনাগৈ; সন্দেশ কপৰ ভাউকিন ২ টা, কলহ ১, বেলা ১ খন, তাও কাপৰ ১০, বচোআল ১০। পাচে চুখানকা বজাই আমাৰ বজা মেৱলৈ দিলে, জিম বন্ধা ঘোঁৰা ১, কাৰফাই ধনু ১, বৰই দিয়া চোলা ১, লোনোআলি পইজাৰ তিনি জোৰ, লোনোআলি টুপি দুটা, বাঁহৰ কাপৰেৰে চোআ ভিনটী, আনো বস্ত্ৰ বহুত দি পঠালে; এই কপে দুই বজাৰ চেনেহ প্ৰিতিএ গল।

তাতে লাক্সি প্লেকজি, কাহ্মাও, এই দুই লাক্সি থাকি তাতে তাখুনলাকক থৈ, চুকাকা বজা মেৱে ভটিয়াই সিমলুগুৰি পালেগৈ। লাক্সি খুত্‌চি (৫৮) কংচেও, তাওচিয়া, কামুত, কাপচান, ডাপ্‌ৰাও, এই চই লাক্সি তাতে থাকি মানুহ পঠাই চোআলত নামজাজত তিনি হেজাৰ পানি খোআ ঘাট দেখিলে। চাৰিজতো তিনি হেজাৰ ঘাট দেখি, কিচুমান ভই সৎসই কৰি ভিমাভ আছিলগৈ। তাকো পানি তল জোআ দেখি, ভিমাৰে উজাই গৈ, লাক্সি লাইমিত (৪) নগৰ কৰিলে; তাকো পানি তল জোআ দেখি এৰিলে। লাক্সি মুংকেও (৫) সঁকত লাংকুৰি মেৱৰ পৰ্বতৰ কানৰৰ সৰু পৰ্বতটিত নগৰ কৰি দেও সকলক পূজা সেৱা কৰি থাকিল। পাচে লাক্সি তাওজি (২০) সঁকত ভ্যাওলুং চুকাকা বজা দেও ম্ৰিভু হ'ল, এৱে ভোগ কৰিলে ৩১ বছৰ।

THE COUNDOY,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ । মোং সিবসাগৰ, নৱেম্বৰ, ১৮৫০ খ্ৰিঃ অং সঁক । নম্বৰ ১১ ।

VOL. V. SIBSAGOR, ASAM, NOVEMBER, 1850. NO. 11.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

নৱেম্বৰ মাহৰ ১২ তাৰিখে সিবসাগৰ জিলাত বাতি দিন সমে ধাৰা সাৰ বতাহ বৰখুন হোআত সিবসাগৰ মৌজাৰ ভিতৰত আমাৰ লোকে বুজ পোআ এসতকৈ অধিক গৰু মৰিল; কোনো ঘৰত এটা দুটা আৰু পাঁচোটাকৈও মৰিছে, বিসেসকৈ জাৰৰ কা-বনে মৰিল । আলিৰ দাঁতিত থকা মৰা সৰ দুৰ গন্ধত প্ৰায়ে মানুহ জাৰ নোআৰা হল ।

লাহোৰ নগৰত বহু মানুহ নৰিয়া পৰি আৰু মৰিও আছে । গোৰা চিপাহি ৭০০ সাত স মান নৰিয়া হোআৰ কাৰনে ইন্ডি-টালত আছে, আৰু আন চিপাহিও ৪।৫ স মান নৰিয়া পৰি আছে ।

ঢাকা নগৰৰ অধিকাৰ কলেজৰ চাহাবে শ্ৰী শ্ৰীকৃত প্ৰিঞ্চ আল্‌বৰ্তৰ মহা দৰ্শনলৈ পঠাবৰ নিমিত্তে ঢাকাৰ ঠাতি লোকক এক বৰ মিহি কাপৰ বনাৰলৈ হুকুম দিছে । সেই কাপৰ দিছে ৪০ হাত, বহলে ডেৰ হাত, এইমান ডাঙৰ হৈচোঁতেও তাৰ গধুৰ ১৫ টকাতকৈ অধিক ন হব, সিহঁতে এনে কথা বাস্তি লৈছে ।

জগনাথলৈ জাত্ৰিক লোক বাটত জাঁওতে মেদিনীপুৰ নগৰৰ ওচৰত ঘাটৰ নাও খনত পাব হোআ সময়ত সেই নারত মাটি ঘাঁহে-বে মৰা এটা বিদ্ধা আছিল । তাতে বিদ্ধা মুকলি হৈ পানি সোমাল, আৰু নাও তল

জোআত ৩০ বা ৪০ জন মানুহ পানিত পৰি মৰিল ।

জোআ বচৰত হিন্দুস্থান দেশত কল্যানিৰ কৰ আদি জিমান টকা উত্থপন আৰু ভগন হই, তাক তলত লিখা হৈছে ।

	উত্থপন	ভগন
বঙ্গাল প্ৰদেশ	১০,০৪,৩৬,৭৭৬	১১,২৮,৪২,১২১
ওপৰ হিন্দুস্থান	৪,৮৩,৩২,৫০০	১,২৪,৫৬,৫০০
মাদ্‌বাজ	৫,১৫,২৪,৫৩৭	২,৬৭,৫২,২৮০
বঙ্গাই	৩,২৪,১৪,২৮০	৪,৬২,২৫,৮৪২
ইঙ্গলণ্ডত খৰচ		৩,০১,২২,০০০
মুঠে	২৪,২৭,০৫,০২৩	২৭,২৪,২৩,৫২৩

খৰচ বাহিল ২,১৭,৮৮,৫০০ দুই কোটি আটাইচ লাখ টকা । সেই উত্থপন টকাৰ ভিতৰত মাটিৰ খাজনা ১৪,১৬,৪৫,০০৫; লোনাৰ সুত ২,৫০,১৮,৩১৭; কাকিৰ লাভ ৩,৫৩,৮৬,০০৬ ।

এই হিন্দুস্থান দেশত সকলো সৈন্যৰ অধি-কাৰ প্ৰধান সেনাপতি হবলৈ চেৰ উলিয়ম গম চাহাবক নিৰ্ব্বোজন কৰিলে । ইঙ্গ-লণ্ডৰ পৰা স্টেণ্ড আহি পোআতে এডি-য়াৰ প্ৰধান সেনাপতি শ্ৰীকৃত চেৰ চাৰ্লচ নেপিয়ৰ চাহাব ইঙ্গলণ্ডলৈ উলটি জাৰ ।

কৰ্নল কিঙ্গ নামে এজন সেনাপতিএ বনত আপোনাৰ সেনাবিলাকক ভাল কপে চলাই নি নিয়াত প্ৰধান সেনাপতি চেৰ চাৰ্লচ নে-পিয়ৰ চাহাবে স্টেণ্ডক দাই ধৰি লোকৰ আগত স্টেণ্ডৰ গাত দোদ দিয়াত কৰ্নল কিঙ্গ চাহাবৰ অতি চিন্তাকুল হৈ আপোনাৰ ঘাতি হৈ মৰিল ।

মনিপুৰৰ ৰজা কাঁইটিয়া নিজৰ সন্মুখক দুজিয়া নিজ আগৰ বাৰৰ পৰা গুচুআ হলত সি দোহ পাতি ২০০ সেনা গোটাই বন কৰিব ধৰিলে; ভাতে তেঁওক ধৰিবৰ নিমিত্তে এজন সেনাপতি আৰু চিপাহি পঠালে; সিহঁতে লগ পাই হিলৈৰে গুলিয়াই ১১ মানুহক মাৰিলে; দুজিয়া নিজৰ গাতো গুলি লাগিল। তাৰ পাচে কাপ্তান বেকৰ চাহাবে বগা সেনাই সৈতে সেই দোহিয়াক বিচাৰিবলৈ গল, কিন্তু নে পালে।

মলমাইন নগৰৰ এখান সন্মুখ পত্ৰত লিখিছে, ইল্লি নামে এজন ইজৰাজি চাহাবে মান ৰজাৰ পৰা সেনাপতি বাৰ পাই মানৰ সেনা গোট খুআই চিয়াম অৰ্ধাত জিউতৰা দেশ আক্ৰমণ কৰিবলৈ উপাই কৰিছে।

চিপ্ৰল অৰ্ধাত লক্ষা দিপৰ কলম্বো নগৰত এলিয়ট নামে জি এজন চাহাবে এক সন্মুখ পত্ৰ চলাইছে, তেঁও গাল নগৰৰ পৰা বিলাইতি ডাক অতি বেগে পাবৰ নিমিত্তে এবিধ পাৰ চৰাই পুহি ডাক নিবলৈ বাবে মাহ মান সিকাই এতিয়া নিবলৈ ধৰিছে। সেই বিধ পাৰ আপুনি ধকা স্বৰত বৰ আসক্ত; আন ঠাইলৈ নি মুকলি কৰিলে সি একে বাবে তাৰ গৰাকিলৈ উভতি আই। এলিয়ট চাহাবে আপোনাৰ এনে এক ডাকুআল পাৰ গাল নগৰলৈ পঠাই দিয়াত, তেঁওৰ স্তিতিৰে ডাক দু দিন মান বাখি আগষ্ট মাহৰ ইজৰাজি ডাক পাই তাৰ পুখান কথা সৰু চিঠিত লিখি চৰাইৰ চৈত্ৰত বান্ধি মেলিলত সি পোনাই উৰি গৈ ২১। আটাই ঘটাত গৰাকিৰ স্বৰ পালেগৈ,

ভাতে সেই সকলো কথা পত্ৰত চাপি দেশত চলাইছে। ডাকৰ মানুহে দুই তিনি দিনে পাই; সেই দুই নগৰ ৭৫ মাইলৰ আঁতৰ। মাহে মাহে চৰাইৰে ডাক আনিম বুলি ধিৰ কৰিছে।

ইউৰোপৰ দেশবিলাকত চায়ে চায়ে মাউৰে ধৰি ভালেমান মানুহক মাৰিছে। আফ্ৰিকা বৰিলৰ আলজেৰি দেশতো লাগিছে, ভাতে কেৱল মানুহ ন হৈ, কুকুৰ, কুকুৰা আদি জন্তুৰ মাজতো লাগি বহু মৰিছে।

আলজেৰি দেশৰ ভিতৰি জিলাত লাখ লাখ কৰিঙ্গ ওলাই সকলো দেশ নষ্ট কৰিছে। ভাত নিবানি সকলো জাতি লোকে একে লগে গোট খাই বেৰি ধৰি মাজ ঠাইলৈ খেদি চাৰিও কালে বনত জুই লগাই বহু পুৰি মাৰে, পাচে আন ঠাইলৈ গৈও সেই দৰে কৰি মাৰি মাৰি থাকে।

ফুফ্ৰিৰ আগৰ ৰজা লুই ফিলিপ ৭৬ বছৰ বয়স হৈ ২৬ আগষ্টত ইজলণ্ডৰ ক্লেমন্ত নগৰত মৃত্যু হল।

শ্ৰীজুত ফুফ্ৰি ওঅৰ্দেন নামে কল্পাৰিৰ এজন ডিবেক্টৰ চাহাবে আপোনাৰ বাৰ এৰি দিলত তেঁওৰ সলনি হবলৈ শ্ৰীজুত হেনৰি খোৰি প্ৰিফেপ একোআইৰ চাহাবক সেই বাৰ দি ডিবেক্টৰ পাতি ধলে।

সুৱিকৰ সেনাবিলাকে কোঁঠৰ পৰা ওলাই দেৱাৰ্ক সেনাপতিৰ কোঁঠত জুধ ধৰিলে, কিন্তু ৩০০ মানুহৰ হানি হলত বলে নোআৰি হুহুকি গল।

হেচিয়া দেশৰ অধিকাৰে কানোন মতে ৰাজ্য ন চলোআৰ কাৰনে, প্ৰজাবোৰে সোধ কৰ্ত্তাবিলাকৰ আগত গোচৰ কৰিলে; পাচে দেশাধিকাৰে সোধত ঘাট দেশান্তৰ হৈ গল।

ধৰম আৰু বিদ্যা নিকোআ কৰম চলোআ গ্ৰিক দেশৰ ককিয়তাকি নামে এজন পুখান বিসয়া আপোনাৰ ভি-বোতাই সৈতে বহুত হেৰা ধাবলৈ গৈ গধূলি বেচি উলটি স্বৰ পাই

সোমোণ্ডেই কোনো দোহিয়া মানুহে ধাপ দি তেঁওক গুলিয়াই মাৰিলে; বধ কৰাটো পলাল ।

ইয়লগু আৰু ক্লাকৰ মাজে দি ডোৱৰ নামে সাগৰৰ এটা নুঁতি আছে; তাৰ বহল ২০।২৫ মাইল হৈছে । পানিৰ তলে দি বিদুলি ডাক চলাম বুলি ৬ মাহ মান স্তম্ভ কৰি লোহাৰ গুনা সাগৰৰ তলে ই বায়ৰ পৰা নি বামটলৈ নিবলৈ উপাই কৰিছিল । পাচে সকলো তৈয়াৰি হ'লত ২৮ আগষ্টত গুনাৰ ই মূৰ ডোৱৰ নগৰৰ এটা খুঁটাৰ লগাই ৰাখি এক ভাপ জাহাজে ক্লাকৰ দেশলৈ নি মূৰ নি লগালেগৈ । সেই গুনা খানৰ নৰা ডালৰ সমান ডাঙৰ, ডাক লোনা পানিএ জেন নো চোএ, গটাপৰ্ডন্যা এঁঠাৰ নলিৰ ভিতৰে দিয়া হৈছে । এঁঠাৰ নলিৰে লৈন্তে গুনা ১৩৬ মোন গধুৰ হৈছিল । জাহাজৰ মাজত এটা যুৰনিয়া বৰ কাঠত মেৰাই ধোআ হৈছিল; পাচে জাহাজ জাঁওতে কাঠ যুৰাই গুনা সাগৰত পাৰি জোআ হ'ল । গুনা মাটিটলৈকে ডল কাবৰ নিমিতে তাত ৫৫।৫৫ হাতৰ জাঁত-বত ১০ লেৰ মান গধুৰ সিহ একো ডোখৰ লগাই লগাই দিলে । পানি চায়ে চায়ে ডবাজ, চায়ে চায়ে দ, গুনা তলে তলে বৈঁকা হৈ থকাত ৩০ মাইল জুৰিলে । মাজ চাইত ২০ হাত দ হৈছে । ৰাতি পুআ পাৰি দিবলৈ ধৰিলে, ১২ ঘঁটাই গুনা গাতি পাতি গৈ ক্লাক দেশৰ কেপ গ্রিনি গাঁও গধুলিতে পালেগৈ । তাত বৰ গৰা আছে, গৰাৰ ওপৰে গুনা ভুলি লগালত ইলেক্ট্ৰিক জন্তু আনি গুনাৰ বিদুলি ভৰাই দি একে নিমিত্তে ইয়লগু দেশলৈকে বাত্ৰা চলি গ'ল । পাচে ই দেশৰ সি দেশৰ অনেক কথা বাত্ৰা কৈ কৈ আছিল । কিছু দিনৰ পাচে সেই গৰাৰ সিলত গুনা ঘঁহনি খাই চিগি গ'ল; এতিয়া ডাক ভুলি ভগা চিগা ৰাতি পেলাই সিল ন থকা সজ চাইত লগাবলৈ উপাই কৰিছে ।

মিনৰ্বা নামে এখান ভাপ জাহাজে আগষ্ট

১১ তাৰিখে লিৰপ্পল নগৰ এৰি গৈ যেক-চিকো দেশৰ ভাল কাঠ ৰোজাই এখান জাহাজত ৰাতি থুন্দা খালত কাঠৰ জাহাজ একে বাৰে ভাগি ডল গ'ল । তাৰ ১১ আঘেৰে মানুহৰ মাজত ৪ জন মাথোন উপহি, ভাপ জাহাজৰ সৰু নাৱে খেদি ধৰাত উঠি থকা পৰিল । ভাপ জাহাজৰো আগ ফাল ভগাত পানি সোমোআৰ কাৰনে ভই পাই ওচৰত বৌমাৰি নগৰলৈ বেগাই গৈ উঠিল-গৈ ।

শ্ৰীমতি জেনি লিগু নামে চুইমন দেশৰ এজনী ভিৰোভা অতি সুন্দৰ উত্তম গায়ন হোআ দেখি, তেঁও গিত্ত গোআ সুনিবলৈ সকলো মানুহে বৰকৈ খেদি জাই, এবাৰ সুনিবলৈ গাইপতি দুটকা এটকা এই ৰূপে ধন দিএ । আমেৰিকা দেশত গান কৰিবলৈ এজন মানুহে মাতি, দিনে দিনে ২০০০ টকা দিম বুলি কথা ৰাখিলে । পাচে নুৱৰ্ক নগৰ পালত তাৰ মানুহবিলাকে তেঁও গান কৰা ঘৰত সোমোআৰ বহু চিটি কিনি লোআত কোনো দিনা কুৰি, ডেৰ কুৰি হেজাৰ ধন উঠে ।

কালিকৰ্নিয়া দেশৰ চানকাকিকো নগৰত আৰুও জুই লাগি নগৰৰ জিভিৰ ভাগ মান পুৰিলে; হানি হ'ল ১,০০,০০,০০০ । চোৰে লগোআ জেন জানি ডাক কোনোএ জদি ধৰে, তাক ১০,০০০ টকা দিম বুলি জনাইছে । সেই দেশত আগতকৈ বহুত সোন ওলাইছে; সিলৰ এটা পৰ্বত সোনেৰে পূৰ হৈ আছে বুলি কই; হাড়ুৰি বটালিৰে সিল কালি ৰূপ সোন মিহলি হৈ থকা নুইকো পাই ।

কোনো সন্মাদ পত্ৰত লিখিছে, ৰোলে, পৰ্বতৰ কালত থকা শ্ৰীকৃত্ত মিষ্টৰোৱকনাআগে-নিক্ছেৱেগ্নাবিভ্ৰনিগেন্দ্ৰবেৰ্ন সাহাৰে জখলাৰ পৰা পৰি তাৰ নাম তিনি ডোখৰ হৈ ভাগিল; কুৰি ডোখৰকৈ ভগা হ'লে তেহে কি জানি আশি মুখে গাৰ পাৰিলোঁহে-ভেন ।

Gigantic Tortoise from the Cape of Good Hope presented to the Queen.

কাচৰ বিবৰন।

The Tortoise

গাইচৰ নামে ভাপ জাহাজ গুড হোপৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ জাৰৰ কালত ক্ৰীষ্ট উক্তৰ সিয়া চাহাবে মহা বানিক ভেঁটি দিবৰ নিমিত্তে এটা বৰ কাচ সেই জাহাজত ডুলি দি পঠালে। সেই কাচ আগৈয়ে গালিপাগো মাৰুলিত ধৰি জাহাজত আনি বচৰ চাৰেক পোহ পাল কৰি আছে। তাৰ বয়স ১৮০ বচৰ মান হ'ল। তাৰ দিম্বলে প্ৰাই ৪ হাত, ওখ দু হাত, গৰুৰে ৬ মোন। তাৰ বখিৰাই পিঠিত উঠি গলে সি অপুৰাসে লৈ জাই; ৩।৪ মানুহকো নিব পাৰে। তাৰ আহাৰ ঘাঁহ, আলু, আৰু লাউ কোমোৰ। জাহাজত জাঁওতে প্ৰায়ে লাউ কোমোৰে পুহিলে।

কাচটৰ গাত দুখন চলজ আছে; পিঠি কালৰ কুঁজা, বৰ সৰু, তাত কিবা পৰিলে একো দুখ নে পাই। বুকৰ চলজ তাতকৈ অলপ কোমল, চেপেটা, মাটিত চুঁচি জাই। সেই দুখন চলজৰ ভিতৰত মুখ, ভৰি চপাই কুমাই থাকে; তাৰ কোনো সৰু এ ধৰিলে সি মৰা জেন হৈ থাকে, চলজৰ বাহিৰে একো দেখা নে পাই। তাৰ কান্ধি হাৰেই ওপৰ চলজ হৈ; বুকৰ হাৰেই তলৰ চলজ; বাক হাৰ তিনি আৰু নেজৰ কালে লহাৰ

পাৰে মাথোন। তাৰ দাঁত নাই, ধাৰ ধকা ঘূৰিয়া হাৰ দাঁতৰ ঠাইত থাকে। মূৰ কাটিলেও অনেক দিন জিয়াই থাকে; কটা মূৰেৰেও কামুৰিব পাৰে। মাহ চাৰেকলৈ একো নে খাই জিব পাৰে, মৰা বৰ টান। কাচ অনেক বিধ আছে; কেতবিলক মাটিত থাকে, পানিত পেলালে মৰে; কিন্তু প্ৰায়ে সকলো বিধ বামন্তো পানিতো থাকিব পাৰে। কোনো কোনো বিধৰ মজ্জা খাবলৈ ভাল, সাগৰবিলক আটাইতকৈ ডাঙ্গৰ। কনিৰ পৰা ওপজে; একে ঠাইতে একুৰি, বা দু কুৰি একে বাবে গাঁত খানি পাৰি বালিৰে পুতি জাই; তাৰ একুৰি মান দিনৰ পাচে পোআলি জগি ওলাই আপুনি পানিত পৰেগৈ। মানুহে খোজৰ চিন ধৰি কনি বিচাৰি আনে, কোনো লোকে খাই। সাগৰৰ কলপতিয়া বৰনিয়া কাচ আটাইতকৈ ভাল; আমেৰিকাৰ মাৰুলিত পাই, মজ্জা খাবলৈ বৰ সোআদ; ধৰি জাহাজত পঠাই দি অনেক দেশত বেচে। চকৰ ধকা এবিধৰ হাৰ বৰ সুঅনি; কনি আদি তাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে বৰ দামলৈ বেচে, সেই হাৰ ভপ-তাই সূমেৰে হঁহিলেহে তাৰ সুন্দৰ বৰন ওলাই।

ৰামগতিৰ বিবৰন।

Account of Ramgoti, by Rev. J. C. Page.

বাথৰগঞ্জ জিলাৰ উত্তৰে পশ্চিমে চুকে বৰিচালৰ পৰা পুৱৈ আঠেই দিনৰ বাট দূৰত মাদু নামেৰে এখন গাঁও আছে; সেই ঠাইতে কজালি নামেৰে এখনে তিনি বছৰ মানৰ আগেয়ে খ্ৰিষ্টৰ সূত বাজা প্ৰকাশ কৰিছিল; তেঁও খ্ৰিষ্টিয়ান মত লোআৰ আগৈএ, এজন বৰ লোক হৈ চণ্ডালৰ এক সমূহৰ মাজত মহন্ত হৈছিল। এই জিলাৰ মাজত ফুৰোঁতে তেঁও জে স্বৰূপকৈ সূত বাজা প্ৰকাশ কৰিছিল, তাত কোনো সন্দেহ নাই; নই নই মানুহে তেঁওৰ কথা সুনিলে, আৰু তেতিয়াই মাদু গাঁৱৰ বহুত মানুহে পৰিয়ালে সৈতে একে মন হৈ তাত কুল এৰিলে; আৰু অনেকে জ্ঞান কৰ্তা যিচুৰ নামত বিশ্বাস কৰি মণ্ডলিৰ ভিতৰ লোমাল।

সেই বিশ্বাসিবিলাকৰ মাজত ৰামগতি নামে এজন ল'ৰাও আছিল; সি আপোনাৰ চেনেহৰ পাত্ৰ জেন দেখাবৰ আগেয়ে ঘিন বগা, অকামিলা, কুচিড আকাৰ আছিল। দৰিদ্ৰ হৈ দুখিলা গিয়াতি কুটুমৰ উপকাৰ কৰা অসমৰ্থ হই; সেই ডেকা মানুহৰ এই ৰূপ অৱস্থা হোআত তাৰ জিৱন কালত সন্দেহ বিসয়ত বহু আনন্দ নাই কিছিল; কিয়নো তাৰ বাঁৰি মাক, বাঁৰি ভনীক, আৰু সেই ভনীকৰ লৰাবিলাকক প্ৰতিপাল কৰিব লাগে, আৰু আপুনিও কৰিয়া আছিল। মণ্ডলিত লোমাৰ সময়ত মন পাল-টনৰ ভালকৈ প্ৰমান দিব পাৰিলে নে নো-আবিলে, মই তাক কব নোআবোঁ; কিন্তু জি সময়ই মই তাক পুথমে দেখি তাৰ আচাৰ বেৱহাৰৰ কথা বুজিলোঁ, সেই কথা অলপ লিখিম।

জোআ তাৰ মাহত আন আন গাঁৱত জি-বোৰ খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি আছে, সেই ঠাই আৰু মাদু গাঁৱতো গৈ আমাৰ খ্ৰিষ্টিয়ান প্ৰতি মণ্ডলিৰ লোকৰ আচাৰ বেৱহাৰ বুজিবৰ নিমিত্তে বিচাৰ কৰিলোঁ। তাতে মোৰ দৃষ্টি

সেই ল'ৰাত পৰি তাক একনিয়াকৈ নি, তাতে সৈতে কিছু কথা বাজা হলোঁ। আৰু জেতি বাৰ আমি ইহৰলৈ সেরা কৰা হৈছিল, তেতি বাৰ সি উপহেসলৈ বৰকৈ মন দি আছিল। সিবিলাকৰ মাজৰ অনেকে সন্দেহ বিসয়ত বহু দুখ আৰু কেলেস পাই থকাত, আৰু তাৰনা হোআত, মই এদিন যোহানৰ ১৪ আখ্যায় ১, ২ পদ পঢ়ি, সিবিলাকক কিছু সান্তনা কৰিবৰ মনেৰে কথা কলোঁ। উপহেসৰ পাচে ৰামগতি আমাৰে সৈতে কথা বাজা হৰলৈ নাৱলৈ আহিলত মই তাৰ দুখৰ কথা সুধিলোঁ; কিয়নো সি বৰ পিৰিত আছিল। সি বুলিলে, যদি যিচু খ্ৰিষ্টৰ ইচ্ছা হই, তেন্তে মোক স্বস্ত কৰিব পাৰে; কিন্তু যদি সন্তিহে দিএ, তেও বিৰ-কতি ন হও। তাতে মই কলোঁ, এই বো-গতে তোমাৰ মন হব পাৰে, ইয়াকে মই ভাৱিচোঁ; পাচে সুধিলোঁ, জি কথাৰে ইয়াত সান্তনা পাব পাৰা, তুমি ধৰম সান্ত্ৰৰ এনে কোনো বাক্য জানা নে? পাচে তাৰ চকুৰ লো বৈ থাকি বুলিলে, তোমোলাকে মনত দুখ ন কৰিবা; মোৰ পিতৃৰ ঘৰত অনেক কথা ঠাই আছে। সি কোনো ইচ্ছাত উত্তৰ দিবলৈ সিকিছিল, এনে ন হই; পৰিত্ৰ আত্মাৰ অনুগ্ৰহত তাৰ মনত জি কথা পৰিল, তাৰ বাহিৰে আন সকলো কথাত অগিয়ানি আছিল। আহিন মাহত মই জে-ডিয়া হৰলৈ উভতি আহিলোঁ, তেতিয়া তাকো স্বস্ত কৰিবৰ নিমিত্তে লগত ললোঁ; আৰু তেতিয়াৰে পৰা তেৰ মাহলৈকে সি মোৰ চকুৰ আগত আছিল; তাতে সি এজন স্বৰূপ খ্ৰিষ্টিয়ান হই, ইয়াৰ নিচই প্ৰমান পালোঁ। সেই ডেকা মানুহ লুভিয়া, নাইবা এলেহুয়া, নাইবা চেল চেগিয়া, ভেনে ন হই; সকলো খ্ৰিষ্টিয়ানে তাক বৰ প্ৰিতি কৰে, আৰু কোনো কালে কেৱে দুটালি কথা কবৰ, বা কোনো বেয়া কৰম কৰিবৰ দেখা নাই।

ই. হ. ব.

To be continued.

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি।

Annamo History—No. 4.

এওঁৰে পুত্ৰ ত্যাওলু চুভেওকা বজা হ'ল, ১২৬৪ (১১২০) সঁকত। এঁৱে ভোগ কৰিলে ১৬ বছৰ। ১২৭৭ সঁকত এওঁৰে পুত্ৰ চুৰিনকা বজা হ'ল; লাক্ষি মুংমাও (৪৫) সঁকত হ'বাল, এঁৱে ভোগ কৰিলে ১২ বছৰ। এওঁৰে পুত্ৰ ত্যাওলু ত্যাও চুখামকা বজা হ'ল, ১২৮২ সঁকত। পাচে আমাৰ বজা দেৱেৰে কমভেহেৰেৰে জুখ বিস্তৰ হ'ল, তাৰো আমাৰো বিস্তৰ নেনা পৰিল। পাচে কমভেহেৰে জুখে ব'লে নোআৰি আমাৰ ঠাইলৈ প্ৰিতিক দৰ্শাই লচকৰ এটোক পঠালে। লচকৰে আহি কলেহি, তোমাৰ আমাৰ কক্ষল গোটে কোনো বছৰ কোনো মাহ জুখ গুচা নাই, অনেক লোক জন খই; এতেকে লোক জনক বখ্যা কৰি প্ৰিভিতে বহক, আশিও প্ৰিভিতে বহোঁ; ৰাজনি নামে মোৰ ভৱিটি আছে, তাকে স্বৰ্গি ৰজালৈ দিচোঁ। কি বোলে? এই কথা সুনি চুখামকা বজা দেৱে ভাল মানুহ পঠাই কুঁঅৰিকৈ আনিব দিলে। পাচে কমভেহেৰে কন্যা দি পঠালে, তাৰে পৰা প্ৰিভি হ'ল। লাক্ষি ৰাইচিলা (২৪) সঁকত ত্যাওলু চুখামকা বজা হ'বাল। ৰাজ ভোগ কৰিলে ৩৮ বছৰ।

১৩২৬ সঁকত তাৰে পুত্ৰ ত্যাওলু ত্যাও চুখামকাৰে বজা কমভেহেৰৰ জিয়ৰি ৰাজনি কুঁঅৰিৰ পুত্ৰ ত্যাপুলাইক চাৰিজন বজা পাতিলে। পাচে ধাওমুংলু তিফুখিনে ত্যাপুলাইৰ ঠাইলৈ কথা দি গ'ল; পাচে ত্যাপুলাই, ধাওমুংতামেও, এই দুৱে বজাললৈ উঠিয়াই গ'ল; পাচে বজাল উজাই আহিল। ত্যাপুলাই ধাওমুংতামেও বজালৰ লগতে আহিল, আঠাগাঁও বানকাজত বহিলহি। পাচে তাৰ পৰা আহি নামডাজ চাৰিজন ভৌঠ ৰাতি বহিলহি। পাচে এই কথা ত্যাও চুখাম বজা দেৱে সুনি মানুহ পঠাই সুখিব দিলে, বোলে, মই জে নে জানোঁ, কমভেহেৰে নো কি কথা ৰাজ্যৰে চাৰিজন মামডাজলৈ আ-

হিচে? আৰু ত্যাও চুখাম মহা ৰজাই বোলে, মই সুনিচোঁ, তিফুখিন ত্যাপুলাই, সেই দুই দেই ঠাইতে আছে; সেই দুইক আমাৰ ঠাইলৈ পঠাই দিওক। পাচে ত্যাপুলায়ে এই কথা সুনি বোলে, মই জুখকো ন কৰোঁ, জাবলৈ যাবলৈকো নে জাঁও; গলে মোক অৱলো মাৰিব। পাচে ৰজা দেৱে এই কথা সুনি ধাওমুং তিফুখিনক ধৰি আনি মাৰিলে; কমভেহেৰো আপোনাৰ ৰাজ্যলৈ গ'ল। লাক্ষি শ্লেকজি (৫৬) সঁকত ত্যাওলু ত্যাও চুখামকা মৰিল; ভোগ কৰিলে ৩২ বছৰ।

আত পাচে ৰজা নাই কিয়াকৈ পাঁচ বছৰ ডাঙ্গৰিয়া সকলে ৰাজ্য প্ৰতিপাল কৰিছিলে। পাচে ডাঙ্গৰিয়া সকলে আলচ কৰি লাহনজি গাঁৱৰ পৰা চুভুকাৰ আনি ৰজা পাতিলে। ১৩৪৩ (১২৮৫) সঁকত চুভুকাৰ আনি ৰজা পাতিলে, চম্মাগুৰি নগৰত ধলে। পাচে চুভুকা মহা ৰজা দেৱে চুটিয়া ৰজাই লৈতে সাজি সখি বজাই, কভো দিন অন্তৰে এক দিনা প্ৰতি নাও খেলাই, বজা কৰোঁ বুলি চুটিয়া ৰজাই চকুৰি চাকুই নৈৰ পৰা নাৱত ভুলি ধৰি নিলে। পাচে চুভুকাৰ নিহৌহল কৰি পঞ্চভুত কৰালে। লাক্ষি খুতজি (৮) সঁকত চুভুকা ৰজা দেও মৰিল, এঁৱে ভোগ কৰিলে ১২ বছৰ।

এওঁৰে পাচত ১৩৫৬ (১৩০১) সঁকত ত্যাও খামৰি ৰজা হ'ল। পাচে সমন্তো লোকে আলচ কৰি খুন কৰি, লাক্ষি কামাও (২১) সঁকত, ত্যাও খামৰি ৰজাক মাৰিলে। এঁৱে ভোগ কৰিলে ১০ বছৰ। ৰজা নাই কিয়াকৈ ন বছৰ আছিলে, ডাঙ্গৰিয়া সকলে ৰাজ চৰ্চাকৈ আছিলে।

১৩৬৩ সঁকত ধাওখুনচেজ বুলি বৰ আহোমৰ ল'ৰা এটা লুইত নিপাৰে গৰু কিনিবলৈ গৈ, চুভাজ কুমৰক দেখি গৰু কিনি উলটি আহি, ডাঙ্গৰিয়া সকলক জনালেহি। ডাঙ্গৰিয়া সকলে আলচ কৰি চুভাজক অৰাই চিনি পাই, আমাৰ ৰজাৰ গোষ্ঠি হেন জাৰি ৰজা পাতি ললে; লাক্ষি কামাও (২২)

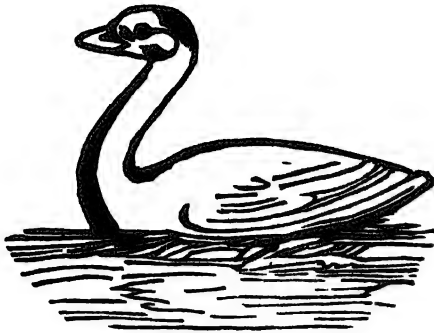

সঁকত, হিন্দু মতে সঁক ১৩৭৫ (১৩১২)। পাচে চুডাক বজা দেৱে ধলা নদিএ উজাই আহি, চৰগুআত নগৰ কৰি থাকিল। পাচে সেই দিনতে ভাই ভিপামে দোহ কৰিলে, আৰু ভাই বন্ধচেজে পলাই গৈ, নবা বজা চুৰুংকাত জমালেগৈ। পাচে লানখিলিপৰ জিএক ভাই ভিপামৰ বৈমনিএক আহি চুডাক বজা দেৱত জনালেহি, বোলে, ভাই ভিপামে আলচ কৰিচে ভোমাক ধৰিবলৈ। চুডাক বজা দেৱে এই কথা সুনি, মহ গৰু মাৰি পোৱে। বুলি, ভাই ভিপামৰ ভাল ভাল মানুহ ধৰি মাৰিলে, কোনোবোৰ কাটি ভিপামৰ বৰ নিলত মুণ্ড মালা বান্ধি থলে। আৰু খুনডাইৰ জিয়ৰি লাকচেজ নামে কুঁঅ-বি এজন চুডাক বজা দেৱত পৰিলে। এক দিনা বজা দেৱে মেল পাতি ভাত খাওতে, লাকচেজ কুঁঅবিএ ভাবুলাইৰ মুখলৈ চাইচিলে; পাচে ভাবুলায়ে লিগিৰিৰ হাতত লাকচেজ কুঁঅবিলৈ বাধৰ পতা আকটি এটা দি পঠালে; এই কথা লোকে দেখি বজা দেৱত জনালে। এই কথা বজা দেৱে সুনি, ভাবুলাইক চৌখাম কৰি সোধাই দণ্ড ন কৰি পেটতে থাকিল। পাচে সন্সই কৰি ভাবুলায়ে, ভাই ভিপামে, ভায়াৰাও, এই তিনিএ দোহ কৰি নবা ৰাজ্যলৈ পলাই গৈ, সকলো কথা চুৰুংকা বজাত কলেগৈ। পাচে নবা বজাই এই কথা সুনি, ভঞ্জেপাওক লগত মানুহ দি ৰাজ্য লবলৈ পঠাই দিলে। ভাবুলাই, ভাই ভিপাম, ভায়াৰাও, এই তিনিও আহি, ভিপামৰ কুঁহিয়াৰ বাৰিত নবাই সৈতে বল-হি। পাচে ভায়াওকা বুৰা বজা দেৱে এই কথা সুনি, লাউৰি হাতিত উঠি খেদি গৈ, ভিপামৰ কুঁহিয়াৰ বাৰিত জুখ ধৰিলেগৈ। ধাওমুজে ভায়াবৰিনে ঘোঁৰাত উঠি গৈছিল, বজা দেৱৰ গাত অলপ মান হা লাগিল। ভঞ্জেপাৱে জুখে নোআৰি আপোনাৰ দেললৈ গুচি গল। ভাবুলাই, ভাই ভিপাম, ভায়াৰাও, এই তিনিএ নবাৰ লগ এৰি ভায়াই কমভেৰৰ বজাৰ লগ ললেগৈ। পাচে

ৰাজনি কুঁঅবিএ এই কথা সুনি, কমভেৰৰ-লৈ বুলি পঠালে, বোলে, পূৰ্বত দুয়ো বলৰ দন্দ কন্দল হিন্দু সৰ্বদায়ে আছিল। জেথৰ মোক দিলে, তাৰে পৰা অনেক দিন কন্দল নাই, দুয়ো ৰাজ্য ভালে কৈল্যানে আছিল। পাচে কপাই লঙ্কৰক পঠালে, বোলে, ভাই জা, ককাইৰ আগত মোৰ কথা কৰিগৈ মই জে মাকৰ ঘৰতে আচোঁ, এখন কন্দল কৰিবলৈ ভাল ন হই; আৰু পূৰ্বতো মোক মিচে, এতিয়াৰো জিয়ৰি এটি দিয়ক, অন্যো দিনলৈকে প্ৰিতি বহোক। পাচে চুডাক বজা দেৱে ৰাজনি কুঁঅবিৰ এই বচন সুনি, ভায়াবৰিনক পঠালে, বোলে, কমভেৰৰে জে বজালক জুজিবলৈ সৈন্য খুজি আহিচে, ভাই জাহ্ন কৰগৈ, আৰু জদি কন্যা দিএ, তয়ে লৈ আহিবি। পাচে ভায়াবৰিনে গৈ এই কথা কমভেৰৰত কলেগৈ; কমভেৰৰেও সকলোৰে আলচ কৰি, জিএক ৰাজনি কুঁঅ-বি পাতি দি পঠালে। কমভেৰৰ বাপেক পুখাৰকৰ নাও, ৰাজনি কুঁঅবিৰ বাপেকৰ নাম চেথজ; ৰাজনি কুঁঅবিৰ বাপেকৰ নাম মানিক; কন্যাৰ লগত দিয়া জৌতকৰ লেখা, দঁতাল হাতি এটা, মাখুন্দী হাতি এজনী, কপৰ জিম বন্ধা ঘোঁৰা এটা, ই ঘোঁৰা ১২ টা, বেটি ২০ জনি, মানুহ ৪৭ ঘৰ, সোন কপ অনেক, জোঁআহি, কাপৰ মহ, গৰু, অনেক ধনি দিলে।

এই বৃদ্ধিত জি সঁক অসুখ হো-আ দেখিচোঁ, তাৰ পাচত (.) এনে আক-বে সুখ সঁক সুমুআই লিখোঁ।

সোনৰ কনি পৰা হাঁহৰ পটন্তৰ।

The Farmer and his Goose.

এগৰাকি গিৰ্হিহি মানুহে ৰাজ হাঁহ এটা পুহিছিল। সেই হাঁহৰ বৰন বগা, ডেউকা সৰু, কান্দ চুটি, ঠেং পতা থকা হালধিয়া, চোঁটো হালধিয়া। এনেকুৱা দেখিবলৈ ভাল হাঁহক, তাৰ পৰা উপকাৰ পাম বুলি, গিৰিহিতে নিভৌ ধান পানি ভাত সামুক খুআই দিনত হলে পানিত নমাই দি গা খুআই চৰাই, গধূলি চপাই আনি ৰাতি ভাত চাইৰ গঁৰালৰ ভিতৰত থৈ; পুআ হলে উলিয়াই ৰাজত সজাৰ তলত ৰাখে। পাচে চৰাই এই ৰূপে আন্তিকেৰে ৰখাত ক্ৰমে সেই হাঁহ ডাঙ্গৰ হৈ, গিৰিহিতে পাৰলৈ নিভৌ নিভৌ সোনৰ কনি এটা এটা ৰাতি পাৰি দিএ; পুআ হলে সেই কনি গিৰিহিতে পাই সুমাই থৈ। এই ৰূপে অনেক দিন সোনৰ কনি পোআত সি ভাবিলে, এই হাঁহৰ পেটত অনেক অনেক সোনৰ কনি আছে, ইয়াক মাৰি পেট কালিলে একে বেলেগে সৰহকৈ সোনৰ কনি পাম; এই ৰূপে কুৰুখি হৈ সেই সুন্দৰ হাঁহ মাৰি তাৰ পেট বখলিয়াই চাই, সোনৰ কনি এটাও নে পালে, অকল বাৰি কঁক পালে, হাঁহ মাধোন মৰিল, আগলৈ নিভৌ এটাকৈও কনি নো পোআ হল।

এয়েৰে জি মানুহে একে বেলেগে সৰহকৈ ধন পাৰব ইচা কৰি অনিয়াই ৰূপে ধনৰ থলত দুখ দিএ, সি নিচে ধন নে পাই, আগলৈ অলপকৈ ধন পাৰলৈকো আলা গুচে,

ধনৰ থল মাধোন নষ্ট হই। জি মানুহে অলপ অলপকৈ অনেক দিনলৈ ধন পাম বুলি, ক্ৰমে ক্ৰমে নিয়ায়েৰে থলত দুখ নি দিয়াটকৈ ধন নহি, সি ক্ৰমে অনেক ধন পাই, আৰু আগলৈ পাৰলৈকো থল থাকে।

বঙ্গপুৰ নগৰৰ ভিতৰত সোন আদি পাৰলৈ মাটি খানি, জি এটা পিতলৰ সিংহ কোনো হিংসানৰ তলত লাগি আছিল, তাক পাই এজন মানুহে আমাৰ হাতত দিচে; তাৰ নকচা এই।

Bronze Lion dug up at Rangpur.

সেই নগৰৰ তলাতল ঘৰৰ ওচৰত দুই তিনি বছৰৰ পৰা গাঁৱলিয়াবিলাকে কিবা পাৰব এলাত এতিয়ালৈকে খানি আছে; মাজে মাজে কেতিয়াবা অলপ পাই, কিন্তু প্ৰায়ে সুখা সুম মাধোন কৰি থাকে। ॥

THE ORUNDOO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam.

অকনোদই সমাদ পত্ৰ ।

পঞ্চম চোআ । মোং নিৰসাগৰ, ডিচেম্বৰ, ১৮৫০ খ্ৰিঃ অং সঁক । বহৰ ১২ ।

VOL. V. SIBSAGOR, ASAM, DECEMBER, 1850. NO. 12.

অনেক দেশৰ সমাদ ।

General Intelligence.

আজামি নগাই সেই বেলা ভোগচন্দ দা-
ৰোগাক মাৰিবৰ কাৰনে গত নৱেম্বৰ মাহত
শ্ৰীজুত মেজৰ ককেট চাহাৰ আদি অনেক
সেনা সেনাপতিএ সিহঁতৰ কোঁঠ লবলৈ
গোলাঘাটত গোট খাই ডিমাপুৰে দি পৰ্বত-
লৈ গৈছিল ; শ্ৰীজুত কমিল্যনৰ বৰ চাহাৰো
পাচত গৈচে । এতিয়া বাক্স আহিচে, সেনা-
বিলাকে খানামা গাঁৱৰ কোঁঠ পাই, ১০।১১
ডিচেম্বৰ তাৰিখে বৰ টোপেৰে গুলিয়াই
গুলিয়াই জুখ কৰি সেনত কোঁঠ ললে ।
সেই কোঁঠ থিয় গৰা পৰ্বতৰ ওপৰত আ-
ছিল, জুখ কৰিবলৈ দুৰ্গম ; সিহঁতৰ লগত
মনিপুৰিয়া কেতবিলাক থাকি হিলৈৰে গুলি-
য়াইছিল ; পৰাজই নৌ ইওতে চিপাহি দুটা
গুলিয়াই মাৰিলে, ২৮ টা খুন কৰিলে ।

ডিমাপুৰৰ ওচৰত দুটা কুলিএ সৈতে
এটা টেকেলাই ডাক লৈ জাঁওতে পাঁচোটো
নগাই ভেঁটি ধৰি এটা কুলিক মাৰি মূৰ
কাটিলে, সিটো কুলি পলাই আহিল, টেকে-
লাৰ একো বাক্স নোলাল ।

আমাৰ পণ্ডিত শ্ৰী খেটকেৰে এই কথা
লিখি পঠাইচে, জোৰহাটৰ ওচৰৰ পথাৰত
মৰা আৰু মাখুন্দী হাতি কেতবিলাকে আহি
ধান খাই মানুহৰ বাৰি সোমাই কলা চোআ
গচ আদি কৰি ভাজি খাই, জুই দেখালেও
নে জাই, খেদিবলৈ জোআ মানুহকো মাৰিব
ধোজে । এই বাৰৰ দৰে ইয়াত বনবিয়া হাতিৰ
অপদুও কেতিয়াও হোআ নাই । আন্দাজে

পথাৰৰ ধান ঢুকালে মানুহৰ ঘৰ ভাজি
উৰালৰ ধানকে খাব । খেতিয়কবোৰ মানুহৰ
বৰ প্ৰমাদ হৈচে ; এই জাৰত বাতি পথা-
ৰত ধান ৰাখি থাকে ।

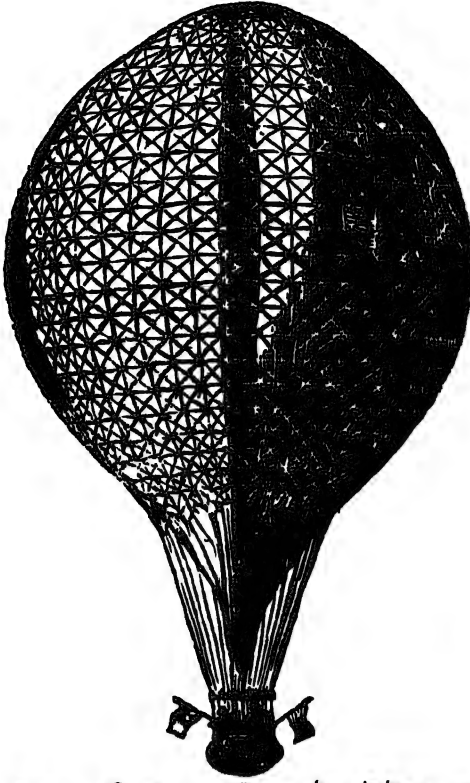
বালি গাঁও মৌজাত, বনবিয়া গাহৰিএ
পথাৰৰ ধানত চলে চলে পৰি ধান খাই
খচি, অনেক ধান নষ্ট কৰিচে, আৰু উৰালো
ভাজি অনেক মানুহৰ ধান খাইচে ; প্ৰাই
মানুহে বাতি ধান ৰাখি পথাৰতেহে থাকে ।
জি এলেহুআ মানুহে ধান ৰখা সুম মানি
ঘৰত আছে, তাৰ আটাইবোৰ ধান নষ্ট
হৈচে ।

উজান দেশ চাৰৰ মনে চন্দ্ৰকান্ত সিংহ
মহা বজাৰ পুত্ৰ শ্ৰী শ্ৰী হেমকান্ত সিংহ
জুৰ ৰাজে গত নৱেম্বৰ মাহত গুআহাটৰ
পৰা উজাই আহি জোৰহাট পালেহি, কিতু
দিন জোৰহাটত থাকি বচাত খাত চাবলৈ
গৈচে ।

এই বাৰ মালো পথাৰৰ খুঁটিৰ মহৰোৰ
অনেক মৰিচে, পোআলি প্ৰাই উঠাই নাই ।
গাখিৰৰ এই বাৰৰ দৰে জোৰহাটত আটক
কেতিয়াও হোআ নাই ।

ডিচেম্বৰ ৬ তাৰিখে হিন্দুস্থান দেশৰ প্ৰধান
সেনাপতি বাবে চেৰ উলিয়ম গম চাহাৰে
জাহাজত আহি কলিকতা নগৰ পালেহি ।

কলিকতা নগৰত কাইট নামে এজন চাহা-
ৰে বলুন কন্ত সাজি ৫ নৱেম্বৰ তাৰিখত ৰাজা
বৈদ্যনাথ ৰাইৰ বাৰিৰ পৰা ১ বজাৰ লক্ষ্যত
আকাললৈ উঠি গল । পাচে ১০ বজা মানত
দমদম নগৰৰ মানুহে তেঁওক ওপৰে উৰি

জোআ দেখিলে। অতি ওখলৈ উঠিলত বৰ জাৰ পাইছিল, তাতে বৰ চোলা পিন্ধিলে, কুঁঅলি লৰহ হোআত প্ৰিথিৰিক নে দেখিলে। পাচে বায়ু এলি ফাললৈ যুৰাই নিয়াত ১২ বজাত বৰ পানি এডোখৰ দেখি, তালৈ গৈ লাগবত পৰিম বুলি ভই কৰি নামিবৰ নিমিত্তে বলুনৰ বায়ু উলিয়াবলৈ তাৰ দুআৰৰ বচি টনাত সি চিগিল; পাচে হাতত জি এডাল জাটি আছিল, তাৰে বলুন বিক্ৰি দিয়াত প্ৰিথিৰিৰ ওচৰলৈ নামিল। পাচে পধাৰৰ ধান আদি গচৰ ওপৰে উৰি গৈ এঘণ্টা মানৰ যুৰত কোনো গাঁও দেখিলে, তাতে ববলৈ লগৰ পেলাই দিলত সি মাটিত ধৰিলে। পাচে গাঁৱলিয়াই দেখিবলৈ আহিলত বচি ধৰি বলুন নমাই বাখিবলৈ নিইডত কলে; কিন্তু ২৫ ৰূপ বক্ৰিচি নি দিলে আমি ন ধৰোঁ, ইয়াকে বোলাত চাহাৰে তাকে দিলে। পাচে নিইডে বলুনৰ দুগাৰ কাপৰ কাটি নিবলৈ ধৰিলে; চাহাৰে

সিইডক মৰিয়াই বৰ সুমেৰে জন্তু ৰাখিলে। তাৰ পৰা বায়ে দি ৬ তাঁৰ মানৰ বাট গৈ বাৰেচত নগৰৰ স্ত্ৰি ৰাখাবলত বিশ্বাস নামে এজন বাবুৰ ঘৰ পাই তাতে সোমাই ৰাতি থাকিল। সেই বলুন ৩০ হাত ওখ, বেৰে ৫০ হাত, ৭ মোন গধুৰ বজু দাজি নিব পাৰে।

তাৰ পাচে নৱেম্বৰৰ ২৫ তাৰিখে সেই কাইট চাহাৰে আকও উঠিম বুলি জনালত মানুহে গোট খাই ৫ টকা ৫ টকাকৈ ধন দি চাবলৈ ৰাতিত সোমাল। ২ বজাত এটা লক কুকুৰ লৈ উঠি লেজু কাটি বৰ বেগেৰে উৰি গল। ক্ৰমেৰে গৈ গৈ বৰ ওখ হলত তাৰ বলুন অকস্মিতে কাটি ভিতৰৰ বায়ু আটাইখিনি ওলাল; তাৰ চাৰিও ফালে ধুঁআৰ নিচিনা মেঘ জেন ভলৰ মানুহে দেখিলে; আৰু বলুন গধুৰ হোআত বৰ বেগেৰে ভললৈ পৰি টলজ ভলজ কৰিব ধৰিলে। চাহাৰে বচিত বৰকৈ ধৰি থাকি তাৰে সৈতে নামি আহিল, কিন্তু বেগ হোআৰ কাৰনে মাটিত পৰোঁতে বৰ খুন্দা খাই মৰাৰ নিচিনা হল। দিন চাৰেকলৈ বিগিয়ান হৈ আছিল। লোকে ভুলি দমদম নগৰলৈ নি ডকুৰ চাহাৰৰ হাতত দিলে। এতিয়া বখা পাই আকও উঠিম বুলি উদ্ভাৱল হৈচে, কিন্তু কলিকতাৰ মানুহে জোগ্যানুসাৰে ধন নি দিয়াত ইয়াত নুঠি আন ঠাইত উঠিম বুলি কৈচে।

গেল নামে জি এজন চাহাৰে বলুনত উঠি উঠি আছিল, তেঁও সেসত ফাঙ্ক দেসলৈ গৈ, পৈতেবন চাহাৰৰ দৰে ঘোঁৰাই সৈতে উঠিল। পাচে নামিলত ঘোঁৰা নোলোকাই দিয়াত বলুন পাতল হৈ আকও উৰি গল; তেতিয়া চাহাৰে লেজুৰে সৈতে ধৰি আছিল; কিছু কাল এই ৰূপে ধৰি থাকি বৰ নোআৰাত হাত এৰি দিলত ভললৈ মাটিত পৰি মৰিল। এনেকৈ মানুহ মাজে মাজে মৰি থকাতে আন মানুহে উঠি উঠি থাকে।

আৰু ফাঙ্ক দেসৰ পৈতেবন চাহাৰে অনেক জন্তু এ সৈতে বলুনত উঠিচে; এদিন

ঘোঁৰাত, এদিন উট চৰাইৰ পিঠিত উঠি গল। পাচে তিনি জনি চোআলি খনৰ এনা দেখাই কাপৰ পিন্ধাই ডেউকাৰ নিচিনা পাখি লগাই দিহলু লেজুৰে বলুনড লগাই ওপৰলৈ দাকি উৰাই নিলে। পাচে ওখ হোআত ওলৰ মানুহে লেজু নে দেখি সুন্যত চোআলি উৰি ফুৰা জেন দেখে। এনে অনু-চিড ভামচা দেখিবলৈ অগিয়ানি লোকে খেদি আই; তাত বৰ বজ পাই।

আগষ্ট মাহৰ ৪ তাৰিখে দেও বাবে ইজলও দেসৰ মেমাই সুঁতিৰ ওপৰত ন দলজ চাবলৈ কেতবিলাক সৎসাবিক লোকে এখন নক আহাজ পাই ১২। ১৩ মাইল গলত আহাজৰ জোৰা মুকলি হোআত বৰকৈ পা-নি সোমাল। তাতে আটাইবিলাকে পানি সিঁচিবলৈ ধৰিলে, আৰু ভয়ত লিৰপুল নগৰৰ ফাললৈ উভতি জাবলৈ ধূৰালে; কিন্তু পানি সবহ হলত আৰু জাব নোআৰি বামলৈ পোনাই দিয়াত মাটিত লাগি ভাগি অলপতে ডোখৰ ডোখৰ হল। মানুহ পুৱায়ে আটাই কেইটাই বাম পালে, দুটা মাধোন পানিত মৰিল।

বন্তন নগৰত ওএবন্তৰ নামে এজন ডক্তৰ চাহাবে বৰ বিদ্যালয়ত অনেক বচৰ শিক্ষাক হৈ আছিল। জোআ বচৰত এজন লোকৰ ধকআ হৈ ধাৰ সুজিব নোআৰিলে, আৰু ধনৰ গৰাকিএ তাক খোজাত বৰ লাজ আৰু খজ হৈ তাক মাৰিবৰ মনেৰে ধন দিম বুলি আপোনাৰ চাইলৈ মাতি অকন্মিতে ধৰি মৰিয়াই মাৰিলে। পাচে গাঁৰি ডোখৰ লুকা-বৰ নিমিতে তাক ডোখৰ ডোখৰকৈ কাটি কেতখনি জুইৰে পুৰি, কেতখনি চন্ধুকত ভৰাই আৰু পানিত পেলাই দিচিলে; কিন্তু অলপ দিনৰ পাচে লোকে তাৰ কিছু গম পাই বিচাৰি ন ডোখৰ চাবেক পালে। পাচে সোধ কৰ্তাই ধৰি সোধ কৰি সেসত তাৰ দোলৰ প্ৰমান পাই খ্ৰিভু হওৰ আগ্যা দিলে। সেই আগ্যাৰে ৩ চেপ্তেম্বৰত তাক কাঁচি দিয়া হল।

দিহলু সিজ থকা পহুৰ দ্ৰিষ্টান্ত।

The Stag and the Hunters.

কোনো এদিনত এটা দিহলু সিজিয়া হৰি-না পহু পিৱাহেৰে আভুৰ হৈ এখন বিললৈ গৈ পানি খালে। পাচে জলতে আপোনাৰ ঠেজ ভৰি নক দেখি অসন্তোষ কৰিলে; কিন্তু সিজ ডাকৰ হোআৰ কাৰনে আনন্দে আছিল। ইতি মধ্যে পহু মৰিয়াবিলাক জাহি সেই ঠাই পাওতেই হৰিনা পলাই উতৰি গল, তাতে পহু মৰিয়া সকলে তাক বধ কৰিব নোআৰিলে। পাচে জেতিয়া সি পৰ্বতলৈ গৈ ডাঠ হাবিৰ মাজত সোমাল, তেতিয়া গচৰ ঠাল আৰু লতাতে দিহলু সিজ লাগি বন্দি হোআতে পহু মৰিয়াইতে সেই ঠাইতে গৈ তাক মাৰি পেলালে। হৰিনা মৰন কালতে অসন্তোষ কৰি বুলিলে, হাই হাই, মই জি ঠেজ ভৰিকে অনাস্তিক কৰি-চিলোঁ, সেয়ে মোক বাখিলে, কিন্তু জি সিজক ভাবনা কৰি আচিলোঁ, সিএ মোক বধ কৰালে।

ইয়াৰ অৰ্থ এই, বন্তৰ সুন্দৰলৈ নে চাই, তাৰ গুনলৈ চাই, তাৰ মূল্যৰ বিচাৰ কৰা উচিত।

ম.

ইজলত দাকিৰ পৰা খানি উলিওআ পুৰি পাব।

সমুদ্ৰৰ সাপ ওলোআৰ কথা।

The Sea Serpent.

আয়বলগু দেশৰ ওচৰত থকা সাগৰত অনেক মানুহে এটা বৰ সাপ দেখা পালে। জাৰ্ভ নামে এক চাহাবে ও চেণ্ডেম্বৰত সেই সাপ দেখি তাৰ কথা লিখি সমাচাৰ পত্ৰত চাপিবলৈ পঠালে। সেই দিনত জাৰ্ভ চাহাবে নৱত সেই সাপ বিচাৰি গৈ দেখা পোআ সময়ত সি কুঁচিয়া আদি সাগৰৰ সৰু সৰু মাচ ধৰি খাই আছিল; আদ্দাজে ১০০ হাত দিছিল, মেৰে ১৪ হাত মান হৈছিল। সিহঁতে নাৱেৰে চাপি গৈ একে ৰেলিএ চাৰি হিলৈৰে সৈতে তাৰ চকুত গুলিয়ালে, তাতে সি দুখ পোআ হৈ তললৈ মূৰ কৰি পানিত সোমাই গৈ আৰু নে দেখা হল। পাচৰ সোম বাৰত কিলেল নামে এক ঠাইৰ ওচৰত কোনো লোকে আকও সেই সমুদ্ৰৰ সাপ দেখিলে। তেতিয়া সি সৰু মাচ খাই আছিল; কিন্তু সিহঁতে তাক দেখিবৰ অলপৰ পাচে সি বৰ বেগেৰে পানিৰ ওপৰে চলি গৈ নে দেখা হল। তাৰ নেগুৰ দিছিল, জোজা, আৰু পাক চাবেক মেৰ খাই আছিল।

এনে সমুদ্ৰৰ সাপ অনেক ৰেলি অনেক ঠাইত দেখা গৈছে। নৰোৱেই দেশৰ মানুহে তাক ক্ৰাকিন বোলে; ইয়াক দেখা সাধি অনেক আছে। ১৭৪৬ সঁকৰ আগষ্ট মাহত কেৰি নামে এজন জাহাজৰ কাপ্তানে নাৱৰিয়াবিলাকৰ মাজত হৰা মূৰা সুনী কাৰন সোধাত সমুদ্ৰৰ সাপ আগত আছে বুলি কলে। পাচে ওচৰলৈ আহি কাপ্তানে হিলৈৰে গুলিয়ালত সি একে বাৰে তললৈ গল। তাৰ মূৰ প্ৰায়ে ঘোঁৰাৰ নিচিনা; কোআৰি কলা, বৰ ডাঙৰ; তাৰ দিক্ৰিত

ঘোঁৰাৰ দৰে দিছিল বগা নোম; চকু ডাঙৰ আৰু কলা হৈছিল।

গ্ৰিনলণ্ড দেশলৈ জোআ এগেদি নামে এজন মিল্যনেৰি চাহাবে এই ৰূপে লিখিছে, ১৭৩৪ সঁকৰ ৬ জুলাই তাৰিখত অতি ভয়ঙ্কৰ জন্তু এটাই দেখা দি আমাৰ জাহাজৰ মন্তলৰ সমান ওখকৈ আপোনাৰ মূৰ তুলি ভিমি মাচৰ দৰে নিশ্বাসত বৰ ধাৰে পানি সিঁচি দিলে। তাৰ মুখ নেউলৰ দৰে জোজা, হাঁহৰ পতাৰ নিচিনা দুটা হাত আছিল; নেগুৰ সাপৰ দৰে। এই জন্তুৰ চকু বজা; সি জাহাজৰ সমান দিছিল। ওপৰৰ লিখা সমুদ্ৰৰ সাপতকৈ সি প্ৰিধক এবিধ।

১৮০৮ সঁকৰ জুন মাহত কুটলগু দেশৰ ওচৰৰ কল নামে এটা মাজুলিৰ দাঁতিত মাল্লিন নামেৰে পাদুৰি চাহাব এজন নৱত জাঁওতে কিছু দুৰৈত সিলৰ নিচিনা কিবা কলা বৰনিয়া বস্তু দেখিলে, কিন্তু সেই ঠাইত আঁগৈএ সিল নাই কিয়া দেখি বিস্ময় মানিলে। অলপৰ পাচে চাই থাকোঁতে সেই কলা বস্তু পানিৰ ওপৰে উঠিল, তাতে বৰ সৰ্পৰ মূৰ জেন বুজিলে, তাৰ চকুউ দেখিলে। তেতিয়া বৰ ভই পাই নাৱেৰে বামলৈ বেগাই জাবলৈ ধৰাত সাপে পানিৰ তললৈ মূৰ নমাই বৰ বেগেৰে খেদিলে; লিবিলাকে বামলৈ জাপ মাৰি উঠিবৰ পাচে সাপো আহি তৰাজ পানি পাই আহিব নোআৰি ঘূৰি সাগৰৰ মাজলৈ উভতি গল। সেই পাদুৰি চাহাবৰ আদ্দাজে তাৰ দিছিল ৬০ হাততকৈ অধিক হৈছিল। তাৰ ওচৰত থকা আন মাজুলিৰ মাচ মৰিয়াৰ ১৩ ধন নাৱৰ মানুহবিলাকে সেই সমুদ্ৰৰ সাপ দেখিলে, আৰু বৰ ভই পাই বখ্যা পাবৰ নিমিত্তে পলাই সৰু জানৰ মুখত সোমাল।

১৮৪৮ সঁকত দেদলচ নামে এখন জাহাজ হিন্দুস্থানৰ পৰা ইঙ্গলণ্ডলৈ জাঁওতে, ৬ আগষ্ট তাৰিখে কাপ্তান মাকোআই আৰু জাহাজৰ সকলোবিলাকে সমুদ্ৰৰ সাপ জাহাজৰ অতি ওচৰে জোআ দেখিলে। তাৰ মূৰ পানিৰ ওপৰে তিনি হাত মান দাক্ষি আছিল; জাহাজৰ দাঁতিএ পোনে পোনে গৈছিল; তাৰ ডিক্তিত ঘোঁৰাৰ নিচিনা নোম আছিল, ডিক্তি মেৰে ৩ হাত মান ডাক্ষৰ। এফটাৰ ভিতৰত ১২।১৩ মাইলৰ বাট এইমান বেগেৰে গৈ আছিল।

আমেৰিকাৰ দাঁতিত থকা সাগৰতো এনে সমুদ্ৰৰ সাপ বাৰে বাৰে দেখা গৈছে।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জী।

Assam History.—No. ৬.

আৰু আমাৰো নবাবো কটকি আঠ বছৰ অহা জোআ নাই, আৰু মুজ খামজাজ, মুজ আইতন, মুজ তিপাম, এই তিনি আঠ বছৰ আমাৰ ঠাইতো নৰা বজাৰ ঠাইতো কৰ সুত দিয়া নাই, এই নিমিত্তে আমাৰ চুডাক বজা দেও লাক্ষি মুজচেও (৩৫) সঁকত তাপমাও কটকিৰ হাতত জাটি নালত কাকত ভৰাই দি, চুকমাফা নৰা বজাত কৰ দিলেগৈ, বোলে, খামজাজ, আইতন, তিপাম, এই তিনি খন মোৰেহে বাজ, ইহঁতে জে মোৰ ঠাইতো সি ঠাইতো সুত নি দি আছে, মই গৈ তিনিও খন বাজ মাৰিব কৰোঁ; এই ৰূপে কাকতো দিলে, কটকিএও মুখে কলে। পাচে চুকমাফা নৰা বজাই এই কথা সুনি, মুখুৰান নামে কটকিক পঠাই, ভাই তিপামৰ আগত কৰ দিলে, বোলে, ভাই তিপামে অচম বজাক কৰ সুত নি দি কিয় আছে? মোৰ ভাই ককাই সুত দিব নে নি দিব! এই বুলি আমাৰ কটকি তাপমাওক বিদাই দি, নৰা বজাই সন্দেল পত্ৰ দি ভাওলুৱানক পঠালে। সন্দেলৰ লেখা, সুকিলা ঘোঁৰা এটা, ভাওকাক পিৰা এখন, নৰা পিৰা এখন, ঘোঁৰাৰ জোতি

কৰা মুখ চাউনি জৰি ১ গচ, জোতি কৰা তলচা ১ খন। পাচে ভাণ্ডালুৱান, তাপমাও, এই দুই কটকি বাটত আহোতে, লাক্ষি কমাও (৩১) সঁকত ভাওকা চুডাক বজা দেও মিত্ৰ হ'ল। এওৰ ভোগ ১০ বছৰ। হিন্দু মতে সঁক ১৩৮৫ (১৩২১)।

এওৰে পুত্ৰ চুডাক বজা হ'ল, লাক্ষি বাই-ভাও (৫৪) সঁকত মিত্ৰ হ'ল। এওৰে ভোগ ১৫ বছৰ।

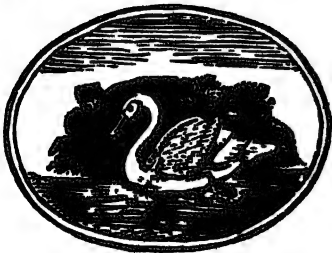
হিন্দু মতে সঁক ১৪০০ (১৩৪৪) ভাওকা চুকক বজা হ'ল। লাক্ষি কাচেও (১১) সঁকত চুকক বজা দেও মিত্ৰ হ'ল। এওৰে ভোগ ১৮ বছৰ।

হিন্দু মতে সঁক ১৪১৮ (১৩৬০) ভাওকা চুচেন বজা হ'ল। এওৰে দিনত লাক্ষি কমাভাও সঁকত আহাৰৰ দিনত দিনতে এন্ধাৰ হৈছিল। পাচে আশ্বমপাৰত নগা পানিত হাত জুবুৰিয়াই সপতকৈ, নাকৈ দাঁ তিনি খন দি বৰিলোঁ বুলি, আমাৰ ভিতৰ সোমালহি। বহুত নগা জাটি, কৰ, দা হাত উদিয়াই হাৰিত লুকাই থৈছিলে। পাচে সেই নগা ওলাই আহি, চুচেন বজা দেওক নগাই ফুকলি মাৰি জুখ ধৰিলেহি। লোক জন অসুস্থানে আছিলে, এই নিমিত্তে আমাৰ বিস্তৰ মানুহ পৰিল। লাক্ষি ভাওচিলা (৬০) সঁকত জেঠৰ দিনত ভাওকা চুচেন বজা দেও মিত্ৰ হ'ল। হিন্দু মতে সঁক ১৪৪৫ (১৪০১)। এওৰে ভোগ কৰিলে (৪১) বছৰ।

এওৰে পুত্ৰ চুহানকা বজা হ'ল। লাক্ষি কামুত (১) সঁকত, তাম্ৰচূত গৰ বান্ধিবলৈ এও মুণ্ডক পঠালে। লাক্ষি কাপচান (২) সঁকত চতত কচাৰিএ বন কৰিবলৈ আহিল। পাচে ভাওকা চুহান বজা দেও এই কথা সুনি, ফুলুখামপেজক সেনাপতি পাতি বনলৈ পঠালে। প্লাইবিন হাত্তি উঠি বন কৰিবলৈ গ'ল। পুনাচেজকো বনুজা নেওগ পাতি পঠালে। পাচে আমাৰ লোক জনে গৈ, দিখৌ পাৰ হৈ বামতে বনলৈ; কচাৰিএ

খেদি ধৰিলেহি। পাচে খুলাচেহে হুহকি
পলাই গুচি আহিলে। কচাৰিএ নোঁ হাতে
বাঁও হাতে মাৰি ধৰি খেদি আহিলে।
পাচে ফুলুখামপেজ জুখে নোআৰি হাতি-
ৰে পলাই আহিলে। আমাৰ লোক চ কুৰি
পৰিল। পাচে কচাৰিএ পাচে পাচে খেদি
আহিলে, উচু পালেহি। পাচে সেই
ঠাইতে জুখত এওল পৰিলে। পাচে
ভাওকা চুহানে আহি দিখোৰ পাৰ হৈ
বহিলহি। সেই ঠাইতে থাকি কচাৰিলে
লাজি নামে কন্যা এটি দিলে, দঁতাল হা-
তি ১ টা, মাখুন্দী হাতি ১ জনি, বন্দি ২ টা;
আকে পাই কচাৰিএ হুহকি গল।

আৰু পূৰ্বে খাওমুন্সুকাতাও নাম
আছিল, তাৰ পো নাভিক ফুলুখামপেজ
বোলে। আৰু খাওমুন্সুকা নাম আ-
ছিল, তাৰ পো নাভিক ভাওকাবাক
বোলে। লাক্সি ভাপৰাও (৩) নকত খাও-
মুন্সুকা নাম দিলে; ফুলুখামপেজক ফুলু-
নাম দিলে। পাচে ভাইডুকবানে এক দিনা
ধান চুৰ কৰিলে। পাচে চুহানে চোৰ পাই
বন্দি কৰি থৈ এস ৰূপ ললে। পাচে কতো
দিন থাকি ভাওকা চুহানে ডুকবানক মি-
চাক্স আওতাৰ দিলে। পাচে ডুকবানৰ
কৈদে মিচাক্স আওতাৰলৈ বাঁহ আনোঁতে
লুকুআই বাঁহৰ ভিতৰত জাটি আনি থৈচি
লে। চুহানে টপত বহিছিল, পাচে ডুক-
বানৰ কৈদে চুহাৰ পৰা জাটি উলিয়াই
বজাক খুঁচিলে। লাক্সি মুন্সুকেও (৫) নকত
ভাওকা চুহান বজা দেও মৰিল। এঁৱ
ভোগ কৰিলে ৪ বছৰ। হিন্দু মতে নক
১৪৪২ (১৪১৪)।

ৰামগতিৰ বিবৰণ।

Account of Ramgoti—Concluded.

আৰু আমাৰ নক সভালৈ আহি কেতিয়া-
বা কেতিয়াবা প্ৰাৰ্থনা কৰে; তাৰ প্ৰাৰ্থনাৰ
নিচিনা অৰূপট আৰু মন আকৰ্ষন কৰোঁতা
প্ৰাৰ্থনা মই প্ৰায়ে কাৰো সুনাই। পাপৰ
গিয়ান, আৰু আপোনাৰ অধম স্বভাও, আৰু
য়িচুৰ চৰনত সৰনাপন হোআ, এই সকলো
কথা তাৰ প্ৰাৰ্থনাতে প্ৰকাশ হল; তাতে সৰল
আচৰনৰ বাহিৰে তাৰ আন একো নাই,
ইয়াকে জনা হৈছে। এদিন ৰাতি পুআ
বেলি ওলোআৰ সময়ত খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকে বি-
তিৰ মতেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ একে ঠাই হলত
জেতিয়া ৰামগতিএ প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল, তে-
তিয়া মই নিবিলাকৰ মাজত ওলাই দেখিলোঁ,
সি নক জুমৰ মাজত থিয় হৈ বৰকৈ মন
আকৰ্ষন কৰা প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল। তাৰ অৰূ-
পট আৰু বিয়াকুলেৰে প্ৰাৰ্থনাৰ সবদ সুন
মোৰ মন মজি গল।

পাচে সি ৰোগৰ পৰা স্বত্ব হবলৈ উপাই
কৰিবৰ নিমিত্তে মই তাক আৰু কিছু দিন
বৰিচালত থাকিবলৈ কলোঁ; কিন্তু সি মাক,
ভনিএকৰ কাৰনে চিন্তা কৰি, থাকিব নু খুজি-
লে। চাহাব, নিবেদন কৰিচোঁ, মোক জাব-
লৈ আগ্যা দিয়া, কিয়নো মই ন গলে মোৰ
আইৰ দুখ সুখৰ বুজ বিচাৰ কোনে লব?
মই আৰুও উভতি আহিবলৈ জতন কৰিম
ইয়াকে বুলি সি গল; মই তাক আৰু দেখি-
বলৈ নে পালোঁ। তাৰ ওচৰ চুবুৰিয়া আৰু
ভায়েকবিলাকৰ প্ৰমানেৰে নিচই ৰূপে বুজ
পালোঁ, তাৰ আচাৰ বেৱহাৰৰ কথাও একো
ভ্ৰম বিসম নাই কিচিল। সি আপোনাৰ
যবত অকলেই নিভোঁ তিনি বাৰ ইশ্বৰৰ
লগত আলাপ আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰে; আটাইএ
অলপকৈএ ইশ্বৰৰ পৰা উপকাৰ পাবৰ নি-
মিত্তে প্ৰাৰ্থনা ন কৰিলে, কোনো কামলৈ
কেতিয়াও নে জাই। তেনে হলে প্ৰভু যি-
চুৰ কথাও সি গিয়ান আৰু অনুগ্ৰহ পো-
আৰ অধিক কি প্ৰমান দিব পাৰি? প্ৰভুএ

সিকোআৰ দৰেৰে প্ৰাৰ্থনা ন কৰিলে সি কো-
নো খোজা বন্ধ ভোজন ন কৰে। সি নমু
হলেও তাৰ সৰু ভায়েকে কৈচে, মই জে-
তিয়া দায়ালু পৰম ইহৰক পাহৰি কোনো
বন্ধ খাঁও, ভেতিয়া সি কিমান ভিৰহকাৰ
কৰে!

মন মজা আৰু দুই এক কথা আছে, সি
সৰু হলেও নি লিখি থাকিব নোআৰি।
জোআ কাগুন মাহৰ সোম বাৰৰ দিনা বজা-
বৰ পৰা উত্ততি অহাৰ বেলিত তাৰ বৰ জৰ
হল। ঘট্টা চাৰেকৰ পাচত জৰ বৰকৈ
বাৰ্হিল, আৰু খ্ৰিষ্টাণ্ড তাৰ দুআৰত চপৰি-
য়ালেহি। তাৰ মাক আৰু ভনীকে আ-
পোনাৰ ভাৰসাৰ জি একেটি বন্ধু পুথিবিহিত
আছিল, সেয়ে জগত এৰি জাবলৈ ধৰা দেখি
বৰকৈ কঁপি কান্দিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু সেই
ডেকা ধৰমি জনে লিবিলাকক সান্তনা কৰি
বুলিলে, নে কান্দিবাইক, মই যিচু খ্ৰিষ্টৰ
ওচৰলৈ জাঁও; তেঁও মোক মাতিচে, কিন্তু
ভোমোলাকে লোক আৰু ক্ৰন্দন কৰি মই
জোআৰ বিধিনি কৰিচা। মই চাহাবক
দেখিবলৈ ইচা কৰিছিলোঁ; আৰু মপোনত
তেঁওক ইয়ালৈ অহা দেখিলোঁ। জেইবা ন
হওক, মই গলে পাচত তেঁও ভোমোলাকৰ
নিমিত্তে বিবেচনা কৰিব; মই সুখৰ ঠাইলৈ
জাম। কিচু মানব পাচতে আপোনাৰ মা-
কক মাতি বুলিলে, জেতিয়া মই বৰিচালত
আছিলোঁ, ভেতিয়া চৰকাৰৰ পুত্ৰকে মোক
এটা মৈলাম দিছিল, সেয়ে সৌ খিনিতে আ-
চে, ওভোডাই দিবা, কিয়নো সূনিচোঁ, বাপে-
কত ন কৈ মোক সেইটো দিয়াত সি মাৰ
ধাইছিল; তাক লৈ মই বিসম কৰিলোঁ।
কিন্তু মই মোস গাত লৈ খেমা প্ৰাৰ্থনা কৰি-
চোঁ। অনেক দিনৰ পৰা তাক ওভোডাই
দিবলৈ মন কৰিছিলোঁ, কিন্তু কোনো মানুহ
তালৈ জোআ নাই। আই ভুমি ওভোডাই
দিবা, নে পাহৰিবা। এই কপে ভয়েৰে
লহাই কলে। চট্টা পইচাৰ বন্ধ জিটো,
সেয়ে লোকৰ বুলি জানিলত তাক ওভোডাই

নি দিলে, সি সুখ আৰু সান্তনাৰে মৰিব নো-
আৰে।

মাকক এই কপে কোআৰ পাচে সি জানি-
লে, অন্তৰ সৰু আহিচে, এই কাৰন তাৰে
সৈতে দেখা দেখি হবলৈ জুগুত হৈ বুলিলে,
আহা, আমি প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ। সেই ঠাইত

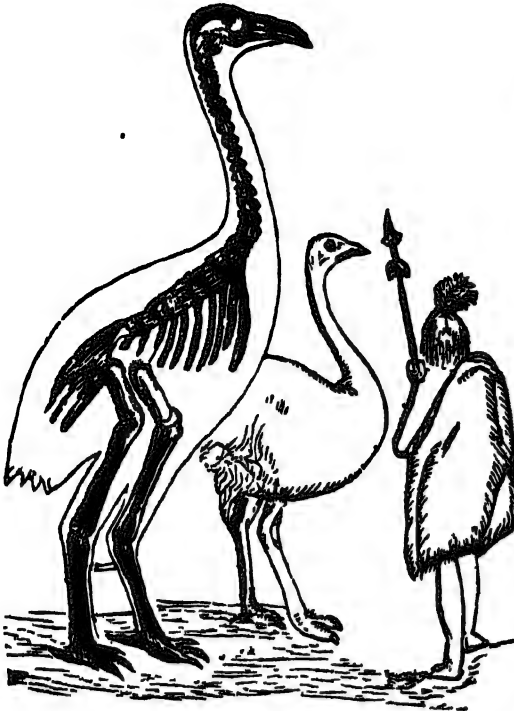

তাৰ মাক আৰু ভনীকৰ বাহিৰে আন
কোনো নাই কিচিল; কিয়নো সি এইমান
বেগতে মৰিব বুলি কোনেও জনা নাই।
ভেতিয়া সেই দুই জনিএ প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ দৰে
আঁঠু পাৰিলত সিও ভেনে কৰিবলৈ কাৰীৰ
কৰিলে; কিন্তু নিচেই দুৰল হোআত লৰিব
নোআৰিলে; পাচে বুলিলে, আই, মোক
ভুলি ধৰা, সুই থাকি প্ৰাৰ্থনা কৰা উচিত ন
হই। সিহঁতে ধৰিলত সি প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ
ধৰিলে। তাৰ সৰু মাত ক্ৰমেৰে আৰু সৰু
হৈ জোআত অকস্মিতে মাত মৰি মূৰ ওল-
মোট খাই পৰিল। পাচে সেই দুই অনাথ
বাৰিএ প্ৰাৰ্থনাতে কেনেকৈ মাত বল, ইয়াকে
জানিবলৈ চিন্তাকুল হৈ চাই দেখিলে, তেঁও
আপোনাৰ পুত্ৰৰ ঘৰলৈ গল। ই. হ. ব.

ধৰ্ম্মৰ সাক্ষাৎ।

ইহকালে ধাৰ্মিক লোক
চইতান কান্দে সদাই লোক;
কিন্তু জেতিয়া মৰি আই,
পুত্ৰৰ চৰনত ঠাই পাই।

তাতে অনেক দুতৰ সৰু
সদাই কৰে মনত বন্ধ;
পুত্ৰৰ চৰন ধৰি কই,
ধন্য পুত্ৰ দায়ামই।

দিনৰ্নিচ চৰাইৰ হাৰ পোআ।

Bones of Dinornis, found in New Zealand.

নুজিলণ্ড উপদ্বীপত অনেক ডাঙ্গৰ চৰাইৰ হাৰ মাটিত আৰু বালিত পোআ গৈছে। মাঙেল চাহাবে এক নদীৰ মুখৰ ওচৰত এনে হাৰবিলাক পাই জোৰাই, সেইবোৰ হাৰ জি চৰাইৰ হই, সেই চৰাই ১০।১২ হাত মান ওখ হৈছিল, ইয়াক বুজিছে। এনে ডাঙ্গৰ চৰাই এতিয়া প্ৰিবিবিত নাই, আন্দাজে বহু কালৰ আগৈয়ে সেই বিধ চৰাই ভাঙে আছিল। দিনৰ্নিচ, অৰ্থাত তাক ভয়ানক পখি নাম দিছে। মানুহতকৈ দুগুন ওখ হৈছিল; তাৰ কিমান ওখ ডাঙ্গৰ বুজাবৰ নিমিত্তে তাৰ হাবৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে। বাও কালে দিনৰ্নিচ, সোঁ কালে নুজিলণ্ডৰ এজন আদি বাসি মানুহ, মাজতে জি উট চৰাই আটাই জিয়া চৰাইতকৈ ডাঙ্গৰ, তাৰ নকচাও লিখা আছে। নুজিলণ্ড দেশত এতিয়া প্ৰাই তিনি কুৰি বিধ চৰাই পোআ জাই, কিন্তু আদি বাসিএ চাৰি ভৰিয়া জন্তু এবিধ মাধোন পালে; সেই জন্তু এন্দুবৰ নিচিনা হৈছে।

জানুআৰি পুহ মাহৰ পঞ্জিকা।

Almanac for January, 1851.

বাৰ	জানুআৰি	পুহ	দিনমান	চন্দ্ৰ	বাৰ	জানুআৰি	মাহ	দিনমান	চন্দ্ৰ
৪	১	১৮	১০।২০	২৯	৬	১৭	৫	১০।০১	১৫
৫	২	১৯	১০।২০	৩০	৭	১৮	৬	১০।০২	১৬
৬	৩	২০	১০।২১	১	৮	১৯	৭	১০।০৩	১৭
৭	৪	২১	১০।২১	২	৯	২০	৮	১০।০৪	১৮
১	৫	২২	১০।২২	৩	১০	২১	৯	১০।০৫	১৯
২	৬	২৩	১০।২২	৪	১১	২২	১০	১০।০৬	২০
৩	৭	২৪	১০।২৩	৫	১২	২৩	১১	১০।০৭	২১
৪	৮	২৫	১০।২৩	৬	১৩	২৪	১২	১০।০৮	২২
৫	৯	২৬	১০।২৪	৭	১৪	২৫	১৩	১০।০৯	২৩
৬	১০	২৭	১০।২৪	৮	১৫	২৬	১৪	১০।১০	২৪
৭	১১	২৮	১০।২৫	৯	১৬	২৭	১৫	১০।১১	২৫
১	১২	২৯	১০।২৫	১০	১৭	২৮	১৬	১০।১২	২৬
২	১৩	৩০	১০।২৬	১১	১৮	২৯	১৭	১০।১৩	২৭
৩	১৪	৩১	১০।২৬	১২	১৯	৩০	১৮	১০।১৪	২৮
৪	১৫	৩২	১০।২৭	১৩	২০	৩১	১৯	১০।১৫	২৯
৫	১৬	৩৩	১০।২৭	১৪	২১	৩২	২০	১০।১৬	৩০

আমা ২৩।৭।২ পূজা। পূৰ্ণ ২৭ জা ১১।০ ভাটি।

জানুআৰিৰ ১৭ দিনৰ বাতি ১০ বজাৰ পৰা ১৪ বজালৈকে চন্দ্ৰৰ অৰ্ধ গ্ৰাহ হব।

THE ORUNDOO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam.

ANCIENT CHRONICLE OF THE CHUTIAS

Furnished by W. Robinson, Esq., Inspector of Government Schools in Assam.

অনেক দেশৰ লোকে আপোনাৰ বজা দেৱতাৰ বংশ বুলি মিহিলাকৰ অৰ্থে জি কপে অনেক ঠুল কথা গপ কৰি নাজি বুৰাণ্ডিত সুমুআই লিখে, সেই কপে চুটিয়াবিলাকেও আপোনাৰ বজাৰ বংশাৱলি বনালে। সিহঁতৰ এক পুৰনি বংশাৱলি পাই তলত লিখিছোঁ।

চুটিয়া বজাৰ বংশাৱলি।

মদিয়া কোৰ্জাকো দেশঃ চুটিকা বংশ ভিৰ্মোকঃ
থাডু দ্যো ড়া লোভেন ইয়াজন পদা নয়ঃ।

পূৰ্বে ১১১১ সঁকত ভিৰ্মোক বজাৰ বংশৰ
বিৰপাল নামে এক জন আছিল, তাহাৰ
ভাৰ্জাৰ নাম কপৱতি। দৈৱমোহনত থাকি
সোনাগিৰি পৰ্বতৰ আগাৰিত প্ৰবেশ হৈ
তাতে ৬০ বছৰ চুটিয়া আছিল; তাৰ বজা
নাই, তাৰে মাজত প্ৰবেশ হৈ কিছু দিন থাকি
বিৰপালে গায়পাল নাম ললে। তাৰে
আগ্যাৰে এই ৬০ বছৰ চুটিয়া প্ৰৱৰ্তি আ-
ছিল; তাৰ ভাৰ্জা কপৱতিএ কুৰেবক উপ-
সা কৰিছিল, পুত্ৰ কামনাই; এক দিন কপ-
ৱতি মাকৰ ঘৰৰ পৰা আহোঁতে কুৰেবে
বিৰবৰৰ বেগ ধৰি তায়ে লৈতে সৎসৰ্গ হল।
পাচে কুৰেবে বিৰবৰক ৰাতি ৰাখ দেখালে;
মোৰ বিৰ্জ্যো কপৱতিৰ গৰ্ভত সুড খানে পুত্ৰ
উপজিব, সেয়ে ৰাজ্যত বজা হব। তেঁও
সমস্তো সন্মতি হব, কপৱতিকো ভই ন লপি-
বি, লক্টমে ৰাখিবি, ভয়ো লক্টমে ৰবি। নতুন
হব কৰি কপৱতিক ধৰি, জি গচৰ তলত
কাগুনৰ জিন্মা চতুৰ দলিত দেও কৈ মোক
উপসা কৰ। কাইলৈ প্ৰাতঃ কালে সেই
গচৰ তললৈ জাবি, জি বন্ত পাৱ, তাকে
সেৱা কৰি থাকিবি; জি কালত অনাদৰ
পৰহন্ত হই, সেই কালত তেঁও পুত্ৰৰ চত্ৰ
তল হব, ৰাজ্যকো পৰে লব, দেলান্তৰি হব;
গচৰ তলত পোজা বুৰোৰে মোৰ পুত্ৰে অনে-
কক জুখ কৰি মাৰি বজা হব; এই বুলি
কুৰেব অন্তৰ্ভাৱ হল। পাচে বিৰবৰে চেতন
পাই অৰতুত ঘেন জাৰি প্ৰাতঃহতে সেই গচৰ
তললৈ গল। তাতে চাল ধৰ্গ এজোৰা, সেই
চালৰ তলতে সুবৰ্ণৰ বিৰালি এটি পালে।

সমস্তকে আনি বিৰবৰে জতন কৰি থলে, সেই
দুব্যতে বিৰবৰে পূজা কৰি আছিল; ঈশনিএ-
ককো নিয়ম পূৰ্বকৈ জতন কৰি থলে। দহ
মাহৰ অন্তে সুড খানতে পুত্ৰ জন্মিল, নাম
থলে গোৰি নাৰায়ন। পঞ্চম বছৰৰ পৰা
বল পৰাক্ৰম বাৰ্হি গল, সমস্তকে বল-
ৱৰ্তি কৰিবলৈ ধৰিলে। সেই ৬০ বছৰ চুটিয়া
সহিতে ৰাঙ্গলগুৰি পৰ্বতত জি চুটিয়া আ-
ছিল, তাকে জুখ কৰি ধলে। কালগিৰি
পৰ্বতত জি চুটিয়া আছিল, তাকে দমিলে;
নিলগুৰি পৰ্বতত জি চুটিয়া আছিল, ধৰল-
গিৰি পৰ্বতত জি ধনি আছিল, চন্দ্ৰগিৰি
পৰ্বতত জি চুটিয়া আছিল, তাকে বস কৰি-
লে; কুৰেবৰ অস্ত্ৰ লৈ জি দিলে সমুখ হই,
অনাকুখে গিলেহি। এই দৰে সমস্ত পৰ্বতৰ
চুটিয়াকে বস কৰি, পাচে বন্তুজ পাল নাম
ললে। কুৰেবৰ প্ৰসাদে সমস্ত সমপূৰ্ণ হল;
চত্ৰ ধৰি বজা নাম ললে। ১১৪৬ সঁকত
সোনাগিৰি পৰ্বতত ৬০ বছৰ চুটিয়াক পাত্ৰ
মন্ত্ৰি পাতি সকলো সহিতে জুগুতি হৈ, তদু-
সেন নামে জি এক বজা আছিল, তাৰ দেশ
লবলৈ গল। তদুসেন বজাৰ ৰেতগিৰি পৰ্বতত
নগৰ, তাক মাৰি অনেক দুব্য পালে; দৈ-
বগ্য, ভাতি, সোনাৰি, ব্ৰাহ্মন, সুতাৰ কমাৰ,
অনেক বিদ্যাৱন্ত পালে, ৰাজ জোগ্য বন্তুকে
অনেক পালে। তদুসেনৰ পুত্ৰক কৰতলিয়া-
কৈ ৰাখিলে; বন্তুজ পালে নগৰ কৰি বন্তু-
পুৰ নাম দিলে, ৰাজ পুত্ৰটিকে পুত্ৰৱন্তে
প্ৰতিপাল কৰি ৰাখিলে। পাচে ন্যাই পাল
বজাৰ দেশ মাৰিবলৈ গল; বজা সূনি জুখক
সমুখ হল। এতেকে কুৰেবে ৰাখ কবালে,
বোলে, মোক জদি জুখ কৰি জিৱিৰ পাৱ,
এতেকে বন্তুজ পালৰ সমুখ হৰি। বন্তুজ
পালক মোৰ পুত্ৰ ঘেন জানিবি, সমস্তকে

কুসলক সাধিব। পাচে বজা চেতন পাই, পাত্ৰ মন্ত্ৰিৰে আলচ কৰি, চুটিয়া দেসৰ বজা সুখী লোক ন হই, অনেক অনেক দেস মাৰি ললে, বজা সকলকো দস কৰি ললে; এই বুলি বোল মাভ কৰি থকাত, বভুধ্বজ পালে নাই পালৰ ঠাইলৈ সুধি পঠালে, জুখকে ইচা কি প্ৰিতিকে ইচা? বজাৰ প্ৰিতি এই সাধন, আকে চাই জি বোলে ডাকে কৰিম। বভুধ্বজ পালে বোলে, আমালৈ কন্যা দি মিত্ৰ কৰক। নাই পালে বোলে, বজাৰ কন্যা বজাছে জোগ্য, ভাল কন্যা দিম। কন্যা দি মিত্ৰ কৰিলে, কন্যাৰ লগত অনেক জৌতক, দেসৰ অনেক কাৰিকৰ বিদ্যারন্ত দিলে; জৌতক সমনিত্তে সাল-প্ৰিত্তি বিবাহ দিলে। পাচে কতো দিনৰ অন্তৰে বভুধ্বজ মহিষিৰ হন্তে বিজয়াধ্বজ নামে পুত্ৰ জন্মিল। বিজই মন্ত্ৰিত কৈ কমতেস্বৰ মন্ত্ৰিৰ কন্যা খুজি পঠালে; কমতেস্বৰে বোলে, তইতক কন্যা দিব নো-আবোঁ; যদি বজা আহি নিএ, তেহে দিব পাৰোঁ। বভুধ্বজ পালে এই কথা সুনি মন্ত্ৰি-ৰে আলচি, আমি আনিব নোআবোঁ বুলিহে এই কথা বুলিচে, নিয়াই পাল বজাত কৰি কমতেস্বৰ বজা ডাকৰ নি কিন? এই বুলি বিজয়াসেন মন্ত্ৰিক বজা পাতিলে। ই ঠাইৰ পৰা কমতেস্বৰ বজাৰ তলৈ আলি বান্ধি এক দিনৰ অন্তৰ কৰি তাহাতে বহা বান্ধি নগৰ কৰিব দিলে। পাত্ৰ মন্ত্ৰি অনেক লগত লৈ হাবি পৰ্বত কাটি আলি বান্ধিলে। আ-লি বান্ধি বজাৰ ৰাজ্য পালেগৈ, কুবেৰৰ পুলাদন্ত সমন্তৰে সাজ পাৰ হল, নগৰ ৰাখি মন্ত্ৰি থাকিল, মানুহ পঠাই বজাত জনালে। বজা বভুধ্বজে জয়ধ্বজ মন্ত্ৰিক নগৰত থৈ জাত্ৰা কৰি কমতেস্বৰ বজাৰ দেসলৈ গল। পাচে কমতেস্বৰ বজা বোলে, পৰ্বত হাবি ভাজি ই ঠাইলৈ আহিব নোআবিব, এই বুলিহে এই কথা বুলিলোঁ; জানিলোঁ, এই কৰম সামান্য সক্তি ন হই; এই বুলি বিজই হৈ মন্ত্ৰি সহিতে আলচি কন্যা জৌতক সহিত লৈ বজাৰ নগৰ জত কৰিচে, সেই

নগৰলৈকে গল, কন্যা সমৰ্পন বভুধ্বজ বজা-কে কৰিলে।

তাত পাচে বভুধ্বজ পাল বজা গৌৰব সমুখ হৈ দুই দিনৰ পথত বহিলে। পাচে বজা বভুধ্বজ জাবৰ সুনি মন্ত্ৰি বৰ উজি-বক পঠালে, ৰাজ জোগ্য বন্ত দিলে, বভু-ধ্বজ পালক সুধিব দিলে, পূৰ্বৰ বজা লক-লে বিজয়কে বাঞ্চা কৰি কুৰিচিল, মিত্ৰতা-কো বাঞ্চে; এতিয়া বজা কোন খানি বাঞ্চে? এই কথা সুনি বজা বোলে, কমতেস্বৰ বজা জি মিত্ৰ ভাও কৰিচে, তাতো অধিক মিত্ৰ ভাও বাঞ্চা কৰোঁ, এই বুলি মন্ত্ৰি বৰ উজি-বত কৈ পঠালে। বভুধ্বজ পালেও গৌ-বৰ পালৰ এই বাক্য সুনি বিজয়াসেন মন্ত্ৰিত সুধি, কমতেস্বৰ বজাত কৰিও মিত্ৰতা বাঞ্চা কৰিচোঁ, কি কৰিলে নো তাত অধিক মিত্ৰ-তা ঘটব? বিজয়াসেন মন্ত্ৰি বোলে, সখিও কৰিলে ভাল। পাচে বভুধ্বজ বজা বিজয়া-সেন মন্ত্ৰিক ৰাজ জোগ্য দুব্য দি গৌৰব বজাৰ ঠাইলৈ পঠালে। বিজয়াসেন মন্ত্ৰিক বঁটা দি সন্তোদ কৰি, বজা বভুধ্বজৰ ঠাই-লৈ মন্ত্ৰি বৰ উজিব সহিতে ৰাজ জোগ্য দুব্য বন্ত দি সন্দেস পত্ৰ পঠাই দিলে, বো-লে, বভুধ্বজ পাল বজা সহিতে সখিও কৰি-লোঁ; তেঁওৰ বাজা আমি লম, আমাৰ বাজা লব, আক সখি স্থান কৰিবলৈ ৰোজ সাত ঘণ্টা গজা জল দি থাকিম; আক ইত্যাদি চল কৰ সৰ্বত্ৰে হব, আমালৈ পৰসু কুঠাৰৰ জল দিব; এই নিৰ্বন্ধ কৰি বিজয়াসেন মন্ত্ৰিক পঠালে। বিজয়াসেন মন্ত্ৰি সহিতে মন্ত্ৰি বৰ উজিব আহিল, বভুধ্বজ বজাৰ ঠাইলৈ। বজা সুনি পৰম সন্তোদ হৈ, মন্ত্ৰি বৰ উজি-বক বঁটা পুলাদ দি বিদাই দিলে। বভুধ্বজ পালে এই নিৰ্বন্ধ কৰি আপোন দেসলৈ আ-হিল; পাচে কতো দিনৰ অন্তৰে সিদ্ধ খে-ত্ৰত মঠ কৰিবলৈ গল বজা বভুধ্বজ। সেই বেলা গৌৰচৰ বেটা বভুধ্বজে বজাৰ ঠাই-লৈ পঠালে; বজাও গৌৰ দেসৰ জি অপূৰ্ব বন্ত, ডাকে দি পঠালে। কত দিনৰ অন্ত-

বে বত্তুধ্বজ পালেও বহু দুব্য দি পঠালে।
পাচে পৰম সন্তোষে সখি পুত্ৰক পৰম চে
নেহ কৰি আপোন পুত্ৰ হেন কৰি ৰাখিলে।
দৈব্যাদোস্ত থাকি ৰাজ পুত্ৰ মিত্ৰ হন।
পাচে মহা অসন্তোষ কৰি বোলে, কৰম
ক্ৰিয়া এখেতে কৰিব পাৰোঁ; সখি বজা
কোন খানি বোলে? দেসৰ নিৰ্বন্ধে কৰম
ক্ৰিয়া ভতে কৰিব, এই নিচই কৰি দুব্য বহু
লগত দি চুটিয়া দেসৰ পৰা পঠালে; বজা
সিহু খেত্ৰত ঘৰ লবলৈ গৈছিল। সেই বে-
লা ৰাজপুত্ৰৰ লৈ পালেগৈ; এডেকে
নাম থাকিল সদিয়া পাট। বত্তুধ্বজ পালৰ
পুত্ৰ বিজয়াধ্বজ পালক বজা পাতি সিহু
খেত্ৰত প্ৰান এৰিলে।

চুটিয়া বজাবিলাকৰ নাম।

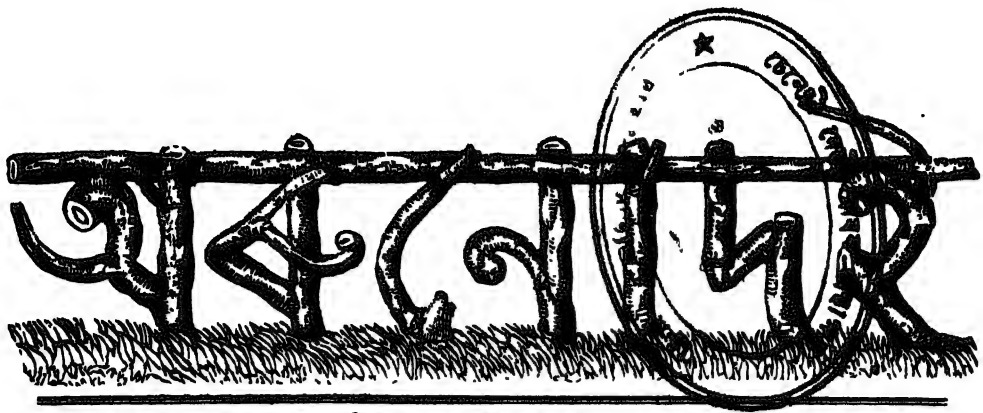
	ৰাজৰ্জ	ভোগ	মিত্ৰ
পূৰ্বৰ বজা গোৰি নাৰায়ন, তাৰ নাম বত্তুধ্বজ পাল,	১১৪৬	৮০	১২২৬
পুত্ৰ নিৰ নাৰায়ন, তাহাকে বিজয়াধ্বজ পাল বোলে,	১২২৬	৬১	১২৮৭
পুত্ৰ ভগত নাৰায়ন তাহাকে বিক্ৰমধ্বজ পাল বোলে,	১২৮৭	৩৪	১৩২১
পুত্ৰ প্ৰমত নাৰায়ন, তাহাকে গৰুডধ্বজ পাল বোলে,	১৩২১	৪৫	১৩৬৬
পুত্ৰ হৰি নাৰায়ন, তাহাকে সখধ্বজ পাল বোলে,	১৩৬৬	৪৪	১৪১০
পুত্ৰ গোলোক নাৰায়ন, তাহাকে মউৰধ্বজ পাল বোলে,	১৪১০	৪১	১৪৫১
পুত্ৰ ব্ৰজ নাৰায়ন, তাহাকে জয়ধ্বজ পাল বোলে,	১৪৫১	৪৮	১৪৯৯
পুত্ৰ সত্য নাৰায়ন, তাহাকে কৰ্মধ্বজ পাল বোলে,	১৪৯৯	৫৪	১৫৫৩
পুত্ৰ শিৱ নাৰায়ন, তাহাকে ধৰ্মধ্বজ পাল বোলে,	১৫৫৩	৪৩	১৫৯৫
মানল পুত্ৰ অৰ্ধাত জামাতা নিত্যপাল বোলে, ও সাধক নাৰায়ন	১৫৯৫	২	১৫৯৮

শিৱ নাৰায়ন বজা অপুত্ৰক আছিল। পুত্ৰ
কামনাই দেৱতাক আৰাধন কৰাতো কিছু
দিন থাকি এটি কন্যা জন্মিল, কন্যাৰ নাম
থলে সাধনি। পুনৰ দেৱতাক আৰাধন কৰা
তে পৰে পুত্ৰ জন্মিল, তাহাৰ নাম থলে
সাধক নাৰায়ন। পৰে কন্যাৰ জোগ্য জামাতা
নো পোআত বজা প্ৰতিগ্যা কৰিলে, কালি
প্ৰাতসে মোৰ মুখে জি বাক্য হই, সেই
বাক্যক জি জনে পালিব পাৰে, সত্য কৰি
সাধনি কন্যাক বিবাহ দিম। তাৰ পৰ দিন
প্ৰাতসতে বজা বালোআত বহাতে, সেই বা-
লোআৰ আগতে এক গচত কেৰকেতুআ দে-
খি সকলো লোককে কাঁৰেৰে মাৰিব দিলে;
কোনোএ কাঁৰ লগাব নোআৰিলে। বজাই
বোলে, কেৰকেতুআত জি কাঁৰ লগাব পাৰে,
সত্য সাধনি কন্যাক তাকে দিম। পাচে সা-
মান্য চুটিয়াৰ লৰা এটিএ কাঁৰ লগালে।
সত্য অজিকাৰ ৰাখি ৰাজ কন্যা দিবৰ ইচা
কৰিলে। কন্যাই সুনি বোলে, মই সামান্যত
কিয় বিবাহ সোমাম? পাচে বজা বোলে,
মোৰ প্ৰতিগ্যা ৰখা কৰ। কন্যা বোলে, মই
জি খোজোঁ, তাকে সত্য কৰি দিম বোলা।
বজা বোলে, সত্য কৰি দিম, জেই খোজ। ঐ
খানি নিচই কৰি সেই চুটিয়াৰ লৰাটিকে
প্ৰাচিত কৰাই সাধনি কন্যাক বিবাহ দিলে।
ভাত পাচে সাধনি কন্যাই বোলে, মই তো-
মাৰ অজিকাৰ ৰাখি সামান্যতে বিবাহ সো-
মালোঁ; মোক জি দিবলৈ অজিকাৰ কৰি
ছিল, তাকে দি অজিকাৰ ৰাখা। বজা বো-
লে, মোৰ পুত্ৰ দুহিৰি দুইত কৰি কোন
আচে? উইতকেই সকলো ভাল দিম। কন্যা
বোলে, জদিবা তোমাৰ পুত্ৰ কৰা সোনৰ
পেৰাটিত জি আচে, তাকে দিয়া মোক।
বজা বোলে, মই বচনতে যাটিলোঁ, তোৰ ভা-
য়েবলৈ কিছু নে থাকিল, তয়ো সেই দুব্য নি
বহুত দিন খাবলৈ নে পাৰি; নি দিবই পাৰোঁ,
নি দিলে সত্য ভুট জাই; দিলে সকলো
ৰাজ্য তাৰ জাই; পৰে জি হওক, সত্যকেহে
ৰাখিব লাগে।
জি সত্য ভবিষ্যতি পশ্ছাত্ সন্ধি কৰিবতিঃ।

বিশ্বনেত্র বসেচক্সে হেমন্ত কাল আগতে।
ভাল জন্ম। মহা স্নেহা অব্যৰ্থ্য দৰা পদং।

এই বুলি বজা সোনৰ পেৰাটি সহিতে বজা
ক্রন্দন কৰি পূজা ঘৰৰ পৰা পেৰা সহিতে
সুবৰ্ণৰ বিৰালিটি দিলে। বজাৰ জিএ জেতিয়া
পেৰাটি হাতত লৈ মেলি চালে, তেতিয়া
সোনৰ বিৰালি অদ্বিত্য হল; দেখা নে পাই
বজাৰ জি কান্দিব ধৰিলে, সোনৰ বিৰালি
পৰহস্ত হোআতে বজাৰ স্মিনক্ট হল; চুটি-
য়াৰ লৰাটিতে ৰাজ লখ্মি লগ ললে। পাচে
বজাৰ জিএ সোনৰ বিৰালি নে পাই অস-
ন্তোন ক্রন্দন কৰাতে গিৰিএকে বোলে, তুমি
দুখ ন কৰিবা, মই সোনৰ বিৰালি গৰাই
দিম। এই বুলি সোনৰ বিৰালি গৰোআই
সেই পেৰাতে জতন কৰি থলে। তাত পাচে
ধিৰ নাৰায়ন বজা ৰাজ্য ভাৰ এৰি জামা-
তাক জুব ৰাজ পাতি আপোন পুত্ৰ ও বচ-
ৰৰ নিসু সাধক নাৰায়নক ভাৰ হাতে সমপ-
না কৰি, ৰাজ মহিলা সহিতে অৱন্যক গল।
সিন্ধু খেত্ৰত বিটো উপাসি প্ৰান তিয়াগ
কৰিলে। জুব ৰাজে বিচাৰ কৰি নে পাই,
বজা হৈ নিত্য পাল বজা নাম ললে। পূৰ্বৰ
পাত্ৰ মন্ত্ৰিক গুচাই সামান্যৰ পাত্ৰ মন্ত্ৰি পা-
তি ললে। দেসৰ দেস গুন বিচাৰ ন কৰি
পুজা লোকক দণ্ড বন্ধ কৰিব ধৰিলে; পূৰ্বৰ
নিতিক এৰি পুৰ্বৰ্তে; এভেকে সকলোএ অনিত্য
পাল বুলিব ধৰিলে। ৰাজ চৰ্চা এৰি মাচ
পহু মাৰি কুৰে, আলি বান্ধি পুখুৰি খানি
কুৰে। জি সময়ত চুটিয়া বজা আলি বান্ধি
পুখুৰি খানিচিল, সেই বেলা স্বৰ্গি ৰজাৰ
কুচেজমুন বৰ গোহাঁয়ে লক দিহিঙ্গিয়া বজাত
জনাংলে। চুটিয়াৰ দেস মাৰিলে অনেক বি-
তি পাই, এই বুলি জনোআত পাত্ৰ মন্ত্ৰিৰে
আলচ কৰি সৈন্য সেনা জুখাক লৈ সদিয়াৰ
চুটিয়াৰ বজাকে জুখ দিলেগৈ। চুটিয়াৰ
নিত্য পাল বজায়ে আপোন দেসৰ পাত্ৰ মন্ত্ৰি
ৰে আলচ কৰি জুখৰ সমুখ হল। চক্সগি-
ৰি পৰ্বতৰ নিকট জুখ পাতিলে; কুৰেবৰ

দত অস্ত্ৰ লৈ জুখত প্ৰবেশ হল; লুকি দ্বিত ই
পুনৰ দ্বিত্য হৈ স্বৰ্গি ৰজাৰ সৈন্য মাৰে;
সেই কাৰনে তাহাকে চক্স নাৰায়ন বোলে।
সেই চুটিয়া বজা চক্সগিৰি সিখৰত উঠিল,
বাকু পাতি জুখ দিলে। স্বৰ্গি ৰজাই খেদি
ভৈয়ামত সৈন্য মাৰি পৰ্বতত তুলিলেগৈ, চু-
টিয়া বজাৰ সৈন্য ভাগিল। বজাৰ ১২০ কুঁঅ-
ৰিএহে সিল। কৌচাই বজাৰ হাতত দিএ, বজা
অবিচেদে মাৰে, স্বৰ্গি ৰজাৰ সৈন্যত পৰি
পৰি মৰে। কুচেজমুন বৰ গোহাঁই মন্ত্ৰনাকৈ
খিলা গচত বগোআই পৰ্বতৰ ওপৰত ঢুলি-
আক ঢোল বজাৰ দিলেগৈ; স্বৰ্গি ৰজাৰ
আগ্যাৰে পৰ্বতত উঠি ঢোল বজালেগৈ।
ৰজাই বোলে, মোকে পাচ ভেঁটি সৈন্য পালে-
হি; অদভুত ক্ৰতি হত হৈ সাধনি মহিলিক
হাতত ধৰি পৰ্বতৰ সিদ্ধৰ পৰা ডেও মাৰি
জুৰিত পৰি মৰিল। কুচেজমুন বৰ গোহাঁয়ে
বজাৰ হাৰ মূৰ বিচৰাই নে পালে। বজা
বোলে, বৰ গোহাঁই বিচাৰ কৰ। ভ্যাও-
হুজ নেওগে ৰজাত জনাইচেগৈ, জুখ জই;
শ্ৰী শ্ৰী স্বৰ্গি ৰজাৰ সদিয়া প্ৰাপ্ত। ১৫২৮
সঁকে পুহ মাহে ইতি প্ৰাপ্ত ২৭, ঘোঁৰা ১০০,
হিলৈ ১০০০, নৌকা ৭০০, পুজা ধন ধান্য
অপৰ্জন্ত লেখা নাই। মহ ২০০, দৈব-
গো, ব্ৰাহ্মন, ঠাতি, সোনাৰি, কমাৰ, চমাৰ,
ধোৰা, নাপিত, খনিকৰ, দণ্ডচক্স, কৌকোৰা দো-
লা, চৰা নাও, বৰচা, ইত্যাদি আহিলা লক-
লোকে আক্ৰমণ কৰি লৈ, ৫ বছৰৰ সাধক
নাৰায়ন ৰাজ পুত্ৰকে নিসু বধ ন কৰি সদি-
য়াৰ সেই চুটিয়া দেসৰ ১২ বছৰ মানুহ দি,
কলিয়াবৰৰ কামাখ্যা পৰ্বতৰ বাহিৰ কৰি
বোতাৰ পচিম পাৰ, ধনসিৰিৰ পূব পাৰ,
কৰিব আলিৰ দখিন ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰ পাৰে
গৌহদ কৰি খুঁটা মাৰি ভাষ্য পাত্ৰ কৰি দি-
লে; মানুহ বাবে ঘৰেঘৰে সহিতে পুৰতি,
বজা চাক্তত বছৰে বছৰে মোহৰ ৰূপ ৮০
টকা, ধন ৪০ ধন সোখাই পুৰতি থাকি-
বি। ইতি।

৬ বছৰ।   মোং সিবসাগৰ, জানুৱাৰি, ১৮৫১।   নম্বৰ ১।
VOL. VI.   SIBSAGOR, ASAM, JANUARY, 1851.   NO. 1.

অষ্ট্ৰেলিয়াৰ বিৱৰণ।

Geography of Australia.

দক্ষিণ পাৰ্চিক সাগৰত অষ্ট্ৰেলিয়া নামে
এখন বৰ উপদ্বীপ আছে, পূৰ্ব পাৰ্চিয়া দিশে
২৪০০ মাইল, বহলে ২০০০ মাইল; মা-
টিৰ জোখ প্ৰায়ে ত্ৰিচ লাখ বৰ্গমাইল।

১৬০৫ সঁকত হলণ্ড দেশৰ জাহাজৰ দো-
আৰাই সেই বৰ দ্বীপ দেখা পোআ হল:

সিহঁতে তাক নুহলণ্ড অৰ্থাত নতুন হলণ্ড
নাম দিলে। পাচে ১৭৭০ সঁকত কাণ্ডান
কুক চাহাবে তাৰ পূৰ্ব ঝালে উঠি ইঙ্গলণ্ড
মহা ৰজাৰ নামেৰে দেশ লৈ জাহা 'নিউ গৌত
ওএলচ নাম ধলে। ১৭৭৮ সঁকত ইঙ্গলণ্ডৰ
লোকে তাত চিহ্নি নামে এখন নগৰ স্থাপন
কৰিলে; আৰু তাত ইঙ্গৰাজিৰ পুজা হবৰ
নিমিত্তে দেশান্তৰ কৰা কইদিবিলাকক তালৈ

অষ্ট্ৰেলিয়া দ্বীপৰ আদি বাসি যুনিহ ভিৰোডাৰ নক্স।

Young Man and Woman of Australia.—From the Illustrated London News.

পঠাই পঠাই দিএ। এতিয়া সেই চিহ্ননি নগৰৰ ৫০,০০০ মান মানুহ হৈছে। আন চাইতো অনেক অনেক চাহাব আদি লোক গৈ গাঁও আদি নগৰ পাতি থৈছে। মেল-বৰ্ন নামে এখান নগৰত প্ৰায়ে ২০,০০০ মানুহ আছে। কইদি লোক আৰু সিবিলাকৰ সন্তান ক্ৰমে ক্ৰমে ভাল হৈ গৈছে। সিহঁতে ভাতে খেতি কৰি, গৰু চাগ চৰাবলৈ চাই ভাল দেখি সৰহকৈ জাক বাখি মেৰৰ নোম বিলাইতলৈ বেচি পঠাই।

সেই দিগৰ চাৰিও ফালে সাগৰৰ দাঁতিত মাটি ভাল; ভিতৰে গলে সুদা বালি ভাতে মানুহ নে থাকে; আৰু দিগৰ মাজত বিল বগাৰ বা পৰ্বত কি আছে, তাক নে জানে, মহলা লোআ ন হ'ল। দক্ষিণ পশ্চিম দাঁতিএ নিল পৰ্বত এগৰি আছে। তাৰ বতৰ ভাল; কিন্তু জেতিয়া ইয়াত জাৰ, তাত ঘাম; ইয়াত ঘাম হলে তাত জাৰ হই। নৈ কেইবা খেনা আছে; কেতবোৰ সাগৰত পৰে, কেতবোৰ ভিতৰ ফালে বৈ আন্দাজে সৰোবৰত পৰেগৈ। সেইবোৰৰ মাজত লোনা পানি' দালিঙ্গ নামে এখান আছে; কিন্তু আটাইৰে মাজত মৰি নামে নৈ এখন দিছিল; তাৰ দিছে ১০০০ মাইল, দক্ষিণে সাগৰত পৰেগৈ। পশ্চিম ফালে চোআন নদিৰ দুই পাৰে এতিয়া এখন বেস পাতিছে। কোনো চাইত ভাষা আৰু লোনা ওলাই।

অষ্ট্ৰেলিয়াৰ আদি বালি লোক অসভ্য; আন মানুহতকৈ কিছু সৰু, লোকৰ দৰে লব খাবৰ নে জানে, আমাৰ নগাতকৈও জে-গেলা; এতিয়ালৈকে মতা মাইকিএ নাজটে নগৰত সোমাই কুৰি একো লাজ নে পাই। কেতবিলাকে ঘৰ ন সজাটকৈ সিলৰ খো-বোজত বা গচৰ তলত সুই থাকে। কাঁহ খেবু নাই, কিন্তু দা, জাটি, টান্ধোন, এইবি-লাক আছে। সিহঁতৰ বহন সৰুতে বন্ধা, বৰ হলে আক্ৰিছাৰ নিচিনা কলা হৈ জাই। নাক চেপেটা, ফোঁপ বহল, চেলাউৰি ডাঙ্গৰ, চকু সোমোআ, ওঁঠ লেকআ, মুখ বহল,

দাঁত বগা, খই নে জাই। নাকত সলা মা-ৰি দিএ। মছে নে খাবলৈ ডেল হাঁহি হাঁহি চাল টান কৰে।

মাচ মাৰিবলৈ মাইকিবোৰে নান্দত সো-মাই বৰখি বাই; মতা হৈলে পানিৰ দাঁ-তিএ গৈ মুখত সামুক চোবাই পানিত ধৃত কুৰিয়াই, তাক মাচে খাবলৈ অহাত সি জুপি চাই জাটিএৰে খুঁচি মাৰে।

অষ্ট্ৰেলিয়াৰ আদি বালি পহু বৰ আচ-ৰিত; আন দেশৰ নিচিনা প্ৰায়ে এটাও ন হই। কান্নাক পহুতকৈ ডাঙ্গৰ জন্তু ভাত নাই, সি হৰিণা পহুৰ সমান। মাইকি কান্নাকৰ পেটত দুজাপ চাল; ওপৰৰ জাপ জো-লোকাৰ নিচিনা, তাৰ ভিতৰত পোআলি সুমাই লৈ ফুৰে। নেগুৰেৰে বৰকৈ কোবাই, তাৰ কোৰেৰে মানুহৰ ঠেঙ্গ ডাঙ্গিৰ পাৰে। জঁপিয়াই জঁপিয়াই ফুৰে; জাপত ১৫ হাত জাই। তাৰ মজ্জা খাবলৈ ভাল।

আৰু কুকুৰৰ নিচিনা এক জন্তু আছে; সি বৰ চোকা, কিন্তু বু ভুকে।

হাঁহটীয়া নামে আন এবিধ বৰ আ-চৰিত জন্তু আছে; সি মেকুৰিৰ সমান ডাঙ্গৰ; হাঁহৰ দৰে ঠোঁট আৰু ডৰিৰ পতা; উম্বৰ নিচিনা সৰু নোম, আৰু প্ৰায়ে পানিতে থাকে। কনি পাৰি পোআলি জগাই, তথাপি উম্বৰ দৰে পোআলি পি-য়াই। কুকুৰাৰ দৰে মতাৰ আল আছে; তাৰ ভিতৰত সাপৰ দৰে বিল থাকে।

ভাত বৰ এবিধ দ্বিত বাজ আছে; সি কলা বৰনিয়া। ইমু নামে উট চৰাই এবিধো আ-চে, তাৰ ওখই প্ৰাই ৫ হাত। ভাত বাজে ভাটো, ককাটু আদি কৰি অনেক অনেক সূন্দৰ বৰনিয়া চৰাই আছে। ককাটুৰ নকচা এই।

জাতিকৰ জাত্ৰা, ১ আধ্যা।

The Pilgrim's Progress, Chapter I

এই জগতৰ অৱন্যৰ মাজত মই কুৰি
জাঁওতে জি এখন চাইত এটা গাঁও আছিল,
এনে চাই পালোঁহি। তাতে পৰি সুই ধা-
কোঁতে এক সমাজিক দেখিলোঁ। সেই সমা-
জিকত গাত ফটা চটা কাপৰ পিন্ধি, আপো-
নাৰ ঘৰৰ ফাললৈ পিঠি দি, হাতত এখন
পুখি ধৰি, পিঠিত বৰ গধুৰ বোকোচা বন্ধা
খিন্ন হৈ থকা এটা মানুহক দেখিলোঁ। তাক
চাই থাকোঁতে পুখি মেলি পৰ্হিবৰ দেখিলোঁ,
আৰু পৰ্হি চাই সি কঁপি কঁপি কান্দিবলৈ
ধৰিলে। পাচে আৰু নিজম দি থাকিব নো-
অৱন্ত সি বৰ অসন্তোষ মাত্বেৰে এঁটাই পাৰি
বুলিলে, মই কি মৰিম?

এনে অৱস্থা হলত সেই মানুহ ঘৰলৈ গৈ
আপোন লৰা ভিৰোভাই নু বুজিবলৈ জিমান
লৈকে পাৰিছিল, আপোনাৰ পেটত দুখ
মমনকৈ ৰাখি থৈছিল; কিন্তু অসন্তোষ ৰাখি
গলত সবহ কাল ৰাখিব নোআবিলে; এই
হেতুকে ক্ৰমে ভিৰোভা আৰু লৰাৰ আগত
পেট ভাজি এই কপে কবলৈ ধৰিলে, বোলে,
অ মোৰ পুয়া, আৰু মোৰ পেটৰ লৰাটিহঁত,
ভোমোলাকৰ অতি বেখাৰ মিত্তিৰ জি মই,
মই সৰ্বনাস হৈচোঁ; কিয়নো মোৰ ওপৰত
এটা বোজাই হৈচি ধৰি আছে; আৰু মই
বাতৰা পাই স্বৰূপকৈ জানিচোঁ, আমাৰ এই
নগৰ স্বৰূপৰ জুইৰে পুৰি জাৰ; সাৰিবলৈ
জদি কোনো উপাই নোলাই, সেই ভয়ঙ্কৰ
বিনাসৰ কালত ভূমি মোৰ হৈনি, আৰু মোৰ
পুিয় লৰাটিহঁত, ভোমোলাকো মোৰে সৈতে
বৰ দুখেৰে সৰ্বনাস হ'ব; এতিয়া হলে
একো উপাই নে দেখোঁ। এই কথা সুনি
ভাৰ পৰিয়ালৰ বৰ উকমি লাগিল; ভাৰ
কথা স্বৰূপ বুলি পতিয়ালে, এনে ন হই;
ভাৰ মূৰত পাগল বাহু সোমাই বলিয়া কৰা
জানিলে। তাতে গবুলি বেলি হোআত
টোপনিভ মূৰৰ বাহু সাত হ'ব বুলি আশা

কৰি, বেগাই খাটত সুআই ধলে। কিন্তু দিনত
জেনে দুখ, ৰাতিও তেনে; এই কাৰনে টো-
পনিএ ন ধৰি দিছিল নিদ্রাস, চকুৰ লোএৰে
নিলা নিয়ালে। পাচে ৰাতি পুআলত ভো-
মাৰ কেনে হৈচে বুলি সিহঁতে সুধিলে। সি
কলে, বোলে, কেৱল বেয়া হৈহে গৈচোঁ। পা-
চে সিহঁতক আগৰ কথা কবলৈ ধৰাত সিহঁতৰ
টান মন হৈ আও কান কৰিলে; আৰু চোকা
কঠিন বেৱহাৰেৰে ইয়াৰ বোগ গচাম বুলি
মনেৰে পাজিলে; কেতিয়াবা তাক নিদ্ৰা কৰে,
কেতিয়াবা ডাৰি দিএ, কেতিয়াবা এৰি তাৰে
সৈতে একো ন কই। এই হেতুকে সিহঁতলৈ
মৰম লাগি, সিহঁতৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰি-
বলৈ আৰু আপোন দুখৰ সোক কৰিবৰ
নিমিত্তে সি আপোনাৰ ঘোঁটালি সোমাই
সোমাই থাকিবলৈ ধৰিলে। আৰু কেতিয়াবা
পুখি পৰ্হি, কেতিয়াবা প্ৰাৰ্থনা কৰি, খেতি
পধাৰত অকল সৰে ফুৰি ফুৰি থাকে। এই
কপে কেতখনি দিন কাল নিয়ালে।

পাচে এদিনা পধাৰত ফুৰি আপোন আ-
চাৰৰ দৰে পুখি পৰ্হি মনে বৰ অনন্তোণ
হোআ তাক দেখিলোঁ; আৰু পৰ্হি চাঁওতে
আগৰ দৰে ফুটাই এঁটাই পাৰি বুলিলে,
পৰিত্ৰান পাৰলৈ মই কি কৰিম? আৰু ইকা-
লে নিকালে চাই লব মাৰি জাৰ খোজা
জেন তাক দেখিলোঁ; কিন্তু কোন বাটে জাম,
ইয়াক বুজিব নোআৰি বৈ আছিল। তে-
তিয়া উপদেশক নামে এজন মানুহক তাৰ
ওচৰলৈ জাৰৰ দেখিলোঁ; সি তাত সুখিলে,
বোলে, তুমি কিয় কান্দিচা? সি কলে, হে
আতা, মোৰ হাতত জি পুখি আছে, তাৰে
বুজিচোঁ, মই মৰিবলৈ বগুৰ আগ্যা আছে,
তাৰ পাচে সোধলৈ আহিব লগা; তাক
কৰিবলৈ মোৰ ইচা নাই, ইয়াকো কৰিবলৈ
নক্তি নাই, মই বিবেচনা কৰি ইয়াকে
জানোঁ।

তেতিয়া উপদেশকে কলে, জিয়াই থাকোঁতে
কত কত দুখ আছে, ইয়াকে দেখি, কিয় মৰি-
বলৈ ইচা নাই? তাতে সেই মানুহে উত্তৰ
কৰিলে, কাৰন এই, মোৰ পিঠিত জি ভাৰ
আছে, সি মোক মৈদামতকৈ ভাললৈ নিব, আৰু
মই পাতালত পৰিম, ইয়ালৈ মোৰ ভই।
হে আতা মই যদি বন্দি সালত সোমাবলৈ
জুগুত ন ইও, তেন্তে সোধলৈ আৰু তাৰ
পৰা বগুলাকো জাবলৈ কোনো মতে সমৰ্থ
ন ইও; এইবিলাক কথা ভাবিএই কান্দোঁ।

তেতিয়া উপদেশকে কলে, তোমাৰ যদি
এনে অৱস্থা হই, কি কাৰনে থিয় হৈ বৈ
আচা? সি উত্তৰ কৰিলে, কোন পোনে জাৰ
লাগে, তাক মই নে জানোঁ। তেতিয়া উপ-
দেশকে তাক এখন বুৰিওআ চাল দিলে;
তাৰ ভিতৰ কালে এনে লিখা আছিল,
“আগলৈ হব লগা ক্ৰোধৰ পৰা পলাই
জাৰ।” সি তাক পৰ্হি উপদেশকলৈ একে
ঠাৰে চাই সুখিলে, কোন কাললৈ পলাব
লাগে? তাতে উপদেশকে এখান বহল পধা-
ৰৰ সি কাললৈ আজুলিৰে পোনাই দেখুআই
বুলিলে, সৌ খন নক দুআৰ দেখিচা নে?

সি কলে, নে দেখোঁ। তেতিয়া আকও সুখি-
লে, সৌ খিন্তে জলি থকা দিগ্ধি; তাক দে-
খিচা নে? সি বুলিলে, চই দেখোঁ জেন
কৰে। তেতিয়া উপদেশকে কলে, সেই
দিগ্ধি তোমাৰ চকুত লগাই ৰাখি তালৈ
পোনাই গৈ থাকিবা, তেহে দুআৰ দেখিবা;
তাত চপৰিয়ালে তুমি কি কৰিব লাগে,
তাক তোমাত কোআ জাৰ।

সেই ৰূপে মই সমাজিকত দেখোঁতে সেই
মানুহে লৰিবলৈ ধৰিলে। আপোনাৰ ঘৰৰ
পৰা বৰ আঁতৰ নো ইওতে লৰা তিৰোতাই
তাক জোআ দেখি, বিজিয়াই বিজিয়াই উভতি
আহিবলৈ মাতিলে; কিন্তু সি কানত লোপা
দি, পৰম আয়ুস, পৰম আয়ুস, অনন্ত পৰম
আয়ুস বুলি লৰি গৈ, পাচলৈ নে চাই পধা-
ৰৰ মাজলৈ পলাই গল।

আৰু সেই মানুহৰ চুবুৰিয়া চিনাকিবোৰে
তাক চাবলৈ ওলাই, এই ৰূপে লৰিবৰ দে-
খি, কোনো কোনোএ ইতিকিঙ্গ কৰিলে,
কেতবোৰে ভই দেখাই ধমকাৰ ধৰিলে,
কেতবোৰে বিজ মাৰি উভতি আঁহ। বুলি
মাতিলে। সিহঁতৰ মাজত দুজনে বলেৰে
সৈতে তাক ধৰি আনিবলৈ চাৰুৰ কৰিলে;
সিবিলাকৰ এটাৰ নাম মইমতালি, এটাৰ
নাম ভৰল। তেতিয়া সেই মানুহ তাৰ পৰা
বৰ দূৰ হ'ল; কিন্তু সেই দুজনে খেদিবলৈ
মন থিৰ হৈ তাৰ পাচে পাচে লৰি গৈ অলপ
কালতে তাৰ ওচৰ পালেগৈ। তেতিয়া সেই
মানুহে সিবিলাকত সুখিলে, বোলে, হেৰ
চুবুৰিয়া লোক, কি কাৰনে আহিচাইক?
তাতে সিহঁতে কলে, আমাৰ লগত উভতি
জাবলৈ তোমাক মিনতি কৰিবৰ নিমিত্তে
আহিচোঁ। কিন্তু সি বুলিলে, সেই কথা কে-
তিয়াও হব নোআৰে; কিয়নো জি নগৰত
ময়ো জনম পালোঁ, সেই বিনাস নগৰত তো-
মোলাক থাকা; সি নষ্ট হ'ব লগা, ইয়াক
মই এতিয়া নিচকৈ জানোঁ। তোমোলাকে
তাত থাকি কাল ক্ৰমে মৰিলেই, মৈদামত-
কৈও ভাল হোআ গন্ধক আৰু অগ্নি থকা

ঠাইত পৰিবাৰে। এই কাৰনে মোৰ গ্লিয়
চুৰুৱিৱাৰিলাক, এই কথাত মনকুৰ হৈ মোৰ
লগত চলি আঁহাইক।

তাতে মইমতালিএ বুলিলে, কি! আমাৰ
মিতিৰ, কুটুম, সুখ ভোগ আটাইকে এৰি
ভোমাৰ লগত জাম নে? তেতিয়া সেই মা-
নুহ, (জাৰ নাম খ্ৰিষ্টিয়ান,) নি এই উত্তৰ
কৰিলে, হই, ভাই, এৰিব লাগে; কিয়নো
মই জি সুখ ভোগ বিচাৰিচোঁ, তাৰ একন
মানেৰেও ভোমোলাকে এতিয়া ভোগ কৰা
নকলো বহু ভুলা কৰিবলৈ জোগ্য ন হই।
ভোমোলাক মোৰ লগত জদি জোআ, আক
এই পথতে থাক, তেন্তে মোৰে নৈতে সেই
সুখ ভোগৰ লমান ভাগি হব; কিয়নো
জি ঠাইলৈ জাঁও, তাতে সকলোতৈল জঁটা
বহু আক ভাতকৈও অধিক আছে। জাঁহা,
মোৰ কথা মিচা নে সঁচা, তাৰ প্ৰমাণ দেখি-
বাইক।

মইমতালিএ বোলে, বাক, তুমি জি বহু
পাৰৰ নিমিত্তে সকলোকে এৰিচা, সেই সেই
বহু কি?

খ্ৰিষ্টিয়ান! মই জি বিচাৰি গৈচোঁ, সেয়ে
অখই, আক নিৰ্মল, আক অমৰ অধিকাৰ
বাৰ; তাক স্বৰ্গত সঁচি ধোআ হৈচে; জি-
বিলাকে বিচাৰে, সিবিলাকক নিজোজন কৰা
লময়ত তাক দিয়া হবৰ নিমিত্তে নিৰ্দিষ্ট
কপে বধা হৈচে। জদি দেখিব ধোআ,
তেন্তে মোৰ পুৰি পৰ্ছি চোআ।

তাতে মইমতালিএ বুলিলে, খুচ, তোৰ
পুৰি এখন পেলাই ৰে; আমাৰ লগত উভ-
তি আহিবি নে নাহিবি, তাকে ক।

নি উত্তৰ দিলে, মই জাৰ নোআবোঁ,
কিয়নো নাজলত মোৰ হাত দিয়া হল।

মইমতালি। তেন্তে জাঁহা, তবল ভাই,
ইয়াক এৰি গুচি জাঁও; এনে এৰিখ বাতুল
জাঁৰি ধোআ মানুহ আছে; সিহঁতে তেতিয়া
মনত কোনো কথা ধৰে, তেতিয়া কাৰ্জৰ কা-
ৰন দেখুআৰ পৰা সাতো জনতকৈ সিহঁত
আপোনাৰ দ্ৰিষ্টিতে গিয়ানি হই।

তাতে তবলে কলে, নিখা ন কৰিবা, ভাই;
এই উত্তম লোক খ্ৰিষ্টিয়ানে কোআ কথা জদি
সঁচা হই, তেন্তে নি জি বহু বিচাৰিচে, সেয়ে
আমাৰ বহুতকৈ উত্তম; চুৰুৱিৱাৰ লগত
জাবলৈ মোৰো মন গৈচে।

মইমতালি। কি! আক এনে বনিয়া মা-
নুহ আছে নে? মোৰ কথা সুনি উভতি জাঁ-
হ। এনে পাগল মানুহে ভোমাক কলৈ
নিব, কোনে কব পাৰে? ঘূৰি জাঁহা, ঘূৰি
জাঁহা, গিয়ান কপে কৰা।

খ্ৰিষ্টিয়ান। ন হই, ন হই, তবল বহু,
মোৰ লগত জাঁহা; মই জি জি কথা কৈ-
চিলোঁ, তাৰ বাহিৰেও অনেক অনেক ঐহজ
আচে। মোৰ কথাত জদি দ্ৰিষ্টিয়ান ন কৰা,
তেন্তে এই পুৰি পৰ্ছি চোআ; আক তাৰ
ভিতৰত জি জি লিখা আছে, নি সত্য হো-
আৰ প্ৰমাণৰ নিমিত্তে চোআ, জি জনে তাক
বচনা কৰিলে, তেঁও আপোনাৰ ভেজৰে
তাক নিচই কৰিলে।

তেতিয়া তবলে বুলিলে, হেবা মইমতালি
ভাই, মোৰ মন পুৱে ধিৰ হল; এই লামু
লোকৰ লগত জাবলৈ মোৰ ইচা হৈচে;
তেঁওৰ জি দমা, মোৰো সেই দমা হব।
কিন্তু হে লগৰ সখি, সেই বাক্তিত ঠাইলৈ
তুমি বাট জানা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। উপদেশক নামে এজন মানুহে
আমাৰ আগত থকা জি এখন সৰু দুআৰ,
তালৈ মোক বেগাই জাবলৈ দিলে, তাতে
আমি বাটৰ কথা লিখিবলৈ পাম।

তবল। তেনে হলে জাঁহা ভাই, আমি
জাঁও। তাতে দুয়ো একে লগে জাবলৈ ধৰি-
লে; কিন্তু মইমতালিএ কলে, ময়ো আপো-
নাৰ ঠাইলৈ গুচি জাম; এনে অগিয়ান মা-
নুহৰ লগ হবলৈ মোৰ ইচা নাই।

পাচে মই সেই লমাজিকত চাই দেখিলোঁ,
মইমতালি উভতি গলত খ্ৰিষ্টিয়ান আক তব-
লে পথৰে দি জাঁওতে জাঁওতে কৰোপকৰন
কৰি ইজনে নিজনে কথা কৰোঁ ধৰিলে।

খ্ৰিষ্টিয়ান। হেবা ভাই তবল, এতিয়া

ভূমি কেনে হৈ আচা? ভূমি মোৰ লগত গমন কৰিবলৈ ধৰাত মোৰ বৰ আনন্দ। পৰলোকৰ জি কথা এতিয়া অদ্বিত্য হই, তাৰ প্ৰতাপ আৰু ভই মই জি ৰূপে মনত গম পালোঁ, সেই ৰূপে মই মতালি এও গম পোৱা হলে, সি এইমান বেগতে আমালৈ পিঠি দি গুচি ন গলহেঁতেন।

ভবল। হেৰা প্ৰিয় সখি খ্ৰিষ্টিয়ান, আমি দুইৰো বাহিৰে ইয়াত আন কেও নাই দেখি, আমি জি ঠাইলৈ গৈচোঁ, তাৰ কি বস্তু আৰু কি প্ৰকাৰে তাক ভোগ কৰিম, এই সকলোকে কিচু বহল ৰূপে মোক বুজাই দিয়া।

খ্ৰিষ্টিয়ান। সেই সকলো কথা মুখেৰে কোৱাতকৈ মনেৰে মই ভালকৈ বুজিব পাৰোঁ; তথাপি ভূমি সুনিবলৈ ইচা কৰা দেখি, মোৰ পুথিৰ পৰা তাৰ কিছুমান কথা পৰি সুনাম।

ভবল। কিন্তু তোমাৰ পুথিত জি লিখা আছে, সেই কথাবিলাক নিচয়ে স্বৰূপ বুলি জানিচা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। হই, তাক মই নিচয়ে জানোঁ; কিয়নো জি জনে মিচা কৰ নোআবে, তেঁওৰ দোআৰাই এই পুথি কৰা হৈছে।

ভবল। ভাল কৈচা; তেনে হলে সেই ভোগ কৰিব লগা কি কি বস্তু আছে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। বসতি কৰিবলৈ অনন্ত ৰাজ্য আছে; আৰু আমাক দান কৰিবৰ নিমিত্তে অনন্ত পৰম আয়ুস আছে; সেই ৰাজ্যত আমি সৰ্বকালে নিবাস কৰি থাকিম।

ভবল। ভাল কৈচা; আৰু কি?

খ্ৰিষ্টিয়ান। আৰু আমাক পিন্ধাই দিবলৈ তেজৰি কিৰিটি, আৰু জি বস্ত্ৰে আকাশত থকা সূৰ্জৰ নিচিনাকৈ আমাক কান্তিমন্ত কৰিব, এনে বস্ত্ৰও আছে।

ভবল। এই সকলো অতি উত্তম; তাত ৰাজ্য আৰু কি কি আছে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। তাত ক্ৰন্দন বা কোনো দুখৰ লেসু ন হব; কিয়নো সেই ঠাইৰ জি জন

গৰাকি, তেঁও আমাৰ সকলো চকুৰ লো মচি গুচাব।

ভবল। আৰু তাত আমাৰ লগৰ নিবাসি কোন কোন হব?

খ্ৰিষ্টিয়ান। জিবিলাকক চাবলৈ তোমাৰ চকুত জলক ধৰে, এনে চিৰাক আৰু কিকৰ দূত সকল আছে; আৰু আমাৰ আগেয়ে তালৈ জোআ হেজাৰ হেজাৰ, অজুত অজুত লোকে সৈতে দেখা দেখি হয়; নিবিলাকৰ মাজত কোনো হিংসক নাই, সকলোএ মৰম বেখা কৰোঁতা আৰু পবিত্ৰ; ইহুৱৰ সাখ্যাত অহা জোআ কৰে, আৰু অনুগ্ৰহৰ পাত্ৰ হৈ তেঁওৰ আগত সৰ্বদাই থাকে। তাত ৰাজ্যে সোনৰ কিৰিটি পিন্ধা ব্ৰিধ লোক, আৰু সোনৰ বিন বোআ পবিত্ৰ কন্যাবিলাককো দেখিবলৈ পাম; আৰু সেই ধানৰ প্ৰভুলৈ প্ৰেম কৰাৰ কাৰনে জি মানুহবিলাক জগতৰ লোকৰ দোআৰাই ডোখৰ ডোখৰকৈ কটা গৈছিল, জুইত পোৰা, বা জন্তুএ খোআ, বা নাগৰত পেলোআ হৈ মৰিল, সেই সকলো-বিলাক সুখি হৈ বস্ত্ৰ পিন্ধা দি অমৰনক পিন্ধি থকা দেখিম।

ভবল। অস, এনে কথা সুন। মাত্ৰকে আনন্দেৰে মন পুলকিত হল। কিন্তু ভাই, সেই সুখ ভোগ কৰিবলৈ পাম নে? আমি তাৰ ভাগি কি উপায়েৰে হব পাৰিম?

খ্ৰিষ্টিয়ান। সেই দেশাধিকাৰ প্ৰভুএ এই পুথিত তাক লিখাই দিছে; তাৰ পৰমার্থ এই, সেই সুখ পাবলৈ আমি যদি স্বৰূপকৈ ইচা-হে কৰোঁ, তেন্তে তেঁও তাক বিনামোলে দিব।

ভবল। বাক, প্ৰিয় সখি, এই কথা সুনাত মোৰ বৰ আনন্দ; আঁহা, বেগাই জাঁওইক।

খ্ৰিষ্টিয়ান। ভাই, মোৰ পিঠিত থকা বৰ গধুৰ বোকোচাৰ নিমিত্তে ইচাৰ দৰে বেগাই জাব নোআবোঁ।

তেতিয়া মোৰ সেই সমাজিকত দেখিলোঁ, দেখোঁ, নিহঁতে কথোপকথন কৈ এটািলতে পথাৰৰ মাজৰ বৰ দলদলনি এডোখৰৰ ওচৰ পাই মন ৰ কবাকৈ অকস্মিতে সেই

উহত পৰি বোকাৰ লাগি থাকিল। সেই দলদলনিৰ নাম নিৰ্ভাৰসা; তাতে সিহঁতে কেতখনি কাল ধপ ধপাই বগাই জোআত গোটেই গা বোকা হ'ল; আৰু খ্ৰিষ্টিয়ানসকল পিঠিত গৰুৰ বোকাচা ধকা কাৰনে ক্ৰমে মৰৈ সোমাবলৈ ধৰিলে।

তেতিয়া ভকলে সুধিলে, বোলে, হেৰা নখি খ্ৰিষ্টিয়ান, এতিয়া হ'লে কত আচা?

খ্ৰিষ্টিয়ান। হই ডাই, কত পৰিলোঁ, মই কব নোআবোঁ।

তাতে ভকলে বেজাৰ পাই নখিএকক খজ কৰি বুলিলে, জি সুখৰ কথা এইমান বেলি কৈ আছিল, সেইটো হই নে? প্ৰথমতে জাজা কৰিবলৈ ধৰাভেই যদি এনে দুৰাৱস্থা হই, তেন্তে সেম ন হই মানে কিমান দুৰ্গতি নহিব লাগিব? এই বেলি যদি প্ৰান বখা পাই ওলাব পাৰিম, মই ভাগি নো হোআ-কৈ তুমি অকলেই সেই সুন্দৰ ৰাজ্য ভোগ কৰিব পাৰিবা। এই কথা কৈ সি বলেৰে দুই এক বাৰ জঁপিয়াই দলদলনিৰ জিটো পাৰে তাৰ ঘৰ আছিল, সেই পাৰলৈ ওলাই গুটি গল; পাচে খ্ৰিষ্টিয়ানে আৰু তাক নে দেখিলে।

এই ৰূপে খ্ৰিষ্টিয়ান এৰা হ'লত, অকলে সেই নিৰ্ভাৰসা দলদলনিত বাগৰি ফুৰি আছিল; তেওঁ সি আপোনাৰ ঘৰৰ পৰা দূৰ হোআ জি পাৰত সৰু দুআৰ আছিলে, সেই পাৰেহে উঠিবলৈ সুম কৰিলে। ক্ৰমে বা-মৰ ওচৰ পালেগৈ; কিন্তু বোকাচাৰ কাৰ-নে উঠিব নোআবিলে। তেতিয়া মই সমা-জিকত চাই দেখিলোঁ, উপকাৰক নামে এজন মানুহ তাৰ ওচৰলৈ গৈ সুধিলে, ইয়াত তুমি কি কৰিচা?

তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে উত্তৰ কৰিলে, হেৰা দেও, আগলৈ হ'ব লগা ক্ৰোধৰ পৰা পলাই জাবৰ নিমিত্তে উপদেশক নামেৰে এজন লোকে নৌ খিন্তে ধকা সৰু দুআৰলৈ জাহি দিলে; তালৈ জাঁওতে এই বোকা খনত পৰিলোঁ।

উপকাৰক। পাৰি দিয়া ঘৰ নি বিচাৰি-লা কিয়?

খ্ৰিষ্টিয়ান। ভয়েৰে পলাই, পোনে জি বাটে পালোঁ, সেই বাটে আহি দত পৰিলোঁ।

উপকাৰক। তেনে হ'লে মোক হাত দিয়া। তাতে সি হাত দিলত উপকাৰকে ধৰি সুকান মাটিত তুলি থৈ, তুমি আপো-নাৰ বাটে জোআ বুলি কলে।

তেতিয়া তাক তোলা জনৰ ওচৰলৈ মই গৈ সুধিলোঁ, হে আপ, বিনান নগৰৰ পৰা নৌ সৰু দুআৰলৈ জোআ বাট এই পোনে আহিচে দেখি, দুখিয়া জাতিকে নিৰ্দিৰ্শিনিএ জাবৰ নিমিত্তে এই ডোখৰ মাটি কি কাৰনে ভাল কৰা ন হ'ল?

তেতিয়া তেঁও কলে, এই বোকা ঠাই ভাল কৰিবলৈ অসাধ্য; মাটি কি কাৰনে এইমান বেয়া, তাক কেঁও, সুন।। পাপ চিন্তা-কুলৰ পৰা জি মলি ফেন আদি কৰি ওলাই, অৰ্থাত কোনো পাপিএ চেতনা পাই আপো-নাৰ অপৰাধ আৰু নৰকৰ জোগ্য দোস জানিলত তাৰ মনত জি ভই, নিৰসা, আৰু আকুল হোআ লগলগ জনমে, সেই সকলো চাৰিও ফালৰ পৰা বৈ, সদাই এই চাপৰ ঠাইত গোট খাই পৰেগৈ; তাৰ কাৰনে নিৰ্ভাৰসা দলদলনি বোলে।

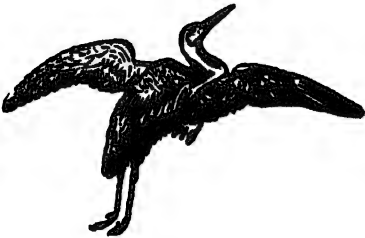
এই ডোখৰ মাটি এই ৰূপে বেয়া হৈ থাকিবলৈ বজাৰ ইচা নাই; আৰু ৰাজ বৰ বৰাৰ আগ্যাৰ দোআৰাই তেঁওৰ বনুআৰি-লাকে তাক কিছু ভাল কৰিব পাৰে কি চাবে, এই নিমিত্তে সোলে স বচৰতকৈ অধিক কাল এই সৰু ডোখৰ মাটিত বন কৰি আ-চে; ইয়াত খোআ বস্তু একুৰি হেজাৰ গাঁৰিব বোজাতকৈ কম ন হই, তাক মই নিচয়ে জানোঁ; হই, তাক নিৰহ কৰিবৰ নিমিত্তে হজাৰ অধিন হোআ সকলো ঠাইৰে পৰা লাখ লাখ উত্তম উপদেশকে আনি ইয়াত বৰকালে দিয়া হৈছে; আৰু টান মাটি কৰি-লৈ তাতকৈ ভাল বস্তু নাই বুলি জনা লোকে কই; কিন্তু এতিয়ালৈকে নিৰ্ভাৰশু

দলদলনি হৈ আছে; আৰু নিইতে জি জি
ন কৰোক, তেও এই দৰ হৈ থাকিব ।

বিধান কৰ্তাৰ আগাৰে এই দলদলনিৰ
মাজে দিও কেতবিলাক ভাল সৰুত গৰ পাৰি
ধোআ হৈচে হই; কিন্তু বতৰ বেয়া হোআ
কালত এই ঠাইতে মলি কেন অধিককৈ বাৰ্হি
জোআত পুৱে গৰ দেখা নে জাই; তথাচ
দেখিবলৈ পালেও মূৰ ফুৰনি ধৰাত মানুহে
আঁতৰতে ভৰি দি তলত পৰে; এই ৰূপে
গৰ থাকিলেও বোকাৰ মগ্ন হৈ জাই । কিন্তু
দুআৰৰ ভিতৰত লোমাৰ পাৰিলে মাধোন
ভাৰ পৰা মাটি ভাল ।

এই ৰূপে সমাজিকত চাই থাকোঁতে সেই
সময়ত তৰলে আপোনাৰ ঘৰ আৰুও পো-
আ দেখিলোঁ; তাতে ভাৰ চুবুৰিয়াবিলাকে
দেখিবলৈ গোটি খাই কেতবোৰে তাক উভ-
তি অহা দেখি বৃদ্ধিমন্ত মানুহ বুলি কলে;
খ্ৰিষ্টিয়ানৰ লগ লৈ পুৱান সৰুটত পেলো-
আৰ কাৰনে কেতবোৰে তাক অজলা বুলি-
লে; আন কোনোএ ভাৰ একো সাহ নাই
দেখি নিন্দা কৰিব ধৰিলে, বোলে, জাজাৰ
আৰম্ভন কৰিবলৈ ভূমি সাহিয়াল হৈ আচি-
লা; মই সেই দৰে কৰা হলে অলপমান
দুখ পোআৰ কাৰনে হুকি আহিবলৈ এই-
মান অধম ন হ'লোঁহেঁতেন । এনে কথা সুনি
তৰলে লাজ পাই তল মূৰ কৰি নিইতৰ
মাজত বহি থাকিল; কিন্তু পাচে সি অলপ-
মান সাহ পালত নিইতে ভাৰ কথা এৰি,
সাধ্যাত নো হোআ জি খ্ৰিষ্টিয়ান, তেঁওক
নিন্দা কৰিবলৈ ধৰিলে । তৰলৰ বিবৰনত
এই কথা মাধোন ।

॥

বনুআ গামৰ বিবৰন ।

The Warrior Chief.

মাধিএ লিখা সাত্ৰৰ ১১ আধ্যাৰ ২১
পদত আমাৰ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টে এই ৰূপে
কলে, মই নম্ৰ আৰু কোমল মন হৈচোঁ, এই
হেতুকে তোমোলাকে মোৰ মুখে লিখা
পোআহি; তাতে তোমোলাকে মনত জিৰনি
পাবা । পুত্ৰক জি লোকে প্ৰতি কৰে, সেই-
বিলাক তেঁওৰ নিচিনা নম্ৰ হবলৈ, আৰু
তেঁওৰ অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই মোৰ পোআলিৰ
দৰে সাত্ত হবলৈ জতন কৰি থাকে । দেও
পুত্ৰকবিলাকৰ মাজৰো কেতবিলাকে সাত্ৰৰ
কথা সুনাব পাচে সেই ৰূপে নম্ৰ হৈ জাই ।
চোকা ঢালি বনুআবিলাকেও সাত্ৰৰ দোআ-
ৰাই পুৰনি স্বভাও এৰি, সাত্ত, মৰমিয়াল,
আৰু মিল কৰোঁতা হল । আৰু জিবিলাকে
বনত লোকক বধ কৰি ভাল পাইছিল, সিবি-
লাকেও মিস্যনেৰি পাদুৰি চাহাবৰ পৰা
উপদেশ পাই নতুন মন হলত, চায়ে চায়ে
ইফুলত লিখা পোআ বা লিখাক হৈ আছে ।

দখিন সাগৰৰ এটা মাজুলিত মাহিনা না-
মে এজন বনুআ গাম আছিল, তেঁওলৈ আ-
পোনাৰ মাজুলিৰ মানুহেহে ভই কৰে, এনে
ন হই, ভাৰ চাৰিও কালৰ আন আন মা-
জুলিত থকা মানুহেও তেঁওক মহা ভয়ানক
সৰু মানি ভই কৰি আছিল । আৰু চায়ে

ঠায়ে জি বন ওলাই, তালৈকে তেঁওক সহাই হবলৈ মাতি নিএ। তাতে সেই ঠাইৰ ডেকা বুৰা অনেক অনেক মানুহক তেঁওৰ জাতিএৰে খুঁচি বিহি মাৰিলে। আৰু তেঁও জাব জাব তেজ উলিয়ালে, তাৰেই তেঁওৰ দেৱতাবিলাক সন্তুষ্ট হোআ বুলি বুজি, মানুহক মাৰিবলৈ মন বৰকৈ উচাই হই।

পাচে মাহিনা গাম ধকা মাজুলিত মিস্য-নেৰি চাহাৰ লোকে কিৰ্তন কৰিবলৈ জো-আভ, সেই মাহিনায়ে সুভ বাত্ৰাৰ কিৰ্তন সুনিলেহি; আৰু সাত্ৰৰ অৰ্থ মনত সোমাই, পবিত্ৰ আত্মাৰ দোআৰাই তেঁও মন পাল-টাই নতুন মানুহ হল। পাচে তেঁওৰ দেৱ-তাৰ অসোঙা মূৰ্তিবোৰ ভাজি চিৰি পেলালে; আৰু তেঁওৰ মন সৰু লৰাৰ নিচিনা অতি নম্ৰ হল। তেঁও খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম লৰাৰ পৰা বুৰা হৈ ২০ বছৰ মান জিয়াই আছিল।

সূৰ্জ উদই হৈ ওখ পৰ্বতৰ টিঙত পুকাশ পৰাতে, জি ইকুল পৰ্বতৰ দাঁতিত আছিল, তালৈকে মাহিনা নিভো নিভো গৈ, ধৰ্ম

সাত্ৰৰ অৰ্থ নিকে; আৰু তাৰ পৰা আহি সৰু লৰাৰ ইকুলত সোমাই, সেই ধৰ্মৰ কথা লৰাবিলাককো বুজাই দিএহি। আৰু কেতিয়াবা ই ঘৰ সি ঘৰতো সোমাই বৰ চেনেহ প্ৰতিএৰে সিকাই ফুৰে। পাচে এখান সৰু জাহাজ সাজি, এজন মিস্যনেৰি চাহাৰে সৈতে তাতে উঠি মাজুলিবোৰত ই পাৰ সি পাৰ হৈ সুভ বাত্ৰা কিৰ্তন কৰি ফুৰিছিল। আগেয়ে হলে তেঁও বনুআ নাৱত গৈ মানু-হক জুখ কৰি ঘৰত জুই দিছিল, আৰু লৰা, বুৰা, আটাইকে মাৰিছিল; কিন্তু এতিয়া সৰু

জাহাজত উঠি চাহাৰে সৈতে অতি দ্বাৰাৰে পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টৰ মৰমৰ কথা সিবিলাকক আৰু লৰাইতক সিকাই ফুৰাত সিহঁতে দেখি অতি বিস্ময় মানিলে।

পাচে জেতিয়া তেঁও নৰিয়া পৰিল, তে-তিয়া আপোনাৰ ঘৰৰ আৰু গঁয়াবিলাকক মাতি বিদাই লৈ, বিসেসকৈ কিবা কিবি আগ্য দিলে। আৰু এজন মিস্যনেৰি চাহা-ৰে তেঁওক চাবলৈ গৈ সুখিলে, এতিয়া তো-মাৰ মৰন ওচৰ হল, তোমাৰ মন কেনে হৈ-চে! তেঁও বুলিলে, মোৰ ভই নাই, পুত্ৰ যি-চু খ্ৰিষ্টৰ স্বত্ব ঠাই আছে; মোৰ আন আনুই নাই, প্ৰিথিৰি আটাই স্বত্ব আৰু সকলোকে বিদাই দিলোঁ, এতিয়া পুত্ৰএ মোক নিবৰ নিমিতে মই বাট চাই প্ৰাৰ্থনা কৰি আচোঁ; এই দৰে কৈ প্ৰান চাৰি গল। সেই ৰূপে মহা বনুআ মাহিনা মৰিল; আগেয়ে দেও পুজকবিলাকৰ মাজত অতি পুধান, আৰু মা-জুলিত ধকা মানুহ সকলক ভই দিওঁতা হৈ-ছিল; কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম লোআৰ পাচে তেঁও পুত্ৰৰ মিস্যবিলাকৰ মাজত ভাতকৈও পুধান, বৰ বিদ্বানি, মৰমিয়াল, নম্ৰ আৰু প্ৰেমময়ী হল।

সাত্ৰত এই ৰূপে লিখা হৈছে, নম্ৰ হোআ-বিলাক ধন্য; পুত্ৰএ নম্ৰ হোআবিলাকক পৰিত্ৰানেৰে ভুলিত কৰিব। ক্ৰোধ আৰু অহংকাৰ কৰা মন ইহঁতৰ আগত ঘিন লগা; কিন্তু নম্ৰ ভাও আৰু সৰু মন তেঁওৰ দৃষ্টিতে বহু মূল্য। এনে মন আমাৰ হিত হই, আৰু তাৰে লোকৰ খৰ্চ হিণ্সা নহি থাকি সিবিলাকৰো হিত কৰিবলৈ আমাৰ সক্তি হই। আমাৰ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টে এই ৰূপে কৈছে, তোমোলাকৰ সত্ৰকু প্ৰতি কৰা; জি লোকে তোমোলাকক সাও দিএ, সিবিলাকক আগিৰীদ কৰা; জিবিলাকে তোমোলাকক ঘিনাই, সিবিলাকৰ হিত কৰা; জিবিলাকে তোমোলাকক নিন্দা আৰু ভাৰনা কৰে, সিবি-লাকৰ নিমিতে প্ৰাৰ্থনা কৰা; তাতে তো-মোলাকৰ স্বৰগত ধকা পিজিৰ সন্তান হবা।

হে মোৰ প্ৰিয়বিলাক, এই সৰু কিতাপ
পৰ্হা জি তোমোলাক, তোমোলাক সকলোএ
মাহিনা গামৰ দৰে সৰু নমু হৈ লাহৰ কথা
সুনা; প্ৰভু যিচু খ্ৰীষ্টত বিশ্বাস কৰা, পাপত
পৰা মন পালটাই, তেঁওৰ ভেজৰ প্ৰাচিতে-
ৰে ধেমো পাবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰা মাহিনাৰ নি-
চিনাকৈ লোকক সিকাৱলৈ কাৰ্য্যবি হোআ
ভেনে কৰিলে, তোমোলাকৰ স্বৰগত থক
পিত্ৰিৰ পুত্ৰ হ'ব; আৰু মাহিনাৰ নিচিনা
মৰনত ভই গুচিব, মৰিলেও তেঁওৰ আৰু
লাধুবিলাকৰ আৰু ধৰম সুতৰ লগত, পিত্ৰি
আৰু পুত্ৰৰ লিহাসনৰ আগত ধন্য গিত
গাই স্তুতি কৰিবলৈ স্বৰগত গ্ৰহন কৰা হ'ব।

ৰাতিৰ বিৱৰন ।

Description of Night.—From Young Amm.

মহিমাৱন্ত সুৰ্জ পচিমে অস্ত হৈ চ, ৰাতিৰ
নিয়ৰ পৰিচে, আৰু বায়ুৰ তপত গুচি মিঠল
হৈচে ।

কুলবোৰ মুদ গৈ চাৰিত ওলমি আছে।
কুকুৰা পোছালিবোৰ মাইকিৰ পাখিৰ তলত
একে লগে সুইচে, আৰু মাইকিও সুইচে ।

সৰু সৰু চৰাইটিহঁতে মাতিবলৈ এৰি, পিচ
কালে পাখিত মূৰ দি গচৰ ঠালত সুইচে ।
মোৰ বাহতো মোৰ গুন গুনি নু সুনি; সি-
ইতে বন কৰি মমৰ বাহত সুইচে ।

মেৰ চাগবোৰে গাৰ নোম পাৰি সুই আছে,
আৰু নিইতৰ মাত পঠাৱত নু সুনি । কাৰো
সৰদ নাই; লৰাই ধেমালি কৰা, মানুহে
খোজ কৰ্হা, বা ইফালৰ পৰা সিকাললৈ অহা
জোআ কৰা, একোকে নু সুনি ।

কমাৰৰ নিয়াৰিত হাঁতুবিৰ কোৰ নু সুনি
আৰু সুতাৰৰ কৰতৰো সৰদ নাই । সকলো
মানুহ বিচনাত নিতম দি পৰি আছে, আৰু
লৰাও মাকৰ বুকত সুই আছে ।

আকাস প্ৰিথিবি সকলো এন্ধাৰ, আটাই-
বোৰ চকুএ মুৰ গৈচে, আৰু সকলো হাতেই
মনে মনে আছে ।

জেতিয়া সকলোএ নিদ্ৰাত থাকি আপোনা
আপুনি ৰখা কৰিব নোআৰে, আৰু বিপদ
হৈচে নে নাই, তাকো নে দেখে, তেতিয়া
সিইতক কোনে ৰখা কৰে?

জি কেতিয়াও নো সোএ, এনে এটি চকু
আছে; জেনেকৈ দিনৰ পহৰতো, তেনেকৈ
এন্ধাৰ ৰাতিতো জি দেখে, এনে এটি চকু
আছে। সুৰ্জৰ বা চন্দ্ৰৰ পহৰ ন হলে, ঘৰৰ
ভিতৰত চাকি নে থাকিলে, আৰু আকাসতো
এটি তৰাও ন হলে, সেই চকুএ সকলো ঠাই-
তে দেখে, আৰু প্ৰিথিবিৰ সকলোকে ৰাখে ।

জি চকুএ কেতিয়াও নো সোএ, সেই
চকুৱেই ইহৰৰ । আমাক ৰাখিবলৈ আমাৰ
ওপৰত তেঁওৰ হাত নদাই মেলি আছে ।
আমাৰ ভাগৰ লাগিলে, জিৰাবৰ নিমিতে
ইহৰে টোপনি সৃষ্টিচে, আৰু আমি সুবলৈ
বাতি কৰিচে ।

বনুআই ভাগৰ পাই, আৰু সৰু লৰা আৰু
কিট পতঙ্গ ইত্যাদি সকলোএ নিৰ্ভয়ে সোএ,
কিয়নো ইহৰে সকলোকে ৰাখে ।

ভুমিও সোআ, কিয়নো তেঁও কেতিয়াও নো
সোএ । ভুমি নিৰ্বিঘনিএ চকু মুদা, কিয়নো
তোমাক ৰখা কৰিবলৈ তেঁও সদাই চকু
মেলি আছে ।

জেতিয়া এন্ধাৰ গুচি ৰাতি পূজা সুৰ্জৰ
দীপ্তি তোমাৰ চকুত পৰে, তেতিয়া ইহৰৰ
মুসলসাৰে দিনটো আৰম্ভ কৰিবা । ভুমি
জেতিয়া সোআ, তেতিয়া তোমাৰ চিত্তে ইহ-
ৰৰ ধন্যবাদ কৰোক, আৰু জেতিয়া উঠা,
তেতিয়াও তোমাৰ মুখে তেঁওৰ গুন গাওক ।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৬।

Dihingia Rajah—Chutia War.

এওঁৰে পুত্ৰ চুহুংকা গোহাঁই দেও বজা হল; এওঁকেহে দিহিংজিয়া বজা দেও বোলে। বজা দেৱৰ বৰ পিতেক চুহুংকা গোহাঁইক তিপায় বজা পাতিলে। বৰ মাজু পিতেক চুলেঙ্গ গোহাঁইক চাৰিঙ্গ বজা পাতিলে। এওঁকে দেও বজাও বুলিছিলে। সৰু মাজু পিতেক চুভেঙ্গ গোহাঁইক নামকপিয়া বজা পাতিচে। সৰু পুত্ৰেক চুথুংক মেল নি দিহাটিক ধলে। পাচে বজা দেৱে লাকনি প্লেৰ গিড (১৬) সঁকত ধাওমুংনাংবাংনইকে ডাও চুলুংখামপেঙ্গ, এই দুইকে আইতনক জুজিবলৈ পঠালে। আইতনেও জুখ ন কৰি হাতিত উঠি ওলাই আহি বৰিলহি। কন্যা এটা, প্লাইনই নামে হাতি এটা ভেঁটিলে। লাকনি কাপটি (২২) সঁকত বজা দেৱে ৰাজ্যক লেখি মহলা কৰিলে। লাকনি বাইচিঙ্গা (২৪) সঁকত বজা দেও হাবুজৰ পান বাৰিলৈ গল। লাকনি মুংমুত (২৫) সঁকত চুটিয়া বজা ধিবনাবায়নে আহি, দি খৌ মুখত কল গচেৰে গৰ বান্ধি বলহি। পাচে চুহুংকা দিহিংজিয়া বজা দেৱে পাচত থাকি, চুথুং, চুচুং, এইকথাওমুং, বাই-লুং, এই চাৰিক মুখ্য কৰি সকলোকে আগ কৰি পঠালে। ইবোৰেও গৈ নাৱে ভৰে বেৰি ধৰিলেগৈ। নংকংমুজ বিলৰ কাখৰত চুটিয়াৰ লোক জন বিস্তৰ পৰিল বিস্তৰ ভাগি পলাই গল। পাচে চুহুংকা বজা দেৱে বন জিকি উজাই নগৰলৈ অ-হিল। লাকনি কাপজি (৩২) সঁকত চুটিয়াই পুনৰ বাৰ জুখলৈ আহি মুংথুংজত কৌঠ দি বলহি। আমাৰো খেনমুজ মুংথুংজত কৌঠ দি বলগৈ। পাচে চুটিয়াই কৌঠত থবিলন্ত, আমাৰ খেনমুজ কৌঠৰ পৰ ওলাই বন ধৰিলে। ভাত্তে খেনমুজ পৰিল ইবোৰ মাহুৰ হুহকি আহিল। লাকনি বাই-টি (৩৪) সঁকত চুহুংকা বজা দেও গৈ নংকংমুজত বৈ সমন্তকে জাৰ দিলে, বো

লে, দিহিংজিৰ মুখত বাটত ভাৰ ধৰগৈ। পাচে নেচাই ভাইজিনে চুটিয়াৰ বৰ নাও এখন পাই আনি, নংকংমুজত বজা দেৱক দিলেহি। আৰু বাট নে চাই ভাইজিনক লুইতে উজাই গৈ দিবুৰ মুখত বেৰিব দিলে। আৰু কাচেনপুন বৰ গোহাঁই, ধাওচুলুং, কিংলুং, এই তিনিক মুখ্য কৰি সকলো ডাৰুৰিয়াক দিবুৰ মুখত গৰ বান্ধিব দিলেগৈ। পাচে কাতিৰ দিনত চুহুংকা বজা দেৱে নগৰলৈ আহি দেও লুগ কৰি-লেহি। লাকনি মুংচেও (অৰ্থাত ১৪৪৪) সঁকত আচোনৰ দিনত চুহুংকা বজা দেৱে নগৰৰ পৰা চৌগ মুখত বলগৈ। চুটিয়া বজাও নাকপাৰত আছিলে। তাৰে পৰা চুটিয়া বজা ধাওবানক পঠাই দিবুৰ মুখৰ কৌঠত জুখ ধৰিব দিলেগৈ। পাচে কাচেং-মুং বৰ গোহাঁই, ডাওচুলুং, কিংলুং, তি-নিক মুখ্য কৰি সকলো গৈ জুখ কৰিলেগৈ। চুটিয়াৰ বৰা বুককৰ লেখা। তকতক ১, কতক ১, সুলুকি চেটিয়া ১, বৰ পাত্ৰ ১। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি, ৰাতিএ গৈ পুআ বেলা নাকপাৰ পালেগৈ। তাৰ পৰা বজা দেৱে সৈন্যে সহিতে নাৱে উৰে খেদি 'গ কংখাম পালেগৈ। পাচে দুপৰ বেলা হলত চুটিয়া বজাই কটকি পঠালে। বজা দেৱলৈ সন্দেদ দি আহিছিলে, সোনৰ কেৰ ১ জোৰ, সোনোআলি কাপৰ ১ জোৰ, নৰা কাপৰ ২ খন; ধাওমুং লাংচেঙ্গলৈ সোনৰ কেৰ ১ জোৰ, নৰা কাপৰ ১ খন, চুলুং-কিংলুংলৈ সোনৰ কেৰ ১ জোৰ, নৰা কা-পৰ ১ জোৰ; কাচেংমুং বৰ গোহাঁইলৈ সোনৰ কেৰ ১ জোৰ, নৰা কাপৰ ১ খন, চুটিয়া বজা এই বুলি পঠালে, বোলে, মোক কৰ কাটলিয়া কৰি ৰখা কৰক; মই বচৰি কৰ সূত দি থাকিম। এই ৰূপে আহি চুটিয়াৰ কটকিএ কলেহি। পাচে বজা দেৱে এই বুলি কোআলে, বোলে, সুনিয়া কপিয়া ডাঙ দি পঠাওক; সুনিয়া কপিয়া খাট দুখান দি পঠাওক; সোনৰ কপৰ মেহুৰি

দি পঠাওক; বৰ হাতি দহোটা দি পঠাওক, অলঙ্কাৰে সৈতে মাধুন্দ্রি হাতি দি পঠাওক; আৰু জিএককো সোন ৰূপো দি আহক; এই ৰূপে কৈ চুটিয়াৰ কটকিক বিদাই দিলে । পাচে চুটিয়াৰ কটকিএ বজাত সকলো কথা কলেগৈ । পাচে চুটিয়া বজা এই কথা সূনি, বোলে, ভাল, জি পাৰোঁ দিব লাগে । সোনৰ টপি ১ টা, সোনৰ পাত বন্ধা জাপি ১ টা, সোনৰ খাৰ ১ জোৰ, সোনৰ গচা ১ টা, দস্তাল হাতি ১ টা, পানি কামলি ৪ খন, এই বস্তু খনি চুটিয়া বজা মানুহৰ হাতত চুহুংকা বজা দেৱলৈ দি আহিল । খাওমুং লাংচুচেজলৈ দিলে সোনৰ খাৰ ১ জোৰ, পানি কামলি ১ খন, ঘোৰা ১ টা; ত্যাওচুলুং কিংলুজলৈ দিলে সোনৰ খাৰ ১ জোৰ, পানি কামলি ১ খন, ঘোৰা ১ টা; কিংলুজলৈ পানি কামলিৰ ভিতৰত চুৰি এখন দি আহিছিলে; পাচে কিংলুজে এই কথা বজা দেৱত কলে । খাওমুং লাংচেজ, চুলুজ, কিংলুং, খাউমুং চেনও, কেওখুন, ত্যাওচুলুজ, কুংবিন, এই সকলৰে বজা দেৱে আলচ কৰি, বোলে, চুটিয়াই আমাৰ কথা নে ৰাখিলে, জুখ কৰিবলৈ ইচা কৰিতে । এই বুলি বজা দেৱে ডাঙ্গৰিয়া সকলৰে আলচ কৰি খেদি গৈ চুটিয়াক কোঁঠতে ধৰিলেগৈ । জুখে নোআৰি চুটিয়া বজা ভাগিল; বজা দেৱে চুটিয়া বজাৰ নগৰতে থাকি ডাঙ্গৰিয়া সকলক লোক জন সহিতে পাচে পাচে খেদি জাব দিলে । ত্যাওচুলুজ, কুংবিন, এই দুয়ে খেদি নি, চুটিয়া বজা কাইটোক পৰ্বতত তুলিলেনি; পাচে সকলো চুটিয়াই চন্দনগিৰি পৰ্বতৰ পৰা নিলেৰে দলিয়ালে; আমাৰ লোক হুহকি আহিল । পাচে আমাৰ সমস্ত লোকে আলচ কৰি, খাওমুং লাংচেজ, কিংখাম, এই দুয়ে সমুখে গল; খাওমুং চেজ বাঁও হাতে গল; খাওমুং বানলু দখিন হাতে গল । চেওচজ সইকিয়াই, আইখিংখুনে, এই দুয়ে বৰ গুৰিএ গল

পাচে আমাৰ ইবোৰ মানুহে পৰ্বত উঠি মানুহ নে দেখিলে; চেওচজ সইকিয়াই জুপি চাই দু কুৰি মান মানুহ দেখিলে; চুটিয়া বজাকো বৰ দুআৰতে দেখিলে । পাচে আমাৰ লোকে চুটিয়া বজাক দেখি ধৰিলেগৈ । চুটিয়া বজা আমাৰ লোকক খেদি জাবৰ দেখি, জাংমুংখেনলৈ কঁৰ মাৰি পঠালে; পাচে জাংমুংখেনে চুটিয়া বজাক জাটিএৰে খুঁচি মাৰিলে; সটো জুৰিলে বগৰাই পেলালে । পাচে জাংমুংখেনে চুটিয়া বজা বাপেক পুতেকৰ মূৰ কাটি আনি ডাঙ্গৰিয়া সকলৰ ঠাইত দিলেহি । আৰু চুটিয়া বজাৰ বৰ কুঁঅৰিৰ মূৰ কাটি আনি আইখাংখুনে দিলেহি; আৰু আমাৰ লোকে পৰ্বত উঠি বিচাৰ কৰি, তাৰ লৰা ভিৰোভা সকলোকে পাই ধৰি আনি, লে । সোনৰ ৰূপৰ ভাণ্ড, সোন ৰূপৰ খাট, সোন ৰূপৰ মেৰুৰি, এই বস্তু সকল আনি বজা দেৱক দিলেহি । ১৩২০ সঁকত,* চতৰ ভিন দিন জোআত চজ্ঞ নাৰায়ন চুটিয়া বজা স্মিত্য হল । চুটিয়া বজাৰ সদিয়া নগৰত আমাৰ বজা দেও থাকোঁতে, ত্যাওচুলুং, কুংবিন, কংচেন, এই তিনিএ খাওকাং পৰ্বতৰ পৰা চুটিয়া বজাৰ মূৰ কাটি আনি বজা দেৱক দিলেহি; পাচে বজা দেৱে চুখুং গোহাঁই দেও, খাওমুং লাংচেজ, ত্যাওচুলুং কিংলুং, এই সকলোৰে আলচি বুলিলে, বোলে, লোকৰ ৰাজ্য মাৰিলোঁ, আমাৰ ভাল মানুহ ইয়াত ধৰ লাগে । এই বুলি বজা দেৱে খাওমুং কাচেংমুজ বৰ গোহাঁইক সদিয়াত ধলে; গোহাঁইৰ লগত মানুহ ধলে তিনি হেজাৰ; হাতি ধলে ভিনটো । পাচে বজা দেৱে সদিয়াৰ পৰা ৰাজ্যে সন্মতিতে আপোনাৰ ৰাজ্যলৈ আহিল । চুটিয়া বজাৰ মূৰটো নচুআই পৰ্বতত মুণ্ড মালা ৰাখি ধলে ।

* চুটিয়া বজাৰ বংসারলিত লিখিছে, চুটিয়া বজা ১৫২৮ সঁকত মৰিল ।

His Excellency Jong Bahadur, Ambassador from Nepal to England — From the Illustrated London News.

অনেক দেশৰ সন্মাদ।

Journal of Events.

নেপাল দেশৰ পৰা স্ৰীজ্ঞাত জঙ্গ বাহাদুৰ নামে জি জন বৰ কটকি ইংলণ্ডলৈ গৈছিল, তেঁও উভতি আহি বম্বাই নগৰ পালত ২৩ নৱেম্বৰ তাৰিখে আটলান্ডা ভাপ জাহাজত উঠি আহি ১১ ডিচেম্বৰত কলিকতা নগৰ পালেহি। তেঁওৰ মৰ্জতাৰ নিমিত্তে দেশাধিকাৰৰ আগাৰে ১১ টা বৰ টোপ মাৰি জনালে। ইংলণ্ড আৰু ফ্ৰান্স দেশত জি জি দেখিবলৈ আচৰিত, তেঁও সকলোকে ফুৰি

চাই দেখিলে। ৰাজ অলঙ্কাৰেৰে সৈতে তেঁওৰ মুখৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে। মানুহে কোআ ফুই কৰিচে, তেঁও কুৰ্গ দেশৰ ৰজাৰ স্ৰী স্ৰী ৰাজেন্দ্ৰ সিংহৰ জিএকক বিয়া কৰিব; আৰু ৰাজেন্দ্ৰ সিংহো ইংলণ্ডলৈ জাবলৈ উপাই কৰিচে।

১৮ জানোআৰিত কালু গাঁও মৌজাৰ মগৰা হাট চাকিনত থকা কতৰা আমোল-দাৰ নামেৰে এজন মচলমান মনুহে হাৰিত আপোনাৰ স্বৰচিয়া মহ চবাই থকা দুজন সৰু পুত্ৰকক মাতিবলৈ জাঁওতে আদ খিনি

বাট গলত অকনোদ বনবিয়া মহ ওলাই বেগতে সেই আমোলদাৰৰ সোঁ কালে কঁকালৰ পোনে পেটত খোঁচ মৰাত পেটেই সিদ্ধ গৈ বাও কালে কামি হাৰৰ মাজে ফুটি ওলাল। পাচে মহ গলত সি ভাতে পৰি থাকি কিছুমান বেলিৰ মূৰত বস্তু পাই উঠি আপোনাৰ পিন্ধা চুৰিয়াৰে কঁকাল টানকৈ বান্ধি ঘৰলৈ উভতি জাঁওতে পেটৰ নাৰি এহাত মান ওলাই ওলমি পৰিল, তেতিয়া সি খোজ কাৰ্হিৰ নোআৰি ভাতে পুনৰাই পৰি থাকিল। সেই সময়তে ঘৰৰ মানুহে বুজ পাই বেগাই কোবাকৈ ঘৰলৈ আনিলেগৈ, আৰু বন্ধপূৰলৈ বস্তু দিয়াত তেতিয়াই জিলাৰ ডক্তৰে গৈ নাৰিবোৰ ভিতৰলৈ সুমুআই বেজিৰে লিলে; তাৰ পাচ দিনা ঘৰৰ দিবৰ নিমিতে হস্পিটাললৈ আনোঁতে চাৰি বজা মানত বাটেতেই মৰিল।

গুআহাটি নগৰত ২৫ আগষ্ট তাৰিখত ভিলুতা নামেৰে এক কলিতা মানুহৰ বৈনি-একে বচৰেকিয়া মান লৰা জনক মাটিত সুআই থৈ পানি আনিবলৈ নৈলৈ গল। সেই সময়ত বাপেক ভিলুতাই ঘৰত সুই আচে; লৰাক কান্দিবৰ সুনি উঠি খৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে; পাচে লৰা কান্দি কান্দি ধকাত তাক নিচুকাৰ নোআৰাত ধৰু উঠি কুঠাৰেৰে তাৰ ভিত্তিত একোৰ মাৰিলে। তেতিয়াও কান্দি ধকাত সি মাৰিবৰ মনেৰে আৰু একোৰ মাৰি আপোনাৰ জিকক বধ কৰিলে। সেই দৌলৰ কথাত তাক ধৰি স্ত্রীভূত বাওলেট মাজিন্বেট চাহাবৰ আগলৈ আনিলত পাঁচ জন পঞ্চায়তৰ দোআৰাই লোধ হলত সিবিলাকে তাক বধ কৰা বুলি মৰন দণ্ড জোগ্য হোৱা লিখিলে। পাচে স্ত্রীভূত মাজিন্বেট চাহাবে নিজামত আদালত বিবেচনালৈ সেই কথা লোধাই দি বধ কৰাটক কঁচি নি দি, জনম কাটক বা দেগান্ধৰ হবলৈ জেন আগ্যা দিব, এই নিবেদন কৰিলে। কিন্তু নিজামত আদালতৰ তিনি জন লোধক চাহাবে এই কথা সুনি, সিবিলাকৰ

অকল এজনে সেই কথাত মান্তি হৈ, অচমিয়া লোক অমত্য হৈচে বুলি জনম কাটক মাদোন দিবলৈ কলে; আন দু জন লোধকএতাক উচিত নে দেখি সেই দুই মানুহক কঁচি দিবলৈ আগ্যা কৰিলে।

১৭ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে মলমাইন নগৰত ৫০ কইদি লোক কামৰ পৰা উভতি আহোঁতে সিহঁতৰ মাজৰ পাঁচ জনে বলতকাৰ কৰি বৰকান্দাজ ৪ জনক মাৰি, পৰতলৈ পলাই গল। পাচে ধৰা পৰিলত দুটাক কঁচি দিবলৈ, তিনটাক দুডলিয়া লোআ দি ৫ বছৰ কাটকলৈ আগ্যা হল।

খেই দেসৰ দাঁতিত মাকাও নগৰত দনা মাৰিয়া নামে এখান জাহাজ আছিল; তাত বৰ খানা হবৰ নিমিতে অনেক জাহাজ আৰু নগৰৰ চাহাব লোকক নিমন্ত্ৰন কৰা হৈছিল। কেতবিলাক গোটে খালত অকনোদে খাৰৰ পিপা ফুটি জাহাজ আদি আটাইবিলাকক উকুআই নিলে। জাহাজৰ মানুহে মৈতে পুৱে দু স মৰিল। ৩০০ হাতৰ আঁতৰত থকা আমেৰিকাৰ এখান বনুআই জাহাজৰ ওপৰে দি সেই জাহাজৰ এটা বৰ টোপ উৰি গৈ নাগৰত পৰিল। আন্দাজে কোনো খেই লোকে লোমাই খাৰত সুই লগালে।

আফ্ৰিকাৰ পূব কালৰ গাৰ্ছাকুই টেকৰ ওচৰত মেৰি ফলবিঞ্চ নামে এখান জাহাজ জাঁওতে ৩ জুন তাৰিখত চটত লাগি হল। পাচ দিনা তাত নিবাসি লোকে জাহাজত উঠি আহি জাহাজৰ মানুহক বামলৈ উঠিবলৈ আলচ দিলে। তেতিয়া কান্টানৰ মেম আৰু মানুহ গোটা চাৰেকে লক নায়েৰে বামলৈ গল, পাচে নিবাসিএ সিবিলাকক আকও জাহাজলৈ উভতি জাৰ নি দিলে, আৰু সিবিলাকৰ বন্ধ, অলকাৰ, আৰু মেমৰ আঙ্গটিকো লো লোকাই নিবলৈ ধৰিলে। পাচে বাস্তি লব নায়েৰে জাহাজলৈ জাবলৈ ধৰাত বৰ চে হোআৰ কাৰনে নাও উবুৰি খোআত মো আৰু দুটা মানুহ পানিত মৰিল। পাচ দি-

না কাপ্তানে বৰ এখন নাও নয়াই জাহাজ এৰি গল। এদিক মানব বাট গলত খাবলৈ পানি নাই কিয়ত বায়ত নাও লগাই মাৰিনন নামে এটা মানুহক পানি বিচাৰিবলৈ পঠালে। সি বিচাৰি ঘাঁওতে টোপনিয়াই পৰিল, পাচে পলম হলত কাপ্তানে তাক এৰি নাও মেলি গল। সি উভতি আহি নাও নে পাই ৫ দিন ফুৰি ফুৰি পিয়াহ আৰু ভোকতে অচেতন হৈ পৰি মৰিবলৈ ধৰিলে।

এনে সময়ত চুয়ালি গাঁৱৰ এজনি গাভৰু ভিবোতাই সেই বাটে অহাত সি দেখি মূৰ দ্বাৰি পানি পাৰৰ নিমিত্তে লঙ্কেভেৰে মুখত হাত দি দেখালে। তাক দেখি ভই কৰি সেই ভিবোতাই পলাল, পাচে সাহ পাই মৰম লাগি উভতি আহি পানি আনি মুখত দিলে, আৰু সি সুবৰ নিমিত্তে বালিত গাত খানি দি গল। তাতে সি সুই ধাক্কা পাচে টোপনি ভাগিলত মূৰ দ্বাৰি চাই, তাৰ কোনটো আৰু পানিকো দেখিলে। তাই এই কপে তিন দিন সূক্ষ্মা কৰিলত সি খোজ কাৰ্হিব পৰা হল। তেতিয়া তাক এডাল লাখুটি দি আপোনাৰ হবলৈ নিলত গাঁৱৰ সকলো ভিবোতাই আহি বৰ মৰম কৰি, সি ভাল ন হই মানে প্ৰতি পালন কৰি ৰাখিলে। পাচে উলুনা নামে এখন গাঁৱত তাৰ লগৰ জাহাজিক মানুহ কেতবিলাক আচে বুলি বাজা পাই, তালৈ গল। পাচে ক্ৰমে এখন বেপাৰি জাহাজ তালৈ গৈ সকলোকে তুলি আনিলে।

ওৰায়ন নামে এখন ভাপ জাহাজে ২৫০ মান মানুহ লৈ ১৮ জুনত লিবৰপুল নগৰ এৰি গিলাচ্গো নগৰৰ ওচৰ পাই নিলত থুন্দা খাই ভাগি হল। জোআৰ উঠিলত তাৰ পৰা ওপোকাই পাচ কাললৈ হুহুকাই নিলত দ পানিত ডল গল। সৰু নাও চাৰি এখন আছিল; তাত উঠিলত দুখন ডবা হৈ মূনিহ ভিবোতা লবাই সৈতে ডল গল, সি দুখনত ৩।৪ কুৰি মাধোন ৰখা পৰিল

১১ অক্টোবৰ তাৰিখত লুইচা মাৰিনন নামে বেলজিয়াম দেশৰ মহা বানি মুকু হুল। তেঁও কুক্ষৰ আগৰ বজা লুই কিলিপৰ দুহিজি হৈছিল; শ্ৰী শ্ৰী মতি বিজয়ি মহা বানিবো গিয়াতি আৰু মিজ হৈছিল।

হেচিয়া দেশাধিকাৰে পুজাবিলাকক দমিৰ নোঅৰাত অন্ত্ৰিয়াৰ বজাত উপকাৰ খুজিচে; তাতে অন্ত্ৰিয়া আৰু কচিয়া দুইবো বজাবিলাকে হেচিয়া পুজাৰ অহিতে কেনা গোটে খুআইচে; কিন্তু ঞ্চিয়া দেশৰ লোক হেচিয়াৰ ফলিয়া হৈ সিবিলাকৰ নিমিত্তে জুখ কৰিব খুজিচে।

পাপা বজাই ইংলণ্ড দেশত আপোনাৰ ধৰম চলাবৰ নিমিত্তে দেশৰ ভাগ কৰি ভাগে ভাগে গুৰু গোলাই পাতি থৈচে; আৰু আটাইবোৰ ওপৰত ওআইজ্‌মান নামেৰে এজন পুখান গুৰু থৈচে। এই কাৰনে ৰাজ ধৰমৰ গুৰু আৰু পাদুবিবিলাকে ৰাজ মন্ত্ৰিএ সৈতে অমাত্তি হৈ সেই অনুষ্ঠিত কথা নিৰাৱন কৰিবলৈ আলচ কৰিচে। সকলো লোকৰ মাজতো হৰা মূৰা লাগি পাপা আৰু তাৰ ধৰমৰ গুৰুৰ অহিতে বৰ বেজাৰ কৰে।

১৬০৫ সঁকত গাই ককচ নামে এজন কমিয়া ধৰমলৈ উচাহ হোআ মানুহে ইংলণ্ডৰ ৰাজ ধৰম লুটিয়াবলৈ আৰু মহা ৰজা আদি কৰি সকলো ৰাজ মেলুআই একে বেলিএ নষ্ট কৰিবৰ নিমিত্তে ৮০ আলি জন মান লোকে সৈতে আলচ কৰি ৰাজ সভা গোটে খোআ বৰ দ্বৰৰ ডলত খাবেৰে ভবোআ ৩৬ পিপা লুকাই ধলে। কিন্তু ৰাজ মেল হৰৰ আগৈএ সেই কথাৰ গল্প পাই বিচাৰি বিচাৰি ৫ নৱেম্বৰ তাৰিখত সেই লুকাই খাৰ আৰু তাৰ ওচৰত লুকাই থকা সেই গাই ককচক দেখা পালে। পাচে তাক নাতি কৰাত সি আপোনাৰ সকলো ধোমৰ কথা, আৰু তাৰ লগৰ ৰাজ কহিৱাৰ নামবোৰ লৈ কাৰ্হিলে; তাত ৰাজ আগাৰ

দোআৰাই আটাইবোৰক স্মিহু দণ্ড কৰিলে। আৰু সেই বৰ আপদৰ পৰা ইহঁতে ইহলগু দেশক বৰা কথা সঁজিবৰ নিমিত্তে তেতিয়াৰে পৰা সেই ৫ নৱেম্বৰ দিন এক বৰ দিন বিহু পাতি ধৈচে। এই বচৰত ৫ নৱেম্বৰত গাই ককৰ মূৰ্তি অমৰ্জতা কৰিবলৈ সাজি বান্ধ নগৰৰ আলিত কুৰাই নিলে, আৰু তাৰ লগত নতুন পুৰান কমিয়ার গুৰু, মূৰ্তিকো সাজি দস্তৰ মতে তাৰ মূৰত বন্ধা টপি পিন্ধাই অনেক বজা তামোচা অমৰ্জতা কৰে কৰিলে।

আয়বলগু দেশৰ কোত্ৰ নামে এজন বৰ টান পকিয়া মানুহে ৫০০ মাইলৰ বাট পূব ন হই মানে দিনে বাতিএ আধা ঘণ্টাই পতি আধা মাইলৰ বাট খোজ কাৰ্ছি জাম বুলি আৰি বান্ধি সেই কপে দহ দিন গৈ সিধি কৰি আৰিৰ খন ললে। ১০ দিনত ৫০০ মাইল জাবলৈ অতি টান ন হই, কিন্তু সেই কপে দিনে বাতিএ তাঁৰে পতি অলপ অলপকৈ জাবলৈ আন মানুহৰ অসাধ্য।

আয়বলগু দেশৰ গালোৱে নগৰৰ মেৰি দনৌ নামে এজন দৰিদ্ৰ ভিৰোভাই বাৰিত বিলাতি আনু চিকোনাই দিওতে কিবা পোৰা বাবুএ মাটিৰ পৰা ওলাই তাইৰ মুখ হাত সকলো পূৰি এখা মৰা কৰিলে। আনুৰ গচো ডেই পূৰি গল।

শ্ৰীকৃষ্ণ বৃক্ষন চাহাবকে আদি কৰি জি মিয়ানেৰি লোক অচম দেশলৈ আহিছে। সিবিলাক ২১ নৱেম্বৰত কেপ গুড হোপ পাই, তাত ১০ দিন মান থাকিব, এই বাজা চিঠিৰ দোআৰাই পালোঁ।

কানাক পত্ৰ নবচ।

ফেবকআৰি, কাগুন মাহৰ পঞ্জিকা।

Almanac for February, 1851.

ফেবকআৰি	মাহ	বাৰ	দিনমান	চন্দ্ৰাম	ফেবকআৰি	মাহ	বাৰ	দিনমান	চন্দ্ৰাম
১	২০	৭	১০৪৮	০৥	১৫	৪	৭	১১৭	১৪৥
২	২১	১	১০৪৯	১৥	১৬	৫	১	১১৮	১৫৥
৩	২২	২	১০৫০	২৥	১৭	৬	২	১১৯	১৬৥
৪	২৩	৩	১০৫১	৩৥	১৮	৭	৩	১১১০	১৭৥
৫	২৪	৪	১০৫২	৪৥	১৯	৮	৪	১১১১	১৮৥
৬	২৫	৫	১০৫৩	৫৥	২০	৯	৫	১১১২	১৯৥
৭	২৬	৬	১০৫৪	৬৥	২১	১০	৬	১১১৩	২০৥
৮	২৭	৭	১০৫৫	৭৥	২২	১১	৭	১১১৪	২১৥
৯	২৮	৮	১০৫৬	৮৥	২৩	১২	৮	১১১৫	২২৥
১০	২৯	৯	১০৫৭	৯৥	২৪	১৩	৯	১১১৬	২৩৥
১১	৩০	১০	১০৫৮	১০৥	২৫	১৪	১০	১১১৭	২৪৥
১২	৩১	১১	১০৫৯	১১৥	২৬	১৫	১১	১১১৮	২৫৥
১৩	১	১২	১০৬০	১২৥	২৭	১৬	১২	১১১৯	২৬৥
১৪	২	১৩	১০৬১	১৩৥	২৮	১৭	১৩	১১২০	২৭৥

SCHOOL BOOKS

FOR SALE AT THE

SIBSAGOR MISSION PRESS

JUVENILE TRACTS, neatly illustrated with cuts, and particularly adapted for distribution as *Reward Books* in Native Schools. In assorted packages of one dozen numbers, at eight annas per package.

BARE MOTORA, or ASAMESE PRIMER, Introductory to the First Reading Book, at one anna per copy.

FIRST READING BOOK, in Asamese, illustrated with cuts. Price, 3 as.

ELEMENTARY ARITHMETIC, in Asamese. First Part, illustrated. Price, 2 as.

ELEMENTARY ARITHMETIC, Second Part. Price, 8 as.

The ORUNUDOI MAGAZINE, from 1846 to 1849, four volumes, of 100 pages each, at one Rupee per volume.

SUBSCRIBERS to the *Orunudoi Newspaper*, wishing to receive the same in the *Magazine* form, will be supplied with the successive numbers at the rate of 100 pages for the Rupee; each number to contain from 8 to 16 pages.

THE ORUNUDOI,

Printed and published by O. T. CUTTER, at the Sibsagor Mission Press.—N. BROWN, Editor.

অৰণ্যমোদৰ

৬ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, কেবকআৰি, ১৮৫১।

নম্বৰ ২।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, FEBRUARY, 1851.

NO. 2.

নিষ্ঠাৰ উপাই।

The Way of Salvation.

সংসাৰ জুৰিয়া প্ৰানি আছে জন্ত জন্ত,
কৰোঁ একে বাবে প্ৰনাম্ সবাৰ চৰনত;
মই নিবেদন কৰোঁ ক্ৰিষ্টাঞ্জলি কৰি,
অশ্লিত সমান বাক্য সূনা কৰ্ণ ভৰি।
দেখিওক বন্ধুগন ভাবিয়া মনতে
সমস্ত সংসাৰ প্ৰানি ডুবিছে পাপতে;
দুৰাচাৰ হৈয়া সবে কৰে মানা পাপ,
সেই হেতু পুত্ৰলিত ইহুসৰ সাপ।
ইহাৰ প্ৰমান সবে জানোক নিচই,
বাগ, দূখ, ক্লেস সবিলত অভিসই।
মায়ান জালত বন্ধ নাহিকে চেতন,
নিষ্ঠান্তে পাপত ডুবি আছে সৰ্ব জন।
এই ৰূপে জগতৰ মাজে জন্ত জন,
বিসয়ৰ চিন্তাই তাৰ মজি আছে মন;
কিন্তু পৰকালে গতি কি হব বিলাই,
নে ভাবিয়া থাকে সবে তাক সমুদাই।
অল্প দিন ভোগ হেতু তাৰ প্ৰয়োজন,
খিড়্ৰ হলে সজ্জ কাৰো নাহি জাব খন;
আজি কিবা, কালি কিবা, জি কোনো বচৰে
অৱশ্যে মৰিব সব জানিবা অন্তৰে।
ইহলোকে অল্প কাল থাকে সৰ্ব জন,
পৰলোকে সৰ্বকাল ধিতি নিবন্ধন।
নাহি পুনৰপি জন্ম, নাহিকে মৰন,
নিষ্ঠা স্বৰ্গ ভূঞ্জে, কিবা নবকে গমন।
সত্যাসুই বিনা কোনো স্বৰ্গে নাহি জাব,
অখোমুখ হৈয়া ঘোৰ নবকে পৰিব।

কেদুআ জন্তনা আছে মাজত নকৰ,
কোনো নাহি জানে তাক অল্প-মতি নব;
মু মুমুআ বহি আছে, নাহি আদি অন্ত,
পুচও অগ্নিৰ নিখা তাহাতে জলন্ত।
তাহাতে পৰিলে তাই, বখ্যা নাহি আৰ,
কান্দিবা অনন্ত কাল কৰি হাঁহাঁকাৰ।
পলোআ, পলোআ বহু, ব পৰিবা ভাঙ,
সত্য পথ বিচাৰিয়া সাৰিওক হাত।
বিচাৰ কৰিয়া দেখা সৰ্ব নবগন,
আহিচিলে এই জগতে সত্য মহা জন;
নামে যিহু খ্ৰিষ্ট অধিকাৰ জিৱনৰ,
অৱতাৰ ভৈল দেহা ধৰি মনুষ্যৰ।
আসুই কৰাহে খ্ৰিষ্টত, কাল বেধা জাই,
খ্ৰিষ্টৰ চৰন বিনে নাহি অন্যোপাই।

হিন্দু লোকে মানি থাকে নানা অৱতাৰ,
অল্প কৰি কহোঁ মই ব্ৰিডান্ত তাহাৰ।
মত্যা ৰূপে অৱতাৰ ভৈলা পুণ্যমতে,
উধাৰিলা চাৰি বেদ পুণ্য জলতে।
কুৰ্ম অৱতাৰ ভৈলা খিক দধি ভিৰে,
বাখিল মন্দৰ গিৰি পিঠিৰ ওপৰে।
ত্ৰিভুৱ বৰাহ ৰূপে ভূমি উধাৰিলে,
হিৰৈন্যাখ্য মহা বিৰ দৈত্যক বধিলে।
নৰসিংহ অৱতাৰ চতুৰ্থতে ভৈল,
হিৰৈন্য কলিপো নামে অসুৰ বধিল।
বামন ৰূপে অৱতাৰ ধৰে পঞ্চমতে,
পৰম ধৰ্মিষ্ঠ ৰজা বলিক চলিতে।
সকতে পৰসুৰাম খেজি বংশ নালে,
সপ্তমতে বামচক্ৰ বাধ্যন বিনালে।

অক্টে অৱতাৰ ক্ৰিষ্ণ হৈয়া গকুলত,
কংস বজা মাডুলক বধিলে তাহাত ।
নৱমতে বৃধ দেৱ বেদ কৰি নাস,
দিলোদাস বজাৰ গুচাই সৰ্ব আন ।
এই কপে ধৰি আচে নৱ অৱতাৰ,
নাহি পাৰ তাৰ পৰা পাপৰ নিস্তাৰ;
জি হেডুক ভাৰা সবে ত্ৰান নে সাধিলে,
নিজ নিজ সুখ মাত্ৰ সদায়ে ডুঙিলে ।
জি সবে সুনিয়া আত ভাৰসা কৰিব,
নিচয়ে জানিবা সিডো নৰকে পৰিব ।

পাপৰ বিনয়ে আচে নানা মত গ্যান,
জগতৰ লোকে কহে কৰিয়া প্ৰমান ।
পূৰ্বৰ ব্ৰিভান্ত সৰ কিছু নাহি জানে,
কিন্তু নানা প্ৰকাৰতে এই মাত্ৰ মানৈ;
ইশ্বৰৰ লিলা সৰ কহে বিচাৰিয়া,
আৰু মায়া কৰ্ম কহে মনতে ভাবিয়া ।
এবে কহোঁ কিছু কথা, তাতে দিয়া মন,
সুনিওক অতি স্বাৰ অশ্লিত বচন ।
প্ৰথমে প্ৰিথিবি স্বৰ্গ সুজিলে ইশ্বৰ,
পাচে আপোনাৰ আগ্যাই সুজিলে পহৰ ।
পহৰৰ পৰা পাচে অন্ধকাৰ ভিন
কৰি দিলে দিন ৰাতি প্ৰভু দুই চিন ।
দুতিয় দিনতে প্ৰভু আকাশ সুজিয়া
সূন্য মধ্যে ৰাখিলন্ত দুভাগ কৰিয়া ।
ত্ৰিতিয় দিনতে দেখা প্ৰভুৰ আগ্যাতে,
একত্ৰ কৰিলে জল, নিম্ন হইল তাতে;
দেখা তাতে ধিতি হৈল সুক ভূমি ধল,
তাহাতে জন্মিল ব্ৰিধ্য জিনাদি সকল ।
চতুৰ্থ দিনতে প্ৰভু আপোন বাক্যতে
সূৰ্য চন্দ্ৰ স্ৰিকি কৰি ৰাখিলে সূন্যতে ।
দিন অধিকাৰ সূৰ্য, চন্দ্ৰ নিসাপতি,
তাতে হৈল দিন, মাস, বছৰ প্ৰভৃতি ।
এই কপে জত বন্ত দেখিচা জগতে,
সুজিলে সকলো প্ৰভু আপোন সক্তিতে ।
স্ৰিকি সৃজনৰ পাচে ঠাৱৰ কৰিলে,
মনুষ্যক প্ৰিথিবিৰ ধূলিৰে সুজিলে;
তাৰ নাকে ৰাস দিয়া কৰিলে জিৱন্ত,
আদম নামতে খ্যাতি মহা বলৱন্ত ।

আদমৰ পৰা পাচে ললে কামি হাৰ,
নাৰি কপে সুজিলন্ত সৰিল হাৰাৰ ।
এই কপে সুজি প্ৰভু দুই নৰ নাৰি
পাতিলেক স্ৰিকিৰ দুয়োকে অধিকাৰি ।
সকলোকে সুজি পাচে ৮ দিনৰ মূৰতে
বিস্ময় কৰিলে প্ৰভু সপ্তম দিনতে;
জানি জন্তে ইশ্বৰৰ আগ্য। সিব ধৰি
সপ্তম দিনক সবে ধাকা মান্য কৰি ।

আৰু কহোঁ, সূন্য কথা আদি পুৰুষৰ,
সুজিলে ইশ্বৰে তাক নিম্পাপি অমৰ;
কিন্তু চাইডানৰ কান্দে পৰি নাৰি নৰে,
সুৰভাৱ ভেজি পাচে অধৰ্ম আচৰে;
এই হেডু জগতৰ জত নৰগন
সকলোতে সদা কৰে মন্দ আচৰন ।
মিচা বাক্য, প্ৰবন্ধনা, পৰ ধন হৰে,
বধ, হিংসা, বেয়া আদি সৰ্ব জনে কৰে ।
এই হেডু ইশ্বৰৰ জোখে পুৰুলিত
আঠ জন বিনে সৰ-মাৰিলে পানিত ।
সেই নৰ বংশে পাচে ভবিল ধৰনি,
পূৰ্বাৰ পাপ কৰে সেই নৰ প্ৰানি ।
ধৰ্ম আগ্য। প্ৰভু প্ৰকাশিলে এই কাৰন,
জানি জন্তে সুনিয়োক ধিৰ কৰি মন ।

ইশ্বৰৰ দসম আগ্য।

ঘোৰ বিনে ইশ্বৰ বুলি কাকো নে মানিবা,
স্বৰ্গে মৰ্ত্যে কাৰো পুতলাক নু পূজিবা;
অকাৰনে ন লয়োক ইশ্বৰৰ নাম,
সপ্তম দিনক অৰি কৰিবা বিস্ময়;
নিজ পিজি মাজি জানি কথা সমাদৰ,
অকাৰনে ন বধিবা জিৱ মানুহৰ;
পৰ তিৰি, পৰ ধন ন কৰা হৰন,
মিচা সাধি নি দিবায়ে নৰৰ কাৰন ।
ইহাৰ বিৰোধে জত সাত্ৰ নিকপিত
জানিও অসত্য তাহা মিচাতে কল্পিত ।
আগ্য। পায়ো পাপ কৰে যদি কোনো জন,
ঘোৰ নৰকত দণ্ড দিব সনাতন ।
তথাপি ইশ্বৰ আগ্য। লভু সৰ্ব জন,
পাপে পূৰ্ণ এজগন্ত হৈচে সৰ্বাধন ।

কেৱল ইহৰ আগা লক্ষ্যন বোমতে
মৰি আছে নৰ লোক অত্যন্ত পাপতে;
সাপ গ্ৰস্ত হৈয়া আছে মায়াৰ জালতে,
নিবন্তৰ পোৰে ঘন, সুখ নাহি ভাতে ।
এই হেতু ক্ৰিপামই আপোন নন্দন
পাঁচি দিল এই জগতে পাপিৰ কাৰন ।
খ্ৰিষ্ট ৰূপে অৱতাৰ হৈয়া প্ৰিথিৱিতে
উধাৰিচে পাপিগন স্বপ্নান দানতে ।

প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ অৱতাৰ বিবৰন ।

যিচুৰ চৰিত্ৰ, অত্যন্ত পবিত্ৰ,
গুনবৰ্ণ মনোহৰ;
সূনা মন দিয়া, ত্ৰিগুণ ইহ হিয়া,
অশ্লিষ্ট বাক্য সুন্দৰ ।

সম্পূৰ্ণ হৈছিলে কাল জন্মৰ ভেটিয়া,
পাঁচি দিলে নিজ সুত ইহৰে ভেটিয়া;
নামে যিচু খ্ৰিষ্ট অধিকাৰ জিৱনৰ,
নৰক ভাগিও ভবে বিশ্বাসে জাহাৰ ।
কুমাৰিৰ গৰ্ভে জন্ম ভৈলা যিচু খ্ৰিষ্ট,
নিষ্কাপি, নিকাম প্ৰভু জগতৰ ইষ্ট ।
সিন্দু কালে ঠেঙৰ নানা বিৰোধ ঘটিল,
সূনা প্ৰভু জৌৱনতে জি কৰ্ম কৰিল ।
সুত সন্মানৰ বাক্য উপদেশ দিয়া
ভূমিচিলে বহু ক্লেমে হিতৈসি হইয়া ।
আপোনাৰ পাপি ঘন পালটন কৰা,
বিশ্বাস কৰিয়া মোতে মুক্তি পুথ ধৰা;
এই বাক্য জনাইয়া দিলেক ইহৰ
সকলোৰে মুক্তি হেতু প্ৰভু মায়াভূৰ;
জেন কোনো পাপি নৰ নৰকে নে জাই,
বিশ্বাস কৰিয়া ঠেঙতে স্বৰ্গ ৰাজ্য পাই ।
জন্ত দিন ত্ৰান কৰ্তা আছিলে জগতে,
কৰিলে পবিত্ৰ কৰ্ম আচৰ্জ সক্তিতে;
খোদাকো দিছিলে ভবি, অন্ধকো নয়ন,
হস্ত হিনে দিলে হস্ত, শ্লিডুকো জিৱন;
ভূতে পোআ, কুণ্ড ৰুগি আৰু জন্ত জন্ত,
অৰুগি কৰিলে প্ৰভু আপোন বাক্যত;

বিবিধ ৰাষ্ট্ৰিত কল দিছিলে লোকক,
ভৰাপিতো নি চিনিলে লক্ষ্যৰ ভাৰক ।
গোটা পাঁচ সাত পিঠা হাতে ভুলি লৈয়া
সহস্ৰ লোকক প্ৰভু দিছিলে বাঁটিয়া;
ত্ৰিগুণ হৈল ভক্তগন ভুক্তিয়া সকলে,
এনে চমত্কাৰ কৰ্ম নাহি ভূমণ্ডলে ।
এই ৰূপে নানা কৰ্ম আচৰি তাহাৰ,
কোনে কহিবাক পাৰে ভাৰ নাহি পাৰ ।
ধন হিন হৈয়া প্ৰভু সৰ্বদা আছিলে,
নিৰাসৰ ঘৰ ঘাৰ কতো ন কৰিলে;
কিন্তু ভকতৰ আগে কৰিলে প্ৰকাশ,
দেখা জন্ত বন পহু আছে তাৰো বান;
পাখি সকলহো বান অচৰ ধাক্কিবৰ,
কিন্তু ধান নাহি মোৰ মূৰ ধাখিবৰ ।
আৰু ঠেঙক দুই লোকে বহু পিৰা দিলে,
দুৰ্বাক্য বুলিলে নানা, ভৰাপি সহিলে ।
নেল কালে জেনে দুখ দিলে দুই লোকে,
মৰ্ত্য লোকে বুজিবাব নোআৰে ত্ৰলোক্যে;
কাঠৰ ওপৰে বহিলেক প্ৰেমাধাৰ,
ভেটিখ্যানে ভৈল সূৰ্জ অতি অন্ধকাৰ,
দুই পুহৰৰ পাচে ভেজি প্ৰভু প্ৰান,
ভাক দেখি সক্তগনে ভয়ে কল্পমান ।
অনন্তৰে ত্ৰিভিৱ দিনতে শ্লিডু জিনি
দেখা দিলে ভকতক চমত্কাৰ সূনি;
সিলাৰ সহিতে থাকি দিন দুই কুৰি
ধৰ্ম বাক্য সিখা দিলে লগে কুৰি কুৰি ।
কলে প্ৰভু ভকতক, সূনা প্ৰিয়গন,
দায়ামই দিন বহু গতিৰ বচন;
জগতৰ মাজে জন্ত আছে নাৰি নৰ,
সুত সন্মানৰ বাক্য কৰিবা প্ৰচাৰ;
ইহাতে জন্মিব জাৰ বিশ্বাস নিচই,
অনন্ত জিৱন পাব, নাহি ভাৰ খাই;
কিন্তু মোত জি সৰে বিশ্বাস ন কৰিব,
ঘোৰ নৰকত পৰি জাভনা ভুক্তিব ।
এই বুলি ভকতক দিলে আনিৰ্বাদ,
স্বৰ্গে গৈল স্বৰ্গ নাথ কহিয়া লম্বাদ ।
স্বৰ্গ পুৰি বাক্য মথো জৌতি সিংহাসনে
বসতি কৰিচে প্ৰভু সৰ্বাৰ্থানে ।

এই সব বিবৰনে জানিবা নিচই,
 ইহঁবৰ পুত্ৰ যিচু নাহিকে ল'লই;
 তেঁওহে আৰু মুক্তি দাতা জগতৰ পতি,
 ত্ৰান আৰ্হে দিলে প্ৰান অগতিৰ গতি;
 মনুষ্যৰ পাপ দেখা পৰ্বত সন্মান,
 ভাৰ প্ৰাচিভৰ হেতু দিলে নিজ প্ৰান ।
 এই হেতু সূনা ভাই মোৰ নিবেদন,
 যিচুত আসুই ললে পাইবা জিৱন;
 কৰিবা বিশ্বাস বন্ধু, চাৰি পাপ মন্তি,
 বিশ্বাসে পাইবা ত্ৰান, ত্ৰানেই সন্মতি ।
 ইহাতে পাপৰ খেমা হইবেক ভাই,
 এবাইৰ সৰ্ব দুখ, আৰু ক্লেস নাই ।
 কৰজোৰ কৰি মই কৰোঁ নিবেদন,
 সবে মানা মোৰ সত্য সুনিয়া বচন ।
 সূনা সৰ্ব বন্ধুগন, কৰিয়া প্ৰভাই,
 খ্ৰিষ্টক ভজিলে মুক্তি পাইবা নিচই;
 সকল নৰক ভই আৰু নে পাইবা,
 স্বৰ্গত আনন্দে মহা বসতি কৰিবা ।

নৰকৰ বিবৰন ।

পাপতে নৰকে জাই, অনন্ত জাতনা পাই,
 সেই দুখে মজে সৰ্বকাল;
 পাপ কৰ্মে মহা ভাৰ, বিবেচনা কৰা ভাৰ,
 পাপ কৰ্মে নৰকৰ জাল ।
 কৰি আচা নানা পাপ, সেয়ে হ'ব মনে ভাপ,
 নু বুজা কি জাতনা ঘটিব;
 কুকৰ্মৰ পৰা মন নে পালটাই জেই জন,
 ইহঁবৰ কোপে সি পৰিব ।
 নাহি তাত ত্ৰান উপাই, প্ৰচণ্ড ক্ৰোধৰ ঠাই,
 নৰক জাতনা ঘটে জাৰ;
 নৰক জাতনা ধান বহু তাতৈ অপমান,
 ঘোৰ অন্ধকাৰ আছে তাৰ ।
 বুজা তুমি মনে মনে, ভেনে কপ দাকন ধানে,
 কি মতে সেই জাতনা ভুজিব?
 চইতানৰ ভুতগন সান্ধি দিব অনুধ্যান,
 হাঁহীকাৰ সৰ্বদা উঠিব ।

প্ৰচণ্ড অগ্নিৰ সিধা আৰু গন্ধকৰ ভিখা
 নু বুজাব, নাহি আৰু ত্ৰান;
 ক্ৰন্দন কোম্পাল হাই, দাঁত কৰচনি ঠাই,
 হাই হাই, কি দাকন ধান ।
 তুমি যদি পাপি হ'বা, সেই নৰকতে ভাৰা,
 মনে মনে দেখাহা বুজিয়া;
 এতিয়া সময় আছে, লোআ খ্ৰিষ্টে ত্ৰান জাচে,
 পাপ কৰ্ম সকলো চাৰিয়া ।
 মোৰ নিবেদন ধৰা, খ্ৰিষ্টতে আসুই কৰা,
 ন ইয়োক বাক্যে অবিদ্বাসি;
 জতে নাই কোনো দুখ, কেৱল অনন্ত সুখ,
 এনে ঠাইতে হ'বা স্বৰ্গ বাসি ।

স্বৰ্গৰ বিবৰন ।

স্বৰ্গৰ বিলই সূনা মহালই,
 বিবেচনা কৰা চিতে,
 স্বৰ্গ ধান পুণ্য জি পাব সি ধন্য,
 স্বৰ্গিগন থাকে তাতে ।

স্বৰ্গ অতি প্ৰেমময়ী সুপৰিত্ৰ ধান,
 ইহঁবৰ ভিত্তি লোকে ভুঞ্জে পুণ্য দান,
 কেৱল সুখৰ ভোগ আছে সেই ঠাই,
 ত্ৰান প্ৰতিফল পাই, দুখ মাত্ৰ নাই ।
 দুখ, ৰোগ, ভিত্তি, সোক, পিৰা, ভাপ জন্ত,
 ন হয় প্ৰবেস তাতে কাহাৰো মনত,
 অমঙ্গল কিছু নাহি মঙ্গলৰ ঘৰ,
 তথাকাৰ সদা বজা পৰম ইহঁব ।
 সাধু লোকেহে তেঁওৰ পুজা আনন্দ অন্তৰে
 সকলোৰে হিতকাৰি দুস্তগন কৰে ।
 স্বৰ্গ প্ৰবেসৰ নাম হৈছে পৰিত্ৰান,
 যিচু খ্ৰিষ্ট দ্বাৰ তাৰ সোমাই পুন্যবান ।
 বিনয় কৰিয়া কলৌ তোমাকে উচিত,
 ইয়াতে বুজিয়া দেখা জি কৰ্ম বিহিত ।
 খ্ৰিষ্টৰ সৰন লোআ, তেহে স্বৰ্গে জাৰা,
 নতুবা অনন্ত নৰকে অৱসো পৰিবা ।
 তেঁৱেহে স্বৰ্গৰ দ্বাৰ, তেঁৱেই দ্বাৰি ভাৰ,
 তেঁওৰ হাতে সঁচাৰ কাটি, পৰ নাহি আৰ ।
 প্ৰেম ভাৱে কহোঁ, সূনা বিনয় বচন,
 হেলাতে এৰিচা কিয় এনে মুক্তি ধন ।

বিনই বচন ।

সুনা ম'ব জন অশ্লিত বচন,
বিনয়ে দিওক বাস;
পাপ ভবিববু যিচু পদ সাব,
নাহি অন্য আক আস ।
তৈঁও ধায়াজুৰ আপুনি ইহব,
পূৰ্ণ বুদ্ধ সনাতন,
যিচু বিনে আৰ সকলো অসাৰ,
ভাবি দেখা সৰ্ব জন ।
তৈঁওৰ প্ৰেম অতি পাতকিব প্ৰতি,
ভক্তি ভক্তি কৰে জেই,
মনে বিশ্বাসিলে, খেম জুত হলে,
মুক্তি পথ পাৰ সেই ।
জদিহে নে মানা, ভুক্তিবা জাভনা,
নবক সান্তি অনন্ত;
ভেতিয়া ভোমাৰ ন হব নিস্তাৰ,
দহিব অগ্নি প্ৰচণ্ড ।
সদা সৰ্বখান দণ্ড হব মন,
নে পাৰ কোনো সান্তনা;
ইজি আদি জত সব হব নষ্ট,
আত্মাহে পাৰ জাভনা ।
তাই বন্ধুগন, ভিৰি পুত্ৰ ধন,
ভাতে কিছু নাহি হব;
সকলো অসাৰ, কোনো ন হই কাৰ,
ভেতিয়া সন্নে ন বব ।
জত দিন দেহে আত্মা থিতি বহে,
বোলে সৰে আপোনাৰ,
নয়ন মুদিলে, অচেতন হলে,
কোনো ন হই সন্নি কাৰ ।
এই হেতু সুন, হৈওক চেতন,
কৰা যিচু পদ সাব;
ভাবি দেখা জত সকলো অনিত্য
প্ৰভুহে জ্ঞানাধিকাৰ ।
জেন ব্ৰিখ্য ডালে পখি গৈ সকলে
দণ্ডেক দুহুও থাকে;
সেই কপে জান, দেহেতে জিৱন,
নিচয়ে বোলোঁ নবাকে ।
ধৰ্ম পথ ধৰা, ভেজি পাপ হেবা,
ভক্তিও থিষ্ট সৰন;
পাপ অন্ধকাৰে কিয় ঘূৰি মৰে
মুদিত্তা দুটি নয়ন?

দিক্ৰিতে সন্ধান কৰিলে গমন,
অপমান নাহি হব;
অন্ধকাৰে ভাই, চলিলে সদাই,
পথতে উজুটি ধাব ।
এই হেতু সুন, মোৰ নিবেদন,
থিষ্টত কৰা আসুই;
যিচু বিনে আৰ নাহিকে উদ্ধাৰ,
জানিবা নিচয়ে ভাই । ন. ল.

জাতিকৰ জাভা, ২ আধ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 2.

পাচে থিষ্টিয়ান অকলেই কুৰি জোআৰ
সময়ত এটা মানুহক দুইবন্ধু পৰা পথৰ
পাৰ হৈ আহিবৰ দেখিলে । 'পাচে ওচৰ
চাপোঁতে দুইবো বাট জোৰা খোজা ঠাইতে
দৈবজোণে একে কালে সমুখা সমুখি হল ।
সেই মানুহৰ নাম সিদ্ধত সন্সাৰ-গিয়ানি;
তৈঁও সাৰিৰিক-বুধি গাঁৱত থাকে; সেয়ে
বৰ গাঁও, থিষ্টিয়ান আগেয়ে থকা ঠাইৰ
ওচৰ । সেই জনে থিষ্টিয়ানক দেখি ভাৰ
কথাড কিছু উমান ধৰিলে; কিয়নো বিনাল
নগৰৰ পৰা থিষ্টিয়ান ওলাই জোআৰ কথা
কোআ কুই কৰাত বৰকৈ থিয়াতি হল;
অকল আপোন নগৰত ন হই, আন ঠাই-
লৈকো বিয়াপিব ধৰিলে । সেই নিমিত্তে
সন্সাৰ-গিয়ানিএ তাক ইমান সুমেৰে জোআ
আৰ তাৰ হুমুনিয়াহ কৈকনি দেখি, তাৰ
কিছু ভু ধৰি কথোপকথন হবলৈ এই কপে
আবন্তন কৰিলে ।

হেবা ভকত, ভাবেৰে ইমান দুখিত হৈ
কলৈ জোআ?

থিষ্টিয়ান । ভাবেৰে অতি দুখিত হৈচোঁ
হই বাপু; মই ভাবিচোঁ মোতকৈ দুখিত
প্ৰানি কেতিয়াও নাই কিচিল । আৰ কলৈ
জোআ বুলি জুগি জে সুখিচা, তাকো কঁও,
বাপু সুন; সোৱা জি সক দুজাৰ মোৰ
আগত আছে, ভাটলকে আহিচোঁ; কিয়নো
সেই ঠাইতে মোৰ এই গধুৰ বোজা গুচাবৰ
উপাই সুনিম, ইয়াকে মোক বুজাইচে ।

সংসার-গিয়ানি। তোমার লৰা ডিৰো-
তা আছে নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। আছে হই, কিন্তু এই ভাবেৰে
দুখিত হোআৰ কাৰনে আগৰ পিচিনাকৈ
এতিয়া সিবিলাকত সন্তোষ নে পোও, মনে-
ৰে সেইবিলাক ন থকা জেন হৈছে।

সংসার-গিয়ানি। মই যদি তোমাক কিছু
বুধি দিও, তাক তুমি লৰা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। যদি ভাল হই, লম, কিয়-
নো ভাল বুধিত মোৰ প্ৰয়োজন আছে।

সংসার-গিয়ানি। তেনে হলে মই এই
বুধি দিচোঁ, তোমার ভাৰ অতি বেগেৰে
গুচাবলৈ উপাই কৰা, তাক ন কৰা মানে
তোমার মন কেতিয়াও থিৰ ন হব, আৰু
ইশ্বৰে তোমাক অনুগ্ৰহ কৰি জি জি বহু
ভোগ কৰিবলৈ দিছে, সেই সকলোকে তুমি
সুখেৰে ভোগ কৰিব নোআবিবা।

খ্ৰিষ্টিয়ান। এৰা, সেই ভাৰ গুচুআ
উপাইহে মই বিচাৰিচোঁ; কিন্তু মই আপু-
নি গুচাব নোআবোঁ, আৰু আমাৰ দেহৰ
ভিতৰত মোৰ কানৰ পৰা তাক গুচাব পৰা
কোনো মানুহ নাই; এই কাৰনে ভাৰ পৰা
মুকুত হবৰ নিমিত্তে মই তোমাত পূৰ্বে কো-
আৰ দৰে এই বাটে দি আহিচোঁ।

সংসার-গিয়ানি। তোমার ভাৰৰ পৰা
মুকুত হবলৈ কোনে তোমাক এই বাটে জাব
দিছে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। জি জনক অতি উত্তম তদু-
লোক জেন দেখোঁ, এনে জনাই জাব দিলে,
ঈশ্বৰ নাম উপদেশক, মোৰ মনত পৰিছে।

সংসার-গিয়ানি। অল, এনে আলচ দি-
য়াৰ কাৰনে সি সাও পোআ হওক! সি জি
বাটে জাবলৈ দিছে, তাতকৈ সৰুটি বিধিনি
হোআ বাট প্ৰিধিৰিত আৰু নাই, ভাৰ আ-
লচেৰে জদি চলা, মোৰ কথা স্বৰূপ বুলি
জানিবা। এতিয়াও ভাৰ কিছু প্ৰমাণ পাইচা,
মই বুজিচোঁ; তোমার গাত নিৰ্ভাৰনা দলদল-
নিৰ বোকা দেখিচোঁ; কিন্তু সেই বাটে জো-
আ মানুহৰ দুখবোৰৰ মাজত, সেই দলদল-

নি আৰম্ভন মাখোন। মোৰ কথা সূনা, মই
তোমাতকৈ বয়সিয়া; জি বাটে তুমি গৈচা,
তাতে ভাগৰ, আৰু সুম, ভোক গিয়াহ,
সৰুট, নাকটো হোআ, ভৰোআল, সিংহ
আৰু নাগবোৰ, এন্ধাৰ, মৰনকো, আৰু ইয়াত
বাজেও কি কি দুখ পাবা, তাক কৰ নোআ-
বি। এই সকলো কথা নিচেই স্বৰূপ, অনেক
মাখিএ থিৰ কৰিছে। আৰু কি কাৰনে অচি-
নাকি মানুহৰ কথা সুনি বিবেচনা ন কৰাকৈ
এই দৰে আপোনাক নষ্ট কৰা?

খ্ৰিষ্টিয়ান। কিয়? তুমি জি জি দুখ দে-
খালা, সেই আটাইতকৈও মোৰ পিচিট এই
জি বোজা, সি বৰ ভয়ঙ্কৰ, সেই বোজাৰ
পৰাহে মই মুকুত হব পাৰিলে, বাটত জি
দুখ ন হওক, তালৈ মোৰ একো চিন্তা ন
হই জেন বুজোঁ।

সংসার-গিয়ানি। আগেয়ে কেনেকৈ এই
ভাৰ পালো?

খ্ৰিষ্টিয়ান। মোৰ হাতত এই জি পুথি,
তাক পৰিহে পালোঁ।

সংসার-গিয়ানি। এৰা, মই তাকে ভা-
বিচোঁ, লোকত জেনেকৈ ঘটিছে, সেই দৰে
তোমাতো ঘটিল, সিহঁতৰ সক্তিৰ বাহিৰে
জি ওখ গধুৰ কথা, তাক পৰিৰ খোজাত
তোমার ৰে চিন্তাকুলত পৰে, পাচে সেই
চিন্তাকুলেই মানুহক অমানুহ কৰে, জেনেকৈ
তোমাকো কৰা দেখিচোঁ; আৰু তাত বাহি-
ৰে জিহকে নে জানে, তাক পাবৰ নিমিত্তে
সকলো বিশ্ব সৰুটৰ নিবাসুইলৈ খেদাইছে।

খ্ৰিষ্টিয়ান। মই জিহকে পাব খোজোঁ,
তাক জানোঁ; এই গধুৰ বোজাৰ পৰা জিব-
নিহে বিচাৰোঁ।

সংসার-গিয়ানি। কিন্তু এই জি বাটত
এইমান সৰুটি আছে, তাতই কিয় জিবনি
বিচাৰা? কিয়নো মোৰ কথা সুনিবলৈ তুমি
সহিব পৰা হলে, ভেস্তে জিহকে ইচা কৰা,
এই বাটৰ সৰুটিত ন পৰাকৈ তাক পাবলৈ
মই উপাই বুজাব পাৰিলোঁহেভেন। অকল
এইটেই ন হই, তোমার ওচৰতে উপাই

আচে; তাবেই সেই আটাই আপদৰ হাত
সাৰি, ভূমি অতি কুলল, মিতিবৰ চেনেহ,
আৰু সান্তনা পোআ হ'ব।

খ্ৰিষ্টিয়ান। মিনতি কৰিচোঁ, আভা, সেই
গোপনীয় কথা মোক বুজাই দিওক।

সংসাৰ-গিয়ানি। তেনে হলে নৌ খিন্তে
নিতি নামে জি গাঁও আচে, তাত বিধান-
সিধ্যাক নামেৰে এক মহাজন থাকে; তেঁও
গিয়ানবন্ত, জন্মশ্যো পোআ, আৰু তোমাৰ ভা-
বৰ নিচিনা জি বোজা, তাক মানুহৰ কা-
নৰ পৰা গুচাবলৈ তেঁও সমৰ্থ; ময়ো দেখি-
লোঁ, তেঁও এই ৰূপে লোকক ডালেমান হিত
কৰে। তাত বাজে ভাৰত জিবোৰৰ মন
বিগিয়ান হৈ গৈচে, সিহঁতকো বন্ত কৰিবলৈ
তেঁও নিপুন। মই কোআৰ দৰে তেঁওৰ
ওচৰলৈ গৈ এতিয়াও উপকাৰ পাব পাৰ।
তেঁওৰ ঘৰ এডোৰতকৈ দূৰ ন হই; তেঁওক
জদি ঘৰত নো পোআ, তেন্তে সুজলা নামে
তেঁওৰ একজন সুঅনি ডেকা পুতেক আচে,
তেঁও বাপেকেৰে প্ৰায়ে সমান কৰিব পাৰে।
মই কৈচোঁ, সেই ঠাইতে ভাৰৰ পৰা মুকলি
হ'ব; পাচে জদি ভূমি আগৰ নিবাসি ঠাই-
লৈ জাবলৈ ভাল নে দেখা, আৰু ময়ো ভাল
পাচিবলৈ মন ন কৰোঁ, তেন্তে এই গাঁৱলৈ
আহিবৰ নিমিত্তে ভূমি ল'ব। তিবোতালৈ
বাজা দিবা; সুৰা ঘৰ অনেক আচে, তাৰ
এটা সান্তা ৰূপে ভেৰন দি ল'ব পাৰিবা।
সেই এখন গাঁৱত ধোআ বোআৰো সান্তা আৰু
উতম; আৰু ভাঙকৈও জিহেৰে তোমাৰ
দিনৰ সুখ সাধ্য হ'ব, তোমাৰ সকলো চুবু-
ৰিয়াবিলাক ভদ্ৰ লোক, সুখিয়াতি আৰু নদ
আচাৰ পূৰ্বতা মানুহ হ'ব।

এই কথা সুনি খ্ৰিষ্টিয়ান সংসৰত পৰি
কিছু কাল বৈ থাকি, পাচে ঘিৰ কৰি মনতে
বুলিলে, এই জন মহন্ত লোকে জি কৈচে,
সেয়ে জদি স্বৰূপ হই, তেন্তে তেঁওৰ বুদ্ধি
লোআ মোৰ ভাল। ইয়াকে ভাবি আৰুও
তেঁওত এই ৰূপে সুখিলে, বোলে, আভা, সেই
উতম লোকৰ ঘৰলৈ কোন পোনে বাট।

সংসাৰ-গিয়ানি। নোআ কিছু ওখ ঢোকা
পৰ্বত দেখিচা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। হই, ভালকৈ দেখিচোঁ।

সংসাৰ-গিয়ানি। বাক, সেই পৰ্বতৰ দাঁ-
ডিএই প্ৰকাৰ লাগে; প্ৰথমতে জি ঘৰ পাই,
সেয়ে।

এতেকে খ্ৰিষ্টিয়ান আপোনাৰ পথৰ পৰা
এফলিয়া হৈ, উপকাৰ দিবৰ নিমিত্তে সি-
ন্তু বিধান-সিধ্যাকৰ ঘৰলৈ জাবলৈ ধৰিলে;
কিন্তু দেখা, তেতিয়া পৰ্বতৰ ওচৰ পালে,
তেতিয়া তাক বৰ ওখ জেন দেখে; আৰু
গাটৰ ওচৰে জি ফাল আছিল, সি অতি
আহুনিয়া গৰা, আৰু তাৰ মূৰত পৰে বুলি
ভই লাগি, খ্ৰিষ্টিয়ানে আৰু জাবলৈ সাহ নে
পাই, কি কৰিম বুলি নে জানি ধোহ মোহ-
কৈ থিয় হৈ থাকিল। আৰু তেতিয়া তাৰ
বোজা আগতকৈও গধুৰ জেন বুজে; আৰু
পৰ্বতৰ পৰা জুইৰ সিধ্যা ওলোআত, সি
পোৰে বুলি বৰ ভই কৰিলে; তাতে খ্ৰিষ্টি-
য়ানৰ গাৰ ঘাম ওলাবলৈ ধৰি সি ঠঁপি

কঁপি আছিল। তেতিয়া সৎসার-গিৰানিৰ আলচ লোআৰ কাৰনে তাৰ মনত বহু খেদ হৈছিল। এনে সময়ত উপদেশকক ডালৈ পোনাই ওচৰলৈ আহিবৰ দেখিলে, তেঁওক দেখি খ্ৰিষ্টিয়ানৰ মুখ লাজেৰে ডেজ জেন বহু হৈ গল। পাচে উপদেশক ক্ৰমেৰে চাপি চাপি তাৰ ওচৰ পালত গন্তিৰ আৰু ভয়ানক বদনেৰে ডালৈ চাই, তাৰ দোস বুজাবলৈ ধৰি বুলিলে, এই চাইত কি কৰা, খ্ৰিষ্টিয়ান?

সেই কথা সুনি খ্ৰিষ্টিয়ানে কি উত্তৰ দিম, তাক নে জানি বোবা হৈ থাকিল। তেতিয়া উপদেশকে আৰু বুলিলে, মই জি মানুহ বিনাস নগৰৰ গৰৰ বাহিৰে কান্দি থকা দেখিলোঁ, ভূমি সেইটো নো হোআ নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। হই, প্ৰিয় আতা, সেই মানুহ ইও।

উপদেশক। সেই নক দুআৰলৈ মই তো মাক বাট দেখুউআ নাই নে?

খ্ৰিষ্টিয়ানে বোলে, হই, প্ৰিয় আতা।

উপদেশক। তেন্তে কি কাৰনে এইমান বেগতে বাটৰ পৰা একলিয়া হৈ গৈচা? কিয় নো এইটো তোমাৰ বাট ন হই।

খ্ৰিষ্টিয়ান। নিৰ্ভাৰসা 'দলদলনি' পাৰ হ'লত এজন মহন্ত লোকৰ লগ পালোঁ। সমুখে থকা গাঁৱত মোৰ বোজা গুচাব পৰা এজন লোক পোআ জাব বুলি, মোক এই কথা বুজাই পতিওআলে।

উপদেশক। সেই জন কেনে মানুহ?

খ্ৰিষ্টিয়ান। এজন মহন্ত লোক জেন দেখোঁ; মোক লবহু কথা কৈ, সেলত তাৰ বুদ্ধি লবলৈ মোৰ বিদ্বান কৰালে, এই হেতু এখেলৈ আহিচোঁ; কিন্তু এই পৰ্বত পাই, বাটৰ ওপৰত গৰাৰ সিল এই দৰে ওলমি থকা দেখি, মোৰ মূৰত পৰিব জেন বুলি একে বেলিএ ধমকি বুলোঁ।

উপদেশক। সেই মহন্তে তোমাত কি কলে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। তই কলৈ আ, এই কথা মোত সুখিলে, ময়ো তাকে কলোঁ।

উপদেশক। আৰু তাত বাজে সি কি কলে? খ্ৰিষ্টিয়ান। পাচে ভোৰ লৰা চোআলি আচে নে নাই, ইয়াক লোখাত মই তাকে কলোঁ; কিন্তু মোৰ পিছিত থকা ভাৱৰ কাৰনে আগৰ নিচিনাকৈ সিবিলাকত নন্তোশ নে পাঁও বুলি কৈচোঁ।

উপদেশক। পাচে আৰু কি কলে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। মোৰ ভাৱৰ পৰা মুক্তি পাবলৈ বেগতে উপাই কৰিব দিচে; তাত মই কলোঁ, তাৰ পৰা জিবনি পাবলৈ মোৰ ইচ্ছা; আৰু মুক্তিৰ চাইলৈ কি কপে জাব পাৰিম, এনে সিখ্যা পাৰৰ নিমিত্তেহে মই সৌ খন নক দুআৰলৈ জাবলৈ ধৰিচোঁ, ইয়াকে মই তাক বুলিলোঁ। তেতিয়া আপুনি মোক জি বাটত জাব দিলে, সেই বাটত কৈ উত্তম, চমু, আৰু এইমান আপদ ন থকা এটা বাট দেখুআম বুলি মোত কলে; আৰু জি মহাজনে এনে ভাৱ গুচাব জানে, তেঁওৰ ঘৰলৈ এই বাট পোনাইচে বুলি কলে। তাত তাৰ কথা পতিয়াই বেগতে তাৰৰ পৰা জিবনি পাঁও কি চাঁও, এই আলাৰে সেই বাটৰ পৰা একলিয়া হৈ এই বাটত সোমালোঁ; কিন্তু এই চাই পোআত ইয়াক কথা জি কপ হৈচে, তাক নভা কপে জানি, মই আগেয়ে কোআৰ দৰে আপদৰ ভৱত ধমকি বুলোঁ; কিন্তু এতিয়া মই কি কৰিব লাগে, তাক নে জানোঁ।

তেতিয়া উপদেশকে কলে, ভূমি কিচু কাল বৰা, মই তোমাত ইয়াক কথা বুজাম। তাত খ্ৰিষ্টিয়ান ধিয় হৈ কঁপি কঁপি বৈ থাকিল। পাচে উপদেশকে কলে, সাৱধান হোআ, তোমোলাকে উপদেশ দিয়া জনৰ কথা সুনিবলৈ বিমুখ ন হবা; কিয়নো প্ৰিথিৰিত থকা উপদেশকৰ কথা সুনিবলৈ বিমুখ হোআ-বিলাকে জদি নে সাৱিলে, তেন্তে স্বৰ্গৰ উপদেশকৰ পৰা বিমুখ হলে, আমি নিইততকৈ কিমান নিচয়েৰে নে সাৱিম! আৰু ইয়াকে কলে, পুৰুষজন আপোনাৰ বিদ্বানৰ কোআৰাই জিব; কিন্তু থহমৰ পৰা জদি উল-

টে, তেহে সেই জনত মোৰ আত্মাই সন্তোষ
ন হব । আৰু সেই কথাৰ অৰ্থ তাৰ গাত
পেলাই এই ৰূপে বুজালে; জি মানুহে
এনে দুৰাৱস্থালৈ খেদি গৈচে, সেই জন ভূমি-
এই; সৰ্বোপৰি জনৰ আদেশ হেলা কৰিবলৈ
আৰম্ভন কৰিলা; আৰু কুলৰ পঞ্চৰ পৰা
ভোমাৰ ভৰি হোহোকাই নিয়াত ভূমি প্ৰা-
য়ে আপোনাৰ বিনাসৰ সঙ্কটত পৰিলা ।

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ান মৰাৰ দৰে তেঁওৰ
ভৰিত পৰি কান্দি কান্দি বুলিলে, হাই হাই
নাও পোআ জি মই, মই সৰ্বনাশ হলোঁ!
ইয়াকে দেখি উপদেশকে তাৰ নৌ হাতত ধৰি
ভুলি তাক বুলিলে, মানুহবিলাকৰ সকলো
বিধ পাপ আৰু নিন্দা নিইতলৈ খেমা হব;
অবিদ্বাসি ন হৈ বিদ্বাসি হোআ । তেতিয়া
খ্ৰিষ্টিয়ানে একেৰিমান পুনৰ উসাহ লৈ উঠি,
আগৰ দৰে উপদেশকৰ ওচৰত থিয় হৈ
কঁপি আছিল ।

তেতিয়া উপদেশকে আৰু বহুই কলে, জি
কথা মই তোমাত কঁও, তালৈ অতি স্নায়
ধানে মন দি সূনা । জি মানুহে তোমাক
ভুলালে, সি কোন, আৰু জি মানুহলৈ তো-
মাক পঠালে, সেই জনো কোন, ইয়াকে
তোমাত বুজাম । জি জনে তোমাক লগ
পালে, সি সৎসাৰ-গিয়ানি । তাৰ এই নাম
স্বৰূপ; কিয়নো সৎসাৰৰ ভাৱে জি উপ-
দেশ, সি তালৈহে মন দিএ, সেই কাৰনে
গিৰ্জা কৰিবৰ নিমিত্তে সদাই নিতি গাঁৱলৈ
জাই । আৰু সেই সৎসাৰিক উপদেশে পে-
ৰেজনি অৰ্থাত প্ৰভুৰ প্ৰাচীতৰ কথাৰ পৰা
মানুহক একতাই দেখি, তাক ভাল পাই;
এই হেতুকে তাৰ সৎসাৰিক মন হোআত
মোৰ স্বৰূপ ধৰম পঞ্চক লুটিয়াবলৈ জতন
কৰে । সেই মানুহৰ আলচত ভূমি অতি
ঘিন কৰিব লগা ভিতৰী কথা আছে; ১, বা-
টৰ পৰা তোমাক আঁতৰোআ; ২, পেৰেজ-
নিলৈ তোমাৰ মন অনিচা কৰাবলৈ জি জতন;
৩, মৰন জনমোআ নিয়মলৈ পোনোআ বা-
টত তোমাৰ ভৰি দুবাই চলোআ ।

প্ৰথমতে । সি বাটৰ পৰা তোমাক কে
আঁতৰালে, তাৰ এনে কৰম ঘিন কৰিব লগা;
অকল সেয়ে ন হই, ভূমি জে সন্মত হৈছি-
লা, তাকো ঘিন কৰিব লাগে; কিয়নো সেই
কৰম কৰাত ভূমি সৎসাৰ-গিয়ানি মানুহৰ
কথাৰ নিমিত্তে ইহবৰ কথা ভিয়াগ কৰিলা ।
প্ৰভুএ কৈচে, চেক দুআৰে দি সোমাবলৈ
জতন কৰা; মই জি সৰু দুআৰ দেখোঁলোঁ,
সেইটো; কিয়নো জি দুআৰ আৰু বাটে
দি পৰম আনুগলৈ জাই, সেই দুআৰ দুৰ্গম,
বাটো চেক, আৰু তাক পোআ মানুহ জা-
কৰ । সেই সৰু চেক দুআৰ, আৰু তালৈ
জোআ বাট, দুইবোৰ জৰা সেই দুই মানুহে
তোমাক আঁতৰাই সৰ্বনাশৰ কানৰলৈ আনি-
লে; এতেকে তাৰ আঁতৰোআ কৰম ঘিন
কৰা, আৰু ভূমি তাৰ কথা সূনাত আপো-
নাকো ঘিন কৰা ।

দুতিয়তে । তোমাৰ মন পেৰেজনিলৈ
অনিচা কৰাবলৈ তাৰ জি জতন, তাকো ঘিন
কৰিব লগা; কিয়নো মিচৰ দেশৰ সকলো
সম্ভতিভকৈও তাক প্ৰিতি কৰা আৱশ্যক ।
তাত ৰাজে সকলো ঐশ্বৰ্য্য বজাই তোমাত
কৈচে, জি কোনোএ আপোনাৰ প্ৰান বা-
খিৰ খোজে, সি তাক হেৰুৱাব; আৰু কো-
নোএ যদি মোৰ ওচৰলৈ আহি আপোনাৰ
বাপেক, মাক, ভিৰোতা, লৰা, ভাই ভনি-
বিলাক, আৰু আপোনাৰ প্ৰানকো অপ্ৰিয়
বুলি বে মানে, সি মোৰ লিলা হব নোআ-
ৰে । এই হেতুকে সত্য জনাই জিহৰ অৰ্থে
কৈচে, তাৰ বাহিৰে ভূমি পৰম আনুগ বো
পোআ, তাৰেই তোমাৰ মৰন হব, এনে উপ-
দেশ যদি কোনো জনে তোমাক লোআৰ
খোজে, তেহে ভূমি সেই উপদেশ আৱশ্য
ঘিন কৰিব লগা, ইয়াকে মই কৈচোঁ ।

ত্ৰিতিয়তে । মৰন জনমোআ নিয়মলৈ জি
বাট পোনাইচে, সেই বাটত তোমাৰ ভৰি
দুবাই নিয়াকো ঘিন কৰিব লাগে । এই
কথা বুজিবৰ নিমিত্তে সি জি জনৰ ওচৰলৈ
তোমাক পাঁচিলে, সেই জন কোন, আৰু

ভোমার ডাৰ গুচাবলৈ সি কেনে অনমৰ্ণ, ডাক বিবেচনা কৰা।

জিৱনি পাৰব নিমিত্তে জি জনলৈ ভোমাক পাঁচিলে, সি বেটিৰ গৰ্ভত ওপজা জন; সেই বেটি এতিয়ালৈকে আপোনাৰ লৰাইডে লৈছে বন্দি হৈ আছে; উপমাৰ দোআৰাই সেই ডিৱিৰ অৰ্থ, এই জি চিনই পৰ্বত ভোমার মূৰত পৰে বুলি ভই কৰিলা, ডাক বুজাই। ভাই আৰু লৰাইডো জদি বন্দি হৈ থাকে, তেন্তে সিহঁতৰ দোআৰাই ভুমি মুকুত হব পাৰিম বুলি কেনেকৈ আসা কৰিচা? এই হেতুকে ডাৰৰ পৰা মুকলি কৰিবলৈ এই বিধান-নিখ্যকৰ সাধ্য নাই। এতিয়ালৈকে কোনো মানুহ তেঁওৰ দোআৰাই কেতিয়াও মুকলি হোআ নাই, আৰু আগলৈকো হবলৈ অন্তাও। বিধানৰ কৰমেৰে পাপৰ ডাৰ গুচাব নোআৰা; কিয়নো বিধানৰ কৰমৰ দোআৰাই কোনো প্ৰানি পুন্য-বৃত্ত লিখা হব নোআৰে। এই হেতুকে সেই সন্সাৰ-গিৱানি মহন্ত এটা পৰ দেলি লোক, আৰু বিধান-নিখ্যক মহাজন হলে সি জঁৰি কোঁআ, ডাৰ পুত্ৰক সুঅলাও ৰূপ-টিয়া, ভোমাক উপকাৰ কৰিব নোআৰে। মোৰ কথা পঢ়িৱাৰা; সেই অগিৱানি মানুহ বিলাকৰ জি জি ডাকৰ কথা সুনিলা, সেই সকলো কথা একো ন হই; মই দেখুউআ পথৰ পৰা ভোমাক ওলটাই, পৰিত্ৰান হেৰু-আবলৈ ভোমাক ভুলাবৰ উপাই মাখোন কৰি-চে। এই ৰূপে কৈ এটালত তেঁওৰ কথাত প্ৰমাণ হবৰ নিমিত্তে আকাললৈ বৰ মাতেৰে হিজিৱাই জানা কৰিলে; তেতিয়া ওপ-ৰে থকা পৰ্বতৰ পৰা জিহেৰে খ্ৰিষ্টিয়ানৰ গোটেই গাৰ ৰোম সিয়ৰিলে, এনে অগ্নি আৰু আকাসি ৰানি ওলাল। জি মাত সূনা গৈছিল, ডাৰ ৰচন এই; জিবিলাক বিধানৰ কৰমৰ অগ্নি, সেইবিলাক সাও পোআ হই; কিয়নো এনে লিখা আছে, বিধানৰ পুথিত-লিখা জি কৰম, সেই সকলো কৰম জি জনে নিচিন্ত ৰূপে পালন ন কৰে, সি সাও পোআ হই।

এই সকলো কথা সুনি শব্দৰ বাহিৰে জান একোটলৈ এসা ন থকাত খ্ৰিষ্টিয়ানে বদ সোকেৰে কান্দিবলৈ ধৰিলে; আৰু জি কালত সন্সাৰ-গিৱানিৰ লগ পাইছিল, সেই কালকে সাও দি ডাৰ কথা সূনাৰ কাৰনে আপোনাক বলিৱাতকৈ এহেজাৰ গুন অগি-ৱানি বুলিলে; আৰু সেই মহন্তৰ জি কথা কেৱল সন্সাৰিক ব্ৰতায়ৰ পৰা কলে, সেই কথাই জে ডাক মতা পথৰ পৰা ওলোটোআৰ পাৰিছিল, ইয়াক মনত ভাৰি অতি লাজ পোআ হল। ডাৰ পাচে সি আৰুও উপ-দেলকত মাত লগাই এই ৰূপে সুখিলে।

খ্ৰিষ্টিয়ান। হে আভা, আপোনাৰ মনে কি ধৰে? মই এসা কৰিবৰ ঠাই আছে নে? আৰু এতিয়া উলটি গৈ সেই সৰু ভুআৰত সোমাব পাৰিম নে; নাইবা মোৰ এই অপ-বাধৰ কাৰনে মোক তিৱাগ কৰি, লাজ দি ডাৰ পৰা ওভোতাই ধোৱা? এই মানুহৰ আলচ সূনাত মই মনত বৰ ধেম কৰি-চোঁ; কিন্তু মোৰ পাপ ধোমা হব পাৰিব নে?

ভেতিয়া উপদেশকে কলে, ভোমার অপ-বাধ বৰ ডাকৰ হই; কিয়নো ভুমি দুই পাপ কৰিলা; ভুমি উত্তম পথ এৰিলা, আৰু তাত ৰাজে নিলে হোআ পথত গমন কৰি-লা; তথাপি দুআৰৰ গৰাকিএ ভোমাক গ্ৰহন কৰিব; কিয়নো মানুহবিলাকলৈ তেঁওৰ অতি অনুগ্ৰহ আছে। এই কথা মাখোন সোঁঅ-ৰা, আৰুও জেন একলিয়া নো হোআ, এই নিমিত্তে সাৱধান কৰা; কি জানি তেঁওৰ ক্ৰোধ অলপ মাখোন জলিলে, ভুমি পথৰ পৰা নষ্ট হবা। তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ান ঘূৰি উভতি জাবলৈ ধৰিলে; আৰু উপদেশকে ডাক চুমা দি এবাৰ মিচিকাই, ইহঁৰে ভোমাক আনিবাৰ কবোক বুলি বিদাই দিলে। ভেতিয়া সি বেগেৰে লৈছে জাবলৈ ধৰিলে; বাটত থকা কোনো মানুহত কথা ন কলে, আৰু কোনেও জদি ডাক কিবা সোধে, তেও সি উত্তৰ কৰিবলৈ মন নি দিএ। নিলে হোআ ঠাইতে

ভোআ এজনৰ নিচিনাকৈ গল; আৰু সন্-
সাহ-গিয়ানিৰ বুথিৰে চলিবলৈ জি বাট এৰি
গৈছিল, সেই বাট আকও নে পাই মানে মোৰ
বখ্যা পৰিল বুলি ভাবিব নোআহিলে ।

ধৰ্ম্মি চহৰিয়া এজনৰ বিবৰণ ।

The Pious Villager.

এটা মানুহে বিৰভূম জিলাৰ দখিন কালে
অজই নৈৰ পাৰৰ কোনো এখান সৰু গাঁৱত
আছিল । হিন্দু কুলৰ খেতিয়ক ভোমৰ ঘৰত
জনম পোআ হৈ, হিন্দু মন্তৰ দৰে দেও পূজা
আদি কৰম অনেক দিনৰে পৰা কৰি আ-
ছিল । সেই সকলো হিন্দুৰ কৰমত জেতিয়া
সি অতি পাৰ্গত হৈ গল, তেতিয়া পৰম ইন্দ্ৰ-
ৰে আপোনাৰ পূৰ্বৰ গিয়ানৰ দৰে তাৰ বুৰি
মাকক খ্ৰিষ্টিয়ান পথলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিলে ।

এতিয়া পুথমেই সেই ভিৰোভা মানুহৰ
কথা অলপ লিখিম, তাৰ পাচতে সেই জনৰ
কথা লিখা জাব । এই জগতলৈ পাপি
লোকৰ ত্ৰান কৰ্তা এজন আহিছিল, সেই
ভিৰোভা মানুহে এই কথা আপোনাৰ দেসৰ
কোনো এটা মানুহৰ মুখে সুনি, সেই ত্ৰান
কৰ্তাত বিশ্বাস কৰি পুতেক, জিএক, আৰু
মিতিৰ কুটুম সকলোকে এৰিলে । আৰু কি
খাম, কি পিত্তিম, মই বুৰি বাৰি ভিৰোভা
মানুহ, মোক কোনে আৰ্জি দিব, এইবিলাক
একো চিন্তা ন কৰিলে । আৰু তেতিয়া সেই
বিৰভূম জিলাত কোনো পাদুৰি চাহাবো নাই,
পৰ্বতিবৰ কাৰনে কোনোবাই কিবা উপকাৰ
কৰিব, এনে আশাও নাই কিছিল । এই সব-
লো চিন্তাৰ কাৰন থকাতো তাই সেই প্ৰভুত
দ্বিষ্ট বিশ্বাস কৰি ঠেঁওৰ পাচত জোআ হল ।

সেই চহৰিয়া মানুহৰ বুৰি মাকে সেই
ৰূপে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰিবলৈ ধৰিলত
কিছু দিনৰ পাচে সি আৰু তাৰ বাপেক
মাকেও হিন্দু ধৰ্ম এৰিলে; বুৰি মাকৰ
কাৰনেই হওক, বা ধৰ্ম ভাৰিএই হওক,
তেও এই পথত জোআ হল । পাচে আপোন
বেৱহাৰৰ মতে খেতি কৰি, আপোনাৰ

পৰিয়ালক পুৰি পালি আছিল । এই ৰূপে
খাকৌতে, জীৰামপুৰৰ পৰা এজন পাদুৰি চা-
হাৰ গৈ সেই গাঁও পালেগৈ; তাতে কোনো
কোনো লোকে কলে, চাহাব, ভোমোলাকৰ
মন্তৰ মানুহ গোটা চাৰেক এই গাঁৱতো আছে ।
তেতিয়া সেই পাদুৰি চাহাবে বিচাৰি, সিহঁ-
তক দেখা পাই, সকলোএ বৰ আনন্দিত
হল; আৰু দুই ভিন দিন সিহঁতে সৈতে
থাকি, ইন্দ্ৰৰ ভজন আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিলে,
তাতে সিহঁতে ধৰ্মৰ অনেক সিখ্যা ঠেঁওৰ
পৰা পোআ হল । তেতিয়া সেই মানুহে
সক পুৰি এখন পালে, তাৰ নাম পুথম
চৌজিলা, সেই পুৰি জাৰ মম পালটনৰ
কাৰন হল । সেই সময়ত সি ভালকৈ পৰ্হিব
নোআৰিছিল, তথাপি সিকিবলৈ বৰ সুম
কৰিলে, অৰ্থাত সুমেৰে দিনত খেতি পথাৰ
কৰে, বাতি পৰ্হি থাকে; সেসতে পৰ্হিবলৈ
তাৰ ইচা বৰকৈ বাৰ্হি জোআত, সি জেতিয়া
পথাৰলৈ নাহল লৈ জাই, তালৈকে সেই
সক পুৰিও লগত লই; পাচে জেতিয়া আন
মানুহবিলাকে নাহল এৰি ঘঁপাত ধাবলৈ
বহে, তেতিয়া সি পুৰি পৰ্হে । এই ৰূপে
ইন্দ্ৰৰ অনুগ্ৰহতে তাৰ পৰ্হিবলৈ অলপ
অলপ সক্তি হোআত, মনত সাহ পাই কেৱল
ধৰ্ম সাত্ৰ পৰ্হিবলৈ ধৰিলে; আৰু তাকে
জিৱন দিয়া আহাৰ বুলি ভাবিলে ।

খেতি কৰাৰ নিমিত্তে পুৰি অনেক দিনলৈ-
কে খ্ৰিষ্টিয়ান লোক নো হোআকৈ সি অক-
লেই আপোনাৰ ভিৰোভাই সৈতে পলি
গাঁৱত আছিল । সেই চাইত খাকৌতে জেনে
আচাৰ বেৱহাৰ কৰিছিল, তাক অলপ লি-
খিম ।

সি বৰ উদাৰ মানুহ, কপট বা চল কৰা
কথা একো নে জানে; সকলোএ সৈতে
অকপট ভাৱে বেৱহাৰ কৰে । আৰু তাৰ
চাৰিও কালে থকা দেও পূজক-মিতিবিলাকে
বোলে, এও বৰ হোআ মানুহ, কাকো একো
ভাৰি ন কই । গাঁৱৰ মাজত জেতিয়া বহু
ধেমালি, নাইবা নচা, দ্বিষ্ট গোআ, বা বাজনা

বজোআ হই, সি ডালৈ জাবৰ নিমিত্তে মানুহ-
বিলাকে বৰকৈ মাতেহি; তথাপি ডালৈ
জাওক চাবি, সেইবিলাক কৰম জে নিচয়ে
ইস্বৰৰ আগত ঘিন লগা হই, ইয়াক জনাই,
খেদ চিত্তেৰে সিহঁতৰ সেই কৰম জেন নষ্ট
হই, এই কাৰনে স্বৰগত থকা পিতৃৰ আগত
প্ৰাৰ্থনা কৰে। আৰু উপজিবৰে পৰা মৰনৰ
দিনলৈকে সি কোনো বাগি ধৰা বস্তু খোআ
নাই।

বিম্বাম বাৰৰ দিন জেনেকৈ মান্য কৰা
উচিত হই, সেই ৰূপে মান্য কৰে; আৰু
সেই দিনা খেতিত চাহ কৰিবলৈ, নাইবা
নাঙ্গলৰ ফাল খুআবলৈ, জুঁঅলি সজাবলৈ,
কোৰ ধৰিবলৈ, নাইবা কাচি কুটাৰৰ কাৰনে
কমাৰৰ ঘৰলৈকে বা আন কিবা সৰু কৰম
কৰিবলৈ কলৈকো নে জাই; অকল খ্ৰিষ্টিয়ান
ডাইবিলাকে সৈতে ইস্বৰক ভজিবলৈ এপৰ
মান বেলিৰ বাট গৈ, আৰুও সেই বাটেই
আপোনাৰ ঘৰলৈ উভতি আহে। যদি সেই
দিনা খেতিৰ মাটি বেয়া হই, নাইবা আন
কিবা হানিএই হই, তেও ইস্বৰৰ আগত
উল্লেখ্য ন কৰি ইস্বৰক সাখ্যাতকৈ মানি
তেন্তেও সকলো কৰম কৰে। লোকক দেখু-
আবলৈ কিবা ৰূপটোৰে কৰম কৰে, তেনে
ন হই, কিয়নো সেই ৰূপে ভাল বেয়াৰ
ন কৰি, বা বিম্বাম বাৰক পালন ন কৰিলে,
তাক বেয়া বুলিবলৈ কোনো খ্ৰিষ্টিয়ান লোক
তাৰ ওচৰত নাই কিচিল; এই কাৰনে সি
এজন ইস্বৰলৈ ভই কৰোঁতা লোক আছিল,
ইয়াক নিচয়ে জনা হ'ল। আৰু তাৰ মুখৰ
পৰা এনেহে প্ৰাৰ্থনা ওলাই, লোকে সুনী
মাত্ৰকে ই একান্ত ভক্তিৰে সত্য প্ৰাৰ্থনা হই
বুলি বুজিব পাৰে।

অনুমাণে তাৰ বয়স ৩৫ বা ৩৬ বছৰৰ
সময়ত সৰিলৰ ভিতৰত তাৰ কিবা ৰোগ
এটা হৈছিল, তাক কোনো বেজৈ ঠিক কৰিব
নোআবিলে; কিন্তু সেই ৰোগতো তিনি
চাৰি বছৰলৈকে সকলো কৰম কৰিব পৰা
হৈ আছিল। পাচে লাহে লাহে বল হানি

হলত মনৰ ভিতৰত চইতানে আহি এটা বৰ
পৰিখা এই ৰূপে কৰিছিল, ভূমি জাক ভজি-
চা, তেন্তেওক ভিয়াগ কৰা, কিয়নো এতে দিন
হ'ল, তেন্তেওৰ নামে একান্ত প্ৰাৰ্থনা কৰি থকা-
তো তেন্তেও তোমাক ভাল কৰিব নোআবি-
লে। বৰ আচৰিত! সেই সময়তে তাৰ
লগৰ এটা লোক আহি কলে, কিয় ভূমি
এই ৰোগত মৰিবলৈ ধৰিচা! অমুক ঠাইতে
এটা ভুতৰ বেজ আচে, তেন্তেওৰ ওচৰলৈ
জোআ, জি ৰূপে হেজাৰ হেজাৰ লোকৰ
ৰোগ ভাল কৰিচে, তোমাৰো ৰোগ ভাল
কৰিব। সি বুলিলে, তাক মই কোনো ৰূপে
কৰিব নোআবোঁ; যদি মোৰ এই ৰোগতে
মৰন হই, তেও ভই ন কৰোঁ; কিয়নো
মই জি জনক আসুই কৰিচোঁ, তেন্তেও প্ৰধান
বেজ; তেন্তেওৰ জদি ইচা হই, এতিয়াই ভাল
কৰিব পাৰে, জদি ইচা ন কৰেহে, তেন্তে
মাৰি স্বৰগত আপোনাৰ ওচৰলৈ নিব।
ভুতবিলাক ইস্বৰ ন হই, অকল চইতানৰ
বন্দি; মই জানিচোঁ, অকল যিচু খ্ৰিষ্টে মোৰ
পাপৰ পৰা মোক ৰখা কৰিচে; তেন্তেওৰ
বাহিৰে কাৰো ওচৰলৈ মই নে জাঁও, তেন্তেওক
মই পাইচোঁ, অকল তেন্তেওৰ ওচৰতে থাকিম
জেতিয়া নৰিয়া টান হ'ল, তেজিয়া সি আ-
পোনাৰ বৰ পুণ্ডকক ধৰম সাত্ৰ পৰ্হিবলৈ
আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আগত কৰিলে। আৰু
মৰনৰ দুই তিনি দিনৰ আগত আপোনাৰ
তিৰোতাক মাতি বুলিলে, ভূমি মোৰ এলা
এলা, মোৰ কাৰনে মনত দুখ ন কৰিবা,
সকলোকে ইস্বৰত সোধাই দিয়া; মোৰ একো
ভই নাই, মনও সন্তোষ পাই আচোঁ; ভো
মাৰ আৰু লৰাবিলাকৰ পুতিপাল ইস্বৰে
কৰিব। এনে অনেক কথা আপোনাৰ মৰনৰ
কালত কলে; তাৰ সৰহকৈ মনত পৰা নাই,
আৰু জি পত্ৰত তাৰ মৰনৰ কথা লিখিছিল,
সেয়ে হেৰাল।

সেই জনে প্ৰভুৰ পৰা অস্তলৈকে থিৰে
থাকি, ইজৰাজি ১৮৪৬ সঁকৰ ১১ আগষ্টত
প্ৰভুত মহা সন্ন কৰিলে। ই. হ. ব.

কিৰ্পিনৰ পটন্তৰ ।

The Miser.

এটা কিৰ্পিন ধনবন্ত মানুহে বাপেকৰ কালৰ অনেক ধন পাই, সেই ধনৰ লগত আৰু সৰহকৈ ধন গোটেম বুলি, খেতি কৰি তাৰ উত্পন্ন ধান, গাহ, আৰু সবুজ, কুঁহিয়াৰ, ভামোল, পান, এই সকল বেচি, অনিয়ায়েৰে বেপাৰ কৰিও অনেক ধন পালে; আৰু মন বাৰ্হি জোআত ক্ৰমেৰে খেতিও সৰহকৈ কৰিলে। তাৰ উত্পন্নো সৰহ হ'লত সি আগভকৈও কিৰ্পিন হ'ল; খেতিৰ বস্তু খুজিলে কাকো একো নি দিও, আৰু আপুনিও সবিলত খোআত দুখ দিব খৰিলে; দিন মুৰি এসাঁজ মাখোন খাই, এই ৰূপে কষ্ট কৰি অনেক ধন জাটিলে। পাচে বুৰা হৈ ধন আজিৰ নোআৰা হ'লত সেই আগৰ থকা সকলো সৰহ ধন পাট নান এটা কৰি তাতে সুমাই পুতি থলে। পাচে সি নিভো নিভো সেই ধন পোতা চাই চাই চাই, মোৰ এতেক ধন আচে বুলি অহঙ্কাৰ কৰি মন ডুট হৈ থাকে। পৰে এক দুট চোৰে তাত ধন থকা গম পাই, লগৰ চোৰ মাতি লগ লৈ আহি, বাতি সেই ধন আটাই-বোৰ খানি নিলে। পাচ দিনা পুজা গৰাকিএ সেই ধনৰ চাই চাই ধন নিয়া দেখি মনত বৰ দুখ পাই টাচ কৰে, মাটিত পৰি কান্দি কান্দি বৰ সোকেৰে বলিয়া জেন হৈ থকাত তাৰ মিতিৰ মানুহ আহি বুজনি দি অলপ স্বস্তি কৰি থলে। তেওঁ সি আকও সেই ধনৰ সোকেৰে নে খাই কান্দি কান্দি থকাত মৰিব লগা হ'ল। পাচে গাঁৱৰ গিয়ানি ত্ৰিখ লোক এজন আহি কলেহি, বোলে, ভূমি কিয় সোক কৰি কৰি কান্দি থাকা? সেই ধনেৰে নো ভূমি কি কৰিছিল? পোতা ধনৰ ওপৰৰ চাইত, ইয়াতে ধন আচে বুলি চাই মাখোন আছিল; এয়ে-ৰে এতিয়াও ইয়াতে ধন আচে বুলি, এই ডোখৰ চাইকে আগৰ দৰে চাই মন ডুট কৰি থাকিয়া।

জি মানুহে এই ৰূপে অনিয়ায়েৰে ধন আজি, আৰু কিৰ্পিনালিকৈ ধন খৰচ ন কৰি পুতি থই, সেই মানুহৰে আৰু ধন নাই কিয়া দৰিদুৰে একো ভিন নাই।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৭ ।

Dihingia Raja—War with the Kochas.

লাক্‌নি শ্বেকচিঞা (১৫) সঁকত ফুল্লইমুং নৰা বজা আহি বৰ দেৱলিয়াৰ গাঁৱত আমাৰ লোকক বন ধৰিলেহি; দেও ঘৰৰ ভিনটা মানুহ মাৰিলে, প্লাইলুম নামে হাতি এটা লৈ গ'ল। পাচে কাচেনমুন বৰ গোহাঁয়ে এই কথা বজা দেৱলৈ জবাই পঠালে। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি, খাওমুং চেনৰুং, ভাওচুংলুং কুংবিন কুংচেঙ্গ, এই তিনিক এহেজাৰ মানুহ দি পঠালে; বজা দেৱে পাচত গৈ ককমত একে চাই হ'লগৈ; ফুল্লইমুং হাতিএৰে আহি বন ধৰিলেহি। খাওমুং খামজাং, কাডক পাকডুংখাম, এই দুয়ে ফুল্লইমুংৰ লগত ধেম কৰিলেহি। আমাৰ লাহচুং আগ বাৰ্হি গৈ, ফুল্লইমুংলৈ জাতি মাৰিলে, তাৰ গিটিত লাগি জাতি পৰিল; আমাৰ লাহচুংক কাটিলে। ত্যাজিচু, লাচামবাক, লাচামজই, এই তিনি বাপেক পুত্ৰকে ভেঁটি ধৰি ঘোঁৰা খুঁচি মাৰিলে। এই মানে ফুল্লইমুং নৰা বজা জুখ এৰি আমাৰ চুহুংকা দিহিজিয়া বজা দেৱলৈ কুচেনভো কটকিত পঠাই প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, বোলে, মোৰ ভনি নাংখামডেককো দিম, ঘোঁৰা দুটাও দিম। এই বুলি নৰা কটকিত পঠালে; পাচে নৰা আহি এই ৰূপে জনালতহি বজা দেৱে চৌখাম কৰি সোধাই নৰাক বিদাই দিলে। নৰা গৈ তাৰ বজাত কলতগৈ, পাচে নৰা বজা ভনিএক নাংখামডেকক, ঘোঁৰা দুটাই লৈকে চুহুংকা দিহিজিয়া বজা দেৱলৈ কুচেনভো, কুনমুং, এই দুইক কষ্টকিৰ হাতত দি পঠালে। লাক্‌নি কাডমুত সঁকত কুনমুং, কুচেনভো, এই দুই কটকি আহি কন্যাকে ঘোঁৰাকে দি বজা দেৱক দেৱা কৰিলেহি।

পাচে বজা দেৱে দিলে ফুল্লইমুং নৰা বজা-
লৈ নাংখামপট নামে কন্যা এজনী, দন্তাল
হাতি ২ টা, কপৰ চুলাৰে জাপি ২ টা ।
পাচে বজা দেৱে আহাৰৰ দিনত দিহিঞ্জলৈ
আহি লাক্‌নি খুতচান (৩৮) সঁকত ত্যাও-
চুংলুং কুংবিন, কংচেজক ধাওমুংমুংতাই
নাম দি সকলোৰো আগত বহিব দিলে; জাতত
এই ঘৰ মিৰি । ধাওমুং বানমুজক কেওখুন
ধাওমুংক্কাং নাম দি দিহিজিয়া বৰ গোহাঁই
পাতি দিহিঞ্জতে ধলে । চেংগিমক, চুং-
কংবিনক, এই দুইক সন্মিলে, ত্যাপেত
খামপিনক বানলুং নাম দিলে । আঘোনৰ
সেন পঞ্চত বজা দেও বাপেক পুতেক দুয়ে
কচাৰিক জুখ কৰিবলৈ গল । ধাওমুংচেন-
বং, ধাওমুং ক্লিংখাম, এই দুইক আগ
কৰি পঠালে; পাচে নামতি নদিএ উজাই
গৈ কচাৰিৰ বৰ দুআৰ পালেগৈ । ধাওমুং
মুংতাও, ধাওমুং মুংক্কাং, এই দুইক পা-
নি যাটে গৈ বেৰিব দিলে; কচাৰিৰ ইটাৰ
গৰৰ কাখৰত গৰ বান্ধিব দিলে । পাচে
সমন্তে গৈ গৰ বান্ধি এঁটাই বজা দেও বা-
পেক পুতেকক আগ বাৰ্ছি নিলেহি । পাচে
বজা দেৱে গৈ মৰজিত বলগৈ । চুলেং
চাৰিজিয়া গোহাঁই দেৱে, চুখ্বেং সক জনা
গোহাঁয়ে, চুংমুং, কিংলুং, এই চাৰিএ
দেৱৰ গাঁও পালেহি । বজা দেৱে মৰজিৰ
পৰা ধনসিৰিএ ভটিয়াই বৰ নদিএ উজাই
সকলোএ দেৱৰ গাঁৱতে এটাই হল । চুলেং
চাৰিং বজাও, চুখ্বেং সক গোহাঁয়ো, এওৰে
পুতেক ত্যাওচাওৰায়ে, এই তিনিএ নাৱে
উজাই আহি এটাই হল । পাচে বজা দেৱে
সেই ঠাইতে নাও এৰি কচাৰিক জুখ কৰিব-
লৈ গল । ধাওমুংক্কাং প্লাইখুং হাতিত
উটি আগ হল; ধাওমুংচেনবং মাখুদি
হাতিত উটি পানি কাখৰে গল; ধাও মুং-
খেনভো প্লাইলিক হাতিত উটি গল; ত্যাও-
চুংলুং, কিংলুং, এই দুয়ে হাতিত উটি
পানি কাখৰে গল । বজা দেৱৰ দুই পুতেক
পানি যাটে বজাৰ লগতে গৈ টেমাৰি

পাইগৈ অকবাজ পালেগৈ । বাতি পুআ
আগৰ কাঠকটিয়া গাঁও পালেগৈ; কচাৰিএ
আহি বাটতে খেদি ধৰিলেহি । ভাতে আ-
মাৰ খুনতাইৰ পুতেক চাৰিল, মানুহো দু
কুৰি মান পৰিল; ধাওমুং ক্লিংখামৰ গাত
কাঁৰ লাগি হহকি আহিল । পাচে কচাৰিএ
জুখ কৰি আহি আগৰ কাঠকটিয়া গাঁও
পালেহি; ধাওমুং মুংক্কাং, ধাওমুং চেন-
বং, ধাওমুং ক্লিংখাম, এই তিনিএ জুখ
ধৰিলেগৈ । কচাৰিএ জুখত বিস্তৰ কাঁৰ মাৰি-
লে, আমাৰ প্লাইখাং হাতিৰ চৈজত কাঁৰ
বিস্তৰ লাগিল । ধাওমুং মুংতায়ে বাঁও
কালে বেৰি ধৰিলে, পাচে সকলো কচাৰি
ভাগি গল, কিছু কচাৰি পৰিল । জুখৰ
ঠাইতে ভাৰুবিয়া সকলক ধৈ বজা দেও প্লাই-
বিন হাতিত উটি দেৱৰ গাঁৱলৈ আহিল ।
গোহাঁই দেও সকলে নাৱে উজাই বজা দেৱৰ
লগ ললেহি । পাচে বজা দেও গোহাঁই দেও
সকলে দেৱৰ গাঁৱত এবাতি থাকি নাৱে ভটি-
য়াই গল । ত্যাওচুংলুং কিংলুজৰ গৰৰ
কাখৰত কচাৰিএ আহি গৰ দি বলহি ।
পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি ধাওমুংতাই,
ধাওমুং চেনক, এই দুইক সোঁ কালে পাঁচি-
লে; ধাওমুং ক্লিংখাম, ধাওমুং মুংক্কাং,
এই দুইক বাঁও কালে পাঁচিলে । পাচে সম-
ন্তো লোকে দুই বাটে গৈ মৰজিৰ দেও ঘৰত
বেৰি ধৰিলেগৈ । ত্যাওচুংলুং কিংলুজ নাও
এৰি ভৰে ধৰিলেগৈ । এনেতে কচাৰিৰ ডেকা
বজাই ঘোঁৰাত উটি ভাগি পলাই গল;
কচাৰিৰ মানুহ পৰিল এহেজাৰ লাভ ন ।
পাচে অমমাৰ লোক জন সহিতে বজা দেও
বাপেক পুতেক দুই উজাই আহি নগৰ পা-
লেহি । পাচে বজা দেৱে সকলোকো বঁটা
বাহন দিলে ।

অনেক দেশৰ সন্বাদ ।

Journal of Events.

নামডাক নৈৰ ওচৰত থকা ন পুখুৰিৰ চুকত কেতবোৰ ডাকৰ সাপে পুই দুই বছৰৰ পৰা দামুৰি আৰু গাহৰি পোআলি আদি খাই থকাত তাকে গাঁৱলিয়াবোৰে বুজ পাই ধৰি মাৰিবৰ নিমিত্তে অনেক দিন জতন কৰি থকাত তাৰে বৰ পানি মৰলি সাপ এটা গাঁতৰ ভিতৰত পাই এখা মৰাতকৈ ধৰি বান্ধি চাৰি মানুহে সাজিকৈ ২৩ জানুআৰিত জিলালৈ আনিলে । সাপটো দিম্বলে ১০ হাত, বেৰে এহাত চই আঙ্গুল আছে ।

আন্ধামি নগাৰ বন কৰি এঁটালত সেনা সেনাপতি সকলো ডিম্বাপুৰলৈ উভতি আহিল । সেনা জুখত আন্ধামিএ সাহ পাই, আমি বন কৰিবলৈ এসা কৰি বাট চাই আচোঁ; কল্লানি আৰু মনিপুৰিয়াই অনেক বেৰি আমাৰ গাঁৱলৈ আহিছে, কিন্তু জুখ ন কৰে, এতিয়া জুখ কৰোক, ইয়াকে বুলি বাজা পঠালত সীকৃত সেনাপতিএ বৰ টোপেৰে গৈ নিইতক গুলিয়ালে । এডাৰ দুডাৰ বেৰি নিইতে সাহ ৰূপে জুখ কৰি নিইতৰ

১০০ মান মানুহ পৰিলত আটাইবিলাক ভাগি গল । কল্লানিৰ মিত্ৰিৰ হোআ দুজন নগা মৰিল, আৰু কুলিএ সৈতে ৬ টা মান মানুহ খুন হল; চিপাহিবিলাকৰ কোনো ন মৰিল ।

এই বছৰত বৰপুৰ নগৰৰ মাটি বহু মানুহে খানি আগতকৈ ৰূপ, সোন, অলঙ্কাৰ, কাঁহ, পিতল, লো, এইবিলাক বস্তু সবহকৈ ওলাইচে । পুখুমতে খানোঁতে সোণৰ অলঙ্কাৰ একলহ পাইচে, আৰু ১০০০ মান ৰূপ থকা একলহ । জি মানুহে ৰূপ কলহ পালে, আনবিলাকে ডালৈ লৰি গৈ ওপৰত পৰি ভিজিত গচক মাৰি কলহ ভাঙি জোঁটা পুটি কৰি সকলকো কাৰ্হি নিলে । পাচে গাঁৱলিয়বিলাকে এই বাজা পাই চাৰিও কালৰ পৰা আহি এহেজাৰ মান মানুহে খানিচে । এই দৰে গৰগাঁৱতো এমখাই গৈ খানি কুৰি কাঁহি দুটাৰ বাহিৰে একো নে পাই উভতি আহিল ।

আমেৰিকা দেশলৈ নিবৰ নিমিত্তে এজন চহকি মানুহে লক্ষা দিপত কুৰি অনেক হাতি

কিনি জাহাজত তুলি জানুআৰি ১৮ তাৰিখত গাল নগৰৰ পৰা জাহাজ মেলি গল।

বজাপুৰ জিলাত কেবকআৰি ২৩ তাৰিখত ১১৥ বজাত ডুইকঁপ গল।

কলিকতা নগৰত ২ জানুআৰি তাৰিখত বৰক অৰ্থাত পানি সিল বেচা ঘৰত নকচ নামে এজন ডেকা আমেৰিকান মানুহ আপোনাৰ সোজা খাটত মাৰি ধোজা পালে। তাৰ গাত ১৫।১৬ দাৰ খোঁচৰ চিন আছিল। কাল ক্ৰমে ৪ জন আমেৰিকান জাহাজিক মানুহে ধনৰ চন্দুক চুৰকৈ নিবলৈ বিচাৰি, সেই মানুহে এটাই পাৰে বুলি বধ কৰিলে, এই কথা নগৰত কোজা কুই কৰিলে। পাচে সেই ৪ জন মানুহ ধৰা হৈ বিচাৰ কৰ্ত্তাৰ আগলৈ অনা হৈছিল; তাতে লোধ পোচ কৰাত বেৰি নামে সিবিলাকৰ মাজত জি জন ডেকা মানুহে নকচ চাহাবক বধ কৰিলে, তাক কাঁচি দিবলৈ আগ্যা কৰিলে। তাক খেমা কৰি জনম ফাটক দিবলৈ পাদুৰি বোআজ চাহাব আদি ১৭০০ ইজৰাজি আৰু হিন্দু লোকে আৰ্জি লিখি নিবেদন কৰিলে। কিন্তু বিচাৰ কৰ্ত্তাবিলাকে তাক কৰিবলৈ উচিত নে দেখিলে। পাচে ৩০ জানুআৰি তাৰিখত হেজাৰ হেজাৰ লোক গোট খাই চাই থাকোঁতে সেই বধ কৰাটক পুন দণ্ড কৰা হল।

বানাহচ নগৰত ২৩ নৱেম্বৰত হস্তৰ নামে এজন চাহাবক জোজা কটাৰিৰে গোঁচাত এখা মৰা পালে। দিন চাৰেকলৈ জিয়াই থাকি কিছু স্বস্ত হৈ পাচে মৰিল; বধ কৰাৰোৰ ধৰা ন পৰিল।

মেহিনিপুৰ নগৰত থকা এজন বুদ্ধানে সি পুৰষাৰ্ভা নিতিৰ দৰে কালি দেবিৰ আগত নৰবুলি দিলে। পাচে লোকে সেই কথা ভূ পোআত সি ধৰা পৰিল, আৰু তাক বিচাৰ কৰ্ত্তাৰ আগলৈ নিলত তাক লোধ পোচ কৰি মানুহ বধিৰ প্ৰমান পাই, পুন দণ্ড আগ্যা দিলে।

ইংলণ্ড দেশত থকা ব্ৰিছুত উইল্চন নামে নংক্ৰিডৰ বৰ পণ্ডিত এজনে বিগ্ৰ বেদ ভাজি ইজৰাজি ভাৰাৰে চাপি দেশত চলাইচে।

বৰ্নিও দিপৰ চাৰোআক দেশাধিকাৰ চেৰ জেমচ ক্ৰুক চাহাবে মহা বানিৰ আগ্যা পাই চিয়াম অৰ্থাত জিউতৰা দেশৰ 'বজাই' নৈতে বেহা বেপাৰ কৰা জাহাজৰ নিৰ্বন্ধ কৰিবৰ নিমিত্তে বান্ধক ৰাজ নগৰলৈ গল। কিন্তু চিয়াম দেশৰ ৰজা ৰাজ মন্ত্ৰি আদি কৰি মান্তি ন হৈ নিৰ্বন্ধ ন কৰিলে। পাচে চাৰোআক দেশাধিকাৰ গলত চিয়ামৰ ৰজাই নংলই কৰি, ইজৰাজি জাহাজ আহি বন কৰে বুলি, ত্ৰিমূলি জোজা লোহাৰ অনেক অস্ত্ৰবিলাক জাহাজৰ বাট ভেঁটিবলৈ নদিৰ ভিতৰত পেলাই দিচে।

মাৰ্চ, অৰ্থাত চতৰ পঞ্জিকা।

Almanac for March, 1851.

মাৰ্চ	ফাগুন	বাব	দিনমান	চন্দ্ৰাম	মাৰ্চ	চত	বাব	দিনমান	চন্দ্ৰাম
১	১৮	৭	১১১৮	২৮	১৬	৬	১	১১৪৪	১৩৭
					১৭	৪	২	১১২৫	১৪৭
২	১৯	১	১১১৩২	২৯	১৮	৫	৩	১১১৫৭	১৫৭
৩	২০	২	১১১৩৪	০৭	১৯	৬	৪	১১১৫২	১৬৭
৪	২১	৩	১১১৩৫	১৬	২০	৭	৫	১১১০	১৭৭
৫	২২	৪	১১১৩৭	২৫	২১	৮	৬	১২১১	১৮৭
৬	২৩	৫	১১১৩৮	৩৬	২২	৯	৭	১২১০	১৯৭
৭	২৪	৬	১১১৪০	৪৭					
৮	২৫	৭	১১১৪১	৫৭	২৩	১০	১	১২১৪	২০৭
					২৪	১১	২	১২১৬	২১৭
৯	২৬	১	১১১৪৩	৬৭	২৫	১২	৩	১২১৮	২২৭
১০	২৭	২	১১১৪৪	৭৭	২৬	১৩	৪	১২১৯	২৩৭
১১	২৮	৩	১১১৪৬	৮৭	২৭	১৪	৫	১২১১১	২৪৭
১২	২৯	৪	১১১৪৭	৯৭	২৮	১৫	৬	১২১১২	২৫৭
১৩	৩০	৫	১১১৪৮	১০৭	২৯	১৬	৭	১২১১৪	২৬৭
১৪	১	৬	১১১৫০	১১৭					
১৫	২	৭	১১১৫২	১২৭	৩০	১৭	১	১২১১৬	২৭৭
					৩১	১৮	২	১২১১৭	২৮৭

আমাবাস্যা ৩ তাৰিখৰ ৭।৩৩ পুজা বেলা। তাৰ মানিলা বাতি চন্দ্ৰাম প্ৰায়ে ০৭ চ পৰ হই।

পূৰ্ণিমা ১৭ তাৰিখ ৭।৩৭ ভাটি।

THE ORUNTOO,

Printed and published by O. T. CUTTER, at the
Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

অৰুণোদয়

৬ বছৰ।

শোণ নিব্বাগৰ, মাৰ্চ, ১৮৫১।

নম্বৰ ৩।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, MARCH, 1851.

NO. 3.

নায়াগৰা আদি নদী পতন।

Account of celebrated Cataracts.

প্ৰিথিবিৰ ওপৰত জি ওখ পৰ্বত আছে, পতন বোলে। এনে পতন অনেক ঠাইত প্ৰাই আটাইবিলাক অতি পুৰনি টান সিলব আছে, কিন্তু আটাইবোৰে মাজত নায়াগৰা হই। কোনো ঠাইত মাটিৰ ভলে পুৰনি পতন প্ৰধান।

সিল থাকে, কোনো মাটিৰ সিল নহয়; এই সেই মহা ভয়ানক নদী পতন উত্তৰ আ-
কপে ভূমি বিধ বিধ আছে। পৰ্বতত থকা মেৰিকা দেশত আছে। চুপিৰিয়ৰ, মিলি
জি পুৰনি সিল ওখ হৈছে, তাৰ পৰা জ্ঞান গান, হৰন, ইবি, অন্তেৰিও, এই ৫ খন
আদি নদীবিলাক বৈ জাঁওতে থিয় গৰা পা- মহা সৰোবৰৰ মাজে দি জোআ জি নদী
লে একে বেলিএ বৰ সৰমেবে হু হু হুই সেইবোৰৰ সকলো পানি লাগবলৈ নিএ, সেই
পৰে; আৰু 'বৰ' বেগেৰে জোআত তলৰ নদী বৈ গৈ ইবি আৰু অন্তেৰিওৰ মাজত

১১০ হাত ওখ হোআ গৰা পাই, জঁপিও-
আ দি গোটেই খন নদি একে বাৰে বৰ
সৰদেৰে কুইত পৰি জাই। মানুহে জেতিয়া
তাৰ ওচৰলৈ গৈ প্ৰথমতে দেখে, ইন্ধৰৰ মহা
পৰাক্ৰম জেন বুজি কঁপি কঁপি থাকে। মে-
ঘৰ গৰ্জনৰ দৰে তাৰ মহা তম্বুল উঠি
এপৰ বেলিৰ বাটলৈ সূনা জাই, আৰু তাৰ
ওচৰৰ প্ৰিথিবি ঘৰ আদি সকলোএ নৈতে
দিনে বাতিএ সদাই কম্পন হৈ লৰি থাকে।
বৰ বেগেৰে পৰা হেতুকে ওপৰৰ পৰা
তললৈকে গোটেই খন পানি বতাহত লৰা
লাগৰৰ দৰে কেনেৰে বগা হ'ল। আৰু তাৰ
ওপৰত কুঁঅলি সদাই থাকে, সুৰ্জৰ বশ্মি
ভাত পৰিলে দুখন বা তিনি খন ধেনু ওলাই,
দেখিবলৈকো উপমা দিব নোআৰা সুন্দৰ।

সেই ঠৈদি খন ২,২০০ হাত অৰ্থাত প্ৰাই
এডাঁৰৰ বাট বহল; জি কুণ্ডত পৰিচে, সি
কিম্বান দ, তাক জুখিব নোআৰি, অতি
অগাধ। ওপৰে গৰাৰ মাজ ঠাইতে এডো-
খৰ সিলৰ মাজুলি আছে, তাৰ দোআৰাই
নদি দু খাৰল হ'ল। সেই মাজুলিৰ নাও
গোটাইলগু, অৰ্থাত চাগলিৰ মাজুলি পূব
পাৰে আমেৰিকাৰ মিল দেশ, পশ্চিম ফালে
কানাডা দেশ। আমেৰিকা পাৰৰ সুঁতি ৭৬০
হাত বহল, কানাডা পাৰৰ ১৪০০ বহল;
সেই পাৰে গৰা কিছু চাপৰ, ১০০ হাত
মাখোন ওখ। গিয়ানি লোকে গননা কৰি,
দুই পাৰে প্ৰাই ২,৭২,০০,০০,০০০ য়ান
পানি ষণ্টাই পতি পৰি গৈচে, ইয়াকে ২ই।

সেই নদি উত্তৰ দিশলৈ জাই। গৰা ধেনু
ভিৰিয়া হৈচে; বহু নো হোআত ভিতৰ ফা-
লে দেখিবলৈ কলা আৰু বৰ ভয়ঙ্কৰ। গৰা
বৰ আহুনিয়া হোআ হেতুকে গৰাৰ গুৰিত
পানি ন পৰে, ৩৩ হাতৰ জাঁতৰতে পৰে;
ভাঙ্গ'দি বাট হৈ আছে, বৰ সাহিয়াল মানুহ
তাৰ ভিতৰ সোমাই জাই; কিন্তু পানিৰ
সবদ অতি ভয়ঙ্কৰ, আৰু পানিৰ চিটকনিৰে
গাৰ কাপৰ আটাই খনি ভিত্তি জাই।

গৰাৰ তল ফালে লোহাৰ গুনাৰে নৈৰ

ওপৰত দলঙ্গ মাজি দিচে; তাতে মানুহ,
ঘোঁৰা, বখ সকলো পাৰ হৈ গৈ আছে। দুয়ো
ফালে গাঁও, আৰু আলহি ঘৰ অনেক আ-
চে; প্ৰিথিবিৰ চাৰিও সিম্মাৰ পৰা তাক
চাবলৈ বৰ লোক আৰু চহকি মানুহ আহি,
দেখি বৰ বজ পাই। তামোচা হবৰ নিমি-
তে কেতিয়াবা নক জাহাজত বান্দৰ বা গাহ-
ৰি তুলি গৰাৰ ওপৰ ফালে পানিত মেলি
দিএ, পাচে তাৰ কি হই, তাক দেখিবলৈ
চাই থাকে। কিন্তু মানুহ বা পহু, জি প্ৰানি
তাৰ কুইত পৰে, সি কেতিয়াও জিয়াই নো-
লাই। কোনো কালে সেই নদিত নাৱেৰে
জোআ মানুহে আসাৱধানে গৰাৰ ওপৰে
গৈ ওচৰলৈ চাপি, প্ৰথমতে অলপ সোঁত
পাই, ক্ৰমে বৰ বেগত পৰি কাসৰলৈ নাও
নিব নোআৰি কাঁৰ মৰা দি পৰি গৈ তললৈ
সোমাই মৰি জাই, আৰু নাও খন হেজাৰ
ডোখৰ হৈ জাই।

জাৰ কালি সেই নদি বৰকেৰে ঢকা হৈ
জাই, কিন্তু পতনৰ ওচৰত বেগে জোআৰ
কাৰনে সদাই মুকলি, পানি সিল হৈ গোটে
খাৰ নোআৰে। এনে জাৰ সময়ত হেজাৰ
হেজাৰ বনৰিয়া পাতি ইহ তাতে গোটে
খাই গৰাৰ ওপৰে পানিত পৰে, পাচে
সোঁতত ভটিয়াই গৰাৰ ওচৰ পালে উৰা
মাৰি আগৰ ঠাইলৈ উভতি গৈ আকও পা-
নিত পৰে এই ৰূপে দিনটো অহা জোআ
কৰি থাকে।

অন্তেৰিও সৰোবৰৰ পৰা গৰা ১৪ মাইল
জাঁতৰ, পানিএ খহাই গৰা ক্ৰমে উজাই
গৈচে; আৰু ২১ মাইল খহাই নিলে, ইৰি
মহা সৰোবৰ পোআত তাৰ সকলো পানি
গৰা ভাগি বৈ জাৰ। অন্তেৰিও সৰোবৰতকৈ
ইৰি সৰোবৰ ২২২ হাত ওখ হৈচে।

আন দেশৰ নদিৰ ইয়াতকৈও ওখ গৰা
আচে, কিন্তু এইমান সৰহ পানি নে জাই।
কুইৰেক নগৰৰ ওচৰত মন্তমবেজি নদি পতন
১৪৬ হাত ওখ হই, দেখিবলৈ সুন্দৰ;
তাৰ নকচা নো কালে ওপৰত লিখা আছে।

দক্ষিণ আমেৰি-

কাত ভেকোএন্দামা নামে ৪০০ হাত ওখ এখান নদি পতন আছে। সেই নদিৰ নাম কণ্ঠা; সাগৰতকৈ ৬-০০০ হাত ওখ হো-আ বগটা নামে এখান বৰ ভৈয়ামৰ মাজে দি জাই। তাৰ কিছু

কানায়া দেশৰ মন্তমবেকি নদি পতন।

আঁতৰত চমাপাজ নদিৰ ওপৰে ইক-নকো নামে দুখন সিলৰ সাকো আছে; মানুহে লজা ন হই, স্থিতিৰে পৰা ভেনে আছে। ওপৰৰ সাঁকোটো ২১৬ হাত ওখ, বহল ২৭ হাত সুন্দৰ ৰূপে খেনু ভি-

দেশ বিদেশে নদি পতন, আৰু গৰাৰ ওখ বহল কিমান হাত, তাৰ লিখা।

দেশ	নদিৰ নাম	বহল	গৰাৰ উন্নিত
আমেৰিকা	নায়াগৰা	২,২০০	১১০
কানায়া	মন্তমবেকি	৩৩	১৪৬
"	চোদিএব		৬৬
ইলিনই	মিচিচিপি	৪৬৬	২৭
নিব্ৰাঙ্কা	মিচুৰি	৬৬৬	৫৮
নুজৰ্চি	পাচেইক	৮০	৪৭
নুয়ৰ্ক	মোহক		৪০
অৰ্জিফা	টকো	১৪	১২৫
কলম্বিয়া	বোগোটা		৪০০
লাপ্লাণ্ড	ৰিবিড্‌লাভিন	১৭০০	২৬৬
চাকচেন	বাইন	৩০৭	৪৭
ইডানি	অৰ্কো		১৬০০
"	এবাক্সন		৮০০
"	এবেলিনো		২০০
"	আনিও		৬৬
মিচৰ	বাইল		২৭

ৰিয়া আকাৰ হৈছে। তাৰ ওচৰত আৰ সাঁকো আছে, সি অলপ চাপৰ। সেই সাঁকোৰ তলত বৰ অগাধ একাৰ মুখাৰ খাল আছে; ফোটা আদি কৰি একত্ৰিত ফুৰা এনে হেজাৰ হেজাৰ চৰাই তাতে উৰি থাকে; সেই অগাধ খালত নদি পৰে, পাচে সৰকি ভাটি কালে ওলাইগৈ। তাৰ নকচা তলত লিখা আছে।

আমেৰিকা দেশৰ সৰোবৰৰ জোখ।

সৰোবৰৰ নাম	বৰ্গ মাইল কিমান ভাৰত	কিমান হাত দ	সাগৰতকৈ কিমান ওখ
চুপিৰিয়ৰ	২২,০০০	৬০০	৪১৬
মিসিগান	২৪,০০০	৭২৭	৩২০
হুবন	২০,০০০	৭২৮	৩২০
ইৰি	২,৬০০	৫৬	৩৭৭
অন্টৰিও	৫,৩০০	৩৩৩	১৪৫

সৰোবৰৰ খলা বস্তু জমা কৰাত মজলিয়া হ ইয়াত লিখা হৈছে। হুবন সৰোবৰৰ এক টাইড ১২০০ হাত দ হৈছে।

চুপিৰিয়ৰ সৰোবৰত জি অনেক বিধ মাচ আছে, হুবন সৰোবৰত ভাতকৈ আটাই জা-তৰ মাচ বেলেগ, সেই অতি আচৰিত।

কলিকতাৰ স্থিতিয়াতি।

Description of Calcutta

কোনো কোনো ভদু লোকৰ অভিলাস জানি
কলিকতাৰ গুনা গুন পঢ়াৰ বখানি;
চহৰৰ গুন জল অন্ত কেবা কৰে,
পুচাৰ কৰিতে গুন মাসেকে না পাৰে।
জদ্যপি কৰিলোঁ পঢ়াৰ বাহ্যক ভৰি
অল্প বোধে বচি আচোঁ মোট মোট কৰি
সক বৰ গঙ্গা মধ্যে চহৰ পুকাংসে,
ভাগিৰথি গঙ্গা মাই বহে জাৰ কালে;
পৰম্পৰ সুনি আচোঁ সৰ্ব চহৰৰ,
পুবেল হইয়া তাত পালোঁ বৰ ডৰ।
দ্বিৰ্ঘে পুস্তে চহৰৰ চাৰি ক্রোশ পাই,
ভাৰ্কাৰ লোকে মাত্ৰ তাৰ অন্ত পাই,
মেলা নগৰ ইটা খোলাই বান্ধিচে পুৰস্কে,
স্বৰ্গ বোধ হই তাহা পুবেল হইতে।
স্বৰ্গৰ আকৃতি হেতু চহৰ নাম বুজি,
সেই ধানে লোক হেৰাই বান্ধা নে পাই খুজি
পথ বিচাৰিয়া নে পাই খেদ কৰে বৰ,
কোনো লোকে মাৰে বুলি মনে কৰে ডৰ
জাহা খেদ কৰি ফুৰে, সুন্য সৰ্ব জন,
কিনাৰাম সত্ৰিয়া বচে পদ বিচখান।

পথ হেৰোআ লোকৰ খেদ:

হাই হাই, কিনো কঁপাল মোৰে,
পৰিলোঁ বিপদ ঘোৰে,

কোন বিধি পথ উপদেলে?
অন্ধকাৰে জাম মৰি,
গাৰিৰ ভলত পৰি,

বিপত্তি মিলিব বৰ সেনে।

ইটি ইটি আখা বান্ধা,
নে পাও কোনো ফালে দিলা,

কোন বিধি চিনাইবেক মোকে?
পথ যদি লোধোঁ মই,
মূৰে মাৰে টাজান চই,

মুক্তি গোট মাৰে মোৰ যুকে।
নে পাও নিৰাসৰ পথ,
মূৰ্জ ভৈল অনাগত,
কোন বিধি দিবেক উপাই?

হাতে ধকা হলে পইচা,
সুধি চালোঁহেঁতেন বান্ধা,

কৰি বিনা গালি গালাজ খাই।

এই কপে কোনো লোক হইয়া কাতৰ,
কাৰো কালে বঞ্চে বাতি মনে কৰি ন্ডৰ,
পুহাইলে বজনি জদি দিলা দিলে জাই,
বাট পথ সুধি জাই গালা গালি খাই,
কত কত সুধি পাচে বাসস্থান পাই,
বিধি দিলে স্বৰ্গ জেন হাততে পেলাই।
আত পৰে কহোঁ সুন্য চহৰ বেরস্থা,
হেজুলিয়া ইটা বান্ধি আচে সৰ্ব বান্ধা,
গাৰিৰ গথালে তাহা ধূলা পুাই হই,
হিমালয়ৰ্ হিমে জেন অন্ধকাৰমই;
সেই ধূলা অনুমানে জোজন উৰ্ধে জাই,
ভক ব্রিখ দেখি জেন অঘি দাহ পুাই।
সপ্তাহ দিন অন্তে ধূলা গো গাঁৰিতে তুলি,
গবৰ্ণমেণ্টে হুৰুম দিএ পকি বান্ধা বুলি,
হেন সিখ্যা মনে ধৰি নকৰ লোকে জাই,
পুৰস্কে কৰিয়া সব ইটা বদলাই।
পুন পুন সেই কপে পথ জুগুত হই,
দুই কিনাৰে কলৰ জন্তে গঙ্গা জল বই,
জেন সিন্দুৰৰ আলি তৈলেৰে লিপাই,
ব্রিষ্টি জল পৰি আলি সেই কপে হই।
টকা সান্ধা, বস্ত্ৰ মৰ্গ, চহৰ বিচখান,
বিচাৰিলে সকল দুব্য পাই তেতিখান।
অনেক বিচিত্ৰ দুব্য তাতে পোআ হই,
বসতি কৰিচ লক্ষ্মি আপুনি নিচই।
সৰ্ব দেশৰ লোক মাত্ৰ তাতে পোআ জাই,
নদি নদৰ জল জেন সুমুদে বহই,
গুম গুম কৰে জেন গৰ্জন মেঘৰ,
সেই কপে দিবা বাত্ৰি সৰ্ব মনুষ্যৰ।
অদ্ভুত তামোচা অনেক আচে সেই চহৰে,
কলিকতাক নিন্দা কৰে কে চেলা পায়ৰে।
দিনে দিনে দুই সত লোক ব্রিষ্টি হই,
গনিবাৰ সাধ্য নাহি কত জন্ম পাই।
জন্মত কৰিয়া ব্রিষ্টি হই দল সত,
দিনে দিনে আমদানি লিখিতৰ মত।
চলিওক লোক সব কলিকতা চহৰে,
পঢ়াৰ মিচা হই জদি নিদ্দিবা আমাৰে।

চিলিয়া হৈতে দুই মণ্ডে পটলডাঙ্গা পাই,
তাৰোতৰে মৈদিকাল কলেজ দেখা জাই;
ঘৰৰ নকচা দেখি জেন দেৱৰ দেৱপুৰি,
মিত্ৰ সৰ দেখি জেন জমৰ নগৰি।
পুথিবিৰ জত জন্তু তাতে দেখা জাই,
বিধিৰ নিৰ্বন্ধ অজ্ঞ খণ্ডে খণ্ডে পাই।
ইহাৰ ভাটি দখিনতে ইংৰাজি কলেজ,
বিবি চালিয়া পৰেই তাতে কৰিয়া সমাজ;
অপেশ্বৰি গান কৰে ইন্দ্ৰ পুৰে জেন,
তৰুপ পৰিচে তাত বিবি চলিগন;
সৰ্ব অজ্ঞে পৰিষ্কাৰ দেৱৰ ডকনি,
সেই ৰূপে কন্যা সৰ নবিন জৌবনি।
হাই হাই, ইংৰাজি কৰ কিনো কৰ্ম বিচখান,
কোন বিপি কৰি আছে চহৰ নিৰূপন।
এই সৰ কথা মাজে লম্বা নাহি দিয়া,
অল্প বোধে পৱাৰ বচি কিনাৰাম সত্ৰিয়া।

কৌঞ্চলৰ অফিচৰ বৰন।

আত পৰে কহে মই কৌঞ্চলৰ কথা,
নাই পটন্তৰ ৰূপ তাহাৰ বেৱস্থা।
অতি দিৰ্দ্ধাকাৰ ঘৰ পুত্ৰ আছে বৰ,
চৌতলা মহল লিভো নিৰ্মান ইটাৰ;
জেন গিৰি বৰ স্ত্ৰিজ তাহাৰ উস্মিত,
পৰম সুন্দৰ দেখি অতি সোভাৱিত।
উকু ঘৰে সৰ্ব দেসৰ ভাল মন্দ হই,
কিন্তু দেৱানিৰ কৰ্ম হস্তে ন পৰাই।
ইংৰাজিৰ বিনা আন ভাষা ন চাই,
ত্ৰিচ,চলিচ্ লোক তাত চকিতে থাকেই;
ইংৰাজি সমাজ তাৰ বিচাৰ কৰ্তা হই,
নিমিলৰ মध्ये তাত বিচাৰ কৰই।
আক কহি কিবা আমি কত পাৰ পাৰ,
গবৰ্নমেণ্টৰ ঘৰৰ কহেই বেৱহাৰ।
নৱ দল পুৰা ভূমি চৌগৰ ভিতৰ,
চতুৰ্দ্দিশে চাৰি দ্বাৰ দেখিতে সুন্দৰ;
পকি গৰৰ ওপৰে দ্বাৰ দুই কোনা,
দুই দুই সিংহ ভাতে কৰিচে নিৰ্মনা;
দুই দুই দ্বাৰ পাল থাকে দ্বাৰে দ্বাৰে,
তাহাৰ পুত্ৰাণে কোনো লোমাৰ নোআৰে।
অতি সুসোভন পকা গ্ৰিহ ভয়ঙ্কৰ,

কিচু দূৰে দেখি জেন কৈলাস সিংহ;
ইটাৰে বান্ধিচে তাক দেখিতে সুন্দৰ,
কঁহাৰৰ পুত্ৰ জেন গৰেই লিভো ঘৰ।
জন্তে তন্ত্ৰে জানি জেন নিজে বিশ্বকৰ্মে
কত দিনে লিভো ঘৰ কৰিচে জতনে।
তাত উটি জনা জাই মনে অনুমানি,
পঙ্কজ বিলাসে হেৰা আহি আচো আমি;
ইতো গ্ৰিহপতি গবৰ্নমেণ্ট বাহাদুৰ,
নৰেশ্বৰ নৰোত্তম হৈ আছে পুচুৰ।

খাচ কমিস্যন অফিচ বৰন।

তাত থাকি দেখি পাচে পশ্চিম দিশতে
সদৰ দেৱানি খাচ কমিস্যন ভাতে;
ত্ৰেতলা মহল পকা ঘূৰ জে উত্তম,
খাচ কমিস্যন নিজামত নৰোত্তম;
হাঁচি কাহ আদি কৰি তাত কিচু নাহি,
গেঁজা মাৰে জিতো লোকে তাত কৰে হাই
ওখ ঘৰ দেখি অতি পৰম সুন্দৰ,
অনুमानে বুজি জেন বৈকুণ্ঠ নগৰ।
কাৰ্চি বিনা অনাধ্যৰ তাত ন চলই,
তাহাতে বান্ধালা মাত্ৰ জানিবা নিচই।
সেই ঘৰৰ পশ্চিমে বাজি ঘৰ আছে
আত পৰে কিনাৰাম সত্ৰিয়া বচিচে।

অখ বাজি ঘৰৰ বৰন।

দুতলা মহলে এক বাজি ঘৰ আছে,
সপ্তাহৰ মধ্যে তাত বজ মিলে পাচে;
ধন লুভি জত লোক পুধান আচই,
বেহিয়া বহিয়া সৰে বাজিকে মেলই।
জেণ চাহাবৰ হই গুটি পৰাজই,
নিৰ্বন্ধৰ জত টকা তেতিখানে দেই।
আত পৰে কহেই আমি চুপ্ৰিম কাচাৰি
গ্ৰিহৰ খোলাচা আমি কি কৰ বিচাৰি।

অখ চুপ্ৰিম কোৰ্ট বৰন।

জতনেৰে তিন ভলা সুসোভন অতি,
অনুमानে বুজি জেন ইন্দ্ৰ অম্বাৱতি;
তাতে থাকি অষ্ট চাহাব কাচাৰি কৰই,
ধৰ্মৰাজা জেন মত পাপ বিচাৰই।
চহৰৰ বিনা আফিলু কদাচ ন কৰে,

মহা বানিৰ অক্ষি তাত থাকে বৰোবৰে ;
লোক অনুমতি পাই বচিলোঁ পৱাৰ,
সংস্থাপ কৰিয়া আমি লিখি আচোঁ তাৰ ।
ক্ৰম দিখ কৰি জদি সুজানে পৰ্হই,
এই কবিত্তে কদাচিত্তো নিন্দা নাহি হই ।
পৱাৰ পৰ্হিয়া লোকে চহৰ দেখা হই,
প্ৰবন্ধেৰে কিনাৰাম সত্ৰিয়া বচই ।

অথ কিলাৰ বৰ্নন ।

কৌঞ্চল পচিমে আছে গঙ্গা সমিপতে
কিলা নামে এক কোঁঠ কঠিন চুকিতে ;
প্ৰুথিবীৰ সম দেখি ওপৰ ত্ৰিন আছে,
দূৰে থাকি নু বুজই তলে কিবা আছে,
প্ৰবন্ধেৰে জদি তাতে চুকিবাৰে পাই,
এনুআ ঘৰৰ বন্ধ কতো দেখা নাই ।
দুই পালে দুই ঘৰ মধ্য বৰ বাস্তা,
এক পালে দেখি টোপ বৰ বৰ মোস্তা ।
একো একো ঘৰ দেখি পৰ্বত আকাৰ,
জত ঘৰ আছে তাত গনে সক্তি কাৰ ?
চাৰি গোট বৰ টোপ বাজ্য দ্বাবে থাকে,
ৰাতি চাৰি পুহবতে চাৰি গোট ফুটে ।
কিলা মধ্য গোঁৰা আছে চাৰি সত মান,
বগা বন দেখি জেন ইংৰাজৰ ঠান ।
সংগ্ৰামৰ জত জন্তু তাতে ৰাখি আছে,
কাৰাজ কৰিতে প্ৰতি সূক্ৰ বাৰ দিচে,
গোঁৰাৰ কাৰাজ জদি দেখিবাৰে পাই,
সংগ্ৰাম দেখিতে বাৰা প্ৰয়োজন নাই ।

অথ টাকচাল বৰ্নন ।

সুন সুন বুধিমন্ত, সবে কৰ এক চিত,
টাকচাল ঘৰৰ বেবস্থা ।
সিতো ঘৰ দিখ বৰ, উদ্ভিত আছে ভয়ঙ্কৰ,
সুনি অতি আচম্বিত কথা ।
চৌঘৰে লোহাৰ গৰ, পহৰাতে বৰোবৰ,
অষ্ট জন চিপাহি থাকই ।
কদাচিত্তো কোনো লোকে ঠকিব নোআৰে ভাতে,
বিদূৰেতে লোক হেঁজাৰই ।
সেই ঘৰৰ টাকচালে টাকা মাৰে জন্তু কলে,
দেখি অতি বৰ অদভুত ;

কৰি আছে বহু জন দেখা জাই কলা বন,
ৰূপ মোহৰ মাৰিতে বহুত ।
লোহাৰ সিকলি জৰি কলে আছে ধৰি ধৰি,
অন্তু নে পাই দেখোঁতে দেখোঁতে ।
কোথা ৰূপ দিয়া থাকে, কোথা মোহৰ মাৰি আছে,
দেখা নে পাই জন্তুৰ মধ্যতে ।
জেন বন্ধা ৰূপৰ ভোৰা কাটি দিলে তাহাৰ ভলা
সকল টকা গেৰি গেৰি পৰে ।
হস্তি জেন ৰূপে ভৰ্চে, মেখে জেন ধাৰে বৰ্লে,
সেই মতে কলে ৰূপ গিৰে ।
সুধিৰ চাহাৰ জনে অধিপতি সেই থানে,
টকা মোহৰ কৰে ৰাতি দিন ।
দিবা ৰাত্ৰি সম কৰি বাজে জন জন কৰি
কলৰ নাহিকে খতি খুন ।
সেই কলে টকা জত দিনে ৰাতি হই কত,
তাৰ সংখ্যা মনে ন ধৰই ।
কিন্তু মনে অনুমানি ঘণ্টা বেলাই টকা খনি
দল হেজাৰ মাৰিতে পাৰই ।
ঐ কলৰ মধ্য হৈতে সৰ্ব টকা হই,
জেন গিৰি সিদ্ধপৰা জল ধাৰা বই ।
গিৰ গিৰ গিৰ গিৰ সন্ধ্য কৰিতে,
অনুমান বিসি নিজে নিৰ্মান কৰিতে ।
কল জন্তে অগ্নি ধুঁআ জত উপজই
সেই ঘৰৰ ভিতৰতে কিঞ্চিত্তো ন ৰই ।
কলমধ্যে মধ্যে জাই ঘৰৰ উপৰ ।
জন্তু বলে উঠে ধুঁআ গগন মণ্ডল ।
সত্য বিনা এ পৱাৰে অন্য কিছু নাই ।
অসত্য বচিলে কিবা লাভ পোআ জাই
ইহাতে কৰিয়া আমি কি কৰ বিস্তৰ ?
কিনাৰাম সত্ৰিয়া কৰি টাকচাল জন্তুৰ ।

গাঁও আৰু বজাৰৰ বৰ্নন ।

কালি ঘাটৰ পচিম দিগে গ্ৰাম খিদিপুৰ,
লিখিলে বাহুল্য হই, কি কৰ বিস্তৰ ?
খন্য খন্য খান সিতো লক্ষি নিজে বসে,
তাৰ মধ্য চাপন খান বাজাৰ পুকাসে ।
তাতো কৰি পুধান্ আছে চিল্লিয়া বাজাৰ,
তাহাৰ পচিমে পটলডাঙ্গা নাম জাৰ ;
চাপাতলা হাট আছে তাহাৰ দখিনে,

বাঘ বাজাব এক আচে উত্তৰ পঢ়িমে ।
ততোধিক ৰূপে আচে বৰ জে বজাব,
সমন নগৰ দেখি প্ৰতাপ ভাহাৰ ।
সে বজাবে দেখি অতি পুজা লোকাৰন্য,
কোন বেটা গনিবেক তাতে কত সৈন্য ?
সব বজাবত কৰি দুব্য সান্তা আচে,
কিন্তু সিধা লোক গেলে ঠগ হই পাচে ;
কদৰ বুজিয়া তাত কথা টানি নেই,
ঠগি লোকে সোধে তাক হাই ডাৰি দেই ।
কোন বেটা কোন লোকৰ মাথা কাটি লই,
তত্ৰাচ তাহাৰ কিচু সন্ধান ন হই ।

চহৰ বৰ্নন ।

চহৰ চহৰ বৰ অতি বাহাদুৰ,
দেৱৰ ভুবন জেন কৰিচে প্ৰচুৰ ।
বজাবে নু ফুৰে জদি কৰিয়া বৰাই,
মাখাই কৰি সব দুব্য দিএ কৰি পাই ।
চহৰতে জত লোক থাকে জেই ঠাই,
নিবাসৰ চাৰি দিগে চাৰি বজাব পাই ।
উত্তম অধমে কৰে বৰ জে পোচাক,
জোঁতা মাত্ৰ নাহি পদে কুতা আৰু কাক ।
কোনো জদি পন হেতু সমৰ্থ ন হই,
ধাৰ কৰি সেই বেটা পকিতে চৰই ।

অথ পুখুৰিৰ বৰ্নন ।

আৰু আমি কহোঁ সুন্য পুখুৰিৰ কথা,
কহিতে বিপুল লাগে স্তাহাৰ বেয়া ।
দিৰ্ঘ পুস্ত অতি বৰ পুখুৰি বিস্তৰ,
প্ৰবন্ধেৰে ইটে বন্ধা দেখিতে সুন্দৰ ।
চৌ দিগে লোহাৰে বেৰা চুকে সক্তি কাৰে,
ডবাৰ নি দিএ ভৰি ভাণ্ড চাৰি পাৰে,
চতুৰ্কোনে দিপ জলে বাতি সমুদাই,
দিৰ্ঘ দিৰ্ঘ বাস্তা জেন দিপ সেই প্ৰাই,
সৰ্ব জন দেখি জেন জমুনাৰ নই,
তাতে মন্ত্ৰা পুত্ৰ মেলি কত পুসিচই ।
বাস্তাই পুখুৰিৰ দিপ বহু বহু জলে,
বাজি হৈলে সেই পুদিপ পুখুৰি ৰূপে জলে;
জল হৈলে সেই পুদিপ ন হই নিৰ্বান,
জি জি ঠাইতে জেই জাই পাৰই সন্ধান ।

অথ চহৰ সুখিয়াতি ।

ধন্য ধন্য চহৰ বাবা কল্কতা নগৰ,
লোনা জল বিনা হেৰা থাকিতে সুন্দৰ ।
গুম গুম বাজে জেন গাঁৱিৰ যক্ষাল,
কোনো লক্ষ ভেদ নাই সদা কোলাহাল ।
দুম দুম দাম দাম গিৰ গিৰ কৰে,
চৈলা চৈলি লোক পৰে দেখি বজ চৰে ।
কিনো চিত্ৰ, কিনো ৰূপে, কিনো কাৰিকৰ,
জত জত্ৰ নিৰ্মান কৰে কল্কতা চহৰ ।
চল চল চল ডাই, কল্কতা চহৰ,
তাহা দেখি চকুবিৰ্তি সবে অন্তকৰ ।
কল্কতা নগৰ জেই জন দেখা নাই,
ম্ৰিতিকাৰ কলচিতে আচুই লুকাই;
জেই জন দেখি আচে কল্কতা ভুবন
চকু দ্বাৰা কৰিলেক অম্লিত ভোজন ।
অন্য পথে গলে জদি ঠগ হানি হই,
মাথা ভাঙাই গলে বাবা কিচু নাহি ভই ।
লক্ষি লক্ষিপতি কৰে চহৰে বসতি,
সেই হেতু কোনো কাৰ্জ নাহি অলক্ষতি ।
সংখ্যেপ পাৱাৰ কৰি এসব ভাবিয়া,
মতি অনুসাৰে ৰচে কিনাৰাম সজিয়া ।

ইদলত বাৰ্চ ৫১১ উলিউআ কহিয়াৰ জন পাম ।

জাভিকৰ জাভা, ২ আখা।

The Pilgrim's Progress, Chapter 2.

কাল ক্ৰমে খ্ৰিষ্টিয়ানে সেই সৰু দুআৰৰ ওচৰ পাই, তাৰ ওপৰলৈ চাই এই কথা লিখা দেখিলে, চপৰিওআ, ভেহে ভোমালৈ দুআৰ মুকলি কৰা হব। তাতে সি দুআৰত বাৰে বাৰে চপৰিয়াই, এই কথা গাবলৈ ধৰিলে,

ভিতৰতে জি জন আছে,
মেলিব নে তেঁও দুআৰ'
বন্দি বৰ অজোগ্য পাত্ৰ
দৰ্শন পাম নে অধিকাৰ'
ভেষ্টে প্ৰভুৰ গুন প্ৰসংসা
গানকৈ ভুতি নেৰিম আৰ।

এই ৰূপে চপৰিয়াই থকাত সেয়ে হিত-বাঞ্চক নামে এজন গম্ভিৰ মানুহ দুআৰলৈ আহি দেখিলে, দুআৰত মৰিয়াইচে কোনে? কব পৰা আহিচে? আৰু কি লাগে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। হে আভা, ইয়াত ভাৰ পো-
আ এটা দুখিত পাপি মানুহ আছে। বি-

নাস নগৰৰ পৰা আহি, আগলৈ হব লগা
ক্ৰোধৰ পৰা উদ্ধাৰ জেন পাও, চিওন পৰ্ব-
তলৈ জাবলৈ ধৰিচোঁ; আৰু তালৈ বাট এই
দুআৰে গলেহে হই, ইয়াকে সুনিচোঁ; মো-
লৈ দুআৰ মেলিবলৈ আপোনাৰ জদি ইচা
আচে, তাক জানিবলৈ মোৰ নিবেদন।

হিত-বাঞ্চকে বোলে, সকলো মান মোৰ
এই ইচা, ইয়াকে কৈ দুআৰ মেলিলে।

খ্ৰিষ্টিয়ান সোমোঁওতেই হিত-বাঞ্চকে তাক
হাত দি টানি নিলে; তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে
সুধিলে, ইয়াৰ কাৰন কি? ভেতিয়া তেঁও
কলে, এই দুআৰৰ কিছু আঁতৰতে বেলজি-
বুৰ নামে এজন সেনাপতি থকা এটা সৰু
কাৰেজ ঘৰ আচে, সি আৰু লগৰবিলাকে
এই দুআৰলৈ মানুহক আহিবৰ দেখিলে,
সিবিলাক নো সোমোঁওতেই জেন মৰিব, এই
নিমিত্তে সেই কাৰেজৰ পৰা বান মাৰি ধা-
কে। ভেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে কলে, মই আনন্দিত
হৈওঁ কঁপি আচোঁ। এই ৰূপে সোমালত
দুআৰৰ গৰাকিএ তাত সুধিলে, ইয়ালৈ আ-
হিবলৈ ভোমাক কোনে পাঁচিলে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। ইয়ালৈ আহি দুআৰত চপ-
ৰিয়াবলৈ উপদেশক নামে এজনে মোক পঁচা-
তে তাক কৰিলোঁ, আৰু মই কি কৰিব
লগা, আপুনি জে তাক কব, ইয়াকো তেঁও
কৈচে।

হিত-বাঞ্চক। তোমাৰ আগত এখান
দুআৰ মুকলি কৰা হৈচে, তাক কোনেও বন্ধ
কৰিব নোআৰে।

খ্ৰিষ্টিয়ান। মোৰ জি আপদৰ সঙ্কট পা-
লোঁ, এতিয়াহে তাৰ লাভৰ আৰম্ভন পোআ
হৈচোঁ।

হিত-বাঞ্চক। কিন্তু তুমি জে অকলেই
আহিচা, ইয়াৰ কি কাৰন?

খ্ৰিষ্টিয়ান। কাৰন, মই জেনে আপদৰ
ভই দেখিলোঁ, মোৰ চুবুৰিয়াবিলাকৰ কেৱে
আপোনাৰ ভেনে আপদৰ ভই নে দেখিলে।

হিত-বাঞ্চক। তুমি আহিবৰ কথা চুবু-
ৰিয়াবিলাকে বুজ পাইছিল নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । হই, বুজিলে; মোৰ লৰা তিৰোতাও পুখুমতে মোক দেখি, উভতি জাবলৈ মাতিলে; পাচে চুবুৰিয়াৰ কোনো কোনো লোকে ধিয় হৈ চাই কান্দি কান্দি উভতি আহা বুলি কলে; কিন্তু মই কানত সোপা দি মোৰ বাটে আহিলোঁ ।

হিত-বান্ধক । তোমাৰ মন ওভোভাবলৈ সিবিলাকৰ কোনোএ তোমাৰ পাচত গৈছিল নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । দুজন গৈছিল, মইমতালি আৰু ভবল; কিন্তু মোক ওভোভাব নোআৰে দেখি, মইমতালিএ নিন্দা কৰি গুচি গল; ভবল হলে কিছুমান আহিল ।

হিত-বান্ধক । সি কি কাৰনে অন্তলৈকে নাছিল?

খ্ৰিষ্টিয়ান । নিৰ্ভাৰসা দলদলনিলৈকে আমি দুয়ো একে লগে আহিলোঁ হই, অমক অকস্মিতে তাতে পৰিলোঁ । ভেতিয়া ভবল চুবুৰিয়াই নিৰসা হৈ পৰি আৰু বাট আহিবলৈ সাহ নে পালে । পাচে দলদলনিৰ পৰা আপোনা ঘৰৰ কালে ওলাই সি মোত কলে, মই ভাগি নো হোআকৈ তুমি সেই সুন্দৰ ৰাজ পাৰা; ইয়াকে কৈ সি আপোনাৰ বাটে মইমতালিৰ পাচলৈ গৈচে, ময়ো আপোনাৰ বাটে এই দুআবলৈ আহিচোঁ ।

তাতে হিত-বান্ধকে কলে, হাই হাই, কেনে অগিয়ানি! স্বৰগৰ ঐশ্বৰ্য পাবৰ নিমিত্তে, সি জে অলপ দুখ সঙ্কট সহিবলৈ তাক জোগ্য নে দেখে, সেই অভুল্য ঐশ্বৰ্য তাৰ মনত এইমান অপিয় হৈচে নে?

খ্ৰিষ্টিয়ানে বোলে, হই, ভবলৰ কথাত মই জি কলোঁ স্বৰূপ; আৰু মোৰ আপোনাৰ সকলো কথা সত্য ৰূপে জদি সৈ কাহৌ, ভেস্তে ভবলৰো মোৰো কৰম বেলেগ ন হই, ইয়াকে দেখা জাব; সি আপোনাৰ ঘৰলৈ উভতি গৈছিল হই, কিন্তু ময়ো সৎসাৰ-গিয়ানি নামে এজন লোকৰ কথাবে ভুল হৈ, মৰনৰ পথত জাবলৈ বাটৰ পৰা একলিয়া হৈ গলোঁ ।

হিত-বান্ধক । অহাই, সেই জনক লগ পাল নে! জিবনি বিচাৰিবলৈ সি তোমাক বিধান লিখাক মহাজনৰ ওচৰলৈ পাঁচিৰ খোজে, হব লাগে; সিহঁত দুয়ো নিচেই ভাঁৰি কোআ; কিন্তু তুমি তাৰ আলচ ললা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । হই, জিমানলৈ সাহ থাকিল, সেই মানলৈকে তাৰ বৃদ্ধিত চলি বিধান-লিখাক মহাজনক বিচাৰি বিচাৰি তাৰ ঘৰৰ ওচৰত থকা জি পৰ্বত, সি মোৰ মূৰত পৰে জেন দেখিলোঁ; এই হেতুকে আৰু জাব নোআৰি তাতে বলোঁ ।

হিত-বান্ধক । সেই পৰ্বত অনেক লোকৰ ঘিডুৰ কাৰন হ'ল, আৰু পাচলৈকো হব; তুমি জে তাৰ তলত গুৰি নো হোআকৈ সা-বিলা, এয়ে তোমাৰ সুভাগ্য ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । স্বৰূপ, আতা; কিন্তু মই তাতে সৎসয়েৰে চিন্তাকুল হৈ থাকোঁতে উপ-দেসকে দৈবাত আৰুও মোক লগ নো পো-আ হ'লে, মোৰ কি গতি হ'লহেঁতেন, নে জানোঁ; তেঁও ইশ্বৰৰ অনুগ্রহতহে মোৰ ওচৰলৈ আহিল; সেয়ে নো হোআ হ'লে, মই এই ঠাই কেতিয়াও নে পালোঁহেঁতেন । তেও আহিলোঁ, এনে অধম মানুহ জি মই, মই আপোনাৰ আগত প্ৰিয় হৈ এই দৰে কথা কবৰ জোগ্য ন হও, সেই পৰ্বতৰ তলত মৰাৰে জোগ্য; ইয়াতে জে সোমাবলৈ পা-লোঁ, অস, মোলৈ কেনে অনুগ্রহ!

হিত-বান্ধক । ইয়ালৈ অহাৰ আগৈএ জি কি কৰা ন হওক, তাৰ কাৰনে আমি কাকো সোমাবলৈ বাধা ন কৰোঁ, সিহঁতক কোনো মতে বাহিৰ কৰা ন হই; এই হেতুকে প্ৰিয় খ্ৰিষ্টিয়ান, মোৰ লগত একেবিমান আহা, তুমি তাৰ লগা বাটৰ কিছু কথা লি-কাম । আগ কাললৈ চোআ; সেইটো চেক পথ দেখিচা নে? সেই বাটে জাব লাগে । ওপৰ পিড্ৰি আৰু ভবিল্যতবিলাক, থিষ্ট আৰু তেঁওৰ পাঁচনিবিলাকৰ দোআৰাই তাক কৰা হৈচে; টাঁৰ জেনে পোন, ভেনে পোন কৰি বন্ধা হৈচে: সেই বাটে তুমি জাব লগা ।

ভেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে বোলে, আভুআ মানুহে
জাহেৰে পথ হেৰুআই, এনে আঁও বাট সোঁ
বাট বেঁকা বেকি নাই নে?

হিত-বাঞ্চক। আচে, ইয়াৰ পৰা অনেক
বাট একলিয়া হৈ গৈচে, কিন্তু সেইবোৰ হলে
বেঁকা; আৰু বহল; ইটো নিচেই পোন
আৰু ঠেক, এই চিনেবেহে স্বৰূপ পথ জা-
নিবা।

তাৰ পাচে মই সমাজিকত এনে দেখিলোঁ,
খ্ৰিষ্টিয়ানে আৰু সুধিলে, বোলে, মোৰ পিঠিত
জি বোজা, তাক বা আপুনি গুচাব পাৰে
নে? কিয়নো ভেতিয়াও তাৰ পৰা মুকলি
হোআ নাই, আৰু লোকৰ উপকাৰৰ বা-
হিৰে তাক কোনো ৰূপে গুচাবলৈ খ্ৰিষ্টিয়ানৰ
একো সক্তি নাই কিচিল।

ভেতিয়া তেঁও কলে, তোমাৰ বোজা হলে,
তুমি মুক্তি হোআৰ চাই নো পোআ মানে,
তাক বৈ ধিৰ মনে সহি থাক; কিয়নো
সেই চাই পালে সি আপুনি তোমাৰ পিঠিৰ
পৰা থহি পৰিব।

ভেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে কমৰ বান্ধি জাতালৈ
আপোনাক জুগুত কৰিবলৈ ধৰিলে। তাতে
হিত-বাঞ্চকে কলে, বোলে, দুআৰৰ পৰা
অলপ দূৰ হৈ গলে তুমি অৰ্থ-দায়কৰ ঘৰ
পাৰা; তেঁও তোমাক অতি উত্তম কথা
দেখুআব। ভেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে আপোনাৰ
মিতিৰ হিত-বাঞ্চকত বিদাই লোআত ইহুৰে
তোমাৰ মঙ্গল কৰোক বুলি, তেঁও পঠাই
দিলে।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৮।

Dihingia Raja—War with the Chutias.

পাচে সদিয়াক ফাচেনমুং বৰ গোহাঁইক
চুটিয়াই বন ধৰিলেহি, বজা দেৱে এই কথা
সুনি থাওমুং কান্ধক বৰ গোহাঁইৰ লগত ভৰ
দিবলৈ পঠালে। পাচে চুটিয়ায়ে থাওমুং-
কান্ধক কোঁঠতে বেৰি ধৰি কাটিলে; এই
কথা কাগুনৰ দিনত। বৰ গোহাঁইৰ প্লাইপন
হাতিটো মাৰিলে। পাচে আমাৰ লোকে
চুটিয়াক ধৰি মাৰি বন জিকিলে। পাচে
বজা দেৱে জেঠৰ দিনত ত্যাওমুং চুংলুঙ্গক
পঠাই দিবুৰ ৰাজ্য খাব দিলে। লাক্‌নি
কংমাও সঁকত ত্যাওচুংলুং কিংলুঙ্গক
থাওমুং লুংবঙ্গন নাম দি, কাংখাম ৰাজৰ
পৰা লুইতৰ আগাৰিত সিনা কৰি ৰাজ দি-
লে। কাংনৰ থাওমুংলুং নাম গুচাই
ত্যাওলুং নাম দিলে। আত পাচে ভাটিৰ
পৰা বৰ উজিৰ উজাই আহিল। পাচে
বজা দেৱে এই কথা সুনি চেংলুঙ্গক মাজে
পঠালে, ইনচেনবকক সোঁ ফালে পঠালে,
কুংবিনক চেনপিমক এই দুইক ৰাম ফালে
পঠালে। পাচে আমাৰ সমন্তে গৈ উজিৰক
জুধ ধৰিলেগৈ; উজিৰে জুখে নোআৰি হু-
কি দুটৈলৈ গল। তাতে আমাৰ পালে
ঘোঁৰা ২ কুৰি, মাৰিলে ১ কুৰি, বৰ হিলৈ
পালে ১ কুৰি। পাচে সকলো সেই চাইতে
ধাকি চুংমুংহনন, কুংবিন, এই দুইক
পঠাই সকলো বস্তু বজা দেৱলৈ দি পঠালে।
পাচে বজা দেৱে বুলিলে, বোলে, তইতক
ডাকৰিয়া পাতিবৰ সাকল হল; আৰু থাও-
মুং কান্ধক থাওমুং কতক নাম দি, ফুল
বাৰিত থাকিব দিলে। বজা দেও বিশ্বনাথ-
লৈ গৈ, থাওচুংলুং কংচেং, থাওমুংচেনক,
এই দুইক বেটাইটামনিত থাকিব দিলে-
গৈ। পাচে থাওমুং কতকক উজিৰক ধৰিব-
লৈ পঠালে। উজিৰে এই কথা জানি ভাগি
পলাল; থাওমুং কতকে উজিৰৰ ঘোঁৰা পাই
আনি বজা দেৱক দিলেহি। পাচে বজা দেও
উজাই আহি বুটৈ গৰ বান্ধিলে, থাওমুং

চাৰিজনক বুৰৈ গৰত থাকিব দিলে, খাওমুন্ কতকক ফুলবাৰি গৰত থাকিব দিলে । পাচে বজা দেৱে ৰাজ্যে সমনিত্তে নগৰলৈ উজাই আহিল । লাকুনি কামুত সঁকত বজা দেও বাপেক পুত্ৰক ৰাজ্যে সমনিত্তে বিশ্বনাথলৈ গৈ কলজে দি মানুহ পঠাই, বেটাইটামনিৰ পৰা ভাওচুলুন্ কচেজক লোক জন সহিতে আহিব দিলে । পাচে বজা দেৱে খাওমুন্ কতকক, খাওমুন্ মুন্জা, এই দুইক ভৰলিএ উজাই পঠালে, বোলে, তইতে ভৰলি পাৰ হৈ গৈ, জি মানুহ পা, ধৰি আনগৈ । পাচে ইবিলাক দুয়ো গৈ জি মানুহ পালে, আনি বজা দেৱৰ ঠাইত দিলেহি । পাচে খাওমুন্ কতকক নাৰানপুৰতে থাকিব দিলে । পাচে বজা দেৱে সৈন্যে সহিতে উজাই আহি দিহিজ নগৰ ললেহি । চুৰুনাফা ভিপাম বজা, ভাওচুলুন্ কচেজ এই দুয়ে দিখোএ উজাই নগৰলৈ আহিল । পুহৰ দিনত চুটিয়া বজা আহি কাচেনমুন্ বৰ গোহাঁইকে খাওমুন্ বজানকে জুখ ধৰিলেহি । পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি চুৰুনাফা ভিপাম বজাকে কাচেনমুন্ বৰ গোহাঁইৰ লগত থাকিব দিলেগৈ; চুলে চাৰিজ বজাক খাওমুন্ বজানৰ লগত থাকিব দিলেগৈ । পাচে কাচেনমুন্ বৰ গোহাঁয়ে চন্দনগিৰি পৰ্বতত জুখ কৰিবলৈ বুলি নাৱৰ মাৰ ৰাক্তি বৈ, খাওমুন্ বজানলৈ কৈ পঠালে, বোলে, সিঘে নিবোৰো খেদি জাঁহক । পাচে খাওমুন্ বজানে জুখলৈ গৈ দুই কইদে সদিয়া নগৰত বলগৈ । চুৰুনাফা ভিপাম বজা সদিয়ালৈ গৈ কাখাম পালেগৈ । পাচে বজা দেৱে খাওচুলুন্ কচেজ আনবোৰ ডাকৰিয়া সহিতে চুটিয়া ৰাজলৈ গৈ কাখাম পালেগৈ । পাচে বজা দেৱে ভাওচুলুন্, চুৰুনাফা ভিপাম বজা, কাচেনমুন্ বৰ গোহাঁই, খাওমুন্ চেনব, খাওমুন্ ক্লিখাম, এই পাঁচক খাওকা পৰ্বতত জুখ কৰিব দিলেগৈ । চুলে চাৰিজ বজাক কুণ্ডিলৰ দেও ঘৰত থাকিব দিলেগৈ । পা-

চে খাওকা পৰ্বতৰ পৰা সকলো, চুটিয়াক জুখে জিনি বজা দেৱৰ লগ ললেহি । পুনৰ বজা দেৱে চুলে চাৰিজ বজাক ভৰ দিব দিলেগৈ, সকলোকো বেৰি ধৰিব দিলেগৈ । পাচে বজা দেৱে দিখাৰিএ দি বৰ গোহাঁইক পঠাই চন্দনগিৰি পৰ্বতত জুখ কৰিব দিলেগৈ, বৰ গোহাঁয়েও গৈ জুখ ধৰিলেগৈ । পাচে চুটিয়াই বিস্তৰ সিল বগৰাই পঠালে; আমাৰ লোকে অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ পেলাই বৰ নোআৰি হুকি আহিল । পাচে সকলোএ আলচ কৰি কুকুৰা চৈজ চোআই ভাল পাই, খাওমুন্ ক্লিখামক পঠাই চন্দনগিৰি পৰ্বত উঠি বেৰিব দিলেগৈ । ইবোৰেও গৈ উঠি নোআৰি উলটি আহোঁতে পৰ্বতৰ নামিৰাত থকা চুটিয়াৰ লৰা বুৰা মানুহ কিছু পাই আনিলে । চুলে চাৰিজ বজা দেও ঘৰতে থাকিল, চুৰুনাফা ভিপাম বজা, কচেজমুন্ বৰ গোহাঁই, খাওমুন্ চেনব, খাওমুন্ ক্লিখাম, এই চাৰিএ বজা দেৱৰ লগ ললেহি । পাচে বজা দেৱে সদিয়া নগৰ এৰি কাখামত বলহি; তাৰো পৰা বজা দেৱে লুইতে উজাই গৈ, চুটিয়াৰ গৰ দেখি দিকালু মুখ পালেগৈ । চুলে চাৰিজ বজা দেও ঘৰৰ পৰা বজা দেৱৰ এখেটল আগ বাহি আহোঁতে, লুইতৰ কোখত বেৰি ধৰি চুটিয়ায়ে কটা কটি লগালে । বজা দেও চুটিয়াই আহি কাখামত বলহি । খাওমুন্ বজান, ভাওচুলুন্, কাখিয়াচুহন, এই তিনিক দিৱাজে চুটিয়াই আহি, চুলে চাৰিজ বজাক একআলে । পাচে চুটিয়াক কাটি মাৰি জি পালে ধৰি আনি, বজা দেৱৰ ঠাইত দিলেহি; পাচে বজা দেৱে কচেজমুন্ বৰ গোহাঁইকে, খাওমুন্ বজানকে, এই দুইক নিকাই বুজাই সদিয়াত থৈ আহিল; বজা দেৱে সৈন্যে সহিতে নগৰলৈ আহিল ।

লাকুনি কাপত্যো (৪২) সঁকত বজা দেৱে চুৰুনাফা ভিপাম বজাকে, চুলে চাৰিজ বজা, কচেজমুন্, এই তিনিক পঠালে, বোলে-

কাচেনমুখ বৰ গোহাঁই জে সদিয়াৰ পৰা না-
হে, ভইত তিনিএ আনগৈ। পাচে ইবিলাকে
গৈ লুইডৰ এই পাৰেই কাখাম পালেগৈ;
সেই ঠাইতে খাওমুখ বজনে আহি, গোহাঁই
দেও দুজনৰ লগ ললেহি। পাচে চাৰিও,
গৈ চুটিয়াৰ বৰ দুআৰ পালেগৈ; তাৰে
পৰা বাক্সা জনাই পঠালে; পাচে বৰ গোহাঁ-
য়ে এই কথা সুনি, চুৰুকা গোহাঁই দেওক,
চুলে গোহাঁই দেওক আহি সেৱা কৰি-
লে। পাচে চুহনে বজা দেৱৰ আগ্যা কলে,
বোলে, তুমি ভটিয়াই বজা দেৱৰ ঠাইলৈ
জাব লাগে; তোমাৰ লিকটো ঘৰ বন্দিএ
অহা জোআ কৰে, তেও তুমি নো জোআ;
জদি বজা দেৱে ঋজ উঠি তোমাক ঘৰতে
কাটি জাব দিএ, ভেতিয়া তুমি ন মৰিবা
নে! পাচে কাচেনমুখ বৰ গোহাঁয়ে বোলে,
বজা দেৱৰ আগ্যাবেহে আত আচোঁ; এতি-
য়া আগ্যা কৰিচে জাম, পাচে কাচেনমুখ বৰ
গোহাঁইকো, খাওমুখ বজনকো আনি সৰু-
লো আহি বজা দেওক সেৱা কৰিলেহি।

দায়ী।

Fily.—From "Young Assam."

বলন্ত কালৰ হাতে জেনেকৈ প্ৰিথিৰিক
নানা বিধৰ ফুল আৰু কলিৰে ঢাকে, আৰু
গ্ৰীষ্ম কালৰ দায়ীত জেনেকৈ অনেক সস্যা
উতপন হই, তেনেকৈ দায়ীৰ হাস্যে দুখৰ
সন্তান সকলৰ ওপৰত দান চালে।

জি মানুহে আনক দায়ী কৰে, তাকে
আনে দায়ী কৰিব, কিন্তু জাব দায়ী নাই,
তাক কেৱে দায়ী ন কৰে।

কসোয়ে জেনেকৈ চাগলি পোআলিৰ কান্দ-
নত মৰম ন কৰি বধহে কৰে, তেনেকৈ
নিচুৰ মানুহৰ বিদয়তো মানুহৰ দুখ দেখি
মৰম নে লাগে।

গোলাপ ফুলৰ পৰা নিয়ৰৰ টোপা মাটিত
পৰিলে, জেনে দেখিবলৈ সুন্দৰ, মৰমিয়াল
মানুহৰ চকুৰ পানি তাতকৈও সুন্দৰ।

দুখিয়াৰ কান্দনলৈ কলা ন হ'ব, আৰু
নিচুৰিৰ দুখলৈ তোমাৰ চিত টান ন
কৰিবা।

জেতিয়া মাউৰা ল'ৰা তোমাৰ ওচৰলৈ
আহে, বা অনাথ বিধৱাই চকুৰ লোএবে
তোমাৰ লহাই জাম্বা কৰে, ভেতিয়া হে দা-
য়ী মানুহ, তাৰ দুখ দেখি ক্লিপা কৰিবা,
আৰু জাব লহাই নাই, তাক বখ্যা কৰিবলৈ
তোমাৰ বাহু মেলিবা।

জেতিয়া তুমি কোনো মানুহক বস্ত্ৰ হিন
আৰু ঘৰ নাই কিবা হৈ জাবত কঁপি বাটে
জোআ দেখা, ভেতিয়া তোমাৰ চিত্তক দান-
সিল কৰা, আৰু দানসিলতাৰ পাখিৰে তাক
মুত্ৰাৰ পৰা বখ্যা কৰা, তাৰে পৰা তোমাৰ
জাম্বাও জেন জিএ।

নুজিলঙ দেলি লোকৰ ঘৰৰ নকশা

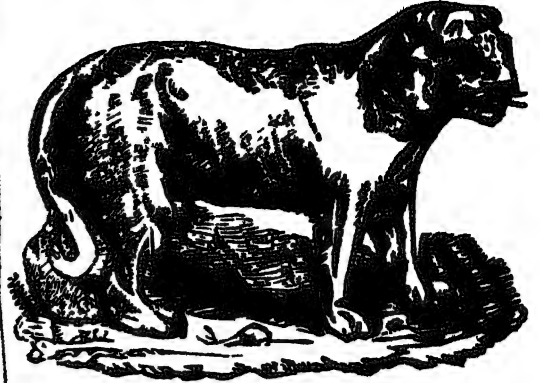
অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

Journal of Events.

অচম দেশত বগা বাঘ প্ৰায়ে আগেয়ে কোনেও দেখা নাই; কিন্তু এই মাৰ্চ মাহত জিলা ভিবুৰ্গৰত কোনো বাঘ মৰিয়াই অীজুত ডক্টৰ সালক চাহাবলৈ এনে এটা বগা বাঘৰ মূৰ আৰু চাল আনিলে। তাৰ নোম অতি দীঘল, ভালুকৰ নিচিনা, গোটেই গা বগা, আন বৰনৰ ফুটকা নাই কিয়া। তাক চাবলৈ চাৰিও ফালৰ পৰা বহু মানুহ আহি দেখি অতি আচৰিত মানে।

কোনো মানুহে কই, কমলেশ্বৰ বজাৰ দিনত সদিয়াত এটা বগা বাঘ ধৰি জিয়াই বজাক ভেটিবলৈ আনিছিল।

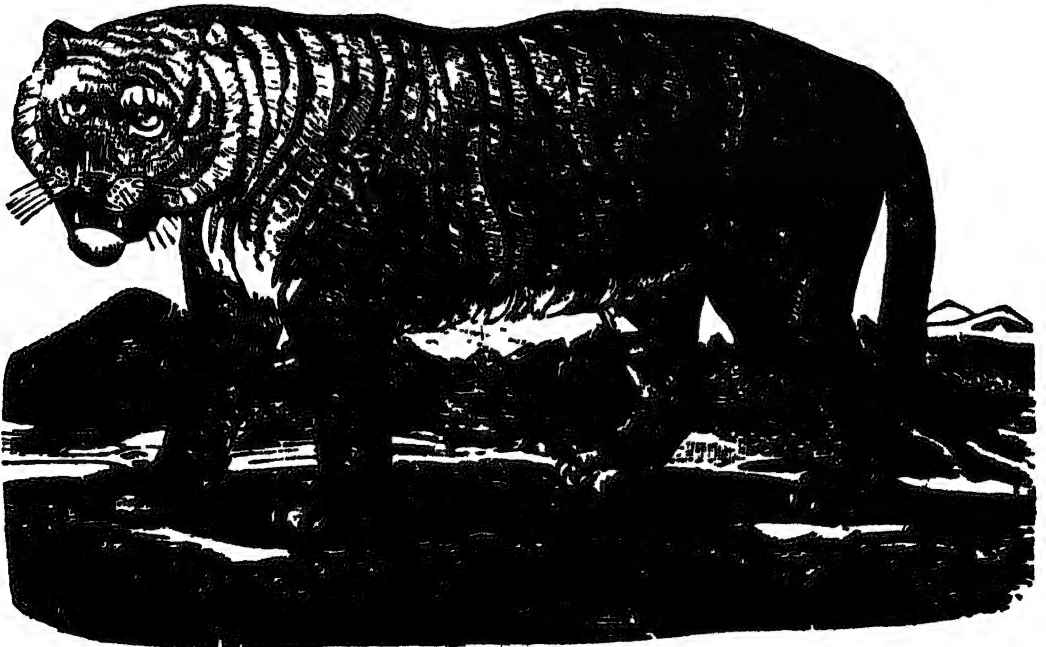
১১ ফেব্ৰুৱাৰি তাৰিখে সুন্দৰ বনত থকা পুত্ৰল নামেৰে এজন চাহাবে মাটি জোখোঁতে এটা মানুহে আহি বুলিলে, মোৰ বলদ গৰু এটা এতিয়াই বাঘে নিচে। এই কথা সুনি চাহাবে গৈ সেই মখা গৰু পাই, দুই নলিয়া হিলৈ লৈ খাপ দি থকাত গধূলি বেলাত বাঘ আহিলত চাহাবে একে বেলি- এই দুইটা গুলি মাৰি দিলে। তেতিয়া বৰকৈ গোজৰনি মাৰি বাঘ পৰিল, কিন্তু এন্ধাৰ

White Tiger killed in Upper Assam.

হোআত তাৰ ওচৰলৈ জাবলৈ সাহস কৰিলে, পাচ দিনা পুআই গৈ বাঘ মৰি থকা দেখিলে। গুলি দুটা বুলে সোমাই পিটিএ লৰকি গল।

কাগন মাহৰ ২৬ তাৰিখে জোৰহাটৰ অঞ্চলে চৈকটাৰ ওচৰত ৰূপচিঙ্গ চিপাদাৰৰ পুতেক বলোৰাম চিঙ্গ হেৱালদাৰৰ ঘৰত বাতি দুআৰ মেলি ১৬।২০ জন ডকাইত আহি তাৰ ঘৰত সোমোআত লি গয় পাই ওলাই আহিবলৈ ধৰোঁতে তাক চুলিত ধৰি হাত বান্ধি তাক অনেক মাৰি ধৰি থাকি, তাৰ বৰ ঘৰ আৰু সোআ ঘৰ সোমাই আটাই ধন বস্তু, থাক মনি, গহনা, ভাম পিতল

ঐশ্বৰ্য্য থকা আছিলি লোকৰ নকল ।

কাপৰ আদি কৰি সকলোকে নিলে । আৰু তাৰ মাকৰ মূৰত টাঙোন মাৰি বৰ ঘা লগালে, চাকৰ এটাৰো মূৰ ফালিলে, আৰু তাৰ আন আন পৰিয়ালকো মাৰ ফিল কৰিলে । পাচে বহু তৈল তাক এৰি জোআত নি গাঁৱলৈ বিজিয়াই মানুহ মাতিলত খোলা নামে এজন আহি দুয়ো খেদি গৈ এটা ডকাইতক ধৰি বাখিলে । পাচে সেই ডকাই-তে মোক বাখিলে বুলি তাৰ লগৰ ডকাই-তক মভাত পুনৰ আহি তাক একআই নি-লেহি । তেতিয়া বলোৰাম হেয়ালদাৰে কম-লা নামেৰে এটা ডকাইত চিনি পালে, তাৰ মাকে খিনলগা নামেৰে এটাক চিনি পালে, পাচ দিনা এই হলবন্দি ডকাইতৰ কথা জোব-হাটৰ ধানাত কোআত ধানৰ পৰা দাবো-গাই এই ঐশ্বৰ হজুৰ বিচাৰ কৰ্তাৰ ঠাইলৈ জনাইচে ।

১১ কেবলজাৰি গধূলি বেলিকা পেলোৱা নগৰৰ ওচৰত জীৰুত ব্ৰাহ্ম্য নামে এজন কান্ধাৰ চাহাবে আন এজন সেনাপতিৰ জিঞ-ক সৈতে বোঁবা মেসি জাঁওতে অকজিতে ৫।৬ জন ঐশ্বৰ নিবাসি আকিদি মানুহে আগতি ধৰি কান্ধাৰ চাহাবক বোঁবাৰ পৰা পেলগাই দাৰে ঐশ্বৰাই এখা মৰা কৰিলে; যিকৈ বুজ পাই ঐশ্বৰক এই কথা কলে ।

মেম চাহাবকো পেলগাই দুইটা ঘোঁৰা কাৰ্ছি নি পৰ্বতৰ ফাললৈ গল । তাতে মেম চাহা-বে পলগাই নগৰলৈ গৈ বাজা কলত সেনা-পতিবিলাকে ওলাই বিচাৰি গৈ কান্ধাৰ চা-হাবক পাই বাতি ১১ বজাত পল্টনলৈ আ-নিলে । তেঁওৰ মূৰত ডালেমান ঘা পৰিল, হাতৰ গাঁটি ঘুগুলা হৈ ভগাত ডক্তৰে কাটি পেলালে আৰু মৰা জিয়াতো ৯৭সই আছে । আৰু ডকাইতক ধৰি দিলে ১০০০ ৰূপ বঁটা দিয় বুলি সকলোতে জনাইচে ।

কলিকতাৰ বৰক ঘৰত বহু কবোঁতা বে-বিৰ লগত জি আন তিনি জন জাহাজিক মানুহ সোমাল, নিইতক দেলাস্তৰ কৰি জনম কাটক দিলে ।

বৰ্ধমান স্বামী পত্ৰত লিখিচে, জাহানাবাদ নগৰৰ ওচৰত থকা এজন মানুহৰ জোআয়ে-কে বাতি থাকিবলৈ সহৰেকৰ ঘৰলৈ আ-হিল । তাৰ গাত অনেক সোন আদি অলঙ্কাৰ থকা দেখি সহৰেকে তাক মাৰিবলৈ আলচ কৰি পুতেকক ডুমি তাৰ লগত সুই থাকিবা, বাতি দিলাত ওলাই আহি দুআৰ মুকলি কৰিবা, এই আগা দিলে । কিন্তু জোআয়েকৰ ঐশ্ব-পেলগাই দাৰে ঐশ্বৰাই এখা মৰা কৰিলে; যিকৈ বুজ পাই ঐশ্বৰক এই কথা কলে ।

পাচে বাতি জোঁআয়েক ওলাই গল, পুতেক
ধাকিল, এবে সময়ত বাপেক লোমাই জোঁ-
আই মূই আচে বুলি বুজি, আপোনাৰ পুত-
কক বধ কবিলে। পাচে ডাক ধৰি সোধ
কৰ্তাৰ হাতত দণ্ডৰ নিমিত্তে দিয়া হৈছিল।

জহ বাহাদুৰৰ লগত ইন্সলণ্ডলৈ জোঁআ
কুৰ্জি কৰ্মান খেত্ৰি নামে তেঁওৰ লগ্নিকে
ধিয়াল কৰি, জহ বাহাদুৰে ইন্সলণ্ডত সুৰা
পান কৰিলে বুলি, ইয়াকে মিচাক কলে।
পাচে সেই কথা বাহাদুৰৰ কানত পৰিলত
তেঁও কৰ্মান খেত্ৰিক কোনো সাক্ষি দিলে।
পাচে তাৰ ঋণ উঠি কোনো কোনো বৰ
লোকে সৈতে আলচ পাতি চিকাৰ কৰোঁতে
জহ বাহাদুৰক মাৰিবলৈ চাৱৰ কৰিলে।
সেই কথা বাহাদুৰে আপোনাৰ ককায়েকৰ
মুখে মূনি আলচা সকলোকে ধৰালে। পাচে
মহা বজাই আৰু মন্ত্ৰিবিলাকে নিইতৰ প্ৰান
দণ্ড বা চকু কাৰ্হিবলৈ জোগ্য দেখিলে, কিন্তু
বাহাদুৰে ত্ৰিণা কৰি নিইতক এই দণ্ডৰ
পৰা বধ্য কৰিলে।

নৱেম্বৰৰ লেন পসত ইন্সলণ্ডৰ দখিন
ফালে থকা মাগবত বৰ চুমুহা বজাহ হো-
আত অনেক জাহাজ ভাগি নষ্ট হল। লাল
কক নামে এখন জাহাজ লাগি বলত গাঁৱ-
বিলাকে তাকে দেখি ১১ জন মানুহে এখন
নাৱত উঠি জাহাজৰ মানুহক বাধিবলৈ জাঁও-
তে তৌএ নিবিলাকৰ নাও বহকৈ আকাল
মৰাত নাও একে ৰেলিএ ডল গল, আৰু
তাৰ সকলোবোৰ পানিত মৰিল।

প্ৰথম নৱেম্বৰ তাৰিখত কালিকৰ্ণিৰা ৰে
নৰ পৰা পানামা ভাপ জাহাজ আহি ৪০-
০০,০০০ টকাৰ দৰৰ সোন আনিলে। বচ-
ৰি বচৰি সেই বেলেত প্ৰাই ১০,০০,০০,-
০০০ টকাৰ দায় সোন পাই। সেই কাৰনে
সোন সাত্তা হৈ গৈচে, ৰূপ কিছু মৰণ হৈ-
চে। জোঁআ বচৰত সকলো বেলেত ৮,০০,-
০০,০০০ টকা মাধোৱ ৰূপ ওলাল; সোন
প্ৰায় ১৪,০০,০০,০০০।

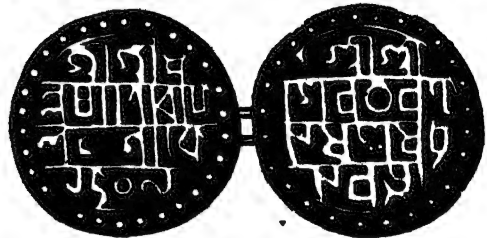
চেম্বৰ মাহত ৬ ধান জাহাজ কালি-
কৰ্ণিৰাৰ পৰা ১,৫০,০০,০০০ টকাৰ দৰৰ
সোন আনি দুৰ্ক নগৰ পালেহি। প্ৰথম
অক্টোবৰত নাৱাগৰা জাহাজত ৫,০০,০০০
টকা সোন আনিলে। এজন মানুহে বুৰা
নদিৰ ওচৰত সোন ধানোঁতে আৰু সোন
গধুৰ এডোখৰ সোন পালে।

দুই বছৰ আগৰে কালিকৰ্ণিৰা বেলেত
প্ৰাই ১৫,০০০ মানুহ আছিল; এতিয়া ৪,-
০০,০০০ মান হৈচে। ২৭ জুলাই তাৰি-
খত চান কুষ্টিকোৰ মূলত ৫৩০ ধান জা-
হাজ আছিল। এক সপ্তাহৰ ভিতৰত ১২৬
ধান আহি সেই নগৰ পালেহি।

বজপুৰত ৰূপ ধানি উলিওআ।

Coins dug up near the old Palace at

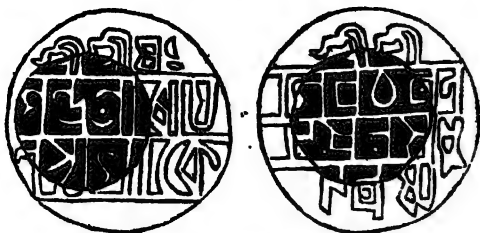
বজপুৰ নগৰৰ বাজ কাৰেজৰ ওচৰত
এতিয়ালৈকে অনেক মানুহ গোট ধাই মাটি
ধানি আচে। তাতে কোচ, কচাৰি, জয়ন্তিয়া,
ভোটিয়া, আৰু আহোম বজাবিলাকৰ অনেক
পুৰনি মোহৰ ৰূপ পালে। তাৰ মাজত
কোচ দেশৰ লগ্নি নাৱায়নৰ এক ৰূপৰ
নকচা উলত লিখিচৌ।

Rupae of Lakhmi Narayan, struck in 1699, A. D. 1697.

মোহৰৰ ই কালে এই কথা আছে, জী জী
মহাশী নাৱায়নৰ পাৰ্কে ১৫০২; অৰ্থাত
জীজীমত লগ্নি নাৱায়নৰ, হিন্দু সঁক ১৫০২।
সি কালে লিখা আছে, জী জী শিৱ চৰন
কমল মধুকৰণ্য; অৰ্থাত, জী জী শিৱ চৰন
পদ্মত মধু চূপা ভোমোবা।

আৰু তেঁচা ৰূপৰ আৰম্ভি অনেক ওলাল;
টকিৰা মোহৰ সীতত মৰা হেতুকে আধৰব
আৰু ধৰি মাধোৱ বই। বজাব নামৰ প্ৰথম

Naraini Half Rupee, without date.

আখৰ চ, বা জ, বা প হৰ পাৰে; সেই কা-
বনে তেঁওৰ নাম চক্স নাৰায়ন, বা বাজেশ্ব,
বা উপেশ্ব নাৰায়ন বুজা জাই। অনুমানে
এই ৰূপে পাইঁ; শ্ৰী শ্ৰীমত চক্স নাৰায়নলা
শাকে; আৰু সি কালে, শ্ৰী শ্ৰী শিৱ চৰন
কমল মধুকৰলা।

আৰু ১৭১৬ সঁকৰ গাৰো কঁতৰা বা
জয়ন্তিয়া এটা ৰূপ ওলাল, তাৰ আখৰ কিছু
ভগা হোআত আন এটা জয়ন্তিয়া ৰূপ
ভলত লিখিচোঁ।

Garoto Kotoru, or Jaintia Rupee, 1633, A. D. 1731.

ইকালে লিখিচোঁ, শ্ৰী শ্ৰী জয়ন্তীপুৰ পুৰন্দ-
ৰলা শাকে ১৬৫৩। সি কালে লিখিচোঁ,
শ্ৰী শ্ৰী শিৱ চৰন কমল মধুকৰলা। আৰু
৬ কুনিয়া তৰা, গাৰো কঁতৰা দা, বাঁও
কালে নগা দা, আৰু ওপৰত কিবা ফুল এই
সকলো নকচা লিখা আচে।

এপ্ৰিল, অৰ্থাত বহাগৰ পঞ্জিকা।

Almanac for April, 1851.

এপ্ৰিল	চত	বাৰ	তিথি	দিনমান	এপ্ৰিল	বহাগ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	২০	০	০	১২:৩৮	১৬	৪	৪	১৬	১২:৪০
২	২১	৪	১	১২:২০	১৭	৫	৫	১৭	১২:৪৪
৩	২২	৫	২	১২:১২	১৮	৬	৬	১৮	১২:৪৬
৪	২৩	৬	৩	১২:১০	১৯	৭	৭	১৯	১২:৪৭
৫	২৪	৭	৪	১২:১৫	২০	৮	৮	২০	১২:৪৮
৬	২৫	৮	৫	১২:১৬	২১	৯	৯	২১	১২:৫০
৭	২৬	৯	৬	১২:১৮	২২	১০	১০	২২	১২:৫২
৮	২৭	১০	৭	১২:১০	২৩	১১	১১	২৩	১২:৫৩
৯	২৮	১১	৮	১২:০২	২৪	১২	১২	২৪	১২:৫৪
১০	২৯	১২	৯	১২:০৪	২৫	১৩	১৩	২৫	১২:৫৫
১১	৩০	১৩	১০	১২:০৬	২৬	১৪	১৪	২৬	১২:৫৬
১২	৩১	১৪	১১	১২:০৭	২৭	১৫	১৫	২৭	১২:৫৭
১৩	১	১৫	১২	১২:০৯	২৮	১৬	১৬	২৮	১২:৫৮
১৪	২	১৬	১৩	১২:১০	২৯	১৭	১৭	২৯	১২:৫৯
১৫	৩	১৭	১৪	১২:১২	৩০	১৮	১৮	৩০	১২:৫০

আমাবালা ২ ডা ০।৫০ পুআ বেলা। পুনিয়া
১৬ ডা ৪।৫০ পুআ।

SCHOOL BOOKS

FOR SALE AT THE

SIBSAGOR MISSION PRESS.

JUVENILE TRACTS, neatly illustrated with cuts,
and particularly adapted for distribution as
Reward Books in Native Schools. In as-
sorted packages of one dozen numbers, at
eight annas per package.

BARE MOTORA, or ASAMESE PRIMER, Introduc-
tory to the First Reading Book, at one anna
per copy.

FIRST READING BOOK, in Asamese, illustrated
with cuts. Price, 3 as.

ELEMENTARY ARITHMETIC, in Asamese. First
Part, illustrated. Price, 2 as.

ELEMENTARY ARITHMETIC, Second Part. Price,
8 as.

The ORUNUDOI MAGAZINE, from 1846 to 1849,
four volumes, of 100 pages each, at one
Rupee per volume.

SUBSCRIBERS to the ORUNUDOI, who prefer
to receive their copies in the *Magazine* form,
will be supplied with the successive num-
bers at the rate of 100 pages for the
Rupee; each number to contain from 8 to
16 pages.

THE ORUNUDOI,

Printed and published by O. T. CUTTER, at the
Sibsagor Mission Press.—N. BROWN, Editor.

অক্ষনোদর

৬ বচৰ।

আংশ সিবসাগৰ, এপ্রিল, ১৮৫১।

নম্বৰ ৪।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, APRIL, 1851.

NO. 4.

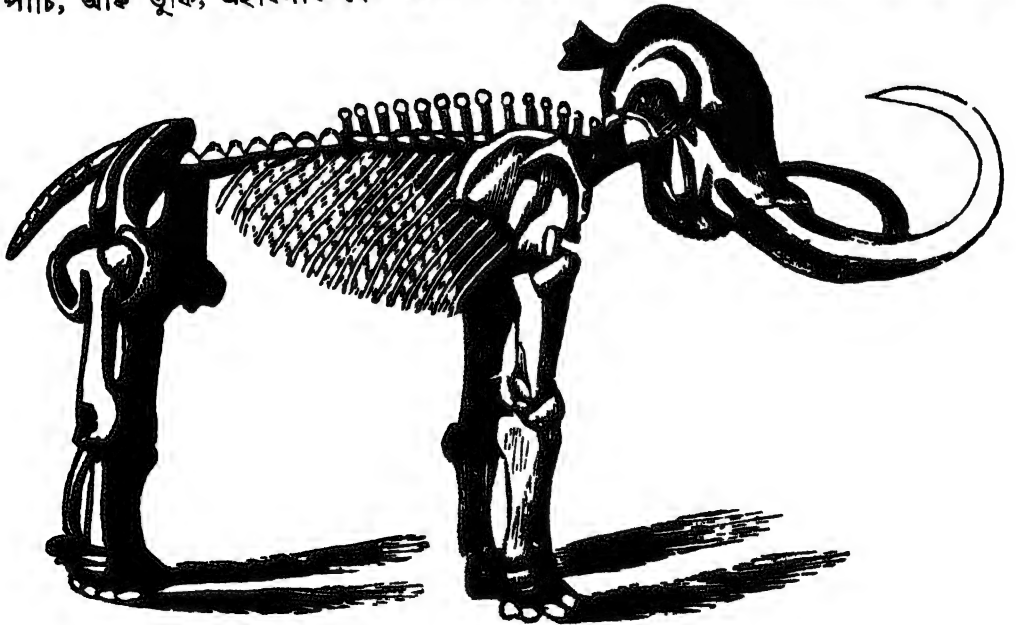
আচিয়াৰ উত্তৰ দেশ কচিয়াৰ বিবৰন।

Geography of Russia in Asia

আচিয়া আৰু ইউৰোপৰ উত্তৰ কালে থকা কচিয়া নামে এখন বৰ দেশ আছে। ইউৰোপৰ ভিতৰত জি ভাগ, সি আচিয়াৰ ভাগত কৈ ঠাই তাকৰ, কিন্তু পূজা সহ। আচিয়াৰ জি ভোখৰ কচিয়াৰ তল হৈ থাকে, তাৰ দৈৰ্ঘ ৫,৪০০ মাইল; প্ৰস্থানি ১০।১২ ম মাইল; মাটিৰ জোখ প্ৰায়ে ৫৫,০০,০০০ বৰ্গ মাইল। তাৰ উত্তৰ কালে উত্তৰ হিম সাগৰ থাকে, দক্ষিণ কালে খেই, ভাৰত, পাৰ্চি, আৰু তুৰ্কি, এইবিলাক দেশ আছে।

হিমালয় পৰ্বতৰ উত্তৰ কালে কচিয়াৰ সন্মান আৰু ডাঙৰ দেশ নাই। পূজাৰ সংখ্যা অনুমানে ১,২০,০০,০০০।

কচিয়াৰ ভিতৰত বৰ দিঘল ডাঙৰ দুলাবি পৰ্বত আছে; পশ্চিমবটো উৰাল বোলে, পূববটো আলটাই। উৰাল সাৰি পৰ্বত ১২০০ মাইল দিঘল, কিন্তু ওখই ৩৩৩ হাত মাথোন। তাৰ ওচৰৰ মানুহে সেই পৰ্বতবোৰক প্ৰিথিবিৰ কটি সূত্ৰ বোলে। আলটাই পৰ্বতবিলাক পূবা পশ্চিমা হৈ আছে, ওখ ৬৬০ মান হাত, আৰু সদাই হিমে ঢাকি থাকে। সেই পৰ্বতৰ পৰা অনেক

Skeleton of a Mammoth found in Siberia.

নদি আহিছে; তাৰ মাজত ওবি, এনিচি, লিনা, এই তিনি খন ডাকৰ নৈ, বুদ্ধপুত্ৰৰ সমান; উত্তৰ কাললৈ বৈ হিম সাগৰত পৰেগৈ। সেই নদীবোৰ সাগৰৰ ওচৰ পাঁওতে ঠায়ে ঠায়ে জাৰৰ কাৰনে পানি লিলেবে ঢকা হৈছে; তাৰ ওপৰে জোআ মানুহে নদিৰ জল নে দেখে।

সেই দেশৰ উত্তৰ কালক চিৰিবিয়া বোলে; এবিধ সব পহৰ বাহিৰে ঘাঁহ পাভ খোজা প্ৰায়ে আন জন্তু থাকিব নোআৰে; আগৰ কালত আন জন্তু আছিল, আৰু ইমান জাৰ নাই কিচিল জেন মনে ধৰে। কিয়নো সেই দেশত হাতি গৰ আদি অনেক ডাকৰ জন্তুৰ হাৰ পোআ গৈছে। সেই হাৰ পানি সিলৰ পৰা খানি উলিয়াই, আৰু হাতিৰ দাঁত বেচি বহু ধন পাই। নৈয়েও গৰা এইওতে ঠায়ে ঠায়ে বহু ডাকৰ হাৰ ওলাই। লিনা নদি মুখৰ ওচৰত ১৭১১ সঁকত চালে মজ্জহে নৈতে হাতি এডোখৰ গৰাত ওলোআ দেখিলে। ক্ৰমেৰে এহাঁই নিয়াত গোটেইটো ওলাই ১৮০৩ সঁকত গৰাৰ পৰা ভললৈ পৰিল। তাতে দুবচৰ মান থকাত বাজ কুকুৰ আৰু ভালুকে তাৰ মজ্জ প্ৰাইবোৰ খালে। দেশত আদমচ নামে এখন চাহাবে হাৰবোৰ গোটাই পিভৰ্চৰ্গ বাজ নগৰলৈ পঠাই দিলে; পাচে সেই হাৰবোৰ জোৰা খুজালত হাতিৰ আকাৰ হল। কিন্তু এতিয়া জিৰাই থকা আটাই বিধ হাতিভকৈ বেলেগ। তাৰ নকচা সি কালে লিখা আছে। মূৰত নোমেৰে নৈতে এডোখৰ চাল এতিয়ালৈকে আছে। দাঁত নো হোআটক মূৰৰ হাৰ ৫ মোনতকৈ গধুৰ, দাঁত হল ৪ মোন ১৫ সেৰ; আৰু তাক খোজা ঠাইত ১৮ সেৰ কলা নোম পালে।

কচিয়া দেশৰ জি ক্ৰহি বা বাজ সফ পাই, উগ্ৰ লাভি দি চিৰিবিয়ালৈ খেদাই। সেই দেশত কোনো কোনো ঠাই ওখ, আৰু ভাত খেৰনি; কোনো ঠাইত গচনি। সব, ভালুক, বাজ কুকুৰ বাহিৰে উমেৰে, নোম থকা

অনেক বিধ জন্তু আছে; নৈবোৰত অনেক মাচ। দখিন কালে ঘাম কালি হলে সহ খেতিও কৰিব পাৰে। বাইকাল নামে ৩৭০ মাইল দিঘল এখন সরোবৰ আছে; তাৰ ওচৰত মাটি অতি ভাল; বৰ জাৰো নহই। তাৰ পচিম পাৰে ইকুৰ্জুক পুখান নগৰ আছে; ১২,০০০ মান মানুহ ভাত নিবাসি। খেহ লোকে নৈতে বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ কচিয়াবিলাকে অহা জোআ কৰে; পচিমে থকাবোৰে প্ৰায়ে ইউৰণিয়াই নৈতে চল কৰ কৰে। মাজে দি হিমালই পৰ্বত ভেঁটা থকা কাৰন হিমুহানলৈ নাহে। পচিম কালৰ পুখান নগৰ ভবলুক; ভাত নিবাসি মানুহ ১৫,০০০। পূব কালে সাগৰৰ দাঁতিত অকতুক নামে ১৫,০০০ মানুহ থকা এখন নগৰ আছে; তালৈ অনেক ঠাইৰ ভালেমান বেপাৰি জাহাজ আহে।

কচিয়া দেশত লো, সিহ, তাম, আৰু কোনো ঠাইত সোন কপো উত্পন্ন হই। উৰাল পৰ্বতত বাজ আগ্যাবে খানি বচৰি বচৰি বহু সোন মুকুতাৰি উলিয়াই।

সেই দেশত ৫০ মান জাতিৰ মানুহ আছে; ভাল, ধৰম, আচাৰ, জাতিএ জাতিএ সব লৰ আছে। চিৰিবিয়া লোকৰ সবহ ভাগে তিব্বত দেশৰ বুখ ধৰম আচৰে; কোনোএ মচলমান ধৰমেৰে পুৰ্বৰ্ভে; কিন্তু বাজ ধৰম গ্ৰিকৰ দৰে খ্ৰিষ্টিয়ান। প্ৰায়ে সকলোবোৰে চেৰাপ কটিকা ধাই। ১৪৫০ সঁকলৈকে সেই দেশ কচিয়াৰ ভল নহই; পাচে ক্ৰমে কচিয়া বজাই আক্ৰমণ কৰি ১৭০০ মান সঁকত সকলোকে দখল কৰা হল।

পূব কালে সাগৰলৈ আগলিকা হোআ জোখৰক কাম্কাড্কা বোলে; তাৰ তিনি কালে সমুদ্ৰেৰে বেহা হৈছে। কাম্কাড্কা জিৰা মানুহ চাপৰ, চকু, নক, প্ৰায়ে তাঁৰি নাই কিৰা; এলেহুআ, কলানি, আৰু দুই। সিহঁতৰ অহা জোআ কৰিবলৈ কুকুৰে টনা চানি নামেৰে ঘিলা নো হোআ জন্তু আছে। হিমত পিচলি বহু বেগেৰে জাই।

সত্য ধৰ্ম্মৰ সংক্ষোপ কথা ।

Epitome of the True Religion.—From the Bengali.

সূনা সূনা, বন্ধু সকল,
কৰা ঘনজোগ,
সত্য ধৰ্ম্মে মতি হৈলৈ
এণ্ডে পাপৰ ভোগ ।
দিনে দিনে বহু লোকে
জন্মে আৰু মৰে,
হেজাৰ হেজাৰ বছৰ মধ্যে
পৰি থাকে নৰে ।
আজি, নাইবা কালি, নাইবা
জি কোনো বছৰে,
মৰিব অৱসে মৰে,
জানিবা অন্তৰে ।
ইহলোকত অলপ কালে
থাকে সৰ্ব জন,
পরলোকত কাল অনন্ত
ধিভি নিবন্ধন ।
নাহি পুনৰ বাৰে জনম,
আৰু নাই মৰন,
নিত্য স্বৰ্গ ভূঞে, দাইবা
নৰকে গমন ।
দেখা পাপৰ ভোগ্য নৰক,
কেও ন হব পাৰ,
ভাতে মজি গলে আৰু
কতো নাই নিস্তাৰ ।
নৰকত ন হব কোনো
বন্ধু আপোনাৰ,
পুৰি থাকে পাপৰ অধি,
উঠে ধূমাকাৰ ।
এই হেতুকে বুজি মৰে
কৰা লাৱধান,
জন্মৰূপে বিচাৰ কৰা
আত্মাৰ পৰিত্ৰাণ ।
পাপমই এই সৎসাৰ সাগৰ
মজি আছে নৰ,
সৰ্ব পুনি অধিব আছে
ক্ৰোধত ইহবৰ ।
কোনে সুজে, কোনে পালে,
কোনে সৎসাৰ কৰে,
তাক নে ভাবি কৰে হেলা,
পাপত দিন আছে ।

আপোন আপোন জ্ঞানৰ অৰ্থে

ইতো পুয়োজন,
জগত ধৰ্ম্মৰ ভাৱক প্ৰভুত
ভজিবা মৰন ।
তৈওকে ভজা মন অকপট
ভক্তি কৰা সাৰ,
তেহে পাৰা পাপৰ পৰা
অনন্ত নিস্তাৰ ।

সৰিল আত্মাৰ বিবৰন ।

এই হেতুকে সূনা বন্ধু,
কথাত দিয়া মন,
তোমাৰ সৰিল কেনে বন্ধু,
কৰা বিবেচন ।
কি ৰূপ নিৰ্মিত, কেনে সোভিত,
বুধিৰে অগম,
ভাতো থাকে উত্তম আত্মা,
ভাব কি আছে সম?
সেই আত্মাৰে সৰিল ব্ৰহ্ম, এ,
অমৰ অনুসাৰ,
গলে দেহক মৰা বোলে,
কেনে চমত্কাৰ ।
ভাব বিসয়ে ধৰ্ম্ম সাঙো
এনে কথা কই,
আত্মা নিত্যস্থায়ি বন্ধু
জাব ন হব শ্বই ।
তাক নিৰ্মল পৰিত্ৰ ভাৱে
সুজিলে ইহব,
গিয়ানে জি অগম্য আত্মা
সৰদাই অমৰ ।
এনে ৰূপে সূচি আত্মা
আছিল আদমৰ,
জি জন আদি পুৰুষ হৈছিল
সকলো নৰৰ ।
ভাব বিদয়ত প্ৰভু বিলে
প্ৰেমো ভক্তি মন,
সৰ্ব গিয়ানে সৰ্ব চিত্তে
কৰে জেন ভজন ।
কিন্তু এতিয়া তোমাৰ আত্মা
কৰা ভাই চিত্তৰ,
ভাঙ্গিলা সি নিৰ্ভুগি নাহি
নাৰা পাপ ঘটন ।

অগিৰান কুচিহ্না আদি,
 কামৰ অভিলাস,
 তাতে মজি আছে মানুহ,
 পাপে কৰে গ্ৰাস
 এই কপ আছে সৰ্ব লোকৰ
 মনতে বিকাৰ,
 পাসণ্ড হ'লত ধৰম বুজাত
 সক্তি নাহি আৰ।
 মানুহ জন্মৰ এই কল মাত্ৰ
 ইশ্বৰৰ ভজন;
 মনৰ পৰা তাক দূৰ কৰি
 ভুমে সৰ্ব জন।
 পৰকালৰ উপাই আদি
 তাক নে ভাবে নৰে,
 নৈসে হ'ব কেনে গতি
 চিন্তা কেও ন কৰে।
 নৰকৰ অনলৰ ভয়ত
 কিছু সঙ্কা নাই;
 হাই হাই, কেনে মনৰ ভ্ৰান্তি,
 ভাবা কি নো ভাই?
 ভাই, কত আচা, জাবা কলৈ?
 পোঁআ কত আনুই?
 পাপক ভুগি জাতনাৰে
 মৰিবা নিচই।
 ইশ্বৰৰ আৰাধনাতে
 ভক্তি কৰিবৰ
 সবিল আত্মা সুজা হ'লেও
 কৰা নাই আদৰ।
 এই কথা সুমৰা উচিত
 মনতে সবাৰ,
 সেসৰ দিনা সৰ্ব লোকৰ
 খটিব বিচাৰ।
 কায়ে বাক্যে মনে কৰম
 জাক জেই কি ন কৰে,
 সেই সকলৰ সুখ্ম বিচাৰ
 কৰিব ইশ্বৰে।
 ভেতিয়া জাব জি দুখ কৰম
 তাতে হই প্ৰকাশ,
 ভুত চইতানৰ পঞ্চত চলা
 তাৰ জি কোনো দাস,
 সেই জন লোকৰ দলা হ'ব
 অনন্ত নৰক,

জেনে কৰম, ভেনে দণ্ড
 দিব কল দায়ক।
 কিন্তু জি কোনো আচৰে
 মন দি সুকৰম,
 ভাগি হ'ব স্বৰ্গ আলয়ত
 ইশ্বৰৰ মৰম।

ধৰমৰ কথাৰ সম্বাদ।

Religious Intelligence.

চিয়াম দেশৰ বান্ধক নগৰত ১৪ জানুআ-
 ৰি তাৰিখে মিস্যনেৰিৰ চাপা খানাৰ ওচৰত
 থকা এটা উদ্বন্ধ ঘৰত মানিসা সমাই জুই
 লাগি সেই ঘৰ আৰু চাপা খানা, পুখি, সি-
 হৰ আখৰ আদি সকলো পুৰিলে। মিস্য-
 নেৰিবিলাকে কাপৰ মাথোন উলিয়াই সৰু-
 আলে; হানি প্ৰায়ে ৪০,০০০ টকা হৈছে।

আফিকাৰ দামাৰা দেশত থকা হান নামে
 এজন মিস্যনেৰি চাহাবে লিখিছে, ২৩ আ-
 গষ্ট তাৰিখত জঙ্কৰ নামে এটা আফিকান
 গামে বনুআই সৈতে আহি, তাত থকা ওবা-
 হেৰেৰো গাঁৱৰ লোকক জুখ কৰি লৰা ভি-
 ৰোতাৰ হাত ভৰি কাটি, চকু কাৰ্ছি, পেট ফা-
 লি, সৰু ডাঙ্গৰ জাক পালে আটাইকে মাৰি-
 লে। তাত থকা কলবি নামে এজন মিস্যনেৰি
 লোকে অলপ মানুহে সৈতে পলাই সাৰিল।

এতিয়াৰ পৰা ১৫০ বছৰৰ আগেয়ে খেহ
 দেশত যিহুদি লোক আছিল, এই কথা
 ইজ্জলণ্ডৰ বুৰি মেম চাহাব এজনীএ সুনি
 বুলিলে, যদি কোনো মানুহে সিবিলাকক
 বিচাৰি জাব, তাৰ খৰচৰ নিমিত্তে ৫০০০
 ৰূপ দিম। পাচে ১৮৫০ সঁকৰ বছৰত
 স্যাংহাই নগৰত থকা ডক্কৰ আঁথ চাহাবে
 দুজন খেহ লোক পঠাই হনান জিলাৰ
 কৈফংফু নগৰত সিবিলাকক পালে। কিন্তু
 এতিয়া অতি তাকৰ হৈ গল, ২০০ মানুহ
 মাথোন আছে; প্ৰায়ে ভিৰোভাহে, আৰু বৰ
 দুখিয়া হৈছে। সিবিলাকৰ পৰা ইব্ৰি ভাষাৰ
 আঠ খন পুখি পাই কিনি আনিলে; সিবি-
 লাকে এতিয়া সেই পুখি পৰ্হিব নোআবে।
 ৫০ বছৰৰ পৰা সিইডৰ পোৰোহিত নাই
 কিয়া হৈ আছিল। সেই ঠাইত প্ৰায়ে ২০০০
 বছৰৰ পৰা নিবাস কৰি আছিল।

শ্রিত্বা, মহা বিচাৰৰ দিন, আৰু অনন্ত কাল ।

Sermon I.—On Death, Judgment, and Eternity.

অস, কেনে ভয়ানক কথা! হে পৰ্বা! সূনা লোক সকল, ইবিলাক কেনে বন্ধু, ভো-মোলাকে ভাই জানিচা নে? কি জানি অনেক বাৰ তাক পাৰ্হিলা আৰু সুনিলাও, কিন্তু তাক ভাল মতে বিবেচনা কৰিচা নে? আৰু তাকে জতন কৰে আপোন আপোন মনত দ্বাঙ্গি পাৰি চাইচা নে? নতুবা আপোনাৰ মনত সেই কথা ঘোৰ ভয়ানক চিন্তা দেখি দূৰ কৰিহে খেদাইচা? কিন্তু কি কাৰনে তাক আপোন মনৰ পৰা দূৰ কৰিচা? কিয়নো তাৰ দোআৰাই ভোমোলাকৰ মনক ধৰ-মলৈ আকৰ্ষন কৰে। ভেঙে জিহেৰে মানুহৰ মনক পাপৰ পৰা আঁতৰ কৰি পৰিত্ৰাণৰ কথাত চিন্তা সূমাই, এনে সন্ধিমন্ত বাক্যৰ চিন্তনিকে মানুহে দূৰ কৰে নে? হই, পুৰি সকলোএ পৰমার্থিক চিন্তনিত ভাল নে পাই, কিয়নো পাপৰ নিমিত্তে মানুহৰ মন এন্ধাৰ হোআত পহৰৰ ওচৰলৈ নাহে।

শ্রিত্বা! চিন্তা কৰা, হে বন্ধু, চিন্তা কৰা। মৰন নো কাক বোলে? জাৰ আগত সকলো ৰাজ্যৰ লোক অভ্যন্ত ভয়েৰে উৰুৰি হৈ পৰি আছে, সেয়ে মহা ভয়ানক ৰজা শ্রিত্বা। শ্রিত্বাএ নবিল আত্মা দুয়োকো বিজোগ কৰি, নবিলক ঘোৰ এন্ধাৰৰ মাটিত গেলি পচি লিন জাৰ দিএ, আৰু জিহাআক অনন্ত অশ্লিলা জগতলৈ নিএ। মৰনেই সন্সাৰৰ সকলো দুখ, সুখ, ঐশ্বৰ্য, বিভূতি, বিসয়ৰ কৰম, আৰু প্ৰান ভূল্য মিতিৰ কুটুম, পিত্ৰি, মাত্ৰি, ভাই বন্ধুৰ পৰা আমাক চেষ কৰে; আৰু অনন্ত কালৰ অৱস্থা পাবলৈ আমাৰ ওপৰত অলৰ মোহৰ মাৰে। ভেঙে বন্ধ-পেই মৰনলৈ অতি দূৰৰ কথা হই। আৰু জদি ভুমি মোধা, বন্ধপকৈএ মই আৰু জগত এখনো মৰনৰ অধিন হৈচোঁ নে? হই, আগ্যা কৰা হল, আৰু সেই আগ্যা কেতিয়াও লৰ চৰ হব নোআবে, কিয়নো জি জনে মিচা

কৰ নোআবে, তেঁৱেই আগ্যা কৰিলে। সেই বচনেই শ্রিত্বিৰ কালৰে পৰা পূৰ হৈ আঢ়ি-চে, আৰু অন্তলৈকো তাৰ একো হানি নো হোআকৈ সুস্থি হব। মৰনে আমাৰ অহিত কৰিবলৈ অবিলাসি আৰু অলৰ হোআ জনৰ মুখে আহেদ পালে; আৰু সি কেতিয়াও ভই পাই আপোন কৰমৰ পৰা ইকাল 'সি-ফাল ন কৰে। বুৰা বা তেকা, বা জি কো-নোএই ন হওক, তেও তাৰ একো চেনেহ বেধা পাব নোআবে; আৰু তাৰ প্ৰচণ্ড প্ৰহা-ৰকো গুচাব নোআবে; দুখি বা সুখি, ৰজা প্ৰজা, সি কাৰো মুখ নে বাখে। কপে, গুনে, ঐশ্বৰ্য বিভূতিএও তাক বাধা কৰিবলৈ অসাধ্য; ৰজা বা ৰাজ দণ্ডেই কোনো কপে তাক ভয়ো বেধাৰ নোআবে; আৰু বেজ, কেঁকনি, চকুৰ লোভক বা জাভনা, এইবোৰেও তাৰ কোনো মৰম পাবলৈ সক্তি নাই। তাৰ আগত সক-লো জগত এখন জিনৰ কুলৰ নিচিনা, কুল জঁই পৰে, আৰু তাৰ সুন্দৰ ৰূপ গুচে। সেই কপে মানুহ আৰু তাৰ সবিলো খেলোহতে শ্রিত্বাৰ জালৰ দোআৰাই নষ্ট কৰে।

দেখা, কি নো মানুহ কাই,
বান্ধু বেগে চকাই আই,
যেখে জেনে সুন্দৰ কুল,
ধাকে মানে জিহৰ পুল।

পাতে বদন্ত পৰি জঁই,
কুলৰ পাতো নুকাই বই,
ভেনে কপে শ্রিত্বা বান
আহে, নিবৰ হেতু প্ৰান।

হাই বিনাসি মাটিৰ বাস,
ভোমাত কিচু নাহি আস,
খেনেক পেলাই শ্রিত্বা জাল
নিব ভোমাক পৰকাল।

চেতন হোআ বন্ধগন,
কিয় হৈচা অচেতন?
পৰকালত কাল অসেদ
সুখ ভুঞ্জিবা, নতু ফ্লেস।

শ্রিত্বা বন্ধপেই আছে, তথাপি ঠিকনা নাই; কিয়নো জাগি মৱিয় বুলি নিচৰে

জানি আচোঁ, কিন্তু কেতিয়া, কত মৰিম, এয়ে নিচই কপে ঘোৰ অন্ধকাৰ মাজত গোপনিয় হৈ আছে। হে পৰ্হা আৰু সুন্য লোক, এক হৰিৰ বা এক নিমিলৰ পাচেই মৰনে ভোমোলোকৰ পাব, ইয়াকে ভোমোলাকে বে জানা। চকুৰ পুচাবতে ভোমোলোকক চন কৰিবলৈ ইহৰক একো জন্ত নে লাগে। ভোমোলোকৰ চাৰিও কালে জি জি বন্ত আছে, সেইবোৰেই মৰন; আৰু সকলো ঠাইৰ চুকে চুকে সি আপোনাৰ কৰম সাধিবলৈ বিচাৰি ফুৰি আছে; কি জানি এই ঋন্তুকতে সি তোমাৰ দুআৰ মুখত, খোঁটালিত, নতুবা তোমাৰ বিদায়তে আছে। বায়ুত জি ভুমি নিহাল লৈচা, কি জানি সেয়ে তোমাৰ অহিত হই; কি জানি আহাৰ লোআত বা পান কৰাতে তোমাৰ নাস কাল আহে; মাউৰ, ঐকাল, জব, গুহনি বা আন কোনো অহিতৰ দোআৰাই তোমাৰ অন্ত কাল হই; নতুবা সন্ধ, মিডিব, বা আপোন হাতৰ দোআৰাই তোমাক অনন্ত কাললৈ নিয়া হব। বাতিত বা দিনত, শৰত বা পৰত, নগৰত বা গাঁৱত, পখাৰত বা বাটত, উঠোতে বা বহোঁতে, নিদ্রাত বা সাৰ পোআত, কিনাত বা বেচাত, বিয়া কৰোআত বা বিয়া দিয়াতে মৰনে তোমাক পাব। কি জানি কোনো কুকৰম কৰোঁতেই বা কুচিৎ ধনৰ লোভতে মৰনে তোমাক বিচুৰ্তি খুআই পৰকাললৈ নিব। হাই হাই, মানুহৰ সবিল কি? সি কেৱল বতাহত উৰি জোআ ভাপৰ নিচিনা; এক ঋন্তুক মান থাকে, পাচে আৰু পোআ নে জাই। কিন্তু অস, জিৱাত্মাৰ দৰ কেনে বহুমূল্য হই! তেহে হে বন্ত সকল, এনে বহুমূল্য জিৱাত্মা ৰাখিবৰ নিমিত্তে ভোমোলোকৰ কি উপাই আছে? মৰনৰ দোআৰাই সবিল জেতিয়া গেলি পচি মাটিৰ বন্ত মাটি হই, তেতিয়া আত্মাৰ নিবাস ঠাই নো কত ৰাখিচা? জতে বোগ, দুখ, বেদনা, লোক, মৰন নাই, এনে অনন্ত অধ্যাই কাল বিস্তিমন্ত বস্ত্ৰেৰে ভূসিত হৈ ইহৰৰ গুন

কিৰ্তন কৰা পৰম সাধু লোকৰ ধানত ভোমোলোকৰ জিৱাত্মাৰ ভাগ আছে নে? নতুবা জতে হাঁহীকাৰ সবদ, ঘোৰ অন্ধকাৰ, আৰু পুচণ্ড অগ্নিৰ জলি থকা সিধা পাপি লোকক নাস কৰিবৰ নিমিত্তে অনন্ত কাললৈকে ৰাখি ধোআ হৈচে, সেই ঠাইতেহে জিৱাত্মাৰ বাল ৰাখি থৈচা? হে বন্ত, ইয়াক নিচয়ে জানিবা, ভুমি জগতত থাকোঁতে পাপ পুণ্য জিহকে আৰ্জন কৰিচা, তাকে অনন্ত পৰলোকতো অৱসো ভোগ কৰিবলৈ পাবা। এই হেতুকে চেতন হোআ; আৰু বাৰ বিনই বচনেৰে কঁও, চেতন হোআ, আৰু ইহৰৰ দায়া, পাপৰ ধেম্মা, ইয়াক নিষ্পে বিচাৰ কৰা; কিয়নো মৰন আৰু পৰলোক দুআৰ মুখতে তোমাক ধৰিবলৈ বাট চাই আছে। জি কালতে ভুমি মুখ আৰু নিৰ্বিঘিনি হৈ আচোঁ বুলিবা, সেই কালতে গৰ্ভিনিৰ পুসৱৰ বেদনাৰ নিচিনাকৈ তোমাৰ ওপৰলৈ মৰন আহিব।

মৰনৰ বিৱৰনতকৈ মানুহৰ আৰু চে'ব অৱস্থা নো হোআ হলে, তেহে মই মনে মনে থাকিলোঁহেভেন; কিন্তু হাই হাই, তাতকৈও কেনে দুৰ্ঘটনাৰ অৱস্থা আছে! যদি ভূমি সোধা হেনে মৰনতকৈ নো আৰু কি দুৰ্ঘটনা আছে? অনন্ত নিৰ্বান আৰু অনন্ত নিদ্রা আছে নে? অস, যদি এয়ে কোটি কোটি কল্পলৈকে হৈ থকা হলে তেও ভাল আছিল; কিন্তু সিও ন হই; মৰনৰ পাচে মহা বিচাৰৰ দিন আছে। মহা বিচাৰৰ দিন নো কেনে? জি দিনত ইহৰে নিজোজন কৰা যিচু খ্ৰিষ্টৰ দোআৰাই ধৰম কপে মানুহবিলাকৰ মনৰ গুপ্ত কথাব সোধ কৰিব, সেয়ে মহা বিচাৰৰ দিন।

হে বন্ত সকল, জি দিনত ওপৰে সিধা কথাব দোআৰাই মহা বিচাৰৰ দিন উপস্থিত হব, সেই ভৱন্তৰ দিনত পাপি লোকৰ নো আশুই কত আছে? জগতৰ মাজত মানুহৰ নানা কপ আশুই আৰু ভাবনা আছে হই, তেও তাৰ দোআৰাই পৰিজান হব পাৰে নে? মানুহে আপোন নিৰ্বলি হাতেৰে নিৰ্মান

কৰি জি সোন, ৰূপ, পিডল, কাঁহ, সিল, কাঠৰ বিনানি মুৰ্ত্তিৰ আগত পৰি ইহৰ ৰূপ ভাব কৰে, সেই বিনানি বহুএ অৰিনানি ইহ-বৰ আগত মানুহৰ পৰিজ্ঞানৰ অৰ্থে কিবা আ-নুই হ'ব পাৰে নে? আৰু জেতিয়া ইহৰে আ-পুনি নিচই কৰা দিবত জগত ধনৰ মহাবিচাৰ কৰি পুতি জন লোকৰ কৰমৰ কল দিব, তে-তিয়া ইহৰৰ পুতিকল বাখা কৰি আপোনাৰ সেৱা কৰা লোকৰ পৰিজ্ঞান দিবলৈ সোন, ৰূপৰ, কাঠ, সিলৰ কিবা সক্তি হ'ব নে?

দেখা, সামান্য ৰূপে প্ৰিথিবিৰ বজাবি-লাকে আপোনাৰ পুজাবোৰক জেনেকৈ সোধ কৰি, দুনি লোকক বণ্ড আগ্যা কৰে, সেই ৰূপে ইহৰেও আপোনাৰ পুজাবোৰক অৰ্ঘ্যত জগতৰ সকলো মৰা জিৱা লোকক ধৰম ৰূপে সোধ কৰি পুতি জনৰ কৰমৰ কল দিব। কিন্তু জগতৰ অগিৱানি আৰু অধিব মন হোআবিলাকে ইহৰৰ সেই অধুনিয় পুতিকলক হেলা কৰি কই, মানুহৰ পাপৰ পুতিকল এই জগততে দিএ, সেই নিমিত্তে সকলোৰে সৰিলত ৰোগ, বিয়াধি, দুখ, কে-লেন, এইবোৰে পিৰিত হৈ থাকে, আৰু কোনো কোনো দুখিৱা দৰিদ্ৰ হৈ অনাহাৰে মৰি জাই। আন আন লোকে বোলে, মা-নুহ মৰিলেই পাপ পূন্যৰ সোধ কৰা হৈ, স্বৰগে বা নৰকে ধান পাই আপোনা কৰমৰ পুতিকল ভুঞ্জে; আৰু জেতিয়া তাৰ পাপ পূন্যৰ ভোগ গুচে, তেতিয়া পহুত বা মানু-হতেই পুনৰাই জনম ধৰি জগতলৈ আহে; পাচে মহা পুণ্যৰ কাল হলে সকলো জি-ৱাত্মা ইহৰৰ সৰিলত সিন গৈ আৰু পাচত দুখ দুখ ন জনা হই।

তথাপি জি জনে জগতৰ গিৱানিক অগি-ৱানি দুনি জানে, আৰু প্ৰিথিবিৰ পৰা স্বৰ-গলৈ জিমান অন্তৰ, মানুহৰ পৰাও জি জনৰ ভাবনা ইমান অন্তৰ হই, তেঁৱে এই ৰূপে মানুহৰ পৰকালৰ গতি ঠাৱৰ কৰা নাই; কিন্তু ইহলোকত থাকোঁতে মানুহে জি সৰিল আৰু আত্মাৰে ইহৰৰ অধিতে পাপ কৰে,

সেই দুয়োকো জোগ ন কৰিলে কোনো ৰূপও পাপি বা পূন্যৰত্মকে কৰমৰ পুতিকল জি দিএ। জদি মানুহ মৰোঁতেই ভাব কৰম কল ভুঞ্জিবলৈ দিএ, তেও আত্মাৰে সৈতে সৰ্পূৰ্ন ৰূপে দুখ বা দুঃ ভোগ কৰিব নো-আৰে। ভাত বাহিৰে আৰু এক প্ৰধান কাৰন আছে; দেখা, সপ্তাহিক লোকে বোলে, জেতিয়া মানুহ মৰে, তেতিয়া তাৰ পাপ পূন্যৰ কৰম পূৰ হই; তাৰ পৰা পা-পো কৰিব নোআৰে, আৰু পূন্যকো আৰ্জিব নোআৰে। কিন্তু ইহৰৰ আগত সেয়ে কো-নো ৰূপও ন হই, কিয়নো স্মৃতি ধন থাকে মানে মানুহৰ পাপ পূন্যও থাকি বাৰ্হি বাৰ্হি জাই; জেতিয়া জগতৰ অন্তকাল হই, তে-তিয়াহে সেই কৰমবো সন্মাপ্ত হ'ব। জদি কোনোএ সোধা হেনে কি ৰূপে এই কথা হ'ব পাৰে? তেহে ঠৈও সূনা, এই জগতত থাকোঁতে মানাহে পাপ পূন্য জি কি ন কৰোক, তাৰ সেই কৰম এই দৰে বাৰ্হি বাৰ্হি গৈচে, দেখা, বাপেকে জি কৰম কৰে, পুতেকেও বাপেকৰ আৰ্হিকে চাই সেই সেই কৰমকে কৰে। এই ৰূপে এজন মানুহৰ দোআৰাই অনেক অনেক পুৰসলৈকে অৰ্ঘ্যত জগতৰ সেনলৈকে পাপ কৰি থাকে; আৰু একে জনৰ দোআৰায়ো অনেকে ভাল কৰম কৰি ইহৰৰ আগত পূন্যৰত্ম লিখা হই। এই হেতুকে জেতিয়ালৈকে ইহৰে জগতৰ পৰা মানুহক উভাৰ ন কৰে, সেই দিনলৈকে পুতি জন মানুহৰ ভাল বেয়া কৰমো সৰ্পূৰ্ন ন হই; আৰু পাপি লোককো ইহৰে সৰ্পূৰ্ন ৰূপে সান্তি নু ভুঞ্জাই। কিন্তু জেতিয়া জগ-তৰ অন্তকাল হ'ব, তেতিয়া মানুহবো সকল কৰম পূৰ হ'ব। তাৰ পাচে ইহৰে জি দিব ঠাৱৰ কৰি থৈচে, সেই দিনতে আপুনি নি-জোকৰ কৰা প্ৰভু সিহু প্ৰিউৰ দোআৰাই সকলো লোকৰ পাপ পূন্যৰ বিচাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে সেই কাল প্ৰকাশ হ'ব।

কিন্তু হে বহু সকল, দেখা, সেই দিব স-মান্য ৰূপে আহিব, এনে ন হই; কিন্তু অতি

প্রচণ্ড রূপে পাপি লোকক নাস করা অগ্নিময়ী
 ক্রোধে চোবর নিচিনা প্রভুব দিন আহিব,
 সেই কালত মহা নরদেবে আকাশ মণ্ডল
 গুচিব, আক অতি ভাপেবে মূল বন্ত সকল
 পমি জাব, আক পুখিবি তার সকলো বন্ত
 সৈতে পোরা জাব। পর্বত, উপদিগ, সুৰ্জ,
 চন্দ্র, গ্রহ আদি সকলো নষ্ট হব। তেতিয়া
 আকাশৰ মেঘৰ ওপৰত ইশ্বৰৰ মহিমা প্রকাশ
 হোআ দেখি সকলো জগতৰ লোকে ক্রন্দন
 কৰিব; কিয়নো অজুত গুন অজুত, আক
 হেজাৰ গুন হেজাৰ দুতবিলাকে প্রভুক আ-
 বৃত্ত কৰি আহিব; আক স্বৰ্গিয় মহা ভৈৰ
 বাহ্যৰ নোআৰাই জগতৰ সকলো মহা মানুহ-
 বিলাক চকুৰ প্রচাবে মৰনৰ পৰা উঠি আ-
 পোন আপোন সবিল আত্মাবে সন্তোষ
 হব। তার পাচে সোধ আসনৰ আগত
 দুখি কি সুখি, বজা কি প্রজা, সকলোবিলাক
 গোট ধাব লাগিব। সেই মহা কালত হে
 পাপি বন্ধু, ভূমি সাৰিব পাৰিবা নে? নতুবা
 মৰনে তোমাক বাধি থব নে? হাই হাই,
 কেতিয়াও ভূমি সাৰিব নোআৰা; মৈদামে
 তোমাক ঢাকি ন থব, আক পর্বত সিলবো-
 বেও তোমাক লুকাবলৈ সক্তি নাই; কিয়নো
 সাগৰে আপোনাৰ মহাবিলাকক, আক মৰন
 আক পৰলোকেও নিবিলাকৰ মাজত থকা
 মহাবোৰক সোধ কৰ্তাৰ হাতত সোধাই
 দিব। তেতিয়া ভূমি মহা ভয়েবে পর্বতক
 জদি বোলা, হে পর্বত, মোক ঢাকি থবা,
 আক সাগৰকো জদি কোআ, হে সাগৰ,
 মোক লুকাই বাধা, তথাপি অগাধ জলৰ
 মাজতো সোধ কৰ্তাৰ চকুএবে তোমাক দেখি
 থাকিব। সেই দিনত মানুহে জি কি আনুই
 ন লওক, তেও সকলো মহা বায়ুৰ আগত
 উৰি জোআ জিনৰ নিচিনা হব।

জেতিয়া মহা জিয়া সকলোকে আপোনাৰ
 আগত প্রভুএ চপাই লব, তেতিয়া তেঁও
 সকলোৰে সোধ কৰি পুত্ৰক দিব। কিন্তু
 কি রূপে তেঁও মানুহৰ বিচার কৰিব? তেঁও
 মানুহৰ মনৰ গুপ্ত কথাৰ সোধ কৰিব;

সকলো মনৰ গুপ্ত ভাবনা, বেয়া হওক বা
 ভাল হওক, সেই মহা দিনত ইশ্বৰৰ আক
 মানুহৰ আগতো প্রকাশ করা হব। কিন্তু
 কি ভয়েবে সোধ করা হব? পৰমার্থিক
 আক অনন্ত সত্যেৰে জগতৰ বিচার করা
 হব। সেই দিনা জিবিলাকে বিধান নে পাই
 পাপ কৰে, নিবিলাক বিধান নো হোআকৈ
 বিনাস হব; আক জিবিলাকে বিধান পায়ো
 পাপ কৰে, বিধানৰ দৰেই নিবিলাকৰ সোধ
 হব। এই সন্তোষৰ ধাক্কোতে পাপৰ বলত
 সকলোএ ইশ্বৰৰ বাক্যত নিন্দা, আক অহ-
 ক্কাৰ কৰে; কিন্তু সেই মহা দিনত অতি
 ভয়েবে মানিবলৈ ইচ্ছা কৰিব। কিন্তু হে ভাই,
 তোমাৰ মনৰ আক গুপ্ত কথাৰ সোধ কো-
 নে কৰিব, তাক জানিচা নে? জি এনক ইশ্ব-
 ৰে সৃষ্টিৰ আদিৰে পৰা নিয়োজন কৰি
 থলে, আক জি জনক সন্তোষিক লোকে,
 কি জানি ভূমিও নিন্দা আক ঘিন কৰিচা,
 সেই প্রভু যিচু খ্রিষ্টেই তোমাৰ আক জগ-
 তৰো সোধ কৰিব। হাই, মোৰ পুত্ৰ সকল,
 জি জনে সন্তোষ নিমিত্তে আপোনাৰ পুত্ৰ
 পেৰেকনিৰ ওপৰত ভগন কৰিছিল, জি জনক
 জগতৰ পাপি আক দুষ্ট লোকে বধ কৰিলে,
 সেই প্রভু যিচুএই সকলোৰে মহা সোধাক
 হব। তথাপি পূৰ্বে জেনেকৈ জগতৰ পাপ
 ভূক্ষিৰ নিমিত্তে আপোনাৰ সবিল ভগন
 কৰিবলৈ নমু হৈ পুখিবিলাই আহিল, তে-
 তিয়া তেনেকৈ নাহিব; কিন্তু মহা ভয়ানক
 আক সত্যেৰে ভুলিত হৈ অবিদ্যাসি মহিমাৰে
 কিৰিটি পিন্ধি সোধৰ আসনত বহিব। তে-
 তিয়া জিহ্নব গ্রন্থ মেলি জাব জাব নাম তার
 ভিতৰত পোআ নে জাই, সেই সকলোকে
 গন্তকেৰে মিহলি হোআ সৰোবৰত পেলাব।
 সেই ভয়ানক কালত পিত্তি মাজি, তাই
 ককাই, ভিৰি স্বামি, সকলো বেলেগ বেলেগ
 হব; আক তার পৰা কোনো জুগেও লগ
 পোআ ন হব। হে পৰ্জা আক এই কথা সূনা
 লোক, তেতিয়া তোমোলাক কোন চাইত বাস
 পাৰা? কি উপায়েৰে বা আপোনাৰ পাপৰ

পৰা হাত সাৰিব পাৰিবা? কিয়নো ইহুদৰ
আগত কোনো মানুহৰ মুখ বখা ন হই। হে
এতিয়া ধৰমক নিন্দা আৰু তাৰনা কৰা লোক,
তোমোলাকে সেই দিনত লোধ কৰ্তাৰ
আগত নো কি সক্তিএবে থিয় হব পাৰিবা?
জি জনক এতিয়া তোমোলাকে সৰু ভাৱে
হেলা আৰু থিয়াল কৰিচা, আৰু জি জনৰ
অহিভেই সকলো পাপকো কৰি আচা, এনে
জনৰ মুখলৈ নো কি সাধ্যেৰে চাব পাৰিবা?
কিয়নো প্ৰচণ্ড প্ৰভাপি সূৰ্য্যভকৈও তেঁওৰ
মুখ প্ৰকাশ হব। আৰু ভূমি যদি তেঁওৰ
সৰু হোআ, তেন্তে কি উপায়েৰে নো তেঁওৰ
পৰা পলাব পাৰা? জিবিলাকে ইহলোকত
ধাকোতে তেঁওত পৰিত্ৰানৰ আশুই লৈ
তেঁওৰ প্ৰাতিভৰ দোআৰাই আপোনাৰ পা-
পৰ পৰা নিকা কৰা হল, সেইবিলাকলৈ
তেঁও চাই কব, হে মোৰ পিত্ৰিৰ আ-
সিৰাদ পোআ লোক, তোমোলাকৰ নি-
মিত্তে জগতৰ আদিৰে পৰা জি ৰাজ্য জুগুত
কৰা হৈচে, তাৰে ভাগি হোআছি। কিন্তু
অপৰমার্গিকবিলাকলৈ এই দণ্ড আগ্যা দিব,
হে কুকৰম কৰা আৰু সাও পোআবিলাক,
চইডান আৰু তাৰ ভুতবোৰৰ নিমিত্তে জি
অনন্ত জুই সজ্জন কৰা হৈচে, ভইতে মোৰ
ওচৰৰ পৰা ভালৈকে গুচি জাইক। হে
জাই, সেই মহা লোধ কৰা সামান্য কথা
বুলি ভূমি ভাবিচা নে? আৰু জি জনে মনৰ
অগাধ কথাৰো বিচাৰ কৰি উলিয়াই এনে
মহা লোধকৰ আগত থিয় হবলৈ ভূমি
আপোনাৰো জুগুত কৰিচা নে? আৰু জি
জনে তোমাক লোধ কৰিব, তেঁওৰ পৰা
ভূমি পাপৰ খেমা পলা নো? যদি এয়ে ন
হই, তেন্তে ভূমি সাৰিব নোআৰা। এই
হেতুকে মিচাই কৰি মই তোমাকে বোলাঁ,
সেই মহা! দিনত ভূমি তেঁওৰ আগত থিয়
হবলৈ আপোনাৰো জুগুত কৰা।

এতিয়া লেনতে আৰু এক কথালৈ মন
লগা চোআ, অনন্ত কাল কাক বোলে?
গতে জামাৰ উপাট-হেবাৰ। মনৰ

ভাবনিৰেও তাক গুনিবলৈ নোআৰে, কাৰনো
নোলাই। এয়ে ভলি নো হোআ মহা
অপাৰ সমুদ্ৰ, আগ গুৰি নো হোআতো সৰ্ব-
দাই থিকে থাকে। আকাশৰ ডাবিলাককো
জোতিনিয়া লোকে লিখিব পাৰে, সমুদ্ৰৰ
বালি নডুবা প্ৰিথিবিৰ সকলো ধূলিকো কি
জানি কোনোএ গনি এঁটাৰ পাৰে; কিন্তু
অনন্ত কালৰ কথা কোনেও বুজিব নোআৰে।
এয়ে মনৰ অগোচৰ কথা। কোটি কোটি
কল্প গৈ ঢুকালেও তেও অনন্ত কালৰ এক
নিমিত্তে লৈতেও ভুল্য কৰিব নোআৰে।
সেই অনন্ত কাল তোমাৰ হই নে ন হই,
তাক সুধিচা নে? হই, প্ৰিয় বন্ধু, অনন্ত
কাল তোমাৰহে হব। ভালৈকে ভূমি অতি
বেগে গৈ আচা; আৰু তাক পোআৰ পা-
চে সৰ্বদাই তোমাৰ ভাঙহে বসতি হব।
কিন্তু কেনেকৈ সেই অনন্ত কাল নিয়াম,
ইয়াক যদি ভূমি সুধিচা, তেন্তে কান পাভা,
এই জগতৰ অলপ কালত ভূমি ধাকোতে জি
জি কৰম কৰি আচা, সেই সেই কৰমৰ
দোআৰাই সাধু আৰু পৰম ভুতবিলাকৰ
লগত ৰবগৰ অখই সুখ ভূঞ্জিবা; নডুবা
সেই কৰমৰ দোআৰাই, দণ্ড আগ্যা পোআ-
বিলাকৰ লগত অনন্ত নৰকৰ অখণ্ডনিয়
ৰোৰ সান্তিকে ভূঞ্জিবা; এই দুয়েই তোমাৰ
অনন্ত নিবাসৰ ধান হব।

কিন্তু হে ভাই, মন কৰি চোআ, যদি
ভূমি পাপৰ দোআৰাই সেই নৰকৰ মাজত
পৰিবলৈ ভাগ পোআ, তেন্তে কি ৰূপে নো
তাৰ সান্তি ভূঞ্জিবা? দেখা, সেই চাইত
মানুহে দুখ পাই মৰনক বিচাৰিব; কিন্তু
কোনো কালেও ভাত আৰু মৰন নো লো-
মাৰ। ভাত আৰু পুনৰাৰ উদ্ধাৰ পাবলৈ
সক্তি নাই; অকুত অকুত জুগ গৈ দুৰুআৰ
পাচতো যদি পাপি লোকৰ উদ্ধাৰৰ কাল
ধূকা হলে, তেও অতি আনন্দৰ কাৰন হল-
হৈডেন। কিন্তু হাই হাই; নৰকৰ জাতনা,
নু দুমুআ অগ্নি, আৰু পাপি লোকৰ ক্ৰন্দন,
দাঁত কৰচনি, বিলাপ, অনন্ত কালৰ পৰা

আৰু অনন্ত কাললৈকে ভেনেই থাকিব! ইহৰ জেনে অবিলাসি হই, তেঁওৰ সৰু 'তি' পাণি মানুহ, সিহঁতৰো সেই ৰূপ সান্ত্বিএ সৰ্বদাই অবিলাসি হৈ, সান্ত্বি দি থাকিব।

ভেন্তে হে এভিয়াৰ কালত পাপক ভাল পোআ লোক, ভোমোলাকে ওপৰে লিখা কথালৈ চাই অভিসই ভয়েৰে কৈপি নে থাকে নে? নতুবা তালৈ একো বিবেচনা নকৰাকৈহে কাল নিয়াৰ খুজিচা! ভেন্তে সেই অবিলাসি নবকৰ জাভনাত অৱলো পৰিবা। কিন্তু জদি সোধা, হেনে আমি নো কি উপায়েৰে নবকৰ জাভনা সাৰিম? ভেনে হলে পুতু যিহু খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰা; জি জনক এভিয়া ভুমি হেলা কৰিচা, আৰু জি জনৰ বাক্যকো ভুমি আপোনাৰ পৰা দূৰ কৰিচা, সেই জনৰ ওচৰলৈ আহি, আসুই লোআ; তেঁওত বাহিৰে কাৰো পৰা মানুহৰ পৰিজ্ঞান নাই। তেঁৱে জগতক উদ্ধাৰিবৰ নিমিত্তে স্বপ্নান ভগন কৰিলে; জগতৰ পাপ খুই নিকা কৰিবৰ হেতুকে আপোনাৰ ভেজ দিলে। তেঁওৰ সমান প্ৰেম পাণি লোকলৈ আৰু কাৰো নাই; কিয়নো তেঁৱে বজাবো বজা হোআতো আপোনাৰ দুই পুজাবিলাকক ইহৰৰ মহা ক্ৰোধৰ পৰা বাধিবলৈ সিহঁতৰ জি দণ্ড, তেঁও তাক আপোনাৰ সৰ্বিলত ভোগ কৰিলে। তেঁৱে অন্ত কালত সোধাক হৈও, দুনি লোকৰ সলনি পেৰেজ কাঠৰ ওপৰত সান্ত্বি ভুগি প্ৰান চাৰি দিলে; তাত বাহিৰেও মৰনৰ পৰা উঠি, এভিয়া আৰু অনন্ত কাললৈকে জিৱাই থাকিচে। আৰু অন্ত কালতো জগতৰ মহা সোধাক হৈ সকলো মানুহৰ পাপ পুনাৰ সোধ কৰি, পুতি মানুহৰ কৰমৰ আৰু মনৰ গুপুত কথাৰ পুতিবল দিব। ভেনে হলে এনে দায়ালু পুতুৰ অনুগ্ৰহ নি বিচাৰি, হে নিবুধি মানুহ, কাৰ নো অনুগ্ৰহ বিচাৰিচা! তেঁওৰ অতুল্য প্ৰাচিঙত ভাবনা ন লৈ, আৰু কাৰ প্ৰাচিঙৰ দোআৰাই নো পৰিজ্ঞান পাৰলৈ ভাবনা কৰিচা! যিহু খ্ৰিষ্টত বাহিৰে আৰু কোনে

আপোনাৰ প্ৰানেৰে ভোমোলাকৰ প্ৰাচিঙ কৰিলে! তেঁওত বাজে হে পাণি বহু, ভোমোলাকৰ প্ৰাচিঙ কৰা স্বৰ্গে মৰ্ত্যে আৰু কোন নাই। ভোমোলাকৰ গুৰু সকলে সোন ধনেৰে আৰু সপ্তসাহিক দুবোৰে ভোমোলাকৰ জাতি কুলৰ প্ৰাচিঙ কৰি আপোন গিয়াতি বহুৰ সৰু দিএ হই; কিন্তু খ্ৰিষ্টে ভোমোলাকৰ জি অন্তৰৰ পাপ, তাৰ পৰা সূচি পৰিত্ৰ কৰি পৰম সাধু সকলৰ আৰু ইহৰৰ অনন্ত সুখৰ ভাগি ইহৰ নিমিত্তে আপোনাৰ ভেজৰে স্বৰূপ প্ৰাচিঙ কৰিলে। এই নিমিত্তে আই, তেঁওৰ প্ৰাচিঙত বিশ্বাস কৰি অনন্ত সুখৰ ভাগি হোআহি। হে ভাই, এই সপ্তসাহিত ভোমাৰ অলপ কালৰ নিমিত্তে জাতি বৰ নে, অনন্ত পৰম আয়ুস বৰ? মানুহে গোটেই ধন জগত পায়ো জদি আপোনাৰ জিৱাত্মা হেৰুআই, ভেন্তে তাৰ তাত কি লাভ? আৰু আপোনাৰ জিৱৰ সলনি নো কি দিব পাৰে? হে ভাই, জেভিয়া ভুমি ইহৰৰ সোধ আসনৰ আগত থিয় হবা, ভেভিয়া ইহৰে ভোমাৰ জাতি কুলৰ সোধ কৰিব নে? ন হই, কিন্তু ভোমাৰ মনৰ, আৰু সকলো গুপুত কথাৰহে সোধ কৰিব। এই হেতুকে জি জনে ভোমাৰ অন্তৰ পাপৰ প্ৰাচিঙ কৰিলে, তেঁওৰ দায়ালু বিচাৰ কৰা। তেঁৱে ভোমাক বিনা মূল্যে পৰিজ্ঞান দিবলৈ সুগুত হৈ আছে।

অন্ততে হে সকলো সূনা আৰু পৰ্হা লোক, ওপৰে লিখা জি ব্ৰিডু, মহা বিচাৰৰ দিন, আৰু অনন্ত কালৰ কথা সুনিলা, সেই কথা জদি ভোমোলাকৰ মনে স্বৰূপ বুলি জানিচা. আৰু তাৰ দোআৰাই জদি ভোমোলাকৰ মনত অতি ভই পাইচা, ভেন্তে খ্ৰিষ্ট পুতুৰ চৰনত প্ৰাৰ্থনা কৰি পাপৰ নিমিত্তে ধেম কৰা; তেঁৱে ভোমোলাকৰ মনৰ সকলো ভই দূৰ কৰি অনন্ত সুখ দিব; কিয়নো তেঁৱেইহে স্বৰগৰ দুআৰ, আৰু তাৰ দুআৰি, তেঁওত বাহিৰে মানুহক পৰিজ্ঞান দিবলৈ কাৰো সক্তি নাই।

ন. স.

এজন খ্রিষ্টিয়ান তিবোতাৰ বিবৰন।

Obituary Notice of Abby Thuku Farwell.

এপ্রিল মাহৰ ২ তাৰিখে বুধ বাৰৰ গধূলি ১ বজা মানত স্নীকৃত কটৰ চাহাবৰ হাতত থকা স্নীমতি ধুকু নামে এজন খ্রিষ্টিয়ান তিবোতা মাকে কোআৰ দৰে ১৭ বছৰ বয়সিয়া হৈ মৃত্যু হ'ল; তাইৰে কিছুমান বিবৰন তলত লিখা হৈছে।

তাই জেতিয়া সৰু আছিল, তেতিয়া মাকে স্নীকৃত কটৰ মেম চাহাবৰ লগত লিখা পৰ্ছা সিকিবৰ নিমিত্তে দিলে। তাতে মেম চাহাবে তাইক আপোন জিএকৰ নিচিনা বৰ মৰম কৰি লিখা পৰ্ছা সিকালে; আৰু খ্রিষ্টিয়ান ধৰ্মৰ কথাও সদাই তাইৰ আগত কৈ কৈ থাকে, অৰ্থাত্‌ পুত্ৰ যিহু খ্রিষ্টে এই জগতলৈ আহি মানুহৰ পৰিভ্ৰমণৰ অৰ্থে জেনেকৈ আপোন সৰিলেৰে জগতৰ পাপৰ প্ৰাচিৰ্ত্ত কৰিলে, সেই কথাকে বিসেস কৰে সিকালে; আৰু বাতি পুআ গধূলি ইহুৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈকো সিকাই দিলে। এই কৰে প্ৰাই দুই বছৰতকৈ অধিক দিন মেম চাহাবৰ লগত থাকি খ্রিষ্টিয়ান ধৰ্মৰ কথা ভাল কৰে সিকিবলৈ পালে। পাচে ইহুৰ অতি অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই ১৮৪৬ সঁকৰ ২১ নৱেম্বৰ তাৰিখে জিলা নগাঁৱত তাই পুত্ৰ যিহুত বিদ্ভাস কৰি বুৰ পাই মণ্ডলিত সোমাল। তাৰ পাচে ১৮৪৭ সঁকৰ ২২ কেবৰুআৰিত এই দেলত প্ৰথমে হোআ খ্রিষ্টৰ সিয়া স্নিনিধি লিৰাইৰ লগত খ্রিষ্টিয়ান বিধি মতে বিবাহ কৰোআ হ'ল।

তেতিয়াৰে পৰা তাই পুত্ৰ যিহু খ্রিষ্ট আসুই লৈ পাঁচ বছৰ দুকুৰি দিন আপোন স্বামিৰ লগত কুসলে গ্ৰিহ বাস কৰিলে। বিয়া হোআৰ পাচ বছৰত তাইৰ এটি চোআলি উপজিল; সেই বছৰৰে পৰা গৰ্ভত কোনো বোগ হোআত ভাল মতে দৰৰ কাম কৰিব নোআৰিছিল। কিন্তু বোগ গুটিবৰ নিমিত্তে অনেক দিন দৰৰ খুটআ হ'ল, তথাপি সৰিল ভাল ন'হ'ল।

গত মাৰ্চ মাহত প্ৰথমে নৰিয়া পৰোঁতে তাইৰ মনৰ কথা লোখা হৈছিল, তেতিয়া তাই কলে, বোলে, মোৰ মনত বৰ এজাৰ জেন পাইচোঁ। এই নিমিত্তে পাদুৰি মেম চাহাবক আৰু লগৰ কোনো খ্রিষ্টিয়ান বাই জনিক মাতি আপোনাৰ মনৰ কথা কলে, আৰু নিবিলাকক প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈকো নিবেদন কৰিলে। পাচে সেই দিনৰে পৰা তাইৰ মন আগন্তকৈ আনন্দ হৈ গ'ল; আৰু জেতিয়া মনৰ কথা লোখোঁ, তেতিয়া বোলে, মোলৈ একো ভই ন'কৰিবা, মই ইহুৰ হাততে মোৰ সৰিল আত্মা সমৰ্পন কৰি দিলোঁ, তেঁও মোক কেতিয়াও ত্যাগ ন'কৰিব। আৰু এদিন সৰিলত দুখ পাওতে আপোনাৰ স্বামিত কলে, মই পুত্ৰৰ ঠাইলৈ জাবলৈ অতি ইচ্ছা আছে, কিয়নো ইয়াত মই বৰ দুখ পাইচোঁ; তথাপি তদি ইহুৰে কিছু দিন সান্ত্বি দিবলৈ ইচ্ছা আছে, তেন্তে তেঁওৰ ইচ্ছা পূৰ হওক; কিয়নো মোলৈ জি ভাল, তেঁও তাকে কৰিব। সেই কৰে দিনে দিনে বোগ টান হোআত মনৰ চাৰি পাঁচ দিনৰ আগৈয়ে তাই আপোনাৰ স্বামিত এই কথা কলে, তুমি মোলৈ আৰু আসা ন'কৰিবা, আৰু একো ভয়ো ন'কৰিবা, মই আপোনাকে পুত্ৰ যিহুত লোখাই দিলোঁ, তেঁও মোক সুখি ধানলৈ নিব। কিন্তু অচম দেলৰ মাজত জিমান খ্রিষ্টিয়ান বাই জনি আছে, সকলোতে মোৰ প্ৰেমৰ নম্কাৰ জনাই কৰা, হেনে মই নিবিলাকৰ কাকোঁ পাহৰা নাই, সকলোকে মৰম কৰে সুখৰি আচোঁ। পাচে ওচৰতে মাকক দেখি, মাকতো এই কথা কলে, তুমি পুত্ৰ যিহু খ্রিষ্টৰ সিয়া হোআ বুলি মই দেখিবলৈ বৰ ইচ্ছা আছিল; তথাপি এতিয়া আৰু তুমি দেও পূজক হৈ নে থাকিবা। তাৰ পাচৰ দিনা কিছু সৰিলত স্বস্তি পাই আনন্দ মনেৰে আপোনাৰ স্বামিক মাতি এই কথা কলে, হে মোৰ পুত্ৰ, তোমাৰ লগত ইহুৰে জিমান দিন থাকিবলৈ দিলে, জিমান দিন থাকিলোঁ, কিন্তু এতিয়া মই জা-

নিচাঁ, পুতুএ মোক মাতিচে; এই হেতুক তুমি মোৰ কাৰনে একো ক্ৰন্দন আৰু অনন্তোদন ন কৰিবা, কিয়নো ইমানতে পুতুএ মোক নিবলৈ আপোন পবিত্ৰ ইচ্ছাতে উচিত দেখিচে, সেই কাৰন হে মোৰ প্ৰিয়, তুমিও পুতুৰ ইচ্ছাতে আপোনাক বস কৰি বাখা। কিন্তু জিমান দিব মই তোমাৰ লগত থাকিলোঁ, তাৰ মাজত মই তোমাৰ আগত বহু দোষ কৰিলোঁ, তথাপি সেই সকল মোৰ অহিতে মনত নে থাকি ধেম্বা কথা।

এই কপে মৰিবলৈ এদিন থকাটলৈকে তাই আপোনাৰ মনৰ কথা টক টক আছিল; আৰু সময়ে সময়ে তাইৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আৰু তাইৰ জিহ্বা প্ৰতি, এনে এটি গিত গান কৰিবলৈকো জাকে আগত পাই, তাকে মিনতি কৰে। সেই গিত তলত লিখা আছে। কিন্তু মনৰ দিনত হলে অতি দুখ পোআত আপোনাৰ মনৰ একো কথা কব নোআবিলে, তথাপি জেতিয়া মনৰ নিচেই ওচৰ হল, তেতিয়া জিমান দুখ তাইৰ সবিলত আছিল কব নোআবোঁ, তেওঁ হাত বা তৰি একেৰিও ন বনোআটক আছিল; আৰু মৰোঁতে কেৱল দুই তিনি বাৰ দিখল নিশ্বাস লৈ, জি জনক নে দেখাকৈএ বিশ্বাস কৰিলে, সেই পুতুৰ চৰনত সবিলেৰে মহা নিদ্রা গল। কিন্তু আত্মা হলে আপোনাৰ পুতুৰ সুখৰ ধানত অনন্ত বিস্ময় পালে; তাতে আৰু দুখ, কেলস, ৰোগ বিয়াধি কোনোএ চুব নোআবে। এই দুখমই জগতত থাকোঁতে মৰ্ত্য সবিলত নানা দুখ পালে; কিন্তু এতিয়া আৰু সকলো দুখৰ পৰিখাৰ হাত সাৰি, অজব অমৰ হৈ ইহবৰ গুন কিৰ্তন কৰিচে।

প্ৰিথিবিৰ জিয়াই থাকোঁতে জেতিয়া বাতি লজ্যাত পৰি সুবলৈ আই, তেতিয়া প্ৰাই সদাই মনৰ কথা আপোনাৰ স্বামিৰ আগত কই। আৰু দিনৰ ভিতৰত দুয়োৰো মাজত যদি কোনো অমিল থাকে, তেওঁ টোপনিএ বোঁ ধৰোঁতে আপোন অপৰাধৰ ধেম্বা ধোজে। পলকে বাতিএই স্বামিৰ লগত ইহবলৈ

গান কৰে, আৰু জেতিয়াবা প্ৰাৰ্থনাও কৰে। জেতিয়া এছাৰ নিলা বহু ধুমুহা বতাহ বহু আৰু মেঘৰ গৰ্জন হই, তেতিয়া মনত বহকৈ আনন্দ কৰি স্বামিৰ আগত কই, দেখা প্ৰিয়, আমি জি জনত আসুই লৈচোঁ, সেই পুতুৰ মহিমা আৰু সক্তি কেনে। তেঁওৰ ইচ্ছাতে আকাশ মণ্ডল এখন নুন্যতে গৰ্জন কৰি আছে; পুতু নিৰাকাৰ হোআতো বাহু ত্ৰি-ফিৰ নোআবাই আপোনাৰ ভয়ানক নবদ প্ৰকাশ কৰিচে। যদি এতিয়া তেঁও এনে সক্তিৰে আপোমাৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰিচে, তেন্তে জেতিয়া সেসৰ কালত আপোনাৰ লক্ষ্যবোধক প্ৰতিকল দিবৰ নিমিত্তে মেঘৰ ওপৰত দুষ্টবিলাকক লগত লৈ আহিব, তেতিয়া ইয়াতকৈও কেনে গৰ্জন হব, ন হই নে?

মনৰ এবচৰৰ আগৰে পৰা তাই স্বামি-একৰ আগত এই কথা কলে; হে প্ৰিয়, আমাৰ মণ্ডলিৰ বধ্যকে কোআৰ দৰে মণ্ডলিৰ দুখিয়া লোকক উপকাৰ কৰিবলৈ আমি কি কৰিম? তুমি হলে চাকৰি কৰা ধনেৰে কিছু দিব পাৰিবা, কিন্তু মই কি দিম? যদি তোমাৰ ধনকে দিও, তেওঁ তাতে মই একো উপকাৰ কৰা ন হল; এই নিমিত্তে মই ইয়াকে কৰোঁ, কিছুমান এৰি পলু, আৰু ইহ কুকুৰা পুহি, তাকে বেচি জি পাও তাকে দিম। এই বুলি কিছু দিন সেই কপে কৰিলে। কিন্তু ইহৰে তাইৰ বিবেচনাতকৈ আপোনাৰ পবিত্ৰ ইচ্ছাৰে জিহ্বা ভাল দেখিলে, তাকে পুৰ কৰিলে।

তাইৰ নৰিয়াত অনেক খ্ৰিষ্টিয়ান তাই ভনিবিলাকে কিবা উপকাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে দিনে ৰাতি তাইৰ লগত থাকেহি; আৰু মণ্ডলিৰ বধ্যক স্নিহুত দ্বাওন চাহাৰ মেম চাহাৰেও তাইৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে সন্ম কৰে; কিন্তু ইহৰে তাতকৈও মহা উপকাৰি হৈ এই দুই সন্মাহৰ পৰা তাইক আপোনাৰ পবিত্ৰ ধানলৈ নি অনন্ত জিবনি দিলে; এই নিমিত্তে সেই ইহৰৰ নামত ধন্যবাদ আৰু গুন কিৰ্তন হওক।

ওপৰে লিখা ধুকুৰ মৰনৰ বিৱৰনত আমি দেখিচোঁ, জিবিলাক মানুহে পৰিজ্ঞান পাবৰ নিমিত্তে পুত্ৰ যিচুত ভাৰসা ৰাখে, এনে মানুহক পুত্ৰএ কোনো মতেও ৰাজ ন কৰোঁ বুলি প্ৰতিগ্যা কৰিচে। এই হেতুকে হে প্ৰিয় লোক, আহা, মৰনৰ নিমিত্তে জদি ভই কৰা, তেন্তে পুত্ৰ যিচুত জিয়াই থাকোঁতেই ভাৰসা লোআ, তেহে ভোমোলাকৰ মৰনলৈ আক ভই ন হব, কিয়নো পিত্ৰিএ পুত্ৰক জে নেকৈ মৰম কৰে, তাককৈও জিবিলাকে প্ৰিয়ক চৰনত ভাৰসা কৰে, সেইবিলাকক পুত্ৰএ অতি মৰম কৰে, আৰু মৰনৰ সময়তো আপোনাৰ কোলাত তুলি অনন্ত বিস্ৰাম দিএ।

জিয়াই থাকোঁতে ধুকুৰ জি গিতত অতি প্ৰিতি আছিল, তাকে তলত দিয়া হৈচে।

আকাশৰ ওপৰত আচে

এক মহা দিগ্ভিৰ ধান,

সুকুলা বস্ত্ৰ পিন্ধা লোক

জত গাই সুললিত গান।

সেই ঠাইত নাই একো দুখৰ লেন,

নাই অসন্তোষ মৰন;

নাই সুৰ্জ সন্দ্ৰৰ কোনো ভাপ,

নাই প্ৰিতিৰো হৰন।

অনাদি কালৰ সুখ সোনাৰ

এক জোতিৰ্মই নগৰ,

ভাত নিৰ্মান ৰন্ধা সিংহাসন,

দেখোঁতে মনোহৰ।

কটিক ৰূপ নিৰ্মল অশ্ৰিত নৈ

ওলাই সিংহাসনৰ,

ভাৰ মাজত বাবে বিধ গুটি

লাগে গচ জিৱনৰ।

ভাত দৰ্শন পাই পোআলি মেৰ,

পিত্ৰিৰো প্ৰফুল সুখ;

অনন্ত কালৰ বিস্ৰাম পাই,

বু গুচে মনৰ সুখ।

অহ, কেনে বহল্য সুখৰ ধান,

হৰুপেই প্ৰেমৰ সাৰ;

অজুত গুন অজুত কাল ঢুকাই,

তেও আগ নে পাব ভাৰ। ন. ল.

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৯।

Dihingia Raja—War with the Kacharis.

লাকনি ডাপৰাও সঁকত ৰজা দেৱে চুৰুকা ডিপাম ৰজাক, চুলে চাৰি ৰজাক, চুতে নামককিয়া ৰজাক, চুগ্ৰু সৰু জনা গোহাঁইক, কাচে মুন বৰ গোহাঁইক, এই পাঁচক মুখ্য কৰি, অনেক লোক জন দি মৰজিত গৰ ৰাখিব দিলেগৈ; পাচে সকলেও গৈ গৰ ৰাখি বসলৈ। আহাৰৰ দিনত কচাৰি ৰজা ভায়েক লোআচকক পঠাই মৰজিৰ কোঁঠত ধৰিব দিলেহি; পাচে লোআচকে আহি গৰত জুখ ধৰিলেহি। চুৰুকা ডিপাম ৰজা, চুলে চাৰি ৰজা, এই দুইক মুখ্য কৰি ডাঙ্গৰিয়া সকলে কোঁঠৰ পৰা ওলাই জুখ ধৰি কচাৰি ৰজাৰ ভায়েকক ডঙালে। চুলে চাৰি ৰজায়ে কচাৰি ৰজাৰ ভায়েক লোআচক কাটি, ভাতে আঠ খান হেজডান পাই আনি, পাচে ৰজা দেৱে জুখ লাগিবৰ সুনি খেদি উটিয়াই গৈ, খাও-মুজ কতকক মৰজিৰ কোঁঠলৈ পোঁচিলে; ৰজা দেৱৰ দুই বাপেক পুতেক ধন সিৰিএ উজাই গৈ, দৈয়াজৰ মুখত সকলো এঠাই হল। পাচে ৰাজ্যে বোলে, আমি না-জাপত কোঁঠ দিওঁগৈ; এই বুলি পানিএ উজাই গৈ বালিত বসলৈ। বালি কোঁচো এৰি ৰাতি দুপৰত কচাৰি গৰ বেৰি ঘৰত জুই দিলেগৈ, কচাৰি ভই খাই ভাগি পলাল। বালি পুআ ৰজা দেৱে পাচত থাকি চুৰুকা ডিপাম ৰজা, চুলে চাৰি ৰজা, চুতে নামককিয়া ৰজা, চুগ্ৰু সৰু জনা গোহাঁই, এই চাৰিক মুখ্য কৰি অনা ডাঙ্গৰিয়া সকলকো জুখ কৰিবলৈ পঠালে। খাওমু-খাম, চুহন, নৰ, কু-বিন, এই সকলক সোঁ হাতে ধনসিৰিৰ কাখেৰে ধৰিব দিলেগৈ। পাচে লোক গৈ খেদি কচাৰিৰ বৰ মজিদ্দা-ৰক পালেগৈ। ডেকা ৰজাটো ঘোঁৰাত উঠি পলাল; আমাৰ লোকে খেদি গৈ ইটোৰ গৰ পালেগৈ। পাচে কচাৰিৰ পুনখাৰা ৰজায়ে ভায়েক ডেকা ৰজা পলাই মানতৰা

সোমালগৈ। পাচে বজা দেৱে ইটাৰ গৰ এৰি আহিল, বালিত জি আছিল সিও বোৰ আহিল। সকলো আহি চম্ভাগুৰিত বলহি; তাৰ পৰা বজা দেৱে লেঙ্গুৰিয়া কোঁঠত বলহি।

পাচে সেই ঠাইতে কচাৰিৰ নেওচুং বজাই ভায়েকক পঠাই কোআলে, বোলে, মোৰ বুপা ককাৰ ৰাজ খুনখোৰায়ে বল কৰিছে খাইছিল। বজা দেৱলৈ ৰূপ দু স দি ৰাজ্য মাগি আহিল, বোলে, ময়ো সৰ্গ দেৱক সেৱা কৰিমগৈ, ভায়েকে আহি এই ৰূপে কলেহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি ভায়েকৰ লগত আমাৰ কটকি পঠালে, বোলে, ভাল, তাৰ ভনিএককো, হাতি দুটা, ৰূপ তিনি সেৰ দি পঠাব। পাচে ভায়েকে আমাৰ কটকিএ কলেগৈ, ভনিএককো, হাতিএকো, ৰূপএকো, নাকৈ দা এস, তাও কাপোৰ এস, পানি কামলি এখন, এই দুব্য আনি কচাৰিৰ নেওচুং বজায়ে ভায়েকে আহি, সৰ্গ দেৱৰ চৰনত সেৱা কৰিচোঁ মই বন্দীএ, এই বুলি, উঠি উঠি সাত সেৱা কৰিলেহি, পাচে চাপি আহি পাও চুই সেৱা কৰিলেহি। বজা দেৱেও দুই চৰন দাজি দিলে, সিও তাৰ মাখাত ডুলি ললে। বজা দেৱে সোনৰ আঙ্গটিটো সোলোকাই তাক দিলে, আৰু বজা দেও উঠা প্লাইকন হাতিটো দিলে, সুনিয়া হেজমান এখন দিলে, জিম বন্ধা ঘোঁৰা এটা দিলে। পাচে বজা দেৱে এই বন্ধ দি কচাৰিৰ নেওচুং বজাকে ভায়েককে নিকালিলে, বোলে তইত ডাঙ্গৰ বজাৰ সন্তান, অলপতে পানি জেনে ৰূপে তপত হই, সেই ৰূপে ন হবি; চিত্তভো জুৰ ন হবি; আৰু কচাৰি বজা খুনখোৰাৰ সোনৰ দণ্ড, সোনৰ খাট, সোনৰ বেলা, সোনৰ কাঁহি, সোনৰ কলহ, এই দুব্য দি আহিবি; আৰু নাংকোচ কুঁঅৰি তিনি জনি দি আহিবি, তাৰ বৰ কুঁঅৰি তিনি তোলে ৰাখিবি; এই বুলি বজা দেৱে কচাৰিৰ নেওচুং বজাকে ভায়েককে বিদাই দিলে; আমাৰ

মানুহ দু কুৰি তাৰ লগত থাকিব দিলে। সি জাঁওতে এই খনি বুলি গল, খুনখোৰাও হনু বজালত সোমাইচেগৈ, যদি মই তাক পাও, বজা দেৱৰ ঠাইলৈ দি আহিম। পাচে বজা দেৱে ইটাৰ গৰত নেওচুংক থৈ বজা দেৱে কাইখন মুখখন কৰি আহিল।

পাচে সেই সময়তে লুপুত নামে বজাল এটা আঠ কুৰি নাৱেৰে মাঘত তেঁওৰে লুইত ওলালহি। বজা দেৱে এই কথা সুনি ত্যাওচুংলুং কংচেং, থাওমুংচেনক, এই দুইক খুনখোৰাওক বেৰিব দিলেগৈ। ইবোলাক দুয়ে চুহনক পঠাই দিলে, চুহনেও গৈ লাহৰৰ বহু জাত পালে, আৰু থাওমুং কতকক বুইলৈ পঠালে; সিৰোৰ চাৰিও ভটিয়াই গল। পাচে বজা দেৱে সৈন্যে সহিতে নগৰলৈ উজাই আহিল। ত্যাওচুংলুংকংচেং, থাওমুংচেন, এই দুয়ে উজিবক টেমনিভ লগ পালেগৈ, তাতে বৰ জুখ লাগিল, উজিৰে জুখে নোআৰি নাও এৰি ঘোঁৰাত উঠি ভৰে পলাল। বৰ পাত্ৰ উলটি আহি কুঁঅৰি পোতাত গৰ দি বলহি। থাওমুংচেনৰ উলটি ৰাজ্যলৈ আহিল, চুহনে দেও ঘৰৰ সোনৰ দণ্ড, ৰূপৰ কলপ, দেৱৰ সোন ৰূপৰ অলঙ্কাৰ, চাৰি সন্মান টকাৰ কোচ বজা দিয়া মাখুন্দী হাতি এজনি, এই বন্ধ আনি দিহিঙ্গত বজা দেৱক দিলেহি। পাচে বজা দেৱে থাওমুং ক্লিংখামক সলাত থাকিব দিলে, থাওমুং কতকক বৰ পাত্ৰৰ লগত নিজৰিত থাকিব দিলে, চুহনক ভৰলিত থাকিব দিলে; বোলে, ত্যাওচুংলুং কংচেংৰ পোনে বন আহিলে হননে, ক্লিংখামে খেম কৰিবি, থাওমুংকতকৰ পোনে বন হলেও খেম কৰিবি। পাচে বজাল আহিলত দুয়ো খেম কৰিলেগৈ, বজালৰ নেবাৰ বিৰমানিএ বৰ উজিৰে সৈন্যে সহিতে খৰিলেহি। ঘোঁৰা আহিছিলে ১০০০, মানুহ আহিছিলে ১,৫০,০০০; পাচে আমাৰ লোকেও জুখ খৰিলে। বিৰমানিএ, উজিৰে ঘোঁৰাৰে আহিছিলে। বৰ পাত্ৰ গোহাঁই

ব্রাহ্মিন হাতিত উটি ওলাই ধৰিলে। পাচে বজালে বৰ পাত্ৰ গোহাঁইৰ হাতিৰ নেজ কাটিলে, ভৰিৰ কাঁদনিও কাটিলে, তেও হাতি ন পৰিল। খাওমুখ ক্লিখাম প্লাই-অৰক হাতিত উটি গল, খাওমুখ বিখ চাপ্লাই-কাই হাতিত উটি গল; এই দুয়ে গৈ বৰ পাত্ৰ গোহাঁইৰ লগত ভৰ দিলেগৈ। কখ-চেখ বৰ পাত্ৰ গোহাঁয়ে বজালৰ বিৰমানি নেবাবক কাটিলে। ইবোৰ বজাল ভাগি পেলাল, পাচে আমাৰ লোকে পাচে পাচে খেদি নি খাগৰি জান পালেগৈ। যা লগা হাতি জাব নোআবে দেখি তাৰে পৰা ওলো-টাই পচালে, বজালৰ পালে খোঁৰা ১ স, কাটিলে বিস্তৰ, হিলৈও বিস্তৰ পালে। বজা দেৱে বন ক্লিকিৰ সূনি তাৰ পৰা ডাকৰিয়া সকলক অনালে, সিবোৰেও আহি বজালৰ জি বস্ত পালে, বজা দেৱক সেৱা কৰিলেহি। বজা দেৱেও বৰ পাত্ৰ প্ৰমুখ্যে সকলো বি নযাক জোগ্যাননাৰে বঁটা প্ৰসাদ দিলে। পাচে বজা দেৱে চুহনক দাই ধৰি বুলিলে, বজালৰ বস্ত বিস্তৰ পালি বুলি সূনিলা, মোক কিয় নি দিলি, এই দাউ ধৰি চুহ-নব ঘৰ লুৰি মানুহ গুচাই ঘৰলৈ খেদিলে।

কলিকতা পাহুৰিএ বাটত নস্য লোআ।

অনেক দেশৰ সন্ধ্যা।

Journal of Events.

আমি সুনিচোঁ, চাইটা মানুহ বুদ্ধপূজা নদিএ উজাই আহোঁতে আউনিয়াটিৰ ওচৰ পালতহি, গৰাত এটা টেকেলিৰ একাল ওলাই থাকিবৰ দেখি, নাৱৰিয়া এটাই বচা-ৰে খোচ মাৰিলত ১০১০ টকা ৰূপ, আৰু ১৫।১৬ টকা সোণ মাটিত সিসুতি হৈ পৰিল। পাচে আটাই কেইটাই বুটলি চপাই বাঁটি লৈ গোঁসাইক ভেঁটি দিবৰ নি-মিতে ২০।২০ টকা বাখি, আঁন আটাইবোৰ পুতি খলে। এই কথাৰ বুজ পাই আউ-নিয়াটিৰ ভকতবোৰে সেই মানুহ কেইটাক ধৰি ধন উলিয়াবৰ নিমিতে লাভি কৰা জন্তু দেখাই ভই লগোআত সিহঁতে ৰূপ পোতা চাই দেখুআলে; কিন্তু আটাইবোৰ ধন নাই দেখুআ বুলি ভাবি মানুহক এৰি নি দিলে। পাচে বিচাৰ কৰ্তা ক্ৰীজুত ব্ৰোডি চাহাব মং-গৰত আচ বুলি সূনি সেই কথা জনালে; তাতে বৰ চাহাব গৈ সজ পালত সিহঁতে বে-গাই সেই মানুহক এৰি দি সেই কথাৰ একো সন নে কাৰিলে। পাচে সেই চাইটা মানু-হক মাতি সপত দি লোখত সকলোএ একে কথা কলে। ইয়াৰ বিচাৰ পাচে হব।

১৮ মাৰ্চত কলিকতাৰ নিমন্তলা ঘাটৰ ওচ-ৰত ঘাট্টেৰ নাও মানুহে সৈতে ভৰা হৈ পাৰ হওতে তল গল, তাৰ মাজত ৪ টা মাখোন ৰখা পৰিল, আন আটাইবিলাক মৰিল।

ডিচেম্বৰ ২৮ তাৰিখত ৰাংগুন নগৰত থকা এজন মানুহে জুইৰ ওপৰত তেলৰ চক ৰাখি থাকোঁতে মানৰ এখন ভাপ জাহাজ আহিচে বুলি সূনি, তাক চাবলৈ তেল এৰি জোআত ঘৰত জুই লাগিল; পাচে ঘৰে ঘৰে জুই লাগি গৈ প্ৰাই সকলো নগৰ নো পোৰে মানে বাৰ্হি গৈছিল। ২০০০ ঘৰ পুৰিলে, হানি হল ৩০,০০,০০০ টকা। হাতে বাটে দুখিত লৰা ভিৰোতা আৰু এখা পোৰা কুকুৰ গাহৰি আদি চাৰিও পোনে দেখা জাই।

মলমাইন নগৰত থকা আগাবখৰ নামে এজন মানুহৰ ঘৰত ডকাইত এমখা গোট খাই জখলা পাৰি ওপৰৰ খিলিকি দুআবে দি সোমাই বাপেক পুতেকক ধৰি আটাই বোৰ চাৰি উলিয়াই ঘৰ লুৰিলে। এনে সময়ত পুতেক পলাই বাত্ৰা কলত সোধাক চাহাব এজনে মানুহ গোটাদেক লৈ সেই ঘৰ পালত ডকাইতে গুলিয়াই খেদাই, পাচে আটাই ধন বস্তু লৈ গুচি গল।

ডকাইতৰ কাৰনে খৈবৰত থকা আকিদি লোকক জুখ কৰি নিইতৰ ধান আদি সকলো খেতি গুচাবৰ নিমিত্তে দু হেজাৰ চিপাহিক পঠাইচে। আৰু ১০।১২ জন ডকাইতক ধৰি গবৰ্নৰ জেনৰল লৰ্ড চাহাবৰ আগ্যাবে ফাঁচি দিলে।

মৈৱাৰত থকা এজন ব্ৰি ভিৰোতাক মায়াপি বুলি জানি গাঁৱলিয়াবোৰে ভৰি বান্ধি ওলোটাই আৰি এদিন বাখিছিল, তাৰ পাচ দিনাও ৮ ঘণ্টা মান আৰুও আৰি খলে আৰু চকুতো জলকিয়া যঁহি সান্তি দিলে।

কেপ গুডহোপৰ ওচৰত থকা ইটন্তৰ আৰু কাফিৰ আদি বাসিএ বিলাইতি লোকৰ অহিতে ঘোহ পাতি ১০০০ মান বনুআ গোট খাই অনেক চাগ গৰু আদি বহু ডকা দি নিলে। সেমত ২৪ জানুআৰি তাৰিখে ইজ্জাজি কোজে সৈতে বন কৰি নিইতৰ ২৪ জন মানুহ মৰিল। কোজৰ এব চিপাহি আৰু ৫ টা ঘোঁৰাও খুন হল।

লিবৰপুল নগৰত এজন তাহাজৰ কাম্পান বাজ বাটে দি জাঁওতে বখ টনা এটা দুই ঘোঁৰাৰ ওচৰলৈ গলত ঘোঁৰাই মুখ মেলি ক্ৰাউপ্টক ভাৰ কানত ধৰি একে বেলিএ লাটি চিৰি পেলালে।

গ্ৰেট হৰ্ডন গাঁৱত লৰা দুটা উমলি খাকোঁতে এজনে মটৰ মাহ এটা কাৰে দি সুমাই মুখে উলিয়ায় বুলি মিচাকৈ সেই কপে ডাক কৰা দেখালে। মিচোএ লটা জেন বুলি এটা মটৰ গুটি আপোনাৰ কানত সুমাই দিলত উলিয়াব বোআৰি ৪ দিনৰ যুৰত মৰিল।

আয়বলগু দেসৰ কোড্চ নামে এজন বৰ টান পকিয়া মানুহে ৫০০ মাইলৰ বাট পূব ন হই মানে দিনে বাতিএ আধা ঘণ্টাই পতি আধা মাইলৰ বাট খোজ কাৰ্হি জাম বুলি আৰি বান্ধি সেই কপে দহ দিন গৈ সিখি কৰি আৰিৰ ধন ললে। ১০ দিনত ৫০০ মাইল জাবলৈ অতি টান ন হই, কিন্তু সেই কপে দিনে বাতিএ তাঁবে পতি অলপ অলপকৈ জাবলৈ আন মানুহৰ অসাধ্য।

ইজ্জলগুৰ দনবৈ গাঁৱত ডিচেম্বৰৰ ১৪ তাৰিখে পুআ ৬। বজা সময়ত আকাসত জলি থকা বৰ জাহাজ দুখনৰ আকাৰ দেখা গল। প্ৰথমতে অকল এঘৰৰ মানুহে দেখা পালে, পাচে বাত্ৰা দিলত গাঁৱৰ সকলোএ ওলাই দেখিলে। পাচে ক্ৰমে জাহাজৰ আকাৰ গুচি দু মস সৈন্যৰ নিচিনা হল; সেমত দুই দল সৈন্যৰ পৰা দু জন বনুআ ওলাই চাপি গৈ ইতা ইতিকৈ জুখ কৰা জেন দেখিলে। ৮ বজা মানলৈকে এই কপে থাকি ক্ৰমে অদিস্য হৈ গল।

নেই, অৰ্থাত জেঠৰ পঞ্জিকা।

Almanac for May, 1851.

ৱেই	ৱেই	ৱেই	ৱেই	ৱেই	ৱেই	ৱেই	ৱেই	ৱেই	ৱেই
ৱেই	ৱেই	ৱেই	ৱেই	ৱেই	ৱেই	ৱেই	ৱেই	ৱেই	ৱেই
১	১১	২	৩	১০	১৭	২৪	৩১	১	৮
২	১২	৩	৪	১১	১৮	২৫	৩২	২	৯
৩	১৩	৪	৫	১২	১৯	২৬	৩৩	৩	১০
৪	১৪	৫	৬	১৩	২০	২৭	৩৪	৪	১১
৫	১৫	৬	৭	১৪	২১	২৮	৩৫	৫	১২
৬	১৬	৭	৮	১৫	২২	২৯	৩৬	৬	১৩
৭	১৭	৮	৯	১৬	২৩	৩০	৩৭	৭	১৪
৮	১৮	৯	১০	১৭	২৪	৩১	৩৮	৮	১৫
৯	১৯	১০	১১	১৮	২৫	৩২	৩৯	৯	১৬
১০	২০	১১	১২	১৯	২৬	৩৩	৪০	১০	১৭
১১	২১	১২	১৩	২০	২৭	৩৪	৪১	১১	১৮
১২	২২	১৩	১৪	২১	২৮	৩৫	৪২	১২	১৯
১৩	২৩	১৪	১৫	২২	২৯	৩৬	৪৩	১৩	২০
১৪	২৪	১৫	১৬	২৩	৩০	৩৭	৪৪	১৪	২১
১৫	২৫	১৬	১৭	২৪	৩১	৩৮	৪৫	১৫	২২
১৬	২৬	১৭	১৮	২৫	৩২	৩৯	৪৬	১৬	২৩
১৭	২৭	১৮	১৯	২৬	৩৩	৪০	৪৭	১৭	২৪
১৮	২৮	১৯	২০	২৭	৩৪	৪১	৪৮	১৮	২৫
১৯	২৯	২০	২১	২৮	৩৫	৪২	৪৯	১৯	২৬
২০	৩০	২১	২২	২৯	৩৬	৪৩	৫০	২০	২৭
২১	৩১	২২	২৩	৩০	৩৭	৪৪	৫১	২১	২৮
২২	১	২৩	২৪	৩১	৩৮	৪৫	৫২	২২	২৯
২৩	২	২৪	২৫	৩২	৩৯	৪৬	৫৩	২৩	৩০
২৪	৩	২৫	২৬	৩৩	৪০	৪৭	৫৪	২৪	৩১
২৫	৪	২৬	২৭	৩৪	৪১	৪৮	৫৫	২৫	১
২৬	৫	২৭	২৮	৩৫	৪২	৪৯	৫৬	২৬	২
২৭	৬	২৮	২৯	৩৬	৪৩	৫০	৫৭	২৭	৩
২৮	৭	২৯	৩০	৩৭	৪৪	৫১	৫৮	২৮	৪
২৯	৮	৩০	৩১	৩৮	৪৫	৫২	৫৯	২৯	৫
৩০	৯	৩১	১	৩৯	৪৬	৫৩	৬০	৩০	৬
৩১	১০	১	২	৪০	৪৭	৫৪	৬১	৩১	৭

আমাদাস্য ১ দিনৰ ৩।২০ ভাটি। পূৰ্ণিমা ১৫ দিনৰ ০।২০ ভাটি বেলা।

THE ORUNDOO,

Printed and published by O. T. CUTTER, at the Subsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

আৰম্ভণোদয়

৬ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, মেই, ১৮৫১।

নম্বৰ ৫।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, MAY, 1851.

NO. 5.

আচিয়াত থকা ভাগ ভূককৰ বিবৰন।

Geography of Turkey in Asia.

ইউৰপ আৰু আচিয়া বহিসৰ উত্তৰ ভৌ-
খৰত কচিয়া মহা দেশ আছে। তাৰে দখিন
পশ্চিম চুক ভূককি নামে আন এখন বৰ দেশ
আছে। তাৰ দু ভাগ আচিয়াত, এভাগ ইউ-
ৰপত থাকে। আচিয়াৰ ভিতৰত জি ভাগ
থাকে, তাৰ দিঘ ১০০০, পখালি ৪৫০
মাইল। মানুহৰ সংখ্যা প্ৰায় ১,২০,
০০,০০০।

ভূকক দেশৰ ভিতৰত এই এই প্ৰদেশ আ-
ছে; সৰু আচিয়া, আৰ্মেনিয়া, কুৰ্দিষ্টান,
খাচদি, মেচপটামিয়া, চুৰিয়া, আৰু পালে-
স্তাইন, অৰ্থাত্ যিহুদা দেশ। এই সকলোকে
ভূককিহঁতে দখল কৰিলে। সেই ঠাইতে
আগৰ কালত আচুৰিয়া, পন্তু, লুদিয়া আদি
কৰি অনেক বৰ ৰাজ্য আছিল; তাতে
অনেক পুৰনি নগৰৰ ভগা দেশ গৰ, পকি,
মূৰ্তি আদি চিনি আছে। সেইবিলা-
কৰ মাজত বাবেল আৰু নিনিবি অতি
প্ৰধান নগৰ, নিনিবি নগৰত এতিয়াও
মাটি খানি সিলৰ অনেক বৰ বৰ
মূৰ্তি উলিয়াই।

সেই দেশত ভৌৰচ আৰু আৰা-
বাত নামে ওখ পৰ্বত আছে। জল
আগ্নয়নৰ কালত নোহাব আহাজ সেই
আৰাবাতৰ টপতে বল। প্ৰধান নদীৰ
নাম ফিৰাট আৰু তিগৰ; এই দুয়ো

পাৰ্চি সমুদ্ৰত পৰেগৈ। সেই দেশত বহুত
সৰোবৰ নাই, জি সৰু সৰু আছে, তাৰ
পানি লোনা।

বাগদাদ নামে আগৰ কালৰ ভূককি ৰাজ্য
নগৰ তিগৰ নদীৰ ওচৰত আছে। সি আ-
গেয়ে অতি সুন্দৰ নগৰ আছিল; কিন্তু
কনষ্টান্টিনপলক ৰাজ্য নগৰ কৰিবৰে পৰা
বাগদাদ সৰু হৈ হৈ গল। এতিয়া তাত ১০।
১২,০০০ মান নিবাসি লোক মাথোন আছে।
সেই নগৰৰ দখিন ফালে ফিৰাটৰ পশ্চিম
পাৰে পুৰনি বাবেল নগৰৰ ঠাই আছে; নষ্ট
হোৱা ডাঙৰ পকিৰ অনেক চিনি আছে।
তাৰ মাজত তিনিটা পুখুৰি ভগা পকি;
পুখুৰিটৰ দিঘ ২২০০ হাত, পখালি ১৬০০;
দুটিয়টৰ দিঘে পখালি ১৪০০ হাত; ত্ৰি-
টিয়টৰ মেৰ ১৫২৪ হাত, ওখ ৩২৬ হাত।

সাগৰৰ ওচৰত তিগৰ আৰু ফিৰাট গোটে
খোৱা হাঁহুত জাহাজেৰে বেহা বেপাৰ কৰ

ভূককি আৰু আৰবি মানুহৰ নকচা।

বচৰা নামে এখন ভাল নগৰ আছে; তাৰ নিবাসি মানুহ ৬০,০০০। ভিগবৰ পশ্চিম পাৰে মচল নগৰ আছে, তাৰ মানুহ ৩৫,০০০। সেই নগৰৰ ওচৰত পুৰনি নিনিবি নগৰ আছিল। ফিৰাট নদিৰ আগালিত এজেক্ষম নগৰ আছে; মানুহ ৮০,০০০। সেই নগৰ বোহাৰ দিনত পতা হৈছিল, তাত থকা মানুহে কই। তাত বাজে দিয়াবিকৰ আৰু বিলাক সমুদ্ৰ পাৰত ত্ৰেবিজন, এই দুই প্ৰধান নগৰ আছে। লক আচিয়াত ক্ৰুচা, তকাভ, স্মুৰ্না, পৰ্গাম, এবিলাক নগৰ ভাঙ্গৰ হৈছে।

কনস্তাভিনপল নগৰৰ ২০০ মাইলৰ পূব দিশে থকা আক্কাৰা নগৰ আছে, তাত নিবাসি মানুহ ৪০,০০০ মান। সেই ঠাইত অনেক মিহি বহু মূল্য কাপৰ চাগলি নোমেৰে বনাই। তাত জি বিধ চাগলি থাকে, সি আন কোনো ঠাইত নাই; নোম অতি বগা, মিহি, আদ হাত মান দিখল। নিজ পকোআ, বৰ সুন্দৰ। সেই আক্কাৰা চাগলিৰ নকচা ইয়াত দিয়া হৈছে।

আক্কাৰা নগৰৰ মানুহে পোহা চাগলি এবিধ।
The Angora Goat.

আগৰ কালত তুৰক ৰাজ্য অতি পৰাক্ৰমি; এতিয়া হলে ক্ৰমে ক্ৰমে নব্বয় হৈছে; আৰু আগেয়ে জি কপেৰে আন দেশত আক্ৰমণ কৰিছিল, এতিয়া কবির বোআতে। সেই দেশত বহু তকাইত আছে; আজিকে অহা কোআ কবিবলৈ টান। তুৰকি মানুহে দেখিবলৈ ভাল আৰু সৰু, কিন্তু লৰপা; ডিহোভাবোবো ডেকা কালত সুন্দৰ, কিন্তু

৩০।৩৫ বছৰ বয়সিয়া হলে, বুৰি জেন দেখা জাই। সিহঁতৰ মচলমান ধৰ্মৰ মতে এটা মানুহে চাৰি জনি ডিহোভা লব পাৰে; কিন্তু বৰ লোকে জিমান পালিব পাৰে, সেই মানুহে ৰাখে; তাতে বৰ দুষ্টালি কথা জনমা হই। চুলতান অৰ্ধাত ৰাদল্যাব চিৰালিও বা হাৰম, অৰ্ধাত ডিহোভা থকা ঘৰত ৫।৬০০ ল, এইমান ডিহোভা চপাই ৰাখে। মিৰিলাকক ৰখাক মানুহ নপুংসকেহ পাতে।

তুৰকি লোকৰ বহু গিয়ান বিদ্যা নাই; কোৰান নামে মহম্মদৰ সাক্ষ পৰ্হিব পাৰে, কিন্তু তাত বাজে অনেক পুৰি নাই। আন মচলমানৰ দৰে দিনত পাঁচ বেলা নেমাজ কৰে; সুৰ্জ ওলোআত প্ৰথম, ১ বজাত দুতিয়, দুপৰত ত্ৰিতিয়, ৪ বজাত চতুৰ্থ, আৰু সুৰ্জ মাৰ জোআত পঞ্চম, এইমান নেমাজ প্ৰাৰ্থনা নিভৌ কৰে। নেমাজ নৌ কৰোঁতেই হাত, ডৰি, মুখ খোএ। দুতিয় প্ৰাৰ্থনাৰ পাচে প্ৰথম সাজ ভাঙ খাই; আৰু সি সাজ গধূলি বাৰ প্ৰাৰ্থনাৰ পাচেহে খাই।

মিৰিলাকে আজিক লোকৰ হিডৰ নিমিষ্ট অনেক নাম ঘৰ সাজে, অৰু সেই সাজত পানি পাবলৈ দুৰ্গম হোআত আজিকৰ নিমিষ্টে নাদ খানি খই। কোৰানৰ মতে সুৰা চেৰাপ খাবলৈ নিলেধ, সেই নিমিষ্টে ভাল মানুহে অকল পানিহে খাই; তথাপি কোনোএ চেৰাপ কানি আদি বাগি বহু খাবলৈ ধৰি বেগাই দুষ্ট হৈ জাই। অধিক ভাগে ধঁপাত আৰু কাফি খাই; ভাত, কটি, পনিৰ, জলকাই, পনক, ভেল, আৰু পহৰ মজ্জ, এইবিলাক খাই।

সেই দেশৰ আদ খিনি মান মানুহ তুৰকি হৈছে; মিৰিলাকৰ বাহিৰে গ্ৰিক, আৰ্মেনি, আৰবি, যিহুদি, কুৰ্দি, আৰু তুৰ্কমান লোক আছে। গ্ৰিক আৰু আৰ্মেনিএ খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম প্ৰবৰ্তে; আৰবি আৰু কুৰ্দিবিলাকে কোৰানৰ দৰে প্ৰবৰ্তে, কিন্তু কুৰ্দিৰ ধৰ্ম আন মচলমানৰ পৰা কিছু লৰ, আৰু কাৰো বল হবলৈ সিহঁতৰ ইচ্ছা নাই। সিহঁত নগৰ

জর্জিয়া দেশৰ লোক ।

A Georgian Gentleman.

জর্জিয়া দেশৰ ডিৰোডা লোক ।

A Georgian Lady.

দৰে পৰ্বতত থাকে; তুৰ্কিৰ দৰে কাপৰ নি পিন্ধে, কলা চাগলিৰ চাঁল পিন্ধে, আৰু মুৰত দিখল বজা টুপি লই। সিহঁত বৰ ডকাইত; কিন্তু কোনো মানুহ দুখত পৰা দেখিলে, অৱশ্যে উপকাৰ কৰিব লাগে, সিহঁতৰ সদাই এনে দত্তৰ। বচৰি বচৰি ২০,০০,০০০ একুৰি লাখ চাগ আৰু মেৰ চাগ বেচিবৰ নিমিত্তে কনষ্টান্টিনপল নগৰলৈ খেদাই নিএ। তুৰ্কমান লোক তুৰ্ককৰ নিচিনা, একে বজ্জহৰ মানুহ; তুৰ্ককৰ পূৰ্ব কালে কাল্লিয়ান আৰু আৰাল সমুদ্ৰৰ ওচৰত সিহঁতৰ নিজ; দেশ তাক ভাভাৰ স্বতন্ত্ৰ দেশ বোলে।

তুৰ্কক লোক ভাভাৰ বজ্জহ হই; কিন্তু সিহঁতৰ ভাষা আৰবি আৰু পাৰ্চি ভাষাৰে সৈতে ক্ৰমে মিহলি হৈ জোআত ভাভাৰে সৈতে এতিয়া নি মিলে। সিহঁতে আগৰ কালৰ পৰা বনুআ আৰু ডকাইত আছিল। খ্ৰিষ্টৰ পাচে প্ৰাই ৬৫০ সঁকত খেই লোকে ভাভাৰ পূৰ্ব ভাগ, চাৰাচেন আৰু পাৰ্চি লোকে পশ্চিম ভাগক দখল কৰিলে; তাতে পশ্চিম ভাগে 'মচলমান ধৰম গ্ৰহন

কৰিলে। পাচে তুৰ্কহানত তগুৰুল বেগ আদি অনেক বৰ বনুআ ওলাই আচিয়াৰ সৰু-লো পশ্চিম ভাগক দখল কৰি, সেসত ওখান নামে সিহঁতৰ এক অধিপতিএ ১৩০০ সঁকত ওখান বা ওতমান ৰাজ্য পাতি, চুলতান, অৰ্থাত্ মহা ৰজা নাম ললে। তেঁওৰ পুতেক অৰ্থানে বাদল্যা নাম ললে। অৰ্থানৰ পুতেক চুলিমনে ইউৰপক আক্ৰমণ কৰিলে। পাচে ৰাজাচেত নামে এটা বৰ চোকা আৰু নিৰ্ময়া বাদল্যা আছিল; খ্ৰিষ্টীয়ান দেশিবোৰেৰে জুধ কৰিলে, আৰু অনেক বন্দিয়াৰ পাই, সিৰিলাকৰ ১০,০০০ লোক বধ কৰালে। পাচে মছল ৰজা তিমুৰলেনে সৈতে বন কৰিবলৈ উলটি আহি ১৪০২ সঁকত আন্ধোৰা নগৰৰ জুধত পৰাজাই হৈ ধৰা পৰিল। পাচে তিমুৰলেন ৰজাই ৰাজাচেতৰ পুতেক মহমদক তুৰ্কি বাদল্যা পাতিলে। তাৰ নাতিএক দুভিয় মহমদ বাদল্যাই কনষ্টান্টিনপল নগৰক জুধ কৰি ১৪৫৩ সঁকৰ ২২ মেই তাৰিখত ললে; তাৰে পৰা কনষ্টান্টিনপল তুৰ্কি ৰাজ নগৰ হল। তাৰ পাচে সকলো ইউৰপ বন কৰিবলৈ তুৰ্কি ৰজাবিলাকে

অনেক বেদি জতন কৰিছিল; কিন্তু তাক কৰিব নোঅৰাত আগৈয়ে জি জি দেস দখল কৰিছিল, তাৰ কেতবিলাককো এৰি দিলে।

ডুকক আৰু কচিয়াৰ মাজত কোকাচ পৰ্বতবিলাক আছে; তাৰ উত্তৰ ভাগত চৰ্কাচিয়া লোক, দক্ষিণ ভাগে জৰ্জিয়া লোক থাকে। চৰ্কাচিয়াই সৈতে কচিয়াই জুখ কৰি ক্ৰমেৰে ভৈয়ামবোৰ দখল কৰিচে। বচৰ চাবেকৰ আগৈয়ে আকুল্কা গাঁৱৰ কোঁঠ লঙতে কচিয়াৰ ১২,০০০ সেনা মৰিল। সিহঁতে নগাৰ নিচিনাকৈ আপোনাৰ মাজতো লগতে জুখ কৰে। আৰু কোনো এক মানুহে যদি আনক বধ কৰে, তেন্তে মহা মানুহৰ গিয়াতিএ সেই মানুহকো মাৰি অৱসো সূটাই; আৰু নু সূটাই মানে পুতেক নাভিএকৰ দিনলৈকে মহা সত্ৰ হৈ থাকে। অচিনাকি কোনো মানুহে ঘৰলৈ অহাত সিহঁতে যদি মিতিৰ কৰি ৰাখিব খোজে, তেন্তে সেই ঘৰৰ শ্বেনিএ লৰাক খুউআ দি পিয়াহ এটুপি দিএ, পাচে তাক পুতেকৰ নিচিনা মানি সদাই ৰাখে, প্ৰান দিয়ালৈকে কোনো সত্ৰৰ হাতত এৰি নি দিএ। সিহঁতৰ গামবোৰ বজাৰ নিচিনা ডাঙ্গৰ; তাৰ তলৰ পুজাক বন্দীৰ দৰে ৰাখে। আৰু সিহঁতৰ লৰা চোআলিবোৰ আন দেশলৈ বেচে। সিহঁতৰ সংখ্যা প্ৰায়ে ৫,৫০,০০০।

চৰ্কাচিয়াতকৈ জৰ্জিয়াবোৰ ভাল মানুহ; সিহঁতৰ সংখ্যা ৩,২০,০০০। প্ৰধান নগৰ তেফলিচ, তাৰ নিবাসি ১৫,০০০। তাত কচিয়াই কোঁঠ সাজি দেস বনকৈ ৰাখিবলৈ সেনা সেনাপতি থই। সেই দেশৰ অধিক ভাগ মানুহ নামেৰে মাখোন খ্ৰিষ্টিয়ান, কেতবিলাক মচলমানৰ ধৰ্ম পুৰতে; কিন্তু সিহঁতৰ গিয়ান আৰু বিদ্যা নাই। জৰ্জিয়া য়ুনিহ ভিবোতাৰ নকচা ওপৰত লিখা হৈছে।

আটাই প্ৰিথিবিৰ মানুহতকৈ চৰ্কাচিয়া আৰু জৰ্জিয়া লোক দেখিবলৈ সুন্দৰ। সিহঁতৰ ভিবোতা মানুহ আন দেশলৈ বেচি অনেক ধৰ লই; প্ৰায়ে নিলাম কৰি বেচে। ডুকক

দেশলৈ বচৰি বচৰি ১২,০০০ হেজাৰ মান লৰা চোআলি এই ৰূপেৰে বেচে। ডুকক বজাৰ ভিবোতাৰ প্ৰাই আটাইবোৰ জৰ্জিয়াৰ জিয়াৰি। পাৰ্চি বজায়ে সেই ৰূপে আনে।

জেভিয়া জৰ্জিয়া মানুহ এটা মৰে, তেতিয়া পৰিয়ালবোৰে তাৰ গুৰুক ২০০ ৰূপ দিলেহে সি স্বৰগৰ দুঅৰিলৈ তাক সোমাবৰ নিমিত্তে চিঠি লিখি দিএ; পাচে সেই চিঠি মৰাটৰ বুকত দি পোতে; তাৰ দোআৰাই সি স্বৰগত সোমাব পাৰে, সকলোএ ভাবে; ইমান অগিয়ানি হৈ আছে।

জাত্ৰিকৰ জাত্ৰা, ৩ আখ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter ৪.

পাচে খ্ৰিষ্টিয়ানে গৈ গৈ অৰ্থ-দায়কৰ ঘৰ পাই বাৰে বাৰে দুআৰ চপৰিয়ালে; পাচে এজনে দুআৰলৈ আহি, ইয়াত কোন আছে বুলি সুধিলে।

তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে উত্তৰ দিলে, এখেত মই এজন বাটকআ আচৌ, দেও; এই ঘৰৰ ঘৰাকিৰ এজন চিনাকি মানুহে মোৰ লাভৰ নিমিত্তে ইয়ালৈ আহিবলৈ দিছে; এতেকে গিৰিহতে সৈতে কথা বাত্ৰা হব খোজোঁ।

তাতে সি ঘৰৰ গিৰিহতক মাতিলত একে-বিমান পলমে তেঁও আহি খ্ৰিষ্টিয়ানত সুধিলে, তোমাৰ কি ইচা হৈছে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। হে আতা, মই বিনাস নগৰৰ পৰা আহিচৌ, চিওন পৰ্বতলৈ জাব খোজোঁ; জিহেৰে মোৰ বৰ উপকাৰ হই, ইয়াত সোমালে আপুনি এনে কেতবিলাক সদ কথা মোক দেখাব, ইয়াকে এই বাটৰ মুখৰ দুআৰত থকা মানুহ জনে মোত কলে।

অৰ্থ দায়ক। ভিতৰলৈ জাহাঁ; জি কথা তোমালৈ হিত হব, তাক মই দেখাম। তেতিয়া আপোনাৰ লগুআক চাকি লগাবলৈ দি, মোৰ পাচে পাচে জাহাঁ বুলি খ্ৰিষ্টিয়ানত কলে। তেতিয়া গৈ এটা গুপ্ত খোঁটালি সোমাই লগুআক এখন দুআৰ মেলিবলৈ দিলে। দুআৰ মেলিলত খ্ৰিষ্টিয়ানে

বাত্ত আবি ঘোষা কেনো গতিব জনব
পুতলা দেখিলে । পুতলাৰ এই আকাৰ
চকুএ বহগলৈ চোখা হৈছিল ; হাতত সকলো
পুৰিতকৈ উত্তম পুৰি ; তেঁওৰ ওঁঠতে সত্য
ধৰ্ম্মৰ বিধান লিখা আছিল ; জগতলৈ গিটি
দিয়া হৈছিল ; মানুহবিলাকক বিনই কৰাব
নিচিনাকৈ ধিয় হৈ থাকিল, আৰু তেঁওৰ
মূৰৰ ওপৰত ঐশ্বৰ্য্যৰ কিৰিটি ওলমি আ-
ছিল ।

তেতিয়া খৃষ্টিয়ানে কলে, ইয়াৰ কি অৰ্থ ?

অৰ্থ-দায়ক । জি মানুহৰ এই পুতলা, হে-
জাৰৰ ভিতৰতো এনে মানুহ বে পাই ; সি
লৰা জনমাৰও পাৰে, পুসও কবিৰ পাৰে,
উপজিলে পিঁৱাহো দিব পাৰে । আৰু তুমি
জে তাক বহগলৈ চাই থকা, হাতত আটাইত-
কৈ উত্তম পুৰি লোখা, আৰু সত্য ধৰ্ম্মৰ
বিধান তাৰ ওঁঠত লিখা দেখিলা, সেয়েবেই
তুমি ইয়াকে বুজিবা ; জেনেকৈ তুমি তাক
মানুহবিলাকক বিনই কপে ধিয় হৈ থকা
দেখিলা, সেই দৰে গোপনিয় কথা বুজি পালি
লোকক দেখাই দিয়া, এয়ে তাৰ কৰ্ম্ম ।
আৰু তুমি জে 'তাৰ গিটি জগতলৈ দিয়া,
আৰু তাৰ মূৰৰ ওপৰত কিৰিটি ওলমি থকা
দেখিলা, তাৰ এই অৰ্থ ; সি আপোনাৰ গৰা-
কিৰ কৰ্ম্মত প্ৰতি কৰা হেতুকে বৰ্ত্তমান
হোআ কথা অৱমান হেলা কৰি, সি পুৰি
জগতত ঐশ্বৰ্য্য পুতিবল অৱলো পাৰ । আৰু
মই জে পুৰুষতেই ভোমাক এই পুতলা দেখা-
লোঁ, তাৰ কাৰন এই ; তুমি বাটত জাঁও-
তে জি দুৰ্গম চাই পাবা, তাত ভোমাক
সুপধ বুজাবৰ নিমিত্তে তুমি জোআ ধানৰ
অধিকাৰে অকল সেই মানুহক বাট দেখাঁওতা
পাতিলে । এয়েবে ভোমাক জি বুজালোঁ,
তালৈ সাৱধান হোআ, আৰু জি দেখিলা,
তাক মনত তুমি ৰাখিবা ; জি লোকে সজ
পথ দেখাম ধূলি মৰনলৈ জোআ পথে ভো-
মাক নিব, কি জানি বাটত জাঁওতে এনে
ভোমো মানুহ লগ পাবা ।

পাচে অৰ্থ দায়কে খৃষ্টিয়ানৰ হাতত ধৰি,

কেতিয়াও ন লৰা ধূলিএৰে পূৰ হোআ এটা
বৰ খোঁটালিৰ ভিতৰলৈ নিলে ; তাক অলপ
বেলি চালত নাৰিবৰ নিমিত্তে এটা মানুহ
মাতিলে । সি নাৰিবলৈ ধৰাত ধূলি উৰি উৰি
খৃষ্টিয়ানৰ নাকে মুখে পৰি প্ৰায়ে উলাহ লব
নোআৰা কৰিলে । তেতিয়া ওচৰত থকা এম-
নি চোআলিত অৰ্থ-দায়কে কলে, পানি আনি
চটীওআ ; তাক কৰিলত দুখ নো-হোআকৈ
সেই খোঁটালি নাৰি জাঁওতোআ হল ।

তেতিয়া খৃষ্টিয়ানে বোলে, ইয়াৰ কি অৰ্থ ?

অৰ্থ-দায়ক । জি মানুহৰ মন ধৰ্ম্মৰ সূত
বাজাৰ লোআৰ লগা অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই
কোনো কালে সূচি কৰা ন হল, এই খোঁটা-
লিএ সেই । তাৰ মূল পাপ ৰত্নাও, আৰু
জি ভিতৰৰ কুচিৎ ৰোগে গোটেইটো গা
অসুচি কৰিলে, সেইবোৰক ধূলিএ বুজাই ;
পুৰুষে জিটোএ নাৰিলে, সি বিধান ; জি
জনিএ পানি আনি সিঁচিলে, তাই সূত বাজা ।
আৰু বিধানে পুৰুষতে নাৰিবলৈ ধৰাত ধূলি
সৰহকৈ উৰা হেতুকে খোঁটালি জাঁওতাৰ
নোআবিলে, আৰু তাৰ দোআৰাই তুমি
প্ৰায়ে উলাহ লব নোআৰা হল, তুমি জে
এই কথা দেখিলা, তাৰে ইয়াকে বুজিবা,
বিধানে পাপৰ পৰা মন সূচি কৰোক চাবি,
পাপক জিয়াই, বলৱন্ত কৰে, আৰু মানুহৰ
বিহৰত বৰ্হীয়া ; সি পাপ দেখাই, আৰু
নিলেখ মাধোন কৰে, কিন্তু পাপ দমিবলৈ
সক্তি নদিব নোআৰে ।

আৰু সেই চোআলিএ খোঁটালিত পানি
সিঁচিলত, তুমি জে তাক সুম নো-হোআকৈ
জাঁওতোআ দেখিলা, তাৰ অৰ্থ এই বুজিবা ;
তেতিয়া সূত বাজাই আপোনাৰ উত্তম লো-
আৰ গুনেবে নৈতে মনত লোমাই, তেতিয়া
জি কপে চোআলিএ পানি চটীওআত ধূলি
মূৰা দেখিলা, সেই কপে পাপ পৰাজই আৰু
দমন কৰা হই, আৰু তাত বিহালৰ দোআ-
বাই আত্মা সূচি কৰা হোআত ঐশ্বৰ্য্যৰত্ন বজা
লোমাই তাত নিবাস কৰাব জোণ্য ।

তাৰ পাচে মই সেই সন্ন্যাসিকত দেখিলোঁ,

অৰ্ধ-দায়কে খৃষ্টিয়ানক হাতত ধৰি, এটা সৰু খোঁটাজিলৈ নিলে। তাতে দুখন চকিত দুটা সৰু লৰা বহি আছিল; বৰটোৰ নাম বাগ, সৰুটোৰ নাম সহন। বাগক হলে অসন্তোষিয়া জেন দেখে, কিন্তু সহন সন্ত হৈ আছিল। তাতে খৃষ্টিয়ানে সুধিলে, বাগ অসন্তোষ কৰি থকাৰ কি কাৰন? অৰ্ধ-দায়কে বোলে, আৰু বচৰ ন হই মানে সি উত্তম বস্তুলৈ বাট চাই থাকক, গৰাকিৰ এনে মন; কিন্তু সি সৰু লোকে এতিয়াই লব খোজে। সহনে হলে বাট চাই থাকিবলৈ মান্তি হই।

পাচে এজন মানুহে ধন এমোনা হাতত লৈ বাগৰ ওচৰলৈ আহি তাৰ ভৰিত বাকি দিয়া দেখিলোঁ; তাতে সি ভুলি লৈ বৰ বজ কৰিলে; আৰু সহনক ইতিকিৰ কৰি হাঁহিলে। মই একেৰি চাই থকাত আটাইবোৰ ভগন কৰা দেখিলোঁ; কটা কাপৰৰ বাহিৰে তাৰ একো নাই কিয়া হল।

তেতিয়া খৃষ্টিয়ানে অৰ্ধ-দায়কত কলে, এই কথা কিছু প্ৰকাশ ৰূপেৰে মোক বুজাই দিয়া।

তাতে অৰ্ধ দায়কে কলে, এই দুই লৰা উপমাছে হৈছে; বাগ হলে এই জগতৰ লোক, আৰু সহন সি জগতৰ সন্তানবিলাকৰ উপমা। বাগে জেনেকৈ এই বচৰতে সৰু লোকে পাব খোজে, সেই ৰূপে জগতৰ লোকে ইচা কৰে; আন বচৰলৈ অৰ্ধাভ পৰ লোকলৈকে বাট চাই থাকিব নোআৰে; সিহঁতৰ সুখৰ জি ভাগ, তাক এতিয়াই অৱসো লাগে। গচত থকা দুই চৰাইতকৈ হাতত থকা এটাই ভাল, এই উপকথা ইহঁতে দিয়া পৰকালৰ সুখৰ আটাই প্ৰমানতকৈ সিহঁতে বৰকৈ মানে। কিন্তু জেনেকৈ সেই চৰাই বেগতে সকলোকে অকাজতে ডাঙ্গিলত কটা কাপৰ মাথোন থকা দেখিলা, জগতৰ সেনত এনে মানুহবিলাকৰ অৱস্থা সেই ৰূপে হব।

খৃষ্টিয়ানে কলে, এতিয়া মই বুজিচোঁ, অনেক কাৰনে সহনৰ বুধি ভাল। প্ৰথম কা-

ৰন, সি উত্তম বস্তুলৈহে বাট চাইছে। দুতিয়, জি কালত সেই জনৰ কটা কাপৰ মাথোন থাকিব, তেতিয়া ই জনে আপোনাৰ ঐশ্বৰ্য ভোগ পাব।

অৰ্ধ দায়ক। আৰু এটা কাৰন বৰ্হাই দিব পাৰা; এই কালৰ সক্ষমতা বেগতে গুচে, কিন্তু পৰকালৰ ঐশ্বৰ্য কেতিয়াও নুচুৰাই। এই হেতুকে বাগে আপোনাৰ বস্তু প্ৰথমে পোআত সহনক ইহাৰ জিমান চিন্তা গালে, তাতকৈ সহনে পাচে আপোনাৰ ভাগ পোআত সেনতে বাগক হাঁহিবলৈ চাই পাব। কিয়নো সেনৰটোলৈ প্ৰথমতে অৱসো চাই দিব লাগে; কিন্তু সেনটোৰ ভাগ সদাই আগ হৈ থাকে, আৰু সি কাকো চাই দিব লগা নাই; জি হেতু তাৰ পাচতে কেও নাহে। এতেকে জি জনে প্ৰথমতে আপোনাৰ ভাগ পাই, তাক বহি কৰিবৰো তাৰ অৱসো কাল হই; কিন্তু জি জনে সেনে ভাগ পাই, তাৰ ভাগ চিৰকাল থকা হই। এই ৰূপে ধনবন্তৰ অৰ্ধে লিখা আছে, ভূমি জিয়াই থকা কালত আপোনাৰ সুখ পাইছিল, লাজাৰে দুখ পাইছিল; এতিয়া হলে সি সুখ পাইছে, ভূমিও জাতনা পাইচা।

খৃষ্টিয়ান। তেন্তে মই বুজিচোঁ, বৰ্তমান কথাত লোভ কৰাতকৈ পৰকালৰ কথাৰ নিমিত্তে বাট চাই থকা ভাল।

অৰ্ধ-দায়ক। স্বৰূপে কৈচা, কিয়নো জি বস্তু দেখা জাই, সেয়ে অলপ কালৰ; কিন্তু জি বস্তু অদৃশ্য, সেয়ে অনন্ত কালৰ। এনে হলেও তথাপি বৰ্তমান কথা আৰু আমাৰ সন্সাবিক ইচা, এই দুয়ো চুবুৰিয়া হোআ দেখি, সিহঁতে বেগতে মিতিৰ পাতে; কিন্তু পৰকালৰ কথা আৰু আমাৰ সন্সাবিক মন অচিনাকি বেলেগ হোআ দেখি, সদাই আত-ৰি থাকে।

তেতিয়া সেই সমাজিকত দেখিলোঁ, অৰ্ধ-দায়কে আৰুও খৃষ্টিয়ানক হাতত ধৰি আন চাইলৈ নিলেগৈ। তাতে এখন বেৰৰ ওচৰত একুৰা জলি থকা জুই আছিল; আৰু সদাই

ভাৰ কোমতে মানুহ এজন থিয় হৈ, তাক
নুমাৰলৈ বহু পানি ঢালি থাকে; শুধাপি
সেই জুই অধিককৈ জলি ওখ হৈ হৈ উঠে।

ভাতে থিউকিয়ানে সুধিলে, ইয়াৰ অৰ্থ কি?

অৰ্ধ-দায়কে উত্তৰ দি কলে, জুই কুৰা
মনৰ ভিতৰত ইয়াৰ অনুগ্রহে কৰা কৰম;
জুই নুমাই নষ্ট কৰিবলৈ পানি ঢলা মানুহ
হলে, চইতান; আৰু পানি ঢলাতো জে জুই
বাৰ্হি বাৰ্হি জলিচে, তাৰ কাৰনে দেখিবা।
তেতিয়া থিউকিয়ানক বেবৰ সি লুটিলৈ নিলত,
ভাতে ভেলৰ পাত্ৰ হাতত লৈ এটা মানুহে
গুপুতে জুইত ভেল বাকি বাকি থকা দেখি-
লে।

তেতিয়া থিউকিয়ানে সুধিলে, ইয়াৰ বো
কি অৰ্থ?

অৰ্ধ-দায়কে কলে, এই জন থিউকি; মনৰ
ভিতৰ জি কৰমৰ আৰম্ভন হৈচে, তাক অনু-
গ্রহৰ ভেলৰ দোআৰাই ব্ৰিধি কৰে, এই
কাৰনে চইতানে জিমান পাৰে নিবাবন কৰি-
লেও, তেঁওৰ লোকবিলাকৰ মন অনুগ্রহজুক
হৈ থাকে। আৰু সেই জুই বাধিবলৈ বেবৰ
পিটি ফালে তে সেই মানুহ লুকাই থকা দে-
খিলা, তাৰে ইয়াকে বুজিবা, মনৰ ভিতৰত
অনুগ্রহ কি উপায়েৰে বখ্যা কৰা হৈচে,
পৰিখা পোজা লোকে তাক বুজিবলৈ বৰ
টান।

পাচে মই দেখিলোঁ, অৰ্ধ-দায়কে আৰুও
থিউকিয়ানক হাতত ধৰি এডোখৰ সুন্দৰ ঠাই-
লৈ নিলে; সেই ঠাইত অতি উত্তম ওখ
ৰাজ ঘৰ এটা আছিল; তাক দেখিবলৈ মনো-
হাৰি। এনেকুৱা দেখি থিউকিয়ানে বৰ বজ
কৰিলে; আৰু ঘৰৰ ওপৰ চোতালত সো-
নৰ কাপৰ পিন্ধা কোনো লোক অহা জোজা
কৰা দেখিলে। ভাতে থিউকিয়ানে সুধিলে,
আমি ইয়াৰ ভিতৰলৈ জাব পাৰিম নে?
তেতিয়া অৰ্ধ দায়কে তাক ধৰি ৰাজ ঘৰৰ
দুআৰৰ ওচৰলৈ নিলত তাৰ চাৰিও ফালে
অনেক লোক সমূহ থিয় হৈ আছিল; সোমা-
বলৈ ইচা কৰা যেন দেখি, কিন্তু ভয়ত

সোমাৰ বোজাবে। আৰু জিবিলাক সোমাৰ
লগা, সেইবিলাকৰ নাম লিখিবৰ নিমিত্তে
দুআৰৰ কিছু আঁতৰতে কিতাপ আৰু স্ক্ৰিব
মৈলাম বকা এজন মেজৰ কাগৰত বহি আ-
ছিল। ভাত বাজে দুআৰ মুখৰ বাটত জাখৰ
পিন্ধা অনেক পৰিয়া লোক থকা দেখিলে,
জিটো সোমাৰ খোজে, তাক লাখ্য মানে বি-
খিনি আৰু তাৰনা কৰিবৰ সিঁতৰ মন, এই
সকলোকে দেখি থিউকিয়ান বিস্ময় হ'ল; কিন্তু
আটাইবিলাকে ভই খাই হুকি গলত থিউকি-
য়ানে এটা টান মুখিয়া মানুহক সেই লিখি
থকা জনৰ ওচৰলৈ জাবৰ দেখিলে। পাচে
সি বুলিলে, হেৰা দেও, মোৰ নাও লিখি
থবা; ইয়াকে কৈ সি মূৰত মোৰ টপি এটা
পিন্ধি হাতত তৰোআল উলিয়াই লৈ সেই
সজোজা পৰিযাবোৰক আক্ৰমণ কৰি দুঅ-
ৰৰ ফাললৈ লৰি জোজা দেখিলে। ভাতে সি
ইভে তাক বলতকাৰ কৰি থৈয়াবলৈ ধৰিলে,
কিন্তু সি একেৰিও সাহ নেৰি সিঁত সকলো-
কে কাটিব চিন্তিবলৈ ধৰি অনেক তৰনাসি
কৰি, সেসত তালেমান খা পায়ো নিবাবন
কৰাবিলাককো দি বাট মুকলি কৰি ৰাজ ঘৰৰ
ভিতৰলৈ সোমাল। এনে সময়ত ভিতৰত
থকা লোক, অধাত ওপৰ চোতালত অহা
জোজা কৰাবিলাকৰ পৰা এনে এক সুন্দৰ
বানি সুন্য গল,

আহা প্ৰিয়, ভিতৰ ফাল,
ভুগি মুখ অনন্ত কাল।

এই ৰূপে সি সোমালত নিবিলাকৰ জোন
বস্ত্ৰ, ভেনে বস্ত্ৰেৰে ডুসিত হল। তেতিয়া
থিউকিয়ানে মিটিকিয়াই অৰ্ধ-দায়কে বুলিলে,
ইয়াৰ অৰ্থ অৱলম্ব জানিচোঁ বুলি মই ভাবি
চোঁ।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১০।

Dihingia Raja—War with the Bengalis.

পাচে লাকনি বাইজি (৪৪) নঁকত বজা দেৱে কংচেং বৰ পাত্ৰক মুখ্য কৰি আনো ডাঙ্গৰিয়াবোৰক টিমনিত গৰ বান্ধিবলৈ পাঁচিলে। পাচে ইবোৰে গৈ গৰ বান্ধোঁতে বহাগৰ দিনত বজালৰ গৌৰেশ্বৰ বজাই ভূৰুক পচালে। হাতিভেৰ কুৰি, ঘোঁৰা তিনি স, অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ বিস্তৰ আনি গৰ দি বলহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি চুলেং চাৰিং বজা, খাওমুং চেনবক, খাওমুং বন্ধ-চেনক, এই তিনিক বৰ পাত্ৰ গোহাঁইৰ লগত ভৰ দিব দিলেগৈ। চুৰুংমুং তিপাম বজা, চুতেং নামককিয়া বজা, চুথেং নক জন গোহাঁই দেও, ফাচেংমুং বৰ গোহাঁই, এই চাৰিকো পাচত পাঁচিলে। পাচে আমাৰ সন্মত লোকে আলচ কৰি চুহন কৈদিয়া মৰাউলা দেওধাইক কুকুৰা চেক চাব দিলে। পাচে দেওধাইএ চেক মাৰি কলে, বোলে, লোকে জদি পানি পাৰ হৈ ধৰেহি, আমি জিকিম; আমি জদি ধৰোঁগৈ হাৰিম। পাচে এই কথা সুনি আমাৰ লোকে দিনা চাৰি এক গৰতে আছিল। পাচে বজালে হিলৈ কাঁৰ মাৰি ঘোঁৰা মেলি কোঁঠত দুই চাৰি মানুহক চোৰাজ কৰি ঘালি জাবৰ দেখি, চুৰুংকা তিপাম বজা কোঁঠৰ পৰা ওলাই পানি পাৰ হৈ গৈ কচোআত জুখ ধৰিলেগৈ। পাচে ভূৰুক গৰৰ পৰা ওলাই হাতি ঘোঁৰা অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ ধৰি জুখ জিনিলে। পাচে আমাৰ লোকে ভজ খাই কপিলি গজাত পৰিলহি; চুৰুংকা তিপাম বজা যা খাই এবাই আহিল। তাতে কাচেনমুং বৰ গোহাঁয়ো পৰিল, খাওমুং ক্লিংখামো পৰিল, চুৰুংমুং বিনো পৰিল, খাওমুংৰিচা, খাওমুং কাতখাম, ডাওৰি চেকো পৰিল, হননো পৰিল, ডাওৰি ক্লিংমুংচু পৰিল। মুঠে সুনিয়া সেনাদান আঠ খন পৰিল; পাচে আমাৰ লোকে হুহকি আহি সনাত বজা দেৱৰ লগ ল'লহি। চুৰুংকা তিপমিয়া গোহাঁই গা চোআবলৈ উজাই আহিল। পা-

চে বজা দেৱে খাওমুং কতককে, হননকে, সিদ্ধবিৰ পৰা সনালৈ অনালে। পাচে বজা দেৱে ডাও চুলুং কংচেংক সেনাপতি কৰি গৰ প্ৰাঞ্চি উত্তৰ দিলে। চুলেং চাৰিং বজাকে, চুতেং নামককিয়া বজাকে দুইক কলিয়া পানিৰ মুখত ধলে; পাচে বজা দেৱে দিহিঙ্গলৈ উজাই আহিল। এনে-তে আকৌ বজাল উজাই আহি কলিয়াবৰত বলহি। আহাৰৰ দিনত আমাৰ লোকে বামৰ নাও টানি লুইতত পেলাই মাৰ বান্ধিলে। কাতিৰ দিনত বজাল ঘিলাধাৰিত বলগৈ। লাকনি মুংমাও নঁকত, আশোনৰ দিনত, চুৰুংকা তিপমিয়া গোহাঁই যা সুকু-আই পুনৰ বাৰ উটিয়াই সনালৈ গল। পাচে বজা দেৱে চুৰুংকা তিপাম বজাকে চুতেং নামককিয়া বজাকে, চুথেং নক গোহাঁইকে, এই তিনিক বুঠে মুখত থাকিব দিলে। এনে-তে বজালে আমাৰ সনাত গৰ বেৰি গৰত জুই লগাই তিনি পালি পুৰিলে। পাচে আমাৰ লোকে তপত পানি ঢালিলে; বজালৰ গাত পৰি পানি কোঁহোৰা বান্ধি চাল গল। বজাল লৰ মাৰি পানিত পৰিলগৈ। পাচে বজালে বৰ হিলৈ মাৰিলে, আমাৰ লোক কোঁঠত বলহি।

মাঘৰ দিনত খাওমুং কতক, হনন, দুয়ে কোঁঠৰ পৰা ওলাই বালিত খেদি ধৰিলে। বজালেও ঘোঁৰাৰে বেৰি ধৰিলে, আমাৰ লোকে হাতিএৰে ধৰিলে। বজালে বৰ হিলৈ চেকা হিলৈ মাৰিলে, আমাৰ লোক বৰ নোআৰি ভাগিল। খাওমুং কতকক ঘোঁৰাৰে খেদি নি পানিত পেলালে, কিছুভেহে খাওমুং কতক এৰাল। ভাল মানুহ দুই চাৰি পৰিল, লেভেৰা বৰাও পৰিল; আৰু বজালে খেদি আহোঁতে আমাৰ মানুহ এটা হনন হাজৰকিয়া পলাই আহি উলটি কাঁৰ মাৰিলে; বজাল চিপাহি এটাৰ মূৰত কাঁৰ লগাই এবাই আহিল। পাচে বজাল খেদি আহি আগ ভেঁটা দি ধৰিলেহি। আমাৰ মানুহ বৰ নোআৰি হুহকি আহিল, সনাত বলহি।

অনেক দেশৰ সন্ধান।

Journal of Events.

২১ কেবলকাৰি ডাৰিঙত স্ত্রীমতি মহা
বাৰিৰ প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি লৰ্ড জন ৰচেল চা-
হাবে সানৰ কথাত ৰাজ মেলুআইবিলাকৰ
লগত মন ন বহি আপোনাৰ বাব লোধাই
দিলত মহা বাৰিএ লৰ্ড স্তান্‌লি চাহাবক সেই
বিসই দিবলৈ মাতিলে। কিন্তু
ঠেঁওৰ সহাই হবলৈ আন
উপজুক্ত মন্ত্ৰিবিলাক বিচাৰি
নো পোআত সেই বাব লব
নোআবিল। সেসত মহা বা-
নিএ প্ৰধান সেনাপতি ডিউক
অক ওএলিংষ্টন চাহাবক
মাতি ঠেঁওৰ আলচৰ দো-
আৰাই পুনৰ বাৰ লৰ্ড জন
ৰচেল চাহাবকে মাতি আকও
সেই কাম দিলে। পাপা
ৰজাই ইঙ্গলণ্ডত গুরু পতাত
ৰাজ মেলে জেন নিসেধ ক-
ৰিব, এই নিমিত্তে লৰ্ড জন
ৰচেল চাহাবে আলচ দি সি-
কালে। ঠেঁও ৰাজ মেলৰ
আগত সেই কথা কোআৰ
নকচা ইয়াত লিখা আছে।

৩০ মাৰ্চত পাটনা ভাপ
জাহাজ বলিয়া গাঁৱৰ ওচৰত
লংগৰত লাগি ধাক্কাতে
বতাহে নিয়াত তল ভোখৰ
লংগৰৰ কোৰত লাগি জা-
হাজ ফুটিল। সেই পোনে
পানি সোমাই নাও ভৰিল।
মানুহ আটাইবোৰ বখ্যা
পৰিল; বোজাই মাধোন
নষ্ট হল।

গুআহাটি নগৰত মাউৰ লাগি দিনে পতি
২০। ৩০ মানুহ মৰিচে বুলি আমি চিঠি পত্ৰৰ
দোআৰাই ৰাজা পাইচোঁ।

এপ্ৰিল মাহৰ সেল পসত জমুনা ভাপ

জাহাজ বুদ্ধপুত্ৰে দি উজাই আহোতে গো-
আলপাৰৰ ওচৰত থকা সিলত লাগি ভাগি
পানিৰে ভৰিল; তাতে কাপ্তানে জাহাজ
বাখিবৰ নিমিত্তে এটা চটলৈ পোনাই তুলি-
লে। পাচে বহু বামলৈ তুলি আটাইবোৰ
ভিতা পালে, অনেক লোকচন হল।

দায়মণ্ড হাৰ্বৰ আৰু কলিকতাৰ মাজত

Lord John Russell in Parliament.—From the Illustrated London News.

এটা ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ পাতি, এতিয়া
তিলেকতে ই চাইব পৰা সি চাইলৈ ৰাজা
দি থাকে। তাৰ গুনা মাটিৰ তলত বাখিবৰ
নিমিত্তে বালি মিহলোআ ধুনা এঠাৰে বালি
মাজি তাৰ ভিতৰত সেই গুনা ভাল দিলে।

সেই গুনাড বিচুলি পাটয়াই বাজা অনা নিয়া কৰে । ও এপিল ভাৰিখত বাজা দিবলৈ ধৰিলে । এবচৰৰ মূৰলৈকে সেই ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ নিকপদুৱে থাকিলে ওপৰ হিন্দু স্থানলৈকে দিঘল গুনা পাতিয় বুলি গবৰ্নমন্তে খিৰ কৰিচে ।

কৰমানি জাহাজ ৪৫০ মানুহে সৈতে কলিকতা নগৰ এৰি হুগলি মুখ পালত জাহাজত জুই লাগি পুৰিলে । মানুহ পানিত জাপ মাৰি পৰি পৰি ২৫০ মহিল। লক্ষৰ অৰ্থাত জাহাজৰ বনুআই আপুনি জুই লগালে, ইয়াৰ প্ৰমান লোকে বুজিচে । সিহঁতে মাহ চাৰেকৰ দৰমহা আগেয়ে পালে । এই জাহাজ পোৰাৰ বাজা সুনি গবৰ্নমন্তে ডাৰ হেৰোজা মানুহ বিচাৰিবলৈ জমুনা ভাপ জাহাজ পঠাই দিলত, সিহঁতে গৈ চায়ে চায়ে গৰাড বগাই কুৰি থকা দহোটা মানুহ পালে ।

আৰাধুন নামে এজন আৰ্মেনি লোক বহু ধৰুআ হোআত ধাৰৰ গৰাকিৰ কাৰনে কলিকতাত থাকিব নোআৰি কাঞ্চিৰ ভলৰ চক্ৰনগৰলৈ পলাই গল । আন বজাৰ নগৰত বিনদায়েকে তাক খেদি ধৰিব নে পাই; তথাপি সোলি আৰু ধৰ্মতন নামে দুজন চাহাবে গুপতে গৈ তাক ধৰি বলতকাৰ কৰি কলিকতালৈ নিলে । সেই অপৰাধৰ নিমিতে কল্লানিৰ বিচাৰ কৰ্ত্তাই সেই দুজনক ধৰি সোধ কৰি জগৰিয়া জানি, ধৰ্মতনক ৮ মাহ কাটক, সোলিক চাৰি মাহ কাটক আৰু এহেজাৰ টকা জৰিমনা দণ্ড দিলে ।

১৮৪৭ সঁকৰ জুন মাহৰ পৰা এবচৰৰ ভিতৰত আমেৰিকাৰ জাহাজ ৫৮৫ খন ভাগি নষ্ট হৈচে । তাৰ লগত ৪৭৭ মানুহ মৰি । সেই আটাই জাহাজৰ দাম প্লাই ৪০,০০,০০০ ৰূপ টকা; নষ্ট হোআ জাহাজৰ বোজাইৰ দাম ৫০,০০,০০০ টকা ।

লুইচিয়ানা প্ৰদেশত তিনি জন মানুহে যঁৰিয়াল মাৰিবলৈ গৈ একে দিনাই ৫৩ টা

যঁৰিয়াল হিলৈৰে গুলিয়াই মাৰিলে । সেই দেশত যঁৰিয়ালৰ ভেল বেচি বহু ধন পাই ।

আমেৰিকাৰ ইন্দিয়ানা প্ৰদেশৰ কাৰিমন গাঁৱত মাটিৰ ভলত ধোঁদৰ নিচিনা এটা বৰ গাঁত পাইচে । তাৰ ভিতৰত অনেক ডাঙ্গৰ খোঁটালি আছে; ভিতৰলৈ ৫ ডাঁবৰ বাট গৈচে, তেও অস্ত নে পালে ।

কালিফৰ্ণিয়া দেশৰ পৰা বগা ভালুকৰ পোআলি দুটা লণ্ডনলৈ নি বনৰিয়া জন্তুৰ গৰালত থলে; পাচে তাৰে এটা কনা হৈ গলত ডক্তৰবিলাকে কলৌৰকৰ্ম দৰব খুআই মুৰ্চিৎ কৰি চকুৰ জাল কাটি ভাল কৰিলে ।

ওআইজ নামে আমেৰিকাৰ এজন গিয়ানি মানুহে বলুনেৰে ইঙ্গলণ্ডলৈ মহা লাগৰ পাৰ হৈ জাৰ পাৰিম বুলি আমেৰিকান বাজ মেলত একুৰি বা ডেৰ কুৰি হেজাৰ ৰূপ পাবৰ আশাৰে পূৰ্বৰ ৮ বছৰৰে পৰা নিবেদন কৰিছিল; পাচে নিবিলাকৰ পৰা উপকাৰ নে পাই আপোনাৰ ধনেৰেই জাৰলৈ উপাই কৰিচে । সেই মানুহে বুলিচে, ওপৰ ঠাইত বান্ধু এধাৰা সদাই পূৰ কাললৈ গৈ গৈ আছে । তাৰ বেগ এক ঘণ্টাতে একুৰিৰ পৰা তিনি কুৰি মাইল পৰ্যন্ত জাৰ পাৰে; ৩০ বা ৪০ দিনতে প্ৰিথিবি গোটেই খন ঘূৰিব পাৰে, ইয়াৰ প্ৰমান পাইচোঁ বুলি কৈচে ।

জোআ বছৰত আমেৰিকা দেশৰ পিয়ল কৰাত ২,৩০,০০,০০০ মানুহতকৈ অধিক পালে । নিবিলাকৰ মাজত ৩০,০০,০০০০ আফ্ৰিকা কলা মানুহ বন্দি হৈচে ।

আমেৰিকা দেশৰ নুঅৰ্লিঞ্চ নগৰৰ এক ভাপ জাহাজত মানুহে এটা যঁৰিয়াল ভুলি গঁৰালত ভৰাই অন্য নগৰলৈ নিবলৈ উপাই কৰিলে, কিন্তু একেৰিমান গলত যঁৰিয়ালে অকস্মিতে খৰ মৰাই সেই বৰ সৰুত গঁৰাল একে বেলিএ ডাক্তি পেলাই জাহাজৰ এক দাঁতিলৈ বগাই গৈ অলপমান চাই চিতি পানিত পৰি গল । তাৰ দিঘলে ১৭ হাত আছিল ।

কলিকতা আদি বঙ্গাল দেশত চলোয়া বঙ্গ-
লি ভাষাৰ সমাচাৰ পত্ৰবিলাকৰ নাম ।

Periodical Publications in Bengali.

দিনে পত্তি চাপা কৰা পত্ৰ ।

নাম	ঠাই	বৰ্ষেকত দৰ
১। প্ৰভাকৰ	লিমলা	১২\
২। পূৰ্ণচন্দ্ৰোদই	আম্বাতলা	১২\

সপ্তাহত তিনি বেছি চাপা ।

১। ভাষ্কৰ	সোভা বাজাৰ	১২\
২। বঙ্গলাগৰ	চোৰিবাগান	৬\

সপ্তাহত দুইবাৰ চাপা ।

১। চন্দ্ৰিকা	আৰপুলি	১২\
২। বঙ্গবাজ	সোভা বাজাৰ	৬\
৩। সজবন্ধন	লিমলা	৩\
৪। গানপ্ৰদানি	বৰ্ধমান	৩\

সপ্তাহত এবিলা চাপা ।

১। সাধুবন্ধন	লিমলা	৩\
২। সুখানুসূ	কলিকতা	
৩। গবৰ্ণমেণ্ট গেজেট	শ্ৰীবামপুৰ	১২\
৪। সত্য প্ৰদিপ	শ্ৰীবামপুৰ	৬\
৫। সন্বাদ বৰ্ধমান	বৰ্ধমান	৬\
৬। চন্দ্ৰোদই	বৰ্ধমান	৬\
৭। বাৰ্তাবহ	বঙ্গপুৰ	৬\

মাহত দুবেলি চাপা ।

১। নিত্যধৰ্মানুৰঞ্জিকা	পাতৰিয়া ষাট	৩\
------------------------	--------------	----

মাহে মাহে চাপা ।

১। তত্ত্ববোধিনি পত্ৰিকা	জোৰালান্ধ	১২\
২। কৌতুভকিবন	সোভা বাজাৰ	১২\
৩। উপদেশক	চকুলৰ বোদ	১১\
৪। সত্যানন্দ	মিৰ্জাপুৰ	১০\
৫। সৰ্বসুভকাৰি	বৌ বাজাৰ	৩\

লবাব নিমিত্তে সঁখৰ দিয়া ।

Riddles,

- ১। সঁখৰ মিঁও বুজ,
গাভে আচে কুঁজ ।
- ২। আমাৰ ঘৰতে বুৰি বাই এটি আচে,
নিভৌ টকলিয়াই ।
ইয়াৰ অৰ্থ কি?
- ৩। পেট আচে, পেটু নাই,
মুখ আচে, জিবা নাই ।
ইয়াৰ অৰ্থ কি?
- ৪। আমাৰ ঘৰতে বুৰি বাই এটি আচে,
জাঁওতে এগোৰ, আঁহোতে এগোৰ ।
- ৫। আমাৰ ঘৰতে বুৰি বাই এটি আচে,
ভাইব এহেজাৰ চকু ।
- ৬। আমাৰ ঘৰতে বুৰি বাই এটি আচে,
নিভৌ টোটাটোবাই ।
- ৭। ধৰেকতে দেখা,
লুটি ভল আই কটপ ।
- ৮। কহু পাতৰ টপলি,
পানি পালে মুকলি ।
- ৯। এক ধৰিবলৈ বাই ঠেক,
- ১০। বালালি কাই, কনিটো পাহিলে,
পানিত ভল বে জাই ।
- ১১। এই ধিনিতে মাৰিলোঁ টিপা,
গৰগাঁও পালেগৈ লিপা ।
- ১২। জত নি মিঁচিলে, বোজাও বাই,
ভাত দাই থাকোঁ, মৰা পাই ।
এইবিলাকৰ অৰ্থ ।
১, খুঁতৰি । ২, খাবনি সঁতা । ৩, কলহ ।
৪, দুজাৰ ভলি । ৫, চালভি । ৬, বোঁজা
খোজা । ৭, ভাত ধন । ৮, জাল । ৯,
হাঁহ কনি । ১০, ভেল টোপা । ১১, কুঁই-
কপ । ১২, ধুৰ ।

বঙ্গপুৰত খানি উলিওআ কপ।

Old Coins dug up at Rongpur.

এই কপৰ দাঁতিত কেতবিলাক আখৰ খাই গল, সেই কাৰনে ভালকৈ পৰ্হিব নোআবে; আন্দাজেৰে এই দৰে পৰ্হিব পাৰে. আক-
বাৰ আলা জেল জেলালে, অৰ্থাত পৰম
ইস্বৰৰ দিগ্ভিতে দিগ্ভিমন্ত। আক সি ফালে,

Ahmedabad Rupee, supposed to have been struck in the 43d year of the Emperor Akbar, A. D. 1596.

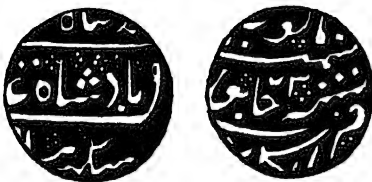
মুহৰ বা মহৰ গুজৰাট ৪৩ আহমদাবাদ,
অৰ্থাত গুজৰাট দেশৰ আহমদাবাদ নগৰত
আকবাৰ বাদশ্যৰ ভোগৰ ৪৩ বছৰত মোহৰ
মৰা কপ।

Silver Coin with unknown Characters.

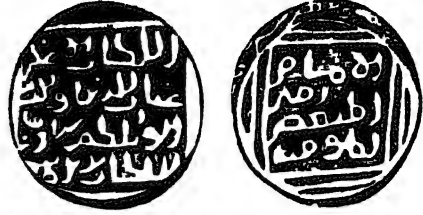
এই কপৰ আখৰ পৰ্হিব পৰা পণ্ডিত নে
পালোঁ।

এই আকট কপৰো কোনো আখৰ নাই
কিয়া হৈচে। এই দৰে পৰ্হোঁ; চিকা মুবাৰক
বাদশ্যাহ গাজি মহমদ শ্যাহ, অৰ্থাত মহা

Arkot Rupee -- Recent

ৰজা মহমদ শ্যাহ, তেঁওৰ সূমজল কপ চিকা।
আক সি ফালে, জৰে আকট সনে ৩ জলুচ
মইমনত মানুচ বা মানুস, অৰ্থাত সুভাগ্য
ভোগ কৰা ৩ বছৰত আকট নগৰত মোহৰ
মৰা কপ।

Supposed Coin of Ghias Uddin, in Arabic Characters.

এই কপ টকাৰ আৰবি আখৰ ভালকৈ
পৰ্হিব পৰা নাই; ঘিয়াচ উদিন নামে জি
মচলমান ৰজা ১৪৬২ ই^খ সঁকৰ পৰা ১৫০১
সঁকলৈকে মালৱা দেশত ৰাজ ভোগ কৰিলে,
তাৰ কপ হোআ জেন বুজি।

জুন, অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা।

Almanac for June, 1851

জুন	জৈ	শাৰ	তিথি	দিনমান	জুন	জাহাৰ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১২	১	২	১৩৩৬	১৬	০	২	১৮	১৩৪১
২	১০	২	৩	১৩৩৭	১৭	৪	৩	১৯	১৩৪১
৩	২১	৩	৪	১৩৩৭	১৮	৫	৪	২০	১৩৪১
৪	১১	৪	৫	১৩৩৮	১৯	৬	৫	২১	১৩৪২
৫	২০	৫	৬	১৩৩৮	২০	৭	৬	২১	১৩৪২
৬	২৪	৬	৭	১৩৩৮	২১	৮	৭	২২	১৩৪২
৭	২৫	৭	৮	১৩৩৯	২২	৯	৮	২৩	১৩৪২
৮	২৬	৮	৯	১৩৩৯	২৩	১০	৯	২৪	১৩৪২
৯	২৭	৯	১০	১৩৩৯	২৪	১১	১০	২৫	১৩৪১
১০	২৮	১০	১১	১৩৪০	২৫	১২	১১	২৬	১৩৪১
১১	২৯	১১	১২	১৩৪০	২৬	১৩	১২	২৭	১৩৪১
১২	৩০	১২	১৩	১৩৪০	২৭	১৪	১৩	২৮	১৩৪১
১৩	৩১	১৩	১৪	১৩৪০	২৮	১৫	১৪	২৯	১৩৪১
১৪	১	১৪	১৫	১৩৪১	২৯	১৬	১৫	৩০	১৩৪১
১৫	২	১৫	১৬	১৩৪১	৩০	১৭	১৬	১	১৩৪০

পুনিয়া ১৪ দিনৰ ১১২ পুঅ আয়াবাস্যা ২৯
দিনৰ ২১৪১ পুঅ।

THE ORIENTAL,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mis-
sion Press, by O. T. CUTTER, for the Ameri-
can Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee
per annum, in advance, or one and a half at the
end of the year.

অৰবিন্দ

৬ বছৰ।

আৰু সিবসাগৰ, জুন, ১৮৫১।

নম্বৰ ৬।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, JUNE, 1851.

NO. 6.

চুৰিয়া আৰু যিহুদা দেশৰ বিৱৰণ।

Syria and Palestine

চুৰিয়া আৰু যিহুদা দেশ অনেক বছৰৰ পৰা ভুৰুকৰ তল হৈছিল, কিন্তু এতিয়া মিচৰ দেশৰ বাদশ্ব্য তাৰ গৰাকি হ'ল। সেই দেশত অনেক অনেক ভাঙ্গৰ কথা হৈ গ'ল। আগৰ কালত তাৰ নগৰ চোৰ, চিদ্দান, দামেচক, আন্তিয়খিয়া, এইবিলাক অতি পুখ্যাত হোআ নগৰ আছিল। তাৰ দখিন পশ্চিম চুকে যিহুদা দেশত ইস্ৰাএল লোকে আগৰ দেও পূজকবিলাকক খেদাই তাতে নিবাস কৰিলে। সেই যিহুদা দেশত খ্ৰিষ্ট অৱতাৰ হৈছিল, আৰু তাতে যিকচালম নামে পুৰান মহা ৰাজ নগৰ আছিল। যিহুদাবিলাকে খ্ৰিষ্টক মৰাৰ কাৰণে ইস্ৰবৰ লাও পাই, লোকৰ তল আৰু খেদোআ হৈ গোটেই খন প্ৰিধিবিভ বহা বেপাৰ কৰিবলৈ গোট গোট হ'ল, আৰু সিহঁতৰ দেশ মচলমানে খোআ হৈছে।

চুৰিয়া দেশৰ দি-
ঘে ৪৪০ মাইল,
বহলে ১৫০ মাইল;
বৰ্গমাইল ৫০,০০০;
প্ৰজাৰ লক্ষ্য ২০,
০০,০০০। পৰ্বতো
হুই ভিৰিলাৰি আ-
চে; লিৰানোন পৰ্ব-

যিকচালম নগৰৰ নকচা।

৫৭২

তত কেত খনি আৰব জাতি লোক থাকে। সিহঁত পুয়ে মচলমান হৈছে; মাৰনি নামে এজাত খ্ৰিষ্টিয়ানো আছে। ডয়ামত ধকা মানুহ আৰব, ভুৰুক আৰু গ্ৰিক; অধিক ভাগে আৰবি কথা কয়।

চুৰিয়া দেশৰ মাটিবোৰ ভাল, সাকখা; জতে পানি আছে, তাতে বহু সস্য হ'ল। ধান, ঘেহু, গোম ধান, কপাহ, কুঁহিয়াৰ, ধপাত, নিল আদি উতপন হ'ল, লতা পনিয়ালৰ খেতি চিকন, আৰু বহু বস ওলাই।

চুৰিয়া দেশৰ দামেচক নগৰেই পুৰান; তাৰ নিবাসি ১,৪০,০০০; ভাঙ অনেক বেহা বেপাৰ কৰে; আটাইএ বৰ সৰুত তৰোআল সাজে, এতিয়া মুগা আৰু কপাহি কাপৰ সুন্দৰকৈ বহি। তাৰ ঘৰবিলাক ইটাৰ পকি, ভাঙ্গৰ আৰু উতম, কিন্তু আলিবোৰ চেক।

সেই নগৰ অতি পু-
ৰনি, আব্রাহামৰ দি-
নৰে পৰা আছে।
তাৰ ৪০ মাইলৰ
উত্তৰ পোনে আ-
গৰ কালতে বেলেবক
অৰ্ছাত সুৰ্জৰ নগৰ
আছিল। সিও বৰ
নগৰ; এতিয়া ভগা
চিগা সিল মাখোন
থাকে, কেডবিলাক

১১তম বৰ সিলৰ খুঁটা ৪০ হাত দিমল, দে-
খিলে তাক মানুহৰ কৰম জেন হ'বুজ।

আৰু দামচকৰ পূব ফালে ১৩০ মাইলৰ
জাঁতৰত, পাল্মিৰা বা তাদমোৰ নামে চিলো-
মোন বজাই সজা মহা নগৰ আছিল; এতিয়া
ভাগি নিজীন হল। তাৰো বৰ বৰ ডাঙৰ
সিল পৰি আছে।

আপেনপো নামে চুৰিয়াৰ এখন সুন্দৰ নগৰ
আছিল, কিন্তু ১৮২২ সঁকত বৰ ভুঁইকঁপৰ
দোআৰাই স্বৰ পৰি পৰি গোটেই খন নগৰ
নষ্ট হল। সেই ভুঁইকঁপে ২০,০০০ মা-
নুহক মাৰিলে; পাচে স্বৰ আৰু খোআ
বস্তু নাই কিয়াত অৱসেস থকাৰো এইমান
মৰিল।

সেই দেশত দিমল কনিয়া এবিধ চাগ
আছে, তাৰ কান এহাত মান দিমল, ডিক্তি
ওলমি পৰি থাকে; মাটিত লাগিলে কো-
নো লোকে চুটিকৈ অলপ কাটি দিও। তাৰ
নকচা এই।

The Syrian long eared Goat.

চুৰিয়া দেশৰ ভিতৰত যিহুদা প্ৰদেশ আ-
চে। তাৰ আদি বাসি অতি দুখী হোআৰ
কাৰনে ইহুৰে আপোনাৰ দেৱক আব্রাহামৰ
বজ্জহবিলাকক সেই দেশ দি আদিবাসিক বন
কৰি খেদাবলৈ দিলে। তেতিয়া সেই দেশৰ
কিনান নাম আছিল, এতিয়া তাক পালিস্তান
বোলে। যিহোচুআৰ দোআৰাই ইস্লামলৰ
ৰাখে কৈদৰ মাজত সেই দেশ বাৰে ভোখৰ-
কৈ বাঁটি দিলে।

পালিস্তান দেশ খলা বমা, পৰ্বত ভৈয়া-
মেৰে জুৰু আৰু মানুহেৰে পূব হৈ অতি
সুন্দৰ আছিল। পৰ্বতবিলাকৰ মাজত লিবা-
নোন নামেৰে জি সাৰি, সি ডাঙৰ; তাত
এৰজ নামে এবিধ সুকাটি সঁকত গচ আছে।
তাত বাজে মোচাই জি পৰ্বতৰ পৰা কিনান
দেশ দেখিলে, সেই পিচ্গা পৰ্বত, আৰু ডা-
বোৰ, কামেল, হৰ্মোন, গিলিয়াদ, বাস্যান,
এই সকলোবোৰ পৰ্বত আছে।

সেই দেশত য়ৰ্দান প্ৰধান নদি উত্তৰ কা-
লৰ হৰ্মোন পৰ্বতৰ পৰা আহি, তিবেৰিয়া
সৰোবৰত পৰি, তাৰ পৰা দখিনলৈ গৈ মৰা
সাগৰত পৰি তাতে লই গৈচে। আগৰ কা-
লত সেই ঠাইত চিদোম আগমোৰ। আদি
পাঁচ খন ডাঙৰ নগৰ আছিল; কিন্তু তাত
থকা মানুহ বেয়া আৰু অতি দুখী হোআত
ইহুৰে জুয়েৰে সেই নগৰ পুৰি পেলালে,
আৰু তাৰ মাটি তল গৈ পানিএৰে আধ্ৰা-
বিত্ত হল। সেই পানি বৰ লোনা আৰু
তিতাও, তাত মাচ আদি কোনো জন্তু নে
থাকে; ওপৰে কেতিয়াবা ইঁহৰোৰ চৰে।
পানি গধুৰ; তাত সাঁতৰিবলৈ সুলভ, মা-
নুহ বৰকৈ ওপজে। তিবেৰিয়া সাগৰৰ
পৰা মৰা সাগৰলৈ পোন বাটে দি গলে,
৬০ মাইলৰ বাট হই; নৈএ দি গলে, ২০০
মাইল; য়ৰ্দানৰ ইমান বেঁকা পাক হৈচে।
তিবেৰিয়া সাগৰতকৈ মৰা সাগৰ ৭৭৭ হাত
চাপৰ। আৰু বৰ দ; উত্তৰ ভাগত ৭৫২
হাত দ, তাৰ তল মাটি প্ৰাই সমান হই।
কিন্তু দখিন ভাগে জতে চিদোম আগমোৰা
আছিল, তাৰ দ বাৰে হাত মাখোন। সেই
সৰোবৰৰ ওচৰত গচ আদি একো নাই,
কেৱল দমে দমে লোন মাখোন আছে।

য়িকচালাম নগৰ পৰ্বতিয়া ঠাইত পতা
হৈচে। তাত ইহুৰৰ বৰ উত্তম মন্দিৰ চি-
লোমোন বজাই কৰিলে। সেই মন্দিৰৰ
ভেঁটিত মচলমানে ওমৰৰ মচিদ সাজিচে;
ওপৰে যুৰনিয়া দলৰ মনিৰ নিচিনা নকচাত
দেখা জাই। প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টক মৰাৰ ৪৭

বচৰ পাচত কমিয়া লোকে সেই নগৰ খন নষ্ট কৰিলে। তাৰ পৰা অনেক বাবে অনেক অনেক বজাই সেই কোঁঠত জুখ কৰি ১৭। ১৮ বেলি নগৰ কাৰ্হি ললত সেসতে মচলমানৰ হাতত পৰিল। সেই নগৰ আৰু দেসৰ পৰা মচলমানক খেদাবলৈ ইউৰপৰ বজাবিল্লাকে বিস্তৰ বন কৰিলে, তেও লব নোআবিলে। এতিয়া তাত ১২, ২০ হেজাৰ মান মানুহ আছে।

য়িকচালমৰ পৰা ৬ মাইলৰ দখিনে বৈত-লেহেম নগৰ আছে, তাৰ ৩০০০ নিবাসি মাখোন। নাচৰেতৰো সেইমান মানুহ; সেই নগৰ য়িকচালমৰ পৰা ৭৫ মাইলৰ উত্তৰ। গামা, য়াকো, আকৰ, সেইবিলাক নগৰ ভুমাৰ সমুদুৰ ভিতৰ আছে।

য়িকচালমৰ দখিনে ২০ মাইলৰ আঁতৰত হিবোন নামে দাৱিদ বজাৰ পুখম বজা নগৰ আছে; আৰবি ডকাইত কেতবিলাক তাতে থাকে; সবহ মানুহ নাই। তাৰ ওচৰত চিলোমোনে খনা তিনটা পুখুৰি এতিয়াও আছে।

কলি জুগত ভোগ কৰা বজাবিলাকৰ নাম।

List of the early Kings of Hindustan.

হিন্দুস্থানৰ ভিতৰত জিবিলাক বজাই ভোগ কৰিলে, সিবিলাকৰ নাম আৰু ভোগৰ সংখ্যা। জিহুত দুৰ্গা প্ৰসাদ দৰ দাবোগাই পুৰানৰ পৰা লিখি চাপিবৰ নিমিত্তে আয়াক দিচে।

বজাবিলাকৰ নাম	বচৰ	মাহ	দিন
১ জুধিতিৰ	৩৩	২	২০
২ পৰিখিত	৪০	১	২২
৩ জম্বিজই	৮২	৫	২৭
৪ অৰমেধ	৮০	৪	২৪
৫ উত্তম	৮১	৪	২৪
৬ মইজলিপ	৭২	৭	১৩
৭ চিত্ৰ সেন	৭৫	৫	৫
৮ দগু পাল	৬১	২	১২
৯ উগ্ৰ সেন	৭২	৬	১৪
১০ ভূপতি	৫৪	৪	৪
১১ বশ্ৰিত	৫০	৪	৬

১২ বহুদ পাল	৫১	৩	৪
১৩ সুকমন	৪৬	০	৫
১৪ নৰহৰ দেব	৫২	২	২
১৫ সুজিত পুত্ৰ	৫৪	৫	৫
১৬ সুৰ সেন	৪৫	০	২
১৭ ভূসন	৫৪	৪	৮
১৮ নৰপতি	৪০	৭	৫
১৯ আলামি	৪০	৩	২
২০ ভেৰমন	৩৮	৫	২৮
২১ ভিখন	৩৭	১	২৫
২২ নৰহৰ দত্ত	৩৬	৪	২১
২৩ দগুবান	৩৩	২	১১
২৪ স্বৰহংস	৩২	৩	১৫
২৫ ৰূপ	৩০	৬	১৮
২৬ অম্ববৰন	২৯	২	১৩
২৭ দৈত্যপাল	২৮	০	২১
২৮ ভিম	২৬	৮	২
২৯ লখমন	২৪	২	১৬

মোট ১৪১২ ০ ২১

নন্দ বংশৰ বজা।

১ নন্দ	৭৩	৫	১৫
২ দম্পাল	৫৮	৪	২
৩ লহ সেন	৫৮	৫	১৫
৪ বিৰ বাহ	৪৪	৭	১১
৫ ভিম সেন	৫২	২	১৩
৬ সুৰ পতি	৪৬	৬	১৩
৭ অজুন সেন	৩৯	৮	১৩
৮ জীপতি	৩৫	৪	১৭
৯ হৰদেব	৪৭	৩	২১
১০ পিথুমন	৩৬	৪	২১

মোট ৪২২ ১১ ২৭

গৌতম বজাৰ বংশ।

১ গৌতম	২৯	৬	১১
২ বিৰবাহ	২৮	১	১৪
৩ নাৰায়ন	২৬	২	২৩
৪ হয়াত সিংহ	২১	৮	১৭
৫ ধনপতি সিংহ	৩১	৫	১৪
৬ নভাচন্দ	৩০	৭	১৭
৭ সুৰ সেন	২৫	৮	১

৮ চিত্র সেন	১১	৩	৭
৯ উচ কান	১৪	২	১৩
১০ জস মতি	১৫	৪	০
১১ বলবাহু	২৬	৫	৬
১২ কামপান	৩৮	১	৭
১৩ ভুবন সিংহ	১৫	৩	২
১৪ জিবন সিংহ	২১	২	২২
১৫ হরি কুল্য	৩৩	৩	১০
১৬ সুবগত	১১	২	০
১৭ হানভত সিংহ	২০	০	২
মোট	৪০০	৩	০

ময়ূর বংশি বজ

১ ময়ূর সেন	৪১	৬	৭
২ ধিবহর সিংহ	৩৮	৬	১
৩ বলুন সিংহ	৪৩	১১	১১
৪ সুব সেন সিংহ	৩৫	৪	৭
৫ মহাপ্রজ সিংহ	২৮	৫	১
৬ হরিনাথ সিংহ	২২	৩	২১
৭ জিবন সিংহ	৩৮	৭	১০
৮ উদই সিংহ	৩৭	২	২
৯ ইন্দ্রজই	৪৪	১	০
১০ সালু	২২	১	০

মোট ৩৬০ ০ ০

সোমপাল বজার বংশ।

১ সোমপাল	৪৪	১১	১৩
২ সমপাদ পাল	৩৩	৭	২১
৩ চন্দ্রপাল	২২	২	১৩
৪ নিকু পাল	৩১	১০	১১
৫ দহন পাল	৩২	৮	১৭
৬ বরসিংহ পাল	২৫	২	১৩
৭ সমর পাল	৩৮	৬	১৪
৮ বাম পাল	২৭	৫	১৪
৯ ধবিদ পাল	৩৮	৭	১৪
১০ অশ্বিত পাল	২২	২	১৫
১১ সন্ত পাল	৩১	৪	১৩
১২ ব্রিহত চন্দ্রপাল	১২	৪	১৬
১৩ মোহ পাল	১৮	১১	১১
১৪ ভিম পাল	২২	১০	১১
১৫ ধর্ম পাল	২৭	১	১৮

১৬ বিক্রম পাল	২৫	৬	২
১৭ কর্ম পাল	২৮	৩	১৮
মোট	৫০৬	৮	১

সকায়া সঁকর ১ সঁকে।

১ সকাদিত্য	১৪	০	০
২ বিক্রমাদিত্য	৫২	০	০
৩ ভোজদেব	৫২	০	০
৪ মলুক চন্দ	৫	৪	২০
৫ বিক্রম চন্দ	৩২	৩	১২
৬ কমনি চন্দ	৫	৩	২২
৭ বামচন্দ	১৮	১১	২
৮ ইন্দ্রচন্দ	১২	২	২
৯ কৈল্যান চন্দ	১২	৮	৫
১০ ভিম চন্দ	১২	৭	১১
১১ নন্দ সেন	১৮	৬	২১
১২ গোবিন্দ চন্দ	১৬	১০	১১
১৩ মোহন মতি	১	৩	৭

মোট ২৬৩ ৮ ০

আরু পুথিত এই রূপে লিখিতে। কল-
বাদৌ ভবেত্ রাজা ধর্মপুত্রৌ জুধিতিবঃ চতুর্দশ
সতং বর্সং জুক্তং দ্বাদশ বর্জসং। ১৪১২।
নন্দ পঞ্চ সতং জেয়ং। ৫০০। গৌতমচ্চ
চতুঃ সতং। ৪০০। ময়ূরচ্চকবেত্ রাজ্যং
সত্যাধিক সত জয়ং। ৩৬০। সপ্তাধিক সতং
পঞ্চ। ৫০৭। সোম রাজা মকারয়েত্।

ইয়াকে গোটালে ৩১৭২ হই; তার পরা
রাজ সঁক ১৭৭৩; মুঠে হিন্দু মতে কলি
জুগর ৪২৫২ বছর গৈচে।

কিন্তু আন পণ্ডিত জোতিসিয়াই জুধিতি-
বর পরা এইমান বছর নি লিখে; বেস্তলি
চাহাব নামে সাক্তত পার্গত এজন বর পণ্ডি-
তে গননা করার দবে জুধিতির বজা হববে
পরা এতিয়া ২৪২৬ বছর মাখোন হৈচে;
আর বাম চন্দ্রর পরা ২৮১২ বছর হৈচে;
আর স্রীকৃষ্ণর জনম পত্রর ষোআরাই গন-
না কবি তাঁওর জনম ইং সঁকর ৬০০
বছর ৭ আগষ্ট তারিখত হোআ বুজিলে।

খ্রিষ্টৰ কথাত তোমোলাকৰ মনে কি ধৰে?

Sermon II — What think ye of Christ?

মাথি লিখা ২২ আধ্যা, ৪২ পদ ।

এতিয়া প্ৰাই অঠেৰে স বচৰ হৈ গল, সেই দিনৰে পৰা এতিয়ালৈকে প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে কৰা সকলো দুখ ভোগৰ বিবৰন বহু মানুহৰ কানত দিনে ৰাতিএ কিৰ্তন কৰা গল; কিন্তু হাই হাই, কিমান ভাৰ মানুহ এহে সেই কথাৰ বিসেস সাৰ বুজি প্ৰভু যিচুত বিশ্বাস কৰি পৰিত্ৰান পাইচে ।

জেতিয়া প্ৰভুৰ নিম্নবিলাকে সাক্ষ্যত আদেস কৰাৰ দোআৰাই তেঁওৰ কথা সকলো জাতি লোকৰ আগত কিৰ্তন কৰি সুনাই, তেতিয়া অনেকে বোলে, যিচু খ্ৰিষ্টৰ ধৰম লবলৈ আমাৰ কি কাৰ্জ আছে? সেই ধৰমৰ দোআৰাই আমাৰ যদি কোনো উপকাৰো হই, তেও ভাক গ্ৰাজ্য কৰিবলৈ আমাৰ কাৰ্জ নাই । আৰু আন আন লোকে বোলে, যিচু খ্ৰিষ্টে জি প্ৰাচিৎ কৰিলে, তাৰে আমাৰ কি পৰিত্ৰান হব পাৰে? আপোন আপোন পাপৰ প্ৰাচিৎ আমি আপুনি জানোঁ কৰিব নোআৰোঁ? এই বুলি সকলোএ একে বাৰে অহঙ্কাৰ কৰি কই; কিন্তু তাৰ বিসেস কথা কি, তাক কোনোএ নে চাই । তাতে জি জনৰ কথা ওপৰে লিখা হৈছে, তেঁৱেই জি কথা সৎসাৰৰ অৰ্থে কলে, বোলে, জি দুআৰে আৰু বাটে দি সৰ্বনাসলৈ জাই, সেই দুআৰ বহল, বাটো চিকন, আৰু অনেকে সেই পোনে সোমাই । কিন্তু জি দুআৰে আৰু বাটে দি পৰম আনুসলৈ জাই, সেই দুআৰ কেনে দুগুৰ্ম, বাটো কেনে ঠেক, আৰু তাক পোয়া মানুহ ভাৰ! সেই বচনেই এতিয়াৰ কালৰ মানুহত স্বৰূপেই ঘটি আছে । তথাপি জি-বিলাকৰ মনে ওপৰে লিখা জনৰ কথাত বিবেচনা কৰে, সেইবিলাকে তিনটা প্ৰধান প্ৰমানেৰে এই কথাৰ অৰ্থ বুজিব পাৰে ।

প্ৰথম প্ৰমান । খ্ৰিষ্ট নো কোন?

দ্বিতীয় প্ৰমান । তেঁওৰ কথাত আমাৰ মনে

ধৰিবলৈ তেঁও আমাৰ নিমিত্তে কি কৰম কৰিছিলে?

ত্ৰিতীয় প্ৰমান । তেঁওৰ কথাত বিবেচনা কৰিলে, তাতে আমাৰ কি লাভ আছে?

প্ৰথমে খ্ৰিষ্ট নো কোন? স্মৃষ্টিৰ দিনৰে পৰা তেঁওৰ কথাত অনেকে বিবেচনা কৰি তেঁওকে জিৱনৰ বন্ধু বুলি জানিলে; কিন্তু তেঁওক অৱহেলা কৰা জিবিলাক, সেইবিলাকে বিবেচনা কৰি কই, তেঁও বাৰেইৰ পুতেক ন হই নে? তথাপি মৰ্ত্য লোকৰ দৰে তেজ মজ্জা নো হোআ নিৰাকার জনে তেঁওলৈ এই কথা কলে, তুমি মোৰ পুত্ৰ, আজি মই তোমাক জনমালোঁ; আৰু বাৰ কলে, হে ইস্বৰ, তোমাৰ সিংহাসন চিৰকাল সৰ্বদাই থাকে, তোমাৰ ৰাজ দণ্ডেই পৰমাৰ্থিক দণ্ড, তুমি পুন্যকে প্ৰিতি কৰি, পাপক শ্বিন কৰিচা; হে প্ৰভু, তুমি আদিত্তে প্ৰিথিবিৰ মূল স্থাপন কৰিলা; আকাশ মণ্ডলো তোমাৰ হাতে কৰা হই; দুয়ো নষ্ট হব, কিন্তু তুমি নিত্য; সেই সকল কাপৰৰ নিচিনা পুৰনি হৈ জাব; আৰু বস্ত্ৰৰ দৰে তুমি নুৰিয়ালত সিবিলাকৰ ৰূপ গুচিব; কিন্তু তুমি সদাই একে ৰূপ, আৰু তোমাৰ বচৰৰ কেতিয়াও খই নাই । আৰু বাৰ কৈচে, আদিত্তে বাক্য আছিল, আৰু সেই বাক্যেই আপুনি ইস্বৰ । তেঁৱেই সকলোকে সৃষ্টিলে, আৰু আটাই সুজা বস্ত্ৰৰ মাজত তেঁও ন সুজা কোনো বস্ত নাই । জিৱন তেঁওতেহে; সেই জিৱনেই মানুহৰ পহৰ ।

হে পৰ্হা আৰু সুনো লোক সকল, তোমোলাকে যদি বুজি চোআ, তেন্তে এই সাক্ষ্য বচনৰ দোআৰাই ওপৰে লিখা জন নো কোন হই, তাক ভাল মতে জানিব পাৰিবা । দেখা, সাক্ষ্যৰ মাজত এই সকল বচন মানুহৰ নিমিত্তে বিদিত হৈছে নে? আৰু নিৰ্বলি নিৰ্বুধি মানুহৰ মাজত কোনো লোকে এই প্ৰিথিবি খনৰ মূল স্থাপন কৰিলে নে? নতুবা কোনো সৎসাৰিক ৰজাৰ সিংহাসন চিৰকাল থাকে নে? ন হই, এয়ে কোনো ৰূপে হব

নোআৰে; কিন্তু জি জন সৰ্বসক্তিমান, আৰু
অবিনাসি পৰম ইশ্বৰ, তেঁওৰ বিসয়েহে এই
কথা সাক্ষ্যত লিখা হৈছে, ইয়াকে নব নামে
খিয়ানতি হোআ সকলোএ নিচই ৰূপে জানিব
পাৰে, ইয়াত একো সৎসই নাই। তেঁন্তে
জাক খ্ৰিষ্ট বোলে, তেঁওৰ নিমিত্তে এই ৰূপ
ৰচন সাক্ষ্যত লিখা হৈছে নে? আৰু তেঁৱেই
জে সত্য পৰম ইশ্বৰ হই, ইয়াক আমাৰ
মনে ধৰিব নে? হই, এই কথাৰ দোআৰাই
তেঁওক জগতৰ ইশ্বৰ বুলিবলৈ আমাৰ একো
সৎসয়ৰ কাৰন নাই। তেঁও স্বৰূপেই সুজন
পালন সৎহাৰ কৰ্তাৰ অধিকাৰি; তেঁওৰ
বাহিৰে ইশ্বৰ আৰু পুত্ৰ স্বৰগত বা প্ৰিথিৰিত
আন কোনো ঠাইতে নাই। বিসেসকৈ জি
জনে জগতক ত্ৰান কৰে, এনে ইশ্বৰৰ অনাদি
আৰু অনন্ত পুত্ৰ তেঁও। এই কথাডো লিখা
আছে, তেঁও অদ্ভিয়া ইশ্বৰৰ প্ৰতি মূৰ্তি, আৰু
সকলো সৃষ্টিৰ মাজত আদি পুত্ৰ। সিং-
হাসন বা ৰাজ সাসন, অধিপতি বা পৰাক্ৰম,
দ্ভিয়া বা অদ্ভিয়া হওক, স্বৰগতো প্ৰিথিৰিতো
থকা সকলোকে তেঁৱে সৃজিলে; তেঁওৰ দো-
আৰাই আৰু তেঁওৰ নিমিত্তেই সকলোকে
সুজন কৰা হৈছে। তেঁৱে সকলো বস্তুৰ
আদি আৰু সকলোকে স্থিতি কৰ্তা। সেই পুত্ৰ
ইশ্বৰৰ মহিমাৰ প্ৰতাপ আৰু সাৰৰ মূৰ্তি
হৈ, আপোনাৰ সক্তিমন্ত বাক্যেৰে সকলোকে
পালন কৰি আছে। এই সকল প্ৰমানৰ দো-
আৰাই তেঁৱেই জে সত্য অবিনাসি পৰম
ইশ্বৰ, ইয়াৰ এটা স্বৰূপ আৰু অলৰ প্ৰমান
কৰা হ'ল।

তেন্তে হে পৰ্হা আৰু সূনা লোক সকল,
ওপৰে জি জনৰ বিসয়ে নানা ৰূপ সাক্ষ্যৰ
দ্বিচ প্ৰমাণেৰে লিখা গ'ল, সেই জন ইশ্বৰ ন
হই বুলি তোমোলাকে ভাবিব পাৰা নে?
আৰু যদি স্বৰূপকৈ তেঁওকে ইশ্বৰ বুলি সাক্ষ্যৰ
আৰু বিবেচনাৰ প্ৰমানৰ দোআৰায়ে জনা
জাই, তেন্তে এনে জনৰ কথাত আমি সক-
লোএ বিবেচনা কৰিবলৈ অতি আৱশ্যক ন
হই নে? যদি কোনোএ বোলে, আমি নো

খ্ৰিষ্টৰ কথাত কি বিবেচনা কৰিম? তেন্তে
হে ভাই, তাক কঁও সূনা; দেখা, জি জন
সৰ্বসক্তিমন্ত পুত্ৰ, তেঁও হ'লে সকলো জগত
খনৰ অধিকাৰ, আৰু আমাৰো পুত্ৰ আৰু
ইশ্বৰ হই; তেন্তে এনে জনক আমি ভই
কৰিব নে পাঁও নে? আৰু ভই কল্পনেৰে
তেঁওৰ সকলো আগা মানিব নে পাঁও নে?
জদি বোলা, আমি তেঁওক ভই কৰোঁ, তেনে
হ'লে ভই জে কৰিচা, তাৰ প্ৰমান কি? জদি
তুমি ইশ্বৰক ভই কৰিচা, তেন্তে তেঁওৰ আগা
মানিচা নে? আৰু জদি আগা মানিচা,
তেন্তে সকলো পাপ কৰমৰ পৰা আঁতৰ হৈ
তালৈ ঘিন কৰিচা নে? আৰু জদি পাপ
কৰম এৰিচা, তেন্তে তেঁওৰ বাক্যত তোমাৰ
আনন্দ হই নে? এই সকলো জদি তোমাৰ
নাই, তাতে নিচয়ে জানিবা তুমি ইশ্বৰক ভই
কৰা নাই, কিন্তু আপোন সুখৰ অভিলাসহে
পূৰ কৰি এই জগতত কাল নিয়াইচা।

অনেকে বোলে, আমি ইশ্বৰৰ কথা কি
ৰূপে ভাবিম? কিন্তু হে পৰ্হা আৰু সূনা
লোক, তোমোলাকে ইশ্বৰৰ কথা জে চিন্তিব
নোআৰা, ইয়াৰ হেতু কি? জি জনে মাত্ৰিৰ
গৰ্ভত থিত হোআ দিনৰ পৰা আমাৰ সক-
লোকে অন বস্তু আদিৰে পালন কৰি আছে,
আৰু সকলো দুখ আপদৰ মাজত আপোন
অনুগ্ৰহেৰে ৰখা কৰি আছে, এনে জনৰ
দায়া আৰু অনুগ্ৰহক আমি চিন্তা কৰিব নে
পাঁও নে? আৰু সেই আটাইৰে নিমিত্তে
তেঁওৰ অনুগ্ৰহৰ উপকাৰ জানি, তেঁওৰ সেৱা
কৰিবলৈ আমাৰ কেনে উচিত কৰম হই?
কিন্তু হাই হাই, মৰ্ত্য লোকৰ মাজত ইশ্বৰৰ
অনুগ্ৰহ আৰু দায়া বিচাৰ কৰা লোক অতি
টান, সকলো মানুহে কেৱলে জগতৰ চিন্তা
আৰু ধনৰ লোভ ইয়াতহে মোহ গৈ আছে।
সুজন, পালন, সৎহাৰ কৰ্তা পুত্ৰৰ আগা
মানি তেঁওৰ ইষ্ট কৰম কৰিবলৈ কাৰো ইচা
নাই।

দুস্তিৰ প্ৰমান। খ্ৰিষ্টৰ কথাত আমাৰ

মনে ধরিবল তেঁও আমাৰ নিমিত্তে কি কৰম কৰিছিলে!

ভেঙে নিবেদন কৰোঁ, সূনা কৰ্ন পাতি,
ব্রাহ্মন আৰু সুদু আহি আচে জন্ত জাতি,
জি কৰিলে যিচু খ্ৰিষ্টে জগত ভাৰন,
সূনা ভাক বন্ধু, সূনা মধুৰ বচন।
প্ৰভুৰ চৰিত্ৰ সুনি মন দ্বিগু হব,
বিশ্বাস কৰিলে ভাতে নিচেয়ে ভৰিব।
অন্ত কালে নে থাকিব আৰু পাপ ভাব,
ইশ্বৰৰ পুত্ৰ নামে শ্ৰাতি হব ভাব।
অতি বিতাপন কথা ধৰ্ম অৱতাৰ,
জাহাৰ বিশ্বাসে ভবে জগত সৎসাৰ।
আৰু বৰ বিনয় পূৰ্বক কহোঁ সূনা,
খ্ৰিষ্টত আসুই ললে এহাৰা জাভনা।

প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে প্ৰিথিবিৰ অৱতাৰ ধৰি
জগত ভাৰনৰ নিমিত্তে জি কৰম কৰিলে,
ভাব কথা কৈ কোনে অন্ত পোলাৰ পাৰে?
তথাপি তেঁওৰ বিবৰন অলপিয়াকৈ কৈও;
এই কথাত জি কোনোএ মন দিএ, সেয়ে ইশ্ব-
ৰৰ অনন্ত ক্ৰোধৰ পৰা বৰ্খা পাব পাৰে;
কিয়নো জগতৰ লোকে পৰিত্ৰান পাবৰ নি-
মিত্তে জি কৰম আৰু জি পুণ্য কোনোএ
কেতিয়াও কৰিব নোআবিলে, আৰু কৰিব-
লৈকো কাৰো সাধ্য নাই, এনে মহা কৰম
সেই প্ৰভুএ জগতৰ পাপিষ্ট লোকলৈ সাধি-
লে। সেই কথাই এই; জেতিয়া আমাৰ
আহি পিত্ৰি মাত্ৰিএ ইশ্বৰৰ আগ্য ভাঙ্গি
পাপিষ্ট হ'ল, সেই কালতে ইশ্বৰে প্ৰভু যিচু
খ্ৰিষ্টক মানুহৰ পাপ নাস কৰিবৰ নিমিত্তে
নিজোজন কৰি ধলে। পাচে জেতিয়া তেঁওৰ
কাল সম্পূৰ্ণ হ'ল, তেতিয়া ইশ্বৰে পাপি সৰি-
লৰ মূৰ্ত্তিৰে আপোনাৰ পুত্ৰক জগতলৈ পাঁ-
চিলে। ভাতে তেঁও জগতত অৱতাৰ ধৰি
মানুহে জেনেকৈ পাপৰ পৰা নিস্তাৰ পাব,
এনে কৰম প্ৰকাশ কৰিলে; অৰ্থাত্ত তেঁওৰ
জিৱনৰ সকলো কালতে অতি সুমে ঠায়ে
ঠায়ে সুৰি পৰিত্ৰানৰ কথা প্ৰকাশ কৰিলে;

আৰু কগিয়াবিলাকৰ বোগ গুচালে, অৰ্থাত্ত
কনাক চকু, ধোৱাক ভৰি, কনাক কান আৰু
মিথুৰ জিৱ দান দিলে। কিন্তু হে পৰ্বা
আৰু সূনা লোক, এই সকলো আচৰিত
কৰমতকৈ তেঁও স্মৃতি ধনৰ নিমিত্তে জি কৰম
কৰিছিল, সেই কৰমেই অতি অমুত। দেখা,
মাকে আপোন সন্তানৰ নিমিত্তে প্ৰান দিয়া
কত সুনিচা? আৰু বজাই দুবাচাৰ প্ৰজাৰ
নিমিত্তে বা প্ৰান দিয়া সুনিচা কত? কিন্তু
হে মৰ্ত্যৰ পাপি লোক সকল, ভোমোলা-
কৰ নিমিত্তে জগতৰ ইশ্বৰে প্ৰান দিলে, ভো-
মোলাকৰ নিমিত্তেই তেঁওৰ সবিলত অতি
সন্তান পাই বলি ৰূপে আপোন প্ৰানক
পেৰেজ কাঠৰ ওপৰত ভগন কৰিলে। আৰু
ভোমোলাকৰ পাপৰ দণ্ড গুচিবৰ হেতুকে
তেঁও আপোন পবিত্ৰ ভেজৰে ভোমোলাকৰ
আৰু আমাৰো মহা প্ৰাচিত কৰিলে। জদি
বোলা হেনে, ইশ্বৰে আমাৰ নিমিত্তে নো
প্ৰান ভগন কৰিবলৈ কি কাৰন আছিল?
ভেঙে কৈও সূনা, স্মৃতি সৃজনৰে পৰা আ-
মাৰ সকলো পুৰুষবিলাকে ইশ্বৰৰ আগ্য
ভাঙ্গি তেঁওৰ আগত নিচেই অসুচি আৰু
কুকৰম কৰোঁতা হ'ল; আৰু সিবিলাকৰ
সন্তান জি আমি, আমিও একে পাপ কৰম-
তে পতিত হৈ জিৱনৰ সকলো কালত পাপ
বিনে আন একো পুণ্য কৰম কৰিব পৰা নাই।
ভেঙে পাপি মানুহ জি আমি, আমি কো-
নো পুণ্য কৰম কৰি ইশ্বৰৰ দ্বাৰা পাব পা-
ৰিম নে? জি মানুহৰ মনত এবেলি পাপে
পুৰেস হ'ল, তাৰ পৰা কোনো মতেও ভাল
কৰম ওলাব নোআবে। তথাপি মানুহে
পৰিত্ৰান পাবলৈ দান দখিনা, বলি হোম,
দণ্ড ভণ্ড, গজা দান, ভিৰ্জ দৰ্শন আহি কৰি
দান কৰ পুণ্য কৰম আৰ্জ, আৰু কোনোএ
বায় নাম লৈ গুৰু ভকত ভোজন কৰাই।
কিন্তু হে এই ৰূপ স্ৰম কৰা-লোক, ভোমো-
লাক এনে কৰম কৰাতে অগনন পাপৰ
পৰা উদ্ধাৰ পাবা নে? আৰু ভোমোলাকৰ
ধন লোৱা দি ইশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ কিনিব পাৰিম

বুলি ভাৰিচা নে? প্ৰিথিৱিত জিৱোৰ বহু
মূল্য বস্তু আছে, সেই সকলোবোৰ ইশ্বৰৰ
হাতত নাই নে? আৰু জেতিয়া তেঁওৰ
প্ৰয়োজন হই, তেতিয়া তেঁও লবৰ সক্তি নাই
নে? তাত বাহিৰে ভোমোলোকৰ সৰিল প্ৰান
জি আছে, ভাৰো ইশ্বৰ অধিকাৰ ন হই নে?
আৰু জেতিয়া তেঁৱে সৰিলৰ পৰা জিৱ বাজ
কৰি নিব খোজে, তেতিয়া তুমি বাধা কৰিব
পাৰা নে? ইয়াতে জানিব, ইশ্বৰে মানুহৰ
হাতেৰে কিবা সূক্ষ্মা পাই, এনে ন হই;
কিন্তু আমাৰ সকলোতে উপকাৰ কৰোঁতা
কেৱল তেঁৱেইহে; তেঁওৰ দোআৰাই আমি
জিটো, লৰিটো, আৰু জিৱনৰ নিশ্বালো
তেঁওতেহে লৈটো। এই হেতুক আমি আ-
পোন পাপ অপৰাধৰ নিমিত্তে ধন সোন
আদি মণসাৰিক বস্তু দি ইশ্বৰক ভুট কৰিব
নোআৰোঁ, আৰু তাৰে সৈতে আমাৰ পাপৰ
লেনসুকো তেঁও খেমা ন কৰে। আৰু যদি
বোলা, ন হই, আমি গুৰু ভকতক দান দখিনা
কৰি ইশ্বৰৰ নাম লম, তাত আমাৰ পাপৰ
খণ্ডন হব; কিন্তু হে ভাই, গমি নো চোআ
নে? দেখা, জগতত জি জি মানুহ জনম
পাইচে, সেই সকলোৰে মাজত পাপ ন কৰা
কোনোবা লোক আছে নে? আৰু বেয়া
গচত ভাল গুটি লাগিব পাৰে নে? যদি
আমাৰ আদি পিত্ৰি মাত্ৰি এবলি পাপত
পৰিল, তেতিয়া নিবিলাক পাপি হোআত
আমিও নিবিলাকৰ পুলি পোমা হোআত
পাপি ন হলোঁ নে? অৱল্যো হলোঁ; কিয়-
নো জেনেকৈ বেয়া গচে ভাল হব নোআৰে,
তেনেকৈ আমিও এবলি পাপ কৰাত পাচে
আৰু সুচি মন আমাৰ ভিতৰত থাকিব নো-
আৰে; আৰু জেতিয়ালৈ অসুচি পাপি মন
আমাৰ মাজত থাকে, তেতিয়ালৈকে আমি
জি কৰম কৰোঁ, সকলো কৰম অসুচি হব।
জেনেকৈ অশ্লিষত বিহ চালিলে অশ্লিষ গুচি
বিহ হই, সেই ৰূপে আমাৰ মনত পাপ
ৰূপ বিহ সোমোআত কেৱল পাপি মন,
আৰু পাপি স্বভাৱ হ'ল। তেন্তে যদি আ-

মাৰ পাপ গুচিবলৈ ভকতক ভোজন কৰাও,
নতুবা গুৰু ঘৰলৈ দিও, তাত খণ্ডন হব পা-
ৰে নে? কোনো মতেও হব নোআৰে, কেৱল
মিচা সুমহে কৰা হই; কিয়নো তুমি জেনে
পাপি, সেই সকলো একে পাপতে পতিত ন
হই নে? তুমি জেনেকৈ লোভ, মোহ, কাম,
ক্ৰোধ, হিংসা, বঞ্চিত কৰা, সিবিলাকেও
ন কৰে নে? অৱল্যো সিবিলাকেও কৰে।
তেনে হলে এক পাপিএ আন পাপিক কি
ৰূপে উদ্ধাৰ কৰিবৰ সক্তি আছে? যদি
জগতৰ মাজত কোনো নিৰূপা পি লোক খা-
কিলেও সিবিলাকে আপোনাৰ নিমিত্তে পুণ্য
কৰম আৰ্জিব পাৰে, তোমাৰ নিমিত্তে কিবা
পুণ্য আৰ্জিব নে? লোকে ভোজন পান
কৰাতে তোমাৰ ত্ৰিষ্টি পলাই নে? যদি
এই জগততে লোকে ভোজন কৰাত আমাৰ
ত্ৰিষ্টি পলাবলৈ অভি অসাধ্য কৰম হই,
তেন্তে পাচৰ জগতত লোকৰ পুণ্যৰ দোআ-
ৰাই আমাৰ জিৱনৰ আহাৰ কি ৰূপে হব
পাৰে?

কিন্তু কোনোএ যদি বোলে, কলি কালত
কেৱল নাম ধৰমতহে লাৰ, এই নিমিত্তে নাম
লৈ তৰিম, সিও সুম বিফল। কিয়নো জে
নেকৈ কোনো বৰ ধৰ্ম্মআই লোকৰ ধাৰ
সুজিবলৈ এটা ফুটা কৰিও ন ধকাত ধাৰৰ
গৰাকিৰ নাম ললে, তাৰ ধাৰ সূজা ন হই,
আৰু গৰাকিএও নন্তোদ নে পাই, সেই
ৰূপে পাপি মানুহে ইশ্বৰৰ আগ্য নে মানি
তেঁওৰ নাম লোআত পাপ খেমা কৰোক
চাৰি, ইশ্বৰৰ মহা ক্ৰোধহে পুঞ্জলিত হই।
তেনে হলে কি ৰূপে পাপি লোকৰ নিস্তাৰ
হব? সামান্য ৰূপে জেনেকৈ কোনো অপ-
ৰাধি আপোন অপৰাধৰ পুতিফল নু ভুঞ্জাই
মানে বজাই এৰিব নে পাই, তেনেকৈ পাপি
লোককো পৰম ইশ্বৰে উচিত দণ্ড নু ভুঞ্জালে
নিস্তাৰ পাৰ নোআৰে। কিন্তু হে বন্ধু সকল,
আমি আপোম পাপৰ দণ্ড নো কেনেকৈ
ভুঞ্জিব পাৰিম? কিয়নো জগতত থাকোঁতে
মানুহৰ জেনে অসিমা পাপ, আৰু অসিমা

ৰূপে ইশ্বৰৰ সহন, তেনেকৈ জি লোকক
ইশ্বৰে নৰকৰ সান্ত্বি ভুঞ্জাই, সিও অনিম
সান্ত্বি; সেই জাতনাৰ অন্ত আৰু ন হ'ব,
কোটি কোটি কল্প ওৰ পৰিলেও পাপি
লোকৰ নৰক সান্ত্বি ওৰ ন পৰে। তেন্তে
হে নিৰ্ভই পাপি বন্ধু, আমি সকলোএ নৰ-
কৰ অখণ্ডনীয় সান্ত্বি ভুঞ্জিবলৈ কি সক্তি
আছে, কিয়নো সেয়ে অনন্ত কাললৈকে খা-
কিব। যদি নিচয়ে পাপি লোকৰ এনে
অৱস্থা হ'ল, তেনে হলে আমাৰ আৰু কি-
হত পৰিত্ৰান আছে? আমাৰ পৰিত্ৰানৰ
আমা নিচয়ে গুচিল; তথাপি জি জনে সক-
লো জগত খনৰ অপৰাধৰ নিমিত্তে নৰকৰ
অত্যাশু দণ্ড ভুগিব পাৰে, এনে এজন আমাৰ
আসুই হ'বলৈ অতি প্ৰয়োজন আছে। কিন্তু
এনে জন নিৰ্বলি মানুহৰ মাজত কোন হ'ব
পাৰে? কোনে আমাৰ প্ৰতি জনৰ পাপৰ
নিমিত্তে নৰকৰ অসহনীয় দণ্ড ভুগিব? স্বৰ-
গত বা প্ৰিথিবিৰ আন কোনো ঠাইতো এনে
জন মহা আসুই নাই।

এই হেতুকে ওপৰে জি জনৰ বিসয়ে বিবে-
চনা কৰা হৈছে, সেই প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে অনাথ
পাপি লোকৰ গতি দেখি, আপোন জোৰ্তি-
মই থান এৰি, এই তলৰ পাপমই জগতলৈ
আহিল, আৰু জগতৰ পৰিত্ৰানৰ হেতুকে
কন্যাৰ গৰ্ভত জনম ধৰি, ওপৰে কোআৰ
মতে প্ৰিথিবিৰ ওপৰত অনেক বচৰ থাকি
ইশ্বৰৰ পৰিত্ৰান সকলোৰে আগত প্ৰকাশ
কৰি সুনালে। পাচে তেঁও জি কৰম কৰি-
বৰ নিমিত্তে জগতত পাপি মনুষ্যৰ আক্ৰি-
তি লৈছিল, সেই কৰম সিধি কৰাৰ কাল
সম্পূৰ্ণ হ'লত তেঁও আপোন সবিলক পাপি
লোকৰ হাতত সমৰ্পন কৰি দিলে; আৰু
দুষ্ট লোকে তেঁওৰ উপকাৰ নে জানি, পে-
ৰেক কাঠৰ ওপৰত তেঁওৰ প্ৰান বধ কৰি-
লে। তাতে তেঁওৰ জি জাতনা হ'ল, তাক
কোনে চিন্তা কৰিব পাৰে? তেঁওৰ হাতত
আৰু ভৰিতো গজালেৰে বিদ্ধা হৈছিল।
আৰু জেতিয়া প্ৰভুএ জগতৰ পাপৰ দণ্ড

ভুগিছিল, তেতিয়া তেঁওৰ আঁহ তেজৰ বৰ
বৰ টোপাৰ দৰে মাটিলৈ পৰিল। মানুহৰ
পাপ খণ্ডাবলৈ তেঁও জি জাতনা পালে,
সেই জাতনা দেখি সুৰ্জে আপোন মুখ ঢা-
কিলে, প্ৰিথিবি খনো কঁপিবলৈ ধৰিছিল,
আৰু সিলবোৰো ফাটিল। আৰু জগত
সুজন হোআৰ পৰা জি জাতনা কোনো মৰ্ত্য
লোকৰ মাজত পোআ নাই, আৰু কোনোএ
ভাবিবও নোআৰে, এনে জাতনা তেঁও আ-
মাৰ আটাইৰে পাপ খণ্ডনৰ হেতু পালে।
সেই দুখৰ কালত তেঁও অতি জাতনা পাই
বিজিয়াই কলে, হে ইশ্বৰ, হে ইশ্বৰ, মোক
কিয় এৰিলা? এই ক্ষেপে প্ৰভুএ জগতৰ
পাপত দুখ পাই আপোন সবিল ভগন
কৰি, সেই মৰনৰ দোআৰাই ইশ্বৰলৈ পাপি
লোকৰ মহা প্ৰাচিভ কৰিলে। তাৰ পাচে
তেঁওক মৈদামত ধোআ হ'ল, তাতে তিনি
দিন থাকি পুনৰাই আপুনি জিয়াই থাকোঁতে
জেনেকৈ কৈছিল, সেই দৰে মৰনক আৰু
সকলো পাপৰ পৰাক্ৰমক জিনি জিয়াই
উঠিল। তাতে সন্সাৰৰ জি অখণ্ডনীয় পাপ,
তাৰ সান্ত্বি ভুঞ্জি পাপি লোকলৈ পৰিত্ৰান
প্ৰকাশ কৰি তেঁওৰ সিন্যাবিলাকক এই আ-
দেশ দি কলে, তোমোলাকে জগতৰ সকলো
প্ৰানিৰ আগত মই জি আপোন প্ৰান ভগন
কৰি পাপৰ মহা প্ৰাচিভ কৰিলোঁ, ইয়াৰ সুভ
বাদ্য কিৰ্তন কৰি দিয়া; তাতে জিবিলাকে
মোৰ প্ৰাচিভত বিশ্বাস কৰে, সি পৰিত্ৰান
পাব; কিন্তু জিবিলাকে বিশ্বাস ন কৰে, সি
দণ্ডৰ পাত্ৰ হ'ব। এই বাক্য জনাই তেঁও আ-
পোন পৰিত্ৰ থানলৈ সিন্যাবিলাকে দেখি খা-
কোঁতেই উঠি গ'ল। তাতে এতিয়া আৰু অনন্ত
কাললৈকে সৰ্বদাই জিয়াই থাকিব। পাচে
জেতিয়া প্ৰিথিবিৰ অন্তকাল হ'ই, তেতিয়া
আৰুও তেঁও আপোনাৰ অজুত গুন অজুত,
আৰু হেজাৰ গুন হেজাৰ দুষ্টবিলাকক লগত
লৈ পাপি লোকৰ সোধ কৰিবৰ নিমিত্তে
মেঘত উঠি আহিব; তাতে তেঁওৰ প্ৰত্যাপৰ
দোআৰাই স্বৰগ প্ৰিথিবি নষ্ট হ'ব, আৰু আ-

দিব পৰা অতুলৈকে জি জি মানুহ মৰি আছে, সেই সকলো শ্মিডু লোক মৰনৰ পৰা উঠিব। তেতিয়া তেঁৱে সকলোৰে মনৰ আৰু কৰ্মৰ লোধ কৰি পুতি জনৰ কৰ্মৰ ফল দিব।

ত্ৰিতিয় প্ৰমান। তেঁওৰ কথাত যদি আমি বিবেচনা কৰোঁ, তাত আমাৰ কি লাভ হ'ব?

হে বন্ধু লোক, ওপৰে জি জনৰ কথা লিখা হ'ল, সেই জনৰ কথাত বিবেচনা কৰিবলৈ আমাৰ একো প্ৰয়োজন নাই নে? দেখা, তেঁও সকলোৰে ইয়ৰ হৈও জেতিয়া আমাৰ পাপৰ নিমিত্তে আপোন প্ৰানক বলি ৰূপে উচৰগি তেঁওৰ পবিত্ৰ ভেজৰে আমাৰ প্ৰাৰ্থিত কৰিলে, তেন্তে এনে প্ৰিয় জনৰ কথাত, তেঁওৰ অনুগ্ৰহত আমি বিবেচনা কৰিবলৈ আমাৰ অতি উচিত কৰ্ম নহ'ব নে? তেঁওৰ কথাত যদি আমাৰ প্ৰিতি নহ'ব, তেন্তে কাৰ কথাত নো আমি চিন্তা কৰিম? কোনে আপোনাৰ প্ৰান দি মানুহৰ প্ৰাৰ্থিত কৰিলে? জি জি ধৰ্ম আৰু পবিত্ৰতাৰ পথ জগতৰ মাজত আছে, সেইবোৰৰ ভিতৰত এনে প্ৰেমৰ বানি কোনে কত সুনিচা? গমি চোআ হে বন্ধু, নানা সাত্ৰৰ মাজত জি জিবিলাক অৱতাৰৰ কথা লিখা আছে, সেইবিলাকে পাপৰ নিমিত্তে কি প্ৰাৰ্থিত কৰিলে? কিন্তু প্ৰভু যিচু আপোনাৰ প্ৰা-
নেৰে জগতৰ প্ৰাৰ্থিত কৰিলে। আন অৱ-
তাৰবিলাকে দুটক সৰ্গৰ কৰিবলৈ জগতত অৱতাৰ হৈছিল; কিন্তু প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে দুটক নিমিত্তে আপোনাৰ সৰিল ভগ্ন কৰি, মহা পাপ জাতনাৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে। আন আন আগুইবিলাকে জগতৰ লোকৰ মৰে সুখ ভোগ বিচাৰিলে, কিন্তু প্ৰভু আপোনাৰ সুখলৈ কাৰ্য্য নকৰি পাপবিলাকৰ হিত চিন্তা কৰিলে। চৰাইবোৰৰ বাঁহ আৰু নিয়ালৰ গাঁড়ো আছিল; কিন্তু প্ৰভু আপোনাৰ মূৰ সূমাৰলৈ কড়ো ঠাই নাছিল। আন আন অৱতাৰে বজা হৈ ৰাজ সান কৰিলে, কিন্তু খ্ৰিষ্টে সামান্য মানুহৰ মাজত

অৱতাৰ হৈ নম্ৰ ৰূপে জগতৰ পাপ ভুঞ্জিলে। নিবিলাকে মানুহৰ ঘৰে দুৰাচাৰ কৰ্ম আচৰি ইজিয় ভোগ কৰিলে। কিন্তু প্ৰভু যিচুএ সকলো পাপ আৰু পাপিৰ পৰাও জাতৰ হৈ নিম্পাপি হোআতো জগতৰ অপ-
বাধৰ হেতুকে আপোনাৰ সৰিলত জাত-
না পালে, তেঁৱে কোনো পাপ কৰা নাই, তথাপি পাপিৰ ত্ৰানৰ নিমিত্তে আপোনাৰ সৰিল দিলে। মানুহে আপোনাৰ পাপ গুচিবলৈ জন্তুৰ ভেজৰে প্ৰাৰ্থিত কৰে, কিন্তু তেঁৱে আপোনাৰ ভেজ দি জগতক ত্ৰান দিচে। দেৱতাৰিলাকে মানুহৰ পৰা পূজা বলি খো-
জে; কিন্তু খ্ৰিষ্টে পাপি লোকক এই ৰূপে নিমন্ত্ৰণ কৰি কৈচে,

চাগ আদি নো খোজোঁ বলি,
নো খোজোঁ একো সোন ধন,
কেৱল পাপৰ খেদ চিত্তেৰে
খুজিচোঁ মানুহৰ মন।
ভোমাৰ বলি হোম আদিতকৈ
হৈচে উত্তম প্ৰাৰ্থিত মোৰ,
মোক চাই পাপি নিস্তাৰ পোআ,
কিয় পৰা নৰক ঘোৰ?

এই ৰূপে তেঁও পাপি লোকক পুনৰাই নিমন্ত্ৰণ কৰি কৈচে, হে সুম কৰা আৰু ভা-
ৰত দুখ পোআ লোক সকল, মোৰ ওচৰলৈ
আহা, মই তোমোলাকক জিবনি দিম। মই
নম্ৰ আৰু কোমল মন হৈচোঁ, এই হেতুকে
তোমোলাকে আপোনাৰ ওপৰত মোৰ ঈ-
অলি লোআ, আৰু মোৰ মুখে সিখা পোআ,
তাতো তোমোলাকে মনত জিবনি পাবা।
কিয়নো মোৰ ঈঅলি চিল, আৰু ভাৰো লঘু।
জিবিলাকে পবিত্ৰতাৰ পাবৰ নিমিত্তে মোৰ
ওচৰলৈ আহে, মই তাক কোনো মতেও
বাহিৰ নকৰোঁ, আৰু কোনোএ মোৰ হা-
তৰ পৰা কাৰ্হি নিব নোআৰে। আৰু জি-
বিলাকে সৰ্গৰ পাপ জই কৰে, সেই-
বিলাকক মই আপোনাৰ সিহাসনত বহি-
বলৈ দিম; তাতো তাৰ ক্ৰন্দন বা লোক,
বিয়াকুল বা মৰন কেতিয়াও নহ'ব।

তেন্তে হে পাঠক গন, জি জনে ইমান দা-
যাৰে মানুহৰ পৰিত্ৰান সিধি কৰিচে, ইয়াত
বাহিৰে আৰু কোনো পৰিত্ৰান হ'ব পাৰে
নে? গমি চোআ, ইহুৰে জদি পাণিৰ জ্ঞানৰ
নিমিত্তে আপোনাৰ সৰিল ভগন কৰি পৰি-
ত্ৰানৰ উপাই দিএ, তাতকৈ আৰু কি উত্তম
প্ৰাচিৰ্ত আচে? কিন্তু হে ভাই, এনে অতি
দায়ানু প্ৰভুত বিশ্বাস ন কৰিলে, আৰু তেঁওৰ
প্ৰাচিৰ্তৰ দোআৰাই পাপৰ খেমা ন হলে,
আমাৰ সকলোৰে পাপ গুচাবলৈ আন কোনো
উপাই নাই। তেঁওক জদি হেলা কৰি আ-
পোনাৰ আয়ুসৰ কাল নিওআ, তেন্তে নিচয়ে
ঘোৰ নৰকত পৰি আপোনাৰ জিৱ আত্মা
হেৰুআবা। এই হেতুকে বিনই কৰোঁ, প্ৰভু
যিচুৰ চৰনত আসুই লোআ, তাতে তেঁওৰ
প্ৰাচিৰ্তৰ দোআৰাইহে অনন্ত পৰম আয়ুস
পাব পাৰিবা। দেখা, মানুহে জদি গোটেই
খন জগত পায়ো তাৰ আপোনাৰ প্ৰান হেৰু-
আই, তেন্তে তাত কি লাভ? কিন্তু জিবি-
লাকে প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টত আসুই লই, সি এনে
কোটি কোটি জগত পোআতকৈও অতি লাভ
হই, কিয়নো অনন্ত নৰকৰ মাজৰ পৰা হাত
সাৰি সি পৰম আয়ুসত সোমাব। ন.ল.ক.

অষ্ট্ৰেলিয়া দেশৰ হাঁহ চুটিয়াৰ নক্সা।

The Australian Ornithosynce.

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১১।

Dihingia Raja—War with the Bengalis.

পাচে ফাগুনৰ দিনত বজা দেৱে চুলে-
চাৰিঙ্গ বজাক পঠালে, চাৰিও ভায়েক বুৰৈ-
তে একে ঠাই হল। চতুৰ দিনত বজালে
তিনি দিন তিনি বাতি নাৱে শুৰে সনাৰ
কোঁঠ বেৰি আছিলে; পানি আনিব নোআ-
ৰি ভাত খাবলৈ ন হ'ল। চুলে- চাৰিঙ্গ
বজাক বুৰৈতে থৈ, চুলে-কা ডিপাম বজা,
চুলে- নামককিয়া বজা, চুলে- সৰু গো-
হাঁই, তিনিও ভায়েকে একুৰি দুখন নাৱৰ
মাৰ বান্ধি লুইতে ভটিয়াই গৈ জুখ ধৰিলে-
গৈ। বজালে কাঁৰ গুলি মাৰিব নোআৰি
হুকি গল; আমাৰ লোকে বজালৰ বৰ
নাও এখন, মানুহ বাবেটা ৰাখিলে। পাচে
মুৰ্তাজা নামে বজাল এটা নাও একৈদেৰে
উজাই আহিল, সনাত তিনি জনা কোঁঅৰক
জুখ ধৰিলেহি। পাচে চুলে- চাৰিঙ্গ বজা,
বৰ পাত্ৰ গোহাঁই, অন্যো ডাঙৰিয়া পঠাই
নাও নমাই পানিএ দি তিনি জনা কোঁঅৰৰ
লগত শুৰ দিব দিলেগৈ। পাচে সকলেও
এটাই হৈ দুইমুনি সিনাত গৈ বজালৰ জুখ
কৰি, পালে বৰ নাও এখন, বৰ হিলৈ এটা,
অন্যো বস্ত্ৰ বিস্তৰ পালে। তাতে বজালৰ
চামনাথ নামে সৰদাৰ এটা পৰিল; বজাল
পৰিল দু হেজাৰ পাঁচ স। পাচে চুলে-কা
ডিপমিয়া গোহাঁই দেৱে বৰ পাত্ৰ গোহাঁই
১, খাওমু-চেনব ১, খাওমু-কতক ১, চুহন
১, এই চাৰিক লোক জন সহিতে নাৱে
পঠাই বজালৰ নাও বেৰি ধৰিব দিলেগৈ।
ইবোলাকেও বাতি ধৰিলতগৈ বজাল ভাগিল;
তাতে বজালৰ বস্ত্ৰ পালে সৰু নাও একুৰি,
ঘোৰা পালে এটা, এই কথা বাতি জুখৰ।
পাচে বাতি পুআ হলত বজালৰ সূচন নামে
নেবাৰ এটা পালেহি, তাৰ লগত আহিছিলে
হাতি এটা, ঘোৰা এস, মানুহ এহেজাৰ,
এই সকলেৰে সূচন আহি দুৰ্বল লগত শুৰ
দিলেহি। পাচে জেঠৰ দিনত দুৰ্বল ভটিয়াই
দিকৰাই মুখত বসগৈ; পাচে আমাৰ লো-

কে পাচে পাচে খেদি গৈ সেই ঠাইতে বেৰি ধৰিলেগৈ। পাচে বজা দেৱে দুই মূনি সিনা লাভ বৈ চুহনক বনলৈ পঠালে। পাচে আহাৰৰ এমাহ সাওনৰ এপল তাতে থাকি, সকলো উজাই আহি সনাতে বজা দেৱক সেৱা কৰি ৰাতি পুজাতে সকলো ভটিয়াই দিকবজ্জৰ মুখত কৌঁঠ কৰি বৈ, তাৰো পৰা গৰ বহাই দিবলৈ গল, ডাকৰিয়া সকলো পাচতে গল। পাচে বজালে আমাৰ লোকক দেখি যোঁৱাৰে খেদি আহি বৰ হিলৈ মাৰিব ধৰিলে; আমাৰ লোকে বৰ নোআৰি ভাগি আহিল। ত্যাওচুলুং প্লাইখাং হাতিত, খাওমুংচেনৰ প্লাইলিক হাতিত, ত্যাওৰিংমুনলাই প্লাইচু হাতিত, এই তিনিএ হাতিএৰে হুকি আহিল। চুৰুংফা ভিপাম বজা, চুলেং চাৰিজ বজা, ত্যাওচুতোও, এই তিনিএ সমনোৰে গৰৰ বাজ ওলাই পুনৰ উলটি গৰৰ ভিতৰ সোমাই থাকিল। ভাৰখ সিংহ নামে বজাল এটা, কোচৰ কোটোআল এটা, এই দুয়ে মাখুন্দি হাতিত উঠি খেদি আহিল। পাচে আন বজাল খেদি নাহিবৰ দেখি, আমাৰ তিনটা হাজৰকিয়াই হাতিত উঠি হেজদান উলিয়াই বাটত বহি ৰাজ্যক ন পলা বুলি ৰাখি, বজালক বেৰি ধৰিলেগৈ। খাওমুংকতক, খাওমুংফাং, এই দুয়ে সোঁ ফালে বেৰি ধৰিলেগৈ। পাচে বজাল লৰ মাৰি পলাল, আমাৰ মানুহে পাচে পাচে খেদি নি, মাৰি ধৰি বজালক দিকবাইত পেলালেগৈ। পাচে দিকবাই পাৰ হৈ বজালক জাবৰ দেখি আমাৰ চুহন, খাওমুং, ডাওকিমজই, পতিহাজৰকিয়া, পতিৰাম, এই পাঁচেই বজালক কাটি খুঁচি খেদি নি দিকবাইত পেলালে। পাচে চুৰুংফা ভিপমিয়া গোঁহায়ে ৰাজ্য লমনিতে ভাতে ৰাতিএ কৌঁঠ বান্ধি বল। পাচে ৰাতি পুজা হলত চুৰুংফা ভিপমিয়া গোঁহাই দেৱে ভাইমুজক পঠাই নাম ফালে বেৰিব দিলে, ভাইমুংফাজক উজনি ফালে বেৰিব দিলে। পাচে বেৰিবৰ দেখি বজালে

কৌঁঠ এৰি পলাল; পাচে আমাৰ লোকে পাচে পাচে মাৰি ধৰি খেদি নিবৰ দেখি দোপনি কাখৰত বজাল বলগৈ। পাচে আমাৰ ত্যাওৰিংমুজনে প্লাইচু হাতিএৰে খেদি জাবৰ দেখি, বজালে হাতিএৰে ভাগি গৈ দোপনিত পৰিল, ইবোৰ বজাল এৰাই গল। পাচে আমাৰ মানুহে বিলৰ কাখৰত পথাৰ পালেগৈ; বিলত পৰি থকা হাতি দুটা মাৰিলে, মাউতকো খুঁচি মাৰিলে। পাচে চুলেং চাৰিজ বজা, জাটি ধৰা মইকিয়া, আবিএ কৌঅৰ, এই চাৰিএ হাতিএৰে বেৰিলেগৈ। পাচে ভূৰকৰ দাচু নামে নেবাৰ এটা যোঁৱা একৈদেৰে আগ বাৰ্হি খেদি আহিল। পাচে আমাৰ লোকে কাটি খুঁচি কঁৰিয়াই বিস্তৰ যোঁৱা মাৰিলে, তাতে ভূৰকৰ সূচন খাঁ বজাক পাই কাটিলে। তাতে হাতি পালে ২৮ টা, যোঁৱা পালে ৮২০, বৰ হিলৈ খোঁকা হিলৈ বিস্তৰ পালে। সোন পালে এপেৰা, পেৰাৰ জোঁখা দিখলে এহাত, পথালিএ এবগত দুই আঙ্গুল, ৰূপ পালে ৪০ চলা। চুৰুংফা ভিপাম বজাও, চুলেং চাৰিজ বজাও, সকলো ডাকৰিয়া সৈতে উজাই আহি, বিস্তৰাখৰ সিলনিত এই দুব্য ভেঁটি বজা দেৱক সেৱা কৰিলে; তাতে থাকি সকলকো জুগ্যানুসাৰে বঁটা প্ৰসাদ দিলে, যোঁৱাও দিলে। পাচে বজা দেৱে ভাল তিথি বাৰ চাই উজাই দিহিজ নগৰ পালেহি, তাতে ৰিংখন মুংখন কৰিলে। পাচে কাতিৰ দিনত বজা দেৱে গৰগাঁৱলৈ আহি, সোডাম লেকু কৰিলেহি। পাচে পৰ্বতৰ ওপৰত ভূৰকৰ সূচন খাঁ বজাৰ মুৰটো মঠ বান্ধি ধলে।

অনেক দেশের সম্বাদ।

Journal of Events.

চাওখাত মৌজার দিহা কাথবত জেঠ মাহ ২১ তারিখে গধূলি সময়ে মঁহ বিচারি-
বলৈ জাঁওতে পখাবহ মাজত স্ববগ পবাত
এজন বামুন, এজন সুদু, এই দুই জন মানুহ
মবিল।

গুআহাটি নগরত প্রায়ে এক হেজার মা-
নুহ মাউবে ধরি মবিল। নিবিলাকর মাজত
ক্রিন্ধাম উঁবালি বকআ ফৌজদাৰি চিবস্তা-
দাৰ ৩১ মেইর মানিসা বাতি মাউবে ধরি
বাতি পুআ ১০ বজাত মুত্ৰা হল।

নগাঁরত এসতকৈ অধিক মানুহ এই পিবা-
তে মৰা সুনিচোঁ।

কলিকতাত দিনে পতি প্রাই ১০০ মানুহ
মাউবর দোআবাই মবিচে বুলি পত্রত লি-
খিচে।

কলিকতাব পৰা জোআ অনেক জাহাজ
পোৰা হেডুকে গবর্নমেন্টে জন চাবেক চাহাব
লোকক তাক বিচার পর কবিবর নিমিতে নি-
জোজন কবিলে। জাহাজর লোকচন দিবর
নিমিতে মাচুল লোআ জি বিয়া কল্পানি
নিবন্ধ কবিচে, নিবিলাকে বোলে, লঙ্কব-
বোর জি জাহাজত থাকে, সেই জাহাজর
হানি পুৰাবলৈ আমি গান্ত ন লম, ইয়াকে
ধিব কবিচে। সেই কাবনে জাহাজর কাপ্তান-
খিলাকে জাহাজত লঙ্কব, অর্থাৎ মালই দে-
লর লোকক ন লই।

২৫ মেইর দেও বাবত কলিকতা নগরত
৩০০ মান বাবু হিন্দু লোকে মিল্যনেবি পা-
দুবিবিলাকর কবম নিবাবন কবিবলৈ গোট
খাই, খ্রিষ্টিয়ান ধর্ম লোআ হিন্দু লোকে
জদি আকও হিন্দু ধর্মলৈ মন পালটাই
ভেঙে তার প্রাচিতি হব পাৰে নে নোআবে,
ইয়াকে বাব বিচার কবি, প্রাচিতি হলে আ-
কও গ্রাঅ্য হব পাৰে, ইয়াকে ধিব কবিচে।
সেই কথাৰ দোআবাই খ্রিষ্টিয়ান ধর্ম লো-
আ কোনো হিন্দু লোকে আগর ধর্মলৈ
উলটিব বুলি ডাবে।

লখনৌ নগরত ২০ মেই তারিখত দুই
চিপাহির দন্দ লাগি তবোআলেবে জুধ কবি
ই জনে সি জনক বুকু কালি মাৰিলে। প-
চে মৰা লক বৈষাই থকাত কোনো কোনো।
তাক বাধা কবিব খুজিলে, কিন্তু জি মো-
ধবে, মই তাক কাটিম, ইয়াকে বুলি ধেদ
লে। সেসত আপোনাৰ ডিক্তিত তবোআল
দি আপোন যাতি হল।

লাহোর নগরত ১৮ মেই তারিখত লখ-
নর নাচে এজন মাজিষ্টর চাহাবর জব হো-
আব কাবনে বিগিয়ান হৈ আপোন যাতি হল।

২১ মেই বাতিৰ ২ বজাত ঢাকা নগরত
ধুমকেডুর নিচিনা এটা বহ পুকান ওলাই,
নগরর পূব কালর পৈবা পচিমলৈ গৈ মাৰ
গল। তার পহর আতি পুকুলিত, বিদুলিৰ
নিচিনা হৈছিল; অনেক মানুহে দেখি বহ
ভই পালে।

লঙ্কা দিপৰ কলম্বো নগরত প্রথম মেই
বাতি বহ ধুমুহা বতাহ হোআত দুই তিনি
খন জাহাজ ডাগিল আক মানুহ গোটা
চাবেকো পানিত পহি মবিল।

৬ মেই তারিখত ককলগু নামে এখান অতি
উত্তম নতুন ডাপ জাহাজ বতাহর চৌরেবে
একালি একালি থাকি সেসত সোঁ মাজে দি
ডাগি একে বেলিএ ডল গৈ নে দেখা হল।
সেই জাহাজর লক নাও ওপজি থকাত জা-
হাজিকবোর উটি বখ্যা পবিল।

খেহ দেশত কাফির বেচিবলৈ এবিএল না-
মে এখান জাহাজ হুগলি মুখ পালত লঙ্কবর
হডুআই ১৩ মেই তারিখত জুইবে পোৰা
হল।

বম্বাই নগরত ধনর এটা গোলাব পৰা
এক লাখ টকাৰ কবুলতিবোর চুব কৰা
হৈছিল। চোৰ ধরিবলৈ গোলাব গৰাকিএ
১০,০০০ রূপ দিম বুলি বাত্ৰা চলাইচে।
পাচে আলি আকবর খাঁ নামে এক মুনসিয়এ
এটা মানুহর হাতত কবুলতি পত্র আচে
বুলি সুনি, তাক বিচারি ৩৮,৩০০ রূপৰ
কবুলতি পালে।

মাস্ত্রাজ নগৰৰ লেণ্ডেনন্ত জনন্তন নামে
এজন চাহাব মেমে নৈতে মেজন্ত বহি ভোজন
কৰোঁতে কোনো মানুহ সোমাই চাহাবৰ
পাচ ফালে দি আহি লক হিলৈৰে গুলিয়াই
মাৰিলে। কিছু বেলিৰ পাচে চাহাব মৰিল;
বধ কৰাটো পলাল।

ডুকক দেশৰ চুলতান বাদশ্যাই খিষ্টিয়ান
লোকৰ হিত কৰাত মচলমান মন্ত্ৰিবিলাকে
বেজাৰ পাই বাদশ্যাব ভায়েকক বজা পাতি-
বৰ নিমিত্তে বাদশ্যাব বেজে দৰৰ খুআই
মাৰিবলৈ এক লাখ টকা দিয় বুলি কথা
বান্ধিলে; পাচে বেজে কাকত পত্ৰ খোজাত
লিইতে নিবন্ধ লিখি চহি দিলে; বেজে সেই
পত্ৰকে লৈ বাদশ্যাব আগত দেখালে। সেই
কাকতৰে পৰা ফহিয়া মন্ত্ৰিবিলাকক কেৱে
দেখিবলৈ নে পালে।

গাল নগৰত কৰ্দ নামে মৈদাম বন্ধা মানু-
হে বহু দিনৰে পৰা কটিকা খাই বলিয়া
হলন্ত আপোনাৰ ষাটৰ খুঁটাত গামোচাৰে
ভিঙ্গি বান্ধি তললৈ মূৰ কৰি ধোৱোচা হেঁচি
আপোন আঁতি হল।

অৰেগন নামে ফ্ৰান্সকৰ্ত নগৰৰ পৰা এখন
জাহাজ গৈ হাবানা নগৰৰ ওচৰ পোআত
কাঙান চাহাবে কোনো আচৰিত সব্দ সুনি
নাগৰত কিবা আছে বুলি চাই চাই আধা
মাইললৈকে একো নে দেখিলে। পাচে লক নাও
এখন পঠাই বিচাৰিলন্ত এটা মানুহ ওপজি
থকা পালে। তাৰ নাম জেমচ ডমচন;
তাৰ পূৰ্ব দিনা গধূলিত সি আন জাহাজৰ
পৰা পৰিল; ৮ ঘণ্টা মান সাঁতৰি থকাত
মৰিব লগা হোআতেই ২ হাত দিঘল, ১ হাত
বহল, এনে লক পাত এচলা পাই ভাতে
ধৰি কহমণি প্ৰান বখ্যা পৰি আছিল।

কালিফৰ্ণিয়া দেশৰ পৰা বগা ডালুকৰ
পোআলি দুটা লণ্ডনলৈ বি বৰবিয়া জন্তৰ
গঁবালন্ত থলে; পাচে তাৰে এটা কৰা হৈ
গলন্ত ডক্কাৰবিলাকে কলৌকৰ্ম দৰৰ খুআই
মুৰ্চিও কৰি চকুৰ চকু কৰি ডাল কৰিলে।

আমেৰিকা দেশৰ নুঅৰ্মিঞ্চ নগৰৰ এক
ডাপ জাহাজত মানুহে এটা ষঁৰিয়াল ভুলি
গঁবালন্ত ভৰাই অন্য নগৰলৈ নিবলৈ উপাই
কৰিলে, কিন্তু একেৰিমান গলন্ত ষঁৰিয়ালে
অকস্মিতে ধৰ মৰাই সেই বৰ লকন্ত গঁবাল
একে বেলিএ ডাক্তি পেলাই জাহাজৰ এক
দাঁতিলৈ বগাই গৈ অলপমান চাই চিতি
পানিত পৰি গল। তাৰ দিঘলে ১০ হাত
আছিল।

তিমি মাচ মৰাৰ বিবৰন।

Dangers of the Whale Fishery.

দুই এক ল বছৰৰ পৰা তিমি মাচ মাৰি-
বলৈ নাগৰৰ মাজত ইজৰাজি জাক আমে-
ৰিকাৰ অনেক জাহাজ ফুৰি ফুৰি আছে।
সেই মাচৰ তেল বেচি বহু ধন পাই। ১৬৮০
সঁকন্ত জৰ্মানিৰ ২৬০ জাহাজ আৰু ১৪,০০০
মানুহ এই কামত পুৰ্বৰ্তিলে, কিন্তু এতিয়া
লিইতে প্ৰায়ে এৰিলে। ইজলণ্ডৰ ৮০।১০০
এইমান জাহাজ, আৰু আমেৰিকাৰ জাহাজ
৬০০ টা ল, ৭০,০০০ মানুহে নৈতে এই
কামত চলে। বছৰি বছৰি বহু মৰাৰ কাৰ-
নে সেই বিধ মাচ চুকাৰ বুলি জানিচে।
লিইন্তৰ চৰা অনেক ঠাই আছে, সেই সেই
ঠাই জাহাজিকবোৰে বিচাৰি মাৰে। এক
ঠাইৰ পৰা পলাই আন ঠাইলৈ গলে, তেও
মানুহে বুধিএৰে বিচাৰি ধৰি থকাত লিইতে
কতো বখ্যা নে পাই। আন্দাজেৰে ২।৩
কুৰি বছৰৰ মূৰত প্ৰায়ে আটাইবোৰ নষ্ট
হব।

তিমি মাচৰ তিনি বিধ আছে, তাৰ নাম
সামান্য বৰ সুবিয়া, আৰু দিঘল পখিৰা তি-
মি। সামান্য তিমি প্ৰায়ে চকালন্ত এতিয়া
বৰ সুবিয়া লবহটক পাই, দিঘল পখিৰাক
বেগে জোআৰ কাৰনে ধৰিবলৈ টান।

এটা বৰ সুবিয়া তিমি মৰাৰ নকচা সি
পিঠিত লিখা আছে। সেই মাচক অনেক
বেলি জাঠিৰে ধোচাত সি কাৰেৰে মাৰি নাও
এখান ডাক্তিকে, পাচে দেশ বাৰে পানিব

পৰা ওলাই, আন নাৱবিয়াবোৰে আকও মাৰিবলৈ জুগুত হোৱা দেখি, সিহঁতৰ হাত নাৰিবলৈ ঘূৰি লুটি ধোৱাত নাৱবিয়া এটাই বৰ দলৈকে তাৰ পেটত জিনুলি কাটি ভৰাই দিলে। ভেতিয়া মৰনৰ জাতনাৰে বলিয়া জেন হৈ নাগৰৰ মূলবিলাক লৰোআৰ দৰে খলক লগালে, আৰু গোটেই খন নাগৰ ভেজেৰে বজা হ'ল। জি জাহাজ নকচাত মাচৰ সি কালে লিখা হৈছে, তাতে মাচৰ মজ্জা কাটি পগাই ভেল উলিয়াই পিপাত ভৰাই দিএ। কোনো মাচৰ পৰা ৮০ পিপা ভেল পাই।

সকলোৱে ভিমিক খেদি দিছিল বচি লগোআ ওভোভা কোলেৰে সৈতে মাৰি তাৰ গাত খোচ লগাই, পাচে সি বৰ বেগেৰে তললৈ সোমাই দুৱৈলৈ সেই নাও টানি বিএ; উমাহ লবলৈ ওলালেই নাৱবিয়াই আকও খোচ মাৰে।

১৮১২ সঁকত এচেকুচ নামে আমেৰিকান জাহাজ এখন দখিন পাচিকিক নাগৰলৈ গৈ এমখা বৰ ঘূৰিয়া ভিমি দেখা পাই, তিনি খন নাও খেদি ধৰিবলৈ পঠাই দিলে; তাৰ মা জৰ এখন ভিমিএ চাটি মাৰি ভজাত জাহাজলৈ উলটি গৈ ভগা খন বাতিবলৈ ধৰিলে। এনে সময়ত ৫০ হাততকৈ দিছিল এটা ভিমি আহি জাহাজৰ আগ কালত খুন্দা খালে। এনে ভাজৰ বস্ত দুটাই খুন্দা ধোৱাত বৰ ঠাতকৈ নৰদ উঠিল; বজাহত গচৰ পাত লৰাৰ দৰে জাহাজ কঁপি কঁপি আছিল। ভেতিয়াভিমিএ জাহাজৰ ভলে দি গৈ কিছু আতৰত ওলাই, দুখ পোআৰ দৰে কান্দ পাখিএৰে খলকনি লগাই বলিয়াৰ নিচিনা হ'ল। জাহাজৰ ভগা ভোখেৰে পাৰি সোমাবলৈ ধৰাত জন্তেৰে নিচিবলৈ ধৰিলে; এনে কালত সেই মাচ কিছু বস্ত হৈ মহা খেজেৰে ঘূৰি আকও জাহাজলৈ পোৱাই আহিবৰ দেখিলে। ভেতিয়া মানুহে বৰ ভই পাই, ইহৰে আমাক বখা কৰোক বুলি প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু ভিমিএ কলৈকো নে চাই পো-

নাই আহি বৰ বলৈৰে একে বেলিএ ঘূৰেৰে খুন্দা মাৰি জাহাজ খন ভাঙি পেলালে; দহ মিনিটৰ পাচে গোটেই খন জাহাজ ভল গ'ল। জিবিলাক মানুহ সকলোৱে উঠি নাৰিল, বিলাকে দুখেৰে গৈ গৈ ২০ ডিচেম্বৰত দুসি নামে এটা বালি চাপৰি পাই উঠিল। তাতে তিনি মানুহ আৰু দুখ কৰিবলৈ নে জাঁও বুলি সেই ঠাইতে থাকিল। আনবিলাকে তিনি নাৱেৰে গৈ, ১১ কেবকআৰিত লণ্ডন নামে জাহাজক এখন নাৱে পালে, ভেতিয়া তাৰ তিনি জন মাখোন জিয়াই আছিল। আৰু কান্তান চাহাৰ উঠা খন নাৱৰ মানুহ দুখ পাই মৰি মৰি, জিয়া কেইটাই মৰাক খাই, দুটাৰ বাহিৰে আটাইবোৰ মৰিলত ২৩ কেবকআৰিত এখন জাহাজৰ লগ পাই বখা পৰিল।

নট হোআ জাহাজৰ ২৫ মানুহৰ মাজত সেই পাচোটা মাখোন জিলে।

জুলাই, অৰ্থাত সাওনৰ পঞ্জিকা।

Almanac for July, 1851.

কুৰা	জাহাৰ	মাহ	দি	দিন	কুৰা	মাহ	দি	দিন
১	১৮	০	২	১০৪৭	১৭	২	৪	২১
২	১৯	০	৩	১০৪৮	১৮	৩	৫	২২
৩	২০	০	৪	১০৪৯	১৯	৪	৬	২৩
৪	২১	০	৫	১০৫০	২০	৫	৭	২৪
৫	২২	০	৬	১০৫১	২১	৬	৮	২৫
৬	২৩	০	৭	১০৫২	২২	৭	৯	২৬
৭	২৪	০	৮	১০৫৩	২৩	৮	১০	২৭
৮	২৫	০	৯	১০৫৪	২৪	৯	১১	২৮
৯	২৬	০	১০	১০৫৫	২৫	১০	১২	২৯
১০	২৭	০	১১	১০৫৬	২৬	১১	১৩	৩০
১১	২৮	০	১২	১০৫৭	২৭	১২	১৪	৩১
১২	২৯	০	১৩	১০৫৮	২৮	১৩	১৫	১
১৩	৩০	০	১৪	১০৫৯	২৯	১৪	১৬	২
১৪	৩১	০	১৫	১০৬০	৩০	১৫	১৭	৩
১৫	১	১	১৬	১০৬১	৩১	১৬	১৮	৪

পূৰ্ণিমা ১৩ দিবৰ ১। ৩২ ভাটি। আষাঢ়া
২৮ দিবৰ ৮। ৫৮ ভাটি।

THE ORUNDOO,

Printed and published by O. T. CUTTER, at the
Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

আৰব নোদহ

৬ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, জুলাই, ১৮৫১।

নম্বৰ ৭।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, JULY, 1851.

NO. 7.

আৰব দেশৰ বিবৰন।

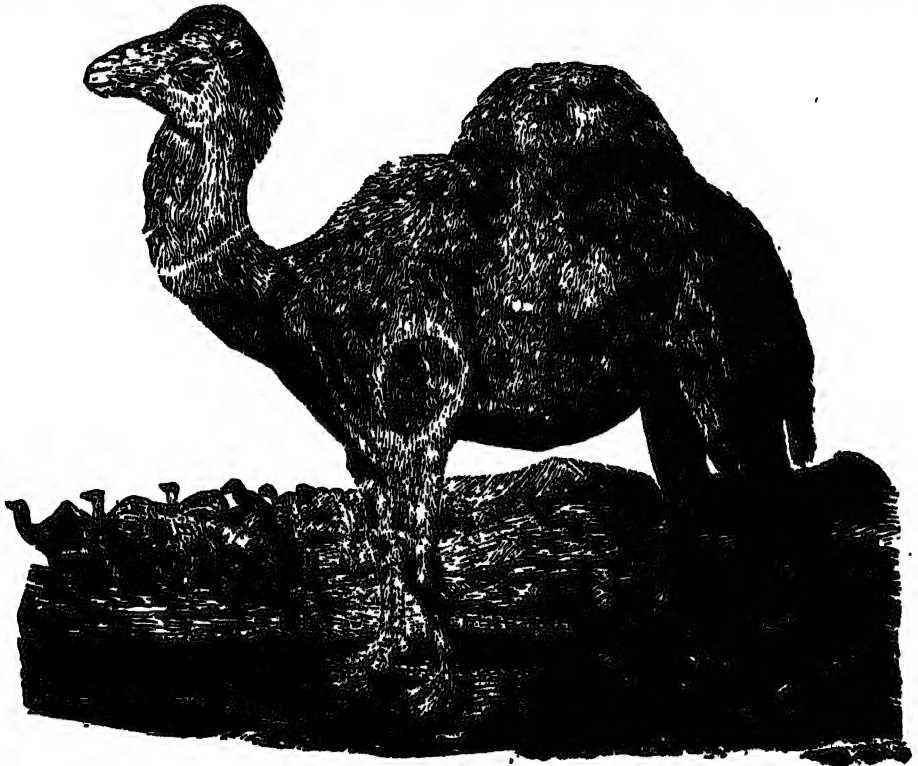
Geography of Arabia

আচিয়াৰ দখিন পশ্চিম চুকৈ আৰব নামে এখান ভাঙ্গৰ দেশ আছে। তাৰ দখিন ফালে হিন্দু সাগৰ, পশ্চিমে চুফ সাগৰ, উত্তৰে ভূকক দেশ, পূব ফালে পাৰ্চি দেশ আছে। আৰব দেশৰ দিঘে ১৫০০ মাইল, পথালি এ ১৩০০ মাইল, মুঠে ১০,০০,০০০ বৰ্গমাইল; তাৰ পুজা ১,২০,০০,০০০ চই কুৰি লাখ।

আৰব দেশৰ ঠাইবোৰ প্ৰায়ে বালি; মাজে

মাজে পৰ্বতবোৰ আছে, কিন্তু ওখ ন হই। তাত ভাঙ্গৰ নদীও নাই, আৰু সৰহ ভাগত পানি পাবলৈ টান। পৰ্বতৰ মাজত জি খাল থাকে, তাত জখতি কৰিবলৈ ভাল। চুফ সাগৰৰ দাঁতিত মাটি চাপৰ, কেৱল বালি; তাত গাঁও বাৰি বিস্তৰ নাই। সেই দেশত ডকাইত আদিৰ ভয়েৰে মানুহ অকলে জাত্ৰা কৰিব নোআৰে, একুৰি দুকুৰি গোট খাইহে জাই।

সৰহিয়া বালিৰ ওপৰত অকল উটেৰেহে

আৰব দেশৰ এক চুটিয়া উটৰ নকচা

আব পাৰে; কিয়নো সি ৭।৮ দিনলৈকে পানি নো খোজাকৈ থাকিলেও ন মৰে; তাৰ পেটত পানি বধা বেলেগ ভাঁক আছে, জেতিয়া পানি পাই তাক ভৰাই খাই, সেয়েৰে আটাই কেই দিন থাকে। তাৰ বোজা ৮ মোনৰ পৰা ১২।১৫ মোনলৈকে বৰ লক বুজি দিএ। বোজা লবলৈ হাতিৰ দৰে বইট পেলাই, পাচে বোজা দিলে যদি নিব নো-আবে, সি নুঠে, কান্দিবলৈ ধৰে। জাঁওতে বখিৰাই খুঁটি মাৰি দুখ নি দিএ, খেদিবৰ নিমিতে গিভহে গাই। ৩০ বা ৩৫ মাইলৰ বাট দিনটোতে জাই; বোজা নি দি খোঁজ সি কোআবোৰ হলে দিনটোতে ৮০ মাইল মান জাব পাৰে। উটে কাঁইট আৰু বেয়া বেয়া গচৰ পাত আদি খাঁহো খাই। মাইকি উটে গাভিনি হলে ১২ মাহৰ মূৰত পোআলি এটা মাখোন ওপজাই। তাইৰ গাখিৰ ঘন আৰু সবহ, কিন্তু খাবলৈ অলপ চোকা। পানি মিহলাই তাক খাবলৈ ভাল। পোআ-লি ৪।৫ বছৰেহে ডাঙ্গৰ হই; তাৰ আয়ুস দুই কুৰি বা আঁঠে কুৰি বছৰ। উটৰ দুবিধ আছে; এবিধৰ পিঠিত দুটা ডাঙ্গৰ টুট, এবিধৰ এটাহে। দুই টুটিয়া উট হিমালয়ৰ সি পাৰে পাৰ্চি দেশৰ পৰা খেহ দেশলৈকে পোআ জাই; আৰব আৰু আফ্ৰিকাত এক টুটিয়াহে থাকে।

আৰব দেশৰ ঘোঁৰাও সকলোতকৈ সুন্দৰ বেগিও। আন দেশলৈকে অনেক নামত

Arabian Horseman.

ভালেমান বেচে। এই দেশৰ গাখও আন দেশতকৈ ডাঙ্গৰ চিকন।

আৰবি মানুহ প্ৰায়ে দুবিধ; এবিধ হলে গাঁও নগৰত থাকে। আৰু বেদুইন নামে

এবিধ আছে; সিহঁতে উট চাগৰ আৰু পুহি, জি ঠাইত চাব পাই তাক বিচাৰি বিচাৰি ঠাই সলাই কাপৰৰ ঘৰ তৰি থাকে, আন ঘৰ নাই। আবুহাম, ইচাক, আৰু যাকোবে জি ৰূপে জাক বাখি ঠাই সলাই সলাই আছিল, সিহঁতেও এতিয়ালৈকে সেই ৰূপে কুৰে।

বেদুইন লোকৰ সবহ ভাগ চোৰ আৰু ডকাইত; সিহঁতে খেতি ন কৰে, বন গুটি আৰু উট চাগৰ গাখিৰ খাই থাকে। আন-বোৰ আৰব লোকে খেতি কৰে। সিহঁতৰ মুখ আৰু হাতত বেজিৰে সৈতে কলা বৰন লগাই ফুল আদি নকচা লিখে; নগাৰ দৰে সেই নকচা গাত সদাই থাকে। মাইকিবো-ৰৰ নাকত ৪ আঙুলমান বহল সোনৰ আৰু ৰূপৰ নত পিন্ধে; সিহঁত প্ৰায়ে মতাৰ সন্মান ওখ। সিহঁতৰ আকৃতি সুন্দৰ, কিন্তু সদাই বদন্ত থকা হেতুকে বৰ কলা।

আৰব লোকৰ খজ বৰ্হা; আৰু কোনোএ যদি সিহঁতক বিৰোধ কৰে, সিহঁতে অৱশ্যে তাৰ প্ৰতিকূল দিএ। দা জাটি বা হিলৈ হা-তত সদাই লৈহে কুৰে। জাত্ৰিক লোকে যদি সিহঁতক ভেঁটি দিএ, সিহঁতে মৰম ৰূপে তাক ৰাখে, আৰু বাট দেখাবলৈ তাৰ লগত মানুহ পঠাই দিএ। ভোজন কৰোঁতে চামুচ কাঁইট আদি ন লই, হাতেৰে খাই। সুৰা, পনিয়ালৰ বস, গাহৰি মজ্জহ, এইবিলাক খোআ নিসেধ। খাজুৰ আৰু কাফি তাত সবহকৈ আৰ্জে।

আৰবি লোক আবুহামৰ পুতেক ইম্মা-এলৰ বজ্জহ বুলি কই, আৰু সি অবাধিত মানুহ হৈ আটাই লোকে সৈতে বিৰোধা বিৰোধি হব, সত্ত্বেও এই জি কথা ইম্মাএলৰ অৰ্থে লিখা হৈছিল, সেই কথা তাৰ বজ্জহত এতিয়ালৈকে লিখি হৈছে।

আৰবি লোক প্ৰায়ে বজাৰ অবল; আ-দিৰে পৰা বজা নাই কিয়া হৈ চোইক অৰ্ধাত গামৰিলাকৰ ডলে থাকে। সেই চোইকৰি-লাক পুৰনি বজ্জহৰ প্ৰাচীন লোক হোআত

বৰ অহঙ্কাৰি হৈ বাদশ্যাতকৈ আপোনাৰ বাব ভাঙ্গৰ মানে ।

আৰবি লোকে মহম্মদৰ ধৰ্মমত প্ৰবৰ্ত্তে : মহম্মদৰ জনম ভূমি সেই দেশেই । খ্ৰিষ্টৰ ৫৬১ বছৰ পাচে মহম্মদ উপজিল । তেঁওৰ লৰা কালত বাপেক মৰাত, দদায়েকে তেঁওক লৈ তুলি বিদ্যা সিকালে । পাচে খাদিজা নামে এজন ধনবন্ত বাৰি তিবোতা বিয়া কৰি চহকি হৈ অনেক বছৰলৈকে সদাগৰি কাম কৰিছিল । বমজান মাহত বছৰি বছৰি যোজা কৰে ; আৰু সেই দেশত অনেক দেও পুত্ৰক আছিল দেখি, অকল এক পৰম ইশ্বৰক আৰাধনা কৰোঁআবৰ নিমিত্তে ৪০ বছৰ বয়সত লোকক ধৰ্ম সিকাবলৈ ধৰিলে । প্ৰথমতে ইশ্বৰৰ দূত গাব্ৰিএলক দেখা পাই ইশ্বৰৰ পাইকদ্বৰ অৰ্থাত পাঁচনিৰ বাব পাইচোঁ বুলি আপোনাৰ ভাজাক বুজাই তাইৰ বিশ্বাস কৰালে । পাচে ওআৰাক নামে সেই তিবোতাৰ দদায়েকে তাইৰ কথাৰ দোআৰাই বিশ্বাস কৰিলে ; সি খ্ৰিষ্টিয়ান আৰু যিহুদিৰ সাত্ৰ পৰ্হা মানুহ হৈছিল । ক্ৰমে মহম্মদৰ ভতিজা আলি, আৰু আবু-বিকৰ নামে এজন ভদ্ৰ লোক, আনো কেত-বিলাকে সৈতে তেঁওৰ কথা গ্ৰাহ্য কৰিলে । তাৰ পাচে ভাজা মৰিলত মহম্মদে বলেৰে আপোনাৰ সত্ৰক দমন কৰিব ধৰিলে ; কিন্তু তেঁওৰ মানুহ তাকৰ হেতুকে জুখ কৰিব নোআৰি, সত্ৰৰ ভয়েৰে অকল আবু-বিকৰে সৈতে ৰাতি পলাই গৈ, তিন দিন সিলৰ গাঁতত থাকি পাচে ওলাই মেদিনা নগৰলৈ গল । সেই হিজিৰা অৰ্থাত পলায়ন কৰা কালেই মচলমানৰ আদি সঁক ; খ্ৰিষ্টৰ পাচে ৬২২ বছৰ । মেদিনা নগৰত মানুহ কেতবিলাক চপাই মহম্মদে বেলি দেখ সত্ৰক আক্ৰমণ কৰি জিনিলে ; কিন্তু হিজিৰাৰ ৩ সঁকত আবুচোকিয়ান নামে এক সেনাপতিএ ৩০০০ বনুআ আৰি মহম্মদৰ ফৌজক পৰাজয় কৰিলে । কাল ক্ৰমে মহম্মদৰ সক্তি বাৰ্হি অনেক দেশ আৰু ৰাজ্যক জিনি তেঁওৰ ধৰ্ম প্ৰবৰ্ত্তা-

লে । মাজে মাজে গাব্ৰিএলৰ পৰা জি কথা পালে। বুলি কৈছিল, তাক অনেক বেলিএ লিখি আধ্যাই আধ্যাই প্ৰকাশ কৰিলে ।। পুৰ হ'লত সেই সাত্ৰক কোৰান বোলে ; খ্ৰিষ্টিয়ান আৰু যিহুদি সাত্ৰৰ অনেক কথা সেই কোৰানত সুমাইচে ; কিন্তু জগতৰ পৰিত্ৰানৰ নিমিত্তে খ্ৰিষ্টে জি প্ৰাচিত কৰিলে, সেই কথা কোৰানত নাই । হিজিৰাৰ ১১ সঁকত মেদিনা নগৰত তেঁও মৃত্যু হ'ল । তেঁওৰ জি তিবোতাবিলাক আছিল, সেই সকলোৰে মাজত আবু-বিকৰৰ জিএক আন-স্যাব গৰ্ভত ফাটিমা নামে জি জিএক, তাইৰ বাহিৰে তেঁওৰ মৰনৰ পাচত সন্তান নাছিল । সেই ফাটিমাক প্ৰধান ভকত আলিএ বিবাহ কৰিলে ।

মহম্মদৰ জনম ভূমি মেকা নগৰেই মচল-মানৰ তিৰ্থ । তালৈ অনেক দেশৰ অনেক জাজি গৈ থাকে । তাত থকা মচিদৰ ভিতৰত কাবা নামে এটা কলা সিল আছে ; মচলমানে বোলে, গাব্ৰিএলে স্বৰগৰ পৰা তাক আনিলে । জি জাজিক লোকে তাত সেরা কৰে, সিবিলাকে সেই সিলক সাত বেলি পুদ-খিন কৰি বেলিএ পতি চুমা দি জাই ।

মেকাৰ উত্তৰ কালে ১৭৬ মাইলৰ আঁতৰত মেদিনা নগৰত বৰ ভাঙ্গৰ সুন্দৰ মচিদ আছে ; সেই মচিদত ৪০০ কলা মৰ্মৰ সিলৰ বৰ ভাঙ্গৰ খুঁটা আছে ; ভিতৰত মহম্মদৰ কবৰ আছে, আৰু তাৰ চাৰিও ফালে ৩০০ চাকি সদাই জলাই থই ।

আবৰ দেশৰ উত্তৰ পশ্চিম চুকে হোৰব আৰু চিনই পৰ্বত আছে । সেই চিনইৰ ওপৰত মোচাই ইশ্বৰৰ ১০ আগ্য লিখা সিল পালে, আৰু সেই দেশৰ অৰন্যত ইস্লাম লোকবিলাক অনেক বছৰ কুৰিছিল ।

আবৰ দেশৰ দখিন ডোখৰৰ নাম ইএমেন ; তাৰ ২০,০০,০০০ পুজাৰ ওপৰত ইমাম নামে এজন অধিকাৰ আছে । তাৰ ৰাজ নগৰ চানাত ২০,০০০ মান নিবাসি লোক । তাৰ ওচৰত সাগৰৰ দাঁতিত আদেল নগৰো

আচে, সেই নগৰ ইঙ্গৰাজিৰ কৰতলিয়া।

সেই দেশৰ পূব ভাগক মক্কাট বোলে, তাৰো এক ইমাম আচে, পুজাৰ সংখ্যা প্ৰায়ে ইয়েমেনৰ সমান।

আৰবৰ উত্তৰ কালে পূৰনি ইদোম দেশ আচে, এতিয়া প্ৰায়ে নিৰ্জান অৰন্য। তাত পেত্ৰা নামে এটা বৰ নগৰ আছিল, কিন্তু এহেজাৰ বছৰ মান তাৰ চাই কেৱে নু বুজে, হাবিৰ মাজত এতিয়াহে তাৰ চিন ওলাইচে। তাৰ চাৰিও পোনে ৪০০ হাত মান ওখ সিলৰ পৰ্বতে বেৰি আচে, আৰু সেই সিলত বহু যৰ, মঠ, মূৰ্তি, মৈদাম আদি কটা আচে।

ধৰম কথাৰ সন্মাদ।

Religious Intelligence

৬ জুলাই তাৰিখত ক্ৰীমতি জগৰি, ক্ৰীমতি কৃষ্টি, আৰু ক্ৰীমতি বুদ্ধি, এই তিনি জনি তিব্বোতা মানুহে খ্ৰীষ্টত আসুই লৈ নিৰসাগৰ জিলাত বুৰ পালত, খ্ৰীষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হল।

আগৰা নগৰত ৪ মেই তাৰিখত পাদুৰি উলিয়ম চাহাবৰ দোআৰাই ৫ জন গোৰা চিপাহিএ বুৰ পালে, আৰু ১ জুন তাৰিখত আন চাৰি জন মানুহো বুৰ দিয়া হৈ মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হল।

চিচৌৰা নগৰত জুনৰ প্ৰথম দেও বাবত ৪ জন মানুহে মণ্ডলিত সোমাল।

পাৰ্চি দেশত বৰ্জিচ নামে এজন মিস্যনেৰি পাদুৰিএ সমাচাৰ পত্ৰ চাপি চলাবৰ নিমিত্তে ৰাফস্যৰ হুকুম পালে। তাৰ দোআৰাই সেই দেশত ধৰম আৰু গিয়ানৰ কথা বহুল ৰূপে প্ৰকাশ হব, আমি এনে আশা কৰিচোঁ।

চিলন অৰ্ধাভ লক্ষা দিপৰ নিবাসি জ্বিনবচ নামে এজন ডেকা মানুহে খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰম লোআন্ত তাৰ সহৰেকে পৰিয়ালে লৈতে সেই খ্ৰীষ্টিয়ানৰ বৈনিএকক চলকৈ মান্তি নি ৰাখিলে। পাচে জ্বিনবচে মান্দৰাজৰ লোআ-

কৰ আগন্ত গোচৰ কৰাত চেৰ উলিয়ম বৰ্ল-
তন চাহাবে সেই তিব্বোতাক অনাই পৈএকক দিবলৈ হুকুম দিলে। তাতে সেই তিব্বোতাই অমান্তি হৈ মাক বাপেকে লৈতে হাই মাৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে, আৰু কচাৰি ঘৰত অনেক বায়ুন লোকে। সোমাই জাত মৰে বুলি বৰকৈ এৰাও কৰিলে, তথাপি হুকুম হোআত তিব্বোতাক পৈএকৰ হাতত সোধাই দিলে, কিন্তু স্বামিৰ লগত ভাত খুআই বা আন ৰূপে জাত মাৰিবলৈ নিলেধৰ হুকুম দিচে। পাচে মাকে ঘৰৰ বাহিৰ হৈ ওলাই নাগৰত পৰি মৰোঁকৈ বুলি আপোনাৰ পৈএকক মাতি একাঠুমান দ পানিত নামিল, কিন্তু পৈএক ন গল দেখি উভতি আহিল। জ্বিন-
বচৰ তিব্বোতাক তাৰ ঘৰলৈ গৈ কিছু দিনৰ পাচে মান্তি হৈ ক্ৰমে মন ভাল হল।

জুলাই ১০ তাৰিখত দ্বাৰিকানাথ ঠাকুৰৰ ভতিজা বাবু গিয়ানেজ্জনাথ ঠাকুৰ খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰম লৈ ইঙ্গৰাজি গিজাত পাদুৰি ক্ৰিষ্ট মোহন বানজিৰ হতুআই মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হল।

কলিকতা নগৰৰ ভয়ানিপুৰত খ্ৰীষ্টিয়ান বিদ্যালয় স্থাপন কৰিবৰ নিমিত্তে পকি ঘৰ সাজিবলৈ লগুন মিস্যনেৰি সমাজে চান্দাৰ দোআৰাই ৬১,০০০ টকা ৰূপ পালে, এতিয়া সেই পকি ঘৰ সাজিবলৈ ধৰিচে। আৰু দুই মাহৰ ভিতৰত সেই বিদ্যালয়ত সিকা ৫ জন চাতৰে আগৰ ধৰম এৰি খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰম ললে।

আমেৰিকা দেশত ইৰৰৰ আত্মাই অনেক মানুহক নিমজ্ঞন কৰিচে। ন্যূৰ্ক ৰিকৰ্দ্ৰৰ নামে ২ এপ্ৰিল তাৰিখৰ এটা সমাচাৰ পত্ৰত এই এই নগৰত বুৰ পোআ সিল্যবিলাকৰ কথা পাইচোঁ। দিৱাইত নগৰত ১৮০; মন্ত-
বেন্তেল ১০৫; নিৱাৰ্ক ২১; নুহেবন ২৩; জেন্তন ৪৫; নেন্তমিল পেঞ্চিল্বেৰিয়া ৬৩; কিলাদেলফিয়া ৫৭; লেক্টিংডন মিচুৰি ৩৫; আৰু আন মহোটা গাঁও নগৰত ১৩১।

জাতিকৰ জাত্ৰা, ৩ আধ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 3.

খ্ৰিষ্টিয়ানে কলে, এতিয়া মোক জাৰলৈ দিয়া; কিন্তু অৰ্ধ-দায়কে বুলিলে, ন ইই, আৰু কিচু নে দেখাও মানে বৈ থাক; পাচে ভূমি আপোনাৰ বাটে দি জাব। তাতে তেঁও আৰুও ভাব হাতত ধৰি, জি অতি এন্ধাৰ এখোঁটালিত লোৰ গঁৰালৰ ভিতৰত এটা মানুহ বহি আছিল, তালৈ নিলে। সেই মানুহ দেখিবলৈ বৰ সুগিয়া; হাত দাবতি ভললৈ মুঠে চাই বিদই ভগাৰ দৰে দিখল নিহাস কাৰ্হি কাৰ্হি আছিল। তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে সুখিলে, ইয়াৰ কি অৰ্ধ? তাতে অৰ্ধ-দায়কে খ্ৰিষ্টিয়ানক তাৰে সৈতে কথা হবলৈ বুলিলে।

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে সেই মানুহত সুখিলে, ভূমি কোন? সি উত্তৰ কৰিলে, মই আগৈয়ে জি নাচিলোঁ, সেয়ে হৈচোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। আগৈয়ে কেনে আছিল?

মানুহ। আগৈয়ে মই আপোনাৰ আৰু লোকৰ দ্বিষ্টিতো সুন্দৰ ফলবন্ত খ্ৰিষ্টিয়ান আছিলোঁ; তেতিয়া স্বৰগৰ নগৰলৈ জোআ বাটত আচোঁ বুলি ভাবিলোঁ, আৰু তাত সোমাবলৈ পাম, এনে আসাবে মোৰ অতি-মই আনন্দ আছিল।

খ্ৰিষ্টিয়ান। আৰু এতিয়া নো কেনে আচ?

মানুহ। এতিয়া নিৰসা মানুহ এটা হৈচোঁ; এই লোৰ গঁৰালত জেনেকৈ মোক বন্ধন হোআ দেখিচা, সেই ৰূপে নিৰসাত বন্ধ হৈ মুকলি হব নোআবোঁ; হাই হাই, আৰু মুকলি হবলৈ অসাধ্য।

খ্ৰিষ্টিয়ান। ভূমি এনে দুৱাৰহাত কেনেকৈ পৰিলা?

মানুহ। পৰ দি থাকি ইন্দ্ৰিয়ক দমন কৰিবলৈ এৰিলোঁ; যোঁৰাত লাগাম পেলাই দি মেলাৰ দৰে কাম আদিএ মোক নিবলৈ লাগাম পেলাই দিলোঁ; সাত্ৰৰ বি-বোধে আৰু ইহৰৰ দাৱাৰ অহিতে পাপ কৰিলোঁ; মই পৰিত্ৰ আত্মাৰ অসন্তোষ

কৰোআত তেঁও মোক এৰি গল; চইতানক উচটালত সি মোৰ লগ ললেহি; ইহৰৰ ধৰ্ম ভুলিত তেঁও মোক ভিন্নাগ কৰিলে; আৰু মোৰ মন আপুনি টান কৰাত তাক এতিয়া পালটাৰ নোআবোঁ।

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে অৰ্ধ-দায়কত সুখিলে, এনে মানুহৰ পৰিত্ৰানৰ নিমিত্তে একো আশা নাই নে? অৰ্ধ-দায়কে কলে, ভূমি তাত লোখা?

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে তাত সুখিলে, ভূমি সদাই এই নিৰাসৰ লোৰ গঁৰালত জেনে বৈ থাক, এনে একেৰিও আশা নাই নে?

মানুহ। একেৰিও আশা নাই।

খ্ৰিষ্টিয়ান। কিয়? ধন্যবাদ ইহৰৰ পুত্ৰ অতি ক্ৰিপাৱন্ত হৈচে।

মানুহ। মই তেঁওক অৱমান কৰি নকৈ পেৰেজনিভ বধ কৰিলোঁ; তেঁওৰ ধৰ্মমকো হেলা কৰি তেঁওৰ ভেজ অপৰিত্ৰ বন্ধৰ দৰে মানিলোঁ, আৰু অনুগ্ৰহেৰে দিয়া আত্মাকে অৱহেলা কৰিলোঁ। এই হেতুকে মই আপোনাক ইহৰৰ অজিকাৰবিলাকৰ পৰা ৰাজ কৰিলোঁ; এতিয়াৰ পৰা ভয়ঙ্কৰ দণ্ড আগ্যা, আৰু মই সত্ৰক নাম কৰা অধিমই ক্ৰোধলৈ ভয়েৰে অপেখ্যা, মোলৈ এইবিলাক মাখোন থাকে।

খ্ৰিষ্টিয়ান। ভূমি কিহৰ নিমিত্তে আপোনাৰ এনে দুৱাৰহাত পেলিলা?

মানুহ। এই জগতৰ জি কাম অভিলাস, সুখ আৰু লাভত মই বৰ দ্বিষ্টিভোগ কৰিম বুলি ভাবিলোঁ, সেইবিলাকৰ নিমিত্তে মই এনে অৱহাত পৰিলোঁ; কিন্তু এতিয়া সেই পুতি সুখে মোক কামুৰি অধিমই পোকৰ দৰে খাই থাকে।

খ্ৰিষ্টিয়ান। কিন্তু ভূমি এতিয়াও উলটি মন পালটাৰ নোআবা নে?

মানুহ। ইহৰেহে পালটন কৰিবলৈ নিলেহ কৰিলে; বিহাস কৰিবলৈ তেঁওৰ ৰাক্যত একেৰিও আশা দিয়া নাই, তেঁও আপুনিএ মোক এই লোৰ গঁৰালত বন্ধন

কবিলে, আৰু জগতৰ লোক আটাইবোৰেও মোক মুকলি কৰিব নোআবে। অস, অস, অনন্ত কাল! অনন্ত কাল! মই অনন্ত কালত জি সান্ত্বিৰ লগ পাম, তাৰে সৈতে কেনেকৈ জুজ কৰিম? তেতিয়া অৰ্ধ-দায়কে খ্ৰিষ্টিয়ানত কলে, এই মানুহৰ দুখ তোমাৰ মনত থাকি তোমাক সাৱধান কৰাওতা হওক।

খ্ৰিষ্টিয়ান। স্বৰূপ, আতা, এই কথা বৰ ভয়ঙ্কৰ; এই মানুহৰ দুখ জনমোআ কৰমৰ দুৰৈত জেন থাকোঁ, এই প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ, আৰু পৰ দি সাৱধানে থাকিবলৈ ইহুৰ মোৰ সহাই হওক। এতিয়া মোৰ বাটে জাবলৈ বেলি ন হ'ল নে?

অৰ্ধ-দায়ক। তোমাক আৰু এটা কথা দেখাবৰ নিমিত্তে এফেৰিয়ান বৰা; পাচে ভূমি বাটে দি জাব।

তেতিয়া অৰ্ধ-দায়কে আৰুও খ্ৰিষ্টিয়ানৰ হাতত ধৰি আন এক খোঁটালিলৈ নিলে; তাতে সুই থকা খাটৰ পৰা এজন মানুহ উঠি আপোনাৰ কাপৰ পিন্ধি থাকোঁতে কঁপি কঁপি আছিল। তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে সুধিলে, ই নো কিয় এনেকৈ কঁপিচে! তেতিয়া অৰ্ধ-দায়কে তাৰ কঁপাৰ কাৰন খ্ৰিষ্টিয়ানত কবলৈ তাক আগ্যা কৰাত সি কবলৈ ধৰি বুলিলে, এই বাতি টোপনিত থাকোঁতে মই এটা সমাজিক দেখিলোঁ; তাতে দেখা, আকাশ মণ্ডল ঘোৰ এন্ধাৰ হৈ গ'ল, আৰু অতি ভয়ঙ্কৰ মেঘৰ গৰ্জন আৰু বিদুলি হোআত মোৰ মনত বৰ বিয়াকুল লাগিল। এই ৰূপে সমাজিকত ওপৰলৈ চাই থাকোঁতে মেঘবোৰ আচৰিত ৰূপে লৰুআই নিয়া দেখিলোঁ। তেতিয়া ভেঁৰিৰ মহা সব্দ সুনিলোঁ, আৰু বৰগৰ হেজাৰ হেজাৰ লোকেৰে আৱিষ্ট হোআ এজন মানুহকো মেঘৰ ওপৰত বহি থকা দেখিলোঁ; সেই সকলোবিলাক অগ্নিমই বন্ধেৰে ভূমিত, আৰু আকাশ মণ্ডলো জলন্ত অগ্নিৰে পূৰি আছিল। এনে সময়ত, হে মহা লোক সকল, উঠা, মহা সোধলৈ আহাঁইক, এই বচন সূৰা গলত

সিলবোৰ কাটিল, মৈদামবোৰ মুকলি হ'ল, আৰু তাত জি জি দ্বিত্ব লোক আছিল, আটাইবিলাক ওলাল; তাৰে কেডবিলাকে বৰ আনন্দিত হৈ ওপৰলৈ চাই থাকিল; আনবোৰে পৰ্বতৰ তলত আপোনাক লুকাবলৈ উপাই বিচাৰিলে। তেতিয়া মই চাই দেখিলোঁ, মেঘত বহি থকা জনে এখান পৃথি মেলি জগত খনৰ লোকক আপোনাৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ দিলে। কিন্তু সোধ কৰ্তা আৰু অপৰাধত পৰাবিলাকে জি ৰূপে আঁতৰা আঁতৰি হৈ থাকে, সেই ৰূপে তেঁওৰ ওচৰৰ পৰা ওলাই অহা অগ্নিমই লিখাৰ দোআৰাই সিহঁতকো তেঁওৰ কিছু আঁতৰতে বখা হৈছিল। আৰু মেঘত বহা জনক আৱৰি থকা পাৰিসদবিলাকত এই আগ্যা দিয়া সুনিলোঁ, বন আৰু ঘূলা আৰু নৰা গোটাই জুয়েৰে পূৰি থকা সৰোবৰত পেলোআগৈ। তেতিয়া মই থকা চাইৰ ওচৰতে প্ৰিথিৰি কাটি তলি নো হোআ কুণ্ড ওলাল; তাৰ মুখৰ বহু ধূঁআ, জুইৰ আজ-চা, আৰু হোঁ হোঁকৈ ডয়ানক সব্দো ওলাবলৈ ধৰিলে। সেই পাৰিসদবিলাকত আৰু এক আগ্যা দিয়া হ'ল, উৰালত মোৰ ধান চপাই খোআ। তাকে সুনিএই অনেক লোকক ধৰি মেঘৰ ওপৰলৈ লৈ জোআ দেখিলোঁ; কিন্তু মোক হলে এৰা হ'ল। আৰু মই আপোনাক লুকাবলৈ ইচা কৰিও উপাই নে পালোঁ; কিয়নো মেঘত থকা জনৰ চকুৰ দৃষ্টি সদাই মোৰ গাত পৰি আছিল; আৰু মোৰ পাপবিলাকো অৱন হোআত মোৰ মনেই সকলো ভাৱে মোক দুসি কৰিলে। এনে সময়ত মই টোপনি ভাগি সাব পালোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। ভূমি ইয়াক দেখি কিয় এইমান ভয়ভূৰ হ'লা?

মানুহ। আতা, মই ইয়াকে ভাবিলোঁ, মহা সোধৰ দিন অৱলো অছিল, কিন্তু তালৈ মই জুগুত ন হৈও; আৰু দুভবিলাকে অনেক গোটাই নি মোক এৰিলে, তাৰ কাৰনেহে বৰ ভয় পালোঁ; তাত ৰাজে বৰকৰ

কুণ্ডৰ মুখ মোৰ অতি ওচৰতে মুকলি হ'ল; মোৰ ভিতৰেও মনে মোক বৰ দুখ দিলে, আৰু সোধ কৰ্তাই খৰ দুখ হৈ মোৰ কাল-লৈ চকুৰ একে দিকিৰে সদাই চোআ জেন দেখিলোঁ ।

তাতে অৰ্ধ-দায়কে খ্ৰিষ্টিয়ানত সুধিলে, তুমি এই সকলো কথা মনত বিবেচনা কৰিলানে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । হই, আতা, কৰিলোঁ, আৰু এইবিলাক কথাত মোৰ আশা আৰু ভয়ে লগা হৈছে ।

অৰ্ধ-দায়ক । ভেঙে তুমি জাব লগা বাটত তোমাৰ কোমত খুঁচি চৈলিবলৈ এইবিলাক কথা কীটিৰ নিচিনাকৈ মনত বাখি থবা । ভেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে কঁকাল বান্ধি জাত্ৰালৈ আপোনাক জুগুত কৰিব ধৰিলে । তাতে অৰ্ধ-দায়কে তাক আনিবাঁদ কৰি কলে, হে প্ৰিয় খ্ৰিষ্টিয়ান, তোমাক ৰাজ নগৰলৈ জোআ বাট দেখাই নিবলৈ সান্তনা কৰোঁতা সদাই তোমাৰ সহাই হওক ।

ভেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে আপোনাৰ বাটে এই বচন গাই গাই গল ।

জাত্ৰাত মোৰ জি কাম আৰম্ভন,

তাতে জেন ঠাৱৰ হব মন,

কথা চমত্কাৰ আচৰিত

ইয়াত পালোঁ দৰমন;

কেতবোৰ অতি ঘোৰ ভয়ানক,

আৰু কেতবোৰ মনোহৰ,

অৰ্ধ-দায়ক উপকাৰি

দেখাই দিলে পাপি নৰ;

সদাই মন জেন মজি থাকে,

মোৰ এই প্ৰাৰ্থনা ইহৰ ।

লুইচা নামেৰে এজনি চোআলিৰ বিবৰন ।

The Story of Louisa.—From Abbott's Young Christian.

আমোৰকা দেশত থকা আৰম্ভ নামেৰে এজন ধৰ্ম পুচাবকে এই কথা নিধিচে । মই ধৰ্ম পুচাবক কামত সোমোআৰ অলপৰ পাচত লুইচা নামেৰে এজনি গাভৰু চোআলি সভাৰ মাজত দেখিলোঁ । তাইৰ ৰূপ সুঅনি, আৰু মুখ আনন্দ হৈ নিকগি আছিল; কিন্তু মই তাইক পৰমাৰ্থিক কথাত অচিন্তন আৰু হেলা কৰোঁতা জেন জানিলোঁ । লুইচাক মই ধৰ্ম নিন্দা কৰা দেখা নাই; কিন্তু সপ্তাহিক মুখ আৰু আনন্দত কাল নিয়াই মনৰ আটোও ধৰ্ম লৈ সুখেৰে মৰিম বুলি, এনে ইচ্ছা কৰিলে ।

এদিনা গধূলি বেলা মই সভাৰ মাজৰ পৰা কেতবিলাক চোআলিক মোৰ ঘৰলৈ নিমন্ত্ৰন কৰিলোঁ । লুইচাও লগবিয়াবিলাকে লৈতে আহিল । ধৰ্ম কথাত সকলো মন দি গ্ৰাহ্য কৰা উচিত, এই কথা টানকৈ কবলৈ মই নিবিলাকক নিমন্ত্ৰন কৰিলোঁ । ষ্টোণালিৰ মাজত থকা সকলোৰে মনত মোৰ কথা লাগিল; আৰু মই দেখিলোঁ, লুইচাও ধৰ্ম কথাত ভাবিত হ'ল; কিন্তু তাক লুকাবলৈ চেষ্টা কৰিলে । পাচৰ বেলেত গোটা ষাঁওতে মই সকলোৰে লগত বেলেগে বেলেগে কথা বাত্ৰা হলোঁ । প্ৰাই সকলোও অনন্ত আমুলৰ কাৰনে চেষ্টা কৰাৰ মন দেখুআলে; কিন্তু লুইচাৰ মন সকলোতকৈ বেলেগ দেখা হ'ল । তাই সকলো ভাৰত আপোনাৰ মনৰ কথা লুকাব নোআবিলে, তেও জনাবলৈ লাজ কৰিলে ।

মই কলোঁ, লুইচা, তুমি আগতকৈ ধৰ্মৰ বিসই এতিয়া অধিক প্ৰয়োজনীয় বুলি ভাবিচা নে?

লুইচা । মই নে জানোঁ, মহাচই; খ্ৰিষ্টিয়ান হবলৈ মোৰ ইচ্ছা আছে, ইয়াকে ভাবিচোঁ ।

পুচাবক । লুইচা, তুমি আপোনাক পাপি বুলি জানিচা নে?

লুইচা । মই পাপি বুলি জানোঁ, কিয়নো

ভেনেকৈ সাত্ৰে কৈচে; কিন্তু মোৰ মনত পাপৰ নিমিত্তে বৰ খেদ পোআ নাই।

প্ৰচাৰক। তোমাৰ মন এনে হলে, ইহুৱে গ্ৰাহ্য কৰিব বুলি ভাবিচা নে? তেঁও তোমাক সুজন কৰিলে, আৰু পুতিপালন কৰি তোমাৰ জি জি নানা আনিবাঁদ আৰু সুখ আছে, সেই সকলো তেঁৱেই দিচে; তুমি ভালেমান দিন তেঁওৰ উপকাৰ নু সঁজুৰি জিয়াই থাকি, সদাই ইহুৱৰ আগ্যা ভাঙ্গি আচা; আৰু এতিয়া যদি তুমি সকলো মনেৰে আৰু নম্ৰ ভাৱেৰে তোমাৰ পাপ খেমা হবলৈ জতন ন কৰিবা, তেন্তে পাপ লাগৰত ভুবি মৰিবা।

ভেনেকৈ আৰুও পাচৰ সন্তাহৰ সেই সম-
য়ত গোট খাবলৈ মই ধিৰ কৰিলোঁ। সেই
সন্তাহত লুইচা আগেয়ে অহা চোআলিবি-
লাক আৰু নকৈ কেতবিলাকে সৈতে দেখা
হল। তাইৰ মন ধৰমৰ কথাত অধিককৈ
লগা জেন জানিলোঁ। মই কলোঁ, লুইচা, তুমি
আজি গধূলি নাহা বুলি ভই কৰিছিলোঁ।

লুইচা। মই এতিয়া জানিচোঁ, অনন্ত আয়ুস
বিচাৰিবৰ সময়ই হল, কিয়নো মই ভালেমান
দিন হেলা কৰিলোঁ।

প্ৰচাৰক। লুইচা, তুমি আপোনাকে পাপি
বুলি মনত লাগিচে নে?

লুইচা। হই মহাচই, মোৰ মনত লাগি-
চে।

প্ৰচাৰক। লুইচা, তোমাৰ পাপ খেমা
কৰিবলৈ ইহুৱৰ ওপৰত গোচৰ কৰিব পা-
ৰা নে?

লুইচা। নোআৰোঁ; যদি ইহুৱে মোক বি-
নাস কৰে, তেও তেঁওক স্বৰূপ বোলা জাব।

প্ৰচাৰক। বাক, লুইচা, তুমি থিউৰ নি-
মিত্তে সপ্তাহিক লগৰিয়াবিলাক আৰু সুখ
আদি সকলোকে এৰি ত্ৰান কৰ্ত্তাক মানুহৰ
আগত নৈ কাৰ্হি তোমাৰ আগৰ বন্ধুবিল-
কৰ পৰা লাজ পোআন্তো সদ আচৰন আৰু
সদ কৰমত কাল নিয়াবলৈ তোমাৰ ইচা
আছে নে?

লুইচাই অলপমান বৈ, পাচে উত্তৰ দি
কলে, সকলোকে এৰিবলৈ মোৰ কিছু সপ্ত-
মই ধকাৰ ভই আছে।

পাচৰ সন্তাহত আগৰ দৰে গোট খাইছিল,
কিন্তু লুইচা অলপমান জাব হোআৰ কাৰনে
নিবিলাকৰ লগত নাছিল। আৰু এক সন্তাহ
লগত তাই আৰুও আপুনি দেখা দিলে,
কিন্তু তাইৰ ধৰমৰ উচাহ কম হোআ বৃজি
মোৰ মনত বৰ দুখ লাগিল; কিয়নো ধৰম
আত্মাই তাইক এৰিলে। সেই দিনৰ পৰা মই
লুইচাক মোৰ ঘৰত আৰুও দেখিবলৈ নে
পালোঁ; কিন্তু এনেকুআ গোট খোআ ভা-
লেমান দিন ধকাত লুইচাৰ মিত্তিৰ কেতবি-
লাক পুতু য়িচুৰ সিয়া হল বুলি মোৰ আ-
মাৰ কাৰন আছে।

দুই তিনি মাহৰ পাচত লুইচা নৰিয়া হো-
আত মোক দেখিবলৈ ইচা কৰি বাজা পঠা-
লে। এই কথা সুনিবৰ অলপৰ পাচত মই
তাইৰ খোঁটালিত সোমালোঁ। লুইচাৰ বব-
কৈ পানি লাগি জৰ হল। মই খোঁটালিত
সোমাই তাইৰ মন উদ্বিগ্ন হোআ দেখি তাইত
সুধিলোঁ; লুইচা, তুমি কেনে আচা? তাই
আপোনাৰ মুখ হাতেৰে ঢাকি বৰকৈ কান্দি-
বলৈ ধৰিলে। তাইৰ মনত এনে দুখ দেখি
মই সান্তনা দিবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ। কিন্তু
লুইচাই কলে, মহাচই, মই নৰিয়া হৈচোঁ,
কি জানি মৰিম, ধৰমিয়া ন হলোঁ জেন জা-
নোঁ; হাই হাই, এনে মন হোআত মই
জদি মৰোঁ, মোৰ কি গতি হব? মোৰ কি
হব? এনেকৈ কৈতে তাইৰ চকুৰ লো বৈ
গল।

মই কি কম, তাক নে জানিলোঁ। লুইচাই
জি জি কলে, সেই সকলো স্বৰূপ; তাই বৰ
বেমাৰ আছিলে হই, আৰু লগতেই বাতুল
হব পাৰে, কি জানি মৰনো ওচৰ হল, লুই-
চাৰ মনত এইবিলাক ভাবনা লাগিল। ভবে
পুৰি পুৰি আছিল, কিন্তু ওচৰ হোআ ঈশ-
বৰ সোধক সঁজুৰি তাই নৰিয়াৰ ২০১১
দুখ পাইছিল।

মই তান কৰ্তাৰ প্ৰেমৰ কথা কলোঁ; মন পালটোআৰ কাৰনে বহু মূলিয়া অজিকাৰৰ কথা বুজালোঁ; ধোৰ্জেৰে তাইৰ আত্মা তান কৰ্তাৰ হাতত সোধাই দিবলৈ মই অনেক উপাই দেখুআলোঁ; কিন্তু মোৰ সকলো কাৰ্য্যৰ নিষ্ফল হল।

তাইক এনেকুআ দেখাতে মনত বৰ দুখ পালোঁ। সবিলৰ টান জৰ, আৰু উগূল ধূলু হোআ মনৰ বেদনাৰ কাৰনে তাই নি জিৰোআকৈ কৈকালে।

পাচৰ দিনা মই লুইচাক আৰুও দেখিবলৈ গলোঁ। খোঁটালিত সোমাই মই প্ৰথম দৰ্শনত নিৰসাৰ আক্ৰিতি মুখত দেখি, মনতে ভাবিলোঁ, হাই হাই, দুৰ্ভগিয়া চোআলি! নান্ন মেলি তাইলৈ মই ধন বই কৰাওতা পুতকৰ কথা পৰিলোঁ।

লুইচাই কলে, হাই হাই, মহাচই, এই অজিকাৰৰ কথা মোৰ নিমিতে কোআ ন হই, এনে মই ভাবিচোঁ। মোৰ দুখ পোআ আত্মাৰ নিমিতে কোনো সান্তনা নে দেখোঁ। মোৰ পাপ খেমা হোআ হলে, মই কিমান আনন্দ পালোঁহেতেন, কিন্তু এতিয়া হাই হাই! এই কথা কৈওতেই তাইৰ মাত জিকাৰ মাৰি বল। তাই এতিয়া মৰিৰ বুলি বিচনাৰ চাৰিও ফালে থকাবিলাকৰ ভই হল। পাচ দিনা ৰাতি পুআ মই লুইচাৰ খোঁটালিলৈ গৈ তাইৰ মুখত অতি নিৰসাৰ চিন দেখিলোঁ। মৃত্যু ওচৰ বুলি জানিলোঁ। তাইৰ লগৰিয়া মিতিৰবিলাক বিচনাৰ চাৰিও ফালে আছিল। সবিল ভাল থাকোঁতেই মৰনলৈ জুগুত হবলৈ লুইচাই সিবিলাকক চেতনা কৰিবৰ নিমিতে বৰ চেনেহেৰে কলে, বোলে, মই জানোঁ, জি কোনোএ অকপট মনেৰে পাপৰ নিমিতে খেদ কৰে, সিবিলাকক ইহুৰে পাপৰ খেমা কৰিবলৈ জুগুত আছে; কিন্তু মোৰ খেদ পাপৰ নিমিতে ন হই, অকল পাপৰ সান্ত্বিৰ নিমিতেহে আছে।

আবেলি বেলা মই আৰুও গলোঁ। তাই বলিয়াৰ দৰে গিয়ান হেৰুআ দেখিলোঁ।

সকলৰো চকুৰ লো বৈ বৈ পৰিলভো লুইচাই সিবিলাকৰ সোক আৰু ক্ৰন্দন নে দেখিলে, আৰু নু সুনিলে।

পাচ দিনা ৰাতি পুআ মই লুইচাৰ কথা সুধিবলৈ গৈছিলোঁ, আৰু তাই মৰিল, এনে উত্তৰ সুনিলোঁ।

মই সুধিলোঁ, মৰনৰ আগেয়ে লুইচাই আৰুও গিয়ান পোআ নাই নে? নিহিভে কলে, তাইৰ উসাহ জোআ অলপৰ আগেয়ে গিয়ান পোআ জেন দেখা হল; কিন্তু ভেতিয়া মৰাৰ নিচিনা হোআত তাই জি জি কলে, আমি বুজিব নোআৰিলোঁ।

লুইচাৰ সবিল এতিয়া মাটিত লিন হৈ গৈচে; আৰু তাইৰ আত্মা জি ঠাইত আছে, ভাল হওক বা বেয়া হওক কেতিয়াও সেই ঠাই সলাব নোআৰে।

G. D.

দেশ বিদেশৰ বস্ত্ৰৰ মহা দৰ্শন।

Opening of the Great Exhibition.

সম্রাটৰ দৰ্শনত লিখিচে, মেই মাহৰ সম্বাদ পত্ৰ বিলাইত্তৰ পৰা আহি, মহা বানিৰ পতি প্ৰিঞ্চ আলবৰ্তে জি মহা দৰ্শন পাত্ৰিচে, তাৰ বাহিৰে প্ৰাই একো বাক্য ন কই। প্ৰিঞ্চিৰ সিদ্ধি হোআৰে পৰা কোনো সময়ত কোনো দেশত এনেকুআ অতি অপূৰ্ব সন্মতি জুত, ঐহৰ্জৰ পুকাৰ, আৰু মনক মোহা কৰম কেতিয়াও মানুহে দেখিবলৈ পোআ নাই।

ইজলও দেশত থকা ভদ্ৰ ডাক্তৰ লোক,
আৰু জগতৰ বিদ্যাহন্ত, জন্মলো পোআ সৰু-
লো পুৰুষবিলাকে অমৰাৱতিৰ ভূল্য সেই
আচৰিত দিগ্ভিমন্ত আৰু সোভিত বেলো-
লৰ তলাতল যবন্ত সেই মাহৰ পুৰুষ দিনত
গোট খাই অনেক ৰাজ্যৰ অধিপতি মহা
ৰানি বিজয়বিয়াৰ ওচৰলৈ গৈ আপোন ৰিতি
অনুসৰি সন্তোষে বিনই ৰূপে সন্তোষা কৰি-
লে। সেই মহা দৰ্শনৰ জি সন্তোষ, তাৰ
পুত্ৰাণ, ঐশ্বৰ্য, আৰু সোভা কথাবে মানুহে
বৰ্ণনা পাৰে, তথাপি সেই লোকবিলাকৰ মা-
জৰ কোনোৰ জি অহঙ্কাৰ, কোনোৰ জি নম্র
ভাবনা, কোনোৰ জি ধৰম কথা, স্বদেশলৈ
কোনোৰ জি প্ৰতি, এই সকলো কথা বৰ্ণনা-
লৈ বাক্যপতিৰো অসাধ্য। সেই যবৰ ভিত-
ৰত অনেক দেশি ডেৰ কুৰি হেজাৰ মুনিহ
তিবোতাবিলাকে অনেক অলঙ্কাৰ ভাল বস্ত্ৰ
পিন্ধি আনন্দ মনেৰে কুৰি পুৰিবিৰ অপূৰ
চমৎকাৰ বজাৰ দেখি, সকলো চকু জিগ্ৰি
কৰা হ'ল। যবৰ বাহিৰে প্ৰাই পাঁচ লাখ
মানুহে মহা বানিক জয়ধনি কৰাৰ সবদে
পুৰিবি আৰু আকাশ জুৰিলে। কিন্তু সেই
কথা লিখিবলৈ আমাৰ প্ৰয়োজন নাই, কিয়-
নো মহা ভাৰতত তাৰ বিবৰন সুন্দৰ ৰূপে
লিখা আছে; দুই এক কথা মাথোন তাৰ-
তম্য কৰা হ'ল।

সেই স্থানে গৈ আমি সব নৰ নাৰি,
দেখিলো অদ্ভুত কম কহিতে না পাৰি;
তাৰ অন্ত নাহিক, নাহিক পৰিমাণ,
মনোনিভ সেই সভা বানিৰ নিৰ্মান।
চক্ৰ সূৰ্য জিনি সিভো সভা প্ৰকাশিতে,
সভা দেখি চকু নে জাই, লগনে সোভিতে;
সিদ্ধ ভৱ দুৰ্য সব দৰ্শকে দেখাই,
সুখে প্ৰজাগনে থাকে দেখিয়া উধাই।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১২।

Dibinga Raja—War with the Kacharis.

লাকনি প্লেটচ (৪৬) সঁকত আঘোনৰ দিনত
হজা দেৱে চুলে চাৰি বজাকে, খাওমু-
চেনৰ, স্বৰ্গচেনৰ, এই তিনিক নামকপত খা-
কিব দিলে। লাকনি কাতচেও সঁকত খাম-
জাকৰ পৰা নবাই আহি বজা দেৱৰ আগত
গোচৰ দিলেহি; বোলে, নগাৰ নিমিত্তে সি
ঠাইত বৰ নোআৰোঁ, বৰ জোঁট কৰিচে,
পাচে বজা দেৱে সুনি থাকিল। নগা গাঁৱৰ
লেখা, মলোন ১, নকু ১, লুকনা ১, ডাক
১, এই সকল ডাটিৰ গাঁও; পাপুক ১,
খামতেন ১, চিতু ১, চিক ১, এই কেই খন
উজনিৰ গাঁও। দুই ঠাইৰ নগা এঠাই হৈ
জুখ ধৰিৰ খোজে, বোল বচনো ন কৰে; বজা
দেৱে এই কথা সুনি, ত্যাওচুতোও, খাও-
মু-মু-মু, খুচ-তা, চুকু-বিন, এই সকলক
পঠাই নগাক ধৰিৰ দিলে। আৰু ত্যাও-
চুলক পঠাই কাকাই ১, তাইচিতু ১,
চিৰি ১, এই তিনি নগা গাঁৱক ধৰিৰ
দিলেগৈ; পাচে আগে পঁচাবোৰে মামকপ
পাই গৰ দি জাগু নগাক জুখ ধৰি পালে।
পাচে ত্যাওচুতোও নৰিয়া পৰি ওলাই আ-
হিল, চুলে চাৰি বজা ডাকবিয়া সকলে
নৈতে নগাক জুখ জিনিৰে। চুকাক বজা
দেৱে থৈ অহা হাতি টকি খন খামজিয়া
নবাই চুলে চাৰি বজাৰ হাতত দিলেদি।
পাকু নামে গাঁৱত এই কথা।

তাৰ পৰা আমাৰ সকলো খামজাকলৈ
আহিল। পাচে খামজিয়া নবাই ঘোঁৰা
আঠোটা, খেহ কাপৰ আঠ খন, এই দুৰ্য
বজা দেৱলৈ দি পঠালে। পাচে চুলে
চাৰি বজা মু-জাকলৈ আহিল, তাৰো
পৰা মু-জাকলৈ আহিল, তাৰো পৰা কা-
তোওলৈ আহিল, তাৰ পৰা কাকেওলৈ আ-
হিল। পাচে কাকেও বজাৰ ঠাইলৈ চুলে
চাৰি বজা লাওজাকলৈ ববাই আনিবলৈ
আমাৰ কটকি পঠালে। আমাৰ কটকি
সিহঁতক ববাই খামজাকলৈ আনিলে। চুলে

চাৰিজন বজা ধামজাজৰ পৰা মেঠোন এল
আনি পৰ্বতত সেৱা কৰিলেহি বজা দেৱক ।
লাকনি খুতচিঞা সঁকত বজা দেৱে চুৰুংকা
তিপাম বজাকে, চুত্ৰে নামৰুপিয়া বজাকে,
বৰ গোঁহাঁই ত্যাওচুলু চেনবক, এই সক-
লক জাকতুজলৈ পাঁচিলে; পাচে বজা দেৱে
ধাওমুকতকেৰে গৈ জাকতুজত বলগৈ ।
পাচে চুলেজ চাৰি বজাকে চুত্ৰে সৰ
গোঁহাঁইকে নামচিঞা নগা গাঁৱত থাকিব
দিলেগৈ । নগা গাঁৱৰ লেখা, জাকতুজ ১
চান্ধান ১, জুনফান ১, চান্ধাই ১, এই কে-
গাঁৱৰ নগা জাকতুজিয়াৰে এটাই হৈ তাৰ
লজিয়াত সোমালগৈ । পাচে সকলো নগ
ভাগি গৈ বৰকনাত সোমাবৰ দেখি, চুৰুং-
কা তিপাম বজা সৈন্যে সহিতে ৰাতিএ তাৰ
পৰা উলটি আহি তাতে আমাৰ বৰ হিলৈ
চাইটো এৰি আহিল । পাচে চুহমকা বজা
দেৱে সৈন্যে সহিতে তাৰ পৰা উলটি আহি
গৰগাঁৱত থাকিলহি; পাচে নগাই বৰ হিলৈ
এটা ভেঁটি পঠালে ।

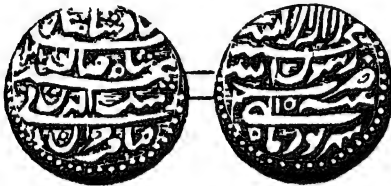
বজা দেৱে গৰগাঁৱৰ পৰা দিহিজলৈ গল;
আত পাচে বজা দেৱে ত্যাওচুত্ৰেজক জুখৰ
সেনাপতি পাতিলে । ত্যাওচুলে চাৰিজন
বজা, ধাওমুকতক, চুহনক, চুত্ৰা, কু-
ৰি, ভাইমুক্কা, এই সকলক কচাৰি
বেওচু বজাক জুখ কৰিবলৈ পঠালে, ইবো-
বেও গৈ মৰলিত বলগৈ । চুৰুংকা তি-
পাম বজা, ত্ৰাম বৰ গোঁহাঁই, ভাইমুক্কা
এই তিনিএ বজা দেৱৰ লগ ললেগৈ ।
পাচে বৰ পাজ গোঁহাঁই নগা জুখৰ পৰা
আহি বজা দেৱৰ লগ ধৰিলেহি । পাচে বৰ
পাজ গোঁহাঁইকো, বৰ গোঁহাঁইকো, ত্যাওচু-
ত্ৰেকো, চুলে চাৰিজন বজাৰ লগত ভৰ দিব
দিলেগৈ । পাচে বানফু গাঁৱত চুত্ৰে নাম
ককিয়া বজা, চুলে চাৰিজন বজা, বৰ পাজ
গোঁহাঁই, এই তিনিএ গৈ কৌঠতে ধৰিলেগৈ ।
ত্ৰাম বৰ গোঁহাঁই, ধাওমুকতক, চুত্ৰে,
মুক্কা, মুক্কা, এই সকলক দৈৱাজৰ বা-
টে বাহ কালে পঠালে । চুহনৰ জইপতি

কুমৰ, লেচাই তামুলি, ত্যাওচাৰাই, এই সক-
লক সোঁ কালে পঠালে; এই দৰে দুয়ো কা-
লে নাৱে উজাই গল । পাচে ধাওমুক না-
লাই, জইপতি কৌঅৰ, এই দুয়ো নাৱেৰে খে-
দি গৈ গৰত ধৰিলেগৈ । পাচে কচাৰিএ তিনিটা
ঘোঁৰাৰে বালিলৈ খেদি আহি আমাৰ লোকক
বোলে, ঘোঁৰা ৰূপ আনিচোঁ, তইতে নাও
চপাই লহি আহ, এই বুলি কচাৰিএ আহি
বৰ হিলৈ মাৰিব ধৰিলে । পাচে আমাৰ লো-
কে পাৰ্শ্বৰ মাজৰ পৰা দেখি ভৰ দি ধৰি-
লেগৈ । পাচে কচাৰি বজা ধমকি এক চুকে
বল । পূৰ্বৰ হিলৈ মৰা গুলি লাগি আমাৰ
মানুহ এটা মাৰিলে । ত্ৰাম বৰ গোঁহাঁই
১, ধাওমুকতক ১, এই দুজনাই জুখ কৰি-
লেগৈ, পাচে বানফু গাঁৱত বলগৈ । আমাৰ
মানুহ দুই চাৰি ঘা খাই আহি, গোঁহাঁই বেও
দুজনতে বৰ পাজৰ আগতে কলেহি । পাচে
সিৰোলাকে এই কথা সুনি চুলে চাৰিজন
বজাক সিৰোৱৰ লগত ভৰ দিব দিলেগৈ;
চুলে গোঁহাঁই দেৱো পালতগৈ কচাৰি ভা-
গি পলাল । পাচে আমাৰ মানুহে খেদি
গৈ কচাৰিক কাটি নংলাপলৈ উলটি আ-
হোতে তিৰতাপাই নামে কচাৰি এটা জিয়াই
ধৰি আনি ভাত সুধিলে, বোলে, ভোৰ বজা
কত আচেগৈ? সি বোলে, দলৈগিৰি পৰ্ব-
তত আচেগৈ গৰ কৰি, নাৱৰ মাৰ নাজি
জতন হৈ আচে পাৰ হবলৈ বুলি । পাচে
আমাৰ লোকে নামডিম জানে উজাই গৈ
পালেগৈ । পাচে ভাৰো পৰা কচাৰি বজা
গৰ এৰি পলাই লেজুৰিয়াত বলগৈ । ভাৰো
পৰা নগৰলৈ গল, আমাৰ লোকে পাচে পাচে
খেদি গৈ ইটাৰ নগৰ পালেগৈ । পাচে বেও-
চু কচাৰি বজা নগৰ এৰি পলাই ডেম্বেৰা
পালেগৈ; ডেম্বেৰা নগৰকো এৰি পলাল ।
চুৰুংমুক তিপাম বজা ডাডাৰিয়াই সৈতে
সুদা নগৰহে পালেগৈ; দুজন কৌঅৰো
ৰাজ্য সমনিতৈ পাচত পালেগৈ । পাচে সমস্ত
লোকে সুদা নগৰত কচাৰি বজাৰ তিনি জনি
কুঁঅৰি পালে, বজাৰ মাককো পালে । বেও-

চুণ কচাৰি বজাৰ পুতেক মাতানুৰৰ মূৰ কাটি আনি মাকক দেখালেহি, বোলে, তোৰ পুতে-
ৰ মূৰ হই ন হই! মাকে বোলে হই, এই
বুলি কলত মাককো খুঁচি মাৰিলে। পাচ
ডাকৰিয়া সকলে নেওচুণ কচাৰি বজাৰ সোন
ৰূপৰ ডণ্ড, সোন ৰূপৰ খাতি, সোন ৰূপো
বিস্তৰ পাই আনি, কুঁহিয়াৰ বাৰিত বজা
দেৱক দিলেহি। পাচে বজা দেৱে সৈন্যে
সৈতে আপোনাৰ বাগানে আহি, স্নেহ
স্নেহাম কৰিলেহি। পাচ নেওচুণ কচাৰি
বজাৰ মূৰ আনি পৰ্বতত মুণ্ড মালা বান্ধি-
লেহি।

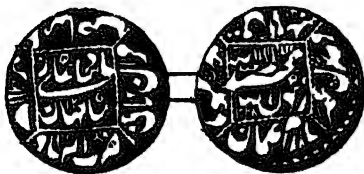
মাটিত খানি উলিওআ ৰূপ।

Cl n dug up at Rongpur and Gorgaug

Rupee of the Mogul Emperor Shah Jehan, struck at Patna, A. D. 1631.

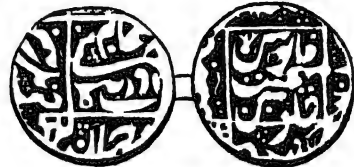
পাণ্ডিতবিলাকে এই ৰূপে ইয়াক পাই, বাদ
স্যা গাজি স্যা জেহান শোহাব উদিন মহমদ
চাহেব কেৰান চানি, ১০৪১; অৰ্থাত মহা
বজা স্যা জেহান শোহাব উদিন মহমদ
দুতিয় দৈবাবধিকাৰ, মচলমানৰ সঁক ১০৪১.
ইং সঁক ১৬৩১। সি ফালে, লা এলাহ
এলালাহ মহমদ বচুলালা, অৰ্থাত পৰম ইছৰ
এজনাৰ বাহিৰে আন ইছৰ নাই; আৰু মহ-
মদ ইছৰৰ পাইকদাৰ। জৰে পাটনা এলাহি
চহৰ মূৰমাহ! ৪; অৰ্থাত ভোগৰ ৪ বছৰত
পাটনা চক্ৰমই ঐশ্বৰিক নগৰত মৰা ৰূপ।

Char-yati Rupee of Shah Jehan, struck at Agra, A. D. 1608.

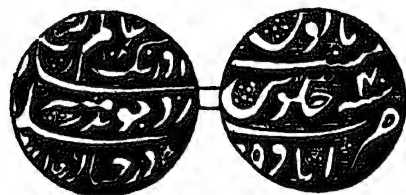
বাদস্যা গাজি স্যা জেহান শোহাব উদিন
চাহেব কেৰান চানি, জৰে আব্দুৰৰাবান ১২;

অৰ্থাত মহা বজা স্যা জেহান শোহাব উদিন
দুতিয় দৈবাবধিকাৰ, ভোগৰ ১২ বছৰত আ-
গৰা নগৰত মৰা ৰূপ। সি লুটিৰ ডি-
তৰে, লা এলাহ এলালাহ মহমদ কচুলা-
লা; ১০৪৮, অৰ্থাত ইং সঁক ১৬৩১। আৰু
বাহিৰ ফালে মহমদৰ চাৰি ঘাৰ, অৰ্থাত
চাৰি মিতিৰ নাম; চাদেক আবুৰিকৰ, ও
আদল ওমৰ, নাদৰ মিৰ ওমান, ও অলিম
আলি; অৰ্থাত পৰমাৰ্থিক আবুৰিকৰ, নিয়া-
বন্ত ওমৰ, মুক্ট অধিকাৰ ওমান, আৰু
বিদ্যারন্ত আলি; এই কেইটা নাম লিখা
আচে।

Rupee of the Emperor Aurangzeb, dug up at Gorgaug. Struck A. D. 1664?

আলমগিৰ আওৰংজেব স্যা দৰ জেহান
জো বদু মনিৰ; অৰ্থাত জগতৰ অধিকাৰ
আওৰংজেব স্যা, প্ৰিথিবিৰ মাজত চক্ৰ
তুল্য। সি লুটিএ, মানুচ মইমানত জলুচ সন,
অৰ্থাত সুভাগ্য ভোগৰ অমুক বছৰ। ভোগৰ
বছৰ ৭ জেন দেখি। আনবোৰ সঁক খই
গল।

Rupee of the Emperor Aurangzeb, struck A. D. 1697.

আলমগিৰ আওৰংজেব স্যা, জদ জো
বদু মনিৰ চিকা দৰ জেহান ১১০৮.
অৰ্থাত জগতৰ বজা আওৰংজেব স্যা, প্ৰি-
থিবিৰ মাজত চক্ৰৰ নিচিনা তেঁওৰ মোহৰ.
ইং সঁক ১৬১৭। সি লুটিএ, মানুচ মই-
মানত জলুচ সন ৪০ জৰে আভাৱা; অৰ্থাত
সুভাগ্য ভোগৰ ৪০ বছৰত আভাৱা নগৰত
মৰা ৰূপ।

স্যা জেহানৰ অৰ্থ, প্ৰিথিবিৰ বজা; আওৰং-
জেবৰ অৰ্থ, সিংহাসন সোভিত কৰোঁতা।

কুট অঙ্কৰ গননা।

Arithmetical Questions.

১। চাইটো নলা থকা এটা সূকান পুখুৰিৰ তিনিটা নলা মাৰি থৈ পূবৰটো মেলিলে এদিনে পুখুৰি পূৰ হই; আন তিনিটা মাৰি দখিনৰটো মেলিলে দিনৰ আধাৰে পূৰ হই, এই ৰূপে পশ্চিমৰটো মেলিলে দিনৰ তিনি ভাগৰ এভাগে পূৰ হই; উত্তৰৰটো মেলিলে দিনৰ চৰ্ভাগৰ এভাগে পূৰ হই; চাৰিওটা একে বাবে মেলিলে দিনৰ কিমানে পূৰ হই?

উত্তৰ।

পূবৰ নলাই পানি সোমাই এদিনত ১ পুখুৰি পূৰ হব; দখিনৰটোৱে ২ পুখুৰি পূৰ হব; পশ্চিমৰটোৱে ৩ পুখুৰি, আৰু উত্তৰৰটো নলাৰে ৬ পুখুৰি পূৰ হব; মুঠে আটাই নলাৰে এনে ১২ টা পুখুৰিৰ পানি এদিনত সোমাই; তেন্তে দিনটোৰ ১২ ভাগৰ এভাগে আটাই নলাৰে এক পুখুৰি পূৰ হব।

২। দুজন বেপাৰি বেহালৈ গৈ এটা মানিকৰ উত্তম আঙ্গটি দেখি দুইটাৰ লবৰ বাছা হোআত তাৰ দাম ১১০০ আশ্বৰ স টকা হই; তাতে সম্পূৰ্ণ ৰূপে এজনৰো ন থকাত এজনে কলে, তোমাৰ মোট টকাৰ ২৩ ভাগৰ ১১ ভাগ দিয়া, তেহে মোৰ ধনে সৈতে ১১০০ টকা হব, মই আঙ্গটি লম। আনটোএ বোলে, তোমাৰ মোট টকাৰ ১১ ভাগৰ তিনি ভাগ দিয়া, তেহে মোৰে সৈতে ১১০০ টকা হব, আঙ্গটি কিনি লম। নিবিলাকৰ কাৰ কিমান টকা আছিল, তাক কব লাগে।

উত্তৰ।

এটাৰ হাতত ৬৬০ টকা আছিল; নিটৰ হাতত ২২০ টকা।

৩। এটা সদাগৰে এখন নাও লৈ, ১৩৭-২৫৭ টকা মজ্জা নি বেহালৈ গৈ, প্ৰথমে এক জিলাত বেপাৰ কৰি ৭ গুন লাভ পাই, তাৰ মাজৰ কিছু টকা আপোন ঘৰলৈ পঠাই;

বাকি টকা লৈ পুনৰ এক জিলাত বেপাৰ কৰি পূৰ্বৰ দৰে ৭ গুন লাভ পাই, তাৰে পূৰে পঠোআ সমানে টকা ঘৰলৈ পঠাই; সেম টকাৰে আকও আন জিলাত বেপাৰ কৰি পূৰ্বৰ সমান লাভ পাই পূৰ্বৰ দৰে ঘৰে পঠাই; এই ক্ৰমে সাত জিলাত বেপাৰ কৰি ৭।৭ গুন লাভ পাই, ৭ বাৰ সমানে ঘৰলৈ হস্তি কৰি সেমত সদাগৰৰ হাতত কিছু নে থাকিল; সুদা নাৱেৰে ঘৰলৈ গল। কত টকা হস্তি কৰিলে? মোটে বা কত টকা লাভ হল? ইয়াৰ সংখ্যা দিব লাগে।

উত্তৰ।

সাতক সাতভেৰে সাত বেিলৈকে পুৰিৰ লাগে, $9 \times 9 \times 9 \times 9 \times 9 \times 9 \times 9 = 823543$, ইয়াক বেিলে বেিলে ঘৰলৈ পঠোআ ধনৰ সংখ্যা বুজিবা।

৪। এজন গিৰিহতে ২০ টকা ৰূপ দি ২০ পুৰা মাটি কিনিলে; কেতখনি বাম, কেতখনি কপিত। এপুৰা বাম আৰু এপুৰা কপিত মাটি, এনে দুই পুৰাৰ মোট দাম ২০ টকা। সেই গিৰিহতে কিমান বাম আৰু কিমান কপিত মাটি কিনিলে, আৰু বিধে বিধে কি ভাৱে ললে?

উত্তৰ।

নি বাম মাটি ১ হালচা ৩ কঠা, আৰু কপিত ১১ পুৰা ২ হালচা ২ কঠা কিনিলে; বাম মাটিৰ দৰ পুৰাত ১১ টকা $1\frac{1}{2}$ অনা, কপিতৰ দৰ পুৰাত $1\frac{1}{2}$ অনা; সেই বাম মাটি ১ হালচা ৩ কঠাত ৭ টকা $\frac{1}{2}$ মহা দিলে, কপিতত ১২ টকা $\frac{1}{2}$ মহা, মোটে ২০ টকা দিলে। বুজা জাই, ঘৰৰ ভেঁটলৈ বাম মাটি একেৰি মৰগটৈ ললে।

নগাঁৱত মাউৰ লগাৰ কথা।

Cholera at Nowgong.

জুন মাহত জিলা নগাঁৱত মাউৰে ধৰাত অনেক মানুহ মৰিচে। সদাই মানুহ মৰা দেখি মানুহবিলাকৰ মনত সুখ লাভি নাই। কেৱল অধিৰ হৈ মনত বৰ ভই লাগি মানুহবিলাকে বোলে, আমিও নো এই বেলি জিম নে? মৰাবোৰ মৰিচেই হই, কিন্তু আমাৰো এই বাৰ জিয়াৰ আগন্তুক নাই, এনে পৰাঠত জিম জেন বুলি কৈ আসা ন কৰিবাইক, কি জানি এই বাৰতেই ইহৰে সকলোকে সৎহাৰ কৰে, সকলোএ গোট খাই ইহৰ নামকে লওঁক। এই বুলি মানুহবোৰে গোট খাই লৰা ভিৰোতা ডেকা বুৰা সকলোএ সভা পাতি গাঁৱে গাঁৱে দুয়ো বেলা নাম লৈচে। আৰু বজালিবোৰেও গোট খাই তাল স্ৰিদ্ৰ লৈ ও বজাৰ পৰা ৰাতি ৮।৯ বজালৈকে নগৰৰ আলি বাটে বাটে কিৰ্তন কৰি কৰি সেনত গাঁৱলৈ জাই। পাচে চোতালতে বা পদূলি মূৰতে আটাইবোৰে তাল খোল বজাই হাত দাঙ্গি ঘূৰি ঘূৰি কিৰ্তন কৰি থাকোঁতেই ঘৰৰ পৰা গিৰিহঁতে আনি চেনি, বা বাতাচা, বা আন ভাল উপহাৰ বস্তু হদিৰ লুট বুলি সকলোৰে মূৰৰ ওপৰত সিঁচি সিঁচি দিএ; পাচে মানুহবোৰে বুটলি বুটলি খাই। আৰু পৰ্কটনিয়াবোৰে হলে পাৰ, চাগলি, হাঁহ, আৰু নৈবেদ্য সৈতে গোটাৰ লৈ কলঙ্গ নদি লৈ নি পানিৰ ওচৰতে পূজা দি প্ৰাৰ্থনা কৰি ভাতে এৰি আহে। এই মতে জেয়ে জিহকে হই, তাকে কৰিচে, কিন্তু এইবোৰ কৰাত উপনাম হোআ নাই, মৰিহে আছে, অচমিয়া উপাইৰ পৰা এটিও বখ্যা পোআ নাই; কিন্তু পাদুৰি চাহাবৰ পৰা কিছু মানুহ জিচে। সেয়ে নো কেনেকৈ জিচে, শ্ৰীজুত বুনচন চাহাবে আমেৰিকাৰ পৰা আহোঁতে, স্তেও নতুন ভাল দৰৰ কিছু লৈ আহিছিল; সেই দৰবকে নি জি জি খুআইচেনি, সেয়ে বখ্যা পৰিচে, আৰু ওচৰৰ চাৰিও ফালে জি

জি পৰিচে, তাক হলে 'শ্ৰীজুত ইন্দৰ্ন পাদুৰি চাহাবেও দেৱাই দিএ, দেৱাই খুআই যনে যনে বাত্ৰা লৈ থাকে; তেও জদি পেট জাই, বা বাঁতি হই, আৰুও আন বকমৰ দেৱাই খুআই, বেলিএ বেলিএ চাহাবে নিজেই গৈ হাত ভৰি পিটিকি চাই তদাৰক কৰি থাকে। আৰু ইফুলৰ লৰা গোটা চাৰেক পৰিছিল, সেই দৰে চাহাবে মেমে দুয়ো দেৱাই দি তদাৰক কৰি ভাল কৰিলে। আৰু সকলোতে কৈচে, জাৰ জাৰ বেমাৰ হই, মোৰ এখেৰ দেৱাই নি খুআবাগৈ। এই দৰে আমাৰ চাহাবে মেমে বুনচন চাহাবেও সকলোৰে বখ্যাৰ উপাই চিন্তিচে। মা

অনেক দেসৰ সন্বাদ।

Journal of Events.

এপ্ৰিল মাহৰ অকনোদইত বুদ্ধপুত্ৰৰ গৰাভ ধন পোআ কথা লিখা হৈছিল। সেই কথা বিচাৰ কৰ্তাৰ আগত সোধ পোচ কৰাত আউনিয়াটিৰ চাউল ভঁৰালিএ সেই ধন কাৰ্হি লোআৰ অপৰাধ পালত ও বচৰ, আৰু লগৰ ডকত জন চাৰেকক ১ বছৰকৈ ফাটক দিলে।

গুআহাটিত থকা কেঁয়া লোকে ভাপ জাহাজৰ দৌআৰাই চন্দুকত ধন ভৰাই কলিকতালৈ পঠালত তত লোআ গৰাকিএ চন্দুক মেলি ইটা ভোখৰ চাৰেক ভৰোআ মাধোন পালে। পাচে গুআহাটিত ভাপ জাহাজৰ বস্তু বখা জি কেৰানি চাহাব, তাৰ গাঁত চোভা পাই সোধ কৰ্তাৰ আগলৈ নিলে। এতিয়া আমি সুনিচোঁ, তাক পঞ্চায়ত লোকে অপৰাধৰ বাই দিয়াত সোধ কৰ্তাই ৭ বছৰ ফাটকৰ জোগ্য বুলি ধিৰ কৰিলে।

ভাটি কালে কাপ্তান বৰিফন নামে এজন চাহাবে হাবিত চিকাৰ কৰোঁতে এটা বৰা গাহৰি বেগেৰে আহিবৰ দেখি চিটা গুলি ভৰোআ হিলৈ মাৰিলত গাহৰিৰ আৰু এখ হৈ খেদি আহি চাহাবক কামুৰি পেট ফালি মৰিব লগাটক এৰি গল।

লখিমপুৰৰ পৰা এই কথা পত্ৰত লিখি-
চে, এই বছৰৰ জেঠ মাহত বাৰ্ণী গাঁৱৰ এটা
মানুহে আহু খান নিৰাবলৈ জাঁওতে বাটত
এটা বনৰিয়া মহে কৰজনে খোঁচ মাৰি ডপি-
লালৈকে মজ্জাৰ ডোখৰ ওভোতাই পেলালে:
আৰু সিটো ভৰিৰ গোৰোআই দি নিজ
সুমাই জাঁচুলৈকে মজ্জাৰ ডোখৰ নিজতে নি-
লে। মূৰৰ পোনে ২।৩ খোঁচ মাৰিলে,
গালে দি নিজ মাৰি মুখে উলিয়ালে; পা-
চে দু দিনৰ মূৰত মৰিল। সেই মহটো
জিলাৰ শ্ৰীজুত হনুইদ চাহাবে গুলিয়াই
মাৰিলে।

আৰু গৰমুৰৰ ওচৰত এটা মানুহক গঁৰ
এটাই খৰগেৰে পিঠি কালে মাৰি, তল
পেটে উলিয়ালে। সেইটো মানুহক লখিম-
পুৰ জিলাৰ ডক্তৰ চাহাবে দৰব দি এমাহ-
লৈকে ৰাখিচে।

জেঠ মাহতে আৰু এটা মানুহৰ পাচ
কালে দি গুলি লাগি ডপিলাই দি ওলাই
বাজ হৈ গল; তাকো ডক্তৰ চাহাবে দৰব
দি ভাল কৰিলে, এতিয়া সি আগৰ নিচি-
নাকৈ বন বাৰি কৰি ফুৰিচে।

ডিব্ৰুগড় জিলাৰ ওচৰত এটা বৰ মৰলি
সাপে পহু খৰি এডোখৰ গিলি থাকোঁতে
মানুহে দেখা পাই বাত্ৰা কলত শ্ৰীজুত ইদন

নামে কাপ্তান চাহাবে গৈ দেখি তাৰ জোখ
পোত কৰি ঠিককৈ নকচা লিখিলে।

৮ জুনত বহুই নগৰত থকা এটা পাৰ্চী
মানুহে পেট বোআ দৰব বেজ ঘৰৰ পৰা
কিনিবলৈ চাকৰ পঠোআত দৰবৰ গৰাকী
ডুল হৈ কাফিলৰ জোল দি পঠালে, তাকে
খালত এঘণ্টাৰ পাচে সেই মানুহ মৰিল।
জিমান কাফিল আনিছিলে, সি তিনটাক মা-
ৰিবলৈকো জুৰিলেহেঁতেন।

জুন মাহত বিহতুম নগৰৰ পৰা হাজাৰি-
বাগ গাঁৱলৈ ৭০ জন কইদি লোকক নিওভে,
এক ৰাতিতে গোবিন্দপুৰ নগৰত কাপৰৰ
ঘৰত বন্ধ হৈ সুই থাকোঁতে সেই ঘৰত জুই
লাগি একে বেলি ২৪ টা মানুহ পুৰি মাৰি-
লে, আন সাতোটাকো বৰকৈ পুৰিলে; আৰু
১২ টাক অলপ অলপ পুৰিলে। ৰথিয়া-
বোৰে স্তম কৰা হলে, পুই আটাইবিলাক
ন মৰাকৈ ৰাখিব পাৰিলেহেঁতেন।

চদলপুৰত এজন নিল কুঁঠিৰ চাহাবৰ বন্ধ
লুট কৰিবলৈ এমলা ডকাইত আহিলত চা-
হাবে সিহঁতক ১৪ বেলি গুলি দিয়ালৈকে
মাহ কৰি থাকিল, পাচে হুকি গল।

জেরানচিঙ্গ নামে এজন চিকৰ সেনাপ-
তিএ এটা জগৰিয়া গোৱা চিপাহিক খৰি-
বৰ নিমিতে তাৰ ওচৰলৈ গলত সি ফটিবাবে

Python, killed near Dibrugarh while swallowing a Deer.

বলিয়া হৈ একে বেলিএ সেই সেনাপত্ৰিক মাৰিলে। পাচে হাতত ভৰোআল লৈ লৰ মাৰি বাটত এটা গাধ পাই ভাকো কাটি পেলালে; পাচে গৈ মানুহ ফাঁটি দিবলৈ পোতা চতিৰ খুঁটাক কাটিব ধৰিলে; সেলে তাক বৰ সুমেৰেহে ধৰা হল।

এৰিএল নামে এখান জাহাজ ১৪ মেই তাৰিখত হুগুলি নদীৰ মুখে ওলাওতে লক্ষ-বে জুই লগালত পুৰি পুৰি পাচে জুয়ে জখাৰ পাই তাত লাগি একে বেলিএ ফুটি জাহাজ তল গল। তাত কাফিৰ ৮০০ চক্ষুক আছিল। পাচে লোধ পোচ কৰি কৰিম বক্চ নামে এটা লক্ষৰ দুসি জেন বুজি দেশান্তৰ কৰি জনম ভৰ ফাটকত দিলে।

নৱেম্বৰ ১১ তাৰিখৰ পৰা ৬ দিনলৈ ইজলগুত ভয়ানক ধুমুহা বতাহ হোআত, অনেক জাহাজ ভাগিল। এখন জাহাজত ২১৬ মানুহ আছিল; জাহাজ বামলৈ নিয়া হৈ ভাগিলত ১৬ মানুহ মৰিল। আন এখন জাহাজত ৫০০ মান মৰিল।

আক্টোবৰ ২৩ তাৰিখত ২০ বৰ টোপ নিয়া তুকি বনুআ জাহাজৰ ভিতৰত খাৰত জুই লাগি ফুটি জাহাজ আদি সকলোকে ডোখৰ ডোখৰকৈ উৰুআই পেলালে। তাত ৫০০ মান মানুহো মৰিল।

১৪ এপ্ৰিলৰ পৰা ৬।৭ দিনলৈকে আমেৰিকাৰ দাঁতিত বৰ ভুকান হৈছিল, সাগৰৰ ঢৌ বতাহে ভোলাত ভালেমান নগৰ আৰু গাঁৱৰ আলি বাট তল গলত ঘৰ আদি অনেক বস্তু লোকচন হল। বস্তুন নগৰৰ দখিন ফালে এটা প্ৰদিপ দল ভাগি পৰিল, আৰু তাত থকা দুজন বখিয়াও মৰিল, সিবিলাকৰ সও পোআ ন গল।

খেহ দেশৰ কান্তন নগৰৰ পৰা ওৰিএন্তল নামে এখান আমেৰিকান জাহাজে ২৭,০০০ মোন চাহ আদি বস্তু নি ১৮ দিনত লণ্ডন নগৰ পালে। ইমান বেগেৰে আগেয়ে কেও জাহাৰ পৰা নাই।

পাৰ্চিকক নামে আমেৰিকাৰ এখন ভাপ জাহাজ এপ্ৰিলৰ ২ তাৰিখত লিবৰপুল নগৰ এৰি ২ দিন ২০ ঘণ্টাৰ ভিতৰত ৩০০০ মাইলৰ বহল আটলাণ্টিক সাগৰ পাৰ হৈ নুয়ৰ্ক নগৰ পালে। তাৰ সমান বেগে আন কোনো জাহাজ জোআ নাই।

ওআলিয়ন্তন নামে এখান আমেৰিকান জাহাজত ১০১০ মানুহ উঠি লিবৰপুল নগৰ এৰি ৩০ মেই তাৰিখত নুয়ৰ্ক নগৰ পালে-গৈ। এইমান লৰহ মানুহ একে খান জাহাজত আগেয়ে জোআ নাই; বাটতো সিবিলাকৰ এটাও ন মৰিল।

আগৰ্কে, অৰ্থাত ভাদ মাহৰ পঞ্জিকা।

Almanac for August, 1851.

আগস্ট						আগস্ট					
দিন	তারিখ	বাস	জি	জি	জি	দিন	তারিখ	বাস	জি	জি	জি
১	১৭	১৭	১৭	১৭	১৭	১	১৭	১৭	১৭	১৭	১৭
২	১৮	১৮	১৮	১৮	১৮	২	১৮	১৮	১৮	১৮	১৮
৩	১৯	১৯	১৯	১৯	১৯	৩	১৯	১৯	১৯	১৯	১৯
৪	২০	২০	২০	২০	২০	৪	২০	২০	২০	২০	২০
৫	২১	২১	২১	২১	২১	৫	২১	২১	২১	২১	২১
৬	২২	২২	২২	২২	২২	৬	২২	২২	২২	২২	২২
৭	২৩	২৩	২৩	২৩	২৩	৭	২৩	২৩	২৩	২৩	২৩
৮	২৪	২৪	২৪	২৪	২৪	৮	২৪	২৪	২৪	২৪	২৪
৯	২৫	২৫	২৫	২৫	২৫	৯	২৫	২৫	২৫	২৫	২৫
১০	২৬	২৬	২৬	২৬	২৬	১০	২৬	২৬	২৬	২৬	২৬
১১	২৭	২৭	২৭	২৭	২৭	১১	২৭	২৭	২৭	২৭	২৭
১২	২৮	২৮	২৮	২৮	২৮	১২	২৮	২৮	২৮	২৮	২৮
১৩	২৯	২৯	২৯	২৯	২৯	১৩	২৯	২৯	২৯	২৯	২৯
১৪	৩০	৩০	৩০	৩০	৩০	১৪	৩০	৩০	৩০	৩০	৩০
১৫	৩১	৩১	৩১	৩১	৩১	১৫	৩১	৩১	৩১	৩১	৩১

পুনিয়া ১২ দিনৰ ৪।১ পুআ। আশ্বাঃস্যা
২৭ দিনৰ ৪।৩৮ পুআ।

THE ORUNDOO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagor Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অৰক্ষণোদয়

৬ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, আগষ্ট, ১৮৫১।

নম্বৰ ৮।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, AUGUST, 1851.

NO. 8.

মিচৰ দেশৰ বিবৰণ।

Geography of Africa—Account of Egypt.

মিচৰ দেশ অতি পুৰণি, আৰু তাতে থকা আগৰ কালৰ বজাবিলাক পৰাক্ৰমি আৰু খিয়াতিমন্ত। মহা জলপ্লাবনৰ আঠেই স বছৰ পাচত মাথোন সেই খন ডাঙৰ দেশ হল। এতিয়া হলে পুজা আৰু পৰাক্ৰম খিন হৈ গল; নিবাসি মানুহ ৩০,০০,০০০ মান আছে। আদি বাসি মিচৰিয়াৰ বন্ধৰ লোক তাকৰ; সিবিলাক খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্মমন্ত গ্ৰিক মন্তে পুৰণে। লব্ধ ভাগ মানুহ আৰ-বি আৰু-ভুককি, সেইবিলাক মচলমান। মিচৰৰ বাদশ্য ভুককৰ তল।

মিচৰ দেশৰ পূব কালে চুক সাগৰ; দক্ষি-নে লুবিয়া দেশ; পশ্চিমে লুবিয়া দেশ; উত্ত-বে ভুমাঙ্গৰ সমুদ্ৰ। তাৰ দিঘে ৬০০ মাইল, পথালি ১৫০ মাইল; আৰু তাৰ মাজত নিল নামেৰে নদি বৈ সেই দেশৰ মাটিবোৰ বুৰাই সকল কৰে। আৰু সেই দেশ ওপৰ, মধ্যম, তল, এই ৰূপে তিনি ভোখৰকৈ ভাগ বঁটা আছে।

পূৰ্বে জুৰিৰ ওচৰত থকা প্ৰথম ভাগত অনেক সুন্দৰ নগৰ আছিল; সেই নগৰত বৰ দেৱালই আৰু বজা থকা ঘৰ, পৰি মৈদাম, আৰু সিলৰ খুঁটাৰে ভূষিত আছিল। বিসেসকৈ ভিবেচ নগৰ বহু পুজা আৰু সন্না-তি, আৰু উত্তম ঘৰ আদিৰে জুপুত হৈ খিয়াতিমন্ত আছিল। সেই নগৰৰ এন দুআৰ,

আৰু পুতি দুআৰে নগৰ নিবাসি লোকে দুল বধ এহেজাৰ সেনা বনলৈ পঁচিলে। আজি-লৈকে এই মহা নগৰৰ জি অৱসেস আছে, তাৰ দোআৰাই বুজা জাই, ওপৰে কোআ কখা সকল সত্য।

সেই দেশৰ মাজৰ ভাগত মেম্ফিচ নগৰ। সি ভিবেচ নগৰৰ সমান ন হই, তথাপি তাৰ জি সেস বহু আছে, তাক বাটকআ লোকৰ দেখাতে মন মোহ কৰোঁতা হই। তাৰ ওচৰত অতি ওখ খুঁটা আছে; আৰু তাত মৈৰিচ বজাই কৰোআ বৰ পুখুৰিৰ চিন আছে।

তল ভাগ নিল নদিৰ সোঁতাবে পূব হো-আ কাৰনে, সি সকলো খেতি হোআ সাক-আ মাটি। ইয়াতে কাইৰো নামেৰে এখন নগৰৰ বাহিৰে এটা আচৰিত পৰি কাৰেজ আছে। তাক পৰ্বতৰ ওপৰত সজা হৈছে; সি বৰ ওখ আৰু অতি সৰুত গৰেৰে চাৰিও কালে বেৰা আছে। সেই কাৰেজত উঠিবলৈ বাট পৰ্বতৰ নিলত কটা আছে; সেই পো-নেই হাতি ঘোঁৰা সকলো উঠিব পাৰে। আৰু সেই পৰিৰ মাজত যোচেফৰ নাম না-মেৰে এটা নাম আছে; সি পৰ্বতৰ তল পৰ্জন্ত দ; আৰু পুতি দিন সেই নামৰ পৰা কলেৰে গৰু হজুআই পাৰি ভোলা হৈ নলা-বে গৈ সেই পৰিৰ চাৰিও কালে বৈ থাকে।

নিল নদিৰ আগালি. ইথিয়পিয়া আদি কৰি ভিতৰ আকিৰাৰ দেশ। সেই নদি বহাগ

জেঠ মহিয়া বৰখুনৰ পানি হলে বাৰ্হি পৰ্ব-
তৰ সাতোটা জুৰি ফুটি মিচৰ দেশত পৰে-
গৈ। বাটৰুআ লোক সকলে তাৰ ওচৰ
পাই হৰ হৰ সবদ সুনি বৰ উই পাই;
তাত থকা মানুহে সদাই দেখি থকা কাৰনে
ভই ন কৰি বাটৰুআক সেই আচৰিত কৌ-
তুক দেখুআই। সিবিলাকে নারত উঠি ওখ
সোঁতৰ পৰা নামি নারেৰে তললৈ পৰে; বহু
ফেনেৰে থকা বৰ পাকত নাও সোমাই;
তাতে লোকে দেখে জেন সিবিলাক নষ্ট
হল; কিন্তু এফেৰি মানব পাচে অতি দুৰত
নদিৰ খিৰ পানিৰ ওপৰত ওপজি থকা দে-
খি। নিল নদিৰ জল আটাই মিচৰ দেশত
সোঁতা সোঁতা হৈ লাহে লাহে বৈ দেল গো-
টেই খন বিয়াপি ডুবি থাকে। সেই জল
প্ৰাই চাৰি মাহলৈকে থিৰে থাকে; মাটিত
পল বোকা ন পৰে মানে সেই পানি জেন
বেগাই বৈ নে জাব, এই নিমিত্তে সাগৰৰ
পৰা সেই চাৰি মাহ বতাহ বলাই পানি
আটকি থই।

এই নদি আশ্চৰ্য্যৰ সময়ত যদি কোনো
লোকে ওখ ঠাইৰ পৰা চাই, তাক সাগৰ
জেন দেখে। তাৰ মাজত ওখ ওখ আলি
বাটে সৈতে অনেক নগৰ উপদিপৰ নিচিনা
দেখা জাই; আৰু নিবাসি মানুহৰ উপকা-
ৰৰ নিমিত্তে সেই নগৰৰ ওচৰত মাজে মাজে
গচনিও আছে। জি জি ঠাইত কাতি মহিয়া
সকলো নাও চলে, সেই সেই ঠাই পানি
সুকালে ফুলেৰে ভূসিত আৰু সুগন্ধি হই।
এনে উত্তম ফল ফুলেৰে জুগুত হোআ পথা-
ৰত পুহ মাঘ মাহত জাকে জাকে অনেক
বিধৰ পহু ফুৰি ফুৰি চৰি ধেমালি কৰি
থাকে। আৰু খেতিয়ক মানুহে তাত খেতি
কৰিবলৈ অতি ঢিল; পানি সুকাই মাটি
টান হলে নিইতে হাল বাই নান্ধলেৰে মা-
টিত বালি মিহলি কৰে, তাত বাহিৰে আন
একো পৰিস্ৰম নাই।

সবহু সহ উত্পন্ন হবৰ নিমিত্তে নিল নদিৰ
কুৰি হাত, ওখ পানি হলে ভাল; তাতকৈ

তাকৰ বা সবহু হলে সহ নষ্ট হৈ একাল
হই। এই কাৰনে সেই দেশৰ মানুহে নদিৰ
পানি বাৰ্হিবৰ কথাত বৰ চিন্তা কৰে, বহু
টুটা ন হবলৈ অনেক উপায়ো কৰিচে।
পূৰ্বে এই নদি ভুইট ধাক্কিবৰ নিমিত্তে এজন
ডেকা তিৰোতাক পানিত পেলাই দিএ;
এতিয়া এজনৰ পুত্ৰীমা সাজি তাক মাথোন
জলত দিএ। মিচৰ দেশত নিল নদিৰ বহু
টুটাৰ বিসয়ত নিতৌ নিতৌ কথোপকথন
কৰে; মানুহবোৰৰ সেই কথাত দুখ বা
সুখ জনমে।

জুৰিৰ ওচৰতে বৰ বৰ ঘৰৰ চিন আছে,
সেই কাৰনে বুজোঁ, তাত পূৰ্বে বজাৰ নগৰ
আছিল। আৰু সিলৰ খুঁটা, ভগা পুত্ৰীমা,
সুন্দৰ ৰূপে কটা বগা সিলেৰে সেই ঠাই
পুৰ হৈচে; আৰু খুঁটাৰে হোআ বাটে দি
সেই ঠাইলৈ জাব পাৰি। আৰু বাটৰুআ-
বোৰে বোলে, সেই বাটেতে আজিলৈকে চ
হেজাৰ মান খুঁটা থিয় হৈ আৰু পৰিও
আছে। এই খুঁটাৰোৰ ৪৬ হাত ওখ, আৰু
একেটা গুৰিতে তিনটা তিনটা খুঁটা, তাৰ
ওপৰে নবসিংহৰ মূৰ্তি কটা আছে। এই-
বোৰ কথা বৰ আচৰিত হই, কিন্তু জিটো
মন্দিৰ মিচৰৰ প্ৰথম ভাগত দেন্দেৰা নগৰৰ
ওচৰত আছে, তাৰ সমান ন হই; কিয়নো
তাৰ খুঁটা আঠোটা মানুহেও আঁকোআলে
প্ৰায়ে নে পাই, আৰু সেই খুঁটাৰ ওপৰত
আবৰ লোকে যব সাজি থাকে, তাক আ-
জিলৈকো দেখিবলৈ পোআ জাই।

মিচৰৰ ওপৰ ভাগত চায়েন নামেৰে গুহাত
বাটৰুআবোৰে আৰু অনেক অনেক আচৰিত
দেখিবলৈ পাই। পৰ্বতৰ মাজত পৰ্বতিয়া
সিলৰ চাৰি সিৰিয়া আৰু যুবনিয়া খুঁটাৰে
ভূসিত এহেজাৰতকৈও অধিক গুহা খন
আছে। সেই গুহাৰ মাজত কোনো কোনোটে
ইমান বহল; তাত চ ন ঘোঁৰাত উঠা মানুহ
থিয় হৈ থাকিব পাৰে। সেই গুহাৰ মাজত
এল ডেৰ কুৰি হাত ওখ ন ভগা সিলৰ বৰ
খুঁটা আছে; তাক দেখাতই লোক সকলে

বৰ আচৰিত মানে। এই গুহাত কেত খনি কোন্ধে থকা খুঁটা এতিয়াও পোআ জাই।

মিচৰ দেশত সকলো লোকৰ আচৰিত জন-মোআ আৰু জগত খনৰে চমত্কাৰ বস্ত্ৰৰ মা-জত লেখিব লগা, এনে এনে চাৰি চুকিয়া দল আছে। জত আগেয়ে মেম্ফিচ আৰু আন পুধান নগৰ আছিল, তাত থকা দলবোৰ ভি-নি হেজাৰ বছৰৰ পূৰ্বে সজা হৈছিল। সেই দলবোৰ সজাৰ কাৰন আমি কিচু জানোঁ: আন্দাজে বুজোঁ, মিৰিলাকৰ মৰা স খবলৈ মৈদামৰ নিমিত্তে সাজিছিল; কাৰন, মিচৰ দেশৰ লোকৰ বিবেচনাত এয়ে অতি উত্তম কৰম, আৰু মিৰিলাকে আপোনাৰ গিয়াতিৰ মৰা স ভালকৈ বখাত বৰ ধৰম মানে। জি মৈদাম সকলোতকৈ ওখ আৰু অতি সুন্দৰ, সি পথাৰৰ মাজত থকা এক পৰ্বতৰ ওপৰত সজা হৈছে। এই মৈদাম চাৰি মিৰিয়া, গুৰিত বেৰে চাৰি স সতৰি হাত, আৰু তাৰ ওখ তিনি স চলিচ হাত; সি ক্ৰমে ক্ৰমে ওপ-বলৈ সৰু হৈ জাই, আৰু তাৰ ওপৰে সমান চাৰিও ফালে ১১ হাত মাখোন। নিলে দি-বগাই গৈ বৰ সুমেৰে তাৰ ওপৰলৈ উঠি-জাৰ পাৰি, কিয়নো সিলৰ থাক থাক জখ-লাৰ নিচিনা হই। কিন্তু দুহাতৰ অন্তৰ হো-আ দেখি তাত মানুহে উঠিবলৈ টান। আ-মি পথ ধৰি ভিতৰলৈ গলে বাৰেগু আৰু জখলা ভাঙে আছে। সেই দুয়ো অতি সুন্দৰ সিলেৰে কৰা, কিন্তু সুৰ্জৰ বশি তাত কে-তিয়াও ন পৰে। এই ৰূপে কোআ গৈচে, তিনি লাখ নাটি হেজাৰ মানুহে কৰিলত কুৰি বছৰে সাৱলেনে তাক সজা হল।

মৈৰিচ পুখুৰিৰ ওচৰত সকলো প্ৰকাৰে আচৰিত খুবনিয়া খববোৰ নিৰ্মান আছে। তাৰ বাজ কাল অতি চিকন, ভিতৰে বৰ আৰু সৰু খোঁটালি তিনি হেজাৰ মান আছে; এইবোৰৰ মাজতে এটা ৩৭ হাত ওখ। আৰু এই সকলোবোৰৰ আন ভাগ মাটিৰ সমান, আৰু আন ভাগ মাটিৰ তলত সজা হৈছে। সেই খুবনিয়া খবৰ ওপৰ ভোৰত তাক

নিৰ্মান কৰা বজাবিলাকৰ; আৰু মিৰিলাকৰ পূজা খঁৰিয়ালবোৰৰ মৰা দেহ তাৰ তলৰ খোঁটালিত বখা হৈছে।

এই সকলো চমত্কাৰ বস্ত্ৰৰ বাহিৰেও মি-চৰ দেশৰ অনেক অনেক ঠাইত চাৰি চুকিয়া ভেঁটিৰ সোভাৰ নিমিত্তে চিত্ৰ বিচিত্ৰ আ-কাসলৈকে উঠা, এনে ওখ সিলৰ খুঁটাবিলাক আছে। হিলিয়পলি নামেৰে এখন নগৰত চিত্ৰিত বজাই এই ৰূপ দুটা খুঁটা খাপন কৰিলে, এই দুয়ো মিচৰৰ অন্ত সিমাত থকা চায়েনৰ পৰা বৰ সৰুত সিলেৰে নিমিত্ত, আৰু চকুৰি হাত ওখ। ইয়াত বাজে বা-মিচেচ বজাৰ কালত সকলোতকৈ ভাজৰ আৰু এটা খুঁটা খাপন কৰিছিল; কোআ গৈচে, তাৰ নিমিত্তে সিল কাটিবলৈ কুৰি হে-জাৰ লোক লগাইছিল। এইটো আৰু ওপ-ৰে কোআ দুটা ৰোম নগৰলৈ নিলে; সেই সুন্দৰ ওখ খুঁটা আজিলৈকে সেই নগৰৰ পুধান ভুলন হৈ আছে।

মিচৰ দেশত হিপপতমচ, অৰ্থাত পানি ঘোঁৰা, আৰু খঁৰিয়াল, নেউল আদি পুধান জন্তু আছে। পানি ঘোঁৰা বৰ খজাল, কো-নেও দমিৰ নোঅৰা হিঁসক। খঁৰিয়াল পানিত বামত দুইতো থাকে, লৰহ বন্তু খাই; কোনোটো ২০ হাত দিহা। নেউল এন্দু-বৰ নিচিনা; সি পানিএ তল জোআৰ পাচে বোকাত থকা আটাই পোক পৰুআ খাই, সি খঁৰিয়ালৰ পুধান সজু; জদি কোনো ঠাইত তাৰ কনি পাই, তেতিয়াই তাক ভান্জি পেলাই; আৰু কোআ হৈচে, খঁৰিয়াল সুই থাকোঁতে, নেউলে পালে সি তাৰ গাতে সো-মাই পেটৰ ভিতৰৰ নাৰি ফুঁক সকলোবোৰ খাই মাৰে। আৰু গৰু, চাগ, মেৰ চাগ আদি গাঁৱৰ পহু তাত অতি পুঠ হই, সিহঁতৰ মজ্জা খাবলৈ বৰ সোআদ। আৰু তাত গুঁই, বান্দৰ, উট, এই সকলো থাকে।

সেই দেশৰ আকাসত উৰি ফুৰা বাজ নামেৰে এবিধ চৰাই আছে। আৰু তাৰ সকলো মানুহে ফুৰুৱা চৰাই লৰহকৈ পো-

হে । তাৰ নৈ কোলত ঘিলা হাঁহ, বগলি, বন কুকুৰা, আৰু অনেক বিধ পানিত ফুৰা চৰাই পোআ জাই । আৰু তাত মাচ অনেক পাই । ওপৰ মিচৰ চাৰিও কালে বাসিৰ ভয়ামত উট চৰাই থাকে । আগৰ কালৰ মিচৰিবিলাকৰ মাননিয় আৰু সেৱা কৰা ইবিচ নামে এজাতি চৰাই আছে ; সি হাবিৰ ঘাঁড়িত বহিয়া হৈ থাকি নুৰিয়া দেলৰ পৰা অহা সাপবোৰ ধৰি খাই ।

তাত গুটি লগা গচৰ বাহিৰে আন গচ সবহ নাই । গুটি লগা গচৰ মাজত খাজুৰ গচ সবহ, পুখানো । ভাল, আৰু গচ, আৰু নাও সাজিবলৈ ভাল এবিধ কাঁইট গচ আছে । তাত অনেক বন ন থকাতো কেত-বিলাক সুন্দৰ বিধৰ বন, আৰু সকলো কৰম কৰিব পৰা সবৰ গচ আছে । তাৰ মানুহে পাপিৰচ নামে এবিধ নলেৰে তুলাপাত, কাপৰ, আৰু কোনো কোনো পাত্ৰ, ঔষধ, এই সকল কৰে । আৰু সেই দেলৰ পুখুৰি পদ্ম ফুলেৰে সৈতে ভূনিত হৈছে । আৰু তাত

চৰা নামে এবিধ বগন্ধি গচ আছে, তাৰে ভি-ৰোভাবোৰে আপোনাৰ বগন্ধি দুব্য কৰে ।

মিচৰৰ দখিনে নুৰিয়া আবিচিনিয়া আৰু ইথিয়পিয়া দেল আক্ৰিকাৰ ভিতৰে আছে । নুৰিয়া আৰু আবিচিনিয়া সল্য ধকা ভাল দেল ; কিন্তু ইথিয়পিয়া প্ৰায়ে অবিদিত, তালৈ জাক্ৰিকে নে জাই । নুৰিয়াত জিৰাক নামে এটা সুন্দৰ জন্তু থাকে ; আৰু পাক খোআ সিন্ধেৰে এক পহু আছে ; তাৰ নকচা ডিচেম্ব-ৰৰ অকনোদইত লিখা আছিল । আৰু সেই দেলত কঁপালৰ মাজত এটা সিন্ধ ধকা ঘোঁ-ৰাৰ নিচিনা এবিধ জন্তু আছে, ইয়াকে তাৰ নিবালিএ কই ।

ইথিয়পিয়া আৰু আক্ৰিকাৰ দখিন ভা-গত জিবু নামে অতি সুন্দৰ ঢেকিয়া পতিয়া ঘোঁৰা এবিধ আছে । মাইকিৰ গাভ কলা বগা আঁচ থাকে ; মতাৰ হলে, আঁচ কলা আৰু হালধিয়া । চাই চেকিয়া জন্তুৰ মাজত ইয়াতকৈ সুন্দৰ নাই, আৰু বৰ বেগি । ঘোঁ-ৰাতকৈ অলপ চাপৰ ।

জাতিকৰ জাত্ৰা, ৪ আধ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 4.

পাচে মই সমাজিকত চাই দেখিলোঁ, খৃষ্টিয়ান জোআ চাৰলিয়া ওখ বাটৰ দুই ফালে পৰিত্ৰান নামে গৰেৰে বেৰা হৈছিল । সেই পাখে খৃষ্টিয়ানে তাৰ বঁওতা হৈ উঠি উঠি লৰি গল ; কিন্তু পিটিৰ বোজাৰ কাৰনে বৰ সুমেৰেহে গল ।

সেই ৰূপে লৰি ক্ৰমেৰে এখান ওখ চাই পালেগৈ ; তাতে এডাল পেৰেজনি পোতা আছিল, আৰু সেই চাইৰ কিছু তল ফালে এটা মুখ মুকলি মৈদামো আছিল । তেতিয়া সমাজিকত দেখিলোঁ, খৃষ্টিয়ানে পেৰেজনিৰ

ওচৰ পোআতেই তাৰ কানৰ পৰা বোজাৰ বাহু সুলকি পিটিৰ পৰা এহি পৰিল ; আৰু বাগৰি বাগৰি মৈদামৰ মুখ পাই, তাত লোৱালগৈ ; পাচে মই আৰু তাক নে দেখিলোঁ ।

তেতিয়া খৃষ্টিয়ানৰ উচো আৰু আনন্দ

লাগি, বজ মনেৰে বুলিলে, তেঁও আপোনাৰ দুখেৰে মোক জিৰনি, আৰু আপোনাৰ মৰ-নেৰে মোক জিৱন দিলে । পাচে সি আচ-ৰিত মাৰি কিছু কাল তাক চাবলৈ বৈ ধা-কিল ; কিয়নো পেৰেজনিৰ দৰ্শনে তাৰ বো-জাৰ পৰা এই ৰূপে মুকুত কৰাত সি বৰ বিশ্বাসী মানিলে । এতেকে তাৰ মূৰত ধকা ভুমুকৰ পৰা চকুৰ লো ওলাই গালে দি বৈ জোআলৈকে সি পেৰেজনিকে চাই চাই ধা-কিল । এই ৰূপে লোতক বৈ চাই ধকা সময়ত দেখা, তিনি জন তেজস্বি লোক তাৰ ওচৰলৈ আহি, তোমাৰ কুসল হওক বুলি সন্তোষ কৰিলে । পাঁচ প্ৰথম জনাই কলে, তোমাৰ পাপ খেমা কৰা হ'ল । দুভিয় জনাই তাৰ ফটা কাপৰ গুচাই, নতুন বস্ত্ৰ পিন্ধালে । ত্ৰিতীয় জনাই তাৰ কঁপালত এটা চিন দিলে । আৰু মোহৰৰ চাব ধকা এটা পুথিৰ নুৰা তাৰ হাতত দি বুলিলে, তুমি লৰি জাঁওতে ইয়াকে চাবা, পাচে স্বৰ্গিয় নগৰৰ দূআৰ পাই তাতে দিবাগৈ । ইয়াকে কৈ সিবিলাক আপোনাৰ বাটে দি গল । তেতিয়া খৃষ্টিয়ানে বৰ বজ পাই ভিনটো ডেও মাৰি এই বচনেৰে গান কৰি কৰি গল ।

পাপৰ বোজাত অতি দুখিত
দণ্ডৰ আচিলোঁ অধিন,
কোনো ঠাইত উপাই নে দেখি
ফুৰিছিলোঁ অনেক দিন ;
সেগত কি সুভাগ্য ধনিত
পৰি আচোঁ সুখিমই !
এখেত পিটিৰ বোজা পৰিল,
বন্ধন সকল হৈছে এই ।
ধন্য ধন্য পেৰেজনি,
ধন্য এই মৈদামৰ ধান,
মহা ধন্য জি জন পালে
তাত মোৰ হেঁচু অপমান ।

পাচে মই সমাজিকত দেখোঁতে খৃষ্টিয়ানে গৈ গৈ সেই ওখৰ তলতে এখন চাপৰ চাই পালে । তাতে বাটৰ পৰা কিছু আঁতৰতে

লোৰ সিকলিৰে ভৰি বন্ধা তিনি জন মানুহ টোপনিতে সুই থকা দেখিলে। সিবিলাকৰ এটাৰ নাম অবিবেচক, এটাৰ নাম এলেহুআ, আৰু সিটোৰ নাম কুলাহিয়াল।

খ্ৰিষ্টিয়ানে সিহঁতক এনে অৱস্থাত পৰি থকা দেখি, জগাব পাৰোঁ কি চাৰোঁ বুলি, সিহঁতৰ ওচৰলৈ গৈ বিজিয়াই কলে, হেৰা ডকত লোক, তোমোলাক জাহাজৰ মন্ত্ৰণৰ ওপৰত সুই থকা মানুহৰ নিচিনা; তোমোলাকৰ ভলত মৰন লাগিব, আৰু তলি নো হোআ অগাধ খালে আচে; টোপনিৰ পৰা জগি আঁহা, আৰু তোমোলাকৰ ইচা হলে মই তোমোলাকৰ সিকলি গুচাবলৈ কাৰ্য্য কৰিম। খ্ৰিষ্টিয়ানে আৰু বুলিলে, গুঁজৰি থকা সিহঁতৰ দৰে অহা জোআ কৰা জি জন, সি ওচৰলৈ আহিলে, তোমোলাক অৱসোভাৰ দাঁতৰে কৰচা আহাৰ হ'ব। তাতে সিহঁতে খ্ৰিষ্টিয়ানক চকু মেলি চাই উভৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। অবিবেচকে কলে, মই একো ভই নে দেখোঁ; এলেহুআই বুলিলে, ব'ৰা, আৰু একেৰি সোঁও অখন; কুলাহিয়ালে বুলিলে, আটাই চৰিয়াবোৰ আপোন আপোন ভলিতে ভৰ দি থাকিব লাগে, মই তোমাক আৰু কি উভৰ দিম? এই কথা বুলি সিহঁতে আৰুও টোপনিয়ালে, আৰু খ্ৰিষ্টিয়ানো আপোনাৰ বাটে দি চলি গল।

কিন্তু এনে সঙ্কটত থকা মানুহক জগাই সজ আলচ দি সিকলি গুচাবৰ মনেৰে সিহঁতক উপকাৰ কৰিব খোজা জি জন, তাৰ মহম এনে হেলা কৰাত খ্ৰিষ্টিয়ানৰ মনত বৰ অসন্তোষ লাগিল। এই ৰূপে অসন্তোষ কৰি থাকোঁতে সেই ঠেক বাটৰ বাঁও কালে থকা জি গৰ, খ্ৰিষ্টিয়ানে তাৰ ওপৰে দি দুটা মানুহক বগাই উঠি পাৰ হৈ আপোনাৰ কাললৈ বেগাই আহিবৰ দেখিলে, সিহঁতৰ নাম কৰ্মাচাৰি আৰু কপটিয়া। সিহঁতে ওচৰ পালত খ্ৰিষ্টিয়ানে এই ৰূপে সিহঁতে সৈতে কথা হ'বলৈ ধৰিলে।

খ্ৰিষ্টিয়ান। হেৰা বাপু লোক, তোমোলাক কৰ পৰা আহিলা? জোআ কলৈ?

সিবিলাকে কলে, আমাৰ জনম চাই নিজ-পুনঃসা নগৰ, আৰু পুনঃসাৰ নিমিত্তে চিওন পৰ্বতলৈ জাঁও।

খ্ৰিষ্টিয়ান। তেন্তে বাটৰ মূৰত জি দুআৰ আচে, সেই পোনে দি কিয় নাহিলা? জি জনে দুআৰে দি নো সোমাই আন কোনো পোনে উঠি সোমাই, সি চোৰ আৰু ডকাইত, এই জি কথা লিখা আচে, তাক তোমোলাকে নে জানা নে? কৰ্মাচাৰি আৰু কপটিয়াই কলে, সেই দুআৰে দি সোমাবলৈ বাট অতি ঘূৰন জেন মানি, আমাৰ দেশৰ প্ৰাই অট্টাই লোকে পোনাই আহি আমাৰ দৰে গৰ ভেই সোমোআৰ দস্তৰ আচে।

খ্ৰিষ্টিয়ান। তেও আমি জাব লগা নগৰৰ অধিকাৰৰ প্ৰকাশিত আগ্যা ভাঙ্গিলে, তাক আমাৰ অহিতে জগৰ বুলি নি লিখিব নে?

তাতে কৰ্মাচাৰি আৰু কপটিয়াই খ্ৰিষ্টিয়ানত কলে, এই কথাও হলে, তুমি ইমান চিন্তাকুল হোআৰ একো প্ৰয়োজন নাই; কিয়নো আমাৰ কালে দস্তৰ আচে, আৰু সাখি যদি লাগে, এহেজাৰতকৈ অধিক বচ-বৰে পৰাও সেই দস্তৰৰ প্ৰমাণ দিব পাৰোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। কিন্তু গোচৰ হলে কানন মতে তোমোলাকৰ বেৱহাৰ নিদু'সি হ'ব নে?

সিহঁতে বুলিলে, এহেজাৰ বচৰতকৈও অধিক কাল থকা জি পূৰ্বনি দস্তৰ, নিয়ায়ন্ত সোধাকএ তাক বিধানৰ তুল্যকৈ মানিব, ইয়াত একো সৎসই নাই; আৰু তাত বাজে যদি আমি বাটতেহে আচোঁ, তেন্তে কেনি সোমালোঁ, তাক সোধাৰ কি কাম? যদি বাটৰ ভিতৰ সোমালোঁ, সোমালোঁএই; তুমি দুআৰে দি অহা আমি বুজিচোঁ, তেও তুমি বাটতে মাথোন আচা; আমি গৰ ভেই আহিও সেই বাটতে আচোঁ; আমাতকৈ নো তোমাৰ অৱস্থা কি ভাল হৈছে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। তোমোলাকে মনৰ আন্দাজে-বেহে আচৰন কৰা; মই হলে, মোৰ প্ৰভুৰ সিখ্যাব দৰে আচৰন কৰোঁ। বাটৰ অধিকাৰৰ দোআৰাই তোমোলাক এতিয়াও চোৰ

বুলিহে লিখা হৈচা ; বাটৰ অন্তত কেনেকৈ স্বৰূপ মানুহ বোলা হ'ব, ইয়াক মই নে জানো। অধিকাৰৰ আগ্যা নো হোআকৈ তোমোলাক অকলেই সোমোলা, আৰু তেঁওৰ অনুগ্ৰহ নো পোআকৈও অকলেই বাহিৰ কৰা হ'ব।

এই কথা সূনি সিহঁতে বাহুল্য ৰূপে উভৰ নি দি, খ্ৰিষ্টিয়ানক আপোনাৰ কাম চাই থাকিবলৈ দিলে। তেতিয়া সিহঁত খ্ৰিষ্টিয়ানৰ পৰা কিছু আঁতৰা আঁতৰি হৈ আপোনাৰ বাটে চলি গৈ কথা বাদা হবলৈ প্ৰায়ে এৰিলে। তথাপি সিহঁতে তাত এটি কথা কলে, বিধান আৰু বিত্তি হলে তোমাৰ সমানেই নিদুৰ্গি ৰূপে আমি পালন কৰিম, আমাৰ ইয়াত সৎসই নাই; আৰু তোমাৰ পিঠিত জি চোলা, তাৰ বাহিৰে তোমাৰে আমাৰে মাজত আৰু একো ভিন নে দেখোঁ; তোমাক নাজটো দেখি লাজ ঢাকিবৰ নিমিত্তে কোনো চুবুৰিয়াই তাক তোমাক দিলে, ইয়াকে বুজোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। তোমোলাক দুআৰে দি নো সোমোআত কোনো বিধান বা বিত্তিৰ দোআৰাই পৰিত্ৰান পাব নোআৰিবা। মোৰ পিঠিত জি চোলা, তাক হলে মই জাব লগা নগৰৰ অধিকাৰে মোক দিচে; তোমোলাকে কোআৰ দৰেই মোৰ নাজটো ঢাকিবৰ নিমিত্তেহে দিয়া হই; আৰু ইয়াক তেঁওৰ মোলৈ অতি মৰমৰ চিন জেন মানি লৈচোঁ, কিয়নো আগেয়ে ফটা কাপৰৰ বাহিৰে মোৰ একো নাই কিছিল। আৰু বাটত জাঁওতে এই কথাও সান্তনা পাই মনেৰে ভাবোঁ, প্ৰভুএ মোৰ ফটা কাপৰ গুচুআ দিনত জি চোলা মোক অনুগ্ৰহ কৰি দিলে, সেই চোলা মোৰ পিঠিত থকাৰ কাৰনে মই ৰাজ নগৰৰ দুআৰ তেতিয়া পাঁও, তেতিয়া তাৰ অধিকাৰে দায়া ৰূপে মোক চিনিব। তাত বাজে জি চিন তোমোলাকে কি জানি নে দেখিলা, মোৰ কঁপালত এনে এটা চিন আচে; জি দিনত কানৰ পৰা বোজা পৰিল, সেই

দিনতে মোৰ প্ৰভুৰ প্ৰিয় বন্ধু এজনে এই চিন দিলে। আৰু কঁও সূনা, মই বাটত জাঁওতে পাঠ কৰি সান্তনা পাবৰ নিমিত্তে মোৰ মৰা এটা পুথিৰ নুৰাও তেতিয়া মোৰ হাতত দি এই আগ্যা কৰিলে, স্বৰ্গিয় দুআৰ পালে তাত ইয়াক দিবি; তাৰ পাচে ভয়ো সোমোআৰ সেয়ে স্বৰূপ চিন হ'ব। মই জানিচোঁ, এই সকলো বস্তুত তোমোলাকৰ প্ৰয়োজন আচে; কিন্তু দুআৰে দি নহা হেতুকেহে পোআ নাই।

এইবিলাক কথা সূনি সিহঁতে খ্ৰিষ্টিয়ানক একো উভৰ নি দি ইজনে সি জনে চোআ চুই কৰি হাঁহিব ধৰিলে। এই ৰূপে সকলোএ বাটত জাঁওতে খ্ৰিষ্টিয়ান কিছু আগ হৈছিল; আৰু আপোনাৰ বাহিৰে কাৰোএ লৈতে কথা ন হৈ, কেতিয়াবা হুমুৰিয়াহ কাৰ্হি, কেতিয়াবা সান্তনা পাই গল; আৰু জি নুৰা সেই ভেজবিলাকৰ এজনে তাক দিলে, সেই নুৰা অনেক বেলি পাঠ কৰি কৰি মনত জিৰনি পালে।

এই ৰূপে সকলোএ গৈ গৈ, কাল ক্ৰমে কচিন নামে এটা ঢোকা পৰ্বতৰ ওচৰ পোআ দেখিলোঁ। সেই পৰ্বতৰ নথত এটা ভুমুক আছিল; আৰু জিটো বাট সৰু দুআৰৰ পৰা পোনাই আহিল, তাত বাজে আন দুটা বাট সেই ঠাইতে আছিল; এটাই বাঁও কাললৈ জাই, সিটোএ পৰ্বতৰ গুৰিৰ পৰা সোঁ কালে পোনাই গৈচে; কিন্তু তোক বাট হলে সেই পৰ্বতৰ মাজে দি পোনেই ওপৰলৈ জাই; আৰু ওপৰলৈ জোআ বাট অতি টান দেখি তাক কচিন নামেৰে বোলে। তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে ভুমুকৰ ওচৰলৈ গৈ আপোনাৰ প্ৰান জুৰাবলৈ তাৰ পাৰি থাই পৰ্বতৰ ওপৰলৈ জাবলৈ আৰম্ভন কৰি এই কথা গাবলৈ ধৰিলে।

পৰ্বত ইমান ওখ হলেও

ইচা কৰোঁ উঠিব;

কচিন বাটত নে পাঁও বেজাৰ,

দেখি এই পথ জিয়ব;

সকল ভাগৰ ভয়ো ভিয়াগি
উঠা, হে মন, কৰি সাহ;
সুখে সৈতে মিচা পথে
গলে পাচে সৰ্বনাশ,
ভাতকৈ দুখে সৈতেও স্বৰূপ
পথত লাভ পাই পৰম আস ।

পাচে সি দু জনে সেই পৰ্বতৰ গুৰি পাই
তাক ওখ আৰু গৰা হোআ দেখি, আৰু
জাৰৰ নিমিতে আন দুটা বাটে হোআত
খ্ৰিষ্টিয়ান জোআ বাটে সৈতে সেই দুটাও
পৰ্বতৰ সি ফালে মিল হব জেন ভাবি, তাতে
জাৰলৈ মন খিৰ কৰিলে । সেই বাট এটাৰ
নাম আপদ, আনটোৰ নাম সৰ্বনাশ । তাতে
সিহঁতৰ এজনে আপদে দি গৈ বৰ অৰণ্যৰ
মাজত সোমাই হেৰাল; সি জনে সৰ্বনাশে
দি গৈ অনেক অন্ধকাৰময় পৰ্বত ধকা এডো-
খৰ বহল ঠাই পাই, তাতে উজুটি খাই
পৰি, পাচে আৰু নুঠা হল ।

পাচে মই খ্ৰিষ্টিয়ানলৈ চাই তাক পৰ্বতৰ
ওপৰলৈ গৈ গৈ ধকা দেখিলোঁ । পুথমতে
লৰি গৈছিল, পাচে ধিৰে ধিৰে গৈ, সেনত
গৰা বাট হেতুকে হাতে ভৰিএ বগুআ বাইহে
জাৰ পাৰিলে । সেই ৰূপে পৰ্বতৰ মূৰ
পাৰৰ আধা বাট গলত তাতে ভাগৰ পোআ
জাত্ৰিক লোক জিহাৰৰ নিমিতে পৰ্বতৰ অধি-
কাৰে কৰা এটা অতি সুন্দৰ গচৰ ঘোপ
মৰা ঘৰ আছিল । তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে সোমাই
বহি জিহাৰলৈ ধৰিলে । তেতিয়া বুকৰ
পৰা পুথিৰ নুৰা উলিয়াই পৰ্হি মনত সান্তনা
পালে; আৰু পেৰেজনিৰ ওচৰত থাকোঁতে
জি চোলা পাইছিল, তাকো চাই চাই সন্তোষ
হৈ ক্ৰমে টোপনিএ ধৰি ধৰি বৰ নিদ্ৰা হল ।
এই ৰূপে প্ৰায়ে গধূলিলৈকে সুই থাকোঁতে
তাৰ হাতৰ পৰা নুৰা খহি পৰিল । পাচে
এজন লোকে তাৰ ওচৰলৈ আহি জগাই
বুলিলে, হেৰা এলেহুআ, ভুমি পৰুআৰ ওচৰ-
লৈ গৈ তাৰ পথ গমি চোআ, তেহে ভুমি
গিয়ানবন্ত হবা । তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে উঠাৰ

খাই উঠি লৰি গৈ পৰ্বতৰ মূৰ নে পাই
মানে বেগাই চলি গল ।

পৰ্বতৰ মূৰ পোআতেই দূতন মানুহ তাৰ
ফাললৈ সমুখ হৈ লৰি আহিল; এটাৰ
নাও ভয়াভূৰ, সিটোৰ নাও সঙ্কাকুল । খ্ৰিষ্টি-
য়ানে সিহঁতক মাত লগাই সুখিলে হেৰা
ভকত, ভোমোলাকে কি কাৰনে ওভোভা বা-
টে লৰি আহিচাইক?

ভয়াভূৰে কলে, আমি চিওন পৰ্বতলৈ
গমন কৰি এই কটিন ঠাই পাৰ হলোঁএই,
কিন্তু তিমানলৈকে জাঁও, সিমান অধিক সঙ্কট
পাঁও, এই হেতুকে ঘূৰি আহিলোঁ, উভতি
জাম ।

তাতে সঙ্কাকুলে বোলে হই, আমাৰ আগ
ফালে নিচেই ওচৰতে দুটা সিংহ সুই আ-
ছিল, টোপনি নে মাৰে আচে, তাক কৰ
নোআৰোঁ; তেওঁ ইত্যোৰাৰে পোআলৈকে
আমি জোআ হলে, আমাক ডোখৰ ডোখৰ-
কৈ চিজিলেহেঁতেন, ইয়াক আমি জানিচোঁ ।

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে কলে, তোমোলাকে
মোৰ বৰ ভই লগালা; কিন্তু নিৰ্বিধিনিএ
ধাকিবলৈ কত পলাম? মোৰ আপোন দেশ
লৈ জদি জাঁও, সি গন্ধকৰ জুয়েৰে পোৰা
হবলৈ জুগুত হৈছে, তাত অৱশ্যে বিনাস
হম । স্বৰ্গিয় নগৰ জদি পাৰ পাৰোঁ, তাতে
নিৰ্বিধিনি হৈ কুসলে ধাকিম, এই নিচই ।
এই হেতুকে মইচোন জাঁও; উভতি জোআই
কেৱল মৰন; সমুখে জোআ মৰনৰ ভই হই,
কিন্তু আগলৈ অনন্ত পৰম আনন্দ; মই
আগ ফাললৈহে গৈ ধাকিম । তেতিয়া সঙ্কা-
কুল আৰু ভয়াভূৰ পৰ্বতৰ নাম ফাললৈ লৰি
গল, আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান আপোন বাটে দি গল ।
কিন্তু সেই দু জনৰ মুখৰ পৰা সূনা কথা মনত
পৰি বিবেচনা কৰি থাকোঁতে, পুথিৰ নুৰা
চাই সান্তনা পাবৰ নিমিতে তাক আনিবলৈ
বুকত হাত দি খপিয়াই খপিয়াই নে পালে ।
তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ান বৰ বিয়াকুল হৈ, কি
কৰিম, তাক নে আনিলে; কিয়নো সি জি-
হেৰে সান্তনা পাই পাই আছিল, আৰু স্বৰ্গিয়

নগৰত সোমাবলৈ জি নুৰা ডাৰ চিন পজ
হলহেঁতেন, ডাক হেৰুৱালে। এয়েৰেই বৰ
চিন্তাকুল হৈ, কি নো কৰিব লগা, ডাক খিৰ
কৰিব নোআবি, সেসত পৰ্বতৰ ঢালত থকা
ষোপ ঘৰত জিৰাঁওতে টোপনিওআৰ কথা
ডাৰ মনত পৰিল। ভেতিয়া সি আঁঠু কাৰ্হি
মাটিত পৰি সেই অগিয়ানি কৰমৰ কথা
খেদা পাবৰ নিমিত্তে ইহুৱলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি-
লে; পাচে উঠি নুৰা বিচাৰিবলৈ উলটি
গল।

কিন্তু উভতি জাঁওতে গোটেইটো বাটত
খ্ৰিষ্টিয়ানৰ মনত কিমান খেদ হৈছিল, ডাক
কেৱে কব নোআৰে। মাজে মাজে হুমু-
নিয়াই পেলাই, মাজে মাজে কান্দে; আৰু
জি ঠাই ভাগৰুআ পথক অলপটক জিৰা-
বলৈ মাখোন লজা হৈছিল, তাতে বলিয়াৰ
দৰে টোপনিয়াই থকা হেড়ুকে আপোনা-
কে ঘনে ঘনে গৰিহনা কৰে। এই ৰূপে
সি উলটি গৈ, জি নুৰাই জাতাত ডাক এইমান
বেলি সান্তনা কৰিছিল, ডাক সুত মৈয়েৰে
পোআ হই কি চই, এই মনেৰে গোটেই
বাটত ই কালে সি কালে নেৰি ভালকৈ চাই
গৈছিল। পূৰ্বে টোপনিওআ ষোপ ঘৰ দে-
খিব পৰা ওচৰ পালভগৈ, ডাৰ টোপনিও-
আৰ দোম আৰুও মনত পৰি সেই দৰ্মনেই
ডাৰ খেদ আগভকৈও বৰকৈ বহীলে। ভে-
তিয়া সি আপোনাৰ পাপমই নিদ্ৰাত বি-
লাপ কৰিবলৈ ধৰি বুলিলে, হাই হাই,
দুৰ্ভগিয়া মানুহ জে মই, মই কেনেকৈ দিন-
ভেই টোপনিয়ালো! কঠিন ঠাইতে কেনেকৈ
নিদ্ৰাত পৰিলো! পৰ্বতৰ গৰাকিএ জি বিস্ৰাম
ঘৰ কেৱল জাজিকে জিৰাই প্ৰান জুৰাবলৈহে
লাজিলে, ডাক সবিলৰ সুখৰ নিমিত্তে সয়ন
ঘৰ জে কৰোঁ, হাই হাই, মই কিয় এনেকৈ
ইজিয়ৰ জিষ্টি বিচাৰিলোঁ! বিৱৰ্ধ ৰূপে কি-
মান খোজ কাৰ্হি আহিলোঁ! চুক সাগৰৰ
বাটে ইস্ৰাএল লোকক পঠিওআত নিৰিলা-
কৰো এই ৰূপ বাননা হৈছিল। সেই পাপি
নিদ্ৰাই নো হোআ হলে মই জি বাট আন-

দেৰে গলোহেঁতেন, সেই বাট কিমান দুখেৰে
জাৰ লগা হল! আৰু এতে বেলি আগলৈ
কিমান দূৰ বাট গলোহেঁতেন। জি বাট
এবেলিহে জাৰ লাগিছিল, ডাক তিনি বেলি
জাৰৰ প্ৰয়োজন হল। আৰু এতিয়া প্ৰাই
দিনটো চুকাল; কি জানি বাতিএ পোআ
হম। হাই হাই, মই নো সোআ হলে,
মোৰ ভাল হলহেঁতেন! এই ৰূপে বিলাপ
কৰোঁতে ষোপ ঘৰ পাই তাতে বহি কান্দি
কান্দি ক্ৰমে ইহুৱৰ ইচাবে বহা পাটৰ ভললৈ
চাই নুৰাটো দেখা পালে; ভেতিয়া কঁপি
কঁপি বেগাই হাতেৰে ধৰি আনি বুকত সুমাই
ললে। ডাক পুনৰ পোআ হলত সেই মানু-
হৰ কিমান বন্ধ হল, ডাক কোনে কব পাৰে?
কিয়নো সেই নুৰাই ডাৰ জিয়ন আৰু ইষ্ট
ঠাইত গ্ৰাজ্য হবলৈ প্ৰমান আছিল; এই
হেড়ুকে ডাক বুকৰ চোলাত সুমাই ধৈ,
ইহুৱে জে নুৰালৈ ডাৰ চকু পোনালে, সেই
নিমিত্তে ঠেঁওক বিনই ৰূপে স্তুতি কৰিলে।
পাচে আনন্দ মনেৰে আৰু চকুৰ লো বৈ বৈ
আৰুও আপোনাৰ জাতা কৰিবলৈ ধৰিলে।
অল, সেল ডোখৰ পৰ্বত কিমান বেগেৰে
লৰি গল! শুধাপি ডাৰ মূৰ নো পাঁওভেই
বেলি মাৰ গল; ভেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে পূৰ্বে
টোপনিওআ অপৰাধৰ কথা সুঁঅৰি আৰুও
বিলাপ কৰি কৰি বুলিলে, হাই হাই, পাপি
নিদ্ৰা! তোৰ কাৰনেহে জাতাত বাতিএ মোক
পোআ হল। মোৰ দুষ্ট টোপনিৰ কাৰনে
এতিয়া বেলিৰ পহৰ নো হোআটক জাৰ
লাগে; মোৰ ভৰিৰ পথ এন্ধাৰে ঢাকিব,
আৰু বাতি ফুৰা ভয়ানক জন্তুৰ মাত সুনিব
লগা হব! ভেতিয়া সন্ধাকুল আৰু ভয়ভূৰে
সিহক দৰ্শন পাই ভই খোআ কথাও ডাৰ
মনত পৰিলত সি আপোনাকে বুলিলে, এনে
হিংসক জন্তুৰোৰে বাতি আপোনাৰ আহাৰ
বিচাৰি কৰে; সিহঁতে এন্ধাৰে মুন্ধাৰে মোক
কদি পাই, মই কেনেকৈ পলায়! মোক
ডোখৰ ডোখৰ কৰি নি চিনাকৈ সিহঁতৰ
পৰা কি উপায়েৰে সাৰিব পাৰিম?

পূৰ্ব কালৰ ইতিহাস, প্ৰথম আধা ।

সৃষ্টি কৰা বিবৰন ।

The Creation.—From "Line upon Line."

মোৰ পুিয় লৰাবিলাক, ইশ্বৰে জগতক সৃজিলে, তাৰ বিনয়ি ভোমোলাকে সুনিলা, মই তাক জানোঁ । কোনোবা মানুহে জগত খন সৃজিব পাৰিলেহেঁতেন নে? নোআৰে; মানুহে এই খন জগতৰ নিচিনা আন জগতক সৃজিব নোআৰে ।

চন্দ্ৰক আৰু খৰাহি এনে অনেক বস্তু মানুহবিলাকে সাজিব পাৰে । চন্দ্ৰক সাজিব পৰা মানুহক কি জানি তোমোলাকে জানা । এনে মানুহ এটাক জদি তুমি এটা সুদা একো ন থকা খোঁটালিত সুমাই থৈ দুআৰ মাৰি তাক কৰা, হেনে, তুমি এটা চন্দ্ৰক নে সাজা মানে ভেতিয়ালৈকে তাৰ পৰা ওলাই নাহি-বা; সেই মানুহ কেতিয়াবা ওলাই আহিব নে? ন হই, কেতিয়াও নোআৰে । একো বস্তু নো হোআকৈ মানুহে চন্দ্ৰক সাজিব নো-আৰে । তাক অৱশ্যে অলপ কাঠ, বা বগি তাম, বা ডাঠ তুলাপাত, নাইবা আন কোনো বেহানি দিব লাগে । কিন্তু জিহৰ পৰা সৃষ্টি কৰিব পাৰে, ইশ্বৰৰ এনে একো বস্তু নাই কিচিল; তেঁও কেৱল হওক বুলিলতে ভেতিয়াই হল ।

আনাবস্তুৰ পৰা বস্তু কৰা, তাকে সৃষ্টি কৰা বোলে । ইশ্বৰত বাজে কোনেও একো বস্তু সৃজিব নোআৰে ।

ইশ্বৰক কি কাৰনে সৃষ্টি কৰ্তা বোলে, তাক তোমোলাকে জানা নে? তেঁও সকলোকে সৃজিলে । এই কাৰনে কেৱল এজন সৃষ্টি কৰ্তা আছে; পৰম দুৰ্ভবিলাকে নাইবা মানুহেও একো বস্তু সৃজিব নোআৰে । সিহঁতে এটোপা পানি নাইবা এটি সৰু মাখিও সৃজিব নোআৰে ।

ইশ্বৰে চই দিনত জগতক সৃজিলে, তাক তোমোলাকে জানা । প্ৰত্যেক দিনত তেঁও কি কি কৰিলে, তাক মই তোমোলাকক কও ।

প্ৰথম দিনা ইশ্বৰে বুলিলে, পহৰ হওক, আৰু পহৰ হল ।

দুতিয় দিনা ইশ্বৰৰ আগ্যাত বৰ ওখ পানি হৈছিল; সেই পানিকে ডাৱৰ বোলে । আৰু চাপৰ পানিও হৈছিল; পানিত বাহিৰে আৰু একো দেখিবলৈ নাই কিচিল । আৰু ইশ্বৰে সকলো ঠাই বায়ুৰে সৈতে পৰিপূৰ্ণ কৰিলে । কিন্তু বায়ু অদৃশ্য, তাক তোমোলাকে জানা ।

ত্ৰিতীয় দিনত ইশ্বৰৰ আগ্যাত পানি গুটি তাৰ তলত থকা সুকান মাটি দেখা হল । জি দ ঠাই ইশ্বৰে জুগুত কৰিলে, তালৈকে পানি বৈ গল । সুকান ঠাইক ইশ্বৰে প্ৰিথিবি নাম খলে; আৰু পানিক সমুদ্ৰ বুলিলে । আমি হলে মাটিৰ ওপৰত খোজ কাহোঁ, কিন্তু সমুদ্ৰৰ ওপৰত খোজ কাহিৰ নোআ-ৰোঁ । সমুদ্ৰ সদাই হেমুলি থাকে । জি দ ঠাইত ইশ্বৰে সমুদ্ৰক নিমা কৰি খলে, তাৰে পৰা কেতিয়াও আহিব নোআৰে । ইশ্বৰে বাক্য বুলিলতে আৰু বস্তুবিলাক প্ৰিথিবিৰ পৰা গজিল । কি কি বেহানি মাটিৰ পৰা ওলাল, তাকে তোমোলাকে শোত কৰ পাৰা নে? ঘাঁহ, গোম ধান, গচ, আৰু ফুলবিলাক উতপন হল ।

চতুৰ্থ দিনত ইশ্বৰৰ বাক্যত সূজ, চন্দ্ৰ আৰু ভৰাবিলাক সৃজা হল । সূৰ্যক প্ৰত্যেক ৰাতি পুআ ওলাবলৈ, আৰু গধূলি মাৰ জাবলৈ বিধান দিলে; কিয়নো দিনে ৰাতিএ সদাই পহৰ জেন নে থাকে, তাকে ইশ্বৰে ভাল দেখিলে । ৰাতিতে জি আমাৰ সুই থকা সন্মই, ভেতিয়া এজ্জাৰ হোআ ভাল । কিন্তু ৰাতিত পহৰ দিবৰ কাৰনে ইশ্বৰে চন্দ্ৰক আৰু ভৰাবিলাকো দিচে; সেই কাৰনে জদি ৰাতি আমি ফুৰোঁ, ভেতিয়া আমি অলপ পহৰ দেখোঁ । আকাশৰ ভৰাবিলাক অগনন ।

পঞ্চম দিনত ইশ্বৰে জিহৰ থকা জন্তকে সৃজিবলৈ ধৰিলে । তেঁও আগ্যাত দিলত পানিত মাচেৰে পুৰ হল । আৰু পখিবিলাক পানিৰ পৰা উৰি ওলাই গচবিলাকত পৰিল ।

সকল দিনত ইহাৰে আগা দিলে, আৰু সিংহ, মেৰ চাগলি, ঘোঁৰা আদি কৰি সকলো বিধৰ পহুবিলাক প্ৰিথিবিৰ পৰা ওলাই আহিল। সেই দৰে মাখি, মৌ, উলি আৰু পৰুয়াবিলাক আদি কৰি সকলো বিধৰ বগাই ফুৰা জন্তু প্ৰিথিবিৰ পৰা ওলাল।

পাচে ইহাৰে মানুহ এজনক সৃজিলে। ইহাৰে বুলিলে, আই, আমাৰ আপোনাৰ মূৰ্তিৰে মানুহক সৃজাইক। এই কথা ইহাৰে কালৈ কলে! তেঁওৰ পুত্ৰ প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্ট লৈ কলে; কিয়নো জেতিয়া তেঁও জগতক সৃজিলে, তেতিয়া তেঁওৰ পুত্ৰ লগত আছিল। ইহাৰে মানুহৰ সৰিল প্ৰিথিবিৰ ধূলিৰ পৰা কৰিলে; পাচে তাৰ নাকত নিশ্বাস কৰ্মালত জিৱাত্মা হল। সেই মানুহৰ সৰিল আৰু মনো আছিল; সেই কাৰনে মানুহে ইহাৰক চিন্তিব পাৰে। জেনেকৈ ভোমোলাকে সুনিচা, সেই দৰে ইহাৰে পাচে মানুহৰ কোঁসৰ পৰা অলপ মান মজ্জা আৰু হাৰ লৈ তিৰোতা এজনী সৃজিলে।

ইহাৰে আন সকলো জন্তুবিলাকক আদম আৰু হৱাক দিলে; আৰু তেঁও সিহঁতক আৰ্শ্ববাদ কৰি এদেন নামেৰে এখন বাহিৰত থলে, আৰু তাক ভালকৈ ৰাখিবলৈ আগা দিলে।

ইহাৰে সেই সকলোকে সৃজি এটাই, তেতিয়া তেঁও দেখিলে দেখে, সকলো উত্তম হৈছে। তেঁওৰ সৃজন বস্তুতে তেঁও বৰ সন্তোষ হল; কিয়নো সেই সকলো বৰ সুন্দৰ। পহৰ বৰ জেতৰি হল, বতাহ সুনিমল, প্ৰিথিবি কলাপতিয়া বৰনেৰে সোভা কৰা হল, সূৰ্য চন্দ্ৰই আকাশত বৰ উজল ৰূপে প্ৰকাশ কৰিলে। চৰাই, পহু, আৰু জিয়াই থকা জন্তুবিলাক ভাল আৰু সুখিয়া আছিল; কিন্তু আটাইতকৈ আদম হৱাহে উত্তম আছিল; কাহন সিহঁতে ইহাৰৰ লগ গুনৰ নিমিত্তে ভাবিব পাৰে, আৰু তেঁওৰ নামত স্তুতি ধন্যবাদ কৰিব পাৰে।

সপ্তাহত সাত দিন আছে, তাক ভোমোলা

কে জানা। সাত দিনৰ দিনা ইহাৰে একো ন কৰিলে, কিন্তু সকলো কৰ্মৰ পৰা জিৰা-লে, আৰু সেই দিনকে তেঁও আপোনাৰ বুলি কলে; কিয়নো তেঁও সেই দিনকে পবিত্ৰ কৰিলে। সেই কাৰনেহে মানুহবিলাকে সেই দিনত সকলো কাম এৰি জিৰাই; আৰু সেই দিন ইহাৰৰ বুলি কই। সেয়ে বিসু্য দিন, ইহাৰক ধন্যবাদ কৰিবলৈ বৰ দিন।

চই দিনৰ মাজত ইহাৰে জিৰিলাক জন্তু সৃজিলে, সেই সকলোৰে মাজত আদম আৰু হৱাত বাজে আৰু কোনেও জিৰাৰে ইহাৰক ধন্যবাদ কৰিব নোআৰে।

স্বৰগত দূতবিলাকে, আৰু প্ৰিথিৱিত মানুহবিলাকে ইহাৰক ধন্যবাদ কৰিব পাৰে।

মোৰ প্ৰিয় লৰাবিলাক, ভোমোলাকে কেতিয়াবা ইহাৰক ধন্যবাদ কৰা নে?

তেঁওক স্তুতি কৰা গিত কি জানি ভোমোলাকে জানা।

ভোমোলাকে তেঁওক ধন্যবাদ কৰালৈ ইহাৰে সন্তোষ আছে নে? হই, যদি ভোমোলাকৰ চিন্তন আৰু প্ৰেম তেঁওলৈ থাকে, তেন্তে ভোমোলাকৰ স্তুতি তেঁও গ্ৰহন কৰিব।

পৰম দূতবিলাকে প্ৰেম ভক্তি কৰি তেঁওক ধন্যবাদ সদাই কৰে, আৰু সেই দৰে আৰ্মিও কৰিব লাগে।

ইহাৰে প্ৰত্যেক দিনত কি কি কৰিলে, এতিয়া তাকে গনা।

প্ৰথম দিনা, পহৰ।

দুতিয় দিনা, বায়ু আৰু মেঘ।

ত্ৰিতীয় দিনা, প্ৰিথিবি, সমুদ্ৰ, আৰু প্ৰিথিবিৰ পৰা বৰ্হী বস্তুবিলাক।

চতুৰ্থ দিনা, সূৰ্য, চন্দ্ৰ, আৰু ভৰাবিলাক।

পঞ্চম দিনা, মাচ, আৰু চৰাইবিলাক।

সকল দিনত, পহুবিলাক, বগাই ফুৰা জন্তু, আৰু মানুহ।

সপ্তম দিনা, একো ন কৰিলে, ইহাৰে জিৰা

পূৰ্ণি অসম বুৰঞ্জি, ২৭ ১৩।

Bukhagpu succeeds the Dihingia Raja—War with the Koches.

পাচে জেঠৰ দিনত গোৰেবৰে ভূৰুক মাৰিবৰ বাত্ৰা পালে। লাকনি কুমুত (৪২) সঁকত আঘোনৰ দিনত চিকলাই পৰ্বতত নি বাহিনি সান্ধিয়া মৰলৰ পুতেক সিসু বিসু এই দুই ভায়েকে বজা দেৱৰ চাইলৈ মানুহ পঠালে; সন্দেশ দিলে, ঘোঁৰা ২ টা, এটা সুকুলা, এটা পৰলা; ডাঙ্গৰ মুকুতা এখাৰ, পোআল এখাৰ, সোনৰ টকালি এগচ, সুকুলা চামৰ একুৰি, গৰ্ভ চামৰ ১ টা। এই সকল দি সিসু বিসুএ প্ৰাৰ্থনা কৰি আহিল, বোলে, মই বন্দিক আপদে সন্দেশে বখা কৰিলে মই বচৰি সেৱা জনাই থাকিম। পাচে বজা দেৱে তাৰ মানুহ বিদাই দিলে আমাৰো কটকি পঠালে, সন্দেশ দি সুকুলা মহ, সুকুলা গক। পাচে আমাৰ মানুহ সন্দেশ দি উলটি আহিল। আত পাচে বজা দেৱে বৰ পাত্ৰ গোহাঁইক কচাৰিৰ ৰাজ খাৱলৈ পঠালে। খাওমুকতক, খাওমুখ, খাওমুচেনব, চুলে চাৰি বজা, চুলে মুখ তিপাম বজা, এই সকলক বৰ পাত্ৰৰ লগলৈ পঠালে। পাচে বজা দেৱে মগলো বজাৰ জিএকক খুজি পঠালে; পাচে মগলৰ ভাওমন বজাই ৬পলোম, ফুলু, এই দুইক পঠালে, বোলে, মই নাংমাক কুঁঅৰিকৈ দি পঠাম। এই কথা সুনি বজা দেৱে বোলে, পূৰ্বে খনখাৰাক জিনি কুঁঅৰি তিনটা পাইচৌ, ই কথা পূৰ্ণি হল, এখন কুঁঅৰি দিও বুলিচে, ভাল দিব, পূৰ্ব প্ৰিতি গোটি চলোক; এই বুলি বজা দেৱে আমাৰ বিংবাই কটকিৰ হাতত সোন ৰূপৰ চিৰি দুগচ তাৰ কটকিৰ লগত পঠাই দিলে। পাচে মগলৰ ভাওমন বজাই পূৰ্বাৰ কিংবাই পঠালে, সেই কটকিৰ হাতত ঘোঁৰা পোন্ধৰেটা, হাতি ১ টা; লেখা পত্ৰ দি আহিল, কৰতিয়া গজাউ দল বহু পুখুৰি খন। সঁক, ১৪৪৮।

পাচে চুলে চাৰি বজা দেৱে পু-

তেক চুলে চাৰি তিপাম বজা বহাগৰ দিনত বৰ কুকুৰা জুজাইছিল। জেঠৰ দিনত বাপেক পুতেকে বোলা বুলি কৰি পুতেক গৰ-গাঁৱলৈ আহিল। লাকনি ভাওচান সঁকত বজা দেৱে চুলে চাৰি বজাকে, চুলে চাৰি গোহাঁইকে, এই দুই পুতেকক মাতি আনি আলচ কৰিলে, বোলে, তইত দুই ভায়েৰে গৈ গৰগাঁৱা বপাইক মাতি আনগৈ; বৰ গোহাঁইকো আনিবি। পাচে দুই কৌঅৰে গৈ মাতিলেগৈ। চুলে চাৰি তিপাম বজা বোলে, বপাই, তইত কি কাৰনে আহিলি? ভাও-ভাঙে আহি মোক নিয়কহি। পাচে বজা দেৱে ভাওভাঙক ৰাখি চুলে চাৰি বজাক পঠাই দিলে। মণ্টিপৰ পৰা আনিবলৈ বৰ গোহাঁই সহিতে কথা বাত্ৰা হৈ বিধাৰন হেন জানি নানি উলটি গল। পাচে বজা দেৱে মাঘৰ দিনত দিহিঙ্গৰ পৰা বকতালৈ আহি সন্দেশ দিওখাইক পঠাই চুলে চাৰি গৰগাঁৱা বজাৰ মাকক পানিত হাত জোৰোবাই সপত কৰাই বজা দেও দিহিঙ্গলৈ উলটি গল; গৰগাঁৱা বজাৰ মাক পৰ্বতলৈ উলটি গল। পাচে চতৰ দিনত পৰ্বতৰ দেও ঘৰলৈ বজাৰ চোলা দি পঠালে, চোমচেঙ্গৰ পেৰাকো ঘোঁৰা এটাত ভুলি দি পঠালে; নগৰ নৌ পাঁও-তেইগৈ চুলে চাৰি তিপাম বজা ৰাতমাল নামে কচাৰি লেহেতিয়াক ভিৰি বেগ ধৰাই পঠাই দি, বাপেক বজা দেৱক দুপৰ ৰাতি চুৰিৰে খুচি মৰালে।

লাকনি কাৰাও (৫১) সঁকত মাঘৰ দিনত চুলে চাৰি দিহিঙ্গিয়া বজা দেও মুংবাই চিমুং কৰিলে। ভোগ কৰিলে ৪৩ বছৰ, হিন্দু মতে সঁক ১৪২২, (১৪৬১)। দিহিঙ্গিয়া বজা দেৱৰ কথা সমাপত।

এওৰে পুতেক চুলে চাৰি তিপাম বজা লাকনি কাৰাও সঁকত বজা হল। লাকনি ভাওকেও সঁকত বজা দেৱৰ ভায়েক চুলে চাৰি দিহিঙ্গিয়া গোহাঁইক তিপাম বজা পাতিলে। চুলে চাৰি নামকিয়া গোহাঁইক চাৰিঙ্গিয়া গোহাঁই পাতিলে। চুলে চাৰি সঁক গোহাঁইক নাম-

ককিয়া বজা পাতিলে । এই সঁকতে বজা দেৱে কচাৰি ৰাজ্যলৈ গৈ ডাউকা নামে ঠাই পালেগৈ । তাৰে পৰা ৰাজ মাও দেও মৰিবৰ সুনি উলটি আহিল । বজা দেও চুলেঁ তিপাম ৰজাক কচাৰি ৰাজ্যলৈ পঠালে । পাচে চুলেঁ তিপমিয়া গোহাঁই দেৱে কচাৰি ৰাজ্যলৈ গৈ লুইডৰ কাধৰত কঁঠ কৰি বসলৈ । পৰে কাতিৰ দিনত চুলেঁ তিপমিয়া গোহাঁয়ে কচাৰি ৰাজৰ পৰা আহি ভেঁটি ভাৰ নহিতে বজা দেৱক লেৱা কৰিলেহি । পাচে সেই বছৰতে কচাৰি বজা জুখলৈ আগ বাৰ্হি আহিল, চুলেঁকা বজা দেৱে এই কথা সুনি নৈন্যে নহিতে কচাৰি বনলৈ আগ বাৰ্হি আহি চাৰিঁ পালেহি; চোম খৰত বহিবৰ সুনি তাৰে পৰা উলটি গৰগাঁৱলৈ আহিল । পাচে বহাগৰ দিনত চুটিয়া আহি চুহনক মাৰি লৰা তিৰোতা ধৰি দিচাজৰ পৰা লৈ গল । পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি লাকনি প্লেকজি (৫৬) সঁকত খাওমুঁ তিপামক কচাৰি ৰাজ্যৰ পৰা আনি দিচাজত চুলেঁ তিপমিয়া গোহাঁইৰ হতুআই খোআলে ।

লাকনি খুতচি সঁকত কোচে জুখলৈ আহিল । বৰ গোহাঁয়ে জুখ ন কৰিবলৈ বাধিলে; খাওমুঁ বানলুঁ, ভাওপিম, এই দুয়ে বৰ গোহাঁইৰ কথা ন লৈ ফুকন সকলেৰে দিকবাই পাৰ হৈ কোচেৰে দুবাৰ জুখ কৰিলে । পাচৰ বাৰ জুখত কোচে বিস্তৰ কাঁৰ মাৰিলে; আমাৰ খাওমুঁনাংলাইৰ হাতত কাঁৰ লগালে । পাচে হাতিএ আঘাত কৰি পেলালে; এনেতে ককায়েক খেনতে হাতিএৰে আহি ভায়েকক ডুলি লৈ আহিল । পাচে কোচে খেদি আহিল; এনেতে আমাৰ মানুহ ভাগি পলাল । খাওমুঁ, বানলুঁ, হাতিএ নৈতে পৰিল; কুঁৰিনো হাতিএ নৈতে পৰিল; লোকলাহনো ঘোঁৰাত উঠি জুখ কৰি পৰিল; পৰ্বতিয়া গোহাঁই গৰ এৰি হাতিএৰে পলাল; খাঙলন্দিকৈ গৰ এৰি হাবি লোমাই ডইখুৱে দি গৈ ঘোঁৰা এৰি

পলাল; ৰাজ্যো 'খবজিলৈ ভাগি আহিল । গুইমেলাৰ খাওমুঁলাজ ৰাজ নেওগ ১, খাওমুঁবানলুঁ ১, কুঁৰিনৰ ভাই নাকিঁ ৰাজ নেওগ ১, এই তিনিএ ৰাতি কোচক কঁৰিয়াইছিলে । পাচে তাৰে পৰা ভাগি আহি পুআ সনা পালেহি; কোচেও খেদি আহিল; আমাৰ লোকেও জুখ ধৰিলে । আমাৰ ৰাজ খোআ হাজৰকিয়া দুয়ো পৰিল । খাওমুঁখেনচ, খাওমুঁচেনৰ, খাওমুঁকচেন, খাওমুঁনাংলা, খাওমুঁনাৰিম, খাওমুঁচাৰিক, চাওচাম্বেণ্, ভাওবিন প্লাইনা, ভাওবিন, ভাওকুঁ, এই সকলক বজা দেৱে পাচত ললে; আৰু ভাওমুঁলাজক নাৱৰ অধিকাৰ কৰিলে । বজা দেৱে এই সকলেৰে পিচলাৰ গৰ পাৰ হৈ জাঁওতে কোচে আহি জুখ ধৰিলেহি; জুখে নোআৰি কোচ ভাগি গল । পাচে আমাৰ চুলেঁ তিপমিয়া বজা ১, চুতেঁ চাৰিক বজা ১, কুঁচেঁ বৰ পাজ ১, এই তিনিএ সমস্ত লোকেৰে কোচক খেদি পানিত পেলাই কাটিলে, তাতে ঘোঁৰা পালে দুটা । পাচে বজা দেৱে বন জিনি নৈন্যেৰে উজাই আহি বিখুঁখন মুখন কৰিলেহি ।

পাচে লাকনি ভাওচিলা সঁকত ভাৱৰ ভুমি কম্প গল, মাটি কাটি সিল বালি ওলাল । লাকনি কামুত (১) সঁকত বজা দেও ভোগনত আছিলে; সেই সময়ত বানচাজ নগাই বানকা নগাৰে কন্দল লগালে । পাচে বানকা নগাই বলে নোআৰি মহ, মেঠোন, পহু, মৰা, কুকুৰ আৰু বজা দেৱৰ ঠাইত সবনাগত হৈ বৰ মাগিলেহি; বোলে, বানচাজ নগাৰ নিমিতে বৰ নোআৰোঁ, সৰ্গদেৱে জেনে ৰূপে হই বখ্যা কৰোক । পাচে বজা দেৱে বানচাজ নগাক জুখ কৰিবলৈ নৈন্য দি বুৰা গোহাঁইক পঠালে; আৰু লানভাৱক মহজত থাকিব দিলে । বজা দেও সীলা গ্ৰামতে আছিলে, সেই ঠাইকে বানবিন বোলে । পাচে বুৰা গোহাঁয়ে বানচাজ নগাক জিনি, কিপুঁ নামে ভাৰ ৰজাটোক ধৰি আনিলে ।

তাৰ পালে মহ ১ কুৰি, মেঠোন ২ টা।
টেঞ্জাৰ মান পোআল ১ টা; এই দুবোৰে
কিংপুং চালি নগা বজাক আনি, বজা দে
য়ক সেৱা কৰালেহি। লাকনি কাপচান (১)
সঁকত পুহৰ দিনত ত্যাওলাত্যা মৰিল
ভাদৰ দিনত ত্যাওচতে, ত্যাওলুত্ভাম.
ত্যাওচিইমহ, এই তিনিও মৰিল। পাচে
বজা দেও এবচৰ নৰিয়া পৰি আছিল।
লাকনি বাইমিত সঁকত চুল্লফা বজা দেও
ম্ৰিত্যু হল। এঁৱে ভোগ কৰিলে ১৪ বছৰ।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events.

সকলো দেশৰ বস্ত্ৰৰ মহা দৰ্শনৰ নিমিত্তে
লণ্ডন নগৰত জি চাহাবে আৰ্চিৰ বৰ ঘৰ
সাজিবলৈ আৰ্হি দেখালে, তেঁওৰ নাম খ্ৰীষ্ট
জচেফ পাক্‌স্তন। তেঁওৰ নকচা ইয়াত লি-

Joseph Paxton, Esq., Architect of the Crystal Palace.

খা আছে। সেই মহা দৰ্শন চাবৰ নিমিত্তে
সকলো দেশৰ লোক গৈচে; সিবিলাকৰ মা-
জত তুৰক দেশৰ মুস্তাফা বাদশ্যা নামে এজন
ৰাজ মন্ত্ৰি, আৰু খেহ দেশৰ মান্দৰিন বিসই
থকা পুৰান লোক এজনো গৈচে। সিবিলা-
কৰ নকচাও ওপৰত লিখা আছে।

সোঁ ফালে থকা ভাজৰ নকচাত খ্ৰী খ্ৰীমতি
মহা ৰানি আৰু তেঁওৰ স্বামি পুত্ৰ দুইজিঞ
সৈতে সেই মহা দৰ্শনৰ ঘৰত সোমোআৰ

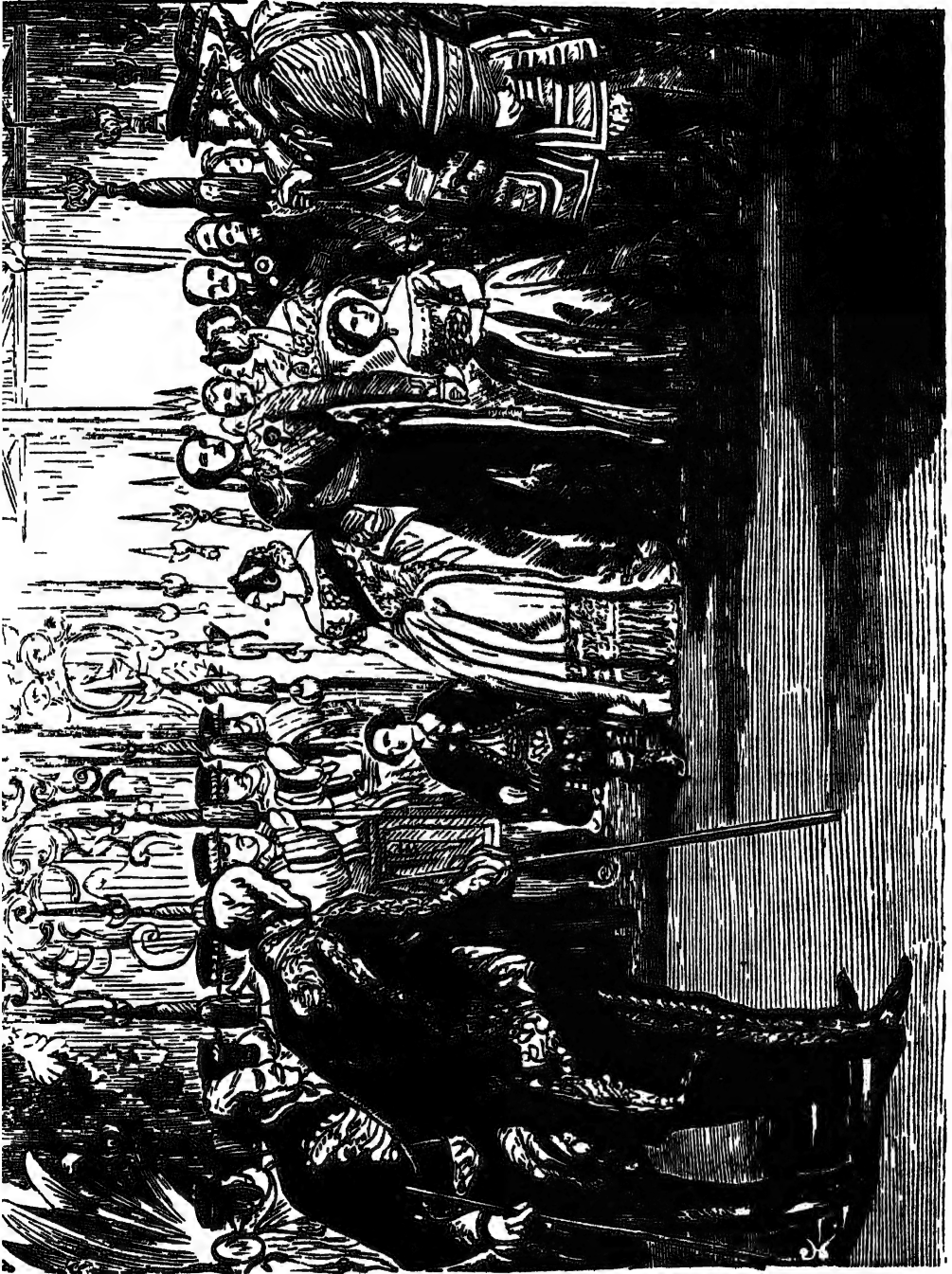

Moustapha Pasha, and the Chinese Mandarin.

পুতলা লিখা আছে। তাৰ মাজত থকা জনা
মহা ৰানিৰ স্বামি প্ৰিন্স আলবৰ্ত; তেঁও সোঁ
হাতে মহা ৰানিক, বাঁও হাতে দুইজিক
ধৰি লৈ গৈচে; মহা ৰানিএ সোঁ হাতে বৰ
কোঁঅৰ জুবাজক ধৰিচে। তেঁওবিলাকৰ
পাচ ফালে জাটি বৰচা ধৰি পালি লোআ
লোক আছে; আগ ফালে সোনোআলি চো-
লা পিন্ধি ডঙ ধৰা বৰ লোক দুজন লিখা
আছে।

মান দেশলৈ জাবৰ নিমিত্তে খেহৰ এখান
জোঙ্গ নাও ২ মেই তাৰিখত পিনাজ নগৰ
এৰি গলত মাকাও নিবাসি জি ৪৫ জাতি
জাহাজত আছিল, সিহঁতে উঠি জাহাজৰ আ-
টাই বনুআবোৰ মাৰিলে। তেতিয়া জাহা-
জৰ পিচ ফালে থকা ৮১২ খেহ লোকে
ভোজনৰ পাচে ধুঁআ খাই আছিল, সিবিলা-
কে হাই সুনি আপোনাৰ খোঁটালিৰ দুআৰ
মাৰি সিহঁতক সোমাবলৈ বাধা কৰিলত সিহঁ-
তে দুআৰ ভাজিৰ খুজিলে। এনে সময়ত
খেহবিলাকে খাৰ ভৰোআ এটা পিপা লৈ,
সোমালে জুই লগাম বুলিলত ভোমোলাকক
একো দুখ নি দিম বুলি সিহঁতে সপত কৰি
মিতিৰ পাতিলে। কাল ক্ৰমে মালাকা নগৰ

INAUGURATION OF THE CRYSTAL PALACE.

‘এ প্রথমে মহা দর্শন স্থাপিত হইত প্রথম বৈ।’

The Great Exhibition opened by the Queen — From the Illustrated London News.

পাই মাকাও নিবানিবোৰে জাহাজৰ আটাই
বন্ধৰ ভাগ বাটি ললে, কিন্তু খেইবিলাকে
নগৰৰ ভিতৰলৈ গৈ এই কথা কলে; তাত
অধিকাৰে সেই বন্ধ কৰা সকলোকে ধৰাই
নিয়ালে।

কৰিদপুৰ জিলাত ১ এপ্ৰিলত বাধানাথ
গোপি নামে এজন মানুহে ৭ বছৰিয়া লৰা
এটা জন্মলৈ নি তাৰ গাৰ অলঙ্কাৰ পাবৰ
নিমিত্তে তাৰ ডিজিত ডোল লগাই চেপি
মাৰিলে। তাৰ পাচে সি আপোন ঘৰলৈ
গৈ তাত খাই ৪ টকা ৰূপৰ বস্ত্ৰ বজাৰত
বেচি দুখন চুৰিয়া কিনি লৈ বাকি জি
অলঙ্কাৰ থাকিল, সেইবোৰ মাটিত পুতিলে।
তাৰ কিছু দিনৰ পাচে নিয়ালে খাই এৰা
হাৰ মূৰ হাবিত পাই তাৰ সৰা দাঁতত চিন
পাই তাক সেই লৰা বুলি জানিলে। পাচে
সেই মানুহ ধৰা পৰিলত কলিকতাৰ সদৰ
নিজামতৰ সোধাক এ তাক ফাঁচি দিবলৈ আগ্যা
কৰিলে, আৰু এই দেশৰ লোকে লৰাক
অলঙ্কাৰ নি পিন্ধাবৰ নিমিত্তে সেই কথা
প্ৰকাশ কৰিবলৈ আগ্যা দিচে। এই ৰূপে
ঠায়ে ঠায়ে অলঙ্কাৰৰ কাৰনে অনেক লৰা
বচৰি ৰুৰি মাৰি আছে।

সাঁথৰ দিয়া।

Riddles.

- ১। গচ কুন্ত কৰন, লাগে পাঁচ বৰন,
পকোঁতে জাকে জাকে পকে,
লৰোঁতে এটি এটি লৰে।
- ২। ওপৰৰ পৰা পৰিল চিলা,
মূৰ নাই কিয়া গোটেই গিলা।
- ৩। লাৰ ওপৰত লি,
টাঁচি লগালে কাটি কামি,
নে টাঁচি লগালে কি?
- ৪। চাৰি ফালে চাৰি বান,
দুফালে দুখন কান,
গোটে গোটে মানুহ গিলে,
তেও নে জাই প্ৰান।
- ৫। বজাৰ জপা একুৰি এখনপা।
- ৬। বজাৰ জি লৰি জাই,
লদৌ ফুল লৰি জাই।

৭। ই ফালে বা বাঁহ, সি ফালে বা বাঁহ,
ভাগো ভাগো কৰে বাঁহ।

তেও নুৰে বাজ ইহ।

৮। গচৰ ওপৰত গুটি, গুটিৰ ওপৰত গচ,
ই নো কি গচৰ সঁচ?

৯। জঁপাৰ ওপৰত কুপা,

কুপাৰ ওপৰত তেল,

জৰ পুৰৈকে বান্ধি থৈচোঁ,

কোনে পাৰ মেল।

১০। আম গুম গুম, চাম গুম গুম,
পৰ্বতে গুম গুমাই বাসালিকাই,
কনিটো পাৰিচে পানিত তল নে জাই,

ইয়াৰ অৰ্থ এই।

১, কুমাৰৰ পাগ সালি। ২, চোলা। ৩,
এলাঁধু। ৪, ঘৰ। ৫, কলাডিল। ৬, নি-
য়ৰ। ৭, দোলা। ৮, কেতেই কঁচাল। ৯,
বাঁহ গাটি। ১০, তেল টোপা।

চেপ্তেম্বৰ, অৰ্থাত আহিনৰ পঞ্জিকা।

Almanac for September, 1851.

সূৰ	ভাৰ	বাৰ	তিথি	দিনমান	চেপ্তেম্বৰ	আহিন	বাৰ	তিথি	দিনমান
১৭	২	৬	১২/৩৪	১৬	১	৩	২১	১২/১০	
১৮	৩	৭	১২/৩২	১৭	২	৪	২২	১২/৮	
১৯	৪	৮	১২/৩০	১৮	৩	৫	২৩	১২/৬	
২০	৫	৯	১২/২৮	১৯	৪	৬	২৪	১২/৫	
২১	৬	১০	১২/২৬	২০	৫	৭	২৫	১২/৩	
২২	৭	১১	১২/২৫	২১	৬	৮	২৬	১২/১	
৭	২৩	১	১২/২৩	২২	৭	৯	২৭	১২/০	
৮	২৪	২	১২/২২	২৩	৮	১০	২৮	১১/২৯	
৯	২৫	৩	১২/২০	২৪	৯	১১	২৯	১১/২৭	
১০	২৬	৪	১২/১৯	২৫	১০	১২	৩০	১১/২৬	
১১	২৭	৫	১২/১৭	২৬	১১	১৩	১	১১/২৪	
১২	২৮	৬	১২/১৬	২৭	১২	১৪	২	১১/২৩	
১৩	২৯	৭	১২/১৪	২৮	১৩	১৫	৩	১১/২১	
১৪	৩০	৮	১২/১৩	২৯	১৪	১৬	৪	১১/১৯	
১৫	৩১	৯	১২/১১	৩০	১৫	১৭	৫	১১/১৮	

পুনিয়া ১০ দিনৰ ৮।২ ভাটি। আশ্বাষাষ
২৫ দিনৰ ০।৩০ ভাটি।

THE ORIENTAL,
Printed and Published by O. T. CUTTER, at the
Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

অৰক্ষনোদয়

৬ বছৰ।

বোং সিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ, ১৮৫১।

নম্বৰ ৯।

VOL. VI. SIBSAGOR, ASAM, SEPTEMBER, 1851.

NO. 9.

পাৰ্চি দেশৰ বিবৰণ।

Description of Persia.

পূৰ্ব কালত পাৰ্চি দেশ অতি পুৰণি আৰু সজ্জিমন্ত। খ্ৰিষ্টৰ আগেয়ে কোৰচ আহা-চুএৰ, আৰ্তশাস্তা বা আৰ্দচিৰ, দাবিয়, চৰ্কচি, তাৰ এইবিলাক বজা জুখত বৰ পৰাক্ৰমি আ-চিল। আগৰ কালত আফঘান, বিলুচ, আৰু আন আন সৰু দেশো পাৰ্চিৰ ভিতৰ আছিল, এতিয়া প্ৰিথক হ'ল। আৰু এস বছৰ মানৰ পৰা অনেক বন হোআত, সেই দেশ সৰু হৈ গ'ল। তাৰ দিঘে ২০০ মাইল, পথা-লিএ ৮৫০। পুজা ১,১০,০০,০০০ মান আছে।

পাৰ্চিৰ উত্তৰ ফালে কুৰ নদি, কাম্পিয়ান সমুদ্ৰ, আৰু থিয়া দেশ আছে; দখিন ফালে পাৰ্চি সমুদ্ৰ; পূব ফালে এটা বৰ ডাঙ্গৰ বালি ভৈয়াম; পশ্চিম ফালে কিৰাট আৰু ভিগৰ নদি আৰু আৰ্মেনিয়াৰ পৰ্বত। দেশৰ মাজ ভোখৰ খৰ খৰিয়া নিসত, আৰু লোনা বিল থকা চাপৰি। জি সৰু সৰু নদি-বোৰ আছে, তাৰ দোআৰাই কেতবিলাক মাটি বসিক জিপাল।

কাম্পিয়ান সমুদ্ৰৰ দাঁতিত মাটি সাকুআ, কিন্তু নিয়ৰ অধিক পৰে, আৰু বায়ু বিসম। তাত অনেক সুন্দৰ বাৰি পাতে; স্যিৰাজ নগৰৰ পনিয়ালৰ বস অতি চিকন সোআদ। তাতে আৰ্জে নুনি গচ, পাট পলু, ধান, বেঁহ, কপাহ, ধঁপাত, নিল, আফু, হিঙ্গ, চিৰাল, কুঁহিয়াৰ, সুমৰিবা, ডিমক, ভালিম, বাহাম, আৰু নৰা বগৰি। ইয়াৰ বাজে

লো, তাম, কপ, মুকুতা আছে; আৰু অনেক সুন্দৰ কাপৰ কৰি বেচে।

পাৰ্চি দেশত স্কোৰা, গাধ, উট, সিংহ, বাঘ, ভালুক, বৰা, আৰু মেৰ চাগ আছে। ঘোঁৰা বৰ সুন্দৰ, কিন্তু আৰবিৰ ঘোঁৰাৰ সমান বেগি আৰু টান পকিয়া ন হই। নিইতৰ এবিধ মেৰ চাগৰ নেজ বৰ ডাঙ্গৰ ডিঘল, আৰু জোখতো ১০।১৫ সেৰ গধুৰ হই।

পাৰ্চিৰ বাদশ্যাই আপোনাৰ লোকবি-লাকক কটন ৰূপে দমন কৰে; সিইতৰ পুান বা সম্পতি ইচাৰ দৰে মাৰিৰ নিব পাৰে। তথাপি সেই দেশত ডকাইত চোৰ সৰহ। সিবিলাকৰ আলাপ অতি চিকন মিত্ৰ ভাও, আৰু পেটত থিয়াল বাখিলেও মিতিবৰ দৰে মুখে কথা কই।

পাৰ্চি লোক প্ৰায়ে মচলমান, কিন্তু সিবিলা-কৰ বেলেগ মত, আলিৰ সিখাৰ দৰে পুৰ্বতে; সেই নিমিত্তে আন মচলমানে নৈতে নি মি-লে। তাত বাজে চুফি নামে সকলো মানুহৰ অপচজি গিয়ানিৰ এক মন্তো আছে; আৰু আদি পাৰ্চি অগ্নি সেৱক আছিল, এতিয়াও কেতবিলাক আছে।

আদি পাৰ্চিৰ বজ্জহ সৰুত আৰু সুন্দৰ মানুহ, কিন্তু আন আন জাতিৰে মিহলি হোআত আগতকৈ কিছু হিন হ'ল। সোন, কপ আদি বহুমূল্য অনেক অলঙ্কাৰ পিন্ধে; ডাৰিতো মুকুতা লগাই। তনু লোকৰ ডি-বোতাৰ ওৰনি নো লোআকৈ কেতিয়াও বাহিৰত দেখা নে জাই; মূৰত দিঘল কা-

পৰ একুচিয়াটক মেৰাই, আৰু দিখল মিহি পাট কাপৰ পিন্ধে। বৰ লোকে কেইবা জনিও তিৰোতা লই; সিহঁতে চাকৰৰ দৰে স্বামিৰ আল ধৰে; সেই দস্তৰ উচিত ন হই

সিবিলাকৰ পুথি অনেক; সিবিলাকৰ কবি হাফিচ, চাদি, ফদুচিএ অতি সুন্দৰ ৰূপে পদ বৰ্ণনা কৰিছিল। সিবিলাকৰ ভাঙ্গা আৰু আখৰ আৰবিৰ নিচিনা; সোঁ ফালৰ পৰা বাঁও ফাললৈ কথা লিখে; আমাৰ পুথিৰ অন্ত জত থাকে, সিহঁতৰ পুথিৰ আগ থাকে, ইব্রি আৰু আৰবি পুথিও সেই ৰূপে লিখা আছে।

পাৰ্চিৰ ৰাজ নগৰ তেহেৰানৰ নিবাসি ৫০,০০০ মান হৈছে। সেই নগৰ এলবৰ্জ পৰ্বতৰ গুৰিত; স্বাম কালত তাপৰ কাৰনে প্ৰায়ে সকলোএ তাক এৰি জাই। ইন্সপাহান নামে পুৰনি ৰাজ নগৰ আছে; এতিয়াও তাজৰ নগৰ, নিবাসি লোক ২ লাখ মান প্ৰথমতে মগল বাদশ্য। তিমুৰৰ দোআৰাই নষ্ট কৰা হৈছিল; পাচে ১৭২২ সঁকত আফগান লোকে আকও ভাঙ্গি নষ্ট কৰিলে।

২০০ বছৰৰ আগেয়ে তাবুজ নামে এক পুৰান নগৰ আছিল, তাৰ পুজা ৫ লাখ হৈছিল, কিন্তু অনেক ভুঁইকৈপে তাক নষ্ট কৰিলে। এতিয়া ৮০,০০০ মানুহ আছে। এই নগৰত জুবাজ থাকে, আৰু তাত দুটা চাপা খানা জন্তত অনেক কিতাপ চাপিছে। মেসাদ নগৰত ইমাম বেচা নামে এটা

মচলমানৰ বৰ ভকতৰ মন্দিৰ আছে; তালৈ ২০,০০০ মান জাত্ৰিক লোকে বছৰে বছৰে জাই।

কিন্তু জি অতি সুন্দৰ নগৰত পাৰ্চিৰ কবি আৰু বিদ্যারত্ন লোক নিবাস হৈছিল, তাৰ নাম শিৰাজ। তাৰ এদিনৰ বাট উত্তৰতে পৰ্চেপলি নামে এটা পুৰনি নগৰৰ ভগা চিগা ঘৰলৈ বহু আছে। তাতে ভালেমান আখৰ আৰু মূৰ্তিৰ নকচা সিলৰ ওপৰত কটা আৰু লিখা আছে; কেৱে ভালকৈ পৰ্হিব নোআৰে। মহা চিকন্দৰে জেতিয়া পাৰ্চি ৰজা দাৰিয়ক জিনিলে, তেতিয়া ঋত্বেৰে সেই উত্তম নগৰ নষ্ট কৰিলে।

লণ্ডন নগৰৰ নিবাসিৰ সংখ্যা।

Population of London.

কলিকতা অতি মহা নগৰ হই। আচিয়া অৰ্থাত ভাৰত বৰ্ষৰ মাজত জেতক নগৰ আছে, সেই সকলোৰে কলিকতা মুকুট; কিন্তু লণ্ডন মহা নগৰৰ অপেক্ষাৰে কলিকতা এখন গাঁৱৰ নিচিনা। সেসৰ বাৰ মানুহ পিয়ল কৰোঁতে কলিকতা নগৰত ৫ লাখ ১৩ হেজাৰ মানুহ আছিল। লণ্ডনৰ লোকৰ সংখ্যা ২৩,৬৩,১৪১; ইয়াৰ বাজে লণ্ডনৰ ওচৰ চহৰত লাখ লাখ মানুহৰ বসতি। দেন্মাৰ্ক ৰাজ্যত জত লোক আছে, সেইমান লোক লণ্ডন নগৰত আছে। হানোবৰ ৰাজ্যত কৈ লণ্ডন নিবাসি দুগুন; গ্ৰিক ৰাজ্যতকৈ চাৰি গুন। কলিকতা, মাদ্ৰাজ, বম্বাই, দিলি, আগৰা, পাটনা, লাহোৰ, এই সকলতো জিমান লোক আছে, তাৰ ডেৰ গুন লণ্ডনত। গোটেই খন অচম দেশৰ সমান মানুহ সেই নগৰত আছে। লণ্ডন নগৰত মানুহ থকা আন প্ৰকাৰ ঘৰ ৪,৮১৭। কলিকতাৰ মা-নুহে থকা ঘৰ ৬২,০০০। আন আন ডা-ৰ ঘৰ ৪০০।

ধৰ্ম কথাত লম্বাদ ।

Missionary and Religious Intelligence.

নগাঁও জিলাত ২৩ জুলাই তাৰিখত স্ত্রী-জুত পাদুৰি বৃদ্ধন চাহাবৰ দোআৰাই স্ত্রীজুত পাদুৰি গভলৰ দৈবলি চাহাব আৰু স্ত্রী মতি মেৰি এচ্ সিয় মেম চাহাব, দুইৰো খ্ৰিষ্টিয়ান মতে সুভ বিবাহ কৰোআ হৈছিল ।

সিৱসাগৰ জিলাত চেপ্তেম্বৰ ৭ তাৰিখত স্ত্রীজুত হুআইতিক চাহাবৰ দোআৰাই স্ত্রী ভদুাম অচমিয়া, আৰু স্ত্রী লুংচাজ নামে নগা এজন, এই দুয়ো বুৰ পাই খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰহন কৰা হ'ল ।

গুআহাটিত চেপ্তেম্বৰ ৭ তাৰিখে স্ত্রী মতি জাপৰি নামে ইকুলৰ চোআলি, আৰু আন এজনি তিৰোতা মানুহ গুআহাটিৰ মণ্ডলিত গ্ৰাহ্য কৰা হ'ল ।

কান্‌পুৰ নগৰত জুলাই ৩১ তাৰিখত ৭ জন গোৰা সেনা আৰু দুজনি তিৰোতা স্ত্রী-জুত উলিয়ম চাহাবৰ দোআৰাই বুৰ পালে ।

১৬ আগষ্টত বৰিসাল নগৰত গাভৰু তিৰোতা তিনি জনি মণ্ডলিত গ্ৰহন কৰিলে ।

ইস্বৰৰ ধৰ্ম পুৰ্বৰ্তাবৰ নিমিত্তে জি ধৰ্মৰ সমাজ মেই মাহত লগুনত সভা কৰিচে, নিবিলাকৰ নাম আৰু বচৰি দিয়া ধনৰ লেখ এই ।

ধৰ্ম সান্ত্ৰ বিলোআৰ সমাজ ৫,৩৭,২৫০
ত্ৰেকু কিতাপ বিলোআৰ সমাজ ৬,২১,৬২৫
বাণ্ডিষ্ট মিস্যনেৰি সমাজ ১,২০,৬৪২
চৰ্চ মিস্যনেৰি সমাজ ১১,২২,৫২০
ওএলিয়ান মিস্যনেৰি সমাজ ১০,৪৬,৬১০
লগুন মিস্যনেৰি সমাজ ৬,৮০,২৮০
কটলগুৰ চৰ্চ মিস্যনেৰি সমাজ ৭,২৪,৭০০
কটলগুৰ ক্ৰি চৰ্চ মিস্যনেৰি সমাজ ৫,২৬,০২০

মাদগাস্কাৰ উপদ্বিপত ৪ জন ডাক্তৰিয়া লোকে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম লোআত নিবিলাকক জুইত পুৰি মাৰিলে; আৰু আন ১৪ জন থিয় গৰাৰ পৰা গঁতা মাৰি পেলালে । তথাপি ধৰ্ম বাৰ্হি গৈচে; এদিন চাউডাক এজনে নিবিলাকক বিচাৰোঁতে অকস্মিতে

১০০০ খ্ৰিষ্টিয়ান লোক গোট খোআ পাই ধৰিলে ।

ইতালি দেশৰ কলবৰ্গ নগৰত ৭ মেই তাৰিখে কঁওত গুইচিৰ্চিনি নামে এজন বৰ লোক আপোনাৰ কোনো মিতিৰে সৈতে মেজত বহি যোহানে লিখা সান্ত্ৰ পৰ্হি ধা-কঁতে কমিয়া বিলয়াই সোমাই ধৰি লক-লোকে বিচাৰ কৰ্তাতৈল নিলে; পাচে সেই সান্ত্ৰ পৰ্হাৰ জগৰত নিহঁতক এডোখৰ খবাক চাইত চ মাহলৈকে কইদ কৰি ৰাখিবলৈ হুকুম দিলে ।

এক কৌঠত থকা দুজন বনুআ মানুহ সন্সাৰিক মন হৈ ইজনে সিজনে থিয়লা থিয়লি কৰি আমি একে লগে গুলিয়াই জুঁজ কৰিম বুলি নিবন্ধি কৰিলত ৰাতি এখন পঁথাৰলৈ গৈছিল । তাতে সেই কৌঠৰ আন এজন খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহে সেই চাইত প্ৰাৰ্থনা কৰি আছিল । সেই দুজন তাৰ ওচৰ পাই প্ৰাৰ্থনাৰ মাত সুনি বৰ আচৰিত মানিলে; আৰু ইস্বৰে আমাক এই দুই কৰম কৰিব-লৈ নিষেধ কৰিচে, ইয়াকে ভাবি দুইৰো একে বেলিএ খঞ্জ গুচি মনত প্ৰিতি সোমাই ইএ সিএ হাতত ধৰা ধৰিকৈ থেমা খুজি আলাপৰ কথা বান্ধিলে । ধৰ্মিৰ প্ৰাৰ্থনাত এনে সক্তি ।

দখিন সাগৰৰ মাজুলিৰ দেও মূৰ্তি

কালে সৰ্বনাশ কৰা কথা ।

The Ravages of Time.

দুৱৈত থকা ভৈয়ামত মানুহৰ হাতে সজা ওখ কলচিবোৰে সৈতে এটা মন্দিৰ দেখিলোঁ। তাৰ গুৰিত জলৰ সূঁতি বৈ গল, আৰু বিধতাৰ ধুমুহা বজুপাত তাৰ ওপৰত পৰিল, তথাপি অখাই হিৰাৰ নিচিনা সেই মন্দিৰ অলৰ হৈ থাকিল।

মই উভতি আহি চাই দেখিলোঁ, মন্দিৰ নাই। তাৰ ওখ প্ৰাক্তি ভগা চিগা হৈ পৰি থকা ঠাইত চুব চুবীয়া ঢেকিয়া আৰু বন ঘাঁহ ডাঠ হৈ গজি বাহিঁ আছিল। মা নিমা বাতিত হৃদয় দিঘল মাত সেই নিজান ঠাই ভয়ঙ্কৰ কৰিলে। তাত জি জুৰা আন দ্বিত লোকে বজ ধেমালি কৰিছিল, নিৰিলাক সকলো আঁতৰি গল।

এটা লৰা দেখিলোঁ। সি মাকৰ চেনেহৰ পাত্ৰ, বাপেকৰ প্ৰভাসা, জ্বোৱন কালত বৰ হৰ্ষিত আছিল। মই উভতি আহি দেখিলোঁ, সেই লৰা বুৰা হল। আপোন পুৰুষ কালৰ সকলো মানুহ বিনাস হলত তেঁও চাৰিও কালে অচিনাকিৰ মাজত অকলেই থাকি বয়সৰ ভাৰেৰে কঁপি আছিল।

তেতিয়া মোৰ বথাক দূতত সুখিলোঁ, এই সকলোৰে বিনাসক কোৱ!

তেঁও বুলিলে, কাল। ভূমণ্ডল নতুনকৈ সৃষ্টিৰ সময়তে জেতিয়া প্ৰভাতৰ ভাৱিলাকে আনন্দেৰে গান কৰিবলৈ ধৰিলে, তেতিয়া তেঁওৰ জাত্ৰাৰ আৰম্ভন হল। আৰু জেতিয়া তেঁও সপ্তমাবৰ সুন্দৰ ভাও গুচাব, দিনমণিক তাৰ মণ্ডলৰ পৰা কাৰ্হি নিব, চক্ৰকো ডেজ-মই কৰিব, জেতিয়া আকাশ মণ্ডল আৰু প্ৰি-ধিৰি পুথিৰ বুৰাৰ দৰে বুৰিয়াই ধৰ, তেতিয়া সৰ্বসক্তিমন্তৰ সিংহাসনৰ পৰা এজন দূত ওলাই, জলে ধলে ভৰি দি স্বৰগৰ কাললৈ হাত ভুলি, অনাদি অনন্ত জনৰ নামে সপত কৰি কব, প্ৰিধিৰিৰ কাল বৰ্তমান আৰু ভূত, কিন্তু ভবিষ্যত ন হব।

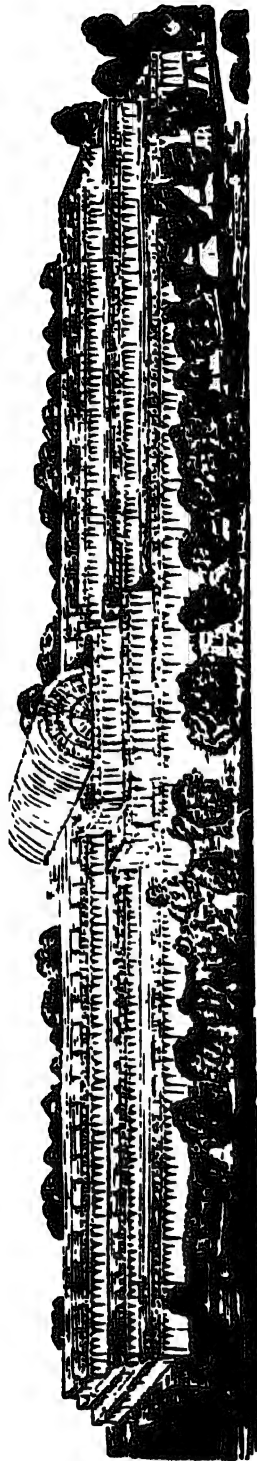
মই সুখিলোঁ, কাল বিনাসক ন হৈ মজল দা-য়ক জেন হই, এনে কোনো উপাই নাই নে?

দূতে উত্তৰ কৰিলে, আছে, কঁও, সূনা। তেঁও তোমাৰ ওচৰে দি জাঁওতে তেঁওৰ হাতত ধৰিলে, তোমাক অতি বেগে অম্বন সুখলৈ নিব; কিন্তু ভুমি বাট চাই তেঁও জোআ সময়ই অৱহেলা কৰিলে, তোমাক দুখৰ চৌৰ মাজে দি নি, অলপ দিনত অগাধ লোকত মৰ কৰি পেলাব। তেঁওৰ চক্ৰ অতি বেগেৰে গুৰি জাই; তেঁওৰ উপ-কাৰ জনাবিলাকক কহয় কল দিব। ভুমি যদি সুখিয়া হব খোজা, তেন্তে সোন কপত-কৈও কালক অনন্ত গুন বহুমূল্য মানিবা। উৰি জোআ প্ৰতি ঋন্তেককো ধৰি সদ কৰ-মতে তাক নিয়াবা।

মহা দসনৰ আৰ্চি ঘৰ ।

Dimensions of the Crystal Palace.

মহা দসনৰ আৰ্চি ঘৰ দিঘে ১২৩২ হাত, পঞ্চালিএ ২৭২ হাত। ওখই ৪৪ হাত, মাজৰ টুপটো ওখই ৭২ হাত; তাৰ তলত ডাঙ্গৰ বৰ বৰ গচ আছে। সেই ঘৰত ৩২৩০ লোহাৰ খুঁটা, আৰু ১১২৪ লোহাৰ চতি, আৰু তাত বাজে সৰুত কৰিবলৈ ২২৪৪ লোহাৰ ডালো আৰ্চে। খাপ খাপ-কৈ তিনি খাপ আছে, সকলোকে আৰ্চিৰে ঢকা হোআত বাহিৰত দিনৰ পহৰ জেনে, ভিতৰতো ভেনে। এহাত দিঘল বহল এনে চঁটাৰে ৪,০০,০০০ আৰ্চি খাই। ঘৰৰ ভি-তৰত মাটি ১৪ পুহাতকৈ অধিক সোমাই-চে। সেই ঘৰ সজাত ১৩,০০,০০০ টকা খৰচ হৈছে। তাৰ বহু দেখিবলৈ বহু মানু-হে গাই পতি আধলি আধলি দি দিনে দিনে সোমাই চাই; কোনো দিনত ৭০,০০০ মানুহে সেই দৰে ধন দি সোমাই। পাচে তাৰ পৰা সকলোবহু নিলে, তাত জাৰ কালি সুন্দৰ বাৰি কৰিবলৈ ঘৰ বাখিম বুলি ধিৰ কৰিচে। কিয়নো বিলাইতত বৰ টান জাৰ হোআত জাৰ কালত কোমল আৰু সুন্দৰ গচনি জিএ; ৪।৫ মাহ ফুল পাব নোআৰে; কিন্তু এনে আৰ্চিৰ ঘৰ হলে তাত বাৰেও কাল ফুলনি বাৰি কৰিব পাৰে।

ভত্তৰ কালে কিটু দূৰৈৰ পৰা চালে য়হ। দৰ্শনৰ য়ৰ এই কপ দেখা কহি ।

The Crystal Palace, distant View - From the Illustrated London News

য়হ। দৰ্শনৰ য়ৰ পূৰ্ব কালৰ পৰা চোখাত এই কপে দেখে ।

The Crystal Palace, Moonlight View from the Serpentine - From the Illustrated London News

কলিকতাত থকা জীকৃত হুজাত আলিএ লিখা পত্ৰ ।

Comparison of the Crystal Palace and the Celestial City.

হে প্ৰিয় ভাই সকল, বিলাইভ দেশত আৰ্চিৰ ঘৰ এটা সাজিচে, তাক ভোমোলাকে সুনিচা। এই জগতৰ মাজত তাৰ নিচিনা ঘৰ আন কোনো দেশত নাই। আৰু অনেক দেশৰ বহু মুলিয়া বস্তুবিলাক লগাই দি সেই ঘৰ লোভা কৰিচে। সেই ঘৰ দেখাবিলাকৰ চকুএ আচৰিত, আৰু মনোৰঞ্জনক হৈচে, আৰু সেই ঘৰ চাবলৈ নানা দেশৰ লোকৰ গমন হোআত অধিককৈ সেই ঘৰ আৰু সোভিত হ'ল। জি হেতুকে আমাৰ ঐশ্বৰ্য্যবন্ত মহা ৰানিএ তাত সোভিত হৈ দিগ্ভি কৰি, চিল। কিন্তু এয়েই স্বৰূপ হই, সেই ঘৰ অতি মন সন্তোষ; সুখিয়াতিৰ জোগ্য। তথাপি হে প্ৰিয় ভাইবিলাক, মই জি ঘৰৰ কথা কব খোজোঁ, তাৰে সৈতে তুলনা কৰিলে অনেক লব দেখোঁ। এতিয়া সেই ঘৰৰ বৰ্ণনা কৰোঁ, আপোনা সকলে মন দি সুনুক; ধৰম পুথিৰ প্ৰকাশিত ২১ আ ১০ পদৰ পৰা। তাতে তেঁও মোক আত্মাৰে এটা ওখ বৰ পৰ্বতলৈ নি, ইশ্বৰৰ পৰা স্বৰ্গৰ বাহিৰ হৈ নামি অহা সেই পবিত্ৰ যিকচালম নগৰক দেখুআলে। সেই নগৰ ইশ্বৰৰ প্ৰভাৱেৰে জগুন্ত আছিল; তাৰ কান্তি বহুমূল্য বস্তু অৰ্থাত সূৰ্য্যকান্ত মনিৰ নিচিনা, আৰু ফটিকৰ দৰে নিৰ্মল। আৰু সেই নগৰৰ গৰ অতি ওখ ডাঙ্গৰ, তাৰ পূব ফালে তিনি দুআৰ, উত্তৰ ফালে তিনি দুআৰ, দক্ষিণ ফালে তিনি দুআৰ, পশ্চিম ফালে তিনি দুআৰ, আটাইয়ে মূলি বাবে খন দুআৰ আছিল। সেই বাবে খন দুআৰত বাবে জন দুত থাকে, আৰু দুআৰৰ ওপৰত ইস্ৰাএলৰ বজ্জৰ বাবে কৈদৰ নাম লিখা আছিল। আৰু নগৰৰ পকি গাঁথা বাবেটা মূল; তাতে মেৰ পোআলিৰ বাবে জন পাঁচনি আটাইৰে নাম আছিল। আৰু মোৰে সৈতে কথা হোআ দুতৰ হাতত নগৰ, আৰু সেই দুআৰ, আৰু গৰ

জুথিবৰ নিমিত্তে সোনৰ নল টাৰ এদাল আছিল। সেই নগৰ চাৰি চুকিয়া, তাৰ দিগ্ধে পখালিএ সমান। পাচে দুতে নগৰ খন টাৰ ডালেৰে জুখিলত বাবে হেজাৰ বেঁও ঠিক হ'ল; দিগ্ধে পখালিএ ওখই একে সমান। পাচে গৰ জুখিলত মানুহৰ অৰ্থাত সেই দুতৰ হাতৰ এস চৌচলিচ হাত পৰিমাণ হ'ল। আৰু গৰ সূৰ্য্যকান্ত মনিৰে বন্ধা হৈছিল; আৰু নগৰ নিৰ্মল ফটিকৰ নিচিনা সুখ সোনেৰে কৰিলে। নগৰৰ মূলবিলাক হ'লে অনেক বিধ বহু মূল্য মনিৰে বন্ধা ভূসিত আছিল; প্ৰথম মূল সূৰ্য্যকান্তৰ, দুতিয় নিলকান্তৰ, ত্ৰিতীয় লাটলৰ, চতুৰ্থ পানাব, পঞ্চম বৈদূৰ্জৰ, সষ্ট চুজি বাখৰৰ, সপ্তম চন্দ্ৰকান্তৰ, অষ্টম গোদন্তৰ, নৱম পদ্মবাগৰ, দশম কম্পুৰানিৰ; একাদশ পেৰোজৰ; দ্বাদশ মৰকতৰ আছিল। এটা এটা মুকুতাৰে কৰা এখন এখন দুআৰ; এই ৰূপে বাবেটা মুকুতাৰে বাবে খন দুআৰ; আৰু নগৰৰ আলিবোৰ সুখ সোনেৰে নিৰ্মল ফটিকৰ স্তম্ভৰ নিচিনা আছিল। সেই নগৰৰ মাজত মই একো মন্দিৰ নে দেখিলোঁ; কিয়নো সৰ্বসংক্ৰিয়ন্ত প্ৰভু পৰম ইশ্বৰ আৰু মেৰ পোআলিএই তাৰ মন্দিৰ ৰূপ হই। আৰু পহৰ কৰিবৰ নিমিত্তে সেই নগৰত সূৰ্য্যৰ বা চন্দ্ৰৰ সকাহ নাই; কিয়নো তাত ইশ্বৰৰ বশ্মিএই প্ৰকাশ কৰিচে, আৰু মেৰ পোআলিএও পহৰ কৰে। আৰু দেশবিলাকৰ লোকে সেই পহৰতে অহা জোআ কৰিব; আৰু প্ৰিথিবিৰ ৰজাবিলাকে আপোনাৰ ঐশ্বৰ্য্য আৰু মৰ্জতা তাৰ ভিতৰলৈ আনিব। সেই নগৰৰ দুআৰ দিনত কেতিয়াও বন্ধন কৰা ন হ'ব, আৰু সেই চাইতে ৰাতিও ন হই। আৰু লোকবিলাকে সেই নগৰলৈ দেশবিলাকৰ ঐশ্বৰ্য্য আৰু মৰ্জতা আনিব। আৰু তাৰ ভিতৰত অসুচি বা ঘিন লগা কৰম কৰে, বা মিচা কথা কই, এনেবিলাক কেতিয়াও সোমাবলৈ নে পাই; কিন্তু জিবিলাকৰ নাম মেৰ পোআলিৰ জিয়ন পুথিত লিখা আছে, অকল সিবিলাকেহে সোমাব।

হে পুৱি ভাই সকল, মই আগৈএ কৈছিলোঁ, আৰ্চিৰ জি ঘৰ সজা হৈছিল, আৰু মই জি ঘৰৰ কথা কৰ খোৱোঁ, সেই ঘৰ দুইবোৰ মা-কুত লৰ আছে; তাকে এতিয়া আপোনা সক-লে বুজ বিচাৰ কৰি চাওক, কিমান বেলেগ । '৬ ঘৰ অলপ দিনৰ কাৰনে সজা হৈচে, তাম সূজসলৈ মানুহৰ কিমান কাৰাব, কিন্তু জি ঘৰ সদা সৰ্বদাই থাকিব, তাৰ সূজসলৈ একে-বিও কাৰাব নাই কিয়া । হাই হাই, ই কে-নে দুখৰ কথা ! জি ঘৰ আৰ্চিৰ সজা হৈছিল, তাত কেইবা জাত, আৰু কেইবা ভাসাও, আৰু কেইবা দেসৰ মজাদি লোক সকল আছিল । কিন্তু মই জি দেসৰ কথা কলোঁ, তাতে সক-লো দেসৰ আৰু সকলো জাতৰ আৰু সক-লো ভাসাৰ লোকবিলাক গোটে ধাৰ; কিন্তু এতিয়া জি জি ঘৰ সজা হৈচে তাতে চাই নে পাব । জেনে প্ৰকাশিত ৭।১, ইয়াত পাচে মই চাই চাই দেখিলোঁ, কোনেও গনিৰ নোআৰা সকলো দেসৰ বহুতৰ জাতিৰ আৰু ভাসাৰ লোকবিলাকে সুকুলা বত্ৰ নিচ্ছি আৰু ভাল পাভ হাতত লৈ, সিংহাসনৰ আৰু মেৰ পোআলিৰ আগত থিয় হৈ পৰিত্ৰান কৰিবলৈ সিংহাসনত বহি থক' আমাৰ ইহবক আৰু মেৰ পোআলিক জই জই বুলি বৰ মাতেৰে জয়ধনি কৰিবলৈ ধৰিলে । আৰ্চিৰে সজা জি ঘৰ, তাত আন দেসৰ দুখিয়া লোকবিলাকৰ একো লাভ নাই । প্ৰথমেই সেই ঘৰত সিউতক কোনে সোমাবলৈ মাতিব, কিন্তু দুখিয়াবিলাকে তেডেক ধন কৰ পাব, জাতো সেই ঘৰ চাব-লৈ জাব পাৰে, গলেও অনেক পলম হই, আৰু জোআতো অনেক দিন খতি হোআ মনে ধৰে । কিন্তু মই জি ঘৰৰ কথা কৈচোঁ, দুখিয়া কজাল চোব এইবিলাকেও জদি বিশ্বাস কৰে, তেন্তে অতি সিয়ু নিমন্ত্ৰন হৈ তালৈ জাবলৈ পাব । জেনে লুকে লিখা সূত বাত্ৰাৰ ১৬ আ ২২ পদে, কেতখনি কালৰ পাচে সেই কজাল মৰিলত দুতবিলা-কে তাক নি আৱাহাঁয়ৰ হিৱাত বহুআলে-

গৈ, আৰু লুৰ ২৩ আ ২২ পদে, পাচে সি যিচুক কলে, হে পুত্ৰ, আপুনি ভোম্বাৰ বাজা-লৈ জোআ কালত মোক জ্বৰ কৰিব । তেতিয়া যিচুক কলে, ভোম্বাত মই বহুপকৈ কঁও, আৰ্জিএই ভূমি মোৰে সৈতে পৰকালৰ সুখৰ ধান পাৰাইগৈ । আৰ্চিৰ ঘৰত সোমালে আৰুও ওলাব লাগে; কিন্তু মই জি ঘৰৰ কথা কৈচোঁ, তাত সোমোআ মানুহ কেতিয়াও নোলাই, সৰ্বদাই থাকিব; জি হেতুকে ঘৰৰ গৰাকিএ এনে সপত কৰিচে, জেনে যোহানে লিখা সূত বাত্ৰাৰ ১৪ আ ৩ পদ, আৰু মই গৈ ভোম্বোলাকলৈ জদি চাই জুগুত কৰোঁ, তেন্তে আৰুও আহি মোৰ ওচৰলৈ ভোম্বোলাকক লৈ জাম, তাতে মই জি চাইত থাকোঁ, ভোম্বোলাকো সেই চাইতে থাকিবাইগৈ । হে পুৱি ভাইবিলাক; সেই আৰ্চিৰ ঘৰ আৰু জি ঘৰৰ কথা মই কৈচোঁ, এই দুইবোৰ মাৰুত জি ভেদ আছে, তাক আপোনা সকলে বিচাৰ কৰোক । আৰ্চিৰে সজা ঘৰত মন নে পালটোআ আৰু অনেক কুকৰম কৰাবিলাকো অপুৱানে সোমাব পাৰে কিন্তু মই জি ঘৰৰ কথা কলোঁ, তাত হলে কোনো পাপি লোক সোমাব নোআৰে; বতৰত মই জি ঘৰৰ কথা কৈচোঁ, তাত সোমোআবিলাকৰ নিমিত্তে ঘৰৰ গৰাকিএ সুকুলা বত্ৰ আৰু সোমৰ কিবিটি জুগুত চৰি ধৰে । সিউত আপোন গৰাকিৰ লগত জাব, আৰু তেঁওৰ সিংহাসনৰ আগত ধনবাদ আৰু ভূতি গান কৰিব । হে পুৱি ভাই সকল, ভোম্বোলাকে মনত নে ভাবিবাইক, জে মই আৰ্চিৰ ঘৰৰ বিত্ক্ৰম কৈ এই কথা কৈচোঁ, এনে ন হই, কোনো কপেও ন হই, কিন্তু পাচে সেই ঘৰৰ উপমা দি জি ঘৰ পুৰাতনিয়া আৰু অতি উত্তম তালৈ মন দিয়াবলৈ আৰু জুগুত হবলৈ মই বৰ্ণনা কৰিলোঁ । আৰু এইবোৰ মনত নে ভাবি-বাইক, জে আমাৰ জি মতি মহা বাৰিৰ সুধি-ৱাতিত অলন্তোণ পাইচোঁ, তেনে ন হই, বহু-পত জে বাজ থিয়াত কৰিবলৈ আজাৰ

শ্রী মতি মহা বানিৰ মন আছে; কিন্তু জি জনাই আপোনাৰ প্ৰান আটাইবোৰ নিমিত্তে দিলে, অৰ্থাত আমাৰ প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে তেঁওৰে সুখিয়ালি কৰিবলৈ সকলোএ জেন কাৰ্য্য কৰি জুগুত হোআ, আৰু মোৰ বাঞ্চা এই, জেনে প্ৰকাশিত ধৰম পুথিৰ ৭ আ ৯ পদ লৈকে লিখা আছে, পাচে চাঁওতে চাঁওতে দেখিলোঁ, সকলো দেশৰ সকলো বজ্জৰ সকলো ৰাজ্যৰ সকলো ভালাৰ অগনন লোকে সুকুলা বজ্জ পিঙি আৰু ভাল পাত হাতত লৈ, সিংহাসনৰ আৰু মেৰ পোআলিৰ আগত থিয় হৈ পৰিজ্ঞানৰ অৰ্থে সিংহাসনত থকা আমাৰ ইহুৰক আৰু মেৰ পোআলিক জই জই বুলি একে বাবে বৰ মত্ৰেৰে জয় ধনি কৰিবলৈ ধৰিলে। ম.

কুট অঙ্কৰ গননা।

Arithmetical Questions.

১। তিনি জন সেনাপতিৰ দিছে পখালিএ সমানকৈ সাৰি পতা, এনে তিনি জুম সেনা আছে। ত্ৰিভয় সেনাপতিএ দূতিয়টক বোলে, তোমাৰে আমাৰে সেনা গোট খালে, দিছে পখালিএ সাৰিএ পতি ৩২ মানুহ হব; প্ৰথমটোএ দূতিয়টক বোলে, তোমাৰে আমাৰে সেনা গোট খালে, দিছে পখালিএ ৬০৭৬০ হব; তেন্তে সেই তিনি জুমত কিমান কিমান মানুহ আছিল?

২। এখন গাঁৱত তুনি, বুনি, পুনি, এই তিনি জনি পোহাৰিএ কুকুৰা পুহি কনি উমনি দি পোআলি জগালে। তুনিৰ জিমান কুকুৰা, কুকুৰাটে পতি সেইমান পোআলি জগে; বুনিৰ জিমান কুকুৰা, কুকুৰাটে পতি সেইমান; আৰু পুনিৰো জিমান কুকুৰা, তাইৰ কুকুৰাটে পতিও সেইমান পোআলি হই। তুনি আৰু বুনিৰ মুঠে জিমান কুকুৰা, তুনিৰ পোআলিতকৈ বুনিৰ পোআলি সেইমান অধিক; বুনি আৰু পুনিৰ জিমান কুকুৰা, বুনিৰ পোআলিতকৈও পুনিৰ পোআলি সেইমান অধিক। পাচে তুনিএ বজ্জৰত ডাঙ্গৰ

কুকুৰা ৯ টা, পোআলি ৮১ টা, মুঠে ৯০ কুকুৰা বেছিলে; বুনি আৰু পুনিএও সেইৰূপে ডাঙ্গৰ সৰু মুঠে ৯০।৯০ বেছিলে; পাচে তিনিও জনিৰ হাতত ডাঙ্গৰে সৰুএ মুঠে ২০০ কুকুৰা সেগ থাকিল। সেই তিনি জনি পোহাৰিৰ গাই পতি কিমান কুকুৰা, আৰু কিমান পোআলি আছিল, তাক কব লাগে।

৩। চাইটা সঁক আছে, সঁকে পতি দুই দুই আঁক। প্ৰথমটৰ আঁক নুটি খালে দূতিয় সঁক হই। ত্ৰিভয়টৰ আঁক নুটি খালে চতুৰ্থ সঁক হই। প্ৰথমটতকৈ দূতিয়টো ৩৬ অধিক। ত্ৰিভয়টতকৈ চতুৰ্থটো ৩৬ অধিক। প্ৰথম আৰু চতুৰ্থ সঁক গোটালে ৯২ হই। দূতিয় আৰু ত্ৰিভয় সঁক গোটালে ৯২ হই। সেই চাইটা সঁক নো কি?

উত্তৰ।

১। সেনাৰ সখ্যা ২৩০৪, ১২৯৬, ২২৫।

২। কুকুৰাৰ সখ্যা ১১, ১২, ১৩।

৩। সেই চাৰি সঁক ২৬, ৬২, ৩৭, ৭৩; নতুবা ১৫, ৫১, ৪৮, ৮৪।

ঘূৰনিয়া মাটিৰ হিচাব।

Area of a circular Field.

ঘূৰনিয়া মাটি জোখ সূনা লবাইত, জেতি টাঁৰ পাবা জোখ কৰিয়া মাজত; তিনি কাওনৰ পিচে দুই পোন দিবা, পাঁচ গণ্ডা আৰু এক কৰাক গোটাৰা; মাজক পুৰিলে কল জিমান ওলাব, মেৰ খনিৰ জোখ ইতো নিচই জানিব। তাৰ পৰে পখালিক চাৰি ভাগ কৰি, এক অংশে মেৰৰ জোখক লব পুৰি; জিমান ওলাব কল হৰিব কুৰিৰে, কঠা লঙ্ক হল বোলে বুধিমন্ত নৰে। তাহাকে পাঁচৰে হৰি হালচা কৰিব, চাৰিৰে হৰিলে তাক পুৰা লঙ্ক হব। উত্তম নক্কেত এই মাটিৰ হিচাব, লিখালে আমাক শ্রীশ্রী পানুৰি চাহাব। শ্রী হৰ গোবিন্দ নক্কে বুধি অনুসাৰে, কৰিলে তাহাক পদ অনন্ম ভাসাবে।

অচম দেশ সক্রম আক্রমণ কৰা কথা ।

Invasions of Assam — From "Young Assam"

অতি পূৰ্বে গোটেই অচম দেশকে কাম-
ৰূপ বুলিছিল, আৰু তাক চাৰি পিঠ কৰি ভাগ
কৰা হৈছিল, অৰ্থাত কাম পিঠ, বজু পিঠ, স্বৰ্ণ
পিঠ, আৰু সৌমাৰ পিঠ । এই কামৰূপত
পূৰ্বৰে পৰা অনেক ৰাজ বংশে ৰাজ সালন
কৰি আহিছে । সকলোৰে আদিতে মহিৰ-
দানব ৰজা আছিল, তেঁওৰ পাচত তেঁওৰ
বংশৰে চাৰি জনা ৰজা হ'ল নৰকাসুৰ ভগ-
দত্ত পুৰুষিতি ৰজা হৈ থাকে, আৰু নৰকৰ
বংশৰে অনেক ৰজা হৈ কামৰূপ ক্ৰমে সা-
লন কৰে । নৰক বংশৰ পাচত খেজিয় বংশ
তাৰ পাচত বুদ্ধপুত্ৰ বংশ, তাৰ পাচত
বাৰে জুঁয়া, তাৰ পাচে মলয়ান বংশ ক্ৰমে
ৰাজ সালন কৰে । সেসত সির বংশিয় বিশ্ব-
সিংহ আৰু নৰনাৰায়ন ক্ৰমে ৰজা হ'ল । নৰ-
নাৰায়ন ৰজা অপুত্ৰক আছিল, সেই নিমিত্তে
জুবৰাজ চিলাৰাইৰ পুতেক বসুদেৱক ভোল-
নিয়া পুত্ৰ কৰি ৰাখিলে, কিন্তু এনেতে তেঁও-
ৰো লখমি নাৰায়ন নামে পুত্ৰ
জন্মিলত তেঁওৰ ৰাজ্য দুই-
কো ভগাই দিলে । পাচে
তেঁও মৰিলত দুয়ো ৰজাই
দন্দ কৰিব ধৰিলে, পাচে বসু-
দেৱৰ পুতেক পৰিখিত না-
ৰায়নেও সেই ৰূপে বিবাদ
কৰাত লখমি নাৰায়নে আও-
ৰজ্জৰ বাদস্যাৰ আসুই লো-
আত তেঁও সেনা পঠাই পৰি-
খিতক ধৰোআত তেঁওৰ ভা-
য়েক বলিত নাৰায়নে ইন্দ্র
বংশিয় স্বৰ্গদেও সকলৰ সৰ-
নাগতহোআত তেতিয়াৰে পৰা
কামৰূপ ইন্দ্রবংশিয় অচম
ৰজাৰ অধিকাৰ হ'ল । উজ-
নিভো বাৰে জুঁয়াৰ অধিকাৰৰ
পৰা নানা মন্ত্ৰে ভাগ হৈ
আছিল । বুদ্ধপুত্ৰৰ উত্তৰ পা-

ৰে উত্তৰ পূব কোনৰ সদিয়াৰ পোনে চুটিয়া
ৰজাৰ অধিন আছিল, তাৰ ওচৰতে খামতি
চিক্ৰকৌ ইত্যাদি পৰ্বতিয়া জাতিৰ অধিকাৰ
আছিল । আৰু তুৰ্ক নামে গৌৰ বাদস্যাৰ
পুতেকে বটা নদিৰে পৰা চাই দূআৰলৈকে
আক্রমণ কৰিছিল । বুদ্ধপুত্ৰৰ দখিন পাৰে,
উত্তৰ পূব কালে বৰাহি মৰান, তাৰ পচিমৰ
পৰা কচাৰি ৰজা, আৰু তাৰ বাহিৰে নগা
ইত্যাদিৰ অধিকাৰ আছিল, এই সকলো-
বোৰ চাই ক্ৰমে ইন্দ্রবংশিয় অচম ৰজা
সকলৰ অধিকাৰ হ'ল । এতেকে এতিয়া জি
ৰজা সকলে গোটেই অচম দেশকে হস্তগত
কৰি লৈ ১১৫১ হিন্দু সঁকৰ পৰা ৰাজ্য
ভাগ কৰিলে, তাৰ পুত্ৰাও লিখিম ।

অচম ৰজাবিলাকৰ গুৰিৰ কথা নানা
লোকে নানা দৰে কই । ইন্দ্র বংশি বুলি
হ'ব গৌৰি সম্বাদ নামে এখন পুথিত লিখি-
ছে । ইন্দ্রৰ মূৰ্তি তলত লিখা আছে । আ-
দিতে ১১৫১ সঁক আৰু ১২২২ ইজৰাজি
সঁকত চুকাফা নামে ৰজা প্ৰথমতে সৌমাৰলৈ

আহি মটক আদি কৰি নানা পৰ্ৱতিয়া জা-
তিক অধিন কৰিলে । তেঁও খ্ৰিষ্টা হলত
তেঁওৰ সন্তান সন্ততিএই ক্ৰমে নানা ঠাই
অধিকাৰ কৰি, উনচলিচ জনা বজা হৈ গৈ-
চে । এই উনচলিচ জনা বজাৰ দিনত অচম
দেসক তিনি পুখান জাতিএ আক্ৰমণ কৰি-
লে ; পুখম মচলমান, দুভিৰ মোআমৰিয়া
বা মটক, ত্ৰিভিয় মান ।

চুকাফা বজাৰ পৰা ১১ জনা বজা হৈ গৈ
বিস্তি জনা অৰ্ধাৎ চুতুমলা হিন্দু মতে
জয়ধৰ্ম সিংহ বজাৰ দিনত ১৬৬১ ইং সঁকত
আওৰংজেৰ বাদশ্যাব আগ্যাবে বজাল দে-
সৰ নেৱাৰ মিৰজুমলাই অনেক সৈন্য সৈতে
আহি অচম দেস ললেহি । আমাৰ বজা
দেও চাৰবিব নোআৰি নামকপৰ চৰাই-
খোৰোৱলৈ ভাগি গল । পাচে বাৰিখা হলত
বজালইতৰ খাবলৈ নাই কিয়া হোআত, আৰু
মাউৰ লাগি অনেক সৈন্য মৰিলত, নেৱাবে
সন্ধি কৰিবলৈ ইচা কৰাত সৰ্গদেৱে বন্দি
১০০, বেটি ১০০, হাতি ৩০ টা, সোণ
দুহেজাৰ, ৰূপ বাৰে হেজাৰ, এই খনি জৌ-
তক দি সালংক্ৰিতাকৈ ৰমনি গাভৰুক আও-
ৰংজেৰ বাদশ্যলৈ দিলে, তাতে নেৱাবে
দেস এৰি দি ভটিয়াই গল ।

মোআমৰিয়াৰ উপদুৱৰ বিৱৰন এই ।
চুকাফা বজাৰ পৰা ৩০ জনা বজা হৈ
১৭১৪ সঁকত সিরসিংহ বজা হল ; কিচু
কালৰ মূৰত তেঁওৰ চত্ৰ ভঙ্গ জোগ হৈচে
বুলি, ফুলেশ্বৰি আই কুঁঅৰি দেৱক বৰ বজা
নাম দি চত্ৰ দিলে । এনেতে তেঁও সুদু
মহাজন কেতবোৰে গোসানিক নে মানে বুলি
সুনি, দুৰ্গোত্তৰ পুত্ৰাত মোআমৰাৰ মহন্তকে
আদি কৰি কেই জন মানক অনাই বৰ বজাই
গোসানি সেৱা কৰাই সিন্ধুৰ বজা চন্দন,
বলিৰ ৰক্ত ইত্যাদিৰে কোট দি নিৰ্মাল্য
প্ৰসাদ লোআই কিচু দুৰ্গতি কৰাত মোআ-
মৰা মহন্তে সকলোতকৈ পেটে মৰন ভুল্য
মানি ললে । এয়েই মোআমৰিয়া উপদুৱৰ
খাই হেতু ।

এই দুৰ্গতিৰ প্ৰতিকাৰ কৰিবলৈ ৰাজেশ্বৰ
সিংহ সৰ্গদেৱৰ দিনত পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল,
কিন্তু নোআৰিলে । সেসত লখমি সিংহ
সৰ্গদেৱৰ দিনত ১৭৬৭ সঁকৰ আশ্বানত
মোআমৰিয়াৰ খোৰা আৰু ৰাঘ মৰান দুয়েই
মুখ্য হৈ খোৰা মৰানৰ ষৈনিএকক ৰাধা
ককুনি নাম দি ডায়ে লৈতে বৰ জনা গো-
হাঁই দেৱক আগত লৈ সকলো মোআম-
ৰিয়াই গোটে খাই সৰ্গদেৱক বজা ভাজি বন্দি
কৰি থৈ সিহঁতৰে খোৰাৰ পুত্ৰক ৰমা-
কান্তক বজা পাতিলে । পাচে সৰ্গদেৱে সক-
লোৰে আলচি সেই সঁকৰে চত্ৰৰ বিহত ৰাঘ
খোৰা আৰু ৰমাকান্তক মাৰি নগৰ ললে ।

লখমি সিংহ সৰ্গদেও খ্ৰিষ্টা হলত তেঁওৰ
পুত্ৰ গৌৰিনাথ সিংহ বজা হল । এওৰ দি-
নতে পূৰ্ব সন্ধ মোআমৰিয়াই আৰুও ১৭০১
সঁকৰ মাঘ মাহত বন কৰি ৰত্নপুৰ নগৰত
ভৰখি মৰানক বজা পাতিলে । তাতে সৰ্গদেও
নগাঁও গুআহাটলৈকে ভাগি আহি শ্ৰীমুত
কম্পানি ৰাহাদুৰত সহাই খোজাত কাপ্তান
ওআলিচ চাহাবে সৈন্য লৈ আহি মোআ-
মৰিয়াক জিনি সৰ্গদেৱক ৰাজ ধানিত থৈ
গল । এই মোআমৰিয়াৰ উপদুৱত এই দে-
সৰ অসংখ্য মানুহ নষ্ট হল, আৰু তে-
তিয়াৰে পৰা অচম দেস জন সূন্য অৱন্যৰ
নিচিনা, আৰু বজাও দুৰ্বলি আৰু নিৰ্ধন
হল । কিন্তু মোআমৰিয়াৰ উপদুৱত দেস গো-
টেই নষ্ট শোআ নাছিল কিয়নো পূৰ্ৱানন্দ
বুৰা গোহাঁই ডাকৰিয়াই ভগা দেস ভাল
কৰিবলৈ অনেক জতন কৰি পুজাক সুখ
কৰিলে । পাচে মানৰ বিগ্ৰহতহে একে ৰে-
লিএই নষ্ট হল, আৰু বজা পুজা উপাত্ত হৈ
অৱসেসত অচম বজাৰ ৰাজ সালন ভুট্ট হল ।

গৌৰিনাথ সিংহ বজা পৰলোক হীন্ত
কমলেশ্বৰ সিংহ বজা হল । তেঁও খ্ৰিষ্টা
হলত চক্ৰকান্ত সিংহ ১৮১০ সঁকত ৬
মাঘত ৰাজ্য পালে । কুকুৰাচোআ বৰা ভূতৰ
পুত্ৰক সতৰাম সৰ্গদেৱৰ পুখান হলত হৈ
নানা কুমত্ৰনা দি কেতবোৰ মানুহে সৈতে

গোট খাই ১৮১৪ সঁকত বাজ মন্ত্ৰি পূৰ্ণবন্দ
বুৰা গোহাঁইক মাৰিবলৈ মন্ত্ৰনা কৰিলত ডা-
জবিয়া বুজ পাই, কুমন্ত্ৰনা কৰাবিলাকক কা-
টি, চকু কাৰ্ছি, কান কাটি, দণ্ড বন্ধ কৰিলে।

ভেতিয়াৰে পৰা বজা আৰু মন্ত্ৰি দুইবো
পেটে বিৰোধ হৈ বজাৰ কলিয়া মানুহক
মন্ত্ৰিএ, আৰু মন্ত্ৰিৰ কলিয়াক বজাই নষ্ট
কৰিবলৈ ধৰিলে। পাচে গুআহাটিৰ বদন-
চক্ৰ বৰ ফুকনো বজাৰ কলিয়া বুলি শঙ্ক
কৰি, বুৰা গোহাঁইয়ে তেঁওক ধৰিবলৈ পৰ-
তিয়া ফুকনক পচোআত বৰ ফুকনে আগেই
বুজ পাই, ১৮১৫ সঁকৰ আহিন মাহত
গুআহাটিৰ পৰা পলাই, বুৰা গোহাঁইক
পুতিকাৰ দিবৰ নিমিত্তে মানৰ দেশলৈ গৈ
মান বজাৰ তৰ পৰা ১৪,০০০ সৈন্যেৰে
উদ্ধৰিএ ওলালহি।

এনেতে বুৰা গোহাঁই ডাজবিয়া মৰিলত
কচিনাথ বুৰা গোহাঁই হল; পাচে বৰ ফুকন
সৈন্যে জোৰহাট পাৰ লগা হলত বুৰা
গোহাঁই গুআহাটিলৈ ভাগি গল। বৰ ফুকন
সৰ্গদেৱে সৈতে সাখ্যাত কৰি মন্ত্ৰি ফুকন
হৈ বুৰা গোহাঁইৰ কালৰ কেতবোৰ মানু-
হক দণ্ড কৰিলে। পাচে সৰ্গদেৱে মান বজা-
লৈ এক কন্যা দি সৈন্যক সন্তোষকৈ বিদাই
দিলে। পাচে বুৰা গোহাঁইক মাতি পচো-
আত নহাত মন্ত্ৰি ফুকনলৈ সপ্নলই কৰি
নাহে বুলি বাজ মাও ইত্যাদিএ পৰামৰ্শ
কৰি মন্ত্ৰি ফুকনক কপচিএ চুপাদাৰৰ হতু
আই কটালে, কিন্তু তেও বুৰা গোহাঁই
নাহি বুজনাথ গোহাঁই দেৱে সৈতে সৈন্যে
উজাই গৈ চক্ৰকান্ত সৰ্গদেৱক ভাঙ্গি পূৰন্দৰ
সিংহ সৰ্গদেৱক বজা পাতি নেৱা কৰিলে-
এই কথা মানৰ বজাই সুনি ৩০০০০ সৈন্যে-
ৰে আনুং মিলি বৰ গোহাঁইক পঠিয়াই
চক্ৰকান্ত সৰ্গদেৱক আৰুও বজা পাতিলে।
পূৰন্দৰ সিংহ সৰ্গদেও চলিমাৰিলৈ ভাগি
গল। পাচে খেৰেমিৱাল কচাৰিৰ পতাল
বৰ বৰুআই জইপুৰত কৌঠ পাতি মানেৰে
বন কৰিবৰ মনহু থকাত মান বজাই চক্ৰ-

কান্ত সিংহ সৰ্গদেৱলৈ বাজ জোগা অলঙ্কাৰ
দি সঁজাতি ফুকনে সৈতে মিলি মহা ডিলো-
আৰু পচোআত লিইতে বৰ বৰুআৰ প্ৰাৰম্ভ
খেদি তাক চলকৈ মাৰিলে। তাতে সৰ্গদেৱে
মান অমিল ৰূপে আহিচে বুলি বুৰা গো-
হাঁইক বন কৰিবলৈ আগ্য দি গুআহাটিলৈ
ভটিয়াই গল। উদ্ধৰিত মানে বন জিকি
বুৰা গোহাঁইক বন্দি কৰি মিল ৰূপে সৰ্গ-
দেৱলৈ কটকি পঠালে, নহাত বন হল; বনত
চাৰবিৰ নোআৰি গুআহাটিৰ পৰা ভাগি
গল।

পাচে মিলিগি মহা ডিলোআই সৰ্গদেৱত
নিৰাল। হৈ মান বজালৈ দিয়া কুঁআৰিৰ ভা-
য়েক জোগেবৰ সিংহক লোক দৰ্শক ৰূপে
বজা নাম দি, ১৮২১ সঁকৰ পৰা নিজে বাজ
সালন কৰিব ধৰিলে। সেনত চক্ৰকান্ত সিংহ
সৰ্গদেৱে সৈন্য লৈ হাদিবা চকিৰ পৰা গু-
আহাটি আক্ৰমণ কৰি ক্ৰমে উজাই মানক
জিকি মহগৰ পালে; মানবো দেশৰ পৰা
অনেক সৈন্যেৰে মিলিগি মহা বাকুলো বৰ
গোহাঁই পালেহি।

তাতে বন লগাত মহগৰত সৰ্গদেও ছাটি
১৮২২ সঁকত ভটিয়াই পৰ দেশলৈ গল।
এনেতে মানৰ সেনাপতিএ কল্লানিৰ ৰাজ্যৰ
গুআলপাবাত থকা ভেৰিচ্চন চাহাবলৈ চক্ৰ-
কান্ত বজাক আসুই লোআ সুনি, চলকৈ ততে
থাকে তাৰে পৰা আনিবৰ আগ্য পাইচোঁ
বুলি, কাকত লিখাত চাকাত থকা কল্লানিৰ
চিপাহিৰ অধিপতিলৈ মানৰ কাকত লিখাৰ
দৰে লিখাত জোকালে। লিইতক খেদি পচা-
বৰ আগ্য হল, আৰু কুট চাহাবকো লগে
মানে সৈন্য দিবৰ আগ্য হল।

ইয়াকে সুনি মানে অচমৰ পোনৰ লিখা
লক্ষন ন কৰিলে হই, কিন্তু কাচাৰৰ পো-
নে কল্লানিৰ লিখাত জোকালত মান বজাই
সৈতে কল্লানিৰ বন কৰা ১৮২৩ ইলবাজি
সঁকৰ ৫ মাৰ্চত নিচই হল। আৰু গুআল-
পাবাত থকা সৈন্য অচম দেশলৈ ক্ৰমে উজাই
আহি গুআহাটি কলিয়াবৰ আদি কৰি চাৱে

ঠায়ে মানইতক বনত ঘটুআলে; ১৭৪৬
হিন্দু সঁকৰ ২১ মাঘত আৰু ইজৰাজি ১৮২৫
সঁকত ২ ফেব্ৰুৱাৰিত বজপুৰ নগৰ ললে-
হি। তাৰে পৰা অচম দেশত মানৰ অধি-
কাৰ গুটি কল্পানিৰ অধিকাৰ হল।

সেনত ইজৰাজি ১৮২৭ সঁকৰ ২৪ ফেব্ৰু-
আৰিত মান বজাই কল্পানিএ সৈতে সন্ধি
কৰি অচম দেশ একে বেলিএ এৰি দিলে।

গলায়া আৰাতু ভাটৌ।

The Goliath Aratoo of New Guinea

ভাটৌ চৰাইৰ অনেক অনেক বিধ আছে।
বৰ জাৰৰ ঠাইত নে থাকে, কিন্তু কেতিয়াবা
কেতিয়াবা জাহাজৰ কাপ্তান লোকে ইজলগু-
লৈ নিএ। কেতবিলক কুকুৰাৰ সমান ডাঙ্গৰ,
কিন্তু প্ৰায়ে সালিকা বা কুপোভকৈ ডাঙ্গৰ
ন হই।

ইয়াত জি চৰাইৰ নকচা লিখা আছে,
তাক গলায়া আৰাতু বোলে, সি আটাইতকৈ

ডাঙ্গৰ বিধ। তাক পাপুআ উপদ্বীপৰ পৰা
খেই লোকে আনি এক জাহাজৰ কাপ্তানৰ
হাতত দিয়াত তেঁও বিলাইতলৈ নিলেগৈ।
তাৰ সকলো পাখি কলা, কিন্তু পাখি জিলি-
কে; তাৰ মুৰত বৰ সুন্দৰ জ আছে, সি
তাক ইচা মতে তুলিব নমাৰ পাৰে; চকু
আৰু চোঁট বজা। চোঁট বৰ সৰুত, তাৰেই
গচৰ বৰ টান গুটি ডাঙ্গি পাৰে; কিন্তু
গুটিৰ সাহ জেতিয়া পাই তাক ডাঙ্গি ডোখৰ
ডোখৰকৈ নে খাই, চোঁটৰ ডল ডোখৰেৰে
তাক চাঁচি চাঁচি অতি মিহি কৰি খাই।
তাৰ জিবা বৰ আচৰিত, হাড়িৰ সুঁৰৰ নিচি-
না। এই চৰাই জাতি আৰু কোমল স্বভাও;
জেতিয়া অচিনাকিএ তাৰ ওচৰলৈ ভাই, তে-
তিয়া ভই পাই কাউৰিৰ নিচিনা মাত কৰে।
ভৰিৰে খোজ কাৰ্হি জাব পাৰে, কিন্তু গচত
নখ আৰু চোঁটেৰে ধৰি বৰ বেগেৰে বগাই
জাই। সকলো ভাটৌৰ নিচিনা তাৰ নেজত
বেচ কম নো হোআকৈ ১২ টা দিম্বল
পাখি থাকে।

সেন হদ্দু নামে ইজলগুৰ এটা সুন্দৰ
চৰাইৰ নকচা ডলত লিখিচৌ। সেই হদ্দু
দিনতো বাতিতো ডালকৈ দেখিব পাৰে;
অকস্মিতে কোনো জন্তু দেখিলে পাখি আৰু
চকু বৰকৈ মেলে।

মাটিত টক্‌নিয়াই চোৰ ধৰা কথা ।

Detection of a Thief.

সমাচাৰ দপৰ্নত লিখিচে, কলিকতা চহৰৰ হুগলি ঘাটে এটা বাটকুআ মানুহে গা ধুবলৈ ধৰি, ১৫০ এস পঞ্চাশ টকা ৰূপ বন্ধা কাপৰ ঘাটৰ ওচৰতে থৈ পানিত নামিছিল । সেই সময়তে এটা ঘাটৰ চোৰে সেই মানুহক কাপৰলৈ চাবৰ দেখি সেই কাপৰত কিবা বহু মূল্য দ্ৰব্য আছে বুলি ভাবি, তাক চুৰ কৰিবৰ মনেৰে সেই বাটকুআই পানিত বুৰ মৰালৈ বাট চাই থাকিল । পাচে কাপৰৰ গৰাকিএ পানিত বুৰ মাৰিলতেই সেই চোৰে কাপৰ লৈ পলাল । পাচে বাটকুআই পানিৰ পৰা ওলাই চকুৰ পানি মচি কাপৰলৈ চাই নে দেখি, বৰকৈ কান্দিব ধৰিলে । সেই সময়ত ক্ৰীকৃত শ্লিথ চাহাব গাঁৱিত উঠি সেই ঘাটৰ ওচৰৰ বাটে দি গৈছিল; চাহাবে দেখি সেই কান্দি থকা বাটকুআত তোমাৰ কি হৈছে বুলি সোধাত, সি কলে, চাহাব, মোৰ কাপৰত ১৫০ টকা ৰূপ বান্ধি ঘাটতে থৈ গা ধুবলৈ বুৰ মাৰোঁতেই কোনোবাই নিলে, কোনে নিলে মই কৰ নোআৰোঁ । চাহাবে এই কথা সুনি তাত কলে, তুমি এটা চকিদাৰ লগত লৈ জত তোমাৰ কাপৰ থৈছিল, সেই ঠাইৰ মাটিতে টক্‌নিয়াই থাকা; তাত্তে জি মানুহে ইয়াত মৰিওআৰ কাৰন বেলিএ বেলিএ সোধে, তাক ধৰি মোৰ ওচৰলৈ আনিবা । এই আগ্যাৰ দৰেই সি মাটিত মৰিয়াই থকাত্তে সেই ঘাট চোৰে বৰ ভই কৰি গৈ সিহঁতত সুখিলে, ভোমোলাকে কয় বলিয়াৰ নিচিনা কৰম কৰিচা? সিহঁতে কলে, আমাৰ ইচা, তোৰ ইয়াত কি হৈছে? পাচ দিনাও সেই ৰূপে সোধাত্তে তাকে কলে, তিন দিনৰ দিনাও চোৰে বৰ বেজাৰেৰে সিহঁতক গালি দি কলে, ভইত কি নিমিতে ইয়াত বৈ আচ? তেতিয়া সিহঁতে তাক ধৰি মাজেফ্টৰ চাহাবৰ ওচৰলৈ লৈ জোআতে চাহাবে কলে, তোক কইদ কৰিম । তাত্তে চোৰে একে বাৰেই কলে,

মই ইয়াৰ কিছু টকা কাপৰ চুৰ কৰা নাই । তাৰ নিজ মুখতেই প্ৰমাণ হল, সেই মানুহেই চুৰ কৰিলে ।

মাঁথৰ দিয়া ।

Riddles.

- ১ । বজাৰ লেজু গচ মেলিব পাৰে,
চপাৰ নোআৰে ।
- ২ । হাবিত কাহে, ওলাই নাহে ।
- ৩ । মাক জুটুলি মুটুলি,
পুতেক চোকা টেকেলা ।
- ৪ । ঘৰৰ ভিতৰ সোমাল বাখিনি,
চাৰি ঠেঙ্গ মেজি হল গাভিনি ।
- ৫ । হাবিৰ পৰা ওলাল বুৰি,
ভাইৰ চকু বাৰে কুৰি ।
- ৬ । সুফুল ফুলিচে, পিন্ধোঁতা নাই,
সুপাটি পাৰিচে, সোঁওতা নাই ।
- ৭ । এক গোটে জন্তু আছে, গায়ে ত্ৰিভংগুৰ,
মাখে এক মূল আছে, ত্ৰিভই লেজুৰ ।
- ৮ । ব্ৰিখ্য হই, গুটি নাই,
ঘৰৰ কৰ্মে সততে পাই,
সক কালে কাপৰ লই,
বৰ হলে নাজট হই ।
- ৯ । মূৰত চৰে, চোৰ চোৰ কৰে,
খাই হাতৰ পানি, থাকে খোৰ খানি ।
- ১০ । ন মৰা নি জিয়া দুই ভাই,
জন্তু ন হই চলি জাই;
খোঁৰা ন হই টাৰ চাৰি,
বজা ন হই চত্ৰ ধাৰি ।
- ১১ । একে হাত কাঠ, বাৰে হাত ডাঠ,
তাৰে সাজিলে ভিম কাঙৰি,
তিনি ন তিনি কুৰি জঁতৰ জঁতৰি ।
- ১২ । ন মৰে, নি জিএ, একেটি ভাই,
মানুহৰ ঘৰে বিচাৰিলে পাই,
পহু পখি তাৰ মাখে
চুলে মাজ সততে কান্দে ।
- ১৩ । সৰ্ন গাই জাৰৰ, মাজে কিছু খাল,
খালে মুখত গোন্ধাই সিতো,
খাৰলৈকো ভাল ।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events.

আগষ্ট মাহৰ ২২ তাৰিখে বঙ্গপুৰ নগৰৰ ভিতৰত কচাৰি কুলিএ ইকৰা কাটিবলৈ গৈ, ইকৰা কাটোতে তাৰ ভৰিৰ কোমত মেৰ মেৰাই হাবি লৰাবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া সি চাই বৰ এটা সাপ পৰি থকা দেখি ভই খাই উভতি আহি, সিরসাগৰৰ পৰা জাটি পাঁচা টাক্কান এইবোৰে সৈতে মানুহ মাতি নি, সেই সাপ কেইবা গচো জাটিএৰে খুঁচি বখাই টক্কনিয়াই মাৰি বল দি সিরসাগৰলৈ আনিলে। তাৰ দিঘল জোখ ২ হাত এবগেত; গাঁৰ বেৰো এহাত এবগত মান; তাৰ বৰন কলা, গাত বগা পাক খোআ ঙ্গি চো আচে; মূৰটো এবগেত মান হব। তাৰ নাও মোখাত কোনোএ ইচ্ছাজিত বুলি কই।

৫ চেপ্তেম্বৰত ঞ্জীভূত লখ্মিনাথ গজপুৰিয়া বকআ কলেফুৰি চিৰসাদাৰৰ মাত্ৰিকৈক সিরসাগৰ জিলাত থিডু হল; বয়স তিনি কুৰিৰ ওপৰ হৈছিল।

গোলাঘাটৰ ওচৰৰ মক্ৰবঙ্গ মৌজাৰ নোমল চুটিয়া বুলি এটা মানুহৰ বৈশ্বনিক সুপেশ্বৰিক ভাইৰ ককায়েক ধনিএ বুধি দি নি পেলাই, গোলাঘাটত থকা বিচাৰ পতিৰ ভত খালচা কৰোআত, সেই ঞ্জোৰে থাকি ১১ আঁহাৰত ২১ বজা বেলিকা গোলাঘাটৰ কাঁচাৰিৰ ওচৰতেই সেই নোমলে ধনিক জাটিএৰে ২ টা খোঁচ মাৰিলত সি মৰিল। পাচে বিচাৰ কৰ্তাই সোধ কৰাত সি মাৰিলে বুলি সৈ কাৰ্ছিলে গুনে ভৰিত লোআই সৈতে বন কৰি ন মৰে মানে ফাটকত থাকিবৰ কইদ কৰি ঞ্জীভূত কমিস্যনৰ চাহাবৰ দোআৰাই সদৰলৈ জনাইচে।

গোলাঘাটৰ গুৰিৰ মক্ৰবঙ্গ মৌজাত মাগুৰ কচাৰি বুলি এটা মানুহে ২৪ সাওনত বাতি পাটিত সুই থাকোঁতে কিবা কথাত তাৰ বৈশ্বনিক লেন্দুৰিক দাৰে কাটি পুতক গোখাৰামকো কাটি পেলাই, সেই বেজাৰতে হবলা আপুনিও মৰিবৰ মনে তাকো আপোনাৰ

ভিজিত জাটিৰে খুঁচিলে; পাচে তাৰ বৈশ্বনিক এক তেতিয়াই মৰিল। তাকে তাৰ লৰাটকে গোলাঘাটৰ বিচাৰ কৰ্তাই নিয়াই হস্পিটালত ধোআত ১০ ভাদ ১১ বজাত মৰিল, লৰাটো মৰে নে জিএ, চিন নাই।

জোৰহাটৰ গুৰিৰ ঞ্জিয়া মৌজাৰ ঞ্জী উমেস্বৰ সৰ্মা বৰ কটকিৰ যবত ভাদৰ চাই দিন জাঁওতে বাতি ১১ পৰ সময়ত কটকিএ ভাত খাই গোলাই যবৰ টপত বহি ভামোল খুন্দি খাঁওতে ১০।১২ জন ডকাইত লোক সোমাই তাৰে জাতি নামেৰে এটাই কটকিক সাৰটি ধৰাত সি কেইটাই ভিতৰ সোমাই সোন খতা কপৰ ঞ্জাককে আদি কৰি ৮৫১ টকাৰ ন বিধ বস্ত্ৰ নিলে। পাচে গাঁৱৰ মানুহে সুনি, দাসি, জাতি, এই দুজনক চিনি খানাত কোআত ধানৰ পৰা ভহকিক কৰি সেই জাতি, দাসি, আৰু দয়াৰাম বৰিয়া, ঘিনলগা, এই চাৰি জনক দাৰোগাই এখেটলৈ পঠাইচে। আৰু ডকাইতে নিয়া বস্ত্ৰৰ ভিতৰৰ কাঁহৰ চৰিয়া এটা, ঘিন লগাৰ যবত ওলোআত তাক দয়াৰামে দাসিএ দিচে বুলি কৈচে; আৰু দয়াৰাম, জাতি, এই দুজনে সৈতে চুৰ কৰি আনি সেই চৰিয়াটো ঘিন লগাক দিচোঁ বুলি দাসিএও সৈ কাৰ্ছিচে। পাচে মোকদ্দমা হলত দয়া, জাতি, দাসি, এই ডিনটোক তিনি তিনি বচৰ, আৰু চৰিয়া কিনি লোআ ঘিন লগাক ১ এবচৰ মাতি কাটি লোআৰে ফাটকত থকাৰ হুকুম হল।

হিৰাট নগৰৰ বজা য়াৰ মহমদ খাঁ ৪ জুন তাৰিখত থিডু হল। তেঁওৰ পুত্ৰ চয়দ মহমদ খাঁই এতিয়া বাপেকৰ সিংহাসন পালে, কিন্তু কাবুলৰ বজা দোস্ত মহমদ খাঁই তাৰে সৈতে বন কৰি হিৰাট দেশ লবলৈ সেনাই সৈতে আপোনাৰ পুতকক পঠালে।

মুলতান বজা মুলবাজ কলিকতাৰ কৌঠত থাকি নৰিয়া পৰা হেতুকে ওপৰ হিন্দুস্থানলৈ তেঁওক নিবলৈ গবৰ্নমেণ্টে আগ্যা দিলে; কিন্তু গঙ্গা নদিত উজাই জাঁওতে বোগ টান

হোআত ১১ আগষ্টত গাজিপুৰৰ ওচৰত
শ্ৰিত্বা হল ।

উজিৰাবাদ নগৰত ১৮ আগষ্ট তাৰিখত
ক্লেই নামে এজন কাপ্তান চাহাবৰ ঘৰৰ চতি
খুনে খোআত ভাগি গোটেই ঘৰ পৰিল,
তাতে তেঁওৰ মেম চাহাবৰ ঘৰৰ ভিতৰত
থকাত আটাই বস্তু ওপৰত পৰি হেঁচা খাই
মৰিল ।

চিক্কাপুৰ নগৰলৈ
ইবিন ভাপ জাহাজ
জাঁওতে ২১ জুলা-
ইৰ মাজৰাতিত পা-
ল্যা ভাপ জাহাজৰ
লগ পালে; তাতে
পাস্যাব মানুহে দস্তৰ
মতে সোঁ ফাললৈ
জাহাজ নো পো-
নাই, বাঁও ফালে
নিৰ খুইচিল, পাচে
দুই জাহাজ ওচৰ
পাই একআৰ নো-
আৰি বৰ বেগে খুন্দা
খোআত পাস্যা জা-
হাজ ভাগি একে
বেলিএ ভল গল ।
তাৰ ভিতৰত ২০
মানুহ মৰিল, আৰু
১৫ লাখ ৰূপ পা-

নিভ ভল গল । ইবিন জাহাজৰো আগতে
খৰ ভাগি পানি সোমাল; বৰ সুমেৰে সিঁ-
চি সিঁচি চিক্কাপুৰ নগৰ পাই বখা পৰিল ।

খেহ দেশত কোনো কোনো লোকে বাজ
দুই পাতি অনেক সেনা গোটাই বন কৰি
দুই এক নগৰ ললে; পাচে সিঁততে বজাৰ
ফোজক জিনিব বুলি বজাৰ কলিয়াবিলাকে
বৰ ভই কৰিচে ।

দখিন আমেৰিকাৰ বলিবিয়া দেশৰ লেপাজ
নগৰৰ পৰা ৭ দিনৰ বাট দূৰৈত থকা
কুৰাবায়া নামে এক ঠাইত সেনা থকা পৰ্যন্ত
পাইচে ।

অব্ৰেলিয়া দিপত দুটোতোএলচ দেশৰ ভি-
তৰত সেনা পাই সেই দেশৰ লোকে বলি-
য়াৰ নিচিনা তালৈ খেদি জাই ।

চিক্কাপুৰ নগৰৰ পৰা উৰান উভান অৰ্ধাভ
বন মানুহ মতা মাটিকি এহাল জাহাজৰ
কাপ্তান চাহাব এজনে ইঙ্গলণ্ডলৈ লৈ জাঁওতে
বাটত মাটিকিটো মৰিল, মতাটো তালে
আচে । বন মানুহ এটাৰ নকচা ভলত লিখা

আচে, সি এবিধ বান্দৰ হই, কিন্তু আন
বান্দৰতকৈ মানুহৰ নিচিনা ভেন দেখে ।

মেকা নগৰত মহম্মদৰ জন্ম হাইলৈ ভো-
আ ৩৫০ জাত্ৰি লোকে আতিএত বহোমান
নামে এক জাহাজত উঠি আহি বহাই নগৰৰ
ওচৰ পালত কেনেৰি মাছুলিৰ সিলত জা-
হাজ খুন্দা খাই মঙ্গলবাৰ ১০ জুনৰ ৰাতিত
ভাগি ভল গল । ১৭০ মানুহে বাঘ পাই
উঠিল, সেনা আটাইবিলাক মৰিল । পাচ
সনিবাৰত বহাই নগৰত এই বাজা পাই
গবৰ্ণমেণ্টে ভাপ জাহাজ পঠাই সিঁতক ভুলি
আনিলে ।

পকাহন্তৰ নামে এখন জাহাজে সাগৰ।
তিয়ি মাত্ৰ বিচাৰোঁতে ১২ ডিচেম্বৰত এম-
বৰ মুৰিয়: তিয়ি দেখে খেদি মাৰিবৰ
নিমিত্তে মানুহে সৈতে নক নাও পঠালে।
ভেতিয়া এটা বৰ নকত তিয়িএ নাও ধৰ
মুখত লৈ কামুৰি হেজাৰ ডোখৰ মান গুৰি-
কৈ ভাঙ্গি পেলালে, মানহৰোৰ সঁতৰি জা-
হাজত উঠি নাছিল। পাচে সেই তিয়িএ
জাহাজৰ কালে মূৰ পোনাই ওচৰ পাই বৰ
বলেৰে ধুন্দা মাৰি জাহাজৰ দুই তিনি ডাল
কাঠ ভাঙিলে। ভেতিয়া সেই পোনে পাৰি
বৰকৈ সোমালত তই পাই সিঁচি সিঁচি জা-
হাজ বামলৈ পোনাই বিও জানেইহে। নগৰ
পালেগৈ। তাতে জাহাজ বাতি সেই কাপ্ত-
নে নক্ৰএ সৈতে আক বাৰ ঝুঁজিম বুলি ১০
জানোআৰি তাৰিখত আকও জাহাজ মেলি
গল।

ইজলও দেশৰ জি পিয়ল ৩১ মাৰ্চত কৰ।
হৈছিল, তাৰ দৰে 'গ্ৰেট ব্ৰিটন বাজ্যত এই
মান পুজা আছে।

ইজলও আক কটলওত ১,০২,২৮,৫৮১
আব্বলওত ৬৫,১৫,৭২৫
মোট ১,৭৪,৪৪,৩৭৬

আমেৰিকাৰ মিল দেশৰ পিয়ল কৰাত
১,৩৬,৭৪,৭০৬ মানুহ পালে।

দাগেৰডাইল নকচা অৰ্থাত সূৰ্যৰ বন্ধিএবে
লিখা নকচা কৰিবলৈ জি জনে পুথুমতে গিয়ান
পালে, দাগেৰ নামে সেই জন চাহাবে পাৰি
নগৰৰ ওচৰত ব্লিডু হল। সেই বিদ্যানে
সৈতে দৰৰ লগোআ খাডু এচলাৰ ওচৰত
এখন্তেক মাধোৰ বস্তু থলে, তাৰ নকচা আ-
পুৰি লিখা জাই। কোনো মানুহে আপোনাৰ
মুখৰ নকচা পাৰ খোজে জনি, ইজলও আক
আমেৰিকাত ৪।৫ টকা দিলে পাই; কলি-
কডাত হল ১০।১২ টকা দিব লাগে।
জীৰুত বুকন চাহাবে এনে এক জন্তু আমে-
ৰিকা দেশৰ পৰা অচমলৈ আনিচে বুলি
সুনিচোঁ; ভালকৈ লিখিব পাৰে নোআবে।
ইয়াক আমি সূনা নাই।

জাই ইজলওত দৰম গুৰু ধাপন
কৰিবলৈ ইজবাজি দুই পুথান মেলে নিলেধ
কৰি কানন নিৰ্বন্ধ কৰিলে।

দধিন আমেৰিকাৰ বল্পেবেজো নগৰত
২ এপ্ৰিল তাৰিখত বৰ ঝুঁকিপ গল। তা-
তে স্বৰবিলাক সাগৰৰ জাহাজৰ নিচিনাকৈ
চলহ পলহ কৰি আছিল; ২৬০ ঘৰ পৰি
নষ্ট হল; হানি হল ২০,০০,০০০ টকা।
১৮২২ নকত সেই কপে ঝুঁকিপ হৈ পুয়ে
গোটেই ধন নগৰ নষ্ট কৰিছিল।

চান ক্ৰাফিকো নগৰত আকও দুই লাগি
ডালেমান ঘৰ পুৰিলে; হানি হল ৩,০০,-
০০,০০০ টকা।

অক্টোবৰ, অৰ্থাত কাতিৰ পঞ্জিকা।

Almanac for October, 1851

জাকৈৰ	জান	দাৰ	তিথি	দিনমান	জাকৈৰ	কাতি	দাৰ	তিথি	দিনমান
১	১১	৪	৭	১১।৪৮	১৭	১	৬	২২	১১।২১
২	১৭	৫	৮	১১।৪৬	১৮	২	৭	২৩	১১।২০
৩	১৮	৬	৯	১১।৪৪					
৪	১৯	৭	১০	১১।৪২	১৯	৩	৮	২৪	১১।১৮
					২০	৪	৯	২৫	১১।১৬
৫	২০	১	১১	১১।৪১	২১	৫	১০	২৬	১১।১৫
৬	২১	২	১২	১১।৪০	২২	৬	১১	২৭	১১।১৪
৭	২২	৩	১৩	১১।৩৮	২৩	৭	১২	২৮	১১।১২
৮	২৩	৪	১৪	১১।৩৭	২৪	৮	১৩	২৯	১১।১০
৯	২৪	৫	১৫	১১।৩৫	২৫	৯	১৪	৩০	১১।৯
১০	২৫	৬	১৬	১১।৩৪					
১১	২৬	৭	১৭	১১।৩২	২৬	১০	১৫	১	১১।৮
					২৭	১১	১৬	২	১১।৬
১২	২৭	১	১৭	১১।৩০	২৮	১২	১৭	৩	১১।৪
১৩	২৮	২	১৮	১১।২৮	২৯	১৩	১৮	৪	১১।৩
১৪	২৯	৩	১৯	১১।২৬	৩০	১৪	১৯	৫	১১।২
১৫	৩০	৪	২০	১১।২৪					
১৬	৩১	৫	২১	১১।২২	৩১	১৫	২০	৬	১১।০

পূৰ্ণিমা ১০ দিনৰ ২।৫ পূজা। আশাৰাশ্য
২৪ দিনৰ ১।২৮ জাতি।

THE OBITUARY

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mis-
sion Press, by O. T. CUTTER, for the Ameri-
can Baptist Mission in Asam.

অৰুণোদয়

৬ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, অক্টোবৰ, ১৮৫১।

নম্বৰ ১০।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, OCTOBER, 1851.

NO. 10.

আমেৰিকাৰ মধ্যম ভাগৰ বিবৰন।

The Valley of the Mississippi.

আমেৰিকা মিল দেশৰ সোঁ মাজত মিচি-
চিপি নামে এক বৰ নদী আছে। প্ৰিৰিবিৰ মিচুৰি নামে ৩১০০ মাইল দিঘল হোআ
আটাই নদীৰ মাজত সি দিঘল। মিচুৰি এখন আহি দুয়ো গোট খাই, মিচিচিপি
নামে তাৰ ওপৰ ভোখৰে সৈতে সেই নদীৰ নামেৰে আৰু ১৩০০ মাইল বৈ গৈ নাগৰত
দিঘ ৪৪০০ মাইল। সেই মিচিচিপি নদী পৰিচে।

আমেৰিকা দেশত থকা বাইচন অৰ্থাত এবিধ মহৰ নকত।

আমেৰিকা মিল দেশৰ পূব, পশ্চিম, মধ্যম। এই তিনি ভাগৰ মাজত মধ্যম ভাগ ডাক্তৰ। পূব আৰু মধ্যম ভাগ আলিগেৰি পৰ্বত সন্নিবিষ্ট বেলগ কৰিছে; মধ্যম আৰু পশ্চিম ভাগ হলে বাকি পৰ্বত সন্নিবিষ্ট প্ৰাথমিক কৰে। সেই পৰ্বত কোনো কোনো ঠাইত ৮০০০ হাততকৈ ওখ, আৰু তাৰ চিৰিলিক সদাই হিম্মে ঢাকি থাকে। সেই পৰ্বতৰ পৰা সৰু সৰু নদী বৈ, মিচিচিপি বহু নদিত পৰেগৈ। সেই সকলোৰে মাজত মিচিবি ডাক্তৰ। সি, সি পোনে পৰ্বতৰ পৰা ওলাই, তাতে ১০০ হাত মাধোন বহল, আৰু তাৰ দুই কালে সিলৰ দ্বিগুণ গৰা ৮০০ হাত ওখ হৈছে। পাচে ১১০ মাইল বৈ গলত বৰ সুন্দৰ নদী পতন দুই তিনি খাপ হৈছে; মুঠ ২৩৮ হাতৰ তলে পৰিছে। তাৰ মাজত ডাক্তৰ খাপ পতন হলে ৫৮ হাত। সেই নদী পতনৰ বাহিৰে উত্তৰি আৰু ভাটি কালেও একো বাধা নো হোৱাকৈ ডাক্তৰ নাৱে জাব পাৰে। সেই ঠাইৰে পৰা ৩০০০ মাইল মান গৈ চেম্ভলুই নামে এখন নগৰৰ ওচৰত ওপৰ মিচিচিপি নদীৰ লগ লৈ একে নোঁত হৈ গৈছে। লগ হোৱা ঠাইত মিচিবি বহলে আধা মাইলতকৈ বৰ্হী; নোঁতো বৰ বেগ আৰু দ।

ওপৰ মিচিচিপিৰ মূৰ চুপিবিলৰ সৰোবৰৰ ওচৰ, সি পোনে পোনে দধিনলৈ গৈছে; ৭০০ মাইল গলত চেম্ভলুই নামে ১০।১২ হাত ওখ গৰাৰ পৰা এক পতন হৈছে। মিচিবিএ সৈতে ভোগ হোৱা ঠাইৰ পৰা ১৬০ মাইলৰ দধিনে ওহায়ো নদী পূব কালৰ পৰা ভাত পৰিচোঁগৈ। তাৰ পাচে পশ্চিমৰ পৰা আৰ্কান্স আৰু বেদ, এই দুই বৰ বৈও ভাত পৰি সকলোৰে এখন মহা নদী হল।

মধ্যম ভাগত জি বৰখুনৰ পানি পৰে, সেই সকলো মিচিচিপিৰ নোআবাই সাগৰলৈ বৈ গৈছে। সেই নদীৰ একে মুখ ন হই, গন্ধাৰ দৰে অনেক খাৰা হৈ পৰিছে। তাৰ

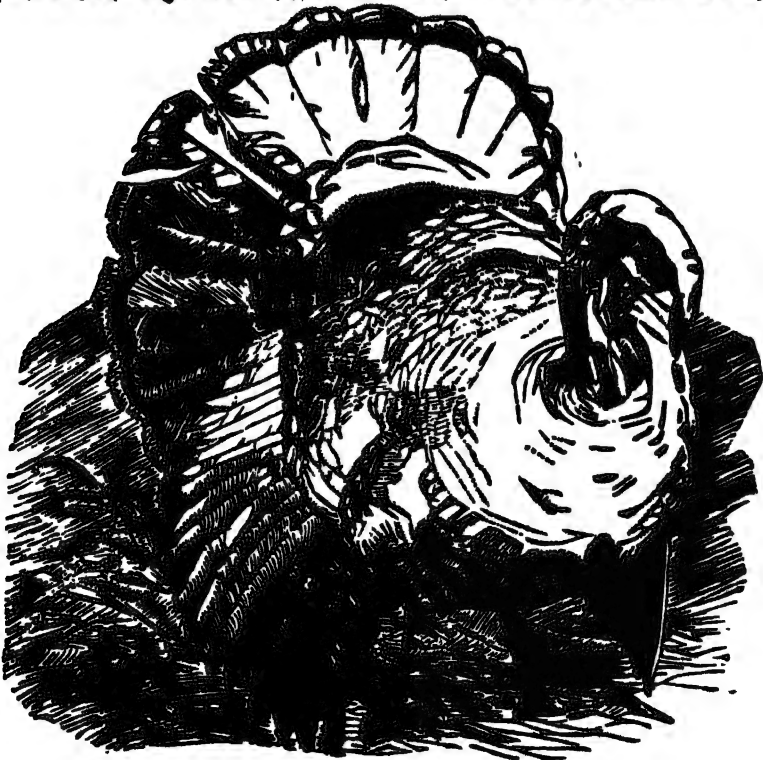
ঘণ্টাই পতি ৪।৪ মাইলৰ বেগ। দ হলে এস, তেৰ স হাত। তাৰ বহল-প্ৰাই এক মাইল মাধোন; কিন্তু বাৰিখাত পানি ১৫।২০ হাত বাৰ্হি ৩০।৪০ মাইললৈ দেশ আশ্ৰিত কৰে। তাৰ পানি গধুৰ, ঘোলা। ওহায়োৰে ভাটলৈ গৈ দেশ নৌ দেখোঁতেই তাৰ ঘোলা পানি সাগৰত আগেয়ে দেখা জাই। মুখৰ ওচৰ ভোখৰত চাপৰি ঠাই, তাপ অধিক, মানুহৰ জৰ নৰিয়া, কেৱল আক্ৰিকাৰ কলা মানুহে ভাত কাম কৰিব পাৰে। কপাহ, গোম খান ভাতে অধিককৈ আৰ্জে। নদীৰ ভিতৰত ভালেমান যঁৰিয়াল আছে। ওপৰ মিচিচিপি, মিচিবি, ওহায়ো, এই তিনি নদী থকা উত্তৰ ভোখৰ অঁতি চিকন। ঠাই বৰ গৰম ন হই, জৰ তাপ কমি, আৰু সকলো সত্য উত্পন্ন হই। ৫০ বছৰৰ আগেয়ে ভাত প্ৰায়ে সত্য মানুহ নাই; আদি বাসি আৰব লোক চায়ে চায়ে অলপ মাধোন আছিল। সিহঁতে খেতি ন কৰিছিল; বিয়াধৰ কৰম কৰি পহু মাচ মাৰি খাই, আৰু ই কৈদে সি কৈদে বন কৰি আছিল। এতিয়া সিহঁতক মিচিবিৰ দধিন পাৰে ভাল এভোখৰ ঠাই দেশাধিকাৰে দিলে; তাতে গোটে খাই সিহঁতে নিকি পৰ্হি ক্ৰমেৰে সত্য হৈ গৈছে। সিহঁতৰ মাজলৈ অনেক মিল্য-নেৰি লোকে গৈ সিকায়ে।

সেই দেশত গচ নো হোৱা জিন গন্ধা বৰ বৰ ভৈয়াম আছে। পথাৰৰ নিচিনা মাটি সমান, বৰ দুৰৈলৈকে দেখিব পাৰে। সেই ভৈয়ামবোৰত এতিয়া খেতি কৰিবলৈ ধৰিছে। বছৰে বছৰে ভেতিয়া বন সুকাই, ভেতিয়া জুই লাগি বতাহেৰে ছৰ ছৰাই ধনকে পোৰে। ভেতিয়া বনৰিয়া মহ, পহু, চৰাই, মানুহ আদি কৰি জুইৰ পৰা পলাই বৰ সুমেৰে সাৰিব পাৰে; কেতিয়াবা জুৱে বৰকৈ খেদি অনেক জন্তু পুৰি মাৰে। জন্তু পলাই জোআ বাটত মানুহ বৈ থাকিলে, মহ আদি একে বেদিএ তাৰ ওপৰে লৰি গৈ গচ-কি মাৰে।

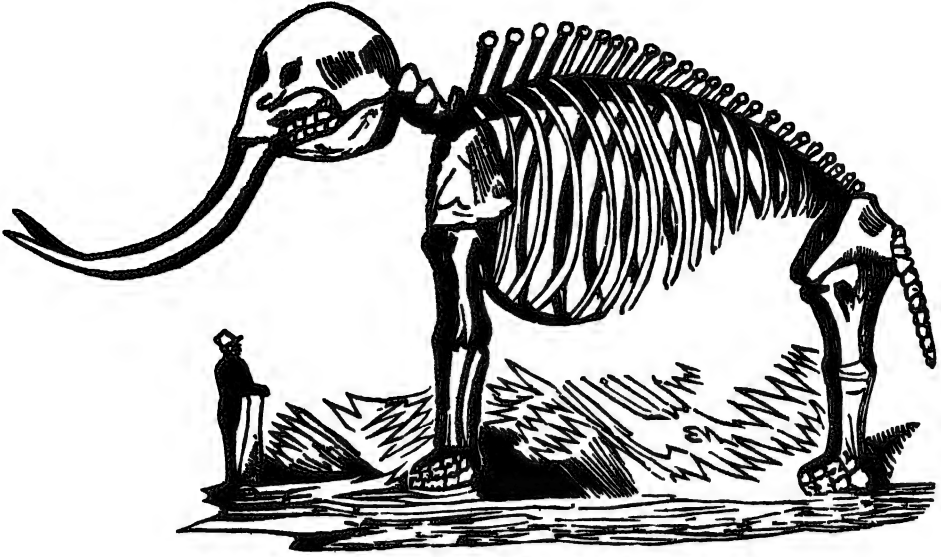
সেই দেশৰ মহ আমাৰ মহৰ নিচিনা ন
হই, বেলেগ জাত; ডাক বাইচন বোলে।
তাৰ গলখন ওখ, ডিঙ্গিৰ নোম সিংহৰ
দৰে দিখিল; লিঙ্গ চুটি। মানুহে ডাক মাৰি
নোমেৰে সৈতে চাল সুকাই ডাক বেচে।
এমে চালত বৰ উম, জাব কালিত বখত
জোআ মানুহে সৰাই গাত লই। জাকে পতি
হেজাৰ হেজাৰ বাইচন একে লগে থাকে;
সকলোএ গোজৰাত মেঘৰ গৰ্জনৰ নিচিনা
হই। মতাবোৰে কেতিয়াবা জুজো কৰে।
সিহঁতে জাকেৰে জাই; গৰাৰ পৰা বা নদিত
আগ হৈ জোআবোৰ জৰি পৰে, তাৰ পাচত
আটাইবোৰে খেদি জাই। আদি বাসি লো-
কে মাৰিবৰ নিমিত্তে সিহঁতলৈ বৰ গাঁত
ধানি, ভালৈ খেদে, নাইবা ধিয় গৰালৈ চল
চাই হাই মাৰি খেদি নিয়াত সিহঁতে বেগ
ধৰি তাৰ পৰা পৰি য়ৰে। বচৰি বচৰি
হেজাৰ হেজাৰ মাৰে, ভেঙ চুকুআ নাই।
ওপৰে সি পিঠিত সেই জন্তুৰ নকচা দেখিল।

সেই দেশত সব আদি অনেক জাত পহ,
বগা আৰু কলা ভালুক, লতা মাৰুবি, নাহৰ
ফুটুকি, চাগ, উহ, নিয়াল, বাজ কুকুৰ, কেব
কেটুআ আদি আছে। কুৰৰ পখি, সগুন,
বাজ হাঁহ, কুপৌ, কৈব, আৰু সৰু সৰু চৰাই
অনেক বিধ হাবিত থাকি বৰ সুললিত বাও
কৰে। আৰু পেক নামে জি বৰ চৰাই ভা-
বত বৰত আগৈয়ে নাই কিচিল, সেই চৰাই
আমেৰিকা দেশত পোআ গৈছিল। পাচে
ডাক ধৰি পোহনিয়া কৰি ইজলঙ আদি
অনেক দেশলৈ নি পুহিচে। এই দেশলৈকো
আনিচে; তাৰ মজ্জহ বাজ হাঁহতকৈও সো-
আহ, খাবলৈ চিকন।^১ পেক চৰাইৰ নকচা
ভুলত লিখা আছে।

আৰু অনেক বিধ সৰু সৰু মৌপিয়া আ-
চে, বৰন সুন্দৰ, গা অতি সৰু। এবিধ বন-
ৰিয়া পাৰ আছে; লাখ লাখ দম খাই জাক
পাতি বচৰে বচৰে চাই সলাই পোআলি
জগাই। জন্তু বৰ কাঠনি থাকে, ভাত্ত ৫।

আমেৰিকা দেশত প্ৰথমে দেখা পোআ পেক চৰাই।

ফিলাদেলফিয়া নগৰৰ দৰ্শন ঘৰত ৰাখি থোআ মাস্তদনৰ হাড় ।

Skeleton of a Mastodon preserved in the Philadelphia Museum

৬ মাইল দিঘল বহল এইমান ডাঙৰ হা-
বিত কুৰি গচে পতি দু কুৰি তিনি কুৰিকৈ
ৰাহ সাজি থাকে । জেতিয়া জাকেৰে উৰি
জাই, তেতিয়া আকাশ খন কলা পৰি জাই,
সবদ গৰ্জনৰ দৰে ।

ওহায়ে পুদেলস আৰু আন ঠাইতো লো-
নৰ পুত্ৰ থাকে; তাৰ লোন মাটি খাবলৈ
অনেক পুতুলৰ পৰা জন্তুবিলাক গৈ গৈ ভাঙে
মৰাত নিইতৰ ভালেমান হাৰ দম খাই আ-
চে। সেই হাৰৰ মাজত হাতিতকৈও ডাঙৰ
এটা জন্তুৰ হাৰ আছে; তাক মাস্তদন বো-
লে । সি হাতিৰ নিচিনা হৈছিল; কিন্তু সেই
বিধ জন্তু এতিয়া নাই, সঁচ ঢুকাল । এনে
এক জন্তুৰ হাৰ জোৰাই ফিলাদেলফিয়া নগ-
ৰৰ দৰ্শন ঘৰত থোআ আছে; তাৰ দিঘে
১২ হাত, ওখই ৮ হাত; দাঁত ৭ হাত
দিঘল । সেই বিধ জন্তু কোন কালত জিয়াই
আছিল, আদি বাসিও কৰ নোআবে ।

সাপৰ মাজত কুকুৰাৰ দৰে নেগুৰ বজোআ
এবিধ আছে । সি আটাইতকৈ ডাইল সাপ;
কামুৰিৰ খুজিলে সি নেগুৰ বজাই । মানুহক
খালে জি ভোখৰ মজ্জহত তাৰ দাঁত লোমালে,
তাক বেগাই কাটি দু গুচালে নিচয়ে মৰে ।

আমেৰিকাৰ মধ্যম ভাগত মানুহ প্ৰায়ে

ইজৰাজি বজ্জহ; আটলাণ্টিক সাগৰৰ দাঁতিত
থকা ইজৰাজি বজ্জহে পচিমলৈ গৈ গৈ থাকে ।
আৰু ইজলণ্ড, আয়ৰলণ্ড, আৰু জৰ্মানি লো-
কে তাত ভাল দেশ আছে বুলি সুনি তালৈ-
কে জাহাজৰে লাখ লাখ গৈ আছে ।

মিচিচিপি নদীৰ মুখত প্ৰথমে কাফি মানুহ-
বিলাকে ১৬৭৮ সঁকত লোমাই, কাফি বজাৰ
নামেৰে তাৰ ওচৰত থকা দেশ খন ললে ।
ক্ৰমেৰে কাফিএ নুঅলিফ নগৰ পাতিলে,
আৰু লুই বজাৰ নাম দি দেশ খনক লুইচিয়ানা
বুলিলে । ১৮০৩ সঁকত আমেৰিকাৰ লোকে
সেই গোটেই দেশ কাফিবিলাকক ৩,০০,০০-
০০০ তিনি কোটি টকা ধন দি কিনি ললে ।
তাৰে পৰা পুজা বৰকৈ বাহিঁচে । ১৮০০ সঁকত
মধ্যম আমেৰিকাৰ ৪,৫০,০০০ পুজাতকৈ
অধিক নাই; ১৮৫০ সঁকত ১৫,০০,০০০
হৈছিল; অৰ্থাত ৫০ বছৰত ২০ গুনকৈ
বাহিঁল । ১৮০০ সঁকত ওহায়ে পুদেলস
৪৫,৩৬৫ মানুহ আছিল, এতিয়া প্ৰায় ২০
লাখ হৈছে; মিসিয়ান পুদেলস ৫৫১ মানুহ
আছিল, এতিয়া ৪ লাখ মান হ'ল; ইন্দিয়-
নাৰ ৪,৬৫১ আছিল, এতিয়া প্ৰায়ে ১০
লাখ; ইলিনই পুদেলস ২১৫ আছিল, এতিয়া
৮ লাখতকৈ অধিক হৈছে ।

পৌল পাঁচনিৰ বিবৰণ ।

Account of Paul the Apostle.

এই অতি উত্তম আৰু পুৰুষে পুৰুষ হো-
আ মানুহ জনৰ চৰিত্ৰ বুজিবলৈ বিবেচনা
কৰা আমাৰ অতি প্ৰয়োজন আছে । তেঁও
কি কপে ইহুদৰ প্ৰকাশিত বাক্য পাই মৰ-
নৰ সেনালৈকে দুখ, আত্মনা, ভাবনা আৰু মনৰ
সন্তোষপেৰেও সেই সুভ বাত্ৰা কিৰ্ত্তন কৰাত
মন দি থাকিল; আৰু জনেকৈ ইহুদৰ ধৰ্ম
মত সম্পূৰ্ণ হৈ, তেঁওৰ পাচত হোআ ইহুদৰ
লোকলৈ আৰ্হি হল; লগৰ ভাইবিলাকক
ধৰ্মমত লজ আচৰন কৰিবলৈ জনেকৈ লি-
কাইছিল; খ্ৰিষ্টৰ নিমিত্তে জনেকৈ সন্তো-
ষৰ আটাই সুখ আৰু লাভক বিটী জন
মানিলে; এই সকলো কথা মন কৰি চালে
আৰু মনত বাঞ্ছিলে আমালৈ অতি লাভ
হব । আমি জানিচোঁ, এই পুৰুষ পাঁচনিৰ
সমান পুৰুষ ধৰ্মমত উচাহ, বিদ্বানত বলৱন্ত
আৰু পুৰুষে সম্পূৰ্ণ প্ৰেম-হোআ আন কো-
নো মানুহ এই কালত বা আন কালতো হো-
আ নাই । বাবে জন পাঁচনিটোক পাচে
হলেও, নিৰিচাকতকৈ একেবিও লজ হোআ
নাই । তেঁও ওপৰ পিজিবিলাকৰ মন্তেৰে
ইহুদৰ বিধান গমিলিএল বিধান পণ্ডিতৰ
লগত সম্পূৰ্ণ ভাৱে লিকিলেও খ্ৰিষ্টৰ ধৰ্ম
কোনো মানুহৰ পৰা লিকা নাই । গলাতিয়া
১:১১, ১২ । আৰু কি ভাৱে খ্ৰিষ্টক কিৰ্ত্তন
কৰিব, তাৰ কথা কোনো ভেজ মজ্জ হোআ
মানুহৰ লগত আলচো ন কৰিলে । ১৬, ১৭
পদ । কিন্তু জনেকৈ প্ৰকাশিত বাক্যৰ দো-
আৰাই পালে, জনেকৈ তেঁও খ্ৰিষ্টক কিৰ্ত্তন
কৰিলে । সেই খ্ৰিষ্টৰ কিৰ্ত্তন নিৰাধন কৰি-
বৰ নিমিত্তে তেঁওৰ অহিভে কিমান মানুহ
উঠিল, শুধাপি কোনো কপেও তাক নিৰাধন
কৰিব নোআবিলে; বন্দিলাল, লাভি, লছোণ
বা ভাবনা এইবোৰেও নোআবিলে; কিন্তু
তাৰ দোআৰাই হানি কৰিবৰ চাৰি ধৰ্ম
ব্ৰিহিহে কৰিলে । সেই কথাতো পাঁচনিএ
আপুনিও কমিয়া ভাইবিলাকলৈ লিখিচে ।

জি জনক মই কিৰ্ত্তন কৰিচোঁ, আৰু জি জনৰ
বাক্য মোৰ বিদয়ত আছে, সেই খ্ৰিষ্টৰ
অগম্য প্ৰেমৰ পৰা মৰন বা জিৱন, স্বৰ্গৰ
দুখ বা প্ৰধান দুখ, বৰ্ত্তমান বা ভবিষ্যত
কাৰ্য, ওপৰ বা তল, আন কোনো সুভা বস্তু-
এও আমাক বিজোগ কৰিব নোআবে, মোৰ
এনে বিশ্বাস আছে । এই কথা পাঁচনিএ তে-
নেক কলে, জনেকৈ অতুললৈকে আপোনাৰ
ধৰ্ম বিদ্বানত বৈ থাকিল; কোনোএ তেঁওক
সেই বিশ্বাসৰ পৰা এক খোজো লব চৰ কৰাব
নোআবিলে । জেতিয়া অগতৰ লোকে তেঁও-
লৈ হিন্সাবে নিন্দা ভাবনা কৰিছিল, তে-
তিয়া সেই ভাবনাৰ ক্ষোআৰাই পুৰুষ কৰ-
মত আৰু বলৱন্ত হৈ; জলা জুইৰ ওপ-
ৰত ভেল বাকি দিলে জনেকৈ দুয়োওক চা-
বি জলিহে উঠে, সেই কপে জেতিয়া তেঁও
অগতৰ নিৰ্ম্ময়া লোকৰ পৰা নিন্দা আৰু ভা-
বনা পাই, জেতিয়া খ্ৰিষ্টৰ ধৰ্মমত অধিক
কপে জলি উঠে । এই কথাৰ প্ৰমান তেঁও
আপুনিএই কৈচে, আমি সকলো পোনে দুখ
ভোগ পোআ হৈও বিয়াকুল ন ইও; উপাই
নাই কিয়া হৈও নিবলা ন ইও; ভাবনা পা-
লেও অৱাধ ন ইও, তললৈ পেলোআ
হলেও বিনাশ ন ইও; যিচুৰ জিৱন আ-
মাৰ সবিলত জন প্ৰকাশ কৰা জাই, এই
নিমিত্তে আমি সদাই সবিলত পুৰুষ যিচুৰ
যিচুৰ ভোগ কৰি কৰিচোঁ । সেই কপে
তেঁওৰ দেহত যিচুৰ ভোগ কৰিলেও কো-
নো কপে বিনাশ ন হল; কিয়নো জি জনৰ
নিমিত্তে এই সকলো দুখ, ভাবনা, নিন্দা
আৰু লাভি ভোগ কৰিলে, সেই জনেই নানা
ঠাইত, নানা সময়ত স্বৰ্গিৰ দৰ্শনৰ দোআৰাই
আপোনাৰ পুৰুষ জনক লাভনা কৰিলে । এই
কপে স্বৰ্গিৰ দৰ্শন আৰু স্বৰ্গভাৱ দোআ-
ৰাই নিজোজন কৰা লোক এই প্ৰিবিধিৰ
মাজত আৰু জেতিয়াও কতো ন হব বুলি
জানিচোঁ ।

এই পুৰুষ আৰু মানৱত পাঁচনি জন ৩০
বচৰ মান বয়সিয়া হোআত স্বৰ্গিৰ দৰ্শনৰ

হোআৰাই মন পালটন কৰা হৈ, ঠেওৰ
বয়স ৬০ বছৰ বয়সিয়া হোআলৈকে খ্ৰিষ্ট
সুত বাত্ৰা কিৰ্তন কৰি কৰিলে। সেমন্ত চে-
তিয়া ঠেও চইডান ভুতৰ লগত বন কৰি
এটাই জাত্ৰা কৰা পথৰ ওৰ পেলালে, আৰু
আপোনাৰ অমূল্য বিশ্বাস ধাৰন কৰি লক্ষ্য
কৰিলে, তেতিয়া নিৰো নামে কৰিয়া বজাৰ
হোআৰাই ভৰোআলৰ মুখত পৰি আনন্দে
পুনৰ চাৰি দি অনন্ত জিহনিৰ ধানত সোমাল।
আৰু তাতে জি অৰিনাসি পুনৰ কৰিচি
পৰমাৰ্থিক বিচাৰ কৰ্তা পুত্ৰ এ বাধি থৈছিল,
তাকে পালে। সেই ঠাইত চাবুকৰ কোৰ,
ভগতৰ অত্যন্ত ভাবনা আৰু চইডানৰ পৰি-
খাই আৰু পাব নোআবে, আৰু কোনো
কালেও ঠেওৰ চকুৰ লো নোলাব, কিন্তু
বাতি দিবে তিনি বছৰলৈকে জি চকুৰ লোতক
ওলাই আছিল, সেই সকলোকে ইহবে আ-
পোনাৰ হাতত গামোচা লৈ মচিহে পেলা-
লে; সেই কাৰনে ডাঙ আৰু কেতিয়াও
ক্রন্দন ন হ'ব।

প্ৰশ্ন।

এতিয়া আমি কোন মানুহৰ বিবৰন
কৈচোঁ?

সেই জন কোন দেশৰ মানুহ?

সেই মানুহৰ কথা বুজাত কি লাভ?

পৌলে কান কথা কিৰ্তন কৰিলে?

পৌলৰ অচহন কেনে আছিল?

পৌল খ্ৰিষ্টৰ বাবে জন পাঁচনিৰ মানুহ
এজন নে, নাইবা পাচে হোআ?

খ্ৰিষ্টক কিৰ্তন কৰিবলৈ ঠেও কোনো মা-
নুহৰ পৰা বিদ্যা লিকিলে নে নাই?

পৌলক কিহৰ নিমিত্তে ভাবনা কৰিছিল?

ঠেও জি জনক বিশ্বাস কৰিলে, সেই
বিশ্বাসৰ পৰা খহি পৰিল নে?

সকল ভাবনা মুখত, ঠেওক কোনে বা-
ধিলে?

পৌলৰ সন্ধান মৰ্ত্তভাবে নিজোজন কৰা
পাঁচনি আৰু আচে নে?

পৌলে কিমান বছৰৰ মুখত খ্ৰিষ্টৰ লিয়া
হল? আৰু তাৰ পাচে কিমান বছৰ বয়স
হৈ আছিল?

পৌল এতিয়া কেনে ঠাইত আচে, তাঁতে
মুখ পাইচে নে?

পৌল পাঁচনিৰ জৌৱন কালৰ বিবৰন।

Paul's Early Life.

পৌলৰ জন্ম কিলিকিয়া দেশৰ তাৰ্চ নগ-
ৰত হৈছিল, পাঁ ২২:৩। ঠেওৰ পিত্ৰি
মাত্ৰি দুয়ো যিহুদি। কিলিপি ৩:৩। আৰু
ঠেও আব্রাহামৰ বন্ধুৰ বেনিয়ামিনৰ কৈহত
জনম হৈছিল; বিধানৰ কথাত কিৰুচি। ক
১১:১। ঠেওৰ পূৰ্বৰ নাম চৌল; পাঁ ৮:
৫৮—৬০; ৯:১—৮। চৌলৰ অৰ্থ খো-
জাটো। কোনো লোকে বোলে, ঠেওৰ জন-
মৰ পূৰ্বে মাক বাপেকে এক সন্তান পাবৰ
আসয়েৰে ইহৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল, পাচে
ইহৰে সিহঁতৰ প্ৰাৰ্থনা সুনি, সেই সন্তান দি-
লে; তাৰ কাৰনে মাক বাপেকে লৰাৰ নাম
চৌল ধলে। কিন্তু পৌল নাম কেতিয়া পা-
লে, আৰু কি কাৰনে দিয়া হল, তাক আমি
স্বকপকৈ নে জানোঁ, তথাপি কোনো পণ্ডি-
তে ইয়াকে কই, বোলে, তেতিয়া কুপ্ত মা-
জুলিৰ পাক নগৰৰ স্বৰ্গিয় পৌল নামে
অধিকাৰে পাঁচনিৰ মুখে খ্ৰিষ্টৰ কথা সুনি
বিশ্বাস কৰিলে, তেতিয়া সেই অধিকাৰে আ-
পোনাৰ পৌল নাম চৌলক মৰ্ত্তভাৱে দি-
লে। আৰু আমিও প্ৰথমে সেই ঠাইতহে চৌ-
লৰ নাম পৌল বোলা সুনিচোঁ; পাঁ ১৩:৯।

খ্ৰিষ্টৰ সঁক ৬ বছৰৰ পাচে পৌল জন-
মিল। তেতিয়া ঠেও ১৩। ১৪ বছৰ বয়সিয়া
হল, তেতিয়া মাক বাপেকে যিৰুচালম নগ-
ৰত ইহৰৰ বিধান লিকিবৰ নিমিত্তে পঠা-
লে। সেই কালত যিহুদি লোকৰ এনে দণ্ডৰ
আছিল, আপোনাৰ লৰাক প্ৰধান কৰম
ডিনটা কৰে; প্ৰথমে চৰ্মচেদন, দুভিন্ন ইহ-
ৰৰ বিধান, জিভিয় কোনো সন্মতিক
বিদ্যা

সিদ্ধাই । সেই ৰূপে চৌলকো ইহুৰৰ বিধান
নিকিবলৈ যিকচালয় নগৰলৈ পঠালে । পৌ-
লৰ শিক্ষক গমিলিএল নামে এজন বিধানৰ
অধ্যাপক হৈছিল । পঁ ৫:৩৪; ১২:৩;
২২:৩ । সেই সময়ত যিহুদি লোক দুই
বিধ আছিল, এভাগ কিকচি, এভাগ চিদুকি ।
পৌল হলে পুখান ভাগৰ কিকচি হৈছিল ।
কিলিপি ৩:৫ । তেঁৱে মণ্ডলিক ভাৱনা কৰোঁ-
তাৰ মাজৰ এজন পুখান আছিল; কি ৩:
৫; পঁ ২২:৪ । জেতিয়া খ্ৰিষ্টৰ পুখম
সেৱক স্তিকানক যিহুদিবোৰে সিল পেনাই
মাৰিলে, তেতিয়া চৌলেও তাতে সাধিবোৰৰ
কাপৰ ৰাখিলে, আৰু স্তিকানক মাৰোঁতে
পৌলবো সন্মত আছিল । পঁ ৭:৫৮—৬০;
৮:৩ । তেনে সময়ত পৌলক বাঘ বা
সিহু বুলিব পাৰিছিল; কিন্তু অলপতে
অতি নম্ৰ মেৰ পোআলি হল । পঁ ২:১৪ ।

প্ৰশ্ন ।

পৌলৰ জনম কোন দেশৰ? কোন নগৰত
হৈছিল?

কাৰ বন্ধু আৰু কোন কৈদত জনম হৈছিল?

তেঁও ভদ্ৰ লোক নে সামান্য লোক আছিল?

তেঁওৰ নাম পুখমে কি আছিল, আৰু সেই
নামৰ অৰ্থ কি?

খ্ৰিষ্টৰ কিমান বছৰ পাচে পৌলৰ জনম
হৈছিল?

তেঁও কত আৰু কাৰ লগত বিদ্যা নিকিছিল?

যিহুদি লোকৰ কেই বিধ আছে?

পৌল কোন বিধৰ মানুহ, উত্তম বিধৰ
হই নে?

পৌলৰ মন পালটাৰ বিসই ।

Paul's Conversion.

জি কালত পুত্ৰৰ বিদ্যাৰি সাধি স্তিকানক
বধ কৰা হল, সেই কালত মণ্ডলিৰ মাজত
অতি হুৰা মুৰা হৈছিল; কিয়নো স্তিকানক
মৰা দেখি সকলো সিন্যবিলাক পাঁচনিবি-
লাকত বাহিৰে চায়ে চায়ে গোট গোট

হৈ গল । আৰু স্তিকানক মৰাতে মণ্ডলিৰ
সকলোৰে আগভটক বৰ সাহ পালে; তাতে
চৌলেও মনত সাহ কৰি, খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম
লুটিয়াবৰ কাৰনে অতি জতনেৰে দিনে ৰাতিএ
সেই কথাতে মন দিলে । পাচে ঘৰে ঘৰে
ফুৰি যুনিহ ভিৰোডা জাকে জাকে পালে,
সেইবোৰক ধৰি বন্দিনালত সুমাই ধলে । পঁ
৮: ৩ । আৰু জিমান পাৰে, সিন্যনকৈ পুত্ৰ
লোকক দুখ দিবলৈ ধৰিলে । সেই ৰূপে
যিকচালয় নগৰত জিবোৰক পালে, সেইবো-
ৰক ধৰি সান্তি কৰাই, বন্দিনালত পেনাই
ৰাখিলে; কিন্তু জেতিয়া সেইবোৰক সান্তি
আৰু ভাৱনা কৰাত মন কুৰ ন হল, আৰু
যিকচালয় নগৰত আন সিন্যক ভাৱনা কৰি-
বলৈকো নাই কিয়া হল, তেতিয়া আন কোন
ঠাইত মানুহে খ্ৰিষ্টৰ ধৰ্ম গ্ৰাহ্য কৰিচে,
তাক বিচাৰিবলৈ সুধি সুধি থাকিল । পাচে
দামেচক নগৰত খ্ৰিষ্টিয়ান লোক ওলাইচে,
এই কথাৰ বুজ পাই, যিহুদিবিলাকৰ বৰ
পোৰোহিতৰ ওচৰলৈ গল; তাতে জি ৰূপে
দামেচক নগৰলৈ গৈ মণ্ডলিৰ লোকক ধৰি
আনিব পাৰে, এনে এখন পত্ৰ, পোৰোহিতৰ
পৰা মাগন কৰি ললে; সেই পত্ৰ পাই মানে
চৌলৰ মন অগ্নিৰ নিচিনাকৈ সিন্যবিলাকৰ
অহিতে জলি জলি আছিল; কেতিয়া ভাৱনা
আৰু সান্তি কৰিবলৈ পাম, কেৱল এনে কথা-
ৰে উত্পাত হল । তাতে সেই কৰম ন কৰালৈ-
কে তাৰ মনত একো জিৰনি নে পালে । তাৰ
পাচত পোৰোহিতৰ পৰা এখন সক্তি পত্ৰ,
আৰু কেডবিলাক মানুহকো পাই, সেই ঠাইত
মনেৰে একেৰিও কাল নি জিবোআকৈ দামে-
চক নগৰলৈ গল । আৰু বাটত জাঁওতে পৌ-
লৰ মনত সিন্যবিলাকৰ অহিতে কি জানি কি-
মান হিঁসাৰ ভাৱনা আছিল, আৰু লগৰ মা-
নুহে নৈতে কিমান কথা আলচি গৈছিল, তাক
কোনে জানিব পাৰে । তথাপি আমি ইয়াকে
বুজিটো, সিন্যবিলাকক ভাৱনা কৰাৰ কথা
বাহিৰে পৌলৰ মনত আন একো কথা নাছিল;
আৰু সেই হিঁসাৰ কথাই তাৰ মনত জুইব

দৰে জলি থকাৰ অন্ত একো কথাও ভাবিব নোআবিলে। জেতিয়ালৈকে চৌলৰ মনত ইহুদৰ মণ্ডলিৰ অহিতে হিন্দা আৰু ভাবনাৰে পূৰ হৈ আছিল, সেই সময়লৈকে পোলে আপোনাৰ মনত ইয়াকে ভাবি থাকিল, মই এতিয়া জি কৰম কৰিচোঁ, ইয়াতে ইহুদে মোলৈ ডুকুট হৈ আছে; কিয়নো ওপৰ পিত্ৰ-বিলাকৰ দোআৰাই ইহুদে জি ধৰম অৰ্থাত বিধান আমালৈ দিলে, এই মানুহবিলাকে নাচৰিয়া যিচুৰ মত লোআত আমাৰ এই ধৰম গুচাব খুজিছে; এই কাৰনে মই এনে-বিলাকক নষ্ট কৰি কৰোঁ, তেন্তে ইহুদে দিয়া আমাৰ বিধানৰ একো হানি নহ'ব, আৰু তাতে ইহুদেও মোলৈ অৰ্থাত মোৰ কৰমত নিচইকৈ সন্তোষ হ'ব।

এই ৰূপে ভাবনা আৰু চিন্তাৰে চৌলৰ মন উগূল খুগূল হৈ থকাত অতি বেগে যিকচালমৰ পৰা দামেচক নগৰলৈ গৈ গৈ আছিল। পাচে জি দিনত নগৰৰ ওচৰ পালে, আৰু জি সময়ত খজ্জৰে আৰু পুডুৰ সিন্যবিলাকৰ অহিতে চিন্তা কৰা ভাবনাৰে চৌলৰ মন পূৰ হৈ আছিল, এনে সময়তে ইহুদৰ হাত তালৈ স্বৰগৰ পৰা বিদিত হল। তেতিয়া দুপৰ মান বেলিত সূৰ্যৰ প্ৰকাশতকৈ অতি প্ৰভাপি পহৰ তেঁওৰ আৰু তেঁওৰ লগত জোআ মানুহবোৰৰ চাৰিও ফালে প্ৰকাশ হল। সেই প্ৰভাপৰ কাৰনে তেঁও একো বখ্যা নে পাই একে বেলিএ ঘোঁৰাৰ পৰা মাটিত পৰিল; তেতিয়া আকাশৰ পৰা হোআ এক বানি সুনিলে, হে চৌল, হে চৌল, মোক কিয় ভাবনা কৰিচা! পাঁ ৯:৪। এনে বানি সুনাত চৌলে অতি ভই আৰু মৰ্জতাৰে কোমল মাত লগাই সুধিলে; হে পুডু, আপুনি কোন? তেতিয়া পুডুএ কলে, জি যিচুৰ ডুমি ভাবনা কৰি আচা, তেঁৱেই মই। এই কথা সুনাত চৌলৰ মন কি জানি কিমান ভয়েৰে পূৰ হল, আৰু জি জনৰ প্ৰভাপি বাহৰ প্ৰহাৰ পালে, এনে সক্তিমন্ত পুডুকে ভাবনা কৰাত কেনে ভয়ঙ্কৰ ভাবনা সো-

মাই তেঁওৰ মন ভগন কৰিলে, তাক কোনে ফাঁহ পাৰে? সিহঁতৰ মুখত মানুহ পৰিলে জেনেকৈ একে বেলিএই হাব হাব ভাগি গুৰি হৈ জাই, সেই ৰূপে সেই ভয়ঙ্কৰ ভাবনা চৌলৰ মনত পৰাত তেঁওৰ মনৰ সকলো হাববোৰ গুৰি হৈ ভাগি গল; আৰু মনৰ অনুমানৰে জানোঁ, সেই সময়ত চৌলৰ মনিত একো সক্তি নে থাকিল। কিন্তু দেখা, এই ৰূপে ভাবনা কৰি থাকোঁতে, জি জনে চেপেটা নল নে ভালে, আৰু ধুঁআৰে সলিতাও নু নুমাই, আৰু জি জনে ভগন হোআ হাববোৰকো বাটিব পাৰে, এনে দায়া-মই জনে পুনৰ মাত লগাই কলে, কিন্তু উঠা, নগৰলৈ জোআ; তেতিয়া ডুমি জিহকে কৰিব লাগিব তাকে ভোমাত কোআ জাব। ৯; ৬। এই কথাৰ বাহিৰেও আন আন অনেক কথাও তেঁওত কোআ হল। পাঁ ১২:১, ১০; ২৬: ১৪—১৮। পুডুএ এই ৰূপে আদেশ কৰাৰ পাচে চৌল মাটিৰ পৰা উঠিল, কিন্তু এনে প্ৰভাপি পহৰৰ দোআৰাই চকুৰে কাকো দেখিব নোআবিলে; সেই কাৰনে তেঁওৰ লগৰ মানুহে হাতত ধৰি দামেচক নগৰলৈ আনিলে; তাতে যিহুদা নামেৰে এজনৰ ঘৰত সোমাই তিনি দিনলৈকে নো খোআ নো বোআকৈ থাকিল। নো খোআ নো বোআকৈ জে আছিল, ইয়াৰ হেতু এই, তেঁও সেই দৰ্শনত ভই পোআত বা আপোনাৰ চকু কৰা হোআৰ নিমিত্তে লম্বোনে থাকিল, এনে নহ'ই, কিন্তু জি জনৰ অহিতে এনে কৰম কৰিলে, তাৰ কাৰনেহে অতি খেদ পোআত একো আহাৰ লবলৈ ইচা নহল। তাৰ বাহিৰেও তেঁও আগৰে পৰা জি জি পাপ দায়ালু পুডুৰ বিৰোধে কৰিলে, সেই আটাই পাপ তেতিয়া তেঁওৰ মনৰ আগত বৈ থাকিল; আৰু তাকে চিন্তা কৰোঁতে মনত অতিসই লোক আৰু বিয়াকুল বাৰ্হি জোআত তেঁওৰ মন নিচই ৰূপে ভগন হল; সেই কাৰনেহে আন কোনো কথাটো নি চিন্তাকৈ কেৱল আপৰ কথাতে চিন্তি আ-

ছিল, আৰু সেই পাপৰ চিন্তা আৰু খেদ এনে গধুৰ পৰ্বতৰ দৰে তেঁওৰ মনত ডাৰ হোআত নহিলৰ কথাটো কি চিন্তা কৰিব পাৰে!

এই ৰূপে তিনি দিনলৈকে নো খোআ নো বোআকৈ পাপৰ নিমিত্তে চিন্তা আৰু খেদ পাই থাকোঁতে সেই খেদত জেন তেঁওৰ মন নিৰলারে বিয়াকুল আৰু বলিয়া হৈ নে জাই, এই নিমিত্তে তিনি দিনৰ মূৰত সান্তনা কৰোঁতা দায়ালু পুত্ৰ এ হনানিয়াৰ বিসয়ে তেঁওক এক দৰ্শন দৈখালে। সেই দৰ্শন পোআতে পৌলৰ মনত চাইগৈ কিছু আসাবে আনন্দ পাপন। কিন্তু সেই দৰ্শনৰ পাচত পুত্ৰ এ হনানিয়াকো দৰ্শন দি কলে, তুমি উঠি পোন নামেৰে বোলাটো আলিএ গৈ যিহুদাৰ ঘৰত ডাৰ্চ নগৰৰ চৌল নামে এজনৰ বাত্ৰা লোখা-গৈ; দেখা, সি প্ৰাৰ্থনা কৰি আচে, আৰু তুমি তাৰ ওচৰলৈ জোআ এনে এক দৰ্শনো পালে। তাতে হনানিয়াই চৌলৰ বিৰোধে উত্তৰ দিয়াত, তেতিয়া পুত্ৰ এ পুনৰ বাৰ কলে, তুমি আন একো কথা ন কৈ পোনে পোনে বাট বুলি জোআ, কিয়নো বিদেশি লোক আৰু বজাবিলাক আৰু ইস্ৰাএলৰ লভুতি-বিলাকৰ আগত মোৰ নাম প্ৰচাৰ কৰিবলৈ সেই জন মোৰ মনোনিভ পাত্ৰ হই। পাঁ ১: ১৫। সেই ৰূপে কোআত হনানিয়া গৈ পৌলক পালে; পাচে তেঁওৰ আগত কিছু কথা বাত্ৰা হৈ পুত্ৰৰ নামেৰে বুৰ দিয়ালে। তেতিয়া খ্ৰিষ্টৰ সঁক ৩৬, আৰু পৌলে ৩০ বছৰ বয়সিয়া হৈছিল।

এই কৰমৰ পাচত পৌলে মনে মনে দে খাকি যিচু জে খ্ৰিষ্ট হই, ইয়াৰ কথা দামে-চক নগৰৰ মাজত কিৰ্তন কৰিলে; সেই ৰূপে কিছু দিন সেই ঠাইতে থাকি, পাচে আৰব দেশলৈ গল; গলা ১: ১৭। কোনো পণ্ডিতে ভাবে, বোলে, পৌলে তাত কিৰ্তন কৰিবৰ নিমিত্তে খ্ৰিষ্টৰ কথা সিকিছিল; কিন্তু অধিক লোকে ভাবে বোলে, তেঁও আৰব দেশত কেৱল কিৰ্তন কৰিবলৈহে গৈছিল: কিয়নো তাত অনেক খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি থাপ-

না কৰা হৈছিল, আৰু সিবিলাকৰ মাজত কিৰ্তন কৰা লোক কোন আছিল, তাক কেৱে কৰ নোআৰে। এই হেতুকে আনিচোঁ, কেৱল পৌলেহে তাত কিৰ্তন কৰি আছিল। তেঁও জে তাত কিৰ্তন কৰিবৰ নিমিত্তে কেৱল গৈ-ছিল, তাৰ প্ৰমাণ তেঁওৰ এক পত্ৰৰ দোআ-বাই বুজিচোঁ। গল ১: ১১, ১২, ১৬, ১৭। তেঁৱে কৈচে, হে ভাইবিলাক, জি সুভ বাত্ৰা মোৰ দোআবাই কিৰ্তন কৰা হৈছিল, সেয়ে মানুহৰ মতে ন হই, ইয়াক ভোমোলাকত বুজাইচোঁ। মই মানুহৰ পৰা তাক পোআও নাই, সিকাও নাই, কিন্তু যিচু খ্ৰিষ্টৰ প্ৰকা-নিত বাক্যৰ দোআবাইহে তাক পালোঁ। তেতিয়াই মই তেজ মজ্জ হোআ মানুহে সৈতে আলচো ন কৰিলোঁ। ইয়াতে পৌলে কোনো মানুহৰ পৰা জে কিৰ্তন কৰিবলৈ সি-কা নাই, তাক ভাল ৰূপে প্ৰকাশ কৰা গল; কিয়নো তেঁও আপুনি কৈচে, মই জি কিৰ্তন কৰাৰ ডাৰ পালোঁ, সেয়ে মানুহৰ পৰা ন হই; আৰু মানুহৰ দোআবায়ো তাক কৰি-বলৈ সিকা নাই; কিন্তু পুত্ৰৰ পৰাহে পাই কিৰ্তন কৰিবলৈ সিকিলোঁ।

পাচে আৰব দেশৰ পৰা তেঁও পুনৰাই দামেচক নগৰলৈ উলটি আহিল। গলা-তিয়া ১: ১৭। কিন্তু তাত কিছু কাল থাকি-লত যিহুদীবিলাকে মাৰিবলৈ খাপ দিব ধৰি-লে; পাচে ভায়েকবিলাকে বাতিএই এটা পাচিড ভৰাই পৌলক গৰ পাৰ কৰি দিলে। জি ঘৰত পৌল আছিল, সেই ঘৰ নগৰৰ গৰতে লগাই সজা হৈছিল, সেই কাৰনে বাতি পাচিড ভৰাই গৰৰ এক সুক্কাই দি পাৰ কৰি দিব পাৰিলে। পাঁ ২: ২৩—৩১; ২ কৰ ১১: ৩২।

প্ৰশ্ন।

স্ত্ৰিকানক বধ কৰাত মণ্ডলিৰ লোকৰ কি হৈছিল?

খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মক কোনে লুটিয়াৰ খুজিলে! পৌলে যিকচালমৰ পৰা খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহক ডাৰনা কৰিবলৈ কোন নগৰলৈ গৈছিল?

পৌলে জাভা কৰাত তেঁওৰ মনত কি কথা
ভাবিছিল ?

দামেচক নগৰৰ ওচৰ পোআত পৌলৰ
কি ঘটিল ?

তেঁও কাৰ বিৰোধে বন কৰিছিল ?

জেতিয়া পৌলে পুত্ৰকে ভাবনা কৰিচোঁ
বুলি জানিলে, তেতিয়া মনত কি ভাবনা
আছিল ?

দুইট লোকক সন্ত কৰিবলৈ কাৰ সক্তি
আছে ?

মানুহৰ দুখিত মন কোনে "সান্তনা" কৰিব
পারে ?

মাটিৰ পৰা উঠিলত পৌলৰ চকুত কি হল ?

তাৰ পাচে তেঁও কাৰ ঘৰলৈ গল ?

কেই দিনলৈ পৌলে নে দেখা হৈ আছিল ?

কি কাৰনে ভোজন পান ন কৰিলে ?

তিনি দিনৰ মূৰত পৌলৰ ওচৰলৈ পুত্ৰ
কাক পাঁচিলে ?

হানানিয়া গৈ পৌলক কি কৰিলে ?

ইয়াৰ পাচে পৌলে দামেচক নগৰত কি
কৰিলে ?

দামেচকৰ পৰা কলৈ গৈছিল ?

আবৰ হেনত পৌলে কি কৰিলে ?

পুনৰাই দামেচক নগৰলৈ অহাৰ পাচে
তেঁওৰ কি ঘটিল ?

সাক্ষৰত ওপৰি কান্ধেৰে পাল ভৰি জোআ নভিলত
দায়ে এবিধ সামুকৰ নকচা ।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জী, নং ১৪ ।

Bukhangh Khura Raja—War with the Koches.

১৪৭৪ সঁকত এওৰে পুত্ৰ চুখাংকা কুম্বৰ

বজা হল, এওকে খোৰা বজাও বোলে ।

লাকনি মুংকেও (৫) সঁকত ত্যাওচুপন ১,

ত্যাওচামচু ১, ত্যাওলুংকতাই ১, ত্যাও-

ভ্যাপ ১, ত্যাওচামকেও ১, ত্যাওতিংপম ১,

ত্যাওউ ১, এই কোঁঅৰ লাভোটা, বৰ পাত্ৰৰ

পুত্ৰক লাপেত ১, চেনবৰৰ পুত্ৰক লাচাম

পম ১, এই সকলে বজা দেৱক দ্ৰোহ কৰিব-

লৈ আলটিলে । পাচে এই কথা বজা দেৱে

মুনি সিহঁতক ধৰি আনি মাৰিব কৰিলে;

পাচে তংখাম বৰ গোহাঁয়ে মাতিলত বজা

দেৱে দাই এৰি সিহঁতক নে মাৰি এৰিলে ।

লাকনি কাতপ্লাও সঁকত বজা দেৱে তেও

বাক কুখ কৰিবলৈ চাৰিঙ্গ বজাকে, বৰ গো-

হাঁইকে, বুৰা গোহাঁইকে, সৈন্য সেনা দি

পঠালে । পাচে ইবোলাক তিনিএ গৈ নাম-

কপত বলগৈ; তাৰ পৰা চাৰিঙ্গ বজাই বৰ

গোহাঁয়ে নামভুভুত বললৈ; বুৰা গোহাঁয়ে

নমাইব বাটে গল; তাৰো পৰা চাৰিঙ্গ বত।

বৰ গোহাঁয়ে আইতনিয়া দিলে দি গল ।

পাচে সিহঁতে খেদি জাবৰ দেখি লৰা ভি-

ৰোভা এৰি ভাগি লুইতে গল; আইতনিয়া

ভাগি গৈ পাপুকিয়া নগাত সোমালগৈ ।

পাচে চাৰিঙ্গ বজা বৰ গোহাঁয়ে খেদি গৈ

পাপুকিয়াৰ গাঁও পালেগৈ; পাচে পাপু-

কিয়াও ভাগি গৈ খামতেজিয়াত সোমালগৈ।

পাচে আমাৰ লোকে খেদি গৈ খামতেজ

পালেগৈ, পাচে খামতেজ ভাগিল; খামতে-

জিয়াৰ পালে মেচোন ১ স । সেই ঠাইতে

বৰ গোহাঁই নৰিয়া পৰিল । বৰ গোহাঁইক

ওলটাই আনোঁতে বাটত আইতনিয়া, পা-

পুকিয়া, খামতেজিয়া, এই তিনি গঁয়া নগা

এটাই হৈ ডইমুং পৰ্বতত বেৰি ধৰি বৰ

গোহাঁইক লৈ অহা মানুহক কাটিলে । পা-

চে ত্যাওচুপন, ত্যাওভু, এই দুই কুম্বৰে

খেদি গৈ ডইমুং পৰ্বতত কুখ ধৰিলে; তি-

নিও কৈদ নগা কুখে নোআৰি ভাগিল ।

দুই কৌঅবে বব গোহাঁইক একআই আনি-
লে। লাকনি কামাও (১) নঁকত বব পাজ
গোহাঁই মবিল, বুবা গোহাঁয়ে মবিল।

লাকনি ভাওচি নঁকত ডরাইখেকক ভাও-
চাম্বাই নাম দি বুবা গোহাঁই পাতিলে।
লাকনি কাপচি (১১) নঁকত পুতাপ বাইব
নাতিএক আহিল। পাচে আলুআ কুঁয়া ভটি-
বাই গৈ পুতাপ বাইব নাতিএকৰ লগ
ললেগৈ। পাচে দুয়ো উজাই আহি দিখৌ
মুখ ললেহি। বজা দেৱে এই কথা সুনি
ভাম্বাম বব গোহাঁইকে, বুবা গোহাঁইকে,
বব পাজ গোহাঁইকে বনলৈ পাঁচিলে।
ইবোলাক তিনিও গৈ দিখৌ মুখত বন
ধৰিলেগৈ। এনেতে জোহানৰ পুতেক ন-
বকাম্বপৰ ভায়েক, জকা দেঁওখাইক চোলা
পেলাবৰ নিমিত্তে মাৰিলে। পাচে আহিব
দিনত বজা দেৱে মনখাম কুমৰকে, চুম-
ভাককে, এই দুইক বহুত মানুহ দি বোকাভ
গৰ বাস্তিৰ দিলেগৈ।

লাকনি ডাপমুত (১৩) নঁকত বুবা গোহাঁইক
বোকাৰ গৰত থাকিবলৈ পঠালে। এই নঁক-
তে আগৰ বোকাৰ গৰত থকাবোৰক সনালৈ
পঠালে; নামনি কলিয়া মুখুজিয়া হাতি
মুৰিয়া ১, মৰিবভেল ১, এই দুইক ভাও-
ডুকৰ লগলৈ সনালৈ পঠালে। ভাওডুকলৈ
বঁটা দিলে হাতি ১, ডঙ ১, হেজদান ১,
হিলৈ ১, কপৰ জবা ১, বেলা ১। আক
ভাওচাম্বাই বুবা গোহাঁইক সবাৰ গুব
কৰি দি সনালৈ পঠালে। বকতিয়াল হাতি
মুৰিয়া মতিয়ানত ১, উজনি কলিয়া হাতি
মুৰিয়া ১, এই দুইকো লগত দিলে।

লাকনি বাইচান নঁকত চুচুচুচু, টেপুএ,
এই দুৱে উজাই আহি সনা পালেহি।
আমাৰ লোকেও গৈ সনাত থাকিলগৈ।
পাচে সিহঁত দুৱে লুইতে উজাই দিখৌ
মুখ পালেহি। পাচে এই কথা সুনি বজা
দেৱে চাৰি বজা, ভাম্বাম বব গোহাঁয়ে,
কাম্বাম বব পাজ গোহাঁয়ে, ডরাইখেক বুবা
গোহাঁয়ে আলচি, নাৱে ভটিয়াই লুইতে পা-

লৈগৈ। সিহঁত দুৱে গধূলি বেলা লুইতে
উজাই পুনৰ দুপৰ বাতি ভটিয়াই আহি,
আমাৰ মানুহলৈ হিলৈ মাৰিলে; দুই চাৰি
গুলি লগিলত আমাৰ মানুহ ভাগিল।
পাচে সিহঁত দুই ভটিয়াই গৈ, নাৰ্ছি মুখৰ
চাপৰিত বলহি। আমাৰ লোকে খেদি গৈ
নাৰ্ছি মুখত জুখ ধৰিলেগৈ; তাতে আমাৰ
ভাওমুচাম পৰিল।

লাকনি মুখাম্বাও নঁকত মাঘৰ দিনত, কৌচ
বজা লুইতে উজাই আহি, দিখৌ মুখৰ
পোনে লুইতৰ উতৰে বলহি। পাচে বজা
দেৱে চাৰি বজা, ডরাইখেক বুবা গোহাঁই,
ভাও উভ, ভাওচুলু, কাম্বাম বব পাজ,
চুতাম্বা খামচেন, এই সকলোৰে গৈ, ইপাবে
কৌচ দি বনলৈ। ভাওবি আইখুম্বা মুজক
জুখৰ অধিকাৰ কৰি, ডিপাম বজাক লগত
দি দিহিৰ গৰত থাকিব দিলে গৈ। সেই
সময়ত বহাগৰ দিনত মৰজি ৰাজ্য ভাগি
আহিল। পাচে চাৰি বজা ভাৰিৱা নক-
লেবে আলচ কৰি বজা দেৱলৈ জনাই,
কাম্বামৰ পুতেক লাজিতাম ১, লাচাইলু-
১, লাজিখুন ১, এই তিনিও কৌচ বজাৰ
চাইলৈ প্ৰতিৰ কাৰনে পঠাই দিলে; কৌচ
বজাও মিত্ৰ কৰিবৰ নিমিত্তে বতিকৰা নামে
ভাল মানুহ এটা পঠাই দিলে। কৌচ বজা
এই বুলি কৈ পঠালে; আমিও এতিয়াৰ
ন ইও, সিৱোলাকো এতিয়াৰ ন হই। বি-
সেনত বৰ্গি বজা ইন্দ্ৰৰ সন্তান, আমিও
সদা সিবৰ সন্তান; এতেকে তোমাৰ আমাৰ
দন্দ কন্দল কৰিবৰ উচিত ন হই; পূৰ্বভো
তোমাৰ আমাৰ অধিকাধিক প্ৰতি গোটি চলি
গৈচে। এই জানি তোমাৰ আমাৰ দুই
ৰাজ্য কুলে-জেনে ৰূপে ৰহিব, সেই ৰূপে
আপুনি নিবন্ধ কৰি ৰাজ্য লওক, আমাকো
দিওক; এই কথা সুনি জে মনে সৰ্ব জনে
পুসাম্বা কৰে, তাকে আচৰিব। সন্দেল দি-
ছিলে, হাতি এটা, ঘোঁৰা চাইটা, আক এটা
সোনৰ স্ৰিম বজা ঘোঁৰা। পাচে বজা দেৱে
এই কথা সুনি পাজ মজিবে আলচ কৰি

কৌচ বজাটল দিলে, হাতি ২ টা, আৰু এটা
কপৰ টাঙ্গি বজা। পাচে কৌচ বজাও প্ৰি
তি হৈ আপোনাৰ দেশলৈ উটিয়াই গল।
আমাৰো মৈন্যে বনৰ ঠাইৰ পৰা উলটি
আহিল।

পাচে আৰুও তেওঁৰ দিনত কৌচ বজা
টেপুক পঠাই দিলে। টেপুএ আহি দি-
হিহুত কৌচ দি বলহি। কৌচ বজাও পা-
চতে আহি বলহি; আমাৰ দিহিহিয়া কৌ-
চৰিএ জানি গৰ এৰি ভাগি দখিন পাৰলৈ
আহিল। কৌচ বজা ভৰে নাৱে খেদি আ-
হিল। আমাৰ চাৰিজন বজা, ডুৱাইখেক বুৰা
গোহাঁই, কৌচ বৰ পাচু গোহাঁই, চুডা
খামচন, এই সকলো আলচি হাতি ১ টা,
মুৰিয়া হেজম্বান ১ খন, হিলৈ ১ টা, এই
বহু দি লেচাই ১ ক, খিল্লা মূখক
পুতেক ১, এই দুটক কৌচ বজাৰ ঠাইলৈ
পঠাই দিলে; ইহঁত দুয়েও কৌচ বজাক
এই সন্দেস দিলেগৈ। আমাৰ ঘোঁৰা চোআই
কৰলৈ নো পাওভেই, জোপা সকল ভাগিৰ
খুইছিলে, এনেতে ঘোঁৰা চোআই পাট আগা
কৈ উলটি আহিল। পাচে আমাৰ মানুহ
বৰ নোজাবি; ওমাজ হাতি গৰ এৰি পলাই
আহিল। সিবোৰলৈ বাট নে চাই বজা দেৱে
ভইখামন্ত সবাকো গোট খুজাই, তাৰে পৰা
বগা পৰ্বত উঠি চৰাই খোবোজন্ত থাকিলগৈ।
কৌচই পৰ্বতত ভিনি মাহ আছিলে, কৌচ
বজাও আহি পাইমানি বিলৰ কাষৰত
থাকিলহি।

পাচে বজা দেৱে প্ৰতিজন কাৰনে ডুৱাই-
খেক বুৰা গোহাঁইক, কৌচ বজাৰ ঠাইলৈ
পঠাই দিলে। সন্দেস দিছিলে, সোনৰ কলহ
২ টা, কপৰ কলহ ৪ টা, কপৰ বেলা ১
খন, কপৰ জৰা ১ টা। বুৰা গোহাঁই আ-
হি কৌচ বজাক পাইমানি বিলৰ কাষৰত
সন্দেস দি প্ৰতিজন কাৰনে কলেগৈ। পাচে
কৌচ বজা বুলিলে, ডুৱাইখেক বুৰা গো-
হাঁই, ভূমি উদৈগিৰি বজাত এই কথা কৰা
জাই, ভিনি জনা গোহাঁইৰ পুতেকক দিব,

চুডাৰ পুতেকক দিব, খামচনৰ পুতেকক
দিব; মই সকলো স্বৰ্গি বজাৰ ৰাজ্যতে হৈ
জাম; এই বুলি বুৰা গোহাঁইক বিদাই দি-
লে। বুৰা গোহাঁয়ে আহি সকলোকে বজা
দেৱত জনালেহি। কৌচ বজাও লুইতৰ মাজা-
লিত থাকিলগৈ। সাওনৰ দিনত বজা দেৱে
লুলাওৰ পুতেক আকুত্যা ১, বুৰা গো-
হাঁইৰ পুতেক ভ্যাওভাত ১, বৰ গোহাঁইৰ
পুতেক ভ্যাওপেত ১, খিমবতৰ পুতেক লাকে
১, খামচনৰ পুতেক ১, চুডাৰ পুতেক ১,
এই সকলক কৌচৰ ঠাইলৈ বুৰা গোহাঁইৰ
হাতত দিলে।

পাচে দিহিহিয়া বজা দেৱৰ জিএক, খোৰা
বজা দেৱৰ পেহিয়েক, বৰ গোহাঁইৰ ঘৈ-
নি নাংবজ্জ গাভৰু পুতেকৰ লগতে আহি
বুলিলে, মোৰ পোক ভাটি ৰাজ্যলৈ কলেই
দিম' কৌচত জে বৰ হাবিলি, বজা নো কি'
ভাৰিয়া নো কি! গিৰিএকক বোলে, তই
নো কিহন বৰ গোহাঁই! ভাল, তইতে জে
বৰ হাবিলি, মই জুখ কৰি চাঁও, তইতৰ
টুপি চলা কুনবিন কুনখা পিন্ধি কৌচক জুখ
কৰোঁ: ভিবোতা নে পুতাপু. এতেকে মোক
জানিব। তইতে মোৰ সাজ পিন্ধিবি, এই বুলি
গাভৰু পুতেক ভ্যাওপেতক কাৰ্হি নিলে
পাচে বৰ গোহাঁয়ে বজা দেৱত কলে, ৰাজ্যৰ
নিমিডে মোৰ পোকে দিলোঁ, জক। পুনৰ
গাভৰু বোলে, মোৰ লৰাক কোনে দিব
পাৰে? দিখো নৈক বান্ধি ওভোতাই বোআৰ
পাৰিলেহে মোৰ লৰা দিব পাৰে। পাচে বজা
দেৱে খজ কৰি বুলিলে, বৰ গোহাঁইৰ পুতেক
জাৰ নে লাগে, মোৰ ভাই চুগাম কৌজৰ
জক, এই বুলি ভ্যাওচুগামক কৌচৰ ঠাইলৈ
বুৰা গোহাঁইৰ হাতত দিলে। সাওনৰ দিনত
বুৰা গোহাঁয়ে গৈ কৌচ বজাৰ ঠাইত সকলো
ওল সোধালেগৈ। খামচনৰ পুতেকক সৰ
লৰা বুলি ওলোটাই দি, কৌজৰক ভাল
ৰূপে ৰখিয়া দিলে; কৌচ বজা আপোনাৰ
ৰাজ্যলৈ উটিয়াই গল।

পাচে চাৰিজন বজা, ডুৱাইখেক বুৰা গো-

ইহা, এই দুয়ে কৌচক ওলক লোখাই উজাই আহি বজা দেৱক সপুপক্ষে কলেহি। উজিৰ বামুন ১, তপসি লক্ষৰ ১, মালামূল্য লক্ষৰ ১, এই তিনিক কৌচ বজাই উত্তৰকোলত বজা খোজা পাতি থৈ গল।

লাকনি প্লেকমিত (১৬) নকত আছোনত চৰাই খোবোন্ধৰ পৰা বজা দেও নগৰলৈ আহি, পাঙ্কৰজা কৌঅৰক মাৰিলে। সেই বচৰতে আমাৰ ওল দিয়া চুগাম কৌঅৰক মুখ্য কৰি সকলো মানুহক কৌচ বজা আমাৰ ৰাজ্যলৈ পঠাই দিলে। পঠোজাৰ কাৰন কঁও। এক দিনা প্ৰতি কৌচ বজাৰ আগত বাজা কলেহি; পাচে বজা দেৱে ভ্যাওকন-খামক, ভ্যাওতক, এই দুইক পঠাই লাচান-গা কচাৰিক খৰি আনিব দিলে। পাচে দুয়ে গৈ ভাক খৰি আনিলেগৈ। পাচে ইবোৰ জাৰৰ সুনি ভ্যাওজাইখাম, ভ্যাও-তিপু, এই দুয়ে বজা দেৱক দোহ কৰি, ঘাই লুইতৰ পাৰ হৈ বামুন উজিৰৰ চাইত সোমালগৈ। এই তিনি কথা একে বচৰতে। পাচে বজা দেৱে ভ্যাওকনখামক উজনি কলিয়া ৰাজ্য দিলে। কপ সন্ধিকৈ কনখামৰ লগত ভিবুক মুখত থাকিব দিলে-গৈ পাচে কনখামক ভিবুক মুখৰ পৰা আ-ৰি বুৰা গোহাঁই পাতিলে, তৱাইথেকক বুৰা গোহাঁই ভাঙিলে।

লাকনি কাতকেওত (১৭) নকত কাতিৰ দ-নত মালামূল্য লক্ষৰে বজা দেৱক দোহ কৰি বৈল আলটিলে। পাচে কৌচ বজা বোলে ভাই চুগাম, পাসা খেলোঁ আহ, এই বুলি পাসা খেলিলে। পাচে চুগাম কৌঅৰে কুৰি ঢাল পাসা জিকিল, এচালত জোৰ দহ লাগি আছে। এনেতে কৌচ বজা বোলে, ভাই চুগাম, যদি জোৰ দহ মাৰিব পাৰ, সত্যে সত্যে জেই খোজা, তাকে দিম। পাচে চুগাম কৌঅৰে বিমুখে ঢালি জোৰ দহ পে-লালে। পাচে কৌচ বজাই বোলে, মই বচ-নে আটিলোঁ; মই দিও বুলিচোঁ, ভই জি খোজ খোজ। পাচে চুগাম কৌঅৰে বোলে,

ভাল; যদি দিবা, মোৰ লগত অহা মানুহে সৈতে মোক আমাৰ ৰাজ্যলৈ পঠাই দিয়া। কৌচ বজাই বোলে, ভাল, বিদাই দিলোঁ; তোমাৰ মানুহে সৈতে জোআ, আৰু মোৰ মানুহ জি জাৰ কৰিচে, তোমাৰ লগত জক। পাচে চুগাম কৌঅৰ মানুহে সৈতে উজাই আহি বজা দেৱক লেৱা কৰি সপুপক্ষে বাজা কলেহি।

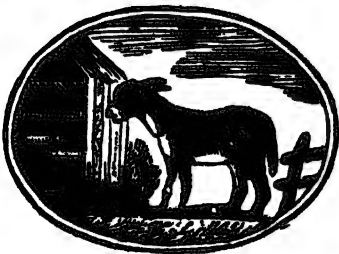
পাচে বজা দেৱে উজিৰ বামুনকে তপসি লক্ষৰকে, এই দুইক মাতি আনি, ই চাইতে বাখি থৈ, ভ্যাওজাইৰ পুত্ৰক লাইচুকক পঠাই মালামূল্য লক্ষৰক খৰি আনিব দি-লে; তাৰ লগতে কৰা ভিবোতা খৰি আ-নিব দিলে। পাচে সিবোৰেও গৈ লৰা ভি-বোতা সহিতে সিহঁতক খৰি আনিলে। পাচে উজিৰকে তপসি লক্ষৰকে লোআ মেলিলে; মালামূল্য লক্ষৰক কাটিলে। পাচে বজা দেৱে আছোনৰ দিনত তিনি জনা ভাঙ্-ৰিয়াক পঠাই চিনাভলিত গৰ বান্ধিব দিলে। আৰু বৰ গোহাঁই পৰিয়া লাগুনম্ননাক ৰাজ নেওগ পাতিলে। এনেতে আছোনৰ দিনত চুটিয়া আহি আমাৰ খেৰেম, নামকপ, দুই ৰাজ্য ভাঙিলেহি। পাচে বজা দেৱৰ দমা-য়েক চুলে-তিপাম বজা গৈ চুটিয়াৰে জুখ খৰিলেগৈ; তিপাম বজাৰ উঠা হাতিত চুটিয়াই তিনি পাট কাঁৰ লগালত বলে নো-আৰে হেন দেখি, তিপাম বজা দিহিৰ পাৰ হৈ হহকি আহিল।

পাচে সেই সময়ত মাঘৰ দিনত পৱন নামে ঢেকেৰি বজা জুখ কৰিবলৈ পালেহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি চুলে-তি-পাম বজাকে, তনখাম বৰ গোহাঁইকে, এই দুইক দিখৌ মুখত থাকিব দিলেগৈ। পাচে বুৰা গোহাঁই, বৰ পাজ গোহাঁই, কপ সন্ধিকৈ আনো ভা ভাঙ্ৰিয়া লম্বতে লুইত পাৰ হৈ গৈ ঢেকেৰিৰে মুণ্ড ভগাত জুখ খৰিলেগৈ। ভা-ঙে ঢেকেৰি বিহুৰ পৰিল, বিহুৰ লোক ভা-গি গল। ঢেকেৰি বজা হাতিত উঠি কৌচ এৰি জাঁওতে গুলি লাগি হাতি এৰি এবাই

গল। পিতলিয়া হাতি টি ১, সুনিয়া ডঙ
সুনিয়া হেৰমান ২, সোনৰ কাক মুঠিৰে
চুৰি ২, কপৰ বাত ১, কপৰ টেম ১, এই
বস্ত্ৰ ঢেকেৰিৰ হাতিৰ ওপৰত আমাৰ পালে।
পাচে ঢেলা বজাই গুলি খাই ঘোঁৰাত উঠি
পলাই গল, আমাৰ মানুহে পাচে পাচে খেদি
গল। পাচে ঢেকেৰি বজাই এবাৰ নোআৰে
হেন দেখি, ঘোঁৰা এৰি বাতি এখনি নারত উঠি
পলাই গল। পাচে আমাৰ মানুহে কৌচৰ
হাতি ঘোঁৰা অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ বিস্তৰ পালে; পাচে
বজা মেৰে কাগুনৰ দিনত বৰ গোহাঁইকে, বৰ
পাত্ৰ গোহাঁইকে, বুৰা গোহাঁইকে, কপ সন্দি-
কৈকে, ঢেকেৰিৰ ঢেলা বজাক খৰিৰ দিলে
গৈ। পাচে চাৰিও গৈ ঢেলা বজাক খৰি
আনি বজা দেৱৰ ঠাইত দিলেহি। পুনৰ
কৌচৰ টেপু নামে বৰ বৰুআ এটা সাওনৰ
দিনত লুইতে উজাই আহি ভাদ্ৰ আহিন
দুমাই লুইতৰ কোসত আছিলে। লাকনি
খুততোও (১৭) সঁকত কাতিৰ দিনত বজা
মেৰে ডাল্লিয়া সকলেৰে গৈ লুইতৰ কোসত
টেপুক জুখ খৰিলেগৈ। পাচে তাৰ লোক
জন বহুত পৰিল, কেতবোৰ ডাগি পলাল,
টেপুও পলাল; তাৰ লগৰ মোহন লক্ষৰক
খৰি আনিলে; তাৰ বৰ নাও অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ
অন্যো বস্ত্ৰ বিস্তৰ পালে।

চেণ্ডেম্বৰ অকনোদইত লিখা সাঁখৰ উত্তৰ।

১, আলি বাট। ২, কুঠাৰ। ৩, ভোট
মৰিচ। ৪, আঁঠুআ। ৫, চালনি। ৬, সূৰ্জ
আৰু পানি। ৭, মিচা মাচ। ৮, বাঁহ। ৯,
খুৰ। ১০, খৰম। ১১, বচৰ। ১২, ঘণ্টা।
১৩, জোৰ ডামোল।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events.

এই সিন্ধাগৰৰ দিগ্ধী নদ্বিৰ সি পাৰে
হাতিখোকৰ চাদৰৰ নামেৰে গৰিয়াৰ ঘৰত
কেও ন থকাত ১৪ অক্টোবৰৰ দিনা দিনতে
২ বজা মান বেলিকা ঘৰত চোৰ সোমাই
বটালিৰে তাৰ 'পেৰা কালি কাপৰ কানি
একো নি নি মুঠে ১৫৩৪১১ টকাৰ সোনৰ কপৰ
অলঙ্কাৰ নিলে। পাচে গধূলি গিৰিইত গৈ
এই দুৰ্দশা দেখি ধানাত কোআত ধানৰ
আমোলাই বিচাৰ কৰি তাৰ নিচেই ওচৰে
ফিৰদাস বুলি এটাক অনেক সোতাত খৰি
বিচাৰ কৰ্ত্তাৰ গুৰিলৈ পঠাইচে। আৰু ৪ দিন
মানৰ মুৰত তাৰ ঘৰৰ ভেটি খনাত ১৬
টকা দামৰ কপৰ চন্দ্ৰহাৰ এডালো ওলাইচে।
আৰু চুৰ কৰিবৰ দিনা গধূলি ফিৰদাস অপ-
বাদি জি খন হাবিৰ পৰা গধূলি ওলাই
আহিছিল, সেই দিগ্ধী হাবিএ হাবিএ বি-
চৰাত ঠায়ে ঠায়ে কপ সোন আৰু থাক
মনি ৮০০। ২০০ টকাৰ মাল পাইচে।

চেণ্ডেম্বৰ মাহৰ অকনোদইত লিখা গৈছিল,
গোলাঘাটৰ কাচাৰিৰ গুৰিত খনি চুটিয়াক
খুঁচি মৰাৰ বাবে সদৰৰ হুকুম অনুসৰি নো-
মল চুটিয়াক ২২ নৱেম্বৰ তাৰিখে ৮ বজাৰ
সময়ত কাঁচিৰ দোআৰাই এই সিন্ধাগৰতে
প্ৰান দণ্ড কৰিব।

কোনো কালে নে দেখা হু সূনা বস্ত্ৰ ১৭-
৭৩ সঁকৰ চাৰি কাৰ্তিক ১২ অক্টোবৰত দেখা
হল। মচলমানৰ মৰিয়া হাজৰকিয়াই খুঁটিৰ
পৰা এটা মহ পোআলিৰ নাক চকু জিৰা
থকা মুৰ এটা, কিন্তু কান চাৰি খন, দু খন
মাজ মুৰত, কঁকালৰ পৰা দুটা, নেজ দু গচ,
ভৰি ৮ টা, এইটো মহ আনি সিন্ধাগৰৰ
কাচাৰি ঘৰত চাহাৰ লোকক দেখালত অনে-
কে চাইছিল।

২৩ অক্টোবৰ বিৰচতি বাৰত কলিকতাৰ
ওচৰৰ দেশ আৰু সাগৰতো অভিসই বৰ
ধুমুহা বতাহ মাৰি ডালেমান জাহাজ চৌৱেৰে

ভাঙিলে । বজালি নামে এখন জাহাজ নিচেই নষ্ট হ'ল, কিন্তু তাৰ মানুহবোৰ আন জাহাজত উঠি বখা পৰিল । আন আন ঠাইতো বহু জাহাজ ভগাব কথা কৈচে ।

বহুই নগৰত দুজন পাৰ্চি লোকে মচলমান ধৰম লোআত, এজন পাৰ্চি সন্মাদকে মচলমানৰ অহিতে অনেক কথা লিখিলে ; তাতে সিহঁতৰ হেজাৰ হেজাৰ মানুহ গোটে খাই পাৰ্চি-বিলাকৰ ঘৰ দুআৰ লুট কৰি ভাঙিবলৈ ধৰিলে । এই ঘৰে বৰ হ'ব। মুৰা হ'লত মাজেটৰ চাহাবে পুলিচৰ বৰকন্দায়ে সৈতে গৈ ৮৫ জন মানুহক ধৰিলে । আৰু সেই ঊন্থত ১৬ জন মানুহ খুন হ'ল ।

মলমাইন নগৰত ২০ জন কইদি লোকে ভাপ জাহাজত নাগ মাটি লক নাৱেৰে ভৰাই থাকোঁতে অকস্মিতে সেই নাও লৈ নদি পাৰ হৈ মান দেশলৈ জাবলৈ ধৰিলে । এনে সময়ত দাবোগাই সিহঁতৰ এটা গুলিয়াই মাৰি পাচে পিয়দাবোৰে সৈতে আন নাৱত উঠি, সিহঁতক খেদি গ'ল । পাচে কইদিৰ নাৱৰ ওচৰ পাই পিয়দাবোৰে দাবোগাৰ হুকুম নো পোআকৈ গুলিয়াবলৈ ধৰিলে, আৰু বামলৈ আহিলত পুলিচৰ লোকেও সিহঁতক আক্ৰমণ কৰিলে । মুঠে ১৪।১৫ জন কইদি মাৰিলে ।

চুক সমুদ্ৰৰ দাঁতিত আধেন নগৰত থকা ইজৰাজি সেনাৰে সৈতে আৰব আদি বাসি লোকে বাৰে বাৰে ঠাঁজিয়া কৰি সেনত কাপ্তান মিলন চাহাবক বধ কৰিলে । সেই কথা সুনি প্ৰতিকল দিবৰ নিমিত্তে গবৰ্নমেণ্টে বহুই নগৰৰ পৰা দুই ভাপ জাহাজ আৰু ২০০০ সেনা ভালে পঠাই দিচে ।

শ্ৰিৰামপুৰত থকা বামবদ্ৰ গোঁসাই জামিনদাৰক কোনো মানুহে গাঁৱত এটা সূৰু হৈচে বুলি মাতিলত জামিনদাৰে গৈ তাক মিচা বুজি বাতি সেই গাঁৱত থাকিল । তাতে নিসাত কোনো লোকে ঘৰত সোমাই জামিনদাৰক মাৰি উলিয়াই এখান পথাৰত পুতিলে ।

ক্ৰমে ক্ৰমে সেই কথা সুনি ঠেওৰ এজন মিডিয়ে বিচাৰি ল'পালে, আৰু সেনত বধ কৰাবোৰক ধৰি বিচাৰ কৰ্ত্তাৰ হাতত সোধাই দিলে ।

কলিকতাৰ কৌঠৰ ভিতৰলৈ চানাপ আনিবলৈ নিলেগ হোআত কটিকা খোআ গোৱা লোকে গুপুতকৈ নানিলে নে পাট । কৌঠৰ দুআৰত থকা চতুৰিএ এজন তিবোডা মানুহে কোসত ল'ৰা লৈ ঘনে ঘনে অহা জোআ কৰিবৰ দেখিলে ; তাইৰ ল'ৰা দিছল বিহা মেখেলা আদিৰে পিন্ধা হৈছিল, কিন্তু ন কন্দা ন মডাত চতুৰি বিস্মই মাৰি চাব খুজিলে ; তাতে মাকে চাবলৈ নি দিলে । পাচে চতুৰিএ তাইক এবি নি ধি বলোৱে চাই, হাত তৰি সকলোএ সৈতে এটা বগি ডামৰ ল'ৰা পালে ; আৰু তাৰ গাত এটা বিস্কা দেখা পাই তাক মুকলি কৰি চাই চাবাপেৰে ভৰা হোআ দেখিলে ; এই কথা কলিকতাৰ সমাচাৰ পত্ৰত লিখা আছে ।

মহা বৰ্ণনত যি খেহ লোকে আপোনাৰ কন্দাৰিন বিসয়া বুলিলে, সি একো বিসয়া নহ'ই, সামান্য মানুহ বুলি খেহৰ সমাচাৰ পত্ৰত লিখিচে ।

ঈজুত বিটন নামে যি জন দুখলিয়া বৰ চাহাবে কলিকতাত চোআলিৰ পৰ্হা সালি এখন খন দি পাতিলে, ঠেও খ্ৰিডু হ'ল । ঠেও মৰাৰ কাৰনে গবৰ্নৰ ছেনবল ল'ড চাহাবে সেই পৰ্হা সালি খন দি পালন কৰিম বুলি কৈচে । আৰু খ্ৰিডু হোআ বজা কিছুনাথৰ ভাৰ্মা ঈমতি বৰ্মমই বানিএ চোআলিক লিকাৰৰ নিমিত্তে এহেজাৰ ৰূপ দিচে ।

বজাল দেশৰ কল্যানিৰ কোৱত গোৱা চিপাহি ২৭,৮২৩, হিমছাৰি চিপাহি ১,০২,৪০৬, আৰু বৰ চৌপ ২২৫ টা আছে ।

খেহ দেশৰ ম্যাংহাই নগৰৰ মানুহে ইজৰাজিএ সৈতে বিৰোধ হৈ, নগৰৰ চাৱে চাৱে এই কথা ভুলাপাতত লিখি ঘৰৰ বাৰত লগাই লগাই ধলে । হেৰ ঘিন লগা

মেলচ! হেৰ ঘিন লগা মেলচ! ভইতে আৰ্চিঙ আপোনাৰ মুখ চা। মুখে কথা কব পাৰ, পহুত চাই ভইতৰ এইমান ভেদ আছে, সি দিকিলৈ একো ভেদ নাই। এই দেশৰ লোকে ভইতৰ কৃতিৰ কথা, নিভি, কামৰ মন্তে কই, কিন্তু ভইতে ডাক নৈ জান; ভইতৰ আটাইবোৰে মূৰ কাটি নষ্ট কৰিবৰ উপাইহে আছে আক।

লগাচাৰ দৰ্শনে ধেহৰ এই উপমা দিচে। লক্ষত ভতৰা পুখুৰি পাৰত চৰি আছে; লক্ষ কুকুৰলৈ চোআচোন, ভৰিহে জঁপিয়াই কেবোৰে ডেও দিএ, ভৌ ভৌ কৰি ভতৰাক বেৰি ধৰি ধেনে, কিন্তু ভতৰাই নে মানি চৰি থাকে। সেমত কুকুৰে সাহ পাই বৰকৈ জঁপিয়াই ভতৰাৰ নাকত ধৰাত লিঙ্গ পেটে সুমাই পুখুৰিলৈ পেলাই অন্ত কৰে।

ধেহ দেশৰ পৰা বাজা আহিচে, ডিএন্তেহ নামে বাজ দুই কৰা সেনাপতিএ কোআচি পুদেস ললে, আক আপোন নামেৰে ৰূপ মোহৰ মাৰিচে।

ইংলণ্ডৰ মহা বানিৰ ৬৭১ বনুআ জাহাজ আছে; তাৰ মাজত ১৭৮ ডাপ জাহাজ হৈচে। কেতবিলাকৰ ১২০। ১২০ বৰ টোপ আছে। জাহাজৰ কাম কৰা পুই ৫০,০০০ মানুহ আছে, আক জাহাজৰ বনুআ ১৩,০০০।

আমেৰিকা মিল দেশৰ ভিতৰত নাও জাবলৈ থনা নদিলিলাক আছে, মুঠে সকলোবোৰ ৫০০০ মাইল দিঘল। ধানিবলৈ ধৰচ হল ৩২,০০,০০,০০০ টকা। আক ডাপ বৰ জাবলৈ ১০,২৮২ মাইল বেল ডাক পাতি আছে; তাৰ ধৰচ ১৩,৩৪,০০,০০০। আন আন ঠাইত ৫,৭৬২ মাইলৰ বেল পাতিবলৈ আৰম্ভন কৰিচে। ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ ১৫,০০০ মাইল। বাজ কৰ খাজনা মুঠে ১,৫১,৬০,০০০ টকা; জাহাজেৰে অনা বস্তৰ দাম ৩৮,৭২,৩৫,৪৫০ টকা; আন দেশত ৭ চিৰলৈ জাহাজে নিয়া বস্তৰ দাম

৩২,৩৬,৭০,০০০। আমেৰিকা মিল ৫৮ মানুহৰ সখ্যা ২,৪২,৬৭ ৮৮।

চান কালিকো গাৰৰ নিবাসি লোক ৩৫,০০০ হৈচে। ১৮৫০ সঁকৰ বছৰত ডালৈ জোআ জাহাজ ১,৭৪৩, ওলাই জোআ জাহাজ ১,৪৬১ হৈছিল। সেই বছৰত তাৰ পৰা জাহাজত নিয়া সোণৰ দাম ৮,৪০,০০,০০০ টকা। সেই দেশৰ লাগবৰ দাঁতিত ফুৰা ডাপ জাহাজ ১৬ ধন অহা জোআ কৰিচে; আক নদিতে ফুৰা ডাপ জাহাজ ৪৭ ধন আছে।

লোপেজ নামে ফুৰা দিগৰ এক সেনাপতিএ অধিকাৰলৈ দুই পাতি আমেৰিকালৈ গৈ কোনো কোনো সেনা ভুলাই আনি বন কৰিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু পাচে ধৰা পৰাত ডাক জন্তেৰে ডিঙ্গি চেপি মাৰিলে, আক তাৰ লগৰ পঞ্চাস মান আমেৰিকাৰ মানুহকো গুলিয়াই মাৰিলে।

নৱেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোনৰ পঞ্জিকা।

Almanac for November, 1851.

নৱেম্বৰ	কাতি	বাহ	তিথি	নিবান	নৱেম্বৰ	কাতি	বাহ	তিথি	নিবান
১	১৬	৭	৮	১১০	২৬	১	১	২৩	১০৮০
২	১৭	১	৯	১০৮২	২৭	২	২	২৪	১০৮২
৩	১৮	২	১০	১০৮৪	২৮	৩	৩	২৫	১০৮৪
৪	১৯	৩	১১	১০৮৬	২৯	৪	৪	২৬	১০৮৬
৫	২০	৪	১২	১০৮৮	৩০	৫	৫	২৭	১০৮৮
৬	২১	৫	১৩	১০৯০	৩১	৬	৬	২৮	১০৯০
৭	২২	৬	১৪	১০৯২					
৮	২৩	৭	১৫	১০৯৪	১	৭	৭	২৯	১০৯২
৯	২৪	৮	১৬	১০৯৬	২	৮	৮	৩০	১০৯৪
১০	২৫	৯	১৭	১০৯৮	৩	৯	৯	৩১	১০৯৬
১১	২৬	১০	১৮	১০৯৯	৪	১০	১০		
১২	২৭	১১	১৯	১১০০	৫	১১	১১		
১৩	২৮	১২	২০	১১০১	৬	১২	১২		
১৪	২৯	১৩	২১	১১০২	৭	১৩	১৩		
১৫	৩০	১৪	২২	১১০৩	৮	১৪	১৪		

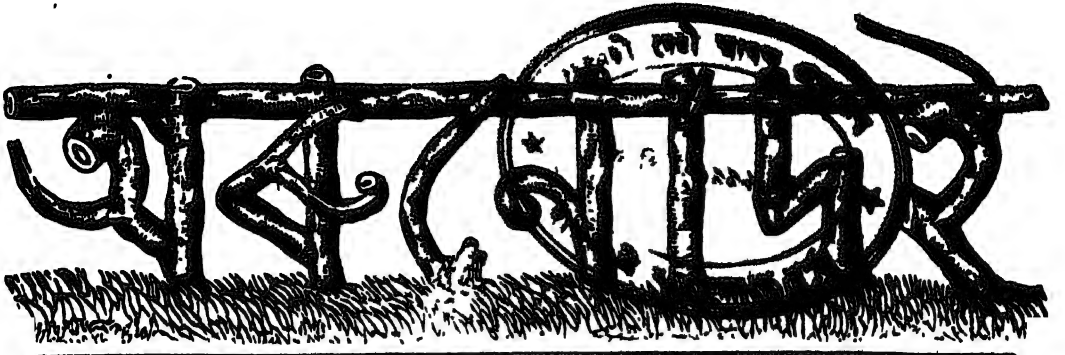
পুনিয়া ২ দিনৰ ৫।৩২ পুজা। আঘাৰ স্যা

১৩ দিনৰ ৮।১৪ পুজা।

THE ORUNDOO,

Printed and Published by O. T. CUTTER, at the
Sibsagar Mission Press.—N. Brown, Editor.

৬ বছৰ।

আশু সিবসাগৰ, নৱেম্বৰ, ১৮৫১।

নম্বৰ ১১।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, NOVEMBER, 1851.

NO. 11.

আমেৰিকা মিল দেশৰ পুৰ ভাগৰ বিবৰন।

Geography of the Atlantic States

আমেৰিকা মিল দেশত উত্তৰে দখিনে জোআ বকি, আলিগেনি, এই দু সানি পৰ্বত আছে, সেই পৰ্বতৰ দোআৰাই দেশ তিনি ভাগ কৰা হৈছে। পূব কালে আলিগেনি পৰ্বত সানি ২০০ মাইলৰ দিঘলে আছে, কোনো কোনো ঠাইতে প্ৰায় ৪০০০ হাত ওখ। সেই পৰ্বতৰ পূব কালে জি প্ৰদেশ আছে, সেইবিলাক মিল দেশৰ প্ৰথম ভাগ, আটলাণ্টিক সাগৰৰ দাঁতিত থাকে। ২০০ বছৰৰ আগেয়ে সেই সকলো ঠাই হাবি, আৰু মাজে মাজে আদি বানি আৰব লোকে গচ-নিড ফুৰি চিকাৰ কৰি মাচ আৰু পহৰ মজ্জা খাই আছিল। সেই জাতি লোক ভায় বৰনিয়া; চুলি দিঘল, কলা, গালৰ হুগু ওখ, চকু খাল; তাঁৰি উত্থালি থকাত প্ৰায়ে নাই কিয়া হৈছে। সিহঁতৰ কাই পোন, কুঁজা আৰু নিৰলি মানুহ প্ৰায়ে নাই, নৰিল টান, কিন্তু ভিৰাল ন হই। সিহঁতৰ গা টান কৰিবৰ নিমিত্তে ডেকা কালত মতাৰোৰে আপোনাৰ বৰ দুখ দিএ; আৰু সিহঁতে একো দুখ নে মানে। বন কৰিবলৈ সহজ কৰে; বগাই জেনেকৈ মূৰ কাটি বাখে, তেনেকৈ সিহঁতেও সৰুৰ মূৰৰ চাল চুলিএ সৈতে কাটি সুকাই বাখি ডাক বৰ মজ্জতা মানে। বনত বৰ নিৰ্ভৰ; কোনো সৰুৰ জিয়াই ধৰিলে,

ডাক অনেক ভাৱে সান্তি কৰি কৰি মাৰে। আৰু জিটোএ সান্তি খাই, সিও ডাক নে মানি সাহ দি সিহঁতক বোলে, তইতে সান্তি কৰিব নে জান, মোৰ নখ বল দি উত্থাল, বা চালত সলা মাৰি ডাঙ জুই লগা, নাইবা চকু কাৰ্ছি ল, ভেহে কিছু দুখ দিব পাৰ কি চাব, এই কপে সিহঁতক ইহি সান্তি কৰিবলৈ নিকাৰ। সিহঁতে সৰুৰ কেতিয়াবা জুই-ৰে পোৰে, কেতিয়াবা হেজাৰ কাঁৰেৰে কৰি-য়াই, কেতিয়াবা নাৰি এডোখৰ উলিয়াই জৰিৰে গচত বান্ধি, পাচে সেই গচত ফুৰি নাৰি মেৰাবলৈ ডাক চাবুকেৰে কোৰাই খেদি থাকে। বন কৰোঁতে সিহঁতে লৰা তিৰোঁতা-কো মাৰে। সিহঁতৰ তিৰোঁতাইহে সকলো কাম কৰে, মতাৰি ন কৰে। গোম ধানৰ বাহিৰে প্ৰায়ে একো খেতি ন কৰে। সিহঁতে কোনো অধিকাৰৰ বল ন হই; কৈদে কৈদে গাম আছে, সেইবিলাকে বন কৰিবলৈ আলচ

Aborigines of North America.

দিব পাৰে মাথোন । কোনোএ যদি লোকক বধ কৰে, তেন্তে মৰাটৰ গিৰাতিএ বধ কৰোঁ-
তাক নে মাৰে মানে চল চাই থাকিব । সিই-
ডৰ ঘাই দুজাত আছে, আলগংকুইন আৰু
মাকটা । মাকটাবোৰ মিচিচিপি নদিৰ ওচ-
ৰত থাকে, আলগংকুইনবোৰ আগেয়ে
আটলন্তিকৰ বাঁতিত কৈদে কৈদে অনেক আ-
ছিল; এতিয়া তাত নাই, বগা লোকে সৈতে
বন কৰি প্ৰায়ে ঢুকাল, সেস জি থাকিল,
সেইবোৰেও পচিম হাবিলৈ গল ।

আমেৰিকাৰ আদি বাসি লোক সকলোএ
এজন ইহৰ আছে বুলি জানে, আৰু জিৱাত্মাৰ
অনন্ত আয়ুস আছে, ইয়াকো বিশ্বাস কৰে ।
ইহৰে জি ভাল দেখে, তাকে তেঁও অৱস্য
কৰিব, এনেকৈ ভাবি সিহঁতে প্ৰাৰ্থনা ন কৰে ।
আৰু ইহৰৰ বাহিৰে আন দেৱতা আছে,
বিসেসকৈ সূজ আৰু চন্দ্ৰ মণ্ডলত দুজন প্ৰধান
দেৱতা থাকে বুলি মানে । সকলো সাপত
বিসেসকৈ জুনুকা বজোআ ডাইল সাপত দেৱ-
তাৰ গুন সক্তি থকা জেনে বুজি কোনো সাপ
নে মাৰে । মায়াপি কৰমো কৰে । সিহঁতৰ
বেজে ঔসধৰ জোলোকা লৈ তাৰ ভিতৰত
মৰাৰ হাব, চৰাইৰ পাখি, এনে জেজ জাবৰ
ডৰাই নিএ । দেৱতাৰ নিমিত্তে ধঁপাত, ফটা
কানি আৰু আন আন বস্তু সিলৰ ওপৰত
দি থই ।

কলম্বচৰ দোআৰাই পচিম দিপ ১৪১২
সঁকত দৰ্শন পালে, আৰু তাৰ পাচে ইন্দ্ৰা-
নিয়াৰ অনেক সেনাপতি আৰু বনুআ লোকে
মেক্‌চিকো আৰু পিক দেশলৈ গল; কিন্তু
উত্তৰ কালে ১৬০০ সঁকৰ আগেয়ে ইউৰপৰ
কোনো লোকেও নিবাস কৰিবলৈ ন হ'ল ।
১৪১৩ সঁকত কমিয়া বজাই উত্তৰ আমেৰিকা
গোটেই এখনক ইন্দ্ৰানিয়াৰ তল কৰিলে । পা-
চে ইন্দ্ৰবাজিএ পাপাৰ ধৰম ন পুৰ্বতাৰ কাৰনে
সিবিলাকক ভাত থাকিবলৈ নিবাবন কৰিব
খুজিলে । কমিয়া ধৰম ধাপন কৰিবলৈ চাৰি
বেলি সেনা সেনাপতি পাদুৰিবিলাকে সৈতে
আমেৰিকালৈ পঠালে, কিন্তু সিবিলাকৰ স্ৰম

বিফল । ১৫৩১ সঁকত হৰ্ণান্দো দিচোভো
নামে এজন বৰ লোকে ১০০ মানুহে সৈতে
গৈ কলম্বিদা দেশত সোমাই মিচিচিপি নদি-
লৈকে গল; পাচে সেই নদি তাৰ মৈদাম
হ'ল, তাৰ লগৰ মানুহো নৰিয়া আৰু বনত
মৰি একো কাৰ্জ সাধিব নোআবিলে ।

১৬০৭ সঁকত ইন্দ্ৰলগুৰ পৰা পুৰাসি এস
জন লোক গৈ বৰ্জিনিয়া নামে এক দেশ পা-
তিৰ ধৰিলে । একাল আৰু দুখৰ দোআৰাই
এবচৰৰ ভিতৰত সিবিলাকৰ ৬২ জন মৰিল ।
দুই বছৰৰ পাচে নতুনকৈ অহাবিলাকেৰে
সৈতে সিবিলাকৰ ৫০০ মানুহ হ'ল; কিন্তু
তাৰ পাচে একাল হোআত ৬ মাহৰ মূৰত
সকলোৰে মাজত কেৱল ৬০ তিনি কুৰি মা-
নুহ জিয়াই আছিল । পাচে আন মানুহ
গৈ থকাত ক্ৰমেৰে সিহঁতৰ সংখ্যা বাৰ্হিল ।
প্ৰায়ে মতাবিলাকেহে গৈছিল, তিবোতা মানুহ
তাকৰ; সেই কাৰনে ১৬২০ সঁকত ২০ জনি
গাভৰু চোআলিক ইংলণ্ডৰ পৰা আনি
গ্ৰিহস্ত লোকক চোআলিএ পতি ৫০ সেৰৰ
পৰা ৭৫ সেৰ ধঁপাতলৈকে দাম কৰি
বেচিলে ।

বৰ্জিনিয়া দেশত পুৰাস কৰিবৰ পাচত
ইন্দ্ৰলগুৰ কোনো কোনো খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহে
ৰাজ ধৰম ন পুৰ্বতাত অধিকাৰবিলাকৰ পৰা
বহু দুখ পোআৰ কাৰনে জাহাজত উঠি
প্ৰথমতে জৰ্মানি দেশলৈ পলাই গল । তাতে
ঠাই ভাল নো পোআত ইন্দ্ৰলগুৰলৈ উভতি
আছিল । পাচে আমেৰিকালৈ জাবৰ নিমি-
তে বজাৰ হুকুম প্ৰাৰ্থনা কৰি পাই, ১০২ জন
জাতিকে জাহাজত উঠি হৃদচন নদিত সোমা-
বৰ ইচাবে পাৰ হৈ গল, কিন্তু তাৰ উত্তৰ
পোনে মাচাভুচিৎ দেশত বাম পালে । ভে-
তিয়া জাৰ কালি হই, আৰু খোআ বস্তু নে
পাই দুখ নৰিয়া হোআৰ কাৰনে এবচৰৰ
ভিতৰত সেই মানুহৰ আধা ভাগ মান মৰিল ।
পাচে সিবিলাকৰ ঠাইলৈ আন আন মানুহে
ধৰমৰ কাৰনে জোআত সেই মাচাভুচিৎ
নামে এখন ভাল দেশ পাতিলে ।

View of the City Hall, New York.

নুয়ৰ্ক দেশত ১৬১৪ সঁকত জৰ্মানি লোকে প্ৰথমে নিবাস কৰিলে; পাচে ১৬৬৪ সঁকত ইংৰাজিও তালৈ গৈ নগৰ আৰু দেশ পাতিলে। সেই নুয়ৰ্ক নগৰ হুচন নদীৰ মুখত থকা এক মাৰুণিত পতা হৈছে। সেই নগৰৰ নিবাসি এতিয়া ৬,০০,০০০ হৈছে। নগৰৰ মানুহে সপ্তাহিক কৰমত গোট খাবলৈ জি পকি ঘৰ নগৰৰ মাজত আছে, তাৰ নকচা ওপৰত লিখিলে।

১৬৬৩ সঁকত কেভৰিলাক ৰোমান কাথলিক লোক গৈ মেবিলণ্ড নামে এখন দেশ পাতিলে। আৰু উলিয়ম পেন নামে এজন বৰ লোকে পেঞ্চিলবেনিয়া নামে আন এখন দেশ স্থাপন কৰিলে; তাৰ ৰাজ নগৰ কিলাদেল্ফিয়া। সেই চাহাব আৰু লগৰ মানুহ খৰমি হোআত আহি বাসিএ সৈতে সদাই মিল হৈ আছিল; নিইতৰ মাটি ধন দি কিনিলে, আৰু বন কেতিয়াও ন কৰে।

সেই প্ৰদেশবিলাক বাৰ্হি গলত সিবিলাকৰ আপোন আপোন ৰাজ মেল হৈছিল, কিন্তু ঘাই অধিকাৰবিলাকক হলে ইংলণ্ডৰ ৰজাই-হে পাতে। পাচে প্ৰদেশৰ ৰাজ মেল লকলোএ মাতি নো হোআতো ইংলণ্ডৰ ৰাজ মেল কৰ ভুলিবলৈ ধৰাত কাঁজিয়া লাগি অনেক বন বিগ্ৰহ হই। পাচে নুহেম্গিয়াৰ

মাচাকুটিভ, বদাইলণ্ড, কনেকিকট, নুয়ৰ্ক, নুজৰ্চি, পেঞ্চিলবেনিয়া, দেলোএব, মেবিলণ্ড, বৰ্জিনিয়া, নৰ্থ কেবলাইনা, চাওত কেবলাই-

না, জৰ্জিয়া, এই ১৩ ধন প্ৰদেশৰ পাঁচনিবিলাকে গোট খাই মেল কৰি ১৭৭৬ সঁকৰ ৪ জুলাই তাৰিখত আমেৰিকা নামে এখন মিল দেশ পাতিলে; আৰু ইংলণ্ডৰ কৌজে সৈতে বন কৰিবলৈ জৰ্জ ওআসিয়ণ্ডন নামে এজন চাহাবক প্ৰধান সেনাপতি পাতিলে। এই ৰূপে ৬।৭ বছৰলৈকে অনেক জুখ বগাৰ হোআত দুই কালে বহু মানুহ মৰিল। ১৭৮২ সঁকত ইংলণ্ডৰ মহা ৰজাই সিবিলাকে-

ৰে মিল কৰি বেলেগ দেশ পাতিবলৈ এৰি দিলে। সেই বনত আমেৰিকাৰ খৰচ পুৱায়ে ৩০,০০,০০,০০০ ডিচ কোটি টকা।

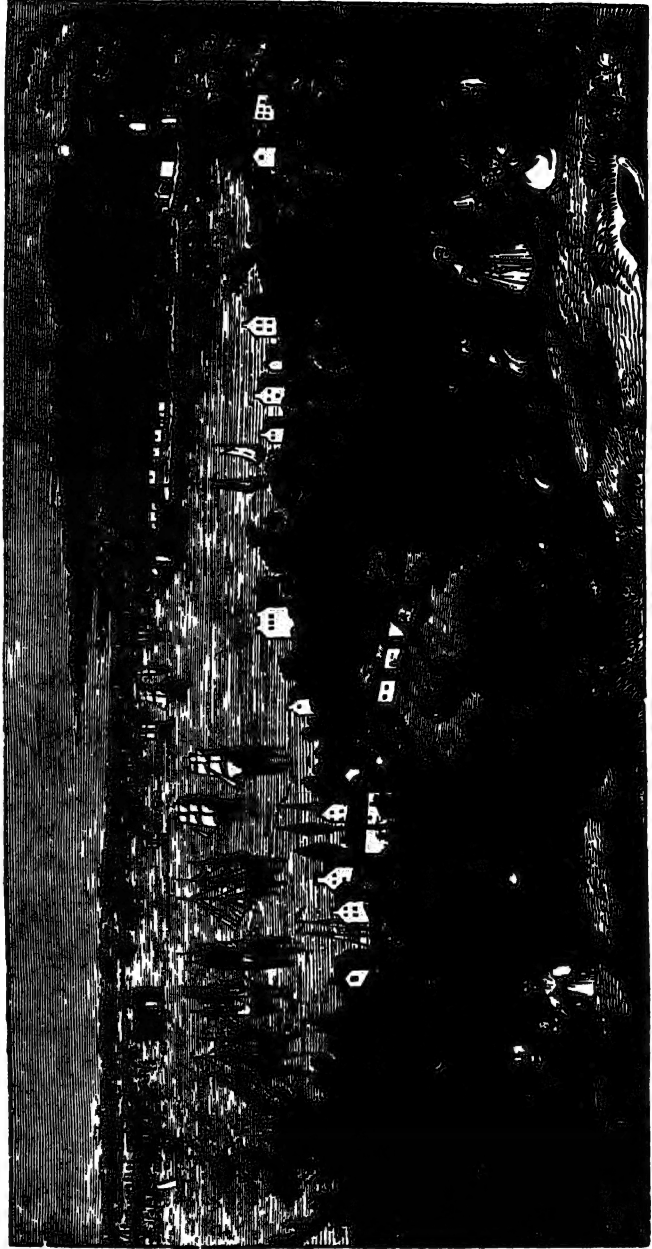
আমেৰিকা লোকে ৰজা নে পাতে, কিন্তু প্ৰেচিডন্ত নামে ৪।৪ বছৰলৈ নটক দেশাধিকাৰ বাচি লই; ৰায়ত লোকে অতি ভাল পালে কোনো কোনো অধিকাৰক আৰু চাহি বছৰলৈকে ৰাখে। ১৭৮২ সঁকত প্ৰথমতে দেশাধিকাৰ পাতিবলৈ ধৰিলে। তাৰ পৰা এতিয়ালৈকে এই এই দেশাধিকাৰৰ নাম।

দেশাধিকাৰ	ৰাজ প্ৰাপ্ত সঁক	ভোগ
জৰ্জ ওআসিয়ণ্ডন	১৭৮২	৮
জন এডম্‌চ	১৭২৭	৪
ডম্‌চ জেকচন	১৮০১	৮
জেম্‌চ মেচিন	১৮০২	৮
জেম্‌চ মন্বো	১৮১৭	৮
জন কুইঞ্চি এডম্‌চ	১৮২৫	৪
এফ্ৰ জেকচন	১৮২২	৮
মার্টিন বেন বিউবেন	১৮৩৭	৪
উলিয়ম হেনৰি হেৰিচন	১৮৪১	মৰিল
জন টাইলৰ	১৮৪১	৪
জেম্‌চ নল্ল পোল্ড	১৮৪৫	৪
জেকেৰি টেইলৰ	১৮৪২	মৰিল
মিলৰ্দ্ কিল্মোৰ	১৮৫০	

আমেৰিকা দেশত একো ৰাজ ধৰম স্থাপন কৰা নাই, কিন্তু আপোন আপোন মনে জি ধৰম স্বৰূপ জানে, সেই ধৰমৰ দৰে ইহক

সেৱা কৰে। পুৰী সকলো
মানুহ খৃষ্টিয়ান; মেথডিষ্ট,
বাপ্টিষ্ট, প্ৰেচবিটিৰিয়ান, ই-
পিক্ৰপেলিয়ান, ৰোমান কা-
থলিক, এই কেই বিধ মতৰ
মানুহ নহয়।

আটলাণ্টিক সাগৰত পৰা
নদী অনেক আছে। কনেতি-
কত নৈ হিম পৰ্বতৰ পৰা
ওলাই বৰ্মন্ত আৰু নুহেমলি-
বৰ বেলেগ কৰি মাচাভুচি
আৰু কনেতিকত দেশৰ মাজে
দি সাগৰলৈ বৈ জাই। সেই
নদী ৪২২ মাইলৰ দৈৰ্ঘ্য।
নুয়ৰ্ক প্ৰদেশত হুদচন নদী,
তাৰ দৈৰ্ঘ্য ৩০০ মাইল; ইয়াৰ
দখিনে দেলোএৰ, চকুইহেনা,
পতোয়ক, জেমচ, বোনোক,
ইয়াদকিন, চাষ্টি, চাবানা,
আল্‌তমহা, এই সকলো নদী
দখিন পূবলৈ গৈ সাগৰত
পৰে। পতোয়ক নদিত ও
আলিয়ন্তন নামে গোটেই
খন দেশৰ ৰাজ নগৰ আছে,
সকলো প্ৰদেশৰ পৰা মেলু-
আইক ৰাচি লৈ তালৈ পঠাই।
সেই নগৰ অতি ডাঙৰ নহয়,
কিন্তু নুয়ৰ্ক, বস্তন, ফিলাদেল্-
ফিয়া, বল্‌তিমোৰ, চাৰ্লষ্টন চা-
বানা, এইবিলাক নগৰ প্ৰধান।

Scenery on the North American Lakes.

ৰজিনিয়া, জৰ্জিয়া আদি দখিন প্ৰদেশত বৰ
গৰম; তাতে কুহিয়াৰ, গোম্ব খান, ধঁপাত,
কপাহ, এইবিলাক আৰ্জিবলৈ কলা আফি-
কান মানুহ বন্দি কৰি ৰাখে; কিন্তু উত্তৰ
প্ৰদেশবিলাকত বন্দি ৰখা অনুচিত দেখি বগা
মানুহে আপুনি খেতি কাম কৰে। মিৰিলা-
কৰ দেশ ডাল, চেনা, কোনো ঠাইত পৰ্বত
আৰু বৰ জাৰ থাকে। উত্তৰ সিমন্ড বৰ

বৰ সৰোবৰ আছে, তাত ৰাজে চেম্পেন আৰু
জৰ্জ নামে দুখন অতি সুন্দৰ সৰোবৰ নুয়ৰ্ক
প্ৰদেশৰ পূব ফালে থাকে, আৰু মাজ ঠাই-
তো ৬।৭ খন মনোহৰ সৰু সৰোবৰো আছে;
তাৰ দাঁতিত হাবি কাটি নগৰ গাঁও আলি
চিকন ৰূপেৰে পাতে। নৈক কৰা এনে গাঁৱৰ
নকচা ওপৰত লিখা আছে। তাতে নৈক
সকা ঘৰ আৰু অনেক জাহাজ দেখা জাই।

যিকচালমটৈ পৌলৰ প্ৰথম জাভা :

Paul's First Visit to Jerusalem.

ভেতিয়া তেঁও প্ৰথম বেলি যিকচালম নগৰত পিতৰক দেখা পাবৰ নিমিত্তে গল; কিন্তু তাত পিতৰ আৰু প্ৰভুৰ ডাই য়াকোবৰ বাহিৰে আন কোনো পাঁচনিক লগ নে পালে। গলা ১: ১১। সেই য়াকোব প্ৰভুৰ মাছি-একৰ পুত্ৰক হোআত তেঁওৰ ডাই হল; আৰু পত্ৰ লিখা য়াকোবো তেঁৱে। তেঁৱে ভেতিয়া যিকচালম মণ্ডলিৰ বধ্যক আছিল। সেই ঠাইত পৌলে কেৱল পোন্ধৰে দিন মাথোন থাকিবলৈ পালে, কিয়নো তেঁও তাত নিৰ্ভয়ে যিচুৰ কথা কিৰ্তন কৰিলে। যিহুদিবিলাকে মাৰিবলৈ উপাই কৰিলে। তাত ভায়েকবিলাকে সেই কথাৰ বুজ পাই, কৈচৰিয়ালৈ নি ভাৰ্চ নগৰলৈ পঠাই দিলে। পৌলে যিকচালমটৈ জোআত থ্ৰিষ্টৰ সঁক ৩১, আৰু তেঁওৰ বয়স ৩৩ বছৰ হৈছিল। তাত তেঁও মন্দিৰত থাকোঁতে মুৰ্চি হৈ প্ৰভুৰ পৰা দৰ্শন পালে। পাঁ ২২: ১৭—২১। সেই ভাৰ্চ নগৰতে যিকচালমৰ পৰা বৰ্নাবাই বিচাৰি নো জোআলৈকে তিনি কি চাৰি বছৰ মান কিৰ্তন কৰি থাকিল। পাঁ ১: ২১, ৩০। তাৰ পাচে ভাৰ্চ নগৰৰ পৰা বৰ্নাবাৰ লগত হুৰিয়া দেলৰ আন্তিয়-খিয়া নগৰলৈ আহি; সেই ঠাইতে এবচৰ মান থাকি সুভ বাভা কিৰ্তন কৰিলে। পাঁ ১১: ২৫।

যিকচালমটৈ পৌলৰ দুতিয় জাভা :

Paul's Second Visit to Jerusalem.

তাৰ পাচে আন্তিয়খিয়া নগৰৰ পৰা পবিত্ৰ লোকলৈ দান দিবৰ কাৰনে বৰ্নাবাৰ লগত পুনৰ বাৰ যিকচালমটৈ গল; কিয়নো আগৰ ভবিষ্যত বক্তাই কোআৰ দৰে সেই কালত সকলো দেশতে বৰ ঐকাল হৈছিল। সেয়ে থ্ৰিষ্টৰ ৪৪ সঁক। এই কথা বুৰঞ্জিৰ মোআবাই বুজিছে; কিয়নো বুৰঞ্জিৰ মতে সেই ৪৪ সঁকতে ক্লোদিয় কৈচৰ বজা

হৈছিল, আৰু ভেতিয়াই ঐকালৰ কথাও ঘটিল। ভেতিয়া যিকচালমত থকা পবিত্ৰ লোকক দান দিয়া হল, ভেতিয়া বৰ্নাবা, পৌল, আৰু মাৰ্ক নামে পুথ্যাত জি য়োহান, এই তিনিও জন পুনৰাই আন্তিয়খিয়া নগৰলৈ উলটি আহিল। সেই মাৰ্কেই বৰ্নাবাৰ ভাগিন, তেঁৱেই সুভ বাভাও লিখিলে।

প্ৰশ্ন।

পৌলে প্ৰথম বাৰ যিকচালমটৈ গৈ কোন পাঁচনিক লগ পালে? তেঁও যিকচালম নগৰত কিমান দিন থাকিল?

তাৰ পৰা ভাৰ্চ নগৰলৈ কি কাৰনে গল? ভাৰ্চ নগৰত কিমান বছৰ কিৰ্তন কৰিলে? তাৰ পৰা পৌলক কোনে আনিবলৈ গল? ভাৰ্চ নগৰৰ পৰা আহি কোন নগৰলৈ আহিল?

পৌল দুতিয় বাৰ যিকচালমটৈ জোআৰ কি কাৰন আছিল?

থ্ৰিষ্টৰ কিমান সঁকত সেই ঐকাল হৈছিল? পৌলৰ লগত আন্তিয়খিয়ালৈ কোন কোন সিন্য আহিল?

মাৰ্কে কি পুথি লিখিলে?

পৌলৰ প্ৰথম সিন্যনেৰি জাভা।

Paul's First Missionary Journey.

জি কালত আন্তিয়খিয়া নগৰত থকা মণ্ডলিৰ লোকে লছোন আৰু প্ৰাৰ্থনাৰে ইশ্বৰৰ সেৱা কৰিছিল, সেই কালত পবিত্ৰ আত্মাই কলে, জি কৰমত মই বৰ্নাবা আৰু চৌলক নিকোজৰন কৰিচোঁ, মোলৈ সেই কৰম কৰিবলৈ সিবিলাকক প্ৰিথক কৰি দিয়া। ভেতিয়া সিবিলাকে লছোন আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰি পৌল, বৰ্নাবা আৰু মাৰ্কৰ গাত হাত দি বিদাই দিলে। পাঁ ১৩: ৩। সেই ৰূপে আত্মাই পঁচাত সিবিলাকে চেলুকিয়া দেশলৈ গৈ, পাচে জাহাজে কুপ্ৰ মাঙ্জুলিলৈ গল। তাৰ পাচে চালামি নগৰ পাই, যিহুদি নামৰ শ্বৰত লোমাই, কিৰ্তন কৰিলে। পা ১৩: ৫। এই ৰূপে সিবিলাকে সেই মাঙ্জুলিৰ পাক নগৰ-

লৈকে সকলো ধানে ফুৰি বৃথিমন্ত চৰ্গিয় পৌল নামেৰে সেই দেশৰ অধিকাৰে লৈতে ভাঁৰি কোআ ভৰিয়াত বস্তা বৰিচু বা এলুমা, (ভালাৰে ম্যাপি) এনে এটা যিহদি মানুহক লগ পালে। সেই ম্যাপিএ অধিকাৰক পৌলে কোআ কথাত পৰা ওলোটাবলৈ জৰণ কৰাত, ভেতিয়া চৌল, জাহ নাম পৌল, তেঁও পবিত্ৰ আত্মাৰে পূৰ হৈ একে ঠাৰে ম্যাপিলৈ চাই কলে, হেৰ চইতানৰ পুতেক, সকলো ধৰমৰ সৰু! কপটতে আৰু দুই কৰমতে পূৰ হৈ প্ৰভুৰ স্বৰূপ ধৰম পথক লুটিয়াবলৈ নেৰ নে? আৰু চাৰি, এতিয়া প্ৰভুৰ হাতে তোক ধৰি আছে, আৰু তই কনা হৈ কেতখনি দিন বেলিকো নে দেখি যি; ভেতিয়াই চকু মলিন হৈ তাত ওপৰত এহাৰ পৰিল; তাতে সি হাতত ধৰিবলৈ মানুহ বিচাৰি ফুৰিলে। এনে ঘটনাৰ দেখি সেই অধিকাৰে প্ৰভুৰ উপদেশত বিশ্বাস কৰিলে। সেই অধিকাৰ কমিয়া মানুহ। পাঁ ১৩: ৬—১২।

পাচে পৌল আৰু তেঁওৰ লগৰবিলাকে কুপু মাজুলিৰ পাক নগৰৰ পৰা পামকুলিয়া দেশৰ পৰ্গা নগৰলৈ আহিল; কিন্তু মাৰ্ক, জাহ নাম যোহান, সেয়ে সিবিলাকক তাতে এৰি য়িকচালমলৈ উভতি গল। তাৰ পাচে সিবিলাকে পৰ্গাৰ পৰা পিচিদিয়া দেশৰ আন্তিৰথিয়া নগৰলৈ গল। তাতে দুই বিশ্ৰাম বাৰে নাম দ্বৰত সোমাই যিহদি আদি বিদেশি লোকবিলাকৰ আগতো কথা কিত্তন কৰিলে; তাতে বহু যিহদি আৰু যিহদি ধৰম লোআ বিদেশি মানুহেও বিশ্বাস কৰি পৌল আৰু চিলাৰ লগ ললে। কিন্তু যিহদি-বিলাকে পৌল আৰু বৰ্ণাবাৰ অহিতে নিশ্চাৰে ভাৰনা কৰি আপোনাৰ সিমাহ পৰা খেদাই দিলত, পাঁচনিবিলাকে সিহঁতৰ অহিতে আপোনাৰ ভৰিৰ ধূলি জোকাৰি তাৰ পৰা ইকনিয় নগৰলৈ গল। সেই ঠাইতে সিবিলাক বহু দিন থাকি যিহদি আৰু গ্ৰিক মানুহৰ আগত কিত্তন কৰিলত, তাতে সিবিলাকক

বিশ্বাস ন কৰা যিহদি লোকে ভাৰনা কৰিলে। সেই কাৰনে সিবিলাকে তাৰ পৰাও লুকো-নিয়া, লুজা আৰু দৰি নগৰলৈ গল। সেই লুজা নগৰতো এটা খোৰাক দ্বন্দ্ব কৰাত জুপিভৰৰ পোৰোহিতে পৌল আৰু চিলাক দেৱতা বুলি সিবিলাকৰ আগত বলি আদি উচৰ্গিবলৈ আহিছিল। সেই ঠাইতে পৌলৰ নাম মকুৰি আৰু চিলাৰ নাম জুপিভৰ ধলে। পৌল আৰু চিলাই সিহঁতৰ এনে কৰম দেখি বহু সুমেৰেহে সেই কৰম নি-বাৰন কৰিব পাৰিলে।

সেই কৰমৰ পাচে আন্তিৰথিয়া আৰু ইকনিয় নগৰৰ পৰা অহা কেতবোৰ যিহদি মানুহে সেই ঠাইৰ লোকবিলাকক কুমতি দি পৌলক সিলেৰে মাৰিলে। পাচে তেঁও মৰিল বুলি জানি নগৰৰ বাহিৰলৈ টানি নি পেলাই দিলে। কিন্তু সিবিলাকে চাৰিও কালে চাই থকাত পৌলে উঠি নগৰৰ ভিতৰ সোমাল; পাচ দিনা বৰ্ণাবাই লৈতে দৰি নগ-ৰলৈ গল; সেই ঠাইতে সুভ বাজা কিত্তন কৰি বহু লিঙ্গ কৰাই পাচে লুজা আৰু ইকনিয় আৰু পিচিদিয়া দেশৰ আন্তিৰথিয়া নগৰলৈ গৈ ভায়েকবিলাকক ধৰি কৰি, আৰু প্ৰতি মণ্ডলিতে ব্ৰিথ লোকক নিজোজন কৰি ধলে। পাচে তাৰ পৰা সেই দেশৰ মাজে দি পামকুলিয়া দেশলৈ গৈ পৰ্গা নগৰত কথা কিত্তন কৰিলত আভালিয়া নগৰলৈ গল। পাচে তাৰ পৰা জাহাজ মেলি সিবিলাকক জি নগৰত ইহৰৰ সুভ বাজা কিত্তন কৰিবলৈ নিজোজন কৰি দিলে, সেই চুৰিয়া দেশৰ আন্তিৰথিয়া নগৰলৈ উভতি আহিল। তাকে পাই মণ্ডলিৰ আগত সিবিলাকৰ সকলো সন্মান জনালে। সেই আন্তিৰথিয়া নগৰতে তিনি বছৰতকৈ অধিক দিন থাকিল।

ঐশ্বৰ্য্য ।

পৌল আৰু বৰ্ণাবাক প্ৰিথক কৰি দিবলৈ কাৰ দোআৰাই বুজিলে?

পবিত্ৰ আত্মাই পাঁচত সিবিলাকে কোম দেশলৈ গল!

কুপু মাৰ্জুলিৰ পাক নগৰত পৌলৈ কেনে
মানুহক লগ পালে?

সেই মানুহে অধিকাৰক বিধানৰ পৰা
কিয় ওলোটাৰ খুজিছিল?

পাচে পৌলে তাক কি কবিলে?

মানুহৰ সজ্জাৰে এনে আচৰিত কৰম
কৰিব পাৰে নে?

কুপু মাৰ্জুলিৰ পৰা পৌল আৰু ঠেঙৰ
লগৰবিলাকে কলৈ গল?

সেই ঠাইতে পৌলক কোনে এৰি গল?

সিবিলাক পৰ্গাৰ পৰা কোন কোন ঠাইত
কুৰি সুত বাত্ৰা কিৰ্ত্তন কবিলে?

সেই সেই ঠাইৰ মানুহে পৌলৰ কথাত
বিশ্বাস কবিলে নে?

লুত্ৰা নগৰত পৌলৰ কি ঘটিল?

তাৰ পাচে সিবিলাক কোন কোন নগৰলৈ
গৈ ভায়েকবিলাকক ধৰি কবিলে?

তাৰ পৰা সিবিলাক কলৈ উভতি আহিল?

আন্তিৱথিৱা নগৰত কিমান বছৰ থাকিল?

এই ৰূপে গৈ গৈ য়িকচালম নগৰ পাই,
তাতে সেই সকলো কথা বাত্ৰাৰ বিবেচনা
কৰি সকলো বিবেচি ভায়েকবিলাকলৈ পত্ৰ
লিখি পঠালে। প্ৰথমে সেই কথাৰ বিচাৰ
পৰ কৰাত বিশ্বাস কৰা কিছুটি কেতবিলা-
কে মোচাৰ বিধান পালন কৰিবলৈ অনুমতি
কৰিছিল, কিন্তু পাচে পিতৰ আৰু ব্ৰাকোৰে
জি কথা কলে, তাতে সকলো লোকে মন
ঠাৱৰ কবিলে। এই ৰূপে সেই বিচাৰৰ
কথা ধৰি কৰা হ'লত য়িকচালম মণ্ডলিৰ
দুজন প্ৰধান লোক য়িহুদা, জাৰ আৰু নাম
বৰ্চাবা, আৰু চিলা, এই দুজনক মনোনিৱ্ত
কৰি পৌল আৰু বৰ্নাবাৰ লগত পঠাই দি-
লে। পাঁ ১৫:২১। এই কথাৰ বিনয়ে
পৌলে গলাতিয়াৰ মণ্ডলিলৈকে লিখিছিল।
গলা ২:১—৬। এই জিতিয় বাৰ পৌ-
লে য়িকচালমলৈ জাত্ৰা কৰাত ঠেঙৰ বয়স
৪৪, আৰু খ্ৰিষ্টৰ বয়স ৫০। গলা ২:১।

এৱ।

য়িকচালমলৈ পৌলৰ জিতিয় জাত্ৰা।

Paul's Third Visit to Jerusalem.

কেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্মম সকলো বিবেচি
লোকৰ মাজত বাৰ্হি গল, আৰু অনেক
অনেকে খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কবিলে; কেতিয়া
বিশ্বাস কৰা য়িহুদিৰ কেতবিলাকে কুৰি বি-
বেচি ভাইবিলাকৰ মাজত এনে সিধ্যা দিব-
লৈ ধৰিলে, বোলে, ভোমোলাকে মোচাৰ
বিধিৰ দৰে চৰ্মচেনন ন হ'লে, কেতিয়াও
পৰিত্ৰাণ পাব নোআবিবা। সেই কথাৰ
নিমিত্তে পৌল আৰু বৰ্নাবাই নৈতে নিহঁতে
বহু বাদ বিচাৰ কবিলে, কিন্তু তাক ঠাৱৰ
কৰিবৰ হেতুকে আন্তিৱথিৱা মণ্ডলিৰ লো-
কে য়িকচালমত থকা পাঁচনি আৰু ত্ৰিখ লো-
কৰ ভলৈ পৌল, বৰ্নাবা আৰু ভিত্তক পঠাই
দিলে। কেতিয়া সিবিলাক কৈনিকিয়া আৰু
চোমিৰোনৰ মাজে দি গৈ মণ্ডলি লোকৰ
আগত বিবেচি মানুহৰ মন পালটনৰ বাত্ৰা
কৈ ভায়েকবিলাকৰ বৰ আনন্দ জনমালে।

পৌলে জিতিয় বাৰ য়িকচালমলৈ কি
সকামে গৈছিল?

চৰ্মচেনন কৰাত কিবা ধৰ্মম হই নে?

য়িকচালমত থকা পাঁচনি আৰু ত্ৰিখ লো-
কে সেই কথাৰ নিমিত্তে কি কবিলে?

পৌলৰ লগত সিবিলাকে ধৰি কৰা তথ্য
মণ্ডলি লোকত বুজাবলৈ কাক কাক পঠালে?

এই জিতিয় বাৰ য়িকচালমলৈ জোআত
পৌলৰ কিমান বছৰ হৈছিল?

পৌলৰ দুতিয় যিযানেবি জাত্ৰা।

Paul's Second Missionary Journey.

য়িকচালম নগৰৰ পৰা উভতি আহি
হিৱিয়া দেশৰ আন্তিৱথিৱা নগৰত পৌল বহু
দিন থাকিল। পাচে পৌলে এক সময়ত
বৰ্নাবাত কলে, আমি জি জি নগৰত ইহুদৰ
কথা কিৰ্ত্তন কৰিছোঁ, সেই সেই নগৰৰ
মণ্ডলিৰ ভাইবিলাক কেনে আছে, তাকে
চাবলৈ জাঁও। তাতে বৰ্নাবায়ে সেই কথাত

সম্মত হৈ জাৰ খুজিলে। তথাপি বৰ্নাবাই মাৰ্কক লগত লবলৈ থিৰ কৰিলত পৌলে তেঁওক লোআ অজোগ্য মানিলে; কিয়নো প্ৰথম বাৰ মাকে সিবিলাকৰ লগত সেই কৰম কৰিবলৈ ন গৈ আধা বাটৰ পৰা উভতি আহিল। পাচে সেই কথাত সিবিলাকৰ মাজত বিবাদ হোআত বৰ্নাবাই মাৰ্কক লৈ জাহাজেৰে কুপ্ৰ মাজুলিলৈ গল। কিন্তু পৌলে চিলাক মনোনিভ কৰি, ভায়েকবিলাকৰ পৰা বিদাই হৈ, চুৰিয়া আৰু কিলিয়া মেলে দি ভায়েকবিলাকক থিৰ কৰি কৰি গল।

তাৰ পাচে সিবিলাকে দৰি আৰু লুভা নগৰলৈ গৈ তাতে ভিমথি নামে ভায়েকবিলাকৰ মাজত সূজসন্ধ্যা পোআ এজন সিন্যক পালে। পৌলে প্ৰথম বাৰ জাতাত কিৰ্তন কৰাৰ দোআৰাই সিন্য হোআ এই ভিমথি হ'ব পাই। পাচে তেঁওক আপোনাৰ লগত লবৰ নিমিত্তে যিহুদিবিলাকৰ কাৰনে পৌলে চৰ্ম-চেনন কৰিলে। তেতিয়া সিবিলাকে তাৰ পৰা গৈ জি জি নগৰত মণ্ডলি ধাপন কৰা হৈছিল, সেই সেই নগৰত ফুৰি যিকচালমত থকা পাঁচনি আৰু ব্ৰিথ লোকে নিচই কৰা জি আগ্যা, সেই সকলোকে পালিবৰ নিমিত্তে মানুহবিলাকক আদেদ কৰিলে। সেই আগ্যা পাই মণ্ডলিৰ লোক থিৰ হৈ দিনে দিনে লেখত বাহি গল।

তাৰ পাচত সিবিলাক ফিকগিয়া আৰু গলাতিয়া মেলে দি জোআত পবিত্ৰ আত্মাই আচিয়া মেসত কথা কিৰ্তন কৰিবলৈ বাধা কৰিলে; আৰু মুচিয়া দেল পোআত বিখ-নিয়ালৈ জাৰৰ মন কৰাত তালৈকো জাৰ নি দিলে, সেই কাৰনে মুচিয়াৰ পৰা জোআ নগৰলৈ আহিল। তাতে মাকেদনিয়া দেলৰ মানুহৰ আগত সূত বাত্ৰা কিৰ্তন কৰিবৰ কাৰনে বাতি পৌলক প্ৰভুএ দৰ্শন দেখালে। এই হেতুকে তেতিয়াই তালৈ জাবলৈ থিৰ কৰিলে। সেই জোআ নগৰতে লুক নামে গ্লিৰ বেজক লগ পালে; কিয়নো এই ঠাইৰ

পৰা পাঁচনিৰ কৰম লিখোঁতে লুক আমি বুলি কৈচে।

পাচে জোআৰ পৰা পানিএ জাৰ লগা হলত জাহাজ মেলি পোন বাটে চামথাকি আৰু নিয়াপলি নগৰ পালে; তাৰ পৰা ন কৈ নিবাল কৰা মাকেদনিয়াৰ এভাগৰ কিলিপি নগৰ পাই, তাতে কিছু দিন থাকিল। সেই ঠাইতে লুদিয়া নামে বেজেনা বৰ্নিয়া কাপৰ বেহেকআ এজনি মাইকি আৰু তাইৰ ঘৰৰ সকলোএ সৈতে পৌলৰ কথা সুনি প্ৰভুত বিশ্বাস কৰি বুৰ পালে। এয়ে ঘৰৰ সকলোএ সৈতে বিশ্বাস কৰা প্ৰথম পৰিয়াল। পাচে সিবিলাকে প্ৰাৰ্থনা কৰা ঘৰলৈ জাঁওতে এজনি ভুতে পোআ চোআলিএ পৌলক আৰু চিলাক দেখি, অনেক দিন এই ৰূপে কলে, এই মানুহবিলাক সৰ্বোপৰি ইহুদৰ সেরক হৈ আমাৰ আগত পৰিত্ৰানৰ পথ দেখাইচে। তাতে পৌলে অসন্তোদ পাই, যিচু থ্ৰিষ্টৰ নামে তাইৰ পৰা বাহিৰ ওলাবলৈ ভুতক আগ্যা কৰিলে, তেতিয়া সেই চোআলিৰ পৰা ভুত ওলাল। কিন্তু তাইৰ অধিকাৰে এই কথা দেখি, মনেৰে অতি খল্ল হল; কিয়নো চোআলিৰ ভিতৰত জিমান দিনলৈ ভুত আছিল, সেইমান দিন তাই মজল চাই আপোনাৰ অধিকাৰক লব'ধন আৰ্জি দিছিল; পাচে তেতিয়া ভুত তাইৰ পৰা ওলাল, তেতিয়া মজল চাব নোআবাত লাভৰ আশা গুচিল। তাতে পৌলকে আৰু চিলাকে ধৰি লোধৰ অধিকাৰৰ আগত লোখাই দিয়াত, অধিকাৰবিলাকে পাঁচনিলোকক বহু লাভি কৰাই বন্দি সালত সুমাই থ'ব দিলে। তেতিয়া বন্দি সালৰ বখিয়াই এনে আগ্যা পাই, সিবিলাকৰ ভৰিত কুন্দা সুমাই ভিতৰ বন্দি সালত বাধি ধলে। তাতে সিবিলাক বন্দিয়াৰ হৈ থাকিল; কিন্তু বাতি মানিলা সিবিলাক দুয়ো প্ৰাৰ্থনা কৰি ইহুবলৈ গিত গালে; তেতিয়া বন্দি সালৰ ভিতৰত কুইকপ গল, আৰু সকলোৰে বান্ধ মুকলি হল। তাতে বন্দি সালৰ বখিয়াই দেখি সকলো

বন্দীয়াবোৰ পলাল বুলি, মনত ভই লাগি আপোনাকে আপুনি বধ কৰিবলৈ ধৰিলে । কিন্তু পৌলে কলে, তুমি আপোনাক একো হিংসা নকৰিবা, কিয়নো আমি আটাইবোৰ ইয়াতে আটো । তেতিয়া সি চাকি লগাই কঁপি কঁপি পাঁচনিৰ ভৰিত পৰি সুধিলে, হে আভা সকল, পৰিত্ৰান পাবলৈ মই কি কৰিম? এই ৰূপে হোআত সেই বন্দী সালৰ বন্দীয়াই বাতিৰ সেই ডাঙতে পাঁচনিবিলাকক নি নিবিলাকৰ কোৱৰ যা খুআলে; পাচে আপোনাৰ ঘৰৰ সকলোএ সৈতে বিদ্বান কৰি বাতিতে বুৰ পালে । ইয়াৰে সুভ বাজাৰ মহিমা সুন্দৰ ৰূপে প্ৰকাশ হৈছে; দেখা, জি মানুহে আগৈএ পাঁচনিবিলাকে এনে শান্তি পোআতো একো দায়া নো হোআকৈ ভৰিত কুন্দা মাৰি ভিতৰ বন্দী সালত সুমাই বাধিলে, সেই মানুহে সুভ বাজা গ্ৰাজ্য কৰাত আগৰ স্বভাৱৰ পৰা কিমান বেলেগ হল । আগৈএ হলে দুখ পোআ পাঁচনি লোকলৈ একো চিন্তা নকৰিলে; কিন্তু পাচে তেতিয়াই নিবিলাকক আপোনাৰ ঘৰলৈ নিলে, আৰু চাবুকৰ কোৱত পিঠিত জি চা লাগিছিল, সেইবোৰক খুআই নিবিলাকৰ আগত আহাৰ দিলে । এই ৰূপে প্ৰভুএ নিবিলাকৰ দোআৰাই আপোন মহিমা প্ৰকাশ কৰালে । পাচ দিনা বন্দী সালৰ পৰা পাঁচনিবিলাকক উলিয়াই দিয়াত নিবিলাক গৈ লুদিয়াৰ ঘৰত সোমাই তাতে ভায়েকবিলাকক সান্তনা কৰালে ।

তাৰ পাচে নিবিলাক আমফিপলি আৰু আপোলনিয়া নগৰে যি গৈ খেচালনিকি নগৰ পালে । তাতে যিহুদিবিলাকৰ নাম ঘৰ থকাত পৌলে আপোনাৰ আচাৰৰ দৰে তিনি বিদ্বান বাৰত নিবিলাকে সৈতে যিহু জে অভিলেক খ্ৰিষ্ট হই, তাৰ প্ৰমাণ দিলে । সেই ঠাইতো যিহুদি আৰু খ্ৰিষ্ট মুনিহ ভি-
বোভায়ে বিদ্বান কৰি নিশ্য হল । কিন্তু অবিদ্বানি যিহুদিবোৰে পৌলক ধৰিবৰ কাৰনে ৰাচোনক ধৰি কিছু দুখ দিলে । সেই কথাৰ নিমিত্তে ভায়েকবিলাকে বাতিএই পৌলক

বেবয়া নগৰলৈ পঠাই দিলে । তাতে পৌলে খেচালনিকিৰ পৰা হিংসক যিহুদিবিলাক গৈ তেঁওক ভাবনা নকৰালৈকে ইহুদৰ কথা কিৰ্তন কৰিলে । সেই ঠাইৰ মানুহ খে-
চালনিকিৰ মানুহতকৈ সুমতি হোআত পৌ-
লে কোআ কথা হই কি ন হই, তাক নিতে নিতে ধৰম সান্ত্বন দিচাৰ কৰিছিল । তাতো মুনিহ ভিযোতা বহু মানুহে বিদ্বান কৰিলে । পাচে যিহুদিবিলাকৰ নিমিত্তে ভায়েকবিলা-
কে পৌলক নাগৰৰ কাললৈ পঠাই দিলে । কিন্তু চিলা আৰু তিমথিক সেই ঠাইতে থৈ আহিল । তাৰ পাচে পৌলে আধিনি নগৰ পাই, চিলা আৰু তিমথি অহালৈকে মনে মনে থাকি কিছু জিৰনি লব খুজিলে; কিন্তু সেই আধিনি নগৰ ইমান মুৰ্তিৰে ভৰি থকা দেখি তেঁওৰ মনত অতি খেদ পালে; সেই নিমিত্তে আৰু মনে মনে থাকিব নোআৰি হাতে বাটে জাকৈ পালে, তাৰে সৈতে বাহ বিচাৰ কৰিলে । তেনেকৈ বাহ বিচাৰ কৰি থাকোঁতে ত্ৰয়িকি আৰু এপিকুৰি মন্তত চলা কেভবোৰ গিৱানিএ পৌলক পাই বাহ অনু-
বাহ কৰিলে । সেই এপিকুৰিৰ মন্ত এই, সিহঁতে স্বৰগৰ দূত আৰু আত্মা নাই বোলে, আৰু জগতত জি সুখ ভোগ কৰে, তাৰ বা-
হিৰে আৰু পৰলোকত একো সুখ দুখ নাই বোলে । ত্ৰয়িকিএ হলে লম্বাই সকলো কথাত বাহ বিচাৰ কৰি থাকে । সেই সকলো কথাৰ পাচত পৌলক সিহঁতে আৱিৰূপাগ নামে এক মেল কৰা ধানলৈ নিয়া হল; তাতে পৌলে সিহঁতৰ দেৱতা জে একো ন হই, ইয়াৰ প্ৰমাণ বুজাবৰ নিমিত্তে বহু কথা কিৰ্তন কৰিলে । কিয়নো সেই আধিনি নগ-
ৰত সকলো দেৱৰ হেজাৰ হেজাৰ মুৰ্তি সাজি পূজা কৰে । সিহঁতে জিমান দেৱতাৰ নাম আৰু জিমানৰ কথা মনেৰে ভাবিব পাৰে, সেই আটাইৰে মুৰ্তি কৰি সিহঁতৰ আগত লৈয়া পূজা কৰে । কিন্তু সেইবোৰ দেৱতাৰ বাজেও সিহঁতে কেতিয়াও নু সূৰা আৰু ন জনা দেৱতা এজন থাকিব পাই বুলি ভাবি,

“অবিদিত ইহুদলৈ” এনে এটা হোমৰ ডেটি সাজি থৈছিল। তাকে পৌলে দেখি সেই কথাৰে সৈতে নিৰাশাৰে নে দেখা ইহুদৰ কথা সিহঁতৰ আগত কিৰ্তন কৰিলে। আৰু জি দিনত ইহুদে মানুহৰ সোধ কৰিব, এনে দিনৰ কথাও সিবিলাকৰ আগত প্ৰকাশ কৰিলে। তাতে তেঁওৰ কথাত কেতবোৰে ভাল পাই বিশ্বাস কৰিলে, কেতবোৰে অবিস্থানি হৈ নিন্দা কৰিলে।

সেই আধিনি নগৰতে চিলাই আৰু ভিমথিও খেচালনিকি নগৰৰ পৰা আহি পৌলক লগ লগেহি। কিন্তু খেচালনিকিৰ ভায়েক-বিলাক বিশ্বাসত বাৰ্হি জোআৰ কথা সুনি সিবিলাকক অকলেই এৰিবৰ মন ন কৰি পুনৰাই চিলাক আৰু ভিমথিক ডালৈ পঠাই দিলে। ১ খে ৩: ১—৩। তাৰ পাচে পৌলে আধিনিৰ পৰা গৈ কৰিন্থ নগৰ পালে। তাতে প্ৰিক্সিলা আৰু আকুলা নামে দুজন লিয়াক লগ পাই, সিবিলাকে সৈতে পৌলে আপোনাৰ প্ৰতিপালন হবৰ নিমিত্তে তাহাৰ সাজিলে; কিন্তু বিস্বাস বাবে বাবে সকলো মানুহৰ আগত সুভ বাত্ৰা কিৰ্তন কৰি থাকিল।

পাচে জেডিৰা মাকেদনিয়া দেশৰ খেচালনিকি নগৰৰ পৰা চিলা আৰু ভিমথি আহিল, জেডিৰা পৌলে তাহাৰ সৰ নে সাজি কেৱল কথা কিৰ্তনত মন দিলে; কিয়নো তেঁওৰ প্ৰতিপালনৰ নিমিত্তে খেচালনিকিৰ ভায়েকবিলাকে দান পঠাব পাই। ২ ক ৮: ১—৫। এই ঠাইতে প্ৰভু এ পৌলক দৰ্শন দি কলে, তুমি নিভই হৈ নিজম দি নে থাকি কথা কোআ, কিয়নো এই নগৰত মোৰ অনেক মানুহ আছে। সেই কথাতে পৌলে লাহ কৰি, সুভ বাত্ৰা কিৰ্তন কৰি, ডেৰ বছৰলৈকে তাতে থাকিল। সেই ঠাইতে নাম হবৰ প্ৰধান গৰাকি ক্ৰিস্লে আপোনাৰ সৰৰ সকলো এ সৈতে বিশ্বাস কৰি যুৰ দিও আ হল। এয়ে ত্ৰিভিৰ সৰ; কিন্তু এই ত্ৰিভিৰ সৰৰ মাজতো কোনো বিশ্বাস কৰিব নো-

অৰা এনে কেঁচুআ লৰা চোআলিক যুৰ দিও আৰ কথা কতো লিখা নাই। এই কৰিন্থ নগৰৰ পৰা খেচালনিকি মণ্ডলিলৈ দুয়ো ধৰন পত্ৰ লিখিলে; সেয়ে খ্ৰিষ্টৰ সঁক ৫২ ব পৰা ৫৪ লৈকে হৰ পাই। পৌলে কৰিন্থ নগৰত কিৰ্তন কৰাৰ পাচে য়িকচালমত জি পৰ্ব হবৰ ওচৰ হৈছিল, তালৈ জাবলৈ কাৰ্য্য কৰিলে। সেই কাৰনে তেঁও তাৰ পৰা একেচলৈ গল; তাতে প্ৰিক্সিলা আৰু আকুলাক এৰিলে। তাৰ পৰা জাহাজ মেলি কৈচৰিয়া পাই, পাচে চতুৰ্থ বাৰ য়িকচালমলৈ গৈ তাতে মণ্ডলিক নমস্কাৰ কৰিলে। তাতে কিছু দিন থাকি আৰুও আন্তিৰখিয়া নগৰলৈ আহিল। পৌলৰ এই দূতীয় মিস্যনেৰি আত্মাত চাৰি বছৰ, অৰ্থাত খ্ৰিষ্টৰ সঁক ৫৫ হল।

প্ৰশ্ন ১।

দূতীয় বাৰ মিস্যনেৰি আত্মা কৰাত পৌলৰ লগত কোন গল? বৰ্নাবাই কাক মনোনিভ কৰি ললে?

পৌলে কোন দেশে দি ভায়েকবিলাকক ধৰি কৰি গল?

লুত্ৰা নগৰত পৌলে কাক লগ পালে?

জোআ নগৰত পৌলে বাতি কি দৰ্শন পালে?

সেই নগৰত পৌলে কোন মানুহক লগ পালে? জোআৰ পৰা সিবিলাকে কোন দেশলৈ গল?

ফিলিপি নগৰত পৌলৰ কথা সুনি কোনে বিশ্বাস কৰিলে?

সেই ঠাইত সিবিলাকৰ কি ঘটিল?

বন্দি সালত থাকোঁতে সিবিলাকে বাতি কি কৰিছিল?

বন্দি সালৰ কোন মানুহে সিবিলাকৰ কথা সুনি প্ৰভুত বিশ্বাস কৰিলে?

সকলো এ সৈতে বিশ্বাস কৰা এয়ে কেই সৰ? প্ৰভুলৈ মন পালটাৰ পাচত মানুহৰ মন কেনে হই?

পৌলে তাৰ পৰা গৈ খেচালনিকি নগৰত কেই বিস্বাস বাৰ কিৰ্তন কৰিলে?

খেচালনিকি আৰু বেৰয়া নগৰত কোনে-
বাই পুতুত বিহান কৰিলে নে?

ভাৰ পাচে পৌল কোন নগৰলৈ গল?

সেই আধিনি নগৰ কিহেৰে পূৰ হৈ
আছিল! পৌলে সেই নগৰ দেখি মনত কেন
লাগিল!

দেও দেৱিত কিবা ইহুৰ নক্তি আছে নে?

আধিনি নগৰৰ পৰা পৌলে কলৈ গল?

কৰিত্ত নগৰত কিমান দিন কিৰ্তন কৰিলে?

সেই নগৰত পৌলে কিবা দৰ্শন পাইছিল
নে? পৌলে প্ৰিঙ্কিলা আৰু আকুলাক কোন
ঠাইত এৰিলে?

পৌলৰ ত্ৰিভিন্ন মিস্যনেৰি জাভা ।

Paul's Third Missionary Journey.

ভাতে দিন চাৰেক থাকি সেই নগৰৰ পৰা
পুনৰুই আপোনাৰ মিস্যনেৰি জাভা কৰিলে।
ভাৰ পৰা তেঁও গলাতিয়া আৰু কিৰগিয়া
দেশ খনতে কুৰি মিস্যবিলাকক ধৰমত ধিৰ
কৰিলে, অৰ্থাত সিবিলাক নতুন হোআত জি
হি কথা আৰু আগ্যা নে জানি আছিল, সেই
সকলোকে সম্পূৰ্ণকৈ সিকাই দিলে। সেই
কপে গলাতিয়া আৰু কিৰগিয়াৰ পৰা ওপৰ
দেশে দি গৈ একেচ নগৰ পালে। সেই
নগৰতে পৌলে যোহানৰ নামেৰে বুৰ পো-
আ বাবে জন মান মিস্যক লগ পাই সুখি-
লে, ভোম্মোলাকে পবিত্ৰ আত্মা পাল৷ নে?
ভাতে সিহঁতে কলে, পবিত্ৰ আত্মা জে আছে
তাক আমি সুনাই নাই। পুতু যিহু খ্ৰিষ্ট
জদি সেই জগতত অৱতাৰ ন ধৰা হলে আ-
মিও পবিত্ৰ আত্মাৰ কথা কেতিয়াও বুজ নে
পালোঁইন্তেন। তেঁৱে আহি জি জনক কো-
নোএ কেতিয়াও দেখা নাই, এনে জনক আ-
মাৰ আগত পিত্ৰি, পুত্ৰ, পবিত্ৰ আত্মা এই
তিনি ভাৱে প্ৰকাশ কৰি দেখালে। ভাৰ
পাচত পৌলে সিবিলাকক পুতু যিহু খ্ৰিষ্টৰ
নামত বুৰ দিওআত তেতিয়া পবিত্ৰ আত্মাৰ
দান সিবিলাকলৈ আহিল। পাচে পৌলে
সিহঁদিবিলাকে নৈতে তিনি মাহ মানলৈকে

কিৰ্তন কৰিলে, কিন্তু কেতিয়া অধিষ্ঠানি
লোকবোৰৰ মন কটন হৈ গল, তেতিয়া
তেঁও জুবান নামে এজনৰ পৰা সালিত দুই
বচৰলৈকে কিৰ্তন কৰিলে। এই কপে দুই
বচৰলৈকে তেঁও একেচ নগৰত সুত বাজা
কিৰ্তন কৰিলত সকলো মানুহে পুতুৰ কথা
সুনিবলৈ পালে। আৰু ইহুৰে পৌলৰ হতু-
আই এনে আচৰিত কৰম কৰালে, তেঁওৰ
গাৰ গামোচাকো জদি বৰিয়া মানুহৰ ওচৰ-
লৈ নিএ, তেতিয়াই সি বোগৰ পৰা মুক্তি
হই। পৌলে এই কপ বিম্বই কৰম কৰা
হলত, ছেয়া নামে এজন পোৰোহিত্যৰ সাত
জন পুতেকেও সেই কপে পুতুৰ নাম লৈ
ভুতক খেদাৰ খোজাত ভুতে মাত লগাই
কলে, যিহুৰ জাৰোঁ, পৌলকো চিনোঁ, কিন্তু
তইত কোন, ইয়াকে বুলি ভুতে পোআ মা-
নুহটে সিহঁতৰ ওপৰত পৰি সিহঁতক ঘৰৰ
পৰা খেদালে। ভাতে সকলো মানুহে এনে
কৰম দেখি, মনত আন্তি ভই পাই, আপো-
নাৰ মায়ী কৰম কৰা পুৰিষোৰ আৰি আ-
টাইৰে আগত পুৰি পেলালে; আৰু সেই
পুৰিষোৰৰ মূল্য গনিলত আটাই কুৰি হেজাৰ
কপ হল। সেই কপে সেই দেশত পুতুৰ
নামৰ জনম্যা বাৰ্হি গল।

এইবিলাক কৰম পূৰ হলত পৌলে মাকে-
হনিয়া আৰু আধায়া দেশে দি জাৰৰ মন
কৰি কলে, তালৈ জোআৰ পাচে মই বোম
নগৰকো দেখা পাৰ লাগিব। এই কথা
তেঁও পবিত্ৰ আত্মাৰ দোআবাই বুজিব
পাই। ভাতে তেঁওৰ আগৈএ তালৈ এবাৰ
আৰু তিমৰিক পাঁচিলে, কিন্তু তেঁও আ-
চিয়া অৰ্থাত একেচ নগৰতে কিছু দিন থা-
কিল। সেই কালত আৰ্চেমি মহা দেবিৰ
কাবনে বৰ হুৰা মুৰা হৈছিল; কিয়নো পৌ-
লে সেই একেচ নগৰত দুই বচৰলৈকে থা-
কি খ্ৰিষ্টৰ সুত বাজা কিৰ্তন কৰাত অনেক
দেও পূজক লোকে পুতুত বিহান কৰিলে।
আৰু মানুহে আপোনাৰ বিৰসি আৰু বিৰু-
দি হাতেৰে সজা অচেতন মূৰ্তিক হেলা

কৰিলে। তাতে জিৰিলাকে সেই আৰ্ভেমি দেবিৰ নক দল সাজি মানুহবোৰক বেচে, সিহঁতৰো সেই কৰম হেলা হোআত সেই কাৰিকৰবিলাকৰ মাজৰ প্ৰধান হোআ দি-মিত্ৰিএ এই কথা দেখি মনত খন্ড হৈ, নগৰৰ মাজত এই কথাবে বৰ হৰা মুৰা লগালে। কিন্তু ইহঁৰে আপোনাৰ সেরক পৌলক সেই সকলো দুখৰ আৰু সিহঁৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ সহাই হোআত কোনোএ ঠেওক একো দুখ দিব নোআবিলে।

পৌল পাঁচনিএ সেই একেচ নগৰতে প্ৰাই তিনি বছৰ মান থাকোঁতে খ্ৰিষ্টৰ ৫৬ সঁকত গলাভিয়াৰ পত্ৰ লিখিলে। আৰু ৫৮ সঁকত কৰিষ্টিৰ প্ৰথম দুতিয় দুয়ো খনি পত্ৰ লিখিলে। তাৰ পাচত কৰিষ্টি নগৰত জি অলপ কাল আছিল, তেতিয়াই কমিয়ালৈ পত্ৰ লিখি কৈবি নামে এক ভিৰিৰ হাতে পঠাই দিছিল; সেয়ে খ্ৰিষ্টৰ ৫৯ সঁক।

সেই হৰা মুৰা গুটিলত পৌলে মাকে-নিয়াই দি জাৰলৈ খবিলে; পাচে সেই ঠাইৰ পৰা গৈ ত্ৰিক দেশ পালেগৈ। তাতে তিনি মাহ থাকি হুৰিয়া দেশলৈ জাৰৰ ইচ্ছা কৰিলে; কিন্তু যিহুদিবোৰে ঠেওক মাৰিবলৈ খাপ দি থকাত ঠেও আৰুও মাকে-নিয়াই দি উত্ততি জাৰ খুজি ত্ৰোআ নগৰলৈ আহিল। সেই ঠাইতে ভিতৰু পাৰৰ জাৰাৰে বাট চাই আছিল; কিয়নো ভিত্তে কৰিষ্টিৰ প্ৰথম পত্ৰ লৈ গৈছিল, তাতে পৌলে সেই পত্ৰৰ উত্তৰ পাৰৰ মনে ত্ৰোআ নগৰত ভিতলৈ বাট চালে। ২ ক ২: ১২, ১৩। পাচে পৌলে ত্ৰোআৰ পৰা মাকে-নিয়ালৈ জাৰ খৰাত বেৰয়া নগৰৰ চোপাজ, খেচালনিকিৰ আৰিষ্টাৰ্ছ আৰু চেফুণ্ড, হৰি নগৰৰ গাই আৰু তিমথি, আচিয়া দেশৰ ভুথিক আৰু ত্ৰাকিম, এই সকলো ঠেওৰ লগত গল। পাচে সেই ত্ৰোআ নগৰ পাই তাতে সাত দিন থাকি সন্তাহৰ প্ৰথম দিনা প্ৰভুৰ খোজ পাতিলে। তাতে পৌলে বাতিৰ বহু-ভলৈকে কিৰ্ত্তন কৰি আছিল, কিয়নো তাৰ

পাচ দিনা ঠেও জাৰৰ মন কৰিছিল। তাৰ পৰা সিবিলাকে আচ নগৰত পৌলক জাহা জত ভুলি লবৰ আলয়েৰে আগ বাৰ্হি আছিল; কিয়নো পৌলে কিছু কিৰ্ত্তন কৰিবৰ মনেৰে খোজ কাৰ্হি জাৰৰ মন কৰিছিল। পাচে আচ নগৰত পৌলক ভুলি লৈ থিয় মাজুলিৰ সমুখ হল। তাৰ পাচ দিনা চাম মাজুলিলৈ গৈ ত্ৰোগোলিয়তে থাকি পাচ দিনা মিলিত নগৰ পালে। সেই মিলিতৰ পৰা মানুহ পঠাই একেচৰ ব্ৰিথ লোকক মতাই আনি সিবিলাকৰ আগত ইহঁৰৰ কথা কৈ সানুধান ৰূপে থাকিবলৈ দিলে; কিয়নো ঠেও সিবিলাকক আৰু বাৰ দেখা পাব নোআৰে বুলি জানিলে।

প্ৰশ্ন।

পৌলে ত্ৰিভিয় বাৰ মিস্যনেৰি জাত্ৰাত কোন ঠাইলৈ গল?

সেয়ে দেশবিলাকত কুৰি ঠেও কি কৰিলে? একেচ নগৰত পৌলে কাক লগ পালে? সেই মিস্যবিলাকক পাচে কাৰ নামে বুৰ দিয়ালে?

একেচ নগৰত কিমান বছৰ কিৰ্ত্তন কৰা হল? তাতে প্ৰভুএ পৌলৰ দোআৰাই কি আচৰিত কৰম কৰালে?

পোৰোহিতৰ পুতেকহঁতে পৌলৰ দৰে ভুতক খেদাৰ পাৰিলে নে?

সিহঁতক ভুতে কি উত্তৰ দিলে?

এনে কৰম কৰা হলত প্ৰভুৰ নামত কি হল?

ইয়াৰ পাচত আৰ্ভেমি দেবিৰ কথাত কি হৰা মুৰা হল? কোন দেশৰ মানুহে সেই দেবিক লেৱা কৰিছিল?

পৌলে একেচত তিনি বছৰ মান থাকোঁতে কোন কোন মণ্ডলিলৈ পত্ৰ লিখিলে, আৰু তেতিয়া খ্ৰিষ্টৰ কিমান সঁক হৈছিল?

একেচৰ পৰা পৌল কলৈ গল?

পৌলে ত্ৰিকচালমলৈ জাৰ খোজাত মণ্ড-লিৰ লোকে ঠেওক কি কৈছিল?

ন. ল.

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৫ ।

Khura Raja—War with the Koches and Nora.

লাকনি কামাও (২১) সঁকত বজা দেৱে বুৰা গোহাঁইকে, বৰ পাত্ৰ গোহাঁইকে, ভাওজু-কে, ৰূপ সন্দি-কে, এই চাৰিক পঠাই ফুচেত্তা নৰাক ধৰিব দিলেগৈ। পাচে চা-ৰিও গৈ জুধ ধৰিলেগৈ; তাতে আমাৰ লাডুকাই নামে মানুহ এটা পৰিল। পাচে ফুচেত্তা নৰা জুধে নোআৰি বালুকিয়া নগাত সোমালগৈ; তাৰ লৰা ভিবোতা সকল ধৰি আনিলে।

লাকনি ডাপচেও (২৩) সঁকত পুহত বজা দেৱে নামচাক্ত হাতি ধৰিলে। এনেতে কৌ-চৰ ভিতৰুৱালি ১, টেপু ১, এই দুই লুইতে উজাই আহি নামতি মুখত বন ধৰিলেহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি, বজা দেও, চাৰিক বজা, বৰ গোহাঁই, বৰ পাত্ৰ গো-হাঁই, বুৰা গোহাঁই, এই সকলেৰে গৈ নাম-তি মুখত জুধ ধৰিলেগৈ। 'কৌচৰ মানুহ বিস্তৰ পৰিল। পাচে কৌচে জুধে নোআৰি দুয়ো পলাল; কৌচৰ বৰ নাও হিলৈ আনে। অত্ৰ সত্ৰ আমাৰ মানুহে বিস্তৰ পাই আনি-লে। আত পাচে বজা দেৱে কাগুনৰ দিনত চাৰিক বজাকে, বুৰা গোহাঁইকে, বুৰা গো-হাঁইকে, বৰ পাত্ৰ গোহাঁইকে, এই চাৰিক পঠাই পুৰা, পুংসু, এই দুই নগাক ধৰিব দিলেগৈ। পাচে চাৰিও গৈ দুই নগাক ধৰি আনি বজা দেৱৰ ঠাইত দিলেহি। লাকনি বাইচিলা (২৪) সঁকত বজা দেৱে দিবা নদিৰ মুখত হাতি ধৰিলে। তাৰ পৰা বজা দেৱে চাৰিক বজাকে, বুৰা গোহাঁইকে, ৰূপ সন্দি-কে, এই তিনিও চুটিয়াৰ সেনাপতিক ধৰিব দিলেগৈ। পাচে তিনিও গৈ জুধ ধৰি-লেগৈ। পাচে চুটিয়াৰ সেনাপতিএ পলাই গৈ কাহুয়া সোমালগৈ। আমাৰ লোকে পাচে পাচে খেদি নি কাহুয়া পুখুৰিখনা ঠাই পালেগৈ, তাতে চুটিয়াৰ সেনাপতিকো আন মানুহকো পাই ধৰি আনি বজা দেৱৰ ঠাইত দিলেহি। লাকনি মুংমুত (২৫) সঁকত

বজা দেৱে চাৰিক বজাকে, বুৰা গোহাঁইকে, আইতনিয়া নগাক জুজিবলৈ পঠালে। পাচে নগা পলাল, নগাৰ লৰা ভিবোতা সৰ্ব্বোকে ধৰি আনিলে। তাৰ পৰা খেৰেমিয়া নগাক ধৰি আনিলেগৈ; তাৰ পৰা চাৰিক বজা, বুৰা গোহাঁইকে অপনিক ধৰি আনিলেগৈ।

লাকনি প্লেকচান (২৬) সঁকত গুটি ওলাই আমাৰ মানুহ বিস্তৰ মৰিল। পাচে চাৰিক বজা, বুৰা গোহাঁইকে তাৰ পৰা আহি বজা দেৱক সেৱা কৰিলেহি। লাকনি খুতমিত সঁকত মাস্তৰা আহি নৰা বজাৰ গাঁও ভাঙ্গি-লেহি; পাচে চুকন নৰা বজা ভাগি আহি খামজাক্ত বলহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি তখাম বৰ গোহাঁইকে, বলিয়া বৰ পাত্ৰকে, কনখাম বুৰা গোহাঁইকে, এই তিনিও পেলেবাত গৰ বাস্তিৰ দিলেগৈ। পাচে বজা দেৱে খাওমুং খুককেৰি ১, বামুজিয়া পিকতুনৰিন ১, তিৰিৎতাই ১, লাচামটৌ ১, এই চাৰিৰ হাতত ভাইখন খামকৎ হাতিত জোৰাই অনেক ধনি নন্দেল নৰা বজালৈ দি পঠালে; আত বাজে হাতি সাতোটা দি পঠালে। আত কন্যা খুজিবৰ নিমিত্তে চিৰিক সকলৰ হাতত জোৱন দিলে। সোনৰ খাক ১ জোৱ, কনবালা ১ জোৱ, বাখৰ পতা বিৰি দুখাৰ, ডিৰিৰ চেও দুখাৰ, হাতৰ চেও দুখাৰ, বাখবাম আজটি ১০, উজটি ১০, ভৰিৰ চেও ২, কাপৰ দুসাজ, এই বস্তু সকল আমাৰ মানুহে নি নৰা বজাক খামজাক্ত দিলেগৈ।

পাচে আহাৰৰ দিনত নৰা বজা জৌতক সহিতে ভাল মানুহ লগত দি ভনিএকক আ-মাৰ চিৰিক সকলৰ হাতত বজা দেৱলৈ দি পঠিয়ালে। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি বৰ গোহাঁই পৰিয়া ভাওলুংককম ৰাজ নেওগ ১, তিৰিৎচেংক ১, এই দুইক অনেক লৈয়োৰে কন্যা আগ বাৰ্হি আনিব দিলেগৈ; কন্যা চুজিৎবা মানুহ আহিছিলে। চুংলুংনখিা ১, কচাৱনবাহু ১, খাওমুংত ১, বিংনিক ১, ভাওলুংতাওলুং ১

এই পাঁচৰ লগত নইকিলা, বৰা, পাইক, বিত্তৰ আহিছিলে। জোঁতকিলা বহু হাতি ১, ঘোঁৰা ১, বেটি ২ কুৰি, বন্দি ১২০, আৰু দুবোৰ বহুত দিছিলে; তাৰে এটা ভাল মানুহক নইকিলা পাতি দিলে, সেইটোকে হাতি এটা দিলে। পকা নামে দেওখাই এটা দিলে। কাতিৰ দিনত নৰা বজা খাম-জাহ্নব পৰা আইত্তনত বহলি।

লাকনি কংকেও (১১) সঁকত বজা দেৱে লাচামচেৰাইলুৱকে ১, তিৰিচেৰকে ১, চিৰিচেৰকে ১, এই তিনিও পঠাই দিলে, নৰা বজাৰ জিএকক কথা হৈ পলুআই আনিবলৈ। পাচে তিনি চিৰিচেৰ গৈ বজাৰ জিৰে কথা ইওতে নৰা বজাৰ কুঁঅৰিএ জা-নি বজাত জনালে, বোলে, তোমাৰ জিএৰক পলুআই নিবলৈ অচম কটকি ভিনটা আহি-চে। পাচে নৰা বজা তিনি কটকি মাতি নি বুলিলে, পুলিম পুখাওৰ দিনত এনে কথা ন হ'ল, এতিয়া নি কি এনে কথা হ'ব, হাতিৰ দত্ত ওলালে নি কি লোমাই! জাহ্নব লোকৰ বচন এনে হ'ব নে লাগে; পূৰ্বতো আপো-নাৰ ভনিক দিচোঁ; আকও জে জিক পলুআই নিবলৈ আহিচ, তোৰ বজা অজোগ্যে কথা নিকাৰি পঠাব পাই নে! এই দাই ধৰি আ-মাৰ লাচাম চেওৰাইলুৱকে, চিৰিচেৰকে, এই দুইৰ কুঠাৰেৰে বুকু চিৰি আগ মজহ কোআ লগুনক দিলে। তিৰিচেৰ পলাই আহি সকলো কথা বজা দেৱত জনালেহি; পাচে নৰা বজা আহি আমাৰ ককম, খেৰেম, নায়কক ভনিকো ভাঙ্গিলেহি; ককমৰ পুতেক ভ্যাওলুকক মাৰিলে। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি তিপাম বজাকে, চাৰি বজাকে, বুৰা গোহাঁইকে, বৰ পাজ গোহাঁইকে, বৰ গোহাঁইকে, এই পাঁচক মুখ্য কৰি ফুকন বজা বাজ ধোআ এই সকলোকে ককমলৈ পঠালে। পাচে ইবোৰে গৈ আলচ কৰি মানুহ ভাগ কৰি লৈ বৰ গোহাঁই ১, বৰ পাজ গোহাঁই ১, তিপাম বজা ১, ভ্যাও-ককম ১, এই চাৰিএ দিহিহৰ সোঁ কালে

গল, বুৰা গোহাঁইৰে বাম কালে গল, চাৰি বজা ঘায়ে পাজৰি গাঁৱে গল। পাচে নৰা বজাই কোঁঠৰ পৰা ওলাই চাৰি বজাক জুখ ধৰিলে। চাৰি বজা বৰ বোআৰি দিহিহত পৰিলহি, এনেতে আমাৰ লাপু সন্দিকৈ খেদি গৈ কটা কটা লগাই চাৰি বজাক একআলে। তৰাইখেৰে বুৰা গোহাঁইৰে প্লাইত্যাং হাতিত উঠি জুখ ধৰিলেগৈ। পা-চে নৰা বজা তৰাইখেৰে বুৰা গোহাঁইক হাতি কাচিৰে কাটিলে, লাইনাম কামাওত প্লাই-ত্যাং হাতিএ সৈতে পৰিল। পাচে ত-খাম বৰ গোহাঁইৰে দিহিহৰ কাখৰত জুখ ধৰিলেগৈ। নৰা বজাৰ মানুহ বিত্তৰ পৰিল, নৰা বজাও ভাগি পৰ্বত উঠিল। পাচে আ-মাৰ লোকে পাচে পাচে খেদি গৈ পালে হাতি এটা, ঘোঁৰা ভিনটা; তাৰে এটা ঘোঁ-ৰা লোনোআলি জিম বন্ধা, সুনিয়া কৰ ১। তৰাইখেৰে বুৰা গোহাঁইৰ মূৰে ভায়েকক বুৰা গোহাঁই পাতিলে।

লাকনি ভাওতোও (৩০) সঁকত বজা দেৱে দিবাং মুখত হাতি ধৰিলে; হাতি ধৰা ঠাইৰ পৰা চাৰি বজাকে, বৰ গোহাঁইকে, বুৰা গোহাঁইকে, বৰ পাজ গোহাঁইকে, এই চাৰিক পেছেৰাৰ গৰত ধাক্কা দিলে। এনেতে নৈ-বিত্তি দিলত নেজ লগা তৰা এটা ওলাইচি-লে, বাৰে হাত মান নেজ হ'ব।

লাকনি কাপজি (৩২) সঁকত বজা দেও সি-কৰি ঘৰত উঠি সিংহাসনত বহিল। লাকনি প্লেকচিলা সঁকত চেকেৰি বজা ভোৱন গুৰুকে, স্তি সুল লঙ্কবকে, এই দুইক পঠাই বজা দেৱত কোআলে, মোৰ ভনি চান্দকলাক প্ৰি-তি কাবৰে মই বজা দেৱলৈ দিম। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি হাতি ২ টা, ঘোঁৰা দুটা দি আমাৰ নিমতাৰ পুতেক লাচাম ১, বগেবামুন ১, এই দুইক পঠাই চান্দ-কলাক ধোজালে; কুঁঅৰি খুজি আমাৰ মানুহে সৈতে তাৰ কটকি দুটা আহিল। এনেতে নৰা বজা নকিং, নাংখাম, এই দুই হাতি, ঘোঁৰা ভিনটা আৰু বহু খুজি

পঠালে। আমাৰ বজা দেৱে এই কথা সুনি বুলিলে, সি নবা বজাৰ তাই পো নি কি? তাকে মই ধন দিম? এই বুলি নি দি নবাক পঠাই দিলে।

লাকনি কাকেও (৪১) সঁকত পৰ্বতিয়া আই কুঁঅৰি দেও মৰিল। লাকনি বাইজি (৪৪) সঁকত বৰ জনা আই কুঁঅৰি দেও মৰিল। লাকনি খুতচিৰা (৪৮) সঁকত বৰ কুঁইকঁপ গল। তাতে মাটি কাটি বালি, লো, পানি ওলাল, বজা দেৱৰ হোলোজন্ত সোঁওতে মা নুহ এটা মৰিছিল। লাকনি মুখ্ণাও (৫৫) সঁকত বজা দেও বৰ্গি হ'ল। এওৰ ভোগ ৫২ বছৰ। এই মানে খোৱা বজা দেৱৰ কথা সমাপ্ত।

অনেক দেসৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

গুআহাটি নগৰত ২৪ নৱেম্বৰ তাৰিখত ক্রীজুত দেনকুৰ্ট চাহাবৰ দোআৰাই ক্রী জেমচ সিব্বাম ত্ৰিপ আৰু ক্রীমতি পতি, এই দুজন খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহৰ বিবাহ কৰোআ হৈছিল।

কাপ্তান লুইচ নামে এজন জাহাজৰ অধিকাৰে বাংগুন নগৰলৈ গৈ বোজাই ললত নগৰৰ মান অধিকাৰে তেঁওক মাতি মাতি অনাই ধন চলকৈ লবৰ নিমিত্তে ২০ দিনলৈকে বৰ দুখ আৰু অমৰ্জতা কৰিলে; সে-সত তেঁও ৬০০ টকা ৰূপ দি তাৰ হাত সাৰি আহিল। পাচে এই সকলো কথা গবৰ্ণৰ জেনৰল লৰ্ড চাহাবত বুজাই দিলত, লৰ্ড চাহাবে কৰ্পানিৰ চাৰি খান বনুআ জাহাজ তাৰ কাৰন সুধিবলৈ পঠাইচে।

ফন নামে এখান জাহাজ চিন্দ্ৰাপুৰৰ পৰা কলিকতালৈ আহোঁতে জাহাজৰ মলকৈ আৰু জাৰা দেসি বনুআই কোনো কাজত বেজাৰ পাই কাপ্তান ৰজৰ্চ আৰু তেঁওৰ সহাই দুজন চাহাবকো মাৰি পেলালে। জাহাজত কাপ্তান মেম চাহাব, আৰু আটৈগৰ গুআহাটিত থকা বিচৰ মেম চাহাব লৰাই নৈতে গৈছিল। জাহাজিকৰোৱে সিবিলাকক ধৰি লহ নাৱত ৰে বায়ত ফুৰি থাকোঁতে তিনি মৈদাম পা-

তুলি সাগৰত পঠাই দিম, ইয়াকে বুলি নাৱত সুমাই তললৈ নমাওতে গুৰিৰ বাহু নে মেলি আগ কালৰ বাহু বেগাই মেলিলত নাও লুটি খাই সিবিলাক পানিত পৰি মৰিল। পাচে জাহাজত জুই দি বায়লৈ পোনাই বালিত লগালে; ভেতিয়া জি দুজন বজালি মানুহ জাহাজত আছিল, সিবিলাকে পলাই এই সকলো বাত্ৰা জনালেগৈ।

এতিয়া প্ৰাই ৬ চৰৰ হল, চেৰ জন কান্ধলিন চাহাবে উত্তৰ হিম সাগৰত ফুৰি বাটৰ মহলা লবলৈ তিনি খন জাহাজ আৰু চাৰি বছৰলৈ খোআ বনু লৈ জাহাজ মেলি গল।

Sir John Franklin.

পাচে সিবিলাকৰ একো বাত্ৰা নে পাই খন চাবেক ইঙ্গৰাজি আৰু আমেৰিকান জাহাজে তিনি বছৰ মান বিচাৰি ফুৰিচে। কিন্তু সেই সাগৰৰ সকলো ঠাইতে পানি সিল থকাত জাবলৈ দুৰ্গম আৰু অতি ডই। ১৮৫০ সঁকৰ ২৭ আগষ্ট তাৰিখত ওএলিণ্ডন সুঁতিৰ দাঁতিত ইঙ্গৰাজি দুখন, আমেৰিকাৰ দুখন জাহাজ বায়ত লগালত জাহাজিকৰো- ৬৭৩

লে; আৰু তাৰ ওপৰে কাঠত লিখা ক্লুক-
লিন চাহাবৰ লগত জোআ তিনি মানুহৰ
নাম পালে; পাচৰটো মৰা তাৰিখ ৩ এপ্ৰিল,
১৮৪৬। নিবিলাকে আন একো বাজা নে
পালে; চেৰ জন ক্লুকলিন আৰু ঠেঁওৰ
লগৰ নকলো লোক কতোবাৰ মৰিল বুলি
জানে। ঠেঁওৰ নকচা সি লুটিএ লিখা আছে।
আমেৰিকাৰ জাহাজ এখন উভতি আহোঁতে
১৮৫০ সঁকত পানি নিলে বেৰি ধৰি কোনো
কালে জাব নোঅৰাকৈ বন্ধ হোআত পানি
নিলে ১০০০ মাইলতকৈ দূৰ বাট নি ১৮৫১
সঁকৰ ১০ জুনত সাগৰৰ মুকলি ঠাইত পে-
লালে।

তাৰ পাচে চেৰ জন বচ চাহাবে আন
জাহাজে লৈতে হিম সাগৰৰ পৰা উভতি
আহি এই বাজা আনিচে। আদম বিলাক
নামে এজন গ্ৰিনলণ্ডৰ আদি বাসি মানুহে
প্ৰমান দি কৈচে, ১৮৪৬ সঁকৰ বছৰৰ সেসত
ক্লুকলিন চাহাবৰ দুখন জাহাজ কেপ নৰ্থৰ
উত্তৰ ফালে বায়ত লাগি ভাগিল; কেতবি-
লাক মানুহ বায়ত উঠি বখ্যা পৰিল, কিন্তু
সেই জাব কালি ফুৰি ফুৰি জাব আৰু
লছোনৰ দোআৰাই নাইবা আদি বাসি সত্ৰৰ
দোআৰাই আটাই মৰিল। এতিয়া ক্লুকলিন
চাহাব আৰু ঠেঁওৰ লগৰ কোনোবিলাক জি-
ৱাই থকাৰ নকলোৰে আশা গুচিল।

অক্টোবৰ ২০ তাৰিখত মাস্কাজ নগৰত
কাইট চাহাবে বলুনত উঠি ওখ হলত এখাৰ।
বান্ধুএ তাক বেগাই নি সাগৰৰ ফাললৈ উক-
আলে; তাতে কাইট চাহাবে ভই পাই
বেগাই বলুন নমালে, তথাপি বামৰ পৰা
২।৩ মাইলৰ আঁতৰত সাগৰত পৰিল,
পাচে এক জাহাজ তাৰ ওচৰলৈ গৈ চাহাবক
তুলি বখ্যা কৰিলে।

মাকাই নামে এজন চাহাবে ইজলণ্ডৰ পৰা
আহি ভিনুপুৰ নগৰত ইজুল পাতিলে।
ঠেঁওৰ দুই জিএক হৈছিল, ক্ৰমে ঠেঁওৰ
তিনিএক মৰিল। পাচে ৬ বছৰলৈকে সেই
দুজন চোআলি ভাল ৰূপে পোহন পালন

কৰি ৰাখিলে; কিন্তু এই বছৰত ঠেঁওৰ
তিনিএক ইজলণ্ডৰ পৰা আহিলত তাইৰ
হাতত চোআলিবোৰক নিলে। সেই তিনিএকে
চোআলি দুটো হোআ দেখি নিৰ্দ্দয়া ৰূপে
মাৰিবলৈ আৰু আন আন সান্তি দিবলৈ
ধৰিলে। পাচে ৬ অক্টোবৰত পাৰে মানে
মৰিলত চোআলি এজনি মৰিল; সি জৰিও
এখা মৰা হল। সেই ৰূপে বধ কৰা কথা সুনি
বিচাৰ কৰ্ত্তাৰ আগাৰে তিনিএক আৰু চাহা-
বকো ধৰা পৰি কইমত ৰাখি ধোআ হৈচে।

বল্ভিক নামে এখান আমেৰিকাৰ ডাপ
জাহাজ আগষ্টৰ ৬ তাৰিখে লিডৰপুল নগৰ
এৰি ৯ দিন ২০ ঘণ্টাত সাগৰ পাৰ হৈ
নুয়ৰ্ক পালেগৈ। আগেয়ে ১০ দিনতকৈ
তাকৰে সেই জাহাজ কেৰে কৰা নাই। তাৰ
মধ্যম ৰূপ গতি ঘণ্টাই পতি ১৫ মাইল।

ডিচেম্বৰ, অৰ্থাত পুহৰ পঞ্জিকা।

Almanac for December, 1851.

ডিচেম্বৰ	জাম্বোন	বাৰ	তিথি	নিৰান	ডিচেম্বৰ	মুং	বাৰ	তিথি	নিৰান
১	১৬	২	৮	১০১২৫	১৭	৩	৪	২৪	১০১২৬
২	১৭	৩	৯	১০১২৬	১৮	৪	৫	২৫	১০১২৭
৩	১৮	৪	১০	১০১২৭	১৯	৫	৬	২৬	১০১২৮
৪	১৯	৫	১১	১০১২৮	২০	৬	৭	২৭	১০১২৯
৫	২০	৬	১২	১০১২৯	২১	৭	৮	২৮	১০১৩০
৬	২১	৭	১৩	১০১৩০	২২	৮	৯	২৯	১০১৩১
৭	২২	৮	১৪	১০১৩১	২৩	৯	১০	৩০	১০১৩২
৮	২৩	৯	১৫	১০১৩২	২৪	১০	১১	৩১	১০১৩৩
৯	২৪	১০	১৬	১০১৩৩	২৫	১১	১২	১	১০১৩৪
১০	২৫	১১	১৭	১০১৩৪	২৬	১২	১৩	২	১০১৩৫
১১	২৬	১২	১৮	১০১৩৫	২৭	১৩	১৪	৩	১০১৩৬
১২	২৭	১৩	১৯	১০১৩৬	২৮	১৪	১৫	৪	১০১৩৭
১৩	২৮	১৪	২০	১০১৩৭	২৯	১৫	১৬	৫	১০১৩৮
১৪	২৯	১৫	২১	১০১৩৮	৩০	১৬	১৭	৬	১০১৩৯
১৫	৩০	১৬	২২	১০১৩৯	৩১	১৭	১৮	৭	১০১৪০
১৬	৩১	১৭	২৩	১০১৪০					

পূৰ্ণিমা ৯ দিনৰ ৯।৪৫ টাট। আমাবাস্য।

২২ দিনৰ ৯।৫২ টাট।

THE ORIENTAL,

Printed and Published by O. T. CUTTER, at the
Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

অৰুণোদয়

৬ বছৰ।

শোণ নিৰসাগৰ, ডিচেম্বৰ, ১৮৫১।

নম্বৰ ১২।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, DECEMBER, 1851.

NO. 12.

আমেৰিকা দেশৰ পশ্চিম ভাগ।

The Western States of North America.

উত্তৰ আমেৰিকাৰ পশ্চিম ফালে বৰি নামে এনাৰি পৰ্বত উত্তৰা দৃষ্টিনাকৈ আছে। সাগৰৰ পৰা ৫।৬০০ মাইল আঁতৰ হৈছে। তাৰ কোনো কোনো ওখ টিঙ্গ জাৰ আৰু ঘাম কালিও হিমে ঢকা হৈ থাকে। কেতবিলাক টিঙ্গ ৭।৮০০০ হাত ওখ হৈছে। সেই পৰ্বত সাৰিৰ পশ্চিম ফালে আমেৰিকা মিল দেশৰ পশ্চিম ভাগ আছে; পৰ্বতৰ পৰা সাগৰলৈকে মাটি ক্ৰমে ক্ৰমে চাপৰ হৈ খাপ খাপকৈ ভৈয়াম হৈ আছে। আৰু সাগৰৰ পৰা ১০০ মাইল মান আঁতৰ হৈ থকা আন এক সাৰি পৰ্বতো আছে; সেই পৰ্বতত সোন পোতা জাই।

আমেৰিকাৰ এই পশ্চিম ভাগত অৰেগন কালিফৰ্নিয়া, ইউতা, আৰু নুমেঞ্চিকো, এই চাৰি দেশ আছে। উত্তৰ ফালে অৰেগন দেশ; তাৰ মাজে দি অৰেগন নামে এখন বৰ নদী বৈ গৈ পাচিফিক সাগৰত পৰিছে। ১৭১১ সঁকত গ্ৰেই নামে বস্তুন নগৰৰ এক জাহাজৰ কাপ্তানে সেই নদী দেখা পাই উজাই গৈছিল। পাচে সেই নদীৰ মহলা লবলৈ ১৮০১ সঁকত লুইচ আৰু কিলার্ক নামে দুজন আমেৰিকাৰ লোক বৰি পৰ্বত পাৰ হৈ অৰেগন নদিত পৰা দুখন নৈ পালে। তাৰ সেই উত্তৰ খন নদীৰ নাম কিলার্ক, দক্ষিণ খনৰ নাম লুইচ। সেই দুই নদী

জোগ হোআ ঠাইত অলপ ভাটি কালে ওআলোআলা নামে এখন নগৰ পাতিছে। সেই জোগ হোআ ঠাইৰ পৰা নদীৰ মুখলৈ ৪১৩ মাইল।

বাৰিখাত অৰেগন নদী অতি ডাঙ্গৰ, চাপৰ ভৈয়ামবোৰক তল কৰে, আৰু পৰ্বতৰ বহু কাঠ জাঁজি উঠি আছে। খেতি কৰিবলৈ মাটি বৰ উৰ্বৰা নহয়। উইলামেড নামে দক্ষিণৰ পৰা অহা এখন নৈ অৰেগন নদিত পৰিছে। তাৰ দ্বাতিত মাটি লাকআ; আৰু অৰেগন নামে এখন নগৰ পাতিছে।

অৰেগন নদীৰ মুখত জাহাজ সোমাবলৈ কঠিন; কিয়নো অনেক চটৰ মাজত সঁতি পাক হৈ গৈছে, দ পানিএ দি নো জোআত কেতিয়াবা জাহাজ চটত লাগি ভাগে। মুখৰ পৰা নদী পতনলৈ ১৮৩ মাইল হৈছে; তালৈকে বৰ জাহাজ জাৰ পাৰে। পতনৰ উজনি ফালে আৰু ৭০ মাইল মান বৰ নাও অহা জোআ কৰিবলৈ বাধা নাই; কিন্তু সেই ঠাইত ১৫ হাত ওখ গৰা হোআত আৰু বৰ পতন হৈছে। তাৰ পৰা লুইচ আৰু কিলার্ক নদী জোগ হোআ ঠাইলৈকে নাও চলাবলৈ সুগম। সেই জোগ হোআ ঠাইৰ ওচৰতে নদী প্লাই ২০০০ হাত বহল।

অৰেগন নদীৰ উত্তৰ ফালে বেনি নামে ৮,২২০ হাত ওখ হোআ এটা বস্তুনো অৰ্থাত জুই ওলোআ পৰত আছে। নদীৰ

দখিন কালে হুদ নামে বৰ ওখ টিঙ্গ আছে।

অৰেগন দেশত ঠায়ে ঠায়ে ইজৰাজি আৰু আমেৰিকান লোকে নিবাস কৰিবলৈ ধৰি-চে। অনেক মিস্যনেৰি লোকো গৈচে; কিন্তু সৰুৰ কাৰনে আবৰ লোকৰ মাজত বহু মিস্য কৰিবলৈ নে পালে। সেই দেশৰ নি-বাসি বগা লোক ১৫,০০০ মান হৈছে।

অৰেগন নদিত বচৰি বহু মাচ ধৰে, সেই মাচৰ নাম চামন, খাবলৈ অতি ভাল। অৰে-গন নদি ঠায়ে ঠায়ে বৰ ওখ গৰাৰ পৰা পৰাত মাচবিলাক সেই গৰাত উজাই জাঁওতে বৰ দুখ পাই; নদিৰ উজনি কালে জি মাচ ধৰে, সেইবোৰ খিন কঁটিয়া আৰু সিলত স্থা লগা হৈছে। কিন্তু নদিৰ মুখত জিবোৰ মাচ পাই, সেইবোৰ তেলাল সোআদ। স্বাম কালি হলে আদি বাসি লোকে মাচ ধৰে, আন কেই মাহত এলাহ কৰি থাকে। জাৰ কালি দুই তিনি মাহ মাটিত হিম থাকে; পাচে বসন্ত কাল হলে গচৰ সিপা আৰু বন কচু বিচাৰি বিচাৰি আৰু চিকাৰ কৰি খাই।

অৰেগনৰ মাজ ঠাইত চেপেটা মূৰিয়া আ-বৰ থাকে। সৰুতে মাক বাপেকে মূৰ চে পেটা কৰিবলৈ কঁপালত পাট এচটা আৰু পিচ কালে এচটা বান্ধি বখাত মূৰ সেই দৰে বাৰ্হি জাই। আগ কালৰ পৰা চালে মূৰ বহল দেখে, কোসৰ পৰা চালে চেপেটা আৰু ওখ। সিহঁতে পহুৰ চাল আৰু মনি আদি অলঙ্কাৰ পিন্ধে; জাৰ কালিত চালৰ জোঁতা আৰু গাত মহৰ সুকান চাল লই। সিহঁতৰ অধিকাৰে দণ্ড কৰিবলৈ সক্তি নাই, কোনোএ জদি জগৰ কৰে, সকলোএ আলচ কৰি তাক দণ্ড দিএ, বা সিহঁতৰ মাজৰ পৰা খেদে। এক ইবৰ আছে বুলি জানে, কিন্তু দেৱতা-বোৰক অনেক অনেক আচৰিত ভাৱে পূজা কৰে। পহু, মাচ, গুটি, এইবিলাক সবহ ইবৰ নিমিত্তে সিহঁতে তপত্ৰ সিল পানিত পেলাই হাতেৰে উলিয়াই নিএ। কিন্তু লছোন ন কৰাকৈ এই কৰম ন কৰে। জিয়াই থাকোঁতে সিহঁতৰ জিৱাআ কেতিয়াবা সৰিলৰ

পৰা ওলাই আঁতৰি জাই বুলি জানে; এনে অৱস্থা হলে সিহঁতে বেজক মাতে, তাতে সি আহি কিবা মন্ত্ৰেৰে আৰুও তাক সুমাই দিএ।

দিকুকা মূঁতিৰ ওচৰত থকা আবৰ লোক চুটি, সৰুত আৰু টান পকিয়া। সিহঁতৰো মূৰ চেপেটা, গালৰ হনু ওখ, চকু আঁতৰ, নাকত ৰূপৰ সলা মাৰে। সিহঁতৰ মাত চৰাইৰ দৰে কিলিক কালিক কৰে। সেই জাতিৰ নাম কালালাম। মতা মাইকিএ একে বেস ধৰে; চুলি আউল জাউল, আৰু বৰ মলিন। সৰু লৰাক গচৰ চালোৰে মেৰাই গচৰ ডালত আৰি থই; কান্ধিলে মাকে ভৰিৰ আন্ধুলিত লগোআ জৰিৰে টানি লৰাই দিএ। আন আবৰতকৈ সিহঁত বগা। সি-হঁতে মৰা স নো পোতে; পাটিৰে নুৰিয়াই আওজাই থই; পাচে গোজ পুতি বেৰি ওপৰত পাট দিএ। আন কোনো ঠাইত চাৰি জোপা গচৰ মাজত নাও এখন বান্ধি আৰি তাৰ ভিতৰতে মৰা স পঢ়িবলৈ থই। গাম মৰিলে তাৰ পিন্ধা ওৰা খোআ লো-আ আৰু চিকাৰ কৰা বস্তু মৰাৰ লগত নৱ-তে থই।

পূব কালে চাপ্তিন বা নেক্কাৰ্চি আবৰ ধা-কে; সিহঁত বৰ টান মানুহ। ভাগৰ লগাক এক দেৱতা বুলি মানে; তাক দমন কৰিবৰ নিমিত্তে ১৮ বছৰ বয়লিয়া সকলো ডেকা লোকে ৩।৫ বা ৭ দিনলৈ আপোনাৰ গাত এই ৰূপে দুখ দিএ। এহাত দিঘল তিনি চাৰি ডাল আচাৰি লৈ একে বেগি মুখে দি পেটলৈকে সুমাই উলিয়াই থাকে, তাতে উগাৰি সকলো বস্তু বঁতিয়াই। পাচে বহি-বৰ নিমিত্তে পানিৰ ওচৰত এটা গাঁত খানি থই। দুতিয় দিনত লছোনে থাকি আৰুও আচাৰিবোৰ লৈ মুখৰ পৰা নাইলৈকে জো-খেৰে কাটি সুমাবলৈ ধৰি তল পেট নো পোৰে মানে খুঁচি খুঁচি থাকে। তেতিয়া ডিক্তিত স্থা লাগে, তেতিয়া এডাল এডাল কমকৈ আচাৰিবোৰ সুমাই। এই ৰূপে দুপ-হালৈকে কৰি পাচে টোঁটা পানিত সোমাই গধু-

লিলৈকে ভাঙে থাকে। এই ৰূপে ত্ৰিভিন্ন দিনতো কৰি, অলপ মাৰৰ বাহিৰে একো নে খাই। চতুৰ্থ দিনত কেতখনি সিল তপ-তাই পানিৰে গাঁত পূৰ কৰি তাত সোমাই সেই তপত সিলেৰে সহিব পৰালৈকে পানি তপতাই; পাচে ওলাই বেগতে চেঁচা পানিত সোমাই। সেই ৰূপে তপতৰ পৰা চেঁচালৈ দিনটো সলনি কৰি থাকে। তাৰ পৰা আক ২।৩ দিন সেই ৰূপে কৰি, আগি সকলো দুখ ভাগৰ দমন কৰিব পাৰে। বুলি জানে। বচৰি বচৰি এই ৰূপে কৰে। সেই জাতি আবেৰে এদিনত ১০০ মাইলৰ বাট জাব পাৰে।

কলা ভৰিয়া আৰৰ বকি পৰ্বতৰ ওপৰত থাকে; সিহঁতৰ সখ্যা আন্দাজে ২০,০০০ মান হৈছে। সিহঁতে বন কৰি সকলোৰে বিৰোধ হৈ থাকে।

আক লুইচ নদীৰ ওপৰ ভাগত স্যাম্যোন বা সৰ্প আৰৰ নামে ১৫,৫০০ মান সখ্যা বে পুখান এজাক আছে। তাত বাজে বনাক, চান্দিচ, কাউৰি আদি অনেক জাত আছে। মক্কি নামে বৰ্গা আক সভ্য এক জাত ইউতা সৰোবৰৰ ওচৰত আছে বুলি কই।

কিলামেড আক স্যান্তি আৰৰ অভিনই দুট; সিবিলাকৰ মাজত সভ্য লোকে ফুৰিব নোআবে। স্যান্তি আৰৰে ধেনু কাঁৰ মাৰিবলৈ বৰকৈ জানে। ২০০ হাতৰ আঁতৰত লোকে হিলেৰে জিমান টিককৈ গুলিয়াব পাৰে, সিহঁতেও কাঁৰেৰে সেই মানত মানুহ মাৰিব পাৰে। স্যান্তি পৰ্বত প্ৰায়ে ২,৫০০ হাত ওখ হৈছে।

অবেগনৰ দখিন ফালে সাগৰৰ দাঁতিত কালিকনিয়া দেশ আছে। তাৰ উত্তৰ ভাগত চাক্ৰামেন্তো নদী দখিনলৈ বৈ গৈছে। চাক্ৰামেন্তো নামে এজাক আদি বাসি লোক থাকে, সিবিলাকৰ সখ্যা প্ৰায়ে ৪০,০০০। সেই জাতি এজন মানুহৰ নকচা ইয়াত লিখা আছে। অবেগনৰ আৰৰতকৈ সিহঁত কলা; ওঁচ ডাঙ্গৰ, নাকো বহল চেপেটা,

Californian Indian.

চুলি দিহল পোন, বাখিলে কৰজনত পৰে; কিন্তু প্ৰায়ে তাক কাটি এবিগত মান বাখে, সি চাৰিও ফালে বিচাৰ নোমৰ দৰে থিয় হৈ থাকে। কঁপাল চেক, ডাঁৰি উত্তলা। মতাতকৈ ভিৰোতা মানুহৰ গাত সবহ আঁক দিএ; ভিৰোতাৰ গাত লাজটি থাকে, মতাৰ একো নাই। জাৰ কালিত পহৰ চাল গাত লই; জি মানুহৰ নাই, তাৰ গাত ডাঠকৈ মাটি লিপি, তাৰে উম পাই বুলি কই। ঘৰ সাজিবলৈ গোঁজ পুতি আগ একে চাই কৰি বান্ধি চাৰিও পোনে বেঁতৰে বাৰ বৈ

ওপৰত খেৰ দিএ; ভিতৰে ঠাই ৭।৮ হাত মাখোন বহল। তাতে ঘন্টা মাইকি ১০।১২ জন নাঙ্গট আৰু উৰহ ওকনিৰে পূৰ হৈ থাকে, অতি অনভ্য ঘিন লগা মানুহ। কাঠ, সামুক আৰু চৰাই পাখিৰ অলঙ্কাৰ পিন্ধে, সকলো বস্ত্ৰ খাই। বিয়া কৰোঁতে পৰিয়ালৰ অৰ্থে একো বাধা নাই, এটা মানুহে শাক আৰু জিএকবিলাককো লই। মাইকিবোৰে আটাই কাম কৰে, ঘন্টাবোৰে এলাহ কৰি কাল নিয়াই, কীৰত বৰ টল। চান ফাঞ্চিকোৰ উত্তৰ কালে ঘন্টাবোৰক পোৰে, দখিন ফালবোৰক পোতে। তিনি চাৰি দিনলৈকে পৰিয়ালে মৈদামৰ ওচৰত বিলাপকৈ কান্দে। সাহিয়াল সত্ৰক মাৰিলে তাক মৰ্জতা কৰিবৰ নিমিত্তে তাৰ এডোখৰ মজ্জা খাই। আৰু তাৰ চকু উলিয়াই আনে জেনেকৈ মূৰৰ খোলা বাখে, সেই কপে চকু কিবা দৰেবেৰে নে গেলাটক বাখে। নৰিয়া পৰিলে, দুই উপাই মাখোন আছে; প্ৰথম উপাই, ডিক্সি-লৈকে ভগত বালিএৰে পুতি থৈ, ঘাম বৰকৈ ওলালে নৰিয়াক উলিয়াই চেঁচা পানিত পেলাই। দ্বিতীয় উপাই, হাঁহৰ নিচিনা সৰু ঘৰ বোকাৰে লিপি তাৰ মুখত জুই ধৰাই। পাচে নৰিয়াবিলাক সোমাই ভাপ সহিব পৰালৈ সন্মুকেৰে গা চাঁচি থাকে, পাচে ওলাই চেঁচা পানিত পৰে।

ইউতা সৰোবৰৰ পৰা জিলা নদিলৈকে ইউতা আৰব বহু ঠাই জুৰিচে। সিবিলাকৰ সন্ধ্যা ২০,০০০ মান হৈচে; কিন্তু সিহঁতৰ দুই তিনি জাত আছে। সিহঁতে নুমেক-চিকো লোকৰ পৰা চুৰ কৰি নিয়া ভাল-মান জাক মেৰ চাগ আছে। মেৰৰ নোমেৰে সিহঁতে বৰ ডাঠ কাপৰ বই, সেই কাপৰত দিনটো পানি ৰাখিলে তেও এটোপাও সৰু কি নে জাই।

ইউতা সৰোবৰৰ দখিন কালে জি ডাঙ্গৰ বালি থাকে, তাত পানুত নামে এবিধ বৰ নিচ মানুহ থাকে। কুমজেনুকা এটাও জতে খাবলৈ পাই, তাতে সিহঁতে নিবাস কৰে।

কেতিয়াবা কেতিয়াবা খিন কঁটিয়া এটা হৰিনা পাই, তাৰ গাটো ওকনিৰে পূৰ হই, সেইবোৰকো খাই, আৰু আপোনাৰ মূৰতো সৰহকৈ ওকনি পুহি খাই থাকে; পৰুআ পিপৰা, ফৰিজ, আৰু জেঠিও খাই। হা-তেৰে ধৰিব পাৰিলে মাখোন জিয়াই খাই থই। আন আৰেৰে আৰু নুমেকচিকো লোকে সিহঁতক ধৰি বন্দী কৰি বেচে।

ইম্পানিয়া লোকে প্ৰথমে কালিকনিয়া দেশ দলন পালে, আৰু চায়ে চায়ে কমিয়া পাদুৰিএ ২১ খন সত্ৰ খাপন কৰিলে। ১৬২৭ সঁকত পাদুৰি চাল্ভাতিএৰাই দখিন কালিকনিয়া দেশত ধৰম সিকাৰলৈ ধৰিলে। ১৭৬২ সঁকত চান্দিএগো নগৰৰ সত্ৰ, আৰু ১৭৭২ সঁকত চান ফাঞ্চিকোৰ সত্ৰ পাতি-লে। সেই সকলো সত্ৰবোৰৰ ভকতবিলাকে খেতি কৰি, গৰু মাৰি, তাৰ চাল আৰু ভেল বেচি পঠাই বৰ চহকি হল। আৰু সত্ৰই সত্ৰই ১,০০,০০০ মান গৰু পুহিলে, ঘোঁৰাও অনেক আছিল।

কালিকনিয়া মেকচিকো দেশৰ তল হৈ-ছিল; কিন্তু ১৮৪৭ সঁকত মেকচিকো আৰু আমেৰিকা মিল দেশৰ মাজত বন হোআত মিল দেশে জিনি কালিকনিয়া দেশ ললে। পাচে ১৮৪৮ সঁকত চান ফাঞ্চিকো ঘূলিৰ ওচ-ৰতে বহু সোন পালে; সেই কালৰে পৰা সকলো দেশৰ মানুহে সোন বিচাৰিবলৈ খেদি গৈ, অনেক ডাঙ্গৰ নগৰ হৈচে। চান ফাঞ্চিকো নগৰৰ লোক প্ৰাই ৪০,০০০। চাক্ৰামেস্তো, বিনিচিয়া আদি আন নগৰকো চাক্ৰামেস্তো, চান জোআকিম, এই দুই নদীৰ দাঁতিত পা-তিচে। চান ফাঞ্চিকোৰ পৰা অহা ৬৫ খন জাহাজ ১৮৫০ সঁকৰ ১ ডিচেম্বৰৰ পৰা এবচ-ৰৰ ভিতৰত পোন বাটে দি পচিম ফাললৈ আহি কলিকতা নগৰ পাইচেহি। পাল ভৰা জাহাজ কেতবিলাক ৭৮।৮০ দিনত সেই দূৰ জাত্ৰা কৰি আহিচে। আমেৰিকাৰ পৰা পূব ফাললৈ আহি কলিকতা পাবলৈ ৩ মাহতকৈ অধিক লাগিব।

য়িকচালমলৈ পৌলৰ সেস জাভা ।

Paul's Last Visit to Jerusalem.

ভেতিয়া সিবিলাকৰ পৰা বিদাই হৈ, জাহাজত উঠি কো মাজুলি পালে; তাৰ পাচ দিনা বদা মাজুলিত থাকিল। তাৰ পৰা পাতাবালৈ গৈ কৈনিকিয়ালৈ জোআ এখন জাহাজ পাই, তাতে উঠি চুবিয়া দেশলৈ গৈ চোৰ নগৰ পালে। তাতে সিন্যবিলাকক পাই সিবিলাকে সৈতে সাত দিন থাকিল। তাত থকা ভায়েকবিলাকৰ মাজৰ কোনোএ আজ্ঞাবে সৈতে জানি, পৌলক য়িকচালমলৈ নে জাবলৈ বাধা কৰিলে। কিন্তু পৌলে সিবিলাকৰ কাৰো কথা নু সুনি, তাৰ পৰা জাহাজ মেলি ভলমাই নগৰ পোআত পানিএ জোআ বাট ওৰ পৰিল। তাতো ভাইবিলাকক পাই, সিবিলাকৰ লগত এৰাতি থাকি পাচ দিনা গৈ কৈচৰিয়া নগৰ পোআত সাত জন সেৱকৰ মাজৰ ফিলিপৰ ঘৰ পাই তাতে ভালে দিন থাকিল। পাচে য়িকচালমৰ পৰা আগাৰ নামেৰে এজন ভৱিষ্যত বক্তা আহি পৌলৰ কাৰনে ভৱিষ্যত বাক্য কলে, বোলে, এই টকালি জাৰ, সেই মানুহকে য়িকচালম নগৰত এই ৰূপে বান্ধি বিদেশি লোকৰ হাতত সোধাই দিব। তাকে সুনি পৌলৰ লগৰ আৰু সেই ঠাইৰ মানুহেও তেঁওক য়িকচালমলৈ নে জাবৰ কাৰনে অনেক বাধা কৰিলে। কিন্তু পৌলে কাৰো কথা নু সুনি প্ৰভুৰ নামত কেৱল বান্ধ লবলৈ ন হই, মৰিবলৈকো জুগুত হল। তেতিয়া সিবিলাকৰ পৰা য়িকচালমলৈ গল; আৰু বাটত জাঁওতে কুপু দেশি এজন বুৰা সিন্যৰ ঘৰত আলহি হৈ থাকিল। পাচে তাৰ পৰা গৈ য়িকচালম নগৰ পালত ভায়েকবিলাকে আৱন্দেৰে সিবিলাকক গ্ৰাজ্য কৰিলে। তাৰ পাচ দিনত সকলো পাঁচনি আৰু ব্ৰিথ লোক য়াকোবৰ ওচৰত গোট খাই পৌলৰ দোআৰাই বিদেশিৰ মাজত ইহৰে সিবিলাকলৈ পৰিত্ৰানৰ দুআৰ মেলি জি জি কৰম কৰালে, তাকে সুনি আৱন্দ

পালে। কিন্তু পৌলে বিদেশি য়িহুদি ভায়েকবিলাকৰ আগত মোচাৰ বিধানৰ মতে চৰ্মচেদনৰ কথা নিকিবলৈ আৰু তাক পালন কৰিবলৈকো বাধা কৰাত তেঁওক সিবিলাকে দোস ধৰিলে। কিন্তু আন য়িহুদি ভায়েকবিলাকে তাক জেন স্বৰূপ নু বুলিব, তাৰ কাৰনে সিবিলাকৰ আচাৰ্য দৰে মূৰ খুৰাই আপোনাক মন্দিৰত সুচি কৰিবলৈ আদেশ কৰিলে। পাচে সেই ৰূপে সাত দিনলৈকে পৌলে মন্দিৰত আপোনাক সুচি কৰি থকাত আচিয়া দেশৰ কেতবোৰ য়িহুদি মানুহে পৌলক মন্দিৰত দেখা পাই সমূহ লোকবোৰক উদগাই ধৰিলে। আৰু মন্দিৰৰ বাজ কৰি মাৰিবৰ উপাই কৰোঁতেই লুচিয়া হাজৰকিয়া আহি, নিইতৰ হাতৰ পৰা পৌলক কাৰ্ছি আনিলে। তাতে পৌলে জখলাৰ ওপৰত থিয় হৈ আপোনাৰ কথা কলে; অৰ্থাত তেঁও তাৰ পূৰ্বে কেনে মানুহ আছিল, আৰু তাৰ পাচত প্ৰভুএ মৰ্গন দিয়াত কেনেকৈ কৰ্ত্তন কৰা বাৰ পালে, তাকে সিবিলাকৰ আগত প্ৰকাশ ৰূপে কলে। তেঁওৰ সেই কথা কিছুমানলৈ সুনি মানুহবোৰে একে মাত্ৰেৰে বিজিয়াই কলে, এই মানুহক ভুলোকৰ পৰা গুচুআ হওক, কিয়নো ই আৰু জিয়াই থাকিব নে পাই। তাতে হাজৰকিয়াই মানুহৰ এনে এৰাও সুনি পৌলে কি দোস কৰিলে, তাকে জানিবৰ নিমিত্তে তেঁওক বান্ধি সান্ধি কৰিবলৈ আগ্যা কৰিলে। কিন্তু পৌলে তাকে দেখি কলে, কমিয়া মানুহ জিমই, মোত একো দোস নো পোআকৈ মাৰিব পাই নে? এই কথা সুনি হাজৰকিয়াই ভই পাই তেঁওৰ বান্ধ মেলিলে; কিয়নো জি জি কমিয়া মানুহ হই, আৰু জিবোৰ কমিয়া নগৰত জনম পাই, সেই সকলোবোৰ সেই কালত প্ৰধান লোক আছিল, আৰু ভেনেবিলাকক ভেতিয়াও চাবুকেৰে কোবাৰ নে পাই, কমিয়া বজাৰ এনে আগ্যা আছিল।

পাচ দিনা সকলো মানুহ আৰু হনানিয়া নামেৰে বৰ পোৰোহিত মেলত বহি পৌলৰ

সোধ কৰিবৰ কাৰনে গোটে খালে; তাতে সিবিলাকৰ এভাগ কিকচি আৰু এভাগ চিদ্দুকি দেখি পৌলে মেলৰ মাজত উঠি কলে যে ভাই সকল, মই কিকচি মানুহ আৰু কিকচিৰ পুতেক, মৰাবিলাক উঠিবৰ আশাৰে আজি মই তোমোলাকৰ মেলত পৰিলোঁ। সেই কথা সুনি মানুহ দুই ভাগ হল; কিকচিৰ ভাগে পৌলৰ কথাত ভাল পালে, কিন্তু চিদ্দুকিৰ ভাগে তেঁওৰ কথাত অতি খল হল। তাকে দেখি হাজৰকিয়াই পৌলক ডোখৰ ডোখৰ কৰিব বুলি জানি যব কাৰেজত ধবলৈ আগা কৰিলে।

সেই ছ'ৰা মুৰাৰ কাৰনে পৌলক যব কাৰেজত সুমাই খোআত, সেই বাতিতে প্ৰভুএ তেঁওক দৰ্শন দি কলে, তুমি নিৰ্ভই হোআ কিয়নো যিকচালমত জেনেকৈ ৰোম নগৰতো তেনেকৈ মোৰ অৰ্থে তুমি প্ৰমান দিব লাগিব। পাঁ ২৩:১১। পাচে দিন হলত দু কুৰিভকৈ অধিক লোকে পৌলক মাৰিব নোআবোঁ মানে আমি একো খোআ বোআ ন কৰিম বুলি সপত কৰিলে; আৰু সেই কথা সিধি কৰাবৰ নিমিতে অধ্যাপক আৰু পোৰোহিতবিলাকৰ আগত জনাই জি কপে পৌলক মাৰিব পাৰিব, তাৰে আলচ দিলে। পাচে পৌলৰ ভাগিনে সেই কথাৰ বুজ পাই তেঁওত বুজালে। তাতে পৌলেও সেই কথাৰ বুজ পাই হাজৰকিয়াত জনাই দিয়ালে। তেতিয়া হাজৰকিয়াই এনে জানি বাতিএই পৌলক চাৰি স নৱৈ সেনাৰ লগত কৈচৰিয়া নগৰত থকা ফিলিক অধিকাৰৰ ভলৈ এক পত্ৰ লিখি পঠাই দিলে। সিবিলাকে বাতিতে পৌলক নি আন্তিপাজি নামে এক নগৰ পোআই তাৰ পৰা আন চাৰি স সেনা উভতি আহিল; কিন্তু নৱৈ জন ঘোঁৰা চিপাহিএ তেঁওক নি কৈচৰিয়া নগৰত ফিলিক অধিকাৰৰ হাতত সোধাই দিলে। তাতে অধিকাৰে সেই পত্ৰ পাই পৌলক হে-ৰোদ বজাৰ কাৰেজত ৰাখি ধোআলে। এই কপে ইহবে আপোনাৰ লোকক মানু-

হৰ সকলো বাঞ্চাৰ পৰা বখ্য কৰিলে; আৰু জিবিলাকে সিহঁৰ দৰে পৌলক নষ্ট কৰিবৰ অপেখ্যাৰে গুঁজৰি আছিল, সেইবোৰ আপুনি আপোনাৰ কৰমতে লাজত পৰিল। তাতে এই লিখা বচন পূৰ হল; ইহবে আপোনাৰ লোকক ৰাখিব জানে, কিন্তু অপৰ-মাৰ্থিকইত আপোনাৰ কৰমতে লাজত পৰে।

ইয়াৰ পাঁচ দিনৰ মূৰত বৰ পোৰোহিত হনানিয়া আৰু ততুল নামে এক কথকিএ সৈতে আহি ফিলিক অধিকাৰৰ আগত পৌলৰ অহিতে মিচা অপবাদ দি কলে; এইটো মানুহ বৰ দুষ্ট নাচৰিয়া কুমতৰ প্ৰধান হৈ সকলো ঠাইতে থকা যিহুদি লোকক ৰাজ দ্ৰোহলৈ অনুমতি দিচে, সেই কাৰনে আমি তাক ধৰি আমাৰ বিধানৰ মতে সোধ কৰিব খুজিছিলোঁ, কিন্তু লুচিয়া হাজৰকিয়াই আহি আমাৰ হাতৰ পৰা কাৰ্হি নিলে। এই কপে নানা অপবাদেৰে কোআত অধিকাৰে পৌলক আপোনাৰ কাৰনে উত্তৰ কৰিবলৈ আদেশ কৰিলে। তাতে পৌলে উত্তৰ কৰি কলে, নিইতে জি কথাৰে মোক অপবাদ দিচে, সেই কথা নিচয়ে মিচা; কিয়নো মই যিকচালমলৈ জোআ আজি বাৰে দিন মাধোন হৈচে, আৰু তাত কেৱল পাঁচ দিন মানহে আছিলোঁ, তেন্তে কি কপে সেই পাঁচ দিনত সকলো ঠাইৰ যিহুদিবোৰক ৰাজ দ্ৰোহলৈ অনুমতি দিব পাৰোঁ, ইয়াক আপুনি ভালকৈ জানিব পাৰে। তাত বাহিৰে নিইতে মোক কোনো নাম ঘৰত বা মানুহৰ মাততো ছ'ৰা মুৰা কৰা পোআ নাই; কিন্তু মন্দিৰৰ ভিতৰত ইহবলৈ লেৱা কৰোঁতেহে পালে। এই সকলোতে নিইতে মোক একো অপবাদ দিব নোআবে। সেই কথা সুনি পৌলত কোনো জগৰ নে পালে, তথাপি অনিয়াই কৰি যিহুদিবিলাকক সন্তোষ কৰাবৰ মনেৰে দুই বছৰলৈকে বন্দিলালত পৌলক ৰাখি থলে। কিন্তু মাজে মাজে ফিলিকে আৰু ফ্ৰচিলা নামে তেঁওৰ ভাৰ্জা এই দুয়ো পৌলক মাতি আনি তেঁওৰ মুখৰ পৰা থ্ৰিউৰ

কথা সুনিদে সেই কথাই আপোনাৰ মন
বিস্তাৰ কৰিবলৈ ধৰি কলে, এতিয়া তুমি
জোআ, পাচে আজিৰি পালে মতাই আনিম।
এই কপ মানুহ জগতৰ ভিতৰত কিমান হে-
জাৰ হেজাৰ আছে। ইহুৰ কথা ভেতিয়া
সুনে ভেঁওয়া আপোনাৰ মনত নিচয়ে সত্য
বুলি জানি তাৰ কাৰনে অতিসয়ে ভই পাই;
কিন্তু এনে পবিত্ৰ আৰু সত্য নিয়াইৰ কথা
সহিব নোআবাত পাচে একে বাবে বোলে,
এতিয়া জোআ পাচেহে মাতিম। হাই, হাই,
এই কপ মন হোআ লোক, তোমোলাকৰ
সেগত অনন্ত সন্তাপ হব; কিয়নো ভেতিয়া
তোমোলাকলৈ ইহুৰ পৰিত্ৰান দিয়া হল,
ভেতিয়া তাক সহিব নোআৰি আপোনাৰ
পৰা খেদাই দূৰ কৰিলা। এনেকৈ কিমান
মানুহৰ মনত ইহুৰ পবিত্ৰ আত্মা সোমাই
সিঁইতক ধৰমলৈ উদগাই, কিন্তু মানুহে আ-
পোন আপোন কুকৰম, আৰু মনৰ কুঅভি-
লাস এবিধ নুখুজি ইহুৰ আত্মাক অপমান
কৰাই, তাৰ পাচে সেই মানুহৰ পৰিত্ৰানৰ
ঔপকাৰ কৰিবলৈ কি জানি আৰু ভেতিয়াও
নাহিব। ভেত্তে হাই হাই সেই মানুহৰ
কেনে গতি! ভেতিয়া এনে মানুহে থ্ৰিষ্ট
সিঁহাসনৰ আগত থিয় হব, ভেতিয়া উত্তৰ
দিবলৈ কি সক্তি পাব।

তাৰ পাচে পৰ্কিয় ক্ৰিষ্টে ফিলিকৰ বিনই
পালত ভাটল আহিল; পাচে কৈচৰিয়াৰ
পৰা য়িকচালমলৈ তেঁও জোআত য়িহুদি-
বিলাকে পুনৰাই ক্ৰিষ্টৰ আগত পৌলৰ কথা
কলে, আৰু কৈচৰিয়াৰ পৰা য়িকচালমলৈ
জেন পৌলক অনাব, ইয়ালৈকো সিঁইতে
তেঁওত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে; কিয়নো বাটত
আহোঁতে সিঁইতে তেঁওক খাপ দি মাৰি-
বলৈ উপাই কৰিছিল। কিন্তু ইহুৰে সিঁই-
তৰ সেই আলচকো নষ্ট কৰিলে। ক্ৰিষ্টে
য়িকচালম নগৰত আঠ দহ দিন মান থাকি
পাচে কৈচৰিয়ালৈ গল। তাৰ পাচ দিনা
তেঁও সোধৰ আসনত বহি এই পৌলক আ-
নিবলৈ আগ্য কৰিলে। ভেতিয়া য়িহুদি-

লাকে তেঁওৰ অহিতে নানা অপবাদ দিলে,
তথাপি সেইবোৰ জে স্বৰূপ হই, তাৰ কো-
নো প্ৰমাণ দিব নোআৰিলে। পাচে পৌল
পাঁচনিএ আপোনাৰ কাৰনে উত্তৰ দিয়াত
তেঁওৰ গাত কোনো দোষৰ অপবাদ নে
পালে; কিন্তু ক্ৰিষ্টে য়িহুদিবোৰক সন্তোষ
কৰিবৰ ইচাবে পৌলত কলে, তুমি য়িকচা-
লমলৈ গৈ তাতে মোৰ আগত সোধ পোচ
কৰাৱা নে? ভেতিয়া পৌলে মনত ইয়াক
জানিলে, যদি মোক য়িকচালমলৈ নিয়া হব
লাগে, ভেত্তে এই হিংসক জন্তুবোৰে নিচয়ে
মই সেই ঠাই পোআৰ আগৈএ নষ্ট কৰিব;
এই হেতুকে তেঁও উত্তৰ কৰি কলে, জন্তে
মোৰ স্বৰূপ সোধ কৰিব পাৰে, এনে আ-
পোনাৰ সোধ আসনৰ আগতে আচৌ; তথা-
পি যদি মোক নিৰপৰাধি বুলি জানিও মোৰ
স্বৰূপ সোধ ইয়াত কৰিব নোআবে, ভেত্তে
কৈচৰ মহা বজাৰ আগত মোৰ সোধ হওক।
কিয়নো মই মৰিবৰ কোনো জুগ্য কৰম কৰা
নাই; এই কাৰনে য়িহুদিবিলাকে মাৰিবলৈ
মোক কোনোএ সিঁইতৰ হাতত সোধাই দি-
বলৈ সক্তি নাই। এই কথা পৌলে অতি
সাহেবে কলে; কিয়নো ইহুৰ প্ৰতিগ্যাভ
বিশ্বাস কৰি কালৈকো ভই ন কৰি অধিকা-
ৰৰ আগতো সিঁহৰ দৰে সাহ কৰিলে।

সেই সময়ত উত্তৰ দেশৰ বজা আগ্ৰিপা
আৰু তেঁওৰ বানি বৰ্নিকিএ ক্ৰিষ্ট অধিকাৰে
সৈতে দেখা দেখি হবৰ নিমিত্তে আহিলত
ক্ৰিষ্টে পৌলৰ কথা বজাত জনালে। তাতে
বজাই তেঁওৰ কথা সুনিবলৈ ইচা কৰাত তাৰ
পাচ দিনত ক্ৰিষ্টৰ আগ্যাবে পৌলক সোধৰ
আসনলৈ অনা হল। ভেতিয়া পৌলে জে
মৰনৰ জুগ্য এনে কোনো কৰম কৰা নাই,
তাকে ক্ৰিষ্টে আগ্ৰিপা বজাৰ আগত কলে।
২৫:১-১৭।

তাৰ পাচে পৌলক আপোনাৰ কথা কব-
লৈ অনুমতি কৰাত, পাঁচনিএ আগ্ৰিপা বজাৰ
আগত সাহ পাই উত্তৰ কৰিলে তেঁও ইমান
সাহেবে আপোনাৰ উত্তৰ কৰাত ক্ৰিষ্টে বৰ

মাত্ৰে কলে, হে পৌল, তুমি বলিয়া হৈচা, লৰহ বিদ্যাই তোমাক বাতুল কৰিচে; কিন্তু পৌলে কলে, মই বলিয়া নইও, কেৱল নত্য আৰু গিয়ান মনৰ কথাহে কৈচোঁ। এই ৰূপে আগ্ৰিপা বজাই তেঁওৰ উত্তৰ সুনি পৌলত কলে, তুমি মোকো প্ৰায়ে খ্ৰিষ্টিয়ান হবলৈ বিদ্বান কৰা। তাতে পৌলে কলে, কেৱল তুমি ন হই, জিবিলাকে আজি মোৰ কথা সুনিচে, সেই সকলোৱে প্ৰায়ে ন হই, কিন্তু এই নিকলিত ৰাজ্য মোৰ দৰে জেন খ্ৰিষ্টিয়ান হই, এয়েহে মোৰ ইচা আৰু ইচ্ছাবলৈকো প্ৰাৰ্থনা। তেঁওৰ এই সকলো কথা সুনাও বজাৰ পৰা সকলো মেলত বহা লোকৰ মাজৰ কোনোএ পৌলৰ একো জগৰ দেখা নে পাই কলে, এও যদি কৈচৰৰ আগত সোধ হবলৈ প্ৰাৰ্থনা ন কৰা হলে, নিচয়ে মুকলি হব পাবিলেহেঁতেন।

প্ৰশ্ন।

পৌল যিকচালমলৈ জোআত তেঁওৰ নিমিত্তে মণ্ডলিৰ লোকে আত্মাৰ দোআৰাই কি হব বুলি বুজিলে?

তেঁও সাত দিনলৈকে মন্দিৰত সেৱা কৰোঁতে কোন দুই লোকে তেঁওক পালে?

পৌলক সত্ৰৰ হাতৰ পৰা কোনে বাখিলে?

জখলাৰ ওপৰৰ পৰা তেঁও কি কথা কলে?

কমিয়া মানুহক চাবুকেৰে মাৰিব পাই নে?

ধৰম মেলৰ আগত পৌলে কি কলে?

ৰাতি প্ৰভুএ পৌলক কি দৰ্শন দিলে?

যিহুদি মানুহে পৌলৰ অহিতে কি সপত কৰিছিল?

হাজৰকিয়াই পৌলক ৰাতিএই কলৈ পচালে? কৈচৰিয়াত কোন অধিকাৰে পৌলৰ সোধ কৰিলে?

জেতিয়া পৌলৰ কোনো জগৰ নে পালে, তেতিয়া তেঁও মুকলি কৰিলে নে?

কিলিক আৰু জিচিলাই পৌলৰ উপদেশ সুনি কি কলে? ইয়াৰ পাচত দুডিয়ৰ বাৰ কাৰ আগত পৌলৰ সোধ হল?

পৌলে উত্তৰ কৰোঁতে অধিকাৰলৈ ভই

কৰিলে নে? সেই সময়ত উত্তৰ দেলৰ পৰা কোন ৰজা আহিছিল?

সিবিলাকৰ আগত পৌলে কি উত্তৰ দিলে? ৰজাই তাক সুনি কি বুজিলে? পৌলে কাৰ আগত সোধ হবলৈ নিবেদন কৰিছিল?

ৰোম নগৰলৈ পৌলৰ প্ৰথম জাত্ৰা।

Paul's First Journey to Rome.

এই ৰূপে জেতিয়া তিনি বাৰলৈকে পৌলৰ সোধ কৰা হল, তেতিয়া তেঁওৰ ইচাৰ মতে ৰোম নগৰলৈ অধিকাৰে পঠাবলৈ চাবলৈ কৰিলে। কিন্তু পঠাবলৈ জুগুত হই মানে পৌল সেই চাইত বন্দিয়াৰ হৈ কিমান দিন আছিল, তাৰ একো ঠিক নাই। পাচে জেতিয়া চাবলৈ কৰা দিন হল, তেতিয়া আন ডালেমান বন্দিয়াৰৰ লগত পৌলক মহা ৰজাৰ সেনাৰ হজৰ জুনিয় নামেৰে এক সইকিয়াৰ হাতত গভাই দিলে। সেই চাইতে সিবিলাকে আশুা মুডিয়ৰ এখান জাহাজত উঠি ৰোম নগৰলৈ পানিএ দি জাত্ৰা কৰিলে। সেই জাত্ৰাত পৌলৰ লগত লুক নামে প্ৰিয় বেজ আৰু খেচলনিকি নগৰৰ আৰিষ্টক্স এজন লিগ্যো গৈছিল। পাচ দিনা চিদ্দোন নগৰত জাহাজ লগাত সইকিয়াই পৌলক ভাই বন্ধু চাবলৈ বিদ্যাই দিলে। তাৰ পৰা জাহাজ মেলি বতাহ সমুখ হোআত কুপ্ৰ মাৰ্জুলিৰ কোলে দি গৈ কিলিকিয়া আৰু পামফুলিয়া নগৰ পাৰ হৈ, লুকিয়া দেলৰ মূৰা নগৰ পালেগৈ। সেই চাইতে ইটালি দেললৈ জোআ চিকন্দৰিয়া নগৰৰ এখান জাহাজ পাই সইকিয়াই তাতে আগৰ জাহাজৰ পৰা সিবিলাকক উলিয়াই সেই জাহাজত সুমাই দিলে। সেই মূৰা নগৰৰ পৰা জাহাজ মেলি লাহে লাহে গৈ অতি সুমে নিদৰ লমুখে বতাহ বলোআত ক্ৰিষ্টি মাৰ্জুলিৰ কোলে দি গৈ চালমুনিৰ লমুখ পালে; তাৰ পৰা গৈ লাচাৰা নগৰৰ ওচৰত থকা সুন্দৰ যুলি নামে এক চাই পালেগৈ। তাতে পানিএ দি জোআত লুকা হোআ জেন বুজি পৌলে মানুহবিলাকক

কলে, কিন্তু সেইকিয়াই আৰু জাহাজৰ অধিকাৰেও সেই কথা নু সূনি ক্ৰিতিৰ কৈনিকি ঘুলিলে গৈ ভাতে থাকিবৰ মন কৰিলে; কিয়নো সেই সুন্দৰ ঘুলিত জাহাজ কালি থাকিবলৈ ভাল ন হই। পাচে সিহঁতৰ আলচেৰে সেই ঘুলিলৈ জাহাজ মেলি জোআত বৰ ধুমুহা বতাহ আহিলত জাহাজ বাধিবলৈ অতি টান হল; আৰু অতি সঙ্কটত পৰিল দেখি মানুহৰ প্ৰাণ বখ্যা হোআৰো আশা গুচিল। কিয়নো বহু দিনলৈকে নিবিলাকৰ ওপৰত ঢেলা ডাৱৰ আছিল, আৰু সাগৰৰ ওপৰত জাহাজ চলক পলক কৰি কোন কালে উঠি গৈচে, তাৰ একো উমান খবৰ নোআবিলে।

এই কপে বহু দিন মৰনৰ সঙ্কটত পৰি ভয়েৰে আৰু প্ৰাণৰ নিৰলাৰে নো ধোআ নো বোআকৈ থাকিলত পৌলে ইহঁতৰ দুতৰ দোআৰাই জি দৰ্শন পালে, তাৰে কথা নিবিলাকৰ আগত কৈ কিছু সাহুনা কৰি অলপ আহাৰ লবলৈ মিনতি কৰিলে। ভেতিয়া নিবিলাকে পৌলৰ মিনতি সূনি তেঁওৰ হাতে চৌধ্য দিনৰ পূআত অলপ আহাৰ ললে। কিন্তু জাহাজ আদুিয়া লমুদৰ ওপৰত চলক পলক কৰি গৈ থকাতে মেলিভা মাজুলিৰ ওচৰ পোআত দুই ধাৰৰ মাজত থকা এটা বালি চটত জাহাজ লাগিল। সেই ঠাইৰ পৰা জাহাজ লৰ চৰ কৰিব নোআবাত নষ্ট হল; কিন্তু পৌলে কোআৰ দৰে সকলো লোকৰ প্ৰাণ বখ্যা পৰি সেই মাজুলি পালেগৈ।

তাতে থকা মুখবিলাকে, অৰ্থাত অলভ্য লোকে জাহাজৰ নিমিত্তে কুই জলাই দি নিবিলাকক কিছু অনুগ্ৰহ দেখালে। ভেতিয়া পৌলেও এমুঠা খৰি আৰি কুইত পেলাই দিয়াত, তাৰ পৰা এটা ডাইল সাপ ওলাই তেঁওৰ হাতত কামুৰি খবিলে; তাকে দেখি মুখবিলাকে কোআ কুই কৰিলে, বোলে, এইটো মানুহ নিচৰে মানুহ বখি হই, এই কাৰে সি সাগৰৰ সঙ্কটত বখ্যা পালভো প্ৰভিকল দিয়া জনে তাক জিব নি দি সাপৰ দোআৰাই পুআলে; তাতে সি এভিয়া মৰিব।

পাচে চাই চাই থকাত পৌলৰ একো ন হল দেখি মন পালটাই কলে, এও দেৱতা।

সেই ঠাইতে পব্লিয় নামে এজন অধিকাৰে নিবিলাক আটাইকে আপোনাৰ ঘৰলৈ নি তিনি দিনলৈকে আলহি পুহিলে; আৰু পব্লিয়ৰ বাপেক জৰ পৰি থকাতে পৌলে ভিতৰলৈ সোমাই গৈ তাক স্বস্ত কৰিলে। এনে কথাৰ বুজ পাই সেই ঠাইৰ সকলো নৰিয়াবোৰক আনি স্বস্ত কৰিবলৈ পৌলক নিবেদন কৰাত সেই আটাইকে তেঁও স্বস্ত কৰিলে।

সেই মেলিভা মাজুলিতে নিবিলাক তিনি মাহ থাকি চিকম্ভৰিয়া নগৰৰ দিয়কুৰি জঁজাৰ চিন থকা এখন জাহাজ পালে। দিয়কুৰি জঁজাৰ চিনৰ অৰ্থ এই; কাষ্টৰ আৰু পলক নামে দুটা দেৱতাৰ মূৰ্তি আছিল। সেই জাহাজতে উঠি প্ৰথম দিনা তাৰ পৰা গৈ চুৰাকুচ নগৰ পাই তাতে থাকিল। তাৰ দুদিনৰ মুহূৰ্ত পুভিয়লি নগৰ পালে; তাতে থকা মণ্ডলিৰ ভায়েকবিলাকে মিনতি কৰাত পৌলক সাত দিন থাকিবলৈ দিলে। এই কপে বোম নগৰৰ ওচৰ হোআত তাত থকা মণ্ডলিৰ লোকে আলহি পোহ। তিনি ঘৰলৈকে পৌলৰ বাজা পাই আগ বহীবলৈ আহিল; ভেতিয়া নিবিলাকক দেখা পালত পৌলে ইহঁতক স্বস্তি কৰি অতি সাহ পালে। পাচে গৈ বোম নগৰ পোআত সেইকিয়াই বন্দিয়াবোৰক হজৰ অধিকাৰত লোখাই দিলে; কিন্তু পৌলে আপোনাক বখা সেনাই লৈতে মুকিয়াটৈ থাকিবলৈ অনুমতি পালে।

সেই বোম নগৰতে পৌলে দুই বছৰলৈকে বন্দিয়াৰ হৈ আপুনি ভেৰনটৈ লোআ ঘৰত থাকি জি জি মানুহক পাই, সেই সকলোৰে আগত নিৰ্বিধিনি কপে ইহঁতৰ সুভ বাজা কিৰ্তন কৰি আছিল। তাতে তেঁওৰ কথা সূনি বহু লোকে ইহঁতৰ পৰিজ্ঞান দেখা পালে।

জি সময়ত কৈচৰিয়া নগৰৰ পৰা ইটালি দেশলৈ পৌল বন্দিয়াৰ হৈ গৈছিল, সেই

সময়ত খ্ৰিষ্টৰ সঁক ৬১, আৰু জেভিয়া ঠেও
ৰোম নগৰ পালে, ডেভিয়া ৬২ হ'ব পাই;
কিয়নো পঞ্চম জাত্ৰা কৰাত অনেক আপদ
হ'ল দেখি বহু দিন হ'ল। মেলিভা নগৰ নৌ
পাঁওতে চাৰি পাঁচ মাহ হ'ব পাই, আৰু
মেলিভা নগৰ পোআত ভাতে তিনি মাহ
ধাকিল। এই কপে জাত্ৰা কৰা দিনৰে পৰা
ৰোম নগৰ পোআলৈকে অৱশ্যে ৬১ বছৰ
সেহ হ'ব পাই।

পৌল পাঁচনি জেভিয়া ৰোম নগৰ পালে,
ডেভিয়া ঠেওক নিচই কপে বন্দিমানত ধো-
আ নাই, কিন্তু নগৰৰ পৰা জেন কোনো
ঠাইলৈ বাহিৰ হৈ নো জাই, এই নিমিত্তে
দুই বছৰলৈকে এটা এটা চিপাহি ঠেওৰ
লগত থাকি ৰাখি আছিল; তথাপি ঠেওক
বন্দিমানত ধোআ নাই, আপুনি জি ঘৰ ভে-
ৰন দি লৈছিল ভাতে থাকিল। কিলিপি ১:
১৩। ইয়াত কৈচে, ঠেও সেই ৬৩ সঁকলৈ-
কে বন্দিয়াৰ হৈ এই আছিল। ২:২৪ পদত
কৈচে, মই অলপতে ভোমোলাকৰ ঠাইলৈ
জাম। ইয়াতে আমি বুজিচোঁ, ঠেও ৬৪
সঁকত বন্দিয়াৰৰ পৰা মুকলি হ'ল।

প্ৰশ্ন।

পৌলক কোন ঠাইলৈ পঠালে?

নিবিলাকৰ জাত্ৰাত কুসল হৈছিল নে? এই
জাত্ৰাৰ বিসয়ে পৌলে কি হ'ব বুলি কৈছিল?

পৌলৰ কথা নু সুনাত নিবিলাকৰ কি হ'ল?

নিবিলাকে কোন মাজুলিত উঠি ৰখা
পালে? মেলিভা মাজুলি পালত পৌলৰ
কিবা আচৰিত কৰম হৈছিল নে?

সেই মাজুলিত ঠেও কাক বৃত্ত কৰিলে?

মেলিভাত নিবিলাক কেই মাহ থাকিল?

ভাৰ পৰা নিবিলাক কলৈ গল?

ৰোম নগৰৰ ভায়েকবিলাকক দেখা পালত
পৌলৰ মন কেনে হ'ল? ৰোম নগৰত পৌল
কেই বছৰ বন্দিয়াৰ হৈ থাকিল?

ঠেও বন্দি হৈ থাকোঁতে কি কৰিছিল?

সেই সময়ত খ্ৰিষ্টৰ সঁক কিমান?

পৌলক কেনে ভাৱে বন্দিয়াৰ কৰি থৈছিল?

পৌল বন্দিমানৰ পৰা মুকলি হোআ।

Paul's Release from Prison.

পাচে ৬৪ সঁক হ'লত পৌল বন্দি মানৰ
পৰা মুকলি হ'ল। সেই কালৰ সময়তে
পাঁচনিৰ কৰম লুক নামে প্ৰিয় বেজে লিখি
এটালে। সেই কালৰ পৰা বাহিৰ নো পাই,
আৰু ভাৰ পূৰ্বেও লিখা হোআ নাই; কি-
য়নো পৌলৰ বিবৰন কেৱল ৬৪ সঁকলৈহে
কৈচে। ভাৰ পাচত পৌলে বন্দি মানৰ পৰা
মুকলি হৈ জি জি ঠাইত কুৰিলে, জি জি কৰম
কৰিলে, আৰু পাচে ঠেও দুটিয়া বাৰ ৰোম
নগৰলৈ জোআত জেনেইক নিৰো ৰখাই ধৰি
বন্দি মানত থলে, পাচে মূৰ কাটি ঠেওক বহু
কৰিলে, এনে একো কথা পাঁচনি কৰমত লি-
খা নাই। ইয়াতে বুজিচোঁ, যদি ৬৪ বছৰ
পাচত পাঁচনিৰ কৰম লিখা হোআ হ'লে,
ডেভিয়া পৌলৰ পাচৰ বিবৰনো অৱশ্যে
লিখিলেহেঁতেন; কিয়নো লুকে পাঁচনিৰ কৰম
লিখাত আন পাঁচনিবিলাকৰ বিবৰন লিখা
নাই, কিন্তু বিসেসকৈ পৌল পাঁচনিৰ বিব-
ৰনহে লিখিলে।

পৌল পাঁচনি ৰোম নগৰত বন্দি হৈ থা-
কোঁতে ঠেও খ্ৰিষ্টক ভাল মতে কিৰ্ত্তন কৰিব
নোআবিলে; তথাপি কিৰ্ত্তন কৰাতকৈ অতি
উত্তম কৰম কৰিলে। বিসেসকৈ খ্ৰিষ্ট ৬২
সঁকত একেটি লোকলৈ পত্ৰ লিখি ভূখিকৰ
দোআবাই পঠালে; আৰু ৬৩ সঁকত ক্ৰি-
লিপি, কলচি আৰু কিলিয়োন, এই তিনি
ধৰি পত্ৰও লিখি ভূখিক আৰু কিলিয়োনৰ
বন্দি অনেচিয়ৰ হাতত পঠালে। কল ৪:
৭—৯। কিলিয়োন ১২ পদ। আৰু ইব্ৰি
লোকৰ পত্ৰও খ্ৰিষ্টৰ ৬৪ সঁকত ৰোম নগ-
ৰৰ পৰা লিখিব পাই।

পৌল জে খ্ৰিষ্টৰ ৬৪ সঁকত বন্দিয়াৰৰ
পৰা মুকলি হৈছিল, তাক আমি ওপৰে
কোআ এই কথাৰ দোআবাই জানিচোঁ, ক্ৰি-
লিপি ২:২৪। ভাতে ঠেও লিখিছিল,
মই অলপতে ভোমোলাকৰ ঠাইলৈ জাম,
তাক প্ৰভুৰ দোআবাই বিদান কৰিচোঁ।

পাচে তেঁও জেতিয়া বন্দি সালৰ পৰা মুকলি
হল, তেতিয়া জাহাজেৰে কিলিপি নগৰলৈ
ক্ৰিতি মাছুলিএ দি গল; আৰু সেই ঠাইতে
তিতক এৰি আহিল। তাৰ প্ৰমান তিত ১:
৫ পদ। ক্ৰিতিৰ পৰা জাহাজেৰে আৰুও
আচিয়া দেশলৈ আহি কলচ নগৰ পালেহি;
ইয়াকে কিলিয়োনলৈ লিখা পত্ৰৰ দোআৰাই
কনা হৈছে। তাত কৈচে, ভোমোলাকৰ প্ৰাৰ্থ-
নাৰ দোআৰাই মোক ভোমোলাকলৈ দান
কৰা হব, মোৰ এনে বিশ্বাস আছে; এই হে-
তুকে মোলৈ এক থকা ঠাই জুগুত কৰা। কি-
য়নো পৌলে ৰোমৰ পৰা কলচ নগৰলৈ আ-
হিবৰ মন কৰি কিলিয়োনলৈ এই কথা লি-
খিছিল, আৰু কিলিয়োনো সেই কলচ নগৰতে
আছিল। কলচ নগৰৰ পৰা তেঁও একেচলৈ
গল। ২ তি ১: ১৮। একেচৰ পৰা ত্ৰো-
আ নগৰলৈ গৈ, তাতে কাৰ্পৰ হাতত তেঁওৰ
বৰ চোলা আৰু চালৰ পুখিও এৰি আহি-
ছিল। ২ তি ৪: ১৩। পাচে ত্ৰোআৰ পৰা
মাকেমনিয়া দেশলৈ গল, কি জানি কিলিপি
নগৰলৈকো জাব পাই। তাৰ পৰা গৈ জাব
কালিত নিকপলিত থাকিল। তিত ৩: ১২।
সেই সময়ত থ্ৰিষ্টৰ নক ৬৫ হৈছিল; আৰু
সেই নকতে তিমথিৰ আৰু তিতৰ পত্ৰও
লিখিলে। কোনো লোকে ভাবে, বোলে,
সেই কালত পৌল ইম্পানিয়া দেশলৈ গৈ
তাতে থ্ৰিষ্টৰ কথা কিৰ্তন কৰিলে; কিয়নো
কমিয়াৰ পত্ৰৰ ১৫: ২৪ পদত তেঁও কৈ-
ছিল, মই ইম্পানিয়া দেশলৈকো জাম। কিন্তু
আমি জানিচোঁ, তেঁও তালৈ জাবৰ নিমিত্তে
একো চল নে পালে। কিয়নো প্ৰথম বেলি
ৰোম নগৰলৈ বন্দিয়াৰ হৈ জোআৰ আগৈএ
তেঁও নিচইকৈ জোআ নাই; আৰু পাচে
জোআৰো কোনো বিনে প্ৰমান আমি পো-
আ নাই। তথাপি কিলিয়োন নামে পৌলৰ
এজন নিমো কৈচে, বোলে, পৌলে পচিমৰ
সিমাটলৈকে কিৰ্তন কৰি ফুৰিছিল; পচিমৰ
সিমা হলে ইম্পানিয়া দেশ।

প্ৰশ্ন।

পৌল থ্ৰিষ্টৰ কোন নকত বন্দিয়াৰ পৰা
মুকলি হল?

পাঁচনিৰ কৰম কোনে আৰু কোন সময়ত
লিখিলে?

পৌলে প্ৰথম বাৰ ৰোম নগৰত বন্দিয়াৰ
হৈ থকাত কি কি পত্ৰ লিখিলে?

তাক আমি কিহৰ দোআৰাই বুজিচোঁ?

পৌল মুকলি হলে কোন কোন ঠাইত
ফুৰিলে? থ্ৰিষ্টৰ ৬৫ নকত তেঁও কি কি
পত্ৰ লিখিলে?

পৌলে ইম্পানিয়া দেশলৈ গৈছিল নে?

ৰোম নগৰলৈ পৌলৰ দুতিয় জাজা।

Paul's Second Visit to Rome.

পৌল পাঁচনিএ প্ৰথম বেলি বন্দি সালৰ
পৰা ওলাই প্ৰাই সকলো মণ্ডলিএ মণ্ডলিএ
ফুৰি ভায়েকবিলাকক ধৰমত সজ কপে ধিৰ
কৰি কৰি গল; আৰু জি জি মণ্ডলিৰ ওচ-
ৰলৈ জাবৰ চল নে পালে, সেইবিলাকলৈ
পত্ৰ লিখি ধিৰ কৰিলে। এই কপে সকলো
কৰম পূৰ কৰি পাচে পুনৰাই ৰোম নগৰ-
লৈ গৈ ভায়েকবিলাকক ধিৰ কৰিবলৈ মন
কৰিলে। আৰু ইয়াত বাহিৰে তেঁওৰ আৰু
কি ইচা আছিল, তাক আমি কব নোআৰোঁ।
কিন্তু জেতিয়া তেঁও পুনৰাই ৰোম নগৰলৈ
গল, তেতিয়া কাৰো দোআৰাই বন্দিয়াৰকৈ
নিয়া হোআ নাই; কেৱল আপোন ইচা
মতেহে গৈছিল। তেঁও ৰোম নগৰলৈ জো-
আত মিলিত নগৰত ত্ৰিকমক থৈ আহিল।
২ তি ৪: ২০। এই কথাতে জানিচোঁ, তেঁও
মিলিতে দি জাহাজেৰে ৰোম নগৰলৈ গল;
কিয়নো তেঁও তিমথিৰ দুতিয় পত্ৰ ৰোম
নগৰত দুতিয় বাৰ বন্দি সালত থাকোঁতে লি-
খিলে।

তেঁও সেই দুতিয় বাৰ ৰোমলৈ জোআত
নিৰো নামে ৰোমৰ বজাই থ্ৰিষ্টিয়ান লোকক
অতি শ্ৰিয়াল কৰে দেখি, পৌলক জেতিয়া
দেখিলে বা তেঁও তাত আছে বুলি সুনিলে,

ভেতিয়াই খৰি আনি বন্দি সালত ধলে; পা-
চে কিছু দিনৰ মূৰত ভৰোআলৰ দোআৰাই
ঠেঁওৰ মূৰ কাটি বধ কৰালে। পৌল ভে-
তিয়া বন্দি সালত থাকোঁতে আপোনাৰ ধৰ্মমৰ
অতি পুত্ৰ তিমথিলৈ দ্বিতীয় পত্ৰ লিখি
ভাতে আপোনাৰ সকলো বাত্ৰা বুজালে।
২ তি ২:১। ৪:৬—৮, ১৬। ভাতে ঠেঁও
লিখিচে, এতিয়া মোৰ প্ৰানৰ বিজোগ কাল
ওচৰ হৈচে, ভাতে প্ৰান উচৰ্গিবলৈ মই জুগুত
হৈ আচোঁ; মই উত্তম জুখ কৰিলোঁ, মোৰ
জাত্ৰা কৰি এটালোঁ, বিশ্বাস ৰাখিলোঁ; এতি-
য়াৰ পৰা মোৰ নিমিত্তে পুন্যৰ কিৰিটি ৰাখি
ধোআ হৈচে, তাক সোধৰ দিনত পুন্যৰস্ত
বিচাৰ কৰ্ত্তা প্ৰভুএ মোক দিব। ইয়াতে
পৌল পাঁচনিৰ বিবৰন সমাপত হল। এয়ে
খ্ৰিষ্টৰ ৬৬ সঁক, আৰু পৌলৰো ৬০ বছৰ
বয়স, আৰু ঠেঁও মন পালটনৰ দিনৰে পৰা
মৰনৰ কাললৈকে ৩০ বছৰ প্ৰভু যিচুক কিৰ্ত্তন
কৰিলে। কিন্তু আন মানুহে কিৰ্ত্তন কৰাৰ
ভাৰ পাই জেনেটকৈ প্ৰভুক কিৰ্ত্তন কৰে,
ঠেঁও ভেনেটকৈ কৰা নাই। ঠেঁৱে এই ৩০
বছৰলৈকে নি জিৰোআকৈ আৰু আপোনাৰ
সংসাৰিক কোনো কৰম নো চোআকৈ ইশ্ব-
ৰৰ পৰম আয়ুস মানুহৰ মাজত প্ৰকাশ কৰি-
লে। ঠেঁৱে প্ৰভুক কিৰ্ত্তন কৰা কালত আ-
পোনাৰ সুখ নি বিচাৰিলে; কেৱল প্ৰভুৰ
ইচা কি, তাক মাখোন সন্তোষ মনেৰে পূৰ
কৰিলে। এনে সুন্দৰ আৰু প্ৰভুত বিশ্বাসে-
ৰে বলৱন্ত, প্ৰেমৰে পৰিপূৰ্ণ, আৰু ইশ্বৰৰ
কৰমত উদ্যোগি প্ৰচাৰক আৰু এই ভূমণ্ডলৰ
মাজত কেতিয়াও হব নোআৰে। ঠেঁওৰ
দোআৰাই প্ৰিথিবিৰ সকলো বিদেশি লোকে
ইশ্বৰৰ পৰিত্ৰান দেখিবলৈ আৰু সুনিবলৈ
পাইচে। ঠেঁও স্বৰূপ মতে এই কথা কলে,
মই উত্তম জুখ কৰিলোঁ, মোৰ জাত্ৰা কৰি
এটালোঁ, বিশ্বাস ৰাখিলোঁ। হই, স্বৰূপেই
ঠেঁও আপোনাৰ অধিকাৰৰ সকলো কৰম
পূৰ কৰিলে। এই হেতুকে পুন্যৰস্ত বিচাৰ
কৰ্ত্তাই ভেতিয়া আপোনাৰ বন্দিৰোৰে সৈতে

লেখ জোখ কৰিব, ভেতিয়া সেই প্ৰভুএ
ঠেঁওত কব, ভাল উত্তম বিশ্বাসি বন্দি, ভূমি
অলপতে বিশ্বাস ৰাখিলা, এই কাৰনে ভো-
মাক অনেক বিলয়ৰ অধিকাৰ পাতিম; ভূমি
আপোনাৰ অধিকাৰৰ সুখৰ ভাগি হোআ।

হে অতি পুত্ৰতম দাস ইশ্বৰৰ,
স্বৰূপে জিনিলা ভূমি চইতান সমৰ;
জাত্ৰাৰো কৰিলা অন্ত, নাহি আৰু ভই,
পুন্য দান ভূখিও প্ৰভুৰ সুখালই।

অনন্ত কিৰিটি ৰূপ পাবা প্ৰতিফল,
জি হেতুক ৰাখিলাহা বিশ্বাস নিৰ্মল;
ভাহাতে ন হব আৰু ভোমাৰ ক্ৰন্দন,
লোভক মচিয়া দিব ইশ্বৰ নন্দন।

ন হৈবেক পাপ মতি চইতান প্ৰবেস,
কেৱল পবিত্ৰ ধান অনন্ত অসেস;
জিৰনি লয়োক বাপু কাল নিৰূপিত,
মধু স্বৰে ধৰি গান দূতৰ সহিত।

প্ৰশ্ন।

পৌলে দ্বিতীয় বাৰ ৰোম নগৰত কেনেটকৈ
বন্দিয়াৰ হল?

কোন ৰজাই ঠেঁওক মাৰিলে?

সেই ৰজা সাধু মানুহ হৈছিল নে, কি?

পৌলক ভেতিয়া মাৰিলে বুলি কি প্ৰমাণ
আচে?

পৌলে উত্তম জুখ কৰি বিশ্বাস ৰাখিলে নে?
ঠেঁওৰ নিমিত্তে কোনে পুন্যৰ কিৰিটি
ৰাখি থৈচে?

তাক কেতিয়া দিব?

পৌলৰ নিচিনা প্ৰচাৰক আৰু কোনো
আচে নে?

খ্ৰিষ্টক কিৰ্ত্তন কৰোঁতে ঠেঁও কিবা সুখ
বিচাৰিলে নে?

কাৰ দোআৰাই প্ৰিথিবিৰ প্ৰিথিবিয়ান ধৰ্ম
বিসেসকৈ ৰাখিল?

সেনৰ কালত পৌলক প্ৰভুএ কেনে বন্দি
বুলিব?

ইশ্বৰৰ সকলো ধৰ্ম প্ৰচাৰকবিলাক পৌলৰ
দৰে হব লাগে নে?

ন. ল. ক.

ধৰ্মৰ কথা বাত্ৰা ।

Religious Intelligence.

হিন্দুস্থান আৰু লঙ্কা দিপত্ৰ মিস্যনেৰিবিলাকে প্ৰায়ে ৫০ বছৰ ধৰম প্ৰচাৰ কৰিছে । এতিয়া এই দেশত ধৰ্মা মিস্যনেৰি পাদুৰি আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান লোকৰ সংখ্যা এই ।

ধন দিয়া বিদেশি লোকৰ সমাজ . . .	২২
বিদেশি মিস্যনেৰি পাদুৰি . . .	৩৮১
এই দেশত জনমা মিস্যনেৰি পাদুৰি . . .	২২
এই দেশত জনমা উপদেশক . . .	৫৫১
মিস্যনেৰি ধৰ্মা ঠাই . . .	২৬০
এই দেশৰ খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি . . .	৩০২
মণ্ডলিৰ লোক . . .	১৭,৩৫৬
লৰাই বুৰাই মুঠ খ্ৰিষ্টিয়ান . . .	১,০৩,০০০
দিনৰ ইকুল . . .	১,৩৪৫
ভাত পৰ্হা চাতৰ . . .	৮৩,৭০০
লৰাক পোহা ইকুল . . .	৭৩
ভাত পৰ্হা চাতৰ . . .	১,২২২
ইজৰাজি নিকোআ ইকুল . . .	১২৮
ভাত পৰ্হা চাতৰ . . .	১৪,০০০
চোআলিক নিকোআ ইকুল . . .	৩৫৪
ভাত পৰ্হা চোআলিৰ সংখ্যা . . .	১১,৫০০
চোআলিক পোহা ইকুল . . .	২১
ভাত পৰ্হা চোআলি . . .	২,৪৫০
চাপা ধান . . .	২৫

এই বছৰ ৫ জানুআৰিত মলকাই মাজুলিত ৮০ জন আদি বাসি মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হ'ল । জোআ বছৰ মাহৰ প্ৰথম প্ৰথম সোম বাৰে ধৰম বৰ্হাবৰ নিমিত্তে সেই মণ্ডলি ১৫০০ টকা ভুলি দিলে । আগৰ নিহৈতা বাধ্য আছিল ।

পঞ্চাৰ দেশত ধৰমৰ কথা নিকাৰলৈ কল্লানিৰ প্ৰধান সেনাপতি চেৰ উলিয়ম গম চাহাবে ডাৰ্জাই সৈতে ৩০০০ ৰূপ দিলে ।

১৫৫০ নকত কিতাপ চাপিবৰ বিদ্যা ওলাল । ধৰম পুৰি প্ৰথমে চাপিছিল; ১৫৫৫ ভাক বেচিবলৈ ধৰিলে; সেই প্ৰথমে চাপা হোআ পুৰি ১৮ ধন বাধি আছে ।

বাধ্য ধৰ্মা কিতা মাজুলিৰ ভাৰাৰে এতি-

লা নতুন নিয়ম মাজ চাপা হ'ল, আৰু কিতাব বজাই আপুনি বিচাৰ কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত সোমাল ।

সেয়াদ চাহাবে আচুৰিয়াৰ পুৰনি নগৰত জি সিল ধানি উলিয়ালে, ভাত লিখা আখৰ বলিখন চাহাবে পৰ্হি অৰ্থ দেখালে । ভাতে চনহেৰিৰ আদি কৰি আচুৰিয়াৰ বজাবিলাকে জি ৰূপে স্নিহ্মি দেশলৈ গৈ হিজিকিয়া বজাৰ দিনত বন কৰি ইস্ৰাএল লোকক কাৰ্হি নিলে, সেই কথা লিখা পোআ হৈছে ।

হিৰা আদি মুকুতাৰ বিবৰন ।

Diamonds in the Greek Exhibition.

সকলো বস্ত্ৰৰ মাজত হিৰা টান; আন কোনো বস্ত্ৰৰে তাক কাটিব নোআৰে । সুন্দৰ আক্ৰিভি ৰূপে হিৰা কাটিবলৈ ইচা হলে আন হিৰাৰ গুৰি নক লো এডালত লগাই ভাবে যঁহি যঁহি বহু সন্মৰে কাটিব পাৰে । হিৰাই এজাৰে একে বস্ত্ৰ; এজাৰৰ পৰা কলা বৰন আৰু মলিন সকলোকে গুচাব পাৰিলে হিৰা কৰিব পাৰিলেইডেন । হিৰাৰ অনেক বৰন আছে, বজা, হালধিৰা, কাম বৰনিয়া, কিন্তু নিৰ্মল বগা হিৰা আটাইতকৈ বহুমূল্য । হিৰা প্ৰায়ে ১০।১২ বাতি গধুৰ এইমান ডাঙ্গৰ হই; এমহা গধুৰ হোআ তাকৰ, বহুমূল্য, অতি মিহি আৰু উত্তম প্ৰকাশ হোআ হিৰাৰ দাম এই ৰূপে লিখে । এক অনা গধুৰ হলে, দাম ১,০০০ টকা; ১/ অনা হলে ৪,০০০; ২/ অনা হলে ২,০০০; এমহা হলে ১৬,০০০; ১/ অনা হলে ২৫,০০০; ১২/ অনা হলে ৩৬,০০০ টকা । ৬ অনাতকৈ গধুৰ হোআ হিৰা পাবলৈ টান, আৰু সেইবোৰৰ দৰৰ ঠিক নাই । হিন্দুস্থান আৰু বাজিল দেশত হিৰা ওলাই । এই দেশৰ গলখণ্ড পৰ্বতত আগোৱে ভালমান পালে ।

মহা দৰ্শনৰ দৰত অনেক বহুমূল্য হিৰা দেখিবলৈ ধলে । বজ্জিত চিহ্নৰ কহিনুৰ অৰ্ধাত প্ৰকাশৰ পৰ্বত নামে জি ডাঙ্গৰ হিৰা

The great Mogul Diamond, Koh-i-Nur, or Mountain of Light.

পঞ্চাবৰ বনত পালে, তাক মহা বানিএ
দৰ্শন কৰালে । আগেয়ে সেই হিৰা দিলিৰ
মগল মহা বজাৰ আছিল । কাটোতে পুই
আধা মান খই গলতো ৪১৮ গধুৰ আচে ।
তাৰ দাম আন্দাজে ৬৬,০০,০০০ টকা ।
তাৰ নকচা ওপৰত লিখা আচে ।

আক সি কালে দেবাইনুৰ, অৰ্থাত পুকা-
লৰ নাগৰ নামে কল্লানি বাহাদুৰে মহা
দৰ্শনত ধোআ আন এখান বৰ হিৰা আচে ।
তাকো পঞ্চাবৰ বনত পাই অনা ।

আটাই হিৰাৰ মাজত জিটো ডাঙ্গৰ, সেই
হিৰা বৰ্ণিও দিপৰ মাতান দেসৰ বজাৰ
ঠাইত আচে । তাৰ গধুৰ ৬৬ টকা হৈচে ।
তাৰ আকৃতি কুকুৰাৰ কনিৰ দৰ ।

কচিয়া মহা বজাৰ ৩১৮ গধুৰ এখান হিৰা
আচে । চিৰিজান নগৰত থকা বুদ্ধাৰ এটা
মূৰ্তিত সেই হিৰা চকুৰ মনি কৰি ধোআ
হৈছিল ; পাচে ফাফিৰ এজন সেনাই তাক
চুৰ কৰি মালদ্রাজলৈ গৈ ২০,০০০ টকালৈ
জাহাজৰ এজন কাপ্তান চাহাবত বেচিলে ;
কাপ্তানে এক যিহুদি সদাগৰত ১,২০,০০০
টকালৈ বেচিলে ; আক সেই যিহুদিএ কচি-
য়াৰ মহা বানি কাতবিনলৈ বেচিলে । সেই
হিৰা পাৰ কনিটৰ সমান ডাঙ্গৰ ।

অক্সিয়াৰ বজাৰ এখান হিৰা ২১৮ গধুৰ হৈ-
চে, তাৰ বৰন কিছু হালধিয়া, তাৰ দাম
আন্দাজে ১০,০০,০০০ হৈচে ।

ফাফিৰ ৰাজ অলঙ্কাৰৰ মাজত ২১৮ গধুৰ
ধোআ এখান হিৰা আচে, তাৰ দাম ১৬,-
০০,০০০ টকা মান ।

হিৰাৰ বাহিৰে আন আন বহুমূল্য মুকুতা

আচে । কবি অৰ্থাত পদ্মবাগ পুই হিৰাৰ
নিচিনা, অলপ নৰম । সি ইটা মাটিৰে হই,
উধাপি মানুহে কৰিব নোআৰে । ডাঙ্গৰে
সমান হলে হিৰাতকৈ পদ্মবাগ গধুৰ । তাৰ
বৰন পুয়ে বজা, পিক দেসত ওলাই । চা-
ফৰ অৰ্থাত নিল মনি পদ্মবাগৰ নিচিনা হই,
কিন্তু বেলেগ বৰনিয়া মাখোন । লক্ষা দিপত
নিল মনি পোআ জাই । এমৰল অৰ্থাত পা-
না চাম বৰনিয়া হই, সিও বহুমূল্য । মা-
নিক হলে হিৰা নিচিনা বগা, সি সামুকৰ
ভিতৰত থাকে ।

লক্ষা দিপৰ বড়পুৰ নগৰৰ এটা মানুহে
পুই এসেৰ গধুৰ নিল মনি পাইচে বুলি
সমাচাৰ পত্ৰত লিখিচে । সমুদাই একে বকম
ভগা চিগা নে থাকিলে, তাৰ অনর্থ দাম হব ;
কিন্তু সি ১৪০০ টকালৈ বেচি পেলালে ।

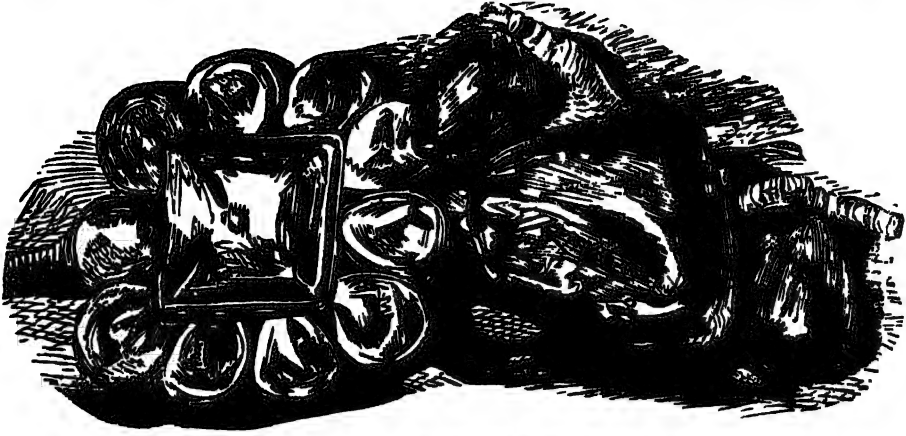
অনেক দেসৰ সম্বাদ ।

Journal of Events

বৰ্তমান ডিচেম্বৰ মাহৰ ১৫ তাৰিখে
শ্রীজুত কাপ্তান ব্ৰোডি চাহাব ওপৰ আচাম
সিৰসাগৰ জিলা এৰি আপোন দেসলৈ জো-
আত সকলো লোকে আহি দৰ্শন দি লোকা-
কুল হৈ অভিসই মনত দুখেৰেহে বিদাই
দিলে । তেঁও বৰ চাহাব হৈ ১৮৩৮ সঁকৰ
পৰা ১৩ বছৰ দায়া ৰূপে এই জিলা সাসন
কৰিলে ।

ডিচেম্বৰৰ ২৫ তাৰিখে জিলা সিৰসাগৰৰ
শ্রী ৰামচিৰ আক শ্রীমতি কুন্তি কেবলাইন
চাইমন, এই দুজন খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিৰ লোকৰ
খ্ৰিষ্টিয়ান মতে বিবাহ কৰা হল ।

The Derra-I-Nur, or Sea of Light, belonging to the East India Company.

মহা দৰ্শন ১২ অক্টোবৰ তাৰিখত বন্ধ কৰা হ'ল। পাচে জি সকলো বন্ধ ভাঙ আছিল, খোজা লোকে উলিয়াই নিলে। ঘৰেৰে কি কৰিব, তাৰ খিৰ হোজা নাই। দেখিবলৈ সোমোজা মাহনুৰ পৰা মুঠে ৰূপ ৫০,০০,০০০ লাখ পালে। সকলো খৰচৰ বাজে অধিকাৰবিলাকৰ হাতত ১৫,০০,০০০ থাকিল। তাৰেই কি কৰিম, মহা বানিৰ আগত এই নিবেদন কৰিচে।

মাকাই নামে জি চাহাবৰ ডিৰিএ ভিলুপু-বত তাৰ জিএকক মাৰি বখিলে, সেই ডিৰি আৰু চাহাবকো জনমভৰ কাটকত দি বান্দি-মন মাৰুনিটৈ পঠাবৰ হুকুম হ'ল।

ইজবাজি জাহাজৰ কাপ্তানক মানে বলত-কাৰ কৰা হেতুকে গবৰ্নৰ জেনৰেল লৰ্ড চাহাবে ৪ খন জাহাজে সৈতে কমদোৰ লাঘুৰ্ট চাহাব আদি অনেক সেনা সেনাপতিক পঠো-আত ২৭ নৱেম্বৰত বাংগুন নগৰ পালে। নিবিলাকে তাতে লংগৰ পেলোআত নগৰৰ অধিকাৰে সেই ঠাইত পেলাবলৈ হাক দি আন ঠাইত জাহাজ বাধিবলৈ হুকুম কৰিলে। তাতে জাহাজৰ কাপ্তানে উত্তৰ দি পঠালে, মহা বানিৰ বন জাহাজ অতে লংগৰ পেলাবলৈ ইচা কৰে, তাতে পেলাই। পাচে ককচ নামে এখান জাহাজৰ কাপ্তানে নগৰৰ অধিকাৰে সৈতে সাধ্যাত হ'ব খোজাত তাৰ নিমিত্তে এক দিন থিৰ কৰিলে।

সেই দিনত জাবলৈ ওলাই যোঁৰাত উঠি গ'ল। দু ডাৰ মানৰ বাটৰ দুই ফালে মানৰ সেনা মাৰি হৈ ভগা চিগা বন্ধুক খৰি থিয় হৈ আছিল। পাচে ঘৰ পাই অধিকাৰে সৈতে কমদোৰ চাহাবৰ পত্ৰ ইজবাজি আৰু মান ভালাৰে পাৰ্ছি সুনাই বজাৰ ঠাইলৈ ডাক পঠাবলৈ দিলে। ৩৫ দিনৰ মুৰত জবাব নে পালে বন হ'ব বুলি বুজালে। সেই পত্ৰত লিখিচে, ইজবাজিলৈ মানৰ সকলো বলত-কাৰ কৰাত জি হানি হ'ল, সেই সকলো ধন পাম, আৰু এনে কৰম জেন পাচে ন হ'ব, এই স্বিকাৰ কৰিলে আমাৰে সৈতে মিল হ'ব পাৰিবা। আৰু সেই কথা সিদ্ধি কৰিবলৈ কমপানিৰ অনেক সেনা তাতে গোট ধাই-চেগৈ।

কেপ গুড হোপত কাৰিকৰ লোকে এতিয়া-লৈকে ইজবাজি নিবাসিএ সৈতে বন পাতি কৰি আছে। ইজবাজিৰ সেনা এমখা পৰ্ব-তৰ মাজত ঠেক বাটে জাঁওতে নিহঁতে অকস্মিতে ভুখ খৰি সেনা ১০০ মান খুন কৰিলত অনেক মৰিল। পাচে অক্টোবৰৰ ১২ তাৰিখত মাকোমো নামে প্ৰধান জহিয়া জি কোঁঠত আছিল, ডাক ভিন দিন ভুখ কৰি ললে, মাকোমো পলাল। সিহঁতৰ ৫০ মান মৰিল; ইজবাজিৰ ১১ জন মৰিল, ৩৪ খুন হ'ল।

অক্সেলিয়া দেলৰ ১৬খনি নগৰৰ পৰা অহা

এক জাহাজত এসেৰ তিনি পোআ গধুৰ এডোখৰ সোন কলিকতালৈ আনিচে। চি-বনিৰ সকলো লোকে খানিবলৈ গৈ নগৰ নিৰ্জান কৰিলে। আৰু কেৰ মায়ে এজন ডক্তৰ চাহাৰে পক্তৰ হোআবাই কৈচে, মোৰ ভেকআলে এক সোনেৰে সিল পাই তাক ভা-জি ৫৩ সেৰ সোন ভাৰ পৰা ওলাল। ভা-জিলত ভাৰ এডোখৰত সুদা সোন ৩০ সেৰ আছিল; ভাৰ দাম ৪২,০০০ মান টকা হব। আৰু মানুহে সেই পৰ্বতৰ পাই সক-লো সিলৰ মাজত সোন থাকে।

মুজিলগু মাৰুলিৰ আদি বাসি গাম এটাই খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মৰ কথা সুনি পাদুৰি চাহাবৰ ওচৰলৈ গৈ মণ্ডলিত গ্ৰহন কৰিবলৈ জনালে। কিন্তু ভাৰ দু জনি বৈনিএক হোআ দেখি পাদুৰি চাহাবে কলে, তুমি এনেটক খ্ৰিষ্টিয়ান হব নোআৰা; তিবোতা এজনিহে বাখিব পাৰা, সেই জনিক আন ঠাইতে ধৈ পোহন পালন কৰিব লাগে। কিছু দিনৰ পাচত সি আৰুও পাদুৰি চাহাবৰ ঠাইলৈ আহি বুলি-লে, এতিয়া হ'লে এটা এৰিলোঁ, মোৰ এজনি মাখোন হৈচে, এতিয়া মোক গ্ৰহন কৰি লওক। পাচে সি জনি কত ধৈচা, পাদুৰিএ সোধাত সি আপুনি বৰ ধৰ্ম্মি হলোঁ বুলি জানি নাহেৰে কলে, মই খাই থলোঁ। সেই মাৰুলিৰ লোক এইমান অগিয়ানি হৈছিল; এই প্ৰিধিৰিত সিহঁততকৈ বৰ বাখ্যল নাই।

বহুই নগৰৰ ওচৰত বেল পাতিবৰ নিমি-তে মাটি খানোঁতে কিছু মোহৰ পাই কোনো লোকে গননা কৰি, আৰু অলপ খানিলে সোনেৰে পূৰ হোআ দুই গাগৰি ওলাব, কিন্তু ভাৰ কাৰনে দেহতাক ডুফ্ট কৰিবৰ নিমিত্তে ২৫ লবা বলিকৈ দিব লাগে, ইয়াকে বাজ্যত কোআ কুই কৰে।

বানাবচ নগৰত এটা মানুহে স্থান কৰি দুৰ্গাৰ মূৰ্ত্তিৰ আগত ভৰোআলেৰে আপোন ভিঙ্গি কাটি আপোনাৰ বলি দিলে।

ফুলপূৰ নগৰত এটা বাজপুত মানুহৰ গোটা চাহেক পুত্ৰক মৰাৰ পাচে সিও

নৰিয়া পৰাত, মোত বামুনৰ নাও লাগিল বুলি জানিলে, তাতে ভাৰ মানুহবোৰে নব-বলি দিবৰ নিমিত্তে এটা লবা চুৰ কৰি ভাৰ ভিঙ্গি কাটি নৰিয়াৰ গাত ভেজ্জৰে লাভি কৰিলে। পাচ দিনা সি মৰিল, আৰু লবাৰ স এখা খোআ কৰা ওচৰৰ কুঁহিয়াৰ-নিত চুবুৰিয়াবিলাকে পালে।

বঙ্গাল দেশৰ কল্যানিৰ ফৌজত গোৰা চিপাহি ২৭,৮২৩, হিন্দুস্থানি চিপাহি ১,৩২,৪০৬, আৰু বৰ টোপ ২২৫ টা আছে।

এতিয়া নিকৰাগোআ মৰোবৰ আৰু নক নক নদিএ দি গৈ আমেৰিকাৰ পূব কালৰ পৰা দিগ পাৰ হৈ কালিকনিৰিয়া দেশ অলপ দিনতে পাইগৈ।

জানুআৰি, অৰ্থাত মাঘৰ পঞ্জিকা।

Almanac for January, 1852.

জানুআৰি	পূৰ	বাৰ	তিথি	দিনমান	জানুআৰি	পূৰ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৮	৫	২	১০১২০	১৭	৫	৭	২৬	১০১৩১
২	১৯	৬	৩	১০১২০					
৩	২০	৭	১১	১০১২১	১৮	৬	১	২৭	১০১৩২
					১৯	৭	২	২৮	১০১৩৩
৪	২১	১	১২	১০১২১	২০	৮	৩	২৯	১০১৩৪
৫	২২	২	১৩	১০১২২	২১	৯	৪	৩০	১০১৩৫
৬	২৩	৩	১৪	১০১২২	২২	১০	৫	১	১০১৩৬
৭	২৪	৪	১৫	১০১২৩	২৩	১১	৬	২	১০১৩৭
৮	২৫	৫	১৬	১০১২৩	২৪	১২	৭	৩	১০১৩৮
৯	২৬	৬	১৭	১০১২৪					
১০	২৭	৭	১৮	১০১২৪	২৫	১৩	৮	৪	১০১৩৯
					২৬	১৪	৯	৫	১০১৪০
১১	২৮	১	২০	১০১২৬	২৭	১৫	১০	৬	১০১৪১
১২	২৯	২	২১	১০১২৭	২৮	১৬	১১	৭	১০১৪২
১৩	১	৩	২২	১০১২৮	২৯	১৭	১২	৮	১০১৪৩
১৪	২	৪	২৩	১০১২৯	৩০	১৮	১৩	৯	১০১৪৪
১৫	৩	৫	২৪	১০১৩০					
১৬	৪	৬	২৫	১০১৩০	৩১	১৯	১৪	১০	১০১৪৫

জানুআৰি ৭ দিনৰ ভাটি ০। ৪৫ ঘণ্টা জোআত চন্দ্ৰৰ সম্পূৰ্ণ গ্ৰহন হব; আমেৰিকাত দেখিব, এই দেশত নে দেখে।

THE ORUNDOO,

Printed and Published by O. T. CURTIS, at the Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

নং	যত্ন লোকৰ নাম	দুব পোআ ঠাই আৰু নাই	দুব দিৰীওতা	গ্ৰহণ কৰা তাৰিখ	অন্য বিৱৰণ কৰা
২৫	মিচিচ হেলেন এন মার্ভিন	গুআহাটি, ৫ ডিচ ১৮৪৭	এম বুক্‌চন	৫ ডিচ ১৮৪৭	এতিয়া ইৰলণ্ডত আচে
২৬	মিচিচ স্যালভ কেল	গুআহাটি, ৫ ডিচ ১৮৪৭	এম বুক্‌চন	৫ ডিচ ১৮৪৭	কলিকতালৈ পৰা নিলে ১৮৫০
২৭	মিচিচ এত্ৰ গ্ৰোচ চাহাব	গুআহাটি, ২ জান ১৮৪৮	চি বাকৰ	২ জান ১৮৪৮	কলিকতাত অন্য মন্তলৈ গল
২৮	এপলতন হাও দেল্‌ফ চাহাব	হেলিকেল্ল বমন্ত, ফেব ১৮৪৫	এচ ফিল্য	৭ মেই ১৮৪৮	
২৯	মিচিচ ফাফিচ এই এচ দেল্‌ফ	ওচেন্ডুৰ, ৪ মেই ১৮৪২	এচ বি চোৱেইম	৭ মেই ১৮৪৮	
৩০	মিচিচ মাগৰেত চি ফেল	গুআহাটি, ৭ মেই ১৮৪৮	চি বাকৰ	৭ মেই ১৮৪৮	
৩১	মিচিচ বেলা ফেল্‌ইক, বিধৱা	গুআহাটি, ২ ফেব ১৮৫১	এই এত্ৰ দেল্‌ফ	২ ফেব ১৮৫১	
৩২	উনিয়ম ওআৰ্চ চাহাব	সোফিলন ওহায়া, ১ মা ৪৩	ই বিত্ৰাণ্ড	৬ জুন ১৮৫১	
৩৩	মিচিচ কৰ্ণিলিয়া এচ এত্ৰ ওআৰ্চ	ইৰিবিলা নুৱক, জক ১৮৩২	চি এম একোআৰ্চ	৬ জুন ১৮৫১	
৩৪	পৰ্বানি, বিধৱা	গুআহাটি, ৭ চেপ ১৮৫১	এই এত্ৰ দেল্‌ফ	৭ চেপ ১৮৫১	
৩৫	কাপৰি	গুআহাটি, ৭ চেপ ১৮৫১	এই এত্ৰ দেল্‌ফ	৭ চেপ ১৮৫১	
৩৬	ধনি লুচিএন হেইডন	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এম বুক্‌চন	৭ ডিচ ১৮৫১	নগাঁও মণ্ডলিৰ পৰা
৩৭	বিশহু তহচন	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এম বুক্‌চন	৭ ডিচ ১৮৫১	সিৱসাগৰ মণ্ডলিৰ পৰা
৩৮	পুৰ্ণি মাৰ্গা জহচন	সিৱসাগৰ, ২ ডিচ ১৮৪২	এন ব্ৰাওন	৭ ডিচ ১৮৫১	সিৱসাগৰ মণ্ডলিৰ পৰা

নগাঁও জিলাৰ বাণ্ডিক্ট মণ্ডলি লোকৰ নাম আৰু গ্ৰহণ কৰা তাৰিখ।

১	মাইলত বুক্‌চন-গাহাব	হোআইউচবৰো, ৩০ মেই ৩০	ই গালুগা	২৫ জান ১৮৪৫	মিথু ইল ১৮৪৭
২	মুত্ৰত বত্ৰ এম এম বুক্‌চন	মেচিচন বুক্‌ক	আৰ কিলাক	২৫ জান ১৮৪৫	বজাল দেলৈ গল
৩	কলিকতা	কলিকতা	মি পিয়চ	২৫ জান ১৮৪৫	বজাল দেলৈ গল
৪	পৰ্বানি, পিতৰক ভাৰ্জা	নগাঁও, ১৭ নৱ ১৮৪৪	এম বুক্‌চন	২৫ জান ১৮৪৫	মিথু ইল ১৮৪৬
৫	পৰ্বানি, পিতৰক গিয়াতি	নগাঁও, ১৭ নৱ ১৮৪৪	এম বুক্‌চন	২৫ জান ১৮৪৫	আমেৰিকালৈ পত্ৰ নিলে ১৮৪২
৬	মিচিচ কেভেৰ্চি ব্ৰন	নগাঁও, ১৭ নৱ ১৮৪৪	এম বুক্‌চন	২৫ জান ১৮৪৫	সিৱসাগৰলৈ পত্ৰ নিলে ১৮৪৮
৭	মিচিচ মেৰি জক্‌ক বুক্‌চন	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এম বুক্‌চন	২২ নৱ ১৮৪৬	গুআহাটিলৈ পত্ৰ নিলে ১৮৫১
৮	মিচিচ মেৰি জক্‌ক বুক্‌চন	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এম বুক্‌চন	২২ নৱ ১৮৪৬	
৯	মিচিচ মেৰি জক্‌ক বুক্‌চন	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এম বুক্‌চন	২২ নৱ ১৮৪৬	
১০	মিচিচ মেৰি জক্‌ক বুক্‌চন	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৪৬	এম বুক্‌চন	২২ নৱ ১৮৪৬	

নং	যতলি লোকৰ নাম	নুব পোআ গাঁ আৰু স্মাই	নুব নিৰীওতা	গ্ৰহন কৰা তাৰিখ	আৰু দিবেস কথা
১১	লোনাবাম চানচ ভয়চ	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৮৬	এম বুদ্ধন	২২ নৱ ১৮৮৬	
১২	কদৰাম এবেনিয়াক কাৰাবী	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৮৬	এম বুদ্ধন	২২ নৱ ১৮৮৬	সিৱসাগৰলৈ পত্ৰ নিলে ১৮৮১
১৩	আলিয় চমুএক ঠালদোএল	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৮৬	এম বুদ্ধন	২২ নৱ ১৮৮৬	বজাল ঘেসলৈ গল
১৪	চিঅ, কেলেবৰ ডাকী	নগাঁও, ৬ ডিচ ১৮৮৬	এম বুদ্ধন	৬ ডিচ ১৮৮৬	
১৫	সিহাই লাইনচ পেক	নগাঁও, ৭ নৱ ১৮৮৭	এন ব্ৰাউন	৭ নৱ ১৮৮৭	
১৬	ডোংআই মনবৌ উইছ	নগাঁও, ৭ নৱ ১৮৮৭	এন ব্ৰাউন	৭ নৱ ১৮৮৭	বাহিৰ কৰা হল ১৮৮২
১৭	জিঅ ভয়চ ভৌলণ্ড	নগাঁও, ৭ নৱ ১৮৮৭	এম বুদ্ধন	৭ নৱ ১৮৮৭	সিৱসাগৰলৈ পত্ৰ নিলে ১৮৮৮
১৮	জিঅ.ল চাক্ক	গুআহাটি, ২১ নৱ ১৮৮৭	এম বুদ্ধন	২১ নৱ ১৮৮৭	
১৯	কুবমন	গুআহাটি, ২১ নৱ ১৮৮৭	এম বুদ্ধন	২১ নৱ ১৮৮৭	
২০	দেখিবাম আলফৰ্ম বেনেচ	গুআহাটি, ২১ নৱ ১৮৮৭	এম বুদ্ধন	২১ নৱ ১৮৮৭	
২১	পপল্লী	গুআহাটি, ২১ নৱ ১৮৮৭	এম বুদ্ধন	২১ নৱ ১৮৮৭	
২২	আইবা জই হুদৰ্শ চাহাব	বজাই নুৱৰ্ক, ৩ জুন ১৮৮৬	আই চি হুদৰ্শ	২০ মেই ১৮৮৮	
২৩	মিচিচ ফজিলা চি এই হুদৰ্শ	বজাই নুৱৰ্ক, ৩ জুন ১৮৮৬	ই উ কিলোৰ্ক	২০ মেই ১৮৮৮	
২৪	কাছৰা বসিন মিৰ	নগাঁও, ৬ ডিচ ১৮৮৬	আই জেই হুদৰ্শ	১০ জুন ১৮৮২	
২৫	কৰ্ণায়ে পৌ, আফিকান	নগাঁও, ৬ জুন ১৮৮২	আই জেই হুদৰ্শ	৬ জান ১৮৮০	ইকলগলৈ পত্ৰ নিলে
২৬	গভনৰ চি দৈবলি চাহাব	ভেৰপুৰ, ২৪ ফেব ১৮৮০	এন ব্ৰাউন	২৪ ফেব ১৮৮০	নুখৰন মিয়ানেবি হৈছিল
২৭	মিচিচ মেবি এচ দৈবলি	বহন, ৪ জান ১৮৮৭	এন কলবৰ	১৮ মেই ১৮৮১	
২৮	বহুৰ্চি জৰ্জ কমিৰ	সিৱসাগৰ, ১২ জুন ১৮৮৬	এন ব্ৰাউন	২ নৱ ১৮৮১	সিৱসাগৰৰ পৰা
২৯	পাণু চেইবা কমিৰ	নগাঁও, ২২ নৱ ১৮৮৬	এন ব্ৰাউন	২ নৱ ১৮৮১	সিৱসাগৰৰ পৰা

সিৱসাগৰ জিলাৰ বাণ্ডিক মণ্ডলি লোকৰ নাম আৰু গ্ৰহন কৰা তাৰিখ।

১	বেধন ব্ৰাউন চাহাব	হোআইডিং হেম, ৫ আগ ১৬	জেই উইলচন	২৫ জান ১৮৮৫
২	মিচিচ ইলাইন হুইল্লি ব্ৰাউন	বেনিংডন, ৫ ডিচ ১৮৭০	উ জি কলব	২৫ জান ১৮৮৫
৩	আনিবৰ টি কটৰ চাহাব	কেম্বুৱিপৰ্ড, ১৮২৮	বি জেকবচ	২৫ জান ১৮৮৫
৪	মিচিচ হুইল্লি এচ বি এল কটৰ	কেম্বুৱিপৰ্ড, ১৮২৮	বি জেকবচ	২৫ জান ১৮৮৫
৫	বিধি সিৰাই কাবয়েল	জইপুৰ, ১৩ জুন ১৮৮১	এম বুদ্ধন	২৫ জান ১৮৮৫

অৰক্ষনোদয়

৭ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, জানুআৰি, ১৮৫২।

নম্বৰ ১।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, JANUARY, 1852. NO. 1.

কাম্বিৰ দেশৰ বিবৰন।

Account of Khamti

পঞ্জাব দেশৰ উত্তৰ ভাগত কাম্বিৰ দেশ আছে। সেই দেশ অতি সুন্দৰ ভয়াম; চাৰিও কালে সন্ধ্যাই হিম ধকা বৰ ওখ পৰ্বতে বেৰি আছে, মাজে দি জিলম নদি বৈ গৈছে। ঠাই ওখ হোআ হেতুকে কিছু জাৰ, কিন্তু সকলো ভাল গুটি ফুল সবহকৈ ধৰা দেখি সেই ভৈয়ামক হিন্দুস্থানৰ এদেন বাৰি বোলে। নদিৰ দাঁতিত প্ৰায়ে সকলো ঠায়ে কপিত মাটি; ঠায়ে ঠায়ে গৌম ধান, আপল গচ, নৰা বগৰি, মুগা পোহা মুন গচ, আৰু ভাল জাতৰ লতা পনিয়াল। সুমখিৰা, আম, কল আদি দখিন দেশৰ গুটিবোৰ তাত সিতৰ কাৰনে ন পকে। গোলাপ ফুল, উলু কুঁআৰি, কনাৰি আদি অনেক বিধ চিকন ফুলেৰে প্ৰিথিৰি ভূসিত হৈছে।

জিলম নদি ৪০০।৫০০ মান হাত বহল; কিন্তু ঠায়ে ঠায়ে তাৰ ওপৰত দলঙ্গ সজা হৈছে। সিনগৰ নামে তাৰ বাজ ধানি জিলম নৈৰ কানত আৰু তাৰ ওপৰতো সজা হৈছে; ই ঘৰৰ পৰা সি ঘৰলৈ নায়েৰে জাই; নদি বাসি ৬০,০০০। একবৰ বাদলগাই আনিৰ দাঁতিত বোআ গচ আৰ্হি স বছৰৰ বুৰা হৈও অতি সুন্দৰ ৰূপে জুৰ দিএ। নগৰৰ অলপ আঁতৰত চল নামে এক সৰোবৰ আছে; তাৰ জুৰন ১০।১২ মাইল। তাৰ তটি কালে ২৪ মাইলৰ আঁতৰত ওলব সৰোবৰো আছে; তাৰ মেৰ ৫০ মাইল মান; বাতি

Moha Raja Golub Singh.

তাত মহ সৰহ। সৰোবৰৰ কানৰত সিঙ্গৰি, আৰু পদ্ম ফুল অনেক আছে।

মানুহবিলাক পুয়ে মচলমান। সিবিলাকে তাত, কটি, মেৰ আৰু চাগৰ মঙ্গহ, মাচ আদি খাই; পনিয়ালৰ এবিধ বৰ সৰুত সুৰা কৰে।

মেৰ চাগৰ নোম বহু সুমেৰে ধুই নিকা কৰি, তাৰে সুন্দৰ কাপৰ বই। চাগৰ নোমেৰে কাম্বিৰৰ চাল কাপৰ সকলো দেশত বেচে, দাম সৰহ লই। বছৰে বছৰে ৮০,০০০ মান চাল কাপৰ কৰে। তাঁত গাল ১৬,০০০।

কাম্বিৰৰ মহা ৰজা গোলাব চিঙ্গ নৰিয়া হোআত তেঁও বেজলৈ ভই কৰি সিহঁতৰ দৰৰ নে খাই গবৰ্ণমেণ্টলৈ পত্ৰ লিখি এজন ডক্টৰ চাহাবক খুজি পঠালে। গোলাব চিঙ্গ মহা ৰজাৰ নকচা ওপৰে লিখা হৈছে। তেঁওৰ ৰাজ ধানিত বেচিদন্ত বাবে থাকিবলৈ গবৰ্ণমেণ্ট বাহাদুৰে জীৰুত মেজৰ মেগ্ৰেগৰ চাহাবক পঠালে।

ধৰ্ম কথার সম্বাদ।

Religious Intelligence.

জানুআৰি মাহৰ ৪ তাৰিখ দেও বাৰে নগাঁও মিস্যনেৰি ইন্ধুলৰ সীমতি নেষ্টি যাহকক্ষি, সীমতি নাচিমনি ইলাইচা ওআৰ্দ, সীমতি ভুটকুৰি চুচন কোলবি, আৰু সীমতি বাতিবৰি মাগৰেত দৰ্চক, এই চাৰি জনি সীমতি দৈব-লি চাহাবৰ দোআৰাই বুৰ পাই খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হল।

মান দেশৰ ৰাংগুন নগৰত থকা এজন হিন্দু মানুহে মিস্যনেৰি পাদুৰি সীমতি কিল্কেদ চাহাবক চাই দিয়াত নগৰৰ অধিকাৰে সেই হিন্দু লোকক ধৰি মৰালৈকে সান্তি দি দি থাকিল। সেই সকলো কথা কিল্কেদ চাহাবে আপোনাৰ আমেৰিকা দেশৰ অধিকাৰলৈ নিবেদন লিখি পঠালে।

ফিচৰ্চ মিস্যনেৰি ইন্ধুলত থকা চাতৰৰ সংখ্যা। মাস্তাজ ২৩০০; কলিকতা ১২০০; চুচুৰা ৭০০; বম্বাই ১২০০।

ভিচেস্থৰ মাহত মাস্তাজ নগৰত ফিচৰ্চ মিস্যনেৰি পাদুৰিবিলাকে এই দেশি তিনি জন মিস্যক মণ্ডলিৰ ৰথাক বাবে নিজোজন কৰিলে।

অচমিয়া বাপ্টিষ্ট সমাজ পতাৰ কথা।

First Meeting of the Asam Baptist Association.

১৮৫১ সঁকৰ ৩০ অক্টোবৰ তাৰিখত অচম দেশৰ বাপ্টিষ্ট মণ্ডলিৰ পৰা কেতবিলাক পাঁচনি আহি এক ধৰ্ম সমাজ খাপন কৰিলে। সভাপতি সীমতি পাদুৰি ব্ৰাণ্ডন চাহাব, আৰু সীমতি কটৰ চাহাব, সীমতি বাতিবাম দাস পেক, এই দুজন লিখক নিজোজন কৰিলে।

পাচে সমাজৰ এই এই নিৰ্দ্ধ কথ্য থিৰ কৰিলে।

১। এই সমাজৰ নাম, অচমিয়া বাপ্টিষ্ট মণ্ডলিবিলাকৰ সমাজ।

২। এই সমাজৰ সভা পতা কালত এক সভাপতি, আৰু ইন্ধুৰাজি অচমিয়া ভাষাৰে সভাৰ কথা লিখিবলৈ দুজন লিখক, আৰু এজন ঠঁৰালি, এই চাইটা বিসয়া নিজোজন কৰিব;

আৰু পাচৰ বছৰত সিবিলাকৰ সলনি ন কৰে মানে, সেই বাৰ থাকিব।

৩। বছৰে বছৰে সমাজে পূৰ্বে থিৰ কৰা চাই আৰু সময়ত সভা পাতি মেল কৰিব। সেই সভালৈ প্ৰতি মণ্ডলিএ চাই জনলৈকে পাঁচনি পঠোআ উচিত।

৪। প্ৰতি মণ্ডলিএ পাঁচনিবিলাকৰ লগত সমাজলৈ পত্ৰ লিখি মণ্ডলিৰ অৱস্থা, দুখ আৰু দুখ ভোগ, সেই সকলোকে বুজাই দিয়া উচিত।

৫। আমাৰ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টৰ ৰাজ্য বৰ্হাবৰ নিমিত্তে আৰু সকলোৰে হিত চিন্তি আলচ আৰু উপকাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে এই সমাজ খাপন কৰা হৈছে।

৬। প্ৰতি মণ্ডলি স্বতন্ত্ৰ হৈ আপোন আপোন কৰম চলোআত সেই কৰমৰ ওপৰত অপিকাৰ হবলৈ এই সমাজৰ একো সক্তি নাই।

৭। আমাৰে সৈতে একে বিশ্বাস আৰু আচৰন পুৰ্বতা কোনো মণ্ডলিৰ যদি এই সমাজত সোমাবৰ ইচা হই, তেন্তে পত্ৰ লিখি দিলে, সমাজে গোট খোআ সময়ত গ্ৰাজ্য কৰিব পাৰে।

৮। বছৰি বছৰি সভা নৌ ভাগোঁতেই পাচ বছৰৰ সভাত ইন্ধুৰাজি আৰু অচম ভাষাৰে সাক্ষি কৰ্তন কৰিবলৈ দুজন ভায়েকক নিজোজন কৰিব।

৯। এই নিৰ্দ্ধৰ কোনো কোনো কথা সলনি কৰিবৰ উচিত দেখিলে, বছৰৰ সভাত তাক গুচাই আন আন কথা থিৰ কৰিবৰ সক্তি আছে।

পাচে নগাঁও, গুআহাটী, সিবসাগৰ, এই তিনি জিলাৰ মণ্ডলিৰ পৰা অহা পত্ৰ পাৰ্হি সুনাই ইন্ধুৰৰ কথা কৰ্তন কৰি দু দিন নিয়ালে। সীমতি পাদুৰি ব্ৰুখন চাহাবক সমাজৰ ঠঁৰালি বাবে নিজোজন কৰিলে। আৰু মিস্যনেৰি কৰম চলাবৰ নিমিত্তে সকলোৰে ইচা মতে ধন দি ৩৫৮০/০০ ৰূপ গোটালে।

পাচৰ বছৰত ভিচেস্থৰ মাহৰ সেস বিৰচতি বাবে নগাঁও জিলাত আৰুও গোট খাবলৈ থিৰ কৰিলে।

কাপৰত তুলিবৰ নিমিত্তে ২ স্থতিয়া আখৰৰ ঠগ ।

Letters of the Asamene Alphabet, for marking on Canvas.

क ग घ ङ च छ ज झ ञ ट ठ ड ढ ण त थ द ध न
 प फ ब भ म य र ल श ष स ह षट् षट्
 वा वि वृ वे वे लो वि वृ ष
 क छ ग घ ङ च छ ज झ ञ ट ठ ड ढ ण त थ द ध न
 प फ ब भ म य र ल श ष स ह षट् षट्
 वा वि वृ वे वे लो वि वृ ष
 क छ ग घ ङ च छ ज झ ञ ट ठ ड ढ ण त थ द ध न
 प फ ब भ म य र ल श ष स ह षट् षट्
 वा वि वृ वे वे लो वि वृ ष
 क छ ग घ ङ च छ ज झ ञ ट ठ ड ढ ण त थ द ध न
 प फ ब भ म य र ल श ष स ह षट् षट्
 वा वि वृ वे वे लो वि वृ ष

গজনিব বজাবিলাকৰ নাম আৰু
ৰাজ্য পোআ সঁক।

Muhamedan Conquerors of India—Ghaznavid Dynasty.

	হিজিৰি	ইং সঁক
নাচৰ উদিন চবুজগিন	৩৬৬	৯৭৬
গজনিব বাদশ্যা মহম্মদ গাজি	৩৮৭	৯৯৭
দুতীয় মহম্মদ	৪২১	১০৩০
মচউদ বেন মহম্মদ গাজি	৪২১	১০৩০
মদুদ বেন মচউদ	৪৩৩	১০৪১
দুতীয় মচউদ	৪৪১	১০৪৯
আবদুল হচেন	৪৪১	১০৪৯
আবদুল বাচেন	৪৪৩	১০৫২
কেৰখজাদ	৪৪৩	১০৫২
চুলতান ইব্রাহিম	৪৫০	১০৫৮
মচউদ বেন ইব্রাহিম	৪২২	১০৯৮
আৰ্চিলা	৫০৯	১১১৫
বহৰাম	৫১১	১১১৭
খোসো	৫৪৭	১১৫২
খোসো মলিক	৫৫৪	১১৫৯

হিন্দুস্থানৰ পাঠান বা আফগান বজাব নাম।

Ghor or Afghan Sultans of Hindustan.

শোহাব উদ্দিন আবুল মুজকব মহম্মদ চাফি এল গোৰি	৫৮৭	১১৯১
কুতুব উদ্দিন ইবেক	৬০২	১২০৬
আবাম শ্যা বেন ইবেক	৬০৭	১২১০
শোমচ উদ্দিন ইল্‌তমশ্যা	৬০৭	১২১০
বকর উদ্দিন কিবোজ শ্যা	৬৩৩	১২৩৫
চুলতান বজিয়া	৬৩৪	১২৩৬
মোআজ উদ্দিন বহৰাম শ্যা	৬৩৭	১২৩৯
আলা উদ্দিন মচউদ শ্যা	৬৪০	১২৪২
নাচৰ উদ্দিন মহম্মদ	৬৪৩	১২৪৫
গয়াচ উদ্দিন বালিন বলবন	৬৬৪	১২৬৫
মোআজ উদ্দিন কৈকোবাদ	৬৮৫	১২৮৬
জেলাল উদ্দিন কিবোজ শ্যা	৬৮৮	১২৮৯
আলা উদ্দিন মহম্মদ শ্যা		
চিকন্দৰ চানি	৬৯৫	১২৯৫
শোহাব উদ্দিন ওমৰ	৭১৬	১৩১৬
কুতুব উদ্দিন মুবাবক শ্যা	৭১৭	১৩১৭
গয়াচ উদ্দিন ভুগলক শ্যা	৭২১	১৩২১
মহম্মদ শ্যা বেন ভুগলক	৭২৫	১৩২৪
মোআজম কিবোজ শ্যা	৭৫২	১৩৫১
গয়াচ উদ্দিন ভুগলক শ্যা	৭২০	১৩৮৮
আবুবেকৰ শ্যা	৭২১	১৩৮৯

নাচৰ উদ্দিন মহম্মদ শ্যা	৭২৩	১৩৯১
আলা উদ্দিন চিকন্দৰ শ্যা	৭২৬	১৩৯৩
নাচৰ উদ্দিন মহম্মদ শ্যা	৭২৬	১৩৯৩
দৌলত শা লোদি	৮১৬	১৪১৩
খিচৰ শা, (তিমুৰৰ অধিন)	৮১৭	১৪১৪
মোআজ উদ্দিন মুবাবক শ্যা	৮২৪	১৪২১
মহম্মদ শ্যা বেন ফরিদ	৮৩৭	১৪৩৩
আলা উদ্দিন বেন মহম্মদ শ্যা	৮৫০	১৪৪৬
বেলুলি লোদি	৮৫৪	১৪৫০
চিকন্দৰ বেন বেলুলি	৮২৪	১৪৮৮
ইব্রাহিম বেন চিকন্দৰ	৯২৩	১৫১৭
ফরিদ উদ্দিন শোৰ শ্যা	৯৪৭	১৫৪০
ইচলাম শ্যা বেন শোৰ শ্যা	৯৫২	১৫৪৫
মহম্মদ আদল শ্যা	৯৬০	১৫৫২
ইব্রাহিম চুৰ	৯৬১	১৫৫৩
চিকন্দৰ শ্যা	৯৬২	১৫৫৪

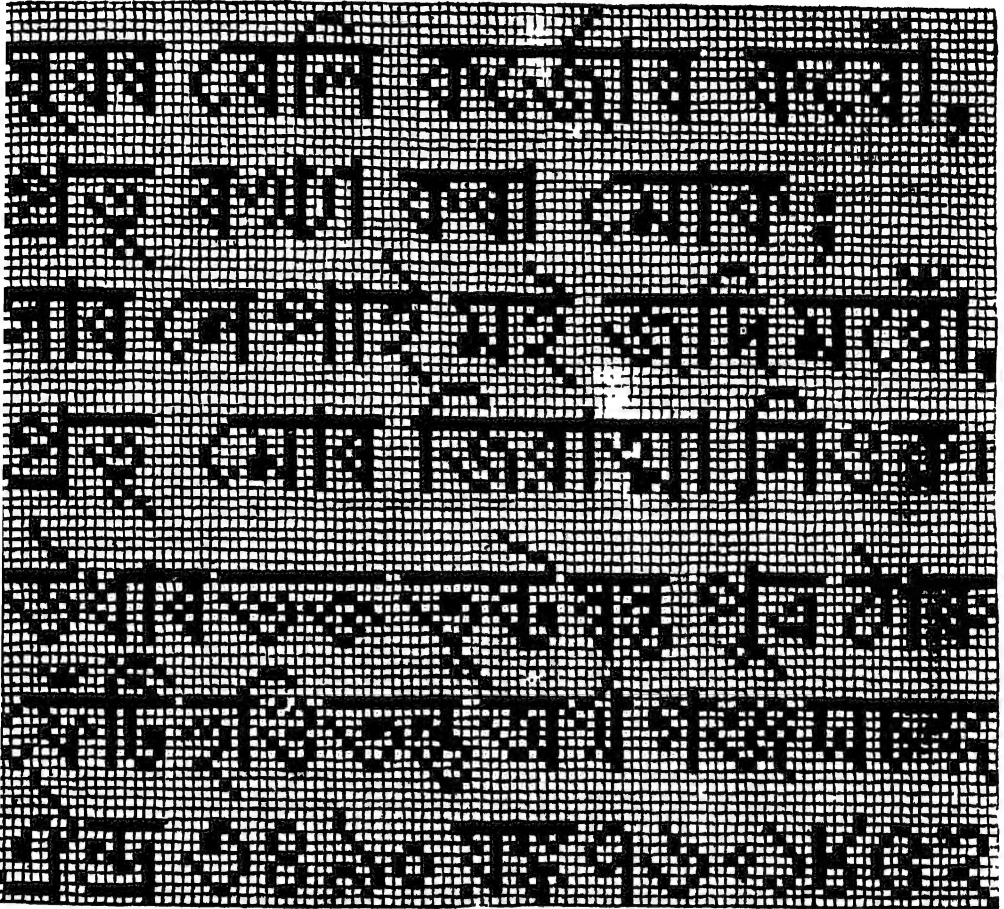
তিমুৰ আদি মগল বংশি বজাব নাম।

Emperors of the Mogul Dynasty.

অমিৰ তিমুৰ চাহেব কেৰান	৭৭১	১৩৭০
মিৰান শ্যা জেলাল উদ্দিন	৮০৭	১৪০৫
চুলতান মিৰ্জা মহম্মদ	৮১০	১৪০৮
চুলতান আবুচয়েদ	৮৫৫	১৪৫১
চুলতান ওমৰ শোক মিৰ্জা	৮৭৩	১৪৬৯
বাবৰ জহিৰ উদ্দিন মহম্মদ	৮৯৯	১৪৯৫
হুমায়ুন নাচৰ উদ্দিন	৯৩৭	১৫৩১
আকবৰ জেলাল উদ্দিন মহম্মদ	৯৬৩	১৫৫৭
জেহাংগিৰ আবুল মুজকব নুৰুদ্দিন মহম্মদ	১০১৪	১৬০৫
শ্যা জেহান শোহাব উদ্দিন চাহেব কেৰান চানি	১০৩৭	১৬২১
আওৰংজেব আলমগিৰ	১০৬৮	১৬৫১
মহম্মদ আজম শ্যা	১১১৮	১৭০৮
শ্যা আলম বাহাদুৰ শ্যা	১১১৮	১৭০৮
জেহান্দাৰ শ্যা মোআজ উদ্দিন	১১২৪	১৭১৪
কেৰখচিয়ৰ মহম্মদ শ্যাহিদ	১১২৪	১৭১৪
বকি উদ্দিন	১১৩১	১৭২১
বকি উদৌলা	১১৩১	১৭২১
মহম্মদ শ্যা বৌচম আখুতৰ	১১৩১	১৭২১
আহম্মদ শ্যা আবুল নাচৰ	১১৬১	১৭৪১
আলমগিৰ চানি আজিজ উদ্দিন	১১৬৭	১৭৪৭
শ্যা জেহান	১১৭৩	১৭৪৭
শ্যা আলম জেলাল উদ্দিন	১১৭৩	১৭৪৭
মহম্মদ বদৰ বাধত	১২০১	১৭৮১
আকবৰ চানি মোআজ উদ্দিন	১২২১	১৮০১

কাপৰত লিখা সাত স্ততিয়া আখৰ ।

য়ান হাৰ্মচেন নামেৰে এটা মাউৰা

লৰাৰ বিবৰন ।

Memoir of Jan Harmach.

হলও দেসৰ গেলডৰ্ন পুদেসৰ এক সৰু গাঁৱত য়ান হাৰ্মচেন নামেৰে এটা মাউৰা লৰা আছিল । ইঙ্গৰাজি ১৭৭৮ সঁকত জনম হৈ ১৩ বছৰ বয়লত তাৰ মৃত্যু হল । তাৰ বাপেক এজন দুখিয়া পৰিস্থিতি লোক হো- আৰ কাৰনে আপোনাৰ লৰাক পৰ্হা সালিত পঠিয়াব নোঅৰা দেখি সেই লৰা অগিয়ানি হৈ বাৰ্ছি ডাঙ্গৰ হল । তাৰ আঠ বছৰ বয়- লত মাক মৰিল । সেই সময়ৰ পৰা অকল লৰিয়া হলত খেতি পথাৰে সুই ফুৰি আপো- নাৰ দিন কাল এনেই নিয়াইছিল; আৰু বি- শ্ৰাম বাবৰ দিনাও সি আপোনাৰ অস্বাস্থ্য

বাপেকে লৈতে লগ হৈ গৈ, জত একো নি সি- কি কৈছিল অনুচিত আৰু ইহবক নিন্দা কৰাৰ কথা সিকে, এনে চেৰাপ বেচা দোকানিৰ ঘৰ- লৈ গৈ থাকিছিল ।

ইঙ্গৰাজি ১৭৮৮ সঁকত তাৰ দহ বছৰ বয়ল হলত দুখিয়া বাপেকো হঠাত মৃত্যু হৈ মৰিল হেতুকে ওচৰ চুবুৰিয়া এঘৰত গতাই দিয়াত আহাৰ পাই পৰ্হা সালিত পঠিয়াবলৈ ধোআ হল । তাৰ দহ বছৰ বয়ল হলতো অলপমান পৰ্হিবলৈ সিকাৰলৈকো অনেক দিন লাগিল । সেই লৰাক জাৰ ঘৰত ধোআ হৈ- চিল, সেই লোকেও আৰু তাৰ সিধ্যকেও খৰম সান্ধৰ কোনো গিয়ানৰ কথাত তাৰ মন কিবা- বলৈ কেতিয়াও কাৰাৰ কৰা নাছিল । ইহব আৰু জ্ঞান কৰ্তাৰ কেনে প্ৰেম, জাৰ বিসয়েও

সেই লৰাই একোকে জনা নাছিল; আৰু খ্ৰিষ্টৰ নামকো সি নে জানিছিল। দায়ালু জান কৰ্ত্তা জি নহ লৰাৰ মিত্ৰ, যদি তেঁও সেই লৰাক মৰম ন কৰিলেহেঁতেন, সেই লৰা সেই অগিযানি অৱস্থাতেই থাকিলেহেঁতেন, ইয়াত একো সন্দেহ নাই। ইহুৱক মানিবলৈ আৰু ভই কৰিবলৈ সিখ্যা পোআ যানৰ লগৰ এজন ওমলা লৰা জাৰ নাম পিতৰ আছিল, সেই লৰাই নৈতে যানে বাটত কথা কোআ কুই কৰি কোনো ওচৰ চুবুৰিয়া এঘৰৰ গাঁৱলৈ জাঁওতে, যানে আপোনাৰ আগৰ সপত খোআ বিভিন্ন দৰে প্ৰাই সকলো কথাতে সপত খোআত পিতৰে তাক অনুজোগ কৰি এই কথা কলে।

পিতৰ। “চিহ, চিহ, যান, তুমি সপত নো খোআকৈ কথা কব নোআৰা নে?

যান। ই! পিতৰ, মই নোকিয় সপত নে খাম?

পি। সেয়ে পাপ।

যা। পাপ নো কি?

পি। সেয়ে কুকৰম, তাকে কৰিলে পাপ হই; আৰু জি সকলে পাপ কৰে, সেই সকলোএ দণ্ড পোআ হব।

যা। চিমোন নামেৰে জি জন মোৰ গৰাকি তেঁৱেই সপত নে খাবলৈ মোক বাধা ন কৰে আৰু গাঁৱৰ অধিকাৰ জনে আপুনি নিজে সপত খাই, তেন্তে কোনে মোক দণ্ড দিব?

পি। ইহুৱে তোমাক দণ্ড দিব।

যা। তুমি ইহুৱৰ বুলি জি কৈচা, এয়ে মোৰ মনত পৰিচে হই, কিয়নো তুমি কোআৰ দৰেই তিবোতা এজনীও এবেলি মোক কৈছিলে; কিন্তু মই তালৈ ভই ন কৰোঁ; সেই জন মানুহক মই কেতিয়াও দেখা নাই, আৰু তেঁও মোকো নে জানে, এই কাৰনে তালৈ একো ভই নাই। বাক পিতৰ, তুমি আহা-চোন, তেঁও নো কোন জন, আৰু কত থাকে, তাকে মোত কোআহি।

পি। অস অস, যান, তুমি ইমান অগিয়া-

নি নে? ইহুৱৰ মানুহ ন হই; জি জনে এই প্ৰিথিবি আৰু আমি দেখা সকলো বস্তুকে সৃজন কৰিলে, ইহুৱ সেই জন; বেদি জোৱৰ ওপৰেও স্বৰগত তেঁও থাকে।

যা। এইমান ওপৰে দূৰৈত থাকে যদি, তেঁও মোক কেনেকৈ জানিব পাৰে?

পি। মোৰ বোপাই আয়ে মোত কই, বোলে, ইহুৱে সকলোকে দেখে আৰু সূনে, আৰু স্বৰূপকৈ সকলো দূৰাচাৰিকে তেঁও দণ্ড দিব।

জেতিয়া এই কথাবিলাক যানৰ মনত ক্ৰমে বৰকৈ লাগিল, তেতিয়াৰে পৰা যানে বিয়াকুল হৈ পৰিজানৰ পথ নিকি আৰু বাৰ সপত নে খাবলৈ মনত খিৰ কৰিলে; তথাপি সেই মন্দ আচৰনৰ এইমান সক্তি আছিল, জে সি সপত নে খাবলৈ মনত খিৰ কৰিও বাৰে বাৰে সপত খোআত, পিতৰে জি কথা আগৈএ কৈছিলে, সেই কথাৰ গুনেই যানৰ মনত বৰ ভই বহোঁআৰ গুন হল।

জি এজনি ডাল তিবোতাই আগৈএ যানৰ মন্দ আচৰন দেখি তাক তাঁটি কৰিছিলে, সেই তিবোতাই যানক এদিনা ভাবনা কৰি সোঁককৈ বহি থকা দেখি সুধিলে, প্ৰিয় যান, তোমাৰ কি হৈচে? পাচে সি কলে, মই বৰ অধৰমি হৈচোঁ, আৰু মই সুনিচোঁ, অধৰমি লোক সকলক দণ্ড দিব, ইয়াতে মোৰ মনত বৰ ভই সোমাইচে। এই কথা সুনি সেই তিবোতাই আপুনি জিমান জানে, তিমান সিকালে; আৰু তাক কলে, তুমি গিৰ্জা ঘৰলৈ গৈ ইহুৱৰ কথা সূনা, তাতে তুমি কি কি কৰিব লাগে, আপুনি জানিব। তেতিয়াৰে পৰা যানে সুভ বাত্ৰাৰ কথা খিৰ ৰূপে সূনোঁতা হল; তেও সেই লৰা এনে অগিযানি আছিলে, জে উপদেশৰ কথা একো বুজিব নোআৰিছিল। পাচে সেই তিবোতাই আপুনি ন জনাৰ কাৰনে তাক আৰু নিকাৰ নোআৰি আপোনাৰ প্ৰচাৰকৰ তালৈ লৈ গৈ কলে, হে প্ৰিয় প্ৰচাৰক, আমাৰ চুবুৰিয়াৰ ঘৰত থকা এই নহ লৰাটক তোমাৰ এখেলৈ আনিচোঁ; ই আপোনাৰ পাপলৈ

মনত খেদ কৰি আৰু সান্তনা নে পাম বুলি ভাবনা কৰিচে; এই সৰু মাউৰা লৰাটকি লওক, আৰু ধৰ্ম্মৰ কথা সিকাওক । পাচে পুচাৰকে লৰাটক ললে, আৰু মই ইয়াক ধৰ-মৰ কথা সিকাম বুলি সেই ঠিৰোভাত কলে; আৰু পুচাৰকে যানকো এই বুলি কলে, ইস্ব-ৰৰ দায়াৰে তোমাৰ পাপ আৰু ভয়ৰ পৰা একে বেলিএ জেন বখ্যা পাব পাৰা, এনে এক উপাইৰ কথা মই তোমাক জনাব পাৰোঁ । পাচে আৰু বাৰ তাক কলে, বৃথ আৰু সনি-বাৰৰ দিনা গধূলি পৰত তুমি মোৰ ইয়ালৈ আহিবা, পিচে ভালকৈ তোমাক মই উপাইৰ কথা জনাম ।

সেই সময়ৰে পৰা পুচাৰকে কোআৰ দৰে যানে গৈ থকাত, এদিনা পুচাৰকে তাত কলে, হে মোৰ প্ৰিয় য়ান, সৰ্বদা ধন্য ইস্বৰ, জি জনে প্ৰিথিবিৰ ধূলিৰে মানুহ নিৰ্মান কৰি, সৰিলেৰে সৈতে নষ্ট ন হৈ সৰ্বকালে জিয়াই থকা এক অমৰ আত্মা দিলে । প্ৰথম মানুহে যদি ইস্বৰৰ আগ্যা উলংঘি পাপ ন কৰা হলে, মনুষ্য জাতিক কেতিয়াও ম্ৰিত্যুএ বস কৰিব নোআবিলেহেঁতেন । কিন্তু আগ্যা উলংঘন কৰিলত সকলো মনুষ্য বংশৰ ওপৰত ম্ৰিত্যুএ সক্তি পোআত সকলোএ ম্ৰিত্যুৰ অধিন হ'ল । এই হেতুকে সকলোএ অৱস্য মৰিব লাগে; কিন্তু তাতকৈ এইহে এক মহা ভয়ঙ্কৰ, জে মানুহে আপোনাৰ পাপৰ ফলে অমৰ আত্মাক অনন্ত দগুৰ অধিন কৰিলে । হে মোৰ প্ৰিয় য়ান, এতিয়া তুমি বিবেচনা কৰা, পাপৰ স্বৰূপ কল এই; তুমি, মই, আৰু সকলো মনুষ্য জাতিএই অনন্ত দুখৰ অধিন হৈচোঁ । এই কথা যানে সুনি মনত খেদ পাই কান্দি কলে, তেন্তে সেই অনন্ত দুখ আৰু পাপৰ পৰা বখ্যা পাবৰ কোনো উপাই নাই নে? ন হই, প্ৰিয় য়ান, আমাৰ মাজত নাই, পুচাৰকে বুলিলে; আমাৰ আপোনাৰ মাজত কোনো উপাই নাই; কিন্তু ক্ৰিপাৱন্ত ইৰবে আমালৈ মৰম কৰি এক ঠিক জোগ্য উপাই কৰি দি-লে । তেতিয়া যানে বৰ ইচাবে সুধিলে, সেয়ে

নো কি উপাই, তাকে মোত কোআ । হাই হাই, প্ৰিয় য়ান, এই বুলি উপদেশকে উত্তৰ দি কলে, আমি সকলোএ পাপি, আৰু উচিত মতে বিনাসি আচোঁ । কিন্তু এই অস্থিতিয় দায়া, আমাৰ স্বৰগৰ পিত্ৰিএ আপোনাৰ একে জনা প্ৰিয় পুত্ৰকে আমালৈ দিলে, আৰু মানু-হৰ পাপ তেঁওৰ ওপৰত লবলৈ তেঁওক আ-মাৰ এই প্ৰিথিবিৰ পচালে; পাচে তেঁওৰ ডেৰ কুৰি বছৰ বয়স হ'লত মানুহে জেনেকৈ অনন্ত কাললৈকে সুখে থাকিব পাৰে, তেঁও তেনে বৰ কাৰ্জ আৰম্ভিলে । কিন্তু তাতকৈও এয়ে কেনে এক আচৰিত, জে তেঁও আমাৰ সলনি হৈ দুখ ভোগ খাই পোৰেছনিৰ ওপৰত ম্ৰিত্যু হ'ল । কোনো মতে জেন আমি অনন্ত ম্ৰিত্যুৰ পৰা বখ্যা পোআ হ'ব পাৰোঁ, তেঁও আমাৰ কাৰনে এক দুখৰ জিৱন সহিবৰ পা-চতো আমাৰ পাপৰ ধাৰ জি কেলেন, তাক তেঁও সহিলে; আৰু কেৱল সেয়ে ন হই, আমাৰ অনন্ত দগুৰ জোগ্যৰ ঠাইত তেঁও বিনা মূল্যে আমাক অনন্ত জিৱন আৰু সুখ দান দিবলৈ জাচি আচে; আৰু সকলো পাপি জি কোনোএ মন পালটাই থ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰি ত্ৰান কৰ্তা বুলি আনন্দেৰে গ্ৰহন কৰে, সেয়েই দগুৰ পৰা মুক্তি পাব । আৰু মোৰ প্ৰিয় য়ান, তুমিও এই অমূল্য যিচুত বিশ্বাসৰ দো-আৰাই বখ্যা পাব পাৰা, আৰু মনত বখ্যা অকল তেঁওতহে বিশ্বাসৰ দোআৰাই তুমি আ-পোনাৰ পাপৰ খেমা আৰু অনন্ত দুখ পাব পাৰা । যদিও সিধ্যকে এনে সৰল আৰু পোন কথাৰে সেই লৰাই সৈতে কথোপকথন কৰিলে, তেও সেই কথাৰ মাজত কিছু কথা থাকিল, জি সেই লৰাই বুজিব নোআবিলে; তেতিয়া যানে চিত্কাৰ কৰি কলে. হে মোৰ প্ৰিয় সিধ্যক, সেই প্ৰিয় যিচুৰ ওচৰলৈ মোক লৈ জোআ, কিয়নো তেঁওক দেখিবলৈ আৰু তেঁওৰ মহত প্ৰেমৰ ধন্যবাদ কৰিবলৈ মোৰ বৰ ইচা হৈচে । পাচে সিধ্যকে বুলিলে, মোৰ প্ৰিয় য়ান, তোমাৰ এই স্বভাবিক চকু-এৰে প্ৰভু যিচুক দেখিব নোআৰা; তেঁও

এতিয়া স্বৰ্গত ৰাজ সানন কৰে, তেঁও সদা ইহৰ, আৰু তেঁও সদাই আমাৰ চাৰিও কালে ওচৰতে আছে; তেঁও সকলো বস্তুকে দেখে আৰু সুনৈ। যান, জেনেকৈ তুমি আন কোনো মানুহে সৈতে সমুখা সমুখি হৈ কথা বাদা হোআ, তেনেকৈ এতিয়াও তেঁওৰে সৈতে তুমি কথা হব পাৰা; কিয়নো তেঁও সকলো ঠাইতে আছে। এই হেতুকে হে মোৰ প্ৰিয় যান, আঁহা, প্ৰভু যিচৰ আগত আমি আঁঠু পাৰি প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, তেঁও জেন আমাক পবিত্ৰ আত্মাৰ দান দিএ, জাৰে আমি এতিয়াৰে পৰা পাপ এৰি তেঁওক সদাই প্ৰেম কৰিবলৈ আৰু ইহৰৰ ইচাৰ মতে আচৰন কৰিবলৈ আমাৰ সক্ষম হই। পাচে সিবিলাকে দুয়ো আঁঠু পাৰিলত সিখাকে বৰ ইচাৰে প্ৰভু যিচত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে; আৰু যানক প্ৰভু যিচএ অনুগ্ৰহ কৰি জি দায়া দান দিলে, সেই মহত ক্ৰিপাৰ কাৰনেও সিখাকে প্ৰভুক অনেক ধন্যবাদ কৰিলে। অম, যানে তেতিয়া কেনে হৰ্স মনেৰে গমিলে! আনন্দৰ আৰু ক্ৰিভগ্য-তাৰ চকুৰ লো আপোনাৰ গালে দি বৈ তললৈ পৰিল। আৰু আপুনি সকলো মহা সন্ধাৰ ভূয়ৰ পৰা বখ্যা পাই আপোনাৰ ঘৰলৈ উভতি আহি সেই জি ভাল ভিৰোতা তাৰ মিতিৰ আছিল, তাইৰ আগত লৰি গৈ কলে, এতিয়া হলে মোৰ মনত আনন্দ পাইচোঁ, কিয়নো মই জ্ঞান কৰ্ত্তাক পালোঁ। পাচে যানৰ বেলেগ আচৰন সকলোৰে আগত প্ৰকাশ হল; আৰু যানে তেতিয়াৰে পৰা সপত খোআ নাই, আৰু আপোনাৰ মুখৰ পৰাও অনুচিত কথা কেতিয়াও কোআ নাছিল। যানে ধৰম সাক্ষত এই এক কথা বুজি পালে, জে সকলো মিচা কথা চইতানৰ দোআৰাই হই, আৰু সেয়ে পাপ। তাকে বুজাত যানে আটাই পাপৰ পৰা বখ্যা পাবৰ কাৰনে কোনো নিৰ্জান গাইত গৈ নিতৌ যিচত প্ৰাৰ্থনা কৰি কৰি থাকিছিল।

পাচে যানৰ বাৰ বছৰ বয়স হলত, সিখাকে তাক কোনো এক খেতিয়কৰ তত কাম লগাই

দিলে। পাচে সেই খেতিয়ক আৰু তাৰ ভিৰোতাই বৰ দায় আৰু ইচাৰে সেই লৰাক ৰাখিলে; আৰু সিবিলাকৰ দুইৰো মন অতি নিষ্পে সেই লৰাৰ ওপৰত আসক্ত হল; কিয়নো সিবিলাক দুজনেও প্ৰভু যিচক প্ৰেম কৰিছিল। আৰু যানে আপোনাৰ দিনৰ কান কৰি এটাই গধূলি পৰত প্ৰভু যিচ খ্ৰিষ্টৰ কথা ধৰম পুথিত পাৰি সেই কথাকে পুনৰ আপোনাৰ চাৰিও কালে বহা মানুহৰ আগত বুজুআতকৈ আন একোতে বৰ আনন্দ নে পাইছিল। পাচে জহ কাল পৰিলত যানে পথাৰত এদিন সুকান ঘাঁহ আনিবলৈ গলত, গাৰিৰ ওপৰত ঘাঁহ ভৰা দি ঘৰলৈ ওভতাই চলাই আনোঁতে গাৰিৰ ঘোঁৰা এটাই ভই পাই উচাব খাই লৰ মৰাত যান গাৰিৰ ওপৰৰ পৰা তললৈ পৰাত বুকত বৰকৈ খুন্দা খালে। পাচে তাক ঘৰলৈ বোআই অনালত তাৰ ওচৰলৈ এজন ডক্তৰক বেগতে পঠিওআ হল। ডক্তৰে আহি দেখিলে, সি এনেহে দুখ পালে, জে আৰু স্বস্ত হব নোআৰে; তেও তাৰ সেই বেদনা গুচাবলৈ অনেক প্ৰকাৰ উপাই কৰা হৈছিল, কিন্তু নোআৰিলে। পাচে তাৰ প্ৰিয় সিখাকেও তাক বেগতে দেখিবলৈ আহি এই বুলি কলে, মোৰ প্ৰিয় যান, মই দেখোঁ জে তুমি অলপ সমই মাখোন জিবা। যানে তেতিয়া হাস্য মুখেৰে উত্তৰ দি কলে, অ, তেন্তে মোৰ প্ৰিয় জ্ঞান কৰ্ত্তাক মই দেখিবলৈ পাম; জি জনে মোৰ প্ৰান বখ্যা কৰিবৰ কাৰনে পেৰেজনিভ প্ৰান চাৰিলে, সেই যিচক দেখিবলৈ পালে মোৰ কি সুভাগ্য! আৰু পাণি জি মই, মোলৈ তেঁও জি অনুগ্ৰহ কৰিলে, মই তাৰ কাৰনে কেনে ধন্যবাদ আৰু স্তুতি কৰিম!

পাচে তিনি দিন তিনি ৰাতি সেই অতি দুখক ধোজেৰে সহিলে, পাচে চাৰি দিনৰ দিনা যানৰ স্ত্ৰিডু ওচৰ চাপিলত, সেই দায়ালু মন হোআ খেতিয়কৰ আৰু তাৰ ভিৰোতাৰ মৰম যানৰ ওপৰত হোআৰ কাৰনে যানে সিবিলাকক অনেক ধন্যবাদ কৰিলে, আৰু দি ঘৰিবৰ

অলপ নিমিনৰ আগেয়ে সৰু মাতেৰে ধৰম গিতৰ এই গিত গান কৰিলে ।

উঠা হে মোৰ আত্মা, উঠন কৰা ওপৰ,
স্বৰ্গ থানৰ পথে দি;

আৰু বোলা, কিচু নাহি ভলে সুজৰ,
তোমাৰ পদৰ জোগ্য জি ।

এইবিলাক কথাৰে আপোনাৰ চকু মুদি খ্ৰিষ্টৰ ভেজৰ প্ৰাচিভৰ দোআৰাই আত্মা মুক্ত হৈ সুখি ঠাইলৈ উঠি গল । জিবিলাকে যানক জানিছিল আৰু প্ৰেম কৰিছিল, সিবিলাকে তাৰ চাৰিও কালে থিয় দি মনত সোক কৰি কান্দি কান্দি থাকিল । এই দৰে সেই মনোহৰ লৰা ম্ৰিত্যু হল । জদিও সি এক অনাথ মাউৰা লৰা আছিল, তেওঁ তাক সকলোএ প্ৰেম কৰিছিল, আৰু জিবিলাকে তাক জানিছিল, সিবিলাকে তাৰ মৰা সৰ পাচে পাচে লগত জাঁওতে সিবিলাকৰ প্ৰেম জে তাত হৈছিল, তাক প্ৰকাশ কৰিবলৈ বৰ চিন্তা কৰিছিল । পাচে জেতিয়া মৰা সৰ চন্দুক মাটিৰ তলত খোজা হল, ভেতিয়া প্ৰচাৰকে লগত জোআবিলাকত এই কথা কলে; যানে আপোনাৰ মন পালটনৰ আগেয়ে জেনে আছিল, তাৰ দৰে তোমোলাক

নো হোআ হব পাৰে; কিন্তু হে মোৰ প্ৰিয় সন্তান সকল, ইয়াক তোমোলাকে সোঁজ-ৰা, ইহৰে সকলো বিসয়কে দেখে আৰু সূনে; কিন্তু জদি তোমোলাকে মন পালটন ন কৰা, তেন্তে সৰু পাপৰ হৈও তোমোলাকে দণ্ড পাবা । জদিও তোমোলাকৰ মাজৰ কোনো কোনো যানতকৈ দুই নো হোআ, তেওঁ সৰ্ব-জান ইহৰৰ আগত সকলোএ দুসি আটো । এই কাৰনে জাৰ ভেজৰ প্ৰাচিভেৰে আৰু সূচি কৰা পবিত্ৰ আত্মাবে আমি জেন পাপৰ পৰা সূচি কৰা হব পাৰোঁ, এনে এজন জান কৰ্ত্তাত আমাৰ প্ৰয়োজন আছে । তেন্তে হে মোৰ প্ৰিয় সন্তান সকল, আত্মা, জি জনা সৰু লৰা আৰু পাপবিলাকৰো প্ৰিয় মিত্ৰ, আৰু জি জনে আমাক অনন্ত ম্ৰিত্যুৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ পেৰেছনিৰ ওপৰত প্ৰান চাৰিলে, সেই পৰম পুজনীয় জান কৰ্ত্তাৰ ওচৰলৈ জাঁওইক;

আৰু আমালৈ পবিত্ৰ আত্মাক দান দিবৰ কাৰনে প্ৰভু যিচুত প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, কিয়নো তেঁও আমাৰ প্ৰাৰ্থনা স্বৰূপকৈ সুনীৰ ।

হে মোৰ প্ৰিয় ডেকা পৰ্হী সকল, হলঙত থকা এই দুখিয়া মাউৰা লৰাৰ জি বিবৰন তোমোলাকত জনোআ হৈচে, এয়ে স্বৰূপ, ইয়াকে তোমোলাকৰ প্ৰিয় আই বুপাইৰ আগত পৰ্হী যানৰ ম্ৰিত্যুৰ কথা মনত ৰাখিবলৈ অভ্যাস কৰা; আৰু জি জন জান কৰ্ত্তাক সি প্ৰেম কৰিছিল, সেই জনক তোমোলাকেও প্ৰেম কৰা; আৰু তোমাৰ সকলো সক্তি আৰু মন তেঁওলৈ উচৰগ কৰা; তেহে মৰন কালত সৰু যানৰ নিচিনা জুইখনি কৰিবলৈ পাবা; পাচে স্বৰগত তাক আৰু প্ৰভুক প্ৰেম কৰা লোকক দৰ্শন পাবা ।

C. H.

আদমে পাপ কৰা ।

The Sin of our First Parents.

ইহৰে আদম আৰু হাৱাক এখন উত্তম আৰু সুন্দৰ বাৰিতে থাপনা কৰি থলে, তাকে তোমোলাকে জানাইক । তাতে সিহঁতে বৰ সুখ সাধোৱে আছিল; জৰ নৰিয়াও ন হৈছিল আৰু সিহঁতৰ মাজত কেতিয়াও দন্দ বান্দ নাই কিছিল । আদমে হলে সেই সুন্দৰ বাৰিত ভাগৰ ন লগাকৈ বন বাৰি কৰিছিল । তাৰ কৰম বৰ চিকন আছিলে, কিয়নো তাত কেতিয়াও বৰ খাম বা জাৰ ন হই; মাটিৰ পৰা হোআ সিয়াল কাঁইট আদি বন গচ নাই ।

আদমে জিহকে খাব নে পাই, এনে এজোপা গচ তাতে আছিল, তাক তোমোলাকে জানা । সেই গচৰ নাম ভাল বেয়া গিয়ান দিওতা গচ ।

ইহৰে বুজিলে, জদি আদমে তাকে খাই সি মৰিব । আদম আৰু হাৱা বাৰিৰ আন সকলো গচৰ গুটি খাব পোআ আছিল ।

সেই ভাল বেয়া গিয়ান দিওতা গচৰ বাহিৰে সিহঁতে খাবলৈ আৰু অনেক গচ আছিল। বুজি তোমোলাকে নে ভাবা নে? জেনেকৈ ইহ-ৰে খাবলৈ হাক দিছিল, তেনেকৈ সিহঁতৰো

ধাৰৰ ইচা নাছিল; কিয়নো সিহঁতে ইশ্বৰক প্ৰেম আলাপ কৰিছিল, তেঁও সিহঁতক দায়া কৰি আছিল, আৰু সেই বাৰিত সিহঁতে সৈতে প্ৰেম আলাপ কৰিছিল। আদম আৰু হাৱা কেনে কৈ পাপি হ'ল, তাক এতিয়া তোমোলাকে সুনিবা।

অনেক অধৰমি দূত আচে বুলি তোমোলাকে জানা। সিহঁতৰ মাজত এটা প্ৰধান দূত আচে, জাৰ নাম চইতান বোলে। অধৰমি দূতবিলাকৰ ওপৰত সি বজা। চইতানে মানুহক খিয়াল কৰি নষ্ট কৰিবলৈ মন কৰি বুলিলে, মই সিহঁতক পৰিখা কৰিম, জেন সিহঁতে ইশ্বৰৰ অগ্যাৰ বাহিৰে এই গচৰ গুটি খাই।

এনে বুধি কৰি চইতানে সাপৰ বেদ ধৰি বাৰিত সোমালগৈ। পাচে হাৱাক দেখি সি বৰ প্ৰেম লগাই কলে, হাৱা, তুমি সেই গচৰ গুটি কিয় নো খোআ? তাই উত্তৰ দি কলে, ইশ্বৰে মোক ধাৰলৈ হাক দি বুলিচে, তুমি সেই গচৰ গুটি জেতিয়া খোআ, তেতিয়াই মৰিবা।

সাপে উত্তৰ দি বুলিলে, ন মৰিবা; সেই গচৰ গুটিএ ইশ্বৰৰ সমান তোমাক গিয়ানি কৰিব।

গুটি ধাৰলৈ তাইৰ মনত ভই লাগিছিল। কিন্তু গুটি চাই বৰ সুন্দৰ দেখি তাইৰ অতি-সই লোভ লাগি ধাৰৰ ইচা হোআ হেতুকে সেই গুটি পাৰি তাই খালে; আৰু আদমৰ হাততো দিলত সিও খালে। হাই হাই, সিহঁতৰ সেই সময়েই কেনে বিসম কালৰ গতি সিবিলাকৰ আনন্দৰ দিন গল। পাচে মনৰ স্বভাও বৰ দুষ্ট হৈ আহিল; সিহঁতৰ দোস হোআত ইশ্বৰক দৰ্শন কৰিবলৈ সিহঁতৰ মনত বৰ ভই লাগি, বাৰিত তেঁওৰ মাত সুনি গচ-নিৰ মাজত সোমাই লুকাই থাকিল। সিহঁতে তেতিয়া নাজটে আচোঁ বুলি পিন্ধিবলৈ কাপৰ বিচাৰিলে, কিন্তু কাপৰ নে পাই গচৰ পাতকে সিয়াই পিন্ধিলে। ইশ্বৰে মাতিলে, আদম, তুমি কত আচা! আদমে কলে, মই নাজটা হৈ বৰ ভই লাগি ইয়াতে লুকাই আচোঁ।

তেতিয়া ইশ্বৰে বুলিলে, তুমি নাজটে আচা বুলি কোনে তোমাত কলে? সেই গচৰ গুটি খালা নে?

আদমে বুলিলে, আপুনি জি জনি তিৰিএ সৈতে মোক ধাকিৰলৈ আগা দিছিলে, সেই তিৰিএ গুটি পাৰি আনি দিলত মই খালোঁ। ইশ্বৰে তিৰিত কলে, তই কি কৰিলি?

তাই কলে, সাপে বুধি দিয়াত মই খালোঁ হই। সিহঁতৰ আটাইৰে ওপৰত ইশ্বৰৰ ঈৰ্ষা হ'ল, কিন্তু সাপৰ ওপৰত অধিক ক্ৰোধ হ'ল। ইশ্বৰে সাপক মাও দি বুলিলে, তই সদাই মাটিত বগাই বগাই ফুৰিবি, আৰু প্ৰিথিবিৰ ধূলি খাই থাকিবি।

আৰু তিৰিক বুলিলে, তই অনেক ৰোগত দুখ ভুঞ্জিবি, আৰু আদম তোৰ গৰাকি হ'ব, আৰু তই তাৰ সকলো আগা পালন কৰি থাকিবি।

আৰু ইশ্বৰে আদমক বুলিলে, তই মাটি আনি বৰ দুখেৰে বন কৰিব লাগিব, মাটিৰ পৰা সিয়াল কাঁইট আদি বন গচ বাৰ্হিব; তাৰে পৰা তোৰ ধাৰলৈ বস্তু হ'ব হই, কিন্তু বৰ দুখ; বন কৰোঁতে তোৰ মুৰৰ ঘাম টোপা টোপে বৈ পৰিব। জিয়াই থাকোঁতে মনত অনেক দুখ অসন্তোষ বেজাৰ পাই সেনত মৰিবি। তোৰ মৰিল ধূলিৰ পৰা সৃজন কৰা হৈছিল, সেনত আকও ধূলি হৈ জাব।

এই সান্ত্বি কিমান বৰ! আদম আৰু হাৱাই এই কথা সুনি কিমান অসন্তোষ পালে! কিন্তু আৰু অনেক সান্ত্বি আচে পাবলৈ। এই সুন্দৰ চাই এৰি আন চাইলৈ জাব লগা হ'ল। ইশ্বৰে সিহঁতক 'বাৰিৰ পৰা খেদাই আকও সোমাবলৈ নি দিলে। সেই বাৰিৰ দুআৰ বাখিৰৰ নিমিত্তে এজন দূতৰ হাতত অগ্নিমই তৰো-আল দি দুআৰত থলে। তথাপি ইশ্বৰে সিহঁতক দায়া কৰি পহ চালৰ কাপৰ পিন্ধিবলৈ দিলে; সিহঁতে গচৰ পাতৰ কাপৰ লবলৈ ধৰিছিলে, কিন্তু ইশ্বৰে ভাতকৈ উত্তম কাপৰ সিহঁতক দিলে।

আদম হাৱা মৰিলে সিহঁতৰ আত্মা কলৈ

জাব, তাক ভোমোলাকে কি ভাৰিচা? চইতানলৈ জাব নে? সি এনে আসা কৰিছিল, তথাপি আমাৰ পুত্ৰ যিটো থিষ্টে তেঁওৰ পিতৃৰ আগত অধিকাৰ কৰি কৈছিল, বোলে, মই স্বৰ্গৰ পৰা নামি গৈ আদম আৰু হাৱাক, নিইতৰ সন্তানবিলাককো উদ্ধাৰ কৰিম ।

কোনো এক কালে নৰকৰ পৰা নিস্তাৰ কৰোঁতা এজন আহি প্ৰিথিৱিত জনমিবহি, ইয়াকে আদম হাৱাই জানি আছিল; এই হেতুকে জেতিয়া সিবিলাকক বাৰিৰ পৰা খেদালে, তেও সিবিলাকে মনত সন্তান পাইছিলে ।

সেই দিনৰে পৰা এই জগতলৈ আমাৰ পুত্ৰ অহা দিনলৈকে ভালেমান দিন হ'ল, কিন্তু সে-মত আছিল, আৰু মানুহৰ পাপৰ ভাৰ লৈ কাঠৰ পোৰেজনিৰ ওপৰত মৰিল ।

মোৰ প্ৰিয় লৰাটিহঁত, মই আহি ভোমোলাকৰ পাপৰ ভাৰ লৈ মৰিম, এনে কথা কোৱাত ইশ্বৰৰ আমালৈ অভিসই দায়া নহ'ল নে? আৰু আমি তেঁওক অভিসই প্ৰেম কৰাৰ প্ৰয়োজন নহ'ই নে? ক.

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৬ ।

Protap Singh—War with the Kacharis.

১৫৩৩ সঁকত এওঁৰে পুত্ৰ ভ্যাওকা চুচেং বজা হ'ল । এওঁকে পুচণ্ড সিংহো বোলে, পুতাপ সিংহো বোলে, এওঁকে ওপৰ বুৰা বজাও বোলে ।

লাকনি কাতমাও (৫৭) সঁকত বজা দেৱে লাইখাত্ত হাতি ধৰিলে । ১৫৩৮ সঁকত মমাই তামুলি বৰ বৰুআ উত্তৰকোল ভাজি অনিলে ।

লাকনি খুতচি (৫৮) সঁকত চতত জয়ন্তাৰ ধনমানিক বজাই কটকিৰ আগত বুলিলে, জদিবুৰ্গি বজাই মোৰ জিক সাতগাঁৱৰ বাটে নিএ, তেৱেহে মই কন্যা দিব পাৰোঁ । এই কথা কটকিএ আহি বজা দেৱত জনালেহি । এই কথা বজা দেৱে সুনি সিভলিয়াল কটকিকে, দেবেৰা কটকিকে, কচাৰি বজা পুতাপ নাৰায়নৰ চাইলৈ বাট খুজি পঠালে; পাচে

দুই কটকিএ গৈ কচাৰি বজাত সাতগাঁৱে দি বাট খুজিলেগৈ । পাচে কচাৰি বজাই বোলে, পূৰ্বৰ ধাৰন নহ'ই, বাট দিব নো-আৰোঁ; এই কথা কটকিএ বজা দেৱলৈ জনাই আহিল । পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি সকলোৰে জুক্তি হৈ খামচেন বৰ গো-হাঁইকে, সোদৰ নাওবৈচা ফুকনকে, মদ নো-খোআ হাজৰকিয়াকে, লানবন্ধৰ ভাই পো-লোজা ৰাজ নেওগকে, এই চাৰিক জয়ন্তাৰ কুঁঅৰিক আনিবলৈ পঠালে । পাচে চাৰিও কলজে ভটিয়াই গৈ কচাৰি বজাৰ তলপিয়া দাঁতিৰ বজাইতক ধৰি দি পঠালে, সিবোৰে তাতে ব'ল । পাচে জয়ন্তা বজা বোলে, জদি সাতগাঁৱৰ বাটে নিব পাৰে, তেহে মই কুঁঅৰি দিব পাৰোঁ । পাচে আমাৰ মানুহে কচাৰিৰ সাতগাঁও মাৰিলে । আমাৰ মানুহে কচাৰিৰ হিলৈ, বাহ, দা, জাটি, মানুহ, এই সকল পালে । তাত পাচে ধৰমপাল বজা ভাল মানুহ এটা পঠালে । পাচে আমাৰে কেনাই, চিলা, এই দুইক বাট ভাল কৰিব দিলেগৈ; পাচে দুয়ো গৈ মৰি দৈয়াজৰ পোনে কচাৰিৰ গৰত ওলালগৈ । এনেতে কচাৰিএ দুয়োকো ধৰি নি মাৰিলেগৈ । দুইৰ লগৰ মানুহ কেতেটি এবাই আহি খামচেন বৰ গোহাঁইতে, সোদৰ নাওবৈচা ফুকনতে সকলো কথা কলেহি । পাচে খামচেন বৰ গোহাঁয়ে, সোদৰ নাওবৈচা ফুকনে সকলো-ৰে আলচি কপিলিএ উজাই গৈ দৈয়াজ, কপিলি, দুইৰো মুখত কোঁঠ দি ব'লগৈ । পাচে কাতিৰ দিনত বজা দেৱে ভটিয়াই গৈ খেকেৰাত ব'লগৈ । বুৰা গোহাঁইকে, চাৰিজ বজাকে, ৰূপ সন্দিকৈকে, বৰ হাজ-ৰকিয়াকে, আৰু ভিতৰুআল মানুহ দি লা-কো বৰ পাজক সদৌৰে সুৰ কৰি পঠালে । পাচে আমাৰ সকলেও গৈ কচাৰিৰ ইটাৰ গৰত কোখৰত বৰ দুআৰত কোঁঠ দি ব'লগৈ ।

পাচে আছোনৰ দিনত বৰ গোহাঁয়ে, নাও বৈচা ফুকনে, দৈয়াজৰ মুখৰ কোঁঠত আচো-তে জয়ন্তাৰ কন্যা লৈ পালেহি । পাচে বৰ

গোহাঁয়ে, নাওবৈচা ফুকনে মদ নো খো-
আক পঠাই জয়ন্তাৰ কন্যা বহালৈ অনাই
বজা দেৱলৈ জনাই পঠোআলে। পাচে বজা
দেৱে খেকেৰা বাহৰৰ পৰা লেচামপাম ভঁৰা-
লিক পঠাই বহাৰ পৰা জয়ন্তাৰ কন্যা অনা-
আলে। পাচে কচাৰিএ বৰিম বুলি কথা হৈ-
ছিল; খামচেন বৰ গোহাঁয়ে, সোদৰ নাও
বৈচা ফুকনে, এই কথা সুনি জুখলৈ অৱহে
লা কৰিলে। কচাৰিএ অহা জোআ কৰি চল
চন্দ কৰি চাইছিলে। এক দিনা পুতি আমাৰ
লোকে বাগ দি গিত গাই আনন্দ কৰি সুই
আছিলে। পাচে কচাৰিএ অহা জোআ কৰি
আমাৰ হিলৈত নিবন্তৰে পানি ভৰালে;
এপৰ মান বাতি আচোঁতে কচাৰিএ আহি
আমাৰ কোঁঠ সোমাই কটা কটি লগালে।
তাতে খামচেন বৰ গোহাঁই পৰিল, সোদৰ
নাওবৈচা ফুকনো পৰিল, লাচামৰ পুতেক
খাওমুজো পৰিল, কপজাং বৰ পাত্ৰৰ না-
তিএক লাহিং পৰিল। ডাওকিৰ নাতিএক
লাই পৰিল, বাংখুজো পৰিল, প্লাইইয় হা-
তি আক প্লায়ন হাতিও পৰিল, লোক জনো
বিস্তৰ পৰিল।

পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি লাচাম
হাজৰকিয়াকে, খিজৰতৰ নাতিএককে, এই
দুইক পঠাই দিলে, ইটাৰ গৰত থকা সক-
লকো আনিবলৈ। পাচে ইহঁত দুয়ো গৈ
বুৰা গোহাঁইকে, চাৰিহ বজাকে, কপ সন্দি-
কৈকে, লাকো পাত্ৰকে, বৰ হাজৰকিয়াকে,
আন লোকো জি আছিলে সবাকে উজাই
আনিলে।

লাকনি ডাওচিহা (৬০) সঁকত বজা দেও
খেকেৰা বাহৰৰ পৰা গৰগাঁও নগৰলৈ আ-
ছিল। এই লাকনিতে মকুন্দ বাপুক মাৰিলে
বজা দেৱে; তিন দিন বৰ ডুইকৈপ গল।

পাচে বজা দেৱে সাগৰ কন্দলিকে, বৰ
বামুনৰ পুতেককে, এই দুইক পঠাই কোঁচ
বজাৰ জিৱাৰি খোজোআলে। পাচে কোঁচ
বজা আমাৰ দুই কটকিৰ লগত তাৰ বো-
ন্দোৰা কটকিক পঠাই কোআলে, বোলে

ভাল, মই কন্যা দিম। কোঁচ বজা দিলে
বজা দেৱলৈ জিম বন্ধা যোঁৰা ২ টা, তাও-
কাক পিৰা এখন, আনো সন্দেল বোন্দোৰা-
ৰে আমাৰ দুই কটকিৰে হাতত দিলে।
পাচে কোঁচ বজা বোলে, সাগৰ কন্দলি, বৰ
বামুনৰ পুতেক, তইত দুয়ো গৈ বজা দেৱত
কৰি, মোলৈ হাতি ডেৰ কুৰি দিলেহে ভনিক
দি পঠাম। পাচে সিহঁতে আহি বজা দেৱত
এই কথা কলত পাচে বজা দেৱে লেচাই
মুন নেওগকে, কিচিকে, সাগৰ কন্দলিকে,
বৰ বামুনৰ পুতেককে, এই চাৰিৰ হাতত
হাতি ডেৰ কুৰি, যোঁৰা পোন্ধৰেটা, পত্ৰে
সহিতে এই সন্দেল দি পঠালে। পাচে ইহঁ-
তেও গৈ সন্দেল পত্ৰ কোঁচ বজাক দিলেগৈ।
পাচে কোঁচ বজা বন্দি বেটি ২০ ঘৰ, পাঁ-
চনি বেটি ২০ জনি আনো অলঙ্কাৰে সৈতে
ইহঁতৰ হাতত কন্যা দি পঠালে। পাচে
বজা দেৱে লাচাম খাওমুজকে, ভঁৰালি চেটি-
য়াকে, এই দুইৰ হতোআই কোঁচৰ কন্যা
আগ বহাঁই অনোআলে।

লাকনি কাপচান (২) সঁকত চতত বজা দে-
ৱক উঠৈএ দোহ কৰিব খুজিলে; পাচে বজা
দেৱে উঠৈক ধৰি আনি মাৰিলে। কাতিৰ
দিনত বজা দেৱে গৈ সামুক জানত গৰ
বাঙিলে। পাচে বৰ গোহাঁই পৰিয়া আখে-
কে দোহ কৰি কোঁচৰ বাজালৈ গল। এই
ভিনি কথা একে বচৰতে।

লাকনি বাইমিত (৪) সঁকত বজা দেৱে খাম
চকাইত গৰ বাঙিলেগৈ; লাকনি কাতপ্লাও
(৭) সঁকত আঘোনৰ দিনত বজা দেৱে চিনা-
তলিত গৰ জঁওতোআলেগৈ। চতত কোঁচ
বজাৰ ডায়েক বলি কুমৰে আপুনি আহি
বজা দেৱত সৰনাপন হলহি। জেঠৰ দিনত
বজালৰ সত্ৰাজিত নাৰাবে কলজে দি উজাই
আহি ননা দেও ঘৰৰ তিনি জনি নটিনি
নিলে। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি চা-
ৰিহ বজাকে, বুৰা গোহাঁইকে, বৰ গোহাঁই-
কে, কপ সন্দিকৈকে পাঁচিলে। পাচে চাৰিও
গৈ দিখৌ মুখত কোঁচ দি থাকিলগৈ। ক-

গুনব দিনত বজা দেৱে লাকো বৰ পাত্ৰকে, ভঁৰালি গোহাঁইকে, সনাৰ পোনে পাঁচি মান ডকলাক ধৰিব দিলেগৈ । পাচে সৈন্যে সৈতে দুয়ো গৈ নুইডৰ কোখৰত বলগৈ । তাৰ পৰা ডকলা ধৰিবলৈ জাঁওতে ডকলাই বাট ভেঁটি আমাৰ বিস্তৰ মানুহ কাটিলে । সেই সময়ত সদিয়াৰ বাবে চিৰি পৰিল, পাচে লাকো বৰ পাত্ৰে, ভঁৰালি গোহাঁয়ে, দুয়ে ডকলাক জুখে নোআৰি হুহকি আহিল ।

লাকনি খুডজি (৮) সঁকত কাতিৰ দিনত বজাল আহিল । আশ্বিনৰ দিনত বজা দেও ডট্টিয়াই গৈ পুহৰ দিনত আগিয়া বজাত বলগৈ । তাৰ পৰা ডাঙ্গৰিয়া সকলে ডট্টিয়াই গৈ ভৰলি কোখত গৰ বান্ধি বলগৈ । পুহৰ পাচ পসত বজাল আহি ভৰলি মুখত সি পাৰে কোঁঠ দি বলহি । সেই ঠাইতে খা-কোঁতে বজালেবে আমাৰ জুখ লগা লগি হৈ আছিল । পাচে বজালে ঘোঁৰা নাৱত ভুলি বালি উঠি ঘোঁৰা মেলি আমাৰ মানুহ কিছু কাটিলে । বিচা পাত্ৰকো ধৰি নিলে, আমাৰ বালিত বৰ নোআৰি হুহকি আহি চাম ধৰাত বলহি ।

পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি বলিয়া বৰ পাত্ৰৰ ভতিজাক ভাওচুলনক ভিতক-আল মানুহ লগত দি জুখলৈ পঠালে । পাচে ভাওনামু, লাচামভিৰে, তিৰিডাঙ্গ বৰুয়া, লাঙ্গডাম বৰুয়া, এই সকলে বজা দেৱক সেৱা কৰি দিনে বাতিএ গৈ কোঁঠ সোমাই ঘৰ প্ৰাক্তি ভৈয়াৰ কৰি ভাতে খা-কিল; বজালো আমাৰো জুখ ন কৰি ভাতে এমাহ আছিলে । পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি ভাওখনৰ পুতেক, লাও বাইলুঙ্গৰ হাতত মজ্জহ কুটা কুটনা, কোৰ, কুঠাৰ, ইয়াকে দি সকলভো কৰ দিলেগৈ । পাচে বাইলুঙ্গো গৈ সকলভো কলেগৈ, বোলে, বজা দেৱে ভোমোলাকত কৰ দিচে, জুখত জি পাচ মুখ পাচ ভৰি কৰিব, সেই সকলক কুঠাৰেবে বুকু ফালি, কোৰেবে পুৰি কুটনাত মজ্জহ কুটি সকলোকে দেখাই কোআ চিলাক দিব দিচে ।

পাচে বজা দেৱৰ এই কথা সুনি সক-লেও আলচ কৰি উজাই গৈ, ভৰলি নদিত দলজ বান্ধি জুখলৈ জতন কৰিলে । এই কথা বজা দেৱে সুনি, কাকো নে মাৰি পুনৰাৰ পঠাই দিলে । পাচে ডাঙ্গৰিয়া সকলে জুখৰ মনে দেঁওখাইক কুকুৰা চৈজ চাব দিলে । দেঁওখায়ে মজল ভাল পালে । পাচে বাতি ভৰলিৰ দলজ পাৰ হৈ গৈ বজালক বেৰি ধৰিলে । লাচাম হাজৰকিয়া ১, পিচচাই হাজৰকিয়া ১, লাঙ্গু নেওগ ১, ভৰালি চে-টিয়া ১, ভনচোপম ১, এই সকল নাৱে গল । পাচে সমস্তে গৈ নাৱেবে বেৰি ধৰি বজা-লক কাটিলে । পাচে বঙ্গল ভাগি গৈ ভৰ-লি কাখৰত বলগৈ । আমাৰ মানুহে গৈ খা-গৰিবে বেৰা দি, বজালক ভৰলিৰ কাখৰত বেৰি ধলে । তাৰ বাটত আমাৰ মানুহ পৰিল, হাতি বৰুয়া ১, নাও বৰুয়া ১, লেচাইখুন ১, পানিৰ বাটে পৰিল, লেচাম ধাওমু ১, তিৰিডাঙ্গৰ পুতেক লাও ১, লাচামখুনত গুলি লাগি ন মৰিল ।

পাচে বজা দেৱে বজালক বেৰিবৰ সুনি বজ চাবলৈ বুলি ডট্টিয়াই গল । পাচে বজা দেও নো পাঁওতেই ঘোঁৰাত উঠি চিপাহিৰ বেহ ভাঙ্গি পলাই গল । পাচে চিপাহি পলাবৰ দেখি আমাৰ লোকে বজালক কা-টিৰ ধৰিলে । তাৰ পৰা জিবোৰ সবৰিয়া হৈ ওলাই আহে, তাক নে মাৰি ভৰলিৰ পাৰ কৰি আনে । সেই বেলা বৰ গোহাঁইৰ আখেকক আনি ভাল কৰি ধলে । সেই বাতি বজালক বেৰি থৈ আনাকা দিনা এক পুহৰৰ ওপৰত বজালৰ বৰ নেৰাবৰ চৈয়দ বাবাকৰক কাটিলে ।

ভগৱান বজা ১, গজুল চান্দে বজা ১, জা-হিৰ বেগ বজা ১, ভগৱান বৰ্চি বজা ১, এই চাৰিক মুখ্য কৰি অঠেৰে বজা দাঁতে ত্ৰিন ধৰি কলে, আমি সৰ্গদেও বজাৰ বন্ধি হলোঁ; আমাক নে কাটি নে মাৰি বাঞ্ছক । পাচে বজালৰ বজা সকলক নে কাটি হেজুলিয়া তাঁকুৰ লগাই উজাই দি পঠালে । আক

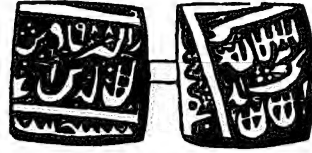
সত্ৰাজিতৰ পুতেক কৰ্মচান্দ আঠ বছৰিয়া লৰা তাকে সোনগিৰিৰ বাৱত পাই আনিলে, আনো বিস্তৰ পাই আনিলে । পাচে বজা দেও চামধৰা পাইগৈ, বজালক কাটিবৰ সুনি দদায়েক চাৰিঙ্গ বজাক মাৰিলে, তিনি জনা ডাকবিয়াৰ নেওগ ভিনটা কাটিলে, ডাকবিয়া ভিন জনাকো দাই ধৰিলে; পাচে বজা দেৱে ধৰ্ম কৰি উজাই আহি বন্ধাত বলহি । লা-চামপম ডবালি ১, লাকু নেওগ ১, পিকচাই হাজৰকিয়া ১, লাই সন্দি কৈ ১, এই চাৰিএ লোক জন সহিতে বজালক খেদি নি লাও-তলি পালেগৈ । বৰ গোহাঁই, বুৰা গোহাঁই, বৰ পাত্ৰ গোহাঁই, এই তিনি জনা বৰা বুকক সহিতে বজালৰ পালে, তবত হাতি ১৩ টা, ঘোঁৰা ৭০০ স, হিলৈ, বাক, ডৰোআল, বৰচা, আন আহিলাও বিস্তৰ পাই, আগিয়া বন্ধাত বজা দেৱক দিলেহি ।

পাচে বজা দেৱে বৰ গুৰুৰ পুতেকক পঠাই, লাচামপাম ডগালিকে, লাকু নেও-গকে, পিকচাই হাজৰকিয়াকে, লাই সন্দি-কৈকে, চাৰিকো লাওতলিৰ পৰা অনোআ-লে । চাৰিও বজালৰ নাও, অস্ত্ৰ, সস্ত্ৰ, জি কিছু পালে, সমস্তকে আনি আগিয়া বন্ধাত বজা দেৱক দিলেহি । পাচে বজা দেৱে আগিয়া বন্ধাত কাইখুন কৰি নাৱে উজাই নগৰলৈ আহিল । কাগুনৰ দিনত বজালৰ মুণ্ড মালা বান্ধিলেহি; আৰু বজা দেৱে লানবলিকক পঠাই, বৰ গোহাঁই পৰিয়া আ-খেক গোহাঁইক দিখৌৰ বৰ ঘাটত হাতিৰ হডুআই চাল চেলাই মাৰিলে । আখেক গোহাঁইৰ জিএক মোহন পুৰিয়াক, দিখৌৰ পানিত বান্ধি পেলালে ।

৳ ৳

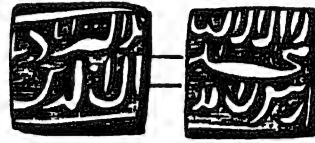
দিল্লিৰ মগল বাদশ্যাবিলাকৰ ৰূপ ।

Coins of the Mogul Emperors.

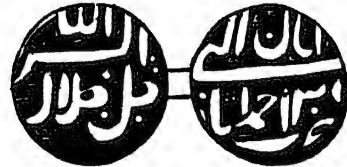
Char-yari Rupee of the Emperor Akbar, A D 1580.

জেলাল উদিন মহমদ আকবৰ বাদশ্য গাজি ১৮৮; অৰ্থাত ধৰমৰ দিগ্ৰি মহা বজা আকবৰ বাদশ্য, হিজিৰি সঁক ১৮৮, ইং সঁক ১৫৮০ ।

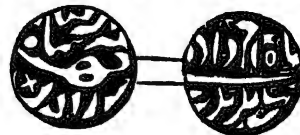
Rupee of the Emperor Akbar, struck A D. 1582.

এই ৰূপতো সেই জন বজাৰ নাম লিখা আছে, সঁক ১০০০, অৰ্থাত ইং সঁক ১৫৯২ । দুই-ৰো সোঁ কালে এই কথা লিখিছে, লা এলাহ এলালাহ মহমদ বুচুল আলা; অৰ্থাত ইছবৰ বাহিৰে আন ইছবৰ নাই, আৰু মহমদ ইছবৰ পাঁচনি । চাৰি দাতিএ মহমদৰ চাৰি জন মিতিবৰ জি নাম চাকলিত লিখা হৈছিল, সেই নাম প্ৰায়ে ৰূপৰ বাহিৰে পৰিল ।

Struck in the 30th year of Akbar, A. D. 1585.

আলা আকবৰ জেল জেলালে; অৰ্থাত ইছবৰ মহা মহিমা, তেঁওৰ দিগ্ৰি প্ৰকাশ হৈছে । সি কালে, জৰ্বে আহমদাবাদ আৱান ইলাহি ৩০; অৰ্থাত ভোগৰ ৩০ বছৰৰ আৱান মাহত আহম-দাবাদ নগৰত মৰা হৈছে । ইং সঁক ১৫৮৫ ।

Rupee of the Emperor Jahangir, struck A. D. 1619.

বুৰ উদিন জেহাংগিৰ শাহ (বেন) আকবৰ শাহ, অৰ্থাত আকবৰ বাদশ্যৰ পুতেক ধৰমৰ

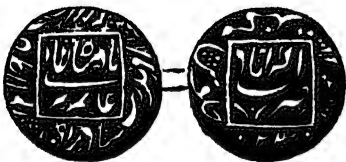

দিল্লি জেহাংগিৰ স্যা । জেহাংগিৰৰ অৰ্থ
প্ৰিথিবিৰ অধিকাৰ । সি কালে, জৰ্বে জেহাং-
গিৰ নগৰ মাহ মুৰাদ । ভোগৰ বচৰ ১৫ হব
পাই; অৰ্থাত ইং সঁক ১৬১২ ।

Char-yari Rupee of Shah Jahan, struck A D 1632.

সোহাৰ উদ্দিন মহম্মদ স্যা জেহান বাদশ্যা
গাজি চাহেব কৈবান চানি; অৰ্থাত ধৰ্ম্মৰ
প্ৰকাশ ভৰা মহা বজা স্যা জেহান দৈবামিকাৰ
দুতিয় । ঠাইৰ নাম প্ৰায়ে এই গল । সি
লুটিৰ ভিতৰে, লা এলাহ এলালাহ মহম্মদ
বচুল আলি; বাহিৰে, চাদেক আবুবেকৰ, ও
আদল ওমৰ, বা বজম ওআন, ও আলম
আলি, ১০৪১; অৰ্থাত পৰমাৰ্থিক আবুবেকৰ,
নিয়ায়রহু ওমৰ, সদাচাৰি ওআন, আৰু বিদ্যা-
রহু আলি । হিজিৰি সঁক ১০৪১, ইং সঁক
১৬৩২ ।

Rupee of Aurangzeb, struck at Agra, A. D. 1690.

বাদশ্যা গাজি আলমগিৰ আবুল মজকৰ মা-
হি উদ্দিন আওবদজ্জের স্যা দব জেহান ১০৯১;
অৰ্থাত মহা বজা জগতৰ অধিকাৰ মাছি উদ্দিন
আওবদজ্জের স্যা প্ৰিথিবিৰ জয়ৰ বাপেক;
হিজিৰি ১০৯১, ইং সঁক ১৬৮০ । সি কা-
লে, জৰ্বে আকবাবাদ মইমানত মানুচ ২৩
জমুচ; অৰ্থাত সুভাগ্য ৰাজ ভোগৰ ২৩ বচৰ,
আগৰা নগৰত মৰা কপ ।

মেই মাহৰ অকনোদইত লিখা প্ৰথম ৰূপৰ
নকচাৰ বাঁও কালে ধকা আধৰ এই ৰূপে
পৰ্হিব লাগিছিল, জৰ্বে আহমদাবাদ ৪৩, চহ-
বিদ্যুৰ মাহ ইলাহি । জুলাই মাহত লিখা
প্ৰথম নকচাতো সেই আৰবি মাহৰ নাম আ-
চে, জৰ্বে পাটনা ৪, চহবিদ্যুৰ মাহ ইলাহি ।

অনেক দেশৰ সন্বাদ ।

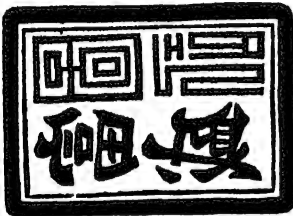
Journal of Events.

কমদোৰ লাহুৰ্ট চাহাবৰ পৰা জি পজ মানব
বজাটলৈ পঠাইছিল, তাৰ জৰাব ১ জানুআৰি
ভাৰিখত বাংগুন নগৰ পালেগৈ । মানব বজাই
গবৰ্ণৰ জেনৰল লৰ্ড চাহাবটলৈ এক চিঠি লিখি-
লে; আৰু বলভ্কাৰ কৰা বাংগুন অধিকাৰৰ
বিসই গুচাই আন এজনক সেই বান দি পঠা-
লে । পাচে সেই ন অধিকাৰে অনেক মানুহ
লগত লৈ বৰ প্ৰভাপেৰে আহি নগৰ পালে ।
কিন্তু কল্লানিৰ সেনাপতিএ সৈতে ভাল কথা
হোআ নাই, আৰু মান সেনাও ৮।১০,০০০
গোটাটাইচে, ইয়াকে পৰল্পৰ সূনা গৈচে । আৰু
জাহাজেৰে সৈতে বায়ৰ মানুহ কোনেও কথা
হবলৈ বা তাৰ ওচৰলৈ জাবলৈ নিষেধ কৰিচে ।
পাচে কমদোৰ চাহাবে সকলো ইম্ৰবাজি আহি
বিদেদি লোকক বাংগুন নগৰ এৰি জাহাজে-
ৰে কল্লানিৰ মলমাইন নগৰলৈ জাবৰ হুকুম
দিচে । তাতে প্ৰায়ে ৪০০ মানুহ মলমাইন
নগৰলৈ গৈচে । আৰু সকলো জাহাজ সেই
ঠাই এৰি নদিৰ মুখলৈ জাবলৈ পাঁচি, সেই
নগৰে সৈতে কেৱে বেহা বেপাৰ ন কৰিবলৈ
নদি ভেঁটি আছে । ইয়াৰ পৰা বন হই ন
হই, লৰ্ড চাহাবৰ হুকুম প্ৰকাশ হলেহে তাক
মানুহে বুজিব ।

পাচে ককচ নামে বহুআ জাহাজত মান
বজাৰ এখন জাহাজ সানুৰি ভাটি কাললৈ টানি
নিয়াতে মানে বৰ টোপেৰে ককচ জাহাজক
গুলিয়াবলৈ ধৰিলে । তাতে সেই জাহাজৰ
সকলো টোপেৰে মানব মাজত উভতি গুলি-
য়াই ৩০০ মান মানুহ মাৰিলে । মান কুখৰ
এই আৰম্ভন হৈচে । কলিকতাৰ পৰা আৰু
অনেক কোঁজ বনৰ সামগ্ৰীএ সৈতে গৈচে ।

জুই নাপলিয়ন বোনাপাৰ্ট নামেৰে ক্ৰাফৰ জি
প্ৰেচিদন্ত অধিকাৰ ৪ বচৰলৈ নিৰাজন কৰিছিল,
টেও আপুনি মহা বজা হবৰ মূৰেৰে ২ ডি-
চেম্বৰ ভাৰিখত আপোনাৰ কোঁজত আনুই লৈ
ৰাজ মেল গুচালে, আৰু সোমাকৰ সভাও ডাঙি-
লে । তাৰ আগ ৰাতিএ গুপ্তে গৈয়ে গৈয়ে সেনা

পঠাই প্ৰধান মেজুআই ২০। ৩০ জন মান ধৰি কইদত থৈছিল। নিবিলাকৰ মাজত কাৰেন্যাক, বেদৌ, স্যাংগাৰ্ণি, লামৰিচি, স্যাৰা, এই সকল প্ৰধান সেনাপতি আছিল; ধৰোঁতে কাৰেন্যাক আৰু স্যাৰা খুন হৈছিল। পাচে পুআ ইলত ৰাজ মেজুআইবিলাকে গোট খাই মেল কৰিব ধৰাত সেনাবিলাকে সেই ঠাইৰ পৰা খেদালে। সমাচাৰ পত্ৰ ৭। ৮ খন চাপিবলৈ নিবাবন কৰিবলৈকো আগ্যা দিলে, আৰু অকল আপোন কালৰ থকা বাকী পত্ৰ চলিব দিলে। নগৰ খনকে সেনাৰে পূৰ কৰি ধলে; আৰু জি ঘৰৰ পৰা কোনো মানুহে চিপাহিক গুলিয়াই, সেই ঘৰ একে বেলিএ বৰ টোপেৰে গুলিয়াই উত্থাত কৰে। তেঁৱেৰে বন কৰিবলৈ পুজাৰ সাধ্য নাই, ঠায়ে ঠায়ে জুখৰ আৰম্ভন কৰাত ৮। ২০০ মানুহ মৰিল; ৰাজ মেজুআই জন চাৰেককো মাৰিলে।

Face of a Stone Block, or Seal, found at Nowgong.

এই ৰূপ আখৰ লিখা এডোখৰ সিল নগাঁও জিলাৰ এক মানুহৰ হাতত চাহাবে পাই আমলৈ পঠালে। খেহৰ আখৰ গোটা চাৰেক ভাত থকা দেখিচোঁ, কিন্তু পৰ্হিব নোআৰি।

কলায়িকলাওদ নামে বৰ বেগেৰে জোআ পাল ভৰা জাহাজ এখন নুয়ৰ্ক নগৰত সাজি কালিকনিয়ালৈ পঠালত, সি ৫০ দিনত কেপ হৰ্ন পালে, তাৰ পৰা ৩২ দিনত চান কুজিকো নগৰ পাৰেগৈ। এদিনত জেভিয়া ভাল বতাহ হই, তেতিয়া ৩৭৪ মাইলৰ বাট ২৪ ঘণ্টাৰ ভিতৰত গল, আৰু তিনি দিনত ৯২২ মাইল গল। সেই জাহাজৰ দিঘ ১৫৭ হাত, বহল ২৭ হাত, গো ১৪ হাত। তাৰ বোজাই ৪২,০০০ মোন ধৰে; তাৰ সকলো পালত ১০,০০০ গজ কাপৰ খাই।

ফটিকাৰ নিমিতে বচৰি বচৰি এইমান ৰূপ টকা খৰচ আছে।

ফাৰ্ণ ৫২,০০,০০,০০০
ইঙ্গলণ্ড ৩২,০০,০০ ০০০
চুইডন ১৩,০০,০০,০০০
আমেৰিকা মিল দেশ . ৮,০০,০০,০০০

১৪৮১ সঁকৰ পৰা ১৮২০ সঁকলৈকে ইল্লা-নিয়া দেশত ৰুমিয়া পাদুৰিবিলাকৰ আগ্যাবে ৩৪,৬৭০ মানুহক জুইৰে পুৰি নৰকত অনন্ত নাস্তি ডুক্ৰিবলৈ সাও দিলে, আৰু ২৮৮, ২১৪ টা ফটিকত আৰু জাহাজত টান কাম কৰিবলৈ দণ্ড আগ্যা দিলে।

কেবকআৰি, অৰ্থাত ফাগুনৰ পঞ্জিকা।

Almanac for February, 1852.

ফেব্ৰুৱাৰি	মাহ	বাৰ	তিথি	দিনমান	ফেব্ৰুৱাৰি	ফাগুন	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	২০	১	১১	১০৪৮	১৬	৫	২	২৭	১১১৮
২	২১	২	১২	১০৪৯	১৭	৬	৩	২৮	১১১৯
৩	২২	৩	১৩	১০৫০	১৮	৭	৪	২৯	১১২০
৪	২৩	৪	১৪	১০৫১	১৯	৮	৫	৩০	১১২১
৫	২৪	৫	১৫	১০৫২	২০	৯	৬	১	১১২২
৬	২৫	৬	১৬	১০৫৩	২১	১০	৭	২	১১২৩
৭	২৬	৭	১৭	১০৫৪	২২	১১	৮	৩	১১২৪
৮	২৭	৮	১৮	১০৫৫	২৩	১২	৯	৪	১১২৫
৯	২৮	৯	১৯	১১০	২৪	১৩	১০	৫	১১২৬
১০	২৯	১০	২০	১১১	২৫	১৪	১১	৬	১১২৭
১১	৩০	১১	২১	১১২	২৬	১৫	১২	৭	১১২৮
১২	১	১২	২২	১১৩	২৭	১৬	১৩	৮	১১২৯
১৩	২	১৩	২৩	১১৪	২৮	১৭	১৪	৯	১১৩০
১৪	৩	১৪	২৪	১১৫	২৯	১৮	১৫	১০	১১৩১
১৫	৪	১৫	২৫	১১৬	৩০	১৯	১৬	১১	১১৩২
১৬	৫	১৬	২৬	১১৭	৩১	২০	১৭	১২	১১৩৩

THE ORUNDOLO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam.

অৰণ্যনোদৰ

৭ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, কেবৰ্কাৰি, ১৮৫২।

নম্বৰ ২।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, FEBRUARY, 1852. NO. 2.

ব্ৰিটিশ আমেৰিকা দেশ।

Geography of British North America.

আমেৰিকা মিল দেশৰ উত্তৰ কালে ইন্-লণ্ডৰ তলপিয়া এখন বৰ দেশ আছে। তাৰ উত্তৰ সিম্বা হিম সাগৰ আৰু বাকিন সমুদ্ৰ, পূবে আটলান্টিক সাগৰ, দখিনে আমেৰিকা মিল দেশ, পচিমে পাচিফিক সাগৰ আৰু কচিয়াৰ তল হোআ আমেৰিকাৰ এভোখৰ। তাৰ দিঘ ৩০০০ মাইল, পথালি ২০০০। সেই দেশত বৰ জাৰ; তাৰ কাৰনে পুজা থাকিব-লৈ সুচল ন হই। দহ ভাগৰ এভাগত মা-খোন খেতি কৰা হৈছে; আন ঠাইত আদৰ আৰু বনৰিয়া জন্তুত বাজে নিবাসি নাই। ৬ মাহতকৈ জাৰ কালি সবহ; সেই কেই মাহত মাটি নোলাই হিমেরে পোত খাই থাকে। তাৰ দখিন সিম্বাত চেষ্টা লৰেঞ্চ নদি পূব দিশলৈ বৈ গৈছে। তাৰ আগালি চুপিবিয়ৰ সৰোবৰ; তাৰ পৰা হবন, ইৰি, অভেৰিও, এই কেই খন সৰোবৰে দি গৈ আটলান্টিক মহা সাগৰত পৰি-চে। সেই নদিৰ মুখ ১০ মাইল বহল, আৰু ৪০০ মাইললৈকে বৰ বৰ জাহাজ উজাই জাই।

সেই নদিৰ দুই পাৰতে কানাডা দেশ আছে। তাত খেতি সল্য ভাল, প্ৰাই সকলো গুটি উত-পন হই। তাত অনেক মুকাটি উতম কাঠ আছে; জাহাজ আদি কামৰ নিমিত্তে ইন্ডলণ্ড-লৈ নি বেচে। সেই দেশত খনা কপাহি নৈ খন দেখ আছে। নায়াগৰা পতনত পানি থিয় হেতুকে জাহাজ উঠি জাব নোআবাত তাৰ কো-সৰ জাঁতৰৰ পৰা এখন বৰ নৈ খানি দিছে; সেই পোনে জাহাজ সোমাই আচল নৈত পৰে। সেই নদিৰ নাম ওএলগু খনা নৈ; তাৰ দিঘ ৪২ মাইল। সেই খনা নৈৰো ঠায়ে ঠায়ে

Picture of Esquimaux Man and Woman.

কানাদা লোকৰ ঘোঁৰাই চানি টনাৰ নকচা

খিয় পানি আছে; তেনে খিয় ঠাইত জাহাজ উঠিবৰ নিমিত্তে এই উপাই কৰিচে। নদিৰ দুই দাঁতিএ ওখ গৰা বান্ধি, ওখত পঞ্চালিকৈ এক দুআৰ, আৰু দত এক দুআৰ পানি ভেঁটা কৰিবলৈ দিএ। পাচে জাহাজ তুলিব লাগিলে ওখৰ এখন দুআৰ মাৰি পানি বাখি তলৰ দুআৰ মেলাত জাহাজ কেৱল ওখৰ দুআৰৰ গুৰি পাই। তেতিয়া তলৰ দুআৰ মাৰি ওখৰ দুআৰ মেলাত দ ডোখৰত পানি সোমাই ফিক খাই, ওখই নৈতে পানি সমান হলে জাহাজ সোমাই জাই। সেই নদিত এনে জাহাজ তোলা ভেঁটা ৩৫ আছে। এই বুধিএৰে পৰ্বতৰ পৰা অহা নৈএ দি বৰ ওখ ঠাইলৈকো জাহাজ উঠিব পাৰে।

পশ্চিম কানাদাৰ প্ৰজাৰ সংখ্যা ৫ লাখ মান; সিবিলাক ইন্দ্ৰাজিৰ বহুহ। পূব কানাদাৰ নিবাসি লোকবিলাক প্ৰায়ে কুষ্টিৰ বহুহ; প্ৰথমতে সেই দেশ কুষ্টিৰ ভল আছিল; ১৭৫২ সঁকত জুখৰ কালত ইন্দ্ৰাজি ললে। এতিয়ালৈকে তাত কুষ্টিৰ ভালা চলতি আছে। লৰহ-ভাগে কমিয়া ধৰম প্ৰবৰ্তে। ৰাজখানি কুইবেক নগৰ; তাৰ নিবাসি মানুহ ৩০,০০০ মান। তাৰ কোঁঠ ওখ সিলত থকা হেতুকে সৰুএ বন কৰি লবলৈ টান; ইন্দ্ৰলগৰ বনু-আই তাত জুখ কৰোঁতে জেনেবল ওলক সেনাপতি আৰু ডালেমান সেনাও পৰিল।

কুইবেকৰ পশ্চিম ফালে মন্ট্ৰিয়াল নামে আন এখন প্ৰধান নগৰ আছে। তাৰ নিবাসি ৩৫,০০০। পশ্চিম কানাদাৰ ৰাজ নগৰ তৰন্তো, তাৰ নিবাসিৰ সংখ্যা ১২,০০০।

কানাদাৰ পূব ফালে নুব্ৰুফিক, নবেস্কলিয়া, এই দুখন প্ৰদেশ আছে। নুব্ৰুফিক দেশত প্ৰথম নিবাসি জৰ্মানি লোক। ১৮২৫ সঁকত বৰ হাবিত জুই লাগি ১০০ মাইললৈকে কাঠ আদি সকলোকে নষ্ট কৰিলে; দুখন বৰ গাঁও পুৰিলে, আৰু দুস মান মানুহকো পুৰি মাৰিলে। নুব্ৰুফিকৰ প্ৰধান নগৰ চেণ্ডজন, তাৰ নিবাসি ১২,০০০।

নবেস্কলিয়া আগেয়ে কুষ্টিৰ ভল হৈছিল। সি পানিৰ মাজত মাৰুলিৰ নিচিনা আগলিকা হৈ আছে; নুব্ৰুফিকৰ সিমাত একেৰি মাথোন পানিএৰে নে ভেঁটা আছে। ৰাজ নগৰ হেলি কেচ লাগৰৰ দাঁতিত থাকে, তালৈ বহু জাহাজ বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ জাই। তাৰ নিবাসি মানুহ ২০,০০০।

কানাদাৰ পূব ফালে নুফগলগ নামেৰে এখন বৰ মাৰুলি আছে। ১৪২৭ সঁকত চি-বান্টিয়ান কাৰত চাহাৰে প্ৰথমে তাক দৰ্শন পালে। তাৰ আকাৰ জিকুনিয়া, তাৰ বহল ৩০০ মাইলতকৈ অধিক, মেৰ ২০০ মাইল। লাগৰৰ দাঁতিত চাৰিও পোনে গৰা; মাজ ডোখৰ কেনে হৈছে, তাক নে জানে, অকল

আদি বাসিএ ভাক দেখিবলৈ পালে । মাজুলিৰ সোঁ মাজত কেতবিলাক পৰ্বত দুটোৰ পৰা দেখা জাই । এটা মাজুলি প্ৰথমতে দেখা পাওতে আদি বাসি এবিধ অসভ্য লোক আছিল; সিহঁতে আপোনাৰ গাত বজা বৰন লগোআ আছিল । ইউৰপিয়া লোকে সাগৰৰ দাঁতিত বাস কৰাৰ কাৰনে সিহঁতে ভয়েৰে ভিতৰ ভোখবলৈ গল । কাল ক্ৰমে জাৰ আৰু খোআ বস্ত্ৰৰ দুখত সেই জাতি লোক ভাকৰ হৈ গল; সেসত সিহঁতৰ ৫।৬ জন মানুহ ইউৰপিয়া গাঁৱলৈ মাগিবৰ নিমিতে আহি কলে, বোলে, আমাৰ সকলো লোক মৰিল, অৱসেস অকল আমিহে আচোঁ । পাচে সিহঁতে তাত বচৰ চাৰেক থাকি অপূত্ৰক হৈ মৰিল । আৰু সেই মানুহৰ সচ চুকাল বুলি তাত থকা লোকে ভাবে ।

হিমে পানি নিলে ৬ মাহ মান মাটি ঢাকি থই; ঘাম কালিত জ খান আদি ভাল ভাল বস্ত্ৰ উতপন হই । নিবাসিৰ সখ্যা ৮০,০০০ । সি-বিলাকে প্ৰায়ে মাচ ধৰি আনি বামত সুকুআই থাকে । নুৰুগলগুৰ পূব কালে সাগৰৰ মাজত বৰ ডাঙ্গৰ এটা বালি চট আছে । সেই বালি চট পানিৰ তল হৈচে, কিন্তু পানি ভৰাঙ্গ । সেই ঠাইতে বোৰ নিচিনা কদ নামে এবিধ ভাল মাচ দম খাই থাকে; আমেৰিকান আৰু ইণ্ডাজি জাহাজ ২।৩ হেজাৰ মান, ৪০,০০০ মানুহে সৈতে বচৰে বচৰে তাতে গোট খাই মাচ ধৰি লোন

সানি বামত সুকুআই নি বেচেগৈ । আৰু নুৰুগলগুৰ ২-৫,০০০ মানমানুহে সেই কামত কাল নিয়াই । এপ্ৰিল আৰু মেই মাহত কদমাচবোৰে কনি পাৰিবলৈ সেই বালি

চটলৈ জাই । এটা মাইকি মাচৰ পেটত ২০ লাখতকৈ অধিক কনি থাকে, এই নিমিতে অসখ্যা ৰূপে পোআলি ওপজে । ৩০০ বছৰৰ পৰা সেই মাচ ধৰি ধৰি আছে, তেও নু চুকাই, আগেয়ে জিমান সবহ, এতিয়াও সেইমান । মানুহৰ বাহিৰে সেই কদ মাচৰ আন আন সত্ৰুও আছে, সাগৰৰ আন মাচে খাই থাকে, আৰু কদ মাচেও আপোনাৰ জাতৰ পোআলি ধৰি খাই । কদ মাচ দু হাত মান দিম্বল; ১৫।২০ সেৰ মান গধুৰ ।

কানাদাৰ উত্তৰ পোনে লাব্ৰাদোৰ দেশ, তাত বৰ জাৰ । আদি বাসি লোকক একিমো বোলে, সিহঁতৰ গা চুটি, দেখিবলৈ ভাল ন হই । গাল টেমুনা, নাক চেপেটা, চকু কলা বৰনিয়া, নক, ওঁঠ ডাঙ্গৰ । মগৰ আৰু উদৰ চাল পিন্ধে; সেই চালেৰে নাও আৰু তাম্বু ঘৰো সাজে । জাৰ কালিত হিম আৰু পানি সিলেৰে ঘৰ সাজে, তাৰ ভিতৰত থাকিবলৈ ভাল; জুই ধৰিলেও জাৰ কালি কেই মাহ হিম পমি নে জাই । ঘৰৰ বাহিৰে ওলাবৰ ইচা হলে হাত মুখ আদি সৰ্বাঙ্গ গা নোম কাপৰেৰে ঢাকিহে ওলাই ফুৰিব পাৰে । এনে কাপৰ পিন্ধা মতা মাইকি এহালৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে । সিহঁতৰ ধৰম আৰু ৰাজ সানন একো নাই কিয়াৰ নিচিনা । বিধবা আৰু মাউৰা লৰাক ৰাখিবলৈ সুম ন কৰি মাৰি পেলাই;

কাম কৰিব নোঅৰা বুৰা মানুহকো খাব বব-
লৈ নি দি মৰিবৰ নিমিত্তে এৰে ।

হুচন নামে এক সমুদ্ৰ দেশৰ মাজতো
আছে; এটা সঁতিএৰে সৈতে মাখোন মহা
সাগৰত লগা হৈছে । তাৰ দিঘ ৭৫০ মাইল,
পথালি ৬০০ । যাম কালি কেৱল ৪ মাহ
মানহে তাত জাহাজ ফুৰিব পাৰে; এহেলৈ
পানি সিল হোআ কাৰনে জোআ বন্ধ হই ।
সেই সমুদ্ৰৰ পৰা পশ্চিম মহা সাগৰলৈকে থকা
এখন বৰ দেশ আছে, তাত উদৰ চাল নোম
পাবৰ নিমিত্তে হুচন বেই কম্পানি নামে
এজাক সদাগৰে অনেক হেজাৰ চিকাৰ কৰা
মানুহক পঠাই উদ মৰাই, আৰু আদি বাসিৰ
হাতৰ পৰাও উদৰ চাল কিনাই আনে ।
কম্পানি বাহাদুৰ হিন্দুস্থানত জেনেকৈ অধি-
কাৰ হই, তেনে ৰূপে তাতে সেই কম্পানিও
দেশৰ অধিকাৰ হৈছে ।

হুচন সমুদ্ৰৰ পশ্চিম ফালে গ্ৰেট বেয়ৰ,
আৰু চেলেব, আতাবেঙ্কা, উইনিপেগ, এই চাৰি
খন বৰ সৰোবৰ আছে । গ্ৰেট বেয়ৰ অৰ্ধাংশ
বৰ ভালুকৰ সৰোবৰ ১৫০ মাইল বহল
হৈছে; তাৰ পানি মেক্কেঞ্চি নদিএ দি ওলাই
হিম সাগৰত পৰেগৈ । তাৰ দখিনে থকা
চেলেব সৰোবৰৰ দিঘ ২৫০ মাইল, পথালি
৬০ মাইল । তাৰ আৰু আতাবেঙ্কাৰ পানিও
সেই নদিএ দি বৈ জাই । উইনিপেগ সৰো-
বৰৰ পৰা নেল্চন নদি ওলাই হুচন সমুদ্ৰত
পৰেগৈ । উইনিপেগৰ দিঘ ২৮০ মাইল ।

উদৰ বাহিৰে তাত আন কোনো কোনো মিহি
নোম থকা জন্তু আছে; বন মেকুৰি, নেউল, হেঁ-
পাৰ নিচিনা জন্তু । বগা ভালুক অনেক আছে,
সি বৰ সৰু জন্তু, চল পালে মানুহক বৰ
পিৰা কৰি মাৰে । একোটা কেতিয়াবা ৫
মোন গধুৰ হই, বাইচন মহকে টানি নিব
পাৰে । সেই বিধ ভালুক হিম সাগৰলৈকে
পোআ জাই, পানি সিলৰ ওপৰত ফুৰি থাকে ।

অঙ্ক গননাৰ প্ৰশ্ন ।

Arithmetical Questions.

১ । আদমক স্মৃতি কৰাৰ পাচে ৪৮৪
বচৰৰ মূৰত পুত্ৰ ১২ জনলৈকে যদি ওপজাই,
আৰু সন্তানবিলাকেও যদি ২৪ বচৰৰ বয়সত
বিবাহ কৰি ৪৮৪ বচৰত সেই ৰূপে এটিও ন
মৰাটক পুত্ৰ জনমাই থাকে, আৰু তিনি পুত্ৰ
জদি সমানকৈ জনমে, তেন্তে ১২৮ বচৰৰ মূৰত
প্ৰিধিবিত কিমান পুজা হব?

আদমৰ বচৰৰ সঙ্ক	উত্তৰ পুত্ৰক	নাত্তিক	চতুৰ্থ পুত্ৰক	পঞ্চম পুত্ৰক	ষষ্ঠ পুত্ৰক	সপ্তম পুত্ৰক
৪	১					
৮	১					
১২	১					
১৬	১					
২০	১					
২৪	১					
২৮	১	১				
৩২	১	২				
৩৬	১	৩				
৪০	১	৪				
৪৪	১	৫				
৪৮	১	৬				
৫২		৭	১			
৫৬		৮	৩			
৬০		৯	৬			
৬৪		১০	১০			
৬৮		১১	১৫			
৭২		১২	২১			
৭৬		১৩	২৮			
৮০		১০	৩৬	১		
৮৪		২	৪৫	৪		
৮৮		৮	৫৫	১০		
৯২		৭	৬৬	১০		
৯৬		৬	৭৮	১২		
১০০		৫	৮৮	১৬		
১০৪		৪	৯৮	২০	১	
১০৮		৩	১০৮	২৫	৫	
১১২		২	১১৮	৩০	১৫	
১১৬		১	১২৮	৩৬	২৫	
১২০			১৩৮	৪২	৩৫	
১২৪			১৪৮	৪৮	৪৫	
১২৮			১৫৮	৫৫	৫৫	
মুঠ	১২	১৪৪	১১৮০	২০৬০	৭২২	৭

সৰ্ব মোটে আদমে সৈতে ৪৪২৬ পুত্ৰ

তিৰোতাৰ সমান সংখ্যা ৪৪২৬

সকলো পুজাৰ সংখ্যা ৮১২২

কইনে আপোনাৰ ভাই হেবেলক মৰা কা-
লত প্ৰিধিবিত এইমান মানুহ হব পাৰে ।

তিনি জন ভাইৰ মিস্যনেৰি জাত্ৰা ।

Missionary Tour of Native Assistants.

আমি সিয়লাগৰ জিলাৰ পৰা ৬ ডিচেম্বৰত প্ৰথমে গৈ আউনিআটি নত্ৰৰ ডাটিএ ভেঁকেলি মুখত থকা মিৰি গাঁও পালোঁ। সেই মিৰি গাঁৱতে আমাৰ মিস্যন ইকুল থকাত আমি তাতে এদিন থাকি লৰাবোৰৰ লিখা পৰ্ছাৰ মহলা ললোঁ। পাচে ইকুল ঘৰত মিৰিবোৰক গোটাই, তাতে আমাৰ নিভি মতে সিবিলাকৰ লগত ইশ্বৰক সেৱা কৰিলোঁ; আৰু সিবিলাকৰ আগত আমি তিনিও ভায়ে ক্ৰমেৰে আমাৰ প্ৰভুৰ মহা প্ৰাচিৰ কথা বুজালোঁ। মিৰিবোৰ মাইকি মতা সকলোএ আমাৰ কথা সুনিবলৈ গোট খালে। পাচে আমি জি জি কথা, বিসেনকৈ প্ৰভুৰ জি প্ৰেমৰ কথা সিহঁতত বুজালোঁ, তাকে ভালকৈ সকলোএ মন দি সুনিলে; কিন্তু ইকুলৰ চাৰুবোৰৰ মাজৰ কোনো কোনোএ প্ৰভুৰ দুখ ভোগৰ কথা সুনি বৰকৈ মন দিলে। আমি সিহঁতৰ গাঁও পোআৰ গধূলিও আমাৰ নাৱলৈ আহি সিহঁতে বহু পৰলৈ ইশ্বৰৰ কথা সুনিলে।

এই মিৰি জাতি লোকলৈ আমি সদাই সঁজু-ৰি থাকোঁ। সিহঁতৰ আগৰ কোনো ধৰম বা সাত্ৰ নাই, এতিয়াহে অচমিয়া গোঁসাইবিলাকে সিহঁতক ভকত কৰাই মিচা আনুই দেখাইচে। তথাপি আমি সিহঁতলৈ সদাই আনা কৰোঁ, আৰু অলপতে ইশ্বৰে সিবিলাকলৈ পৰিজ্ঞান প্ৰকাশ কৰি দেখাব বুলি বিশ্বাস কৰিচোঁ। ইশ্বৰে জেন এই কুলৰ লগই অতি সিধে আনে, তাৰ কাৰনে আমাৰ সদাই প্ৰাৰ্থনা।

সেই মিৰি গাঁৱৰ পৰা গৈ ১৩ তাৰিখে কলঙ্গপুৰ গাঁও পালোঁ। তাতে অহাই জো-আই ৬ দিন মান থাকি চাৰিও কালৰ গাঁৱত কুৰি জি কৰম কৰিবলৈ আমাৰ প্ৰয়োজন আছিল, সেই আমাৰ জান কৰ্ত্তা প্ৰভুৰ অমূল্য পৰিজ্ঞানৰ বাক্য প্ৰচাৰ কৰিলোঁ। আমাৰ কথা সুনিবলৈ অনেক সত্ৰৰ পৰা গোঁসাই মহাজন-বিলাকে আহি আমি কোআ কথাৰে লৈতে বাদ

বিচাৰ কৰিলে। কিন্তু সিবিলাকৰ সাত্ৰৰ ভিতৰত জাত কুলৰ প্ৰাচিৰত বাজে অস্ত্ৰৰ পা-পৰ কোনো প্ৰাচিৰ নোলাই; তাকে প্ৰমাণ কৰি বুজালত সিবিলাকেও সেই কথা হই বুলি লৈ কাৰ্হিলে। পাচে এই কথা কেনেকুআ, তাক বিচাৰ পৰ কৰি চাবৰ কাৰনে আমাৰ পৰা সাত্ৰ কিতাপ সিবিলাকে আপুনি খুজি খুজি ললে।

১৫ তাৰিখে সূতাৰ নামে এখন গাঁৱলৈ গি-নিও ভাই গৈ দুই তিনি ঠাইত সোমাই কিছু কিছু মানুহ পাই, তাতে সিবিলাকৰ আগত অলপ বেলি প্ৰভুৰ দুখ ভোগৰ কথা প্ৰচাৰ কৰিলে। আৰু জিবিলাকে পৰ্ছিৰ পাৰে, সি-বিলাকে সাত্ৰ কিতাপ ললে। তাত থকা এজন গোঁসায়োও আমি বিবেচনা কৰি চাম বুলি, আ-মাৰ পৰা এখন সাত্ৰ আৰু আন কিতাপ কিছু ললে। আৰু কলে, বোলে, ভোমোলাকে আ-মুক ঠাইলৈ গৈ তাতে এই কথা প্ৰচাৰ কৰাগৈ; কিয়নো তাতে এজন ব্ৰিখ গোঁসাই খ্ৰিষ্টা হো-আত আজি তেঁওৰ দহ দিনিয়া মহা হৈচে। এই কাৰনে তাত অনেক ঠাইৰ পৰা বহু লোক আহি গোট খাইচে। সেই কথা সুনি আমি এজন মানুহৰ লগত গৈ সেই ঠাই পালোঁকৈ। তাতে বহু লোক গোট খোআ পাই আমি ক্ৰমেৰে আমাৰ জান কৰ্ত্তা প্ৰভুৰ প্ৰাচিৰ কথা বুজাবলৈ ধৰিলোঁ। পাচে আমাৰ কথা সুনি ১০০ মান লোক ঘৰৰ চোঁতালত গোট খালে, তাতে আমি দুই ভায়ে দুই ঘণ্টা মান সিবি-লাকৰ আগত প্ৰভুক কিতৰ কৰিলোঁ। আৰু সিবিলাকে এতিয়া জি ধৰমত আনুই লৈ আছে, তাৰ দোআৰাই জে পৰিজ্ঞান পাৰ নোআৰে, তাকে বহু প্ৰমাণেৰে বুজালোঁ। আমি কো-আ এনে প্ৰমাণ সুনি সিবিলাকে আৰু বৰকৈ মন দিলে। পাচে কোনো কোনোএ সুধিলে, বোলে, তেজ্ঞে আমি কিছু খ্ৰিষ্টক নো কেনে ৰূপে চিন্তিলে পাৰ পাৰিম? তাতে আমি সন্তোষ মনেৰে সিবিলাকে প্ৰভুক জি ৰূপে চিন্তিলে পাৰ পাৰে, তাৰে কথা বুজাই দিলোঁ। এই ৰূপে আমি সিবিলাকৰ আগত কথোপ-

কখন কবি থাকোঁতে কোনো একজন মানুহে নাম ঘৰৰ পৰা লোকবিলাকক বিজিয়াই কলে, এতিয়া তোমোলাকে দহালৈ আহা, কিয়নো সকলো বস্তু জুগুত হৈ আছে। তেতিয়া মোৰ পাচৰ পৰা এটা মানুহে উত্তৰ দি কলে, তোমোলাকৰ ভাত নো কি বস্তু আছে? কেৱল মাহ আৰু চাউল মাখোন আছে, কিন্তু আমি ইয়াত অগ্নিত ৰূপ বাক্য সুনিবলৈ পাইচোঁ। এই হেতুকে আমি এনে কথা এৰি তালৈ জাব নোআৰোঁ; কি জানি এই কথাৰ দোআৰাই ইয়ৰে আমাক কোনো ৰূপে মুক্তিৰ পথ দেখাই। এই ৰূপে সেই মানুহে বহু গোসাই আৰু ভদ্ৰ লোকবিলাকৰ আগত সাহ দি কলে; তথাপি কোনোএ তাৰ কথাত একো উত্তৰ দিব নোআৰিলে। আৰু মানুহবিলাকে আমাৰ কথা মনৰ ইচাবে সুনি ধকাৰ কাৰনে আন একো কথালৈ মন নি দিলে। পাচে জেতিয়া আমি কথা কৈ এঁটালোঁ, তেতিয়া জিবিলাকে পৰ্হিব পাৰে, সেই শাকক সাত্ৰ কিতাপ দি আন এক দুই ঠাইত সোমাই পাচে আমি থকা ঠাইলৈ আহিলোঁ।

মানুহবিলাকে আমাৰ কথাত এই ৰূপে মন দি সুনাত আমি অতি আনন্দ পালোঁ। আৰু মনত এনে সান্ত্বনা হোআত বাট বুলি আহোঁ-তেও নাচিম জেন লাগিছিল। এনে ৰূপে প্ৰভুএ আপোনাৰ অনন্ত পৰিত্ৰাণৰ বাক্য লোকবিলাকৰ আগত আমাৰ দোআৰাই প্ৰকাশ কৰোআত আমি ঠেঁওৰ ধন্যবাদ কৰিবৰ অতি কাৰন হৈচে।

এনেকৈ আমি কলঙ্গপুৰত ফুৰি এঁটাই ১১ তাৰিখে তাৰ পৰা এবেলাৰ উজনি হোআ গহ-পুৰ নামে মোৰ জনম ঠাইলৈ গলোঁ। তাতো মোৰ আগৰ চিনাকিবোৰৰ আগত ৬ দিন মান থাকি প্ৰভুক কিৰ্তন কৰিলোঁ। সিবিলাকে মোৰ মুখৰ পৰা যিহু খ্ৰিষ্টৰ প্ৰাচিভৰ বচন সুনি বহু বিস্ময় জেন পালে। আৰু মই সি-বিলাকৰ গাঁৱৰ মানুহ হৈ এনে নতুন ধৰমৰ কথা কোআত ভালকৈ মন দি সুমিলে।

২২ তাৰিখে মোৰ নবিল অতি ভাল নো

হোআত ভাইবিলাকে সৈতে দুই গাঁৱলৈ জাব নোআৰিলোঁ, তেও ওচৰৰ গাঁৱতে ফুৰি ১০।১২ জন লোকৰ আগত অলপ বেচি ইয়ৰৰ কথা কবলৈ পালোঁ। ভাইবিলাকে সৈতে দুই গাঁৱ-লৈ জাব নোআৰাত মনত বৰ অসন্তোষ হৈছিল। তথাপি জেতিয়া ভাইহঁত গাঁও কুৰি আহিল, তেতিয়া সিবিলাকে অতি আনন্দৰ বাত্ৰা মোত বুজালে, বোলে, আজি আমি এঁটাইত একজন বুৰা আৰু গোটা চাৰেক ডেকা মানুহকো লগ পালোঁ। তাতে সিবিলাকৰ আগত কিছু বেচি কথা কৈওতেই বুৰাই মাত লগালে, বোলে, গল বাতি মই এটা আচৰিত নপোন দেখিলোঁ, একজন চাহাব ঘোঁৰাত উঠি আমাৰ ঘৰৰ ফাললৈ পোনাই আহিছিল; ঠেঁওৰ বুকু বজা, মুখ বগা, পাচে ঠেঁও আহি মোৰ ঘৰৰ ওচৰ পোআতে কলে, মই জাবৰ কাৰনে তোমাৰ জেওৰা ভাঙ্গি দিয়া; কিয়নো চাহাবে জেন আমাৰ ঘৰলৈ না-হিব, তাৰ কাৰনে বৰ ওখকৈ জেওৰা দিছিলোঁ। তেও চাহাবে বাট দে, বাট দে বুলি কলে। কিন্তু আমি ঠেঁও আহিবলৈ বাট নি দিয়া দেখি চাহাবে ঘোঁৰাই সৈতে জাঁপ মাৰি ইমান ওখ জেওৰা খন পাৰ হৈ আহিল। পাচে আমাৰ ওচৰ পাই এই কথা কলে, তোমোলাক সক-লোএ আগৰ মিচা ধৰম আৰু মিচা আলুই এৰি সত্য ধৰম লব লাগে; কিয়নো এতিয়া সত্য অৱতাৰৰ কথা ওলাইচে। তাতে তোমোলাকে ধৰিলে পৰিত্ৰাণ পাব। এই ৰূপে কথা আ-মাত কৈ চাহাবে ঘোঁৰাই সৈতে উত্তৰ ফাললৈ গুচি গল। সেই বুৰাই আপোনাৰ নপোনাৰ কথা কৈ ভাইবিলাকত কলে, তেন্তে তোমো-লাকে জি জনৰ কথা আমাৰ আগত কৈছ, সেই জনেই আমি নপোনাৰ দেখা সত্য অৱ-তাৰ হব পাই।

আমাৰ ভাইবিলাকে এনে ৰূপে গৈ সিবিলা-কৰ আগত সত্য অৱতাৰ প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টৰ সূত বাত্ৰা কিৰ্তন কৰাত সিবিলাকে সুনি বিস্ময় মানিলে।

এই ৰূপে সেই মোৰ জনম ভূমিত অহাই জোআই সাত দিন মান থকা হল। আৰু সেই

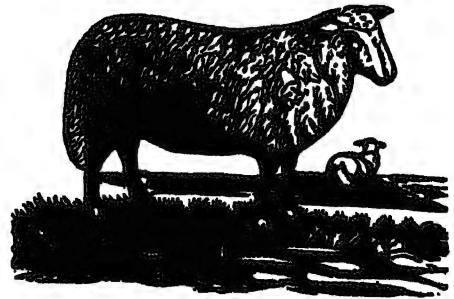
ধকা দিনৰ ভিতৰত আমি দিনে দিনে তিনি কুৰি বা চাৰি কুৰি মান মানুহৰ আগত পুতুৰ বাক্য কৰলৈ পাইছিলোঁ। গাঁৱৰ পৰা উভতি আহিলেও ওচৰৰ গাঁৱলিয়াবোৰে বাতি জুমে জুমে আমাৰ ওচৰলৈ আহে। নিবিলাকে ধৰম কথা সুনীৰব কাৰনে আহে, কেৱল এনে ন হ'ই, কিন্তু মোৰ লগত একদিয়ন নামে বিলাতি বাজনা জো-আত তাক সুনীৰলৈহে আহে। তাতে আমি অলপ বেছি বাজনা দেখাই বাতি বহুতলৈকে নিবিলাকৰ আগত আমাৰ পুতুৰ কথা বুজাও।

এদিন আমি গাঁট গাঁও নামে এক ঠাইলৈ গলো, তাতে ডকলা কেতবোৰ আহি গাঁও পাতি আছে। পাচে আমি সেই ডকলাৰ ঘৰলৈ গৈ এটা গামক পাই তাৰ আগত অলপ বেছি ইশ্বৰৰ কথা কলোঁ। সি এনে কথা কেতিয়াও আগৈ যু সুনাত বৰ বিস্ময় হ'ল। আৰু বুলিলে, 'মোক পুতু যিচু খ্ৰিষ্টে বাখিচে নে? তেঁৱে মোক মাৰিব নে? পাচে আমি কলোঁ হ'ই, ভোমাকে বাখিচে, আৰু মাৰিবও। কথা কৈ এটাই তাক মই সুৰিলোঁ, ভোমাৰ আগৰ বুপা ককা কৰ পৰা আহিল? সি কলে, আমি স্বৰগৰ পৰা আহিলো; আহোম ৰজা সেনৰ জখলাৰে আহিল, আমি বাঁহৰ জখলাৰে আহিলো, সেই কাৰনে এতিয়া আমি চান্ধ ঘৰ নাজি থাকোঁ। ডকলা জাতি প্ৰাই মিৰিৰ দৰে হ'ই, ঘৰো মিৰিৰ ঘৰৰ দৰে, আৰু জেতিয়া অচমিয়া কথা কই, তেতিয়া মিৰিৰ দৰে হ' উচাৰন কৰিব নোআৰে। মানুহবোৰ মিৰিতকৈ সৰুত আৰু হিংসক। সিহঁতে সদাই ৰনৰ সাজেৰে কৰে, ডিঙ্গিত কঁৱৰ টোন আৰু ধেনু, আৰু ডেৰ হাত মান দিহল এখন পলুআ অৰ্ধাড দা। এইবোৰ অস্ত্ৰ সদাই গাত লৈ কুৰাই, কোনোএ যদি সিহঁতক অপকাৰ কৰে, সিহঁতেও তাৰ প্ৰতিকূল নি দিএ মানে নেৰে। সিহঁত মানুহবোৰ প্ৰায়ে নগাতকৈ বগা; নগাৰ দৰে সকলো বস্তু খাই। সিহঁতে চাৰি পাঁচ দেৱতাক পূজে; সেই দেৱতাবোৰৰ নাম এই। চৰক, অৰ্ধাড স্বৰগ দেও, মু' দেও, চিকি দেও, জু'ট

দেও, আৰু টাপম দেও। কিন্তু আটাইতকৈ প্ৰধান চৰক দেও। জেতিয়া সিহঁতে দেৱতা সেৱা কৰে, তেতিয়া আহোম দেওখাইৰ দৰে গাহৰি, কুকুৰা মাৰি মন্ত্ৰ গাই। ডকলাৰ কেৱল দুই জাতি মাখোন। এজাতিৰ নাম টাগি, সিহঁতৰ ভাঙ্গা আনতকৈ কিছু লৰ। আগৰ কালত ডকলাবোৰে ৰায়তক বৰ দুখ দিছিল, কেতিয়াবা অলপ মান জগৰ লাগিলেই বাতি ঘৰ বেৰা দি কোনো কোনো ঘৰ ধৰি সিহঁতৰ চান্ধলৈ নিএ। পাচে গাঁৱৰ পৰা বহুতিয়াবোৰে বহু খন দিহে আনিব পাৰে। এতিয়া হলে সিহঁতৰ ইমান সক্তি নাই। ডকলাৰ ভাঙ্গা প্ৰায়ে মিৰিৰ নিচিনা মুন।

জি দিনত আমি গহপুৰৰ পৰা আহিলোঁ, তেতিয়া মই সেই মোৰ আপোন গাঁৱলৈ বাটৰ পৰা ঘূৰি ঘূৰি চাই মনত ভাবিলোঁ, 'হাই হাই, ইশ্বৰে এই ঠাইলৈ আপোনাৰ কুলল পঠিয়ালে; মানুহবিলাকে যদি এই বাজা গ্ৰাণ্য কৰা হলে, তেন্তে নিবিলাকৰ কেনে আনন্দৰ কাৰন হলেইতেন। কিন্তু এতিয়া আমি আহিলোঁ, কি জানি এনে কথা নিবিলাকে আৰু কেতিয়াও সুনীৰলৈ নে পাৰ। তথাপি জানিচোঁ, আমাৰ পুতুৰ জি অধিকৰণ বাক্য এই পাপমই অৱন্যত পৰিল, সেই অৱন্য সকলোকে পুৰি ভাঙ ন কৰে মানে তাৰ পৰা উলটি নাহিব। পোলে জেনেকৈ কলে, মই বন্ধনতে আচোঁ, তথাপি ইশ্বৰৰ বাক্য বন্ধন ন হ'ই। সেই ৰূপে আমি আহিলেও ইশ্বৰৰ সক্তিমন্ত্ৰ বাক্য তাৰ পৰা উলটি নাহিব, ইয়াকে মই বিশ্বাস কৰিচোঁ।

ন. ল. ক.

কইন আৰু হেবেলৰ কথা ।

Lesson III.—Cain and Abel.

আদম আৰু হাৱাক বাৰিৰ পৰা বাহিৰ
কৰাৰ পাচে সিবিলাকৰ দুটা লৰা উপজিল ।
সিহঁতৰ নাম কইন আৰু হেবেল ।

কইন হলে চাইতানৰ দৰে অধৰ্মি আছিল,
কিন্তু হেবেল হলে ভাল আছিল । সি পাপি
হলেও ইহঁতে তাৰ মনত পবিত্ৰ আত্মা দিলে,
এই কাৰনে সি তেঁওক প্ৰেম কৰিলে । হেবেলে
তাৰ পাপৰ নিমিত্তে মন পালটাই তাৰ পাপৰ
খেমা খোজাত ইহঁতে তাক খেমা কৰিলে ।

কইন আৰু হেবেলে সিহঁতৰ বাপেকৰ নি-
চিনা টান কাম কৰিব লাগে ।

কইন খেতিয়ক কাম কৰি, গচ কলে, সস্য
বৈ দালে । কিন্তু হেবেল মেৰ চাগ বখিয়া আ-
ছিল ।

ইহঁতলৈ সিহঁতৰ কেনে আচৰন, তাকে মই
এতিয়া তোমোলাকত কঁও, সুন ।

বাৰিৰ মাজত জেনেকৈ ইহঁতে সিবিলাকৰ
লগত প্ৰেম আলাপ কৰিলে, সেই দৰে পাপ
কৰাৰ পাচে আৰু ন কলে; কিন্তু কেতিয়াবা
কেতিয়াবাহে কথা বাজা কৰিলে, আৰু তেঁও-
লৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আগুৱা দিলে । তুমি জানা,
প্ৰভু যিচু আদমৰ আৰু তাৰ সন্ততিবিলাকৰ
কাৰনে মৰিবলৈ অজিকাৰ কৰিলে; সেই কাৰনে
ইহঁতে সিহঁতলৈ ইমান দায়ী আৰু প্ৰেম
কৰিলে ।

প্ৰভু যিচু সিহঁতৰ কাৰনে মৰিব, ইয়াকে
জেন সিহঁতে সদাই সুঁঅৰিব, ইহঁতৰ এই ইচা;
এই দৰে সিহঁতে জেন মনত ৰাখিব পাৰে,
তেঁৱে সিহঁতক এক ৰিতি দিলে ।

তেঁও সিহঁতক নিল দমাই ভেটি কৰিবলৈ
দিলে, আৰু তাৰ ওপৰত কাঠ দি, পাচে মেৰ
বা পোআলি তাৰ ওপৰত বান্ধি কটাৰি লৈ
মাৰিব দিলে; পাচে জুইৰে পুৰিব । এই কৰম
কৰাকে বলি উচৰণ কৰা বোলে ।

জেতিয়া মানুহবিলাকে এই কৰম কৰে, ভে-
টিয়া জেন ভাবিব পাৰে, জে এই দৰে কোনো
এদিন তেঁও মানুহবিলাকৰ পাপৰ কাৰনে আ-

পোনাৰ পুত্ৰক মৰিবলৈ দিব, ইহঁতৰ এই
ইচা । জি সময়ত প্ৰভু যিচুক পোৰেজ কাঠত
গজালিলে, তেঁও তেঁটিৰ ওপৰত বন্ধা মেৰ
পোআলিৰ নিচিনা হৈছিল ।

হেবেলে ইহঁতৰ অজিকাৰ সুঁঅৰি মেৰ
পোআলি আনি তেঁওলৈ উচৰণ কৰিলে; কিন্তু
কইনে ইহঁতৰ আগুৱা নে মানি মেৰ পোআলিৰ
সলনি কেতখনি গচৰ গুটি আনি উচৰণ কৰিলে ।
এই কাৰনে ইহঁতে কইনৰ ওপৰত খন্দ কৰি
তাৰ উচৰণ গ্ৰাস্তা ন কৰিলে । তেতিয়া কই-
নৰ বৰ খন্দ হল, আৰু হেবেলক ঘিন কৰিলে,
কিয়নো সি ভাল, আৰু ইহঁতে তাক প্ৰেম কৰি-
লে । হেবেললৈ কইনৰ হিংসা হল ।

তেতিয়া ইহঁতে কইনক মাতি কলে, বোলে,
তই কেলেই খন্দ কৰিচ? যদি তই মোক প্ৰেম
আৰু সেৱা কৰ, মই অৱশ্যে তোত সন্তোষ
হম; কিন্তু যদি ন কৰ, সন্তি পাবি ।

তথাপি কইনে তাৰ অধৰ্ম কৰমত চলি
থাকিল; আৰু সেমত কি কৰিলে, সুন । এদিনা
সি পথাৰত হেবেলৰ লগত কথা বাজা কৈ
থাকি, উঠি তাক মাৰিলে ।

হেবেলৰ ভেজ মাটিত বোআ হল । হেবেল
মৰা মানুহবিলাকৰ মাজত প্ৰথম আছিল । এই
দৰে কইনে হেবেলক ঘিন কৰিবলৈ ধৰি, সে-
মতে সি তাৰ ভাই হলেও তাক মাৰিলে ।

লগতেই কইনে ইহঁতৰ মাত সুনিলে । তেঁও
কলে, বোলে, তোৰ ভাই হেবেল কত ?

দুষ্ট কইনে উত্তৰ দিলে, মই নে জানোঁ; মই
মোৰ ভাইৰ ৰখিয়া নে? কিন্তু ইহঁতে কলে,
মই তোৰ ভাইৰ ভেজ মাটিৰ ওপৰত দেখিলোঁ;
তই সাও পোআ হলি । তই তোৰ পিজি
মাজিৰ ঘৰ এৰি প্ৰিথিৰিত ফুৰি থকা হবি ।

কইনে কলে, মোৰ সন্তি লহিব পৰাতকৈ
ভাৰত । অস! লোকে মোক মাৰিব নি দিবা ।

ইহঁতে কলে, তই বধ কৰা ন হবি, কিন্তু
এক ঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ ফুৰি থকা হবি ।

এই নিমিত্তে কইনে বহুঁ দুৰলৈ গৈ ধা-
কিল; আৰু তাৰ সন্ততিবিলাকৰ নিমিত্তে ঘৰ
সাজিলে । সিহঁতে ইহঁতলৈ মন নি দি কু-

কৰমত থাকিলে । সিহঁত ভুত বজাৰ সন্তান হল ।

এই দৰে আদম আৰু হাৱাই একে দিনতে সিহঁতৰ দুয়ো পুত্ৰক হেৰুৱালে ; কিয়নো কইনে বহু চুৰলৈ গল, হেবেল মৰিল ।

সিহঁতে কিমান সোক কৰিলে চাগৈ, জেতিয়া প্ৰিয় হেবেলক মাটিৰ তলত থলে ! কিন্তু কইন ইমান দুষ্ট বুলি ভাবি, আৰু কিমান সোক কৰিলে চাগৈ !

জেতিয়া চইতানে গুটি খাবলৈ দিলে, সিহঁতে কেলৈই খালে ? সেই গুটি নো খোআ হলে অসুখি ন হলেহেঁতেন ; কইন দুষ্ট ন হলেহেঁতেন, হেবেলো ন মৰিলহেঁতেন । তথাপি আদম আৰু হাৱাক ইশ্বৰে দায়া কৰি হেবেলৰ সলনি আৰু এটা পুত্ৰ দিলে, জি ইশ্বৰৰ আত্মাৰ দোআৰাই ধৰমি কৰা হ'ল ; তাৰ নাম চেত ।

চেতৰ সন্তানবিলাকে ইশ্বৰক ভাই কৰিলে, আৰু ইশ্বৰে সিহঁতক প্ৰেম কৰি আপোনাৰ সন্তান বুলিলে ।

এটা ভাইৰ উপদেশ ।

A Brother's Advice.

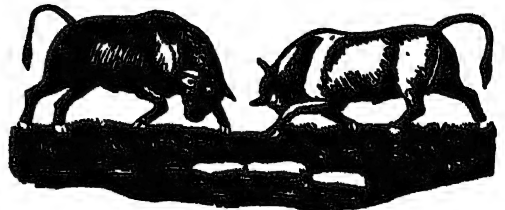
১ । অধিক প্ৰাৰ্থনা কৰা । প্ৰাৰ্থনাই খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকৰ নিবাস । জ্ঞান কৰ্ত্তা জেতিয়া প্ৰিথিৱিত আছিলে, তেতিয়া তেঁও অধিককৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলে । দুৰ্বল হেতুকে আৰু মহা সত্ৰৰ হিংসাৰ কাৰনে আমি নিতৌ ভয়তে পৰি উপাই কৰি থকা উচিত । জতন কৰি প্ৰাৰ্থনা ন কৰিলে আমাৰ কোনো প্ৰকাৰে বিঘিনি নো হোআ হ'ব নোআৰা । প্ৰিয় ভাইবিলাক, প্ৰাৰ্থনাৰ দোআৰাই ধৰম পালন কৰি কাল নিয়াবা । জি জনে নিতৌ প্ৰভুৰ বিচাৰ কৰি তেঁওৰ ওচৰত থাকে, সি অতি সুখিয়া ।

২ । জ্ঞান কৰ্ত্তাক প্ৰেম কৰা । জিবিলাকে তেঁওৰ ওচৰত থাকে, আৰু তেঁওৰ গুন উত্তম ৰূপে জানে, সিবিলাকে তেঁওক অতিসই প্ৰেম কৰে । আমি তেঁওৰ সিন্য ন হ'ও নে ? তেঁওৰ আপোনাৰ তেজৰে আমাক কিনা নাই

নে ? তেঁওক সকলো মনেৰে আমি প্ৰেম কৰা উচিত হ'ই, তাৰ বাহিৰে সেয়ে অতি লাভৰ কাৰন হ'ই । হে প্ৰভু, আপুনি সকলোকে জানা, মই তোমাত প্ৰিতি কৰিচোঁ, এই কথা কৰ পাৰা নে ?

৩ । ইশ্বৰৰ বাক্য নিতৌ বিচাৰা । সেই বাক্য সত্যৰ সম্পূৰ্ণ ভঁৰাল, আৰু সিখাৰে সান্তনা বাক্যতে পৰিপূৰ্ণ । জিহেৰে ইশ্বৰৰ বহু মূলিয়া বাক্য আমাক পথ দেখুআ হ'ব নোআৰে । কোনো দুষ্ট বা আপদে আমাক বাধা কৰিব নোআৰে ; ধৰম পুথি বিনা কোন থাকিব খোজে ? এই হেতুকে আমি ধৰম পুথিক অধিককৈ প্ৰেম কৰোঁহক, আৰু আমি দিনে দিনে তাক অধিক জানোঁ, আৰু অধিককৈ প্ৰেম কৰোঁ, এই কথা আমালৈ অতি সত্য হ'ওক । সেই পুথিএ আমাক বুধি দিএ, আমাক দুখৰ মাজত বাট দেখুআই, একান্ত আমাৰ পহৰ, আৰু স্বৰগলৈ জোআ পথত সেই পুথিএ আমাৰ সিখ্যক । প্ৰিয় ভাইবিলাক, এতিয়া কোআৰ দৰে তোমোলাকে সেই পুথিক গিয়ান কৰা নে ?

৪ । প্ৰিয় ভাইবিলাকক প্ৰেম কৰা । জিৱনৰ পথত সিবিলাক আমাৰ সঙ্গি । সিবিলাকে একে প্ৰভুৰ দোআৰাই পৰিত্ৰান পাই, আৰু সিবিলাকে তেঁওৰ বহু মূলিয়া তেজৰ দোআৰাই কিনা হ'ই । জিবিলাকক জ্ঞান কৰ্ত্তাই প্ৰেম কৰে, সিহঁতক যদি আমি প্ৰেম ন কৰোঁ, তেনে হলে আমাৰ মনত অতি বেয়া চিন হ'ল । ভাইবিলাকৰ চেনেহা চেনেহি থাকোক । অলপ দিনৰ পাচে জিবিলাকক আমি এতিয়া প্ৰেম কৰোঁ, সিবিলাক প্ৰেমময়ী স্বৰগত সদাই আমাৰ বন্ধু হ'ব ।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৭ ।

Protap Singh—War with the Bengalis.

লাক্ৰি কলমাও (২) সঁকত কান্তি বজা দেৱে দেও পানিত গৰ বান্ধিলেগৈ। তাৰ পৰা গৈ, মাঘৰ দিনত বজা দেৱে চামধৰাত গৰ বান্ধিলেগৈ। লাক্ৰি ভাঙি (১০) সঁকত আশ্বিনত বজা দেৱে জাত্ৰা কৰি থাকোঁতে কোঁচ বজাৰ পুতেক চন্দ্ৰ নাৰায়ন ১, হেম নাৰায়ন ১, সৎগ্ৰামভিত্ত ১, এই তিনিও বজা দেৱক সেৱা কৰিলেহি। বজা দেৱে হাতি ১, ঘোঁৰা ১, সোন, ৰূপ, সোনৰ চুলাৰে বঁটা দি কোঁচৰ তিনি কোঁঅৰক বিদাই দিলে। বজালৰ মুণ্ডমালা বান্ধিবৰ পাচত সভাইৰ কথা লৈ মিচিৰ গোঁসাইক মাৰিলে, বহুত উত্পাত হল। পাচে বজা দেৱে তাৰ পৰা চিনাতলিত বলগৈ। আমাৰ আগে জোআ মানুহ পাণ্ডুত গৰ দি আছিলে, সেই সকলেই পিকচাই হাজৰকিয়াকে, নানৰংকপৰ লাক্ৰি ডেকাকে, এই দুইক পঠাই বজা দেৱত জনোআলে। বজা দেৱে চিনাতলিৰ পৰা জোনাই বন্ধাত বলগৈ। সেই ঠাইতে ঢেকেৰিৰ হামদেও ১, জই নাৰায়ন ১, দুয়ো আহি বজা দেৱক সেৱা কৰিলেহি। পাচে বজা দেৱে ঘোঁৰা দুটা, সোন, ৰূপ, সোনৰ কেৰুৰে বঁটা দি দুইকো বিদাই দিলে।

তাৰ পৰা বজা দেৱে লাক্ৰডাম বৰুআক সোনাপতি পাতি পঠালে; লাক্ৰডামেও গৈ পাণ্ডুৰ কোঁঠত থাকিলগৈ। তাৰ পৰা বজা দেৱে ভটিয়াই বিস্বনাথত বলগৈ। তাৰো পৰা বজা দেৱে চামধৰাৰ বালিত বলগৈ। লাক্ৰডাম বৰুআকে, বংকপৰ নাতিএককে, লেচাইতাইকে, ভোখুৰু-লাক্ৰিডামকে, এই সকলক আগৰ কোঁঠত থাকিব দিলেগৈ।

এনেতে লুইতে দি বজাল আহি জুখ ধৰিলেহি, আমাৰো মানুহে কাঁৰ গুলি মাৰিব ধৰিলে। বজালে জুখে নোআৰি হুকি চাপৰিত বলহি লুইতৰ। পাচে আমাৰ মানুহে চাপৰিৰ দুই কালৰ পৰা গুলিয়াৰ ধৰিলে, বজালো সেই ঠাইত বৰ নোআৰি হাজোত বলগৈ। পাচে লাক্ৰডাম বৰুআই এই কথা বজা দেৱলৈ

জনাই পঠালে। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি বুৰা গোঁসাইকে, বৰ পাচ গোঁসাইকে, বৰ গোঁসাইকে, এই তিনি জনাক হাজোত থাকিব চিলেগৈ। পাচে ডাক্ৰিয়া সকলেও গৈ হাজোত থাকি, বজালৰ বজা বজা দেৱলৈ জনাই আছিল। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি লাক্ৰডাম ভণ্ডাৰিকে, লাই সন্ধিকৈৰ বাইডাক্ৰিয়া বৰুআকে পঠাই হাজোত ডাক্ৰিয়া সকলৰ আগত কোআলে, মোৰ আগ্যা নে জাই মানে ডাক্ৰিয়া সকলে বজালক আগ বাৰ্হি ন ধৰিব। ডাক্ৰিয়া সকলেও বজা দেৱৰ আগ্যা সুনি থাকিল।

এনেতে লাক্ৰডাম বৰুআ নহিয়া পৰি উজাই আহিল। পাচে সকলেও আলচ কৰি বজা দেৱলৈ জনাই আহিল। পাচে বজা দেৱে লাংখাতৰ নাতিএক বৰ গোঁসাই পৰিয়া লাক্ৰককে, লাচাম ভিৰিককে, নেওগ পাতি ৰূপৰ মুঠিৰে দা দুখন দি হাজোত পঠাই দিলে। দুই নেওগক ধৰলৈ মদ নো খোআৰ পুতেক লাক্ৰকক পঠাই দিলে, বোলে, দুই নেওগৰ কথাৰে ন চলিব জি, সেই মানুহক দুই নেওগে কাটিব। পাচে দুই নেওগে গৈ বজাৰ লগ নে পালেগৈ। ডাক্ৰিয়া সকলে আলচি লাওৰ নাতিএক বৰ দেওধাইকে, সন্ধাওলাইৰ নাতিএক লাই দেওধাইকে কুকুৰা চৈঙ্গ চোআলে; আমি লুইত পাৰ হৈ আগিয়া টুটিলে গলে, আমাৰ ঠাইলৈ ঢেকেৰিৰ মনি কোঁঅৰ আহিব নে নাহে? দুই দেওধায়ে চৈঙ্গ মাৰি কলে, নিচই মনি কোঁঅৰ আহিব। এনেতে তাইতেলয়ে মনি কোঁঅৰে, এই দুয়ে তনয়া পৰ্বতত বলগৈ। তিনি জনা ডাক্ৰিয়াও গৈ চোঁচ পালেগৈ; তাৰে পৰা চোঁচ পাৰ হবৰ সুনি ঢেকেৰি মনি কোঁঅৰে তনয়া পৰ্বতৰ পৰা উজাই আহি তিনি জনা ডাক্ৰিয়াৰ লগ ললেহি। পাচে তিনি জনা ডাক্ৰিয়া বোলে, মনি কোঁঅৰ, তই বজা দেৱৰ কথা এৰি তনয়া পৰ্বতলৈ কিয় গলি? এই ৰূপে দাই ধৰি থাকিল।

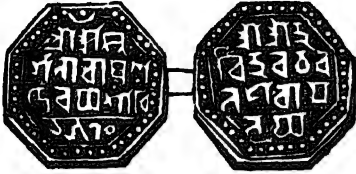
পাচে তিনি জনা ডাক্ৰিয়া হাতি পুআতে চোঁচ নদিৰ কোখত গৰ প্ৰাণি কৰি পুনৰ্বাৰ দেও-

খাইক কুকুৰা ঠেঙ্গ চাব দিলে । আমি চোঁচাত
খাৰিৰ পাৰিম নে নোআৰিম? দেওখায়ে কুকুৰা
ঠেঙ্গত ভাল পাই কলে, আমি চোঁচাত বৰ
পাৰিম । পাচে ডাঙ্গৰিয়া সকলে সৈতে চোঁচাতে
বৈ, বজা দেৱলৈ জনাই পঠালে । এই কথা
চামধৰাত বজা দেৱে সুনি মডামকে, মোচাই-
কে, কুকুৰা ঠেঙ্গ চাব দিলে । সিহঁত দুয়ে
ঠেঙ্গ মাৰি ভাল বুলি কলত বজা দেৱে আনন্দ
হৈ দ্বিষ্ট কৰি বল । ত্যাওনামথুকে, মদ নো
খোজাৰ পুডেক লালুককে, এই দুইৰ হাতত
লেখা দি পঠালে, বোলে, তইত দুয়ে লেখা
দি মোৰ আগ্য্য তিনি জনা ডাঙ্গৰিয়াক মুখ্য
কৰি সকলতো কৰি, মোৰ আগ্য্য নে জাই
মানে চোঁচাব পাৰ কেও হ'ব নে লাগে । এই
কথা দুয়ে গৈ চোঁচাব গৰত সকলতো কলে-
গৈ । পাচে আমাৰ মানুহে চাৰি পাঁচ দিনা
বজালক চৰিয়া ৰূপে জুপি চাই আহে, বজা-
লেও একো প্ৰকাৰে ধৰিব নোআৰে ।

পাচে এক দিনা প্ৰতি আমাৰ মানুহে কিছু
বজালে পাই ধৰি কাটিলে, বৰ পাত্ৰ গো-
হাঁইৰ বানকজিয়া মানুহ দু কুৰি ধৰি লৈ
গল । আৰু বজাল এন খোঁৰাৰে আহিছিলে,
ইয়াকে দেখি আমাৰ মানুহে নেওগত জনালে-
গৈ । পাচে দুই নেওগে নাকৈ দাৰে গদিয়াই,
আমাৰ মানুহক গৰৰ পৰা উলিয়াই বজালক
ধৰিব দিলে । তেতিয়াই তিনি জনা ডাঙ্গৰিয়াই,
লাচামপাম ভৰালিএ, এই সকলেও বাধিলে,
বোলে, বজা দেৱৰ আগ্য্য ন কই মানে
তইতে কিয় বন কৰিব খোজ? আৰ পৰা
যাটি প্ৰমাদ যদি হ'ই, এই কথা তইত দুই
নেওগেহে জান । এই কথা লচাম ভিৰিজ
নেওগে সুনি, তিনি জনা ডাঙ্গৰিয়াক বৰ
কথা মাতিলে, বজা দেৱৰ কথাটোকো বাট নে
চাই, ৰাজ্যক কোবাই আগ বহাই দিলে ।
পাচে ডাঙ্গৰিয়া সকলে বোলে, বন্দিৰ কি বৰ
কথা সুনিৰ লাগে? আমিও ধৰিব লাগে; এই
বুলি ডাঙ্গৰিয়া সকলে ওলাই জুখ ধৰিলেগৈ ।
পাচে বজালক আমাৰ লোকে খেদি গৈ, হা-
জো পৰ্বতত বেৰি ধৰিলেগৈ । লচামপাম

ভৰালি দুইতৰ কাষৰে, বৰ গোহাঁই লাই
সন্দিকৈৰ ৰাইডজিয়া বৰুআ, এই দুয়ে পৰ্বত
উঠিলগৈ । ইবোৰ উঠি জাঁওতে বজালে চাই
আছিলে । উজনি বাটে বুৰা গোহাঁই, বৰ পাত্ৰ
গোহাঁই, মনি কৌঅৰ, তাইতেধু, এই চা-
ৰিএ পৰ্বতৰ ঠেঙ্গত বেৰিলেগৈ । পাচে বজা
লে দেখি খোঁৰা মেলি আমাৰ লোকক কাটিব
ধৰিলে । আমাৰ ধৰ্মৰজা এক, চুটিয়া কৌঅ-
ৰৰ জদু ডেকা ১, এই দুয়ে পৰ্বতৰ পৰা
ওলাই হুকি আহিল; হুকি আহিবৰ
দেখি বজালে খোঁৰা মেলি ধৰিলেহি । পাচে
ইবোৰে বজালক উলটি জুখ ধৰিলে; পাচে
দুই দলে কটা কটি কৰিলে । আমাৰ মনি
কৌঅৰ পৰিল, হাজৰকিয়া এটাও পৰিল,
মানুহ কিছুও পৰিল, বুৰা গোহাঁই কুনাম
হাতিত উঠি পলাই আহিল, বৰ পাত্ৰ গো-
হাঁই প্লাইতম হাতিত উঠি পলাই আহিল,
লাঙ্গু হাতি বৰুআ লুণ্ঠাই হাতিত উঠি পলাই
আছিল । পাচে পলাই আহোঁতে ধকৰক
বুৰা গোহাঁই হাতিৰ পৰা পৰি কঁকাল ভা-
গিল । বৰ গোহাঁয়ে, লাকু নেওগে, জুখে
নোআৰি পলাই আহিল । লচামপাম ভৰা-
লি নাৱে পলাই আহিল, আমাৰ নাও তেৰে
খন পৰিল । পাচে আমাৰ সমস্ত লোক ভা-
গি আহিল; পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি,
চামধৰাৰ পৰা ডটিয়াই গল । পাচে তিনি
জনা ডাঙ্গৰিয়াকে মুখ্য কৰি সমস্ত লোকে
বজা দেৱক মাতিলত, সকলৰো বচন ৰাখি,
পুনৰ বজা দেও উলটি চামধৰাত বলহি ।
পাচে কাগুনৰ দিনত বজা দেও তাৰ পৰা
উজাই আহি চিনাতলিত বলহি । পেটা কা-
ৰিকে, লান্ধিখেৰু নাকৈ ধৰাকে, লাকু নেওগকে,
এই তিনিক চামধৰাতে কাটিব দিলে । বজা
দেৱৰ আগ্য্যৰে জোআ মানুহে তিনিকে চাম
ধৰাতে কাটি, চাৰিজ বজাকে, বৰ গোহাঁইকে,
এই দুইক মইনা সজাত ভৰাই আনিলে ।
বৰ গোহাঁই পৰিয়া লালুককে, লচাম ভি
ৰিজকে, এই দুইক বন্দিকৈ আনি দিখোঁ মুখত
মাৰিলে । লান্ধি ফুকনকে, বৰ গোহাঁই পৰিয়া

লাজকে, এই দুইক খিৰ গাঁৱল দি খাবলৈ
নি দি সুকাই মাৰিলে । পাচে বজা দেৱে
চিনাভলিৰ পৰা নগৰলৈ আহি, স্নেহু স্নেডাম
কৰিলে । সেই বচৰতে ৰাজ্যৰ গৰু মহ বিস্তৰ
মৰিল ।

Rupee of Sworgonarayan Pratap Singh, struck A. D. 1648.

শ্ৰী শ্ৰী স্বৰ্গনাৰায়ন দেৱনাথ শাকে ১৫৭০ ।
শ্ৰী শ্ৰী হৰি হৰ চৰন পৰায়নন্য । অৰ্ধাত শ্ৰী শ্ৰী
স্বৰ্গনাৰায়ন প্ৰভাপ লিংহৰ ৰূপ । সঁক ১৫৭০ ।
বিলো, সিৱ, দুইবো চৰনত পৰি থাকোঁতা ।

মাজি বধ ।

Matricido.

কলিকতাৰ এটা আলি বাটৰ কোলত এজন
চাহাবে অনেক হিন্দুবিলাকৰ আগত ধৰ্ম কথ
পুচাৰ কৰি আছিল । তাতে সুনাবিলাকৰ মা-
জৰ এটাই সুধিলে, বোলে, হে মহাচই, নিবে-
দন কৰি লোৱোঁ, যদি কোনোবাই আপোনাৰ
মাজিক মাৰে, তেন্তে তাৰ পাপ হ'ব নে?

চাহাব । ন হ'ই নো কি? বৰ পাপ হ'ব ।

হিন্দু । তেন্তে তুমি এনে বৰ পাপ কৰিলা ।

চাহাব । মোৰ এনে পাপ আছে বুলি, কি
প্ৰমাণ দিব পাৰ?

হিন্দু । কিয় চাহাব? গৰুৰ গাখিৰ খাই-
চা, তাতে ভাই তোমাৰ মাজি হৈছে; পাচে
ভাইক মাৰিচা ।

চাহাব । তোমাৰ কথাৰ একো প্ৰমাণ নাই,
কিয়নো গৰু মোৰ আই ন হ'ই; যদিহে হ'ই,
তেন্তে মোৰো চাৰি ঠেং আৰু নেগুৰ হ'লহে-
তেন । মোৰ কথা সঁচা হ'ই নে, ন হ'ই, এই
সকলো মানুহে কওক । কিন্তু মই প্ৰতিবাদ
কৰি লোৱোঁ, স্বৰূপত তোমোলাকে মাজি বধ
নো হোজা নে? কিয়নো তোমোলাকৰ আচা-
ৰনৰ দৰে লৰাবিলাকে আপোন মাকক চি-
ভাও পুৰি মাৰে ।

জিয়াই থাকিবলৈ কেৱল পাচ খন্তেক
মাথোন ।

"Only five minutes to live"

জেনিয়া আমাৰ আনুসৰ পাঁচ খন্তেক মা-
থোন বাকি থাকিব, এনে আমাৰ প্ৰতি জনৰ
কাল আহিছে । কোন খেন্ত এই ভয়ৰ কাল
আহিব, আমি ন জনা হ'ব পাৰোঁ, তথাপি প্ৰতি
জনলৈ অৱশ্যে আহিব । আৰু জেনিয়াৰ পাঁচ
খন্তেকৰ মূৰত আমি এই সৎসাৰৰ নিমা
পাৰ হৈ পৰলোকলৈ জাম । সেই সেন পাঁচ
খন্তেকৰ বিসয়ে প্ৰাই সকলো লোকে কেনে
অচিন্তন থাকে । বেগাই বা পলমকৈ আহে,
তালৈ জুগুত হ'বলৈ সঁকলোৰে স্ৰম কৰা
উচিত ।

জোৱন কালত কাঁচি দিয়া দণ্ড আগ্যা পো-
আ মানুহত এজন লোখাকএ এই কথা কৈছে,
বোলে, তোমাৰ কেৱল পাঁচ খন্তেক আছে; যদি
তোমাৰ কিবা কথা কবলৈ আছে, বেগাই কো-
আ; কিয়নো জিবলৈ তোমাৰ পাঁচ খন্তেক মা-
থোন আৰু আছে ।

সেই ডেকা মানুহৰ চকুৰ পানি বৈ বৈ
গল, আৰু কলে, বোলে, মৰনৰ দণ্ড আগ্যা
মোৰ ওপৰত পৰিল । মোৰ এটা সুন্দৰ লহু
ভাইটি আছিল, জাক মই বৰ প্ৰেম কৰিলোঁ ।
কিন্তু এদিনা কটিকা প্ৰথম বেলি খোজাত মন্ত-
লিয়া হলোঁ, আৰু হ'বলৈ আহি মোৰ লহু
ভাইটি বাৰিৰ মাজত গুটি পৰা দেখি অকাৰ-
নতে ধ্বং কৰি জবকা দাঙ্গি একে কোৱতে মা-
ৰিলোঁ । মই জি কৰিলোঁ, জেনিয়া নে জানি-
লোঁ, কিন্তু পাচ দিনত টোপনিৰ পৰা সাৰ
পাই দেখোঁ, মোৰ হাত ভৰি বহু কৰা হল,
আৰু টেকেলাই মোক ৰাখি আছে । সিবিলা-
কে মোৰ লহু ভাইটক জেনিয়া পালে, জে-
তিয়া ভেজ আৰু মূৰৰ খিঁট তাৰ চুলিত গোট
খাই লাগিছিল, আৰু সি মৰিল, এনে কথা
মোক কলে ।

এই কৰম কটিকাই কৰিলে । কটিকাইহে
মোক বিনষ্ট কৰিলে । মই এবেলি মাথোন
মজলিয়া হলোঁ । মই কেৱল আৰু এটা কথা

ঈও, তেতিয়া হলে মোৰ সোধ কৰ্তা পৰম ইয়ৰৰ আগলৈ জাব লাগে। সেই কথা ডেকা লোক সকলোলৈ ঈও, ভোমোলাকে কেতিয়াও! কেতিয়াও! কেতিয়াও! বাগি ধৰা বন্ধক নু চুৰা।

এই কথা কৈ অকনোদে কঁচি গচত অৰা হৈ অনন্ত পৰলোকলৈ গল। মই এই দুখি মানুহৰ নৰিল মৰনৰ জাভনাত থকা দেখিলো। আকাস প্ৰিথিবি দুইবোৰ মাজত অৰা হৈ আছিল, সি দুইভোৰা থাকিবলৈ অজুগুত জেন দেখা গল। এনে ভয়ানক দৰ্শন চাই থাকোঁতে সেই বিহু লগা কটিকা কেতিয়াও নু চুবলৈ কথা বান্ধিলোঁ।

সেই দিনৰ পৰা ভালেমান বছৰ গল, এতিয়া বুৰা হলোঁ, তথাপি সেই ডেকা মানুহৰ সেলৰ কথা মই পাহৰা নাই। মোৰ অজিকাৰ কেতিয়াও নে ভাঙিলোঁ। কেতিয়া পৰিখাৰ কাৰনে কটিকাৰ বাট পান কৰিবলৈ মোক দিএ, তেতিয়া সেই ডেকা মানুহৰ মাত মোৰ কানত পৰে, বোলে, কেতিয়াও! কেতিয়াও! কেতিয়াও! বাগি ধৰা বন্ধ নু চুৰা। ম.

ডাক্তৰ ডিঞ্জিৰে এটা মানুহৰ কথা।

A capacious Throat.

পিত্ৰিৰ পৰা পোআ ধন, মাটি, বন্দি আদি কৰি সকলোকে বই কৰা এটা মানুহ আছে। সি এবচৰত কটিকা খোআ ১৩০০ টকা সোধালত তাৰ অলপৰ পাচে এদিনা আলি বাটত জাঁওতে এজন বেজক দেখি মাতি আনি কলে, হে বেজ, মোৰ ডিঞ্জিৰ নলিৰ ভিতৰলৈ চোআচোন। বেজে ভালকৈ চাই কলে, মহাচই, মই একো নে দেখোঁ। মানুহটে কলে, ডুমি একো নে দেখা নে? এয়ে বৰ আচৰিত। ডুমি অনুগ্রহ কৰি আৰু এবেলি চোআচোন। বেজে ভালোমান বেদি দিঞ্জিৰ ভিতৰলৈ আকঙ চাই কলে, স্বৰূপকৈ মহাচই মই একো নে দেখোঁ। মানুহটে কলে, একো নে দেখা নে? ই কি কথা? ২০,০০০ টকা দামৰ এখান খাভ, ২০ বন্দি তাৰ ভিতৰলৈ

গল। আৰু সেই কথা সঁচা হই; সি স্বৰূপকৈ মাটি বন্দি সকলো গিলিচিল।

এতিয়া পৰীবিলাকে, বাগি ধৰা বন্ধৰ লাভ দেখিচা। সেই ডেকা মানুহৰ জি সল্লভি আছিল, তাৰে সি চহকি মানুহৰ দৰে ন মৰালৈকে থাকিব পাৰিলেহেঁতেন, কিন্তু কটিকাই পাই সকলো খালে, আৰু তাকো নষ্ট কৰিলে। ম.

অনেক দেশৰ সন্মাদ।

Journal of Events.

মান দেশৰ পৰা এই বাজা আহিচে। বাংগুন নগৰক ইজৰাজিএ জাহাজৰ বৰ টোপোৰে মাৰে বুলি নগৰৰ অধিকাৰে সকলো প্ৰজাক নৈ কোসৰৰ পৰা জাঁভৰি থাকিবলৈ, হুকুম দি নগৰত জুই লগাই দি পুৰিলে। আৰু নৈৰ দাঁতিত বনুআ কৌঠ মাজি হিলৈ আদি জুগুত কৰিচে। জানুআৰি ৩১ তাৰিখত গবৰ্নৰ জেনেৰল লৰ্ড চাহাবৰ পত্ৰ লৈ এখান ভাপ জাহাজে বাংগুন পালেগৈ। পাচে সেই পত্ৰ অধিকাৰৰ হাতত দিলত তাৰ একো ভাল জবাব নি দিলে। কিন্তু গবৰ্নৰ জেনেৰল লৰ্ড চাহাব আমাৰ পৰা জি ধন পাৰ খোজে, মই তাৰ তজবিজ কৰিলেহে দিব পাৰোঁ, এনেকৈ হলে নোআৰোঁ, এই কথা লিখি পঠালে। পাচে ইজৰাজিৰ ভাপ আৰু বনুআ এই দুখন জাহাজ উভতি জাঁওতে কৌঠৰ পৰা মানে গুলি-য়াই এজন মানুহক মাৰিলে। তাতে জাহাজেও বৰ টোপোৰে উভতি গুলিয়াই সিহঁতৰ কৌঠবোৰ ভাঙি পেলালে।

সিহু দেশ লোআ কালত আলি মৰাদ নামে ঞয়ৰপুৰৰ অধিকাৰে কোবান কিভাপন্ত মাটি দিয়া বাজ পত্ৰ এখান দেখাই গবৰ্নমেণ্ট বাহাদুৰৰ পৰা দেশৰ এডোখৰ পালে। কিছু কালৰ পাচে গবৰ্নমেণ্টে বাজা পাইচে, সেই পত্ৰ স্বৰূপ ন হই, কিন্তু সেই অধিকাৰে আগৰ পত্ৰ উলিয়াই কোবানত এটা নতুন স্মিচা পত্ৰ সুমাই দিলে। পাচে সেই সকলো কথা সোধ পোচ কৰি তাৰ অনিয়্যাই কৰমৰ প্ৰমাণ হলত সেই দেশ জোখৰ তাৰ হাতৰ পৰা নি তাৰ সেই অধিকাৰ বাৰ গুণালে।

Portrait of Kossuth.—From the Illustrated London News.

কচুত নামে ইজ্জাৰিৰ দেলাধিকাৰে আপো-
নাৰ দেশ স্বতন্ত্ৰ কৰিবৰ নিমিত্তে ১৮৪৮।৪৯
সঁকত অত্ৰিয়া আৰু কচিয়াই সৈতে জুখ কৰি-
লে, কিন্তু জুখত পৰাস্ত হৈ সিহঁতক খেদাব
নোআছিলে। পাচে ডুকুৰ দেশত আনুই লো-
আত চুলভান বাদল্যাই তেঁওক সত্ৰৰ পৰা
বখ্যা কৰিলে; আৰু অত্ৰিয়া লোকত কলে,
মই এবচৰ মান এওক তোমোলাকেৰে জুখ
ন কৰাটক বাখিম, পাচে মুকলি কৰি দিম।
জেতিয়া বচৰ পুৰ হল, জেতিয়া অত্ৰিয়াই
তেঁওক মাৰিবলৈ বা আৰু বন্দিকৈ বাখিবলৈ

বহকৈ জনালে; কিন্তু ইজ্জাজি আৰু আমে-
ৰিকাৰ আলচেৰে বাদল্যাই নে বাখি বিদাই
দিলে। আৰু তেঁওক নিবলৈ আমেৰিকাৰ
অধিকাৰে এখন বদুআ তাপ জাহাজ পঠাই
দিলে। পাচে তেঁও লৰা ভিবোতাই সৈতে
গৈ বাটত ইজ্জলগুত সোমাই সকলো মানুহৰ
পৰা বৰ মৰ্জতা পালে। পাচে ২০ নৱেম্বৰ
তাৰিখত ইজ্জলগুৰ পৰা আমেৰিকালৈ গল।
নুয়ৰ্ক নগৰ পালত সকলো লোকে বৰ ময়-
মেৰে বেৰি খৰি চৌপ মৰা আদি অনেক মৰ্জ-
তাৰে গ্ৰহন কৰিলে। কচিয়া আৰু অত্ৰিয়াই

জি কঠিন ভাৱেৰে প্ৰজাৰ সানন কৰে, তাক নগৰে নগৰে ভেঁও সকলোৰে আগত বুজাই। কচুতৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে।

জুই নাপলিয়ন বোনাপাৰ্ট কুঞ্চৰ মহা বজা হবলৈ ইচা কৰি প্ৰথমতে কৌজৰ, পাচে সকলে প্ৰজাৰো ভেঁওত বাজি বিৰাজিৰ গুটি বুজালে।

মাস্তি হল ৭,৪৩২,২১৬

অমাস্তি ৬৪০,৭৩৭

অসুখকৈ লিখা গুটি ৩৬,৮২০

পাচিম ইন্দিয়া মাজুলি সমূহলৈ আমাজন নামে এখান ডাকৰ ভাল জাহাজ ইঞ্জলণ্ডৰ পৰা জাঁওতে সাগৰৰ মাজত জাহাজত জুই লাগি পুৰিলে। তাৰ ১৫০ জন মান মানুহ মৰিল।

আফ্ৰিকাৰ উত্তৰ ভাগে মৰকো দেশৰ লোকে কোনো কুঞ্চি জাহাজ সিহঁতৰ সিমাত লাগি ভাগি থকা দেখি তাৰ বন্ধ ভূট কৰিলে। পাচে কুঞ্চিএ সেই বন্ধৰ দাম সিহঁতৰ অধিকাৰৰ পৰা খোজাত সিহঁতে নি দিলে; সেই নিমিত্তে কুঞ্চিৰ বন্ধুজা জাহাজ ৬ খনে গৈ ২৬ নৱেম্বৰত বম গুলিএৰে সৈতে চালি আৰু বাৰাত এই দুই নগৰ গুলিয়াই নষ্ট কৰিলে। তাত কুঞ্চি সেনা কেতবিলাক পৰিল, মৰকোৰ অনেক মানুহ মৰিল।

টৰি নামে এখান ইজৰাজি জাহাজ পিনাজ নগৰৰ ওচৰত জাঁওতে তাৰ কাপ্তানে কটিকা খাই খাই বলিয়া হৈ গল। পাচে ৮ ডিচেম্বৰত সি আপোনাৰ খোটালিত থকা ১১ সেৰ মান বাকদত জুই লগাই দিলে। তেতিয়া সি জাহাজৰ ওপৰলৈ ওলাই এটাই পাৰিলে, মই জাহাজ খন বাকদেৰে পুৰি পেলালোঁ, ইয়াকে বুলি বলেৰে জাঁপ মাৰি সাগৰত পৰিল। তেতিয়া কাপ্তানৰ তলৰ বিসয়াই সকলো মানুহে সৈতে স্বেৰে জুই নুমালে, আৰু নাও পঠাই কাপ্তান চাহাবক পানিৰ পৰা ভুলিলত এখা মহা পালে; এপৰ মান বেগিৰ পাচে মৰিল। এয়ে কটিকাৰ গুন।

কন নামে জাহাজত জি মানুহে কাপ্তান চাহাবক বধ কৰিলে, সিহঁতৰ ৪ জনক কাঁচি দিয়া হল।

২৮ ডিচেম্বৰ তাৰিখত খেহ দেশৰ হক্কৰ নগৰত জুই লাগি বহু ঘৰ পুৰিলে। জুই বন্ধ কৰিবৰ নিমিত্তে কোনো চাহাব লোকে কেতখনি ঘৰত খাৰ দি ঘৰ উৰুআবলৈ থৰাত নিবিলাক আপুনিও মৰিল, আৰু নগৰিয়াবিলোকে কোনো উপায়েৰে সৈতে জুই নিবাৰন কৰিব নোআবিলে। হানি হল ১৫ লাখ টকা।

ওপৰ ২১ পিঠিত অন্ধৰ দ্বিতীয় পুত্ৰ গননা কৰাত ভুল হোআ হেতুকে সপ্তম পুত্ৰ-সৰ ১৪০ সঁকৰ পৰা ৬ অঙ্ক ২০। ২০ কৈ বাহিচে। সেই সপ্তম পুত্ৰৰ মুখ সংখ্যা ২২৭১৫; অষ্টম পুত্ৰ ১৭১৩৮, নৱম ৪২৫। সৰ্ব মোটে তিনি ভায়েকৰ বন্ধ ৩,৩২,২৪২।

মাৰ্চ, অৰ্থাত চতৰ পঞ্জিকা।

Almanac for March, 1852.

মাৰ্চ	কৰ্ণন	বাৰ	তিথি	দিনমান	মাৰ্চ	কৰ্ণন	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১১	২	১০	১১১৮	১৭	৫	৪	২৭	১১৫৫
২	২০	৩	১১	১১১৯	১৮	৬	৫	২৮	১১৫৭
৩	২১	৪	১২	১১২০	১৯	৭	৬	২৯	১১৫৯
৪	২২	৫	১৩	১১২১	২০	৮	৭	৩০	১১৬০
৫	২৩	৬	১৪	১১২২					
৬	২৪	৭	১৫	১১২৩	২১	৯	৮	১	১১৬১
					২২	১০	৯	২	১১৬২
৭	২৫	৮	১৬	১১২৪	২৩	১১	১০	৩	১১৬৩
৮	২৬	৯	১৭	১১২৫	২৪	১২	১১	৪	১১৬৪
৯	২৭	১০	১৮	১১২৬	২৫	১৩	১২	৫	১১৬৫
১০	২৮	১১	১৯	১১২৭	২৬	১৪	১৩	৬	১১৬৬
১১	২৯	১২	২০	১১২৮	২৭	১৫	১৪	৭	১১৬৭
১২	৩০	১৩	২১	১১২৯					
১৩	১	১৪	২২	১১৩০	২৮	১৬	১৫	৮	১১৬৮
					২৯	১৭	১৬	৯	১১৬৯
১৪	২	১৫	২৩	১১৩১	৩০	১৮	১৭	১০	১১৭০
১৫	৩	১৬	২৪	১১৩২	৩১	১৯	১৮	১১	১১৭১
১৬	৪	১৭	২৫	১১৩৩					

THE ORUNDOL,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অক্ষনোদয়

৭ বছৰ।

বোং সিবসাগৰ, মাৰ্চ, ১৮৫২।

নম্বৰ ৩।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, MARCH, 1852.

NO. 3.

মেক্‌চিকো দেশৰ বিবৰন।

Geography of Mexico.

মেক্‌চিকো দেশৰ পূব সীমা মেক্‌চিকো সমুদ্র, পশ্চিম ফালে পাচিফিক সাগৰ, উত্তৰ ফালে আমেৰিকা মিল দেশ, দক্ষিণ ফালে গুয়াণ্ডিমাল।

মেক্‌চিকোৰ মাজে দি এলাৰি ওখ পৰ্বত গৈচে; আৰু দেশৰ অধিক ভাগে ৪।৫,০০০ হাত ওখ হৈ সমান ভৈয়াম ঠাই আছে। গোটা গোটা পৰ্বত সেই ভৈয়ামৰ মাজত থাকে, তাৰ টিঙ্গবোৰ সদাই হিমৰে ঢকা হৈছে; ওৰিজাবা, পপকাতপেভল, ভলুকা, এই তিনি বন্ধেনো, অৰ্থাত ভূই ওলোআ পৰ্বত।

সেই দেশত দেলনৰ্ত, কলবাদো, জিলা, আদি নৈ কেতখনি আছে, কিন্তু ডাঙ্গৰ ন হই। দুই তিনি খন নৰোবৰ আছে, সেইবোৰৰ মাজত চাপলা নৰোবৰ ডাঙ্গৰ, তাৰ দিঘে ৩।৭ মাইল মান। মেক্‌চিকো ৰাজ নগৰ পৰ্বতৰে চাৰিও ফালে মেৰোআ আছে; সেই ঠাইত আগৈএ এখন বিল আছিল, পাচে তাৰ ওপৰত পিটনি হোআত ওপজি থকা অনেক সুন্দৰ বাৰি কৰিছিল; ক্ৰমে সৰুত মাটি হল, কিন্তু নগৰৰ প্ৰায়ে চাৰিও পোনে এভিয়ারলৈকে বিলৰ পানি আছে, তাক জমলাংগো নৰোবৰ বোলে। বিলৰ পানি প্ৰায়ে নগৰে সৈতে সমান ওখ, আত্মাবিত কৰাহ ভয়েৰে পানি জাবলৈ এটা বৰ নলা খানিচে। সেই নলা খনাত ১,০০,০০,০০০ একোটি টকা খৰচ হল।

মেক্‌চিকো দেশৰ অতি ওখ ঠাই হলে

হিম জাবেৰে পূব, তাত কোনো ভাল সলা উত্পন্ন ন হই। খলা বম্মা সকলো বিধ মাটি থকাত প্ৰিথিবিৰ প্ৰাই সকলো বস্তু মেক্‌চিকো দেশত পোআ জাই। সাগৰৰ দাঁতিত মাটি চাপৰ হেডুকে তাত থকা মানুহ সদাই নৰিয়া পৰে। কল, ঘেহু, গোম ধান সবহকৈ আৰ্জে; কাকি, কপাহ, নিল, এইবিলাককো আৰ্জে। আৰু মাটৈ নামে এবিধ কুল মেলা ডাঙ্গৰ কৈয়া গচ বোএ। তাৰ গাত চিৰ দি বচৰি বচৰি প্ৰতি গচে ডেৰ ম সেৰ মানকৈ বস লই। সেই বস খাজুৰৰ নিচিনা, তাক খাবলৈ সোআদ, সকলোএ বহুত খাই। আৰু মানিয়ক নামেৰে এজাতি আলু আছে। কচিনিলা নামে বন্ধা কুট থকা এজাত সনাহি পোক পোহে। তাৰ গা ডোখৰ মানুহৰ গাত লগাই পানি জোলা বন্ধোআ দৰবৰ নিম্মিতে বেহা বেপাৰ কৰে। আৰু সেই বন্ধা কুটেৰে কাপৰ বোলোআ এবিধ বন্ধ ভৈয়াৰ কৰে।

মেক্‌চিকো দেশত সোন ৰূপ খন ৩০০০ হেজাৰতকৈ অধিক গাঁত আছে। আগেয়ে প্ৰতি বছৰে ৫,০০,০০,০০০ মান টকা উত্পন্ন হৈছিল; এতিয়া খন মানুহ তাকৰ, বচৰি ২।৩ কোটি মান পাই। মেক্‌চিকো দেশৰ তিনি বিধ লোক আছে, আদি বাসি, ইন্সানিয়া, আৰু ক্ৰিওল নামে দুইবো মিহলি এজাত। আদিবাসি প্ৰাই ৪০,০০,০০০ হৰ; ইন্সানিয়া ১০।১২ লাখ; ক্ৰিওল ২৫.লাখ মান। আমেৰিকা দ্বিপত সকলো আদিবাসিৰ মাজত মেক্‌চিকোৰ লোক সত্য আৰু ডাঙ্গৰ। সোন

কপ আদি অসংখ্য। ইন্দোনীয়াই প্ৰথমে সেই দেশ সোম্বাওতে আদিবাসিএ সৈতে বন কৰিলে, সিইতৰ হিলৈৰ কেবাজ নাই, হিলৈৰ মাত সুনি বৰ ভই কৰি পলাই জাই; সেই ৰূপে ইন্দোনীয়াই সিইতক বন কৰি সিইতৰ দেশ এইৰ্জ কাৰ্ছি ললে।

ইন্দোনীয়াৰ জি সেনাপতিএ প্ৰথমে মেকচিকো পালে, তাৰ নাম কৰ্ত্তেজ। মন্ত্ৰিভূমা নামে মেকচিকোৰ মহা বজাই বগা লোকক দেৱতা বুলি গ্ৰহন কৰিলে, কিন্তু পাচে গুপুতে বন জুগুত কৰাত কৰ্ত্তেজে গৈ বজাক ধৰি ঠেঙৰ মন্ত্ৰি সেনাপতিবিলাকক বজাৰ আগ চকুতে জিয়াই জিয়াই পুৰি মাৰিলে। পাচে মন্ত্ৰিভূমাই তাৰ বন স্বিকাৰ কৰাত ঠেঙৰ আপোনাৰ লোকে বেজাৰ পাই বজাক মাৰি গতিমজিন নামে ঠেঙৰ ভতিজাকক ৰাজ আসন দি আকণ্ড বন পাতিলে। তিনি মাহ মান বন কৰাৰ পাচে ১৫২১ সঁকত কৰ্ত্তেজে বজাক জিনিলে। পাচে পুতি ধোআ ৰাজ অলঙ্কাৰ দেখুআই দিবৰ নিমিতে বজাক জুইৰ আঙ্গঠাৰ ওপৰত সুউআই লাভি কৰি ক্ৰমে মাৰিলে। বজা আৰু ৰাজ মন্ত্ৰিও আঙ্গঠাৰ ওপৰত থাকোঁতে ৰাজ মন্ত্ৰিৰ সাহ গুচি কান্দি কান্দি বজাত কলে, মই সহিব নোআবোঁ, বৰ দুখ পাইটোঁ। ভেতিয়া বজাই উত্তৰ দিলে, মই নো গোলাপ কুলৰ খাটত সুইটোঁ নে?

মেকচিকো নগৰত জি পুৰনি দেও মূৰ্ত্তিৰ আগত আদিবাসিএ নৰবলি দিএ, সেই সকলোকে নষ্ট কৰি মন্দিৰবোৰত মাৰিয়ামৰ মূৰ্ত্তি লাভি ধলে, আৰু কমিয়া ধৰমেৰে পুৰতিবলৈ সকলোকে আগ্যা দিলে। এতিয়ালৈকে মেকচিকো দেশত সেই ধৰম ধাপন কৰা আছে, কিন্তু বৰূপকৈ সিইতৰ কেৱে ধৰম ন পুৰতে।

চলুলা নগৰত থকা পকি দেলানত জি ৰূপে ৩০,০০০ নৰবলি কাটিছিল, তাৰ কথা ১৮৪৭ সঁকৰ অকনোদই ৫৮ পিঠিত লিখা আছে। দেলানৰ ওখই ১১৮, বহলে ১১৮২ হাত।

মেকচিকোৰ কিবা পুৰনি নকচা আৰু বুৰঞ্জি

আছিল, সিইতৰ মতেৰে প্ৰথমে বাইকনৰ জুগ আছিল ৫২০৬ বছৰ, অগ্নিৰ জুগ ৪৮০৪; বায়ুৰ জুগ ৪০১০, জলৰ জুগ ৪০০৮ বছৰ। সেই সকলো কথা পুৰনি গণ, কিন্তু জি পণ্ডিতে সিইজ্ঞা কথা বিগৰ কৰে, নিবিলাকে বোলে, ৫৪৪ ইং সঁকত তলতক জাতিএ উত্তৰ ফালৰ পৰা আহি মেকচিকো দেশত ১০৫১ সঁকলৈকে ৰাজ ভোগ কৰিলে। পাচে ১১৭৮ সঁকত আজতেক জাতি আহি ভেনচতিভলান অৰ্থাত মেকচিকো নগৰ পাতি ধলে। ইন্দোনীয়া অহা কাললৈকে সেই জাতিএ ৰাজ ভোগ কৰিলে। ১৫২১ সঁকত কৰ্ত্তেজ সেনাপতিএ সেই নগৰ জুখ কৰাত অসংখ্য মানুহ মৰিল। পাচে ৩০০ বছৰলৈকে সেই দেশ ইন্দোনীয়া বজাৰ ভল হৈছিল, ১৮২৩ সঁকৰ পৰা মেকচিকো দেশ স্বতন্ত্ৰ হৈছে। দেশাধিকাৰ হবলৈ প্ৰেচিদন্ত পাতি পাতি থাকে, কিন্তু ৰাজ্য থিব হোআ নাই। ৰাজ জহিয়া, ডকাইভ, এনেকুআ অনেক আছে। পুজা অধিক ভাগৰ গিয়ান বিদ্যা নাই।

মেকচিকো নগৰত থকা লোক প্ৰাই ১,৫০,০০০। পাচিকিক সাগৰৰ দাঁতিত আকাপল্কা নগৰ আছে; তাৰ ছুলি জাহাজ থাকিবলৈ অতি সুন্দৰ; চাৰিও ফালে সিলৰ পৰ্বতে বেৰি আছে। লাণোএবলা নগৰৰ ৪০,০০০ নিবাসি আছে। আটলাণ্টিকৰ দাঁতিত বেৰাজুচ, আলবেবাদো, ভামিকো, এইবিলাক নগৰ আছে। বেৰাজুচ আৰু মেকচিকোৰ মাজত ওখ ভূমিত জালাপা নগৰ আছে; বাহিৰাত অনেক মানুহে তালৈ গৈ কাল নিয়াই; তাত মানুহৰ জৰ নৰিয়া প্ৰায়ে নাই।

দুকতলতৰ বালিত থকা কদ ঘাট।

Assyrian Hercules and Human headed Bull, from the Illustrated London News.

নিনিবি পুৰনি নগৰত পোআ মূৰ্তি ।

Discovery of Antiquities at Nimroud

১৮৪০ সঁকত বৰ্তা নামে এজন স্কটিচ চা-
হাবে আচুৰিয়া দেশত থাকি পুৰনি নিনিবি
নগৰৰ ওচৰত ইটা দিল আদি আগৰ বস্তু

পাই মাটি খানিবলৈ গবিলে । খানোতে বহু
সিলৰ মূৰ্তি ওলাল, ১৮৪৩ সঁকত এনে বৰ
বৰ কেতখনি মূৰ্তি পাৰি নগৰলৈ পঠালে ।
তাৰ মাজত মানুহৰ দৰে মুখ আৰু ডেউকা
থকা নিংহ এটা, গৰু এটা পালে । আৰু

Turbanned Head, from the Nimroud Marbles.

এহাতে সিংহ ধৰা, এহাতে সাপ লোআ, এনে দিহল তাঁৰিএৰে মানুহৰ মূৰ্তিও পালে। সেই মূৰ্তি সি পিঠিত লিখা আছে, তাক সিলৰ গৰ এতোধৰত সজা হৈছে। গৰৰ পাচ ফালে মানুহ মুখিৱা গৰু আছে, নকচাত তাৰ আগ ভোখৰ মাথোন দেখা জাই; গৰৰ সি ফালৰ পৰা চালে গোটাইটো দেখে। সিংহ লোআ মানুহৰ ওচৰত চৰাই চোঁটেৰে এক দেৱতাৰ মূৰ্তি, আৰু আন এটা মূৰ্তিও আছে। আৰু পিতলৰ সিংহৰো মূৰ্তি পাইছে, তাৰ পিঠিত চক্ৰৰ নিচিনা সজা আছে, তাৰে বুজা হই, সি কিহবাৰ জোখ। আৰু দুই মূৰে গৰুৰ মুখ লগোআ এডাল থাক পাইছে।

Bracelet of Bronze.

আৰু লেয়ৰ্ন নামে এজন ইজৰাজি চাহাবে সেই ঠাইতে ৫।৬ বছৰ মান ধানি ইজলঙলৈ অনেক মূৰ্তি পঠাইছে। সেইবিলাকৰ মাজত সিলত কাটি ধোআ কোনোবা বজাৰ মূৰ পাইছে, তাকো ইয়াত লিখিচোঁ।

মানুহে বোলে, এই ঠাইৰ ওচৰত নিমৰোদ নামে এটা পুৰনি নগৰ আছিল; সাত্ৰত জি নিম্ৰোদৰ নাম ওলাই, আন্দাজে তেঁৱে সেই নগৰ পাতিলে। আচুৰিয়া আৰু বাবেল দেশৰ ৰাজ ধানি অনেক পুৰুষলৈকে সেই ঠাইৰ ওচৰত আছিল; পুৰনি ইটা সকলৰ ওপৰত বজাবিলাকৰ নাম লিখা আছে।

Bronze Lion.

এই দেশত মধ্য মধ্য ৰাতি কোনো ঠাইত, বুপাঙ বুপাঙ সবদ কৰে, তাকে আমাৰ মানুহে পাঁও কৰা ওলাইচে বুলি, তাতে বৰ ভই কৰে। সেই পাঁও কৰাক পিসাচ বুলি প্ৰায়ে মা-

নুহে কই। কিন্তু মিচা, মই এদিন জোনাক ৰাতি আলহি হৈ লোকৰ গোসাঁই ঘৰৰ মুকলি টুপত সুই সাৰে থকাত গাৰ ওচৰতেই সেই পাঁও কৰা সবদ কৰিলে; পাচে মই চাই হেঁপাৰ নিচিনা বগা এটা জন্তুহে দেখিলোঁ। পিসাচ ন হ'ই, সেই দিনাৰ পৰা পাও কৰা হেঁপাহে, এই কথা ঠিক জানি পিসাচৰ ভই গুচিল। খে.

জাতিকৰ জাত্ৰা, ৫ আধ্য।।

The Pilgrim's Progress, Chapter 5.

এই ৰূপে খ্ৰিষ্টিয়ানে আপোনাৰ অকৰম চিন্তি বিলাপ কৰি গৈ গৈ, অকস্মিতে মূৰ দাঙি চাই বাটৰ কাষৰত থকা সুন্দৰ নামে মনো-হৰ এটা বৰ ওখ ৰাজ মন্দিৰ দেখিলে।

তেতিয়া মই সমাজিকৃত দেখিলো, সি ভাতি বাতি থাকিবৰ আশাৰে ভালৈ পোনাই বৰ বেগেৰে জাবলৈ ধৰিলে; কিন্তু অলপ মান গৈ দুঅৰিৰ পজাৰ পৰা দু কুৰি টাৰ মানৰ আঁতৰ হৈ বৰ ঠেক বাটত সোমাল। তাতে ভালকৈ চাই চাই গৈ বাটতে দুটা সিংহ থকা দেখিলে। তেতিয়া সি মনতে বুলিলে, সন্ধাকুল আৰু ভয়াভূৰে জি সঙ্কটত পৰি উলটি গল, তাক এতিয়াহে দেখিচোঁ। সেই সিংহ হলে সিকলিৰে বন্ধা আছিল, কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ানে সিকলি নে দেখিলে; এই হেতুকে আপোনাৰ আগত কেৱল স্মিত্য থকা বুলি ভাই পাই, সিহঁতৰ পাচে ময়ো উলটি জাম বুলি ভাবিলে। কিন্তু পৰিয়া নামে পজাত থকা জি দুঅৰি, সি খ্ৰিষ্টিয়ানক পাচ হহকি জাবলৈ ধৰাৰ দৰে ধমকি ৰোজা দেখি, তাত বিজিয়াই কলে, হেৰা, বাটৰুআ, তোমাৰ সাহ এইমান নিৰ্বলি হৈছে নে? সিংহলৈ ভাই ন কৰিবা; সিকলিৰে বন্ধা আছে। বিশ্বাসিৰ বিশ্বাস পৰিখা কৰিবৰ নিমিত্তে, আৰু অবিশ্বাসিৰ অবিশ্বাসো প্ৰকাশ কৰিবৰ নিমিত্তে তাতে খোজা হৈছে। বাটৰ মাজে দি চলি আঁহা, তেহে তোমাৰ একো আপদ ন হব।

তাতে মই চাই দেখিলো, খ্ৰিষ্টিয়ানে সিংহত ভয়েৰে কঁপি কঁপি দুঅৰিৰ কথাত মন দি সৱ-ধানে জোআত সিহঁতৰ গোল্লৰনি মাথোন সুনি-লে, একো বিছিনি নে পালে। তাতে সি আনন্দেৰে হাতত চাপৰ মাৰি গৈ, দুঅৰি থকা দুআৰ পাই তাৰ আগত থিয় হৈ দুঅৰিত সুধিলে, হে আভা, এই কি ঘৰ? আজি বাতি ইয়াত থাকিব পাৰিম নে? তাতে দুঅৰিএ কলে, এই ঘৰ পৰ্বতৰ অধিকাৰে সাজিলে; জাতিকৰ হিত উপকাৰৰ নিমিত্তেহে সজা হৈছে। আৰু তুমি কৰ পৰা আহিলা, কলৈ বা জোআ, ইয়া-কে দুঅৰিএ সুধিলে।

খ্ৰিষ্টিয়ান। মই বিনাস নগৰৰ পৰা আহি চিওন পৰ্বতলৈ জাত্ৰা কৰিচোঁ; কিন্তু বেলি মাৰ জোআ দেখি, চাই পালে বাতি ইয়াত থাকিব খোজোঁ।

দুঅৰি। তোমাৰ নাম কি?

খ্ৰিষ্টিয়ান। মোৰ নাম এতিয়া হলে খ্ৰিষ্টিয়ান; কিন্তু আগেয়ে অনুগ্ৰহ-হিন আছিল। জি যাকেভৰ সন্তান ইস্বৰে সোমৰ তাম্বত নি-বান কৰাব, সেই যাকেভৰ বন্ধু হৈচোঁ।

দুঅৰি। কিন্তু বেলি মাৰ জোআত ছে আহিচা, এনে পলম কৰাৰ কাৰন কি?

খ্ৰিষ্টিয়ান। হাই হাই, দুৰ্ভাগিয়া মানুহ জি মই, পৰ্বতৰ চালত সৌ খিঙে থকা যোপ ঘৰত মই টোপনিয়াই ন থকা হলে, ভালে মানৰ আগেয়ে পালোঁহেঁতেন। তেও প্ৰমানৰ বুৰা নে হেৰোজা হলে টোপনিওআতো সোন কালে পালোঁহেঁতেন। তাক হেৰোজা নে জানি পৰ্বতৰ মূৰলৈকে আহিলোঁ, তেতিয়া তাক বিচাৰি নে পাই মনত বৰ অসন্তোষেৰে টোপনিওআ ঠাইলৈ উলটি জাব লাগিল; পাচে তাক পাই সেনত আহিলোঁ।

দুঅৰি। বাক, এই ঠাইৰ এজনি কন্যা মাতি আনিম, তেঁও যদি তোমাৰ কথাত ভাল পাই, তেন্তে ঘৰত বহুৱাবৰ দৰে আ-পোনাৰ পৰিয়ালক দেখাই দিব। তেতিয়া পৰিয়া দুঅৰিএ পল্ট। মাৰিলত তাৰ সৰদ সুনি সুবিৰেক নামেৰে গহিন সুন্দৰ চোআলি এজনি ঘৰত দুতাৰে ওলাই, মোক কলেই মাতিলা বুলি সুসিলে।

দুঅৰিএ কলে, এই জন মানুহ বিনাস নগ-ৰৰ পৰা চিওন পৰ্বতলৈ জাত্ৰা কৰিছে, কিন্তু ভাগৰুআ আৰু বাতিএ পোআ হৈ ইয়াতে থাকিব খোজে। এই হেতুকে তোমাকে মাতিম বুলি কলোঁ; তাৰে সৈতে তুমি কথা বাদা হৈ ঘৰৰ দস্তৰ মতে জেনে উচিত দেখা, তাকে কৰিব পাৰা।

পাচে চোআলিএ, তুমি কৰ পৰা আহিচা কলৈ জোআ বুলি লোখাত, সি তাকে কলে। আৰু তুমি এই পৰ্বত কেনেকৈ সোমাল বুলি

লোখাত তাকে কলে। তেতিয়া তেঁও সুধিলে, বাটত কি কি দেখিলা, কাৰ লগ পাইছিল? সেনত ভোমাৰ কি নাম বুলি সুধিলত সি কলে, মোৰ নাও খ্ৰিষ্টিয়ান; আৰু জাতিকৰ হিত উপকাৰৰ নিমিত্তে পৰ্বতৰ অধিকাৰে এই ঘৰ সজা হোআ জানি, ইয়াত বাতিটো থাকিবলৈ মোৰ বৰ ইচা আছে। তাতে তেঁও মৰমত মিটকিয়ায়ো চকুৰ লো উলিয়াব খুজিলে। তেতিয়া একেৰিয়ান বৈ তেঁও বুলিলে, পৰিয়ালৰ আৰু জনি দেউক মাতি আনোঁগৈ। পাচে তেঁও দুআৰ মুখে বেগে সোমাই, সুবুধি, ধৰ্মিষ্ঠা, প্ৰিতিকাৰি, এই তিনি জনি মাতি আনিলত সিবিলাকে খ্ৰিষ্টিয়ানে নৈতে অলপমান কথা হৈ ভিতৰৰ পৰিয়ালৰ মাজলৈ নিলে। দুআৰ তলিৰ কোলবলৈ ঘৰৰ সকলোএ আগ বাৰ্হি আহি তাক বুলিলে, হেৰা প্ৰভুৰ আনিবাদ পোআ, তুমি ভিতৰলৈ আহাঁ; এনে জাতিক আলহি পুহিবৰ নিমিত্তেহে পৰ্বতৰ অধিকাৰৰ আগাৰে এই ঘৰ সজা হৈছে। তাতে সি মূৰ হোঁআই সিবিলাকৰ পাচে পাচে ঘৰৰ ভিতৰলৈ গল। এই ৰূপে ভিতৰ সোমাই বহিলত কন্যাবিলাকে তাক জল পান কৰাই, ভোজ সুগুত ন হই মানে আমাৰ দুই এক জনিএ খ্ৰিষ্টিয়ানৰ লগত হিত উপদেশেৰে কাল নিয়াবলৈ আলচ কৰি, ধৰ্মিষ্ঠা, সুবুধি, প্ৰিতিকাৰি, এই তিনি জনিক কথা হবলৈ ধলে। পাচে এই ৰূপে কথা আৰম্ভন কৰিলে।

ধৰ্মিষ্ঠা। আহাঁ, প্ৰিয় খ্ৰিষ্টিয়ান, আমি আজি বাতি ভোমাক বৰ মৰমেৰে আমাৰ ঘৰত বাতিটো দেখি, আমাৰ হিত হবৰ নিমিত্তে জাত্ৰাত ভোমাৰ জি সকলো কথা ঘটিল, তাক কোআ কুই কৰাচোন।

খ্ৰিষ্টিয়ান। তাতে মোৰ বৰ ইচা; ভোমাৰ এনে মতি হোআত মই বৰ ভাল পাঁও।

ধৰ্মিষ্ঠা। জাত্ৰাত আনুসৰ কাল নিয়াবলৈ প্ৰথমতে কিহে ভোমাৰ এনে মন কৰিলে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। মোৰ কানত পৰা এটা ভয়ঙ্কৰ সবদেই মোক জনম ভূমিৰ পৰা ধোৱালে? সেই সবদে কলে, ভই এই ঠাইত জদি থাক, তেন্তে অৱলো ভোৰ সৰ্বনাশ হব।

ধৰ্মিষ্ঠা। কিন্তু সেই দেশ এৰি কি দৈব বেৰে এই পথলৈ আহিলা?

খ্ৰিষ্টিয়ান। ইয়ৰৰ ইচাবেহে হই; থিনা-সৰ ভয়ত থাকোঁতে কলৈকো জাম বুলি নে জানিলোঁ; কিন্তু কঁপি কঁপি কাঙ্ক্ষি থকাত দৈব-জোগে উপদেশক নামে এজন মোৰ ওচৰলৈ আহি লহু দুআৰৰ পথে জাব দিলে; তেঁও নে দেখুউআ হলে কেতিয়াও নে পালোঁহে-তেন; সেই পথ পাই এই ঘৰলৈ পোনাই আহিলোঁ।

ধৰ্মিষ্ঠা। তেনে হলে তুমি অৰ্ধ-নায়কৰ ঘৰৰ ওচৰে দি নাহিলা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। হই আহিলোঁ, আৰু তাত জি কথা দেখিলোঁ, সেইবোৰ কথা মৰিবৰ দিনলৈকে মোৰ মনত লাগি থাকিব। সেই কথাৰ মাজত এই তিনিটা বিসেস, চইতানে বিৰোধ কৰাতো খ্ৰিষ্টে কি ৰূপে মনৰ ভিতৰত আপোনাৰ অনুগ্ৰহৰ কৰম সিধি কৰিছে; এজন মানুহে ইয়ৰৰ অনুগ্ৰহলৈ আগা কৰিব নো-অৰালৈকে কি ৰূপে পাপ কৰিলে; আৰু দি জনে সপোনত ইয়ৰৰ মহা সোধৰ দিন আহিল বুলি জানিলে, এইবিলাক কথা মোৰ মনত বৰকৈ বল।

ধৰ্মিষ্ঠা। তেনে হলে সেই মানুহে কোআ সপোনৰ কথা সুনিলা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। এৰা, সুনিলা, সি বৰ ভয়ঙ্কৰ কথা। তাকে কোআত মোৰ বিদই বিদাৰিলে, তেও তাক সুনাত মোৰ হিত বুলি জানি-চোঁ।

ধৰ্মিষ্ঠা। অৰ্ধ-নায়কৰ ঘৰত অকল ইয়াকে দেখিলা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। ন হই, তাত ৰাজে গৰাকিএ মোৰ হাতত খৰি এটা বৰ সুন্দৰ ৰাজ ঘৰ দেখুআলে; তাৰ ভিতৰৰ লোক সোনোআলি বস্ত্ৰ পিন্ধা হৈছিল; ক্ৰমে চাই থাকোঁতে এজন সাহিয়াল মানুহ আহি দুআৰ ডেট থকা অস্ত্ৰ লোআ বখিয়াবোৰক আক্ৰমণ কৰি থৈয়াই কাটি সোমাই গল, আৰু ভিতৰত থকাবিলাকেও আহাঁ, আহাঁ, অনন্ত সুখৰ ভাগি হবা,

বুলি ডাঙ কলে। এইবিলাক কথা দেখা সুনাত মোৰ মন বৰকৈ মুহিলে, তাতে মোৰ আৰু বাট জাব ন লগা হলে, বাৰেও মাহ সেই উত্তম লোকৰ ঘৰত থাকিলোঁহেঁতেন।

ধৰ্মিষ্ঠা। তাৰ পাচে বাটত কিবা দেখিলা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। কি দেখিলোঁ তাক কঁও, সূনা। সেই ঠাইৰ পৰা অলপ গলত মনেৰে দেখাৰ দৰে গাৰ তেজ বোজা এজনক গচত আৰি ধোআ দেখিলো; তেঁওক দেখা মাত্ৰকে পিঠিৰ ওপৰৰ জি বোজাৰে কেঁকাই আছিলো, সেই বোজা একে বেলিএ ধৰি পৰিল। সেই কথা মোলৈ বৰ আচৰিত, আৰু আগেয়ে তাৰ নিচিনা কেতিয়াও নে দেখিলোঁ। এনে সময়ত ওপৰলৈ চাই আছিলোঁ, কিয়নো ওপৰলৈ চাই নে থাকি নোআবিলোঁ; তেতিয়াই তিনি জন প্ৰকাশি লোক মোৰ ওচৰলৈ আহিল; নিবিলাকৰ এজনে মোত কলে, তোমাৰ পাপ ধেমা হল; এজনে মোৰ কটা ক্ৰাপৰ গুচাই এই জি বুটা দিয়া চোলা তুমি দেখিচা, তাক মোক দিলে; জিতিয় জনে মোৰ কঁপালত জি চিন দেখা তাক লগাই, এই চাব মৰা পুখিৰ বুৰা হাডত দিলে; এই কথা কৈ খ্ৰিষ্টিয়ানে বুকুৰ পৰা বুৰাটো উলিয়াই দেখালে।

ধৰ্মিষ্ঠা। কিন্তু এইবিলাকত বাজে আৰু আন নে দেখিলা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। দেখা পোআবিলাকৰ মাজত জি কলোঁ, এয়ে পুখান, কিন্তু আন আন কথাও কিছু দেখিলোঁ। অবিবেচক, এলেছা, কুলাহিয়াল, এই তিনি জনক ভৰিত লোআৰে মই অহা বাটৰ কিছু আঁতৰতে টোপনিয়াই থকা দেখিলো; মই সিহঁতক জগাৰ পৰা সজি আচে, এনে ভাৰিচা নে? সিহঁতৰ বাহিৰে কৰ্মাচাৰি আৰু কপটিয়া, এই দুজনক গবৰ ওপৰে দি বগাই উঠি আহিবৰ দেখিলোঁ; আমি চিওন পৰ্বতলৈ জাজা কৰিচোঁ বুলি কই, কিন্তু সিহঁতৰ বেগতে বিনাস হল; মই আপুনিও সিহঁতত ডাক কলো, কিন্তু ন পতিয়ালে। আৰু মই জি জি কৰম কটিন পালোঁ, আটাই-

ৰে মাজত এই পৰ্বতত উঠা, আৰু সিহঁতৰ মুখৰ ওচৰে দি অহা, এই দুই কৰমহে টান; দুআৰত থকা সেই উত্তম দুআৰি নো হোআ হলে, কি জানি সেমতেই উলটি গলোঁহেঁতেন; এতিয়া এই ঠাই পালোঁ দেখি ইহঁতক সজি কৰোঁ; আৰু ইয়াত মোক গ্ৰহন কৰা হেতুকে তোমাৰো বৰ উপকাৰ জানিচোঁ।

জলপ্লাবন।

Lesson IV.—The Deluge.

কইনৰ আৰু চেতৰ ভালেমান সতি সন্ততি আছিল।

পাচে আদম আৰু হুৱা মৰিল, কইন মৰিল, চেভো মৰিল, তথাপি প্ৰিথিৱিত বহু মানুহ থাকিল। তেতিয়াৰ মানুহবিলাক ভাল নে বেয়া?

প্ৰথমতে কেতবিলাক ভাল হৈছিল, কিন্তু সে-সতে সিহঁত আটাই দুষ্ট হৈ গল; জাব লগত ইহঁতৰ আত্মা আছিল। কেৱল এটা মানুহ থাকিল তাৰ নাম নোহ।

পাপি মানুহবিলাকৰ ওপৰত ইহঁতৰ ক্ৰোধ অভিনয় বাহিল, তেঁও সিহঁতক সন্তি দিবলৈ মন কৰিলে।

নোহাক ইহঁতৰ কলে, বোলে, “মই ইমান বৰধুন অনাম, জেন তোমাক আৰু তোমাৰ ভিৰোতা আৰু তোমাৰ সন্তানবিলাকৰ বাহিৰে আন আটাই মানুহবিলাক পানিত ডুবাই সন্ত-হাৰ কৰিম।”

তেতিয়া ইহঁতৰে নোহাক এখান ডাকৰ জাহাজ সাজিবলৈ দিলে।

জাহাজ নো কি বোলে? এখান বৰ নাৱৰ নিচিনা। তেতিয়া ইহঁতৰে দুষ্ট মানুহবিলাকক ডুবাই মাৰিব, তেতিয়া জি পানিৰ ওপৰত উঠি কুৰিব, এনে এখান বৰ জাহাজ নোহাই সাজিলে।

নোহাই কাঠেৰে সেই বৰ জাহাজ সাজিলে। সি ভালেমান গচ কাটি পাট ফালি পাচে জোৰা লগাই তাৰে জাহাজ সাজিলে। জাহাজত এখান দুআৰ বাধিলে, আৰু ওপৰে দি এখন সৰু খিলিকিও সাজিলে।

ইহাৰে জগতক পানিৰে ভল নিয়াব, ইয়াকে নোহাই মানুহবিলাকত কলে, আৰু সিহঁতৰ কুকৰমৰ পৰা উলটিবলৈ বুদ্ধি দিলে ।

কিন্তু সিহঁতে ভালৈ মন নি দিলে, কেৱল খোজা পিয়া কৰাতে দিন নিয়াই ইহাৰক নি চিন্তিলে, আৰু তেঁওক সন্তোষ কৰিবলৈকো উপাই ন কৰিলে ।

সকলো পহু, চৰাই, পোকবিলাক পানিত মৰিবলৈ ইহাৰ ইচা নাছিল; এই কাৰনে সকলো জাতৰ পহু, চৰাই, পোক, এজোৰ এজোৰ জাহাজলৈ নিবলৈ তেঁও নোহাক আগ্য দিলে । এই সকলো জন্তুবিলাক আপোনা আপুনি জাহাজৰ ভিতৰলৈ জোজা ইহাৰে কৰাব পাৰে । নোহাই ধান, গচৰ গুটি, ঘাঁহ আদি কৰি আহাৰ সিহঁতৰ কাৰনে জাহাজত থলৈনি । কুপৌ, কাউৰি, সগুন, ঘনচিৰিকা আদি কৰি সকলো বেলেগ বেলেগ জাতৰ চৰাই নোহাই ললে, আৰু সিহঁতে খিলিকি দুআৰে দি জাহাজৰ ভিতৰলৈ লোমাল । মেৰ চাগ, ঘোঁৰা, কুকুৰ আদি সকলো জাতৰ পহুবিলাকো আৰু পখিলা, মৌ মাখি, পহুআ পিপৰা আদি সকলো জাতৰ পোকবিলাকো তেঁৱে ললে ।

এই সকলো জাহাজৰ ভিতৰ লোমাল, কিয়নো সিহঁতক ইহাৰে জাতি আৰু আগ্য মনা কৰিলে । তেতিয়া নোহা, তেঁওৰ ভিৰোতা, তিনি পুত্ৰ, আৰু সিহঁতৰ ভিৰোতাবিলাক জাহাজৰ ভিতৰলৈ লোমাল । কিমান মানুহ জাহাজৰ ভিতৰ হ'ল? আঠোটা । নোহাই দুআৰ নে মাৰিলে, কিন্তু ইহাৰে মাৰিলে; ইহাৰে আগ্য নি দিএ মানে দুআৰ নে মেলিবলৈ নোহাই জানিলে ।

তেতিয়া বৰখুন দিবলৈ ধৰিলে । দিনে বাতিএ বৰখিলে । এতিয়া দুই মানুহবিলাকে কি ভাবিছে? সিহঁতে নোহাৰ কথা মানিবলৈ কিমান ইচা কৰিছিল! যদি সিহঁতে গচৰ ওপৰত উঠে, লগতে পানিএ গচৰ মূৰ পাইগৈ । যদি মেঘৰ সমান ওখ পৰ্বতত উঠে, লগতে পানিএ তাৰ ওপৰ হই, কিয়নো দু কুৰি দিন দু কুৰি বাতি বৰখিলে । আৰু মহা সাগৰৰ

ভুমুকবিলাক ভাগি গল, আকাশৰ মেঘৰ দুআৰো মুকলি হ'ল । জাহাজত থকাবিলাকৰ বাহিৰে সকলো জন্তু, চৰাই, মানুহ, লৰা মৰিল ।

সেগতে পানিৰ বাহিৰে একো দেখিবলৈ নাই কিয়া হ'ল । কেৱল জাহাজ ধন মাখোন পানিৰ ওপৰত উঠিছে । কিমান দিন নোহাই জাহাজত থাকিলে? প্ৰাই পুৰা এবচৰ ।

বৰখুন এবাৰ ভালৈমান দিনৰ পাচে পানি মুকাল নে নাই সুকুআ, ইয়াকে নোহাই জানিবলৈ ইচা কৰিলে । তেঁও চৰাইবিলাকৰ মাজৰ পৰা কাউৰি এটা বাচি লৈ খিলিকি দুআৰে দি জাহাজৰ বাহিৰ কৰিলে; কাউৰি অজাতি হোআ হেতুকে জাহাজত থাকিবলৈ ভাল নে পাই; পানিৰ বাহিৰে একো গচ দেখিবলৈ নাই কিয়া হ'লতো নোহাৰ ওচৰলৈ আকও উভতি ন গল, কিন্তু বাতিএ দিনে পানিৰ ওপৰত ফুৰি থাকিল ।

কাউৰি উভতি আহিবৰ নে দেখি নোহাই আকও চৰাইবিলাকৰ পৰা কুপৌক বাচি লৈ পঠাই দিলে, কুপৌ হলে বৰ জাতি । জেতিয়া নোহাই তাক বাহিৰ কৰিলে, সি পানিৰ বাহিৰে একো নে দেখি উভতি আহিল । জেতিয়া তাৰ চৰাই আহিল, নোহাই জানিলে আৰু তেঁও হাত মেলি তাক ভিতৰলৈ আনিলে ।

নোহাই আৰু সাত দিন থাকি আকও কুপৌক পঠাই দিলে । এই বেজি হলে কুপৌএ কেতবিলাক গচ ওলোআ দেখিলে; তেঁও নে থাকি গচৰ পাত লৈ নোহাৰ ওচৰলৈ উভতি আহিল । নোহাই তাৰ সৰু কুপৌটিক মৰম কৰিব পাই ।

নোহাই আৰু সাত দিন বাট চাই তাৰ কুপৌক পঠাই দিলে, এই বেজি হলে সি উভতি নাহিল । তেতিয়া প্ৰিথিবিৰ পানি মুকাল বুলি নোহাই জানিলে, কিন্তু ইহাৰৰ আগ্য নো পোআ মানে জাহাজৰ পৰা মোলাল ।

সেগত ইহাৰে কলে, ভূমি আৰু ভোমাৰ ভিৰোতা, ভোমাৰ পুত্ৰ আৰু সিহঁতৰ ভিৰোতাবিলাক, চৰাই, পহু আৰু পোক পহুআবিলাক জাহাজৰ পৰা বাহিৰ ওলা ।

দুআৰ মুকলি কৰা হ'লত পহুবিলাক বাজলৈ ওলাল, মেৰ চাগবিলাকে আকও কোমল হাঁহৰ ওপৰত পৰি থাকিবলৈ আৰু চাগবিলাক ওখ পৰ্বতত জঁপিয়াই কুৰিবলৈ কিমান ভাল পালে!

আৰু খিলিকি দুআৰ মুকলি কৰা হ'লত, চৰাইবিলাকে উৰি গৈ গচ গচনিৰ মাজত উৰি কুৰিবলৈ কিমান ভাল পাইছিলে!

নোহাই আকও কৈচা বৰনিয়া পৰ্বত পঞ্চাৰ-বিলাক দেখিবলৈ পালে। কিন্তু দুই মানুহ-বিলাক কত? তেঁও সিহঁতৰ মুখ কেতিয়াও আৰু নে দেখে। জলপ্লাবনৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰা জি ইহুৰৰ অনুগ্ৰহ, তাকে সুঅৰিলে।

তেঁও হোমৰ ভেঁটিৰ কাৰনে নিল এদম গোটালে; আৰু চৰাই পহু আৰু ইহুৰলৈ উচ-বগিলে, তাতে ইহুৰে সন্তোষ হ'ল।

ভেতিয়া ইহুৰে নোহালৈ বৰ দায়াইহু অজি-কাৰ কৰিলে, বোলে, মই আৰু প্ৰিথিৰিক কে-তিয়াও ভল নি নিয়াঁও। ভেতিয়া বৰখুন আনে, জলপ্লাবন হ'ব বুলি নে ভাবিবা। বৰখুন অনাৰ পাচে আকানলৈ চোআ, তুমি ধেনু দেখিবা, মোৰ অজিকাৰ সোঅৰাৰ চিন সেয়ে হ'ব।

প্ৰিয় লৰাইহু, তোমোলাকে কাম বৰনিয়া ধেনু দেখিলা নে? কেনে ডাঙৰ, কেনে সুন্দৰ বৰন! আকও জলপ্লাবন ন কৰিবলৈ জি ইহুৰৰ অজিকাৰ, তাক আমাৰ মনত সেয়ে সোঅৰাই।

জি কাৰনে ইহুৰে এই অজিকাৰ কৰিলে, তাক ভুমি জানা। প্ৰভু যিহু পাপৰ কাৰনে মৰিব বুলি তেঁও সেই অজিকাৰ কৰিলে। পাচে প্ৰভু নামি আহিল আৰু মৰিল; এদিনা আকও আহিব, ভেতিয়া হলে প্ৰিথিৰি গোটেই-খন পুৰিব। ভেতিয়া নোহাৰ নিচিনাকৈ আ-মাকো উদ্ধাৰ কৰিব বুলি ইচা কৰিচোঁ; কিন্তু জহি ইহুৰে দেখে, আমি খোআ পিয়া ওম-লাত মন মাখোন দি তেঁওক সন্তোষ কৰিবলৈ চেষ্টা ন কৰোঁ, আমিও পোবা হ'ম। ক.

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৮।

Protap Singh—War with the Bongalis.

লাকনি কাচেও (১১) সঁকত, আহিনৰ দিৱস বজা দেৱে লাবুন বৰুআকে, ভাইভোখুৰ লাজি দামকে, ৰাইডজিয়া বৰুআ কলিয়াকে, হুলাভামৰ নাভিয়েক লাজিভোওকে, হিলৈদাৰি বৰুআ আমানকে, এই সকলক পঠালে। বজালৰ মিৰ্জা নাখুলা নেবাৰক জুখ কৰিবলৈ ইবোৰেও গৈ কৌঠ কৰি আছিলে। এনেতে এদিন মিৰ্জা নাখুলা নেবাৰ অনেক খনি চিপাহিৰে কৌঠৰ পৰা ওলাই আহি আমাৰ কৌঠত জুখ ধৰি-লেহি; আমাৰ মানুহেও গুলিয়াই কঁৰিয়াৰ ধৰিলে। পাচে বজালে আমাৰ কৌঠ ডাঙ্গিৰ নো-আৰি আপোনাৰ কৌঠত বজাল সোমালগৈ। পাচে আমাৰ মানুহেও খেদি গৈ বজালৰ দুই কালৰ গৰ ডাঙ্গি সোমাবলৈ ধৰিলে; বজা-লেও উৰুৰি খাই ধৰিলে। পাচে কৌঠ ডাঙ্গিৰ নোআৰি হুহকি আমাৰ মানুহ কৌঠ লো-মাই হলহি। পাচে এদিন বজালে হাভিএ ঘোঁৰাই কৌঠৰ পৰা ওলাই জুখ ধৰিলেহি। আমাৰ মানুহেও কঁৰি গুলি মাৰি কডোক কাটিলে, কডোক খুঁচিলে, এই ৰূপে বিস্তৰ বজাল মাৰিলে। জি কিছু বজাল থাকিল, সিও খনি পলাই লুইতে ভটিয়াই হাজোত বলগৈ; এই জুখত আমাৰ মানুহে বজালৰ বস্তু পালে, পিতলিয়া হিলৈ ২ টা, বৰ হিলৈ ৮ টা, হাত নাল ২৭ টা, লৰু হিলৈ ২৩ টা, দোনৰ মল-মা কৰা মুটিএৰে তৰোআল ৭ খন, ঘোঁৰা তিনি কুৰি, মহ একুৰি, বন্দুখ দু কুৰি, লো-হোৰা, দৰা, আন বস্তু বিস্তৰ পালে। পাচে লাবুন বৰুআ, লাজিদাম হাজৰকিয়া, ৰাইডজিয়া বৰুআ, লাজিভাই বৰুআ, হিলৈদাৰি বৰু-আ, এই সকলে বজালৰ বস্তু পাই আনি বজা দেৱক সেৱা কৰিলেহি।

লাকনি কাপচিঙ্গা (১২) সঁকত আঘোনৰ দিনত ধৰ্মনাৰায়ন ১, বামদেও ১, জিউনাৰায়ন ১, কোহা নাৰায়ন ১, সপ্তগ্ৰামস্থিত ১, চক্ৰ-নাৰায়ন ১, এই সকল চিলাৰাই সুস্বৰ্ণধ্বজৰ পে-নাতি। আৰু দাঁতিৰ বজাৰ লেখা, সুকুলা বজা

১, বাবুনা বজা ১, সজাই বজা ১, বৰ দুঅ-
বিয়া বজা ১, নেজ্বেৰা ববিয়া বজা ১, এই
সকল বজা সোনৰ টুপি ১, সোনৰ চকাৰে বাক
১, পিডলৰ চকাৰে বাক ৬ খন, উকা বাক
১২ খন, তাও কাপৰ ৪ মুঠা, চোঁঅৰ ৫৩০,
এই বস্তু সকল আনি বজা দেৱক হোলোন্ধ-
তে লেৱা কৰিলেহি।

পাচে আঘোনৰ দিনত বজা দেৱে দিখৌ মু-
খৰ পোনে লুইত পান হৈ চেৱাতলত বল-
গৈ। তাৰ পৰা মাঘনোওআত বৈ বৰদৈচিলা
পৰ্বতৰ কাষৰত হাতি ধৰি, কাগুনত বজা দেও
নগৰলৈ উজাই আহিল। পাচে কোঁচৰ নৰ-
নাৰায়নৰ পুতেক লখ্মি নাৰায়নে বজালক বো-
লে, স্বৰ্গি মহা বজাৰে ভোমোলাকৰে সৰ্বকালে
দন্দ লগোআ জে নু গুচে, মই দুইকো দন্দ
কন্দল গুচাই দিম; মোৰ পিজি পিতামহৰ
ৰাজ্য খান দিবা। পাচে এই কথা সুনি বজালে
লখ্মি নাৰায়নক বোলে, ভাল, আগলৈকো জে-
মনে দুই ৰাজ্য কুললে ৰহিব, এই খান নি-
চই কৰি আহগৈ; তোৰ পিজি পিতামহৰ
ৰাজ্য পাৰি। পাচে লখ্মি নাৰায়নে আহি জে-
ঠৰ দিনত বজা দেৱৰ ঠাইলৈ বিৰকাজিক
পঠালে; পাচে বিৰকাজিএ আহি বজা দেৱৰ
আগত কলেহি, বজা লখ্মি নাৰায়নে কৈ আ-
হিচে, বজালে প্ৰতিৰ কাৰনে হাট বাট কৰোঁ
বুলিচে; এই বাত্ৰাকে জনাবলৈ মই বন্দিক
পঠাই দিচে। এই কথা বজা দেৱে সুনি বোলে,
ভাল, লখ্মি নাৰায়নে বজালকে মোকে প্ৰতি
কৰাৰ নোআৰে মানে, বিৰকাজি, ভই মোৰ
ঠাইতে থাক, এই বুলি বিৰকাজিক ৰাখিলে।

পাচে লাকনি ভাপমুত (১৩) সঁকত মাঘৰ
দিনত বজা দেৱে সনাত গৰ বন্ধোআলে। পা-
চে হজ নুটিবৰ দেখি দিহিজিয়াৰ লুই ৰাজ
খোআক নাকৈ দাৰে গদিয়াই মাৰিলে; পিক-
চাই ৰাজ খোআকে, বুৰা গোহাঁই পৰিয়া জব-
কিয়াল ৰাজ খোআকে গদিয়াই এৰিলে। পাচে
গৰ বান্ধি এটাই বজা দেৱে পিকচাইৰ লাকু-
কে, কিমাব মমাই ভামূলিকে ৰাজ্য বাটি দি-
লে। উত্তৰে পিকচাইক দিলে, দখিনে মমাই

ভামূলিক দিলে। পাচে বজা দেৱে নগৰলৈ
আহিল।

পাচে লাকনি ৰাইচান (১৪) সঁকত মাঘৰ
দিনত বজা দেৱে জামিৰ গুৰিলৈ গৈ, তিনি জনা
ডাঙ্গৰিয়াক মুখ্য কৰি ফুকন বহুআ সমন্তকে
জামিৰ গুৰিত গৰ বন্ধোআলে। পাচে বজা দেৱে
গৰগাঁৱলৈ উজাই গল। তাৰ পৰা বজা দেৱে
দিহিজিলৈ গল; দিহিজিৰ পৰা গৈ বকা নদিৰ
কোঁখত হাতি ধৰি সলগুৰিলৈ গল। বজা
দেও সেই ঠাইতে থাকোঁতে চোম দেওৰ বাট
ঘৰত বজুপাত হল। পাচে বজা দেও সল-
গুৰিৰ পৰা নগৰলৈ আহিল।

লাকনি প্লেকমিড (১৬) সঁকত আহিনৰ দি-
নত চেকেৰি বজা চন্দ্ৰ নাৰায়নে পোমৰালৈ গৈ,
আপোনাৰ ৰাজ্যলৈ গল। পাচে বজা দেৱে
চন্দ্ৰ নাৰায়নৰ ভাল ভাল মানুহ আনি আ-
মাৰ ৰাজ্যত পঠোআলে।

লাকনি কাতকেও (১৭) সঁকত মাঘৰ দিনত
বজা দেৱে লুইতৰ উত্তৰে হাতি সালত বিস্তৰ
হাতি পালে; তাতে হাতি বহুআক হৈ, নগ-
ৰলৈ আহিল।

লাকনি খুতভোও (১৮) সঁকত মাঘৰ দিনত
বজা দেৱে লুইত পাৰ হৈ, বান্দৰ ঝঁৰালি বা-
মুন গাঁৱৰ ওচৰত বাক কটা সঁতিৰ কোঁখত
সোন ৰূপ, বস্ত্ৰ, অলঙ্কাৰ, কন্যা, মহ, গৰু, বিস্তৰ
বামুনক দান কৰি। কাগুনৰ দিনত বজা দেৱে
জামিৰ গুৰিলৈ আহিল। সেই ঠাইতে বৰ
জনা গোহাঁই দেও নৰিয়া পৰিবৰ সুনি বজা
দেৱে চাবলৈ উজাই আহিল, পাচে বৰ জনা
গোহাঁই মৰিল।

লাকনি ৰুংপাও (১৯) সঁকত চতৰ দিনত
খনিকৰৰ বাহৰ ৰুংৰুপৰ নাতিএক, বৰলাজি
পানিসিয়া প্ৰতিৰ কাৰনে বজালৰ সজাজিতৰ
ঠাইক ভাল মানুহ পঠাই দিলে। পাচে
সজাজিতেও কথা বাত্ৰা হৈ ভাল বুলি অধৰ
কৰি পঠাই দিলে। পাচে লাকি পানিসিয়া
প্ৰমুখ্যে সকলো ফুকন, বহুআ, আলচ কৰি
১০৫ খন নাৱেৰে ভটিয়াই সজাজিতেৰে কথা
বাত্ৰা হৰলৈ গল। সজাজিতেও পোন্ধৰেট।

ঘোৰাৰে নাৱে উজাই উমানন্দৰ বালিলৈ আহিল। পাচে দুয়ো উমানন্দৰ বালিত একে ঠাই হৈ, দুয়ো সাবটো সাবটি কৰি একে দলিচাতে বহি কথা হল। পাচে লাজি পানিসিয়াই সজাজিতক দিলে, বচোআল ১০০, বগা ধন্য ডেৰ কুৰি, কামলি ২ কুৰি, গৰু ৭ টা। সজাজিতে দিলে, লাজি পানিসিয়াক কুলাম দলিচা ২ কুৰি, পামৰু ৩ ধন, চিট ৫০, ডাও ৪ ধন, পোআল মনি ২০ ধাৰ। পাচে সজাজিতো ডাটিয়াই থকা ঠাইত বলগৈ; আমাৰ লাজি কুকনো উজাই আহি থকা ঠাইত বলহি। পাচে এই থকা বজা দেৱে সুনি আগ্যা কৰিলে, লাজিএ কথা বাজা ইও বুলি সজাজিতক ধৰি দিয়ক। পাচে কডো দিন থাকি কথা বাজা হবৰ নিমিতে লাজি কুকনে সজাজিতে বালিত এঠাই হল। সেই দিনা সজাজিতে অল্লৈ সন্দ্ৰেৰে সাৱধানে গৈছিলে; পাচে সজাজিতে লাজি কুকনৰ নাৱত উঠি দুই এলাৰ মান কথা হৈ, ডামোল এখন দি, লখি কুসপে বহি থাকা বুলি তত কালে আপোনাৰ নাৱত উঠি ডাটিয়াই গল। পাচে আমাৰ লোকে খেদি নে পাই উলটি আহিল। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি বণ্ৰুপৰ নাতিএক লাজি কুকনকে, লাণ্ডাউগিৰ লাজিতাই কুকনকে, এই দুই বন্দিএ মোৰ কথা নে বাখিলে, এই বুলি দাই ধৰি দুই কুকনক লোজা লগাই আনি, হাতি সালৰ গাঁওলত থৈ, ধাবলৈ নি দি সুকাই মাৰিলে। এই কথা জেঠৰ দিনত।

পাচে লাকনি কাপটি (২২) সঁকত কান্তিত বজা দেৱে ডাটিয়াই গৈ, জামিৰ গুৰি পালেগৈ। সেই ঠাইতে অদ্ভুত দেখিলে, আকালত বজা বৰন দেখিলে। পাচে তাৰ পৰা বজা দেৱে গৈ থেকোৱা পালেগৈ; থেকোৱাতে থাকি মৰজিত গৰ বহোআলে।

পাচে আখোনৰ দিনত মলগুৰিৱা, অডই-পুৰিৱা, দিহিৰিৱা, নামডৰিৱা, এই চাৰি ডা-গিৰ ঘৰ কালি আনি, মৰজিত গাঁও পাতিলে। ২৩তৈ বৰ পাজ গোহাঁইৰ নাতিএক আলেক গোহাঁইক মৰজি খোজা পাতিলে।

আত পাচে বজা লক্ষ্মিৰ পুত্ৰক ৰূপ নাৰায়ন আহিল, থেকোৱাত বজা দেৱক সেৱা কৰিলেহি। পাচে থেকোৱাৰ পৰা বজা দেৱে উজাই আহি চিনাতলিত থাকি, ডেলিয়া ডো-লাত পুখুৰি ধানিলে। ৰূপ নাৰায়নে পুহৰ চৈধ্য দিন জাঁওতে বজা দেৱৰ চবনত থাকি নিৰ দি সেৱা কৰিলেহি। পাচে বজা দেৱে দু হেজাৰ ৰূপ দি, চিনাতলিৰ পৰা ৰূপ নাৰায়নক বিবাই দিলে। পাচে বজা দেৱে কাগুনৰ দিনত জামিৰ গুৰিত হাতি ধৰিলেগৈ। তাৰো পৰা বজা দেৱে বিৰিনা কটকিক সন্দেদ পজ দি পঠালে। লক্ষ্মি নাৰায়নৰ জিএকক খুজিবলৈ। পাচে লক্ষ্মি নাৰায়নে কন্যা দিম বুলি কটকিক বাখিলে। এনেতে লক্ষ্মি নাৰায়ন বজা ছিডুৱা হল।

পচে ডাহৰ দিনত লক্ষ্মি নাৰায়নৰ পুত্ৰক বিৰ নাৰায়ন বজা হৈ ভনিএকক নি দি সন্দে-সে সৈতে বিৰিনাক ওলোটাই পঠালে। পাচে বজা দেৱেএই কথা এবিলে।

লাকনি ডাপচেও (২৩) সঁকত আখোনৰ দিনত বজা দেৱে জামিৰ গুৰিত মাটিৰ গৰ বাস্তি হাতি ধৰি সেই ঠাইতে কোঁঠ মেৰাই মাটিৰ গৰ বাস্তি নগৰ ললে। পাচে মাঘৰ দিনত বিৰকাজিএ বজা দেৱৰ আগত বুলিলে, বিৰ নাৰায়নে ভনিএকক নি দিলে, ভেবে দেৱতাৰ কি হানি হল। মই বন্দিৰ জি এটি আচে, ডাকে দিম, সৰ্গদেৱৰ পুত্ৰ ডাওতি গোহাঁই দেৱলৈ মই বন্দিৰ নাতিনিক দিম। পাচে বজা দেৱে সন্দেদ লহিতে পজ দুখন বিৰকাজিৰ হাতত দি পঠালে। সজাজিতৰে আবলুনি, ইচ-লাম দুই নেৰাবৰ হাতত দিব দিলেগৈ, কাজি-য়েও সন্দেদ পজ দিলেগৈ।

পাচে লাকনি বাইচিলা (২৪) সঁকত বজা দেৱে মিচিৰ বাপুক মাৰিলে। পাচে মাঘৰ দিনত বজা দেৱে জামিৰ গুৰিৰ পৰা গৰগাঁৱলৈ আহিল। পাচে দুই নেৰাবে আলচ কৰি কাগু-নৰ দিনত বিৰকাজিৰ জিএক লক্ষ্মিপুৰিৱাকে, নাতিনিক হেমপুৰিৱাকে আনি, বজা দেৱলৈ লক্ষ্মিপুৰিৱাক দিলে, ডাওতি গোহাঁই দেৱ-

লৈ হেমপুৰিয়াক দিলে, লখমিপুৰিয়াৰ ককা-
এক বামচন্দ্ৰ কাৰ্জিএ জোঁতক দিলে; ঘোঁৰা
৫ টা; আৰদুলি ইচলাম নাৰাৰে দিলে ঘোঁৰা
২ টা; সত্ৰাজিতে দিলে, ঘোঁৰা ২ টা, ভাও ৭
মুঠা, চিট ৭ খন, চকলা দোপাকি ৭ খন, বেটি
১২ জনি, কন্যা চুৰুৰা । মানুহৰ লেখা, আ-
চাৰ্জ ১, বিৰামখা ১, চক্ৰবৰ্তি ১, কন্যাৰ ভা-
য়েক অনিৰুদ্ধ ১, সত্ৰাজিতৰ মানুহ পতলি ওজা
১, বজা দেৱলৈ পজ সহিতে ঘোঁৰা দুটা দি-
লে । পাচে সকলোএ আহি কন্যাকো সন্দেহ
পত্ৰকো বজা দেৱক হোলোন্ধত দিলেহি ।

এজনি ধৰ্ম্মি তিবোতাৰ কথা ।

A Virtuous Wife.

মিয়ৰ নামে এজন পুৰুষ পণ্ডিতে দেও বা-
ৰে উপদেশ দিয়া খোঁটালিত বতি মানুহবিলা-
কক লিকাই থাকোঁতে তাৰ দুটা লৰা মৰিল ।
সিহঁতক দেখিবলৈ বৰ সুন্দৰ আৰু ইশ্বৰৰ
নিধান পৰিপূৰ্ণ ৰূপে জানিছিল । লৰা দুটাক
সিহঁতৰ মাকে ওপৰৰ খোঁটালিলৈ নি খাটত
সুআই ঠৈ সিহঁতৰ মৰা স কাপৰেৰে মেৰাই
ঢাকি ধলে । পাচে গধূলি হলত সিহঁতৰ বা-
পেক ঘৰলৈ আহি সুধিলে, মোৰ লৰা দুটা
কত? মই সিহঁতক আশিৰ্বাদ দিব খোজোঁ ।
তাই কলে, তুমি উপদেশ দিয়া খোঁটালিত
জাব ধৰিছিল । তেঁও কলে, মই চাৰিও কালে
চাই নে দেখিলোঁ । তাই লতা পনিয়ালৰ
বসেৰে পূৰ হোআ এটা বাটি তেঁওক দিলত
তাকে তেঁও লৈ প্ৰভুক প্ৰাৰ্থনা কৰি পান কৰি-
লে । পাচে তেঁও আৰুও সুধিলে, মোৰ লৰা
দুটা কত? সিহঁতেও আশিৰ্বাদ কৰা লতা
পনিয়াল খাব লাগে । তাই কলে, সিহঁত ওচ-
ৰতে আচে, ইয়াকে কৈ তেঁওলৈ গধূলি বেলাৰ
ভোজন জুগুত কৰিলে ।

তেতিয়া তেঁও বৰ আনন্দ কৰা দেখি তাই
কলে, মোৰ পুত্ৰ, এটা কথা ভোমাত সুধিবলৈ
দিয়া । তেঁও কলে, মোৰ প্ৰিয়, সোধা । তাই
কলে, অলপ দিনৰ আগেয়ে এটা বন্ধুএ ভা-
লকৈ ৰাখিবলৈ কেতখনি অলঙ্কাৰ দিলে, আৰু

এতিয়া ওভোতাই দিব দিচে, মই ওভো-
তাই দিম নে? পণ্ডিতে উত্তৰ দি কলে, এই
কথা সুধিবলৈ চাই নাই । লোকৰ বস্তু ওভো-
তাই দিবলৈ সৎসই কৰা নে? তাই কলে, ন
হই, তুমি ন জনাকৈ ওভোতাই দিবলৈ মোৰ
ইচা মাই । তাৰ পাচে তাই ওপৰ খোঁটালি-
লৈ নি লৰাহঁতৰ মৰা মৰ কাপৰ তুলি দেখু-
আলে, তাতে বাপেকে কান্দি কলে, ই মোৰ
পুত্ৰবিলাক, ই মোৰ পুত্ৰবিলাক, ইয়াকে কৈ
এফা লৈ গৈ কান্দিলে । পাচে তাই পণ্ডিতৰ হা-
তত ধৰি কলে, জিহকে সান্থানে ৰাখিবৰ নি-
মিতে আমাৰ হাতত সোধাই দিয়া হৈচে, তা-
কে ওভোতাই দিবলৈ সৎসই কৰা উচিত ন
হই, তাকে তুমি মোক ন কলা নে? পণ্ডিতে
কলে, হই হই, আৰু দেখা, ইশ্বৰে দিলে, ইশ্ব-
ৰে নিলে, তেঁওৰ নাম ধন্য । জি কোনোএ
ধৰ্ম্মি তিবোতা পালে, অতি মূলিয়া মুকুতাভকৈ
তাৰ লৰহ ধন আচে । তাইৰ মুখত গিয়ান
ধাকে, তাইৰ মুখত সুন্দৰ উপদেশো । ম.

উচিত কথা ।

Good Maxims.

- ১ । ধন পোআৰ আগেয়ে তাক খৰচ ন
কৰিবা ।
- ২ । অলপ দাম হেতুকে ন লগা বস্তু নি
কিনিবা ।
- ৩ । আপুনি কৰিব পৰা কাম লোকক
কৰিবলৈ দুখ নি দিবা ।
- ৪ । আজি কৰিব লগা কাম কাইলৈ কৰি-
বলৈ ন থবা ।
- ৫ । ভোক পিয়াহ আৰু জাৰ, এই তিনি-
ৰো জিমান খৰচ, অহঙ্কাৰ অকলেই সেইমান
হই ।
- ৬ । আনন্দ মনেৰে কৰিলে, প্ৰাই কোনো
কৰম ঘটন ন হই ।
- ৭ । জি আপদ বিপদ কেতিয়াও ন জট,
সেইবিলাক ঘটৰ বুলি ভৰাত আমাৰ কিমান
দুখ জনমাই ।
- ৮ । খৰ উঠিলে দহ গনাকৈহে মাতিবা ।
- ৯ । নোআবোঁ, পাৰোঁ; এই দুই লবদৰ
মাজত ই লবদে একো সিধি ন কৰিলে, সি লব-
দে মহত কৰম কৰিলে । ম.

Robert Hales, the Norfolk Giant.—From the Illustrated London News

বৰ ডাক্তৰ বিব এজনৰ বিবৰণ ।

ইংলণ্ড দেশৰ নৰ্কক জিলাৰ চম্বৰ্থন গাঁৱত ১৮২০ সঁকৰ ২ মেই ডাৰিঙত বৰ্ত্ত হেলচ নামে এটা লৰা উলজিল । তাৰ বাপেক ৪ হাত ৮ আঙুল ওখ হৈছিল, মাক ৪ হাত ওখ, গধুৰে ২ মোন ১২ সেৰ । পুতেক ক্ৰমে বাৰ্হি এতিয়া পূৰ্বে ৫ হাত ওখ হৈছে; গধুৰে ৫ মোন ২৪ সেৰ । গাৰ মেৰ জোখ ৩ হাত এবেগত, হিয়া চহিৰ জোখ ঠিক ২ হাত, কবজ-নৰ মেৰ ২ হাত, কলাকুলৰ মেৰ এহাত ৪

আঙুল । সেই মানুহক নৰ্কক বিব বুলি কই । ১৮৪৮ সঁকত আমেৰিকা দেশলৈ গৈ দু বছৰ কুৰি কুৰি ধকাত সকলো মানুহে তাক বৰ আচৰিত মানিলে । এতিয়া আপোনাৰ ইন্ধ-বাজি দেশলৈ আকণ্ড আহিল ।

আদম কিলার্ক নামে আৱৰলণ্ডত নিবাসি এজন পানুৰি চাহাবে লিখিছে, মোৰ কুৰম গাইত নাইট নামে ৫ হাত ওখ হোৱা দুই ভাই আছিল; আৰু চাৰ্লচ বৰ্নচ নামে ৫ হাত এবেগত ৪ আঙুল ওখ হোৱা আন এজনো আছিল ।

আগৰ কালত এনে ডাঙৰ বিৰ পুৰুষ অনেক আছিল, কিন্তু এতিয়া হলে ডাকৰ। গলিয়াত নামে জি জন বিৰ দাৰিমে কিয়া দলিএৰে মাৰিলে, তাৰ ওখ ৬ হাত এৰেগত। বাসান দেশৰ ওগ নামে বজাৰ লোৰ খাট ২ হাত দিছিল, ডাক অনেক কাললৈ বখা হৈছিল।

পিত্তি মাত্ৰি সমাদৰ কৰা।

Honor thy Father and Mother.

জেনেৰল জৰ্জ ওয়ালিয়াণ্ডনে সৰু কালত জাহাজেৰে দুটৈ দেশত ফুৰিবলৈ ইচা কৰিলে। তেঁওৰ পিত্তিৰ ঘৰৰ ওচৰত জাহাজ তেঁওৰ কাৰ-নে টৈ আছিলে, আৰু সেই জাহাজৰ সৰু নাও তেঁওক লৈ জাহাজলৈ পঠোআ হৈছিল। তেঁওৰ চন্দুক কাপৰ কানি সকলো জুগুত কৰি সেই সৰু নাওলৈ পঠোআ হৈছিল। তাৰ পাচে অপোনাৰ মাকক বিনাই লবলৈ তেঁও গৈছিলে, কিন্তু তাইৰ চন্দুক পানি বৈ বৈ জোআ দেখি জৰ্জ ওয়ালিয়াণ্ডনে ভাবিলে, মোৰ জোআত আয়ে অসন্তোষ কৰিব, আৰু মোৰ আইক দুখ দিলে মই কেতিয়াও আৰু সুখি ন হম; ইয়াকে ভাবি তেঁওৰ চাকৰত কলে, বোলে, মোৰ চন্দুক কাপৰ কানি ওভোতাই আনিবলৈ ক; মোৰ প্ৰিয় আইৰ মন বিদৰাই নে জাঁও। তেঁওৰ মাকে তেঁওৰ উত্তম বডাও দেখি কলে, মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ, জি লৰাবিলাকে আপোনাৰ পিত্তি মাত্ৰি সমাদৰ কৰে, সেইবিলাকক আনিবদ কৰিবলৈ ইহৰে অধিকাৰ কৰিলে; আৰু তেঁও জে ভো-মাকো আনিবদ কৰিব, মই বিদ্বাস কৰিচোঁ। আৰু এই দৰে হল। কিয়নো জৰ্জ ওয়ালিয়াণ্ডন আমেৰিকা দেশৰ প্ৰথম প্ৰেচিডেণ্ট আছিল। ম.

ধনৰ উত্তম খৰচ।

A good Investment.

ফ্ৰাঙ্কলিন চাহাবে বিন্যা লাভৰ কথাত লি-ৰিচে, বোলে, যদি কোনোবাই তাৰ ধনৰ জো-লোজা তাৰ মুখৰ ভিতৰলৈ বাকে, কোনো জনে সেই ধন কাৰ্হি নিব নোআবে; গিয়ানৰ মুখ লাভো লবহ।

ম.

দুটা সৰু লৰাৰ কথা বাত্ৰা।

A Child's Argument.

এটা সৰু লৰাই তাৰ মাকত সুখিলে, বোলে, আই, ইহৰ কেই জন আচে? তাৰ সৰু ককাইটি-একে সুনি উত্তৰ দি বুলিলে, ইহৰ এজনহে। ভায়েকে সুখিলে, ডাক কেনেকৈ জানা? সি উত্তৰ দিলে, বোলে, ইহৰ সৰ্ববিয়াণি, এই হে-তুকে যদি তেঁও সকলো ঠাই পূৰ কৰে, তেন্তে আন ইহৰ থাকিবলৈ ঠাই নাই। ম.

ওসখ।

Good Medicine.

মতলিয়া ন হবলৈ পানি খাবা। সৰিলক যন্ত বাধিবলৈ বিহানে উটি হারা খাবা। সুখি হব-লৈ ধৰম বাধা। সকলোকে সন্তোষ কৰিবলৈ লোকৰ বিলই এৰি, আপোনাৰ কাম কাম কৰি থাক।

কালিৰ নিমিত্তে চিন্তা ন কৰিবা; কিয়নো কলিএ আপোনাৰ কথালৈ চিন্তা কৰিব। দিনৰ জি দুখ, দিনটলৈ সেয়ে আটিব।

আহাৰ আৰু শিন্ধা বস্ত্ৰ হলে, তাৰেই সন্তোষ হৈ থাকিবা।

জিৰাক পছৰ নকচা।

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

Journal of Events.

গুয়াহাটীৰ পৰা এই অসন্তোষৰ বাত্ৰা পাই-
চৌ, ২১ মাৰ্চ দেও বাৰ চক্ৰলেন প্ৰধান সদৰ
আমিন দ্বৰ হৈ শ্ৰিত্ৰ্য হ'ল । তেঁও অতি
নিয়ন্ত্ৰিত আৰু সকলোকে প্ৰেম কৰোঁতা হো-
আ হেতুকে এই দেশৰ লোকে তেঁওৰ শ্ৰিত্ৰ্যৰ
কথাত লোক কৰিচে ।

নগাঁও জিলাত মাৰ্চ মাহৰ ৭ তাৰিখে শ্ৰী
গধূলী জেমচ কৰান, শ্ৰী মনজুৰ মটিচ, শ্ৰী মগ-
না কেণ্ড ফ্ৰেন, শ্ৰী ভদৰাম পিতৰ কেলনৰ,
শ্ৰী জইৰাম নেথানেল কদোঅৰ্ধ, ইকুলৰ এই
পাঁচ জন চাৰুৰ শ্ৰীজুত ব্ৰহ্মন চাহাবৰ হতু-
আই বুৰ পোআ হৈ মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হ'ল ।

আগৰা নগৰৰ ওচৰত থকা চিক্ৰ নামে
এখন চহৰ আছে । তাতে আকবৰ বাদশ্যৰ
আৰু পৰিয়ালৰ অনেক বৰ বৰ মৈদামৰ মঠ
থাকে, এনে দুটা মঠ মিস্যনেৰি ইকুল কৰি-
বৰ নিমিত্তে দিলে । তাতে অনেক মাউৰা
লৰা চোআলি গোট খাই বাইৰে, কুমাৰ, দৰ্জি,
এইবিলাকৰ কৰম, আৰু কাপৰ বোআ, চাপা
খানাৰ কৰম সিকি থাকে । প্ৰাই চাপাৰ কৰ-
মতহে খন উঠে; ১৮৪৮ সঁকৰ বছৰত সিবিলা-
কে ৩,৫০০ টকা উত্তপন পালে; তাৰে ২,-
৩৪৮ টকাৰে আগৰা নগৰত এপুৰা মাটি কিনি
ললে । চাপা খানাত ৭০ জনে কাম কৰে ।
সিহঁতে সিহঁৰ আখৰ আপুনিও নাজি তাৰেই
কিতাপ চাপা কৰি থাকে ।

প্ৰথম এপ্ৰিল তাৰিখে ইঙ্গৰাজি বনুআ জা-
হাজ ১৩ খন বাণ্গুনৰ ওচৰতে বনলৈ গোট
খোআ হ'ব ।

নিকৰাৰ মাজুলিলৈ জোআ কেতবিলাক জা-
হাজ বামন্ত লাগি ভগাত তাৰ অসন্ত্য নিবাসি
লোকে জাহাজবোৰ লুট কৰিলে, জাহাজৰ
মানুহকো কাটিলে, সেই কথা বিচাৰ কৰিবলৈ
কমদোৰ লাহুৰ্ট চাহাবে এখন ভাপ জাহাজ
পঠোআত সেই মাজুলিৰ লোক বৰ তকাইত
হোআৰ অনেক প্ৰমাণ পালে ।

কতি চেলাম নামে এখন জাহাজে মাজুলি
নগৰত ২৩৪ কুলি লোক মৌৰিচ মাজুলিলৈ
নিবৰ নিমিত্তে তুলি সাগৰত আঁওতে ২১ ডি
চেম্বৰত বৰ বতাহ হোআত কুলিক ভলৰ
খোঁটালিত বন্ধ কৰিলে । পাচে সিহঁতে তাত
উলাহ নে পাই ৫০ মান মানুহ মৰিল ।

কেবৰুআৰি ২৪ তাৰিখে বহাই নগৰত
ৰেল আলি পাতি প্ৰথম ভাপ বথ চলাবলৈ
ধৰিলে । তাক চাবলৈ হেজাৰ হেজাৰ মানুহ
গোট খাইছিল, প্ৰথমতে জাবলৈ ধৰাত লাহে
লাহে গৈছিল, ক্ৰমেৰে ভাপৰ বল বৰ্হী হেতু-
কে লৰি জোআ মানুহ সকলোকে পাচ পে-
লাই, বগ্টাই পতি ১৫ মাইল জাব পৰা এনে
বেগ ধৰিলে । কলিকতাতো এনে ৰেল পাতি-
বলৈ আৰম্ভন কৰিচে ।

বহাই মাজুলিৰ ৭,৪৭৬ ইঙ্গৰাজি পুৰা মাটি
আছে; তাত জি বিধ বিধ সহ, আৰু বচৰি
বচৰি তাৰ জিমান দায় উত্তপন হ'ই, তাক
ভলত লিখা আছে ।

	ইং পুৰা	সহৰ নাম
নাৰিকল	১,১২০	১,৩২,৬৫০
খাজুৰ	৮৫০	২০,৬৫০
বৰাব	১২৫	৫,২৪৪
বাৰি	১,১২৫	১,৫০;৮০০
ধান	৩,২৮৫	৫৩,০০০
লোন পানি সুকুআ	২৮১	৪২,১৬৭

ইঙ্গলণ্ডৰ পৰা হিন্দুস্থানলৈ বাট কৰিবৰ
নিমিত্তে যিচৰ দেশৰ মাজে দি এটা ৰেল আ-
লি পাতিবলৈ ডুকৰ চুলতান বাদশ্যই হুকুম
দিলে ।

হুগলিৰ মুখত থকা খাজুৰি গাঁৱৰ পৰা কলি-
কতালৈ ইলেক্ট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ পাতি, এতিয়া
তাৰেই এক নিম্নলিখিত ১২০ মাইলৰ দূৰ বা-
টবো বাত্ৰা পঠাইচে ।

হেডিঙন নামে জি ভাপ জাহাজে জাহাজ-
বি ২৪ তাৰিখৰ ইঙ্গৰাজি তাক লৈ আনিলে,
সেই জাহাজৰ কল ভাঙি উত্তৰি গ'ল; তাক
পাচৰ মাহলৈকে ব'ল ।

হানোৱৰ দেলৰ মহা বজা ব্ৰিড্‌জ্‌ হ'ল।
টেও ইজলগৰ জিতিয় জৰ্জ মহা বজাৰি পুতক
হৈছিল।

ফ্ৰাঙ্কৰ বজা আপোন ঘৰৰ পৰা ওলাই
আহোঁতে, বখিয়া চিপাহিবিলাকৰ মাজৰ এজ-
নে চল চাই আপোনাৰ বন্ধুকেৰে বজালৈ
গুলিউআত গুলিএ বজাৰ টুপিড লাগি মূৰৰ
ওপৰে দি গ'ল। সেই চিপাহিক খৰি বান্ধি
সেই বাতিএই পান দগু কৰা হ'ল। আৰু
সেই গুলিউআৰ কথা কোনো সমাচাৰ পত্ৰত
নে চাপিবলৈ দ্ৰুত আগ্যা কৰিলে।

মু'অলিফ নগৰৰ ব্ৰিলিয়ন্ত নামে এখন ভাপ
জাহাজ কাটি ১০০ মান মানুহ মৰিল।

কলম্বচ নামে এটা ডাক্তৰ হাতি আমেৰিকা
দেলৰ মানুহক দেখাই ধন পাবৰ নিমিত্তে
অনেক বছৰ লৈ ফুৰাইছিল। জোআ বছৰত
এদমচ নামে এখন গাঁৱত সেই হাতি দলজত
পাৰ হৈ জাঁওতে, দলজ ভাগি হাতি বৰ দুখ
পাই অলপ দিনৰ পাচে মৰিল। সেই হা-
তিৰ ৩০,০০০ টকা দাম বুলি, গাঁৱলিয়াবিলা-
কৰ পৰা দলজ বেয়া হেতুকে সেই ধন পাবৰ
নিমিত্তে হাতিৰ গৰাকিএ সিহঁতৰ ওপৰত গোচৰ
কৰিচে।

কিচিঙ্কেন নগৰত ৭ বছৰৰ পূৰ্বৰ পৰা
ডাক্তৰ পাগ ভোঁহৰেৰে মাটিড ১২৫২ হাত
দলৈকে বিছা দিলত একে বেলিএ লোন পানিৰ
পূজ ওলাই, ৩৯ হাত ওখলৈকে তাৰ পানি
উধি গৈ থাকে। তাৰ মূৰত কিছু বহল হৈ
পানি বিন্দু বিন্দু হৈ চাৰিও ফাললৈ পৰে;
দেখিবলৈ ওখ খাজুৰ গচৰ নিচিনা, বৰ সুন্দৰ।
মিনিটে পতি ৮০।৮০ মোন পানি ওলাই;
তাৰ ৩০ সেৰ পানিৰ পৰা এসেৰ লোন উত-
পন হ'ল। সেই পানি মুকুআই লোন বেচি
বিছা দিয়া খৰচ অলপ কালতে পালে।

১৮৪১ সঁকত পাৰি নগৰত মলৌ চাহাবে
১০০০ হাত দলৈকে বিছা দিলত তাৰ পৰা
ফুটাই পতি ৮৪,০০০ মোন পানি ওলাব পৰা
বেগেৰে ফুৰুক ওলাল। তাৰ পানি গৰম;
ভাপৰ জোখত ৮০ ডিগ্রি উন্ন।

বৰ্নিও উপদিপৰ দাঁতিতে দলকিন নামে
এখন জাহাজৰ মানুহে বেহা বেপাৰ কৰোঁতে
ডকাইতৰ নাও তিনি খন চাপি আহি সিহঁ-
তৰ কোনোবিলাকে ছিৰা দৰীওতে লগৰ মা-
নুহে কাপ্তান আৰু দুভিয় কাপ্তান চাহাবক আৰু
জাহাজি ৩।৪ জনকো কাটি পেলালে। পাচে
পূব ফালে দি জাহাজ পোনাই এখন গাঁৱত
লোমোআত তাৰ অধিকাৰে জাহাজক খৰি ইজ-
বাজি এজন কাপ্তান চাহাবৰ হাতত লোখাই
দিলে; কিন্তু ডকাইত পলাল, জাহাজ মাখোন
পালে।

এপ্ৰিল, অৰ্থাত বহাগৰ পঞ্জিকা।

Almanac for April, A. D. 1852. Sol. Sac 1774.

এপ্ৰিল	চত	বাৰ	তিথি	দিনমান	এপ্ৰিল	বহাগ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	২০	৪	১২	১২।১৮	১৬	৫	৬	২৭	১২।৪০
২	২১	৬	১০	১২।২০	১৭	৬	৭	২৮	১২।৪৪
৩	২২	৭	১৪	১২।২২					
					১৮	৭	১	২৯	১২।৪৬
৪	২৩	১	১৪	১২।২০	১৯	৮	২	৩০	১২।৪৭
৫	২৪	২	১৬	১২।২৫	২০	৯	৩	১	১২।৪৮
৬	২৫	৩	১৭	১২।২৬	২১	১০	৪	২	১২।৪০
৭	২৬	৪	১৮	১২।২৮	২২	১১	৫	৩	১২।৫২
৮	২৭	৫	১৯	১২।৩০	২৩	১২	৬	৪	১২।৫০
৯	২৮	৬	২০	১২।৩২	২৪	১৩	৭	৫	১২।৫৪
১০	২৯	৭	২১	১২।৩৪					
					২৫	১৪	১	৬	১২।৫৫
১১	৩০	১	২২	১২।৩৬	২৬	১৫	২	৭	১২।৫৬
১২	১	২	২৩	১২।৩৭	২৭	১৬	৩	৮	১২।৫৭
১৩	২	৩	২৪	১২।৩৯	২৮	১৭	৪	৯	১২।৫৮
১৪	৩	৪	২৫	১২।৪০	২৯	১৮	৫	১০	১২।৫৯
১৫	৪	৫	২৬	১২।৪২	৩০	১৯	৬	১১	১৩।০

THE ORIENTAL,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mis-
sion Press, by O. T. CUTTER, for the Ameri-
can Baptist Mission in Assam.

অৰুণোদয়

৭ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, এপ্ৰিল, ১৮৫২।

নম্বৰ ৪।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, APRIL, 1852.

NO. 4.

গুয়াতিমালা দেশৰ বিৱৰণ।

Geography of Central America.

উত্তৰ আৰু দক্ষিণ আমেৰিকাৰ মাজত জিহুৱাৰ ভাঙি মাটি আছে, তাৰ নাম গুয়াতিমালা। তাৰ পূব কালে কাৰিবি সমুদ্ৰ আৰু দক্ষিণ আমেৰিকা, পশ্চিম আৰু দক্ষিণ কালে পাচিফিক সাগৰ, উত্তৰ কালে মেক্সিকো আৰু কাৰিবি সমুদ্ৰ। তাৰ মাজত ৫ খন প্ৰদেশ আছে; গুয়াতিমালা, চানচালবাদোৰ, হন্দুৰচ, কষ্টৰিকা নিকৰাগুয়া। তাৰ পুনৰ দাঁতি মক্সিকোটো দেশ বোলে। গুয়াতিমালা দেশৰ দৈৰ্ঘ্য ১০০০ মাইল; প্ৰস্থ ১০০ মাইলৰ পৰা ৩৫০ মাইললৈকে হৈছে। তাৰ নিবাসি লোক প্ৰায় ২০,০০,০০০ হৈছে।

মেক্সিকোটো দেশৰ পৰা অগ্নি দিসলৈ জোআ ডাব্ৰৰ এলাৰি পৰ্বত গুয়াতিমালাৰ মাজ ঠাইতে আছে। তাৰ মাজত জুই ওলোআ টিৰ ২১ টা আছে। তাৰ কাৰনে অনেক অনেক কুঁইকঁপ গৈছে। ভাল ভাল নগৰ আৰু পকি ঘৰ সাজিলে কুঁইকঁপত ভাগি পৰা জাই।

গুয়াতিমালা পূবৰি নগৰ ১৭৭৪ সঁকত কুঁইকঁপৰ দোআৰাই নষ্ট হ'ল। পাচে নতুনকৈ সাজোতে সকলো ঘৰ চাপৰ কৰিলে। ১৮৩০ সঁকত নতুন নগৰবোৰো ডালেমান গিৰ্জা আৰু আন আন সুন্দৰ ঘৰো পেলোআ হৈছিল। সেই নগৰৰ দুই কালে জুই ওলোআ পৰ্বত আছে; এটাৰ নাম আগুয়া অৰ্ঘাত পানি পৰ্বত, এটাৰ নাম কুইগো অৰ্ঘাত অগ্নি পৰ্বত।

১৮৩৪ সঁকত নিকৰাগুয়া প্ৰদেশৰ কচি

গুইনা পৰ্বতৰ পৰা জুই আৰু তপত জোল বৰ আচৰিত সবদেৰে ওলাল; সেই সবদ ১০০০ মাইলৰ আঁতৰত থকা বগটা নগৰৰ লোকে সুনিলে; আৰু পৰ্বতৰ পৰা উৰি জোআ চাই ৮০০ মাইলৰ বাট গৈ জামেকা মাজুলি পৰিল।

পৰ্বতৰ পৰা দুই কালে পাচিফিক আৰু আটলান্টিক সাগৰ বৰ দূৰ নো হোআত সেই দেশত দিঘল ডাব্ৰৰ নদি নাই; সৰু সৰু নদি অনেক আছে। নিকৰাগুয়া সৰোবৰ দিঘে ১২০ মাইল, প্ৰস্থ ৫০ মাইল হৈছে; তাৰ পশ্চিম কালে লিওন নামে আন এখান আছে, পাচিফিক সাগৰৰ পৰা লিওন সৰোবৰলৈকে ১৩ মাইল মাথোন। এতিয়া সেই দুই পানিৰ লগ লগাবলৈ নৈ খানিছে; জেতিয়া সেই নৈ খানি এটাৰ, তেতিয়া জাহাজেৰে আটলান্টিকৰ পৰা পাচিফিকলৈকে পানিএ দি জাব পাৰিব। লিওন আৰু নিকৰাগুয়া সৰোবৰৰ পৰা চানজোআন নদি পূব কাললৈ বৈ গৈ কাৰিবি সমুদ্ৰত পৰিছে। নিকৰাগুয়া সৰোবৰৰ মাজত অনেক সৰু সুন্দৰ মাজুলি থাকে, এটাৰ মাজত জুই ওলোআ পৰ্বতৰ টিৰ আছে। লিওন সৰোবৰৰ দাঁতিত লিওন নগৰ আছে; তাৰ নিবাসি ২০,০০০ হৈছে। মক্সিকোটো প্ৰদেশত কেৱল হাবি, আৰু আদিবাসি অসভ্য লোক থাকে। হন্দুৰচ প্ৰদেশত জুৰিলো নগৰ সাগৰৰ ওচৰত আছে; কিন্তু তাত জৰ নৰিয়া বেগাই পৰে।

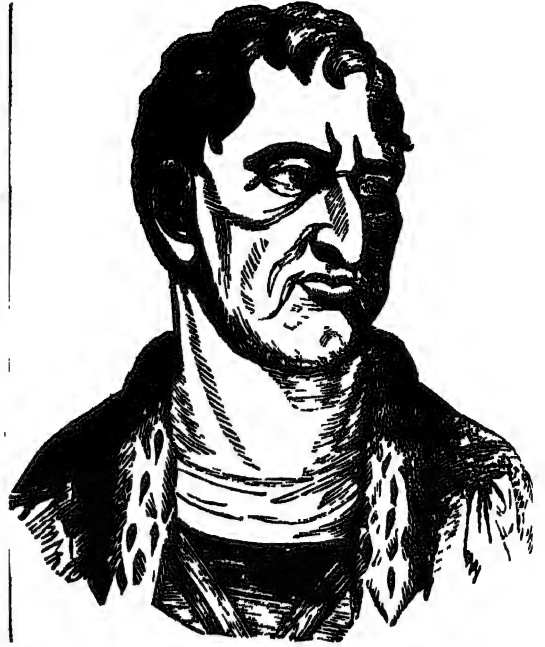
গুয়াতিমালা দেশত উত্থাপন হোআ বস্তু প্ৰায়ে মেক্সিকোটোৰ নিচিনা। কোনো ঠাইত

সোন, আৰু অনেক ঠাইত ৰূপ ওলাই । নিল, ৰূপাহ, চেনি, কচিনি, আৰু কেতবিলাক বহু বৰেনেৰে কাপৰ বোলোআ কাঠ, আৰু মহগনি নামে এবিধ মিহি বৰ টান কাঠ আছে, তাৰে সুন্দৰ আলমাৰি চন্দুক লাজে । এপ্রিল মাহৰ পৰা ৫ মাহলৈকে সেই দেশত বাৰিষা হৈছে ।

গুয়াতিমালাৰ প্ৰাই আৰু থিনি মান মানুহ আদিবাসিৰ বজ্জহ, পাচ ভাগৰ এভাগ বগা লোক, অৱসেসবিলাক দোঅনিয়া জাতি । আদিতে তাৰ নিবাসি লোক মেক্‌চিকোৰ পৰা আহিল, মেক্‌চিকো ভাৰাৰে সিহঁতৰ ভাষা মিলিছে । সিহঁতৰ প্ৰধান নগৰৰ নাম উতাভ্‌লান; তাৰ ৰাজ ঘৰ, মন্দিৰ আদি কৰি প্ৰায়ে মেক্‌চিকোৰ সমান হৈছিল । কৰ্ত্তেজৰ দিনত তিকম উমাম নামে সিহঁতৰ ৰজাই কৰ্ত্তেজৰ সেনাপতি আলববাদোৰ লগত অনেক জুখ কৰিলে । জামালা নদিৰ ওচৰত বৰ জুখ চৰেলি হৈছিল; সেই নদি এতিয়ালৈকে তেজৰ নৈ বোলে । উতাভ্‌লান নগৰত সোমাবলৈ দুই দুআৰ মাখোন অহাছিল; বনৰ কালত আদিবাসিৰ ৰজাই ইল্লানিয়া লোকক মাৰিবৰ মনেৰে সিহঁতক নগৰৰ ভিতৰলৈ সৰনাগত হম বুলি মাতিলত আপোনাৰ নগৰ খনত জুই লগাই পুৰি পেলালে; কিন্তু আন কোনো আদিবাসি বিশ্বাস যাতি হৈ ইল্লানিয়াত সেই কথা বুজালে, তাৰেই সিহঁতে বখ্যা পৰিল । ১৫২৪ সঁকত ইল্লানিয়াই সকলোকে জিকি গুয়াতিমালা নগৰৰ মূল স্থাপন কৰিলে । ইল্লানিয়াই সেই দেশ প্ৰায়ে ৩০০ বছৰলৈ ৰাজ সাসন কৰিলে । ১৮২১ সঁকৰ পৰা নিবিলাক স্বতন্ত্ৰ হৈছে । সিহঁতে ৰুমিয়া ধৰমত প্ৰবৰ্ত্তে ।

গুয়াতিমালাৰ ভিতৰত অনেক পুৰনি নগৰৰ ভগা সিল আদি কৰি আচৰিত চিন আছে । মন্দিৰ, দল, আৰু দেৱতাৰ মূৰ্ত্তি অনেক পোআ জাই । দেৱতাৰ মূৰ্ত্তিৰ মিচৰ দেশৰ মূৰ্ত্তিৰ দৰে হৈছে । সেই পুৰনি নগৰৰ নাম, পালেঙ্ক, ওকোচিঙ্কো, উতাভ্‌লান, পভিনাঙ্কিঙ্ক, মিক্‌কো, হোএঙ্কহোএঙ্কলাপান; আৰু পুৰনি বস্তু থকা আন আন ঠায়ে আছে ।

Christopher Columbus, born 1435.

পাচিম দিপ প্ৰথমে বিচাৰি পোআ
লোকৰ বিবৰন ।

Discoverers of the Western Hemisphere

খ্ৰীষ্টকৰ কলম্বচ নামে আমেৰিকা দিপ প্ৰাথম দৰ্শন পোআ জন ১৪৩৫ সঁকত জেনোআ নগৰত জনমিল । ১৪ বছৰ বয়সত ভেঁও ভুমাৰ সমুদ্ৰত জাহাজেৰে ফুৰিব ধৰিলে ।

Sebastian Cabot, born 1477.

পশ্চিম দ্বীপক স্বনাম দিওজা আমেৰিকো বেচ্পুচিৰ নকচা।

Americus Vesputius, born 1451.

১৪৯২ সঁকৰ ৩ আগষ্ট সুকুৰ বাবে পালচ নগৰৰ পৰা জাহাজ মেলি ১১ অক্টোবৰ তা-
ৰিখত গুআনানহানি মাৰ্জুলি দেখা পালে; তাৰ
পৰা গৈ ২৮ অক্টোবৰত কুবা মাৰ্জুলি, আৰু
৬ ডিচেম্বৰত হাইতি মাৰ্জুলি পালে। ৪ জা-
নুআৰি তাৰিখত ইল্লানিয়ালৈ উভতি জাবৰ
মনেৰে জাহাজ মেলি বাটত জাঁওতে বৰ চুমু-
হা বতাহ বৰখুন হোআত জাহাজ তল জাব
বুলি নতুন দ্বীপ দেখা পালোঁ, আৰু সকলো
কথা চালত লিখি পিঁপাত ভৰাই দি সাগৰত
পেলালে। কিন্তু পাচে বতাহ সাম কাটিলত
সিবিলাক বধা পৰিল। ১৫ মাৰ্চত আৰুও
পালচ নগৰ পালে। তাতে বজাই মজতা
কৰি ঠেঙক বৰ লোক পাতিলে। আৰু দু
বেলিও পাল ভৰি সাগৰ পাৰ হৈ বহুত দেশ
পালে। সেসত ঠেঙৰ অনেক সৰুএ আলচ
কৰি বজাৰ আগত ঠেঙৰ কোনো কোনো দাই

পেলালত ঠেঙক ধৰি লোআ
দি বৰ অমৰ্জতা কৰিলে।
১৫০৬ সঁকৰ ২০ মেই তাৰি-
খত বালাদলিদ নগৰত ঠেঙৰ
মিডু হ'ল; পাচে ঠেঙৰ ঘৰা
সৰ চন্দুক হাবানা নগৰলৈ
নিবৰ গিৰ্জা ঘৰত পুতি থৈ-
চিল। ঠেঙৰ নকচা সি কালে
ওপৰত লিখা আছে।

আমেৰিকো বেচ্পুচি কল-
ৰেঞ্চ নগৰত ২ মাৰ্চ ১৪৫১
সঁকত উপজিল। কলৰচৰ
জাতাত অনেক দেশ পোআ
সুনি তাৰ উচাহ বাৰ্হি অনেক
বেলি জাতা কৰি ১৪৯৯ সঁকত
ভালে খনি সৰু মাৰ্জুলি দেখা
পালে। ১৫০৩ সঁকত ঠেঙ
ব্রাজিল দেশ পালে। সেই
জনৰ কথাত বজাই ভাল পাই
পশ্চিম দ্বীপ তাৰ নামৰ দৰে
আমেৰিকা নাম দিলে। কিন্তু
প্ৰথমে দেখা পোআ কলহুচে।

চিবাতিয়ান কাবত ১৪৭৭ সঁকত ব্ৰিটল
নগৰত উপজিল। ১৪৯৬ সঁকত ঠেঙ আট-
লান্তিক সাগৰ পাৰ হৈ নুৰুগলণ্ড মাৰ্জুলি
পালে। পাচে দখিন আমেৰিকালৈ গৈ চেত
চালবান্দোৰ নামেৰে এখন কৌঠ বাতিলে।
১৫৫৭ সঁকত ঠেঙ ব্ৰিডু হ'ল। ঠেঙৰ নকচা
সি পিটিৰ তলত লিখা হৈছে।

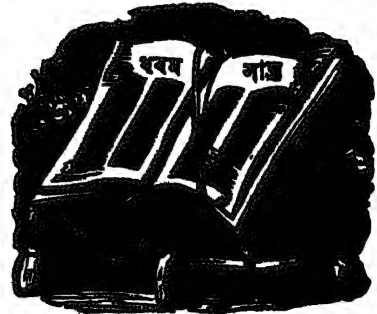
দাবৰবিল নামে এজন আমেৰিকান জাহা-
জৰ কাপ্তান চাহাবে গত আগষ্টৰ ২৭ তাৰি-
খে জিব্ৰাল্‌তৰ সুঁতিৰ দখিন কালে কুৰি সাগ-
ৰৰ দাঁতিত এটা সৰু পিঁপা পাই ভান্ধি তাৰ
ভিতৰত এটা নাৰিকল, নাৰিকলৰ ভিতৰত
১৪৯৩ সঁকত লিখা এখন চাল পালে, তাত
খ্ৰিষ্টকৰ কলহুচ নাম, আৰু ঠেঙ দেশ পোআ
বাতা লিখা আছিল, এই আচৰিত কথা এখন
আমেৰিকাৰ সমাচাৰ পত্ৰত লিখা হৈছে, কিন্তু
আমি সঁচা জেন নে দেখোঁ।

ইস্বেৰে পাপ কৰাই নে?

Arguments of a Brahman on the Origin of Sin.

এপ্রিল ২ তাৰিখে বেলা তিনি বজাৰ সম-
য়ত মই অকলেই গৈ সিবিলগৰ খানাব ওচৰত
থকা গচৰ তলত চাৰি পাঁচ জন লোক বহি থকা
পাই, ময়ো সিবিলগৰ আগত কথা হবৰ নি-
মিত্তে বহি, ক্ৰমেৰে প্ৰভুৰ কথা কবলৈ ধৰিলোঁ।
পাচে সৰহ মানুহ তাতে গোট খোআত বহ
বেলালৈ প্ৰভু যিচুএ কৰা মহা প্ৰাচিভৰ কথা
কিৰ্তন কৰিলোঁ। তাৰ পাচে এটা বজালি বা-
মুন আহি মোৰে সৈতে বাদ কৰি কলে, পাপ
নো কি? কিয়নো জগতৰ সকলো প্ৰাণি পাপি
বুলি মই কৈছিলোঁ। তাতে সি বৰ মাতেৰে
কলে, কোনো মানুহৰ পাপ নাই। পাচে মই
কলোঁ, জেতিয়া কোনোএ মিচা কই, বা চুৰ
কৰে, বা বেচা কৰে, তেতিয়া সেইবোৰ কৰ-
মক পাপ নো বোলে নে? আৰু তেনে কৰম
কৰা লোককো পাপি বুলি সাত্ৰে আৰু মানু-
হেও ন কই নে? তাতে সি উত্তৰ কৰিলে,
মানুহে জি পাপ কৰে, তাক ইস্বেৰে কৰাই,
সেই নিমিত্তে মানুহৰ গাত পাপ নে লাগে।
পাচে মই কলোঁ, যদি ইস্বেৰে পাপ কৰাই,
তেন্তে মানুহৰ গাত কোনো দোষ ন হ'ব হই;
কিন্তু আমি জানিচোঁ, জি জনৰ নামেই পৰম,
তেনে কোনো মতেও পাপ ন কৰে, পাপৰ
চাঁয়াতো ভৰি নি দিএ, লোককো ন কৰাই,
তাত বাজে জিবিলকেই পাপ কৰম আচৰন
কৰে, সেইবোৰকো পাতকি বুলি ঘোৰ নৰকত
জাতনা ভুঞ্জাই। তেতিয়া সি আকও কলে,
তুমি কোআ কথা ন হই, কিয়নো ইস্বেৰে জে
মানুহৰ দোআৰাই পাপ কৰাই, তাৰ কাৰন
এই; জেনেকৈ সকলো মানুহে একে কৰম ন
কৰি প্ৰতি জনে বিধ বিধ কৰম কৰি সৰিলক
পোলন পালন কৰিচে, সেই ৰূপে ইস্বেৰেও মা-
নুহক বেলেগ বেলেগ স্বভাও দিচে; তাতে কো-
নোএ মিচা কৈ প্ৰবৰ্তিচে, আনে বেচাৰি কৰি-
এই প্ৰবৰ্তিচে। এই ৰূপে প্ৰতি জন মানুহে
পাপ কৰম কৰাতো আপোন আপোন পেট
পোহা হৈচে। এই নিমিত্তে কোনো মানুহৰ

পাপ নাই, কিয়নো নিইতৰ প্ৰতি পালনৰ হে-
তুকে ইস্বেৰেই প্ৰতি জন লোকৰ মনত তেনে
স্বভাও লগাই দিচে। জেতিয়া মানুহে আ-
পোন স্বভাৱৰ দৰে কৰম কৰি পেট পোহা হৈ-
চে, তাতে ইস্বেৰৰো সেৱা কৰা হৈচে। তাতে মই
উত্তৰ কৰি কলোঁ, যদি ইস্বেৰে পাপ কৰম
কৰিবলৈ মানুহক সন্মত দিচে, তেন্তে পুনৰাই
তাক ন কৰিবৰ কাৰনে সাত্ৰ বিধানত কিয় নি-
সেধ কৰে? আৰু কৰিলেও দোৰ্ঘোৰ নৰকৰ
মাজত পেলাই জাতনা ভুঞ্জাম বুলি কি কাৰনে
ভই দেখুআই? আৰু সেই কথাৰ যদি প্ৰমান
লাগে, তেন্তে জগতৰ মাজলৈ চাই দেখা, মৰন,
লোক, জাতনা, মাউৰ, ঐকাল আদি নানা বিধ
দুখ কি কাৰনে সৰ্বদাই উপস্থিত হৈ থাকে?
আৰু এই সপ্তসাতো বজা আৰু অধিকাৰবি-
লাকে মিচলিয়া, চোৰ, ডকাইত, অনিয়াই, মা-
নুহ বধি, আদি দুই কৰম কৰাবিলাকক ধৰি
কি কাৰনে দণ্ড কৰে? তাত বাহিৰে যদি জগ-
তৰ মাজত কোনো পাপিএই নাই, তেন্তে মৰ-
নৰ কথা সুনাত নৰকত পৰাৰ ভয়েৰে কিয় ভই
কৰে? আৰু তুমি আপোনাৰ ইস্বেৰ বুলি পৰ-
কালৰ নিমিত্তে জি জনক আসুই কৰিচা, সেই
বামে জেতিয়া ৰাখ্যল আদি ৰাৱনক বধি
অজোধ্যা নগৰলৈ সিঁতাক উধাৰি আনিলে,
তেতিয়া ৰাৱনক বধ কৰাত ব্ৰাহ্মন বধি হলোঁ
বুলি কি কাৰনে অস্বমেধ জগা কৰিলে? আৰু
তুমি কোআ মতে পাপ কৰি মানুহে আপোন
আপোন পেট পোহাতে যদি ইস্বেৰৰ সেৱা
কৰা হল, তেন্তে ধৰম কৰম কৰিবলৈ কি কাৰ
আচে? আৰু কি কাৰনে বা সাত্ৰ বিধান লাগি-
চে? এনে কথা সুনাত বামানে খজ কৰি, ভোৰ
কথা নু সুনোঁ বুলি গুচি গল। ন. ল. ক.

জাতিকৰ জাতী, ৫ আখ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 5.

পাচে সুবুধিএ খ্ৰিষ্টিয়ানত কিছু কথা সুধি
তাৰ উত্তৰ সুনিৰ খুজিলে ।

সুবুধি । তুমি জি দেসৰ পৰা আহিলা,
তাক কেতিয়াবা কেতিয়াবা আৰু নো সোঁঅৰা
নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । সূঁঅৰিচোঁ, কিছু লাজ আৰু যি-
নেবেহে সোঁঅৰোঁ । জি দেস এৰি আহিচোঁ,
তালৈ মই মন কৰা হলে, উভতি জাবৰ উপাই
পালোঁহেঁতেন; কিন্তু এতিয়া হলে ইয়াতকৈ
উত্তম অৰ্থাত স্বৰগি এক দেসলৈ ইচা কৰোঁ ।

সুবুধি । সেই দেসত থাকোঁতে জিহত জি-
হত আদৰ আছিল, তাক লগত কিছু নানিলা
নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । হই, কিছু কিছু আনিলোঁ, কিন্তু
মোৰ ইচাবে ন হই; বিসেসকৈ মনৰ জি সপ্ত-
সাহিক ভাবনাত মই আৰু মোৰ প্ৰতিবাসি
সকলে বৰ সন্তোষ পালে, সেইবোৰ আনিলোঁ,
কিন্তু এতিয়া সেই সকলো কথাত মোৰ কেৱল
দুখ; আৰু মই আপোনাৰ সোঁঅৰা সকলো
কথা জদি বাচিব পাৰোঁ, তেন্তে সেই কথা সোঁঅ-
ৰিবলৈ ইচা ন কৰিলোঁহেঁতেন; কিন্তু মোৰ
জ্যেতিয়া সজ কৰম কৰিবৰ ইচা হই, তেতিয়া
কুকৰমেহে মোৰ লগ লই ।

সুবুধি । এনে জি কথাই তোমাক বাধা কৰে,
সেইবোৰক কেতিয়াবা কেতিয়াবা দমা জেন
নো পোআ নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । হই, কদাচিত পাঁও, কিন্তু যনে
যনে ন হই; এনে সুভাগ্য সময়ই মোৰ
সুৱৰ্ণমই কাল ।

সুবুধি । তোমাৰ এনে বিধিনি জ্যেতিয়া দমা
জেন পোআ, তেতিয়া কি উপায়েৰে দমন কৰা
হল, সেয়ে তোমাৰ মনত পৰিচে নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । হই, মনত পৰিচে; গেৰেজনিৰ
ওপৰত জি দেখিলোঁ, তাক সোঁঅৰা, সি এটা
উপাই; আৰু মোৰ বুঢ়ী দিয়া চোলাক চোআ,
নাইবা বুকত থকা বুৰাক চোআ, বা মই জো-
আ ঠাইৰ কথাত মনৰ উচাহ বাহিলে, সেই

সকলোৰে দোআৰাই সপ্তসাহিক বিধিনি গুচা
জেন পাঁও ।

সুবুধি । কি কাৰনে নো চিওন পৰ্বতলৈ
জাবলৈ তোমাৰ এইমান ইচা আছে ?

খ্ৰিষ্টিয়ান । কাৰন এই; গেৰেজনিত জি জন
আৰি মৰা হৈছিল, তাতে তেঁওক জিয়া দেখি-
হটলহে মোৰ আলা আছে; আৰু জি জি কথাৰ
দোআৰাই এতিয়ালৈকে মোৰ বিধিনি হৈছে,
সেই সকলোৰে পৰা তাত মুকুত হবলৈ বাধা
কৰোঁ; আৰু সেই ঠাইত মৰন নাই বুলি কই;
আৰু জি জি লোকত মোৰ বৰ সন্তোষ হব,
এনে লোকৰ মাজত মই নিবাস কৰিম । আৰু
সঁচাকৈ কঁও, সূনা, তেঁও মোৰ বোজা গুচুআ
হেতুকে মই তেঁওক প্ৰিতি কৰোঁ; আৰু মোৰ
ভিতৰৰ বোগত বিৰক্ত হৈচোঁ; জি ঠাইত মই
আৰু ন মৰিম, আৰু জি সতাই পবিজ, পবিজ,
পবিজ বুলি সৰ্বকালে গাই থাকে, সিবিলাকৰ
লগত থাকিবলৈ মোৰ বৰ বাধা ।

তেতিয়া প্ৰিতিকাৰিএ খ্ৰিষ্টিয়ানত সুধিলে,
তোমাৰ লৰা তিবোতা আছে নে? তুমি বিএ
মানুহ হৈচা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । তিবোতা আছে, আৰু লৰাও
চাইটি ।

প্ৰিতিকাৰি । লগত কিয় নানিলা?

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে কান্দিব খুজি বুলিলে,
অস, সেয়ে হলে মোৰ বৰ ইচা; কিন্তু মোৰ
জাতীৰ কথাত সিবিলাকে নিচেই বেজাৰ কৰি-
লে ।

প্ৰিতিকাৰি । তুমি নিইতে সৈতে কথা বাতী
হৈ, নিইতে পাচত থকাৰ ভই দেখাবলৈ
কাৰ্য্য কৰিব লাগিছিলে ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । মই তাক কৰিলোঁ; আৰু আ-
মাৰ নগৰৰ জি বিনাসৰ কথা ইহাৰে মোক দে-
খালে, তাক মই সিবিলাকত কলোঁ; কিন্তু ইতি-
কিছ কৰা জেন মোক দেখিলে, কথা ন পঠি-
য়ালে ।

প্ৰিতিকাৰি । কিন্তু ইহাৰে জেন তোমাৰ আ-
লচক আনিবাব কৰে, এনে প্ৰাৰ্থনা কৰিলা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । হই, বৰ ইচাবে কৰিলোঁ, কিয়-

নো মোৰ ষৈনি আৰু দুখিয়া লৰাটিহঁত মোটল বৰ ইষ্ট, তুমি ইয়াক জানিব লাগে।

প্ৰতিভাৰি। আৰু তোমাৰ আপোনাৰ খেদ আৰু সৰ্বনাসৰ ভই সিবিলাকত কলা নে? সেই সৰ্কলো কথা তোমাৰ আগত ভালকৈ প্ৰকাশ হল বুলি জানিচোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। বেলিএ বেলিএ ঘনে ঘনে কলোঁ। আমাৰ মূৰৰ ওপৰত অৰা হৈ থকা দণ্ডৰ কাৰনে মোৰ জি ভই, তাক সিবিলাকে মোৰ মজিন মুখ, চকুৰ লো, কম্পনৰ দোআৰাই চিনিব পাৰিলে; কিন্তু সিবিলাকক মোৰ লগত জাভা কৰাবলৈ সেই সকলোৰে সক্তি নাই।

প্ৰতিভাৰি। সিহঁতে জে তোমাৰে সৈতে নাছিল, কি আঁলোআহ কৰিলে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। ষৈনিএ হলে এই সৎসাৰ হে-
কআম বুলি সৎসই কৰিলে; লৰাইতেও সুখৰ মোহত মন দি আছে; এই ৰূপে ই জনৰ এই কথা, সি জনৰ সেই কথাত থাকি এই দৰে অকলেই ফুৰিবলৈ মোক এৰিলে।

প্ৰতিভাৰি। কিন্তু তোমাৰ লগত আনিবৰ বুধিৰে সিহঁতত জি কথা কলা, কি জানি তোমাৰ সৎসাৰিক আচৰনেৰে সেই কথা বিকল হই?

খ্ৰিষ্টিয়ান। মোৰ আচৰন হলে, মই সলা-
গিব নোআবোঁ হই; মোৰ অনেক দাই আছে, মোৰ মনে জানিচোঁ। লোকৰ হিতলৈ জি উপদেৰ কোনো মানুহে সিহঁতৰ মনত গিয়ান কথাৰে লগাব খোজে, তাক অসুভ আচৰনেৰে সি বেগতে লুটিয়াব পাৰে, এয়ে স্বৰূপ; তথাপি মোৰ আপোন কোনো কুকৰমেৰে জাভা-
লৈ সিবিলাকৰ মন অনিচা ন কৰিবলৈ সাৱ-
ধানে আচিলোঁ, ইয়াকে কব পাৰোঁ। আৰু সেই কাৰনে সিবিলাকেও মোৰ আচৰন অতি কঠিন বুলিলে, আৰু সিবিলাকে জি কৰমত একো বেয়া ে দেখে, এনে কৰম সিবিলাকৰ হিতৰ নিমিত্তে মই তিয়াগ কৰিলোঁ; আৰু মই ইয়াকে বুজিচোঁ, মোৰ কিবা দেখি তাৰ দোআৰাই যদি সিহঁতে বাধা পাই, তেন্তে ইহ-
বৰ অহিতে নাইবা চুবুৰিয়াৰ বিৰোধে পাপ

কৰিবলৈ মোৰ জি অতি ভই, তাৰ দোআ-
বাইহে পালে।

প্ৰতিভাৰি। সেই ৰূপে কইনৰ কৰম অধৰ-
মি আৰু ভায়েকৰ কৰম ধৰমি হেতুকে সি ভা-
য়েকক অনুয়া কৰিলে; তোমাৰ লৰা তিবোভাই
জদি তোমাৰ এনে কথাত বেজাৰ পাই, তেন্তে
সিহঁতে আপোনাক কৈলানৰ অপাত্ৰ প্ৰকাশকৈ
দেখাই, কিন্তু সিহঁতৰ প্ৰান দণ্ড দোসৰ পৰা
তুমি আপোনাৰ জিয়াত্ৰা মুকুত কৰিলা।

মই সমাজিকত দেখোঁতে ভোজন জুগুত নো
হোআলৈকে সিবিলাকক এই ৰূপে কথোপ
কথন কৰি থকা দেখিলোঁ, পাচে সকলো জুগুত
হলত ভোজনত বহিল। তেতিয়া মেজত নানা
বিধ উতম খোআ বস্তু আৰু জঁকিয়াই নিৰ্মল
কৰা পনিয়ালৰ বসো আছিল। আৰু ভোজনত
বহি থাকোঁতে সিবিলাকৰ সকলো কথা বাভা পৰ-
তৰ গৰাকিৰ অৰ্থেহে হৈছিল; তেঁও কি কৰম,
আৰু তাক কি কাৰনে কৰিলে, আৰু সেই
ঘৰ বা কি কাৰনে সাজিলে, সেই সকলোকে
কথোপকথন কৰিলে। সিবিলাকৰ কথাৰ দো-
আৰাই তেঁও বৰ জুধাক সেনাপতি হৈছিল,
আৰু মিত্ৰৰ সক্তি কৰোআ জনক জুধ কৰি
জিনিচিল, ইয়াক মই বুজিলোঁ; তথাপি সেই
জুধ কৰি তেঁও আপুনি বৰ আপদত পৰিল,
ইয়াকে নুনি তেঁওলৈ মোৰ প্ৰেম অভিসই
বাৰ্ছিল।

কিয়নো সেই কৰম কৰোঁতে তেঁওৰ ভেজ
বৰকৈ বৈ হানি হল, সিবিলাকে ইয়াকে কলে,
আৰু মই এই কথা পতিয়াইচোঁ বুলি খ্ৰিষ্টিয়া-
নেও কলে। আৰু তেঁও আপোনাৰ দৈনলৈ মৰ-
মেৰেহে তাকে কৰিলে, এই নিমিত্তে সেই সৰু-
লো কৰমত তেঁওৰ অনুগ্ৰহৰ জসল্যা অধিক
ৰূপে বাৰ্ছিল। তাৰ বাহিৰে তাত থকা কেতবি-
লাক পৰিয়ালে বুলিলে, তেঁও পেৰেহনিভ মৰাৰ
পাচেও আমি তেঁওক দেখা পাই কথা বাভা
হলোঁ; আৰু সিবিলাকে তেঁওৰ মুখে মৰনৰ
কথা সুনিবলৈ পোআত দ্ৰিচ ৰূপে কই, পটি-
মৰ পৰা পুৰলৈকে দুখিয়া জাভি লোকক
তেঁওৰ সমান মৰম কৰোঁতা কেঙ নাই। তাত

বাজে সিবিলাকে কোআ কখাৰ এই পুমান
দিলে, দুখিয়াৰ নিমিতে সেই কৰম কৰিবলৈ
ঠেও আপোনাৰ সকলো ঐশ্বৰ্য সোলোকাই পে-
লালে, আৰু অকল চিওন পৰ্বতত মই নে
থাকোঁ, ঠেও এনে অজিকাৰ কৰা সুনিৰ্ণোঁ ।
সিবিলাকে আৰু বুলিলে, স্বভাৱেৰে মগনিয়াৰ
আৰু গোবৰৰ দমত জনমা, এনে অনেক জাজি-
বোৰক ঠেও ৰাজ কৌঅৰ কৰিলে ।

এই ৰূপে দাম নিমালৈ কথোপকথন কৰি
সিবিলাক বখ্যা হবৰ নিমিতে আপোনাক অধি-
কাৰৰ হাতত সমৰ্পন কৰি সুন্দেগৈ । বেলি
ওলোআ দিলে চোআ খিলিকি দুআৰ থকা এখন
ডাঙ্গৰ ওপৰ খোঁটালিত খ্ৰিষ্টিয়ানক সুআলে ।
ততে অকন উদইলৈকে খ্ৰিষ্টিয়ানে টোপনিভে
খাকি, পাচে সাৰ পাই উঠি এই বচন গালে ।

এতিয়া কেনে ঠাইত নো আচোঁ,
দেখোঁ আতি চমত্কাৰ;
জাজি লোকক যিচু কি নো
কৰে মৰম উপকাৰ!
ঠেও খেমিলে ক্ৰিপা কৰি,
মই জি পাপি লোক অধম,
প্ৰেম আনন্দে মন পূবালে,
কৰি স্বৰ্গ বাসিৰ সম ।

এই ৰূপে পূজা সকলো উঠিলত আৰু কিছু
কথা বাজা হৈ সিবিলাকে খ্ৰিষ্টিয়ানত কলে,
এই ঠাইৰ আচৰিত বস্তু নে দেখাও মানে
তুমি জাব নোআবা । এই হেতুকে সিবিলাকে
তাক পুখি পাঞ্জি পৰ্হি খোঁটালিলৈ নি অতি
প্ৰাচিন বুৰঞ্জি দেখালে; তাৰ ভিতৰত সেই
পৰ্বতৰ অধিকাৰৰ বংশাৱলি প্ৰথমতে দেখা-
লে, ঠেও অনাদি জনমৰ দোআৰাই অনাদি
জনৰ পুত্ৰ হৈছিল; এই সমাজিকৰ কথা মোৰ
মনত পৰিচে । আৰু ঠেও জি জি কৰম
কৰিলে, তাৰ বহুল বিবৰন, আৰু ঠেও জি
হেজাৰ হেজাৰ সৈৱক আপোনাৰ কৰমত গ্ৰহন
কৰিলে, সিবিলাকৰ নাম, আৰু কাল বিস্তাৰ বা
স্মৃতি অৱলানত জি জি বসন্তি এই নে জাই,
এনে বসন্তিত ঠেও কি ৰূপে সিবিলাকক ধলে,
সেই সকলো কথা তাতে লিখা আছিল ।

পাচে অধিকাৰৰ কোনো কোনো সৈৱকে জি
প্ৰসংসাৰ জোগ্য কৰম কৰিলে, বিসেসকৈ সি-
বিলাকে জি ৰূপে ৰাজ্যক পৰাজই কৰিলে
আৰু মৰম কৰম কৰি পুতিগ্যাৰ কল পালে,
সিংহৰ মুখ বন্ধ কৰিলে, অগ্নিৰ তাপ সূমালে,
তৰোআলৰ মুখৰ পৰা উধাৰ হল, দুৰ্বল হো-
আৰ পৰাও বলি হৈছিল, জুখত জয়জুজ হৈ
বিৰোধ হোআ সৈন্যবোৰক খেদালে, এই সক-
লো কথা তাৰ আগত পৰ্হি সূনালে ।

সেই যবৰ বুৰঞ্জিৰ আন ভাগত এই কথা
পৰ্হি দেখুআলে, জিবিলাকে সেই পুত্ৰ আৰু
ঠেওৰ কৰমৰ বিৰোধে আগোৱে অনেক অনেক
অপৰাধ কৰিলে, সিবিলাকক আদি কৰি সক-
লকো পুনৰ বাৰ আপোনাৰ অনুগ্ৰহত গ্ৰহন
কৰিবলৈ ঠেওৰ ইচা আছে । তাত বাজে আন
আন পুখি আৰু অনেক আচৰিত বস্তু খ্ৰিষ্টিয়া-
নে দেখিবলৈ পালে; পূৰনি আৰু নও, ভবি-
ম্যত বাক্য, আৰু সত্ৰৰ ভই বিস্মই কৰোআ,
জাজিকৰ মুখ লাভনা কৰোআ জি কথা আৰু
পুতিগ্যা অৱলো যচিব, সেই সকলো তাৰ মা-
জত আছিল ।

পাচ দিনা সিবিলাকে তাক লৈ অত্ৰ খোআ
খোঁটালিৰ ভিতৰলৈ গল; তাতে সিবিলাকৰ
অধিকাৰে জাজিকৰ নিমিতে জুগুত কৰি খোআ
নানা বিধ বনুআ মাজ, তৰোআল, বাৰু, টুপি,
বুকুৰবি, সকলো ৰূপ প্ৰাৰ্থনা, অশ্বই পাইজাৰ
আদি কৰি অনেক অত্ৰ সত্ৰ দেখালে । আ-
কানৰ তৰাৰ সমান অসংখ্য লোকক অধিকা-
ৰৰ সেৱাৰ নিমিতে ভুসিত কৰিবলৈকো সেই
আহিলাই জুৰিব ।

পাচে ঠেওৰ সৈৱকে জি জি অত্ৰেৰে আচ-
ৰিত কৰম কৰিলে, তাৰো কেতবিলাক দেখাই
দিলে । মোচাৰ ডঙ, আৰু চিচিৰাক বধ কৰা
য়াএলৰ গজাল হাড়ুৰি, আৰু জি কলহ, ভেৰি,
চাকিৰে সৈতে গিদিওনে মিদিয়ানৰ কৌজক
খেদালে, সেইবোৰকো দেখালে । আৰু স্যাম-
গৰে জিহেৰে চ ল মানুহ মাৰিলে, সেই গৰুৰ
কাঁটি; আৰু চিমচোনে জিহেৰে মহা আচৰিত
কৰম কৰিলে, সেই গালৰ হাৰ; দাবিদে জি-

হেৰে গাভ নগৰৰ বিৰ গালিয়তক মাৰিলে, সেই
কিছা দলি আৰু সিল; আৰু পুত্ৰুএ সৎহাৰ
কৰিবলৈ উঠা দিনাই তেঁও জি ভৰোআলেৰে
পাপ পুৰসক নষ্ট কৰিব, সেই সকলোকে আৰু
আন আন উত্তম বস্তুকো দেখাই দিলে তাত
খ্ৰিষ্টিয়ানৰ বৰ সন্তোষ হ'ল। পাচে এই সকলো
কথাৰ অন্তত সিবিলাকে পুনৰ বাৰ ময়ন কৰি-
লে।

পাচে মই সমাজিকত দেখিলো, পুআ হ'লত
খ্ৰিষ্টিয়ান উঠি আগ বাৰ্হি জাবলৈ উপাই কৰি-
লে; কিন্তু আৰু এদিনলৈ পলম কৰিবৰ নি-
মিতে সিবিলাকে তাক বিনই কৰি কলে, কাই-
লৈ যদি দিন নিৰ্মল হই, তেন্তে তোমাক মনো-
হৰ পৰ্বতবিলাকক দৰ্শন কৰাম, তাতো তো-
মাৰ আৰু বৰ সান্তনা হ'ব, কিয়নো আমি থকা
ইয়াতকৈ সেই পৰ্বত তোমাৰ বান্ধিত থানৰ
ওচৰ। এই কথা সুনি খ্ৰিষ্টিয়ান মান্তি হৈ
বল। পাচে পুআ হ'লত সিবিলাকে ঘৰৰ
ওপৰ চোতাললৈ খ্ৰিষ্টিয়ানক নি দখিন ফাল-
লৈ চাব দিলে। তেতিয়া সি চাই দুৰৈত গচ-
নি, পনিয়ালৰ খেতি, নানা বিধ কুল আৰু গুটি,
পুজ আৰু ভুমুক, এই সকলোৰে ভূসিত এখন
অতি উত্তম আৰু দেখিবলৈ বৰ সুন্দৰ দেস
দৰ্শন পালে। পাচে সি সুধিলে, সেই দেসৰ
নাম কি? সিবিলাকে বোলে, সেই দেস ইমা-
নুএলৰ ৰাজ্য; আৰু এই পৰ্বত জেনে, সিও
ভেনেকৈ সকলো জাজি লোকলৈ উমৈহতিয়া
হৈচে। সেই চাই জেতিয়া পোআ, তেতিয়া
ভাত থকা মেৰ ৰখিয়াই দেখালে তুমি সেই
চাইৰ পৰা চাই স্বৰ্গিয় নগৰৰ দুআৰ দেখি-
বলৈ পাব।

পাচ দিনা খ্ৰিষ্টিয়ানে আকণ্ড আগ বাৰ্হিব-
লৈ ধৰাত সিবিলাক অমান্তি হোআ নাই, কিন্তু
বাটত কি জানি কোনো সত্ৰুএ খ্ৰিষ্টিয়ানক
আক্ৰমণ কৰিব, এই সৎসয়েৰে সিবিলাকে
তাক বুলিলে, আঁহা, আমি আৰু বাৰ অত্ৰ
খোআ খোঁটালিৰ ভিতৰলৈ জাঁওইক। তালৈ
গলত সিবিলাকে অচেদ অশেষ সাজেৰে সুৰৰ
পৰা ভৰিলৈকে খ্ৰিষ্টিয়ানক সজালে। এই

ৰূপে জুগুত কৰা হ'লত খ্ৰিষ্টিয়ানে সেই মি-
তিৰবিলাকে সৈতে দুআৰৰ বাহিৰ হৈ দুঅ-
ৰিত সুধিলে, তুমি কোনোবা জাজি লোকক
এই পোনে দি জাবৰ দেখিলা নে?

দুআৰিএ উত্তৰ কৰিলে, বোলে, হই, এজ-
নক দেখিলোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। বিনই কৰিচোঁ, তাক চিনিলা নে?

দুআৰি। তাৰ নাও সুধিলোঁ; সি বোলে,
মোৰ নাও বিহানি।

খ্ৰিষ্টিয়ান। ই, মই তাক চিনোঁ, সি মোৰ
নগৰৰ প্ৰতিবাসি, মোৰ ওচৰতে থাকে, মোৰ
জনমা চাইৰে পৰা সি আহিল। তোমাৰ
আন্দাজেৰে সি কিমান পালেগৈ?

দুআৰি। এতিয়া পৰ্বতৰ পইৰা পাব পাই।

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে বুলিলে, দুআৰি ককাই,
ইহৰ তোমাৰ সহাই হওক, আৰু তুমি মোক
জি অনুগ্ৰহ কৰিলা, তাৰ কাৰনে পুত্ৰুএ সদাই
তোমাক আশিৰ্বাদ বহাই দিওক।

সিকলিৰে বন্ধা দুই সিংহৰ মাজত থকা বাটে
জাঁওতে খ্ৰিষ্টিয়ানে ভয়ত থকি বোআৰ নকচ।

আব্ৰাহামলৈ অজ্ঞিকাৰ কৰা দেন।

Lesson V.—Abraham, or the Promised Land.

নোহাৰ পুত্ৰবিলাকৰ অনেক সতি সন্ততি আছিল, আৰু সিহঁতৰো ডালেমান সতি সন্ততি হৈছিল; পাচে জগতত লৰহ মানুহ হ'ল। সেই মানুহবিলাক ধৰ্ম্মি নে অধৰ্ম্মি? সিহঁত অধৰ্ম্মি। গচ কাটি তাৰে সৰু মূৰ্ত্তিবিলাক সাজি আপোনাৰবিলাকৰ আগত থৈ কলে, এই-বিলাক আমাৰ ইশ্বৰ, ইবিলাকে আমাক মুক্তি-দে, আৰু খাবলৈ আহাৰ দিএ; এই বেয়া কৰম মানুহবিলাকে কৰিলে।

জগতৰ প্ৰাই সকলো মানুহে সত্য ইশ্বৰৰ সলনি মূৰ্ত্তিবিলাক সেৱা পূজা কৰে। সেই মূৰ্ত্তিবিলাক কেতিয়াবা কাঠৰ, কেতিয়াবা সিলৰ, নাইবা সোন ৰূপৰ পৰা সাজে।

মোৰ প্ৰিয় লৰাইড, কেতিয়া ভোমোলাকে অলপ অলপ কথা কব পাৰিছিল। মাখন, ভে-ডিয়াৰে পৰা ভোমোলাকৰ পিজি মাজিএ ভো-মোলাকক মূৰ্ত্তি সেৱা কৰিবলৈ নিকোআৰ কা-বনে মই কিমান অসন্তোষ কৰোঁ।

ইশ্বৰে স্বৰগৰ পৰা মানুহবিলাকে মূৰ্ত্তি সেৱা কৰা দেখি অভিসই খঙ হ'ল। কিন্তু তেঁও সিহঁত সকলোকে নে মাৰিলে, কিয়নো প্ৰভু যিচু মানুহবিলাকৰ পাপৰ কাৰনে মৰিব বুলি কলে।

ভেডিয়া ইশ্বৰে কলে, মই এটা মানুহ বাচি লৈ, মোক প্ৰেম কৰিবলৈ আৰু মোৰ দাস হবলৈ তাক লিকাম। আব্ৰাহাম নামেৰে এজন মানুহ আছিল, জাৰ পিজি আৰু মিডিববিলা-কেও মূৰ্ত্তি সেৱা কৰিলে।

ইশ্বৰে আব্ৰাহামক কলে, তোমাৰ আপো-নাৰ ঘৰ আৰু মিডিব কুটুমবিলাক এৰি, মই জি দেশ তোমাক দেখাম, তালৈ জোআ; মই তোমাক আশিৰ্বাদ আৰু পালন কৰিম।

ইশ্বৰে কলৈ পাঁচিচে, তাক আব্ৰাহামে নে জানিলে, শুখাপি তেঁও আগু দিয়াৰ নিমি-তে সি গল। আব্ৰাহাম হলে আগু মনা আ-চিল।

চাবা নামেৰে আব্ৰাহামৰ এজন। ডাৰ্জা আ-

চিল, জাক আব্ৰাহামে বৰ প্ৰেম কৰিছিল। চাবা আব্ৰাহামৰ লগত গল। আব্ৰাহামে মেৰ-চাগ, গৰু, গাধ কেডবিলাক আৰু সিহঁতক চৰা বলৈ চাকৰ আপোনাৰ লগত ললে।

কিন্তু গচ গচনি আৰু পখাৰবিলাকৰ বাহিৰে কেৱল অলপমান ঘৰ দেখিবলৈ পোআত আ-ব্ৰাহামে ৰাতি কত থাকিব পাৰে? আব্ৰাহাম থাকিবলৈ তায়ু ঘৰ আছিল, তেঁও দিঘল মাৰি-বিলাকত পহু চালেৰে ঢাকি তায়ু ঘৰ সাজিলে।

আব্ৰাহামে এঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ তায়ু ঘৰ লৰাব পাৰে, কিয়নো তেঁও ওখ পৰ্বত আৰু বহল নদীবিসাকৰ ওপৰে ডালেমান ক্ৰোস জাৰ লাগিছিল। পাচু জত গচ ফুল যাঁহ আৰু সলোৰে পূৰ আছিল, এনে এখান সুন্দৰ দেশলৈ আব্ৰাহামে আহিল; আব্ৰাহামে থা-কিবলৈ এই ঠাই ইশ্বৰে বাচি ধলে, সেই দেশৰ নাম কিনান।

আব্ৰাহামে তায়ু ঘৰত বাস কৰি থাকিল। কেতিয়াবা কেতিয়াবা তেঁও সিল দমাই তেঁটি সাজিলে, আৰু পহুবিলাকেৰে ইশ্বৰলৈ বলি উচ-ৰগ কৰিলে; আব্ৰাহামে কেতিয়াও মূৰ্ত্তি পূজা কৰা নাই; কিন্তু কিনান দেশত থকা সকলোএ মূৰ্ত্তি পূজা কৰে।

ইশ্বৰে আব্ৰাহামত বাৰে বাৰে কলে, মই তোমাক আশিৰ্বাদ আৰু পালন কৰিম, কোনেও তোমাক দুখ দিব নোআবে, ইশ্বৰে কোআত আব্ৰাহামে আপোনাৰ ঘৰ এৰিলে দেখি, তেঁও-লৈ ইশ্বৰে সন্তোষ হ'ল; আৰু ইশ্বৰে তেঁওক আপোনাৰ মিডিব বুলি কলে।

প্ৰিয় লৰাইড, ভোমোলাকো আব্ৰাহামৰ নি-চিনা হ'ব, আৰু সন্তত কোআৰ দৰে মানিবা বুলি আশা কৰিচোঁ। ইশ্বৰে ভোমোলাকক আপোনাৰ ঘৰ এৰিবলৈ দিয়া নাই, কিন্তু তেঁও ভোমোলাকক ভাল, নম্ৰ হবলৈ আৰু সত্য কথা কবলৈ, আৰু তেঁওক প্ৰেম কৰিবলৈ দিচে, আৰু তেঁও ভোমোলাকক স্বৰগলৈ নিবলৈ অজি-কাৰ কৰিচে। যদি ইশ্বৰৰ আগু মানা, তেঁও ভোমোলাকক আপোনাৰ মিডিব বুলিব। ইশ্বৰৰ মিডিব হবলৈ কিমান উত্তম। হ.

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৯।

Protap Singh—War with the Bengalis.

লাকনি কান্ধাও (২৭) সঁকত মাঘৰ দিনত বজা দেৱৰ পুত্ৰ লাচিত গোঁহাই গুটি ওলাই মৰিল।

পাচে বজা দেৱে কাগুনৰ দিনত কাজলিলৈ মানুহ পঠাই নেওগৰ পুতেকত কোঁআলে, বোলে, দাঁতিয়লিয়া বজা সকলক আনি মোৰ আগা কৰ, সকলোএ এঠাই হৈ বজালক ধৰক। পাচে নেওগৰ পুতেকে বজা সকলক আনি কাজলিত বজা দেৱৰ আগা কলে। বজাৰ লেখা, কোচানৰ ধৰ্ম বজা ১, ডিমৰুআ বজা ১, হেঙ্গেৰা বৰিয়া বজা ১, সজাই বজা ১, মোগোৰা বজা ১, মানসিংহ বজা ১, সালধিআ বৰুআ ১, বামুন বজা ১, বৰ দুঅৰিয়া বজা ১, কান্ধাম বজা ১, ৰূপসিংহ বজা ১, এই আঘেৰেটা বজাক নেওগৰ পুতেকে বটা বাহন দি বোলে, ভইতে আমাৰ মানুহৰ লগত বজালক জুজগৈ। এই বুলি সমস্তকে কাগুনৰ সেস পথত বজালক জুখ কৰিবলৈ পঠালে, পাচে সকলোএ গৈ, নিমিলাৰ গহত জুখ ধৰিলেগৈ। পাচে বজাল ভাগিল, তাতে সদাৰি বজালক পালে; ঘোঁৰা পালে ৭ টা, তৰোআল পালে ৯ খন। পাচে আমাৰ সমস্ত লোকে আহি পখালিকুচি বহি। আৰু চতৰ দিনত নেওগে হাতি ডেকা ১, দিহিজিয়া লাকাত ১, লানকিয়াৰ বজহ দিহিজিয়াৰ বৰ হাজৰকিয়া ১, লানভিৰিয়াৰ বজহ লোচাই সলগুৰিয়া হাজৰকিয়া ১, এই চাৰিক নেওগে বজালক জুখ কৰিবলৈ পঠালে।

পাচে এই চাৰিএ গৈ জাখলিত দুদিন থাকি তাৰে পৰা গৈ, মধ্য ৰাতি বজালক ৰতি কুণ্ডত বেৰি ধৰিলে। তাতে বজালৰ চৰ্দ্দাৰ সোৱন খাঁ পৰিল; আন বজালো বিস্তৰ পৰিল। পাচে আমাৰ মানুহে বজালৰ কোঁঠত হিলৈ, তৰোআল, আন অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ বিস্তৰ পালে; ঘোঁৰা পালে ১৪ টা। পাচে আমাৰ চাৰিও তাৰ পৰা উলটি আহি কাজলিত থাকিলহি। পাচে বহাগৰ দিনত সাৰি ডেকাকে, লাচা-

মকে, এই দুইক সৈন্য সেনা দি পঠাই দিলে, বোলে, মিৰ বজাল চামৰিয়া গৰ এৰি সুদা গৰত চেক কৰিদিব লগত আচেগৈ, ভইতে চামৰিয়াৰ গৰ লগৈ। পাচে চাৰিও গৈ চামৰিয়াৰ গৰ ললেগৈ। পাচে চেকেৰিৰ বৰ দলৈ মানুহে সহিতে ভাগি আহি আমাৰ মানুহৰ লগ ললেহি। পাচে আহাৰৰ দিনত বজা দেৱে নেওগৰ পুতেককে, হৰি ডেকাকে, এই দুইক বৰ দলৈৰ মানুহে সহিতে কলহি মুখলৈ জাব দিলে। পাচে সকলোএ গৈ গৰ ৰাতি থাকি লুইতৰ কাখৰত জুখ ধৰিলেগৈ। পাচে বলে নোআৰি বিহৰা বজাল সৈন্যে সহিতে ভাগি গল; বেলা লচকৰো ভাগি গল। পাচে আমাৰ হৰি ডেকাই, লাচামকয়ে, বৰ দলৈএ, এই তিনিএ বজালৰ এৰি জোআ বৰ নাও ভিনি খন পালে। পাচে আমাৰ সকলো মানুহ উলটি আহি পূৰ্বৰ ঠাইতে বহিহি।

লাকনি খুতমিত (২৮) সঁকত নেওগৰ পুতেকে খাংলাই চেটিয়াকে, কোঁঅৰকে, লাংকাং-ভোনকে, বানকলিয়াৰ কলিয়া বৰাকে, ধৰ্মনা-ৰায়নকে, এই সকলক বজালক জুখ কৰিবলৈ পঠালে। পাচে সকলোএ গৈ পখালিকুচি পাই, নিমিলাৰ কোঁঠত জুখ ধৰিলেগৈ; পাচে বজাল ভাগি পলাল। তাতে চেকেৰিৰ স্ৰিৰাইকে, ঘোঁৰা নাভোটাৰ পাই আনি বজা দেৱৰ ঠাইলৈ দি পঠালে; পাচে আমাৰ সকলো মানুহ তাতে গৰ ৰাতি বহল। পাচে নেওগৰ পুতেকে আমাৰ জোআ সকললৈ কৈ পঠালে, বোলে, সৰু ডেকা সাঁওকুটিলৈ জাওক; যদি ভই কৰি নে জাই, তিৰোতাৰ মেখেলা শিক্তক। পাচে আমাৰ সকলো বনুআই এই কথা সুনি, চোৰাজ চোআ পঠাই বজালক ধৰিবলৈ বাট পথ চোআলেগৈ। পাচে চোৰাজ চোআ আহি কলেহি, বোলে, বাট পথ জাবলৈ আচল, এই কথাৰে সকলেও নেওগৰ পুতেকলৈ কৈ আহিল।

পাচে চেপেটা বৰুআকে, ৰূপখৰ কচাৰি হাজৰকিয়াকে, এই দুইক নেওগৰ পুতেকে হাজোত পঠালে। পাচে দুয়ো গৈ, হাজোত

বজালক লগ পাই বাতিএ ধৰিলেগৈ। পাচে বজাল ভাগি পলাল; কভোবোৰ পানিত পৰি সোঁতত উঠি গল, কভোবোৰ মৰিল। তাতে আমাৰ লোকে ঘোঁৰা পালে ৫ টা। পাচে বাতি পুআ আমাৰ মানুহে নোঁ ফালে বজালক গৰত বেৰি ধৰিলে; বজালেও গৰৰ পৰা ওলাই আমাৰ মানুহক ধৰিলেহি। পাচে আমাৰ মানুহে কঁৰিয়াই, গুলিয়াই, জাটিৰে ঝুঁচি, টক্ক-নিয়াই জুখ ধৰিলে। বজালেও ঘোঁৰাত উঠি খেদি আহি জুখ ধৰিলেহি, তথাপি বজালে জুখে নোআৰি হুকি গৈ, সোন্দাৰ কোঁঠত বল-গৈ। আমাৰ মানুহেও কোঁঠ বান্ধি সেই ঠাই-তে বল। বজাল দুই চাৰি দিন থাকি সোন্দাৰ কোঁঠৰ পৰা পলাই গল। আমাৰ মানুহে মাৰি ধৰি তিনি পুহৰৰ বাট খেদি নি বিজু-লি নদি পালেগৈ। পাচে আমাৰ লাইবুকজ-জাঙ্গে ইটা খুলিৰ কোঁঠ ললেগৈ, লাচাম ফুক-নে উতৰে সৰাই ঘাট ললেগৈ।

পাচে দুই কালে আমাৰ মানুহক কোঁঠ লবৰ দেখি সজাজিত নেবাবে কটকি পঠাই অনেক খনি প্ৰিতি কথা কৈ, আমাৰ নেওগৰ পুত্ৰকৰ গালৈ পঠালে, বোলে, বৰ নেবাবৰ ঠাইলৈ আমাৰ সজাজিত নেবাবে কৈ আহিছে, বোলে, ভাই বৰ নেবাবে আমিএ একলাচ এক প্ৰিতি হৈ থাকিলে, তেবে কোনো কাজে নো ভাল ন হব, আত পৰে কি জসল্যা আ-চে? পাচে বজালৰ উকিলক বাখি থৈ আ-মাৰ নেওগৰ পুত্ৰকে সকলো কথা বজা দেৱ-লৈ জনাই আহিল। পাচে বজা দেৱে প্ৰিতি বাখি, সজাজিতৰ উকিলক বিদাই দিব দিলে। পাচে আমাৰ নেওগৰ পুত্ৰক বৰ ফুকনে অনেক খনি প্ৰিতি কৈ সজাজিতৰ উকিলক পঠাই দিলে। পুনৰ সজাজিতে ঘোঁৰা ১ টা, ভাও তিনি মুঠা, এই সন্দেদ দি কৈ আহিল, বোলে, ভাই বৰ নেবাবে আমিএ প্ৰিতিএবে হাট বাট কৰি থাকোঁ। পাচে আমাৰ নেওগৰ পুত্ৰক বৰ ফুকনে ভাল বুলি সলাগি সজাজি-তৰ উকিলক বিদাই দিলে।

পাচে বজালেৰে আমাৰে ৮ মাহ প্ৰিতিতে

আছিল। পাচে নেওগৰ পুত্ৰক বৰ ফুকনে লেচাম বৰুআকে, লাকুডামকে, লানমুখুলাই-কে, এই তিনিক উতৰৰ সৰাই ঘাটত বজালক, ধৰিব দিলেগৈ। নেওগৰ পুত্ৰক বৰ ফুকনে মানমুখেৎ ৰাজ খোআই, এই দুয়ে পাণ্ডু কোঁঠত ধৰিলেগৈ। পাচে দুই ঠাইৰ বজালে কোঁঠ এৰি ভাগি, নিয়ালকুচি বলগৈ। পাচে বজালে নিয়ালকুচিৰ পৰা নাৱে আহি জুখ ধৰিলেহি। আমাৰ মানুহ হুকিল, নেওগৰ পুত্ৰক বৰ ফুকনে দেখি, নাটক দাৰে গদিয়াই মানুহক বাখি জুখ ধৰাই অমৰা গুৰি পৰ্ব-তৰ বৰ নিলত থিয় হৈ আছিল। পাচে বজা-লে গুলি মাৰি পঠালে। মুখত গুলি লাগি নেওগৰ পুত্ৰক বৰ ফুকন মৰিল। নাও ৪ খন, বৰ হিলৈ ১, বজালে পাই নিলে। পাচে দু দিন থাকি বজাল উজাই আহি আগিয়াটুটিত বলহি। আগিয়াটুটিতে বৰ জুখ লাগিল, আ-মাৰ মানুহ বৰ নোআৰি উজাই আহি সৰাই ঘাটত বলহি। পাচে এক দিনা বজালে আ-হি জুখ ধৰিলেহি, তথাপি বজালে বলে নোআৰি হুকি আমাৰ গৰৰ কিচু জাঁতৰি কোঁঠ কৰি বলহি। তাতে তিন দিন থাকি, বৰ নাও ১০ খন, জুজাক নাও ৩০০ আনি বজালে পুনৰ জুখ ধৰিলেহি; আমাৰ মানুহ বৰ নোআৰি হুকি আহিল। আমাৰ হিলৈ, নাও ১০ খন, বৰ হিলৈ ১, চান্দ কতুক বজালে পাই নিলে।

পাচে নেওগৰ পুত্ৰক বৰ ফুকন পৰিবৰ সুনি, বজা দেৱে লুকিভিৰিককে, মদ নো খো-আকে, এই দুইক পঠাই লাংমুখেৎজক জুখৰ অধিকাৰ কৰি পাণ্ডুত থাকিব দিলে, লাচাম বৰুআক নাৱৰ অধিকাৰ কৰি দিলে। পাচে দুয়ো বজা দেৱৰ আগ্যা সুনি, গৰ প্ৰাঞ্চি উত্তাই সাৱধানে থাকিল। এদিন বজালে বৰ নাও আনি, লোৰ কেঁকোৰা পেলাই লুইতৰ মাজত বল। জুজাক নাও দুই কোখে বালিত বল। এদিন আমাৰে বজালেৰে জুখ লাগিল, অনো অনো বিস্তৰ মৰা মৰি হল; তথাপি কাকো কেৱে এৰা এৰি ন কৰিলে। পাচে বজালে আমাৰ লোকক ভজাব নোআৰি, হুকি নিয়ালকুচি বলহি।

পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি দেও দে-
বিক পূজা দিলে। জুইডকো সূক্লা মহ চাৰি
হাল, ইহ, পাৰ, চাগ, আনো উপহাৰ বস্তু দুবা
দি পূজা কৰি, বজা দেৱে প্ৰাৰ্থনা কৰি বুলি-
লে, ব্ৰহ্মপুত্ৰে মোৰ সমস্তি প্ৰসন্ন হৈ, জতক-
ৰাৰ সঁতি তৰ পেলোআ। পাচে বজা দেৱৰ
প্ৰাৰ্থনাত থাকি, ব্ৰহ্মপুত্ৰে জতকৰাৰ সঁতি তৰ
পেলাই বঙ্গালৰ বৰ নাও জতে আছিলে, ততে
তৰ পৰি নাও লাগি থাকিল।

পাচে বজা দেৱে লাইফুজাজক পঠাই সক-
লভো কোআলে, বোলে, সমস্তে গৈ আগিয়া-
ঠুটিত গৰ দিয়কগৈ। পাচে সকলেও বজা দে-
ৱৰ আগগাৰে গৈ আগিয়াঠুটিত গৰ দি বলগৈ।

পাচে কিৰিজি এটা নিয়ালকুচি কৌঠৰ পৰা
আহি সগুনলৈ হিলৈ মাৰিলে। আমাৰ মা-
নুহে হিলৈৰ সবদ সুনি, খেদি গৈ কিৰিজি-
টোক ধৰি আনিলে। পাচে সকলেও কিৰি-
জিটোক লাইফুজাজক কৈ, বজা দেৱৰ ঠাই-
লৈ দি পঠালে, আৰু হাজোৰ সঁতি সুকাই বজা-
লৰ নাও লাগি থকা কথাও। পাচে বজা দেৱে
এই কথা সুনি নাও ৬০ কুৰি, ভিতকআল হিলৈ
দাৰি কিছু, কাঁৰি বাকুৰতি, কাঁৰ কাঁৰকাই ধৰা
সকলো মুনিহ দহ হেজাৰ মানুহ তৰে পঠালে।
লাচাম হাৰিকে ১, ভোবোলা ১, খেকিয়াল ১,
লেচাই ১, সাৰকিনা ১, মৰানপাতৰ ১, এই
পাঁচক নাৱে, পঠালে আৰু চাউডাঙ্গ চাইটা
পঠালে, আৰু লেচাই কোঁৰনাভিলাজি ১, বিহুআ
১, নাই ১, লেচামকাহা ১, এই চাৰিক তক-
আটক পঠালে। পাচে নাৱে তৰে সকলোএ
আলচি সজাজিতক নিয়ালকুচিৰ কৌঠত বেৰি
ধৰিলেগৈ। বিস্তৰ বঙ্গাল পৰিল, বিস্তৰ ভাগি
পজাল। পাচে বিকুল বাজিৰ ঠা কৌঠৰ পৰা
ওলাই লৰ মাৰি পানিত পৰি জাঁওতে আমাৰ
মানুহে পাই জিয়াই ধৰি আনিলে। সজাজিত
এস নাৱেৰে পলাই গল। আমাৰ মানুহে
খেদি নি কলহি মুখ পালেগৈ। ঋনা ঋনা
নামে বঙ্গাল এটা তিনি কুৰি নাৱেৰে ধৰিলেহি।
পাচে আমাৰ মানুহে দুই কালে বেৰি ধৰি দু
কুৰি নাও বাধি, পুনৰ আমাৰ মানুহে খেদি

গৈ চন্দনা কৌঠ পালেগৈ। তাৰ পৰা আমাৰ
মানুহ তিন দিনে উজাই আহি নিয়ালকুচিৰ
কৌঠ পালেহি। আমাৰ মানুহে বঙ্গালৰ পা-
লে নাও ৩০০, বৰ হিলৈ ৩০০, তৰোআল
১৬০, জামদাৰ ২২, লো হোৰা ১০০, নাৱৰ
কৈকোৰা ২ টা, বাক ৭৬, চেজা হিলৈ ৬০,
হাত হিলৈ ১৪০, সোন ৰূপ আদি কৰি বিস্তৰ
বস্তু পালে।

পাচে বজা দেৱে আমাৰ মানুহক নিয়াল
কুচিৰ বঙ্গাল কৌঠ মাৰিবৰ সুনি সমস্তকে জাব
দিলে হাজোৰ কৌঠলৈ। সকলেও গৈ হাজোৰ
কৌঠ পালেগৈ। পাচে কোচানৰ লখিমি সিংহ
বজাৰ নাতিএক জই সিংহে ভাল ঘোঁৰা এটা
আনি গজপুৰত বজা দেৱক সোৱা কৰিলেহি।

পাচে মাঘৰ দিনত বজা দেৱে বৰুআ কুকন
সকলোটলৈকে আগ্যা কৰি পঠালে, বোলে, একৰ্ন-
দি নেবাৰে আমাত জি ৰূপে বাৰে, সেই ৰূপে
কৰিব। পাচে বজা দেৱৰ কথা সুনি বৰুআ
কুকন সমস্তে আলচ কৰি ধৰ্মনাৰায়নক পঠাই
নেবাৰ মুহুদিৰে কথা বাজা হব দিলে। পাচে
ধৰ্মনাৰায়নেও গৈ নেবাৰে সৈতে কথা বাজা হল,
পাচে নেবাৰে বোলে, ভাল, মই আপুনি গৈ
বজা দেৱত বৰিমগৈ। এই বুলি সমস্তে কথা
সলাগি ললে; পাচে ধৰ্মনাৰায়নে আমাৰ মা-
নুহে সৈতে বঙ্গালৰ কৌঠৰ পৰা হাজোলৈ
আহিল।

পাচে বৰুআ কুকন সকলেও লাইফুজাজক
পঠাই, নেবাৰে বৰিৰ খোজা কথা বজা দেৱলৈ
জনাই পঠালে। পাচে বজা দেৱে এই কথা
সুনি তিৰিফিচেজক পঠাই দিলে। আৰু
ফিমাৰ বজহ মমাই ভামুলিক সমস্তেৰে অধি-
কাৰ কৰি পঠালে। নেবাৰে সৈতে কথা বাজা
হব দিলে; পাচে দুয়ো গজপুৰৰ পৰা ভটি-
আই হাজো পালেগৈ। পাচে ভেলাই বৰুয়াত
তিৰিফিচেজ বজা দেৱৰ আগ্যা কলে, বো-
লে, নেবাৰ মুহুদি বহা সাৰলৰত আচে। তই
গৈ নেবাৰক হাজোলৈ আনগৈ। পাচে বজা
দেৱৰ আগগাৰে ভেলায়ে গৈ নেবাৰত কলেগৈ।
নেবাৰে বোলে, ভাল, মই জাম, এই বুলি

সলাগি ললে । পাচে ডেলাই উলটি আহি
তিৰিৎক্ৰিৎচেত কলেহি । পাচে আনেকা দিনা
পুজা ডেলায়ে গৈ নেবাৰে সৈতে কথা বাজা
হৈ উলটি আহোঁতে বজাল এটাই গবৰ ভিতৰ-
তে ডেলাইক ঝুঁচিলে, ন মৰিল । এই কথা লগৰ
মানুহ এটা লব মাৰি আহি, তিৰিৎক্ৰিৎচেত
জনালেহি, বোলে, বজালে ডেলাইক ঝুঁচিলে,
হাজোত বন ধৰিবলৈকো জুগুত হৈচে । পাচে
বজালে কোঁঠৰ ভিতৰত হল ধূল লগালে; পাচে
নেবাৰে উঠি কথা ভাল ন হই বুলি, সকলো
বজালক বাধা কৰি বাধিলে । পাচে ডেলাইক
জিটে বজালে ঝুঁচিলে, বিচাৰ কৰি বজালটোক
নেবাৰে ধৰি আনি কাটিলে । নেবাৰে বজালৰ
মূৰটো আমাৰ কুকন বৰুআৰ ঠাইলৈ দি
পঠালে ।

পাচে আনেকা দিনা বাতি পুজা তিৰিৎ ক্ৰিৎ-
চিহ্নে ধৰ্মনাৰায়নক পঠাই নেবাৰক আনিব দি-
লেগৈ । পাচে ধৰ্মনাৰায়নে নেবাৰক হাজোলৈ
আনিলে । নেবাৰৰ লগত চোট নেবাৰ আহি-
ছিল, মিৰ্জা আহিল ১, মিৰ্জা লাচিল ১, চা-
বাজ ১, চুহাচা ১, আৰু বিস্তৰ মগল পাঠান
আহিছিলে । নেবাৰে অনা সন্দেহৰ লেখা
দস্তাল হাতি ৪ টা, মাধুন্দি ৫ জনি, বোঁৰা
৭ টা, অলঙ্কাৰে সৈতে সজাই আনিছিলে ।
পাচে আমাৰ তিৰিৎক্ৰিৎচেত নেবাৰৰ লগত
মানুহ নিয়মকৈ দি জুইতে উজাই আহি বা-
লি এখনত বহিহি । আৰু নসিৰা নামে বজাল
এটা আপোনাৰ মানুহে সৈতে নাহিল । পাচে
তিৰিৎ ক্ৰিৎচেত সকলেৰে আলচি গৈ হিৰা
বজালক কাটিলেগৈ, তাৰ লগৰ মানুহকো কা-
টিলে; তাৰ ইটা মাটিৰ গবকো ডাঙিলে,
তাৰ বৰ সৰু হিলৈ পালে ৫৬০, ভৰোআল
পালে ১০০, এক কোঁঠত পালে এই ধৰি,
আৰু কোঁঠত পালে বৰ সৰু হিলৈ ২০০০,
ভৰোআল পালে ৪০০০, জামদাৰ ৭০০, ধবু-
আ চুৰি ৭০০, বাধৰ পতা টাৰ ২, মুকুতা
লগোআ বাধৰ পতা নলি ৩, সোণৰ বাধৰ পতা
বাহু বজা ২, সোণৰ ঝাক ১ জোৰ, সোণৰ
বাধৰ পতা ককালি দু গচ, সোণৰ পেচন্দাৰ

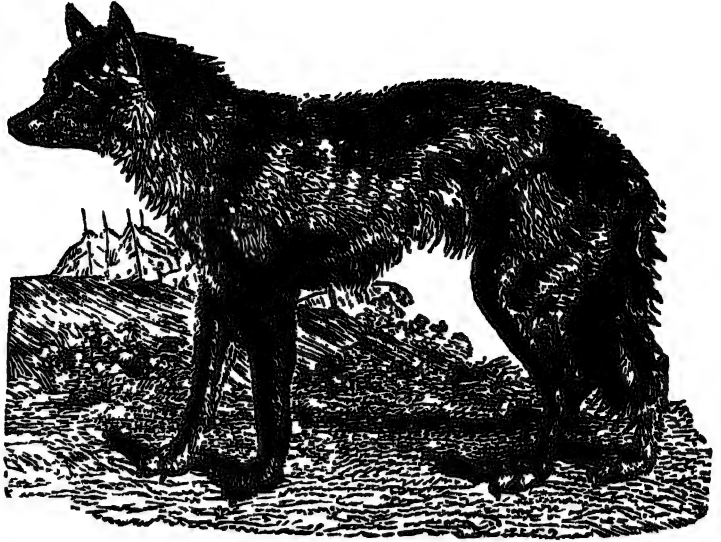
এধাৰ, কপৰ ঝাক তিনি জোৰ, কপৰ বেঁহা
এগচ, সোণৰ নাল লগা কপৰ চৰিয়া ১ টা,
এই বস্তু সকল হাজোৰ পৰা বৰ বৰুআই বজা
দেবলৈ দি পঠালে । লানমুখুৰ বৰ কুকন
১, লাচাম বৰুআ ১, এই দুয়ে আহি পাণ্ডু
নবাই ঘাট ললেহি । তিৰিৎক্ৰিৎচেত সমস্ত
পোকেৰে উজাই আহিল ।

মৈদামত জিয়াই থোআ এটি কেঁচুআ চোআলিৰ কথা ।

The Buried Child.

মিন্যনেৰি ৰিপচিতিৰি সন্ধান পজন্ত ১৮৪২
সঁকত এই কথা লিখা পাইচোঁ । মকেট চা-
হাব নামে দখিন আফিকাৰ বেচুআনা দেশত
থকা ওএচলিএন পাদুৰি চাহাবৰ ঘৰলৈ এক
বাতি পুজা বেচুআনা মানুহ এটা গৈ চাহাবত
সুধিলে, চাহাব, তোমাৰ মেকুৰি পোআলি এটা
হেৰুইচে নে? চাহাবে বুলিলে, নাই হেৰো-
আ, কি কাৰনে সুধিচা? বেচুআনা মানুহটে
কলে, হাবিৰ মাজত মেও মেও কৰি চিয়ৰা
জেন আমি সুনিচোঁ । তেনেতে আকঙ এটাই
আহি চাহাবত সেই চিয়ৰা কথাৰে সুধিলে;
সেই ৰূপে আৰু জিডিয়টেও আহি একে ভাৱে
লোখাত মকেট চাহাবে আচৰিত কথা জেন
মানি বাহিৰ ওলাই, হাবিত কিহৰ এনে নবদ
হৈচে বুলি বিচাৰিবলৈ গল; তেঁওৰ পিচত
মেম চাহাবো লৰিল । পাচে চাহাবে হাবিত
অনেক বেলা ফুৰি সেই নবদ সুনিবলৈ কান
পাতি থাকিল; তথাপি একোবো মাত নু সুনি-
লে । সেনত তেঁও এটা সৰু মাত সুনিলে
বুলি ভাবি, ভালকৈ কান পাতি আনিলে, সেই
নবদ মাটিৰ ভিতৰৰ পৰা ওলাইচে । তেতিয়া
চাহাবে চাপৰি মাটিত কান দি সুনি, মাত জি
ঠাইৰ পৰা ওলাইছিল, সেই ঠাই বিচাৰি পাই,
ভাতে মেকুৰি পোআলিএ মতাৰ গতে এটি সৰু
মিৰলি মাত সুনিলে । তেতিয়া চাহাবৰ হাতত
কোৰ কটাৰি একো ন থকাত আপোনাৰ হা-
তেৰে আঁচুৰি আঁচুৰি খুব খুবিয়া মাটি আৰু
বালি গুচালত এটা বৰ দিল পালে । পাচে

সেই সিলটো উলিয়ানত
 তেঁও কি পালে বুলি তুমি
 ভাবিচা! মেকুৰি পোআ-
 লি পালে নে? ন হই,
 কেঁচুআ চোআলি এটি পা-
 লে! সেই চোআলিটি তাত
 কোনে পুতি থব পাই?
 তাইৰ আপোন মাকেই
 থলে! তাই আপোনাৰ
 জিএকক চেনেহ বেথা ন
 কৰে দেখি তাত মৰিবৰ
 নিমিত্তে পুতি থলে। সেই
 গাঁততে চোআলিটি ওৰে
 ৰাতি থকাতো ন মৰিল

দেখি বৰ আচৰিত কথা হই। কিন্তু ইয়ৰে
 সেই অনাথ চোআলিটিৰ মাত সুনি বাজা কোআ
 বেচুআনা মানুহৰ দোআৰাই মফেট চাহাবক
 আনিবলৈ পঠালে। ভেতিয়া মফেট চাহাবে
 মৈদামৰ পৰা চোআলিটিক তুলি লৈ মেম চা-
 হাবৰ হাতত সমৰ্পন কৰিলে। তাতে মেম
 চাহাবে গাখিৰ খুআই খুআই ডাঙ্গৰ কৰিলে।
 এতিয়া সেই চোআলি ঘাঁহি চৈধ্য বছৰ বয়লিয়া
 হল, আৰু মফেট চাহাব মেম চাহাবৰ লগত
 ইজলগুত আছে।

ন.ল.ফ.

ৰাজ কুকুৰৰ অন্তত কথা।

Children found among Wolves

ৰমুলচ আৰু ৰিমচ, এই দুজন ভায়েকে
 ৰাজ কুকুৰৰ তন পানৰ কথা ৰোম দেশৰ
 পুৰনি বুৰঞ্জিত লিখা আছে, ইয়াক সকলো
 পৰ্হা লোকবিলাকৰ অৱনত থাকে, কিন্তু সেই
 কথা কেৱল গপ বুলি তাৰ প্ৰমান বিচাৰিবলৈ
 কৰে চেষ্টা কৰা নাই। গত ইজৰাজি আগষ্ট
 মাহৰ জন্তুৰ ব্ৰিতান্ত পুথিত এনে এটা আচ-
 ৰিত কথা পাইচোঁ।

কাপ্তান এজৰ্তন চাহাবে আপোনাৰ জাত্ৰাৰ
 কথাই ইয়াকে লিখিছে, অজোখা দেশত থকা
 কৰ্নেল চিলিমৰ চাহাবে আমাৰ আগত ৰাজ
 কুকুৰে থকা লৰাৰ কথা কৈছিল, বোলে, ৰাজ

কুকুৰে ভোলা দুটি লৰা দেখিছিলোঁ, আৰু সি-
 ইতৰ মুখে সকলো কথা সুনিলোঁ। লখনৌ
 ৰাজ ধানিত আৰু কানপুৰ নগৰত ৰাজ কুকু-
 ৰৰ বিসেস উত্পন্নৰ ঠাই, আৰু মাজে মাজে
 তাৰ সৰু লৰাবোৰ ৰাজ কুকুৰে ধৰি নিএ।
 কিন্তু প্ৰায়ে খাই, কেতবোৰ তাৰ আপোনাৰ
 প্ৰবৰ্তনৰ দৰে পালন কৰি নিকাই বুজাই থা-
 কে। বছৰ দেক হৈছে, অজোখা বাসি বজাৰ
 ঘোঁৰাত উঠা আদলি দুটা সেনাই গোমতি নদিৰ
 তিৰত ওলাই দেখিলে, তিনটা জন্তুএ পানি
 খাইছে, তাৰ মাজত দুটা ৰাজ কুকুৰৰ পো-
 আলি, ত্ৰিতীয়টো পছৰ নিচিনা, কিন্তু আন জা-
 তি। ভেতিয়াই সেই সেনাবিলাকে লৰি খেদি
 গৈ, সিহঁত তিনিকো ধৰি বান্ধি চাই দেখিলে,
 সিহঁতৰ মাজত এটা নাজটো সৰু লৰা। সিও
 পছৰ নিচিনাকৈ চাৰি ভৰিএৰে খোজ কাৰ্হিব-
 লৈ সিকিলে, আৰু সেই দৰে জোআৰ কাৰনে
 তাৰ হাতৰ তলুআ আৰু আঁঠু কৰ বান্ধি খুৰাৰ
 নিচিনা হৈছে। তাক ধৰাৰ সময়ত সি মানু-
 হক আঁচুৰিবলৈ ধৰিলে। তাৰ পাচে সেই
 লৰাক লখনৌ নগৰলৈ আনিলে, আৰু তাতে
 সি কিছু কাল জিয়াই থাকিল, এতিয়ালৈকো
 জিয়াই থাকিব পাই। তাৰ মাত একেৰিও
 নু ফুটিল; কোনো গিয়ানি কুকুৰৰ দৰে সন্তে-
 কৈ অলপ অলপ বুজিব পাৰে। ৰাজ কুকু-
 ৰৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে।

Victoria Adolinda Maria Louisa, Princess Royal.

Albert Edward, Prince of Wales.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

Journal of Events.

ইঙ্গলণ্ড দেশৰ ৰূপৰ মোহৰ কৰা ওআয়ন চাহাব নামে এজন গিয়ানবন্ত লোক জোআ বছৰত মৃত্যু হল । মহা বানিৰ প্ৰথমে ওপজা পুতেক জিএক দুজনৰ মূৰ্তি তেঁও মোহৰত মাৰিলে । সেই মোহৰৰ পৰা ওপৰৰ নকচা লিখা হৈছে । বাঁও ফালে বিক্টৰিয়া আদিলেদ মাৰিয়া লুইচাৰ নকচা, ২১ নৱেম্বৰ ১৮৪০ সঁকত জনমিল । সোঁ ফালে আলবৰ্ত এডোআৰ্দ নামে পুপান কৌঅৰৰ নকচা; ১৮৪১ সঁকৰ ৯ নৱেম্বৰ তাৰিখত তেঁও জনমিল ।

ইঙ্গলণ্ডৰ পুখান ৰাজ মন্ত্ৰি লৰ্ড জন ৰচেল চাহাবে মহা বানিৰ আগত নিবেদন ৰূপে আপোনাৰ বাৰ সমৰ্পন কৰিলত মহা বানিএ লৰ্ড ডৰ্বি চাহাবক পুখান ৰাজ মন্ত্ৰি পাতিলে ।

ইচবেলা নামে ইম্মানিয়া দেশৰ মহা বানিৰ প্ৰথমে জনমা জিএক উপজিলত ইহ্বৰক স্তুতি কৰিবৰ নিমিত্তে কেবৰুআৰি ২ তাৰিখত গিৰ্জালৈ গল । সেই সময়ত মেৰিনো নামে এজন কমিয়া পাছুৰিএ হাতত দৰ্খাস্তৰ নিচিনা কিবা লৈ মহা বানিৰ ওচৰলৈ গৈ বেগাই তেঁওৰ হাতত ধৰি গুপুতে বধা চুটি ভৰোআল উলিয়াই মহা বানিৰ কোথত ধোঁচ মাৰিলে । আৰু বাৰ ধুঁচিবলৈ ধৰাত এজন মন্ত্ৰিএ জিহিয়াক ধৰি তাৰ ভৰোআলেৰে এটা কোৰ পাই তেঁওৰ আঙ্গুলি প্ৰায়ে চিগিল । মহা বানিক ধোঁচাত বৰকৈ

এটাই পাৰি মাটিত পাৰি মৰাৰ নিচিনা হল, ভেজো বৰকৈ বৈ গল । পাচে তেঁওৰ কাপৰ মলকাই কামি হাৰৰ তলত ভৰোআল সোমোআ আ দেখিলে, কিন্তু কাপৰৰ সাজ ডাঁঠ হোআ হেতুকে প্ৰান ন মৰাকৈ বল । মহা বানিৰ দুহিত্ৰিক নিয়া ধায়ে ভয়েৰে বিমূৰ্চিত হৈ সৰু চোআলিটি মাটিত পেলালে । ৰজাও বৰ ভই পাই তিনি চাৰি দিন জৰ নৰিয়া হৈছিল । সেই ৰাজ জিহিয়াক পাচৰ সনি বাৰত গাৰোত জন্ত্ৰেৰে ডিঙ্গি চেপা দি মাৰিলে ।

বানিৰচ নগৰৰ ওচৰত ১০ টা সোনৰ মোহৰ মাটি খানি পোআ গল, সেই কেইটা মোহৰ গৱৰ্নমেণ্টে ললে, কিন্তু তাৰ ৫৮ টাৰ আখৰ এই জোআত মাতিব নোঅৰা দেখি নিলামকৈ বেচিলে । আখৰ থকাবোৰক কম্পানিৰ অধিকাৰৰ নিমিত্তে ইঙ্গলণ্ডলৈ পঠাইছে । তাত লিখা ৰজাৰ নাম চন্দ্ৰগুপ্ত, সমুদ্ৰগুপ্ত, কুমাৰগুপ্ত, মহেন্দ্ৰগুপ্ত, এই সকলো ৰজাৰ কেতখনি মোহৰ তাৰ মাজত আছিল ।

মৰি নগৰত থকা কাপ্তান কলবি চাহাবে বাঘক মাৰিবলৈ জাঁওতে এটা ডাঙ্গৰ মজা বাঘ পাই হিলেৰে গুলিয়াই মৰাত মৰিল বুলি জানি তাৰ ওচৰলৈ গল । পাচে হাতিৰ পৰা নামি বাঘ মৰা জেন দেখি তাক চাই থকাত অকস্মিতে বাঘ উঠি চাহাবক কামুৰি ধৰাত মাটিতবিস্ময়ক বৰ সুমেৰেহে বাঘক ধোঁদাৰ পাবিলে । পাচে দুজন

ডক্তৰ চাহাবক মাতি অনাত মিৰিলাকে তেঁওৰ বাঁও হাত নিচেই ডান্ধি জোল কৰা দেখি তাক বাৰিচনিৰ ওচৰতে গুচালে; কিন্তু তেজৰ হানি আৰু বৰ দুখৰ কাৰনে জিব নোআৰি কাপ্তান চাহাব সেই বাতিতে মৰিল।

কচিনচিনা দেগত স্যফলৰ নামে এজন কমিয়া পাদুৰিএ ধৰম কথা কিতৰন কৰাত অধিকাৰবিলাকে এটা বৰ ওখ চড়িত কাঁচি দিয়া হ'ল। পুজাবিলাকে কি জানি তাক বখ্যা কৰি একআব, এই ভয়েৰে ১০,০০০ হেজাৰতকৈ অধিক সেনাৰে নৈতে অধিকাৰে তাক বেৰি ধৰি ৰাখিলে।

হেৰ্নবেই নামে এক ঠাইত কোনো মানুহে ডাক্তৰ গচ কাটি পেলোআত তাৰ ভিতৰত এটা মেকুৰিৰ হাৰ পালে। আন্দাজেৰে মানুহে কই, সেই মেকুৰি গচৰ খোন্দত সোমাই ওলাব নোআবাত তাৰ ওপৰে গচৰ কাঠ চাল বাৰি চাকি ধলে।

ভূমাজৰ সমুদ্ৰৰ পৰা চুফ সাগৰলৈকে সাগৰৰ সঁজি আগৰ কালত গৈছিল, স্তিক্ৰম নামে এজন ইম্বাজি চাহাবে এই কথাৰ প্ৰমাণ দেখাইছে।

জোআ কেবৰুআৰিৰ ৫ টা বিসুাম বাৰ আছিল; ১৮৮০ সঁকলৈকে সেই ৰূপে আৰু নহ'ব; তাৰ পাচে ১৯২০ সঁকত আৰুও সেই ৰূপে হ'ব। কিয়নো ১৯০০ সঁকত কেবৰুআৰিৰ ২৮ দিন মাখোন।

১৪৬ বছৰ বয়সিয়া ইম্মানিয়া তিবোতা মানুহ মানিলা নগৰৰ ওচৰত আছে; তেঁওৰ ঘৰ নগৰৰ পৰা ৭ মাইল দূৰ; তেঁওৰ নাম এল্লিনেজা।

বৰ্কিনেদ নামে এখান ভাপ জাহাজ ৬০০ সেনাই নৈতে কেপ গুড হোপৰ পৰা পূব ফাললৈ জাঁওতে জাহাজ সিলত ধুন্দা এই ভাগি ৬ মিনিটত নষ্ট হৈ উল গল। ৫০০ মানুহতকৈ অধিক মৰিল।

অব্ৰেলিয়া দিপৰ বিস্তৰিয়া নামে সোন থকা ঠাইৰ পৰা তিনি মাহৰ ভিতৰত ৭৬,০০,০০০ টকাৰ দাম সোন পালে।

ঘৰ পোৰে বুলি মাৰ চতত গঁয়াবিলাকে ঘৰ নে চাই; চাহাব লোকে হলে সেই কালত সবহ কুলি পাই অনেক ঘৰ সাজি চাই চাই থাকে; কিন্তু এই কথাত ঘৰ পোৰাৰ একো প্ৰমাণ নোলাই।

নিগনি কুন্দা সাজোঁতে কাউৰিএ দেখিলে নে লাগে বুলি মানুহে কই। অকনোদই সল্লাদকে এই কথা সুনি দুটা কুন্দা সজাই এটা দিনটো বাহিৰে কাউৰিৰ আগত ধলে, এটা ভিতৰত গুপুতে ৰাখিলে। পাচে সেই বাতিত জিটোক কাউৰিএ দেখিলে, তাত এটা বৰ এন্দুৰ লাগিল; সিটত তিন দিনৰ মূৰতহে লাগিল।

এপ্রিল, অৰ্থাত জেঠ মাহৰ পঞ্জিকা।

Almanac for May, A. D. 1852. Sal. Sae 1774.

মে	বহাগ	বাব	তিথি	দিনমান	মে	জেঠ	বাব	তিথি	দিনমান
১	২০	৭	১২	১০১২	১৬	৪	১	২৮	১০১২১
					১৭	৫	২	২৮	১০১২২
২	২১	১	১০	১০১৩	১৮	৬	৩	২৯	১০১২৪
৩	২২	২	১৪	১০১৪	১৯	৭	৪	৩০	১০১২৫
৪	২৩	৩	১৬	১০১৫	২০	৮	৫	১	১০১২৬
৫	২৪	৪	১৭	১০১৬	২১	৯	৬	২	১০১২৭
৬	২৫	৫	১৮	১০১৭	২২	১০	৭	৩	১০১২৮
৭	২৬	৬	১৯	১০১৮					
৮	২৭	৭	২০	১০১৯	২৩	১১	৮	৪	১০১২৯
					২৪	১২	৯	৫	১০১৩০
৯	২৮	৮	২১	১০১২০	২৫	১৩	১০	৬	১০১৩১
১০	২৯	৯	২২	১০১৩০	২৬	১৪	১১	৭	১০১৩২
১১	৩০	১০	২৩	১০১৪০	২৭	১৫	১২	৮	১০১৩৩
১২	৩১	১১	২৪	১০১৫০	২৮	১৬	১৩	৯	১০১৩৪
১৩	১	১২	২৫	১০১৬০	২৯	১৭	১৪	১০	১০১৩৫
১৪	২	১৩	২৬	১০১৭০					
১৫	৩	১৪	২৭	১০১৮০	৩০	১৮	১৫	১১	১০১৩৬
					৩১	১৯	১৬	১২	১০১৩৭

THE ORUNUDO I,

Printed and Published by O. T. CUTTAR, at the
Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

আফ্রিকানোদর

৭ বছৰ।

শোণ সিবসাগৰ, মেই, ১৮৫২।

নম্বৰ ৫।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, MAY, 1852.

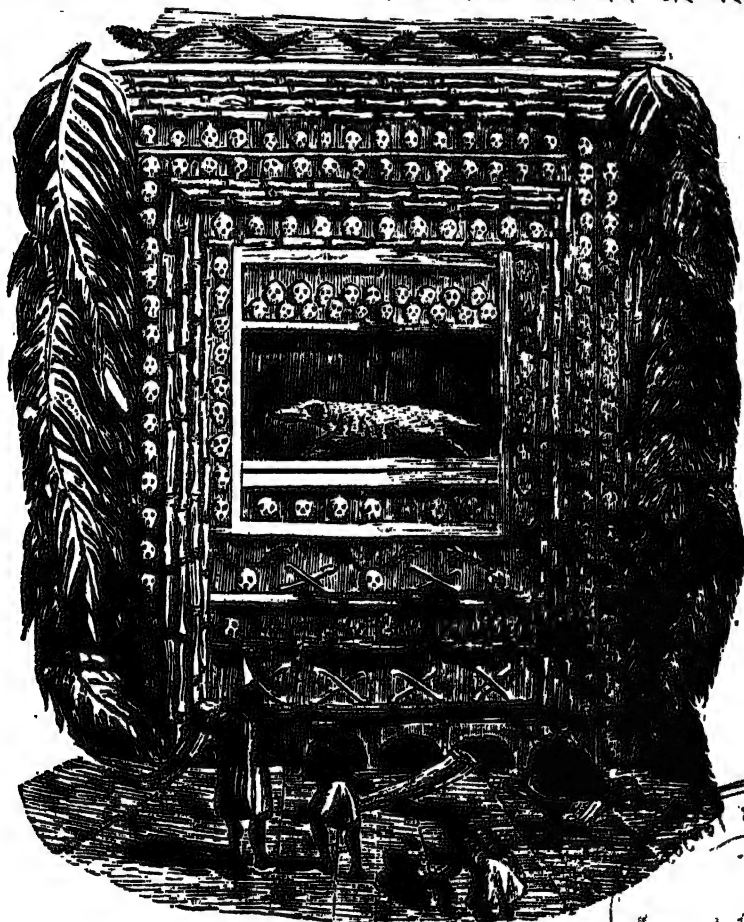
NO. 5.

আফ্রিকাৰ পচিম দেশবিলাক।

Western Africa

আফ্রিকাৰ পচিম ফালে বনি আৰু কাল-
বাৰ, এই দুই নদী গিনিয়া সমুদ্ৰত পৰিচে।
বনি নদী মুখৰ ১৫ মাইল উজনিত বনি নগৰ

আচে। তাত বৰ ঘাম, আৰু বিদেশি লোক
থাকিবলৈ টান, জৰ নৰিয়া সদাই থাকে। তাৰ
পৰা ভালৰ ভেল আৰু বন্দি কিনিবলৈ জা-
হাজবিলাকে জাই। আগৰ কালত বছৰি বছ-
ৰি ২০,০০০ মান বন্দি তাৰ পৰা নি বেচে-

আফ্রিকা নিবাসিৰ জুজু অৰ্থাত মেঘতা থকা ঘৰ।

African Juju House — From the Illustrated London News.

৭৫৫

E

গৈ, এতিয়া ইঙ্গলণ্ডৰ বাদন্যাই নিষেধ কৰাত অলপ মাখোন চুবকৈ বেচে। বচেবেকত ১০ লাখ মান ৰূপৰ ভেল বেচে।

পেপেল নামে বনিৰ বজা আছে, ঠেঙৰ নকচা ইয়াত লিখা আছে। সি পিঠিত বনিৰ

King Poppel, of Bonnytown.

মানুহৰ জুৰু ঘৰ নামে দেৱালই লিখিলো। বনত জিনা সফুবোৰৰ মূৰৰ খোলাৰে তাক নোভা কৰা হৈছে; ঘৰৰ মাজত গাওনা নামে এক জন্তু দেৱতা বুলি তাৰ চালৰ মোটত খেৰ ভৰাই জিয়া জন্তুৰ আকৃতিএৰে ৰাখে। সেই বিধ জন্তু জিয়াই থাকোঁতেও পবিত্ৰ বুলি মানে; কোনোএ তাক জদি দূখ দিএ, একে বেলিএ সেই মানুহক মাৰে। গাওনা পহুৰ তলত জি মূৰৰ খোলাত চৰাইৰ পাখি লগা হৈছে, সেই-বিলাক সেনাপতি বৰ লোকৰ মূৰ; তলত উৰ্গা হাতিৰ দাঁত কেত খনি আছে। বাঁহেৰে জুৰু ঘৰ লাজে, আৰু তাৰ ভিতৰত চাৰিও কালে খাজুৰ পাভ আৰি দিএ। জেতিয়া জুৰু পোৰো-হিঙে চাগলি বসি কাটে, তেতিয়া তাৰ এটো-পা ভেজ পাবলৈ সকলোবোৰে বৰকৈ খেদি জাই। নৰ বলিদানো কৰে, কিন্তু জেতিয়া

ইঙ্গৰাজি ওচৰত থাকে, তেতিয়া প্ৰকাশ ৰূপে ন কৰে, গুপ্তে কৰে।

পেপেল বজা প্ৰাই ৩৩ বছৰ বয়সিয়া হৈ-চে, দহ বছৰৰ পৰা বজা হল। তাৰ এটা অসোভা কুচিঁত ৰাজ ঘৰ আছে। সি বেয়াৰ নিচিনা, তাৰ ভিৰোভা ৩০ জনি মান আছে; সিহঁতে সৈতে প্ৰাই কাল নিয়াই, আৰু চাকৰৰ দোআৰাই বেহা বেপাৰ কৰে, খন পাবলৈহে বৰ লোভ। আকিকাৰ আন মানুহতকৈ বৰন অলপ মুকলি। জাহাজৰ কাষ্টান চাহাবক জে-ভিয়া লগ পাই, তেতিয়া বিদ্যা, ধৰ্ম, আৰু বনৰ কথা সিকাৰলৈ অধ্যাপক পঠাবৰ কাৰনে বৰকৈ ধৰে। নৰ বলি দিয়াৰ নিষেধ কৰিব-লৈ মোৰ মন আছে বুলি সি কই।

শিখ নামে এজন চাহানে বনি বজাৰ কথাত লিখিচে, বোলে, আমি সেই বজাক দেখা পাও-তে এজনি চোআলি আৰু ২।৩ লৰাও প্ৰাই নান্ধটা হৈ তাৰ আল ধৰি থকাত সি ৰাজ খোঁটালিত হাজিৰি খাই আছিল। সি খোআ বস্ত্ৰ কুকুৰা, মাচ, আনু, খাজুৰৰ ৰস, এইবোৰ হৈছিল। সেই খোঁটালিৰ সি মূৰে এটা সৰুত মানুহক বৰ পিঁপা এটাত দুই হাত মেলি গজাল মাৰি বান্ধি খোআ হৈছিল। তাৰ জগৰ জেতিয়া চাহাবে সুখিলে, তেতিয়া বজাই বুলিলে, সি বৰ দুখী, ৬ ডোখৰ বিছুট পিঠা কিনি আনিবলৈ পাচিলো, কিন্তু পাঁচোটো মাখোন আৰু ভগা ডোখৰ চাবেক আনিলে; সি বোলে, কিনোতেই ভগা, কিন্তু মিচা, সি খাইহে ভাঙ্গিলে। তাতে চাহাবে অনেক কাৰন দেখালত ক্ৰমে তাৰ জগৰ খেয়িবলৈ অনুমতি হোআত চাহাবে এডাল চে-পেনা আনি গজাল টানি উলিয়াই তাক মুকলি কৰিলে, তাতে সেই বন্দিএ চাহাবৰ উপকাৰ জানি বৰ মৰমেৰে চাই চাই আছিল।

কালাবাৰ নদি কৰ্মান্দো পৌ মাজুলিৰ ওচৰে লাগৰত পৰিচে; তাৰ মুখত ৬০০০ নিবাসিএ সৈতে ইকুম নগৰ আছে; ইঙ্গৰাজি জাহাজৰ দোআৰাই বছৰি বছৰি ২৫,০০,০০০ টকা দা-মৰ বস্ত্ৰ তালৈ নিএ; আৰু ভেল কিনি উভতি জাই। তাৰ বজাৰ নাম আয়ে; তাৰ ৩০০

জিৰোতা আছে; তাৰ অনেক সন্মতি আৰু গো-
লাম বন্দিও আছে। আগৰ কালত সেই নদিৰ
পৰা প্ৰতি বছৰে ১৫,০০০ হেজাৰ মান বন্দি
বেচেগৈ।

আৰু পুৰনি কালাৰাৰ নামে এখান নগৰ
আছে, ভাত থকা বজাৰ নকচা তলত লিখা
আছে, তাৰ নাম আৰ্চিবল দুক। তাৰ গাত
অনেক অলঙ্কাৰ, মূৰত কিৰিটিও আছিল।
দুই বছৰ হল, তাৰ দদায়েক মৰিলত সি ৰাজ
সামন পালে। সেই দদায়েক মিথু হোআত
তাৰ অনেক বন্দি বলি কটা হল।

আৰু বিনিৰ নামে এখান নদিৰ বিনিৰ
নগৰ থাপন কৰা হৈছে। তাৰ বজাক দেৱতা
বুলি মানে; সি ভাত পানি কেতিয়াও নে খাই
বুলি পুজাবিলাকে ভাবে। তথাপি সদাগৰৰ
নিচিনা সি অনেক বস্তু বেহা বেপাৰ কৰাতো
লাজ নে পাই; হজাৰ ভেনে কৰমত অমৰ্জ-
তা, ইয়াক নে জানে।

পিত্ৰি মাত্ৰিএ লৰাক কেনেকৈ সিকাई?

How Parents teach their Children.

জাৰ যৰত লৰা চোআলি থাকে, সেই যৰেই
ইশ্বৰৰ আশিৰ্বাদ পোআ হই। কিয়নো দেখা,
সতি সন্তান নো হোআকৈ কিমান মানুহ
আছে। সিবিলাকে দিনে ৰাতিএ সন্তানৰ মুখ
দেখিবলৈ বাঞ্চা কৰে; তথাপি ইশ্বৰৰ এনে
অনুগ্ৰহৰ দান পাব নোআৰে। ভেতিয়া সিবি-
লাকে কেতিয়াবা কেতিয়াবা ইশ্বৰলৈকো প্ৰাৰ্থনা
কৰি খোজে; পাচে জেতিয়া ইশ্বৰে দায়া কৰি
সিবিলাকক কোনো লৰা চোআলি দিএ, ভেতিয়া
মাক বাপেকৰ আনন্দৰ পাৰ নাই কিয়া হই।
আমাৰ লৰা চোআলি হৈছে বুলি বৰ চেনেহ
বেখা কৰি পালি থাকে; আৰু দুখতো জেতিয়া
লৰা চোআলিৰ মুখ দেখিবলৈ পাই, ভেতিয়া
সকলো মনৰ দুখ গুচে। যৰত কোনো লৰা
চোআলি হলে, মাক বাপেকৰ সান্ত্বনাৰ উৰাল

হই, তাৰে পৰা দুখৰ কা-
লভো সুখ পাই। প্ৰিথি-
বিৰ মাজত মাক বাপেকলৈ
সন্তানত বাহিৰে আন কো-
নো অমূল্য বস্তু নাই। জে-
তিয়া কোনো মাক বাপেকে
এটি সন্তান পাই, ভেতিয়া
কেনে সুম কৰি তাক ডাঙ্গৰ
দিয়ল কৰে! জি জি বস্তু
আৰ্জে, তাৰ নিমিত্তে আগ-
লৈ সাঁচি সাঁচি থই, আৰু
দিনে ৰাতিএ তাক ভাল হব-
লৈ সিবিলাকে জতন কৰি
থাকে; আৰু জেতিয়া আ-
মি বুৰা বুৰি হম, ভেতিয়া
আমাৰ এই পো জিএ আ-
মাক প্ৰতিপাল কৰিব বুলি
অতি সান্ত্বনাৰে আশা কৰি
থাকে। যৰত লৰা চোআ-
লি হলে আপোনাৰ মাক
বাপেকলৈ ইমান চেনেহৰ

King Archibald Duke, Chief of Old Calabar

পাঁজ হই। তথাপি ইমান চেনেহৰ পাঁজ হলেও জেতিয়া সেই লৰা চোআলি দুষ্ট হৈ মাক বাপেকৰ আগ্যা ন মনা হই, তেতিয়া সি অতি অসন্তোষৰ কাৰন। তেনে দুষ্ট লৰা যদি মাক বাপেকৰ ঘৰত এক হেজাৰো হই, ওঁও ভাল একো লাভ নাই।

হে পিত্তি মাত্ৰি সকল, তোমোলাকৰ লৰা চোআলি জেতিয়া বেয়া হৈ জাই, তেতিয়া কাৰ দোস বুলি ভাবিচা? লৰা চোআলিৰ দোস হই নে! তোমোলাকৰ লৰা চোআলিৰ দোস হওতে হই, কিন্তু ঘাই দোস হলে তোমোলাকৰ ওপৰতহে পৰিচে। জদি সোখা, কি ভাৱে আমি সিহঁতৰ দোসৰ হেতু হৈচোঁ? তেন্তে সুন্য, তাৰ বহু প্ৰমান দেখাও। তোমোলাকে আপোনাৰ সতি সন্তানক সৰু কালতে সিকা-বলৈ সুম ন কৰিলা; আৰু জদি দাই জগৰ পাওতে কেতিয়াবা কেতিয়াবা সান্তিও দিচিলা, তথাপি উচিত ভাৱে তাক ন কৰিলা। সেই কাৰনে তোমোলাকৰ সকলো চেনেহৰ পাঁজ লৰাবোৰ দুষ্ট হৈ গল। তাত তোমোলাকৰ অতি দুখ অপমান মনত সোমাই জুইৰ দৰে পুৰি পুৰি থাকে।

সকলো মাক বাপেকে আপোনাৰ সন্তানবি-লাকক ৰাতিএ দিনে সিকাই সিকাই থাকে; নাই সিকোআ বুলি মই কোআ নাই, কিন্তু উচিত মতে নি সিকাই। জেতিয়া তোমোলাকৰ লৰাই আগ্যা নে মানে, তেতিয়া তোমোলাকে বৰ খজ কৰি মনৰ জিঞ্জি ন পলাই মানে সিহঁতক সান্তি কৰিবা, আৰু চিয়ৰি চিয়ৰি ডাৰি দিয়া। কিন্তু এনে সান্তি আৰু ডাৰি পোআত সিহঁত ভাল হওক চাৰি বেয়াতকৈও বেয়া হৈছে জাই। আৰু জদি বাপেকে লৰাৰ জগৰ পাই সান্তি দিএ, মাকে খজ কৰি, আ-পোনাৰ লৰাক কোলাত তুলি লৈ বৰ মৰমে-বে নিচুকাই। জদি মাকে কোনো সময়ত লৰা চোআলিক কোবাই তেতিয়া বাপেকে সহিব নোআৰি মাকক খজ কৰে, কেতিয়াবা কেতিয়াবা মোৰ লৰা কিয় মাৰিলি বুলি মা-ককো সান্তি কৰে। পাচে লৰাই মাক বাপে-

কৰ এনে স্বভাও দেখি বৰ চল পাই। এই ৰূপে তোমোলাকে আপোনাৰ লৰাক সিকালে, আগলৈ ভাল হব নে? সি কেতিয়াও ভাল ন হই, আৰু তোমোলাকৰ কথাও নে মানি বেয়াহে হৈ জাব। কিন্তু জি ভাৱেৰে লৰাক সিকাৰ লাগে কঁও, মন দি সুন্য। জেতিয়া তো-মাৰ লৰা চোআলিএ কোনো জগৰ কৰে, তে-তিয়া ভূমি চাৰি বেলিলৈকে সিহঁতক তোমাৰ কোলাত বা ওচৰত লৈ মৰম আৰু চেনেহে-ৰে আৰু তোমাৰ মনৰ অসন্তোষ দেখাই গধুৰ ভাৱে সিহঁতৰ অপৰাধ বুজাই দিয়া। পাচে জদি তেতিয়াৰ পৰা আগতকৈ কিছু ভাল কৰি-বৰ দেখা, তেন্তে ভাল। কিন্তু জদি তোমাৰ কথা নু সুন্য, তেতিয়া আৰুও তাক তোমাৰ ওচৰলৈ মাতি আনা, আৰু প্ৰথমে তাৰ দাই জগৰ বুজাই, পাচে তালৈ মৰম কৰিহে সান্তি দিয়া। কিন্তু জি সময়ত তোমাৰ মনত লৰা-লৈ খজ হৈ থাকে, তেতিয়া কোনো ৰূপেও সান্তি বা ডাৰি নি দিবা। কিয়নো খজ থাকোঁ-তে জদি লৰাক মাৰা, সেই লৰাৰ মন আগত-কৈও কঠিন হব। তোমাৰ মনৰ পৰা নিচেই খজ মাৰ গলেহে লৰাক নিজান ঠাইত নি তাৰ দোস বুজাই সান্তি দিবা। আৰু জদি তোমাৰ লৰা ভাল হব লাগে, তেন্তে কেতিয়াও কেটেৰ জেঞ্জৰ মাত নে মাতিবা। তাত বাহিৰে তো-মাৰ লৰা চোআলি জদি ভাল হবলৈ ভূমি কাৰ্য্য কৰা, তেন্তে যেনে যেনে সান্তি আৰ ডাৰি দি নে থাকিবা। জদি যেনে যেনে তাৰ সান্তি দিব খোজা, তেতিয়া সি ভাল হবৰ চাৰি দুষ্ট হৈছে জাব। তাতে তোমাৰ দুখ সান্তি কেতিয়াও নাই, কেৱলে মনৰ সন্তোষেহে থাক। হাই হাই, জাব লৰা চোআলি দুৰ্জৰ হৈ জাই, সেই মানুহৰ ঘৰত কেনে অমঙ্গল। কুসল ভাব পৰা ওলাই, আৰু মাক বাপেকৰ ওপৰতো ইহঁতৰ ক্ৰোধ থাকে।

এই কাৰনে লৰা চোআলিবোৰক বহু ভাৱে সিকাৰলৈ জতন কৰা, আৰু বিসেসকৈ মাক বাপেকৰ সজ কৰমৰ আৰ্হিএ সিহঁতৰ কোমল মন মৰ্ম কৰা হওক।

ন. ল. ক.

জাতিকৰ জাত্ৰা, ৬ আখ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 6.

পাচে খ্ৰিষ্টিয়ানে আগ বাৰ্হি জাবলৈ ধৰাত সুবিকি, ধৰ্মিষ্ঠা, প্ৰেমকাৰি, সুবুধি, এই চাৰি জনি কনাই পৰ্বতৰ গুৰিলৈকে আগ বৰ্হাই থবৰ ইচা কৰি তাৰ লগত গৈ আগৰ উপদেশ বাটতে কৈ থাকোঁতেই পৰ্বতৰ পৰা নমা চাই পালে । তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে বুলিলে, উঠোঁতে জেনে 'কটিন, নামোঁতেও ভেনে সঙ্কট হোআ জেনে দেখোঁ । তাতে সুবুধিএ মাত্ৰ লগাই কলে, হই স্বৰূপ; কিয়নো নম্ৰ নামে জি খালত তুমি এতিয়া নামিচা, তাত পিচল নো খোআ-কৈ নমা বৰ টান; এই কাৰনেহে আমি তোমাক পৰ্বতৰ গুৰিলৈ আগ বৰ্হাই আহিচোঁ, সিবিলাকে ইয়াকে কলে । তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে বৰ সাৱধানৰে নামিব ধৰিলে, তথাপি দুই এক পিচল খালে ।

পাচে সমাজিকত চাই দেখিলোঁ, খ্ৰিষ্টিয়ানে পৰ্বতৰ তল পালত সেই উত্তম সন্নিবিলাকে তাক এটা কটি, পনিয়ালৰ বস এটিচা, আৰু পনিয়াল এধোপা দি বিদাই কৰিলত সি বাটে দি গল ।

কিন্তু সেই নম্ৰ খালত খ্ৰিষ্টিয়ান বৰ চেকত পৰিল । কিয়নো সি একেবিমান গলত আপলিওন নামেৰে এক দুষ্ট অসুৰে তাক লগ পাবলৈ পঞ্চাবৰ সি ঘূৰৰ পৰা আহিবৰ দেখিলে । তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে ভই পাই, খোপনি পুতি বস নে, বা হুহুৰি জাম, এই কথাত চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলে । পাচে আপোনাৰ পিঠিত একো আহিলা নাই কিয়ন্ত মই তালৈ পিঠি দিলে সি লৰেৰে মোক বিস্তিবলৈ চল পাব, ইয়াকে ভাবি সাহ দি প্ৰান পন কৰি খোপনি পুতি বহলৈ মন থিব কৰিলে । কিয়নো মই কেৱল প্ৰান বখ্যা কৰাত চকু দিলেও পলোআতকৈ বৈ ধকা ভাল, সি ইয়াকে বুজিলে ।

পাচে খ্ৰিষ্টিয়ানে সেই মনেৰে আগ বাৰ্হি জোআত আপলিওনো আহি তাৰ লগ পালে । সেই বিকটাসুৰা দেখিবলৈ ভয়ঙ্কৰ; গাত মাচৰ দৰে বাকলি লগা হেতুকে তাত বৰ অহঙ্কাৰ :

নাগৰ দৰে তাৰ ডেউকা, ডালুৰ দৰে ভৰি, পেটৰ পৰা জুই আৰু ধূআ ওলাই, আৰু সিংহৰ মুখৰ দৰে তাৰ মুখ । জেতিয়া সি খ্ৰিষ্টিয়ানৰ ওচৰ পালে, তেতিয়া তাক চাই মুখ বিকটাই এই ৰূপে কথা সুধিবলৈ ধৰিলে ।

আপলিওন । ভই কব পৰা আহিচ, কলৈ জা !

খ্ৰিষ্টিয়ান । সৰ্বদুষ্ট জি বিনাস নগৰ, তাৰ পৰা আহিচোঁ, চিওন পৰ্বতলৈ জাঁও ।

আপলিওন । এই কথাৰ দোআৰাই ভই মোৰ অধিন এক মানুহ বুলি জানিচোঁ; সেই দেশ খনেই মোৰ; মই তাৰ অধিকাৰ, তাৰ ইশ্বৰ । তোৰ বজাৰ পৰা ভই কেনেকৈ পলাই জা ! তোৰ পৰা মই আৰু ঋণিনি পাবলৈ আসা নো হোআ হলে একে কোবেৰে ভোক মাৰি মাটিত পেলালোহেঁতেন ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । মই তোমাৰ দেশত উপজিলোঁ হই; কিন্তু তোমাৰ ঋণিনি টান, আৰু তোমাৰ বেচেৰেও মানুহৰ প্ৰান বচাব নোআৰি, কিয়নো পাপৰ বেচ মৰনহে; এই হেতুকে জেতিয়া বয়সিয়াল হলোঁ, তেতিয়া আন বৃধিয়কৰ দৰে ময়ো আপোনাৰ ভাললৈ উপাই বিচাৰিলোঁ ।

আপলিওন । এনে ৰূপে অলপ কথাত কোনো বজাই আপোনাৰ প্ৰজাক নে হেৰু-আই, ময়ো সেই ৰূপে ভোক নে হেৰু-আমি । কিন্তু তোৰ ঋণিনি আৰু বেচৰ কা-বনে বেজাৰ জে পাইচ, তাত অলঙ্ঘন এৰি উভতি জা; আমাৰ দেশত জি জি আছে, তা-কে ভোক দিম, মই এই প্ৰতিগ্যা কৰিচোঁ ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । কিন্তু মই আন এজনত ঋণি-বলৈ লোমালোঁ, তেঁও বজাৰো বজা; সেই দেখি মই তোমাৰ লগত উভতি গলে মোৰ অনিয়াই ন হব নে ?

আপলিওন । সেই কবম কৰাত ভই উপ-কথাৰ দৰে বেয়া সলাই বেয়াতকৈও বেয়াহে পালি । কিন্তু তাত ঋণিনি লগাইচোঁ বুলি কো-আ, এনে অনেক মানুহে তাৰ পৰা চল চাই পলাই, আৰুও মোলৈকে উভতি আহে, সিহঁ-

ডব এনে দস্তব আছে; ভয়ো সেই ৰূপে কৰি-
বি, ভেহে ভোৰ সকলো ভাল হব ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । তেঁওত মোৰ বিশ্বাস দিলো,
তেঁওৰ অধিন পুজা হবলৈ নপাতো কৰিলো,
ভেনে হলে এতিয়া সেই কথা এৰি উভতি গলে,
ৰাজ দ্ৰোহি হৈ ধৰা পৰি ফাঁচি নে জাম নে?

আপলিওন । মোকো তই এনে কৰম
কৰিলি, তেও যদি আকণ্ড উভতি জা, তোক
খেমা দি সকলো জগৰ এৰিম ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । পূৰ্বে তোমাত খাটিবলৈ জি
অজিকাৰ কৰিছিলো, তাক অবুজন সহ কালতহে
কৰিলো; তাত বাজে জি বজাৰ নিচানৰ ওলত
এতিয়া আসুই লৈচো, তোমালৈ কৰা সেই
অজিকাৰৰ পৰা তেঁও মুকুত কৰিবলৈ আৰু
তাক কৰা জগৰ খেমিবলৈকো সক্তি আছে,
ইয়াক মই জানিচোঁ; আৰু হে বিনাস কৰোঁ-
তা আপলিওন, মই মিচা কেনেকৈ কম, তেঁওৰ
খাটনি, আৰু বেচ, আৰু দাসবিলাক, তেঁওৰ
সাসন, সন্তাসন, আৰু ৰাজ্যক তোমাৰ এই
সকলোতকৈ ভাল পাও; এই হেতুকে মোৰ
মন ওলোটাবলৈ এৰি দিয়া, মই তেঁওৰ বন্দি
হৈচোঁ, তেঁওৰ পাচেহে জাম ।

আপলিওন । সুন্য, তোমাৰ খন্দ ন হৈ তেজ
সুখিল থাকোঁতেই তুমি জোআ বাটত আগলৈ
কি কি পাবা, তাক আৰু এফেৰি বিবেচনা
কৰা । সেই বজাৰ সেৱক অধিক ভাগে মোক
আৰু মোৰ পথকো উলংঘা কৰা হেতুকে
সেসত বৰ দুৰ্গতি পাই, ইয়াক তুমি জানিচা;
অমৰ্জতা ৰূপে সিহঁতৰ কতক হেজাৰ বধ
কৰা হ'ল! আৰু তাৰ খাটনি মোতকৈ ভাল
জে বুলিচ, তাক সেৱা কৰা কোনো মানুহক
আমাৰ হাতৰ পৰা একআবলৈ সি আপুনি
থকা ঠাইৰে পৰা কেতিয়াও অহা নাই; কিন্তু
মই হলে, মোক স্বৰূপকৈ সেৱা কৰা লোকক
তাৰ আৰু তাৰ বন্দীহঁতৰ হাতৰ পৰা কিমান
বেলি বলে বা চলবে একআলো, তাক জগত
খনেই জানে, আৰু সেই ৰূপেৰে তোকো এক-
আম ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । তেঁও আপোনাৰ লোকক মুকুত

কৰিবলৈ পলম কৰাৰ কাৰন এই, সিবিলাকে
সেসলৈকে তেঁওৰ ভক্ত হৈ থাকে নে, নে থাকে
তাক পুকাশ কৰিবৰ নিমিত্তে তেঁও সিবিলাকৰ
প্ৰেমৰ পৰিখা কৰিচে । আৰু সিবিলাকৰ অন্ত
জি দুৰ্গতিৰ কথা কোআ, সিবিলাকে তাক বৰ
মৰ্জতাহে মানে । বৰ্তমান কালত হলে সিবি-
লাকে মুকুত হবলৈ বৰ বাঞ্ছা ন কৰে, সিবি-
লাকৰ ঐশ্বৰ্যৰ নিমিত্তে আগলৈ বাট চাই থা-
কে; জেতিয়া সিবিলাকৰ অধিকাৰ আপোনাৰ
আৰু দুৰবিলাকৰ ঐশ্বৰ্যেৰে আহে, তেতিয়া
সিবিলাকে ঐশ্বৰ্য পাব ।

আপলিওন । তই এতিয়ালৈকে তাৰ খাট-
নিৰ বিশ্বাস ৰাখি থকা নাই, তেন্তে তাৰ পৰা
বেচ পাবলৈ তোৰ কি আসা আছে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । হে আপলিওন, মই কিহত
তেঁওৰ বিশ্বাস নে ৰাখিলোঁ?

আপলিওন । প্ৰথমে জাত্ৰা কৰিবলৈ ধৰোঁ-
ভেই নিৰ্ভাৰসা দলদলনিত পৰি প্ৰায়ে উসাহ নে
পাই ক্লান্ত হৈ গনি; আৰু তোৰ পিটিৰ বোজা
অধিকাৰে নু গুচাই মানে সহন কৰিব লগাৰ দৰে
তই সহন কৰি নে থাকি, তাক সোলোকাবলৈ
অনেক অনুচিত উপাই বিচাৰিলি; আৰু দুই
ভাৱে টোপনিয়াই তোৰ অতি উত্তম বস্তু হে-
ৰুআলি; আৰু সিংহ দেখি উভতি জাবলৈ
প্ৰায়ে মন খিৰ কৰিছিলি; তাত বাজে তোৰ
জাত্ৰাৰ কথা, আৰু জিহকে দেখিলি সুনিলি,
তাক জেতিয়া ক, তেতিয়া তোৰ সকলো কথা
আৰু কৰমত প্ৰসংসা পাবলৈহে তোৰ পেটত
ইচা আছে ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । এই সকলো কথা স্বৰূপ, আৰু
তুমি জি জি কবলৈ ন হ'ল, এনে আন আন
অনেক কথাও আছে; কিন্তু মই জি অধিকাৰৰ
খাটনি আৰু সেৱা কৰোঁ, তেঁও দায়ালু খেম
বস্তু; আৰু তাত বাজে এই সকলো দুৰ্বলে অ-
গৈএ আপোন দেসত মোক ধৰিছিল, তাত লব
কালত সেই সকলোকে পিয়াহ ৰূপে খালে
তাৰ কাৰনে মনত দুখ পাই সেই বোজা
ভাৰত কেঁকাই কেঁকাই মোৰ অধিকাৰৰ পৰা
খেমা পালে ।

ডেতিয়া আপলিওনে অতিসই ঋদ্ধেৰে মাত কুটাই কলে, মই সেই অধিকাৰৰ সত্ৰ; তাক, আৰু তাৰ আগা, তাৰ পুজা সকলোকে ঘিন কৰোঁ; তোক আগচিবলৈহে আহিলোঁ ।

শ্ৰুতিয়ান । হেৰা আপলিওনে, তুমি জি কৰা, তালৈ সানধান হোআ; এইটো মহা বজাৰ আলি, পবিত্ৰ পথ, এই হেতুকে তুমি আপোনাৰ নিমিত্তে সানধান কৰা ।

ডেতিয়া আপলিওনে গোটেইটো বাট জুৰি ভৰি কেৰ্কেটা কৰি বুলিলে, এই কথাড মোৰ ভই নাই, ভই মৰিবলৈ আপোনাক জুগুত কৰ; মোৰ নৰকি গাঁতত ধৰি মই সপত ঋই-চো, ভই ইয়াৰ পৰা আগ বাহি নে জা, এই ঠাইতে তোৰ জিৰাআ বাকি দিম, এই কথা কৈ সি শ্ৰুতিয়ানৰ বুকলৈ অগ্নি সৰ মাৰিলে, কিন্তু শ্ৰুতিয়ানৰ হাতত বাক ধকাত তাৰে সৰ ধৰি সেই আপদ নিবাবন কৰিলে । ডেতিয়া শ্ৰুতিয়ান আপোনাক জুগুত কৰিবৰ সময়ই বুদ্ধি হাতেৰে অত্ৰ ধৰিলে, আৰু আপলিওনেও তা-

লৈ আক্ৰমণ কৰি লিলা ত্ৰিভিৰ দৰে সৰ বৰধ-লে; তাতে শ্ৰুতিয়ান অতি সানধানে ধকাতো মূৰ, হাত, ভৰিতো বা লাগিল. তাৰ দোআৰাই সি একেৰিমান ধমকিল । তাক দেখি আপলি-ওনে লংলো সক্তিএৰে পুনৰ জুখ ধৰিলত শ্ৰুতি-য়ানে আকণ সাহ পাই সক্তি আটে মানে নি-বাবন কৰিলে । এই ৰূপে দিনৰ এবেলাতকৈ অধিক কাল সেই দোৰোৰ জুখ হৈছিল, তাতে শ্ৰুতিয়ানৰ সক্তি প্ৰায়ে অন্ত পৰিল, কিয়নো অনেক ঘা লগা হেতুকে তাৰ বল ক্ৰমে বাল হৈ জাই, ইয়াক জানিবা ।

পাচে আপলিওনে চল চাই শ্ৰুতিয়ানৰ ওচ-ৰলৈ চাপি মাল জুখেৰে আঁকোআল মাৰি বৰ ভয়ঙ্কৰ আকালেৰে পেলালে, তাতে শ্ৰুতিয়ানৰ হাতৰ পৰা তৰোআল উৰুৰি পৰিল । তাক দেখি আপলিওনে বুলিলে, এতিয়া তোক অত্ৰ-লো পালোঁ, ইয়াকে কৈ সি তাৰ গাত ভৰ দি প্ৰান মৰাৰ দৰে হেঁচি দিলে, শ্ৰুতিয়ানেও প্ৰানৰ আশা প্ৰাই এৰিলে । কিন্তু সেই ধৰমি মানুহৰ নিচেই ওৰ পেলাবৰ নিমিত্তে আপ-লিওনে সেসৰ কোৰ জচাৰ সময়ত ইহুৰৰ ইচাৰ দোআৰাই শ্ৰুতিয়ানে বেগতে আপোনাৰ হাত তৰোআললৈ মেলি তাক পাই তুলি লৈ কলে, হেৰা মোৰ সত্ৰ, মোৰ অহিত্তে আ-নন্দ ন কৰিবা; জদি মই পৰোঁ, তেও আকণ উঠিম । এই কথা কৈ শ্ৰুতিয়ানে মৰন তুল্য এখোঁচ মাৰিলে, তাৰে সি প্ৰান মৰা বা পো-আৰ নিচিনাকৈ হহকিল । তাক শ্ৰুতিয়ানে দেখি পুনৰ বাৰ আক্ৰমণ কৰি শ্বুঁচি বুলিলে, আমাক প্ৰেম কৰা জনৰ দোআৰাই এই সকলো কাৰ্জত আমি জয়তকৈও জয়জুজু হম । ডেতিয়া আ-পলিওনে আপোনাৰ নাগ ডেউকা মেলি উৰি জাআত শ্ৰুতিয়ানে তাক আৰু নে দেখিলে ।

সেই বনত আপলিওনে নাগৰ দৰে কথা কৈ জুখ কৰা কাল থিনিত কেনে গোজবনি আৰু ভয়ানক চিয়ৰ মাৰিছিল, আৰু শ্ৰুতিয়ানৰ কালেও কেনে কৈকনি আৰু হুয়নিয়াহ তাৰ বিদৰ পৰা কুটিছিল, মই দেখা সূনাৰ দৰে নে দেখা বু সূনা কোনে লোকেও সেই সত্ৰ-

সেো ভয়ঙ্কৰ কথা মনেৰে বুজিব নোআৰে ।
খ্ৰিষ্টিয়ানে আপোনাৰ দুখবিয়া তৰোআলেৰে
আপনিগুনক যৈয়োআ নে দেখে মানে সেই
জুখৰ সমুদাই কালত মই তাৰ এবেলিও পু-
নৰ মুখ নে দেখিলো, ভেতিয়া সি ওপৰ-
লৈ চাই অলপ মিটিকিয়ালে হই, কিন্তু এনে
দুৰ্নিত্ত বিবৰন মুখ মই কাৰো কেতিয়াও দেখা
নাই ।

সেই বন ভগা হুলত খ্ৰিষ্টিয়ানে বুলিলে,
আপনিগুনৰ অহিতে মোৰ সহাই হোআ জি
তনে সিংহৰ মুখৰ পৰা মোক উধাৰ কৰিলে,
এখেতে ঠেঙৰ গুন কিৰ্তন কৰিম; সি এনে
মন কৰি এই কথা গাবলৈ ধৰিলে ।

এই অসুৰৰ অধিপতি
বেলজিবুৰে' মোৰ বিনাস
চিন্তি, নৰ্কৰ সাজে ভুসিত
জুখত পাঁচি দিলে দাস,
মোক আক্ৰমি, হাতে অস্ত্ৰ,
বাগে ধৰিলে অসুৰ;
ধন্য মিখাএল সহাই হোআত
তৰোআলে নিলোঁ দুৰ;
এই হেঁতু জইখনি ধৰি
সদাই প্ৰভুৰ স্তুতি গাম,
সৰ্বকাল অনন্ত ভুগে
ধন্য ঠেঙৰ পবিজ নাম ।

পাচে জিৱন গচৰ কেত খনি পাত লোআ,
এনে এটা হাত তাৰ কোমত ওলোআত খ্ৰিষ্টি-
য়ানে সেই পাত লৈ জুখত লগা জি যা, তাতে
দিলত একে বেলিএ বস্ত কৰা হল । আৰু
সেই ঠাইত বহি অলপৰ আগেয়ে পোআ জি
পিঠা, তাক ধাবলৈ, আৰু চিঁচাৰ বস পান
কৰিবলৈ ধৰিলে । পাচে খ্ৰিষ্টিয়ানে সাত্ত
পোআ হৈ আৰুও জাজা কৰিবলৈ উঠি, কি
জানি আন কোনো সত্ৰ ওচৰত আচে, এই
ভয়েৰে তৰোআল উলিয়াই হাতত লৈ গল ।
কিন্তু সেই খালৰ ভিতৰত সি আপনিগুনৰ
পৰা আৰু একো বিধিনি নে পালে ।

আপোনাৰ দৰে লোকক হিত কৰা ।

Love others as yourself.

প্ৰভু যিচু জেতিয়া প্ৰিথিৰিত অৱতাৰ হৈ
আছিল, ভেতিয়া লোকবিলাকৰ হিতৰ কাৰনে
বান্ধা ভাৱৰ হিত উপদেশ দিছিল । সেইবিলা-
কৰ মাজত ইয়াত এটা লিখিচোঁ । প্ৰভুএ কৈ-
ছিল, “লোকে তোমোলাকক জি জি বেৱহাৰ
কৰিবলৈ তোমোলাকৰ ইচ্ছা হই, তোমোলাকেও
সিবিলাকক সেই দৰে বেৱহাৰ কৰা ।” এই
বচন সকলো জাতি লোকৰ অতি হিত কথা
হই; ইয়াক যদি সকলোএ মান্য কৰি তাৰ
দৰে আচৰে, তেন্তে জগতৰ ভিতৰত কেনে
কুলল আৰু নিৰ্মিথিনি হুলহেঁতেন । জেতিয়া
লোকবিলাকে এনে বচন সুনৈ, ভেতিয়া তাক কি
ভাৱে পালিম বুলি প্ৰকাশকৈ নে জানে । সেই
কাৰনে এই বচন আমি সকলোএ কেনেকৈ পা-
লিম, তাক অলপমান লিখিব খোজোঁ । জিবিলা-
কে আমাৰ প্ৰভু জান কৰ্তা যিচুৰ বাক্য মান্য
কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে, বিসেসকৈ সিবিলাকৰ লিখি-
ভেহে ইয়াক লিখিচোঁ । কিয়নো এই অমূল্য
বচন জেতিয়া আমি পালিব পাৰোঁ, ভেতিয়া
সকলো লোকে সৈতে আমাৰ কুলল হব ।
আমি কেনেকৈ পালিব পাৰিম, তাৰে দুটা
তিনটা মান ভাও দেখাও ।

প্ৰথম । জেতিয়া কোনো মানুহে লোকৰ
বস্ত চুবকৈ লবলৈ চল বিচাৰে, ভেতিয়া সি
আপোনাৰ কথাবলৈ মন কৰি চাওক; মই তে
লোকৰ বস্ত চুব কৰিব খুজিচোঁ, যদি কোনো-
বাই মোৰ এটা বস্ত চুব কৰি নিলে, মোৰ কি-
মান দুখ হুলহেঁতেন । সেই মানুহে ইয়াকে
প্ৰথমে ভাবি চাওক ।

দুৱিত্ত । যদি কোনো মানুহ বাতি অধিতি
হৈ আছে, আৰু থাকিবলৈ অলপ ঠাই বিচাৰে,
ভেতিয়া পাৰে মানে বিচাৰি অধিতি মানুহক
আলহি সোধা; কিয়নো কি জানি ভূমিও তেনে-
কৈ কোনো দিনত আলহি হৈ জাব লাগিব,
যদি তোমাক কোনোএ আলহি নো সোধে, তে-
তিয়া তোমাৰ মনত ভাল পাৰা নে?

ত্ৰিতিয় । কোনো মানুহ যদি অনেক চা-

কৰৰ ওপৰত অধিকাৰ হই, আৰু জেতিয়া চাকৰবোৰে অধিকাৰৰ ইচাৰ মতে কোনো সময়ত কৰম ন কৰে, তেতিয়া সেই অধিকাৰে বৰ ঋণ উঠি চাকৰক সন্তি বা অকমনা কৰিব পাই নে? মোৰ ভাবনাত হলে, ভেনে কৰা উচিত নে দেখোঁ: কিয়নো সদাই সকলো মানুহে ভাল কৰম কৰি থাকিব নোআৰে। অৱশ্যে কোনো সময়ত তাৰ কৰম বেয়া হব। এই হেতুকে দৃষ্ট তিনি বাৰ সহন কৰি থকা ভাল। তাত নাহিৰে জি জন লোকৰ ওপৰত অধিকাৰ, সি যদি আপুনি পৰৰ অধিন লোক হোআ হলে, আৰু তাকে তাৰ অধিকাৰে জেনেকৈ বেয়া কৰে পতি সন্তি দিএ, বা দৰ্ঘহা কাটে তেতিয়া তাৰ মনত সন্তোষ পালেহেঁতেন নে? এই কাৰনে লোকক দুখ নো দিওতে আপোনাৰ কথালৈ সকলোএ চাবৰ প্ৰয়োজন আছে।

চতুৰ্থ। কোনো মানুহৰ জদি বন্দি থাকে, পাচে সেই বন্দিক বাতিএ দিনে টান বন কৰাই অধিকাৰৰ বৰ লাভ হই, আৰু তাক কেতিয়াও বন্দি অৱস্থাৰ পৰা মুকলি কৰিব নো ধোজে, এনে মানুহেও আপোনাৰ মনত বিবেচনা কৰি চাওক। জেনেকৈ লোকক বন্দি বাই ভাল পাইচোঁ, সেই ৰূপে জদি মোকো কোনোএ বন্দি বোআ হলে, আৰু কেতিয়াও মোক মুকলি ন কৰা হলে, মোৰ মন কেনে দুখেৰে পূৰ হলেহেঁতেন। এনেকৈ সকলোএ আপোন আপোন মনত সকলো কথা প্ৰথমে বিবেচনা কৰি লোকলৈ কৰোঁক। জদি আপোনাক লোকে সেই সেই কৰম কৰিলে দুখ হই, লোককো কৰিলে দুখ হলহেঁতেন। এই হেতুকে পুত্ৰএ নিকোআৰ মতে লোকে ভোমোলাকক জি ৰূপ বেৱহাৰ কৰিবলৈ ভোমোলাকৰ ইচা হই, ভোমোলাকেও সেই দৰে লোকক বেৱহাৰ কৰা।

ন ল. ক.

আব্রাহামলৈ অধিকাৰ কৰা পুত্ৰ।

Lesson VI.—Abraham, or the Promised Seed.

কিনান দেশত আব্রাহাম আৰু চাবাই ভাৰু ঘৰত বাস কৰিলে। নিৰিলাকৰ সন্তান নাই কিছিল। আব্রাহাম বৰ বুয়া, চাবাও বৰ বুৰি আছিল। নিৰিলাক দুয়ো ভোমোৰ বৰ বোপাই আৰু বুৰি আইতকৈও বয়সিয়া আছিল; আব্রাহাম প্ৰাই ১০০ বছৰ, আৰু চাবাও প্ৰাই ২০ বছৰ বয়সিয়া হৈছিল।

এক ৰাতি ইশ্বৰে আব্রাহামত কলে, ভোমোৰ ভাৰু ঘৰৰ পৰা ওলাই আকাশলৈ চোআ। তাত তুমি কি দেখিছা? আকাশ ভৰাবিলাকেৰে পূৰ, গনিব পৰাতকৈ সৰহ। আৰু ইশ্বৰে কলে, আকাশৰ ভৰাবিলাকৰ সমান ভোমোৰ বৰহ ন হই মানে ভোমোৰ সৰহ নাতি আৰু নাতিৰ নাতি আৰু সিহঁতৰো সন্তানবিলাক হব; সিহঁতে কিনান দেশত থাকিব, সেই দেশৰ অধ-ৰমি মানুহবিলাক তাৰ পৰা বাহিৰ কৰা হব।

তেতিয়া আব্রাহাম অপুত্ৰ হলেও, ইশ্বৰে কোআৰ দৰে আপোনাৰ অধিকাৰ পূৰ কৰিব বুলি ঠেঁও বিশ্বাস কৰিলে। ইশ্বৰে সি সকলো কলে তাক আব্রাহামে বিশ্বাস কৰা ভাল আছিল, কিয়নো ইশ্বৰে সদাই সঁচা কই, আৰু আপোনাৰ কথা ৰাখে।

এদিনা দুপৰ মানত আব্রাহামে আপোনাৰ ভাৰু ঘৰত বহি আছিল। বদ বৰ টান, কিছু ভাৰু ঘৰ এজোপা গচৰ তলত হৈছিল। আব্রাহামে চকু তুলি চাই অলপ দূৰৈত তিনি জন মানুহ অহা দেখিলে; তেতিয়া আব্রাহামে লৰি গৈ সেৱা কৰি নিৰিলাকৰ এজনক বুলিলে, মোৰ পুত্ৰ, মই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, আপুনি আহি অলপ জিৰাওকহি; আৰু মই অলপ পানি আনি ভোমোৰ ভৰি ধুআৰ দিয়া, পাচে খাবলৈ কিছু কট আনি দিও, তেতিয়া আপুনি জাআ কৰিব পাৰা। নিৰিলাকে কলে বাৰু, আমি জিৰাম।

এই মানুহ কেই জন ভোমোলাকে কোন বুলি নো ভাবিচা? মানুহৰ নিচিনা দেখা গলেও নিৰিলাক স্বৰগৰ দূত। নিৰিলাকে আব্রাহামলৈ

যবগৰ পৰা ইহৰৰ ৰাজ্য লৈ আহিছে; কিন্তু নো ইহৰে আপোনাৰ দূতবিলাকৰ নোআৰাই মানুহলৈ ৰাজ্য পঠাই, ইয়াক ভোমোলাকে জানা । দূতবিলাকক আমি নে দেখিলেও কেতিয়াবা কেতিয়াবা আমাৰ ওচৰতে থাকে ।

দূতবিলাকে ভাষু যবৰ বাহিৰে গচৰ ভলতে বহিল । চাবা ভাষু যবৰ ভিতৰত আছিল, আব্রাহামে চাবাক কলে, যেগাই অলপ পিঠা গুৰি লৈ পিঠা নাজি ভাজা । তেতিয়া আব্রাহামে জাকলৈ গৈ এটা ভৰপূৰ দমৰা লৈ এটা দানক দি কলে, ইয়াক লগতে মাৰি জুগুত কৰা ।

তেতিয়া সকলো জুগুত হল, তেতিয়া অলপ মাখন, গাখিৰ, পিঠা, আৰু মজ্জা আনি গচৰ ভলতে নজালে, পাচে তিনিও জনে খাবলৈ ধৰিলে, আৰু আব্রাহাম নিবিলাকৰ আগত থিয় হৈ থাকিল ।

নিবিলাকে খাই থাকোঁতেই আব্রাহামক কলে, তোমাৰ ভাৰ্জা চাবা কত? আব্রাহামে কলে, তাই ভাষুৰ ভিতৰত আছে । তেতিয়া নিবিলাকৰ এজনে কলে, চাবাৰ এক পুত্ৰ হব ।

দুতে কোআ কৰা চাবাই সুনিলে, তাই এই বুৰা বয়লত স্বৰূপকৈ এটা পুত্ৰ পাব বুলি বিশ্বাস কৰিব নোআৰি, আপোনাৰ মনতে ইহা হিলে ।

দুতে কলে, চাবাই কেলৈ ইহা হিলে? তাই অৱলোকে এটা পুত্ৰ পাব । তেতিয়া চাবাই ভাই পাই কলে, মই ইহা নাই; কিন্তু দুতে কলে তুমি ইহা হিলা হই ।

তেতিয়া সেই তিনি জন উঠি গল, আব্রাহাম নিবিলাকৰ লগত অলপ দূৰলৈকে গৈ, আপোনাৰ ভাষুলৈ উভতি আহিল ।

ইহৰে আপোনাৰ এই অজিকাৰ সুঁঅৰিলে বুলি ভোমোলাকে ভাবিচা নে? পাচৰ বছৰত চাবাৰ এটা পুত্ৰ হল, তাৰ নাম ইচাক, সি ভাল লৰা আছিল, আৰু ইহৰে তাক প্ৰেম কৰিলে । আব্রাহাম আৰু চাবাও আপোনাৰ লক্ষ পুত্ৰত বৰ সন্তোষ হল ।

এই দৰে দেখা, ইহৰে আপোনাৰ অজিকাৰ ৰাখিলে । তেঁও কৈছিলে, আব্রাহামৰ আৰু চাবাৰ

বাৰ এটা পুত্ৰ হব, আৰু তেঁও নিবিলাকক এটা পুত্ৰ দিলে । ইহৰে জি কলে, তাকে বিশ্বাস কৰা আব্রাহামলৈ ভাল আছিল ।

তেঁওৰ সকলো বাক্য বিশ্বাস কৰাৰ কাৰনে, ইহৰে আব্রাহামত সন্তোষ হল, চাবাই হলে পুখমে বিশ্বাস ন কৰিলে, কিন্তু পাচে কৰিলে, তাইতো ইহৰ সন্তোষ হল ।

মোৰ প্ৰিয় লৰাইত, ভোমোলাকে ইহৰৰ সকলো অজিকাৰ বিশ্বাস কৰিব পোআ । ইহৰে কি অজিকাৰ কৰিচে? খোজা যদি, পবিত্ৰ আত্মা দিবলৈ তেঁও অজিকাৰ কৰিচে । তেঁওৰ অজিকাৰ বিশ্বাস কৰা নে? যদি কৰা, পবিত্ৰ আত্মা পাবলৈ ইহৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰা; ভোমোলাকে ঠিককৈ জানিবা, তেঁও আপোনাৰ অজিকাৰ অৱলোকে ৰাখিব ।

খ্ৰিষ্টা আহিব ।

"Death will come."—Barnes.

খ্ৰিষ্টা আহিব, অৱলোকে আহিব, সি আগতি ধৰিলে এবাই জাব নোআৰি, তাক হোহোকাৰ নোআৰি, তাৰ খোজো সুখিল কৰাৰ নোআৰি । সি আহিব; সংসাৰত জিয়াই থকা সকলো মৰিব; সকলো পহু, চৰাই, আৰু উৰণ জন্তু, কুৰৰ পখি, মৌণিয়া, সুৰ্জৰ বন্ধিত উৰি জোআ কৈতকুৰি; সকলো জিন, গচ, ফুল; সিদ্ধি, উৰু, টপা, গৰত বগোআ চুৰ চুৰিয়া টেকিয়া; সকলো ৰজা, সকলো পুজা, ধনৱন্ত আৰু দুখিয়া, বন্ধি আৰু গৰাকি, সকলো মুনিহ, তিৰোতা, সকলো লৰা; আপোনাৰ ধন জনস্বাত অহঙ্কাৰ কৰা প্ৰতি জন বুৰা লোক, আপোনাৰ গিয়ান আৰু সজ্জিত অহঙ্কাৰ কৰা প্ৰতি জন ডেকা লোক, আপোনাৰ সোভাত অহঙ্কাৰ কৰা প্ৰতি জন জুবতি, সকলো মৰিব । মই মৰনৰ জগততে আচো; মৰা আৰু মৰিব লগিয়াবিলাকৰ মাজতে থাকোঁ; মই ফুৰা বাটত মুনিহ, তিৰোতা বা লৰা, চৰাই বা পহু, গচ বা জিন হওক, জি ন মৰিব মই একো নে দেখো । বায়ু কালি জোআ কুৰৰ পখি এখ্ৰিষ্টাব ওপৰে দি উৰি পাব হব নোআৰে; সাগৰৰ

মাচ মগৰে ভাৰ হাত সাৰিব পৰাকৈ ডললৈ
জাব নোআৰে; মিডুএ জেন তাক দেখিবলৈ
নে পাই, চকুএ ন মনা জন্তুএও আপোনাক
সেইমান সৰু কৰিব নোআৰে; তাৰে সৈতে
আপোনাৰ বৰ বলৰে জুজিবলৈ মহা তিমিৰে
সক্তি নাই। খৃষ্টিয়ানো মৰিব; দেও পূজকে,
মৰিব; হই, পাপি লোক, তুমিও মৰিবা।
তোমাৰ ধৰ্মেই তোমাক ৰখা কৰিব নোআৰে,
তোমাৰ গিয়ান বিদ্যাৰ দোআৰাই তুমি ৰখা
নে পাবা। এই সকলো কথা মিডুএ নে মা-
নিব; তাৰ দৃষ্টিতে সেইবোৰ অকাজ, লৰাৰ
ওমলা বস্ত্ৰৰ নিচিনা, তাৰ বিবেচনাৰ অজোগ্য।
গৰিপ লোকতকৈ সি প্ৰতাপি জনক প্ৰতি ন
কৰে; দুখিয়া মানুহ কটাতকৈ সি চহকি কটাক
ডাঙৰ কৰম নে মানে, আলাগি পাপি জিয়াৰি
মৰাতকৈ সুভাগি জুবডিক মৰাত অহঙ্কাৰ ন
কৰে। গোলাপৰ চোপা কলিত জিমান প্ৰতি
কৰে, চৰাভতো সেইমান প্ৰতি কৰে; তাৰ
বিবেচনাত কদম জেনে, পুলি কাঁইটো ভেনে;
লিৰানোৰ এবজ গচ জেনে, বন সঁটো ভেনে;
মগনিয়াৰৰ কটা কানিতকৈ মিহি নোমৰ পৰি-
ধান আৰু অসভ্য লোকৰ গাৰ কাপৰতকৈ তো-
মাৰ বহু মূল্য সুন্দৰ বৰনিয়া বস্ত্ৰকে সি একো
বেলেগ নে দেখে। তুমি মৰিবা; মৰনৰ ভই
তোমাৰ ওপৰত আহি পৰিব। মিডুএ জেনে
ৰূপ হৈছে, ভেনে ৰূপ আহিব; সেভা বৰনিয়া,
গধুৰ, ঠৰ, কাটন মুখিয়া, আপোনাৰ কৰমত
টান পকিয়া হৈ আহিব। ক্ৰিপাৰ নিমিত্তে
কোনো প্ৰাৰ্থনালৈ সি কান নে পাতে; ডয়েৰে
কাৰো এটাহ পৰাক নু সনে। ধিৰেৰে একে-
বিওঁ লৰ চৰ ন কৰাকৈ নিচই ৰূপে সি আহিছে;
কোমল পাখিএৰে সজা তোমাৰ খাটৰ পৰা
তোমাক উলিয়াই নিবলৈ, তোমাৰ সুন্দৰ ঘৰৰ
পৰা তোমাক গঁড়িয়াবলৈ, সভাৰ পৰা তোমাক
বাহিৰ কৰিবলৈ, আৰু তোমাৰ জি সখিৰিলাক
এখন্তেক তোমাক হেৰোআ চিন্তি আৰুও নাচি-
বলৈ ধৰিব, লিৰিলাকৰ মাজৰ পৰা মৰনৰ
নিমিত্তে তোমাক মাতিবলৈ অলৰ দ্ৰুত মন
কৰিহে আহিছে। মিডুএ আহিব; তুমি প্ৰানৰ

নিহাল ধৰা কালৰে পৰা সি ওচৰলৈ চাপিছে।
তুমি সাৰ পোআ আৰু সুই ধকা কালভো সি
তোমাৰ কাললৈ আগ বাৰ্ছি বাট বুলি বুলি
তোমাৰ ওচৰলৈ আহিল। পূব, পশ্চিম, উত্তৰ,
দক্ষিণ, জেই পোনে তুমি জোআ, সেই পোনে
সদাই সি তোমাৰ আগ কালৰে বাটত থিয় হৈ
থাকে। মিডুএ আহিব; কেতিয়াও নু হহকি
সি সদাই ওচৰ চাপি চাপি আছে। আৰু অল-
পতে তাৰ বিপদ চাঁয়া তোমাৰ পথত পৰিব।
সেই চাঁয়া সুৰ্জৰ গ্ৰহনৰ দৰে ঘোৰ আৰু চোঁচ
হৈ হৈ জাব; পাচে তাৰ অন্ধকাৰমই ৰূপে
তোমাক আগচি ধৰিব; তোমাৰ আৰু জিৱন্ত
জগতৰ পছৰৰ মাজত সি তোমাৰ লমুখে থিয়
হৈ থাকিব, আৰু তুমি অন্ধকাৰমই খালত
সোমাবা। মিডুএ আহিব; সুভ কালভো আৰু
স্বৰূপ খৃষ্টিয়ান হলেও, তাৰ অহা ভয়নক;
কিন্তু আন অৱস্থা হলে সি কিমান ভয়নক,
কেৱে গুনিব নোআৰে।

পুৰনি অসৰ বুৰঞ্জি, নং ২০।

Protap Singh—War with the Bengalis.

কাগুনৰ দিনত লানমুখুৰ বৰ কুকনে ধৰ্ম-
নাৰায়নক হাজোৰ পৰা উভয়ক ধৰি আনি-
বলৈ পাঁচিলে; পাচে ধৰ্মনাৰায়নক জাবৰ সুনি
উভয় বজালত লোমালগৈ। পাচে উভয়ক নে
পাই আমাৰ মানুহে উভয়ৰ ঘৰত জুই দি
আছিল। পাচে মদ নো খোআই গৈ দেখি-
লেগৈ, লানমুখুৰ বৰ কুকনে ৰজা দেৱৰ
কথা এৰি লিয়ালকুচিৰ পৰা কুৰি ঘৰ তাঁতি
আনি, বামুন কুচিড পাতিলেহি। এই কথাকে
গৈ মদ নো খোআই ৰজা দেৱত জনালেগৈ।
পাচে ৰজা দেৱে আন কথা মনত লৈ এই
কথাকে নিমিত্ত কৰি লানমুখুৰ বৰ কুকনক
অনাই মাৰি তিৰিষ্কিচেতক পঠাই লিক-
চাইক পাণ্ডুৰ গৰত বৰ কুকন পাতি সমস্তৰে
অধিকাৰ কৰি দিওআলে। পাচে চতৰ দিনত
মিৰ বজালৰ ডায়েক ১, আৰু পসুপতি ১,
এই দুয়ে ককায়েকৰ হাৰ বোটলো বুলি, হা-
জোত এক বাতি থাকি বাতি পূজা উলটি মধু-

পুৰত বলগৈ। পাচে আমাৰ মানুহে খেদি গৈ সোন্দাৰত বলগৈ। বজালে মধুপুৰত বৰ নো-আৰি হুহকি বৰ পেটাত বলগৈ। আহাৰৰ দিনত বজা দেৱে বজালক ধৰিবলৈ সকলোকে পঠালে। পাচে বজা দেৱৰ আগগাৰে সকলো সোন্দাৰ পৰা গৈ পোমৰাত বজালক বেৰিলে-গৈ। বিষ্ণুপুৰত গৰ কৰি এক কৈদ বজাল আছিলে, তাঁটোকুচি গৰ কৰি এক কৈদ বজাল আছিলে, জাখলিত গৰ কৰি এক কৈদ বজাল আছিলে, ভৱানিপুৰত গৰ কৰি এক কৈদ বজাল আছিলে। পাচে আমাৰ মানুহে পাচে পাচে খেদি গৈ, নিমিত্ত গৰ দি কানা-পানিত বলগৈ। পাচে ভাৱৰ দিনত আমাৰ মানুহে কানাপানিৰ পৰা গৈ, জাখলিত জুখ ধৰিলেগৈ। পাচে বজাল ভাগি পলাল, তাতে আমাৰ ঘোঁৰা পালে ২০, হিলৈ তৰোআলো কিচু পালে। আত পাচে বজালৰ ভৱানি পুৰবো কৌঠ ভজালে; তাতে হিলৈ তৰোআ-লো কিচু পালে।

পাচে আহিনৰ দিনত আমাৰ মানুহে গৈ, তাঁটোকুচি বজালৰ গৰৰ কাখৰত চাইটা গৰ কৰি বলগৈ।

লাকনি ভাওতোও (৩০) সঁকত কাতিৰ দিনত বজা দেৱে গজপুৰৰ পৰা তিনি জনা ডাঙ্গৰিয়াক পঠাই, সনাত গৰ প্ৰাক্তি আঁওতাই থাকিব দিলেগৈ। আৰু বজা দেৱে বোলে, পিকচায়ে মোৰ আগগা নে মানি, একো কাৰ্জ কাম ন কৰে, এই দাই ধৰি পিকচাই বৰ ফুকনক ডিঙ্গিএ ভৰিএ লোআ লগাই আনি গজপুৰত চমাহ বন্ধিকৈ ধৈ, পিকচাইক বৰ ফুকন ডাঙ্গি, ধাক্কা বৰ গোহাঁইৰ পুতেক লাকুক সকলো-বো অধিকাৰ কৰি পাণ্ডুৰ কৌঠত ধোআলে। পাচে আছোনৰ দিনত বজা দেৱে সকলোকে পঠাই তাঁটোকুচি বজালক ধৰিব দিলেগৈ। পাচে বজা দেৱৰ আগগাৰে সকলো গৈ তাঁটোকুচি কৌঠ ললেগৈ। পাচে বজালে বাতি পুআ হাতিএ ঘোঁৰাই আহি আমাৰ কৌঠত ধৰিলেহি, পাচে আমাৰ লোকেও জুখ ধৰিলে। এই দিনা জুখত আমাৰে বজালৰে মৰা ন গৰ

খাটৈ উপচি গল। আমাৰ ভাল মানুহ পৰিল লানমুখ ১, সুনিয়া ঠাকুৰ ১, অভই পুৰিয়া লাচাম বৰুআ ১, পাচে ইবোৰ হুহকি আহি কুজাঙ্গৰ কৌঠত সোমালহি। পাচে কুজাঙ্গ গালি পাৰিৰ ধৰিলে। বাতি পুআ লাচাম বৰুআই, বৰ গোহাঁই পৰিয়া লাকু গোহাঁইৰ ভায়েকে, এই দুয়ে বজাললৈ গুচি গল। পাচে আমাৰ মানুহ হুহকি পোমৰা-লৈ গল; পাচে বজালে নাৱে তৰে বেৰিলে-হি। তাৰ পৰা আহি বাৰে পঁইতাত জুখ ধৰি-লেহি; পাচে আমাৰ লোকে বাৰে পঁইতাৰ পৰা ভাগি আহিল। আমাৰ ভাল মানুহ পৰিল কৌঅৰৰ হাজৰকিয়া ডামটিং ১, তিৰিং চাই-কৌ হাজৰকিয়া ১, দলই হাজৰকিয়া ১, লান-তিৰিং নেওগ ১, বৰ গোহাঁই পৰিয়া লাকি নেওগ ১, পোলোঙ্গা কৌঅৰকে, লাচাম বৰুআ-কে, এই দুইক লোআ লগাই ধলে। পাচে আমাৰ লোকে হুহকি আহি, দুই কৈদ সৰাই ঘাটত বলহি।

পাচে বজা দেৱে বৰ গোহাঁই পৰিয়া লাকু নেওগক একো কাৰ্জ কাম নে জানে বুলি ডাঙ্গি-লে; এওৰ মূৰে ত্যাওতি কৌঅৰক অধিকাৰ কৰি পঠালে। আৰু মৰাঙ্গি খোআৰ সাজি গোহাঁইক পাণ্ডুৰ কৌঠত থাকিব দিলেগৈ। পাচে ইহঁত দুয়ে পাইগৈ দু দিন আছিলে, এনেতে বজালে নাৱে তৰে উজাই আহি আমাৰ আগগাৰে আগ চকিৰ মানুহৰ কৌঠত ধৰিলেহি। পাচে আমাৰ মানুহে জুখে নোআৰি হুহকি সৰাই ঘাটত বলহি। তাৰো পৰা আমাৰ লোকে কলিয়াবৰত বলহি। পাচে তিনি জনা ডাঙ্গৰিয়া এঠাই হৈ, সনাত পৰা ভটিয়াই গৈ, সকলো বৰুআ ফুকন সহিতে একে চাই হৈ, গৰ প্ৰাক্তি জতন কৰি কলিয়াবৰতে বল। বজালেও গৰ প্ৰাক্তি কৰি কাজলিতে বলহি। পাচে বজা দেৱে তিনি জনা ডাঙ্গৰি-য়ালৈ কৈ পঠালে, বোলে, কাজলিত থকা বজাল ধনি ধৰি দিয়ক। পাচে বজা দেৱৰ আগগা নৌ পাঁওতেই গৈ হৰি ডেকায়ে, ডিমকুআ বজা-য়ে, এই দুয়ে বজাল খেদি কাজলিৰ কৌঠ

ললেগৈ। পাচে ভাদৰ দিনত তিনি জনা ডাক-
হিং মানুহে সৈতে কাজলিত ধাৰি দিলে।
পাচে সমস্তে লোকে আলচ কৰি মিচাকৈএ কা-
জলি মুখ পালোঁহি বুলি বজা দেৱতৈ জনাই
পঠালে; বজা দেৱে এই কথা সুনি বুলি গল,
তিনি জনা ডাকহিয়া গৰ প্ৰাক্তি কৰি কলিয়া-
বতে ধাওক; বৰ বৰুআ প্ৰমুখো ফুকন ৰাজ
ধাআ কাজলিত ধাকক, এই কথাৰে লিখা দি
লিকচন লাভি বেঙগক পঠাই কোআলে, এনে-
তে এই কথা বজালে সুনি খেদি আহি কাজ-
লি মুখৰ কোঁঠত জুখ ধৰিলেহি। পাচে আ-
মাৰ লোকে বজালেৰে ন দিন বৰ জুখ হল।
পাচে বজালৰ বিস্তৰ লোক পৰিল; আমাৰো
কিচু পৰিল। এনেতে বজালে হুহকি আচি-
লে, পাচে এই কথাৰে তিনি জনা ডাকহিয়া
সুনি, বজা দেৱৰ কথা এৰি কলিয়াবৰৰ পৰা
কলজে দি ভটিয়াই জাগি পাইছিলেগৈ, পুনৰ
বজালে কাজলিৰ কোঁঠ ডকালে; আমাৰ সমস্তে
লোক কাজলিৰ পৰা ভাগি আহি তিনি জনা
ডাকহিয়াক আগিত পালেহি। তিনি জনা ডাক-
হিয়াক ৰাজ্যে ৰোলে, আমি সমস্তে লোক ভা-
গি আহিলো, তোমোলাক কলৈ জোআ? তিনি
জনা ডাকহিয়া এই কথা সুনি, সেই ঠাইতে খে-
নেক ভক্তি আছিলে, এনেতে বজাল নাৱেৰে
খেদি আহিবৰ দেখি আমাৰ সকলেও বালিত
নাও এৰি ভৰে পলাই আহিল। সেই সময়ত
লাকে বৰ পায়ে বালি বোকাভ পৰিলগৈ,
এনেতে পিঠা খোআ ভোমে টানি আনি পিঠিত
পেলাই ভৰে পলুআই লৈ আহিল। আমাৰ
নাও আছিল। পাতি বজালে বিস্তৰ পাই নি-
লে। মমাই তামুলি বৰ বৰুআ কিচুতেহে
বখ্যা পালে। বিহুআ, লাই, এই দুই হাজৰ-
কিয়া জুখ ন কৰি হাবিত সোমাই আছিল।
আমাৰ সমস্তে লোক হুহকি আহি কলিয়াবৰত
বলহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি বি-
হুআ, লাই, এই দুই হাজৰকিয়াক কটোআ-
লে। তিনি জনা ডাকহিয়াক জুইতৰ দৰিমে
চাম ধৰাত ধাক্কি দিলে। উত্তৰে পিকচাইক
গৰ প্ৰাক্তি আওতাই ধাক্কি দিলে। পাচে বজা

দেৱৰ আগায় দৰে সকলো নিৰ্বন্ধেৰে আচি-
লে। লাকনি কাপলাও সঁকত বজালে নাৱে
ভৰে খেদি আহি ভৰলি মুখত কোঁঠ দি বল-
হি, ভাৰো পৰা বজালে ভৰলি পাৰ হৈ আ-
হি আমাৰ কোঁঠৰ ওচৰত গৰ দি বলহি; বজা-
লেৰে আমাৰে দিন দিন জুখ হল। এই কথা
সুনি বৰ গোঁহাই উত্তৰত কোঁঠ দিলেগৈ, বজা-
লে এদিন নাৱেৰে উজাই আহি জুখ ধৰিলেহি,
আমাৰ মানুহে বৰ হিলৈ মাৰি বজালৰ নাও
চাৰি খন ডাকিলে, বজালে নাও জুখে নোআৰি
আলচ কৰি ৰাতি পূজাতে ভৰে আহি বৰ গো-
হাইৰ পোনে গৰত ধৰিলেহি, বজালে পূজাৰে
পৰা গধূলিলৈকে জুখ কৰিলে; আমাৰ মানু-
হেও উবুৰি খাই ধৰিলে। তথাপি আমাক
ডকাৰ নোআৰিলে। বজালৰ স দৌল প্ৰমান
হল; আমাৰ মানুহ একুৰি পৰিল। বজাল
ধকা ঠাইলৈ উলটি গল, বৰ গোহাই উত্তৰৰ
পৰা দধিনলৈ আহি চাম ধৰাত বলহি। পা-
চে আনেকা দিনা বজাল হাতিএ ঘোৰাই আহি
আমাৰ কোঁঠৰ কাখৰত গৰ দি বলহি। ডাক-
হিয়া সকলে এই কথা বজা দেৱতৈ জনাই
পঠালে। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি, ভি-
তৰুআল ভিহিং বৰুআ ১, ৰূপ সন্দিৰক ন-
তিএক লাই ১, লাকু কোজৰ ১, চেও ধামৰ
নাতিএক ১, এই চাৰিক পঠাই দিলে। চাৰি-
এও গৈ, চাম ধৰা পাই তিন দিন আছিলে।
এনেতে বজাল হাতিএ ঘোৰাই আহি ৰাতি
পূজাতে আমাৰ গৰত ধৰিলেহি। বৰ গো-
হাইৰ পোনে এবাহে, বুৰা গোহাইৰ পোনে
এবাহে, এই ৰূপে ঠাই ঠাই হৈ ধৰিলে। আ-
মাৰ ভিতৰুআল মানুহে অজ্ঞ সত্ত্ব চপাই দি
জোৰ লগাই দিলে। কোনো ঠাইত পানি
ভপতাই মাৰিলে; বজালক খুচি, কাটি, টক-
নিয়াই, বগৰাই পেলালে। পাচে বজালে জুখে
নোআৰি উলটি গৈ, আপোনাৰ কোঁঠত বলগৈ;
পাচে আনেকা দিনা পূজা বজাল নাৱেৰে
ভটিয়াই গুআহাটিত বলগৈ।

মাঘৰ দিনত আমাৰ লোকে কাজলি মুখত
বলগৈ; লাকনি ভাওয়াও সঁকত বজা দেৱে

পৰ্বতৰ গৰ বাহোতে মাটি বহি আই গৰ ন
হই, বাজ্যতো ঘৰে ঘৰে উমুআ ধান গজিল,
আৰু বাজ্যতো দুৰ্ভিখা হ'ল; আৰু কৌপতিয়া
চৰাই বাজ্য ঢাকি উৰি উজাই গল । আৰু
বাজ্য ঢাকি আকাশৰ পৰা হেমৰঙিয়া সুতা
পৰিল, গৰৰ ভলুকা কোটোহা বাঁহ ফুলিল ।
চমাহৰ পাচে আশ্বিনৰ দিনত বজা দেৱে
লখোঁত গৰ বাহিলে; কাগুনৰ দিনত বজা
দেও নগৰলৈ আহিল । বহাগৰ দিনত চৰাই
দেও কৰিলেগৈ । সাওনৰ দিনত খেকলাই
কৰিলে, আনেকা দিনা পুআ বজা দেও নৰিয়া
পৰিল; তিনি জনা ডাকবিয়াকে মুখ্য কৰি
বৰুআ ফুকন সকলেও দহ দিন দিনে বাতিএ পৰ
দি আছিলে, তিনি জনা কোঁঠৰে বজা দেৱৰ লগ
নেৰি আছিলে, পাচে বজা দেৱে মাতিব নো-
আবাত সৰু জনা গোঁহাই দেৱে জাঠি, কাঁৰ,
ধনু, হিলৈ, দা, বাকু লৈ আপোনাৰ মানুহে-
ৰে ভগা বজাকে, নৰিয়া বজাকে, এই দুইক
ধৰিবৰ মনে সাৱধানে আছিলে । পাচে এই
কথা দুই ভায়েকে জানি আলচ কৰি ভগা বজা-
য়ে নৰিয়া বজাক বোলে, মোৰ লৰা লুৰি
নাই; এভেকে আগ পাচলৈকো আসা নাই;
মই বজা হবলৈ ভাল ন হই, তুমিয়েহে বজা
হবলৈ ভাল, তথাপি তুমি তেও বজা নো হো-
আ ভাল, ময়ে বজা নাম লৈ খাৰ্খাখাকিম;
বাজ্য পাট সকলো খনি ভোমাৰহে; পাচে
নৰিয়া জনা সকলোৰে আলচ কৰি গৰ ভিতৰ-
তে বহি ভিতৰৰ দুআৰ মাৰিব দিলে । পাচে
সৰু জনা কোঁঠৰ মানুহৰ হাতৰ অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ
কাৰ্হি লৈ মানুহকো খেদি সৰু জনা গোঁহাইক
সুদা কৰিলে ।

লাকনি বাইচি মুখ্চেও (৩৪,৩৫) সঁকত বজা
দেও বৰ্গি হ'ল । এওৰ ভোগ ১২ বছৰ, ১৫৪৫
সঁকত ।

অনেক দেসৰ সন্মাদ ।

Journal of Events.

মানে সৈতে বন কৰিবলৈ জাহাজৰ প্ৰধান
সেনাপতি আদমিৰাল অন্তেন চাহাবে হাতলৰ
নামে জাহাজেৰে ২৮ মাৰ্চত পিনাক্স নগৰ এৰি
প্ৰথম এপ্ৰিলত বাংগুন নগৰৰ নৈৰ মুখ পা-
লেগৈ । ২ এপ্ৰিলত কৌজৰ প্ৰধান সেনাপতি
জেনৰল গদৱিন চাহাবে ৪ খন ভাপ জাহাজ
আৰু কৌজ নিয়া আন ৪ জাহাজ সৈতে কলি-
কতাৰ পৰা সেই ঠাইতে আগৰবিলাকৰ লগ
ললেগৈ । পাচৰ দিনা মান বজাই কি কৰে,
তাক সুধিবলৈ কাপ্তান লাভৰ চাহাবক কটকি
ৰূপে বগা নিচান দি পঠালে; তেঁও জোআ ভাপ
জাহাজলৈ মানে গুলিয়াই একো কথা বাদা হব
নি দিলে । সেই ভাপ জাহাজেও উভতি গুলি-
য়াই মানৰ খাৰ ঘৰ জুই লগাই কুটুআলে,
তাতে অনেক মান মৰিল । পাচে নদিৰ মুখ-
লৈ গৈ বাদা দিলত মাদ্ৰাজৰ পৰা অহা
ভাগ কৌজ নৌ পাইহি দেখি, সিবিলাকলৈ
পলম কৰোঁতে অমি পূৰ কালে থকা মাৰ্ত্তবান
নগৰ জুখ কৰি লম বুলি, ৪ এপ্ৰিলত ১৪০০
সেনা আৰু জাহাজকো তালৈ নিলে । সেই
মাৰ্ত্তবানৰ কোঁঠত ৫০০০ সেনা আছিল; তালৈ
পাচ দিনা পুআ আক্ৰমন কৰি এপৰ বেলি
জুখ কৰি তাক জিনি ললে ।

পাচে মাৰ্ত্তবান নগৰ বাখিবলৈ সেনা সেনা-
পতি থৈ সিবিলাকে উভতি গৈ ৮ তাৰিখত
বাংগুনৰ মুখ আকও পাই, তাত মাদ্ৰাজ
কৌজ আগ দিনাই অহা বুজিলে । পাচে সৰু-
লো জুগুত হ'লত বাংগুন প্ৰধান নগৰ লবলৈ
নদিএ দি উজাই গৈ ১০ এপ্ৰিলত নগৰৰ ওচ-
ৰত লংগৰ পেলালে । পাচ দিনা নদিৰ দাঁ-
তিত থকা মানৰ কোঁঠবিলাকৰ পৰা জাহাজলৈ
গুলিয়ালত জাহাজৰ পৰাও দিনটো বম গো-
লাৰে গুলিয়াই মানৰ কোঁঠবোৰ ভাঙি পেলা-
লে । ভগা কোঁঠৰ জি অৱসেস থাকিল, তাকো
গধূলি বাম উঠি জুই লগাই পুৰিলে । সেই
জুইৰ পৰি নদি আৰু বনুআ জাহাজবোৰৰ
ওপৰত পৰাত সকলো বৰ আচৰিত ৰূপে দিন
জেন প্ৰকাশ হ'ল ।

Portrait of the new Premier, the Earl of Derby.—From the Illustrated London News.

ইংলণ্ডৰ প্ৰধান বাজ মন্ত্ৰী লৰ্ড ডৰ্বি চাহাবৰ নকচা ।

পাচ দিনা সেনা আৰু কিছু বৰ টোপ বায়
ডুলি আগ বহাঁই নিলত এখন সৰুত কোঁঠ
পাই তাতে বৰ জুখ লাগিল । ভেতিয়া বদ বৰ
টান হেতুকে তাৰ ভাপেৰে মেজৰ ওকচ, মেজৰ
গ্ৰিকিড, এই দুজন সেনাপতি পৰি মৰিল,
আন তিনি জন সেনাপতিও বদৰ ধুমুৰে ধৰি
পৰিল, কিন্তু পাচে জিলে । আৰু সৰুৰ গুলিৰ
দোআৰাই অনেক চিপাহি পৰিল, মেজৰ বগল
গাহাৰ কৰজনত গুলি লাগি সোমাই বল । সে-
সৰু মানক খেদাই কোঁঠ আক্ৰমণ কৰি ললে ।
গেই দিনৰ দিনটো জি নতুন নগৰ ৩০,০০০ মা-
নুহেৰে সৈতে মান অধিকাৰে সাজিছিল, তাইল
ডাপ জাহাজৰ পৰা বয় গোলাৰে গুলিয়ালে ।
গুলি সবহকৈ পৰাত মানৰ অধিকাৰ সেনা-
পতিএ ভাত ধাকিৰলৈ সাহ নে পাই বৰ দলৰ
উতৰ ফালে গৈ সৰু খোঁটালি সোমাই ভয়েৰে

কঁপি কঁপি থাকি আগ্যা দিৰ নোআৰা হল ।
পাচ দিনা হাতি ডেঁও আৰু দুখলিয়া সেনা-
পতিও ভাগি পলাল ।

১৩ তাৰিখত বৰ দলত জি কোঁঠ সাজি-
ছিল, তাক লবলৈ কল্লানিৰ ইচা, কিন্তু তাৰ
বাটত এসতকৈ অধিক ডাঙ্গৰ টোপ পতা
হৈছিল, আৰু জাহাজৰ পৰা অনা টোপ তা-
কৰ হেতুকে তাৰে সৈতে জুজিবলৈ নু জুৰি-
লৈ; সেই নিমিত্তে আন আন বৰ টোপ জা-
হাজৰ পৰা ডুলি আনোতে দিনটো গল । পাচে
১৪ তাৰিখৰ পুআ সকলো জুগুত হলত সি-
বিলাকে সৰুৰ টোপ পতাৰ কাৰনে পোন
বাটে ন গৈ পুন ফালে দি গৈ দলৰ ঐমান্য
চুকে বন ব্ৰিষ্টি কৰিবলৈ চাৰৰ কৰিলে ।
পাচে কেতখনি বেজি গুলিয়ালত সেই ফালৰ
দুআৰ বখা মান সেনা তাকৰ জেন দেখি

কান্তান সাতৰ চাহাৰে সেনা এমখাই সৈতে একে
বেলিএ আক্ৰমণ কৰিম বুলি নিবেদন কৰাও
প্ৰধান সেনাপতিএ আগা দি পঠালে। তে-
তিয়া দুআৰৰ কাললৈ অভিমুখে গুলি ব্ৰিষ্টিৰ
মাজেই লৰি গৈ দুআৰ পাই ডাঙি লোমাই,
দলত উঠা খট খটি এখন দেখি গুলি পৰি
পৰি থকাতে তাক নে মানি উৰি জোআ দি
উঠি গৈ ইজ্জবাজি নিচান দলৰ ওপৰত তৰি-
লে। তেতিয়া ওপৰ আৰু তলতো থকা সেনা-
বিলাকৰ বন জইখনিৰে ভুমি কঁপালে। আৰু
মান সেনা ১০,০০০ হেজাৰ ভাগি গলত বৰ
টোপ আদি মানৰ দকলো লামগ্ৰি কল্লামিৰ
হাঁতত পৰিল। এই কেই দিমৰ বদত কল্লা-
নিৰ সেনা ১৭ জন মাথোন মৰিল, খুন হল
১৩২।

মান দেলত বন কৰা কল্লামিৰ লোমাই সখ্যা।

গোবা চিপাহি	২৭২৭
হিন্দুস্থানি চিপাহি	৩০৪০
১১ খন জাহাজৰ লোক	২২৬০
	২০২৭

প্ৰচৰ্ণাইন ভাপ জাহাজ চালোএন নদিএ দি
উজাই জাঁওতে এটা দলৰ পৰা লুকাই থকা
মান সেনা ২০০ মানে জাহাজলৈ গুলিয়াই
এজন মাথুক মাথোন খুন কৰিলে। পাচি
সেই জাহাজে মানৰ ৭০ খন বমুআ লাও পাই
কাৰ্ছি নিলে।

মৰ্ত্তিবাৰ নগৰক পুন্মৰ পাবৰ নিমিত্তে মানে
এক বাতি জুপ সহিলে, কিন্তু লব নোআখি
ভালেমান হামিৰে হহকি গল।

এই বচৰত কলিকতাৰ অধিকাৰে সেই নগ-
ৰৰ ভিতৰত চৰক পূজা কৰিবলৈ নিষেধ
কৰিলে।

চৰখদু নগৰত ৩১ মাৰ্চত লেণ্ডেন তন্তেৰাম
চাহাৰে ভুৰুক চোআ চিপাহিএ সৈতে কৌঠৰ
পৰা ওলাই মমণ্ড নামে এবিধ সত্ৰ লোকেৰে
জুখ কৰিবলৈ আগ বাৰ্ছি গলত উভতি চাই
অকল চাৰি চিপাহি মাথোন দেখিলে, এহেটল
সকলো হহকি পলাল।

১৫ এপ্ৰিলত ৩০০০ মান মমণ্ড লোকে
চৰখদু কৌঠত জুখ কৰোঁতে কম্পানিৰ সেনা-
পতিএ ৩০০ ভুৰুক চোআ চিপাহিএ সৈতে ২
টা বৰ টোপ গুপুতে লৈ গৈ লিইতক'গুন্ডি-
য়াই ১৯ টা মান মাৰিলে, আৰু অনেকক খুন
কৰিলে।

বানাবচ নগৰৰ ওচৰত ২০ টা সোনাৰ মো-
হৰ মাটি খানি পোআ গল, সেই কেইটা মো-
হৰ গবৰ্নমেণ্টে ললে, কিন্তু তাৰ ৫৮ টাৰ আ-
খৰ খই জোআত মাতিব নোআৰা দেখি নি-
লামকৈ বেচিলে। আখৰ থকাবোৰক কম্পানিৰ
অধিকাৰৰ নিমিত্তে ইজ্জলঙলৈ পঠাইচে। তাত
লিখা বজাৰ নাম চৰখগুণ্ড, লমুগুণ্ড, কুমাৰ-
গুণ্ড, মহাৰুগুণ্ড, এই সকলো বজাৰ কেতখনি
মোহৰ তাই মাজত আটিল।

জুন, অৰ্থাত আছাৰৰ পঞ্জিকা।

Almanac for June, A. D. 1852. Sal. Sac 1774.

চু.	কৈ.	বাৰ.	তি.	দিন	চু.	কৈ.	বাৰ.	তি.	দিন
১	২০	৩	১৪	১০৩৬	১৬	৪	৪	২২	১০৪১
২	২১	৪	১৫	১০৩৭	১৭	৫	৫	৩০	১০৪২
৩	২২	৫	১৬	১০৩৮	১৮	৬	৬	৩১	১০৪৩
৪	২৩	৬	১৭	১০৩৯	১৯	৭	৭	১	১০৪৪
৫	২৪	৭	১৮	১০৪০					
					২০	৮	৮	৩	১০৪৫
৬	২৫	৮	১৯	১০৪১	২১	৯	৯	৪	১০৪৬
৭	২৬	৯	২০	১০৪২	২২	১০	১০	৫	১০৪৭
৮	২৭	১০	২১	১০৪৩	২৩	১১	১১	৬	১০৪৮
৯	২৮	১১	২২	১০৪৪	২৪	১২	১২	৭	১০৪৯
১০	২৯	১২	২৩	১০৪৫	২৫	১৩	১৩	৮	১০৫০
১১	৩০	১৩	২৪	১০৪৬	২৬	১৪	১৪	৯	১০৫১
১২	৩১	১৪	২৫	১০৪৭					
					২৭	১৫	১৫	১০	১০৫২
১৩	১	১৫	২৬	১০৪৮	২৮	১৬	১৬	১১	১০৫৩
১৪	২	১৬	২৭	১০৪৯	২৯	১৭	১৭	১২	১০৫৪
১৫	৩	১৭	২৮	১০৫০	৩০	১৮	১৮	১৩	১০৫৫

জুলাইৰ প্ৰথম দিনৰ বাতি ৭।৩৬ বজাৰ পৰা
১১।১৪ বজালৈকে চক্ৰ গ্ৰহণ হব। ৯।১৫ বজাৰ
লম্বীত সৰ্বগ্ৰাহ হব।

THE ORUNDOO,
Printed and Published by O. T. CUTTER, at the
Sibsagar Mission Press. N. BROWN, Editor

অৰণ্যবাদী

৭ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, জুন, ১৮৫২।

নম্বৰ ৬।

VOL. VII.

SIBSAGOR, ASAM, JUNE, 1852.

NO. 6.

লিদিয়া স্ততিবেস্ত, নাইবা আত্মাক
নাম কৰা ঠাৱৰ।

Lydia Sturtevant, or the Fatal Resolution.

লিদিয়া স্ততিবেস্ত নামেৰে এজনী কন্যা জি
১৬ বছৰ বয়সত মৰিল, তাই মোৰ চিনা পৰি-
চাইৰ মাজত আছিল, আৰু তাইৰ মাক বাপেক
নুইফলগু আমেৰিকাৰ এটা প্ৰদেশত নিবাস
কৰি মান্যৱস্ত আৰু ধৰ্ম্মি আছিল; তাইৰ মন
জুগুত কাৰতে অনেক খৰচ কৰা হ'ল, তাইৰ
পাতল স্বভাও, আৰু দেখিবলৈকো সুৱনি হো-
আতে মাক বাপেকে চিক্স বুলি সলাগিলে।
আৰু বন্ধুবিলাকৰ মাজতো প্ৰধান হৈ অলঙ্কা-
ৰৰ নিচিনা আছিল। আৰু জনা বুজাবিলাকেও
তাইক ভাল বুলিলে।

সহ কালত তাইৰ মন নত্যা ধৰ্ম্মত কেনে-
কুয়া আছিল, তাক নক্ষপূৰ্ণ ৰূপে মই জানিব
নোআবিলোঁ। তেওঁ সহ কালৰে পৰা তাই
জে নত্যা ধৰ্ম্ম উত্তম বুলি মানিলে, এয়ে ঠিক
হই। আৰু মৰনৰ পূৰ্বে খ্ৰিষ্টিয়ান হ'বলৈ
তাইৰ বৰ ভাবনা আছিল। তাইৰ মনত
জে ধৰ্ম্মৰ কথা সকল বৰকৈ লাগিছিল, তাক
১৮২৪ জুলাই আৰু আগষ্ট মাহত তাইৰ মনত
ভাবনা টানকৈ লাগিল, ইয়াকে সেই বছৰৰ
পূৰ্বে জনা নগল। তেতিয়া তাই মনতে পালে,
জে এই নবে ধৰ্ম্ম হেলা কৰি থকাতে নষ্ট
আছে; বিনেসকৈ এক ৰাতি পুজা টোপনিৰ
পৰা উঠি তেতিয়াই তাই ধৰ্ম্ম গ্ৰাহ্য কৰিব
লগা আবশ্যক আছে, এনে ভাবনা প্ৰথম বাৰ
মনত পৰিল। কিয়নো কিছু পলম কৰিলে

প্ৰান ঘোৰ জাতনাত পেলাবলৈ ভই আছে, তাই
জেনেকৈ কৈচে, তেনেকৈ পৰিজ আৰু উচ্চি
হওঁ মিওডা সুচি পৰম ইযৰৈ আগত তাই আ-
পোনাকে আপুনি বৰ পাপি হেন দেখিলে, জে
যিহু খ্ৰিষ্টত বাহিৰে আন কতো একো উপাই
নাই, জে খ্ৰিষ্টত সকলো জুগুত আৰু পৰিপূৰ্ণ
ৰূপে পৰিজ্ঞান আছে, আৰু তেঁও তাইক নষ্টো-
পেৰে গ্ৰহন কৰিবলৈ তেতিয়াই জুগুত আছে।
এই হেতুকে বেলি কৰিলে কি জানি তাইৰ
আত্মা হানি কৰা হ'ব, এতেকে তাই পৰিমাণ
চালে, তাই বাহ বিচাৰ কৰিলে, তাই প্ৰাৰ্থনা
কৰিলে, এই সকলোৰে পৰা তাই মন ঠাৱ
কৰিলে, জে সেই দিন সেন নো ইওতেই মন
পালটাই, জি পৰিজ্ঞানৰ উপাই তাইক উপজাচি
দিয়া হৈচে, তাকে গ্ৰাহ্য কৰিব। তেতিয়া তাই
ঠিককৈ মন পালটোআ নাই, কিন্তু সেই দিনত
কৰিম বুলি ধিৰ কৰিলে। সেই ঠাৱৰ আপো-
নাৰ মনৰ পৰিমাণ চোআ কথা হই বুলি তাই
ঠিক কৈ জানিলে। আৰু তাইৰ অনন্ত পৰম
আত্মস জি পৰিজ্ঞানৰ কথা, ইমান সিয়ু ভাল
ৰূপে সিধি হ'ব, ইয়াকে জানি তাইৰ মনত কুসল
আৰু সান্তনা পালে। কিন্তু দিনৰ দিনটো সেই
কথালৈ মন কান এৰি মানুহৰ লগত আৰু
আন কামতো দিন নিয়ালে। অনেক মাহৰ
পৰাহে জেনেকৈ তাই অচেতন নিৰ্ভাবনা ৰূপে
আচৰন কৰিলে, প্ৰাই তেনেকৈ সেই ৰাতিতে
আপোনাকে পালে।

ধৰ্ম্মৰ কথা তাইৰ মনত পাচ দিনা ৰাতি
পুজা পুনৰাই আগতকৈ টানকৈ লাগিল। সোন

কালে মন বে পাগটালে পাচে কি অৱস্থা হ'ব, তাকে তাই আগতকৈ প্ৰকাশিত ৰূপ দেখিলে । আগৰ ৰাতি পূজা থিৰ কৰা কথা ভৱাৰ নিমিত্তে তাই আপোনাকে আপুনি অনেক নিন্দা বিটপ্তা কৰিলে । আৰু জি জাতনা কৰ লগা নাই, কেৱল মনলৈহে জনা হল, এনে জাতনাৰে সৈতে আন এটা কথা থিৰ কৰিলে, তাই কোআৰ নিচিনাকৈ জে সেই দিনৰ গধূলি নো ইওতেই ধৰম কৰিবলৈ আৰম্ভন কৰিব; তথাপি মন এনে থিৰ হোআতে তাইৰ বিয়াকুল আৰুও গুচুআ হল । আৰু আগৰ ৰাতি পূজা আগা চন কৰাত তাই আপোনাৰ মনত কিছুমান দুখ পালে, আৰু আগৈয়ে জেনেকৈ তাই আপোনাৰ সন্ধিত বিশ্বাস কৰিলে, এতিয়া সেই বিশ্বাস কমিল, তেও এতিয়া তাই আপোনাৰ কথা ইমান দ্বিষ্টকৈ থিৰ কৰিলে, তাই কথা বাত্বাতে আপুনি ইমান অভিসই ৰূপে গধুৰ আছিল, জে তাই জি কৰিব তাতে একেৰিও সৎসই বে লাগে বুলি জানিলে । আৰু তাই নিষুে থ্ৰিষ্টিয়ান হ'ব বুলি আশা দেখাতে মনৰ দুখ গুচিল; এতিয়া তাই জেনে কথা ভাবিলে, পৰম ইশ্বৰৰ পঞ্চত জাবলৈ আগমন্ কৰি এক খোজ কাৰ্হিলে । সেই দিনত মন পাগটাবলৈ সৰুত প্ৰতিগ্যা কৰি তাৰ নিমিত্তে উপাই কৰিলে । জেনেকৈ কৈচে তেনেকৈ ভাবিলে, জে আপোনাৰ মন ধৰমত আসক্ত হল, আৰু তাইৰ কথা জে প্ৰকাশ কৰিব তাতে প্ৰাই কিষ্টিতো সৎসই নাই । সেই দিনো আগৰ দিনৰ নিচিনাকৈ গল; দিনৰ মাজতে কেতিয়াবা কেতিয়াবা তাই আপুনি থিৰ কৰা কথাৰ বিস্ময়ে ভাবনা চিন্তা কৰিলে, তথাপি ইমান বৰ সৰুতকৈ ন হ'ই, জেনেকৈ তাই ৰাতি পূজা হৈছিল, আৰু একো কাৰ্জ সিধি কৰা ন গল ।

পাচে ৰাতি পূজা তাইৰ মন আৰুও উচাহ লাগিল, আৰু তাইৰ থিৰ কথা পুনৰাই মনত কৰিলে, তথাপি আগৰ নিচিনাকৈ তাই কথা এৰি পেলোআ হল । আৰু এই দৰে কথা থিৰ কৰে, পুনৰাই আৰুও তাই থিৰ কৰা কথা ভাদে, জেতিয়ালৈকে তাই সকলো আশা ভাবনা ঠিক কৰি এৰিব নোআবিলে; আৰু আগৰ জি তাইৰ

কঠিন মন পুনৰপি ভাটলৈকে উভতি গল । এনে-কুআ হলেও তথাপি তাই নিচুৱে অচেতন কৰা ন হল, কিন্তু তাইৰ থ্ৰিষ্টিয়ান হ'বলৈ আশা আছিল, আৰু তাৰ নিমিত্তে মনো থিৰ কৰিলে; তেও এই কথা প্ৰকাশ কৰিবলৈ অধিক দূৰ হেন মনে ভাবিলে, আৰু সেই কথাৰেই পুনৰপি তাই এই জগতৰ সুখ ভোগলৈ উভতি গল ।

এই সময়তে তাই এখান ওচৰৰ গাঁৱত অলপ কাল থাকিবলৈ গল, সেই কাৰনে মই তিনি মাহ মানলৈকে তাইক দেখা নে পালোঁ । পাচে এক দিন ৰাতি পূজাৰ সময়ত মোক মাতিলে, তাইক মৰনৰ সজ্যাত দেখিবৰ কাৰনে । তাইৰ সেসৰ বেমাৰ নিচেই চুটি, কেৱল পাঁচ দিন মাখন বেমাৰ হৈ থাকিল । তাইৰ বৰ ৰোগ এনে চমতকাৰ হৈছিল, জে মৰনৰ পূৰ্বে আঠ ঘণ্টা মানৰ পৰা তাই মৰিব বুলি তাকে বুজিব নো-আবিলে; আৰু তেতিয়ালৈকে পৰিজ্ঞান পাবৰ কাৰনে মনত চিন্তা ভাবনা কৰা দেখা ন গল, ৰাতিৰ এন্ধাৰ গুচি অলপ দিনৰ পৰা হোআ সময়তে অৰ্ধাত জি প্ৰাতল কালে তাই ম্ৰিত্যু হল । তাইৰ মৰনৰ সময়ই জে ওচৰ চাপিল, ইয়াকে সেই সময়ত আন লোক সকলৈ তাইত কলে, আৰু এই বেমাৰে তাইক মাৰিবৰ নিমিত্তেহে হৈচে, এই কথাৰে তাই সুনি অতি আচৰ্জ হেন মানিলে । সেই ঘণ্টাতে তাইৰ মনত জি বেদনা পালে, তাক কৰ লগা নাই; তাইৰ চাৰিও কালে নিৰ্জান আছিল; অভিসই প্ৰভাত কাল কিছু মানৰ পাচে লোকা লুকিব সময়ত জি আপোনাৰ বিনাস কৰা কথা থিৰ কৰিছিল, প্ৰাই সেই সময়ই হৈছিল । সোআ খোঁটালিৰ আৰু তাৰ চাৰিও কালে থকা বস্তু বেহানিএ তাইৰ আগৈয়ে থিৰ কৰা কথা পুনৰাই মনলৈ আনিলে, আৰু আত্মাৰ জি দুখ অৱস্থা হ'ব তাকে বিয়াকুল চিন্তাৰ দোআৰাই তাইৰ মন একে বেজিএ পূৰ কৰা হল । পৰম ইশ্বৰৰ আগত তাই বৰ অভিসই পাঁপি হ'ই, তাকে তাই এতিয়া দেখিলে, মৰনৰ সময়ত পাপৰ পৰা মন বে পাগটোআ, খেমা নো হোআ, ভাবনা নাই কিয়া, পৰিজ্ঞান আত্মাই দুখ পাই এৰি গল, আৰু তাই পৰিজ্ঞান কৰোঁ-

ভাক হেলা কবিলে, অতি ভয়ঙ্কর মহা সোধৰ
দিন আৰু তাইৰ জি কষ্ট প্ৰভিকল, এই সকলো-
কে ঠিক তাইৰ আগত দেখা গল।

তাইৰ অৱস্থা তোমাৰ আপোনাৰ জেন হই,
ইয়াকে এক ঋতুক মান ভাব। জি সময়ই অনন্ত
কাললৈ জুগুত হবলৈ তাইক দিলে সেয়ে চুকাল;
সংসাৰিক সুখ পাৰলৈ জি আশা আৰোগ্য দেহ
আৰু সক্তি গুচিল, তাইৰ সবিলত বোগ ইমান
বেগতে বাহিল, যে তাইৰ ভেজ অতি নিম্নে বহিত
হৈ বহু কবিলে, আৰু তাইৰ প্ৰান বাহু গমন
কৰা কটন হল, আৰু মুৰ্চিভ ভাও আৰু দুখৰ
দোআবাই সবিল ভগাব নিচিনা হৈ মৰন তাইৰ
আত্মাৰ ওপৰত অধিকাৰ হল, এনে অৱস্থাত
আত্মাৰ বিনাই তাই আৰু কি কৰিব পাৰে?
তথাপি এতিয়া কাৰ্য্য কৰিবৰ আৱশ্যক; যদি
ন কৰে, ভেজ পৰিত্ৰান কেতিয়াও পাব নোআ-
বে; কিয়নো নিচই অলপ ঘণ্টাৰ পাচত আৰু
কাল ন হব। এক সময়ত তাইৰ জাতনা সহিব-
লৈ ইমান টান আৰু তাইৰ সক্তি ইমান হিন হল,
যে তাইৰ আত্মা অনন্ত শান্তিলৈ হেৰাল বুলি
নিচইকৈ জানিলে। আৰু তাৰ নিমিত্তে এতি-
য়া একো কৰিব নোআবিম জেন দেখি তাইৰ
আত্মালৈ জি যোৰ জাতনা, তাক পাৰলৈ তাইৰ
মন অলপমান ঋতুক অতি বিয়াকুল ৰূপে দেখা
গল, কিন্তু হাই হাই হেৰালহে! সেই কথা
কেনে, এনে কথা ভাবতে তাইৰ অমৰন জিৱন-
লৈ জিয়া কেঁকোবা বিচাৰ নিচিনা আছিল, আৰু
তাবেই তাইৰ গোটেই কৰ্ম্মলৈ ভয়ঙ্কৰ কঁপিবলৈ
ধৰিলে; তাই জিবলৈ আৰুও জডন কৰিলে;
তাই জ্বালাগি চকু দাখি আৰু সকলো সক্তি-এবে
প্ৰাৰ্থনা জেন কৰা হব, এনেকুৱা দেখা হল, হাই
হাই! সেই প্ৰাৰ্থনাই কেনেকুৱা জাতনা দেখালে,
জতিয়ালৈকে তাইৰ নিৰ্বলি সবিল ভাগি মুৰ্চিভ
ন হল, ভেতিয়ালৈকে তাই মাত মতি মাগন
কৰি খেমাৰ নিমিত্তে দাৱা খুজিলে; অলপ
কাল বলিয়া হোআত মন বিবে নে থাকিল, তাই
যে বোগৰ পৰা পুনৰাই ভাল হল, এনেকৈ
সপোনত দেখি আপোনাৰ লগবিয়ালিৰকক কাম
আৰু শান্তনাৰ অৰ্থে অস্থিৰ ৰূপে প্ৰকাশকৈ জনা-

লে; কিন্তু অলপমানৰ পাচে গিয়ান আহি তা-
ইৰ জুল দেখাই অতি বোগেৰে তাই জি অনন্ত
দুখৰ ভাগ পাব, তাকে ঠিককৈ বুজালে; নবক
অৰ্ধাত ভলি নাই কিয়া গাঁতৰ পাৰত কঁপি কঁপি
থাকি অনন্ত নবকৰ শান্তিলৈ ভল জাবলৈ ধৰি-
লে, ইয়াকে বেলিএ বেলিএ বুলিছিল।

এনেকুৱা ভয়ানক ভাবনাত তাই প্ৰাৰ্থনা
কৰিবলৈ সক্তি বিচাৰিবলৈ কাৰ্য্য কৰিলে; কি-
চুমান সক্তি পাই তাই পুনৰাই এনে দ্বিষ্টকৈ
মাগন কৰিলে, যে তাইৰ নিৰ্বলি সবিল ভাগি
আৰুও মুৰ্চিভ হল, সেই সময়ই প্ৰাই দুপৰিয়া;
গোটেই বাতি পূজা তাইৰ সোআ বিচনাৰ চাৰিও
কালে প্ৰাৰ্থনাত নাইবা তাইক পৰিত্ৰানৰ অধি-
কাৰৰ হাতত সোধাই দিবলৈ উপাই কৰাতে
নিয়া হল। কিন্তু সেই সকলো বিফল জেন
দেখা গল, এতিয়া তাইৰ সবিলৰ সক্তি প্ৰাই
সকলো দুকুআ হল; তাইৰ ভবিৰ আৰু হাতৰ
আত্মলি চোঁচা হৈ কঁপালত মৰনৰ দাম গোটে
থালে, আৰু ভয়ানক নিৰ্ভাৱনা তাইৰ আত্মাৰ
ওপৰত অধিকাৰ হবলৈ জুগুত হল। তাই আ-
পুনি আৰু আমিও দেখিলোঁ, যে জি ঋতুকত
মৰিব, সেয়ে ওচৰ আৰু পৰকালত জি দুখৰ
জাতনা অপেক্ষা কৰিব তাত একেবিধ সুখ নাই;
কিন্তু তাই তাৰ পৰা হুকি ধমকা ধাই বল।
আৰু তাই মোলৈ চকু জুলি চাই আৰু তাইৰ
চাৰিও কালে থকাবিলাকক তাইৰ কাৰনে দাৱাজু
ইবৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ মিনতি কৰিলে।

তাইৰ লোকাৱিত্ত বাপেক তাইৰ কোলত বহি
জি বেলেগ আকৃতি ধৰিচে, তাকে দেখোঁতে
হাই মুখ দুৰাই চাই কলে, এনে বৰ্ণনেৰে জিহ-
কে কেৱল মাক বাপেকেহে বুজিব পাৰে; হে
মোৰ প্ৰিয় পিজি মোক উপকাৰ কৰিব নো-
আবা নে? আৰু অলপমান বেলি ডুমি মোক
জিয়াই বাখিব নোআবা নে? হাই হাই! মোৰ
কাৰনে প্ৰাৰ্থনা কৰা, মোৰ কাৰনে প্ৰাৰ্থনা কৰা।
তাইৰ বিচনাৰ চাৰিও কালে আমি আৰুও আঁহু
কাৰ্হি তাইক ইবৰ হাতত সোধাই দিবলৈ
জডন কৰিলোঁ। তাইক পুনৰপি মই জান কৰোঁ-
তালৈ বাট দেখাবলৈ কাৰ্য্য কৰি কেতবোৰ

জি অজিকার উচিত জেন দেখিলো সেই অজিকার জেতিয়া তাইলৈ কৰ খৰিলো, তেতিয়া তাই টান মাতেৰে সৈতে কলে; “মই খেমা পাবলৈ অসাধ্য, মোৰ কাল চুকাল, মোৰ কাল গল।” পুনৰাই তাইৰ সেই বিনাসৰ থিৰ কৰা কথা মনত কৰি এনে প্রার্থনা কৰিলে, বোলে, তাই জেনেকৈ ধৰম হেলা কৰিলে সেই ৰূপে জেন আন জৌৱন লোকবিলাকে ন কৰিব, ইয়া-কে মোৰ সভাভ থকা লোক সকলক বুজাবলৈ মোক মিনতি কৰিলে, মন পালটাবলৈ কেৱল কথা থিৰ কৰি থাকিবৰ উচিত ন হই, মোৰ মৰনৰ অৱস্থা সুঁঅৰি তাৰ পৰা বুধি লৈ সাৱধান, সাৱধান হওক বুলি কলে; পুনৰপি প্রার্থনা কৰিবলৈ আৰম্ভন কৰিলে, তথাপি মুৰ্চিত হৈ গল।

এতিয়া তাই কথা উচাৰন কৰিব নোআৰা হল, তাইৰ চকুৰ আকৃতি ভয়ানক ৰূপ হৈ জি জাভনা কৰ নোআৰে সেই অভিসই জাভনা কেতিয়াবা কেতিয়াবা বুজালে; তাই মন উচাহি একেৰিও কম হোআ জেন দেখা ন গল, আগৈএ জেনেকৈ প্রার্থনা কৰিবলৈ হই এতিয়াও সেই দৰে আছে, জন্মপিও এতিয়া কথাতকৈ দুখ জাভনা আৰু কেঁকনিৰ দোআৰাই তাইক দেখিবলৈ আন বকম হল। জেতিয়ালৈকে প্ৰত্যেক অঙ্গ দুৰ্বলি হৈ ন গল, তেতিয়ালৈকে কেঁকনি ৰূপে প্রার্থনা কৰি নাইবা মুৰ্চিত হৈ হৈ থাকিল, আৰু সেসতে দিফল নিয়াস কাৰ্হি জি ঠাইৰ পৰা কেতিয়াও উভতি নাহিব, সেই ঠাইলৈ তাইৰ আত্মা উৰি গল।

মই এই মৰনৰ দিফিৰ পৰা জোআতে জাৰ অৱস্থা সলাব নোআৰা জি এই অতি প্ৰেমৱন্ত কন্যা তাইৰ সন্ত্ৰেপ বিবৰন পৰিমাণ চাই লিখিবলৈ মন কৰিলোঁ; কিন্তু অলপমানৰ আগৈএ তাই দোল দেখিলে আৰু ভাবসা নুভ ৰাজ্যৰ অজিকার পৰিজ আত্মাৰ উপকাৰ পাবলৈ ঠাই আছিল; উদ্ধাৰ কৰোঁতাই মাডিলে, পৰম আত্মাই উদগাই, তাই মন দি পৰিমাণ চালে আৰু মন থিৰ কৰিলে, কিন্তু হাই হাই! সেই থিৰ কৰা কথা পাটলৈহে ধোআ হল; জন্মপি

অলপমান ঘণ্টা ২ নিলগ আছিল, তেও পাপ আত্মাই তাইৰ মনত জি জি সিঁচা হল, তাক কাৰ্হি নিবলৈ জি কাল লাগে তাক দিয়া হল; জি কথা তাইৰ মনৰ খেদ গুচাই মন পালটাবলৈ বাধা কৰিলে, এয়ে তাইৰ আগলৈ মন পালটাবলৈ ঠাৱৰ কৰিলে, নাইবা জি তাই আপুনি কৈছিল, সেই বিনাসৰ থিৰ কৰা কথা; যদি তাই ঠিককৈ মন পালটাই, কথা থিৰ কৰাতকৈ যদি ধৰম গ্ৰাভা কৰিলেহেঁতেন, তেন্তে তাইৰ মৰন নিচই সৰু কালত হলেও, তথাপি সেয়ে তাইলৈ জয়ন্তকৈ জই সান্তনা হৈ তাইৰ মৰনৰ পাচত সুখভাও সুঁঅৰি সকলোএ আশিৰ্বাদ কৰিলেহেঁতেন, আৰু পৰকালত মহিমা ভুজ্ঞ হলেহেঁতেন।

কিন্তু মন পালটাই শ্ৰুতিয়ান হয় বুলি থিৰ কৰা কথা জি ইমান গধুৰ ৰূপে ধাপন কৰিলে, আৰু ইমান সোন কালে সিধি কৰিব, তাকে কি সতেৰে এনে কেলসলৈ এৰি দিব পাৰিলে; তাৰ উত্তৰ প্ৰকাশিত আছে, এই কথাৰ মাজত আমি মানুহৰ ৰূপটিয়া হোআ মন আৰু চই-ভানৰ মায়াৰ জাল দেখিচোঁ। একে বেলিএই দোল দেখি মন পালটাকৈ চাৰি থিৰ কৰা কথাতে তাই মন ভাল বুলি মানিলে, জেতিয়ালৈকে সন্ত্ৰাৰিকৰ কাম আৰু সুখ ভোগেৰে সৈতে তাইৰ মন পূৰ কৰা ন হল। তাইৰ কথা ইমান সৰুত ৰূপে থিৰ কৰিলে, আৰু ইমান সোন কালে সিধি কৰিব, ইয়াকে ভাবি মনত কিছু আনন্দ পাই তাইৰ চিন্তা চুকাই গল। তাই সেই দিনত মন পালটাম বুলি জি কথা থিৰ কৰিলে, সেয়ে বিবেচনাত ভই গুচালে। আৰু এই দৰে একে বেলিএই মন পালটাবলৈ জি অতি লক্ষিমন্ত চেভনা কৰোঁতা আছিল, তাকে গুচুআ হল, তাইৰ স্বভাৱত জি লাগিল সেয়ে কেৱল কানিৰ ৰাগিৰ নিচিনা প্ৰবন্ধনা কৰা মৰনহে। জি ইহুৱৰ চুতে নে ভালে মানে আন কোনেও ভাঙ্গিব নোআৰিব, সেয়ে এনে বিনাসৰ চৌপনিত পেলালে।

এমে মায়াত পৰি ভলি নাই কিয়া গাঁতলৈ কিমান গৈচে, আমাৰ ভৱানক প্ৰমানিক, হে পৰোঁতা, তোমাৰ এই দৰে ন হই নে! কুজি কি

অচেতন হৈ থাক! তুমি ইয়াৰ পাচত মন
পালটাবা বুলি খিৰ কৰিচা, ইয়াৰ কাৰন ন হই
নে' এনে কোনো নিদ্রাত দিয়া দৰদ দোনা-
দোন গিয়ান অচেতন হৈ থাক টোপনিত বন্ধ
ৰাখিবলৈ তোমাৰ মনত ন লগাকৈ তুমি এক
দিন বা এক ঘণ্টা মাথোন দিগাই থাকিব পাৰি-
বা নে' সেই ৰূপে ঘণ্টাৰ পাচত তোমাৰ মন
জ্ঞে আহিব, এয়ে যদি এতিয়া প্ৰকাশ হোৱা
হল, তুমি সাৰ নে পাৰা নে? পৰম ইশ্বৰক
পাব পাৰা, জি সুভ কালত তুমি অস্তিনই ৰূপে
কাৰু' কৰি নু খুজিবা নে? তেও তুমি অল-
পতে মৰিবা, ইয়াকে ঠিক জনা জি অৱস্থা,
আৰু তোমাৰ এতিয়াৰ অৱস্থাই কেনে বেলেগ।
মৰন অৱশ্যে আহিব, তেন্তে জেতিয়া তুমি সোন
কালে মৰিব লাগে, এই কথা ঠিককৈ জনা গল,
কি কাৰনে এনে অচেতন হৈ মৰনলৈ জুগুত
হবলৈ উপাই ন কৰা? স্বৰ্গ আৰু নৰক এই
দুইৰ জি ভোগ তোমাৰ আগন্তুক আছে, তাক
বাচি লবলৈ কি সৎসাৰৰ মায়াই তোমাক বি-
নাসত টোপনিত ৰাখিচে, মৰনৰ পাচতহে মন
পালটাবা বুলি অৰ্ধাত সেই অতি চল কৰা
ঠাৱৰ, ইয়াৰ বাহিৰে আন কথা নাই, এই
কথা আৰু ভাব ওপৰত থকা মিচা ভাবনা
গুচাই তুমি টোপনিয়াই থাকিব পাৰা নে?
কেতিয়াও ন হই, সেসৰ দিনত ভেঁৰিৰ সবদ
সুনাৰ নিচিনা তুমি টোপনিয়াই থাকিব নো-
আৰিলাইতেন।

তেন্তে মন পালটাবলৈ কেৱল খিৰ কৰা কথা
জ অতি মায়া হই, ইয়াকে প্ৰকাশ ৰূপে
এতিয়া দেখিব পৰা হল। সেয়ে জি অচেতন
মন এতিয়াও তোমাৰ আত্মাক সৰ্বনাসত পে-
লাইচে তাকে পালন কৰিচা; ইয়াৰ পাচ
মন পালটায় বুলি জিমান টানকৈ খিৰ কৰা,
সেয়ে একো ন হই, কিয়নো তোমাৰ খিৰ কৰা
কথা জেনে, তোমাৰ মিচা ভাবনাও ভেনে হল।
আৰু ইয়াতে বিশ্বাস কৰি তোমাৰ দোলাদোল
‘যান কমি কাৰ তোমাৰ কথা লিখি কৰিব-
’ কাৰ কিস এ ওচৰ, সেয়ে একো ন হই,
’ ৰ কেৱল “পিজিক পুতিবলৈ”

জোআৰ নিচিনা, নাইবা অকল “স্বৰ মাধু-
বিলাকত বিদাই লবৰ নিমিত্তে,” (লুক ১: ৫২,
৬১,) একো ন হই; যদি কেৱল আখা ঘণ্টা
মানহে বেলি কৰা হই, তেন্তে সকলো জগতৰ
ধন জনসাৰে প্ৰতিফল হব নোআৰা জি সন্ধা
সেয়ে তোমাৰ ওপৰত পৰিব। এতিয়া মন
পালটাবলৈ আগ্য আছিল, তথাপি পলম কৰা
হলে সেই আগ্য হেলা কৰিলে, আৰু কাল
বা মিতিৰবিলাকৰ লগত সুখ ভোগ পাবলৈ
এৰি দিব পাৰে, নাইবা পৰিজ আত্মাক জানোঁ
দুখ দি দূৰ কৰে, নাইবা জি পাণ জগতৰ
কেলেস আৰু কেঁকনি আৰু চকুৰ পানি এই
সকলোএ প্ৰাচিতি দিব নোআৰে, এনে বৰ পাণ
কি জানি থাকিব পাৰে। কেৱল এই মন পা-
লটায় বুলি কোৱা কথা জেতিয়ালৈকে জ্বাক
হব লগা নাই, তেতিয়ালৈকে নগু পোআ ঠাই
অৰ্ধাত নৰকত নিবান কৰালে। সেয়ে চাইডানৰ
আটাইতকৈ চল কৰা মায়া হৈচে, আৰু তা-
তে বিশ্বাস কৰিবলৈ এক ঘণ্টা মানো উচিত ন
হই। আজিকৰ মায়া মাটিৰ নিচিনা হই,
তাতে জি জন টোপনিত পৰিচে, সি মৰনৰ
দুআৰতহে সুই থাকিচে, স্বৰ্গৰ কেতিয়াবা লাভ
জদি হব, সেই লাভ এতিয়াই হৈচে, আৰু তা-
ৰে কেতিয়াবা নিৰ্বন্ধ কৰা জদি হব, এতিয়াও
নিৰ্বন্ধ কৰা হৈচে; জদি সৰোপৰি পৰম ইশ্বৰক
তুমি কেতিয়াবা সেৱা কৰিবৰ উচিত আছে,
তেন্তে এতিয়াও তেঁওক সেৱা কৰিব লগা হল।
জি কৰম হেলা কৰিবলৈ নাইবা উমলিবলৈ ন
হই, কিন্তু কৰিব লগা এনে বিসয়ে খৰম আছে,
তুমি মনত কৰা কথা বা অজিকাৰ বা ঠাৱৰ
মাথোন দিব লাগে, এনে ন হই; কিন্তু একে
বেলিএই মন চিত পৰম ইশ্বৰক সমৰ্পন কৰিব
লাগে, অৰ্ধাত বাক্য আৰু আত্মা আৰু পৰম
ইশ্বৰৰ পৰিজ ইচাবে আচৰন কৰি প্ৰভু খ্ৰিষ্টৰ
প্ৰাচিতিত সঙ্কটকৈ বিশ্বাস কৰিব লাগে। খৰমৰ
অৰ্থে কেৱল মাধুহে কোআ কথা লব নোআৰে,
এক নিমিত্তে নিবান ৰাখিব নোআৰে, কেৱল
প্ৰভু খ্ৰিষ্টৰ প্ৰিষ্টত আনুই ন লল সকলো অকল,
আৰু মন পালটায় বুলি দিটকৈ কৰি

লেও যদি বেলি কৰিব, তেন্তে “জৈতিয়া সকলো
ঠাইতে আটাই মানুহক মন পালটাবলৈ আগা
কৰিচে।” পাঁচনিবিলাকৰ কবয় ১৭:৩০।
এনে জি সৰুত আৰু সূচি পৰম ইশ্বৰৰ সান্নিধ্য
দিয়া আগা, তাকে কোনো মতে পৰিপূৰ্ণ কৰিব
নোআবে; হে পৰ্বোত্তম মানুহ, অতি ভয়ঙ্কৰ,
সৰ্বসক্তিমন্ত্ৰ পৰম ইশ্বৰে জি সেই দ্বিটি আগা
দিলে, আৰু তেঁওৰ সৈন্যৰ সোধত দিয়া প্ৰতি-
কল, আৰু তোমাৰ অমূল্য আত্মাৰ হৰ লগা
অৱস্থা, আৰু বিসেসকৈ জি জন পাপি লোকৰ
নিমিত্তে আপোনাৰ প্ৰান দিলে, তেঁওৰ অনিমা
প্ৰেম, এই সকলোকে পৰিমাণ চাই মন পাল-
টাবলৈ সোৱ কালে আপোনাকে উদ্বুদ্ধি কৰা।

D.

খজ কৰাৰ কথাত হিতোপদেশ।

Exhortation to the Young against Anger

সকলো মানুহে এক মহা ক্ৰোধবলৈ আ-
চে। কিন্তু তাক বুজ নে পাই। সেই ক্ৰোধ
কাৰে সৈতে কৰিব লাগে বুলি মোৰ পিয় লৰা
চোআলিবিলাকে ভাবিচা? তেন্তে কঁও, সুন।
সেই মহা ক্ৰোধ তোমোলাকৰ আপোনাৰ আ-
পোনাৰ সৎসাৰিক মনে সৈতে কৰিব লাগে।
সৎসাৰিক মনেই সকলো বিধ পাপৰ স্বভাও।
সেয়ে তোমোলাকৰ মহা সৰু। সেই সৰু-
সৈতে যদি তোমোলাকে ক্ৰোধ ন কৰা, তেন্তে
সৈন্ত সৰ্বনাশ হৰা। সৎসাৰিক মনে সৈতে
ক্ৰোধ কৰাৰ অৰ্থ, তোমোলাকৰ পাপৰ স্বভাও
নমন কৰা, তাকে মহা ক্ৰোধ কৰা বোলে। যদি
সৰু কালৰে পৰা তোমাৰ মনৰ দুই স্বভাও
নমন কৰিবলৈ কাৰ্য্য ন কৰা, তেন্তে সৈন্ত
কি গতি হব পাৰি চোআ।

এজ ক্ৰোধ কৰিলে বেয়া বুলি সকলো-
জানে; আৰু তাৰ মনত ভেনে ক্ৰোধ থাকে,
তাক ইশ্বৰে মানুহ বধি বুলি সান্নিধ্য কৈচে।
কিন্তু জৈতিয়া লৰা চোআলিবিলাকে ইটোৰ সিটোৰ
মাজত এজ কৰে, জৈতিয়া পাপ হৈচে বুলি
নে ভাবে হবলা। তেন্তে পিয় লৰা চোআলি-
বিলাক তোমোলাকৰ মুখৰ পৰা জৈতিয়া কৈ-

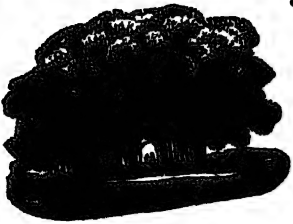
জিয়াবা জি ক্ৰোধৰ বচন ওলাই সেয়ে পাপ
হই নে ন হই, তাক মই কঁও, মন দি সুন।
কোনো এক দিনত লৰা এটা বাটত গৈ ধা-
কোঁতে এবেগত মান দিহল নিটৈ সৰু কাল
সাপৰ পোআলি এটি পালে। তাকে পালত
তাৰ মনত বৰ বন্ধ হল; কিয়নো সাপৰ পো-
আলিটিৰ গাভ কাপ কাপ বহু বৰন থকা
দেখিবলৈ অতি সুন্দৰ আছিল। জৈতিয়া সেই
লৰাই কাল সাপৰ পোআলি বুলি তাক চিনি
নো পোআত মাটিৰ পৰা হাতত তুলি ললে।
আৰু ঘৰলৈ নি মাক বাপেকে ন জনাকৈ এটা
সৰু সজাত ভাল মতে বাধি ধলে। তাতে সি
নিভৌ মিভৌ গাধিৰ আৰু আন আন খোআ
বন্ধ আৰি সাপৰ পোআলিক দি ক্ৰমেৰে ডাঙৰ
কৰিলে। পাচে এদিন বাপেকে সেই লৰা-
টিক কিবা কাৰ্জে দুই তিনি দিনিয়া বাটৰ আ-
তৰ হোআ গাও এখানলৈ মাকৰ লগত পাচি-
লে। তাতে মাকৰ লগত আন দুই ঠাইলৈ
গলত কাল সাপৰ পোআলিটো সজাতে বন্ধা হৈ
লৰা মাকে সৈতে ঘূৰি নহালৈকে একো খাবলৈ
নো পোআত অতি ভোকেৰে ধৰমবাই আ-
ছিল। কিন্তু পাচে জৈতিয়া লৰা আহিল, তে-
তিয়া একে বেলিএ তাৰ সুন্দৰ সাপৰ পোআ-
লিটি আচে নে নাই, তাকে চাবলৈ গল। আৰু
সজাত ভিতৰত সি ভোকেৰে মৈৰ পাতি থকা
দেখি লৰাটে মৰম কৰিবলৈ হাতত তুলি লব
খুজিলে। জৈতিয়া ভোকেৰে থকা কাল সাপৰ
পোআলিএ অতি এজ হৈ থকাত লৰাৰ কঁপা-
লতে খোঁট মাৰিলে। তাতে লৰাটি কাল সা-
পৰ খোঁট পাই ভিলেকৰ ভিতৰতে মৰি গল।
তাৰ পাচে অনেক পৰৰ সুৰত মাক বাপেকে
লৰা বিচাৰি বিচাৰি কাল সাপে খোআতে মৰি
থকা পালে। কিন্তু জৈতিয়া লৰাৰ মাক বাপে-
কৰ কিমান সন্তাপ হল, তাক কোনে কব।

সেই ৰূপে হে জোৰ পিয় লৰা চোআলি-
বিলাক, তোমোলাকে জৈতিয়া ইটো সিটোৰ অলপ
এজ কৰি থাকা, জৈতিয়া এজই পাচলৈ তো-
মোলাকৰ কেমে বৰ দুই সৰু হব তাক নে
জানা; তথাপি তোমোলাকৰ মনত যদি অলপ

এক থাকে, সেয়ে লবাই বাটত পোআ কাল
সাপৰ পোআলিৰ নিচিনা বিল হৈ, ভোমোলা-
কক' খাব । এতিয়া ভোমোলাকে জি অলপ
এজ্জৰে মাখোন কথা কৈচা, সেই অলপ এজ্জৰে
কাল সাপৰ পোআলি বাৰ্হি জোআ দি ক্ৰমেৰে
বাৰ্হি জাব । এদিন ভোমাব লগৰ লবাক এজ্জ-
ৰে কথা কবা, আন দিনত কিসা কিলি কৰিবা ।
পাচে কি জানো জিতিয় দিনত জেতিয়া ভো-
মাব এজ উঠিব, ভেতিয়া লোকৰ গুবৰ ওপৰত
টাকোন মাৰি মূৰ কালিবা । ভেতিয়া সেই এটা
মাৰতে ইহৰে আপোনাৰ প্ৰতি মূৰ্ত্তিৰে সুজন
কৰা মানুহক বধ কৰিবা । পাচে ভোমাব সেই
দুই কৰমৰ দোআবাই বজাৰ আগলৈ জাব লা-
গব; আৰু সোধ হোআৰ পাচে কি জানি
ডুমি আকাস আৰু প্ৰিথিবিৰ মাজত ডিক্ৰিত
ভোলেৰে অবা হৈ মৰা হবা । সেই ৰূপে ভো-
মাব মৰন কেৱল অকল ন হই; কিন্তু তাতকৈও
ভোমাব পিত্ৰি মাত্ৰি ভাই বন্ধু সকলোৰে হিয়াত
ভোমাব দুই কৰমৰ দোআবাই যা মৰা হব ।

জি জি লবা চোআলিবিলাকে সৰু কালতে
এজ পুহি থাকে, সেসত সেই সকলোৰে এনে
গতি হই । এই কাৰনে হে প্ৰিয় লবা চো-
আলিবিলাক, ভোমোলাকে এতিয়া সৰু কালতে
এনে দুই স্বভাও জি এজ ক্ৰোধ তাক দমন
কৰিবলৈ কাৰ্য্য কৰা । যদি ন কৰা, তেন্তে
কাল সাপৰ পোআলিএ জেনেকৈ তাক পোহা
সৰু লবাটক কামুৰি একে বাৰে প্ৰান মাৰিলে,
সেই ৰূপে এজ্জও ভোমোলাকৰ বিদয়ত থাকি
বাৰ্হি গলে, সেসত জেতিয়া ডাকৰ হৈ উঠিব,
ভেতিয়া একে কামোৰতে ভোমাব প্ৰান পৰলো-
কলৈ নিব । আৰু তাত বাহিৰে অনন্ত কাললৈ-
কে সেই দুই স্বভাৱৰ বিল নু গুচিব, সেই বি-
লৰ দোআবাই নৰকৰ অখণ্ডনিয় জাভনা ডুগিব
লাগিব ।

ন. ল. ক.

অলপ পাপলৈকে ভাই কৰাৰ কথা ।

"Behold, how great a matter a little fire kindleth"

সাত্ৰে কৈচে, দেখা, অলপ জুয়ে কিমান হাবি
পোৰে ! মই জি কথা ওপৰত লিখিচোঁ, তাৰে
সৈতে ইও কথা মিল হৈচে । কিন্তু মোৰ প্ৰিয়
লবা চোআলিবিলাকৰ মনত ভালকৈ এই কথা
সোঁজাবাৰ কাৰনে পুনৰাই এই কথা লিখিচোঁ ।
অলপ জুয়ে অৰ্থাত এক কিৰিক্ৰটিএ বহু হাবি
পোৰে বুলি সকলো লবা চোআলিবোৰে জানে;
কিন্তু মই জিহৰ কথা কবলৈ ধৰিচোঁ, কেৱল
জুয়ে হাবি পোৰাৰ কথা ন হই । তাতকৈও
সৰ্বনাস কৰোঁতা জি জুই আছে, তাৰ কথাহে
কব খোজোঁ ।

ইহৰে জেতিয়া জগত খন সৃজিলে, ভেতিয়া
আমাৰ সকলোৰে আদি পিত্ৰি মাত্ৰি দুজনকো
সৃজি এখন সুন্দৰ বাৰিত বাধি ধলে । আৰু
এই আগ্য কৰিলে, ভোমোলাকে বাৰিৰ মাজত
ধকা সকলো গচৰ গুটি খাবা, কিন্তু জি গচ
এজোপা মই বাৰিৰ মাজ ঠাইত বাধিচোঁ, তাৰ
গুটি নে খাবা, আৰু নু চুৰা । যদি খোআ
ভেন্তে সেই দিনতে মৰিবা । পাচে সেই ৰূপে
সিবিলাক দুয়ো ইহৰৰ কথা মান কৰি আ-
চিল; তাতে বৰ আনন্দ আৰু কুসল সিবিলা-
কৰ ওপৰত ইহৰে দিলে । আৰু পিত্ৰিএ জে-
নেকৈ আপোনাৰ লবা চোআলিবিলাকক আ-
গত লৈ লিইতে সৈতে অনেক চেনেহৰ কথা
কই, সেই ৰূপে ইহৰেও লিইতৰ ওচৰলৈ যনে
যনে আহি কথা বাজা হই । সেই ৰূপে ধৰ্ম
কালত সিবিলাকৰ অভি মুখ হৈছিল । কো-
নো বোগৰ কথা নে জানিছিল, মৰন কেনে
তাক বুজ নে পালে; কি তাৰে মনত অল-
ন্তোদ জনমে বা ক্ৰন্দন কৰে, এনে কোনো
দুখৰ কথা কেতিয়াও মনত নো সোমাল ।
আৰু জি জি জন্তুবোৰ ইহৰে সুজন কৰি ধলে,
লিইতে আদম হাৱাৰ চাৰিও কালে দিনে বা-
তিএ সদাই ফুৰি ফুৰি থাকিছিল । প্ৰায়ে সি-
বিলাকে নিবাস কৰা ঠাইতে সুই ধেমালি কৰি
ধাকে । আৰু সিবিলাকেও তেনে বনৰিয়া জন্তু-
বোৰৰ গাত হাত দি মৰম কৰিছিল, তথাপি

কোনোএ সিবিলাকক হিংসা ন কৰিছিল। সেই জঙ্ঘবোৰৰ মাজত কেৱল ঘৰচিয়া জঙ্ঘ আছিল বুলি, মোৰ প্ৰিয় লৰা চোআলিৰোৰে নে ভাবিবা; কিন্তু বাঘ, সিংহ, ভালুক, গঁৰ, আদি অনেক বনৰিয়া জঙ্ঘ আছিল, তেও সিবিলাকক একো ন কৰিলে। এনে সুখেৰে সেই বাৰিত আদম হাৱা আছিল। এনে সুখ কি কাৰনে পাইছিল, তাক ভোমোলাকে জানা নে? সিবিলাকে ইহৰৰ আগ্যা মানি আছিল, সেই কাৰনে ইহৰে সকলো ভাৱে সুখ দিলে।

কিন্তু এদিনত চইতান নামে এক পাপ পুৰুষে আহি আদি মাজিৰ মনত অনেক কুৰুখালি কথাৰে বাৰিৰ মাজত থকা গচৰ গুটি খাবলৈ আলাচ দিলে। তেতিয়া মোৰ প্ৰিয় সকল, আদি মাজিৰ মনত এটি পাপ ৰূপ সৰ্বনাস কৰোঁতা জুইৰ কিৰিদ্ধটি ওলাল। সেই কাৰনে তেঁও পাপ পুৰুষৰ কথাত মন দিয়াত গচৰ গুটি খাবলৈ লোভ জনমিল। সেই লোভেই সৰ্বনাস কৰা জুই। পাচে লোভ লাগিলত হাতেৰে সৈতে লাহেকৈ এটি গুটি পাৰিলে, কিন্তু পোনে পোনে তাক খাবলৈ কিছু সৎসই আছিল; কিয়নো ইহৰে খাবলৈ হুকু দিছিল। তথাপি মনৰ ভিতৰত অধি ৰূপ লোভৰ কিৰিদ্ধটি জলিবলৈ ধৰাত পাচে বাকলি গুচাই একেৰি মান মুখত দিলে। তেতিয়া আগতকৈ কিছু সৎসই গুচিল, আৰু খাওতে মুখত মোৰ দৰে লোআদ পোআত তেঁও দুটা চাইটা মান খাব পাই। সেসত গুটি লোআদ হোআত আদি পিজিক বাৰিৰ মাজৰ পৰা মাতি আনি তেঁওকো খুজালে। সেই ৰূপে সিবিলাকে গচৰ গুটি পাৰি খাওতে মুখত মোৰ দৰে বৰ লোআদ পালে হই, কিন্তু অলপতে সিবিলাকৰ পেট ভিত্তা হৈ গল। কিয়নো জি জনে সেই গচৰ গুটি খাবলৈ বাধ্য কৰিলে, তেঁও আহিল। তেতিয়াই সিবিলাকৰ মনত বৰ ভই পালে, আৰু মনত লাজো লাগিল, সেই কাৰনে ইহৰৰ পৰা সিবিলাকে বাৰিৰ মাজত পলাবলৈ বিচাৰিলে। কিন্তু ইহৰৰ চকুৰ আগৰ পৰা 'সিবিলাক লুকাই লাৰিৰ পাৰিছিল বুলি মোৰ প্ৰিয়

লৰা চোআলিবিলাকে ভাৰিচা নে? ন হই, জি জনে একে বাৰে সকলো সিদ্ধি এখনে দেখিব পাৰে, তেঁওৰ আগত একো বস্তু লুকাই থাকিব নোআৰে, সেই কাৰনে আদম হাৱাই জি চাইত লুকাই থাকিছিল, তাক ইহৰে আগৈএ জানিলে। পাচে ইহৰে সিবিলাকক বাৰিৰ মাজৰ পৰা মাতি আনি তেঁওৰ আগ্যা ভান্ধি গচৰ গুটি খোআত সাপ দিলে। আৰু জি সুন্দৰ বাৰিত সিহঁতক ইহৰে ৰাখি থৈছিল, সেই বাৰিৰ পৰাও খেদালে। সেই দিনৰে পৰা সিবিলাকৰ ওপৰত অত্যন্ত দুখ হল। সৰিলত জৰ নৰিয়া আদি কৰি অনেক বিধ ৰোগ ওলাল। আৰু বৰ সুমেৰে বন কৰিহে আহাৰ পাব পাৰিছিল। সিহঁতৰ চাৰিও কালে থকা জঙ্ঘবোৰৰ কুৰ স্বভাও হোআত সিহঁতেও হিংসা কৰিবলৈ ধৰিলে। আৰু তাত বাহিৰেও সিবিলাকৰ ওপৰত আৰু এটা বৰ সত্ৰ হল। মোৰ প্ৰিয় লৰা সকল, সেয়ে কোন সত্ৰ বুলি ভোমোলাকে ভাৰিচা? বাঘ বা সিংহ নে? ন হই, মোৰ প্ৰিয় সকল, জেয়ে আমাক সকলো মিতিৰ কুটুম, পিজি মাজি, আৰু ভাই ককাইৰ পৰা চেন কৰাই, আৰু আমাৰ সুন্দৰ সৰিলৰ পৰা জিয়াত্ৰা ৰাজ কৰি অনন্ত পৰলোকলৈ নি সিবিলাক মাটিত লই জাব দিএ, সেয়ে মিত্ৰ। সেই মিত্ৰ সিবিলাকৰ ওপৰত নিচই অধিকাৰ হল।

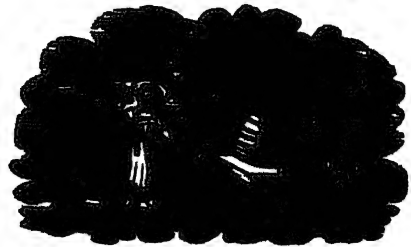
এতিয়া প্ৰিয় লৰা চোআলিবিলাক দেখা, আৰু ভাৰি চোআ, মই আগৈএ ভোমোলাকত জি কলৌ, বোলৌ, অলপ জুয়ে কিমান বৰ হাবি পোৰে, তাক ভোমোলাকে দেখিচা নে? আমাৰ আদি মাজিএ পুথমে কি কৰম কৰিলে? কেৱল গচৰ গুটি মাখোন পাৰি খালে। তাৰ দোআৰাই সিবিলাকৰ কিমান দুখ আৰু অপমান হল। সুন্দৰ বাৰিৰ পৰা খেদোআ হল; আৰু সকলো বিধ ৰোগ বিয়াধিএ সৰিলত ধৰিলে। তাত ৰাজে সিবিলাকৰ ওপৰত মৰন লোমাল। আৰু কেৱল সিবিলাকলৈ মাখোন এনে দুখ হল, এনে ন হই, কিন্তু সিবিলাকৰ জি জি সন্তান প্ৰিথিবিৰ ওপৰত হব, সেই আটাইৰে ওপৰত এনে দুখ আপদ আৰু মিত্ৰ হল।

এবেলি মাধোন আগ্যা ভাঙ্গিলত জগতৰ সকলো
প্ৰাণিৰ ওপৰত পাপ অধিকাৰ হল। আৰু
মৰনৰ দোআৰাই আটাই প্ৰাণিকে পৰলোকলৈ
নি থাকে।

মই জি জুই কিৰিদ্ধাটৰ কথা কবলৈ ধৰিলোঁ,
তাকে ভোমোলাকে এতিয়া বুজিব পাৰা। সেই
জুই কেৱল আমাৰ আদি পিজি মাজিৰ মনত
আছিল, সিও কেৱল ন হই, কিন্তু আটাই মা-
নুহ, লৰা চোআলিবোৰৰ মনত আছে। এন্তে-
কে ভোমোলাকে মোৰ কথাত মন দিয়া, আৰু
সেই কিৰিদ্ধাট ভোমোলাকৰ মনৰ পৰা ওলাই
ভাঙ্গৰ জুই হৈ জেন ভোমোলাকৰ ওপৰত
আপন ন হুটাই, তাৰ কাৰনে কাৰীৰ কৰা।
জদি ভোমোলাকে বোলা, আমাৰ ভিতৰত নো
কি জুই আছে? তাক আমি নে দেখোঁ, ভেস্তে
মই দেখুওঁও, ভালকৈ চকু মেলি চোআ।
জিটো মানুহ চোৰ হই, সি আগৰে পৰা তেনে
বৰ দুষ্ট চোৰ হৈছিল নে? ভোমোলাকে কি
ভাৰা? মই নিচই জানিচোঁ, আগৰে পৰা সি
বৰ চোৰ ন হৈছিল। কিয়নো আটাইও ভো-
মোলাকৰ নিচিনা সৰু লৰা আছিল। লৰা
কাল থকাত ইমান বৰ চোৰ হব নোআৰে।
লোকৰ স্বৰত সিদ্ধি দিবলৈ আৰু মানুহৰ স্বৰত
সোমাই সোন ৰূপ, লোটা বাটি, আৰু চন্দ্ৰক
পেৰা এনে বস্তু নিবলৈ সক্তি নাই কিছিল।
কিন্তু জেতিয়া প্ৰথমে চুৰ কৰিবলৈ ধৰিলে,
তেতিয়া এটা বেজি কি জানি এদিনত চুৰ
কৰি নিলে, তাৰে পৰা লাহে লাহে বয়স বাৰ্হি
জোআত সাহো বাৰ্হি গৈ বৰ প্ৰধান চোৰ হল।
এই ৰূপে মানুহৰ জি দুষ্ট স্বভাও আছে,
সেই আটাইবোৰ জুইৰ কিৰিদ্ধাটৰ নিচিনা
প্ৰথমে আছিল। পাচে ক্ৰমেৰে বাৰ্হি বাৰ্হি গৈ
বৰ ভাঙ্গৰ জুইৰ নিচিনা হল। সেই ৰূপে
সৰু লৰা চোআলি আটাইৰে মনত জুইতকৈ
বৰ সৰ্বনাশ কৰোঁতা পাপৰ স্বভাও আছে।
কোনোএ সৰু কালৰে পৰা মিচা কবলৈ সহজ
কৰে, কোনোএ চুৰ কৰিবলৈ সিকে, কোনোৰ
ধন, কোনোৰ বেলা স্বভাও আছে। সেই সেই
স্বভাৱৰ দোআৰাই ভোমোলাকক নষ্ট কৰিব,

তাক মোৰ পুিয় সকলে জানিবা নে? হই মোৰ
পুিয় সকল, সেয়ে ভোমোলাকক সৰ্বনাশ কৰিব।
এটা মিচা কোআৰ দোআৰাই কি জানি ভো-
মোলাকৰ বহু হানি হই। বা অলপ ধন
কৰাৰ দোআৰাই ভোমোলাকৰ প্ৰাণ মৰা হব।
তাৰ বাহিৰে মৰনৰ সেসত অনন্ত নৰকতো
জাতনা ভুঞ্জাব। ভোমোলাকৰ অলপ বেয়া
স্বভাৱৰ দোআৰাই দেখা কিমান দুৰ্ঘটনা হই।
ভেস্তে মোৰ পুিয় লৰা সকল, এনে মনৰ জুই
নুমাৰলৈ ভোমোলাকৰ কি উপাই আছে? কে-
নেকৈ এনে সৰ্বনাশৰ পৰা ৰক্ষা পৰিবা? ভেস্তে
মন দিয়া, মই তাৰ উপাই দেখোঁও। ভোমো-
লাকে সৰু কালতে আপোনাৰ মন ইয়ৰক
দিয়া। পাপ স্বভাও এৰি তালৈ ঘিন কৰা।
আৰু জি জনে আমাৰ সকলোকে এনে সৰ্বনাশ
কৰোঁতা জুই নুমাৰলৈ স্বৰগৰ পৰা নামি আ-
হিল, এনে জি প্ৰত্ৰ যিটু থ্ৰিষ্ট, তেঁওলৈ প্ৰাৰ্থনা
কৰা। তেঁৱে পোৰস্নানিত উলিওআ আপো-
নাৰ ভেজৰ দোআৰাই ভোমোলাকৰ মনৰ দুষ্ট
স্বভাৱৰ জুই নুমাৰৰ সক্তি আছে। তেঁওত
ৰাজে আন কোনোএ ভোমোলাকক ৰক্ষা কৰিব
নোআৰে। ভোমোলাকে জদি আপোনাৰ মন
সৰু কালতে তেঁওক দিয়া, অৰ্থাত তেঁওলৈ প্ৰাৰ্থ-
না কৰি তেঁওৰ সিয়া হোআ, তেঁৱে ভোমো-
লাকক আপোনাৰ পো জি বুলি মৰনৰ সেসত
অনন্ত সুখ দিব। এই কাৰনে মোৰ এই কথা
সুনা পুিয় লৰা চোআলিবিলাক, ভোমোলাকে
সাৱধানে আপোন আপোনি মনৰ দুষ্ট স্বভাও
দমন কৰিবলৈ জতন কৰা। জদি জতন ন
কৰা, ভেস্তে সেই দুষ্ট স্বভাৱে ইহকালত আৰু
পৰকালতো ভোমোলাকক সৰ্বনাশ কৰিব। দে-
খা, অলপ জুয়ে কিমান বৰ হাবি পোৰে!

ন. ল. ক.

আব্রাহাম আইসা খেবৰ পৰিখা।

Lesson VI.—Abraham, or the Trial of Love.

পাচে ইচাক বাৰ্হি মাধু হ'ল। নি আব্রাহাম আৰু চাৰাৰ নিচিনাকৈ তাদু স্বৰত বাস কৰিলে; নিবিলাক তিনিও ইহুৰক আৰু ইটে সিটক প্ৰেম কৰি এটা সুখি পৰিয়াল হ'ল।

গৰু, গাধ, চাগ, মেৰ চাগ, সোন, ৰূপ আ-
নি আব্রাহামৰ ভালোমান সন্মতি আছিলে বুলি
ভোমোলাকে জানা; কিন্তু তেঁওৰ এটা বস্তু আ-
ছিল, জাক এই সকলোতকৈ সবহ প্ৰেম কৰে।
নেৱে কি? তেঁওৰ প্ৰিয় পুত্ৰ ইচাক। তাকহে
তেঁওৰ আন সকলোতকৈ সবহ প্ৰেম কৰে।

তথাপি আব্রাহামে তাককৈও অধিক প্ৰেম
কৰা আন এজন আছিল। সেই জন কোন?
সেই জন ইহুৰ। আব্রাহামে আন সকলোত-
কৈ ইহুৰক অধিক প্ৰেম কৰাৰ কি কাৰন?
ইহুৰেহে তাৰ জি আছে, সেই সকলোকে দিলে।

প্ৰিথিবিৰ সকলো বস্তু আৰু আপোনাৰ পুত্ৰ
ইচাকক প্ৰেম কৰাতকৈও তেঁওক আব্রাহামে
অধিক প্ৰেম কৰে নে, ন কৰে, তাকে চাবলৈ
ইহুৰে আব্রাহামক পৰিখা কৰিব বুলি কলে।

আব্রাহামে তেঁওৰ ওপৰত মেৰ পোআলি-
ৰে হোম দিয়া ভোমোলাকে সুনিচা। এতিয়া
ইহুৰে কলে, মই ভোমাক জি ঠাই দেখাম,
তাতে তেঁওৰ ওপৰত ভোমাৰ প্ৰিয় পুত্ৰ ইচা-
কক বলি দিয়া।

ইয়াকে কৰিবলৈ আব্রাহামলৈ বৰ টান না-
ছিল নে? আব্রাহামে ইহুৰক ইমান প্ৰেম কৰাৰ
কাৰনে তেঁও কোআ সকলোকে কৰিবলৈ ইচা
কৰিলে। পাচে পুৰিবলৈ কাঠ কাটি, গাধৰ
ওপৰত দি তেঁওৰ দুটা চাকৰক আৰু ইচাকক
আপোনাৰ পাচত আহিবলৈ কলে, তেঁও চা-
ৰাক তাদু স্বৰত এৰিলে। নিবিলাক চাৰিও
তিনি দিনলৈ খোজ কাৰ্হি গৈ পাচে দুৰৈত
থকা এটা ওখ পৰ্বত দেখিলে।

সেই ঠাইতে ভেঁটি সজা হ'ব বুলি, আব্রাহা-
মে জানিলে; এই কাৰনে চাকৰত কলে, ইয়া-
তে গাধৰ লগতে থাক, মই আৰু ইচাক পৰ-
তৰ ওপৰত ইহুৰক সেৱা কৰি আহোঁগৈ।

তেঁও গাধৰ ওপৰত পৰা কাঠ লৈ ইচাকক
কাহুত বান্ধি দিলে। তেতিয়া এহাতে জুই আৰু
আন হাতে দা লৈ দুয়ো একে লগে পৰ্বতৰ
ওপৰলৈ উঠি গল।

আপোনাকে বলি কৰি উচৰণ কৰিব বুলি
ইচাকে নে ভাবি, কিন্তু এটা মেৰ পোআলি বলি
হ'ব বুলিহে ভাবিলে। এই কাৰনে নি কলে,
বোপাই! আব্রাহামে বুলিলে, মোৰ পুত্ৰ, মই
ইয়াতে আটো। ইচাকে কলে, ইয়াত জুই
আৰু ধৰিও আছে, কিন্তু মেৰ পোআলি কতা?

আব্রাহামে কলে, মোৰ পুত্ৰ, ইহুৰে এটা
মেৰ পোআলি আমালৈ জুগুত কৰিব; কিন্তু
নি আপুনি মেৰ পোআলি বাবে হ'ব লাগিব
বুলি আব্রাহামে তাক ন কলে।

পাচে নিবিলাকে পৰ্বতৰ ওপৰ পালেগৈ।
তেতিয়া আব্রাহামে সিলেৰে এটা ভেঁটি সাজি
ইচাকক কাহুত পৰা কাঠ নমাই ভেঁটিৰ ওপ-
ৰত দিলে। ইচাক আপুনি মেৰ পোআলি হ'ব
লাগে বুলি জানিবলৈ এতিয়া সময়ই আছিল।
জি জৰিৰে কাঠ বান্ধিছিল, তাৰে ইচাকক হা-
তে ভৰিএ বান্ধি ভেঁটিৰ ওপৰত মেৰ পোআ-
লিৰ দৰে ধলে।

তেতিয়া আব্রাহামে ইচাকক মাৰিবলৈ দা
দাঙিলত স্বৰগৰ পৰা দূতে তেঁওক আব্রাহাম,
আব্রাহাম বুলি মতা সুনিলে। দূতে কলে, ভো-
মাৰ পুত্ৰ ইচাকক নে মাৰিবা; তুমি ইহুৰক
প্ৰেম কৰা বুলি তেঁও এতিয়া জানিচে, কিয়-
নো তেঁওক ভোমাৰ একেটি প্ৰিয় পুত্ৰকে দান
কৰিলা।

ইচাকক জৰি মেলিবলৈ আৰু মাৰিবৰ আৱ-
শ্যক নো হোআৰ বাজা সুনি আব্রাহামৰ কে-
নে আনন্দ হ'ল!

পাচে আব্রাহামে সত্ৰাৰ মাজত সিদ্ধেৰে
জোঁট লাগি থকা এটা মেৰ চাগ দেখি তাক
আনি ইচাকক সলনি বলি দিলে। ইহুৰে আ-
কও আপোনাৰ পুত্ৰক ওভোতাই দিলে দেখি
আব্রাহামে তেঁওক সেৱা কৰিলে। স্বৰগৰ পৰা
দূতে আকও মাজি কলে, তুমি আপোনাৰ পুত্ৰক
দিলা দেখি, ইহুৰে ভোমাত ব'ব সন্তুষ্ট হৈচে।

ইহবে তোমাক, তোমার পুত্র, নাতি, আৰু সি-
বিলাকৰ সন্তানবিলাকক আশীৰ্বাদ কৰিব; আৰু
তোমাৰ সন্তানবিলাকৰ এজনে জগতৰ সকলো
প্ৰানিক সুখি কৰিব ।

দুতে কাৰ অৰ্থে এই কথা কৈছিলে? প্ৰভু
যিচু এদিনা মনুষ্য অৱতাৰ হৈ লোকবিলা-
কক সুখি কৰিব, আৰু পাচে স্বৰগলৈ নি লব,
সেই কথা বুজালে । বহু দিনৰ পাচে মাৰি-
য়ামৰ এজন পুত্ৰ হল, জি জন ইশ্বৰৰ পুত্ৰ,
তাক ভোমোলাকে জানা ।

দুতে কথা কৈ এটোআত আব্ৰাহাম আৰু
ইচাক পৰ্বতৰ পৰা নামি গল । ভেতিয়া হলে
ইচাকৰ কানল কাঠ নাই, আৰু আব্ৰাহামেও
আনন্দিত হল ।

সিবিলাকে চাকৰবিলাকক গাধাই সৈতে জতে
এৰি গৈছিলে, তালৈকে আৰুও আহি সিবি-
লাক সকলো চাৰাৰ ওচৰলৈ গল ।

আব্ৰাহামে ইশ্বৰক প্ৰেম কৰে বুলি ভোমো-
লাকে ঠিকঠিক জানা নে? কি চিন আছে? তেঁও
ইশ্বৰৰ আগ্য মানে, আৰু ইশ্বৰৰ আগ্যাত আ-
পোনাৰ পুত্ৰক দান কৰিবলৈ জুগুত আছিল,
এই চিন আছে ।

ভোমোলাকে সকলোতকৈ ইশ্বৰক অধিক
প্ৰেম কৰিব নো পোজা নে? হই, ভোমোলা-
কে ইশ্বৰক অধিক প্ৰেম কৰিব পোজা । কিয়-
নো ইশ্বৰে ভোমোলাকক সকলো বস্তু দিএ,
ইশ্বৰক ঈৰ প্ৰেম কৰিবলৈ ভোমোলাকৰ সেই
এটা কাৰন ।

ভোমোলাকৰ পিজি মাজিক বৰ চেনেহ কৰা,
কিন্তু তাতকৈও ইশ্বৰক প্ৰেম কৰিব পোজা ।
ভোমোলাকৰ ওমলা, নাইবা সুন্দৰ বস্ত্ৰ, নাই-
বা খোজা বস্তুতকৈ ইশ্বৰক প্ৰেম কৰিব পো-
জা । আৰু তেঁওক যদি প্ৰেম কৰা ভেনে হলে
তেঁওৰ আগ্যাত মানিবা ।

ভোমোলাকে মিচা কথা ন কৰা, কিয়নো
তেঁও হাক দিচে, ঈহ কৰি-লোকক বেয়া
নামে নে মাতিবা, কিন্তু ইশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰি-
বলৈ চেষ্টা কৰিবা, তেহে আব্ৰাহামৰ নিচিনা
হবা ।

পুৰণি অসম বুৰজি, নং ২১ ।

Bhoga Raja—Noria Raja.

ভাৰুবিয়া সকলোকে মুখ্য কৰি সকলোও নৰি-
য়া বজাক বুলিলে, আমি পাইক বন্দি সৰু-
লোৰো মনে সৰ্গদেও আপুনি পাটত বহি-
লে ভাল দেখে। পাচে নৰিয়া বজা ভাৰুবিয়া
সকলক বোলে, 'ভোমোলাকে জি কৈচা, কৰ
পোজা, কিন্তু বৰ ককাই থাকোঁতে সৰু ভায়েক
বজা হবলৈ জুগুতি ন হই; ভোমোলাকে
ককাইকে আনি বজা লোআইক । পাচে নৰি-
য়া বজাৰ কথা পেলাব নোঁআৰি ভাৰুবিয়া সৰু-
লোকে মুখ্য কৰি সকলোএ ডাঙকা চুহ্মক
বজা ললে । আহিনৰ দিনত খ্ৰী খ্ৰী ডাঙকা
চুহ্ম বজা হল, ১৫৬২ সঁকত ।

পাচে কচাৰি বজা ডাঙকা চুহ্ম বজা দেও
হবৰ সুনি সন্দেল পত্ৰ দি কটকি পঠালে, পূৰ্বৰ
কুকন চাব গুচাই সিংহ চাব দিলে; আমাৰ
দুই কটকিৰ লগত সিংহ চাবেৰে কাকত অন্য
কটকি মজিন্দাৰ ১, চেটিয়া দলৈ ১, ইহঁত
আহি ভগা বজা দেৱৰ দিনত পালেহি । পা-
চে সৰ্গদেৱে পত্ৰত সিংহ চাব দেখি দাই খৰি
বৰ পাজক সুখিব দিলে । পাচে সৰ্গদেৱৰ
আগ্যাৰে লাকো বৰ পাজ গোহাঁয়ে কচাৰিৰ
মজিন্দাৰকে, চেটিয়া দলৈকে দাই খৰি সুখি-
লে, পূৰ্বাপৰ তইতৰ পত্ৰত কুকন চাবহে দিএ,
এতিয়া কিয় সিংহ চাব দিব? এই দাই খৰি
সৰ্গদেৱৰ আগতে লাকো বৰ পাজ গোহাঁয়ে
কচাৰি মজিন্দাৰকে, চেটিয়া দলৈকে গঁভিয়াই
খেদিলে । তাৰে পৰা আমাৰে কচাৰিৰে অগ্নি-
তি হল ।

আত পাচে ভগা বজা দেৱে সলগুৰিত আলি
বাঙিলে, ইয়াকে কোনোএ টকৌ বাৰি আলিও
বোলে । জেঠ দিনত বজা দেৱে সৰু গোহাঁ-
ইক মাৰি বাইলুৱৰ দিখৌ কাধৰত মৈদাম
বাঙিলে । পাচে বজা দেৱে লৰি মাকেৰে গ্ৰিহ-
বাস কৰিলে; তেঁওকে কেঁকোবা দোলা দিলে,
আতে সকলোও বৰ অপমান পালে । আত
পাচে সলগুৰিত আলি এটা বাঙিলে । আৰু
কিছু অকৰম কৰিলে; বৰ গৰিহিত দেখি লোক

জনৰ মনত বৰ অলঙ্ঘন হ'ল । আৰু ভৰালি চুটিয়াৰ কৈদৰ পেট কামুৰিয়াৰ জিএক এটি চুটিয়া বজাত পৰিছিলে । চুটিয়া বজাক মাৰি এই চোআলিটিকে বজা দেৱে আনি গ্ৰিহ-বান কৰিলে । এই কুঁঅৰিৰে ক্ৰিষ্ট বচন পেলাব নোআৰে; আৰু কুঁঅৰিৰ নিমিত্তে ৰাজ চৰ্চাও কৰিব নোআৰে । সেই কুঁঅৰিএই চুটিয়াৰ বৰ জনাকৰ লৰা এটি আনি ভুলি ললে । বজা দেও সেই লৰাটিকে পুত্ৰৰূপে দায়া কৰি বজা পাঠোঁ বুলিলে; কুঁঅৰিকো লৰাকো বি-ৰামবাৰিড খৈছিলে । পাচে বিয়া কৰাই বৰ কুঁঅৰি পাতিলে । সৰ্গদেৱে ন সহি সেই লৰ-টিক মাৰিলে ।

১৫৬৫ সঁকত সাওনৰ ১৩ দিন গতে সনি বাৰে ৰাতি চই ডণ্ড আই কুঁঅৰিএ ভায়েকক বুলিলে, ভোৰ পুতেৰেহে মোৰ পোক মাৰিলে; তাকো মই মাৰোঁ, উলিয়াই দে; এই দাই খৰি ভায়েকৰ বিসই গুচালে, লিগিৰি লিগিৰা চাণ্মাই, পানি ডোলা, কুকুৰা চোআ, সকলোকো হাতি সালত গৰাল দি ধলে । বজা দেৱে আই কুঁঅৰিৰ কথা এৰিব নোআৰি, ডাঙ্গৰিয়া সকলক বোলে, মোৰ পোৰ লগত জাৰ লাগে; সকলৰো লৰা একোটা দে । সকলৰো গা ন সহি বোলে, আমি লৰা দিব নোআৰোঁ; পাচে বজা দেৱে সকলকো পাট কাঠ কাটিব দিলে, ইটা সিলকো মৈদামত ধা-পিৰ দিলে । বজা দেৱে ৰাতি দিনে সোক কৰি কান্দি ভাঙ নে খাই, ৰাজ চৰ্চাও এৰিলে । ডাঙ্গৰিয়া সকলে সুনি দুখ কৰি বোলে, বুপা পুখাণ্ডৰ দিনত এনে কথাও হোআ নাই, এতিয়া জে আমাৰ দিনত এনে কথা হৈছে, এই বুলি সকলোএ আলচ কৰি বোলে, জি কৰে কৰিব, আমাৰ লৰা চুটিয়াৰ লৰাৰ লগত দিব নো-আৰোঁ, কাকো সুদাযো নেবোঁ । আলচ কৰা মা-নুহৰ লেখা, মৰানৰ লাকো বৰ পাজ ১, মিলি-ৰিয়াল সুকুসা হুহু বুৰা গোহাঁই ১, পৰ্বতিয়া পিলিঙ্গা বৰ পাজ ১, ভিপাম বজা ১, ৰাম ভাই পানি ফুকন ১, এই সকলে কথা হৈ নহি-য়া জনাৰ ভূপৈ গৈ বুলিলে; সৰ্গদেও, আপুনি

হজা হৈ আমাক ৰাখক । পাচে নৰিয়া জনাই বোলে, মই পূৰ্বে বজা ন হালোঁ, কৰিয়া মানুহ কিতৈ টানিম, এই নিমিত্তে মই পূৰ্বে বজা ন হালোঁ । পাচে ডাঙ্গৰিয়া সকলে বুলিলে, সৰ্গ-দেৱে আমাক ৰখা কৰক । জদি দেৱতা বজা ন হ'ব, সকলৰো বধে চুব ।

সকলৰো কথা এৰিব নোআৰি, ১৫৬৬ সঁকত ভাদৰ ১৩ দিন গতে সনিবাৰে পুভাতে ভগনিয়া বজা দেৱক ডাঙ্গি কুঁঅৰিয়া জনা বজা দেও হল । ভগনিয়া বজা দেৱৰ ভোগ ৪ বচৰ, আগ দিনা পূৰ্ব ফালগুনি নিশ্ৰুত গ্ৰহন হল । পাচ দিনা ভগনিয়া জনা বজা ককায়েক নৰিয়া জনা বজা দেও হৈ ভায়েক ডাঙিল । ভগা বজা দেৱক ৰোজ দি পৰ্বতত নিৰ্বন্ধেৰে ৰন্ধিয়া দি ধলে । চ মাহৰ পাচত কাগুনৰ ১৮ দিন-জাঁও-তে, দেও বাৰে কুঁঅৰিয়া বজা দেৱে ভায়েক ভগা বজা দেৱক মাৰিলে । নৰিয়া বজা দেও বজা হৈ কিছু দিন থাকি লাকো বৰ পাজৰ জিএকক কুঁঅৰি পাতিলে । ভগনিয়া বজা দেৱৰ মৈদাম নে দেখাকৈ নিজনাভ গৰ বাতিলে । আন্ধাৰাত লগাই কোটোহা কলে; নৰিয়া বজা দেৱৰ বৰ পুতেক লাপলুপ বৰ জনা গোহাঁই দেৱে আপুনি চয়জে বজা হল, বাপেক নৰিয়া দেখি; মানুহ লগত সবহকৈ কুৰে । লাকো বৰ পাজৰে কথা হৈ, এই কথাকে নৰিয়হ বুৰা গোহাঁইৰ ভনিএক কুকুৰে খোআ গো-হাঁই দেৱৰ মাকে বজা দেৱত লগাই কলে । বোলে, তোমাৰ বৰ পিতৰ লাপলুপে লাকো বৰ পাজৰে কথা হৈ সকলোকে মোৰালে, তোমাক ধৰেহে । বজা দেৱে এই কথা সুনি, লগত মানুহ দি প্ৰমানকৈ চালে; লাহানে ফুৰিবৰ প্ৰমান পালে । বৰ পাজৰ লগতো সবহকৈ ফুৰিবৰ প্ৰমান পালে; পাচে বাপেক নৰিয়া বজা দেৱে পুতেক লাপলুপ বৰ জনা গোহাঁই দেৱক সঁজ ধাৰলৈ বুলি মাতি নি ভিতৰ সুমুআই খৰি, ভোগ ৰাৰিত মাৰিলে ।

চিন কেতবিলাক ।

A few Signs.

অনেক বছৰৰ আগেয়ে চিলোমোন বজাই বুলিছিলে, বোলে, লৰাবিলাকৰ স্বভাৱ তাৰ কৰমৰ পৰা বুজিবলৈ সুলভ; আৰু তাৰ সূম-তি জদি হই, তেন্তে সি অৱশ্যে সজ আচৰন কৰিব ।

১ । এতিয়াও সৰু লৰাবিলাকৰ চিন এই দৰে ওলাই । লেখা পঠি লিখিবলৈ ইচ্ছালৈ জাবলৈ মন নি দিএ, কেৱল ওমলা উমলি কৰিবলৈহে ইচ্ছা কৰে, এনে সৰু লৰাবিলাকক জেতিয়া দেখোঁ, মুখ হববেহে চিন পাইচো ।

২ । পাই পইচা পালে বেগাই তাক খবচ কৰিবলৈ ইচ্ছা হোআ এনে এটা লৰা দেখিলে, তেতিয়া সি আগলৈ ধন বই কৰা পুত্ৰ হব বুলি চিন পাইচো ।

৩ । পাই পইচা সাঁচি ধোআ জি লৰাই উত্তম কাৰ্জত ধন নে ভাঞ্জে, তাক দেখিলে সি আগলৈ কিৰ্পিন মানুহ হবৰ চিন বুজা জাই ।

৪ । জি কোনোএ আপোনাৰ নিমিত্তে মা-খোন চিন্তা কৰে, আৰু তাৰ ভাল বস্তু আনে সৈতে ভাগ নে বাঁটে, তেতিয়া সেই লৰা বয়স পালে আপোন পেটা হব বুলি চিন পাইচো ।

৫ । দন্দ কৰা লৰা চোআলিবিলাকক দেখিলে, চিন ওলাই জে সিহঁতে আগলৈ খজাল আৰু ঘিন লগা হব ।

৬ । কোনো সৰু লৰাই কটকা বা আন বাগি ধৰা বস্তু খাবলৈ জদি মন দিএ, তেতিয়া সি মদপি হব বুলি ঠিক কৰি চিন ওলাই ।

৭ । জি লৰাই মিচা বেলাৰ লগ লৈ কুৰে, বা চোৰ মিচা লাখি দিএ, অনিৱাই কৰা লোকৰ লগত আলাপ কৰিবলৈ মন দিএ, সি আগলৈ কাটেকড বা কাঁচি দিয়া গছত পৰিব বুলি চিন ওলাই ।

৮ । পিজি মাত্ৰিক মান মৰ্জতা কৰি থকা লৰা দেখিলে, চিন হই জে সৰ্বসজ্জিমান পৰম ইহৰে তাৰ ওপৰত আনিবাদ বাকি দিব ।

৯ । লতা ধৰমৰ কথা বিচৰা, আৰু তুল কথা চাৰি দিয়া লৰা দেখিলে, সেই লৰা বয়স পালে ধৰমি আৰু সুধিয়া হব বুলি চিন পাইচো ।

তাৰ পাচে কি?

What next?

ভদু মানুহ এজনে গাঁৱিত উঠি ফুৰা সময়ত এটা ডেকা মানুহক লগ পাই তাকে ডুলি লৈ দুয়ো একে লগে জাত্ৰা কৰি নিবিলাকে এনে কথা বাত্ৰা হবলৈ ধৰিলে । ভদু জনে ডেকা মানুহত সুখিলে, তুমি কি কৰম কৰি আচা?

ডেকা । বেপাৰিৰ ঘৰত মই এতিয়া কৰম কৰিচোঁ; কিন্তু আগলৈ নিজা গোলা পাতি বেপাৰ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিচোঁ ।

ভদু জন । তাৰ পাচে কি?

ডেকা । এটা উত্তম কন্যা বিয়া কৰি বেপাৰ কৰমত দিন নিয়াই ধন আৰ্জি চহকি হমগৈ ।

ভদু জন । তাৰ পাচে কি?

ডেকা । কাম কৰা চাৰি মোৰ অৰ্জা ধনে-ৰে সুখ ভোগ কৰিমগৈ ।

ভদু জন । তাৰ পাচে কি?

ডেকা । মৰন সকলোৰে কপালত লিখা আছে, তেন্তে ময়ো কেনেকৈ সাৰিম?

ভদু জন । আৰু এবেলি নোথোঁ, মৰনৰ পাচে তোমাৰ কি হব?

কিন্তু এই বেলি সোখাত ডেকাই একো উত্তৰ দিব নোআবিলে; কিয়নো সন্সাবিক চিন্তাত মন মগ্ন হৈ সি স্বৰগত ধন সঁচিবলৈ একো উপাই ন কৰিলে। পাচে সি নিজম দি থকাত ভদু জনে তাৰ কানত সাত্ৰৰ কথা সুনায়ে, বোলে, “কোনো মানুহে গোটেই খন জগত পোআ হৈ আপোনাক যদি হেৰুআই বা বিবাস হই, তেন্তে তাৰ কি লাভ?”

এই হুবে বহু মানুহে ধন মান বিসই মা-খোন চিন্তে, কিন্তু অমূল্য ধন জি অনন্ত পৰম আনন্দ, তাক কেনেকৈ পোআ হব, ই অতি পুৰাত্ন কথাই সিহঁতে পাহৰে। সেই ধন হলে অধুই, সেই সুখ অসিমা; কোটি কোটি কল্প গলেও লোপ ন হব; আৰু উচিত ৰূপে বিচা-বিলে সকলো মানুহে পাব পাৰে। আমাৰ পুৰুষ সকল, এই জি কথা পৰ্হি আচা, তোমো-লাকে এতিয়াও সন্সাবিক চিন্তা এৰি পৰ-কালৰ সুখ ভোগ কৰিবলৈ জতন কৰা। ম.

পাৰাদাইচ পখিৰ বিবৰন।

Bird of Paradise.

পাৰাদাইচ পখি নামে অতি সুন্দৰ চিত্ৰ বিচিত্ৰ বৰন থকা চৰাই পাপুয়া আৰু ওচৰৰ মাৰুশি-ভো নিবাসি হৈছে। ইউৰপলৈ সেই চৰাই নিয়া অলপ কাল হৈছে; প্ৰিথিৱিত এনে সুন্দৰ চৰাই আচে বুলি তাত আগেও বু বুজিলে। প্ৰথমে জিয়া চৰাই তালৈ নিয়া নাই, অকল মোটেহে নিলে। তাৰ ঠেক নথ মোট কাৰোতে গুচু-আ হল, তাৰ কাৰনে ঠেক নাই কিয়া বুলি ইউৰপিয়া লোকে জানিলে। আৰু কোআ কুই কৰে, সি উৰিহে ফুৰে, গচত ন পৰে, আৰু সি একো বস্তু নে খাই, কেতিয়াবা তাৰ দিমল পাখিৰেহে ভালত সাবটি ধৰি নিয়বৰ পানি মাখোন খাই। দেখিবলৈ অতি সোভা হোআত ইজৰাজি ভালাবে পাৰাদাইচ অৰ্ধাত এদেন বা-বিৰ পখি বোলে। এতিয়া পাপুয়া মাৰুশি-লৈ জোআ মানুহে সেই বিধ চৰাই দেখি মাৰি অনাতহে তাৰ বিবৰন আগন্তকৈ বুজিলে। মা-কাও নগৰতো এজন চাহাৰে সজাৰ ভিতৰত

সেই চৰাই পুহি ৰাখিছে। সি চাউল ভাত খাই, আৰু কৰিজ পঁইতা চোৰাকো বৰকৈ খাই। তাৰ সজাত এটা কৰিজ দিলে সি ভৰি-বে ধৰি চোটেৰে ঠেক পাখি গুচাই মূৰ ভি-তৰ কাল কৰিহে গিলে; লুটিয়াই কেতিয়াও নি গিলে, আৰু মৰা কৰিজ দিলেও নে খাই। নিতৌ নিতৌ পুজা সি গা ধোএ, সকলো পা-খি চোটেৰে চোচা মাৰি মাৰি নিকা কৰে। নেজৰ পাখি বৰ দিমল আৰু মিহি, তাক ওভো-ডাই কেতিয়াবা মূৰো ঢাকে।

নিচেই পুআতহে সেই বিধ চৰায়ে হাবিৰ মাজত ফুৰি ফুৰি আহাৰ খাই; জেতিয়া বদ টান হই, তেতিয়া সি দুখ পাই গচনিৰ মা-জত লুকাই থাকে। চিকাৰ কৰা লোকে গুটি লগা ডিমৰু গচত উঠি মনে মনে থাকে, পাচে সেই চৰাই তাত গুটি খাবলৈ পৰিলে কাৰেৰে মাৰে। তাৰ মোট লুকাই গোটে পতি ২ টকা মান দামলৈ বেচ। মতাৰ বৰন মাইকিত-কৈ সুন্দৰ, পাখিও দিমল। ওপৰত লিখাটো

পান্না ববনিয়া পাৰাদাইচ পখি বোলে; তাৰ
বুকৰ কলা পাখিৰ মাজে মাজে পান্না ববনিয়া;
মূৰৰ বৰন জবখিয়া, ডিম্বিৰ ভলে সোৱৰ দৰে
জিলমিলাই থকা কলপতিয়া বৰন, দুই কোল
আৰু নেজ হালখিয়া; আৰু বেজেনা ববনিয়া
ফুই কান্দৰ মাজে মাজে আছে । আন পাখিত-
কৈ দিঘল দুডাল ঠাৰি নেজৰ পৰা গৈচে, ঠাৰিৰ
আগতহে একেৰিমান পাখি আছে । সেই বিধৰ
বাহিৰে আন ৮ বিধ মান সেই জাতৰ আছে,
কিন্তু সেইবিলাক প্ৰায়ে নো পোআ হেতুকে
তাৰ কথা অধিক ভাৱে নু বুজে ।

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

Journal of Events.

১৮৫২ ইং সঁকৰ ১০ জুন তাৰিখে বেলা
তিনি বজাৰ সময় জোৰহাটত খী খী কামেদৰ
সিংহ মহা বজা পৰলোক প্ৰাপ্ত হল, এই মহা
অসন্তোষৰ বাত্ৰা জোৰহাটৰ পৰা সুনিটো ।

মেই মাহৰ ২৫ তাৰিখে গুআহাটি জিলাৰ
মাজত খীজুত বাবেক মাষ্টৰ চাহাবৰ ধানচা-
মাৰ ঘৰত এটা চমত্কাৰ কথা হৈছিল, এক-
নি চাগলিৰ গৰ্ভত দুই পোআলি জগিল, তাৰে
প্ৰথম পোআলি স্বভাৱিকৈ জন্মিল, কিন্তু দুটিৰ
পোআলি জগিবৰ সময়ত তাৰ মাক প্ৰাই মৰা
নিচিনা হৈছিল, তথাপি দুই তিনি জন লোকে
পুৰ্ণাৰ্থ কৰি পোআলি বাহিৰ কৰাত বখা
পৰিল । সেই পোআলিৰে দুই খান মুখ, তি-
নি খান কান, চাইটা চকু । এই চমত্কাৰ দেখি
চাগলিৰ অধিকাৰে সেই মৰা পোআলি-
টোক নহৰ বাটত এজোপা গছত আৰি থৈ-
ছিল, সকলো পুজাই দেখিবৰ নিমিত্তে, আৰু
এই অতি অসন্তোষ কথা সকলোএ জানিবৰ কা-
ৰনে অকনোদই পত্ৰত চাপা কৰা হল ।

বাংগুন নগৰৰ অধিকাৰ বনৰ পৰা পলাই
জোআৰ পাচে মৌৰি নামে ৪০ মাইলৰ আঁ-
তৰ হোআ এখান গাঁৱলৈ গৈ তাতে সেনা-
লাকে সৈতে হল । পাচে তাক ধৰিবৰ নিমি-
তে কৰ্ণেল আপডৰ্ণ চাহাবে ভাপ জাহাজ লৈ

৭০০ সেনাই সৈতে খেদি গৈ ৮ মেই তাৰি-
খত বামত উঠি ৭ মাইল গলত কিছু দূৰৈত
মানক দেখা পালে । মান অধিকাৰেও কৰ্মা-
নিৰ সেনাবিলাকক দেখি ভাগি পলাল, সেনা-
বিলাকেও খেদি গৈ নে পালে, বৰ ডাঠ জং-
ঘল হাবি দেখি উভতি আহিল ।

বাংগুনৰ দখিনে থকা দালা জিলাৰ অধি-
কাৰে কেতখনি নাৱেৰে সৈতে আঁপতে ভাপ
জাহাজে নাওবোৰক ধৰি তাত অধিকাৰৰ বুৰি
মাক আৰু হৈনিএক এজন পালে, কিন্তু অধি-
কাৰ পলাই সাৰিল ।

বাতলৰ ভাপ জাহাজ আন ভাপ জাহাজৰ
দৰে চক্ৰেৰে নে জাই; গুৰিত বৰ পেঁচ আছে,
নি বেগেৰে ফুৰি ফুৰি জাহাজ জাবলৈ হেঁচি
দিএ । মানে তাক পানি ন খলকাকৈ জোআ দেখি
নি কি কপে জাই, তাক নু বুজি বৰ আচৰিত
মানে । তাক চাবলৈ নিতৌ নিতৌ নক নাৱেৰে
অনেক মান লোক গৈ তাৰ চাৰিও পোনে ফুৰি
ফুৰি থাকে, কিন্তু জাহাজ চলোআ পেঁচ পানিৰ
তলত থকা হেতুকে তাক বুজিব নোআবে ।

১৪ মেই তাৰিখত কলিকতা নগৰৰ চাৰিও
পোনে বৰ জুকান ধুমুহা হৈছিল । গধূলিৰ
পৰা বতাহ বলাই বাতি ২ বজা মানত টান
হল । কলিকতা নগৰৰ ৪০ পকি বতলা ভাগিল,
ধাপৰিৰে কৰা নক ঘৰ ৫২৬, আৰু সামান্য
মানুহৰ খেবৰ ঘৰ ২,৬৫৭ তগা আৰু চাল
উৰাই নিয়া হল । এতিয়া ঘৰ নাই কিয়া হৈ
প্ৰাই ১০,০০০ মানুহ মুকলিত দুখেৰে আছে ।
আৰু হুগলি মুখত নিৰিদি নামে এখন বৰ জা-
হাজ তাৰ সকলো মানুহে সৈতে তল গল;
আন তিনি চাৰি খন বৰ জাহাজ বামলৈ নিয়া
হৈ আচাৰি ভাঙ্গিলে, আন আন নক ভাঙৰ
নাও বিস্তৰ তগা হল ।

গুআহাটিৰ পৰা কলিকতালৈ সূন্দৰবনে দি
আঁপতে বৰ্মপুত্ৰৰ নামে ভাপ জাহাজ আৰু
তাত আৰি দিয়া জাহাজে ১৫ মেই বাতি ধুমু-
হা বতাহেৰে জংঘলৰ মাজত বামলৈ ফুৰি
পেলোআ হল ।

অৰক্ষনোদয়

৭ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, জুলাই, ১৮৫২।

নম্বৰ ৭।

VOL. VII.

SIBSAGOR, ASAM, JULY, 1852.

NO. 7.

মান দেশৰ বিবৰন।

Description of the Burmyn Empire.

আমাৰ পূব আৰু অধি দিশে বৰ্ণা নামে মানৰ ভাষ্কৰ দেশ আছে। উত্তৰা দখিনাকৈ দিছে ৭০০ মাইল; বহলে ২।৩ স মান মাইল। তাৰ নিবাসি লোক আন্দাজে ৫০,০০,০০০। তাৰ পুখান দুই ভাগ, উত্তৰ ভাগ মানৰ নিজ খান; দখিন ভাগত পেগু দেশ আছিল, তাক আলমপৰা বাদিয়াই দখল কৰাৰ এতিয়া এস বছৰ হল। পেগু দেশৰ তালাইন ভাসা গুচাবৰ নিমিত্তে তাক বুলিবলৈ নিষেধ কৰি বৰ দণ্ড আগ্যা দিএ, আৰু তাত বাজে তালাইন লোকক অনেক ৰূপে সান্ত্বি কৰে। আগৈএ মানৰ ওপৰত তালাইনবিলাক অধিকাৰ আছিল।

মান লোক অতি সৰুত, বনত চালি, নিৰ্দ্য়া ৰূপে পুৰতি চলকৰ কৰে। দেশ খৰ ভাল, পুয়ে সৰু লো মাটিত খেতি কৰিব পাৰে। তাত অৰ্জা বস্ত্ৰ খান, কুঁহিয়াৰ, নিল, কপাহ, ধপাত, সকলো আছে।

লোন দি চুজাত খুন্দা মাচ বৰ খেদ কৰি খাই। দেশৰ মাজেদি এবাৰতি নামে এখন বৰ নদি দখিন ফাললৈ বৈ গৈছে। পূব ফালে চালোএন নামে আন এখন ভাষ্কৰ নদিও আছে। উত্তৰ পশ্চিম ভাগে কেন্দোএন নদি আছে; সি মনিপুৰৰ ওচৰ। জাহাজ আদি সাজিবলৈ নানবিধ উত্তম কাঠ মান দেশত আছে। টিক নামে এবিধ সিজৰি গছ বৰ টান, উয়ে কেতিয়াও তাক নে খাই। কুলিৰ বন মৰগ, দিনটো ৪ বা ৬ অনা লই। মোহৰ ৰূপ চলতি নাই; ভিৰি ৰূপ কাটি কাটি তৰ্জুৰে জুখি লই।

পাইচাৰ বাবে সিজকে সেই ৰূপে কাটি বেচে। দেশৰ পৰা জাহাজেৰে ৰূপ পঠানলৈ বজাৰ নিষেধ। আৰু কোনো মাটিক বা লৰা দেশ এহি জাবলৈ নি দিএ; মতা হলে পৰিহাল থাকিলে জাব পাৰে। খেহে লৈতে সিঙিতে বামে আৰু জাহাজেও অনেক বেহা বেপাৰ কৰে। বজাৰ দিনত অচম দেশৰ দস্তবৰ দৰে, সমান মানুহবিলাকে মৰ্জ তাৰ ঘৰ, পিন্ধা ওৰা কৰিব নোআৰে। আৰু অলপ

মান জিবোতা নকচা।
Costume of Burmese Ladies.

Burmese War Boat.

চহকি হলে নিইতে ধন সন্ধানি নে দেখাই দু
বুজাই; অধিকাৰে বুজিলে বেগাই জগহত পে-
লাই ভেঁটিকৈ সকলোকে লই। আটাইবিলাক
অধিকাৰে ভেঁটিবোহে পূৰ্বৰ্তে; সিবিলাক অতি
অনিয়াই ডকাইডৰ দৰে কৰে। মানে এজন
তিবোতাৰ বাহিৰে সবহকৈ বিয়া কৰিব নো-
আৰে; কিন্তু বেটিৰ বাবে অনেকক বাধে, সি-
ইত বৈনি জনিৰ তলে থাকে। সঁক লৰাৰ বি-
হত অনেক সান্ত্বি সূচি কৰা কৰমত পূৰ্বৰ্তে।
তেতিয়া গাভৰু চোআলি সকলো ওলাই আহি
মানুহ আটাইবিলাকক পানিৰে সান্ত্বি কৰে।
ডাঙ্গৰ লোক মৰিলে, সটো পোৰে; সকলবিলা-
কক পুতি থই। কেতিয়াবা ধনবন্ত লোকৰ
স মৌ জোলত বাধি থই।

মান লোক পাই সকলোএ লিখিব পাৰ্হিব
পাৰে; লৰা কালত বাপু চাক্ত সিকি থাকে।
সিইতৰ পুখি ভাল পাতৰে কৰে, তাক টাৰিপ-
তিয়া পুখি বোলে। সেই পাতত লোৰ সলাৰে
আখৰ লিখে, পাচে সিডা তেলেৰে মোহাৰে,
তাতে আখৰ জলে। মান আখৰ ঘূৰনিয়া,
দেখিবলৈ সুন্দৰ, পাৰ্হিবলৈ কিছু টান। সি-
বিলাকৰ ক খ আদি আখৰবিলাক তলত লি-
খিচোঁ।

০ ১ ২ ৩ ৪ ৫ ৬ ৭ ৮ ৯ ১০ ১১
ক খ গ ঘ ঙ চ ছ জ ঝ ঞ
ট ঠ ড ঢ ণ ত থ দ ধ ন
প ফ ব ভ ঝ ঞ ব ল র স
হ ল কা কি কী কু কু কে
০ ১ ২ ৩ ৪ ৫ ৬ ৭ ৮ ৯ ১০ ১১
১ ২ ৩ ৪ ৫ ৬ ৭ ৮ ৯ ১০ ১১

মান লোকে বোধ ধৰমত পুৰ্বৰ্ত্তে; সিহঁতে
উঁওক গৌতম বোলে । আগৰ কালত বিনি
আছিল; এতিয়া নিৰ্বান হল, অৰ্থাত নাই কিয়া
বুলি ফই । সিবিলাকৰ ভকত সকলে নিৰ্বান
হবলৈ বৰ বাঞ্ছা কৰে; কিয়নো স্বৰ্গ মৰ্ত্ত্য সক-
লো প্ৰানিএ নকৈ জনম ধৰি ধৰি থাকে, তাক
বৰ দুখ বুলি মানে; জিৱাত্মা নিচেই ঢুকালেহে
ভাল বোলে । সিহঁতৰ বাপুক পুংগি বোলে,
সিহঁত সকলো উদাসিন, আপুনি ভাত নে ৰান্ধি,
হাতে লৈ একো নে খাই; ভাত পাৰৰ নিম্নি-
তে নিভৌ আলি বাটত তললৈ মুকৈ চাই ফুৰে,
তিবোভাবিলাকে ভাত লৈ আহি বাপুৰ কহু-
আত দিএ, দিনটোত এসাজ মাখোন খাই । সি-
বিলাকে তিবোভা মানুহলৈ নে চাই, বস্ত্ৰ বেচা
কিনা ন কৰে, ধনো ন লই, আৰু অকল হা-
লধিয়া কাপৰহে লই । ধৰমৰ কথা গাই
থাকোঁতে মুখৰ আগত ডাঙৰ পংখা আঁৰ দি
ধৰে । মানৰ ধৰমৰ দৰে একো জিয়া জন্তু
মাৰিব নে পাই, লোকে মাৰিলে গৰু আদি
সকলোকে খাই । মান দেশত গৌতমৰ অনেক
মূৰ্ত্তি আৰু দল মঠ আছে; সেই মূৰ্ত্তিত সিহঁ-
তে সেৱা কৰে । আৰিমধিয়া নামে গৌতমৰ
নিচিনা আৰু এটা দেৱতা ওলাৰ বুলি জানে ।

মান দেশত খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম সিকাৰলৈ জন্-
চন আদি কৰি আমেৰিকান মিস্যনেৰি চাহাব
লোক ৪৯ বছৰ মানৰ পৰা ভাতে আছে । ধৰম
সাত্ৰ মান ভাষাৰে ভাঙ্গি সকলো ঠাইত বি-
লাইচে । কেডবিলাক ঠাইত খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ড-
লি খাপন কৰা হৈছে; কিন্তু সিবিলাকে অধি-
কাৰৰ পৰা বৰ দুখ পাই, আৰু কোনো কো-
নোক বন্দি সালত দি বৰ সান্ত্বি কৰিলে । জে-
তিয়া ইজৰাজিএ সৈতে বন হৈছিল, তেতিয়া
সিহঁতে জন্চন চাহাবক ধৰি অসংখ্য সান্ত্বি
দিলে; উঁওৰ মেম চাহাবে বৰ সুমেৰে উপ-
কাৰ ন কৰা হলে উঁও মৰিলহেঁতেন । সে-
সত উঁও এখা মৰা হোআ সময়ত কম্পানিৰ
ফৌজে এবাৰতি নদিএ উজাই ৰাজ ধানিৰ ওচৰ
পালত ৰজা বৰ ফই পাই সেই চাহাবক বন্দি
সালৰ পৰা উলিয়াই কথা ৰাজা হবলৈ ১৮২৫

সঁকৰ ডিচেম্বৰ মাহত ইজৰাজিৰ সেনাপতি চেৰ
আৰ্চিবল কেছেল চাহাবৰ ওচৰলৈ বেগাই পঠাই
মিল হবলৈ কথা দিলে । এই ৰূপে জন্চন
চাহাবে কটকি বাবে দুই তিনি বেৰি অহা জো-
আ কৰিলত ইজৰাজি ফৌজে বৈ নে থাকি ৰাজ
নগৰলৈ চাপি অহাত এবাতি ৰজাৰ জি সোন
ৰূপৰ পাঁচ আছিল, সেইবিলাকক বেগাই গো-
টাই পঠাই দিলে, আৰু সেনাপতিএ খোজা জি
ধন, পাচে সকলোকে পুৰাই দিয়, ৰজাই এই
বুলি কোআই মিলনৰ নিবন্ধ কৰিলে । সেই
বনৰ দোআৰাই কম্পানিএ মান দেশৰ দুই
ডোখৰ পালে, পচিম ফালে মগ দেশ, আৰু
পূব ফালে ভেনাচেৰিম প্ৰদেশ পালে । অচম
দেশৰ পৰাও মানক খেদাই এই দেশলৈ ললে ।
সেই বনত মানে কম্পানিৰ সক্তি বুজি কেড-
খনি কাললৈ ভালে আছিল, পাচে মাহ পাই
ইজৰাজি সদাগৰ চাহাব লোকক অনেক ডকা
দি অমৰ্জতা কৰাত কম্পানিএ আকণ্ড জুখৰ
আৰম্ভন কৰিলে । এই বেৰি সিহঁতৰ দখিনৰ
ফালে থকা জি পেগু দেশ, কম্পানিএ ডাকো লব
বুলি অনেকৰ মুখে সুনিচোঁ ।

মানৰ ৰাজ নগৰ আৱাৰ বাহিৰে বাংগুন
নগৰ প্ৰধান, তাৰ পচিমে বাচিন, পূব ফালে
মার্তবান, সেই দুই নগৰ কম্পানিএ এতিয়া
লৈচে । তাত ৰাজে প্ৰোম, পগান, মিয়েদি,
চেম্বুগিউ, পাচনাগো, এইবিলাক নগৰ আছে;
পগান নগৰত ভালেমান পুৰনি বৰ ডাঙৰ সি-
লৰ মঠ আছে ।

ইএনানগাঁৱত সিহঁতা তেল ওলোআ অনেক
নাথ আছে; তাৰ পৰা সেই তেল নাও ভৰাই
সকলো ঠাইত বেচোঁগৈ ।

সিবিলাকৰ চৰা আৰু খেল নাও বৰ সুন্দৰ,
সকত; সিবিলাকৰ এখান বনুআ নাৱৰ নকচা
নি পিঠিত লিখা আছে; বৰ বেগেৰে ডাক চলাই ।

মই প্ৰাৰ্থনা কৰিব নে জানোঁ।

I do not know how to pray.

এক গম্বুলিত দুটি লক্ষ বায়েক ভনিএকে উম-
লি আছিল, সুবৰ বেদি হলত ভনিএকে বায়ে-
কত কলে, হে বাই, তুমি টোপনি নো জাও-
তে ইয়ৰে তোমাক বাতি ৰাখিবলৈ প্ৰাৰ্থনা
কৰা নে? বায়েকে কলে, ভনি, মই প্ৰাৰ্থনা
কৰিব নে জানোঁ, তুমি জানা নে? ভনিএকে
বুলিলে, হই, মই জানোঁ, আৰু নিভো গম্বুলি
পূজা প্ৰাৰ্থনা কৰিহে কাম কৰোঁ। ভনি, প্ৰাৰ্থ-
না কেনেকৈ কৰিব লাগে, কোআচোন, ময়ো
নিকোঁ। ভনিএকে কলে, মই জি জি কাম
কৰোঁ, সেই আটাই কৰমেই মোৰ এক এক
প্ৰাৰ্থনাৰ কাৰন হই। জেতিয়া মই ঘৰ সাৰি-
বলৈ হাতত বাইনি লও, তেতিয়া ইয়ৰলৈ এই
প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ; হে স্বৰগত থকা মোৰ পিতৃ,
এতিয়া মই জেনেকৈ এই ঘৰ সাৰি নিকা কৰিম,
সেই ৰূপে ইয়ৰে মোৰ পাপ আৰু মোৰ মলিন
হোআ মন আপোনাৰ বাক্যেৰে সাৰি নিৰ্মল
আৰু মুচি কৰোক। আৰু জেতিয়া ভাত খাও
বা পানি পিও, তেতিয়াও এই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ,
হে ইয়ৰ, মই ভাত পানি খোআত জেনেকৈ
মোৰ সৰিল জিঞ্জি হব, তেনেকৈ ইয়ৰেও আ-
পোনাৰ বাক্যৰ দোআৰাই মোৰ অনন্ত জিহ-
নৰ আহাৰ দি মন জিঞ্জি কৰাওক। আৰু
জেতিয়া নৰিয়া পৰাত দৰৰ খাও, তেতিয়া ইয়-
ৰলৈ এনে প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, হে প্ৰভু, মই এতিয়া
দৰৰ খোআত জেনেকৈ মোৰ সৰিল স্বস্ত হব,
জেনেকৈ আপুনি মোৰ পাপ ৰূপ জি মনৰ
ৰোগ, তাকে ত্ৰান কৰ্তা প্ৰভুৰ ভেজেৰে ধুই
পৰিত্ৰানৰ দৰৰ দি স্বস্ত কৰোক।

এই দৰে ভনিএকৰ কথা সুনী বায়েকেও
সকলো কৰম কৰা সময়ত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ
নিকিলে। মোৰ প্ৰিয় লৰা চোআলিবিলাক,
তোমোলাকেও আটাই কাম কৰাৰ সময়ত ইয়-
ৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ নিকিবা। ভেহে মৰ-
নৰ পাচত ইয়ৰৰ পো জি হৈ অনন্ত সুখত
ভাগ পাৰা।

ন. ল. ক.

স্ববুধি বচন।

Useful Maxims.

ঘনে ঘনে প্ৰাৰ্থনা কৰা, ভেহে ঘনে পতি
প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ সহজ হব।

মৰনৰ পাচত জি প্ৰয়োজনীয় আহাৰ ভো-
মাক লাগিব, তেনে গুটি এতিয়া জিয়াই থাকোঁতে
নিচিবা। অৰ্থাত সত্য ধৰম আৰ্জন কৰা।

আগলৈ ভাল হবৰ নিমিত্তে বৰ্তমান কালত
পৰিসুখ কৰা।

তোমাক দেখিবলৈ সুঅনি হই নে? যদি
তোমাৰ সৰিল দেখাত সোভা হই, তেন্তে তাৰে
মৈতে ইয়ৰে দেখাত আপোনাৰ মনকো সোভা
কৰা। সপ্তাহিক অলঙ্কাৰতকৈ জি অলঙ্কাৰ
পিত্তাত ইয়ৰে সোভা দেখে, সেই ধৰম ৰূপ
মনৰ নিৰ্মল অলঙ্কাৰ পিত্ত। সেয়ে হলে অনন্ত
কাললৈ স্বৰগ ৰাজ্যত জিলিকি থাকিবা।

খ্ৰিষ্টিয়ান লোকে ইটে সিটে দন্দ হাই কা-
মোৰা কামুৰি কৰাত কেনে আপদ! ৰাঙ্গ কুকু-
ৰে মেৰক নকৈ কৰাত বৰ বিস্ময় ন হই, কিন্তু
মেৰবিলাকে যদি ইটে সিটে খোআ খুই কৰে,
সেয়ে বৰ আচৰিত।

দুখৰ কালত সহন কৰিলে দুখ গিলিবলৈ
চিল হই, কিন্তু বিমুৰ্চিত হলে সেমত ভিত্ত
পোআ জাই।

সকলোৰে আদৰ পাব লাগিলে, তোমাৰ
মুখত মিঠা বস্তু ৰাখা। কিয়নো দহ হেজাৰ
টেক্সা দি আৰু কেটেৰা মাত মভাতকৈ এটা
কোমল মিঠা কথা কোআই ভাল।

পাপি লোকৰ অনিয়ায়ৰ সবহ সঙ্গতিতকৈ
ধৰমি লোকৰ অলপ বস্তু এই ভাল।

দাৰিদ ৰজাই আপোনাৰ গিতৰ পুথিত লি-
খিছে, আগৈএ মই লৰা আছিলোঁ, কিন্তু এতি-
য়া বুৰা হলোঁ, তথাপি ধৰমি লোকৰ সন্তান
লোকৰ দুআৰ মুখত মাগি খোআ বে দেখিলোঁ।

ন. ল. ক.

তিথিব বিবৰন ।

Wanderings of a Pilgrim.—From the Bengali.

১ আশ্বা ।

ভক্তি আৰাধনা ।

চৰি ।

জ্ঞান কৰ্তা পুত্ৰ শ্বিষ্ট, অপৰাধি মই পাপিষ্ট,
পানশু দুৰ্গতি দুৰাচাৰ;
নে জানোঁ ভক্তি স্বতি, গিয়ান হিন অল্প মতি,
ভূমি অগতিৰ গতি সাৰ ।
খেমা কৰি মোৰ মোৰ, বাখি আচা এই কিল্ল
দুৰ্জন চইতানৰ মায়াত;
ভূমি পুত্ৰ দায়াবান, কৰিলাহা পৰিজ্ঞান,
ধাৰি নি দিলা একান্তত ।
পান দিয়া কৰে জ্ঞান, সহি বহু অপমান,
হাই হাই, সত্ৰৰ কাৰনে;
এনে দায়্য অভিসই কভো নে দেখিলো মই,
যিচু বিনে এই তিনি ডুবনে ।
সুনা পুত্ৰ নৰেশ্বৰ, মাগো মই এহি বৰ,
অন্তে জেন স্বৰ্গ ধান পাও,
জত দিন এই সৎসাৰ বাখিবাহা দুৰাচাৰ,
সদা জেন তজু গুন গাঁও ।
দন্য পুত্ৰ যিচু শ্বিষ্ট, অধৰমি মই পাপিষ্ট,
কৰা দায়্য দিন হিন জনে;
ভূমি ককনা সাগৰ, ভক্তি হিন এই পামৰ
ক্ৰিপা কৰা আপোনাৰ গুনে ।
সাত্ত্বত বাক্য তোমাৰ মনতে কৰিয়া সাৰ
সাখি পাৰ ধৰম আত্মাৰ;
সেহি তজু বাক্য মানি ভক্তি ভাৱে জি জি পানি
প্ৰেম ভই কৰই তোমাৰ ।
নিচয়ে তাহাৰ জ্ঞান, নাহি কিছু অপমান,
কাৰন সি কৰিতে স্বিকাৰ;
মোহোতে বিশ্বাস কৰা, পাপ কৰ্ম সব এৰা,
ভেঙে বধ্য হৈবেক তোমাৰ ।
তোমাৰ প্ৰতিগ্যা সাৰ নিচয়ে হৈবেক পাৰ,
সত্য ভক্তি হব জি জনাৰ;
এহি ভিধ্য মাগো আমি, যিচুহে জগত স্বামি,
মোৰ পাপ কৰিও সৎসাৰ ।
ধৰ্মাত্মাৰ ক্ৰিপা দান দিয়া অনাথক গিয়ান,
ধৰ্ম পথে হওক মোৰ মতি;
পাপিষ্ট অধৰম দুট, পাপে সদা মতি দুট,
বাখা, বাখা, অগতিৰ গতি ।

পদ্য ।

দিননাথ দায়্য কৰা আপোনাৰ গুনে,
কৰিচোঁ কাতৰ মই দিন হিন জনে ।
ভূমি পুত্ৰ দায়্য নাথ নিওক উপাৰি,
অপাৰ সাগৰ পাৰ কৰাহে কাণ্ডাৰি ।
মই পাপি কি বৰ্ণিমা তোমাৰ মহিমা,
অনন্ত অসংখ্য গুন নাহি তাৰ সিন্ধা ।
সৰ্ববিয়পি, সৰ্বদৰ্শি, সৰ্ব সক্তিমান,
অনাৰি, অনন্ত, ভূমি ব্ৰহ্ম নিৰঞ্জন;
সৰ্বজ্ঞান, অবিদ্যাসি, আৰু নিৰাময়,
অন্তৰ্জামি, সৰ্বানন্দ, পুত্ৰ দায়্যমই;
নিকাম, নিম্মাপ, সৰ্ব গুনৰ আধান,
ভূমি সত্য ভগৱন্ত, পুত্ৰ নিৰাকান ।
আদিতে কৰিলা স্বৰ্গ প্ৰিথিবিৰ সৃষ্টি,
তাৰাতে হৈলন্ত সৰ্ব নগনৰ দৃষ্টি ।
গতিৰ জলৰ মাজে ঘোৰ অন্ধকাৰ,
জলত আছিলে আত্মা পুত্ৰ আপোনাৰ ।
দিশি হওক এই আগ্যা দিয়া মাত্ৰ ভূমি,
অন্ধকাৰ মাজে দিশি হৈলন্ত আপুনি
দিশিকে উত্তম দেখি অন্ধকাৰ ভিন
কৰি দিলা দিন ৰাতি পুত্ৰ দুই চিন ।
একান্তৰ নাম ৰাতি ভূমিহে বাখিলা,
সন্ধ্যা প্ৰাত্ত কাল দিন প্ৰথম পাপিলা;
এই ৰূপে চই দিনে কৰিলাহা সৃষ্টি,
স্বৰ্গ প্ৰিথিবিতে জি জি কৰি আচো 'দৃষ্টি' ।
নানা জন্তু, নানা পখি, কিটাদি পতঙ্গ,
বিবিধ ৰূপতে আচে দেখি কত বজ;
বিন ত্ৰিখ্য আদি জত তোমাৰ সাগাৰতে
হৈলন্ত সকল সৃষ্টি মোডন দেখিতে ।
অৱশেষে মনুষ্যৰ জাতিক সৃজিলা,
অসং ক্ৰমে নিজ গুন তাৰাতে অৰ্পিলা ।
আদিতে আদম নাম হৈলাহা তাৰাৰ,
কামি হাৰ লৈয়া সৃষ্টি কৰিলা হাতাৰ;
নৰ নাৰি কৰি দুইকো কৰিলা নিজন্ত,
পিজি মাজি ভিয়াগি কৰে ভিৰিতে আসক্ত ।
কেৱে কাকো ভিয়াগি কোনো কালে ন কৰিব,
ভিৰি পুৰুষ দুয়ো এক ভাৱতে ধাৰিব;
এই ৰূপে নষ্ট দিনে সৃষ্টি সমাপিয়া,
এদেৱ বাৰিত নৰ বাখিলা ধাৰিয়া ।

বলবর্তি হৈয়া জেন থাকিব তোমাৰ,
সেই হেতু ধৰ্ম আগ্যা কৰিলা প্ৰচাৰ ।
এহি উদ্যানতে থাকি বহু লক্ষ্য্য হোআ,
ত্ৰিখ্যাদিৰ ফল পাৰি তোমোলাকে ধোআ;
কিন্তু ভাল মন্দ গান দাতা ত্ৰিখ্যা আচে,
নে ধাৰা তাহাৰ ফল, নষ্ট হ'ব পাচে;
মোৰ আগ্যা নে মানিয়া যদি তাক ধাৰা,
নিচয়ে কহিলোঁ সেই দিনতে মৰিবা ।
চইতানৰ চলত ভুলিল আদি মাতা,
ভুলিলে আপুনি ফল নে মানি সেই কথা ।
পুৰুষকো সেই ফল আনি খুউআইলে,
পুণ্যমত তেঁওৰ আগ্যা লক্ষ্যন কৰিলে ।
ততাত হৈলন্তু পাপ ত্ৰিভুৱৰ ৰাজত্ব,
নদৰ ওপৰে এবে কৰিচে কৰ্ত্তৃত্ব ।

ভাদি পুৰুষৰ পাপে ভুট নৰগন,
তেমাকে ভুলিয়া সবে পাপত মগন ।
পাপ মগ্ন সৰ্বকাৰ পাপ আচৰন,
অসং সংসাৰে ভুমি হৈয়া অচেতন;
চাৰিলা তোমাৰ ভক্তি ভক্তি আৰাধনা
নিভাত্ত ইন্দন মুখে কৰিচে সাধনা;
পিত্ৰি, মাত্ৰ ভাই, বন্ধু, ত্ৰি, পুত্ৰাদি ধন,
গ্ৰিহ ভূমি তসৰ বস্তুতে অৰ্পি মন ।
অসৰ বস্তুতে লাগি মগ্ন সৰ নৰ,
কোনোএ ন কৰ আপোনাক কিছু ডৰ ।
তোমাৰ পুসাদে সনে অন বস্তু পাই,
তোমাৰ ক্ৰিপাতে বিপদৰ সঙ্কা নাই;
ৰোগ, দুখ, সোক, পিৰা দেহে জত ঘটে;
তহু অনুগ্ৰহে বখা; পৰে সেই সঙ্কটে;
ৰাতিতে নিদ্ৰাত ঘোৰ থাকেঁ অচেতন,
ভূমিহে কৰিচা বখা সদা সৰ্বধান;
তোমাৰ দায়্যতে দেখেঁ দিবাৰ গতি,
তহু অনুগ্ৰহে দ্ৰিষ্টি কৰেঁ নিসাপতি;
তোমাৰ ইচ্ছাতে কৰেঁ জিৱন ধাৰন,
ভূমি জাৰ ভুট ভাৰ কি কৰে দমন ।
কি জি দেখেঁ সি সবত তোমাৰ মহিমা,
সহস্ৰ বদনে তাৰ নাহি হই লিমা ।
গিয়ান ভুট নৰ জাতি পিত্ৰি পাপ ফলে
পতিত হৈলন্তু পাপ সমুদ্রে সকলে ।

চাৰিলা তোমাৰ ভক্তি ভক্তি আৰাধনা
কৰে হস্তকিত দেৱ দেৱিৰ অৰ্চনা;
পৰকাল হেতু কোনো চিন্তা নাহি কৰে,
গিয়ান সূন্য সৰ্বজন পাপ পথে কৰে ।
ভুমি দ্ৰিষ্টি দ্ৰিষ্টি বখা কৰ্তা সৰ্বকাৰ,
ধেনেকতে কৰিবাক পাৰাহা সংসাৰ ।
তথাপিও দায়্যমই দিন হিন গনে,
জানৰ উপাই কৰে নিজ প্ৰান দানে;
আগ্যা লক্ষ্যনৰ দোম ধোমা কৰিবৰ
মাতি আচে পাণিগন ক্ৰিপাৰ আধাৰ;
আহা আহা, জত পাণি লক্ষ্যৰ নৰ,
জিৱনৰ নাথ মই, মোৰ পথ ধৰ;
মন পালটন কৰা পাপৰ কাৰন,
মোহাৰ বাক্যত চলা কৰিয়া ধাৰন;
দ্রিষ্টি ভক্তি ভাৱে সদা কৰিবা প্ৰাৰ্থনা,
অহাতে পাইবা ধৰ্ম আত্মাৰ সান্তনা,
পাপ পুণ্য মন্দ কৰ্ম তেঁৱে জনাইব,
নিজ নিজ মনে সব পুৰোধ পাইব,
জি কোনোএ লইবেক মোহাৰ আসুই,
ভিয়াগ ন কৰিমো তাক, কহিলোঁ নিচই ।

এই ৰূপে ধৰ্ম সাত্ৰে সূন্য থানে ধৰ্মে
প্ৰতিগাৰ বাক্য প্ৰভু বুলিচে আপোনে
তথাচ পাণিকৈ আমি ভুট নৰ জাতি
লক্ষ্যিয়া তোমাৰ বাক্য পাপে কৰেঁ গতি,
পাপ কৰ্মে মতি মন পাপ আচৰন
আচোঁ সদা সৰ্বধান পাপতে মগন;
তহু ইষ্ট কৰ্ম আমি কিছু নাহি কৰেঁ,
আপোনাৰ মুখ মাজ সৰ্বদা বিচাৰেঁ ।

ধোমা কৰা ক্ৰিপাধাৰ, দিয়া দিব্য গিয়ান,
আপোনাৰ প্ৰতি কৰা মন আকৰ্ষন ।
ভূমি আচোঁ পাপ জলে আমি অভিসই,
ক্ৰিপা কৰি বাধিওক প্ৰভু দায়্যমই ।
পদ্য পাতে পৰি জেন খিৰ নাহি জল,
তেনে ৰূপে দেহে প্ৰান কৰে টল বল ।
দেখিয়া পাপ সাগৰ ভাবোঁ নিবন্ধৰ,
বাধা, বাধা, ক্ৰিপাধাৰ, কৰুনা সাগৰ ।

নিজ পুণ্য দান কলে কবিও উদার,
 খেমা কৰা জন্ত পাপ আচে সবাকার;
 পৰিধাত নি নিবাহা খেমিওক যোন,
 এই প্রাৰ্থনাতে পুত্ৰ হরোক সন্তান ।
 সমস্ত জগত সৰ্ব নবৰ অন্তৰে
 সভা ধৰ্ম ব্যাপ্ত পুত্ৰ কবিও সন্তবে;
 সৰ্ব দেশে সৰ্ব ধানে তজু বাজ্য হওক,
 চইতানৰ বাজ্য আৰু মৰ্ত্য নে থাকোক;
 মিচা দেৱতাৰ নাম সিধে কৰা লুপ্ত,
 ধৰ্ম গিয়ানে নব লোক কৰা পৰিজিহ্ত ।
 জেনে স্বৰগত আপোনাৰ ইচা হই,
 মৰ্ত্য ধানেও সেহি ৰূপ কৰোক সবাই;
 সৰ্ব মুখে তজু গুণ কৰোক বিকাৰ,
 অনন্ত জিৱন আত্মা বাধা সবাকার ।
 ভোমাৰ মণ্ডলি পুত্ৰ আচে জি জি ধানে,
 বাধিওক সকলোকে আপোনাৰ গুনে;
 সৰ্ব পাপ ৰোধ সোক আৰু আপদত
 উদাৰ কৰাহা এহি প্রাৰ্থনা ভোমাত ।
 ধৰ্ম আত্মা দান দিয়া, দিয়া ধৰ্ম গিয়ান,
 সকলে কৰোক তজু নামৰ কীৰ্তন ।
 জিতো কৰে আমাক তাৰনা আৰু নিন্দা,
 নতুবা সক্রতা কিবা কৰিব বিটঙা;
 তাৰ হেতু কৰৌ এহি প্রাৰ্থনাহে আমি,
 মঙ্গল কৰিবা তাক জগতৰ স্বামি ।
 বজা কিবা দেশ বধ্যা কৰে জেহি জন,
 দুটক মমত আৰু সন্তক পালন;
 কৰিওক পুত্ৰ তাৰ প্ৰতি ক্ৰিপা দ্ৰুষ্টি,
 পালন কৰা হে নাথ আপোনাৰ দ্ৰুষ্টি ।
 ধৰ্ম অগ্নি জালি সৰ্ব নবৰ অন্তৰ
 নান কৰা অতি ঘোৰ বিপদ এস্তাৰ ।
 বিপদ নানক যিচু অনাথৰ নাথ,
 অধমৰ কাৰুণিতে কৰা কৰ্ণপাত;
 দিননাথ সুনিয়োক পাণিৰ কাভৰ,
 পৰিহা পাপ লাগবে ডাঠো নিৰন্তৰ ।
 পানও পানৰ মই পাণিষ্ট অগ্যান,
 অন্ত কালে দিয়া ধান ভোমাৰ চৰন ।
 ভোমাৰ নামত এহি প্রাৰ্থনা স্বৰন,
 অধমক জ্ঞান কৰা হওক, আমেন ।

২ আখ্যা ।

সন্মানি ধৰম গ্ৰহন কৰি তিৰ্থ জাত্ৰাৰ
 আৰম্ভন কৰা ।

দুলবি ।

সুনা সৰ্ব জন অমিত বচন,
 বিদয়ে দিওক বাস;
 পাপ তৰিবৰ যিচু পদ সাৰ,
 নাহি অন্য আৰু আস ।
 তেঁৱে দায়াতুৰ, আপুনি ইশ্বৰ,
 পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম সনাতন;
 যিচু বিনে আৰু সকলো অসাৰ,
 ভাবি দেখা সৰ্ব জন ।
 তেঁৱে প্ৰেম সিদ্ধ, পাণিষ্টৰ বন্ধু,
 তাৰিচে দুৰ্গতি নৰ;
 দায়াবান অতি সৰ্ব জন প্ৰতি
 দুট অধম পামৰ ।
 তেঁৱে প্ৰেম অতি পাতকিৰ প্ৰতি,
 ভক্তি ক্ৰতি কৰে জেই,
 মনে বিশ্বাসিলে, খেদ জুজ্ব হলে,
 মুক্তি পথ পাব সেই ।
 ধৰ্ম মাত্ৰে জ্ঞান আচই প্ৰমান,
 পৰী হে পাঠকগন;
 জদি নাহি পাব, ভেস্তে বোলোঁ আৰ,
 উপদেশে দিয়া মন ।
 হেলা ন কৰিবা, সত্যক ধৰিবা,
 মাত্ৰে আগা আচে জেন;
 অতি লৰা লৰি পাপ ভিৰাগ কৰি
 সাধিও এমুখা জ্ঞান;
 ন হলে নিৰাস, হবা সৰ্বনাশ,
 অনন্ত নৰক ধান,
 পৰি কোপানলে নিজ কৰ্ম কলে,
 কৰিবা অতি ক্ৰন্দন ।
 জদিহে নে মানা, ভুঞ্জিবা জাতনা,
 নৰক লাভি অনন্ত;
 ভেতিয়া ভোমাৰ ন হব নিত্যাৰ,
 দহিব অগ্নি পুত্ৰও;
 সদা সৰ্বধান বজ্জ হব মন,
 নে পাবা কোনো লাভনা;

ইচ্ছা আদি জন্ত সব হ'ব নষ্ট,
আত্মাহুি পাব জন্তনা ।
ভাই বন্ধগন, তিৰি পুত্ৰ ধন,
ভাতে কিছু নাহি হ'ব ;
সকলো অসাব, কোনো ন হই বাৰ,
ভেতিয়া সজ্ঞে ন বন,
জন্ত দিন দেহে আত্মা থিত্তি বহে,
বোলে সবে আপোনাৰ,
নয়ন মুদিলে, অচেতন হলে,
কোনো ন হই সজ্ঞি কাৰ ।

এই হেতু সুন, হৈওক চেতন,
কৰা যিচু পদ মাৰ,
ভাবি দেখা জন্ত সকলো অনিত্য,
প্ৰভুহে জানাধিকাৰ ।
জেন ব্ৰিখা ডালে পখি গৈ সকলে
দণ্ডেক দুদণ্ড থাকে,
সেই ৰূপে জান, দেহতে জ্বিরন,
নিচয়ে বোলোঁ সবাকো ।
ধৰ্ম পথ ধৰা, ভেজি পাপ হেৰা,
ভক্তিও শ্ৰুটি সৰন
পাপ অন্ধকাৰে কিয় যুৰি মৰে,
মুদিয়া দুটি নয়ন '
সত্য ধৰ্ম জেন সুচৰ কিবন
নে থাকে ভাত একাৰ,
মিচা ধৰ্ম জেই জোতি হিন সেই
' চলোঁতে অতি দোহোৰ,
দিশ্টিতে সখন কৰিলে গমন,
অপমান নাহি হ'ব,
অন্ধকাৰে ভাই, চলিলে সদাই,
পথতে উজ্জ্বলি থাক ।
এই হেতু সুন মোৰ নিবেদন,
শ্ৰুতিত কৰা আসুই .
যিচু বিনে আৰ নাহিকে উধাৰ,
জানিবা নিচয়ে ভাই ।
তেরে দায়াভূব, আপুনি ইহব,
নৰ পাণিব কাৰন
জন্ম লৈল আহি, জেন পূৰ্ণ সজি
আজি বিভু নিৰঞ্জন ,

নৰ অহভাৰ ভৈলা প্ৰেমাধাৰ
ভাবিবলৈ পাণিগন ;
কৰিয়া ভুগ্নন সজ্ঞে শিমাগন
দিলে সুধৰম গিয়ান,
অহমেসে পান কৰি সমৰ্পন
প্ৰাচিভ কৰিলা দান,
কথা মাৰ এই সবাকো জনাই
ভাতেহে পাণিব ত্ৰান ।
মিচা দেৱ দেৱি ডাক থাকি সেৱি
কিয় কৰা আনু খাই?
কৰিলে আসুই, পাপ ন হই খাই,
জানিবা ডাক নিচই ।
পূৰ্বে দেৱতাৰ নামে তৰিবৰ
কৰিচিলোহো ডাৰসা
ন হৈল সাম্ৰাজ, সকলো বিকল,
মিচা হৈল সৰ্ব আসা ।
ভুগিয়া ভিৰ্জত কষ্ট পালো জন্ত
হইয়া নিৰোধ অতি,
সেহি কথা সুন, কৰি নিবেদন,
জনাও সবাব প্ৰতি ।
লৌকিক বেৱজাৰে ব্ৰাহ্মণৰ ঘৰে
জনম মোৰ হৈছিল
দেৱতাৰ মান্য কৰিলোঁ একনা,
হিন্দু ধৰ্মে হৈয়া ভুল ।
হৈয়া সন্যাসি নিৱ ভুল্য বেলি
হিন্দু সাত্ৰ অনুসাৰি,
তপস্যা কতক কৰিলোঁ জন্তেক
ভক্তি কৰি ত্ৰিপুৰাৰি ।
ভিৰ্জ জাত্ৰা জন্ত কৰিলোঁ সন্তত
কহিনো ডাক বিস্তাৰি,
হৈয়া বনবাসি ভুগি দিবা নিসি
দণ্ড কমণ্ডলু মাৰি;
বস্ত্ৰ বায় চাল পিকি কন্ত কাল,
গলে কনুখাৰ মালা ;
সৰিলে লিপিলো ভাষ জন্ত পালো,
হাতে বিভূতিৰ গোলা ।
গোঁজা ডাক ভাই জন্ত পাৰি খাই
দিনে বাতি সেই আহাৰ,
অনৰ কাৰন কন্ত সব পান
অস্থি চৰ্ম হৈল সাৰ ।

বন নাক জড, নিম পাত ডড,
মই খালোঁ অনুখান,
মনতে বিশ্বাস হৈমো স্বৰ্গবাস
সির নাম সদা ধ্যান ।
বিচাৰি ব্রাহ্মন চলোঁ ডাৰ ধান,
সেয়ে কৰাই ভোজন;
সেহি ভাগ্য ফলে নে খালে সিগালে
ডাঙে বাঁচিল জ্বিরন;
গুরু আগ্যা কৰি দিলে মোক এৰি
সদা উপন্যা কৰিতে,
সিৰে আগ্যা ধৰি সৰ্গখান কৰি
গুরুর মন্ত্ৰ উপিতে ।
জি মন্ত্ৰৰ কল, সুনাই সকল,
ডক্ত সাত্ৰে জেন বিধি;
সপ্তম দিবসে ডাঙে অনায়াসে
হৈবেক সকলো সিধি ।

মন্ত্ৰ গুন ।

“ওঁ ৯ অবিৰজন নিকট কট স্বাহা ।”
সিকি এই মন্ত্ৰ জেন কল প্ৰাপ্তি হই,
কৰা ডাক অৱধান সাত্ৰে জেন কই ।
প্ৰথম দিনতে কিছু নাহি হব কল,
দ্বিতীয়তে পিজি লোক দেখিব সকল;
ত্ৰিতীয়তে জঙ্ঘ সৰু বুজিবাক পাৰে,
চতুৰ্থতে ডবিল্যত বাক্য সক্তি ধৰে;
পঞ্চমতে লিখা পাই। জানিব সমস্ত,
ষষ্ঠ দিনে সৰ্ব সাত্ৰ হৈবেক মুখন্ত;
সপ্তম দিনতে সির সক্তিৰ কাৰনে
কৈলাসত জাব সিডো বথ আৰোহনে ।

দুলৰি ।

সুনি মন্ত্ৰগুন, মনতে মগন,
কৰিলোহৌ বহু সুম;
সব ব্ৰেখা হৈল, দুখ কড গৈল,
কেৱল মনৰ ভ্ৰম ।
ডপন্যা কাৰনে বহি এক প্ৰানে
জেন নিচই অঙ্কক,
জোগাসন কৰি মনে মৌন ধৰি
ধাকৌ ধ্যানে জেন বক ।
জনকৰ পুৰ, ইন্দিবা নগৰ,
অজোখা, মধুৰা আদি

গকুল মহাবন আৰু ত্ৰিখাবন
পালোঁগৈ জমুনা নদি ।
গিৰি গোবৰ্ধন কৰি দৰশন,
বাধা কুণ্ড, ন্যাম কুণ্ড,
আৰু কুণ্ডবন, নিকুণ্ড কানন,
কি কৰোঁ সি সব কাণ্ড ।
হৰিহাৰ দেখি গৈয়া জ্বালামুখি,
পাচে বদৰিকা সুম;
জ্বজা গিৰনাৰ ধৰনি ধৰাৰ
ডাহাতে হাৰিকাধাম ।
খানে খানে বৈ কড দেৱালই,
ডাক বৰ্নিকৈ কি কাৰ্জ?
মুখ্য দেখি বোলে সন্যাসি সকলে,
চলি গলোঁ হিঙ্গুলাজ ।
ভুমিয়া সকল, ন হৈল সান্ধল,
কাঠ বান্ধিলে চৰন;
জড দুখ ডাই, জানিবা সদাই
পৰ্ণড বাট গমন ।
মিচা ধৰ্ম লাগি হৈয়া অনুৰাগি,
ক্লেস কড কৈমো ডাই;
হৈলে বৰ্ণা কাল, তলে ত্ৰিখা ডাল,
কৰিলোঁ ডাঙে আশুই;
বদৰ সমই নাহিক আশুই,
সিৰড তাপ সূৰ্জৰ;
ডাঙে বৰ দুখ, মনড অসুখ,
দহে তনু নিৰন্তৰ ।
কড অগ্নি তাপ সহিলোঁ সন্তাপ
মনক খিৰ কৰিলোঁ;
কুবুখি প্ৰভাৱ দ্বিট ডক্তি ডাৱ
সিলড মাখা দৌআলোঁ ।
জাৰৰ লমই অগ্নিৰ আশুই
সয়ন কৰোঁ মাটিড;
কেনি সির সক্তি, নডুৰা পাৰ্ণতি,
নে দেখিলোঁ কাকো ডাড ।
পাই মন দুখ হৈ পাচে বিমুখ,
ঘূৰিলোঁ পুৰৰ দিগ;
ক্ৰমে ক্ৰমে ডাই চলিয়া সদাই
জাজা কৰিলো প্ৰয়াগ ।
বোলে হিঙ্গু মডে, জিৰেনি ডিৰ্ণতে
জি জন মাখা দৌআব,

মুক্তি বন্ধুত্বই পাইবেক নিচই,
ই কথা মিচা ন হব ।
মোহোর নিবত্ত অতি বহু উঁট
আছিলে গোটা চাহেক,
মুক্তির আশ্বাসে মনত বিশ্বালে
কাটি পেলালোহো তাক ।
সাক্ষত বচন অন্তকালে জান
জদি পাবে গঙ্গা জলে ।
জেতিয়া মোৰ চুলি কাটিলোঁ আপুনি
হৰিলে নাগা সকলে ।
দিয়া গঙ্গা জল হৈলন্ত বিকল,
গুটিলে মুক্তির আস;
হৰি নাগাগন আপোন আপোন
মাখাত বাস্তিলে কেস ।
পৰ চুলি হৰি বাস্তি মূৰ ভৰি
ভোসন কৰিলে অন্ন;
অতি লোভ মন সজাই বদন
দেখি মিচা সৰ্ব বন্ধ;
নাগা নাম ধৰে, পালে ভিৰি হৰে,
সদা কৰে অপকৰ্ম,
চোৰ বধ আৰ অতি দুৰাচাৰ,
কাৰো নে দেখিলোঁ ধৰ্ম ।
ধৰ্মৰ কাৰন জদি কোনো জন
হবলৈ খোজে কৃতিৰ,
কৰি সুৰা পান বৰ অগিয়ান
কৰে অতি অহঙ্কাৰ ।
কাম ক্রোধ আৰ জত দুৰাচাৰ
আচে সৰাৰ অন্তৰে,
ধৰ্ম ৰূপ ধন সেই পাপিগন
কি মতে আৰ্জিৰ পাৰে?
এহি আচৰনে জানা সৰ্ব জনে,
ন হই পাপ দমন;
ভাৰি দেখা এই বিকল আসুই,
কেৱল অসুখ মন;
সৰ্ব সাত্ৰে বোলে, সুমন ন হলে
জেয়ে কৰোক জি কৰ্ম,
তাহাতে সন্তাপ বাৰ্হে অতি পাপ,
ন হব কোনো ধৰ্ম ।
বোলে হিন্দুগন দণ্ডি নাৰায়ন,
বেদ আদি পুৰানে লিখে,

সংখ্যেপ তাহাৰ আচাৰ সৰাৰ
জনাই দিলোঁ সৰাকৈ ।
মন অনুৰাগ চাৰিয়া পুয়াগ
জাভা কৰি মিৰ্জাপুৰ;
বিস্মা ধানে গৈ দেখিলোহো ভাই,
দেবি বিস্মাবাসিনিৰ ।
অনন্তৰ কাসি দেখিলোঁ পুবেসি,
কৰিলোঁ তাক দৰ্শন;
দেবি কামাখ্যাক মনে দেখিবাক
পূবে কৰিলোঁ গমন ।
হয়গ্ৰিৱ মাধৱ কেদাৰনাথ নিৱ
কামাখ্যা সুন্দৰি ভত,
ধানে ধানে জুক্তি দেখো নিৱ মূৰ্তি,
তাহাক বৰ্নিবোঁ কত ।
জাঁও জতে জতে, জপ কৰোঁ ততে,
নে দেখো একোভো সাৰ,
কেনে ৰূপে তৰোঁ, সদা ভাৰি মৰোঁ,
মনত পাপৰ ভাৰ ।
মুক্তিৰ আশ্বাস কালিক বিস্মাস
কৰিলোহোঁ এক মন,
কাল ভৈৰবক, নতুবা প্ৰেতক,
নে দেখিলোহোঁ নয়ন ।
দ্বাৰ দ্বাৰ তিয়াগি পৰিত্ৰান লাগি
দিকল সব কৰিলোঁ,
পাপি দুই মনে গুৰুৰ চৰনে
মিচাতে মাখা দৌআলো;
মন্ত্ৰ আদি জত, নিৱ দুৰ্গা তত,
কিচু নাহি কল সাৰ;
গিচু বিনে ভাই, কতো জান নাই,
দেখা সকলো অসাৰ ।
জত ভিৰ্জ ধান দেখিলোঁ নয়ন;
কৰিবো তাক বৰ্নন,
মন খিৰ কৰি বিদয়ে বিচাৰি
বুজাহে পাঠকগন,
নিদ্দা কৰিবৰ ইচা নাহি মোৰ,
দেখি আহিচোঁ আপুনি;
তাক নিবেদন কৰোঁ পুৰিগন,
হয়োক মন্ত্ৰাস সুনি । ন. ল. ক.

স্নাকোবে দেখা স্বৰ্গীয় সপোন ।

Lesson VIII.— Jacob, or the Heavenly Dream.

আব্রাহাম আৰু চাৰা অতি বয়সিয়া হ'ল । পাচে চাৰাই মৰিলত আব্রাহামে তেঁওক পুতিবলৈ ইচা কৰিলে; কিন্তু কিনান দেশত চাৰাক পুতিবলৈ আব্রাহামৰ এডোখৰ মাটিও ন থকা হেতুকে তেঁও কিনানিয়াবিলাকক ধন দি এখান পথাৰ কিনিিলে ।

সেই পথাৰ খান গচ গচনিৰে পূৰ আৰু তাত এটা গকুৰো আছিল । আব্রাহামে চাৰাৰ মৰা স লৈ গকুৰতে ধলে । পাচে আব্রাহাম মৰিলত তেঁওৰ পুত্ৰ ইচাকে তেঁওকো সেই গকুৰত জড চাৰাক খোআ হৈছিল তাতে ধলে ।

সেনৰ দিনত আব্রাহামে সেই গকুৰৰ পৰা আৰুও উঠিব, আৰু স্বৰগত ইশ্বৰৰ সঙ্গত থাকিব । আব্রাহামে কিনানক আপোনাৰ দেশ কৰিবলৈ ইচা ন কৰি, তাতকৈও উত্তম জি স্বৰগ, তাতে ইশ্বৰৰ সঙ্গত থাকিবলৈহে বাঞ্ছা কৰিলে ।

আব্রাহামৰ আত্মা মৰা নাই, কিন্তু এতিয়া ইশ্বৰৰ সঙ্গত আছে; সেনৰ দিনত তেঁওৰ সৰিমো জিব; ভোমোলাকে তেঁওক দেখিবা, আৰু যদি আব্রাহামৰ নিচিনাকৈ ইশ্বৰক প্ৰেম কৰা, তেনে হলে ভোমোলাকে আব্রাহামে নৈতে স্বৰগত একে লগে বহিবা ।

ইচাকে বিবকা নামেৰে এজনী উত্তম কন্যা বিয়া কৰিলে । জি ভাষু স্বৰত চাৰাই বাস কৰিছিল, তাতে ভায়ো থাকিল ।

ইচাক আৰু বিবকাৰ এচো আৰু য়াকোব নামেৰে দুটি জঁজা পুত্ৰ আছিল । কিন্তু সিহঁত ইচাকৰ সিটৰ পৰা দেখিবলৈ আৰু স্বভাৱতো বৰ বেলেগ আছিল । এচো হলে লৰা কালৰে পৰা দুৰ্ভট, কিন্তু য়াকোব ভাল, ইশ্বৰক প্ৰেম কৰে । এচো বয়স পাই মানুহ হ'লত সি টিকাবি হ'ল; তাৰ কাঁৰ খেৰু আছিল, হাবিলৈ গৈ চৰাই পহু মাৰি যবলৈ আনি খাবৰ নিমিত্তে জুগুত কৰি তাৰ ভাল আহাৰৰ অলপ অলপ বাপেক ইচাকক দিএ । এচোএ পহু মাৰিবলৈ আৰু তাক বান্ধিবলৈ বেয়া ন হ'ই;

কিন্তু তাৰ মন দুৰ্ভট, সি ইশ্বৰলৈ মন নি দি তেঁওতকৈও খোআ যোআকে অধিক প্ৰেম কৰিলে ।

য়াকোব হলে মেৰ বখিয়া আছিল । সি আৰু তাৰ চাগ মেৰ চাগবিলাক আপোনাৰ ভাষুৰ ওচৰত আৰু মাক বাপেকৰ লগত থাকিল । সি ইশ্বৰক প্ৰেম কৰে, আৰু বাৰে বাৰে তেঁওলৈ প্ৰাৰ্থনাও কৰে ।

য়াকোবতকৈ ইচাকে অধৰমি এচোক সৰহ প্ৰেম কৰাৰ কথা মই ভোমোলাকক কবলৈ অসন্তোষ কৰিচোঁ ।

কি কাৰনে সৰহ প্ৰেম কৰে মই কম নে? কিয়নো এচোএ তেঁওলৈ ভাল আহাৰ আনে, সেই নিমিত্তে তাক সৰহ প্ৰেম কৰিবলৈ বৰ বেয়া কাৰন আছিল । কিন্তু বিবকাই য়াকোবক প্ৰেম কৰে, আৰু ইশ্বৰেও য়াকোবক প্ৰেম কৰে, এচোক কৰা নাই । এচো আৰু য়াকোবে ইটে সিটে প্ৰেম কৰে বুলি ভাবা নে?

সিহঁতে ন কৰে, য়াকোবে কেতিয়াবা কেতিয়াবা এচোলৈ নিৰ্দয়া ৰূপে আচৰন কৰে । এচোএও য়াকোবক হিংসা কৰে, আৰু বখিবলৈকো ইচা কৰিলে । এদিনা এচোএ কলে, মোৰ বোপাই লগতে মৰিব, তেতিয়া মোৰ ভাই য়াকোবক বধ কৰিম ।

এচোএ কেতিয়াবা য়াকোবক বখিব বুলি বিবকাই বুজি ভই পাই য়াকোবক মাতি ক'লে, তোমাৰ ককাই এচোএ তোমাক মাৰিবলৈ ইচা কৰে, এই কাৰনে তোমাৰ জি মোমাই বহু দূৰৈত আছে, তাৰ তলৈ গৈ থাক; অলপতে জেতিয়া এচোএ তাৰ খজ এৰিব, তেতিয়া মই তোমাক আনিবলৈ মানুহ পঠাম ।

য়াকোবে তাৰ মাকৰ বুধি ললে । সি তাৰ বাপেকৰ পৰা বিদাই লৈ জোআৰ আগেয়ে ইচাকে তাক আনিবদ কৰিলে ।

আপোনাৰ দিবলৈ য়াকোবে তাৰ বাপেকক একো বু ধুজিলে; সি আপোনাৰ লগত চাকৰ, বা চাগ, মেৰ চাগ আৰু উঠিবলৈ এটা গাখণ্ড ন ললে; কেৱল হাতত এডাল লাথুটি লৈ জাভা কৰিবলৈ ওলাল । য়াকোবৰ বৰ

অসন্তোষ হৈছিল, আৰু কজাল বিদেনি হ'ল। বহু দূৰৈত থকা আৰু কেতিয়াও নে দেখা এখন দেসলৈ গৈচে।

তোমোলাকেও যদি পিঞ্জি মাজি এৰি দূৰৈ দেসলৈ অকল সবিয়া হৈ জাব লাগিলে, বৰ অসন্তোষ নে পাবা নে?

জাত্ৰাৰ মাজত বাতি সুবলৈ তাৰ তাম্বু ঘৰ নাই; এই কাৰনে জেতিয়া বাতি আহিল, সি কেতবিলক মিল লৈ তাৰে গাৰু কৰি মাটিত পৰি সুই থাকিল। সেই দেসত ভালুক ৰাজ কুকুৰ আছিল, কিন্তু ইম্বৰে তাক সিহঁতৰ পৰা বখ্যা কৰিলে; সি কিমান অসন্তোষ পাইচে তাক ইম্বৰে জানি, অতিমই সান্ত্বনা দিওতা সমাজিক ঠেওক দেখুৱালে।

য়াকোবে সপোনত বৰ ভুখলা এটা আকাশলৈকে দেখিলে, ঐশ্বৰ্জমই দুতবিলাক তাৰ ওপৰত, কেতবিলক ওপৰলৈ উঠিচে, কেতবিলক তললৈ নামিচে, আৰু সকলোৰে ওপৰত স্বয়ং পৰম ইম্বৰকে দেখিলে। তেতিয়া যাকোবে এটা আকাশি বানি সুনিলে, ইম্বৰে তাক মাতি কৈচে, মই আব্রাহামৰ ইচাকৰো ইম্বৰ, তুমি জৈলেকে জোআ তাতে মই তোমাক বখ্যা আৰু পালন কৰিম, আৰু আৰুও ঘৰলৈ ওভোতাই আনিম। আৰু জি ঠাইত তুমি সুইচা, এই কিনান দেসত তোমাৰ সন্তানবিলাকে বসতি কৰিব।

তেতিয়া যাকোবে টোপনিৰ পৰা সাৰ পালে, কিন্তু এতিয়া হলে তাৰ মন আনন্দেৰে পূৰ হ'ল, ইম্বৰে আৰু ঠেওৰ দুতবিলাকে তাক বখি আছিলে বুলি সি জানিলে। কেতিয়াও জনে এই সান্ত্বনা কৰোঁতা সমাজিক দেখা ঠাই নে পাহৰিব, এনে ইচা কৰি জি সিলবিলাকক গাৰু কৰিছিল, সেইবিলাক দমাই এটা দল কৰিলে। সি ভাবিলে, ইম্বৰে অজিকাৰ কৰাৰ দৰে জেতিয়া মই আৰুও কিনান দেসলৈ উভতি আহিম, তেতিয়া মই এই ঠাই চিনি পাম। মেৰ পোআলি ন থকাত সি বনি উচৰগিৰ নোআবিলে, কিন্তু তাৰ ওপৰত তেন বাকি ইম্বৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে, বোলে, যদি ইম্বৰে মোক

বখ্যা কৰে, খাবলৈ আহাৰ, পিন্ধিবলৈ কাপৰ দিএ, আৰু ঘৰলৈ ওভোতাই আনে, ঠেও মোৰ ইম্বৰ হ'ব, আৰু এই সিল দম ঠেওৰ মন্দিৰ হ'ব।

ইম্বৰে তাক বখ্যা কৰিব আৰু আৰুও ঘৰলৈ ওভোতাই আনিব বুলি যাকোবে ঠিককৈ জানিলে।

মোৰ প্ৰিয় লৰাইঁত, তোমোলাককো ইম্বৰে বখ্যা কৰে, আৰু স্বৰ্গৰ পৰা দূত পঠাই যাকোবৰ নিচিনাকৈ তোমাক পৰ দি থাকে। ৰু.

ইম্বৰে আপোনাৰ লোকক বখা।

Providence protects the Righteous.

জিবিলাকে ইম্বৰত ভাৰসা কৰে, ঠেও সেইবিলাকক অৱশ্যে বখ্যা কৰিব, তাৰ বিসয়ে এক জন লোকৰ কথা কৈও। প্ৰাই ৩০ বছৰ হ'ল, জৰ্মানি দেসত এজন ধৰ্মি মানুহ আছিল। ঠেও কোনো সময়ত বেহা বেপাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে ঠেওৰ লগত আপোনাৰ দুজন মিতিৰক লৈ আন দেসলৈ গ'ল। এদিন সিবিলাকে ঘোৰ অৰণ্যৰ মাজে দি জাব লগা হ'ল; পাচে গধূলি হ'লত সিবিলাকে সেই ঘোৰ হাবিৰ মাজত এটা সৰু ঘৰ দেখিবলৈ পালে। তাতে সিবিলাকৰ এজনে কলে, হে ভাইবিলাক, এই ঘৰত আমি নাতি থকা উচিত ন হ'ই। তাতে ধৰ্মি মানুহ জনে কলে, মই সুনিকোঁ, এই অৰণ্যত সৰহ ডকাইত আছে, কি জানি এই ঘৰ ডকাইত থকা ঠাই, নাইবা এই ঘৰৰ মানুহৰ লগত ডকাইতবিলাক মিল হৈ আছে, তেন্তে আমি এই ঘৰত থকা ভাল ন হ'ই; আৰু গলেও ভই, কিয়নো এই হাবি অতি সৰহ বাট, আৰু স্তাত্ৰা কৰিবলৈকো দিনো গ'ল। ধৰ্মি জনে বুলিলে তুমি জি কথা কৈচা, সেয়ে স্বৰূপ, আৰু আমাৰ উপাই নাই; জাঁহা, ইম্বৰত ভাৰসা কৰি আমি এই ঘৰলৈ জাঁও। পাচে সিবিলাকে তিনিও জনে সেই ঘৰলৈ গ'ল; কিন্তু এই ঘৰ বৰ মৈলা, তাৰ মেজ আৰু আগৰ সকলো ভাঙা, ভোজন কৰা পাত্ৰ অতি ঘিন লগা, আৰু সকলো বস্তু লৰবল তৰবল হৈছে, আৰু জিবিলাক

মানুহ তাত আছিল, সিহঁতৰ মুখ দেখিবলৈ বৰ ভয়ঙ্কৰ, আৰু কটু বাক্যেৰে পূৰ। ইয়াকে দেখি নিবিলাক বৰকৈ বিচাকুল হ'ল, কিয়নো ঘৰ দেখিলে, ঘৰ গিৰিৰ স্বভাও বুজা হ'ই। কিন্তু সিহঁতে খোআৰ পাচে ঘৰ গিৰিভ কলে, এই বাতি থাকিবলৈ আমাক সৰু খোঁটালি এটা দিয়া। তেতিয়া ঘৰ গিৰিএ নিবিলাকক ওপৰ খোঁটালিলৈ নি এক সৰু খোঁটালি দেখুআই দিলে, সেই খোঁটালি অভিসই ঘিন লগা, তাত থাকিবলৈ ভাল ন হ'ই, কিন্তু পছ থাকিবলৈ হে ভাল। সেই খোঁটালিৰ এক চুকত অলপ মান খেৰ আছিল, তাৰ বাহিৰে খাট, নাইবা সোঅ, ধৰি, নাইবা চাকিৰ পহৰ একো নাই। ১০ ১১ বি বাহিৰ হৈ গলত, সেই ধৰমি মানুহে আপোনাৰ লগৰ দুই মিতিৰত কলে, বোলে, আমি আপদত পৰিলো, কিয়নো এই সৰত নৰ ভই আছে, এই ঘৰৰ মানুহ ভাল ন হ'ই, কিয়নো এইবিলাক ডকাইত মানুহ। তেতিয়া নিবিলাকে দুআৰ ডাক দি মাৰিলে।

সেই ধৰমি মানুহৰ মিতিৰ দুজন অতি ডাংগৰ হোআ হেতুকে সেই খেৰৰ ওপৰত সুই নিদ্রা গল। ধৰমি জনে সোআৰ আগৈএ সৰু সক্তিমান পৰম ইশ্বৰৰ আগত আঁঠু পাৰি প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে, হে পৰম ইশ্বৰ, এই ঘোৰ সঙ্কটত আমাক বখ্যা কৰা, আপুনি আমাক বখ্যা কৰিলে, কোনোএ আমাক হিংসা কৰিব নোআৰে। এই কথা কৈ আপোনাৰ দুই মিতিৰৰ ওচৰত সুবলৈ গল, কিন্তু তাৰ নিদ্রা ন হ'ল। দুপৰৰ সময়ত ধৰমি জনে অনেক মানুহৰ সৰদ সুনিলে, সিহঁতে ডলৰ খোঁটালিত সোমাই সুবা পান খাই অতিশয় হাই কৰিব ধৰিলে। তেতিয়া ধৰমি জনে বুজিলে, ইবিলাক জাতিক লোক ন হ'ই, ইহঁত ডকাইত মানুহ, ইয়াত কোনো সৎসই নাই। তেতিয়া সি উঠি আৰুও আঁঠু পাৰি প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে, হে পৰম ইশ্বৰ, এই ঠাইত থকা ডকাইতবিলাকৰ হাতত পৰি মৰিবলৈ দিয়াত উত্তম জদি হ'ই, সেয়ে ভোমাৰ ইচা; মই মহা পাণি, আৰু নট হববেহে জোগা হও; তেওঁ আপুনি মোক

দায়া কৰোক, মোক বৰকৈ বো পোলাওক; এই কথা কৈ সি নিৰ্ভই আৰু লিংহৰ বিচিলা লাহিয়াল হ'ল। পাচে সি ভাবিলে, এই ঠাইত আৰু দুজন আছে, নিবিলাকক বখ্যা কৰোক। তেতিয়া সি সিহঁতক মাতি কলে, উঠা, উঠা, হে তাইবিলাক, এতিয়া সোআৰ সময়ই ন হ'ই, এতিয়া জগি থকা উচিত; কিয়নো ডকাইতবিলাক আহিছে।

অলপৰ পাচত ডকাইতবিলাক জখলাৰ ওপৰে উঠি অহাৰ সৰদ সুনিলে, আৰু ঘৰৰ অধিকাৰে দুআৰৰ ওচৰত থিয় হৈ, দুআৰ মেলিবলৈ উপাই কৰিলে, কিন্তু ভিতৰে ডাক দি মৰাৰ নিমিত্তে দুআৰ মেলিব নোআবিলে। পাচে সি নিৰ্দ্দয়া ৰূপে গালি আৰু লাও দি বিজিয়াই কলে, হেৰ, দুআৰ মেলি দে। ধৰমি জনে ডাক উত্তৰ দি কলে, বাতি নো পুআই, বাতি নু পুআলে আমি দুআৰ মেলি নি দিওঁ। এই কথা শুনি ঘৰৰ অধিকাৰ আৰু ২৪ লগৰ ডকাইতবিলাক দুআৰ মেলিবলৈ অনেক উপাই কৰিলে, কিন্তু সেই তিনি জনে পৰম ইশ্বৰৰ পৰা সক্তি পাই দুআৰ হেঁচি ধৰিলে, জে ডকাইতবিলাকে মেলিব নোআবিলে। তাতে ঘৰৰ অধিকাৰে বলিয়াৰ দৰে খজ হৈ বিজিয়াই কলে, কুঠাৰ আন, দুআৰ ডাকি পেলাই এই তিনি জন মানুহক ভালকৈ মৰীও। সিহঁতৰ এজনে কুঠাৰ আনিবলৈ গলত ধৰমি জনে আপোনাৰ দু জন মিতিৰত কলে, আমাৰ এতিয়া একো উপাই নাই, আমাৰ মৰনৰ সময়ই পালেহি। পাচে তেঁও পৰম ইশ্বৰক আৰুও সুঁআৰি কলে, হে পুত্ৰ, আমাক বখ্যা কৰা, কিন্তু আমাৰ ইচাৰ দৰে ন হ'ই, আপোনাৰ ইচাৰ দৰে হওক। সি জনে কুঠাৰ আনিবলৈ গৈছিল, সি কুঠাৰ লৈ ওপৰলৈ আহিছিল, তাত ঘৰৰ অধিকাৰে ডাক কুঠাৰ অনা দেখি, কলে, ভাল হৈছে, লৈ আহ। এনে সময়তে বাহিৰৰ হাবিৰ মাকত অকস্মাত বিগুল আৰু বাহিৰৰ সৰদ সুনিলে, ইয়াকে শুনা মাজকে ডকাইত সকলে ভই পাই আন দুআৰে নামি পলাই গুচি গল। নিবিলাকে হাবিৰ

মাজত ঘোঁৰাত উঠি আহি ওচৰ পালেহি, সি-
বিলাকে এই ঘোঁৰা অৰনা বাট হেঁচুআই বাতি
সেই হাবিৰ মাজে দি জাহা কৰিছিল । পাচে
বাতি পুআলত সেই তিনি জন পৰম ইয়ৰক
জুতি কৰি সেই ঘৰৰ পৰা ওলাই গুচি গল ।

হে মোৰ প্ৰিয় লোক, তোমোলাকে জি কথা
সুনিচা, তাক তোমোলাকে আপোন আপোন
মনত গৰি দেখা, পৰম ইয়ৰে জি ৰূপে সেই
মানুহবিলাকক ইমান আপদৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি-
লে, সেই ৰূপে তোমোলাকক উদ্ধাৰ কৰিব, যদি
তোমোলাকে তেঁওত বিশ্বাস কৰা । আমাৰ
বিশ্বাসেই সাৰ, কিয়নো আমাৰ বিদয়ত বিশ্বাস
ন হ'লে আমাৰ সকলো বিফল । সেই মানুহ-
বিলাকৰ দৰে কেৱল এই অগতৰ সঙ্কটত ভৰিব,
এনে ন হ'ই, কিন্তু জিবিলাকে তেঁওত বিশ্বাস
ৰাখে, সিবিলাকক পৰকালত অনন্ত ঘোঁৰা নৰ-
কৰ, জাতনাৰ পৰাও ৰক্ষা কৰিব । চ. অ. ক.

কেম্‌তাই পছ ধৰা কথা ।

Fangolin — Manis Brachyura — killed at Sibangor.

২৮ জুন তাৰিখত ভৰিকাৰ দাঁতিত মানুহে
হাবি কাটি পখাৰ ওলিয়াওতে এটা কেম্‌তাই
পছ ধৰি মাৰিলে । তাৰ দিঘল প্ৰায়ে দুই
হাত; বেৰে কুকুৰৰ সমান । তাৰ বাকলি অতি
কঠিন, দাঁ জাটি নো লোমাই, বোঁ মাচৰ নিচি-
না । তাৰ জিবা মুখৰ পৰা এবগত মান
ওলাই; তাৰে নৈতে উঁই পৰুআ আদি খাই ।
আপোনাক ৰাখিবৰ নিমিত্তে তাৰ বাকলিৰ বা-
হিৰে একো অস্ত্ৰ নাই; সৰু আহিলে সি
একে বেলিএ মূৰ বুকত সুমাই নেজলৈকে বুৰা
খাই, গোল হৈ থাকে । পেটত বাকলি নাই ।
কোনোএ ঠুংখটো তাৰ বাকলি বিচাৰে । ১৮৪৩

সঁকৰ জুন মাহৰ অকনোদইত গুআহাটিত ধৰা
এনে এটা জন্তুৰ বিৱৰন লিখা হৈছে ।

আক্ৰিকৰ দখিন কালে সেই জন্তু থাকে; কিন্তু
তাৰ নিৰানি লোকে তাক আপদ মানি হিংসা
কৰি মাৰি জুইত পোৰে, এই ৰূপে সেই দেলত
সি প্ৰায়ে ঢুকাল । আৰু দিঘল নেজিয়া এবিধ
কেম্‌তাই আক্ৰিকত পোআ জাই; তাৰ গা
দিঘলে ১১ হাত, নেজ ভাল ২ হাত মান ।

অনেক দেসৰ সন্ধান ।

Journal of Events.

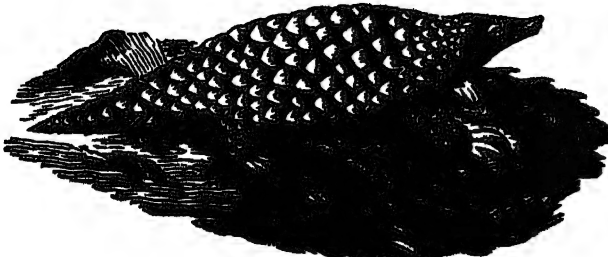
৪ জুলাই তাৰিখে ৰজাৰ সৰাখটো জাঁওতে
ভোগদৈত নাও বুৰি অনেক মানুহ মৰিল ।
মালো কলিয়নিত সিবিলাকৰ মৰা গ'বামুন ভিন-
টা, সুদিৰ দুটা, গনক দুটা, এই তিনি পাইচে;
নো পোআও আছে ।

নিৰিদ নামে জি এখন জাহাজ ১৪ মেই তা-
ৰিখত হংগুলি মুখত ধুমুহাই ভাঙিলে, তাৰ ভি-
নি মানুহে ক্ৰমেৰে বাম পালেগৈ; কিন্তু হাবি
ঠাই হোআত খাবলৈ একো গই, তাতে সিহঁ-
তৰ এটা মৰাত সেল থকা দুটাই ৰাখ্যসৰ ৰূপে
৮ দিনলৈকে তাৰ মঙ্গল খাই প্ৰান ৰাখিলে ।

দিলিৰ ওচৰত বৈড়ুল নগৰত থকা ভেৰিদ্-
চন ডক্তৰ চাহাবৰ ঘৰত কোনোএ বাতি মো-
মাই তেঁওৰ মাক, পুতেক ২ টা, জিএক দুজন,
সকলোকে বধ কৰিলে ।

গুআহাটিৰ পৰা তেমচ নামে ভাপ জাহাজ
উজাই ১৭ জুলাই তাৰিখত দিবুৰু গৰ পা-
লে । তাতে দিন চাৰেক থাকি ভটিয়াই গল ।
পানি চোলা চক্ৰ এটা ভাগিল বুলি সুনিচোঁ ।

৭ জুলাই তাৰিখৰ পৰা দিখৌৰ পানি বাৰ্হি
ক্ৰমে আলি ডুবাই ভাঙি জিলাত মো-
মাল; ১২ তাৰিখত বল । তাৰ পৰা
দিচাঙ্গে ক্ৰমে বাৰ্হি ২৩ তাৰিখত প্ৰাই
গোটাই এখন জিলা তল কৰিলে । পুখু-
ৰিৰ চাৰিও কালৰ আলি তল গল;
ঠায়ে ঠায়ে বুকুআ মূৰিয়া হৈছিল; দ-
খিনে অলপ মাখোঁৰ ওলাই আছিল ।
দখিন পশ্চিম চুকৰ আলিৰ বাম ঠাই

The Short-tailed Manis.

ভোখৰত পানি এমুঠন; পূব দখিন চুকে এবে-
গত; পূব উত্তৰ চুকে ২১১ আৰ্হে হাত; পশ্চিম
উত্তৰ চুকেও সেইমান দ হৈছিল। তেতি-
য়া দলৰ মুখৰ পৰা জোআ আলিৰ ওপৰত পা-
নি বৰ সোঁত আঁহুঠকৈ ওপৰ দ হৈ গৈছিল;
ধানাৰ পূব কালে ঠু গুৰিলৈকে সেই আলি
বুৰিছিল। ২২ তাৰিখত ধাই আলিৰ পূব কা-
লে পশ্চিমতকৈ পানি ডেৰ হাত ওখ; তাতে
ধাই আলিৰ ওপৰে ঠায়ে ঠায়ে পানি ছৰ ছৰাই
বৰ বেগেৰে বাগৰি বাগৰি পশ্চিমলৈ গৈ আ-
ছিল। ১৮৪৬ সঁকৰ জুলাইৰ ১২।১৬ তাৰি-
খত জি বৰ চল হৈছিল, এই বারন সঁকৰ চল
তাতকৈও এমুঠন ওখ। বুৰা মাদুহবিলাকে
কই, পূৰ্ণানন্দ বুৰা গোহাঁই দিনত ১৮১১ ইং
সঁকত বজা হাজলি নামে বৰ চল এটা আহি দ
লুটিএ হাবিৰ বনৰিয়া জন্তু আৰু গৰু চুকুআলে।
আৰু তাৰ ওপৰে গোৰিনাথৰ দিনত বাজ সঁক
১৭০৮, ইং সঁক ১৭৬৬ সময়ত সঁকা সাকিনি
নামে আটাইতকৈ বৰ চল আগ পাটকৈ এজোৰ
আছিল। কিন্তু সেই কালৰ পানিৰ জোখ কোনো
বুৰ্শ্বেত পোআ ন গল। তন মোচাই ফুকনে
কৈচে, তেতিয়া বজপুৰ নগৰৰ কাৰেজৰ বৰ
জখলাৰ ৫ খাপ ডল গৈছিল, ৪ খাপ আছিল।

১২ মেই তাৰিখত কমদোৰ লাধুৰ্ত আৰু
জেনৰল গদৱিন সেনাপতিএ ৫ খন জাহাজ আৰু
১০০০ সেনা লগত লৈ বাচিন নদিএ উজাই
বাচিন নগৰ পাই কোঁঠ আৰু দলবিলাক জিনি
ললে। কম্পানিৰ ৩ টা মাদুহ মৰিল, ৩১
জন খুন হল; মানৰ হলে ৮০০ মান মৰিল;
জুখ কৰা মান সেনাৰ সখ্যা ৭০০০। পাচে
সেই নগৰ বাধিবলৈ গেৰাজ থৈ সেনাপতিবি-
লাকে বাংগুনলৈ উভতি গল। সেই নগৰ
লগতে ৫৪ বৰ টোপ, আৰু গঁটিয়া জুমুৰি ৩২
টা পালে।

২৬ মেই তাৰিখত পূজাৰ ৬ বজাত ২০০০
মানে মাৰ্ভবান নগৰ আৰুও লবলৈ আক্রমণ
কৰি ২ হণ্টা মানলৈ জুখ কৰিলে; কিন্তু বৰ
টোপৰ অগ্নিত্ৰিভিৰ কাৰনে নোআৰি ডালেমান

হানি হৈ হুহুৰি গল। ৩০ টা চিপাহীক সিহঁতে
মাৰিলে; সিবিলাকৰ এটাৰ মূৰ মানে কাটি
নিলে; খুন হোআ চিপাহি ১১ জন মাখোন।

তালাইন নামে মান দেশৰ আদিবাসি লো-
কক মানে দখল কৰি বৰ দুখ দিয়াত সিহঁতে
ইজৰাজিক অহা দেখি, আমি বখ্যা পাম বুলি
বৰ বজ পাই, আৰু সিহঁতে আপুনি কোনো
কোনো ঠাইত মানক খেদিবলৈ জুখ কৰে;
কিন্তু সিবিলাকৰ কোনো পৰিয়াল মানৰ হাতত
পৰিলে বৰ সান্ত্বি দিএ; মাকৰ হাতৰ পৰা
কেচুআ লৰা লৈ জাতিৰ আগত চোপ খেদে,
আৰু পৈএকক হৈনিএকৰ আগত ভোখৰ জো-
খৰকৈ কাটি সান্ত্বি কৰি মাৰে। পেগু নামে
তালাইনৰ বাজ নগৰৰ পৰা কল্পানিএ মানক
এবাৰ জৰি খেদাই আমি বাধিব পাৰিম, তা-
লাইনে এই নিবেদন কৰাত পুখান সেনাপতি
চাহাবে সেই নগৰলৈ কোজ পঠাই মানক খে-
দাই তালাইনৰ হাতত নগৰ লোখাই দিলে;
কিন্তু চিপাহি জোআৰ পাচে মানে আৰুও
আহি জুখ ধৰাত তালাইনে বৰ নোআৰি পৰাত
হৈ ডাগিল।

পুচপাইন ডাপ জাহাজেৰে এবাৰতি নদিৰ
মহলা লবলৈ প্রোম নগৰৰ ওচৰলৈকে উজাই
গৈচে। বাটত জাঁওতে আতা বাত নগৰলৈ
জোআ চাউলেৰে ভৰোআ এল খন মান নাও
পাই তাক মানৰ কোজৰ নিমিত্তে নিয়া বুজি
নাওবোৰ খৰি চাউল কাৰ্ছি ললে।

বাংগুন নগৰত মান আৰু তালাইন লোক
গোট খাই কল্পানিত আসুই লৈ ডাঙ্গৰ নডুন
নগৰ পাতিচে; এতিয়া তাত বিবালিৰ সখ্যা
৫০,০০০।

চটগাঁৱৰ পৰা মগৰ আকিয়াৰ নগৰলৈ বাজ
আলি বাতি জাঁওতাৰৰ হুকুম দিচে।

কাছাৰ দেশৰ অধিকাৰবিলাকে হিৰাট নগ-
ৰলৈ কোজ পঠাই জুখ ধৰিলে; কিন্তু জিনিৰ
নোআৰিলে। হিৰাটৰ কোজ ১২,০০০। আঠ
হণ্টা মান জুখ কৰি আছিল, আৰু দুই কালৰ
প্ৰাই ২০০০ মাদুহ মৰিল।

ওপৰ হিন্দুস্থানৰ পৰ্বতিয়া জাতিবোৰে ডকা
দি মাদুহ বধ কৰাত চেৰ কলিন কেয়েল চা-
হাৰে কোজে নৈতে গৈ স্বাত নদিৰ ওচৰত
গোৰ্কা আদি সত্ৰবিলাকৰ কোজ লগ পাই জুখ
কৰি সিহঁতক জিনিলে। সিহঁতৰ মৰান সংখ্যা
১৫০, খুন হোআ ৩০০; কল্লানিৰ খুন হোআ
মৰা এল মাথোন।

কিন্মনগৰত থকা এজন পাদুৰি চাহাবৰ ভনি-
একে নিকোআ পৰ্হোআ চোআলি দুজনিক লগত
লৈ বাটত জাঁওতে এটা সাপে বননিৰ পৰা
ওলাই সেই মেমৰ হাতত মেৰাই ধৰিলে, কিন্তু
ভেঁও হাত জোকাৰ মাৰি পেলালে: তাতে
সাপে চোআলি দুয়ো জনিক খোঁট মাৰি কা-
মুৰিলে, অলপৰ পাচে দুয়ো মৰিল।

বৰ্বৰ্ত বোজন নামে এখান আমেৰিকান জা-
হাজে খেহ কুলি ৪১০ জন লোকক তুলি লৈ
মার্চ ২১ তাৰিখত আমই নগৰ এৰি কলি-
ফৰ্নিয়ালৈ জাঁওতে ১০ দিনৰ বাট গলত খেহ-
বিলাকে আলচ কৰি দোহ পাতি কাপ্তান চাহাব
আৰু ষ্টেণ্ডৰ সহাই দুজন, জাহাজৰ বনুআ
৭ জনক বধ কৰিলে; ১২ জন বনুআ মন্ত্ৰল-
বিলাকৰ ওপৰলৈ উঠাত সিহঁতৰ প্ৰান বখ্যা
পৰিল। পাচে খেহবোৰে সিহঁতক নামিবলৈ
মাতিলে; আৰু কৰ্মোচা দিপলৈ ৪ দিনৰ মু-
ৰত জদি জাহাজ পোআৰ পাৰ, তইতক বা-
খিম, নে পা জদি তইতক কাটিম, ইয়াকে
কলে। পাচে সিহঁতে নামি জাহাজ চলাই জো-
আত চতুৰ্থ দিনত মাজিকচান্দ মাজুলি পালে।
পাচে খেহে ২৩ জনক জাহাজ বাখিবলৈ ধৈ
আটাইবোৰ বামলৈ উঠি গল। পাচ দিনা
খেহবিলাকে জাহাজি বনুআবোৰক মাৰিবলৈ
আলচাত বনুআবোৰে তাৰ গম পাই সত্ৰ
নাও মনে মনে নমাই দুজন মাথোন উঠিলত
খেহে দেখি সিহঁতৰ আসই বুজ পোআত সেই
দুজনে বেগাই লেজু কাটি নাও মেলি গুচি গল।
পাচ দিনা জি ১০ জন বনুআ জাহাজত ধা-
কিল, নিবিলাকে উঠি খেহবোৰক আক্ৰমণ কৰি
জিনি বান্ধি ধলে। পাচে জাহাজ মেলি ১৮
এপ্ৰিলত আমই নগৰ আকণ্ড পালেগৈ। সি
দুজন দিন চাবেক কুৰি কুৰি থকাত এক জা-

হাজে সিহঁতক দেখা পাই তুলি ললে। সেই
খেহ কুলিবিলাকে কি কাৰনে দোহ পাতিলে,
তাক বৰকৈ নু বুজে, আন্দাজে জাহাজত থকা
ধন পাৰৰ নিমিত্তেই কৰিলে।

মান দেশৰ ভদ্ৰ লোকৰ তিৰোতাৰ নকশা।

আগষ্ট, অৰ্থাত ভাদৰ পঞ্জিকা।

Almanac for August, A. D. 1852. Sal. Era 1774.

জাগতি	মণ্ডন	বাৰ	তিথি	দিনমান	জাগতি	ভাদ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৮	১	১৬	১০১৬	১৭	০	০	২	১২১৬
২	১৯	২	১৭	১০১৭	১৮	০	০	৩	১২১৭
৩	২০	৩	১৮	১০১৮	১৯	০	০	৪	১২১৮
৪	২১	৪	১৯	১০১৯	২০	০	০	৫	১২১৯
৫	২২	৫	২০	১০২০	২১	০	০	৬	১২২০
৬	২৩	৬	২১	১০২১	২২	০	০	৭	১২২১
৭	২৪	৭	২২	১০২২	২৩	০	০	৮	১২২২
৮	২৫	৮	২৩	১০২৩	২৪	০	০	৯	১২২৩
৯	২৬	৯	২৪	১০২৪	২৫	০	০	১০	১২২৪
১০	২৭	১০	২৫	১০২৫	২৬	০	০	১১	১২২৫
১১	২৮	১১	২৬	১০২৬	২৭	০	০	১২	১২২৬
১২	২৯	১২	২৭	১০২৭	২৮	০	০	১৩	১২২৭
১৩	৩০	১৩	২৮	১০২৮	২৯	০	০	১৪	১২২৮
১৪	৩১	১৪	২৯	১০২৯	৩০	০	০	১৫	১২২৯
১৫	১	১	৩০	১১১০	৩১	০	০	১৬	১২৩০
১৬	২	২	৩১	১১১১					

THE ORUNUOI,

Printed and Published by O. T. CUTTER, at the
Siberian Mission Press.—N. Brown, Editor.

অক্ষনোদয়

৭ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, আগষ্ট, ১৮৫২।

নম্বৰ ৮।

VOL. VII.

SIBSAGOR, ASAM, AUGUST, 1852.

NO. 8.

হিন্দুস্থানৰ বিবৰন।

Geography of Hindustan.

ভাৰত বস অৰ্থাত হিন্দুস্থান অতি ডাঙৰ দেশ। এই দেশৰ লোক আগৰ কালৰে পৰা সভা, গিয়ানি আৰু ধনবন্ত। প্ৰিথিবিৰ এই

ডোখৰ ভাল দেশ, সকলো ধান আদি গুটিৰে পূৰ হই। মাটি প্ৰায়ে জন্ম, খেতি কৰিবলৈ সুন্দৰ। হিন্দুস্থান ইঙ্গলণ্ডৰ কৰতলিয়া, আৰু ডাক ৩। ৫ খণ্ড কৰি ভাগে ভাগে বখা হৈছে। প্ৰথম ভাগ বঙ্গাল, বেহাৰ, চিলট, আচাম। দুতিয়

বাবৰ পুতেক জাহাঙ্গীৰ হামায়ান নকচা।
The Mogul Emperor Humayun.

জাহাঙ্গীৰ পুতেক আকবৰ হামায়ান নকচা।
The Emperor Akbar, son of Humayun.

ভাগ মাজ্জা, ভাণ্ডাব, মাইচৰ, বিজইপুৰ।
জিভিৰ ভাগ বহাই। চতুৰ্থ ভাগ আগ্ৰা, দিলি,
এলাহাবাদ। ভাত বাজে পশ্চিম ফালে সিদ্ধ
আৰু বেজুচিহান দখল কৰ। হৈচে; উত্তৰ ফা-
লে লাহোৰ বা পঞ্জাব, পূব ফালে মগ আৰু
মান দেশ এডোখৰ। হিন্দুস্থান দেশত ১২ লাখ
মা। বগ মাইলৰ মাটি ইঙ্গলণ্ডৰ কৰতলিয়া;
২১৯ নিবাসি লোক আন্দাজে ১২ কোটি মান
হৈচে।

শিখিৰ সকলো পৰ্বতৰ মাজত হিমালই
পৰ্বত ওখ ভাঙ্গৰ; পূবা পশ্চিমা সাৰিতকৈ
পৰ্বত হৈচে; খাপে খাপে গুৰিৰ পৰা টিঙ্গলৈ
ক্ৰমেৰে মেঘলৈকে উঠে; ওপৰ ভোখৰ সৰ্ব-
দাই হিম পশ্চিমে নো জোআতকৈ ভাৰে বগা হৈ
চকা হৈচে। চৌমালাৰি টিঙ্গ ১২,০০০ হাত
ওখ হৈচে; ধবলগিৰি আৰু আন কোনো টিঙ্গ
১৮,০০০ হাত হৈচে। হিমালইৰ উত্তৰে মেক
নামে স্বৰ্গলৈকে উঠি জোআ এটা পৰ্বত আছে
বুলি হিন্দু লোকে কই; কিন্তু সেই কথা স্বৰূপ
ন হই; আকাশত লাগি থকা পৰ্বত কতো নহি।

হিমালই পৰ্বতৰ পৰা অনেক ভাঙ্গৰ নদি বৈ
আহিচে, তাৰ মাজতে গঙ্গা আৰু বইমপুত্ৰ
প্ৰধান; আৰু পশ্চিম ফালে সিদ্ধ নদি দুই
মুখে দি সাগৰত পৰে। হিন্দু মতে গঙ্গা সক-
লো নদিতকৈ পবিত্ৰ; তাৰ পাৰত অনেক তিৰ্থ
আছে। তিৰ্থত স্নান কৰিলে পাপ গুণে নিস্তাৰ
পাই, ইয়াকে কই। ভাত পৰি মিলি অহা
অনেক প্ৰধান নদিও আছে; সিবিলাকৰ নাম
জয়না, গোংবা, গণ্ডুকি, কোলা। গণ্ডুকি নৈত
সালগ্ৰাম উত্পন্ন হই। বইমপুত্ৰ নদ পূব
ফালৰ পৰ্বতৰ পৰা আহে; তাৰ আগলিত
ব্ৰহ্মকুণ্ড নামে এটা বৰ ডুবি আছে। তাতে
বইমপুত্ৰ শিৱ পৰ্বতৰ পৰা ধাৰা হৈ পৰিচে।
পৰ্বতৰ কাটি আনিলে, পণ্ডিতে কই। সাগৰৰ
ওচৰ পাই গঙ্গা আৰু বইমপুত্ৰ মিলি হৈ জা-
লৰ নিচিনাকৈ বিয়াপি অনেক ধাৰা হৈ পৰি-
চে। সেই ঠাইক সুন্দৰবন বোলে; কিন্তু সি
বৰ হাবি, জৰ নৰিয়া পৰা ঠাই; সেই কাৰ-
নে ডকাইডৰ বাহিৰে ভাত প্লাৱে মাৰুহ নাই।

সেই নুঁভিবিলাক ভবজুআ, ভাৰ কাৰনে ভাল-
কৈ জাৰ নোআৰি; কিন্তু হুগলি নামে পশ্চিম
নুঁভি ন আৰু বহল; সেইটে দি জাহাজ সো-
মাই কলিকতা নগৰলৈ উজাই আহে। কলি-
কতাৰ পৰা অচমলৈ জাহাজ কৰোঁতে কেতিয়া-
বা হুগলিএ আহে, কেতিয়াবা সুন্দৰবনে দি আ-
হে। ১০।৮ দিনৰ মূৰত পদ্মা গঙ্গা পাই ভা-
তে কিছু ডাটুয়াই বইমপুত্ৰত সোমাই উজাই
আহে। হিন্দুস্থানৰ দখিন ফালে নৰ্মদা, গোদা-
ৱৰি, ক্ৰিমা, কাবেৰি, এই সকলো নদি আছে।
নদিৰ দোআৰাই দেশ সাৰুআ হোআত অনেক
দুৰা উত্পন্ন হই। কিন্তু পশ্চিম ফালৰ ঠায়ে
ঠায়ে বৰ বালি, ফুৰোঁতে আঁঠু মানলৈকে সো-
মাই জাই। আৰু ওখ ঠাইবিলাকতো হাবি
জংঘল সবহ হোআত ভালেমান ভূমি সুদাই
থাকে।

আন দেশত জেনেকৈ বৰ ৰাজ্যলৈকে এবেগত
মান নকৈ মাটি বাই চাহ কৰে, এই দেশত
সেই ধৰে ন কৰি সৰু ৰাজ্যলৈকে ৪ আঙ্গুল
মান নকৈ ৩।৪ বেলি বাই, পাচে মৈয়াই বো-
কা কৰে, তাতে ধান ৰোআত সহ ভাল হই।
আন দেশত যেহু আদি ধানকে নো ৰোএ, বো-
কাও ন কৰি একে বেলিএ পইৰাকৈ বৈ দিএ।
এই দেশত ধান কলে, পঁচিচ গুন মান সহ হই।
ধানত বাজে কপাহ, মুগা, পাট, মেজাৰ্কাৰ, কুঁহি-
য়াৰ, মাহ, সৰিয়হ, ধপাত, আফু, নিল, ডা-
মোল, পান, নাবিকল, খাকুৰ, ভেঁতেলি, আলু,
কচু তাদি কৰি অনেক বিধ বস্তু আজি।

গচবিলাকৰ মাজত বৰ, সাল, চাম, সলখ, না-
হৰ, আঁহত, জৰি, হোমোজ, মঁচি, বজা চন্দন,
পদ্ম, উৰু, সৰল, কঁচৰ, চঁপা, এইবিলাক সুকা-
টি আছে। নৰ্মদা নৈৰ পাৰত থকা এজোপা
বৰ গচ ৪০০ হাত বহললৈকে জুৰিচে; তাৰ
তলত ৭০০০ মান মানুহ কেতিয়াবা গোট খাই
চাঁ লই।

হিন্দুস্থান দেশত পুৰি কপাহি কাপৰ কৰে;
আটোএ ডাক ইউৰপত বেচেগৈ, এতিয়া হলে
ইউৰোপীয়বিলাকে আপুনি কৰাত লোকৰ পৰা
নি কৰে। মুগা পাট আদি কৰি কিছু বেচে;

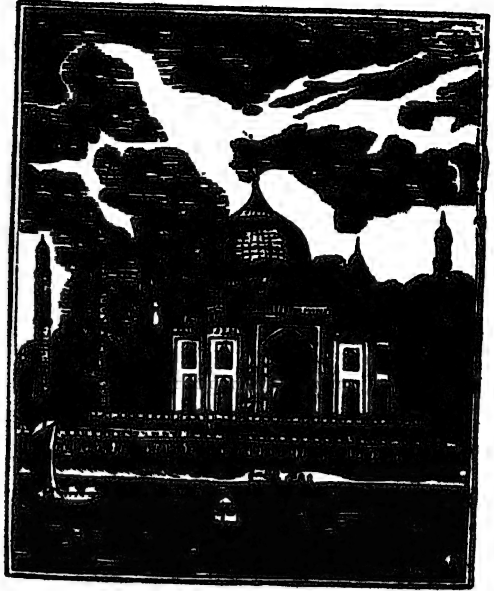
উত্তৰ কালে চাগ, মেৰ চাগৰ নোমেৰে অলপ-
টক কাপৰ বই ।

হিৰা আদি কৰি পানী মুকুতা বহুত পোআ
জাই, আৰু আন দেশৰ বিলাকতকৈ উত্তম; ব্ৰা-
জিল দেশত এই বিলাকতকৈ বৰ বৰ হিৰা
পোআ জাই, কিন্তু এইমান সুন্দৰ জিলিকা ন
হই । গলখণ্ড পৰ্বতৰ হিৰা থকা গাতত আ-
গৈএ ৬০০০ মানুহে সদাই ধানি থাকে, এতি-
য়া অলপ মানুহে ধানে ।

নৈৰ বালিত সোন ওলাই; তাক ধুই ধুই
সোন গোটাই, কিন্তু আন দেশৰ দৰে সবহকৈ
নে পাই । লো, তাম, পিভল, সিহ, বাজ, সেতু,
এইবিলাক সবহকৈ পোআ জাই ।

হিন্দুস্থান অতি পুৰনি দেশ; খ্ৰিষ্টৰ আ-
গৈএ পশ্চিমৰে পৰা দাৰিও, চিকন্দৰ আদি
কেতবিলাক বজা আহি এই দেশ দখল কৰিব
খুইছিল; কিন্তু সিবিলাকৰ বাজ ভোগ ইয়াত
অনেক দিন ন হই ।

খ্ৰিষ্টৰ এহেজাৰ মান বছৰৰ পাচে গজনিব
বাদল্যা মহমমে হিন্দুবিলাকৰ বজাক জুখ কৰি
জিনিদে; তাৰ পৰা মচলমান বজাবিলাক পৰা-
ক্ৰমি হৈ কল্লানিৰ দিনলৈকে হিন্দুবিলাকক ভল-
গিয়া কৰিলে । গজনিবৰ বাদল্যাবিলাক ১১২১
সঁকলৈকে আছিল; পাচে ৩৫০ বছৰ মানলৈ
পাঠান আকগান বজা সকলে ভোগ কৰিলে ।
১৫৫৬ সঁকত তিমুৰৰ বজহ আকবৰ মহা বাদ-
ল্যাই লিংহাননত উঠি ৫০ বছৰ মান বাজ ভোগ
কৰিলে । তেঁওৰ আৰু বাপেক হুমায়ুনৰ নক-
চা ওপৰত লিখা আছে । আকবৰ বাদল্যা ১২
বছৰ হোআত বজা হল; তেঁও আনবিলাকতকৈ
ধৰ্ম্মি আৰু বাজ্যৰ হিত চিন্তা আছিল । চি-
লিম নামে তেঁওৰ পুতেক এজন সুন্দৰি চো-
আলিক দেখা পাই মন গৈ আনিব খুজিছিল;
কিন্তু সেই চোআলি সোৰ ধা নামে এজন সেনা-
পতিৰ দিয়া হোআত বাপেক আকবৰে চিলিমক
আনিব নি দিলে । পাচে আকবৰ মিচু হনত
চিলিমে লিংহাননত উঠি জেহাংগিৰ নাম লৈ
বাজ ভোগ কৰিলে । সেই ভিৰোতাক পাৰব
নমিতে তেঁও সেনাপতিবিলাকক দিলিব পৰা

নুৰ জেহান মহা বানিৰ মৈদামৰ বৰ মঠ ।

The Taj Mahal, or Tomb of Nur Jehan.

বজাল দেশলৈ সোৰ ধাক মাৰি তাৰ ভিৰোতাক
আনিবৰ নিমিতে পঠালে । সেই ৰূপে পৈএকক
মাৰি ভিৰোতাক আনি নুৰ জেহান, অৰ্থাত জগ-
তৰ প্ৰকাশ, এই নামেৰে তাইক মহা বানি
পাতিলে । তাইৰ মৰ্জতাৰ নিমিতে আত্মা নগ-
বত বগা সিলেৰে সজা এটা বৰ মঠ আছে;
তাৰ নাম তাজ মেহাল, আৰু তাৰ নকশাও
ওপৰত লিখা আছে । জেহাংগিৰ বাদল্যা
মৰিলত তেঁওৰ পুতেক স্যা জেহান বজা হল ।
১৬৫৭ সঁকত স্যা জেহান বজা নৰিয়া পৰাত,
দাৰা, চুজা, মৰাদ, আওৰংজেব, এই চাৰিটা
পুতেকৰ বাজ্য পাৰব নিমিতে দম্ব লাগি আও-
ৰংজেবে দুজন ভায়েকক বধ কৰি চুজাক বন
কৰি খেদাই আৰু বাপেকক কইদ কৰি থৈ
আপুনি বজা হল । তেঁও হিন্দুস্থানৰ সকলো
বজাৰ মাজত তাজৰ আৰু পৰাক্ৰমি; ভালমান
দেশক দখল কৰিলে; অচম দেশকো লবলৈ
মিৰ জুমলা নামে আপোনাৰ প্ৰধান সেনাপ-
তি নেৰাবক ১৬৬২ সঁকত ইয়ালৈ পঠাই
বন কৰাইছিল । আওৰংজেবৰ বাজ্যৰ লোক
প্ৰাই ৮,০০,০০,০০০ মানুহ; মুঠ ধাননা
বচি ৩২,০০,০০,০০০ টকা মান আছিল ।

১৪২৮ ইং সঁকত পৰ্বগালৰ লোকে পুখ-
মতে হিন্দুধান দেশ পালে । ১৬৩৪ সঁকত
ইজৰাজিৰ পুখম জাহাজ আহি পালেহি । ক্ৰমে
ক্ৰমে ইজৰাজি সক্তিমন্ত হৈ দেশ খন দখল
কৰিলে ।

বঙ্গাল দেশত থকা লোকে প্ৰায়ে ভাত, মাক,
মাচৰ বাহিৰে আন আহাৰ নে খাই । মিবি-
লাক ছাম আৰু চাপৰ ঠাইত থকা হেতুকে
পৰ্বতিয়া আৰু চোঁচ ঠাইত থকা লোকৰ সমান
বলি ন হই । ভালা বেলেগ বেলেগ; হিন্দুধা-
নি, বঙ্গালি, এই দুই ভাষা সবহ ভাগে কই ।
পৰ্বতিয়া লোকৰ ভালেমান ধোআন আছে ।

বঙ্গাল দেশত গৌৰ অতি পুৰনি ভাঙ্গৰ নগৰ
আছিল; আগৰ কালত গঙ্গাৰ তিৰত পতা হৈ-
ছিল; পাচে গঙ্গা নকৈ সুঁতি লৈ সেই নগৰ
দুৰৈকৈ এৰিলে, সেই কাৰনে নগৰ নিৰ্জান হৈ
গল । বঙ্গালৰ পূব ভোখৰত সোনাৰগাঁও নামে
এখন বৰ নগৰ আছিল । তাৰ ৮ মাইল মানৰ
আঁতৰত এতিয়া ঢাকা নগৰ আছে । বঙ্গালৰ
পশ্চিম ফালে সাতগাঁও আছিল; এতিয়া তাৰ
ওচৰ ঠাইত হুগলি নগৰ আছে । গঙ্গাৰ তি-
ৰত দিলি, আগ্ৰা, এলাহাবাদ, বানাৰচ, পাট-
না, বাকমহাল, এইবিলাক পুখান নগৰ আছে ।
ভাত বাজে ঠায়ে ঠায়ে মান্দৰাজ, হাইদৰাবাদ,

বছাই, লাহোৰ, লখনৌ, এইবিলাক নগৰৰ
অধিক পুজা আছে । কিন্তু কলিকতা সকলোত-
কৈ ভাঙ্গৰ; তাতে বিলাইতৰ লৰ্ড চাহাব আৰু
গবৰ্ণমন্ত্ৰৰ পুখান মন্ত্ৰি সকলো থাকে । সেই
নগৰ প্ৰাই ইটাৰে সজা হৈচে; কেতবিলাক
ঘৰ বিলাতি ঠাটৰ কৰিচে, চৌতলা ওখ পকি;
কেতবিলাক বঙ্গলাকৈ সাজে । কলিকতা হুগলি
নদিৰ কোলত আছে; সিও গঙ্গাৰ সুঁতি হই,
তাৰ কাখৰত বেহা বেপাৰৰ ঠাই বৰ উতম,
সাগৰৰ পৰা ১০০ মাইল দূৰ । বঙ্গালি লোকে
বিদেশি মানুহৰ লগত বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ
চাৰিও ফালৰ পৰা আহি তাতে গোট খাই বহি
বেপাৰ কৰে । বানাৰচ নগৰতো বহু পুজা থা-
কে; ভাত দল আৰু গৰিয়া লোকৰ মচিদ অনেক
আছে । তালৈ চাৰিও ফালৰ জাতি গৈ থাকে;
তাতে মৰিলে ভাল বুলি নিবাস কৰি থাকে ।

কলিকতাৰ পৰা ৩০০ মাইলৰ ভাটি ফালে
জগনাথৰ মঠ সাগৰৰ দাঁতিত আছে; বচৰে
বচৰে লাখ লাখ মানুহে জগনাথৰ মূৰ্ত্তি দেখি-
বলৈ তালৈ জাত্ৰা কৰে । সময়ত পাণ্ডাবিলাকে
বধত মূৰ্ত্তি তুলি ফুৰাঁওতে তাৰ তলত পৰি
মৰিলে স্বৰগ পায় বুলি মন থিৰ কৰি বখ
চক্ৰত অনেক মানুহ পৰি মৰে । জগনাথৰ
মঠৰ নকচা ইয়াত লিখা আছে ।

পৰিয়া প্ৰদেশত থকা জগনাথৰ মঠ ।

The Temple of Jagannath, in Orissa

তির্থৰ বিবৰন ।

Wanderings of a Pilgrim:—From the Bengali.

৩ আধ্যা ।

কামাখ্যাৰ বিবৰন ।

পদ্যৰ ।

কামৰূপতে আছে মূৰ্তি কামাখ্যা দেৱিৰ,
 দ্বিলা গুআহাটি লিভো পৰ্বত ওপৰ;
 ইটাৰে নিৰ্মান কৰা বহু এক গৰ,
 তাৰ মাজে পুৰ দুআৰে আটাই মন্দিৰ;
 ইটাৰে বান্ধিছে তাক ভিতৰত গাঁত,
 উপমা কি দিমো তাৰ পাটকুআ মত?
 তাহাৰ ভিতৰে থাকে কামাখ্যা সুন্দৰি,
 সি সৰ্ব ব্ৰিডান্ত মই কহিব নোআৰি ।
 মূৰ্তি আৰি কিছু নাহি, নিলৰ গুণ্ডান,
 ঋনিকৰে কাটি কৰিলন্ত সেহি অজ ।
 সোনেৰে খটাইছে তাক, দেখোঁতে সোভন,
 ভাৱি লোক গলে ভাতে কৰাই দৰ্শন;
 বেল পাতে আদি কৰি দিএ তাৰ মাজ,
 ভিৰি লোকে দেখি তাক কৰে অতি লাজ;
 নিলাজ হৈয়া বোলে আপোন ভিৰিক,
 ভাল মতে দৰ্শন কৰিবি দেৱিক ।
 সহস্ৰ ব্ৰাহ্মন তাত বহে চাৰি পালে,
 ভক্তি তাৰ কিছু নাহি লাভৰ আশালে;
 চাউল কলা মিঠৈ আদি নানা উপহাৰ,
 সন্মায় সাৰি সাৰি ভোগ দিএ তাৰ ।
 অন্ধকাৰমই অতি দেখি ভয়ঙ্কৰ,
 কোলাহাল নহু উঠে মন্দিৰ ভিতৰ ।
 লোকক ভুলুআ চলে 'আচৰ্জ দেখুআই,
 নিলৰ অঙ্গৰ পৰা জল উলিয়াই ।
 অতি বেগে উঠে সেহি, সূনা বিবৰন,
 কিন্তু সিও সত্য ন হই, কলৰ কাবন ।
 তাত বহু তিনি দিন উঠে মাহে প্ৰক্টি,
 গুপুতে ৰখিব দিএ বহু চাগ কাটি,
 বোলে, বিড়ুমান হৈছে কামাখ্যা দেৱিৰ,
 ব্ৰাহ্মনেও লই কোঁট সি সৰ ৰখিব ।
 কিছু কিছু লৈয়া কেৱে দিএ চকু মুখে,
 হিয়াত ৰাখিহা হাত মচই মন্তকে ।
 তাহাৰে বোলাই বহু সকল ব্ৰাহ্মন,
 অজ মূল্য লৈয়া দিএ সৰ্ব জাগিগন ।

পাণ্ডিত ভৱিহা বাখে কৰিয়া জতন,
 বোলে, পাপ খেয়া হৰ তাহাৰে কাবন;
 ৰোগ, দুখ, ধন হানি কদাচ ন হব,
 ৰাতি কালে ভুতে আৰু প্ৰেতে ন ধৰিব ।
 অকৰনে হিন্দু লোকে কৰে নানা কৰ্ম,
 বিচাৰ কৰিয়া দেখা, তাত কোন ধৰ্ম?
 তাহাতে ব্ৰাহ্মন মত ঘৰ বাস কৰে,
 তিৰ্থ গুরু বুলি তাৰা পাণ্ডা নাম ধৰে ।
 সি সৰব ঘৰে কন্যা জতেক জন্মাই,
 বছৰ কুৰিব কমে বিবাহ ন হই;
 সি সৰক বোলে সৰে কন্যা অকুমাৰি,
 জি ৰূপ আচাৰ তাৰ কহিব নোআৰি ।
 নিইতে দেৱিৰ কোলে থাকে দিনে দিনে,
 জাগিগন দেখি ধৰে পইচাৰ কাবনে ।
 তাৰ মাজে সুদীৰঘো কন্যা সদা ৰই,
 নিলাজ হৈয়া সৰে ভ্ৰমণ কৰই ।
 স্বামি বিনে কাৰো হই দুই তিনি সন্তান,
 বোলে, দেৱি দিচে মোক অনুগ্রহ দান!
 ধনৰ সোভত লাগি সৰ্বাধ্যান কৰে,
 দুইৰ সন্তত আই পৰ্বতে গকুৰে ।

কুমাৰি লোকৰ কথা কৰিলা সুদন,
 ব্ৰাহ্মনৰ কথা এবে কৰোঁ নিবেদন ।
 পথে পথে ব'হ থাকে জাগিৰ কাবনে,
 জাক দেখে, তাক বোলে, জাৰা দৰ্শনে ।
 এক জন জাগি পালে হৰিল মনত,
 অতি বেগে নিএ তাক আপোন ঘৰত ।
 আদৰ সন্মান কৰি ৰাখই জতনে,
 তামাখু ভৱিহা তাক ধুআই আপোনে;
 তাৰ পাচে মধু স্বৰে কৰই জিগ্যান,
 কৰ পৰা আহি আচা, কোন ধানে বাস?
 ধন্য ভকু, পিজি মাঞ্জি দিলে কেনে জন্ম,
 ভুমিহে কৰিলা বাপু সুপুত্ৰৰ কৰ্ম;
 হৰিলন্ত মনে কৰা কামাখ্যা দৰ্শন,
 তাহাতে নিত্যাৰ পাৰা বোৰ্খোঁৰ মৰন;
 ব্ৰাহ্মনক কৰা দান পূজা কুমাৰিক,
 অজ কালে দিমসয়ে জাৰা স্বৰ্গলোক ।
 ভুমি যদি আহি আচা দৰ্শন কাবন
 জৰাও তোমাক জিতো হব প্ৰয়োজন ।

দেবির কাৰনে বস্ত্ৰ সিন্দূৰ আদি ভেঁটা,
পাপ ধোয়া হেতু দুআৰতে চাগ কাটা;
গোন আদি কৰি কিছু সুগন্ধি মচলা,
নৈবেদ্য কাৰনে চেনি চাউল আৰু কলা ।
এই হেতু টকা পইচা জত দিব পাৰা
দ্বিত কাও দিয়া কিছু জঁগ্য আগ কৰা,
প্ৰধান পাণ্ডা সকলে পূজাক কৰিব,
পূজাৰি সবাকো জানা লাগে টকা দিব;
মালিও দুআৰি আদি অনেক লোককো
ধাৰা মতে পইচা বাপু লাগিব সবাকো;
থানে থানে আৰু জত দেখা দেৱালই,
দৰ্জন দখিনা আদি সিও সবে লই;
এই ৰূপে কৰিলে হই দেবি দৰসন,
মোক পাচে দিবা আপোনাৰ জেন মন;
তাৰ পাচে কুমাৰি সকলেও ধৰিব,
নিয়ম ৰূপতে ভালহাকো লাগে দিব ।
নিজ হাতে কৰা যদি এহি সব বই,
ধন হানি হব আৰু বহু দুখ হই;
এই হেতু বোলোঁ মই, মোৰ কথা ধৰা,
মোহোৰ হাতত দিয়া জি জি তুমি পাৰা;
কিছু কিছু ৰূপে মই সবাকো তুমি মো,
নিৰাপদে ভাল ৰূপে দৰ্জন কৰামো ।
মোহোক জি দিবা তাক কাকো দু বুলিবা,
মুখ্য পাণ্ডা যদি সোধে, ইয়াকে কহিবা;
দুখি লোক মই আহি আচোঁ দৰ্জনত,
ধৰিলে নোআৰোঁ দিব যদি বিধি মত;
দুটি এটি টকা মই ঠাকুৰক দিচোঁ,
কামাখ্যা দেবিৰ নামে জিহকে আনিচোঁ ।

জতক ব্ৰাহ্মন আচে কৰে এই মত,
পুখমতে মিচা কথা কৰ দিএ ভাত ।
ধৰ্ম কল ত্ৰিধি জিতো বুজাহা সকলে,
কেৱল ভাঙনা কৰি টকা লই চলে ।
অদি কোনো জাজি তাৰ মতে ন কৰই,
ঠগ কৰি তাক পাচে আপদে পেলাই ।
মুখ্য পাণ্ডা সকলোতে গুপুতে জনাই,
বৰ ধনি লোক ইতো আনিবা নিচই ।
জাতিক দেখিলে ধোজে পূজা বহুতৰ,
দিব নোআৰিলে মেলি নি দিএ দুআৰ ।

পুখমে সম্ভত হৈই দিলে তাৰ হাতে,
এক অংশ বই সিডো কৰে দৰ্জনতে ।
বাৰি জত থাকে তাক নিজে নিজে লই,
কোনো ধানে মাত্ৰ এক পইচাৰ বই ।
দৰ্জনৰ পাচে জাজি লৈ জাই দ্বৰক,
বোলে, এতিয়া ভোজন কৰোআ কুমাৰিক;
আৰু দিয়া সিহঁতৰ কঁপালে সিন্দূৰ,
এহি ৰূপে ই ধানৰ আচই দস্তৰ;
ন কৰিলে তিৰ্খ কল কদাচো ন হই,
সত্য ভাৱে কলোঁ আমি, জানিবা নিচই;
জতক কৰিলা বই সব হব ত্ৰেধা,
সেই কাৰনে কলোঁ মই এই সাৰ কথা ।
বজাৰৰ মিঠৈ আদি একোকে নে খাব,
জি হেতুক তাক খালে জাতি নষ্ট হব ।
ভোমাৰ কাৰনে আমি নিজে কৰোঁ সুম,
ধন দিলে কৰা জাব জেলপি উত্তম ।
এহি মত চল কৰি টকা ধিনি লই,
চাউলৰ গুৰি ধুন্ধি পিঠাক কৰই ।
পাচ, সাত কুমাৰিক কৰে নিমন্ত্ৰন,
সুদিবৰো কন্যা ভাত কৰই ভোজন;
অলপ কৰি সিহঁতক কৰোআই ভোজন,
কঁপালডো দিএ কোঁট সিন্দূৰ চন্দন;
তাৰ পাচে বোলে, সূনা বাপু জাজি লোক,
ভোজন দখিনা দিয়া ব্ৰাহ্মন কন্যাক ।
এহি ৰূপে জত পাৰে সকলোকে লই,
কন্যাকো নি দিএ, কিন্তু আপুনি বাখই,
তাৰ পাচে যদি দেখে, আচে কিছু বাঁকি,
নানা মতে চল কৰি দিএ বৰ কঁকি ।
তিৰ্খ ধানে বাতি বাস কৰাহা ইথানে,
জিৰাজি বাসৰ কথা আচই বিধান ।
বিনই বাক্যত জাজি সন্তোষ কৰিয়া,
নিজ ঘৰে বাখে তাক বাস ধান দিয়া ।
বাতি হলে বোলে, তাক সূনা নিবেদন,
অদি মন থাকে ধৰা মোহোৰ বচন ।
সৰ্ব কাৰ্জ সিধি হৈচে, আচে এক ভাই,
গোপন্য কৰা ভোমাতেহে কৰোঁ মই ।
অদি, ইচা থাকে বাপু কৰা তুমি তাক,
ন কৰিলে মন্দ, কিন্তু নাহি দিও হাক ।

বু বুলিলে মোৰ পাপ হৈবেক নিচই,
এই হেতু কহোঁ মই জেনে ইচা হই ।
মদ, মাংস আদি কৰি সংখৰ সবদে,
নানা কুল চন্দনাদি আৰু বেল পাতে;
ভাহাক নি গুপ্ত ৰূপে এক ঘৰ মাজে,
ভক্তি ভাৱে কুমাৰিক জিৰিলাকে পূজে;
ভাহাতে কামাখ্যা দেবি হবিল মনত,
জেন বৰ খোজে, তাক দিব সেই খেনত ।
দেবিৰ প্ৰতিগ্যা বাক্য বিকল ন হই,
কাল ক্ৰমে হৰ সিধি জানিবা নিচই ।
এহি ৰূপে বুদ্ধি চলে ভুলাই জাতিক,
এক ঘৰে বাধি ধই দুৱা সকলক ।
উপকৃত লোক চাই কন্যা পাঠিয়াই,
জাতি ভাইৰ চৰনতে পূজাদি কৰই ।
পূজা হলে তাৰ পাচে কৰে আৰু দান,
অৱসেসে মদ আদি কৰে দুয়ো পান ।
মনে মনে দুয়ো জনে ঘৰৰ ভিতৰে
জেনে ইচা হই, তাক কৰিবাক পাৰে ।
বামুনে বোলই, ভাত নাহি কিছু দোস,
মন্দ কৰ্ম ন হই নিভো সক্তিৰ সন্তোষ ।
সমস্ত ৰাতিতে দুয়ো জনে বাস কৰে,
অন্য কোনো নাহি আহে ঘৰৰ ভিতৰে ।
মদ পান হেতু কোনো জন মতোজাল,
হলে ভাত বিৰক্ত ন হই ব্ৰাহ্মণ সকল ।
জত দিন ইচা কৰে থাকিবাক পাৰে,
অৰ্থ চুকালেহে গলে ধৰি বাজ কৰে ।
এহি ৰূপে হৰে ধন নাহি ধৰ্ম কৰ্ম,
নাম মাজে ধৰে বিপ্ৰ, মিচা সব কৰ্ম ।
জাতি সকলৰ কথা কৰিলা সুৱন,
ব্ৰাহ্মণৰ কথা আৰু কৰোঁ নিবেদন ।
বজাৰৰ চাউল আদি একোকে নে খাই,
বিধুতি বস্ত্ৰৰে ৰাতি ভোজন কৰই;
বাহিৰত গলে কৰে স্নান ভেটিখান,
সুদুৰ ঘৰত কোনো ন কৰে ভোজন ।
হাবিৰ কাঠক আনি পানি চেটিয়াই,
বৰা কাচ আদি সহ্য সব ধৰি খাই;
গুঁই নামে সৰ্প আৰু বগলিকো খাই,
কুকুৰ দেখিলে সৰে ৰাম ৰাম কই ।

কামাখ্যাৰ বিবৰন আৰু বহু জানোঁ,
লিখিলে ৰাহুল্য হব, মনে এহি গুনোঁ ।
এই ৰূপে নি লিখিহে ৰাখোঁ মই হাত,
জদি কোনো জনে সোধে, বুজাই দিমো ভাত । *
জি হেতু পূৰ্বৰ পৰা মই আটোঁ সুনি,
আৰু সদা গৈয়া ভাত দেখিচোঁ আপুনি ।
গুআহাটি গুআলপৰা নাম এহি ধান,
ভুমিলো তাহাত মই চাৰি বছৰ মান ।

আত পাচে নিবেদন সূনা সৰ্ব জন,
ইয়ত্তিৰ মাধৱৰ বোলোঁ বিবৰন ।
তাৰ পাচে সি খাৱৰ ব্ৰাহ্মণ আচাৰ,
ইবৰেহে সক্তি দিলে কৰিমো প্ৰচাৰ ।
নিজ বুদ্ধি গিয়ানে মই একোকে নোআবোঁ,
কেৱল প্ৰভু শ্ৰুতিত ভাৰসা জি কৰোঁ ।
জৈৱে সৰ্বসক্তিমান জদি দিএ সক্তি,
বোবা কথা কব পাৰে তেঁওতে হলে ভক্তি;
খোৱাকো দিচিলে ভৰি অন্ধকো নৱন,
হস্ত হিনে দিলে হস্ত মুক্তাকো জিৱন;
ভুতে পোআ কুট ৰুগি আৰু জত জত,
অৰোগি কৰিলে প্ৰভু আপোন বাক্যত;
গোটা পাঁচ সাত পিঠা হাতে তুলি লৈয়া,
সহস্ৰ লোকক প্ৰভু দিচিলে বাঁটিয়া;
ত্ৰিগুণি হৈল ভক্তগন ভুক্তিয়া সকলে,
এনে চমত্কাৰ কৰ্ম নাহি ভুগুলে ।
সমুদ্ৰ ওপৰে খোজ কাৰ্হি পাৰ তৈলে,
বাক্য মাজে সূৰ্জ চক্ৰ সৃজন কৰিলে;
জিৱ জন্তু, পশু, পখি সব সৃজিলন্তু,
ত্ৰিন ত্ৰিখা আদি জত ইচাতে হৈলন্তু;
আকাশ মণ্ডল জত ভাগন আৰ,
কোনে বৰ্নিবাক পাৰে, জাৰ নাহি পাৰ ।
মাত্ৰত প্ৰতিগ্যা প্ৰভু কৰিচে আপুনি,
বিশ্বাসিলে স্বৰ্গ পাৰ, জানা সৰ্ব প্ৰাণি ।
দুআৰত চপৰিয়াই মাগে জেই বৰ,
অৱসো কৰিব সিধি কিছু গুনাৰৰ ।
এই হেতু দ্ৰিচ মনে কৰিচোঁ ভাৰসা,
ক্ৰিপা কৰি সকল কৰিব সৰ্ব আলা ।

ন. ল. ক.

আৰ্চিৰ বিনই ।

On Glass.

আমাৰ দেশত প্ৰাই সকলো অচমিয়া লোকৰ স্বৰূপ সৰু বৰ আৰ্চি পোআ জাই, তথাপি ইয়াক কি ৰূপে বা কিহেৰে কৰা হৈছে, তাক কোনেও নে জানে, এই কাৰনে কিছু কৰলৈ ধোঁৱে ।

আৰ্চি খ্ৰিষ্টিয়ান সঁকৰ আগেৰে কমিয়া আৰু আন আন লোকবিলাকৰ দোআৰাই অলপ অলপ জনা হৈছিল । শ্বিনি নামেৰে এজন প্ৰাচীন কমিয়া গিয়ানি লোকে লিখিছে, বোলে, এখান জাহাজ মিচৰ দেশৰ পৰা চটা অৰ্ধাৰ্ধ এবিধ খালোন ভৰাই লৈ আহোঁতে কৈনিকিয়া প্ৰদেশৰ কোনো এক নদীৰ দাঁতিত জাহাজ চপাই তাত ধৰলৈ জুগুত কৰিলে । জাহাজত জনা খালোন চপৰা চপৰা হোআৰ কাৰনে তাৰে উত্থান কৰি বাহোঁতে দেখিলে, যে খালোন আৰু বালি জুইৰ তাপত পমি আৰ্চিৰ দৰে হল । তেতিয়াৰে পৰা সেই কালৰ লোকে বৰ সুমেৰে কিছু কিছু আৰ্চি কৰিলে । আৰু বুৰঞ্জিত পাৰ্ছিচোঁ, কমিয়া ৰাজ্যৰ নিৰু মহা বজাই দুটা আৰ্চিৰ পান পাত্ৰৰ কাৰনে ৫,০০,০০০ টকা দিলে । এতিয়া হলে তাতকৈ উত্তম সাত আঠ অনালৈ পোআ জাই ।

ইংলণ্ড আৰু আমেৰিকা আদি আন আন দেশত অতি উত্তম উত্তম আৰ্চিৰ পাত্ৰ আদি নানা বিধৰ বস্তু কৰে । ৰুগা আৰু চাক আৰ্চি হলে ভাল মিহি বালি, খালোন, এবিধ সিহ, আৰু সিহৰ মামৰ লাগে । এইবিলাক ভালকৈ মল গুচাই সুখ কৰি একে লগে বৰ জুইৰ কুণ্ডৰ ভিতৰত মাটিৰ বাচনত ন পমালৈকে ধই । পমিবলৈ দুই তিন দিন লাগে । আৰ্চি কৰা হাই বস্তু বালি আৰু খালোন, কিন্তু লগতে পমিবলৈ ঠন ঠনিয়া ন হবলৈ আৰু জিলিকাৰ নিমিত্তে সৰহ সিহ দিএ । জেতিয়া ভালকৈ মিহলি হৈ পমিল, তেতিয়া কুণ্ডৰ মুখ মেলে, আৰু এই দুব আৰ্চি তাত কাম কৰা মানুহৰ ইচাৰ দৰে সকলো বিধৰ আকৃতিৰ পাত্ৰ কৰিব পাৰে । ইয়াক এই ৰূপে কৰে । এটা লো-

হৰ চুকাৰে দুব ৰূপ আৰ্চি বাচনৰ পৰা আন হাত ধৰা পোনে কুখাই এখান লোহৰ পাটুত পেলাই কোমল আৰ্চিক লুটিয়া । লুটিকৈ জি জি আকৃতিৰ বস্তু লাগে সেই সেই আকৃতিৰ অস্ত্ৰৰে হেঁচি হেঁচি কৰে, পাচে তাৰ ওপৰত নানা নকচা কৰে । জেতিয়া এই সকলো হল তেতিয়া এটা পান সালিত এই পাত্ৰবিলাক, সুমাই লাহে লাহে চেচা কৰে, তাকে ন কৰিলে, অলপ ধেকেচা পালে ভাগিব ।

এতিয়া দেখা, আৰ্চিৰ পৰা কিমান উপকাৰ পোআ জাই । খিলিকি চুআৰত লগালে বতাহ বৰধুনৰ পৰাও বাখি পহৰ তাপ পাই । আৰ্চি এখানৰ একালে পাৰা আৰু বগি তাম মিহলাই লগালে, মুখ দেখিব পাৰি, সুৰমিয়া গোল ৰূপ আৰ্চি কৰিলে দুৰ্বিন, মাইক্ৰস্কোপ, বিত চকু আদি বহু মূলিয়া বস্তুবিলাক সাজিব পাৰি ।

জ. ট.

উচিত আৰ্হি দেখাবৰ প্ৰয়োজন ।

Example better than Precept.

কোনো এক দিনত এজন খ্ৰিষ্টিয়ান পুচাৰকে আপোনাৰ পাদুৰি চাহাবত সুধিলে, যে পুৰি চাহাব, জগতৰ পৰিত্ৰাণৰ নিমিত্তে আমি কি কৰম কৰিব লাগে? কেৱল কিৰ্তন কৰি থাকিলেই মানুহৰ মন পালটন হব নে? পাদুৰি চাহাবে উত্তৰ কৰিলে, ন হই য়োৰ ডাই, আমি কেৱল ইয়ৰৰ বাক্য কিৰ্তন কৰি থাকিলে মানুহৰ মন পালটন ন হই । পুচাৰকে সুধিলে, তেন্তে আৰু কি কৰম কৰিব লাগে? চাহাবে কলে, তুমি খ্ৰিষ্টক বস্ত্ৰ ভাৱে পিন্ধিবা, তেহে জগতৰ পাপি লোকৰ মন পালটিব । খ্ৰিষ্টক বস্ত্ৰকৈ পিন্ধাব কি অৰ্থ চাহাব? খ্ৰিষ্টক বস্ত্ৰ ভাৱে পিন্ধাব অৰ্থ এই, সকলো ভাৱে ধৰ্ম্মৰ সজ আচৰন কৰি অত্যন্ত বিশ্বাসি প্ৰাৰ্থনা কৰাই তেঁওক বস্ত্ৰকৈ পিন্ধা হই । তুমি জেতিয়া কিৰ্তন কৰিবলৈ জোআ, তেতিয়া নতু তাত মনত পিন্ধি অত্যন্ত প্ৰাৰ্থনাৰে জোআ । তোমাৰ সকলোবোৰ কথা সুনাবিলাকে তোমাৰ সজ আচৰন দেখি তোমাৰ স্বৰগত থকা পিতৃক স্তুতি কৰিব ।

য়াকোবৰ বহু দিনিয়া জাভা ।

Chap. IX — Jacob, or the long Journey.

ভেতিয়া যাকোবে তাৰ পৰা জাভা কৰি ভালমান দিন গৈ, পাচে সৰহ বন থকা এক ঠাই পালেহি, আৰু তাতে নাদৰ ওপৰত এটা নৰ সিল আছিল। বহু চাগ মেৰ চাগবিলাক আৰু মানুহ কেতবিলাক মেৰৰ লগত তাৰ চাৰিও কালে থাকিছিল। এই মানুহবিলাক মেৰ বখিৰা। যাকোবে জি দেশত আছিল, সেই দেশত নিচেই অলপ পানি হোআত, তেঁও নাদ দেখি বৰ বহু পাব পাই।

য়াকোবে মেৰ বখিৰাবিলাকত সুখিলে, লাবান নামেৰে এটা মানুহক ভোমোলাকে জানা নে?

সিহঁতে কলে, হই আমি জানো।

য়াকোবে সুখিলে, সি ভাল আচে নে?

মেৰ. বখিৰাবিলাকে উত্তৰ দি কলে, সি ভাল আচে, আৰু দেখা, সেয়া তাৰ জিক এক বাহেল মেৰবিলাকে সৈতে আহিচে।

ইয়াকে সুনি যাকোবে বৰ আনন্দ পালে, কিয়নো বাহেল তাৰ ভতিজা হই। সি লৰি গৈ তাইক চুমা দিলে, আৰু বৰকৈ কন্দন কৰিলে।

কি কাৰনে যাকোবে কন্দন কৰিলে?

মই ভাবিচো, সি আনন্দতে কান্দিলে, কিয়নো কেতিয়াবা কেতিয়াবা মানুহবিলাকে আনন্দতে কন্দন কৰে। বহু দিনলৈ যাকোবে কোনো মিতিৰ দেখিবলৈ নে পাই, তাৰ ভতিজা বাহেলক দেখি বৰ বহু পালে।

মই ভোমাৰ ভতিজা যাকোব, বহু দুইবৰ পৰা আহিচোঁ, এনে কথা ন কলে মানে যাকোব কোন বুলি বাহেলে নে জানিলে।

ভেতিয়া বাহেলে লৰি গৈ বাপেক লাবানক কলে, মোৰ ভতিজা যাকোব আহিল, নাদৰ পাৰতে বহি থকা দেখা পালোঁ।

ভেতিয়া লাবানে আনন্দ পাই যাকোবক লগ পাবলৈ গল, আৰু তাক চুমা দি কলে, তুমি মোৰ হবলৈ আছা, মই ভোমাৰ মোমাই হওঁ।

লাবানত যাকোবে মেৰ বখিৰা হম বুলি কো-

আত সি লাবানৰ চাকৰ হল। যাকোব হলে ভাল মেৰ বখিৰা আছিল, আৰু বাতি সিহঁত আৰু ভালুকবিলাকৰ পৰা মেৰবিলাক বাখিবলৈ পৰ দি থাকে। তেঁও দিনৰ তাপ আৰু বাতিৰ জাহলৈ মন ন কৰিলে।

লাবানৰ দুজনি জিক এক আছিল, আৰু সিহঁতে তাৰ ভাৰ্জা হবলৈ লাবানে যাকোবক দিলে, এই দৰে যাকোবৰ দুজনি ভাৰ্জা হল। এতিয়াৰ মানুহবিলাকৰ দুজনি ভিৰোভা হব নে পাই; কিন্তু ভেতিয়া হলে দুজনি বা অধিকো লব পাৰে।

ইহঁৰে যাকোবক ভালমান সন্তান দিলে। সিহঁত সৰহ হোআৰ কাৰনে মই ভোমোলাকক সিহঁতৰ নাম ন কঁও। যাকোবে বহু দিনলৈকে তাৰ লৰা ভিৰোভা সৈতে কেতবিলাক ডাঙু ঘৰত থাকিলে। তেঁও লাবানৰ মেৰবিলাক বাখিছিল, আৰু লাবানে কেতবিলাক মেৰ তেঁওৰ আপোনাৰ হবলৈ দিলে। ইহঁৰে অজিকাৰ কৰাৰ দৰে যাকোবৰ খাবলৈ পিঞ্জিৰলৈ সকলো আছিল, কিয়নো ইহঁৰে সদাই আপোনাৰ অজিকাৰ বাখে।

কিন্তু যাকোবে তাৰ পিজি মাজি আৰু কিনান দেশ জি ঠাইত সি সৰু কালত আছিল, তাক পাহৰি নোআবিলে। ইহঁৰে আব্রাহামৰ ইচাকক আৰু তাৰ আপোনাৰ সন্তানবিলাকক কিনান দেশ দিব বুলি অজিকাৰ কৰা তেঁও জানিছিল, আৰু আকও তাত বসতি কৰিবলৈকো ইচা কৰিলে।

জিবিলাক ভাল মানুহ পুথমে কিনান দেশত থাকিলে, সিবিলাকৰ আৰু সিবিলাকৰ ভাৰ্জাবিলাকৰ নাম তলত লিখিম, মনত ৰাখিবা।

আব্রাহাম।

চাৰাই।

ইচাক।

ৰিবকা।

য়াকোব।

জিরা আৰু বাহেল।

প্ৰাৰ্থনাৰ গুন ।

Wonders of Prayer.

আব্ৰাহামৰ ঘৰ গিৰিএ প্ৰাৰ্থনা কৰাত ইচাকলৈ বিবৰ্কাৰ ভাৰ্জা ভাৱে পালে । মোগাই ইশ্বৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰাত সাগৰৰ মাজেই সুকাই বাট ওলাল । আৰু বাৰ প্ৰাৰ্থনা কৰাত আমা-লেকৰ সৈন্য সকলক পৰাজই কৰিলে । যিহোচুআই প্ৰাৰ্থনা কৰাত আধানৰ জগৰ প্ৰকাশ হল । হানাই প্ৰাৰ্থনা কৰাত চিমুএল লৰা জন-মিল । দাৱিদে প্ৰাৰ্থনা কৰাত অহিধোকলে আত্মা দ্ৰুতি হল । যিহোশ্যাকটে ইশ্বৰলৈ মিন-তি কৰাত তাৰ সৰু সকল উভতি গল । যিচয়্য আৰু হিজিকিয়াই প্ৰাৰ্থনা কৰিলত একে বাতিতে আচুৰিয়া ফৌজৰ ১৮৫,০০০ সেনা মৰিল । দানিয়েল প্ৰাৰ্থনা কৰাত বজাৰ দৰ্শনৰ অৰ্থ বুজা গল । দানিয়েল আৰু বাৰ প্ৰাৰ্থনা কৰাত লিথৰ মুখ বন্ধন কৰা হল । মৰ্দিখাই আৰু এষ্টবে লখোন কৰাত তিনি দিনৰ মূৰত হামা-নে আপুনি সজা সালত ফাঁচি গল ।

এলিয়াই প্ৰাৰ্থনা কৰিলত, তিনি বছৰ চ মা-হলৈ দেশত বৰধুন ন হল । আৰু বাৰ প্ৰাৰ্থনা কৰাত বৰধুন আনিলে । এলিয়াই প্ৰাৰ্থনা কৰাত য়দান নদিএ তেঁওলৈ বাট দিলে । আৰু বাৰ প্ৰাৰ্থনা কৰি মৰা ল'ৰাৰ জিৱন দিলে । মণ্ডলিৰ লোকে প্ৰাৰ্থনা কৰাত ইশ্বৰৰ দূতে পিতৰক বন্দি সালৰ পৰা মুকলি কৰিলে; কিয়-নো সাধু লোকৰ অত্যন্ত প্ৰাৰ্থনাই অনাদি জনৰ কানত পৰে । সেই কাৰনে অত্যন্ত প্ৰাৰ্থনা কৰা । আৰু ভোম্বাৰ প্ৰাৰ্থনা যদি এতিয়া নু সূনে, তেও বহু বছৰৰ মূৰতো ইশ্বৰে তাক সি-ধি কৰিব । মানুহে জেতিয়া সলাৰ গুটি বই, তেতিয়া একে বাৰে কেতবোৰ গজে; কিন্তু কেতবোৰ বহু মাহৰ মূৰতহে গজে, সেই ৰূপে সাধু লোকৰ বিদ্বানি প্ৰাৰ্থনা পোনে পোনে নু সুনিলেও অনেক বছৰৰ মূৰত সুনিব । এই কাৰনে ইশ্বৰে মোৰ প্ৰাৰ্থনা নু সুনিলে বুলি নিবলা ন হ'ব । মানুহ অবিদ্বানি হলেও ইশ্বৰ অবিদ্বানি হৈ আপোনাকে আনৈ কৰিব নো-আবে । আমাৰ জিৱন্ত পৰম ইশ্বৰেই বিদ্বানি লোকৰ প্ৰাৰ্থনা সুনোতা, আৰু তাৰ উত্তৰ দিও-তা ইশ্বৰ ।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ২২ ।

Ancient Assam History.—Conclusion.

১৫৬৬ সঁকৰ মাহৰ ১৭ দিন জাঁওতে লা-কো বৰ পাত্ৰক মাৰিলে; লাকো বৰ পাত্ৰৰ জিএক, লাপ্লুপ গোহাঁইৰ মাকক বৰ কুঁঅৰি ভাঙিলে । দিহিজিয়া সৰিয়হ বুৰা গোহাঁইৰ ভনিএক, কুকুৰে খোআ গোহাঁইৰ মাকক বৰ কুঁঅৰি পাতিলে । পাচে কুকুৰে খোআ গো-হাঁইৰ মাক, বৰ জনা আই কুঁঅৰি দেৱে লাপ-লুপ গোহাঁইৰ ভায়েক ঞঁকুআ গোহাঁইক বজা দেৱত লগাই হেমন বাৰিত খোআইচিলে । এদিন কুকুৰে খোআ গোহাঁইৰ মাক, বৰ জনা আই কুঁঅৰি দেৱে ঞঁকুআ গোহাঁইক ভাত ঞা-বলৈ মাতি নিলে, ভাত ঞাঁওতেই গাত কামোৰ মাৰিলে । লাপ্লুপ ককায়েকলৈ মনত পৰি এই কথা কুকুৰে খোআ গোহাঁইৰ মাক, বৰ জনা আই কুঁঅৰি দেৱে বজা দেৱত লগা-লে, বজা দেৱে সুনি ধাকিল । এদিন বজা দেৱে ঞঁকুআ গোহাঁইক দেখি মনত অলন্তো-কৈ হেমন বাৰিৰ পৰা ভোগ বাৰিত ধলৈহি । আত পাচে নৰিয়া বজা দেৱে চুজি মাৰিব-লৈ পাঠালে, দিলিহিয়াল সুকুলা হুদু বুৰা গো-হাঁই ১, কেন্দুগুৰিয়া বৰ পাত্ৰ ১; এই দুই দিকৰজে গৈ, মাখনোআত বলগৈ । বুৰা ঘো-বা কৌঅৰে, পিকচাই চেটিয়া, এই দুয়ে বুৰৈএ দি গৈ, ঘৰ পুৰিলে, ধান কচু কাটি ওলাই আহিল । ডাঙ্গৰিয়া সকলে আগুআ চকিয়াল ৰূপাই হাজৰকিয়াক গৰ বাস্তিৰলৈ বাঁহ কাটি আনিব দিলে । ৰূপাই হাজৰকিয়া বাঁহ আ-নোতে চুজিএ ৰূপাই হাজৰকিয়াকে মুখ্য কৰি ঞকুৰি মানুহ কাটিলে । আৰু চুজি গোটা দি-একে, আই কুঁঅৰি দেৱে পাঠাইচে বুলি চিন মাৰি দিহিজিয়া বৰ গোহাঁইৰে, দিলিহিয়াল সুকুলা হুদু বুৰা গোহাঁইৰে কোঁঠ লোমাই আই কুঁঅৰি দেৱৰ কথা কৈ বাজা ললে । ডাঙ্গ-ৰিয়া দুজনাও আই কুঁঅৰি দেৱৰ বাজা সুধি, মিচাকৈ জোআ চুজিক কাপৰ এজোৰ দি বি-দাই দিলে । চুজিএ গৰৰ বাজ হৈ বোলে, গোহাঁইবোৰৰ কাপৰ এজোৰ আনিলোঁ, আ-

কে জে তৰ্কিৰ নোআবিলে, আমাক নো কেনে-
কৈ মাৰিব? এই বুলি চুজি উলটি পলাই গল।
পাচে মাঘনোআৰ পৰা বান্দৰ ডেহাত বল-
গৈ। ভাবে পৰা চুজিক জিগালা কৰিবলৈ
জাঁওতে আমাৰ বডাহ গিলা প্ৰসূখে ইহ চৰাত
৫০০ ন মানুহ চুজিএ কাটিলে। দিহিঙ্গিয়া
বৰ গোহাঁইয়ে দিহিঙ্গিয়াল বুৰা গোহাঁইৰ আ-
গত বোলে, চুজি ভালৰ বান্দৰ তাক আমি ধৰি-
বলৈ পাম নে কি? আমি ওলাই হুহু কি জাঁও,
জদি জগৰ লাগে মই গা কৰিচোঁ; মোৰ ভনি
বৰ কুঁআৰি ইমান কথাৰে বাধিব নোআবিল
নে কি? এই বুলি ডাঙৰিয়া দুজনা হুহু কি
আছিল। বজা দেৱে এই কথা সুনি দিহি-
ঙ্গিয়াল সুকুলা হুহু বুৰা গোহাঁইকে, দিহিঙ্গিয়া
বৰ গোহাঁইকে, দুইকো দাই ধৰি ডাঙিলে।
পাচে পুনৰ চলিয়া চেকেৰি এটা চুজিৰ বজা
হৈ আছিল। চুজিক মাৰিবলৈ বজা দেৱে চপ-
ৰা ধোআ বৰ গোহাঁইকে হাতি সুৰিয়া ফুক-
নকে পাঁচিলে। পচিমে বৰ গোহাঁই উজাই
দিহিঙ্গে দি আটিয়া বাৰিত বলগৈ। হাতি সুৰি-
য়া ফুকন আখো মুখে দি বাট কাটি গৈ আ-
টিয়া বাৰিত বৈ, চুজিৰ ঘৰ পুৰি ধানো আ-
নিলে; মানুহ, গৰু, কিচু লৈ ওলাই আহিল।
বৰ গোহাঁয়ো পৰ্বতৰ মাঁতিএ দি চুজিৰ ঘৰ
পুৰি মানুহ, গৰু ধৰি পচিমে জাঁওতে চিকৰা
হাবিত জুপি, চপৰা ধোআ বৰ গোহাঁইক চুজিএ
কাঁৰ একাটি মাৰিলে। বৰ গোহাঁই ভাতে দি-
না দিয়োক থাকি, চুজি ঘাটে মাৰি কাটি গৰু,
মানুহ লৈ, হাটৈএ দি ওলাই আহিল। পাচ
বচৰে এবাৰ খান কাটিলেগৈ। চুজি জি আ-
ছিলে ধাবলৈ নে পাই সকলো আহি বৰিলেহি।

১৫৬৭ সঁকত কচাৰি বিৰদৰ্পো নামে বজা
এটা মৰজিএ দি পঠালে; জেজুক, ফুৰা মলৈক
কলিয়াবৰে দি পঠালে; দুয়ো আহি চকি পা-
লতহি আমাৰ চকিয়ালে সুখিলে, ভইত কি কা-
বনে আহিচ? কচাৰিৰ দুই মানুহে বোলে, আ-
মাক প্ৰতিৰ কাৰনে হেডেঘেৰ বজা পঠাই-
চে, আমাৰ দুই ঠাইৰ চকিয়ালে আহি বৰ
বৰুআতো বৰ চেটিৱাতো কলেহি। বৰ বৰুআও

বৰ চেটিৱাও, বজা বৰুআলৈ জনাই, বৰ চেটিৱাই
কুৰা মলৈক ভুলি বোজ বাজ দি ধলে। বৰ
বৰুআই কচাৰিৰ মজিন্দাৰক ভুলি, অনাদৰ কৰি
সুকটি চুকাৰ লগত দি কচাৰিৰ মজিন্দাৰক ফি-
দাই দি পঠালে।

পুনৰ কচাৰি বজাই পত্ৰ লিখিলে, তোমাৰ
আমাৰ উকিল গতগত প্ৰতিৰ কাৰনে চলি
গৈচে; তুমি এখন প্ৰতি গোট চেম কৰি,
আমাৰ পত্ৰ অনাদৰ কৰি মজিন্দাৰক কিবাই
পঠালা। আমি এখন পূৰ্ব নিবন্ধত থাকি,
ধৰম পথক আৰি প্ৰতিৰ কাৰনে উকিল পত্ৰ
পঠাও। তুমিও পূৰ্বনিবন্ধে অভেদ প্ৰতিৰ
কাৰনে জোমনে দিনে দিনে প্ৰতিক পাই, জে-
মন খান কৰিবা। এই ৰূপে পত্ৰ সন্দেল দি
কচাৰি বজা মজিন্দাৰকে, ডেৱেৰা মলৈকে পঠা-
লে। বৰ বৰুআই নিইত দুইক আনি ভুলি
প্ৰতিৰ কাৰন সুনি বজা দেৱলৈ জনাই পঠা-
লে; বজা দেৱে নিইত দুইক আনিব দিলে।
নিইত দুইকো অনাই ক্ৰমে তিনিও জনা ডাঙ-
ৰিয়াৰ ঠাইত ভুলি নিবন্ধেৰে বজা দেৱৰ ঠাইত
সেৱা কৰিলে। বজা দেৱে কচাৰিৰ পত্ৰ চাই
পুনৰ বাৰ প্ৰত্যুত্তৰ লিখিলে। পূৰ্বাপৰেও আ-
মাৰ হেডেঘেৰৰ ধাপিত লাক্ষিত, জি হেডুকে
ডাহাৰ কাৰনে তোমাৰ আমাৰ অভেদ প্ৰতি
গোট চলি গৈচে; এখনো আমি সেই প্ৰতিতে
বহিচোঁ। তুমি জে উকিল অনাদৰ কৰি পঠা-
লা হেন জি লিখিলা, ধাপিত লাক্ষিত বেহহাৰ
পৰিত্ৰিয়াগ কৰি বিপৰিত কৰি পত্ৰ জেখন
পঠালা, তেখন তুমি প্ৰতি চেম কৰিলা, এখন
ধৰম পথক আৰি পূৰ্ব নিবন্ধে বেহহাৰ হৈলে
কিহক প্ৰতি গোট ন চলিব? এই বুলি পত্ৰ
সন্দেল লৈতে আমাৰ সিন্ধলিয়াল কটকিকে,
নাৱায়ন কটকিকে, লগত দি কচাৰিৰ মজিন্দাৰ-
কে, ডেৱেৰা মলৈকে বিদাই দিলে। আমাৰ
দুই কটকিক বোলে, মৰজিত জি ফুৰা মলৈ
আচে, তাক ভইতে লগত লৈ কচাৰি বজাৰ
ঠাইত দিবিগৈ।

পাচে আমাৰ দুই কটকিক গৈ, কচাৰিৰ
বলিদৰ্প নাৱায়ন বজাৰ ঠাইত পত্ৰ সন্দেল দি

প্ৰতিভা কাৰন কলে। পাচে কচাৰি বজা পজ
চাই ধাপিত সাক্ষিত বুলিবৰ সুনি, আমাৰ দুই
কটকিক দাই ধৰি বোলে, আমাক ভোৰ বজা
কাহানি ধাপিচে সাক্ষিতে? আমাৰ দুই কট-
কিএ বোলে, বজা সকলৰ অভিপ্ৰাই 'বজা সৰু-
লেহে জানে, বজাৰ বিশ্বাস আমি কেমনে জা-
নিব, আমাৰ মুখৰ বচন ন হই; পজৰ বচন
অনাখা কেমন লিখিব, সৰ্গদেও ইহঁতে পাজ
মন্ত্ৰি সৈতে বিচাৰ কৰি লিখিচে। পাচে কচা-
ৰি বজা পাজ মন্ত্ৰি সৈতে বিচাৰ কৰি, পূৰ্বে
এই জি কন্যা দি ধাপিচে, সেই সকলক সাক্ষিত
ধাপিত বোলে, এতিয়াও বুলিবাৰ পাই। জে-
মন জাৰ পজৰ নামে কৰন ন হটে, জেমনে
কন্যা দি বো ধাপোন্তে ধাপিত ধাপিত বোলে,
কেমনে ঘটিব; এধৰো পূব প্ৰসিদ্ধি থাকি
স্বৰন কৰি কন্যা দি ধাপিবৰ মনেহে সাক্ষিত
ধাপিত বোলে, পজভো লিখিচা, ভাল; আ-
পোনাৰ বচন বাধি আমালৈ কন্যা দিয়া
হওক। এমনে পজত লিখি পজ সন্দেহে সৈতে
মজিন্দাৰ, ডেবৰা দলৈক লগত দি আমাৰ দুই
কটকিক বিদাই দিলে। দুই কটকি আহি
পুনৰ বাৰ সৰ্গদেৱৰ চাইত ডাঙ্গৰিয়াৰ চাইত
পঢ়িলেচি, সৰ্গদেৱকো পজে সৈতে লেহা কৰি-
লেহি। পজে সন্দেহে সৈতে প্ৰতিভা কাৰন কৰি
কথাৰ কাহ্ননে কহিলে। কন্যাৰ কাৰন সুনি
"মহা বজাই ডাঙ্গৰিয়া সকলত সুখিলে, কন্যা
ধান দিবলৈ কোন ধনে বোলাইক? ডাঙ্গৰিয়া-
বোৰে বোলে, পূৰ্বে কন্যা দি অনন্তোণ পোজা
হৈচে; নিওন্তেও অনাদৰ কৰি নিলে; আকে
চাই আলা দি ধৰলৈহে ভাল; নিচই কৰি দি-
বলৈ ভাল ন হই জেন জানি, আমাৰ মহা
বজাৰ মনে কোন ধানি বোলে? মহা বজা বো-
লে, কন্যা দিব চাৰি আমাৰ জি মতে হাট হব,
ভাবো আমাৰো মাথুহে বেহা কিনা কৰি ধা-
কিব। চল কৰি একে ৰাতিএ কচাৰিৰ গাঁও
জাৰি আনিলে, জেহে ঘোৰ কোখৰ মান গুচে।
এই ধান নিচই কৰি কন্যা দিম হেন বুলি পজ
লিখি পুনৰ বাৰ নিভগিলাল ৰাম কটকিক পজ
সন্দেহ লহিতে লগত দিয়া কচাৰিৰ দুই কট

୦୭		୦୧		୦୨		୦୩		୦୪		୦୫		୦୬		୦୭		୦୮		୦୯		୧୦		୧୧		୧୨		୧୩		୧୪		୧୫		୧୬		୧୭		୧୮		୧୯		୨୦		୨୧		୨୨		୨୩		୨୪		୨୫		୨୬		୨୭		୨୮		୨୯		୩୦		୩୧		୩୨		୩୩		୩୪		୩୫		୩୬		୩୭		୩୮		୩୯		୪୦		୪୧		୪୨		୪୩		୪୪		୪୫		୪୬		୪୭		୪୮		୪୯		୫୦		୫୧		୫୨		୫୩		୫୪		୫୫		୫୬		୫୭		୫୮		୫୯		୬୦		୬୧		୬୨		୬୩		୬୪		୬୫		୬୬		୬୭		୬୮		୬୯		୭୦		୭୧		୭୨		୭୩		୭୪		୭୫		୭୬		୭୭		୭୮		୭୯		୮୦		୮୧		୮୨		୮୩		୮୪		୮୫		୮୬		୮୭		୮୮		୮୯		୯୦		୯୧		୯୨		୯୩		୯୪		୯୫		୯୬		୯୭		୯୮		୯୯		୧୦୦		୧୦୧		୧୦୨		୧୦୩		୧୦୪		୧୦୫		୧୦୬		୧୦୭		୧୦୮		୧୦୯		୧୧୦		୧୧୧		୧୧୨		୧୧୩		୧୧୪		୧୧୫		୧୧୬		୧୧୭		୧୧୮		୧୧୯		୧୨୦		୧୨୧		୧୨୨		୧୨୩		୧୨୪		୧୨୫		୧୨୬		୧୨୭		୧୨୮		୧୨୯		୧୩୦		୧୩୧		୧୩୨		୧୩୩		୧୩୪		୧୩୫		୧୩୬		୧୩୭		୧୩୮		୧୩୯		୧୪୦		୧୪୧		୧୪୨		୧୪୩		୧୪୪		୧୪୫		୧୪୬		୧୪୭		୧୪୮		୧୪୯		୧୫୦		୧୫୧		୧୫୨		୧୫୩		୧୫୪		୧୫୫		୧୫୬		୧୫୭		୧୫୮		୧୫୯		୧୬୦		୧୬୧		୧୬୨		୧୬୩		୧୬୪		୧୬୫		୧୬୬		୧୬୭		୧୬୮		୧୬୯		୧୭୦		୧୭୧		୧୭୨		୧୭୩		୧୭୪		୧୭୫		୧୭୬		୧୭୭		୧୭୮		୧୭୯		୧୮୦		୧୮୧		୧୮୨		୧୮୩		୧୮୪		୧୮୫		୧୮୬		୧୮୭		୧୮୮		୧୮୯		୧୯୦		୧୯୧		୧୯୨		୧୯୩		୧୯୪		୧୯୫		୧୯୬		୧୯୭		୧୯୮		୧୯୯		୨୦୦		୨୦୧		୨୦୨		୨୦୩		୨୦୪		୨୦୫		୨୦୬		୨୦୭		୨୦୮		୨୦୯		୨୧୦		୨୧୧		୨୧୨		୨୧୩		୨୧୪		୨୧୫		୨୧୬		୨୧୭		୨୧୮		୨୧୯		୨୨୦		୨୨୧		୨୨୨		୨୨୩		୨୨୪		୨୨୫		୨୨୬		୨୨୭		୨୨୮		୨୨୯		୨୩୦		୨୩୧		୨୩୨		୨୩୩		୨୩୪		୨୩୫		୨୩୬		୨୩୭		୨୩୮		୨୩୯		୨୪୦		୨୪୧		୨୪୨		୨୪୩		୨୪୪		୨୪୫		୨୪୬		୨୪୭		୨୪୮		୨୪୯		୨୫୦		୨୫୧		୨୫୨		୨୫୩		୨୫୪		୨୫୫		୨୫୬		୨୫୭		୨୫୮		୨୫୯		୨୬୦		୨୬୧		୨୬୨		୨୬୩		୨୬୪		୨୬୫		୨୬୬		୨୬୭		୨୬୮		୨୬୯		୨୭୦		୨୭୧		୨୭୨		୨୭୩		୨୭୪		୨୭୫		୨୭୬		୨୭୭		୨୭୮		୨୭୯		୨୮୦		୨୮୧		୨୮୨		୨୮୩		୨୮୪		୨୮୫		୨୮୬		୨୮୭		୨୮୮		୨୮୯		୨୯୦		୨୯୧		୨୯୨		୨୯୩		୨୯୪		୨୯୫		୨୯୬		୨୯୭		୨୯୮		୨୯୯		୩୦୦		୩୦୧		୩୦୨		୩୦୩		୩୦୪		୩୦୫		୩୦୬		୩୦୭		୩୦୮		୩୦୯		୩୧୦		୩୧୧		୩୧୨		୩୧୩		୩୧୪		୩୧୫		୩୧୬		୩୧୭		୩୧୮		୩୧୯		୩୨୦		୩୨୧		୩୨୨		୩୨୩		୩୨୪		୩୨୫		୩୨୬		୩୨୭		୩୨୮		୩୨୯		୩୩୦		୩୩୧		୩୩୨		୩୩୩		୩୩୪		୩୩୫		୩୩୬		୩୩୭		୩୩୮		୩୩୯		୩୪୦		୩୪୧		୩୪୨		୩୪୩		୩୪୪		୩୪୫		୩୪୬		୩୪୭		୩୪୮		୩୪୯		୩୫୦		୩୫୧		୩୫୨		୩୫୩		୩୫୪		୩୫୫		୩୫୬		୩୫୭		୩୫୮		୩୫୯		୩୬୦		୩୬୧		୩୬୨		୩୬୩		୩୬୪		୩୬୫		୩୬୬		୩୬୭		୩୬୮		୩୬୯		୩୭୦		୩୭୧		୩୭୨		୩୭୩		୩୭୪		୩୭୫		୩୭୬		୩୭୭		୩୭୮		୩୭୯		୩୮୦		୩୮୧		୩୮୨		୩୮୩		୩୮୪		୩୮୫		୩୮୬		୩୮୭		୩୮୮		୩୮୯		୩୯୦		୩୯୧		୩୯୨		୩୯୩		୩୯୪		୩୯୫		୩୯୬		୩୯୭		୩୯୮		୩୯୯		୪୦୦		୪୦୧		୪୦୨		୪୦୩		୪୦୪		୪୦୫		୪୦୬		୪୦୭		୪୦୮		୪୦୯		୪୧୦		୪୧୧		୪୧୨		୪୧୩		୪୧୪		୪୧୫		୪୧୬		୪୧୭		୪୧୮		୪୧୯		୪୨୦		୪୨୧		୪୨୨		୪୨୩		୪୨୪		୪୨୫		୪୨୬		୪୨୭		୪୨୮		୪୨୯		୪୩୦		୪୩୧		୪୩୨		୪୩୩		୪୩୪		୪୩୫		୪୩୬		୪୩୭		୪୩୮		୪୩୯		୪୪୦		୪୪୧		୪୪୨		୪୪୩		୪୪୪		୪୪୫		୪୪୬		୪୪୭		୪୪୮		୪୪୯		୪୫୦		୪୫୧		୪୫୨		୪୫୩		୪୫୪		୪୫୫		୪୫୬		୪୫୭		୪୫୮		୪୫୯		୪୬୦		୪୬୧		୪୬୨		୪୬୩		୪୬୪		୪୬୫		୪୬୬		୪୬୭		୪୬୮		୪୬୯		୪୭୦		୪୭୧		୪୭୨		୪୭୩		୪୭୪		୪୭୫		୪୭୬		୪୭୭		୪୭୮		୪୭୯		୪୮୦		୪୮୧		୪୮୨		୪୮୩		୪୮୪		୪୮୫		୪୮୬		୪୮୭		୪୮୮		୪୮୯		୪୯୦		୪୯୧		୪୯୨		୪୯୩		୪୯୪		୪୯୫		୪୯୬		୪୯୭		୪୯୮		୪୯୯		୫୦୦		୫୦୧		୫୦୨		୫୦୩		୫୦୪		୫୦୫		୫୦୬		୫୦୭		୫୦୮		୫୦୯		୫୧୦		୫୧୧		୫୧୨		୫୧୩		୫୧୪		୫୧୫		୫୧୬		୫୧୭		୫୧୮		୫୧୯		୫୨୦		୫୨୧		୫୨୨		୫୨୩		୫୨୪		୫୨୫		୫୨୬		୫୨୭		୫୨୮		୫୨୯		୫୩୦		୫୩୧		୫୩୨		୫୩୩		୫୩୪		୫୩୫		୫୩୬		୫୩୭		୫୩୮		୫୩୯		୫୪୦		୫୪୧		୫୪୨		୫୪୩		୫୪୪		୫୪୫		୫୪୬		୫୪୭		୫୪୮		୫୪୯		୫୫୦		୫୫୧		୫୫୨		୫୫୩		୫୫୪		୫୫୫		୫୫୬		୫୫୭		୫୫୮		୫୫୯		୫୬୦		୫୬୧		୫୬୨		୫୬୩		୫୬୪		୫୬୫		୫୬୬		୫୬୭		୫୬୮		୫୬୯		୫୭୦		୫୭୧		୫୭୨		୫୭୩		୫୭୪		୫୭୫		୫୭୬		୫୭୭		୫୭୮		୫୭୯		୫୮୦		୫୮୧		୫୮୨		୫୮୩		୫୮୪		୫୮୫		୫୮୬		୫୮୭		୫୮୮		୫୮୯		୫୯୦		୫୯୧		୫୯୨		୫୯୩		୫୯୪		୫୯୫		୫୯୬		୫୯୭		୫୯୮		୫୯୯		୬୦୦		୬୦୧		୬୦୨		୬୦୩		୬୦୪		୬୦୫		୬୦୬		୬୦୭		୬୦୮		୬୦୯		୬୧୦		୬୧୧		୬୧୨		୬୧୩		୬୧୪		୬୧୫		୬୧୬		୬୧୭		୬୧୮		୬୧୯		୬୨୦		୬୨୧		୬୨୨		୬୨୩		୬୨୪		୬୨୫		୬୨୬		୬୨୭		୬୨୮		୬୨୯		୬୩୦		୬୩୧		୬୩୨		୬୩୩		୬୩୪		୬୩୫		୬୩୬		୬୩୭		୬୩୮		୬୩୯		୬୪୦		୬୪୧		୬୪୨		୬୪୩		୬୪୪		୬୪୫		୬୪୬		୬୪୭		୬୪୮		୬୪୯		୬୫୦		୬୫୧		୬୫୨		୬୫୩		୬୫୪		୬୫୫		୬୫୬		୬୫୭		୬୫୮		୬୫୯		୬୬୦		୬୬୧		୬୬୨		୬୬୩		୬୬୪		୬୬୫		୬୬୬		୬୬୭		୬୬୮		୬୬୯		୬୭୦		୬୭୧		୬୭୨		୬୭୩		୬୭୪		୬୭୫		୬୭୬		୬୭୭		୬୭୮		୬୭୯		୬୮୦		୬୮୧		୬୮୨		୬୮୩		୬୮୪		୬୮୫		୬୮୬		୬୮୭		୬୮୮		୬୮୯		୬୯୦		୬୯୧		୬୯୨		୬୯୩		୬୯୪		୬୯୫		୬୯୬		୬୯୭		୬୯୮		୬୯୯		୭୦୦		୭୦୧		୭୦୨		୭୦୩		୭୦୪		୭୦୫		୭୦୬		୭୦୭		୭୦୮		୭୦୯		୭୧୦		୭୧୧		୭୧୨		୭୧୩		୭୧୪		୭୧୫		୭୧୬		୭୧୭		୭୧୮		୭୧୯		୭୨୦		୭୨୧		୭୨୨		୭୨୩		୭୨୪		୭୨୫		୭୨୬		୭୨୭		୭୨୮		୭୨୯		୭୩୦		୭୩୧		୭୩୨		୭୩୩		୭୩୪		୭୩୫		୭୩୬		୭୩୭		୭୩୮		୭୩୯		୭୪୦		୭୪୧		୭୪୨		୭୪୩		୭୪୪		୭୪୫		୭୪୬		୭୪୭		୭୪୮		୭୪୯		୭୫୦		୭୫୧		୭୫୨		୭୫୩		୭୫୪		୭୫୫		୭୫୬		୭୫୭		୭୫୮		୭୫୯		୭୬୦		୭୬୧		୭୬୨		୭୬୩		୭୬୪		୭୬୫		୭୬୬		୭୬୭		୭୬୮		୭୬୯		୭୭୦		୭୭୧		୭୭୨		୭୭୩		୭୭୪		୭୭୫		୭୭୬		୭୭୭		୭୭୮		୭୭୯		୭୮୦		୭୮୧		୭୮୨		୭୮୩		୭୮୪		୭୮୫		୭୮୬		୭୮୭		୭୮୮		୭୮୯		୭୯୦		୭୯୧		୭୯୨		୭୯୩		୭୯୪		୭୯୫		୭୯୬		୭୯୭		୭୯୮		୭୯୯		୮୦୦		୮୦୧		୮୦୨		୮୦୩		୮୦୪		୮୦୫		୮୦୬		୮୦୭		୮୦୮		୮୦୯		୮୧୦		୮୧୧		୮୧୨		୮୧୩		୮୧୪		୮୧୫		୮୧୬		୮୧୭		୮୧୮		୮୧୯		୮୨୦		୮୨୧		୮୨୨		୮୨୩		୮୨୪		୮୨୫		୮୨୬		୮୨୭		୮୨୮		୮୨୯		୮୩୦		୮୩୧		୮୩୨		୮୩୩		୮୩୪		୮୩୫		୮୩୬		୮୩୭		୮୩୮
----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--	-----

এই অঙ্কবিলাকৰ খোলোচা । কা আদি
ভাও অন্ত, এই মহোটা কথা, ওপৰৰ মুক্ত আদি
চিহ্না অন্ত, সেই বাবেটা কথাবে পুৰুষটক পুৰ-
মেৰে, দুভিন্নটক দুভিএৰে এই ৰূপে মিনাই
কোণ কৰে; কা-মুত ১, কাপ-চান ২, ভাপ-বাও
৩, এই ৰূপে ৬০ বছৰলৈকে নীকৰ নাম দিএ।
৬০ বছৰ এক ভাওচিহ্নাই হই।

মৰনৰ ভই হেলা কৰা এজনৰ কথা।

Of one who feared not Death.

হজাৰি দেশৰ এজন খ্ৰিষ্টিয়ান বজাই এদিন আপোনাৰ মনত বৰ বিৰাকুল পাইছিল, তেন্তে বজাৰ ভায়েকে ঠেঁঙত সুধিলে, তোমাৰ মনত কিয় এনে চিন্তাৰে বিৰাকুল হৈচা? তাতে বজাই মাত লগাই কলে, হে ভাই, পৰম ইশ্বৰৰ আগত মই মহা অপৰাধি হৈচোঁ; সেই নিমিত্তে মৰন আৰু বিচাৰৰ সময়ত ইশ্বৰৰ সাখ্যাতে থিয় হ'ব লাগিব, এই দুই কথাতে মোৰ মনত অতি ভই জনমিচে। তাতে বজাৰ ভায়েকে ইহি কলে, এনে বিস্ময়ত চিন্তা কৰা আপোনাৰ উচিত ন হ'ই, ইয়াতে কেৱল মনৰ সুখহে গুচে। তাতে বজাই একো উত্তৰ ন কৰি ভায়েকক কুললে বিদাই দিলে।

ভেতিয়া সেই দেশত এনে ৰাজ আগ্যা আছিলে, বজাৰ চাউতান্নে কোনো ঘৰৰ দুআৰ সুখত থিয় হৈ ভেঁৰি বজাই, সেই ঘৰৰ গিৰিহেভেই বাহিৰলৈ ওলাই আহে, আৰু চাউতান্নে তাকে ধৰি ৰাজ আগ্যা মতে পান দণ্ড কৰে। এই ৰূপে সেই দিনত দুপৰ নিলা জোআত বজাই চাউতান্নক মাতি আনি ঠেঁঙৰ ভায়েকৰ ঘৰৰ দুআৰ সুখত ভেঁৰি বজাবলৈ আগ্যা কৰিলে। তাতে চাউতান্ন গৈ ভেঁৰি বজালত বজাৰ ভায়েকে ভেঁৰিৰ মাত সুনি আৰু চাউতান্নকো দুআৰ সুখত থিয় হৈ থকা দেখি মহা ভই পালে। সেই কাৰনে অতি বেগেৰে আহি বজাৰ চৰনত পৰি এই ৰূপ কাকুতি কৰিব খবিলে, হে মহাৰাজ, আপোনাৰ আগত মই কি অপৰাধ কৰিলোঁ? ভেতিয়া বজাই উত্তৰ দি কলে, হে ভাই, মোৰ অহিতে তুমি একো দোস কৰা নাই; কিন্তু তুমি মোৰ চাউতান্নক দেখি জে ইমান ভয়ানক হ'লা, তেন্তে ইশ্বৰৰ আগত মহা অপৰাধি হোআত ঠেঁঙৰ মহা সোধত থিয় হ'বলৈ ভই হ'ব নে পাই নে? অৰ্থাত নিচয়ে ভই কৰিব পাই।

হে পৰ্বা লোক সকল, আমাৰ সকলোৰে কৰ্মৰ উত্তৰ দিবলৈ ইশ্বৰৰ মহা সোধ কৰা দিনত আমি ঠেঁঙৰ আগত নিচয়ে থিয় হ'ব

লাগিব। এই হেতুকে সেই মহা ভয়ানক দিনৰ নিমিত্তে ঘনে ঘনে চিন্তা কৰি প্ৰতি জনৰ মনত ৰখা, এয়ে গিয়ানি লোকৰ উচিত কৰ্ম জানিবা।

ন. ল.

নিউতন পাদুৰি চাহাৰে কৈছিল, বোলে, জে-তিয়া মই স্বৰ্গ পাম, তেতিয়া মই তিনটা আচৰিত কথা দেখিবলৈ পাম। প্ৰথম, জি-বিলাক কেতিয়াও ভাত দেখিবলৈ মই আলা কৰা নাই, সেইবিলাকক দেখা পাম। দ্বিতীয়, জিবিলাকক দেখা পাবলৈ মই আলা কৰিলোঁ, এনে কোনোবিলাকক দেখিবলৈ নে পাম। ত্ৰিতীয়, আৰু আটাইতকৈ জি আচৰিত, মই আপোনাকে ভাত লোমোআ পাম।

গিত।

Oh where shall rest be found

মই কত জিৰনি পোও,
ক্লান্ত হৈ মনৰ বিস্ৰাম,
মাগৰ বা দিপৰ সিমালৈ
বিচাৰিলে নে পাম।

জি সুখ বিচাৰোঁ মই,
সঁপাৰত নাই উত্পন;
আনুসৰ পাচত আনুস ৰই,
মৰনৰ পাচ মৰন।

সেই পৰম আনুসে
ক্ৰন্দন ন হ'ব আৰ;
জি সুখ অনন্ত কাল থাকে,
প্ৰেমেই সেই সুখৰ সাৰ।

জি মৰন থাকিব,
তাৰ কেলেস নু চুকাই;
আহ, পানক কেনে জাভনা
যেৰি ধৰে সদাই।

হে ইশ্বৰ দয়াময়,
মোৰ জিহুত প্ৰয়োজন,
অনুগ্ৰহ সক্তি দান কৰোক,
জেন লাৰিয় সেই মৰন।

৩.

অনেক দেশৰ সন্বাদ

Journal of Events.

জি ভিনটা নগা লোকে অচমিয়া মানুহক মাৰি ঢকা দিছিল, নিইডক ১০ আগষ্ট তাৰিখত নিৰসাগৰত ফাঁচি দিয়া হল ।

মান দেশৰ পৰা বাজা আহিছে, তাত থকা সকলো কোঁজে গোট খাই আছে, বাৰিখাৰ অন্তত বাট আদি সুকালে এবাৰতিএ দি নাৱে আৰু বামেও উজাই গৈ আৱা বাজ নগৰত জুখ কৰিব। আৰু চিলট মনিপুৰৰ বাটে দিও সোমাবলৈ কৰ্ণানিৰ কোঁজে আহিব বুলি সুনিচোঁ ।

১৪ জুলাই তাৰিখত ৫ খন ডাপ জাহাজেৰে সৈতে এবাৰতি নদিএ উজাই কৰ্ণানিৰ সেনাবিলাকে প্ৰোম নগৰৰ ওচৰত এখন কোঁঠ পাই তাক আক্ৰমণ কৰি ললে । তাত পালে গিভলৰ বৰ টোপ ১০ টা; আৰু লোহাৰ টোপ ২০ গোট । লোহাবোৰ নদিত পেলালে, গিভলৰবোৰ জাহাজত ভুলি আনিলে । আৰু ডাঙ্গৰ বনু আ নাও কেইবা খনো পালে ।

কলিকতাৰ পৰা বাৰাকপুৰলৈ জোআ বাটত এজন আমেৰিকান মানুহে দিনে বাতিএ ঘণ্টাই পতি এক মাইল এক মাইল, এহেজাৰ মাইল ন হই মানে খোজ কাৰ্ছি জাম, এই কথাত আৰি বাস্তি ৮ মাৰ্চ তাৰিখত জাবলৈ ধৰি, ১২ এপ্ৰিলত সেই কৰম এঁটাই আৰিব ধন পালে । কিন্তু এইমান ঘনে টোপনি ভাঙ্গি ভাঙ্গি জোআত বৰ দুখ পাই মৰাৰ নিচিনা হৈও আৰিত উঠিল ।

কলিকতাত থকা স্তবৌ নামে এজন পাদুৰি চাহাবৰ ওচৰলৈ এজন ডেকা হিন্দু মানুহ গৈ খ্ৰিষ্টিয়ান সিয়া হবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে । পাচে চাহাবৰ লগত ধৰম সিকি সিকি এবচৰৰ মূৰত খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিৰ ভিতৰত গ্ৰাণ্ড হবলৈ থিৰ হলত তাৰ বাপেকে সুনি খব্ব মনেৰে আহি পুতেকক মাতি আনি বেগতে ডিঙ্গিত ধৰি চেপি মাৰিব খুজিলে । সেই দিনাই অনেক লাঠি ধৰা মানুহক লগত লৈ আৰুও আহি কোনো কোনো চাহাব লোকে নিবাৰন ন কৰা হলে, তাক নি মাৰিহেঁতেন

আগষ্টৰ ২১ তাৰিখত কলিকতাৰ আফ্ৰলড ইচাপুৰ নামে এখন ঠাইত দুজন লৰাই উমলি থাকোঁতে এটা কোঁটি মাগ দেখা পাই তাক ইটাৰে দলিৰাই আধা মৰা কৰিলে; পাচে ওচৰলৈ জোআত মাগে দুইটোক খুঁটিলে । পাচে মানুহ গোট খাই লৰাৰ মাকে কান্দি থকাত এটা মানুহে কটাৰিৰে দাবৰ মুখ অলপমান ফালি ভাতে মুখ দি ইপি ইপি বিল উলিয়ালে; পাচে দুটা লৰা জিলে ।

বাৰন বেনকৰু নামে এখন জাহাজত ৬০০ জন খেহ ভুলি লৈ কালিকৰ্ণিয়ালৈ জাবৰ নিমিত্তে ১৩ মেই তাৰিখত হুজুৰ নগৰ এৰি ১০ মাইলৰ বাট গলত কাপ্তান চাহাবে চই নলিয়া বন্দুক মাৰোঁতে অকস্মিতে আটাই নলি একে বাৰে ফুটি উঁওৰ বাঁও হাত ভাঙিলে । ভাতে আৰু জাব নোআৰি দেৱাই পাৰলৈ নগৰলৈ আকও উভতি আহিল ।

চেন্দুৰ নামে ইংৰাজি এখন জাহাজত নিলব ১৬০০ চন্দুক বোজা লৈ মক্কাট নগৰলৈ জাঁওতে ১৩ মেই তাৰিখৰ নিশাত বাচেলকৰা চটত লাগি হল । পুআতে আৰব লোকে অনেক নাৱেৰে আহি জাহাজত উঠি ধন দিলে একআম বুলি কলে, কিন্তু ক্ৰমে ডকা দিবলৈ ধৰি জাহাজৰ জি জি বস্ত্ৰ সকলোকে লুট কৰি নিলে ।

জোআ বচৰৰ ভিতৰত প্ৰাই ১৫,০০০ খেহ লোকে আপোন দেশ এৰি সোন খানিবলৈ কালিকৰ্ণিয়া দেশলৈ জাহাজবোৰত উঠি গল ।

১৮৪২। ৫০। ৫১, এই তিনি বচৰৰ ভিতৰত কুৰা উপদিপালৈ ১৮,২৩৩ জন বন্দিক আক্ৰিকৰ পৰা আনি বেচিলে ।

সিংগৰ নগৰত থকা এজন চাহাবে মেই মা হৰ ৫ তাৰিখত এই কথা লিখিছে । আজি এঘণ্টা মান বেগি উঠাত মই পঢ়িম কাললৈ চাই মেঘৰ নিচিনা বৰ কুঁজলি দেখিলোঁ, পুখমতে তাত দুখন ধেনু আছিল, পাচে সি দুখনিয়া হৈ মেৰ খালে । পাচে তাৰ সোঁ মাজত সুৰ্জৰ নিচিনা ডাঙ্গৰ বগা কোঁটি দেখা গল, আৰু কোঁটৰ

মাজত মোৰ আপোন নকচা দেখিলোঁ । মই লাখুটি দাঙিলে, ততো দান্দে, জেই পোনে হাত মেৰোঁ, ততো মেলে; পাচে গৰখিয়া এটাক ওচৰলৈ মাতি আনিলত তাৰো মুৰ্তি সেই দৰে দেখা গল, আৰ্চিও দেখাৰ দৰে হৈছিল ।

গত জাৰ কালিত বদাইলগু পুদেসত বৰ হিমৰ ওপৰত কোনো আচৰিত জন্তুৰ অনেক খোজ দেখা গল । সেই খোজ ঘোঁৰা পোআলিৰ নিচিনা, কিন্তু চাৰি ভৰি ন হই, দুই ভৰিয়া জন্তু, পোনে আগ পাচকৈ খোজ দি গৈচে, আন্দাজে কোনো চৰাইৰে খোজ; মাজে মাজে উৰি জোআৰ দৰে খোজ হেৰাই, পাচে আকও খোজ ওলাই; এই ৰূপে একে বাতিতে ২০ মাইল মানৰ বাট গৈছিল । খোজ পাই এবগত বা এমুঠন জাঁতৰ হই । কিন্তু এনে চৰাইৰ খোজ আগে পাচে দেখি জোআ নাই ।

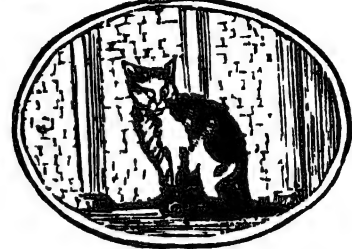
জোআ বচৰত আমেৰিকা দেশৰ চোআলিৰ এখন পৰ্হা লালিত এজন গাভৰু চোআলি বৰ সাহ আৰু গিয়ান হোআত কোনো কথাত ভই নে ধাই বুলি সকলোএ জানিলে । পাচে তাইৰ লখি এজনীএ বন্ধ কৰিবৰ নিমিত্তে মৰা মানুহৰ নিচিনা দিঘল বগা কাপৰ এখন লৈ আৰু মুখত বগা মাটি স্থহি অকস্মাতে তাইৰ আগত দেখা দিলে । তাকে দেখি সেই চোআলিএ বিচুৰ্টি হৈ মাটিত পৰিল, পাচে ততু পাই উঠিল, কিন্তু সেই কালৰে পৰা বলিয়া হল ।

মিনিচতা পুদেসৰ কাউৰি নদিৰ মুখত সিল হৈ জোআ ৪ টা মানুহ ৪ টা ঘোঁৰা পাইচে । কিমান দিনৰে পৰা তাত আচে কেরে নু বুজে, আন সিল জেনে টান, ভেনে, কিন্তু জিয়াৰ নিচিনা আকৃতি, মৰি সিল হোআতো একো লৰ নাই ।

কিজি মাভুলিত থকা লোৰি নামে এজন পাদুৰি চাহাবে লিখিচে, বোলে, এই চাইৰ মানুহ-বিলাক বৰ বাধ্যল । বারাতি নামে এক গামে মোক এলাৰি সিল দেখুআই বুলিলে, বোপায়ে ময়ে জিয়ান মানুহ খালো, এই সিলবিলাক

ভাৰ লেখ । পাচে মই সেই সিলবোৰ লেখাত ৮৭২ হল ।

আমেৰিকাৰ কোনোবিলাক পুদেসত কটিকা কিনিবলৈ আৰু খাবলৈকো নিষেধ কৰিলে, কোনোএ যদি সেই আগা ভাঙে, ধনৰ জৰিমনা কৰিব, এই নিৰ্বন্ধ কৰিচে ।

চেপ্তেম্বৰ, অৰ্থাত আহিনৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for September, A. D. 1850 ~ 1851

চেপ্তেম্বৰ	চান্দ	২য়	তৃত্ব	দিনমান	চেপ্তেম্বৰ	চান্দ	২য়	তৃত্ব	দিনমান
১	১৮	৪	১৮	১১১০৪	১৬	২	৫	০	১১১১০
২	১৯	৫	১৯	১১১০২	১৭	৩	৬	১	১১১১১
৩	২০	৬	২০	১১১০০	১৮	৪	৭	২	১১১১২
৪	২১	৭	২১	১১১১৮					
					১৯	০	১	৩	১১১১৫
৫	২২	১	২১	১১১১৬	২০	৬	২	৪	১১১১৩
৬	২৩	২	২২	১১১১৫	২১	৭	৩	৫	১১১১১
৭	২৪	৩	২৩	১১১১৩	২২	৮	৪	৬	১১১১০
৮	২৫	৪	২৪	১১১১২	২৩	৯	৫	৭	১১১০৯
৯	২৬	৫	২৫	১১১১০	২৪	১০	৬	৮	১১১০৮
১০	২৭	৬	২৬	১১১০৯	২৫	১১	৭	৯	১১১০৭
১১	২৮	৭	২৭	১১১০৭					
					২৬	১২	৮	১০	১১১০৫
১২	২৯	৮	২৮	১১১০৬	২৭	১৩	৯	১১	১১১০৪
১৩	৩০	৯	২৯	১১১০৪	২৮	১৪	১০	১২	১১১০২
১৪	৩১	১০	১	১১১০৩	২৯	১৫	১১	১৩	১১১০০
১৫	১	১১	২	১১১০১	৩০	১৬	১২	১৪	১১১০১

এই অকনোদই পত্ৰ যোঁৱ লিৰলাগবৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিলান চাপা খান্নাতে ঘাচে ঘাহে চাপ কৰ হৈচে । আদিত্তে দিলে বচৰত দায় এটকা, বচৰৰ যুৰত দিলে ৩১ চহহা ।

THE OROUNDO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by D. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam.

অক্ষনোদয়

৭ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ, ১৮৫২।

নম্বৰ ১।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, SEPTEMBER, 1852. NO. 9.

হিন্দু ধৰ্মৰ বিবৰন।

Religion of the Hindus.

হিন্দু সকলে জি জি পুথি ইশ্বৰে দিয়া বুলি জানে, তাক সাত্ৰ বোলে। বিষ্ণুৰ অপ-
সে অৱতাৰ হোআ জি বিয়াল, তেঁও আগৰ
বেদ ভাঙ্গি ৰিগ, জজুৰ, সাম, আখৰ, এই চা-
ৰি বেদ লিখিলে। ৰিগ বেদ কবিভাকৈ লি-
খা হৈছে; জজুৰ সাধাৰন ৰূপে লিখা আছে,

সাম বেদ গিত ৰূপ প্ৰাৰ্থনা; অখৰ বেদত
অনেক মন্ত্ৰ প্ৰাৰ্থনা আছে। চাৰি বেদ লক্ষি-
তেৰে লিখা হৈছে, ১১ খন পুথিত সম্পূৰ্ণ
বেদক এজন সেনাপতি চাহাৰে ব্ৰিটন্য মুচি-
য়ম, অৰ্থাত আচৰিত বস্ত্ৰৰ ভঁৰালত দিলে।

তাত বাজে উপবেদ নামেৰে আৰু চাৰি
খন পুথি আছে, সেইবিলাকৰ নাম আয়ুৰ,
ধনু, গন্ধৰ্ব, উগু নিতি। তাত বৈদ্য, গানিকা,

ক্ৰিষ্ণ, বসোতনু, সুতনু। এইবিলাকক জগনাথ বোলে।

মতস্য

কূৰ্ম

বৰাহ

নৰসিংহ

বামন

The Hindu Avatars—Fish, Tortoise, Boar, Man-lion, and Dwarf

নাচনি, বন কৰা, মন্দিৰ সজা, এই সকলো বিষয়া লিখা আছে।

ইয়াৰ বাহিৰে বেদান্তো আছে; তাৰ মাজত সিধ্যা, কল্প, ব্যাকৰন, সম্ভেদ, জ্যোতিষ, নিৰুক্ত, এই চই ভাগ আছে। তাত বাজে উপাঙ্গ সাত্ৰও আছে; তাৰ তিনি বিধ, পূৰ্বান, ধৰম সাত্ৰ, আৰু দৰ্শন। পূৰ্বান হলে ১৮ খন, আৰু উপপূৰ্বানো ১৮ খন আছে। পূৰ্বানৰ নাম; ১, কালিকা পূৰ্বান, অৰ্ধাত কালিকা পাৰ্বতীৰ কথা; ২, ব্ৰহ্মাণ্ড পূৰ্বান; ৩, ব্ৰহ্ম বৈবৰ্ত্তিক পূৰ্বান, তাত দেৱভাবিলাকৰ উত্পন্ন, আৰু গনেশ, ক্ৰিয়, দুৰ্গাৰ কথা আছে; ৪, পদ্ম পূৰ্বান, ৫৫,০০০ শ্লোক, তাত পদ্ম কুলৰ বিবৰন, আৰু বিষ্ণুৰ ষৈনি-এক লক্ষ্মীৰ বিবৰন; ৫, অগ্নি পূৰ্বান, ১৫, ৫০০ শ্লোক, তাত সকলো বিদ্যাৰ মূল; ৬, বিষ্ণু পূৰ্বান, ২৩,০০০ শ্লোক; ৭, সির পূৰ্বান, ২৪,০০০ শ্লোক; ৮, লিঙ্গ পূৰ্বান, ১১,০০০ শ্লোক; ৯, কন্দ পূৰ্বান, তাত সির ভৱানিৰ পুত্ৰক কাৰ্ত্তিকৰ কথা ওলাই; ১০, হৰিভা-লিকা আৰু সাৰিজি ব্ৰত; ১১, উত্কল খণ্ড আৰু কাসি খণ্ড; ১২, নাৰদীয় পূৰ্বান, ২৫, ০০০ শ্লোক; ১৩, মাৰ্কণ্ডেয় পূৰ্বান; ১৪, ভাগ্য পূৰ্বান; ১৫, বাহু পূৰ্বান; ১৬, মতস্য পূৰ্বান, ১৪,০০০ শ্লোক; ১৭, নৰসিংহ পূৰ্বান; ১৮, জগদন্ত পূৰ্বান, তাৰ ১২ খণ্ড পুৰি, ১৮,০০০ শ্লোক, তাৰ ভিতৰত ক্ৰিয়ৰ বিবৰন লিখা হৈ-চে; কৃষ্ণি আৰু জৰ্মানি ভাষাত এই পূৰ্বান উৰ্দ্ধা কৰি চাপা হন।

আৰু পূৰ্বানৰ লগত বামায়ন, মহা ভা-বত, এই দুই প্ৰধান কবিতা আছে। অজো-ধ্যাৰ বজা বামচক্ৰৰ সকলো কথা বাম্বিকিএ লিখি বামায়ন বচিলে। মহাভাৰতত ১,০০, ০০০ শ্লোকতকৈ অধিক আছে; তাত ভৰত বজাৰ সন্তান হোআ পাণ্ডু আৰু কুৰু, এই দুই কৈদৰ সকলো বন বিগ্ৰহ লিখা হৈচে।

আৰু জি পুৰি ধৰম সাত্ৰ বোলে, তাক মনুএ লিখিলে, সকলো হিন্দু বিধান আৰু দস্তব; দেৱতা আৰু স্মৃতি কৰাৰ কথাও তাত লিখা আছে।

আৰু উপাঙ্গৰ ত্ৰিভিৰ বিধক দৰ্শন বোলে। তাৰ মাজত নিয়াই সাত্ৰ, আৰু লক্ষ্যা, মি-মাংসা, এই তিনি সাত্ৰ আছে।

হিন্দুবিলাকৰ মতেৰে চুটা প্ৰধান বস্তু পুৰুষ প্ৰকৃতি; পুৰুষ বুলি ইষৰ, প্ৰকৃতি বুলি স্মৃতি। ইষৰ নিৰাকাৰে অকলে থাকিবলৈ ইচা ন কৰি সাকাৰ হৈ প্ৰকৃতি পুৰুষ ৰূপ ধৰি-লে; সেই নিমিত্তে সকলো স্মৃতি খন ইষৰৰ অংশ বুলি বুজে। এই ৰূপে মানুহ জন্ম আদি ইষৰৰ পৰা বেলেগ হোআত নানা দুখ নানা জনম পাই। পোক পৰুআ পৰ্জন্তে সকলো ৰূপে জনমে; কিছু ধৰমি হলে ভাল জাতত ওপজে, অধৰমি হলে হিন জাতিত বেয়া হৈহে জাই। পো নাতিএ পুণ্য কৰম কৰিলে পোক পৰুআৰ পৰা উখাৰ পাই বুলি কই। আৰু জি জনে বৰ ভক্তি প্ৰেম কৰে, সি নিৰ্বান মুক্তি পাই, অৰ্ধাত ইষৰত লই জাই।

আৰু বোলে, ইষৰ অকলে থকাত আলোভা

পৰশুৰাম

শ্ৰীৰাম

কৃষ্ণ

বোধ

কল্কি

The Hindu Avatars—Paru Ram, Sri Ram, Krishna, Budh, and Kolki.

জেন দেখি সিদ্ধি জেতিয়া কৰিবৰ ইচ্ছা হই, তেতিয়া প্ৰকৃতিত বাজে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ, এই তিনি ৰূপ ধৰিলে। পাচে সেই তিনিও একাৰীও জলত ডপল্যা কৰিছিল, তাতে প্ৰমান বুজিবৰ নিমিত্তে আদি প্ৰকৃতিএ গোলা নৰ ৰূপ ধৰি তিনিৰো গালৈ গল। ব্ৰহ্মা বিষ্ণুএ পানি চোআই খেদিলে। শিৱৰ গালৈ গলত পানিতে পাৰি বহি ডপল্যা কৰিলে, এই নিমিত্তে শিৱৰ ভাৰ্জা ঠেঁৱেই, আৰু সকলোকে জনমাইচে।

আৰু ইন্দ্ৰৰ এই আগা বুলি কই, ব্ৰহ্মাই সৃষ্টি, বিষ্ণুএ খুঁআই পিন্ধাই পালন কৰে, সেমত শিৱই সঁহাৰ কৰে। পাচে ব্ৰহ্মাই মানুহ সৃষ্টোতে প্ৰথমতে সুখৰ পৰা ব্ৰাহ্মন, বাহুৰ পৰা খেত্ৰিয়, উৰুৰ পৰা বৈশ্য, পাদৰ পৰা সূত্ৰ; জল খেদি মাটি উলিয়াই এই ৰূপে মাটিৰ পৰা সৃজা হল।

আৰু ইন্দ্ৰৰ নাম এই ৰূপে লিখে; বিষ্ণুৰ অৰ্থে অ, শিৱৰ অৰ্থে উ, ব্ৰহ্মাৰ অৰ্থে ম, এই তিনি আখৰ গোটালে ওঁ হই, সি বৰ গুপ্ত কথ্য, প্ৰায়ে গায়ত্ৰিৰ নিচিনা।

আৰু হিন্দু সাত্ৰত দহ অৱতাৰৰ কথা আছে, তাৰ মাজৰ ন অৱতাৰ গল, এক অৱতাৰ মাধোন আহিবলৈ আছে। সেইবিলাকৰ নাম আৰু কৰম এই।

১, মন্ত্ৰ্য অৱতাৰ। প্ৰলই জলেৰে পহ, পখি, পৰুআকে আদি কৰি সকলো নষ্ট হ'ল, আৰু বেদ সাত্ৰও হেৰাল। সেই সাত্ৰ

উলিয়াই আনিবলৈ বিষ্ণুএ বৰ ভাঙ্গৰ মাচৰ মেহ ধৰি পানিৰ তলৰ পৰা বেদ উলিয়াই প্ৰিথিৱিত প্ৰকাশ কৰিলে।

২, কুৰ্ম অৱতাৰ। দেৱতা অনুৰ সকলে অস্ত্ৰিত পাবৰ নিমিত্তে মন্দৰ পৰ্বতক মধনি তাঁৰ কৰি তাক বানুৰি সাপেৰে মেৰাই সাগৰক মধিবলৈ ধৰিলে; কিন্তু সেই পৰ্বত পানিৰ তল জোআত তাক কৰিব নোআবিলে, পাচে দেৱতাবিলাকে উপকাৰৰ নিমিত্তে বিষ্ণুত প্ৰাৰ্থনা কৰিলেগৈ। তাতে বিষ্ণুএ আপুনি কাচ ৰূপ ধৰি আপোন গিঠিত সেই পৰ্বত ভুলি দিলে, তাতে শিবিলাকে সাগৰক মধি অস্ত্ৰিত উলিয়ালে। পাচে মোহিনি ৰূপ ধৰি ঠেঁও অনুৰবিলাকক ভোল কৰাত অকল দেৱতাবিলাকে অস্ত্ৰিত খাবলৈ পালে।

৩, বৰাহ অৱতাৰ। প্ৰলই জলৰ পৰা প্ৰিথিৱিক ভুলিবলৈ বিষ্ণুএ বৰাহ মূৰ্তি ধৰি অৱতাৰ হল। প্ৰাৰ্থনিক উদ্ধাৰ কৰিবৰ পাচে হিবন্য নামে জি বৰ বলৱন্ত অনুৰ আছিল, তাক ঠেঁৱে বিকটা নাঁতেৰে চিৰি বধিলে।

৪, নৰসিংহ অৱতাৰ। হিবন্য নামে ককাই হিবন্য কলিপু নামে আন জি এটা অনুৰ আছিল, ব্ৰহ্মাই তাৰ ডপল্যাভ ভুট্ট হৈ, আকাশ, প্ৰিথিৱি, আৰু পানি, ইয়াৰ কোনো ঠাইত আৰু বাতি বা দিনত তোমাৰ মৰন নহওক; আৰু মানুহ দেৱতা বা পহুএ তোমাক কোনো অস্ত্ৰ সন্ত্ৰেৰে নে মাৰোক; এই বুলি তাক বৰ দিলে। পাচে সি স্বৰ্গ, মৰ্ত্য,

আৰু পাতাল আপোনাৰ ৰাজ্য কৰি লালন কৰিবলৈ ধৰিলে । তাৰ পুতেকে বিষ্ণুক অতি প্ৰেম কৰাত বাপেকে অনেক সান্ত্বি দিলে, সেই কাৰনে পুতেকক ৰাখিবলৈ বিষ্ণুও নবলিহেহে ৰূপ ধৰি সেই অসুৰক সন্ধিয়া বেলিকা আপোন উৰুত বৈ নখেৰে হিয়া বিদাৰি বধ কৰিলে ।

৫, বামন অৱতাৰ । বলি নামে আন এজন অসুৰে প্ৰিষ্ঠি শ্বনক জিনি আপোন ৰাজ্য কৰিলে । তাতে দেৱৰাজ ইন্দ্ৰই বেজাৰ পাই নাৰায়নত আসুই লোআত বিষ্ণু বামন ৰূপে অৱতাৰ হৈ বলিত তিনি খোজ মাটি দান মাগিলে । ৰজাই তাক দিলত তেঁও ক্ৰমেৰে কায়া বাৰ্হি ডাঙ্গৰ হৈ এডৰিএ প্ৰিথিবিক এডৰিএ স্বৰগক জুৰি সকলোকে ললে; পাচে বলিএ গৰুডৰ দোআৰাই অনেক সান্ত্বি পাই নি খোজলৈ আপোনাৰ মূৰ পাতি দিলত বিষ্ণুও তুষ্ট হৈ তাক পাতালত ঠাই দিলে ।

৬, পৰমুৰাম অৱতাৰ । পাচে খেত্ৰিয় বংশ লি ৰজা সকলে বায়ুনবিলাকক হিংসা কৰাত বিষ্ণু পৰমুৰাম নামে অৱতাৰ হৈ জিমান খেত্ৰিয় ক্ৰমে ক্ৰমে জনমে, সেই সকলোকে আপোন কুঠাৰেৰে নষ্ট কৰি প্ৰিথিবিক একৈচ বাৰ ফুৰি নিখেত্ৰি কৰিলে ।

৭, শ্ৰি ৰাম অৱতাৰ । আৰু সাত্ৰত লিখে, লক্ষ্মা দিপৰ অসুৰৰ ৰজা ৰাৱনক বধিবলৈ শ্ৰি ৰাম অৱতাৰ হল । তেঁও হনুমন্ত সুগ্ৰিয় আদি বান্দৰবিলাকক লগত লৈ আপোনাৰ ভাৰ্জা সিতাৰ নিমিত্তে যুদ্ধ কৰি ৰাৱনক বধিলে । পাচে বনত মৰা ৰাখ্যাসৰ তিৰোতা-বোৰক সেই সেই বান্দৰবিলাকে লৈ সুকুলা বৰনিয়া মানুহ জাতিক ওপজালে; পাচে বামে সিহঁতক বৰ দি পচিম কালৰ মাজুলিবিলাকলৈ পঠাই গিয়ান বিদ্যা সিকাৱলৈ বিশ্ব-কৰ্মক পাঁচিলে ।

৮, শ্ৰি ক্ৰিষ্ণ অৱতাৰ । হিন্দু মতেৰে শ্ৰি ক্ৰিষ্ণ সম্পূৰ্ণ ৰূপে বিষ্ণু অৱতাৰ হৈছিল; কিন্তু কোনোএ ক্ৰিষ্ণক দহ অৱতাৰৰ মাজত নি লিখে; পৰমুৰাম, শ্ৰি ৰাম, হনুৰাম, এই তিনি ৰাম বুলি লিখে । ক্ৰিষ্ণই দুই ৰজাবিলাকক নষ্টকৰিবলৈ আহিল ।

৯, বোধ অৱতাৰ । এই নৱম অৱতাৰৰ কথাত সাত্ৰে কই, দিৱোদাস নামে কানিৰ ৰজাই চাৰি বেদৰ মতে আচৰাত সিরই তাৰ ৰাজ্য পাৰৰ ইচা কৰিও পাৰ নোআৰিলে । সেই নিমিত্তে সিরই বিষ্ণুৰ আগত নিবেদন কৰাত, বিষ্ণু অৱতাৰ হৈ চাৰি বেদৰ অহিষ্ঠে এটা নতুন সাত্ৰ উলিয়াই কানিৰ ৰজা পুজা সকলোকে ন পাখে চলোআত ৰজা আপোন ৰাজ্যত থাকিব নোআৰিলে । সেই বুধিৰে সিরই বিষ্ণুৰ ক্ৰিপাত কানি ৰাজ্য পালে ।

১০ কল্কি অৱতাৰ । আৰু ভাগৱতত লিখে, ইয়াৰ পাচে বিষ্ণু কল্কি অৱতাৰ হৈ আৰু এবলি প্ৰিথিবিলৈ আহি সকলো দুষ্ট-বিলাকক নষ্ট কৰি আৰুও বেদৰ সত্য ধৰ্ম খাপনা কৰিব ।

হিন্দু মতে প্ৰিথিবিৰ মাজতে মেক পৰ্বত আছে । মেকৰ তলে সাতাল, ওপৰে সাতাল, ১৪ ভাল ভেদি আছে । আৰু তাৰ তিনটা টিক্তত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, সিব, এই তিনি দেৱতাৰ ব্ৰহ্ম লোক, বৈকুণ্ঠ, কৈলাস, এই নামেৰে তিনি থান আছে বুলি কই । আৰু প্ৰিথিবিৰ মাজতে জম্বু গচ, তাৰ নামেৰে জম্বুদিপ বোলে; আৰু তাত বাজে প্লখা, সালমলি, ক্ৰৌঞ্চ, কুল, সাক, পুৰুষ, দু দুগুন বহল ঘূৰনিয়া হৈ এইবিলাক দিপো আছে । আৰু দিপৰ মাজে মাজে লোন সাগৰ, ইখু, সুৰা, সৰ্গি, দধি, দুগ্ধ, জল, এইবিলাক সাগৰো ঘূৰনিয়া হৈ আছে । আৰু মেকৰ চাৰিওফালে আঠোটা ঢোকা পৰ্বতো আছে ।

হিন্দুবিলাকৰ মাজত বহু জাত্ৰা, সতি জোআ, চৰক পুজা, এইবিলাক দস্তৰ আছে । বায়ুন মহিলে মুখত জুই দি পোৰে; দহ দিন পিণ্ড দি আঘেৰে দিনত সৰাধ কৰে; এই দৰে মাহে মাহে বচোৰেকলৈকে কৰম কৰে । পাচে তাৰ জিৱজীৱ পাপ পুণ্যৰ ফলেৰে স্বৰগ বা নৰক গামি হই । আৰু লগুন দিয়াত ন পুৰুষৰ নামে সৰাধ কৰি ভেহে দিএ; তাকে ন কৰিলে ভাল ৰূপ বায়ুনৰ লগুন ন হই বুলি জানে ।

তিথিব জাত্ৰা ।

Wanderings of a Pilgrim—From the Bengali.

৪ আখ্যা ।

হয়গ্ৰিৱ, মাধৱ, আৰু কেদাৰনাথৰ বিবৰন ।
পৰাৰ ।

অচম দেশতে আছে হাজো নামে গ্ৰাম;
সেই থানতো মূৰ্তি এক হয়গ্ৰিৱ নাম;
পৰ্বতৰ ওপৰত তাহাৰ মন্দিৰ-
ধাপনা কৰিতে, মূৰ্তি তাহাৰ ভিতৰ;
সন্নিহিত জগনাথৰ তাহাৰ প্ৰতিমা,
দুয়ো হাত কটা তাৰ জানিবা উপমা ।
সেৱা অৰ্থে বান কৰে অনেক ব্ৰাহ্মণ,
চলি ধন লই তাতো কামাখ্যাত জেন;
ইসৰেও সেই ৰূপে পাণ্ডা নাম ধৰে,
কিন্তু সক্তি ভাৱে ইখানত নাহি কৰে ।
কুমাৰিও আত নাহি, নাহি চাগ কটা,
ভাতোঁকও বৰ দুই আছে এক কথা;
বহু বেন্যা ভিৰি আছে জাজি মন মোহে,
পাল ক্ৰমে নাচ কৰে দেৱ মূৰ্তি কোলে ।
যব মাজে থাকি সদা স্বৰ্ধম আচৰে,
গ্ৰিহস্থৰ মতে সব গ্ৰিহ কাম কৰে;
বেন্যা কৰ্ম কৰিলে অসুচি নো বোলই,
জি হেতু ব্ৰাহ্মণে সি সবৰ হাতে খাই;
সেই সব বিভিন্নবি দুই নাৰিগন
ব্ৰাহ্মণৰ পালে থাকে সদা সৰ্বধান;
ঙলোটাই বান্ধে কেল, কৰে নানা ভেল,
নিতে গান কৰি নাচে অসেল বিসেল ।
সিহঁতৰ মাজে এক বাদ্যক থাকই,
তাকখিন্তাক তাকখিন্তাক কৰি সিদ্ধ বজাই ।
সিহঁতৰ নাচ কিছু কৰোঁ নিবেদন,
তাজি ঘোঁৰা লাকে লাকে চলই জেন;
দেখিলে সি সব কথা আহে বৰ ইহি,
স্বৰূপতে নাৰিগন দেখোঁতে ৰূপহি ।
কি কৈমোহো জেন অলঙ্কাৰ ভাসৱাৰ,
মূৰ্খ লোকে নু বুজিব পণ্ডিতৰ ভাৰ;
জিকি মিকি কৰে বৰ দেখোঁতে সোভন,
সুললিত গান কৰে মোহে অতি মন;
সকলোকে জনাবলৈ কৰিলোঁ অভন,
এই হেতু লিখোঁ মই তাৰ এক গান ।

গান ।

আমাৰ চুতৰেৰ মাজে কোৱা দিৱা হানেৰে
গৌৰাঙ্গ,
অসোদা মা বানি বোলে গোপাল গৌৰা পৰে-
ৰে গৌৰাঙ্গ ।

অৰ্থ ।

মোৰ চিত্ত মাজে বৰ্চা গৌৰাঙ্গ হানিতে,
অসোদা গোপাল বুলি বাৰ্গৰি পৰিতে ।

পৰাৰ ।

এহি মতে নিত্য গান কৰি বহু বহু;
বিলাজ হৈৱা নাচে, নে লাগে ভাগব ।
অপেশ্বৰি বুলি কই ব্ৰাহ্মণ সকলে,
হিন্দু সাত্ৰে দেখুআই প্ৰমাণ বিচাৰিলে;
বোলে, স্বৰ্গে আছে গৰ্ভৱাহি নাৰিগন,
সিহঁতৰ উপমাৰে জানিবা কাৰন ।
জত জাজিগন জাই দৰ্শন কাৰনে,
পইচা হেতু টনা টানি কৰে বেলাগনে;
কেৱে হাত ধৰে টানি, কেৱে ধৰে কেল,
পইচা নি দিলে তাক দিএ বহু ক্লেস;
ব্ৰাহ্মণৰ আগতে সি সব নাৰিগন
সৰিলৰ বস্ত্ৰ টানে পইচাৰ কাৰন ।
এহি ৰূপে দুই নাৰি কৰে জোঁটা পোটা,
সভাৰ মাজত কাকো কৰে উলটো;
দেখিচোঁ তিথিব মাজে এহি দুবাচাৰ,
আৰু বহু কৰ্ম কৰে তাৰ নাহি পাৰ ।
জি সবে দৰ্শন কৰে, ব্ৰাহ্মণে ৰোগই,
স্বীখেজ গমন কল সেহি জনে পাই;
জগনাথ দৰ্শন কৰিলে হই জান,
সেই হেতু নিতে জাই বহু জাজিগন ।
এনে ৰূপে লোকে কই, জাজা কৰোঁ বলা,
কিন্তু মিচা কথা মাজ কাঠৰ পুতলা ।
তাহাৰ ওচৰে আছে সির কেদাৰনাথ,
বহু দূৰ ন হই সি পোআ ক্ৰোচ পথ;
পৰ্বতৰ ওপৰত তাহাৰ মন্দিৰ,
ওচৰতে আছে তাৰ পুখুৰি গতিৰ;
মন্দিৰ মাজতে সির মূৰ্তি বাধে বেৰি,
সিৱৰ ভুলনা কাচ বাধিচে পুখুৰি ।
মহনা বুলিৱা তাক সকলে মাভই,
সেৱে স্বৰূপ সির বুলি ব্ৰাহ্মণেও কই ।

ইধানতো পূৰ্বমত আছে বেনা ভিৰি,
 ব্ৰাহ্মন সকলে ধন লই চল কৰি;
 দৰ্শনৰ পূজা ভেঁটি অনেক দস্তুৰি,
 জাত্ৰিৰ হাতৰ ধন লই বহু হৰি ।
 চাউল, কলা, ঘিউ, চেনি, উপহাৰ নানা,
 সৰ্ব পাণ্ডাগনে লই ভোজন দখিলা;
 তাৰ পাচে পুখুৰিটৈ নিএ জাত্ৰিগন,
 চাগ কাটি জিপুৰাৰি কৰাই ভোজন ।
 এহি মতে হৰে ধন, সূনা তাৰ কন্দ,
 আচৰ্জ কৰম দেখাই লগাই বৰ ধন্দ;
 বোলে, নিজ হাতে যদি খুআবা সিরক,
 তাৰ পূন্য ফলে পাচে জাৰা স্বৰ্গ লোক ।
 চাগ নতু পাৰ জাত্ৰিগন হাতে দিয়া,
 এটাই পাৰি মাতে কাচ মহনা বুলিয়া ।
 সেই ৰূপে সিকি আছে অনেক বচৰ,
 লোভে বস হৈয়া আহে পুখুৰি ওপৰ;
 ওপৰে উঠিয়া কাচ জন্তু আদি লই,
 দেখিয়া অগ্যানি লোকে বিদ্ভাল কৰই ।
 ভোজন কৰোআ হলে ব্ৰাহ্মনে জাত্ৰিক
 বোলে, বহু দান কৰা ব্ৰাহ্মন লোকক;
 কৰালা নিজ হাতেবে সিরক ভোজন,
 ভূমি বিনে পুনাৰন্ত নাহি কোনো জন ।
 জাৰ হাতে নাহি খাই তাহাক বোলই,
 বহু পাপ আছে তোৰ জানিবি নিচই;
 সেই হেতু সিরে নাহি খালে হাতে তোৰ,
 নিজ ভাগ্য জান ভই অমঙ্গল বৰ;
 এই হেতু বোলৌ আমি কৰিও গ্ৰহন,
 কৰা দান আদি ভূমি পূজিও ব্ৰাহ্মন;
 আৰু কৰা জগ্য হোম সিরৰ কাৰনে,
 পাপ খেমা হব, পাচে খাবহি আপোনে ।
 দুয়ো পোনে লাভ লই ব্ৰাহ্মন সকলে,
 ভিৰ্জ জাত্ৰি লোকক পেলাই বহু কুলে;
 কি নো ধৰ্ম কৰ্ম মই একো নে দেখিলৌ,
 পইচাৰ সন্ম সন্ম কানতে সুনিলৌ;
 জি ধানত জাঁও মই দেখৌ এহি বিত্তি,
 বিচাৰিয়া বুজা নবে কি নো ধৰ্ম নিত্তি?
 দুই ভিৰ্জ দুই জন নবাৰ ওপৰে,
 অন্য পাণ্ডাগন জন্ত তাৰ সেৱা কৰে;

বুলিয়া গৌসাই ভালদ্বাক কৰে মান,
 মানন কৰিয়া থাকে নবাতো পুখান;
 বজা ভাৱে সিবিলাকে কৰে বেৱহাৰ,
 সঙ্গত আৰ্দ্ৰলি চলে নিচান্ আদি তাৰ;
 দেৱান মহৰি থাকে ভালদ্বাৰ কান,
 বিচাৰ কাৰনে জেন বহে চাৰি পালে;
 নিতুৰ নিৰ্দয়া অতি পৰ ধন হৰা,
 তাহাৰ সমুখে থাকে এক হোকা খৰা;
 অহঙ্কাৰে পূৰ্ন মিভো, কথা নাহি সূনে,
 স্তম্ভৰ সন্নিহ বহি থাকে সৰ্বাখনে ।
 জাত্ৰি লোকে কৰে ভুতি, নো বোলে বচন,
 আপোনাকে সদা ভাৱে কৰি সৰ্বোভম ।
 গ্ৰিহ বাস কালে মই তথাতে গৈচিলৌ,
 দেখি পাণ্ডা সকলৰ চৰনে খৰিলৌ;
 মোৰ সন্নে মাতামহি তিৰ্জত চলিল,
 তাক দেখি মুখ্য পাণ্ডা আনন্দিত হৈল ।
 ভিৰি লোক গলে পাই বহুতৰ ধন,
 হৰিসিত ভৈলা পাণ্ডা সেইসে কাৰন;
 একোকে নে জানে অল্প ভিৰি মতিগন,
 ব্ৰাহ্মনৰ ক্ৰোধ ভয়ে কৰে অৰ্ঘ্য দান ।
 নে জাই ঘৰত ভিৰি ন কৰি দৰ্শন,
 ইহাক জানই মনে সেই পাণ্ডাগন ।
 কত মতে বুজালোঁহো নু সূনে বচন,
 অৰ্ঘ্যৰ কাৰনে দ্ৰুতি হৈল সৰ্বজন;
 এই হেতু খৰিলোঁহো দুটৰ চৰন,
 তথাপিভো নে মানিলে মোহোৰ বচন;
 আমাক বুলিলে বাক্য বিকট বদনে,
 এক সন্ত টকা লৈবো দৰ্শন কাৰনে;
 যদি ইচা আছে, তেন্তে কৰিবা দৰ্শন,
 নতু পুনৰপি ঘৰে কৰিও গমন ।
 সেলতে একৈচ টকা লৈলন্ত দুৰ্জনে,
 তেতিখনে দিলে আগ্য দৰ্শন কাৰনে ।
 সকলো জাত্ৰিৰ প্ৰতি কৰে এহি বিত্তি,
 ধন নে পাইলে কথা নু সূনে দুৰ্মতি ।
 ৰাতি কালে নিভে নিভে সেই সৰ নাৰি
 পাল ক্ৰমে গৌসাইৰ থাকে সেৱা কৰি ।
 লোকে বোলে, কন্যাগনে পূজা চৰনত,
 সেই হেতু থাকে ৰাতি গৌসাইৰ ধানত;

কিন্তু তাৰ ঘৰ মাজে দুই প্ৰানি বিনে,
সোমাব নোআবে তাত অন্য কোনো জনে ।
এহি সব দেখি আটো আপোন চকুতে,
তাক বিবৰিব মই নোআবোঁ লাজতে;
সংগেপ কৰিহে মই লিখিলোঁহো সাৰ,
এহি কথা সভা ভাৱে কৰিলোঁ প্ৰচাৰ ।
এনে দেৱ পূজাত ন হব কোনো ধৰ্ম,
এই হেতু তিয়াগ কৰি ভজা পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম ।
অচম দেৱৰ ভিৰ্খ জেনে দেখিলোঁহো,
জতন কৰিয়া তাক মই লিখিলোঁহো ।
বিচাৰিয়া দেখা সবে, এহি কেনে ধৰ্ম?
জি সকলে দেখি আছে, জানে তাৰ কৰ্ম ।
মোৰ নিবেদন কথা মনত গুনিয়া,
নিজ নিজ গিয়ানে ভাই দেখোঁহা ভাৰিয়া;
মিচা দেৱ দেবি, আৰু মিচা ভিৰ্খ কল,
আসুই কৰিলে তাত হব অমঙ্গল;
এনে মিচা ভক্তিত নাহিকে পৰিজান,
কিন্তু তাত হব সেনে বৰ অপমান ।
এই হেতু ভ্ৰম এৰি হোআ গিয়ানব্ৰত,
চইতানৰ মায়াত ন হবা আৰু ভ্ৰান্ত ।
কৰজোৰে বোলোঁ মই মিনতি কৰিয়া,
ভজা স্নিহু শ্ৰিষ্ট পদ মনে বিশ্বাসিয়া;
এবা, এবা, এবা সবে মিচা দেৱগন,
পৰকালে উদ্ধাৰ কৰিও জতন;
ভাবি দেখা, আহুনৰ ক্ৰমে হৈচে লেল,
ন ভজিলে স্নিহু শ্ৰিষ্ট হবা সৰ্বনাশ;
বৰ্গ জাআ হেতু লোআ পখৰ সমল,
নতুবা পৰকালত হব অমঙ্গল;
বৰ্গপূৰে সাঁচি ধোআ ধৰ্ম ৰূপ ধন,
অলাব বস্ত্ৰৰ প্ৰতি নি দিবাহে মন ।
জি হেতু এই সকলো বস্ত্ৰ নাল হব,
জি কালত প্ৰভু স্নিহু জগতে আহিব;
জগতৰ সেন দিনে এক মহা দূত
ভয়ঙ্কৰ ভেঁৰি ভেঁৰে বজাব অদ্ভুত ।
তাহাতে সকলো মিডু উঠি ভেতিখান,
নিজ নিজ আত্মা স্নিহু হব প্ৰতি জন;
জগত আহিব পৰা জত জত নব
সবে উঠি থিয় হব প্ৰভুৰ ওচৰ ।
অগ্নিএ কৰিলে দণ্ড, জন্ততে মৰন,

মৈদামত ধোআ, নতু জলতে মগন,
সকলো প্ৰকাৰে জেৱে হৈছিলে সন্তোষ,
নিজ দেহ ধৰি উঠিবক পুনৰ্বাৰ ।
সূৰ্য চন্দ্ৰ ভবাগন সব নষ্ট হব,
প্ৰিথিবি কঁপিব, পাণি পৰ্বতে পলাব ।
পাপ পুণ্য জেগে জি কৰিলে ইহলোক,
তাহাৰ উত্তৰ দিব সৰ্ব নৰ লোক;
দেখাতে বা গুপ্তভেদে মনৰ অন্তৰে
বাতি দিনে আদি কৰি জেনে চিন্তা কৰে;
প্ৰভুৰ দ্ৰুষ্টিত হৈচে সকলো প্ৰকাশ,
লাভে বোলে, এহি কথা কৰিবা বিশ্বাস;
জি হেতুক ভেঁৰে প্ৰভু সৰ্ব অন্তৰ্জামি,
মনৰো ভাবনা জানে জগতৰ স্বামি ।
সকলোৰে বিচাৰ কৰিব সেহি দিন,
উপভুক্ত প্ৰতিকল দিব সনাতন ।
ইবৰে জাতিৰ কথা একো নু সুধিব,
সৰ্ব কৰমৰ কথা মাত্ৰ বিচাৰিব;
জাৰ পাপ, তাৰ সাপ হৈবক হে ভাই,
লক, বৰ, বিপ্ৰ, সুদু, একো ভেদ নাই ।
দধিনতে ধৰমি সকলোকে ৰাখিব,
পাণি বাঁও হাতে ৰাখি এই ৰূপে কব;
আহা, মোৰ পিতিৰ প্ৰেমৰ পাত্ৰগন,
সুখ ভোগ কৰিওক স্বৰগৰ ধান ।
ধৰ্ম পাখে চলি জত পাইচিলা ক্লেস,
তাৰ হেতু ভুঞ্জা সুখ অসেন বিনেস ।
স্বৰ্গিৰ দূতৰ সজে মন হৰিনিত
ভুঞ্জা সুখ নিস্তি সদা অখই মুকুট ।
এহি ৰূপে ধৰ্মগন স্বৰগত জাব,
ভেঁওৰ সজে বাস কৰি আনন্দে থাকিব ।
অনন্তৰে পাণিগন প্ৰতি ক্ৰোধ কৰি,
বুলিব সবাকো, অৰে দুষ্ট দুৰাচাৰি;
অনন্ত নৰক মাজে গৈয়া কৰ বাস,
জতে আছে চইতান, আৰু তাৰ দাস ।
এহি মতে লিহিতকো নৰ্কত পঠাব,
যোৰ অস্ত্ৰকাৰ মাজে জাতনা ভুঞ্জিব ।
সেহি দিনে পাণিগন ন হব উদ্ধাৰ,
কেৱল নৰক লাভি হব হাহাকাৰ ।
নে চাব কাহাবো সুখ, দায়ী ন কৰিব,
সত্য ৰূপে সকলোৰে বিচাৰ কৰিব ।

এই হেতু বোলা মই, মোৰ বাক্য ধৰা,
ভক্তি যিহু খ্ৰিষ্ট পদ পাপ সিদ্ধ তৰা;
সংসাৰৰ সুখ ভোগে ন কৰিবা মন,
আৰু নে সাঁচিবা ভূমি বহুতৰ ধন;
জিৱনৰ কালত ইশ্বৰ সেৱা কৰা,
সকলো ভাৱত সদা সুকৰ্ম আচৰা;
পৰ তিৰি, পৰ ধন ন কৰা হৰন,
মিচা কথা ন কহিবা কাহাৰো কাৰন;
নিজ পিত্ৰি মাত্ৰি জানি কৰা সমাদৰ,
অকাৰনে ন বধিবা জিৱ মানুহৰ;
নিৰ্বৰ্ণক ন লয়োক ইশ্বৰৰ নাম,
সপ্তম দিনক আৰি কৰিবা বিশ্রাম;
ইশ্বৰৰ বিনে ভূমি কাকো নে মানিবা,
স্বৰ্গে মৰ্ত্যে কাৰো পুতলাক নু পূজিবা;
আপোনাৰ দৰে প্ৰেম কৰা সৰ্বজন,
ইশ্বৰ বুলিয়া নে মানিবা দেৱগন;
তিয়াগ কৰা কাম, ক্ৰোধ, আৰু অহঙ্কাৰ,
সাত্ৰে বোলে, ইশ্বৰৰ আগা এহি সাৰ ।
পুনৰ জনম হব লাগে সকলোৰে,
পিত্ৰি, পুত্ৰ, ধৰ্ম্মাত্মা, এই তিনিৰো গুনেৰে;
সি ন হলে মন সুখ কদাচো ন হই,
জত পুণ্য আৰ্জ্যে সব হব পাপমই ।
পুনৰ জনম পালে সুখ হই মন,
তাহাতে সোমাৰ ধৰ্ম্ম আত্মাৰ কিৰন;
তাৰ পৰা হব আৰু গিয়ানৰ উদই,
পাপ, পুণ্য, সকলো জানিব সমুদাই;
ঈশ্বৰ সক্তি বলে পাপ দমন কৰিব,
তিয়াগ কৰি পাপ, ধৰ্ম্ম পথতে চলিব;
মনৰ ভিতৰে হব ভক্তিৰ উদই,
তাহাত জন্মিব পাপ কৰমত ভই ।
এহি ৰূপে কৰ্ম হলে, হই পৰিজ্ঞান,
তেহে মৰনৰ পাচে পাৰা স্বৰ্গ ধান ।
কৰজোৰে কলৌ মই, বিনই কৰিয়া
সবে মানা মোৰ সত্য বচন সুনিয়া;
খ্ৰিষ্ট বিনে কোনো ধানে নাহিকে উপাই,
ঈশ্বৰেহে পাপিৰ নাথ জানিবা সবাই ।
ঈশ্বৰে অতি দায়াভূৰ পাপিৰ কাৰন
সেই হেতু কৰে দান আপোনাৰ প্ৰান ।

ন. ল. ক.

স্নাকোব, নাইবা গোট খোজা ।

Lesson X.—Jacob, or the Meeting.

পাচে স্নাকোবে ঠেঙৰ মোমায়েক লাবানত
কলে, বহু দিন মই তোমাৰ খাটনি কৰিচোঁ,
এতিয়া মই আপোনাৰ ঘৰলৈ জাব খোজোঁ ।
কিন্তু লাবানে ঠেঙক জাব নি দিলে, আৰু নিৰ্দয়া
ৰূপে ঠেঙলৈ আচৰন কৰিব ধৰিলে, এই কা-
ৰনে স্নাকোবে আৰু অধিককৈ ঘৰলৈ জাব
খুজিলে ।

এবেলি স্নাকোবে পথাৰত মেৰ চাগ ৰাখি
খাকোঁতে, এঠাইত পৰি টোপনি গলত এটা
সপোন দেখিলে । ভাতে ইশ্বৰে মাতি কলে,
তোমাৰ ঘৰলৈ পিত্ৰি মাত্ৰিৰ ওচৰলৈ জোজা,
মই তোমাৰ লগত হম ।

পাচে সাৰ পাই ৰাহেল আৰু লিয়াক মাতি
আনিবলৈ এটা চাকৰ পঠালে, কিয়নো ঠেঙ
সিহঁতৰ লগত কথা হবলৈ ইচা কৰিলে । আৰু
ঠেঙ সিহঁতক কলে, মোৰ পিত্ৰিৰ ঘৰলৈ ঘূৰি
জাবলৈ ইশ্বৰে মোক এটা সপোনৰ দোআৰাই
কৈচে ।

তেতিয়া ৰাহেল আৰু লিয়াই কলে, বাক,
আমি তোমাৰ লগত জাম ।

পাচে স্নাকোবে আপোনাৰ ভাষু ঘৰ আৰু
কাপৰ কানি বস্ত্ৰ জি আছিল, সকলো গোটাই
জুগুত কৰি বাহি উট গাধবিলাকৰ ওপৰত
ভুলি দিলে । আৰু এঘাৰে পুত্ৰে সৈতে দুই
ভাৰ্জাকো উটৰ ওপৰত ভুলি দিলে, চাগ মেৰ
চাগ গৰু গাধ উটবিলাকক চাকৰবিলাকে খেদাই
নিবলৈ কলে; এই দৰে সিবিলাকে জাত্ৰা কৰি
জাবলৈ ওলাল ।

স্নাকোবে জোজা লাবানে নে দেখিলে, কিয়-
নো স্নাকোবৰ ভাষু লাবানৰ ঠাইৰ ওচৰ ন হই,
পাচে স্নাকোব গল বুলি লাবানে সুনি বৰ ধন
হৈ, স্নাকোবৰ পাচত খেদি গৈ উভতি আহিব-
লৈ মিনতি কৰিলে, কিন্তু ঠেঙ ন গল ।

কিনান দেশলৈ স্নাকোবে উভতি জাবলৈ ভাল
পালে হই, কিন্তু এক বিলয়ত ঠেঙ বৰ ভই
পালে; কিয়নো এচৌএ ঠেঙক বধিব খোজা
ঠেঙৰ মনত পৰিল । ঠেঙ ভই পালে জানো

পাচে এচৌএ আহি তেঁওক আৰু তেঁওৰ ভি-
ৰোভাবিলাকক বধেহি ।

পাচে অলপতে এচৌএ চাৰি স মানুহে সৈতে
অহা স্বাকোৰে সুনিলে, তেতিয়া তেঁওক মাৰিব-
লৈ আহিচে বুলি ভাবি ইশ্বৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি
কলে, বোলে, হে ইশ্বৰ, তুমি মোলৈ দায়ালু
হলা, আৰু ভালে মান সন্মতি দিলা, এচৌএ
আহি মোক, মোৰ ভিৰোভা আৰু মোৰ সন্তান-
বিলাকক দুখ দিব নি দিবা, তুমি মোক বখ্যা
কৰিবলৈ অজ্ঞিকাৰ কৰিলা । ইশ্বৰে য়াকোবৰ
প্ৰাৰ্থনা সুনিলে ।

য়াকোবে আপোনাৰ মনতে ভাবিলে, বোলে,
এচৌক দায়ালু ৰূপে আচৰন কৰা দেখাবলৈ
মই এটা ভেঁটি পঠাম । এই কাৰনে ভালেমান
চাগ, মেৰ চাগ, উট, গৰু, গাধ লৈ চাকৰবিলাকে
আগত খেদাই নিবলৈ কলে, আৰু এইবিলাক
ভেঁটি বুলি এচৌক কবলৈ দিলে । সেই বাতি
য়াকোবে ইশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিলে ।

বাতি পুজা তেঁও চকু ভুলি চাই চাৰি স মা-
নুহে সৈতে এচৌক অহা দেখিলে । য়াকোবে
তাক দেখি ন পলাল, কিন্তু এচৌৰ ওচৰলৈ গল,
আৰু জাঁওতে সাত বেলি মাটিলৈ মূৰ দোৱাই
সেৱা কৰিলে ।

আৰু এচৌএ নো কি কৰিলে ?

সি লৰি গৈ য়াকোবৰ ভিজিত সাবটি ধৰি
চুমা দিলে, আৰু সিহঁত দুয়ো ক্ৰন্দন কৰিলে,
এচৌৰ মন ইশ্বৰে অধিক মৰমিয়াল কৰিলে ।

য়াকোবে আপোনাৰ ককায়েকক মৰমিয়াল
হবৰ দেখি কিমান আনন্দিত হ'ল, সি দায়ালু
হবলৈ য়াকোবে ইশ্বৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলে,
আৰু ইশ্বৰে তেঁওৰ প্ৰাৰ্থনা সুনিলে ।

এচৌএ চাই, বাহেল, লিয়া আৰু সৰু সন্তান-
বিলাক দেখি সুখিলে, এইবিলাক কোন ?

য়াকোবে কলে, এইবিলাক মোৰ সন্তান, ইশ্ব-
ৰে বৰ দায়ালু হৈ মোক দিলে । তেতিয়া বা-
হেল, লিয়া, দানিবিলাক, আৰু লৰাবিলাকে মা-
টিত মূৰ লগাই সেৱা কৰিলে, আৰু আটাইতকৈ
সৰু জি বাহেলৰ পুজ য়োচেৰ, সিও সেৱা কৰি-
লে ।

তেতিয়া এচৌএ য়াকোবত কলে, মই ভালে-
মান চাগ, মেৰ চাগ, গৰু লগ পালোঁ, সেইবি-
লাক কেলেই তোমাৰ আগত পঠাইচা ?

য়াকোবে কলে, সেয়া তোমালৈ ভেঁটি পঠা-
লোঁ ।

এচৌএ কলে, মোৰ ভাই, মোৰ অধিক আচে,
সেইবিলাক তোমাৰ আপোনাৰ নিমিত্তে ৰাখা ।

য়াকোবে কলে, অনুগ্ৰহ কৰি মোৰ ভেঁটি
লোআ, কিয়নো ইশ্বৰে মোকো অধিক দিচে,
আৰু সি লবলৈ য়াকোবে ইমান মিনতি কৰাত
সেত ললে । এচৌএ য়াকোবক কলে, জাঁহা,
আমি একে লগে জাজ্ঞা কৰোঁইক, নাইবা মই
আগ হৈ জাম ।

কিন্তু য়াকোবে কলে, তোমাৰ নিচিনাকৈ মই
লগতে জাব নোআবোঁ, কিয়নো মোৰ লগত
সৰু লৰাবিলাক, চাগ, মেৰ পোআজিবিলাক আ-
চে, যদি এদিন আমি সিহঁতক বৰকৈ খেদাঁও,
সিহঁত মৰিব । এই কাৰনে য়াকোব এচৌৰ
লগত ন গল ।

তেতিয়া এচৌএ আপোনাৰ বহু দূৰত থকা
হবলৈ গুচি গল কিয়নো এচৌএ কিনান দেশত
বাস ন কৰে, কিন্তু য়াকোবে কিনান দেশত ৰা-
কিবলৈ ভাল পাই দেখি তাতে থাকিল । এতিয়া
দেখা, ইশ্বৰে অজ্ঞিকাৰ কৰাৰ দৰে য়াকোবক
কিনান দেশলৈ উভতি আহিব দিলে । জি
সান্ত্বনা দিয়া সপোন মই তোমাক কৈছিলোঁ,
তাক য়াকোবে পাহৰা নাই, তেঁও আৰুও এবা-
ৰি ভাবিলে গল । সেই ঠাই চিনি পাবলৈ জি সি-
লেবে এটা দল সাজিছিল, তাতে এটা ভেঁটি সা-
জি, জি জনে তেঁওলৈ ইমান দায়ালু হ'ল, সেই
পৰম ইশ্বৰলৈ নৈবেদ্য উচৰণ কৰিলে । ইশ্বৰে
অজ্ঞিকাৰ কৰাৰ দৰে তেঁওক আহাৰ আৰু
কাপৰ দিলে, আৰু তাৰ বাহিৰেও ভালেমান
আন বস্তু দিলে, কিয়নো ইশ্বৰে তেঁওক ভাৰ্জা,
লৰা, দাল আৰু জাকবিলাক দিলে, আৰু তাৰ
ককায়েকক তেঁওলৈ মৰমিয়াল কৰিলে, আৰুও
কিনান দেশলৈ উভতি আহিব দিলে, য়াকোবে
ইশ্বৰক অধিক প্ৰেম কৰিলে আৰু এই সকলো
দায়াৰ নিমিত্তে তেঁওক সেৱা কৰিলে ।

মোৰ প্ৰিয় লৰাইড, ভোমোলাকলৈ ইহুৰে বৰ মৰমিয়াল হোআ নাই নে? আহাৰ কাপৰ আদি জি জি বস্ত্ৰ তেঁও ভোমোলাকক দিচে, সেই সেই দহ বাবে বস্ত্ৰৰ নাম কোআচোন? কেতিয়াবা লোকে ভোমোলাকলৈ নিৰ্দয়া হোআত তেঁও সিহঁতক ভোমোলাকলৈ দায়ালু কৰিলে; তুমি ইহুৰ কিমান অধিক প্ৰেম কৰিব পোআ ।

কমিয়া বজাবিলাকৰ আখ্যান ।

The Roman Empire, from Constantine to Pope Gregory VII.

ৰজা কনষ্টান্টাইনৰ সময়ৰ পৰা সপ্তম গ্ৰেগ-ৰি নামে কমিয়াৰ পুধান ধৰম অধিকাৰৰ সময়লৈকে, অৰ্থাত তিনি স পঁচিচ সঁকৰে পৰা এক হেজাৰ ভেসতৰ সঁকলৈকে জি জি ঘট-চিল, তাৰ বিবৰন এই ।

যিচু খ্ৰিষ্টৰ ধৰম ৰূপ জি সৰু নদি নিস্তাৰ পৰ্বৰ পঞ্চাল দিন অবধি যিকচালম নগৰৰ পৰা ববলৈ ধৰিলে, সেই নদি লাহে লাহে আঁক বহল আৰু দ হৈ অনেক নলাই প্ৰিথক প্ৰিথক হৈ আপোন জিৱন দিয়া পানি চা-ৰিও কালে বলে । আৰু সেই দুটা তিনটা নলাই ইমান বাৰ্হিল, জে সিহঁতে বৰ বৰ নদি হল । ভাতে সেই নদিৰ দাঁতিত বাস কৰা-বিলাক, পাচে দেস সকল জলপ্লাবিত হই, ইয়া-কে ভাৰি জিহঁতে সিহঁতৰ পানি বাৰ্হিব নো-আবে, এনে কঠিন উপায়েৰে তাক নিবাবন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে । কিন্তু সিহঁতে সেই সকলো নদিক সুকুআব নোআবিলে, কাৰন সেই সকলো নদিৰে কমিয়া লোকৰ সকলো ৰাজ্য বিয়াপিবলৈ জি ইহুৰে পৰা নিজোজন কৰি-চিল, তেঁও থিয় হোআতে সেই নদিৰ সোঁত গুচি-বলৈ জি সকল ৰাজ্য দিচিল, সেই সকলো একে বেলিএই ভাঙ্গি গল । কিন্তু দাঁতিৰ ওচৰৰ চা-পৰিৰ মাটি নদিৰ বেগ সোঁতৰ দোআৰাই ভগা হোআত নদিৰ পানি ছোলনি হৈ গল । আৰু ৰাজ্য সকল ভাঙ্গিবৰ পাচত সেই দেস বুৰিলত সেই নদিৰ পানি বহুত মলিন হল । আৰু গভিৰ ঠাইত পানি থিৰ থকাত বেয়া বতাহ

হব ধৰিলে । এনে হলতো উখাপি নদিৰ জি-ৱন দিয়া পানিৰে লিআই গুচাবলৈ জিবিলাকে বাধা কৰিচিল, সিহঁত নিৰল, আৰু নদি, আৰু সেই সকলৰ মূল ঠাই কত, ইয়াক প্ৰতিতি কৰা হলে অৱলো জানিব পাৰিলেহেউন ।

জি জনে ৰাজ্য সকল ভাঙ্গি সকলো ঠাইত সেই নদিৰ পানি চলালে, তেঁও কনষ্টান্টাইন ৰজা । তেঁও আপোন পিতৃ কনষ্টান্টিয়ৰ ঘৰত পুথমে যিচু খ্ৰিষ্টৰ ধৰম জেতিয়া সুনিচিল, তেতিয়া তেঁও ভাতে বৰ মন দিয়া নাই, কিন্তু পাচে তেঁও অতি আচৰ্জ সক্তিৰ দোআ-বাই খ্ৰিষ্টৰ ধৰম গ্ৰাজ্য কৰিব লগিয়া হল । এই বিসয়ে ইউচেবিএ এই দৰে লিখে, জে কমিয়া ৰাজ্যৰ ওপৰত ৰাজ দ্ৰোহি মাক্চেণ্ডি-য়ৰ লগত জঁজৰ সময়ত ৰজা কনষ্টান্টাইন আ-পোন ৰাজ্য গুচে বুলি ভই হৈ, জেতিয়া অনা-দি ইহুৰৰ আগত পৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিচিল, সেই দুই ভাঁৰতে আকাশত অতি ভেজৰ দিগ্ধিৰ মা-জত, “ইয়াতে জই হোআ,” এনে লিখা এটা পেৰেঙ্গনি প্ৰকাশ হল । তাক দেখি তেঁও আৰু তেঁওৰ সেনাবিলাকে আচৰিত গিয়ান কৰিলে । আৰু এনে লিখিচে, সেই ৰাতিত ৰজা এই সপোন দেখিলে, জে যিচু খ্ৰিষ্টে এটা পেৰেঙ্গনি হাতত লৈ, তেঁওক দেখি কলে, “তুমি এই পেৰেঙ্গনি চিন লোআ ।” কনষ্টান্টাইন ৰজাই অক মান্য কৰি সেই সময়ৰে পৰা আপোনাৰ সেনাবিলাকক পেৰেঙ্গনি চিন দিলে । কিমান দিনৰ পাচে বৰ বনত মাক্চেণ্ডিয় সম্পূৰ্ণ ৰূপে পৰাজই হল, এই ঘটনা ৩১২ তিনি স বাৰ সঁকত হল । বিবৰন সঁচা কি মিচা, জি হওক, কিন্তু ইয়াক নিচই কোআ জাই, তেঁও সেই সময়ৰে পৰা খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিক ৰখা কৰিবলৈ জতন কৰিলে । আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাকে নিৰ্ভই হৈ আপোনাৰ ধৰমত জেন চলিব পাৰে, আৰু সিহঁতৰ ওপৰত কোনেও জেন ডাৰনা কৰিব নোআবে, এনে আগ্যা তেঁও এক বচৰৰ পাচত প্ৰকাশ কৰিলে । তিনি স পঁচিচ সঁকত তেঁও সৰুবিলাকক জই কৰি সকলো দেসৰ এক অধিকাৰ হল । তেতিয়াৰে পৰা খ্ৰিষ্টৰ ধৰম

আন ধৰমতকৈ বৰকৈ বাৰ্হিল । খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাকৰ জি সকলো বস্তু লুট কৰি আনি-
ছিল, তাক কনষ্টান্টাইন বজাই ওভোভাই দিলে ।
তাৰ পাচে ঠায়ে ঠায়ে ইহুদৰ সেৱালৈ অনেক
মন্দিৰ সাজিলে, সপ্তম দিনক উত্তম ৰূপে পালি-
বলৈ আগ্যা দিলে, আৰু জিমান সক্তি আছিল,
সিমান মণ্ডলিক উপকাৰ কৰিলে, তেঁও ধৰম
সাত্ৰ মন দি পাই, আৰু আপুনি সজা কন-
ষ্টান্টিনপল নগৰৰ মাজত তেঁওৰ জি পকি
হব আছিল, তাতে আপোন পৰিয়ালে সৈতে
প্ৰাৰ্থনা কৰে, আৰু আপোনাৰ সেনাবিলাককো
প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ দিএ । ৩৩৭ তিনি স সাত্ত্ৰিচ
সঁকত তেঁও খ্ৰিষ্টাৰ অলপ আগৈএ বাপ্তাইজ
অৰ্থাত বুৰ দিয়া হল । বাপ্তাইজ হোআৰ
পাচত ৰাজ কাপৰ নি পিন্ধি বুৰ পোআ হব-
লৈ ইচা কৰা মানুহবিলাকৰ জি মিহি কাপৰ,
তাকে পিন্ধিছিল । খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিৰ সাত্ত্ৰনা
প্ৰথমে তেঁৱেই কৰিছিল, এই কাৰনে সিহঁতে
তেঁওৰ নাম সদাই সূঁঅৰি আছিল ।

কিন্তু সেই বজাই বৰ বেগেৰে আপোন
ৰাজ্যত খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম বৰ্হাবৰ মনেৰে চল
কৰি, দেও পূজকবিলাকৰ অসন্তোষ গুচাবৰ
নিমিত্তে সিহঁতৰ অনেক পুৰনি দস্তব, বিহু আদি
কৰি সৎসাৰিক কৰম খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰমেৰে মি-
হলি কৰাত তাৰ হোআৰাই ধৰম ভুট কৰা
হল, আৰু সেনতে পাপা গুরু সকলে প্ৰায়ে
দেও পূজকৰ নিচিনা হৈ গল ।

তেঁওৰ পূজ দূতিয় কনষ্টান্টাইনে সকলো গৰ-
বিলাক বস্তু কৰি এই আগ্যা দিলে, জি জি বি-
লাকে দেও পূজা কৰিব, সিহঁতৰ প্ৰান দণ্ড কৰা
হব । তেঁওৰ পাচে হোআ অধিকাৰ জুলিয়নে
বিপৰিত বুধিৰে প্ৰতিমা পূজা কৰিবলৈ পুন-
ৰাই ধাপন কৰি আগ্যা দিলে, দেও পূজা
কৰাবিলাকে আপোন আপোন মন্দিৰ আৰু
মান মৰ্জতা আগব দৰে কৰোক । তাৰ পাচে
জুলিয়নে ৰাজ কৰম সকলো দেও পূজকৰ হা-
তত সমৰ্পন কৰিলে; আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান লোক-
বিলাকক তেঁও জে ছিন কৰিছিল, তাক প্ৰকাশ
কৰিলে । তেঁও বৰ দুষ্ট আছিল, এই কাৰনে

খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকক প্ৰকাশ ৰূপে তাৰনা ন কৰি-
লে; কিন্তু তেঁওৰ মানন কৰাবিলাকে জেতিয়া
খ্ৰিষ্টিয়ান লোকক তাৰনা কৰিলে, তেতিয়া তেঁও
তাৰ কাৰন একো মন ন কৰিলে । আৰু যিচু
খ্ৰিষ্টলৈ তাৰ এনে ইচা আছিল; লুকে লি-
খা সুভ ৰাজ্যৰ ২১।২৪ পদত প্ৰভুৰ জি ভবি-
স্যত ৰাক্য লিখা আছিল, তাক মিচা কৰিবলৈ
য়িকচালম পুনৰাই সাজিবলৈ মন কৰিলে ।
কিন্তু সি জাৰ কথা মিচা কৰিবলৈ উপাই কৰি-
ছিল, তেঁও তাতকৈও বলৱন্ত, এই কাৰনে তেঁওৰ
আমা নিম্ফল হল । কিয়নো লোকবিলাকে
জেতিয়া সেই মন্দিৰৰ ভেঁটি কৰিবলৈ ইচা
কৰিলে, তেতিয়া মাটিৰ পৰা জুই ওলাই তাৰ
সেই কাম কৰিব নোআৰে; তাৰ ভেঁটি কাটি-
বলৈ গলে বেলিএ বেলিএ সেই ৰূপ হোআত
সেনত সিহঁতে সেই কামৰ পৰা ভাগৰ পালে ।
তাৰ কিছু দিনৰ পাচত সেই জুলিয়ন বজাই
পাৰ্চি লোকৰ বিৰোধে জুখলৈ জোআতে তেঁও
মৰিল । তেঁওৰ ৰজা হোআ কিছু কম দুই বছৰ
আছিল । কোআ আচে, জে সেই জুখত তেঁও
মৰিব লগিয়া হৈ স্বৰগলৈ আপোনাৰ ভেজৰ
হাত ভুলি আমা ভঙ্গ হোআ বুজি ঋগেৰে বিজি-
য়াই কলে, হে গালিলিয়, অৰ্থাত হে যিচু, তুমি
জই হল ।

তাৰ পাচৰ অধিকাৰবিলাকে ৪০০ স বছৰ-
লৈকে খ্ৰিষ্টিয়ান লোকক বখা কৰিলে, আৰু
দেও পূজা কৰাবিলাকক তাৰনা কৰিলে । দেখা,
এই আচৰিত, জে অলপ দিনৰ মাজতে এনে
হল; সেই সময়ৰে পৰা প্ৰভুৰ ধৰম আ-
টাই দেশত বিয়াপি গল, আৰু আৰিচিনিয়া
পাৰ্চি, আৰ্মেনিয়া, জৰ্জিয়া আৰু গথ দেশলৈকে
তাৰ লিমা হল । পাচে জৰ্মানবিলাকৰ মাজত
সেই গথ দেশবিলাকে লাহে লাহে বলটিক
সমুদ্ৰৰ পৰা বিলাক সমুদ্ৰলৈকে বিয়াপিল । সি-
হঁতে দানুৰ নদি পাৰ হৈ লুট কৰাত কৰিয়া
লোকে অনেক দিনলৈ সিহঁতৰ পৰা ভই পালে ।
কিয়নো প্ৰাই সকলো কমিয়া বজাই ২০০
সঁকৰে পৰা কনষ্টান্টাইন বজাৰ সময়লৈকে সেই
গথ লোকৰ লগত বৰ জুখ কৰিছিল । বজা

কনষ্টান্টাইনে ৪০ হেজাৰ গথ লোকক সেনা
লগত সিহঁতৰ সত্ৰৰ পৰা বহু পালে। সেই
উতৰ দেশবিলাক দখিন দেশি লোকৰ লগত
সেই দৰে বেলিএ বেলিএ মিল হোআত জি ধৰম
ৰূপ খেদ সেই সময়ত ৰোম দেশত বিয়াপি-
চিল, তাকে সিহঁতে পালে। আৰু লুঠ জাভা কৰি
জিহতে সিহঁতৰ দেশত মজল হই, এনে গুপ্ত
ধন আপোন দেশলৈ আনিলে; অৰ্থাত সেই সম-
য়ত জই হোআ লোকৰ পৰা জি খ্ৰিষ্টিয়ান লো-
কবিলাক পলাল, সিবিলাকে সিহঁতক সুড বাজাৰ
অমূল্য ধন জনালে। জি জনে জৰ্মানি লোক-
বিলাকৰ প্ৰথম ধৰম উপদেশক আছিল, আৰু
জৰ্মানি ভাষাৰ আখৰ কৰিছিল, আৰু গথিয়া ভা-
ষাত ধৰম পুস্তক তৰ্জমা কৰিলে; সেই উল-
ফিল। সেই পলোআ লোকৰ মাজত আছিল।
সেই সময়ত আন উতৰ দেশি পৰিয়ালে, অৰ্থাত
আলানি, বান্দাল, হেকলি আদি কৰি লোকবি-
লাক দখিন দেশলৈ আহি গথিয়া লোকৰ
ওচৰত বাস কৰিলে। এই দৰে অকনোদই আৰু
বিচিগথ, অৰ্থাত পূব দেশি আৰু পশ্চিম দেশি
গথ বুলি প্ৰকাশ হল। কিছু দিনৰ পাচে
অৰ্থাত ৩৭০ সঁকত অকনোদইৰ মাজত খ্ৰিষ্টিয়ান
লোক প্ৰথমে তৰিল। সিহঁতৰ ৰজা ইৰ্মা-
নিকে খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাকৰ ওচৰলৈ এটা
গথিয়া প্ৰতিমা আনি কলে, জদি তোমোলাকে
ইয়াক পূজা ন কৰা, তেন্তে তোমোলাকক আ-
পোন আপোন তাম্বুৰ লগতে পুৰিম। পাচে
তেন্তে খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকক ৰোম দেশলৈ খেদাই
দিলে। এই ঘটনাৰ দুই তিনি বছৰৰ আগৈ
অৰ্থাত ৩৪৩ সঁকত জি পাৰ্চি দেশত খ্ৰিষ্ট
ধৰম অতিসই বিয়াপি গৈছিল, সেই ঠাইতো
সিহঁতৰ বৰ টান জাভনা হল। সেই তাৰনা
৪০ চলিচ বছৰলৈকে আছিল। আৰু সেই
সময়ৰ বিবৰন কৰাই ইয়াকে লিখিছে, অসংখ্য
সামান্য মানুহ এৰি, ১৬০০০ হেজাৰ ধৰম
অধিকাৰ আৰু ধৰম উপদেশক নাল হৈছিল।
তাৰ পাচে ২০০ স বছৰলৈকে সিবিলাকে তাৰনা
পালে। কিন্তু ইমান তাৰনাতো মচলমান মানুহে
নষ্ট কৰাতকৈ আগৈ পাৰ্চি দেশত খ্ৰিষ্টিয়ান

আছিল, ইয়াতে জনা জাই, পাৰ্চি দেশত সুড
বাজা অতিসই ৰূপে প্ৰকাশ হৈছিল।

অকনোদই লোকবিলাকৰ মাজত খ্ৰিষ্টিয়ান লোক-
বিলাকে জিমান তাৰনা পাইছিল, বিচিগথবি-
লাকৰ মাজত জিমান তাৰনা পোআ নাই।
সেই উলফিল। জিয়াই থাকোঁতেই সেই লোকৰ
অধিকাৰ ক্ৰিষ্টিগৰক বাপ্তাইজ হোআ দেখিলে।
অলপ কালৰ পাচে পশ্চিম ফালে এনে পানি
উঠিল, জে তাতে খ্ৰিষ্টৰ ধৰম একে বেলিএই নষ্ট
হব; কিন্তু সেয়ে ন হই, কেৱল বাৰ্হিল;
অৰ্থাত পোনে দুই স সঁকৰ পৰা পাই পোনে
চাৰি স সঁকলৈকে উতৰ দেশৰ লোকবিলাকে
সকলো ইউৰপ আৰু আফ্ৰিকাৰ উতৰ ভাগ
লাহে লাহে বেৰি ধৰাত সকলো দেশৰ ৰিতি
স্বভাৱ একে বেলিএই ৰহিত হল। জিবিলাকে
আক্ৰমণ কৰি ৰাজ্যৰ সকলো পশ্চিম ভাগ বিয়া-
পিছিল, সিহঁতে বিলাক সমুদ্রলৈ আহিছিল।
গথিয়া লোকবিলাকে প্ৰথমে বেৰি ধৰিছিল, সি-
হঁতে আহি ৰোম দেশৰ উত্তম ভাগলৈকে বিয়া-
পিছিল। পাচে জেনেকৈ এটা টো আন কিনাৰত
লাগিলে আন আন টো তাৰ ওপৰত জাপ খাই
পৰে, তেনেকৈ এক দেশৰ মানুহ আন দেশৰ
লোকৰ ওপৰত জাপ খাই পৰিল, আৰু ইউৰ-
পৰ পশ্চিম ভাগলৈকে বিয়াপি জিবুলতৰ সঁতি
পাৰ হৈ আফ্ৰিকা দেশৰ উত্তৰ ভাগতো বিয়া-
পি। জি জনে আপোন ৰাজ্যৰ পূব আৰু
পশ্চিম দুই ভাগ বেলেগ কৰি আৰ্কেদি আৰু
হনৰি নামে দুই পুত্ৰক দিছিল, সেই তিওদতি
৪০০ স সঁকত মৰিল; পাচে আলাৰিক নামে
জি বিচিগথৰ ৰজা সুন্দৰ আৰু ফলদায়ক, ইতা-
লি দেশ লবলৈ বেৰি ধৰিলে সি পৰাজই হো-
আতে সেই বিপদৰ পৰা বহু পোআতে চো-
এৰি, অকনোদই, আলানি, বান্দাল, বৰ্গান্দি, এই
সকল দেশৰ মানুহ ৰাদাগাইচ নামেৰে সেনা-
পতিৰ লগত উত্তৰ ফালৰ দেশ বেৰি ধৰিলে।
সিহঁতে বেৰি ধৰা প্ৰথমে ৰুমি লোকে নিৰাৱন
কৰিব নোআবিলে; কিন্তু পাচে ইৰৰৰ পৰা ভাই
পোআ হৈ আপোনাৰ বৰ পৰ্বতলৈ পলাই
গল; সেই ঠাইত ৰুমিয়া লোকে বেৰি ধৰাত

কোনো কোনো ভোক্তে মৰিল, কোনো কোনো ধৰা পৰিল । তাতে সিহঁতৰ মাজত ইমান অধিক লোক পলোআত বন্দি ৰূপে বেচিবলৈ পঠালে; কেৱল এটা সোনৰ মোহৰত এক এক দেশৰ লোক বোচা হল । কিন্তু কমিয়া দেসিবিলাকলৈ ইস্ৰবৰ জি জলি থকা ফোখ, সি অলপ বেলি মাখোন বৈছিল । ৪০৮ নংৰ পৰা ৪১০ নংৰ মাজত ৰজা আলাৰিকে ইভালি দেশক তিনি বেলি বেৰি ধৰিলে । সেসত ৰোম নগৰ জই কৰি জুই আৰু ভৰোআল আৰু লুট কৰাৰ দোআৰাই নষ্ট কৰিলে; কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ান লোক আৰু সিহঁতৰ মন্দিৰো ৰখা পালে । সেই সময়ত চোএবি, বান্দাল, আলানি, বৰ্গান্দি, আৰু আন জৰ্মানি লোক কৰিজৰ জাকৰ দৰে ফুঞ্চ দেস বেৰি ধৰি আপোন আপোনাৰ আগতে জি জি পালে, তাকে নষ্ট কৰিলে । আৰু বাইন নদিৰ দাঁতিতে জি উডম নগৰবিলাক, তাক পুৰি হেজাৰ হেজাৰ খ্ৰিষ্টিয়ানক তৰোআলেৰে বধ কৰিলে । পাচে সিহঁত ইল্লানিয়া দেশলৈ আহি লোকবিলাকক সেই দৰে দুখ দিলে; আৰু প্ৰধান প্ৰধান ধৰম অধিকাৰক আৰু ধৰম উপদেশকবিলাকক নষ্ট কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিক চিন ভিন কৰিলে । পাচে জি সকল দেশক সিহঁতে জই কৰিছিল, তাক গুটি বুজুআ কৰি ভাগ বাঁটি ললে । তাতে চোএবি আৰু বান্দাল লোকবিলাকে ফুঞ্চ দেস, আৰু আলানিবিলাকে পৰ্তুগাল দেস, আৰু আন জৰ্মানি দেস পাই আপোন দেশতে বসতি কৰিলে । অলপ দিনৰ পাচত বিচিগখ লোকবিলাকে ফুঞ্চ দেস সক্তিমন্ত ৰাজ্য কৰি বান্দাল আৰু আলানি লোকবিলাকক ইল্লানিয়া দেশৰ পৰা খেদাই দিলে । সিহঁতে জেছেৰিক নামেৰে সেনাপতিৰ লগত ইল্লানিয়াৰ সমুখত থকা আফ্ৰিকা দেস পাই কাৰ্তাগো নগৰলৈকে উত্তৰ পশ্চিম তিৰত থকা দেশক অতি কঠিন ৰূপে নষ্ট কৰিলে । আৰু এনে সবহ ৰাজ্য হল, জে চিচিলি আৰু চাৰ্দিনিয়া আৰু কৰ্চিকা মাৰুশিলৈকে সিহঁতৰ ধন হল ।

মাজাক

হিত উপদেশ ।

Good Counsel.

খ্ৰিষ্টৰ পাচে জোআবিলাকৰ কেতিয়াবা সন্তোষ মান মৰ্জতা আৰু ঐশ্বৰ্য বিভূতি পাবলৈ মডলিয়াৰ দৰে হই । কিন্তু হাই হাই, নিবিলাকক জি জনে নৰকৰ জাতনাৰ পৰা কিনিলে, তেঁও আপোনাৰ মুখ ৰাখিবলৈ জগতৰ মাজত চাই নে পালে, তেঁও আন মানুহৰ আলহি যৰত জনমিল, আৰু সেসত লোকৰ মৈদামতে খোআ হল । তেন্তে হে তেঁওৰ পাচত স্বৰ্গিয় নগৰলৈ জাত্ৰা কৰা লোক, তোমোলাকেও সেই ৰূপে কৰা । যদি তেঁওৰ পাচত জোআ হৈচা, তেন্তে তেঁওৰ খোজ কত পৰিচে, তাকে বিচাৰা । তোমোলাকৰ পুত্ৰৰ খোজ কত আচে জানা নে? তেন্তে সূনা, আৰু চকু মেলা চোআ । নহ্ন মন, এই এটা তেঁওৰ খোজ, সকলোৰে হিত কৰোঁতা, সত্ৰৰ নিমিতে প্ৰাৰ্থনা কৰোঁতা, দায়ালু, পাপি লোকৰ উদ্ধাৰত জিঞ্জি পোআ, পাপি আৰু পাপৰ পৰা প্ৰিগক, নিচিনুকৈ প্ৰাৰ্থনা কৰোঁতা, এই সকলোএই তেঁওৰ খোজ, সেই খোজতে তোমোলাকো চলি জোআ ।

জি মানুহে সদাই পাপত মগ্ন হৈ থাকি মৰনৰ সেসত সুখ পাবলৈ ইচা কৰে, সি আপোনাৰ পথাৰত বন গুটি মিচি পাচে ভঁৰালত ধান চপাবলৈ আলা কৰা মানুহৰ নিচিনা হই । জিটে পথাৰত বন গুটি মিচে, সি দাবৰ কালত ধান দাবলৈ পাব নে? সেই ৰূপে পাপক ভাল পোআ মানুহে সুখ পাবলৈ ইচা কৰিলেও সেসত কেৱল পাপৰ গুটি জি অনন্ত নৰকৰ জাতনা, তাকেহে ভুগিবলৈ পাব ।

কালৰ পাখি আচে, সেই কাৰনে সি জি জনৰ পৰা আহে, তেঁওলৈকে প্ৰতি নিমিসে তোমাৰ সকলোৰে বাত্ৰা লৈ জাই । হাই হাই, সকলো দিনতে জিবিলাকৰ পৰা অমঙ্গলৰ অৰ্থাত পাপ কৰমৰ বাত্ৰা দিএ, নিবিলাকৰ কেনে সন্তাপ ।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events.

নগাঁও জিলাত ১৩ অক্টোবৰ তাৰিখত শ্রী মান ঘিনাই লাইনচ পেক আৰু শ্রীমতি ভুট-কুৰি চুচন কোলবিৰ বিয়া শ্রীজুত বুদ্ধন চাহাবৰ দোআৰাই কৰোআ হ'ল।

গুআহাটি নগৰত ১৩ অক্টোবৰ বুধ বাৰে শ্রীজুত দেনফৰ্ত চাহাবৰ দোআৰাই শ্রীমান ধনি লুটিএন হেইডনলৈ শ্রীমতি বাবৰি মেৰি ইলাইচাক বিয়া কৰোআ হ'ল।

মান দেশৰ দখিন ফালে মানে ডকা দি অনেক গাঁৱৰ মানুহ কাটি বস্ত্ৰ লুট কৰিলে। বাংগুন নগৰৰ চাৰিও ফালে ফুৰিচে, কিন্তু ২০ মাইলতকৈ ওচৰে আহিব নোআৰে। তথাপি পলাই জাঁওতে সিহঁতে আগেয়ে বাংগুনত জি বৰ টোপ পুতি লুকাই গল, সেই-বিলাক পাবলৈ ৰাতি সোমাই খানি উলিয়াই নিলে; বৰ টোপ আঠোটা, পহলজি ৩০ টা পালে। পাচে কম্পানিৰ অধিকাৰে তাক বুজ পাই, জি জুহিয়া মানুহে সিহঁতক আনি খনালে, তাক পাই ধৰি কইদত থলে।

প্ৰোম নগৰৰ ওচৰত মানে কোঁঠ বান্ধি তাতে বহু ফৌজ গোটাইচে বুলি বাত্ৰা আহিচে। তাত জদি পৰাস্ত হই, তেনে হলে আৱা ৰাজ নগৰলৈ গৈ নকৈ জুখ কৰিম বুলি সিহঁতে থিৰ কৰিচে।

কম্পানিৰ ফৌজ এবাৰতি নদিএ বনলৈ উজাই গৈচে। ২৫ চেপ্তেম্বৰত সেম ফৌজবিলাক জেনৰল গদৱিন সেনাপতি চাহাবে সৈতে বাংগুন এৰি প্ৰোমৰ ফাললৈ গল।

পাচে অহা সমাচাৰ পত্ৰত লিখিচে, জাহাজৰ সেনাপতি কমদোৰ লাহুৰ্ত আৰু ফৌজৰ সেনাপতি জেনৰলে গদৱিন চাহাবে সকলো সেনা সেনাপতিএ সৈতে ৯ অক্টোবৰ তাৰিখত প্ৰোম নগৰৰ ওচৰ পালত মানে বৰ টোপেৰে গুলিয়াবলৈ ধৰিলে। পাচে ভাপ জাহাজৰ টোপেৰে উভতি গুলিয়াই সিহঁতৰ টোপ নিজজ্বাল কৰিলে। পাচে ৪ বজাৰ সমহিত নগৰৰ সমুখ পাই সেনাবিলাকক বৰ টোপে সৈতে বামলৈ পচালে। পাচে সেনাবিলাকে নগৰৰ উত্তৰ ফালে দি গৈ এটা সুকান জান পালত নগৰৰ এটা বৰ মঠৰ পৰা মানে পহলজি হিলৈ আদিৰে গুলিয়াই গুলিয়াই অলপ মানুহক খুন কৰিলে। কিন্তু ফৌজে তেতিয়া দু মথা হৈ সেই মঠলৈ আক্ৰমণ কৰি একে বেলিএ ললে। তাতে কম্পানিৰ সেনাবিলাকে মঠত আগুই লৈ ৰাতি সেই চাইতে থাকিল। পাচে ৰাতি পুআ হ'লত জাহাজৰ পৰা আন সেনাবিলাক আহি সৰু-লোএ গোট খাই নগৰৰ মাজে দি গল, কিন্তু সৰু সকল পলাই গল, কেৱল নগৰৰ নিবাসি লোক থাকিল। সেই ৰূপে প্ৰোম প্ৰধান নগৰ জিনি ললে, কম্পানিৰ সেনা মহিল এটা, খুন হ'ল ৮ জন। আৰু নগৰৰ ১০ মাইলৰ আঁতৰত মানৰ সেনা ১৮,০০০ মান গোট খাই কোঁঠ বান্ধি আছে।

জাহাজবিলাকৰ প্ৰধান সেনাপতি আদমিৰল অস্তিন চাহাব মান দেশত মিত্ৰ হোআৰ বাত্ৰা পাইচোঁ।

মান দেশৰ ফৌজৰ প্ৰধান সেনাপতিৰ নাম বন্দুলা; আগৈএ বন কৰা মহা বন্দুলাৰ পুতেক।

ফ্ৰান্স দেশত জি নতুন ৰূপ লুই নাপলিয়ন দেশাধিকাৰে চলাইচে, তাৰ নকচা ইয়াত লিখা আছে। তাৰ ওজন দুটকাতকৈ অলপ জাতি।

ইংলণ্ডৰ মোহৰ মৰা সালত এবচ-ৰৰ ভিতৰত সোনৰ মোহৰ ৩৫,০০,০০০ মৰা হৈছিল।

The New French Coin—Five Francs.

Abbas Pasha, Viceroy of Egypt.—From the Illustrated London News.

মহা মহিম' আৰাচ বাদশ্যা নামে মিচৰ
দেশাধিকাৰ তুৰ্কি বাদশ্যৰ ভল হৈছে, কিন্তু
আপোন ইচাবে আগ্যা চলাই কেৱল নামেৰে
বল হৈছে; সেই নিমিত্তে তুৰ্কি মহা বাদশ্যা-
ৰে সৈতে অমিল আছে। আৰাচ বাদশ্যৰ
নকচা ওপৰত লিখা আছে।

আৰাচ বাদশ্যৰ নিমিত্তে ইজিপ্ত এখন
অতি উত্তম ভাপ জাহাজ সাজিছে। তাৰ
দৈৰ্ঘ ১২০ হাত, প্ৰস্থ ১০ হাত; তাৰ সৰু-
লো জাহাজ পিভল আৰু ভিখাৰে সজা হৈ বৰকৈ
বঁহাত প্ৰকাশ ৰূপে জিলিকে। তাৰ ভিতৰৰ
অনেক ধোঁটালি সোন সুকুভাবে সুগুত হৈছে;
১৫০ ডাল্লৰ নকচা বাবত আৰি ধোঁআ হৈছে।

কঢ়িয়া বেসত মাউৰ লাগি বহু মানুহ
মৰিল। পোলণ্ডৰ প্ৰধান নগৰ ওআৰ্চাভ দি-
নে দিনে ২০০ মান মৰে। কোনো ঠাইত
একে ঘৰতে ২০ মান মৰিছে, একে ঘৰ ঠাটতে
মাক' বাপেক আৰু লৰাবো মৰা ন পাইছে।

আৱলণ্ড বেসত আগষ্ট মাহত মাটি ধাৰি
৬ হাত মান দত ধকা এটা নৰ পহৰ হাৰ

পালে। তাৰ দুই সিজৰ আঁঠু ৬১ হাত আঁ-
তৰ, ইমান ডাল্লৰ জন্তু হৈছিল।

লণ্ডন নগৰত কহিনুৰ নামে বঞ্চিত চিহ্ন-
বৰ হিৰা সুঅনি কৰিবৰ নিমিত্তে গিয়ানি
সোনাৰি লোকে কাটি আছে। আৰু এক মাহ
মান ঘঁহি থাকিলে সফুৰ্তক এটাৰ, ভেতিয়া
প্ৰিথিবিৰ মাজত সি আটাইতকৈ উত্তম সুন্দৰ
হিৰা হব।

২০ আগষ্ট তাৰিখত কোনো ইজিপ্তি চা-
হাৰ আৰু মেম লোক এজ্ঞা পৰ্বতত কুৰিবলৈ
উঠি গল। তাত ধকা সৰু ঘৰ বৌ পাঁওতে
সেই বাতিত বৰ বতাহে লিবিলাকৰ ৭ টা গাখ
একে বেলিএই উৰুআই নিলে। পাচে সেই
পৰ্বতৰ মাজৰ পৰা অকস্মিতে কুই আৰু ভপত
জোল ওলাবলৈ ধৰিলে, আৰু তাৰ প্ৰকাশে
আকাশ প্ৰিথিবি প্ৰহৰ হল। এনে সময়ত
বৰ কুইকপ গল, তাত চাহাৰ লোকক বিয়া-
বোৰে বল বল বুলি সকলো বেগাই হহকি
আছিল।

পাৰ্চি বেসত মাউৰে ধৰা অতি প্ৰবল হৈ-

চে । ওকুমিয়া নগৰত ৩,০০০ হেজাৰতকৈ অধিক মৰিল । চুলদুজ নগৰত নিতৌ নিতৌ তিনি কুৰি মান মৰে । তাত থকা মিস্যনেৰি চাহাব লোকে বখা পাবলৈ ওচৰৰ পৰ্বতলৈ গল, অকল ডক্তৰ এজনহে দৰব দিৱৰ নি-মিতে থাকিল ।

বান গেৰিপ নামে এজন জৰ্মানি পাদুৰি লোক হুকুজ নগৰৰ ওচৰতে ফুৰোঁতে দাৰে সৈতে তিনি ডকাইতে ষৈয়াই কাটি তেঁওৰ পৰা ১০০ টকা মান কাৰ্ছি নিলে ।

ইৰি সৰোবৰত দুখন জাহাজ ভাপ জাহাজ ফুৰি জাঁওতে আগষ্ট ২০ তাৰিখত বাতি পুজা কুঁঅলিৰ কাৰনে নে দেখি একে বেলিএই বৰ-কৈ ধুন্দা খালে । একেৰিমান আঁতৰা আঁতৰি হলত সিবিলাকৰ এধনে বৰকৈ পানি দিবলৈ ধৰিলে, তাতে ভই আৰু বিচুৰ্টি হৈ সকলো-বিলাকে লৰা লৰি কৰি পলাবৰ নিমিতে কোনো কোনো পানিত পৰিল, আৰু বেগতে জাহাজ ডল গৈ বুৰিল । জিবিলাকে চৰ্কি, কাঠ, মেজ আদি ওপজা বস্তুত ধৰিলে, সিবিলাক পুৰাই সকলোএ জিলে । পাচে ন ভগা ধন জাহাজ ফুৰি সিবিলাকক বিচাৰি আহি ১৫০ মানুহক পানিৰ পৰা তুলিলে । সিবিলাকে বাম পাই ইন্দ্ৰক ভুতি কৰিবলৈ সকলোএ একে লগে গোট খালে । মৰাৰ সংখ্যা পুৰাই ২০০ জন ।

কালিকৰ্ণিয়া দেশৰ পৰা ১৩ সেৰ গধুৰ হোআ সোন এভোখৰ আনিলে । তাক মাটিৰ ৪০ হাতৰ ভলতে পালে, তাৰ দাম ১১,৮৮০ টকা ।

আগষ্ট মাহত ১০০ খন জাহাজ অষ্ট্ৰেলিয়া দেশলৈ জাবলৈ ইজলঙ এৰি গল । গ্ৰেট ব্ৰি-টন ভাপ জাহাজত ৩৫১ জাতি লোক গল । মাহে মাহে ২০।২৫ হেজাৰ মানুহ লেই সোন ওলোআ দেশলৈ জাই ।

অষ্ট্ৰেলিয়া দেশৰ আলেকচান্দৰ পৰ্বত আৰু বেনদিগো, এই দুই ঠাইত সপ্তাহে সপ্তাহে ৩০,০০,০০০ টকাৰ দাম সোন ওলাই ।

নৱেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোনৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for November, A. D. 1852. Sal Sac. 1774.

নৱেম্বৰ	কতি	বাৰ	তিথি	দিনমান	নৱেম্বৰ	আঘোন	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৭	২	১১	১১।০	২৬	২	৩	৫	১০।৪০
২	১৮	৩	২০	১০।৫২	২৭	৩	৪	৬	১০।৩৯
৩	১৯	৪	২১	১০।৫৮	২৮	৪	৫	৭	১০।৩৮
৪	২০	১	২২	১০।৫৬	২৯	৫	৬	৮	১০।৩৬
৫	২১	২	২৩	১০।৫৫	৩০	৬	৭	৯	১০।৩২
৬	২২	৩	২৪	১০।৫৪					
৭	২৩	৪	২৫	১০।৫২	২১	৭	৮	১০	১০।৩৪
৮	২৪	৫	২৬	১০।৫০	২২	৮	৯	১১	১০।৩৩
৯	২৫	৬	২৮	১০।৪৮	২৩	৯	১০	১২	১০।৩২
১০	২৬	৭	২৯	১০।৪৭	২৪	১০	১১	১৩	১০।৩১
১১	২৭	৮	৩০	১০।৪৬	২৫	১১	১২	১৪	১০।৩০
১২	২৮	৯	১	১০।৪৪	২৬	১২	১৩	১৫	১০।২৯
১৩	২৯	১০	২	১০।৪৩	২৭	১৩	১৪	১৬	১০।২৮
১৪	৩০	১১	৩	১০।৪২	২৮	১৪	১৫	১৭	১০।২৭
১৫	১	১২	৪	১০।৪১	২৯	১৫	১৬	১৮	১০।২৬

এই অকনোদই গিয়ান ভাৰ মোং নিহলাগৰৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিস্যন চাপাখানাতে চাপা কৰা হৈ-চে । আদিতে মিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ দুবত মিলে ১৥ চহহা ।

THE OBITUARY,
A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and Published monthly by N. Brown,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Assam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.

অৰণ্যবন্দী

৭ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, অক্টোবৰ, ১৮৫২।

নম্বৰ ১০।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, OCTOBER, 1852. NO. 10.

হিন্দুস্থানৰ নানা প্রদেশ।

Divisions of Hindustan.

হিন্দুস্থানত অনেক প্রধান প্রধান দেশ আছে, বঙ্গাল দেশ, বেহাৰ, এলাহাবাদ, আজোধ্যা, আগ্রা, দিলি, আজমিৰ, গুজৰাট, মালৱা, মুলতান, সিন্ধু দেশ আৰু লাহোৰ।

অতি পূৰ্ব কালে বঙ্গাল দেশ; তাৰ সময় উৰ্বৰা ঠাই প্ৰায়েই নাই, আৰু ধান নিল ইত্যাদি নানা সম্য হই। সাগৰৰ পাৰৰ ঠাইবোৰ গোটেই সুন্দৰবন নামে হাবিএ ঢাকি আছে। বঙ্গালৰ নিচেই পূৰ্ব কালে মান দেশৰ সিমালৈকে চাৰ্টিগাঁও নামে প্রদেশ; সি পৰ্বতিয়া, আৰু তাৰ মাজত কুকি নামে এবিধ বন্য জাতি আছে। চাৰ্টিগাঁৱৰ ৰাজ ধানি ইচলমাবাদ। বঙ্গাল দেশৰ প্ৰধান ৰাজ ধানি

নগৰ কলিকতা। এই নগৰ পূৰ্বে গাঁওহে আছিল, এতিয়া পাঁচ লাখ লোক থকা পৰি যিবোৰে আকৃষ্ট এখন মহা নগৰ হৈছে; এই নগৰ গঙ্গা নদিৰ নিচেই পাৰতে আৰু তালৈ বানিজ্যলৈ অনেক জাহাজ আহে। কলিকতাত ভাৰত বৰ্ষৰ অধিপতি গৱৰ্নৰ জেনৰলে বাস কৰে, আৰু তাত কোৰ্ট উলিয়ম নামে এখন বৰ দুৰ্গ অৰ্থাত কৌণ্ট আছে। কলিকতাৰ ওচৰত সিৰামপুৰ, চন্দন নগৰ, হুগলি ইত্যাদি নগৰ আছে। আক্ৰি ৬০ ক্ৰোচ উজাই গঙ্গা নদিৰ পাৰত মুৰ্চিদাবাদ চহৰ, সি পূৰ্বে বঙ্গাল দেশৰ ৰাজ ধানি আছিল, এতিয়াও নবাবৰ বাস ধান। এই নগৰত চেউলি, বালিচৰি, চাটন ইত্যাদি অনেক বিধৰ সুন্দৰ পাটৰ কাপৰ হই। ঢাকা নামেৰে আৰু এখন বি-

দিলি নগৰত অকবৰে সাজি থোজা কালেক জাহান্নাম বাহল্যাব মৈদাহ।

Mausoleum erected at Delhi over the remains of Humayun

চন্ধ্যন নগর আছে; নিও পূর্বে রাজ ধানি আ-
ছিল, এতিয়াও বর বানিজ্য ধান, ডেব লাখ
মান মানুহ আছে। প্ৰিথিবির মাজত জি
‘অতি উত্তম মলমল কাপৰ, সেয়েই ঢাকাত
হই। এইবিলাক নগরত বাজে মালদা, গৌৰ
আৰু বাজমহাল, এই তিনি নগর পূৰ্বে রাজ
ধানি আছিল। বজাল দেশত তিনি কোটিতকৈ
সবহ মানুহ আছে।

বেহাৰ অৰ্ধাংশ মগধ প্ৰদেশ বজালৰ পচি-
মে; সি অতি উৰ্বা ঠাই আৰু নানা সন্ধ্য
হই; প্ৰধানকৈ আফিক আৰু জখাৰ উত্পন্ন
হই। বেহাৰত প্ৰধান নগৰবিলাক গজাৰ ভি-
ৰত; প্ৰথমে মুংগেৰ নামে এক আগৰ রাজ
নগৰ। তাৰ পৰা অলপ ভাটিত ভাগলপুৰ
নদিৰ পৰা অলপ দূৰত বেহাৰ নামে নগৰ,
সি পূৰ্বে রাজ ধানি আছিল। কিন্তু আটাইতকৈ
প্ৰধান গজা নদিৰ ভিৰত পাটনাই অনেক দি-
নিয়া নগৰ; অনেক মন্দিৰ আৰু মন্দিৰ আছে।
পাটনাৰ ওচৰত দানাপুৰ; তাৰ পৰা ২৫
ক্ৰোচ দক্ষিণে গয়া নামেৰে এক নগৰ, গজাত
আহি পৰা এক নদিৰ পাৰত, ই এখন বৰ
হিন্দু ভিৰ্; এতেকে তালৈ অনেক জাতি জাই।

এলাহাবাদ প্ৰদেশ গজাৰ উত্তৰ আৰু
দক্ষিণ দুয়ো পাৰে বিয়ানিচে। তাত প্ৰধান
নগৰ কানি বা বানাবচ, সি গজা নদিৰ ভি-
ৰত, আৰু বৰ মহা নগৰ; তাৰ ঘৰবোৰ পকি
লাত তলালৈকে ওখ, অনেক দেও মন্দিৰ আৰু
মন্দিৰ আছে, আৰু হিন্দু সকলৰ প্ৰধান ভিৰ্
হেতুকে তালৈ অসংখ্য জাতি জাই। কানিৰ
ওচৰত চনাবগৰ নামে এখন বৰ সৰুত পৰ্ব-
তিয়া কোঁঠ আছে, এতিয়াও তাত অনেক
সৈন্য আৰু এটা বিচন্ধ্যন মন্দিৰ আছে। জত
গজা আৰু জমুনা নদি মিলিচে, তাতে এলাহা-
বাদ অৰ্ধাংশ পুয়াগ নগৰ; সি হিন্দু সকলৰ
এক ঘাই ভিৰ্ ঠাই, তালৈ অনেক জাতি
জাই। আৰু আকবৰ বাদশ্যাই এক কোটি
কুৰি লাখ ধন ভগন কৰি সজোজা রাজ কোঁঠ
এই নগৰতে। পুয়াগৰ ওচৰত মিজাপুৰ নামে
এক বানিজ্য নগৰ। এলাহাবাদত বন্দেল-

খণ্ড নামে এক খণ্ড আছে, তাত হিৰাৰ আকৰ
আছে। তাৰ ঘাই নগৰ কলিঙ্গা, আৰু গজাৰ
পাৰত কানপুৰ নামে নগৰ।

অজোধ্যা রাজ্যো উৰ্বা আৰু বেহাৰৰ সি-
মানত, তাক নবাবে সাসন কৰে, কিন্তু ইল্লহা-
জিৰ কৰতলিয়া। তাৰ রাজ ধানি গোমতি
নদিৰ পাৰত লখনৌ নগৰ, তাত নবাব থাকে;
আৰু সি বৰ ডাঙ্গৰ নগৰ, তাত তিনি লাখ
মান লোক আছে। তাৰ নবাব থকা ঘৰ,
মন্দিৰ, মৈদাম বৰ আচৰিত, চালবোৰত সোন
লগাইচে, আৰু কনস্তান্তিয়া নামে জি মাৰ্তিন
চাহাবৰ এক ঘৰ আছে, তাক সাজোতে ১৫
লাখ ৰূপ ভগন হৈচে, অজোধ্যা নগৰ আৰু
ফাইজাবাদ পূৰ্বে রাজ ধানি আছিল।

আগ্ৰা প্ৰদেশত জাৰ, আৰু তাত নদিৰ
পৰা ক্ৰিসি কৰমৰ লাভ নাই, তাৰ প্ৰধান
অলঙ্কাৰ আগ্ৰা নগৰ। আকবৰ বাদশ্যাই
এখন গাঁৱৰ পৰা আগ্ৰাক আচিয়াৰ এক মহা
নগৰ কৰিলে; সি এতিয়া ভ্ৰাস হল, তেও
জেহাংগিৰ বাদশ্যাই তেওঁৰ কুঁআৰি নুৰ জেহা-
নৰ নাম ৰাখিবলৈ তাক মহাল নামে জি মৈ-
দাম সজাইছিল, তাৰ সমান মৈদাম প্ৰিথিবি
কতো নাই; সি গোটেই বগা সিলৰ, আৰু তাক
কৰোঁতে পাঁচ সতৰি লাখ ধন ভগন হৈছিল।
আগ্ৰা নগৰৰ ওচৰতে চিকন্দৰাবাদ নামে এক
অপূৰ্ব নগৰ, তাতে বগা সিলেৰে সজা আকবৰ
স্মাৰ মৈদাম আছে। মথুৰা নামে এক নগৰ
আছে, সিও প্ৰধান হিন্দু ভিৰ্। আগ্ৰা প্ৰদে-
সৰ মোআব অৰ্ধাংশ অন্ধৰেখ জি ডোখৰ,
তাতে কানৌজ নামে পূৰ্বৰ নগৰ। জমুনা
নদিৰ পশ্চিমে ভৰখপুৰ, গোআলিয়ৰ ইত্যাদি
কোঁঠ আছে। আগ্ৰাৰ উত্তৰে দিলিৰ প্ৰদেশ, সি
উৰ্বা ন হই, তাৰ ঘাই নগৰ জমুনা নদিৰ
পাৰত দিলি। সি পূৰ্বে এখন ইল্লপুৰ নামে
হিন্দু মহা নগৰ আছিল, কিন্তু স্য জেহান বাদ-
শ্যাই তাক মগল ৰাজ্যৰ রাজ ধানি কৰিলে,
আৰু এতিয়াও দিলিৰ বাদশ্য এই নগৰতে বাস
কৰে। দিলি নগৰ এতিয়া ভ্ৰাস হল, আৰু
নানা ৰূপৰ ঘৰবোৰ ভাগি আছে, তেও অনেক

আচৰিত হব মৈদাম আৰু মচিদ আছে ।
আওব্বাছৰ বাদশ্যৰ জিএকে জুমা মচিদ নামে
জি বজা সিলৰ মচিদ এটা কৰাইছিল, তাৰ
নিচিনা ভাৰত বৰ্ণত নাই । কুতুব মিনাৰ
নামে এটা বুকুজ আছে, সিও সামান্য ন হই ।
দিলি পুদেসত মিৰট নামে আৰু এক নগৰ
আছে ।

আজমিৰ বা ৰাজপুতান অতি ডাঙৰ এক
পুদেস, তাতে ৰাজপুতবিলাক বাস কৰে;
ভাৰত বৰ্ণত এই জাতি লোকহে অতি বলিষ্ঠ
আৰু সাহিয়াল; এই পুদেস পাই পৰ্বতীয়া
আৰু মৰু ভূমি । সি নানা বজাৰ অধিন,
প্ৰধান মাৰোআৰ, মেৱাৰ আৰু জইপুৰ, এই
তিনি ঠাইৰ বজা । মাৰোআৰৰ বজা আ-
টাইতকৈ পৰাক্ৰমি, তেঁওৰ ৰাজ ধানি জোখ-
পুৰ; তেঁও স্বাধিন, কিন্তু ইজৰাজৰ পৰাক্ৰম
স্বিকাৰ কৰে । মেৱাৰৰ বজাক বানা বো-
লে, তেঁও মাৰোআৰৰ বজাৰ ভূলা ন হই,
তেঁওৰ ৰাজ ধানি উদইপুৰ । জইপুৰ, বা জই
নগৰৰ বজাও প্ৰধান, তেঁওৰ ৰাজ ধানি জইপুৰ
অতি সুন্দৰ । আজমিৰ পুদেসৰ ৰাজ ধানি
জি আজমিৰ, তাত কোনো বজা নে থাকে ।
এইবিলাক ৰাজ্যৰ পচিমে বালিমই মৰু ভূমি
এডোখৰ আছে, কিন্তু তাতো দুই প্ৰধান বজা
আছে, অৰ্থাত বিকালিয়ৰ আৰু জচলমিৰৰ
বজা ।

গুজৰাট পুদেস ঠায়ে ঠায়ে উৰ্বৰা, ঠায়ে
ঠায়ে মৰু । তাত নানা জাতিৰ লোক আছে,
পাৰ্চি অৰ্থাত অধি লোক অনেক, সিবিলাকে
অধিক পূজা কৰে, আৰু তৈন ধৰ্ম লোআও
অনেক আছে । গুজৰাটৰ এডোখৰ গুইকৰ
নামে বজাৰ অধিন, তেঁওৰ ৰাজ ধানি বাবদা ।
গুজৰাটৰ ইজৰাজৰ অধিকাৰত ৰাজ ধানি
আহমেদাবাদ, কিন্তু চুৰাট নগৰহে অতি
প্ৰধান বানিজ্যৰ ঠাই ।

গুজৰাটৰ গুৰিত আজমিৰৰ দখিনে কচ
পুদেস, তাত জাৰজ নামে এবিধ ৰাজপুত জা-
তি বাস কৰে । সিহঁতৰ ডকা দিৱা হুভাও ।
আৰু সিহঁতৰ জিন এক বজা আছে; কিন্তু

আচৰিত এই, জে সিহঁত মচলমান, আৰু এক
ভয়ানক ৰিতি এই, তে চোআলি লৰা হলে
সিহঁতে বধ কৰে ।

আগ্ৰা আৰু আজমিৰৰ দখিনে মালৱা
পুদেস, সি বৰ ওখ ঠাই আৰু উৰ্বৰা, তাত
মহাৰাষ্ট্ৰবিলাক থাকে । মালৱা পুদেসত ভা-
লেমান আকিৰ হই । আৰু একে জনা বজা ন
হই, কিন্তু অনেক, প্ৰধান চিঙ্গিয়া আৰু হল-
কাৰ, সিবিলাকে ইজৰাজকে সাৰথি ৰূপে
আছে । মালৱা পুদেসতে পূৰ্বে বিক্ৰমাদিত্য
বজা আছিল; মালৱাত প্ৰধান নগৰ উজ্জয়-
নি বা অৱন্তি, আৰু ইন্দুৰ জাক অহল্য ৰায়ে
হলকাৰৰ ৰাজ ধানি পাতিলে ।

সিন্ধু নদিৰ মুখতে সিন্ধু পুদেস । তাৰ
প্ৰধান নগৰ টাটা, সি বৰ বানিজ্যৰ ঠাই আ-
ছিল, আৰু ৰাজ ধানিও আছিল, কিন্তু এতিয়া
মৰু হৈ গৈছে, আৰু তাৰ পৰা ৰাজ ধানি
হইদৰাবাদলৈ এতিয়া নিচে । অলপ দিন
হৈছে, এই দেশৰ বজা মচলমান আমিৰ আ-
ছিল, আৰু সিবিলাকে পূজাক বৰকৈ জাতনা
দিছিল । কিন্তু এতিয়া ইজৰাজে তলৈ লৈছে,
তাৰ পৰা পূজাৰ সুখ হব ।

লাহোৰৰ দখিনে মুলতান পুদেস, সি পূৰ্বে
কাবুলৰ অধিন আছিল, কিন্তু এতিয়া কম্পা-
নিৰ অধিন । ইয়াৰ ৰাজ ধানি মুলতান নগৰ,
সি অতি সুন্দৰ, চাৰিও ফালে সুন্দৰ গৰ এটা
আছে, আৰু তাত জি এখন দেৱালই আছে,
তালৈ অনেক জাতি জাই । এই নগৰত
দলিচা আৰু পাট কাপৰ অনেক হই । মুল-
তানৰ লোকবিলাক হিন্দু ন হই, আকগানো
ন হই, কিন্তু সিহঁতৰ জাত বোলে ।

ভাৰত বৰ্ণৰ পচিমে লাহোৰ পুদেস, তাৰ
এডোখৰ বৰ উৰ্বৰা আৰু নানা সত্য উত্পন্ন
হই । এই পুদেসত চিক বা সিংহ, জৌত
আৰু ৰাজপুত ইত্যাদি হিন্দু আৰু মচলমান
লোক আছে, কিন্তু মচলমানবোৰ অতি দুখি-
য়া; উত্তৰ পচিমৰ মানুহবোৰ আকগান । চিক
বা সিংহবিলাক বৰ সজিমন্ত, আৰু হিন্দুস্বা-
নৰ সকলো লোকতকৈ সাহিয়াল, লৈন্য প্ৰায়ে

যোঁৰাত উঠি বন কৰে । সিহঁত খ্ৰিষ্ট ন হই, বৰকৈ এটাই পাৰিহে কথা কই । চিকবো-
ৰে মদ, আফিঙ্গ, ভাজ বৰকৈ খাই, আৰু বৰা
গাহৰিকো খাই । লাহোৰ পূৰ্বে নানা সৰু
সৰু বজাৰ অধিন আছিল, পাচে বন্ধিত সিং-
হে অধিপতি হল, কিন্তু এতিয়া তেঁওৰ বংশ-
সৰ দলিপ সিংহ বজা থকাত ইজৰাজে
সৈতে বন লগাত লাহোৰ দেশ ইজৰাজৰ
অধিন হৈ গৈছে । চিক লোকে গুরু নানকৰ
মতে চলে, সিহঁতৰ ভাসা আৰু আখৰ বে-
লেগ । লাহোৰৰ ৰাজ ধানি লাহোৰ নগৰ,
সি পূৰ্বে মহা নগৰ আছিল, আৰু এতিয়াও
বজাৰ থকা ঠাই, তাত অনেক উত্তম উত্তম
ঘৰ আছিল, সেইবোৰ নষ্ট হৈ গৈছে, তেও
জেহাংগিৰ বাদশ্যৰ জি মৈদাম, সি অকল
আগ্ৰাৰ ভাজ মহালতকৈহে সৰু । লাহোৰত
অমৰেশ্বৰ নামে এক তিৰ্থ থকা নগৰ আছে,
তালৈ অনেক জাতি জাই ।

নৰ্মদা নদিৰ দক্ষিণে দখিন দেশ, তাৰ সমু-
দ্ৰুৰ তিৰৰ ঠাইত ৰাজে গোটেই ঠাই ওখ
আৰু অনেক সল্য হই । দখিনত প্ৰধান
প্ৰদেশ খান্দেচ, আওৰজাবাদ, বিজইপুৰ, হাই-
দৰাবাদ ইত্যাদি নিজাম আলিৰ দেশ, বিৰাট
বজাৰ দেশ অৰ্ধাত বেৰাৰ, উত্কল অৰ্ধাত
উৰিয়া, আৰু উত্তৰ চৰকাৰ ।

খান্দেচ প্ৰদেশৰ নিচিনা জুখলৈ ভাল ঠাই
প্ৰিথিবি নাই; তাত সিলৰ গৰ ইত্যাদি জি-
বোৰ কোঁঠ আছে, তাক মানুহে কৰা ন হই,
কিন্তু স্বভাবিক পৰ্বতৰ দোআৰাই হৈছে ।
ইয়াৰ ৰাজ ধানি পূৰ্বে বহানপুৰ আছিল,
ইজৰাজৰো সেয়েই ৰাজ নগৰ হৈছে ।

খান্দেচৰ দক্ষিণে আওৰজাবাদ আৰু বিজই-
পুৰ এই দুই প্ৰদেশ, তাৰ ভূমি সমান ন
হই, কোনো কোনো ঠাই পৰ্বতিয়া । খান্দে-
চৰ দৰে ইয়াতো অনেক স্বভাবিক কোঁঠ আ-
ছে, আৰু মহাৰাষ্ট্ৰবিলাকৰ এই মূল ঠাই; সি-
বিলাকৰ ৰাজ ধানি পুন্যগ্ৰাম নামে এখন বৰ
নগৰ আছিল, সি এতিয়া ইজৰাজৰ অধিন ।
চাটোৱা নামে এক নগৰ আছে, তাতে ইজ-

ৰাজে পেচুআক ভাজি এক ৰজা থাপিছে ।
পূৰ্বৰ ৰাজ ধানি জি বিজইপুৰ, সি অতি প্ৰধান
নগৰ, আৰু তাৰ কোঁঠ অতি ডাঙৰ । আও-
ৰজাবাদ, দৌলতাবাদ আৰু দুই পুৰনি নগৰ
আছে । দৌলতাবাদৰ ওচৰত এলোৰাৰ আ-
চৰিত কৰম সকল আছে; এখন পৰ্বতক খুলি
নানা মন্দিৰ কৰিছে, আৰু তাৰ ভিতৰত সুন্দৰ
সুন্দৰ মূৰ্তিবিলাক আছে ।

হাইদৰাবাদ, নানদিৰ আৰু বিদৰ, এই তি-
নি প্ৰদেশ নিজামৰ ৰাজ্য, নিজাম আলি ইজ-
ৰাজৰ কৰতলিয়া । তেঁওৰ ৰাজ ধানি হাইদ-
ৰাবাদ নগৰ, তাৰ ওচৰত গলকণ্ডা নগৰ, জত
হিৰাৰ আকৰ আছে ।

বেৰাৰ বা বিৰাট প্ৰদেশ নাগপুৰৰ ৰজাৰ
অধিন, কিন্তু তেঁও ইজৰাজৰ কৰতলিয়া । এই
প্ৰদেশৰ ৰাজ ধানি নাগপুৰ ।

দখিন দেশৰ সাগৰৰ তিৰত উৰিয়া প্ৰদেশ,
তাৰ লোকবিলাকৰ ভাসা বেলেগ । তাৰ
প্ৰধান নগৰ বালেস্বৰ আৰু কটক । কটকৰ
গুৰিত জগনাথ খেত্ৰ, তালৈ অনেক জাতি
জাই ।

চৰকাৰ প্ৰদেশো সাগৰৰ তিৰত । কল্যা-
নিএ আদিতে এই প্ৰদেশৰ অধিকাৰ পালে ।
ইয়াত নানা বিদ্যা কাপৰ কৰে, হাই চিট ।

দখিন দেশৰ পচিমে সাগৰৰ এক উপদি-
পত বম্বাই নামে এক মহা নগৰ, সি ইজ-
ৰাজৰ, ৰাজ্যৰ তিনি ৰাজ ধানিৰ ভিতৰত এক
ৰাজ ধানি, আৰু তাত বানিজ্য হই । এই
নগৰৰ ধনৱন্ত লোক অনেক পাৰ্চি; তাত দুই
লাখ কুৰি হেজাৰ মান মানুহ আছে । বম্বাইত
এজন গৱৰ্নৰ আৰু এখন সভা থাকে ।

লৰাৰ দ্বিৱ ।

তিৰ্থ জাত্ৰা ।

Wanderings of a Pilgrim—From the Bengali.

৫ আধ্যা ।

জনকপুৰৰ বিবৰন ।

পদাৰ ।

নিজ দেশ তিৰ্থ কথা কৰিলা সুৱন,
পচিমতো জি জি আছে, সূনা বিবৰন ।
ধৰ্ম কৰ একো নাহি, কেৱল বন্ধনা,
সি সকল থানে সূনা পাপৰ ঘটনা ।
আৰু সৰিলৰ দুখ, ধন আদি বই,
মনে ভুলি, ঘৰ তিয়াগি, সৰ লোক জাই ।
আৰু বোলো, সূনা জি জি দেখিচোঁ নয়নে,
সকলো জাতি ন হই তিৰ্থৰ কাৰনে;
কিন্তু কোনো চোৰ পৰি, কোনো বিভিচাৰ,
কোনোএ পলাই জাই লাগি বহু ধাৰ ।
থাবলৈ নে পালে কৰে সি পথ ধাৰন,
বহু লোক জাতি হই, এহিসে কাৰন ।
থানে থানে ব্ৰত আদি কৰি অভিসই,
ভিখ্যাৰ দুব্যক বেচি ধনক সাঁচই ।
এহি প্ৰকাৰতে বহু ধন উপাৰ্জন,
লোকে যদি সোধে, বোলে, তিৰ্থত গমন ।
বঙ্গালি জতেক লোক জাই সেই পথে.
কমল, জোলাঙ্গা আৰু উপাঙ্গ হাততে ।
বগা মাটি লৈ কঁপালত দিএ কোঁট,
গলতো কাঠৰ মালা পিন্ধে মুঠা মুঠ ।
ৰাখে সব মুখ ভৰি তাঁৰি আৰু চুলি,
ভয়ঙ্কৰ দেখি জেন ভোবোলা চাগলি ।
তিৰি পৰিয়াল লই, সন্মত তাহাৰ,
অকল্মষৰে কোনো জাই, অন্য নাহি আৰ ।
সৰ্বজন মিলি কৰে বৈষ্ণৱ আচাৰ,
ভোজনো কৰই সবে হৈই একেকাৰ ।
নানা জাতি থাকে, কেৱে নকৰে জিগ্যাস,
কিন্তু বোলে আমি সব চৈতন্যৰ দাস ।
মাটিৰ পাত্ৰত ৰাখি ভোজন কৰই,
সেই চকু হাঁৰি কাপৰত ৰাখি লই ।
চহৰ বজাৰ মাজে কৰই গমন,
চমাৰ চণ্ডাল আদি চোএ কত জন ।
দুই তিনি সত লোক হৈই এক জাতি,
জি পুৰুষ আদি চলে জুম পাতি পাতি ।

বাটে নতু পথাৰত থাকি সৰ্ব জন,
সেহি ৰূপে ৰাখি কৰে সবেও ভোজন ।
ভোজন সময়ে কৰে কি আচৰ্জ কৰ্ম,
দেখোক বিচাৰ কৰি কেনে জাতি ধৰ্ম ।
সকলোৰে অৱশ্যে পাত্ৰত ৰাখি,
ওঠৰ অম্লিত বুলি, তাহাকো খায় ।
ব্ৰাহ্মন সুদুৰো একো নাহিকে বিচাৰ,
কৰ্হা কৰ্হি ৰূপে খাই, জি পাই জাহাৰ ।
সবে মিলি খাই, অন আদি উপহাৰ,
জি কোনোএ দিএ, তাক ন কৰে বিচাৰ ।
তিৰি পুৰুষৰ মাজতো বিৰোধ লাগি,
অন্যৰ সন্মত চলে ঠাহাক তিয়াগি ।
এহি ৰূপে জত কৰ্ম কৰে দুৰাচাৰ,
নিজ নিজ মনে কৰে, জেন ইচা জাৰ ।
পথৰ মাজত কেৱে বহু তিৰি লই,
পাচে ডাকো তিয়াগ কৰি অকলে চলই ।
জদি আপোনাৰ তিৰি এৰে কোনো জনে,
অন্য লোকে গ্ৰহন কৰই ভেঙিধনে ।
কহিমোঁ সংশ্লেষ কৰি, জজিগন কথা,
আত পাচে সূনা তিৰ্থ থানৰ বেৱস্থা ।

দুলৰি ।

বোলে হিন্দু নৰ, বজা জানেকৰ
আছিলে জনক থানে;
প্ৰমান বোলই হিন্দু সাত্ৰে কই
ভাৰত আদি পুৰানে ।
বজাৰ দুহিডা নামে থিয়গতি সিডা
তৈঁওৰ পতি ত্ৰি ৰাম ।
হিন্দু ধৰ্ম লোকে কৰে সেৱা জাকে
তৈঁওৰ এহি এক ধাম ।
তিৰ্থ থান বোলে, বৈষ্ণাগি সকলে,
সবেও কৰে দৰ্শন;
সেহি বিবৰন কৰোঁ নিবেদন,
সূনা সকলো দি মন ।
জনকপুৰ সি বৰ নগৰ,
ৰাজ্য নেপালি বজাৰ;
কিন্তু মাজে তাৰ মুদি বনিয়াৰ
এখনি মাজ বজাৰ ।

তাহার দধিনে বাজ বাজ ধানে,
 ইটাতে গর নির্মান;
 বেবি আচে গর, ন হই ওখ বর
 মূর্তি লোভে ভিনি জন।
 বাম সিভা আই, কথাক লখাই,
 বহিচে ভিনি প্রতিমা;
 ন হই সুভিত, দেখিতে কুচিত,
 জানিবা তার উপমা।
 কপা ও সোনার বহু অলঙ্কার,
 দি ধৈচে সন্ধ্যা নিশী
 বস্ত্রের আভিভ, ফুলেরে সুভিত;
 বহি আচে পূব মুখে।
 সমুখে তাহার গরব ভিতর,
 নক একটি মন্দির;
 ভিতর সোমাই, দেখিলোহো তাই,
 বর কই মহা বিব;
 বিকট আকার, দাহক লঙ্কার,
 কি দিমো তার উপমা?
 নাম হনুমন্ত, সকলে জানন্ত,
 তাহার সেই প্রতিমা।
 ধৈচে থির কবি, মেলি এক ভবি,
 সো হাতে জালিম গুটি;
 বাও হাতে তার, সিল গোলাকার,
 লৈচে হাতে মাৰি মূৰ্তি।
 কামেরে নির্মিত বস্ত্রেরে সুভিত
 পিচত বেগুর আচে;
 কাটি ঞনিকবে, বাধি জতনেবে,
 ওখ কবি তাক ধৈচে।
 আর জত জত, নির মূর্তি তাত
 আচে চাৰি পালে বেবি;
 মন্দির উতবে, গরব ভিতবে,
 দেখি অটালিকা পূৰি।
 তাহাতে নিবাসি, বহুত সন্ধ্যা,
 মহন্ত সৰ্গ পুমান;
 আর জত জত সিল্য সত সত
 আচে তাত চাঙ্গর।
 তাহার অধিনে ত্রি বাম লখ্মনে
 দিচিলে নেপাল বজা;

সেহি সক্তি সাধে জাজিৰ হাতেবে,
 নিজে লই সৰ পূজা।
 তিৰ্ঘ গুরু বোলে, সন্ধ্যা নিশী,
 সেই হেতু কবে মান;
 তার সুখিয়াতি সবে বোলে অভি,
 কবিচে কাম দমন।
 স্বরূপ ন হই, জানিবা নিচই
 কবিবো তাক পুচার;
 ভিবি সন্ধ্যা গনে মহন্ত আপোনে
 কবে সন্ধ্যা বিভিচার।
 বোলো বিববিয়া, সূনা মন দিয়া,
 জিসব তার বেরহা;
 জানে সৰ জন, তার বাসি গন,
 সত্য হই মোর কথা।
 কৈবি, কুকৰম, কুবলিও আৰ,
 ইত্যাদি সৰ জাতিব;
 কন্যা কিনি লই, তাহাক পালই,
 দি বস্ত্র আদি আহাৰ।
 বরন ব্রিথি হলে জেই জাতি মিলে,
 তাহাতে দিএ বিবাহ;
 তার পাচে তাই, মহন্ত সরাই,
 কবই নিজে নির্বাহ।
 ভিবি পুরুষ তার, নাম মাজ সাব,
 নাহি আর কোনো আল;
 ঞাই জতে পাৰে, থাকে অকল্ষবে
 সেহিলে তাহার বাস।
 এই বেরহা, মহন্ত সরাব,
 জতক আচে জি ধানে;
 দিগন্ত গন বর জুতি মন,
 দেখি আহিচো নয়নে।
 সরাবি গোলাম, লিইতব নাম
 সকলো ধানে বিদিত;
 পচিম দেশত কবে এই মত
 সেহি লোকের সহিত।
 মই বহু ধান কবিয়া গমন,
 জানিলো সৰ লখান;
 বিত্তি এই মত, জাজিৰ আগত
 নকবে তাক গোপন।

আত পাচে সুন, ভিৰ্ণ বিবৰন,
জি দেখিলোহো আপুনি;
চতৰ মাহত জনক পূৰত
হোৱে সি বাম নৱমি ।
সেহি সময়ত আছিলোঁ তথাত
নয়নে দেখিচোঁ জাক,
তাৰ বিবৰন কৰি সূঁঅৰন,
জনাব খোজোঁ নবাক ।
জাতি বহু গন আহি সেহি থান
কৰিবলৈ দৰলন;
বৈৰাগি সন্যাসি, আৰু গ্ৰিহ বানি,
কোনে কৰিব গনন?
কঁপালত কোট, মালা মুঠা মুঠ,
গিন্ধে তাক গল ভৰি,
সেই মালাবোৰ ভুলনি কাঠৰ
দিএ খনিকৰে কৰি ।
জাতিৰ বিচাৰ নোসোধে তাহাৰ
সকলোএ বামাউত;
কোনো লিপে চাই, কোনো অৰে জাই,
কোনোএ কৰে আহুত ।
বহু খনিগন, আৰু মহাজন,
আনে ভিৰি সজ কৰি,
কোনোএ পালকিত কোনোএ বোঁৰাত
কোনো আহে বধে চৰি ।
নানা উপহাৰ, বৰোঁতে অপাৰ,
দেখি অতি মনোহৰ;
মুদং আহি ঢোল, নিচান আৰু ধোল
বাদ্য কৰে নিবন্তৰ ।
দেৱক দৰ্শন কৰে জাগিগন,
মহন্তকো দিএ দান;
পইচা বে পালে, হুআবো বে মেলে,
ঘাৰি এনে বহু টান;
অৰ্ঘ বিৰে ডাই, আৰু একো নাই,
পূজা কিবা জগা হোম
নজুৰা প্ৰাচিৎ আৰু কোনো ব্ৰত
সকলো বিকল সুম ।
ভিৰ্ণ সাৰ এই, সুৰিলাহা ডাই
আৰু সূনা তাৰ কল;
গুৰুৰ চৰন খুই জাগিগন,

পান কৰে সেই জন;
তাহাৰ কাৰন পাপৰ মোচন
হব অন্ত কালে দূৰ;
পানও দুৰ্ঘতি সিও পাব গতি
সুখ থানে স্বৰ্গপুৰ ।
মনত বিশ্বাস কৰি এই আল,
নাহি তাৰ বিবেচনা;
কোনে কত দেখিলে সিহত হঁহিলে
লোহা হই ৰূপ সোনা?
জেনে কোনো নৰ অগাধ জলৰ
মাজে পৰি কৰে হাই,
নাহি ধৰে স্বেতু, মৰে সেই হেতু
ত্ৰিনত কৰি আসুই ।
এহি ৰূপে ডাই, সি সব আসুই
জদি কৰা কোনো জন,
নিচয়ে মৰিবা, তৰনি বে পাবা,
সত্য কলোঁ বন্ধুগন ।
জদি কৰা আস, হবা সৰ্বনাস,
তাহাতে চেতন হোআ;
য়িচু দায়ামই কৰিয়। আসুই,
অনন্ত জিৱন লোআ ।
দেখি ধৰ্ম সাত্ৰ পাপ নাস অস্ত্ৰ
কৰিও তাতে বিশ্বাস;
পাপিৰ বিশ্বাস খুট্টি বিনে নাম
অন্য নাহি কোনো আস ।
জাতনা নৰক জদি কোনো লোক
সাৰিবলৈ ইচা বন্ধু,
য়িচুৰ চৰন কৰিওঁ ধাৰন
ভৰি জাবা ভৱ সিদ্ধ ।
ভিৰাগি পাপ কৰ্ম, তজা পূৰ্বব্ৰহ্ম,
আজ্ঞা দি সাত্ৰৰ মতে,
ধৰ্মাআ সহাই হৈবেক নিচই,
চলাইব স্বৰ্গ পথে ।

ব. ল. ক.

য়োচেফক গাঁতত থোআৰ কথা ।

Lesson XI.—Joseph cast into the Pit.

য়াকোবে আৰুও তেঁওৰ বুৰা পিজিক দেখা পালে; তাৰ পাচে তেঁও মহিলত যাকোব আৰু এচৌএ তেঁওক নি, জি গকুৰতে আব্রাহাম আৰু চাৰাক থোআ হৈছিল, সেই ঠাইতে তেঁওৰো মৈদাম বাস্থিলে । সেসৰ দিনত সিবিলাকে একে লগে সেই ঠাইৰ পৰা উঠিব; কিয়নো ইচাকে জি দেশ কিনানতকৈ উত্তম, এনে এটা দেশত, অৰ্থাত স্বৰগত বাস কৰিবলৈ ইচা কৰিছিল ।

কিনান এচৌৰ বসতিৰ ঠাই ন হই, তাক তুমি জানা; কিন্তু যাকোব, তেঁওৰ সন্ততি, আৰু তেঁও পহু জাকবিলাকে সৈতে তাতে থাকিবলৈ ভাল দেখিলে ।

য়াকোবৰ বাবে জন পুত্ৰ আছিল, সিবিলাকৰ মাজত দহ জন অধৰমি আছিল, কিন্তু সিবিলাকৰ ভায়েক য়োচেফ, তেঁওৰ সৰু ভায়েক বেনিয়ামিনতকৈ ডাঙ্গৰ হলেও, সিবিলাকৰ মাজত আটাইতকৈ তেঁও উত্তম আৰু চেনেহৰ লৰা আছিল । সেই দহ জন মেৰ আৰু চাগ বশিয়া; কিন্তু য়োচেফ জেতিয়া সিবিলাকৰ লগত চৰাবলৈ জাই, তেতিয়া সিবিলাকে সিবিলাকৰ দুই আচৰনৰ দোআৰাই তেঁওক অতি দুখ দিএ; আৰু সিবিলাকে তেঁওলৈ বৰ নিৰ্দয়্যাকপ কথা কই । য়াকোবে সিবিলাক আটাইতকৈ য়োচেফক প্ৰেম আৰু চেনেহ কৰিছিল; এই নিমিত্তে সিবিলাকে তেঁওলৈ এনে অসুয়া দ্ৰিষ্টি, আৰু ঘিন কৰিবলৈ ধৰিলে ।

য়োচেফ যাকোবৰ আটাইতকৈ প্ৰিয় লৰা হোআৰ কাৰনে, তেঁও তাক নানা বৰনিয়া কাপৰৰ চোলা এটা দিলে, আৰু তেঁও তাকে পিন্ধিছিল ।

মানুহবিলাকৰ মনত জি জনে অসুয়া জনমাই, সেই জন চইতান । এই হেতুকে আমাৰ মনত জেন অসুয়া নজন্মাই বাধিবৰ নিমিত্তে আমি ইহুবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰা উচিত ।

এই দুই ভায়েকবিলাকে য়োচেফলৈ কেনে কপ অসুয়া ভাৱে চাইছিল, তাৰ বিসয়ে সুন ।

এৰাতি য়োচেফ বৰ আচৰিত সপোন এটা দেখিলে । তেঁওৰ ভায়েকবিলাকে সৈতে তেঁও এখন পথাৰত মুঠি বান্ধি থাকোঁতেই তেঁওৰ মুঠি উঠি থিয় হ'ল; আৰু ভায়েকবিলাকৰ মুঠিও চাৰিও ফালে থিয় হৈ উঠি তেঁওৰ মুঠিক সেৱা কৰিলে । এই বৰ আচৰিত সপোন জেন মানি য়োচেফে তেঁওৰ ভায়েকবিলাকৰ আগত কো-আত সিবিলাকে বৰ খব্ব হৈ কলে, কি, তই আমাতকৈ সৰু হলেও, আমি তোক সেৱা কৰিম নে! এই নিমিত্তে সিবিলাকে তেঁওক আগতকৈও অধিক ঘিন কৰিব ধৰিলে ।

ইয়াৰ পাচতো য়োচেফে আৰু এটা আচৰিত সপোন দেখি ভায়েকবিলাকত আৰু বাপেক-তো কলে, বোলে, আকাশত সূৰ্য, চন্দ্ৰ, আৰু আঘেৰেটা ভৰা দেখিলো, আৰু সিহঁতে আহি মোক সেৱা কৰিলেহি ।

তেতিয়া তেঁওৰ বাপেকে বিস্ময় হৈ কলে, ময়ো, আৰু তোমাৰ মাৰা, আৰু ভায়েকবিলাকে মাটিত পৰি তোমাক সেৱা কৰিম বে?

তাতে তেঁওৰ ভায়েকবিলাকে তেঁওক আৰু অধিককৈ থিয়াল কৰিব ধৰিলে । তথাপি যাকোবে এই সকলো কথা মনত ৰাখিলে; আৰু জানিলে, ইহুৰে এই সপোন তেঁওলৈ পঠাইচে, আৰু তেঁও তাক অৱলো নিধি কৰাব ।

য়োচেফৰ ভায়েকবিলাকে ৰাখিবলৈ অনেক মেৰ আৰু চাগ আছিল; কিন্তু সিহঁতক চৰাবৰ নিমিত্তে ভাৰুৰ ওচৰত যাঁহ নাই কিয়া দেখি, জাকবিলাকক বহু দুৰৈলৈ লৈ জাই । কিন্তু য়োচেফ তেঁওৰ বুৰা পিজিএ সৈতে ঘৰতে থাকে, বেনিয়ামিনো থাকিল, কিয়নো সি কেঁচুআ আছিল ।

পাচে যাকোবে তেঁওৰ পুত্ৰবিলাক কেনে আচে, ইয়াক জানিবৰ ইচা কৰি, তেঁও য়োচেফক কলে, তুমি গৈ তোমাৰ ভাইবিলাক আৰু মেৰ জাক ভালে আচে নে নাই, তাকে চাই আহি মোত বাজা কৰাহি ।

তেঁওৰ পিজিএ জিহকে ইচা কৰে, তাকে কৰিবলৈ য়োচেফ সন্মত হৈ থাকে; এই কপে তেঁও গাধ আৰু চাকৰো ন লৈ তেঁওৰ

সুন্দৰ চোলা পিন্ধি বাপেকক বিদাই লৈ গল-
গৈ। তেঁওৰ প্ৰিয় পিতৃক আকও দেখে মানে
অনেক বচৰ জাব বুলি সি তাক ভবা নাই।

য়োচেফে অনেক দূৰ গৈও তেঁওৰ ভায়েকবি-
লাকক নে পালে। পাচে এটা মানুহে তেঁওক
দেখি সুখিলে, তুমি কাক বিচাৰিচা?

তেতিয়া তেঁও কলে, মোৰ ভাইবিলাকক
বিচাৰিচা; সিবিলাকে কত মেৰ জাক চৰাইচে,
তাক তুমি মোক কব পাৰা নে?

তেতিয়া সিবিলাকে জি বাটে দি গল, তাকে
সেই মানুহে তেঁওত কলে।

য়োচেফে তেঁওৰ ভায়েকবিলাকক বিচাৰোঁতে
বিচাৰোঁতে অধিক সুম পালে। পাচে সিবি-
লাকে তেঁওক নিলগৰে পৰা দেখি যোচেফ
হই বুলি জানিলে, আৰু সিবিলাকে ইটে সিটে
কলে, সেয়া সপোন দেখোঁতাটো আহিচে, জী-
হা, আমি তাক বধ কৰি এটা দ গাঁতত পে-
লাই দিও, পাচে তাক সিংহে বা ভানুকে খা-
লে বুলি পিতৃৰ আগত কয়ইক।

য়োচেফে সিবিলাকৰ ওচৰ পালত সিবিলাকে
তেঁওক ধৰিলে। তেঁও হলে প্ৰেম আৰু দয়াৰে
পুৰ হৈ সিবিলাকলৈ আহিছিল; কিন্তু সিবিলা-
কেহে তেঁওলৈ প্ৰচণ্ড কোপেৰে চাইছিল; আৰু
স্বৰূপই সিংহৰে বাঘৰে মাজত থকা নমু মেৰ
পোআলিৰ দৰে যোচেফ হৈছিল। তেঁও আমাৰ
পুত্ৰ যিচৰ দৰে হৈছিল, কাৰন তেঁও বাৰিত
থাকোঁতে দুই যিহুদিবিলাকেও তেঁওক ধৰিছিল।

তাৰ পাচে ভায়েকবিলাকে তেঁওক বধ কৰিব-
লৈ আলচিছিল, কিন্তু সিবিলাকৰ মাজৰ কৰেন
নামেৰে এজনে কলে, তাক বধ ন কৰি গাঁতত
পেলাই দিয়া। এই জন ভায়েকেহে আনবি-
লাকতক কিছুমান দায়ালু আছিল, আৰু তেঁও
মৰতে বুলিছিলে, মই তেঁওক তাৰ পৰা তুলি
আনি বোপাইৰ তলৈ লৈ জাম। তাতে আটাই
ভাইবিলাকে ন বধিবলৈ মন ধিৰ কৰিলে।
কিন্তু প্ৰথমে তেঁওৰ গাৰ সুন্দৰ নানা বৰনিয়া
চোলাটো সিবিলাকে কাৰ্ছি ললে।

সিবিলাকে জি কৰিব খুইছিল, তাকে যোচেফে
দেখি কিমান কান্দিলে, আৰু বধ ন কৰি পিতৃৰ

তলৈ উভতি জাবৰ কাৰনে তেঁওক এৰি দিবলৈ
কিমান মিনতি কৰিলে, তথাপিও সিবিলাকে
তাক নু সুনিলে, কাৰন সিবিলাকৰ মন সিলৰ
নিচিনা কটিন আছিল।

সিবিলাকে তেঁওক সেই দ এন্ধাৰ গাঁতত
পেলাই দিলে। তেঁওৰ ভোক, পিয়াহ, আৰু
ভাগৰ লাগি, তেঁওৰ পিয়াহ গুচাবৰ নিমিত্তে
এটোপাও পানি নে পাই তাতে পৰি থাকিল।
তেঁও আপোনাৰ প্ৰিয় পিতৃলৈ আৰু নুলটিব,
আৰু তেঁও মৰিল বুলি পিতৃএ ভাবিব, ইয়াকে
য়োচেফে ভাবিবলৈ কেনে অসন্তোষৰ কথা!

তেঁওৰ দুই ভায়েকবিলাকে তেঁওৰ তেঁকনি-
লৈ মন ন কৰি, বহি থাবলৈহে মাথোন ধৰি-
লে।

কিন্তু পৰম ইশ্বৰে তেঁওৰ সিংহাসনৰ পৰা
সিবিলাকলৈ দ্ৰুতি কৰি বৰ ক্ৰোধ কৰিলে।

আকৰ্ষন আৰু তাপৰ বিসই।

Attraction and Heat.

সকলো বস্তু জি আমাৰ চহুৰে দেখোঁ, অৰ্থাত
জিহৰ দিয়ল, বহল, দ আচে, সেয়ে প্ৰকৃতি।
প্ৰিথিবি জিহৰ ওপৰত আমি বাস কৰোঁ, সূৰ্য
চন্দ্ৰ আদি আকাশত থকা গ্ৰহবিলাক, এই সক-
লোকে প্ৰকৃতি বোলা।

প্ৰকৃতিৰ জি কি আকৃতি হওক ন হওক,
সকলোতে স্ৰুতি-কৰ্তাই ধাপন কৰা বেলেগ
বেলেগ গুন আছে। ইয়াৰ মাজত এটা প্ৰধান
আকৰ্ষন অৰ্থাত ইটে সিটক টানি অনা গুন।
এটা বস্তু জিমান ভাঙ্গৰ, সিমান তাৰ আকৰ্ষনো
বহী, সৰু হলে আকৰ্ষনো অলপ হব। জদি
এক বস্তুৰ আকৰ্ষনৰ ওচৰ আন এক বস্তু হই,
সিবিলাক দুয়ো সম হলে সমান ৰূপে ইটে
সিটক টানিব; সৰু হলে ভাঙ্গৰটে সৰুটক
আপোনাৰ ওচৰলৈ অধিককৈ টানিব, আৰু
জিমান ওচৰ হই, সিমান এই গুন বাৰ্হিব।
জেনেকৈ দেখা ভূলাপতৰ ওপৰত এটোপা
চিয়াহি পেলাইচোঁ, আৰু তাৰ নিচই ওচৰত
আন সৰু এটোপা পেলালে আমি দেখিম
বৰ টোপাই সৰু টোপাক টানি একে লগ

কৰা । আৰু এটা বাটিত পানি বাকি তাৰ মাজত এডোখৰ কুটা পেলাইচোঁ; যদি কোনো ৰূপে পানি ঘূৰোঁতে সেই কুটা বাটিৰ কান লইহি, সি আৰু কেতিয়াও মাজলৈ নে জাব, কিয়নো বাটিৰ আকৰ্ষনৰ গুনে তাক ধৰি আছে । একোএ বাধা ন কৰিলে, এই দৰে সকলো বস্তুই ইটে সিটক টানি একে লগ হ'লহেঁতেন ।

বস্তুৰ আকৰ্ষনৰ সক্তি ইয়াৰ আপোনাৰ মাজত আটাইতকৈ অধিক, আৰু জিমান গুন ইয়াৰ মাজৰ পৰা দাঁতিলৈ নাইবা উপৰি ভাগলৈ দূৰ, সিমান গুন আকৰ্ষন কম হ'ই । যদি মাজৰ পৰা দু গুন দূৰ, তেনে হলে চাৰি ভাগৰ এভাগ মাথোন দাঁতিত হ'ই; এই দৰে জিমান গুন মাজৰ পৰা দূৰ, সিমান গুন সক্তি তাৰ দাঁতি বা উপৰি ভাগত কম হ'ই ।

জদি আমি এটা বস্তুৰ আকৰ্ষনৰ সক্তি আন এটা বস্তুৰ ওপৰত কিমান, জানিব খোজোঁ, তেনে হলে প্ৰথমে দুই বস্তুৰ মাজত কিমান অন্তৰ তাকে জানিব লাগে, পাচে ইটো বস্তুৰ অৰ্ধ ব্যাস কিমান? এই অৰ্ধ ব্যাসেৰে অন্তৰক হৰিলে জি ফল ওলাই, তাকে আপোনাৰ গুনেৰে পূৰিলে, কিমান গুনৰ এগুন আকৰ্ষন সিটো বস্তুৰ ওপৰত পৰে, তাকে জানিব পাৰিম ।

এই ৰূপে চক্ৰক প্ৰিথিবিএ কিমান আকৰ্ষন কৰে, তাকে এই দৰে জানিব পাৰোঁ । চক্ৰ প্ৰিথিবিৰ পৰা ২৪০০০০ মাইল দূৰ, তাকে প্ৰিথিবিৰ অৰ্ধ ব্যাস জি ৪০০০ মাইলেৰে হৰিলে ৬০ হ'ব, তাকে আকও ৬০ এৰে পূৰিলে ৩৬০০০০ হ'ব, তেনে হলে প্ৰিথিবিএ চক্ৰক ৩৬০০০০ গুনৰ এগুন আপোনালৈ তাক টানে ।

জদি বস্তুৰ সৰু সৰু দুব ভাগ বতাহৰ ওপৰত থাকিব পাৰে, আৰু আন কোনো তাতকৈ ডাঙৰ বস্তুই তাক আকৰ্ষন ন কৰে, তেন্তে ই আপুনি এই গুনৰ দোআৰাই এক গোলাক্ৰিতি হ'ব । এই ৰূপে এক সৰু টোপা নিয়ৰ পাতৰ ওপৰত নাইবা কাঁইটৰ মূৰত গোলাক্ৰিতি হ'ই, কিয়নো এই ঠাইত আন আকৰ্ষনতকৈ ইয়াৰ আপোনাৰ আকৰ্ষন অধিক ।

গিয়ানি লোকবিলাকে প্ৰকৃতিৰ এই প্ৰধান

গুনৰ দোআৰাই ভাবে, জে এই আকান আমাৰ প্ৰিথিবি আগৈএ দুব ৰূপ আছিল, পাচে পৰম ইয়াৰে আকৰ্ষনৰ সক্তি দিয়াত গোলাক্ৰিতি হৈ কটিন হল ।

আৰু জে বস্তু গধুৰ বোলোঁ, কেৱল আকৰ্ষনৰ কাৰন । প্ৰিথিবিৰ আকৰ্ষনীয় গুনে আপোনালৈ আন বস্তু টানে, আৰু আপোনাৰ অংশকো ধৰি থাকে । ওপৰত কোআ গৈচে, আকৰ্ষনীয় সক্তিৰ পৰা এটা বস্তু জিমান দূৰ, সিমান এই সক্তি কম হ'ই ।

জি বস্তু এটা প্ৰিথিৱিত ২০ মোন গধুৰ হ'ই, তাক চাৰি মাইল ওপৰত জুখিলে, দুই সেৰ কম হ'ব । এতিয়া এই মহা গুনৰ বিসয়ে ভাবি চোআ । দেখা, পৰম ইয়াৰৰ এই এটা গুনৰ দোআৰাই সকলো সৃষ্টি প্ৰকৃতিৰ ৰূপ হৈ আছে ।

তাপ আকৰ্ষনীয় সক্তিৰ লগত কিছু সমন্বয় থকা জেনে দেখাতে অলপ লিখোঁ । জি সময়ত আকৰ্ষনৰ গুনে সকলো বস্তুৰ সৰু সৰু ভাগ টানি একে লগ কৰে, তেতিয়া তাপে ইয়াৰ বিৰোধ কৰি আটাইকে বেলেগ বেলেগ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে । জদি সকলো বস্তুত তাপ ন হ'লহেঁতেন, তেন্তে আকৰ্ষনৰ গুনে বস্তুক লোহাভকৈ টান কৰিলেহেঁতেন; ইমান ডাঙৰ প্ৰিথিৱিকো কটিন কৰি নিচই সৰু কৰিলেহেঁতেন । তাপ সকলো বস্তুতকৈ পৰম গিয়ানি সৃষ্টি কৰ্ত্তাৰ ইচাৰ দৰে সকলোকে সন্ম কৰি আপোনাৰ আপোন ঠাইত ৰাখিচে ।

আমি আমেৰিকা দৈশত থাকোঁতে দেখিলোঁ, জেতিয়া বৰ জাৰ হ'ই, বাজত থাকিলে আমাৰ কান; নাক, গাল, বৰ টান হ'ই, কিয়নো আমাৰ মুখৰ তাপ ওলোআ হেতুকে টান হল ।

আৰু দেখা, অতি জাৰেৰে দেসবিলাকত সৰাই গচ গচনি সন্ম নাই কি কাৰনে? কেৱল তাপ নাই কিয়া হেতুকে ।

জ. ট.

ইন্দ্ৰৰ তেঁওৰ সকলো সৃষ্টিতকৈ
গৌৰৱন্ত ।

God more glorious than his Works.

আঁহা, মই কি বস্তু সুন্দৰ, তোমাক দেখু-
আও । সম্পূৰ্ণ হৈ কটা গোলাপ ফুল সুন্দৰ ।
ফুলৰ কঁঅৰি হেন কেনেকৈ ঠালিত বহি আছে ;

ভাৰ পাতবোৰ জুইৰ নিচিনা জলে; আৰু
ভাৰ সুগন্ধ বায়ুও সুগন্ধি হৈছে; সকলোএ
তাক দেখি বহু পাই ।

গোলাপ ফুল অতি সুন্দৰ হই, কিন্তু তাত-
কৈও সুন্দৰ আছে । জি জনাই গোলাপকে
সুজিছে, তেঁও তাতকৈও সুন্দৰ, তেঁও প্ৰেম
স্বৰূপ আৰু সকলোৰে চিত্ত হৰ্ষ কৰোঁতা ।

কি বস্তু বলৱন্ত দেখুআও, আঁহা । সিংহ
বলৱন্ত; সি জেতিয়া গাতৰ পৰা উঠি গা লবাই,

আৰু জেতিয়া সি এটাই পাবে, তেতিয়া পখা-
বৰ পহু পলাই, আৰু বনৰ জন্তুবোৰ লুকাই,
কিয়নো সিংহ অতি ভয়ানক ।

সিংহ বলৱন্ত হই, কিন্তু জি জনাই তাক
সুজিছে, তেঁও তাতকৈও বলৱন্ত, আৰু তেঁওৰ
ক্ৰোধ অতি ভয়ানক । তেঁও আমাক এক
মূৰ্ত্তকে মাৰিব পাৰে, তেঁওৰ হাতৰ পৰা
আমাক কেৰে বাধিব নোআবে ।

কি বস্তু মহিমামন্ত দেখুআও, বলা, সূৰ্য
মহিমামন্ত; জেতিয়া তেঁও আকালত দিগ্ধি

কৰে, আৰু স্বৰগৰ সিংহাসনত বহি প্ৰিথিবিৰ
চাৰিও ফালে চাই, তেতিয়া তেঁওক প্ৰিথিবিৰ
মাজত সকলোতকৈ সুন্দৰ আৰু মহিমামন্ত
দেখি ।

সূৰ্য মহিমামন্ত হই, কিন্তু জি জনাই সূৰ্যকে
সুজিছে, তেঁও তাতকৈও মহিমামন্ত । আমাৰ
চকুৰে তেঁওক নো দেখোঁ, কিয়নো তেঁওৰ
দিগ্ধিএ চকুত চাট মাৰে দেখি আন্ধাৰ লহিব
নোআবোঁ । বাতিএ দিনে তেঁও সকলো ঠাইকে
দেখে, আৰু তেঁওৰ দিগ্ধি সকলো সৃষ্টিৰ
ওপৰত পৰে ।

তেঁও নো কোন' আৰু তেঁওক নো কি
বোলে ' মই তেঁওৰ গুনানুবাদ কৰিম ।
তেঁওৰ মহত নাম ইষ্ট, তেঁও সকলোকে
সৃষ্টি কৰিছে । তেঁও নিজে অতি সুন্দৰ;
তেঁও সৃষ্টি কৰা বস্তুবোৰ হলে সুন্দৰ, কিন্তু
তেঁও সৌন্দৰ্য; সেইবোৰ বলিষ্ট, কিন্তু তেঁও
বল; নিবোৰ সৰ্ব গুনৱন্ত, কিন্তু তেঁও সৰ্ব গুন ।
লবাব যিহ ।

উইৰ কথা ।

The White ant.

এক লবাই নানা বিধৰ পুথি দেখি বিদ্যা
লিকিবলৈ বৰ ভই কৰি ভাবিলে, বোলে, মই
ইমান পুথি কেনেকৈ পাৰ্ছিম, আৰু ন পাৰ্ছিলেই
বা কেনেকৈ বিদ্যা হব, ইয়াকে ভাবি ভাবি
গাঁৱৰ মূৰলৈ গৈ উইৰ এদম মাটি তোলা
দেখি সুধিলে, বোলে, তোৰ গা দেখোঁ কোমল
আৰু নক, ভই নো ইমান মাটিৰ দম কেনে-
কৈ কৰিলি? তাতে উয়ে উত্তৰ দিলে, বোলে,
মই এটা সৰু লবাক-পাৰ্ছিব দেখি ইয়াকে
লিকিছোঁ, জি মানুহে এলাহ ন কৰি জন্তৰ
কৰে, সি নক হলেও জন্তৰ কৰম কৰিব
পাৰে ।
লবাব যিহ ।

গিয়ানৰ পুত্ৰ, অৰ্থাত্ মনুষ্য।

Child of Reason.

হে গিয়ানৰ পুত্ৰ, কৰ পৰা আহিলা?
তোমাৰ চকুএ কি দেখিলে, আৰু তোমাৰ
ভৰি কোন পোনলৈ গৈছিল?

মই পথাৰৰ মাজে মাজে ফুৰিছিলোঁ; জন্তু-
বোৰ মোৰ চাৰিও ফালে ফুৰি আছিল, আৰু
কেতবোৰ গচৰ তলত জিৰাইছিল। ধানবোৰ
গজি আহিব লাগিছিল, আৰু পথাৰবোৰ সৰত
কালৰ ৰূপেৰে জিলিকিছিল।

তুমি তাতকৈ আন একো নে দেখিলা নে?
হে গিয়ানৰ পুত্ৰ, পালটা; কিয়নো এইবো-
ৰতকৈও ডাঙ্গৰ বস্তু আছে। ইহঁৰ পথাৰতে
আছিল, তুমি তেঁওক নে দেখিলা নে? তেঁওৰ
কান্দি পথাৰতে আছিল, আৰু তেঁওৰ হাঁহাত
সূৰ্জৰ কিৰন সজিব হৈছিল।

মই হাবিএ হাবিএ ফুৰিছিলোঁ; গচত বতাহ
লাগি হহ সৰদ হৈছিল; বান্দৰবোৰ ই ঠালিৰ
পৰা সি ঠালিলৈ ঝঁপিয়াই ফুৰিছিল; চৰাই-
বোৰে ঠালিৰ পৰা সুললিত ধনি কৰিছিল।

তুমি চৰাইবোৰৰ মাত আৰু বতাহৰ হহ-
নিত বাজে আন একো নু সুনিলে নে? হে
গিয়ানৰ পুত্ৰ, পালটি জাঁহা, কিয়নো এইবো-
ৰতকৈও ডাঙ্গৰ বস্তু আছে। ইহঁৰ গচৰ মা-
জত আছিল, পানিৰ মাতভো তেঁওৰ মাত আ-
ছিল, গচৰ টাতো তেঁওৰহে সুললিত ধনিএ
সৰদ কৰিছিল; তুমি এইবোৰত মন নি দি-
লা নে?

মই চক্ৰক সোনৰ জুই কুৰা হেন হৈ গচৰ
জাঁহত উঠা দেখিলোঁ। ভৰাবোৰ এটা এটা-
কৈ আকাশত উঠিল, এনেতে মেঘবোৰ কলা
হৈ দখিনলৈ বাগৰি গল। বিজুলি চমক মা-
বিলে, আৰু নিলগত মেঘে গাজি মোৰ ওচৰ-
লৈ আহিলত ভয়ানক সৰদ সুনি বৰ জ্বাল
পালোঁ।

বজ্জত বাজে আন একোতে তোমাৰ চিতে
ভই নে খালা নে? বিজুলিত বাজে আন
একোৰে জিলিকনি নে দেখিলা নে? আৰু আন
একোতো ভই নে খালা নে?

হে গিয়ানৰ পুত্ৰ, পালটা, কিয়নো ইয়াত-
কৈও ডাঙ্গৰ বস্তু আছে। সেই ধুমুহাত ইহঁৰ
আছিল, তুমি তেঁওক নে দেখিলা নে? সকলো
ঠাইতে তেঁওলৈহে ভই, আৰু তোমাৰ মনে
ভেনে হেন নে ভাবিলা নে? ইহঁৰ সকলো
ঠাইতে আছে; জি সৰদ আমি সূনো, তাক
তেঁৱেইহে কই; আমাৰ চকুএ জি দেখে, সক-
লোতে তেঁওৰ মহিমা প্ৰকাশ হৈছে। হে
গিয়ানৰ পুত্ৰ, ইহঁৰ নো হোআকৈ একো নাই,
এতেকে সকলো ভাবনাতে তুমি ইহঁৰক ভা-
বিবা।

জৰাৰ মিত্ৰ।

The Bloomer Costume.

ডিউক অফ ওএলিংতনৰ বিবৰন ।

Memoir of the Duke of Wellington.

ইংলণ্ড দেশৰ ওআলমৰ গাঁৱত ডিউক অফ ওএলিংতন লৰ্ড চাহাব মজল বাৰ চেপ্তেম্বৰ ১৪ তাৰিখত পৰলোক প্ৰাপ্ত হ'ল । তাৰ আগৰ দেও বাৰত গিৰ্জাত থাকোঁতে কিছু বেমাৰ জেনে ঠেওৰ মুখ দেখা হৈছিল, কিন্তু সোম বাৰৰ গধূলিত হৰিনৰ মজ্জা কিছু সৰহ খালে, পাচে একো বিখিনি নো হোআকৈ সূলে । বাতি পুজা উঠিবলৈ জেতিয়া চাকৰ এজনে মাতিলে, ভেতিয়া ঠেও নুটি, নৰিয়া হৈচৌ

বুলি বেজক মাতিবলৈ পাচিলে । পাচে বেজে আহি একো ৰোগ নাই কিয়া বুলি বুজি অলপ কটীএ সৈতে চাহ খাবলৈ দিলে । কিন্তু অলপৰ পাচে টান কৰি বিমুৰ্চিত হৈ গ'ল । দুপৰ মানত বৰ চেঁচা হৈ কঁপিবলৈ ধৰিলে, আৰু কথা কব নোআৰা হ'ল । পাচে জি দৰব দিলে, তাৰে একো ভাল হোআ নাই; সেই দিনা তিনি পৰ মান বেলত

এসাঁতি বিসাঁতি নো হোআকৈ মৃত্যু হ'ল ।

ডিউক অফ ওএলিংতন চাহাবৰ নাম আৰ্থৰ ওএচলি হৈছিল । ঠেওৰ ওপৰ বংশাৱলি ১২৩৯ সঁকৰ পৰা লিখি ধোআ আছে । সেই কালত মিখাএল দি ওএচলি প্ৰথম হেনৰি বজাৰ তলত বৰ লোক হৈছিল । পাচে দুভিয় হেনৰিৰ ৰাজ ভোগৰ কালত ওএচলিৰ বজ্জৰ এজন আয়বলঙ লবলৈ জোআ কৌজৰ প্ৰধান নিচান লোআ গৰাকি হৈছিল । ত্ৰিতীয় এডো-আৰ্দৰ দিনত চেৰ উলিয়ম দি ওএচলি ৰাজ মেজুআই আছিল । পাচে বিচৰ্দ্ কলি নামে এক প্ৰাচীন লোকৰ বজ্জৰ মানুহে আপোন

গিয়াতি গেৰিত ওএচলিৰ তোলনিয়া পুত্ৰ ভাৱে ওএচলি নাম ললে । ঠেওৰ সন্তান বিচৰ্দ্ কলি ওএচলি ইং সঁক ১৭৪৬ দুভিয় জৰ্জৰ দিনত বাৰন মৰ্নিংতন নামে বৰ লোক কৰা হৈছিল । ঠেওৰ পুতেক গেৰিতে বাইকওন্ত ওএচলি লৰ্ড মৰ্নিংতন নামে বাৰ পালে । ঠেওৰ প্ৰথম পুত্ৰ বিচৰ্দ্ পিঞ্জিৰ বাৰ পালে, আৰ্থৰ সৰু পুতেক হোআত একো বিসই নে পালে, কিন্তু পাচে কৌজত সোমাই ক্ৰমেৰে প্ৰধান সেনাপতি হ'ল, আৰু ডিউক অফ ওএলিংতন নামে ৰাজ কৌজৰ সমান মৰ্জতা পালে ।

ডিউক অফ ওএলিংতন চাহাবৰ 'সঁকৰ মৰ্তি

Statue of the Duke of Wellington

সেই আৰ্থৰ ওএচলিৰ জনম ইং সঁক ১৭৬৯ প্ৰথম মেই তাৰিখত হৈছিল । ঠেওৰ বয়স ১৫ বছৰ হ'লত বাপেক মৰিল, পাচে মাকে বনৰ দি-দা সিকিবলৈ পাচিলে ২৫ ডিচেম্বৰ ১৭৮৭ সঁকত ঠেও কৌজত প্ৰথমতে বিসই পালে, পাচ বছৰত ঠেওক লোপ্তনত আৰু ১৭৯১ সঁকত কাপ্তান বাৰ দিয়া হ'ল । ৩০ এপ্ৰিল ১৭৯৩

সঁকত ঠেও ৩৩ ইনকণ্টি পলটনত মেজৰ, আৰু ৩০ চেপ্তেম্বৰত কৰ্নেল বাৰ পালে ।

সেই কালত ইংলণ্ড আৰু ফ্ৰান্সৰ মাজত বন ওলাল, তাতে এৰ্ণ মহীৰা লৰ্ড চাহাবৰ তলত কৰ্নেল ওএচলি জৰ্জানি দেশত বন কৰিবলৈ গ'ল । তাত ফ্ৰান্সে সৈতে অনেক বেলি জুখ ধৰিলে, কিন্তু ফ্ৰান্সৰ সেনাবোৰ ইজৰাজিত কৈ তিনি গুন অধিক হোআত ইজৰাজিএ জিনিব নোআৰি উভতি আহিল ।

১৭৯৮ সঁকত ঠেওৰ ককাই বিচৰ্দ্ লৰ্ড মৰ্নিংতনে হিন্দুস্থানৰ অধিকাৰ গবৰ্ণৰ জেনেৰেল লৰ্ড চাহাব বাৰ পাই কৰ্নেল ওএচলিক

আপোনাৰ সেনাক লৈ হিন্দুস্থানলৈ জাবলৈ
আগা দিলে । তেতিয়া এই দেশৰ ভিপু
চুলতানে ফুফুৰ আলচ লৈ কম্পানী সৈতে
বন কৰিব খুজিলে । এনে সময়ত ফুফুৰ
জাহাজবিলাকে মিচৰ দেশলৈ অনেক সেনা
নিয়াত ইঙ্গলণ্ডিয়া জাহাজেৰে লৰ্ড বেলচন
চাহাবে ফুফু জাহাজক জিনি ললে, এই বাজা
মুনি ভিপু চুলতানে গৱৰ্ণৰ জেনৰল লৰ্ড চাহা-
বলৈ মিঞা ভাৱে চিঠি লিখিলে, কিন্তু গুপ্তে
বনৰ উপাই কৰি আছিল । জেনৰল হাৰিচ
সেনাপতিৰ ভলে প্ৰাই ৩৭,০০০ কম্পানিৰ সেনা
আছিল । সেই ফৌজৰ পাচৰ মখা কনেল
ওএচলিএ ৰাখিলে; এনেতে সত্ৰু পাচ কালে
দি আহি ১১ জনক মাৰিলে, ৩৬ জনক খুন
কৰিলে । পাচে ২৭ মাৰ্চ তাৰিখত ভিপু চুল-
তানৰ ওচৰ পাই জুখ ধৰিলে । ইঙ্গৰাজিৰ
মৰা আৰু খুন হোআ ৪০ জন মান আছিল,
ভিপুৰ এহেজাৰ মান মানুহ পৰিলত হুহকি
গশ । পাচে কম্পানিৰ সেনাবিলাকে সিজা-
পাতাম ৰাজ নগৰৰ ওচৰলৈ চাপি চাপি ৫
এপ্ৰিলত জুখ ধৰিলে । পাচে বৰ টোপেৰে
সত্ৰুৰ কোঁঠ নিভৌ গুলিয়াই ভাঙ্গি ভাঙ্গি ৫
মেই তাৰিখত ইঙ্গলণ্ডিয়া কোজে অকস্মিতে
আক্ৰমণ কৰি নগৰত নোমাই জিনি ললে ।
সেই বনত ভিপু চুলতানৰ গাত গুলি লাগি
পৰি থাকিল, এনেতে গোৰা চিপাহি এটাই
ভিপুক দেখি তাৰ হিৰা মুকুতা থকা তৰো-
আলৰ টকালি নিব খোজাত ভিপুএ তৰোআল
হাতে ধৰি চিপাহিৰ গাত বৰকৈ ঠেংয়ালে, তে-
তিয়া চিপাহিএ ভিপুৰ মূৰত হিলৈ দি গুলি-
য়াই মাৰিলে । পাচে কৰ্নেল ওএচলিক সেই
নগৰৰ অধিকাৰ পাতিলে ।

১৮০০ সঁকত ফুণ্ডিয়া বাঘ নামে এজন বৰ
ডকাইত ৫,০০০ মান ঘোঁৰাত উঠা মানুহে
সৈতে দেশ নষ্ট কৰি থকাত কৰ্নেল ওএচলিএ
১০ চেপ্তেম্বৰত ডাক জুখ কৰি মাৰিলে ।

১৮০২ সঁকত ডেঁও মেজৰ জেনৰল বাব
পালে, তেতিয়া মহাৰাষ্ট্ৰ লোকে সৈতে কম্পা-
নিৰ বন হৈছিল । জেনৰল ওএচলি ১৬-

৮২৩ সেনাই সৈতে সিহঁতৰ লগত বন কৰিব-
লৈ গল । সিহঁতৰ চিপাহি ১১,০০০, ঘোঁৰা
চিপাহি ৩৮,০০০, আৰু বৰ টোপ ১০০
আছিল । আগষ্ট ৯ তাৰিখে জেনৰল ওএচ-
লিএ আহমদ নগৰৰ কোঁঠক আক্ৰমণ কৰি
ললে । পাচে আচই গাঁৱৰ ওচৰত কৈতনা
নদিৰ দুই পাৰে দুয়ো ফৌজে চাপি ওচৰ
পাই ২৪ চেপ্তেম্বৰত ২,০০০ গোৰা চিপাহি
আৰু ৩,০০০ হিন্দুস্থানি চিপাহিক লগত লৈ
নদিৰ পাৰ হৈ সাহেৰে সত্ৰুৰ ৪০,০০০
সেনাক বন কৰিবলৈ গল । সত্ৰুৰ সকলো
বৰ টোপ পোনালৈ ফুফুৰ গিয়ানি চাহাৰ
লোক আছিল, তথাপি ইঙ্গৰাজিএ সাহ দি
চাৰিও কালে গুলি পৰা সময়ত আক্ৰমণ কৰি
সিহঁতৰ ফৌজ খেদালে জেনৰল ওএচলিৰ
ঘোঁৰাত গুলি লাগি পৰি মৰিল । সেই অতি
টান জুখত কম্পানিৰ মৰা খুন হোআ ২,২৩৭
আছিল; সত্ৰুৰ মৰা স ১২০০ বনৰ ভূমিত
এৰা হৈছিল । পাচে চিন্দিয়া আৰু বেৰাৰ ৰজা
হুহকি হুহকি জোআত কম্পানিৰ সেনাই খে-
দি গৈ ২৮ নৱেম্বৰত লগ পাই জুখ ধৰি সি-
হঁতক পৰাজই কৰিলে, সিহঁতৰ ৩৯ বৰ টোপ
আদি বনৰ সামগ্ৰী ইঙ্গৰাজিৰ হাতত পৰিল ।
জেনৰল ওএচলিএ সেই বনত অতি গিয়ান আৰু
সাহ দেখুআৰ কাৰনে ডেঁওৰ সহাই সেনাপতি-
বিলাকে ২০,০০০ টকাৰ দাম হোআ এক সো-
নৰ বাটি আচই গাঁৱৰ জুখৰ সুঁঅৰনি দিলে,
আৰু কলিকতাত থকা চাহাৰ লোকে ১০,০০০
টকাৰ দাম হোআ তৰোআল এখন দিলে ।

১ চেপ্তেম্বৰ ১৮০৪ সঁকত ডেঁওক ৰাইত
বাবৰ মজতা দিয়া হোআত চেৰ আৰ্থৰ ওএচলি
নাম হল ।

১৮০৬ সঁকত ডেঁওক ইঙ্গলণ্ডৰ ৰাজ মেলত
মেলুআইব বাব পালে । সেই বছৰৰ ১০
এপ্ৰিল তাৰিখত কাভেৰিন পেকেলাম নামে
এজন লৰ্ড চাহাৰৰ দুহিৱিক বিয়া কৰি ললে ।

১৮০৭ সঁকত ডেঁওক আয়ৰলণ্ড দেশৰ প্ৰধান
চেফেভেৰি অৰ্থাত ৰাজ কাকতি বাব দিয়া
হৈছে । সেই বছৰত দেছাৰ্কে সৈতে বন হো-

আত আগষ্ট মাহত ঠেঁওক ডাল লৰ্ড কাত-
কাৰ্ত সেনাপতিৰ লগত ফৌজ নিবলৈ পঠালে ।
পাচে দেৱাৰ্কৰ ৰাজ খানি কপেনেগন নগৰ বে-
ৰি ধৰিলে । আগষ্ট ২৬ তাৰিখত জেনৰল
ওএচলিএ জুখ খৰি দেৱাৰ্কৰ ১০০০ সেনা মা-
ৰি ৭০ টা বৰ টোপ কাৰ্হি নিলে । পাচে ২
চেপ্তেম্বৰৰ পৰা ৬ তাৰিখলৈকে কপেনেগন নগ-
ৰক বম গোলাৰে মাৰিলে, তাতে দেৱাৰ্কে মিল-
নৰ নিবেদন কৰি ইঙ্গৰাজিৰ হাতত সিবিলা-
কৰ জাহাজ সকলোকে দিলে ।

ইয়াৰ পাচে ফ্ৰাঙ্কৰ অধিকাৰ নাপলিয়ন
বনাপাৰ্চে ইম্পানিয়া দেশ কাৰ্হি লৈ বজাক
গুচাই আপোন ভায়েকক বজা পাতিলে, আৰু
পৰ্তুগাল দেশকো দখল কৰিব খুজিলে । এনে
সময়ত ইঙ্গৰাজিএ ইম্পানিয়া আৰু পৰ্তুগালৰ
উপকাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে ১৮০৮ সঁকৰ ১২
জুলাইত জেনৰল চেৰ আৰ্ৱৰ ওএচলি আৰু
২,০০০ সেনা কৰ্ক নগৰৰ পৰা পঠালে । পাচে
পৰ্তুগাল দেশ পাই ১৭ আগষ্টত ফ্ৰাঙ্কৰ লগত
কালদাচ নগৰৰ ওচৰত প্ৰথম জুখ হ'ল ।
তাতে ইঙ্গৰাজিৰ ৪০০ মান পৰিলে, ফ্ৰাঙ্কৰো
সৰহ পৰিল দেখি সিহঁত হুহুৰি গ'ল । কিন্তু
২১ আগষ্টত ইঙ্গৰাজি ফৌজ বিমিএৰা গাঁৱৰ
ওচৰত থাকোঁতে তৰেচ বেদুচ নামে ফ্ৰাঙ্কৰ
কোঁঠৰ পৰা সিহঁত ওলাই প্ৰধান জুখ কৰিলে,
কিন্তু পৰাস্ত হ'লত পৰ্তুগাল দেশক এৰিম বুলি
ইঙ্গৰাজিএ সৈতে কথা বান্ধিলে । সেই দিনৰ
জুখত ইঙ্গৰাজি ৭২০ জন পৰিল; ফ্ৰাঙ্কৰ হানি
হ'ল ৪০০০ মান মানুহ, ২১ বৰ টোপ, আৰু
বনৰ সামগ্ৰিএ সৈতে ভৰা ২৩ বথ । .

১৮০৯ সঁকত ইম্পানিয়াৰ সহাই হ'বৰ নি-
মিত্তে ইঙ্গলণ্ডৰ ৰজাই জেনৰল ওএচলি আৰু
ভালেমান সেনা সেনাপতি ইম্পানিয়ালৈ পঠা-
লে । ২২ এপ্ৰিলত ঠেঁও লিছবন নগৰ পা-
লে, পাচে ২৬ তাৰিখত ফ্ৰাঙ্কৰ ফৌজ পাই
ভালাবেৰা নগৰৰ ওচৰত দু দিন বন কৰি
জিনিলে । ইঙ্গৰাজিৰ মৰা খুন হোআ হা-
নি হ'ল ৫,৩৬৭ মানুহ; ফ্ৰাঙ্কৰ হানি প্ৰাই
১০,০০০ । সেই মহা জুখৰ বাজা সুনি ইঙ্গ-

ৰাজি ৰজাই ৰাজ মেলে সৈতে জেনৰল ওএ-
চলিক বাইকওন্ত ওএলিঙন নামে লৰ্ড চা-
হাবৰ বাব দিলে, তাৰ পৰা ঠেঁওৰ নতুন নাম
ওএলিঙন হ'ল । পাচে লৰ্ড ওএলিঙনে
আপোনাৰ সেনাবিলাকক পৰ্তুগাল দেশলৈ নি
তাতে এবচৰ মান ফ্ৰাঙ্ক সৈতে অলপ অলপ
জুখ কৰি আছিল । ১৮১১ সঁকৰ ১৬ মেই
তাৰিখত ইম্পানিয়া দেশৰ আলবুএৰা ৰাৱিৰ
পাৰত মাম্বাল বিৰচফৰ্দ ইঙ্গৰাজি সেনাপতিএ
ফ্ৰাঙ্কক পৰাজই কৰিলে; সেই জুখত ইঙ্গৰা-
জিৰ ৮০০০, ফ্ৰাঙ্কৰ ২০০০ মানুহ পৰিল ।
২৫ চেপ্তেম্বৰত চিউদাদ ৰদ্ৰিগো কোঁঠৰ পৰা
লৰ্ডক খেদাবলৈ ওএলিঙনে ফৌজে সৈতে
জুখ কৰিলে, কিন্তু খেদাব নোআবিলে । পাচে
১৮১২ সঁকৰ ৮ জানুআৰিত লৰ্ড ওএলিঙন-
নে আৰুও সেই কোঁঠ বেৰি ধৰি ১৯ তাৰি-
খত সিলা ব্ৰিট্ৰিৰ দৰে আক্ৰমণ কৰি ললে;
তাতে ফ্ৰাঙ্কৰ বৰ টোপ ১৫৩, আৰু সেনা
১৭০০ জন বন্দিয়াৰ হৈ ওএলিঙনৰ হা-
তত পৰিল । সেই জুখৰ কঁৱনে ইম্পানিয়া
ৰাজ মেলে ঠেঁওক ডিউক অক চিউদাদ ৰদ্ৰি-
গো নাম আৰু বাব দিলে, আৰু ইঙ্গৰাজি
ৰাজ মেলেও ঠেঁওক এৰ্ণ অক ওএলিঙন
নাম দিলে ।

তাৰ পাচে বাদাজচ নামে এখান বৰ কোঁঠ
লবলৈ ওএলিঙন চাহাবে ডাক জুখ কৰি ৫
এপ্ৰিলত ললে । কিন্তু সেই কোঁঠ লবলৈ অতি
কঠিন; ১৮ মাৰ্চৰ পৰা ৫ এপ্ৰিল তাৰিখলৈ-
কে ইঙ্গৰাজিৰ সেনা ১,০৩৫ মৰিল, ৩,৭৮৭
খুন হ'ল ।

১৮১২ সঁকৰ ২২ জুলাইত চালামাঙ্কা নগ-
ৰৰ ওচৰত মহা জুখ হৈ লৰ্ড ওএলিঙনে
ফ্ৰাঙ্কৰ ফৌজবোৰক পৰাজই কৰিলে; ইঙ্গৰা-
জি, পৰ্তুগাল, আৰু ইম্পানিয়াৰ সেনা ৮৪০
মৰিল, ৪,৭২৩ খুন হ'ল, আৰু ৩০৮ কড়ু-
বাত হেৰাল । ফ্ৰাঙ্কৰ অধিক মৰিল, আৰু
সিহঁতৰ ৭০০০ সেনা বন্দিয়াৰ হৈ ওএলিঙ-
নৰ হাতত পৰিল । ইঙ্গলণ্ডত এই জুখৰ
বাজা সুনি লণ্ডন আদি কৰি প্ৰধান নগৰসো-

ৰত তিনি ৰাতি দিপনিভা কৰিলে। আৰু ৰাজ মেলে লৰ্ড ওএলিংতনক ১০ লাখ টকা দিবলৈ আগা কৰিলে।

পাচে জোচেফ বনাপাৰ্ত ৰজা ইক্ষানিয়াৰ ৰাজ ধানি মাটিদ নগৰৰ পৰা হুকি জোআভ লৰ্ড ওএলিংতন ফোজে সৈতে ১২ আগষ্টত ভাঙে সোমাল। পাচে ১৮১৩ সঁকৰ ২১ জুনত বিভৰিয়া নগৰৰ ওচৰত ইজৰাজিবিলাকে জোচেফ বনাপাৰ্ত ৰজাক জুখ কৰি জিনিলে, কিন্তু ইজৰাজিৰ ৭৪০ জন মৰিল, ৪,১৭০ ধুন হল। ফুফুৰ পৰা ১৫০ পিতলৰ বৰ টোপ আৰ বহু বহু সৰু হিলৈ আদি বনৰ সামগ্ৰী কাৰ্ছি ললে।

৭ অক্টোবৰ তাৰিখত ওএলিংতনে ফুফু দেসত সোমাল। ২৫ কেবৰুআৰিত অৰ্টিচৰ ওচৰত আৰু প্ৰধান জুখ হৈছিল। পাচে ৫ মেই তাৰিখত লৰ্ড ওএলিংতন পাৰি নগৰত সোমাল। তেঁওৰ অনেক ভাল কৰমৰ নিমিত্তে ইজৰাজি ৰজাই ৰাজ মেনুআই সৈতে তেঁওক ডিউক অৰ্ছাভ ৰাজ কৌজৰ সমান মৰ্জতা হোআ বাব দিলে; আৰু বচৰি বচৰি তেঁওক এক লাখ টকা দিবলৈ আগা কৰিলে। পাচে লগুনলৈ গৈ তেঁও ২৮ জুনত সেই সকলো বাব বিসই ৰাজ মেলাৰ আগত পালে।

১৮১৪ সঁকৰ ১১ এপ্ৰিলত নাপলিয়ন মহা ৰজা পৰাজই হোআভ লিংহাসন তিৰাগ কৰি এলুৱা মাজুলিত সদাই থাকিবলৈ প্ৰতিগণ কৰি ভালৈ গল। কিন্তু তাৰ পৰা গুপতে পলাই ১৮১৫ সঁকৰ প্ৰথম মাৰ্চ তাৰিখত ফুফু দেসত সোমাই নকৈ বন পাতিলে। তাকে দেখি ইউৰপৰ সকলো ৰজাবিলাকে ভই পাই বন কৰিবলৈ সেনা সেনাপতিক পঠালে। সেই সকলো ফৌজৰ ওপৰত ওএলিংতন প্ৰধান সেনাপতি; তেঁওৰ তলত ৬,২০,০০০ সেনা আছিল; নাপলিয়নৰ তলত ৩,০৫,০০০ আছিল। ওএলিংতনে আটাই নাপলিয়নৰ অনেক প্ৰধান সেনাপতি জিনিচিলে, কিন্তু নাপলিয়নৰ আটাই লগ পোআ নাই। সেই মহা ৰজাই সৈতে জুখ কৰিবলৈ জুগুত হলত ১৮ জুন

তাৰিখত ওআভলু গাঁৱত ৰাতি পুআ বেজিত ফুফুৰ ফোজে ওচৰত চাপিবলৈ থৰিলে। ১১ ৰজাত জুখৰ আৰম্ভন হল, ৰাতিলৈকে মহা জুখ কৰিলে, সেনত নাপলিয়নৰ ফৌজ পুই নষ্ট হৈ বৰ নোআৰি ৰজাই সৈতে পলাই গল। সেই জুখত নাপলিয়নৰ ৬০,০০০, আৰু ওএলিংতনৰ ৩০,০০০ সেনা পৰিল। মৰা মৰ লগত ২৫,০০০ ঘোঁৰাও পৰি আছিল। সেই বনৰ কাৰনে ইজৰাজি ৰাজ মেলে ওএলিংতনক ২০ লাখ টকা দিলে। পাচে তেঁও প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি, প্ৰধান সেনাপতি, আদি কৰি অনেক বাব পাই মিডুৰ দিনলৈকে সকলোৰে পৰা অতি মান মৰ্জতা পালে।

ডিউক অৰু ওএলিংতন মিডুৰ হোআৰ কাৰনে ইজৰাজিয়া সকলো সেনাপতিএ আপোন বাঁও হাতত আৰু টুপিত কলা কাপৰ পিন্ধিবলৈ, আৰু তৰোআল, বৰচা, নিচানত এনে কাপৰ আৰি ধবলৈ আগা দিচে। এচিয়া ৰজাও আপোন সেনা সেনাপতিক এনে আগা দিচে।

ডিচেম্বৰ, অৰ্ছাত পুহৰ পঞ্জিকা।

Almanac for December, A. D. 1852. Sal. Sec 1774.

ডিচেম্বৰ	জাম্বান	বাৰ	তিথি	দিন	ডিচেম্বৰ	পুহ	বাৰ	তিথি	দিন
১	১৭	৪	২০	১০২৫	১৭	৪	৬	৬	১০১১
২	১৮	৫	২১	১০২৬	১৮	৫	৭	৭	১০১২
৩	১৯	৬	২২	১০২৭					
৪	২০	৭	২৩	১০২৮	১৯	৬	৮	৮	১০১৩
					২০	৭	৯	৯	১০১৪
৫	২১	৮	২৪	১০২৯	২১	৮	১০	১০	১০১৫
৬	২২	৯	২৫	১০৩০	২২	৯	১১	১১	১০১৬
৭	২৩	১০	২৬	১০৩১	২৩	১০	১২	১২	১০১৭
৮	২৪	১১	২৭	১০৩২	২৪	১১	১৩	১৩	১০১৮
৯	২৫	১২	২৮	১০৩৩	২৫	১২	১৪	১৪	১০১৯
১০	২৬	১৩	২৯	১০৩৪					
১১	২৭	১৪	৩০	১০৩৫	২৬	১৩	১৫	১৫	১০২০
					২৭	১৪	১৬	১৬	১০২১
১২	২৮	১৫	১	১০৩৬	২৮	১৫	১৭	১৭	১০২২
১৩	২৯	১৬	২	১০৩৭	২৯	১৬	১৮	১৮	১০২৩
১৪	১	১৭	৩	১০৩৮	৩০	১৭	১৯	১৯	১০২৪
১৫	২	১৮	৪	১০৩৯	৩১	১৮	২০	২০	১০২৫
১৬	৩	১৯	৫	১০৪০					

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by N. Brown, Editor.

অৰণ্যমোদৰ

৭ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, নৱেম্বৰ, ১৮৫২।

নম্বৰ ১১।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, NOVEMBER, 1852. NO. 11.

সোনতকৈ সুম ভাল।

Industry better than Gold.

জ্যেতিয়া দখিন আমেৰিকা দেশলৈ সোন
পাৰৰ আশাৰ অনেক মানুহ গৈছিল, তেতিয়া

পিজাৰো নামেৰে এটা ইন্ডাণিয়া দেশৰ মা-
নুহেও আনৰ নিচিনাকৈ কঁপালৰ মাছাছা
বুজিবৰ মন কৰিলে। কিন্তু তাৰ এটা ডাঙৰ
ডায়েকক বৰ মৰম কৰিছিল দেখি সি তাৰ

লিক মেন লোখা পিজাৰো নামে ইন্ডাণিয়াৰ এজন সেনাপতিৰ দৰ্জা।

Portrait of Pizarro, the Conqueror of Peru.

ডলৈ গৈ তাৰ অভিনাস জনাই, লগত জাবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে, বোলে, আমি জি এনি সোন পাও, তাৰ আদৰ ধিনি ভূমি নিবা।

পিজাৰোএ ককায়েক আলঞ্জো। ঠেঁওৰ বৰ নম্ভোনি হুভাও, আৰু বৰ বিবেচক আছিল, ঠেঁও এই অভিনাস ভাল নে পাই নানা বিপদৰ কথা আৰু সোন পোআ নো পোআৰ অৱিচয়ৰ কথা কৈ ভায়েকক নে জাবলৈ পৰামৰ্শ দিলে।

কিন্তু ঠেঁওৰ পৰামৰ্শ পিজাৰোএ নু সুন। দেখি ঠেঁও তাৰ লগত জাবলৈ মান্তি হল, কিন্তু এই কথা কলে, বোলে, মোক সোনৰ ভাগো নে লাগে, আৰু আন একোকে নে লাগে, অকল মোৰ বইৰ বস্ত্ৰ এনি তোমাৰ জাহাজত নিবলৈ দিবা।

পাচে পিজাৰোএ তাৰ জি আছিল সকলোকে বেচি এখন জাহাজ কিনি আৰু আন আন কেতবোৰ সোন পাবলৈ আশা কৰা মানুহে সৈতে জাহাজ কৰিলে, কিন্তু আলঞ্জোএ হলে অকল নান্দল, কোৰ, কুঠাৰ, ধানৰ বিয়া, আৰু নানা বিধৰ সাকৰ গুটি ইত্যাদি খেতিৰ সামগ্ৰিত বাজে আন একোকে ন ললে। পিজাৰোএ এইবোৰ বস্ত্ৰ প্ৰবাসলৈ নিব ন লগা বুলি পেটে ককায়েকৰ কথাত হাঁহি ঠেঁওক সুখে একো নু বুলিলে।

বৰ সুন্দৰ বস্ত্ৰাহ পাই সিহঁত কিছু দিন গৈ সোন পোআ চাইৰ ওচৰত এঠাইত জাহাজ লগালেগৈ।

তাৰে পৰা জি সোন পাবলৈ আশা কৰিছিল, তাকে ধানিবলৈ আৰু আউটিবলৈ নানা বিধৰ অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ ললে, আৰু কেতবোৰ মানুহ কুলি ধৰিলে; কিন্তু আলঞ্জোএ কেইটা মান মেৰ চাগ, চাইটা বলধ, আৰু সিহঁতক বাটত খুঁআবলৈ বুঝাহে কিনি ললে।

এইবোৰ লৈ জাহাজ মেলি লিবিলাকে নিৰ্বিধিনিএ আমেৰিকা দেশ পালেগৈ। তাতে আলঞ্জোএ ভায়েকক কলে, বোলে, মই তোমাৰ উপকাৰ কৰিবলৈহে লগ লৈ আহিছোঁ, এভেকে মই তিবৰ কোধৰত গৰু মানুহ লৈ

ধাকৌ, ভূমি সোন বিচাৰাগৈ; আৰু তোমাৰ জিমান আশা, তিমান পালে আৰুও ভূমিএ সৈতে ইল্লানিয়ালৈ জাম।

পিজাৰোএ এই কথাতে সোন বিচাৰিবলৈ ওলাল, কিন্তু ভায়েকৰ কথাত ঘিন কৰি তাৰ লগৰিয়াবোৰক কলে, বোলে, মই ভাবিলোঁ যে মোৰ ককাই গিয়ানবস্ত্ৰ, ইল্লানিয়া দেশতো সকলোএ ভেৰে হেন ভাবিছিল; কিন্তু এতিয়া দেখোঁ, তাৰ বিপৰিত হল। ইয়াত আহি ঠেঁও বলধ গৰুৰে বস্ত্ৰ কৰিব খুজিছে, ঠেঁও জেন আপোনাৰ স্বৰতহে ধাকি আন একো ন কৰাটক খেতি কৰিব। কিন্তু আমি আমাৰ সময়ৰে কি কৰিব লাগে জানোঁ, এভেকে লবাইত বলা, আমাৰ যদি সুৰ্ত্তপাল হই, তেন্তে জিয়াই থকা কেই দিন ধনবস্ত্ৰ হৈ খাব পাৰিম।

এই কথাত সকলোএ প্ৰসংসা কৰি ঠেঁও জলৈকে নিএ, ডালৈকে জাবৰ প্ৰতিগ্যা কৰিলে; কিন্তু ইল্লানিয়া দেশৰ এটা বুৰা মানুহে সুৰ জোকাৰি কলে, বোলে, ভূমি তোমাৰ ককায়েক জেনে অগিয়ান পাতিচা, তেনে হব নে পাই।

পাচে সিহঁত হাৰিএ বনে, বাটে অবাটে, পৰ্বত নৈ চৰাই, বনে বৰখুনে ডালেমান চাই কুৰিলে; কিন্তু এইবোৰ দুখকো দুখ নু বুলি সোন চাই চাই এঠাইত কিছু সোন পালে।

এই সুভাগ্যত বৰ উচাহ পাই জি চাইত সোন পালে, তাতে ধানিব ধৰিলে; কিন্তু তাতে লিবিলাকৰ খাদ্য বুঝ গোটেই চুকাল। লিবিলাকে ডালেমান সোন পালে হই কিন্তু ডোকত অতি কষ্ট পালে, ডেও সুম কৰিহে আছিল, আৰু কল মূল খাই প্ৰান ধাৰন কৰি থাকিল।

কিন্তু সেনত তাকো নো পোআ হলত আৰু লিবিলাকৰ মাজৰ কেইটা মানৰ দুখত প্ৰান নাল হলত জি কেইটা বল, সিহঁতে জি সোনৰ পৰা ইমান দুখ পাইছিল, তাকে লৈ আলঞ্জোক জন্ত এৰি আহিছিল, ডালৈকে পেট পেলাই পেলাই চুচৰি জাব পাৰিলে মাখোন।

ইহঁতে ই কালে সোন বিচাৰি থাকোঁতে সি কালে আলগোএ কি হ'ব, তাক আগেয়ে জানি এভোখৰ ভাল চাই মাটি বিচাৰি লৈ লগত অনা গৰু আৰু মানুহেৰে হাল বাই চাহ কৰিলে । পাচে সি ভাতে লগত অনা গুটি আৰু আলু ইত্যাদি বৈ অনেক সহ পালে । য়েৰ চাগবোৰ জি আনিছিল, তাক সাগবৰ তিবৰ এখন পথাৰত চৰোআত গাই পতি দুটাকৈ পোআলি হল; ইয়াত বাজে পিজাবো উভতি অহালৈকে অনেক পুৰুলাই কৰি ভালেমান খাদ্য বুৰা গোটাই ধলে ।

পিজাবো উভতি আহিলত ককায়েকে অতি আদৰ্শক আনি কাৰ্জ কেনেকৈ সিধি কৰিলে, তাৰে কথা সুধিলে । তাতে সি কলে, বোলে, আমি ভালেমান সোন পাইচোঁ, কিন্তু আমাৰ লগৰ অনেক মানুহ মৰিচে, আৰু জি কেইটা আচোঁ, সিও ধাবলৈ নে পাই মৰিব লগা হৈচোঁ; আজি দু দিনৰ পৰা গচৰ চাল আৰু কল মুলত বাজে আন একো খোআ নাই, এভেকে মোক সিধু ধাবলৈ দিয়া ।

আলগোএ অতি নমু হৈ কলে, বোলে, আমি জেতিয় আহোঁ, তেতিয়া কাভো কেরে একো নো খোজোঁ, বুলিছিলোঁ, তুমি সুম কৰি জি সোন পোআ, তাকো মই খোজা নাই, এতিয়া মই সুম কৰি উপাৰ্জন কৰা বস্তু জে তুমি খোজা, ই নহ'ব আচৰিত; কিন্তু তুমি মোৰ ধাৰৰ বুৰো লৈতে জদি তোমাৰ সোন সলোআ, তেন্তে মই তোমাক ধাবলৈ দিব পাৰোঁ ।

পিজাবোএ এই কথা ব'ব নিৰ্মমমিয়াল হেন ডাৰিও ভোকত সেই কথাতে মাত্ৰি হল, কিন্তু ধাৰৰ বুৰাৰ সলনি আলগোএ ইমান সোন নিলে, জে অলপ দিনৰ মূৰতে তাৰ এটাই ধনি সোনেই ঢুকাল ।

পাচে আলগোএ জি আহাৰত আহিছিল, তাতে আৰুও উভতি জাবলৈ কলত পিজাবোএ ব'ব ধৰ্ম্মকৈ কলে, বোলে, তুমি জেতিয়াই মই সুমকৈ জি আনিছিলোঁ তাৰ আটাই ধনিকৈ বি এখে নিৰ্মমমিয়াল হ'ব, তেতিয়াই তুমি নো হোআকৈ জাভ, আৰু তোমাৰ নিচিনা

এনে নিৰ্মম ডাৰে লৈতে জোআতকৈ এই বনত সুকাই মৰাই ভাল ।

আলগোএ এই কথাত ধৰ্ম্ম ন কৰি ডায়েকক অতি আদৰ্শক মাৰট মাৰি কলে, বোলে, হে মোৰ পুত্ৰ পিজাবো, তুমি ইমান আপদত পৰি ইমান সুমকৈ অনা বস্তু মই বৰপাকৈ নিম বুলি পতিয়াইচা নে? মোৰ পুত্ৰ ভাইৰ প্ৰতি এনে নিৰ্মমমিয়াল হোআতকৈ পুথিবীৰ আটাই সোনেই জদি গুচে, তেওঁ ভাল । কিন্তু তোমাৰ ধনলৈ ইমান লোভ দেখি সেই দেশ সলোয়ন কৰি তোমাৰ উপকাৰ কৰিবলৈ ইচা কৰিছিলোঁ, তুমি এতিয়া নিছিলো, জি সুম আৰু ভবিষ্যৎ বিবেচনা তুমি ঘিন কৰিছিলো, সেয়েই ন'হলে তোমাক সুকাই মৰাৰ পৰা জি সোন আনিচা, সি বাধিব নোআবিলেহেঁতেন, এভেকে তোমাৰ ধন লৈ জোআ, আগলৈ তাক জি ৰূপে বেৰ-হাৰ কৰিব পাই, তাকো জানিলা ।

পিজাবোএও ককায়েকৰ মহমত ব'ব আচৰিত হৈ দেখি সিকি জিলিলে, জে সোনতকৈ সুম ভাল ।

পাচে সিবিলাকে ইলানিয়া দেশ আৰুও নিৰ্মমমিয়াল পালেগৈ, বাটত পিজাবোএ ককায়েকক নদাই তাৰ আদৰ্শক ধনি ধন দিব খুজিছিল; কিন্তু তেঁও এই সমিধান দিছিল, বোলে, মই সোন নো হোআকৈ মোৰ আহাৰ মিলাব পাৰিম ।

ল'ৰাৰ জিৱ ।

ধৰ্ম্মৰ কথা বাত্ৰা ।

Religious Intelligence.

কলিকতা নগৰত ১১ অক্টোবৰ তাৰিখে মহেশ্বৰি দেবি নামে চন্দ্ৰ কুমাৰ চাক্ৰবৰ্ত্তী নামে এজন পিতৃকৃত ক্ৰিয় মোহন বাপুজিয়াৰ হুজুৰাই খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰাভ্য কৰা হ'ল । প্ৰথমতে তেঁও বিধৱা হৈ কাসিত নিবাস কৰিবলৈ গ'ল; তাৰ আগেয়ে গিয়ানেন্দ্ৰ মোহন চাক্ৰবৰ্ত্তীৰ বৈবাহিক মহেশ্বৰিক নতুন নিয়ম সাত্ৰ দি সিকালে; পাচে কাসিলৈ জোআত গিয়াভিবিলাকে তাক কাৰ্ছি নিলে, তথাপি তেঁও আন এখন পাই পাই পাই বিদ্ভাস কৰি সেমত কাসিৰ পৰা পলাই গিয়ানেন্দ্ৰ মোহনলৈ বাত্ৰা পঠাই সেই পাদুৰিৰ ঘৰলৈ গৈ খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মত লোমাল ।

দিলি নগৰত বাম চন্দ্ৰ নামে অনেক গিয়ানৰ পুৰি লিখা এজন জোতিসিয়াই বচৰ চাৰেক প্ৰমান চাই খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম স্বৰূপ বুলি জানিলে । পাচে ১১ জুলাইত ইজৰাজি ৰাজ ধৰ্ম্মত লোমাল । তাক দেখিবলৈ হেজাৰ হেজাৰ মানুহে গোট খাই, গিৰ্জাত আৰু তাৰ চাৰিও ফালে হৰা মুৰা কৰি আছিল । আৰু বাম চন্দ্ৰৰ লগত চমৰলাল এজন বেজকো একে ঠাইতে মণ্ডলিত গ্ৰাভ্য কৰিলে ।

হিন্দুস্থান আৰু লঙ্কাত জি জি মিস্যানেৰি লোক আৰু মণ্ডলি আছে, তাৰ এই বচৰত নৈক লেখ লৈ সিকৃত মলেক চাহাবে সমাচাৰ পত্ৰত লিখিছে । সমাজ, মণ্ডলি, পাদুৰি, আৰু মিস্যৰ সন্ধ্যা এই ।

খন দিয়া বিদেশি লোকৰ সমাজ	২২
বিদেশি মিস্যানেৰি পাদুৰি	৩২৫
হিন্দু দেশি মিস্যানেৰি পাদুৰি	৪৮
হিন্দু দেশি উপদেশক	৬২৮
মিস্যানেৰি থকা ঠাই	৩১৩
এই দেশৰ খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলি	৩৩১
মণ্ডলিৰ লোক	১৮,৪১০
লৰাই বুৰাই মুঠে খ্ৰিষ্টিয়ান	১,১২,১২১
খিৰ ইজুল	১,৩৪৭
তাত পৰ্হা চাভৰ	৪৭,৫০৪

লৰাক পোহা ইজুল	২৩
তাত পৰ্হা লৰা	২১,৪১৪
ইজৰাজি সিকোআ ইজুল	১২৬
তাত পৰ্হা চাভৰ	১৪,৫৬২
চোআলিক সিকোআ ইজুল	৩৪৭
তাত পৰ্হা চোআলি	১১,৫১২
চোআলিক পোহা ইজুল	১০২
তাত পৰ্হা চোআলি	২,৭২২

সেই সকলো মিস্যানেৰি কৰমত বচৰে বচৰে ১২,০০,০০০ টকা খৰচ জাই । তাৰ প্ৰাই ৬ ভাগৰ এভাগ, অৰ্থাত ৩৩,০০০ টকা এই দেশত থকা ধৰ্ম্মি লোকে দিএ; সি ৫ ভাগ ইজলও আৰু আমেৰিকাৰ পৰা আহে ।

পশ্চিম কানাডা দেশত অনেক মতৰ ধৰ্ম্মত প্ৰবৰ্ত্তা লোকৰ সন্ধ্যা ।

ইজৰাজি ৰাজ ধৰ্ম্মত প্ৰবৰ্ত্তা	২,২৩,২২৮
কমিয়া ধৰ্ম্মত	১,৬৭,২৩০
প্ৰেচবিটিয়ান মতৰ লোক	২,০৪,৬২২
মেথডিষ্ট লোক	২,০৪,৬১৩
বাপ্টিষ্ট লোক	৪৫,৪৭৫
চিটান কৰা স্বতন্ত্ৰ লোক	৭,২৩১
লুথৰন মতৰ লোক	১২,০৮৫
কুএকৰ লোক	৭,৪২৭

ইউনিবৰ্চালিষ্ট অৰ্থাত সকলো মানু-

হৰ পৰিভ্ৰমণ হৰ বোলা লোক	২,৬৮৮
কোনো ধৰ্ম্ম ন মনা লোক	৩৬,২০১

ইউৰোপৰ পৰা আমেৰিকালৈ জোআ কা-
থলিক মানুহে ক্ৰমে ক্ৰমে সেই ধৰ্ম্ম এৰি
প্ৰায়ে ২০ লাখ মানুহে আন ধৰ্ম্ম ললে ।

১৮৪২ সঁকত কচিয়া দেশৰ ৰাজ ধৰ্ম্ম লো-
আ মানুহৰ সন্ধ্যা ।

কমিয়া লোক	১,৪৭৩
আৰ্মেনি লোক	১১
প্ৰডেউষ্ট লোক	২,৭০৩
মিছদা লোক	১,৭৮৭
মচলমান	৮২৮
দেও পূজক	১,১৫০
মুঠ	৭,২৫২

এই সকলোএ আপোন আপোন ধৰ্ম্ম এৰি
কচিয়াৰ খ্ৰিক ধৰ্ম্ম ললে ।

তিৰ্থ জাত্ৰা ।

Wanderings of a Pilgrim—From the Bengali.

৬ আখ্যা ।

অজোধ্যাৰ বিবৰন ।

চৰি ।

অজোধ্যাৰ বিবৰন কৰোঁ মই নিবেদন,
মন দিয়া সুন্য সৰ্ব জনে;
দেখি আহিলোঁ নয়নে, আৰু সুনিলোঁ জি কানে,
বুজাইলন্ত তাৰ বাসি গনে ।
কহোঁ জি ৰূপ বেৱস্থা পদ ভাৱে ৰচি কথা,
বিচাৰিয়া বুজিওক সাৰ;
নু বুজিলে তাৰ বিধি ন হৈবেক কৰ্ম সিধি,
ব্ৰেখা হ'ব মোৰো সুম ভাৰ ।

পৰ্য্যটন ।

বকাল দেশত খ্যাতি অজোধ্যাৰ ধাম,
হিন্দু শোকে বোলে, জনমিলে স্নি বাম ।
সেই হেতু আচে ভাতো এক তিৰ্থ ধান,
সন্ধ্যাসি সকলো জাই দৰ্শন কাৰন ।
ইহা জানি ময়ো জাত্ৰা কৰিলোঁহোঁ তথা,
কৰিবলৈ দৰ্শন স্নি বাম আৰু সিতা ।
কত দিনে গৈ হলোঁ ধানে উপস্থিত,
ঠায়ে ঠায়ে দেখোঁ কত প্ৰতিমা ধানিত ।
বামৰ ঘাটত গৈ সৰহুতে স্নান
কৰিলোঁহোঁ বিধি মতে তৰ্পন সি ধান ।
সিতা বাম, লক্ষ্মনক দৰ্শন হেতুৰে
উপস্থিত হলোঁ মই মন্দিৰ দুআৰে;
ভেতিখানে বামাউত বৈবাগি 'নকলে,
আহি মোক বেৰি ধৰিলন্ত চাৰি কালে ।
কেৱে বোলে, আঁহী, মই কৰাবো দৰ্শন,
জহু কিক্তি দিবা মোক জেন তজু মন ।
নে জাবা ভাহাৰ সন্ধে, বোলে অন্য জনে,
বহু ধন হৰি লব, জানিবাহা মনে ।
এই ৰূপ ইটে নিটে কৰি হ'ব সুখ,
লগালে বহু কন্দল সকলো বপুখ ।
তাক দেখি একে ঠাৰে ভাবোঁ মনে মনে,
কেৱে ৰূপে পূৰ্য্য হ'ব, এই তিৰ্থ ধানে ?
ইতি মখে দেখিলোঁ মহন্ত এক জন,
আহি দিলে ঠাঁপালত সিন্দূৰ চন্দন;
গলে দিলে এক খাৰ মালা পুত্ৰ হাৰ,
হাতে ধৰি কলে, জাজি, হলোঁ জুজি মোৰ ।

এই হেতু মোৰ ঘৰে কৰা গিহু গতি,
স্নি বাম দৰ্শন পাৰা সিতাৰ সজ্জতি ।
নিজ সন্ধে লৈই মোক বহুআলে তথা,
বুলিব ধৰিলে অতি মধু স্বৰে কথা;
আজ্ঞা পৰিয়াল বাজা মোহোত জিগ্যাসি,
পাচে কৰ ধৰিলে মহন্তে হানি হানি;
সিতা আৰু বামক দৰ্শনৰ কাৰন
বোলা, মোৰ আগে আনি আচা কত ধন ?
পূজাৰ হেতুকে লাগিবেক কিছু অৰ্থ,
নিচয়ে জানিবা আচে বিধি এহি তিৰ্থ ।
কত টকা দিব পাৰা আনিও সাধ্যাত,
এই বাক্য সুনি মই 'হলোঁ বজুৰাত ।
নাহট সন্ধ্যাসি মই নাহিকে সমল,
আছিলে হাতত মোৰ এখনি কমল;
মিগ চাল, কমণ্ডলু বিকৃতিৰ গোলা,
টকালি জোলোৱা আৰু কদাখ্যৰ মালা;
এই সব আছিলেক আৰু এক ডোৰ,
ধন সোন ঐহজাদি সেহি মাজ মোৰ ।
ইসৰখ পৰা একো উপাই ন হ'ব,
আৰু কোনো ধনি লোকে কদাচো ন লব ।
কি কৰিমো, কলৈ জাইমো, কি হ'ব উপাই ?
অকস্মাতে সন্ধটে পৰিলোঁ এহি ঠাই ।
চিন্তাজুক হলোঁ মই মুখে নোলাই কথা,
কহিতে ধৰিলোঁ পাচে মোহোৰ বেৱস্থা;
বামাত সন্ধ্যাসি বাপু ভূমো তিৰ্থ পথে,
এক কৰা কৰি মাজ নাহি মোৰ হাতে ।
ভূমিহে মহন্ত লোক বাম নাম বেসি,
ধন নাহি আনে কোনো জি সব সন্ধ্যাসি ।
জানি এহি সব কথা কহিচা আপুনি,
তাক সুনি হৈল নিতো জলন্ত আগনি ।
দুই চকু বন্ধ বৰ্ন স্বৰে চক্ৰকাৰ,
সৰ্ব সৰিলো ঠাঁপিব ধৰিলে ভাহাৰ ।
পাৰিলেক গালি কোনে কৰিব গৱন,
বিটপাত কৰিলন্ত জেনে তাৰ মন ।
বুলিব ধৰিলে সেলে, আৰে দুইট নব,
কি কাৰনে আহিচিলি অজোধ্যা নগৰ ?
অৰ্থ জদি নাহি হাতে কি কাৰ্য্য আহিলি ?
কিয় আলা দৰ্শনৰ হেতুকে কহিলি ?
ডোৰ পিচে লাগি মোৰ সকলো বিকল,

কি ধুমামো আজি ভিহি পূজাদি সকল ?
 আৰু সূনি পুনৰপি হলো চমতকাৰ,
 নিৰ্বান মহন্তে বাধে গ্ৰিহস্থৰ ভাৰ ।
 মাখাত দিঘল কঁট অঙ্গত বিভূত,
 কৰিচে ভুসিত কঁপালত দিৰ্ঘ কোট ।
 কটিত কোপিন তাৰ সোতে অভিসই,
 তথাপিভো গ্ৰিহস্থানি সুনোতে বিসই ।
 কমল কনুধ্যা ঘালা লৈলন্ত কাইয়া,
 বাহিৰ কৰিলে মোক গলত ধৰিয়া ।
 অনেক ক্ৰন্দন কৰি, কৰিলোঁ মিনতি,
 তথাপি নি দিলে দৰ্শনক অমুমতি ।
 কাঞ্চি কাঞ্চি মন্দিৰৰ ওচৰক গলোঁ,
 তাহাতে প্ৰধান পাণ্ডা আছিল সকলো ।
 তাসহাৰ আগত বুজালোঁ বিবৰন,
 সি সবেও নু গুনি বুলিলে কুবচন ।
 বিনই বচন কত কৰিলোঁহো ভুতি,
 তাৰ পাচে বুলিলন্ত মহন্তৰ পতি;
 ক্ষণিও কৰিচা তুমি তিৰ্ধত গমন,
 তথাপি পূজাৰ বিনে নে পাবা দৰ্শন;
 এই হেতু সাৰ কথা মই কহোঁ সুন,
 পাঁচ নিকি দিয়া তুমি কৰিও দৰ্শন ।
 ন হ'ব তাক নি দিলে দৰ্শনৰ সিধি,
 জি হেতুকে আচে জানা এহি তিৰ্ধ বিধি ।
 মহন্তৰো মুখে সূনি এতক বচন,
 নিচয়ে নিৰাল হলোঁ, আৰু ধেম মন ।
 নে পাৰোঁ দৰ্শন, নিলে কনুধ্যাৰ ঘালা,
 দুখ মনে চলিলোঁহোঁ চহৰ বজলা ।
 বহু দূৰ ন হই, নিভো অজোখা ওচৰ,
 তাতো দুই মূৰ্তি আচে সিভা ও বামৰ ।
 তাত এক পকি ঘৰ বামৰ মন্দিৰ,
 আৰু সেই ধানে আচে পুখুৰি গন্তিৰ ।
 কাঠৰ পাটেৰে বেৰি বাধিচে জতনে,
 নাহিকে তাহাত পানি এহিলে কাৰনে ।
 জাজিলোকে আহি কৰে তাহাত দৰ্শন,
 বোলে, এই ধানে হৈল বাম অন্তৰ্গান ।
 প্ৰনামি দধিনা আদি কৰি লই পূজা,
 সি ধানতো আচে এক মহন্তৰ বজা ।
 অৰ্ঘ নাহি পালে কথা নিও নাহি সূনে,
 ধৰ্ম কৰ্ম এই দ্বাৰ দেখিটো আপোনে ।

প্ৰতি দিনে বহু লোক কৰাই .ভোজন,
 ন হই দৰিদ্ৰ, কিন্তু পৰিয়াল গন;
 অন আদি উপহাৰ ভুগুত কৰিলে,
 সাৰি পাতি বহে সবে ভোজনৰ কালে;
 দুআৰ বস্ত্ৰন কৰি ভোজন কৰই,
 কাৰন বিদেশি জেন নাহি প্ৰবেসই ।
 দুখি জাজি ভিখ্যা মাগি থাকই বাহিৰ,
 ভোকে তনু দহে প্ৰান ভোকে নিবন্তৰ;
 তথাপি নাহিকে দায়। সিহঁতৰ প্ৰতি,
 কঠিন বিদই সব ন কৰই দ্ৰুষ্টি ।
 কিন্তু জদি কোনো লোকে খোজে ঘনে ঘন,
 বেঁতেৰে কোবাই তাক কৰে নিবানৰ ।
 ভোজনৰ সেসে জত অৱসেস থাকে,
 বাহিৰত বাঁটি দিএ জাজি সকলোকে;
 আৰু অৱসেস পাজিত সকলো ভৰি,
 বাঁটি দিএ জাজি এক এক মুঠি কৰি ।
 ব্ৰাহ্মন, বৈষ্ণৱ, মন্যাসিও বামাউত,
 উৰ্ধ বাহ, উদাসিন আৰু অৰধুত;
 ইত্যাদি জতক জাজি সেহি ধানে জাই,
 সেই এক মুঠি অন সকলোএ খাই ।
 জদি কোনো লোকে অন ন কৰে গ্ৰহন,
 বোলে, তাৰ তিৰ্ধ কল হ'ব অকাৰন ।
 এই হেতু সকলোএ ন কৰি বিচাৰ,
 তিৰ্ধ অন বুলি খাই হেতু উধাৰৰ ।
 মোকো সেই ৰূপে এক মুঠি অন দিলে,
 তাক দেখি মনে মোৰ বিসই জন্মিলে ।
 হিন্দু লোকে বোলে, জাতি বধ্যা ধৰ্ম সুই,
 তিৰ্ধ ধানে দেখোঁ সেয়ে হই মোৰ ভুই ।
 এই ৰূপে গুনি অন কৰিলোঁ ভিয়াগ,
 তাক দেখি বামাউত হৈল বৰ বাগ;
 দিক্ৰিত, ধৰিয়া মোক ভুমিত পেলালে,
 ইটাত লাগিয়া মোৰ ওঁঠক কাটিলে ।
 তাৰ বিধে দুখ পাই কৰিলোঁ ক্ৰন্দন,
 আহিলে এবাৰ সূনি বহু লোক গন ।
 কথিৰ ওলালে মোৰ হিয়াতে পৰিয়া,
 সেই হেতু নিলে মোক ভিতৰে ধৰিয়া ।
 ৰূপট ভাৱতে বোলে নানা মধু বানি,
 জত দিন ইচা থাকা ইয়াতে আপুনি ।
 বঙা খাৰি দিও দেখোঁ স্বৰ্গ নাৰায়ন,

কি কাৰ্জে ভিৰ্ত ভূমি কৰিচা ভুমন ?
 বায় নাম জপ কৰা এহি ধানে বসি,
 অস্ত কালে নিৰাপদে হবা স্বৰ্গবাসি ।
 জোমাৰ মহিমা দেখি সাধু মহাজন
 পৰিহৰৈছে গৈছিলে তোমাৰ চৰন ।
 ডাক নু বুজিহে তুমি ভোলা মহেশ্বৰ,
 পৰিলা ইটাত কৰি মনে অভি ভৰ ।
 সেই হেতু চিগিল তোমাৰ ওঁঠ তাত,
 কাৰ সক্তি আচে তৰু পুতি ভোলে হাত ?
 কিন্তু ক্ৰিপা কৰি দোস খেমিওক বাপ,
 তোমাৰ দুখত আমি পাইচো সন্তাপ ।
 ভিতৰে কপট বাধি মুখেতে বিনই,
 পাচে মোক নিলে তুলি ওপৰ কোঁঠাই ।
 দিবা খাট আনি দিলে সয়ন কাৰনে,
 আক সুস্ৰনা কৰিলে লোক দুই জনে ।
 দধি চেনি উপহাৰ আনি ভেড়িখানে,
 জুগুত কৰিলে মোৰ ভোজন কাৰনে ।
 বাধিলে দোসত পৰি কপট অন্তৰে,
 সি ধানৰ অধিপতি নবাবৰ ভৰে ।
 কাৰন জদি নবাবে কোনো চিনু পাই,
 কঠিন জাতনা কৰি বহু ধন লই ।
 সেই হেতু ভয়ে মোক বাধিলে নিৰ্জানে,
 জি জি বোলোঁ মই, সবে কৰে ভেড়িখানে ।
 গুচাবলৈ ইচা কৰি মোহোৰ সন্তাপ,
 সৰ্বদাই আহি সবে কৰে প্ৰেম আলাপ,
 নানা বাদ্য ভাল, খোল, টব্বক, মিহন,
 ইত্যাদি বজাই কৰে মনে অভি বহু ।

জিতিয় দিনত আহি কপটি সকলে,
 ভাসহাৰ সঙ্গে মোকো বজাবলৈ দিলে;
 সেহি সব বাদ্য মই পূৰ্বে নিকিচিলোঁ,
 দুইৰ সজত পৰি ভাহাক বজালোঁ ।
 তাৰ পাচে সকলোএ কৰিলে গমন,
 নিদ্রাৰ কাৰনে ময়ো কৰিলোঁ সয়ন ।
 জিতিয় পুহৰ বাতি মোহোৰ আগত,
 ব্ৰিধ নাৰি সজত জ্বৰতি উপস্থিত;
 বুলিৰ ধৰিলে, মোক সূনা হে গোঁসাই,
 মোৰ নিবেদন এক আচে তৰু ঠাই ।
 সুনিয়া এতেক বাক্য ঠাঁপিলোঁ ভৱত,
 বিনই ভাৱতে কলোঁ বুৰিৰ আগত;

সূনা, মাজি, নিলা কালে কি হেতু গমন,
 পুভাতে কহিবা মোক জি থাকে কখন ।
 এনে সূনি হান্য মনে কহে ব্ৰিধ মাই,
 অনুচিত বোলা কিয়, নাতিনি জোঁআই ?
 মহন্তৰ কন্যা এহি মোহোৰ নাতিনি,
 নাখাতে দেখিচা জেনে নতুন জৌৱনি,
 বাদ্য আদি সূনি তৰু সুললিত গান,
 সেই হেতু হৈচে ভাই তোমাতে মগন ।
 এহিসে কাৰনে মই জনালোঁ তোমাক,
 গ্ৰহন কৰিও কন্যা ধৰি মোৰ বাক ।
 জত আচে ঐশ্বৰ্য্যাদি অধিকাৰ হবা,
 এই হেতু দিব ধোজোঁ বিবাহ গজৰী ।
 এই ৰূপে বুলি বুলি এক পুষ্প হাব
 হঠাতে পেলাই দিলে মাখাত মোহোৰ;
 পৰিলোঁ বিপদ কালে, নে দেখোঁ উপাই,
 সেই হেতু নানা ৰূপে কৰিলোঁ বিনই ।
 জদি ইচা কৰা, মই তাহাতে সন্তোষ,
 কি কাৰ্জে গুপ্ত হব, হওক পুকাশ;
 জদি এই কাৰ্জে মই মজল দেখিবো,
 ভেঙে কিয় দেলে দেলে ভুমন কৰিবো ?
 আক বুলি অভি চল কৰিলোঁ বিদাই,
 চিন্তা জুজু হলোঁ, পাচে কি কৰোঁ উপাই ?
 বাহিৰে জাৰ নোআবোঁ, কেনেকৈ পলাবো,
 বিপদ সঙ্কটে বধ্যা কি ৰূপে পাইবো ?
 প্ৰবন্ধনা বিনে পথ নে দেখিলোঁ আন,
 ভিতৰে কপটি হলোঁ এহিসে কাৰন ।
 সূৰ্জৰ উদই হৈই পুহাইলে বজনি,
 মহন্তে পঠাই দিলে তিৰি তিনি জনি;
 বুলিৰ ধৰিলে, মোক সূনা, নাৰায়ন,
 মহন্তৰ অনুমতি কৰোঁ নিবেদন;
 ঘৰত আচই তেঁওৰ দুহিতা জ্বৰতি,
 দান দিব ধোজে, হলে আপোনাৰ মতি ।
 এনে সূনি বুলিলোঁহো মই ভাসহাক,
 আপুনি মহন্তে জদি বুলিৰ মোহোক,
 ভেঙে এক কথা মই তেঁওক কহিবো,
 স্বিকাৰ কৰই জদি গ্ৰহন কৰিবো ।
 এতেক বচন সূনি মহন্তৰ পতি,
 নিলাজ স্বভাৱে মোক বুলিলে অনিতি ।
 চল কৰি বুলিলোঁহো তাহাৰ আগত,

কৰিবো বিবাহ এহি মাহৰ সেন্ত,
জি হেতুক হৈচে মোৰ এহি জন্ম মাস,
লগ্নন কৰিলে তাক হব মোৰ দোস;
কিন্তু বহু জগল্যাৰে বিবাহক দিবা,
বাদ্য আদি বজাই কৰিবা নানা সোভা ।
মোহোৰ বচন সুনি পাইলন্ত আশ্বাস,
পাব মোক কন্যা দি কৰিলে এনে আস ।
ওলাৰ সোমাব হেতু মোক তেতিখানে,
অনুমতি দিলে পাচে পুফুলিত মনে;
কিন্তু মোৰ সন্যাসি পুথিক বন্দি কৰি,
নিজ নজ্জ বাখিলন্ত চন্দুকত ভৰি ।
এই ৰূপে বাখি মোক একাদস দিনে
জানিলে সন্যাসি নাহি জাৰ কোনো ধানে;
প্ৰত্যহই জন্মাই তাক আৰু দুই দিন,
খুজি লগে পুথি ধৰি পৰ্হাৰ কাৰন ।
বজালি বৈবাগি এক চুঁচুৰা নিবাসি,
হৰিদাস নাম তাৰ অজোধ্যা পুৰাসি;
তাহাৰ সহিত্তে কৰি প্ৰেম আলাপন,
গুপ্তে কহিলো মোৰ সব বিবৰন ।
সৰল স্বভাৱে উৰে দিলে অনুমতি,
মোহোৰ সন্তত বাখা আপোনাৰ পুথি;
জ্যেতিয়া ইধানৰ পৰা কৰিবা গমন,
হনুমান ধানে মোক পাবা দৰসন ।
তাৰ পাচে সেই ৰূপে কৰি তেতিখানে,
পাঁচিলো তাহাক মই ঠিকনাৰ ধানে ।
পাচে কৰিলোঁহো মহন্তক নিবেদন,
আজি মই চহৰত কৰিবো ভ্ৰমণ ।
এহি সুনি সজ্জ মোৰ দল লোক দিলে,
উটত ভুলি মোহোক বিদাই কৰিলে ।
চহৰৰ কোটোআল কুৰি দেখা পালোঁ,
মোহোৰ সকলো কথা তাহাক জনালোঁ ।
সুনি কথা উৰে মোক কৰিলন্ত মুক্ত,
কুলত চজিয়া নিভো সন্যাসিৰ ভক্ত ।
মোৰ সজ্জ চলিলে জন্ত লোক গন,
সকলোকে ধৰি ভাতে কৰিলে বন্ধন ।
তাৰ পাচে আৰু সুনি মোৰ বিবৰন,
মহন্তৰো বাল ধানে কৰিলে গমন ।
অনন্তৰে লক্ষ্য কালে সুৰি আহিলন্ত,
মহন্তৰ পত্তিকে সন্তত আনিলন্ত ।

দেখি মহন্তৰ ক্লেস ময়ো খেদ পালোঁ,
কোটোআলৰ আগত বিনই কৰিলোঁ;
মোৰ নিবেদন এই সুনী ৰাজ্য পতি,
তিৰ্থত গমন কৰোঁ, দিয়া অনুমতি ।
মহন্তৰ সজ্জ মোৰ নাহি পুয়োজন,
মোক নে মাৰিলে ক্ৰোধ কৰি এহি জন;
কিন্তু এহি মাজ দোস আচই তাহাৰ,
ন কৰিলে একো মোৰ স্বৰূপ বিচাৰ;
আৰু মোক বাখিছিলে নিজান কৌঠাই,
তাহাত বন্ধন কৰি বন্দি হেন প্ৰাই;
আৰু মোৰ ধৰ্ম ভুট কৰিব খুজিলে,
বেল্য নিজ কন্যা মোক বিবাহ দিলে ।
তোমাৰ দায়াতে বাপু পাইচোঁ উধাৰ,
আগ্যা কৰা, জাঁও মই তিৰ্থে পুনৰ্ভাৰ,
ক্ৰিপা কৰি পাচে মোক দিলেক মেলানি,
মহন্তক কি কৰিলে তাক নাহি জানি ।
অজোধ্যাৰ তিৰ্থ ফল এহি দেখিছিলোঁ,
সবাৰো জাননি হেতু প্ৰকাশ কৰিলোঁ ।
নিজ মনে মনে সৰে কৰিও বিচাৰ,
আত কেনে ৰূপে ভাই পাবাহা উধাৰ ।
আৰু সুনী বন্ধুগন মিনতি মোহোৰ,
জাতি কুল বুলি সৰে কৰে অহঙ্কাৰ;
সকলোৰে হাতে সৰে কৰই ভোজন,
বিবালি সন্তিয়া কৰে সৰে আচৰন;
হাৰি, ভোম, চাণ্ডাল আদি বোলে নিচ জাতি,
সি সৰেও তিৰ্থ জাভা কৰে সাত্ৰ নিতি;
নিইন্তৰো হাতে সৰ সুদু লোকে খাই,
বজাল দেসৰ নিতি জানিবা সবাই ।
ভেঙ্গে কিহে আচে আৰু জাতিৰ বিচাৰ,
তিৰ্থ ধানে নে দেখিলোঁ কাহাৰো আচাৰ ।
সৰে মিলি মদ, মাংস, অন আদি ভাই,
বেল্য সজ্জ থাকি সকলোএ তাক খাই ।
ইভ্যাগি অনেক ৰূপে জানিবা নিচই,
জাতি হেতু কোনো কালে ধৰম ন হই ।
অপকৰ্মে জাতি নাস কৰিচে সকলে,
দুখ মাজ হই মনে, ধৰ্ম পথে গলে ।
এই হেতু বোলোঁ মই, কৰা মনজোগ,
মিচা জাতি লাগি ধৰ্ম ন কৰা বিজোগ ।
দিন বন্ধু, ক্ৰিপা লিঙ্গু জগত কাৰন,

যিহু বিনে উধাবোঁতা নাহি অন্য জন ।
চৰাচৰ জগত ভাবিবৰ কাৰনে
উপাই কৰিলে প্ৰভু নিজ প্ৰান দানে ।
ঠেঁওৰ প্ৰাচিভ জেয়ে কৰিব বিশ্বাস,
এৰাব নবক দুখ, পাৰ স্বৰ্গ বাস ।
ধৰ্ম সাত্ৰে দেখা ঠেঁওৰ কেনুআ চেনেহ,
পাপিৰ কাৰনে দিলে আপোনাৰ দেহ ।
আমি সকলোএ অতি হলোঁ দুৰাচাৰ,
তথাপি মাতিচে প্ৰভু যিহু গুন আধাৰ;
আই, আই, পাপিগন মোহোৰ চৰন,
সত্যো সত্যো দিবো মই অনন্ত জিৱন;
জি সবে কৰিব মোৰ প্ৰাচিভ আশুই,
ভাগ ন কৰিবো তাক কহিলোঁ নিচই ।
আৰু কৈফে, জাৰ পাপ সিন্দূৰ বৰন,
তথাপি কৰিবো সৰ নিচয়ে খণ্ডন ।
এনে প্ৰিয় বাক্য সাত্ৰে নানা ধানে আছে,
দায়ামই প্ৰভু নিজে প্ৰতিগা কৰিচে ।
এই হেতু বহুগন চলা ঠেঁওৰ পান,
কদাচো ন কৰে ভাগ আপোনাৰ দাস ।
অনিভা সৎসাৰ মাজে নিভা নিৰঞ্জন,
স্মৃতি স্থিতি কৰ্তা প্ৰভু যিহু সনাতন ।
দেখা, ভাষি কেরল মিচাতে আই দিন,
নিষ্বে জান ধোজা, ভাই, যিহুৰ চৰন ।

ন. ল. ক.

গ্ৰিক দেৱতাৰ মূৰ্ত্তি বা আৰ্চেইৰ দেৱি

য়োচেৰক বন্দি হোআৰ কথা ।

Lesson XII.—Joseph a Slave.

পাচে ভায়েকবিলাকে খাই থাকোঁতেই সিবিলাকে চাই একুম মানুহ আহি থকা দেখিলে;
আৰু সিবিলাক ওচৰ হলত উটবিলাকৰ ওপ-
ৰত মানুহ উঠি অহাও দেখিলে । এইবিলাক
কৰ মানুহ, তাক মই তোমোলাকত কম ।

সিবিলাক বৰ দূৰ দেশত বসতি কৰা লোক;
আৰু জি পৰ্বতত সুগন্ধি দ্ৰব্য অৰ্ঘ্যত গুগুল
আৰু গন্ধৰস বাহেঁ তাকে আনিবৰ নিমিত্তে
গৈছিল । সিবিলাকে এই সুগন্ধি দ্ৰব্য আনি
বৰ বৰ একো পোলাকৈ বাহি উটবিলাকৰ
পিঠিত দি লৈ আই । সিবিলাকে তাকে আ-
নিবৰ নিমিত্তে দূৰ দেশলৈ জাই, আৰু তাকে
বেচি বেহা কৰে ।

এই দৰে সিবিলাকৰ জিৱিকা হল, আৰু এনে
কৰা ভাল; তথাপিও এই মানুহবিলাক দুই
বুলি দেখিবা, তেতিয়া যিহুদা নামে এটা ভা-
য়েকে কলে, আই, এই মানুহবিলাকতে আমি
য়োচেৰক বেচোঁক, কিয়নো তাক বধ কৰাত
কৈ আমি বেচাই ভাল; আমি যদি তাক বে-
চোঁ, তেন্তে আমি কিছুমান ধন পাম; আৰু
য়োচেৰক বধ কৰাত আমি বৰ নিৰ্দয়ালু হম,
কিয়নো সি আমাৰ ভাই ।

তথাপিও সিবিলাকে যোচেৰক বেচাৰ কা-
ৰনে বৰ নিৰ্দয়ালু হোআ নাই নে? এই জন
ভায়েকৰ ঠেঁওলৈ স্বৰূপ দয়া নাছিল । ঠেঁওক
বেচিবলৈ আন ভায়েকবিলাকেও ভাল বুলি-
লে । তাতে সিবিলাকে সেই মানুহ ক্ৰমক
মাতি সুখিলে তোমোলাকে ডেকা লৰা এটা
কিনিবা নে? সিবিলাকে কিনিম বুলি কলে ।
এনে কৰম কৰা অধৰম ।

তেতিয়া ভায়েকবিলাকে সুখিলে তোমোলাকে
তাৰ কাৰনে আমাক কিমান দিবা?

সিবিলাকে কলে, বোলে, একুৰি ৰূপ দিম ।

তেতিয়া যোচেৰক ভায়েকবিলাকে যোচেৰক
গাঁতৰ পৰা ভুলি আনিলে । যোচেৰকে ভাবি-
ছিলে কি জানি সিবিলাকে মোক পিঞ্জিৰ তলৈ
পঠাব খুজিচে ।

কিন্তু তেঁওৰ ভায়েকবিলাকে তেঁওক মৰম কৰিব খোজা নাই, ইয়াকে দুখিত যোচেকে বেগাই জানিলে, কিয়নো গাঁভৰ ওচৰত মানুহ-বিলাক আৰু উটবিলাকো বৈ আছে। সিবিলাকে ভায়েকবিলাকক ধন দি যোচেকক লৈ গুচি গলগৈ।

য়োচেক গলত, ভায়েকবিলাকে কলে, বোলে, আমাৰ পিজিএ আমাৰ যোচেক কলৈ গল বুলি সুধিলে, আমি তেঁওত কি কম? আমি দেখিছিলোঁ বুলি ন কও; কিন্তু তাৰ চোলা মাখোন মাটিত পৰি থকা পালোঁ ইয়াকে তেঁওৰ আগত কম।

তাৰ পাচে ভায়েকবিলাকে জাকৰে এটা মেৰ পোআলি মাৰি, তাৰ ভেজতে সেই নানা বৰনিয়া চোলা জুবুৰিয়ালে, আৰু কলে, আমাৰ পিজিক এই ভেজোমই চোলাকে দেখাম। এই হেতুকে সিবিলাকে যোচেকক বেচা ধনকে, আৰু সেই ভেজেৰে ঢকা চোলাকে লৈ ঘৰলৈ আহিল।

সিবিলাকে মনত সুখ পাইচে বুলি ভাবিচা নে? ন হই! অধৰমিবিলাক কেতিয়াও সুখ হব নোআৰে, ইহৰে সিবিলাকৰ দুষ্ট কৰম তেঁওৰ পুখিত লিখি থলে।

দুখিত যোচেকে সেই দুষ্ট মানুহবিলাকে সৈতে হৈও, তেও সিবিলাকৰ নিচিনা তেঁও ইমান নিৰানন্দিত নাছিল; কিয়নো সক্তিমন্ত ইহৰ তেঁওৰ মিত্তিৰ আছিল। বুৰা যাকোবে তেঁওৰ পুত্ৰবিলাকৰ নিমিত্তে বৰ চিন্তা কৰিছিল। মেৰবিলাকৰ মাত সুনি, সিহঁত ঘৰলৈ অহা জানি তেঁওৰ মনত কেনে বজ হব! যোচেক সিবিলাকৰ লগত আহিচে নে নাই, ইয়াকে চাইছিল, কিন্তু দেখা নে পালে। তেতিয়া তেঁওৰ পুত্ৰবিলাকে, সিবিলাকৰ হাতৰ ভেজেৰে ঢকা চোলা আনি, যাকোবক দেখাই কলে, আমি এইটো পালোঁ; তোমাৰ পুত্ৰ হই নে ন হই চোআচোন!

য়াকোবে সেই চোলা চিনি পাই, কলে, হই, এয়া মোৰ পোৰ চোলা; তেঁওক ডালুকে বা লিহে খাই আনোঁ তোখৰ তোখৰ কৰিলে।

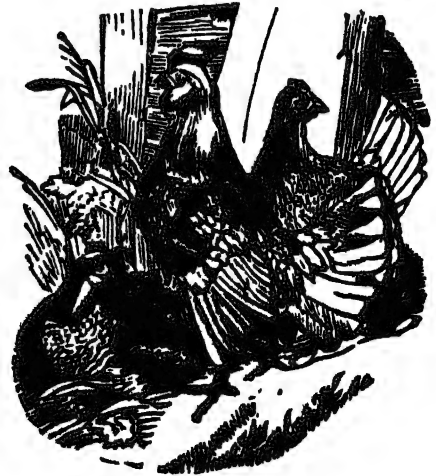
য়াকোবে তেঁওৰ পুত্ৰৰ কাৰনে কিমান ক্ৰন্দন কৰিলে! আৰু তেঁওৰ ভায়েকবিলাকক অকলসৰে বিচাৰিবলৈ পঠিয়াইছিল এই কথা চিন্তি কেনে অসন্তোষ পালে! দুষ্ট ভায়েকবিলাকে তেঁওক সান্তনা কৰিবলৈ জতন কৰি কলে, ইমানকৈ নে কান্দিবা, কিন্তু যাকোবে বু সুনি কলে, ন হই, মই তাৰ লোকতে মৰিম।

সেই বুৰা মানুহৰ কিমান দুখ! তেঁওৰ চুলি পকা কালত তেঁওৰ মৰমৰ লৰাক ডালুকে বা লিহে খালে ইয়াকে ভাবি আপোনাৰ লাখুটিত ভেঁজা দি অসন্তোষ কৰি আছে; এনেতে লৰা বেনিয়ামিন তেঁওক সান্তনা দিওতা হৈছিলে। যাকোবে তাক কলৈকো জাব নি দিএ, নাইবা তাৰ ভায়েকবিলাক কিমান দুষ্ট আছিল, ইয়াক নে জানিলেও, তথাপি তেঁও সিবিলাকৰ হাতত বেনিয়ামিনক এৰি নি দিএ।

এই ভায়েকবিলাকে প্ৰথমে যোচেকক খিয়াল কৰিছিল, পাচে সিবিলাকৰ পাপ জুকাৰৰ নিমিত্তে মিচা কথা কৈছিল।

কেতিয়াবা লৰাবিলাকেও সিবিলাকৰ দোষ ঢাকিবৰ নিমিত্তে মিচা কথা কই, এই হেতুকে সিবিলাকে আগতকৈও ইহৰৰ ক্ৰোধহে জোলাই। মোৰ পুত্ৰ লৰাবিলাক তোমোলাকক ইহৰে সৰ্বদাই দেখি আছে বুলি মনত ৰাখিবা। তেঁও মিচলিয়াবিলাকক ঘিনাই, আৰু সিহঁতক কেতিয়াও এইজ খানত নিবাস কৰিব নি দিব।

ক.

ইহবৰ চকু সকলো ঠাইতে আছে ।

"The eyes of the Lord are in every place"

এই কথাটো বৰ আচৰিত হই, কিন্তু অতি সঁচা; আৰু দিনৰ প্ৰতি মুহূৰ্ত্তকে সি তোমোলাকৰ মনত থাকিব পাই, আৰু নিচইকৈ জানিবা, যে এই কথা মনত থাকিলে আমি অনেক অকৰমৰ পৰা বৰ্খা পাও; কিয়নো তোমোলাকে কেতিয়াবা কেতিয়াবা পিজি মাজি বা আন কোনো মান্য জনৰ চকু তোমোলাকত পৰিব বুলি ভই ন কৰা নে? আৰু তোমোলাক অকলে থাকিলে জি অকৰম কৰিলাইহেঁতেন, সেই কৰম তোমোলাকৰ পিজি মাজিৰ চকুৰ আগত থাকিলে কৰিবলৈ নেবা নে?

হে প্ৰিয় লৰা সকল, মই এটি কথা কৈও, মন দি সুনিবা, আৰু সদাই মনত ৰাখিবা, তোমোলাক কেতিয়াও অকলে নে থাক। এই কথা মনতকৈ আপোনা আপুনি সদাই ভাবিবা হেনে, এতিয়া মোক ইহবে দেখি আছে। আৰু কেতিয়া তুমি এঠাইৰ পৰা আন এঠাইলৈ জোআ তেতিয়াও কৰা হেনে ইহবে মোক লৰাও চাই আছে, ইহবে তোমোলাকক বাতিএ দিনে দেখি আছে; জিমান দুৰলৈকে জোআ, ইহবৰ চকু তোমোলাকৰ পাচে পাচে জাব; অতি এক্সাৰ, ঠাইলৈকে জি জোআ, তেও ইহবে তোমোলাকক ভালকৈ দেখিব; প্ৰিথিৰিত এনে এদুখৰিও ঠাই নাই, যে তেঁও নে দেখে, আৰু সেই ঠাই ইএ সিএ জিমান অস্তৰ হওক ন হওক, তেঁও একে বেলিএ দেখে। এই মুহূৰ্ত্তকত তেঁও কোন ঠাইত কি হৈছে, তাকো জানে, এতেকে তোমোলাকে এতিয়া জানিলা, যে তোমোলাক এক মুহূৰ্ত্তকো অকলে নে থাক, কিন্তু এই কথা কেতিয়াবা ভাবা নে? ন ভবা হেন পাও।

হে প্ৰিয় লৰাইত, এতিয়া এই কথা ইহবে তোমোলাকৰ মনত জেন ভালকৈ থই, আৰু তোমোলাকেও জেন কোনো অকৰম কৰিব খুজিলে ইহবে দেখি আছে বুলি, তাৰ পৰা পৰা~দুখ হোআ। ইহবে সকলো বিধৰ কুকৰমকে বেয়া পাই বুলি তোমোলাকে জানা,

আৰু তেঁও কোনো কথা কেতিয়াও ধৰ পাহৰে। এতিয়া ইহবৰ জদি তোমোলাকৰ আগতে দেখিলাইহেঁতেন, তেহে কোনো বৰ সাহিৱাল লৰায়ো তেঁওৰ আগত অকৰম কৰিবলৈ সাহ ন কৰিলেইহেঁতেন, কেৱে বেয়া কথা ন কলেইহেঁতেন, কাৰো চিত্ত অসজ কথা নে থাকিলইহেঁতেন, আৰু সকলোএ সেই মহত বস্তুক ভই কৰি কলেইহেঁতেন, বোলে, মই কেনেকৈ ইহবৰ আগত নে মানি এই কুকৰম কৰিম? কিন্তু লৰাইত, নিচইকৈ তুমি জন্তে আচা, তাত ইহবো আছে; আৰু তুমি জি জি কৰা, সকলোকে দেখি, আছে জদি কোনো লৰপা লৰাই বাটে বাটে বজ্জকৈ ফুৰে, ইহবৰ চকু সি জি বাটে ফুৰে তাত আছে; নাইবা কোনো লৰা লৰাই ওচৰত কাকো নে দেখি পৰৰ খেয়ালি কৰা বস্তু আনিবলৈ হাত মেলিলে এজনাব চকু তাত পৰি থাকে, আৰু সেই চকুএই ইহবৰ।

হে প্ৰিয় লৰা সকল, ইহবে তোমোলাকক চাই আছে বুলি ভাবিবলৈ ভাল পাৰ পোআ; আৰু জিবোৰ লৰাই আপোনাৰ মনক দমি ইহবে সন্তোষ পোআ কৰম কৰে, সেইবোৰেহে এনে ভাবনাক ভাল পাই; গিৰিলাকে তাবে, বোলে, আমাৰ সকলোৰে পিজি জে আমাত সজ্জট হৈছে, তেঁও মোৰ দুখকো দেখে, আৰু সুখ সান্তনা কৰিব, তেঁও মোৰ অভাৱকো জানে, আৰু তাক গুচাব; মই নৰিয়া পৰিলে বা পিজি মাজি হিন হলে তেঁও দেখি থাকে; আৰু মই জানো, জি সময়ৰ সুৰত তেঁও মোলৈ সান্তনা পাটয়াব, তেঁও জেন পৰম বস্তু মোৰ অভাৱ দেখিবলৈ আঁতৰত নাই, সেই দেখি মোৰ দুখৰ সগনি ভাবনা কৰিব নে পাও, কিয়নো তেঁও দেখি আছে, আৰু মোক বৰ্খা কৰিবলৈ তেঁওৰ হাত অৱসো মেলিব।

এই সকল অতি সুন্দৰ চিন্তা, এতেকে গিচই জানিবা, যে ইহবে তোমোলাকক সদাই দেখি; থাকে আৰু সেই নিমিত্তে সুকৰম কৰা নে, অকৰম কৰা, তাকো দেখে, এই সকল কথা

গুনি সদাই চলিবা; আৰু জিহ্বা পৰা ইহৰ ওচৰত আছে বুলি জানিলে অসন্তোষ ন হৈ আনন্দ হই, তাকে কৰিবা । লবাব মিত্ৰ ।

বকৰে সামুক ভজাৰে সাধু কথা ।

Fable of the Heron and the Flamingo.

কোনো বিলৰ ওচৰত এটা বক আৰু এটা সামুক ভজা থাকে, আৰু দুয়ো চৰায়ে বিল খানৰ মাচ পোক পৰুয়া খাই । পাচে অকস্মাত এবচৰি বৰখুন নাই কিয়া হেতুকে সেই বিলৰ আটাই পানি সুকালত অকল বোকা মাখোন বন । বকৰ পানিৰ পৰা মাচ খৰি খোআ অভ্যাস, কেৱল বোকাতে জাব নোআৰাতে খোআও বন্ধ তাকৰ হৈ অতি বৰ দুখ পাই বক মৰাৰ নিচিনা হ'ল । কিন্তু সামুক ভজা চৰাইৰ বোকাৰ মাজৰ পৰা মাচ তুলিবৰ সক্তি আছে, এতেকে মনৰ ইচাৰে মাচ খাই মহা আনন্দে নিভৌ নাচ কৰে । পাচে বক অতি টেক্সৰ হৈ ইয়াৰ আন একো উপাই নে দেখি, সামুক ভজা চৰাইকে বুলিলে, হেৰা ভাগ্যৱন্ত, তুমি আৰু মই বহু দিনৰে পৰা এই ঠাইতে থাকোঁ, তেও ভোমাৰে মোৰে কথা বান্ধা, খোআ দোআ, প্ৰিতিৰ ভাও হোআ নাই, এইটো ভাল কথা ন হই, এতেকে ভোমাৰে সৈতে মিত্ৰ কৰিবলৈ মোৰ মন হই । ইয়াতে সামুক ভজা চৰাই বগলিৰ ধুতালি নু বুজি মনজুৰ হ'ল; পাচে দুয়ো মিতিৰ বন্ধালে । কিছু দিনৰ পাচত বগলিএ বুলিলে, হেৰা মিতিৰ, বিলৰ পানি সুকালতে মাচ খৰিৰ নোআৰি লছোন থকাতে মই অতি দুখ পাই আচোঁ, এতেকে যদি তুমি এনে কালতে কিছুমান খাবলৈ দিয়া, তেহে বখ্যা পাও; আৰু ভোমাৰ লগৰিয়া হৈ থাকিম, পাচে ভোমাৰ আপদ কালে ময়ো উপকাৰ কৰিম । কিন্তু এতিয়া ভোমাৰ উপকাৰ কৰাৰ সামৰ্থ আছে, সদাই পৰৰ উপকাৰ কৰা, এনে ভোমাৰ উচিত হই; জি হেতুকে লোকৰ উপকাৰৰ পৰা অনেক পুণ্য আন নাই, আৰু

আত্মৰ প্ৰাণিৰ উপকাৰ অৱশ্যেই কৰিব লগা, কিয়নো ৰোগ নাই কিয়াৰ ঔষধ দি উপকাৰ কৰা অনৰ্থক হই, কিন্তু ৰোগেৰে প্ৰাণিৰ সাৰ্থক হই । এতেকে এতিয়া মই অনাহাৰে বৰ কষ্ট পাই আচোঁ, খাবলৈ দি মোৰ দুখ গুচুআ । সামুক ভজা চৰাই অতি দায়ালু, বগলিৰ এই ৰূপ বঞ্চনা কৰা চঞ্চল কথাতে দোষ বিচাৰ ন কৰি, আশুই কৰি থকা জানি, বকক প্ৰতিপাল কৰিব ধৰিলে । কিছু দিনৰ পাচত বৰ বৰখুন হোআতে বিল ভৰপূৰ হ'ল । তাতে বকে জলৰ পৰা মাচ খৰি খাবলৈ প্ৰবৰ্তিলে, আৰু সামুক ভজাই সৰহ পানিৰ নিমিতে কিছুএই নোআৰি চিত্তে ভাবিলে, জি বগলিৰ উপকাৰ কৰি আচোঁ, সি আমাৰ উপকাৰ অৱশ্যে কৰিব; তাতে বকৰ পাচে উপকাৰ দূৰৈতে থাকোক বুলি, কেৱল এনে ন হই; কিন্তু সি সদাই সামুক ভজাৰ কিমান দোষ, তাকেহে চাবলৈ লাগিল । পাচে কোনো দোষ নে পাই বুলিলে, হেৰা সামুক ভজা, তোমাৰ অকাৰনে নাচি থকা আমাৰ সহনীয় ন হই । এতেকে তোমাৰ নিমিতে মই এই ঠাই এৰিলোঁ, ইয়াকে বুলি সি আন বিললৈ উৰি গ'ল, তাতে সামুক ভজা খাবলৈ নে পাই মৰিল ।

ইয়াৰ অৰ্থ এই ।

ফালেজি দুৰ্জন লোকে আপোনাৰ দুখৰ কালত আনৰ ওচৰত নানা প্ৰকাৰ প্ৰিয় বাক্য কৈ, আৰু মিচা সাধু ভাও দেখাই, কেৱলে আপোন কাৰ্জ সিধি কৰাৰ অৰ্থে মিত্ৰ কৰে; পাচে কাৰ্জ সিধি হ'লে, প্ৰত্যাপকাৰ দূৰ কৰিবলৈ মিচা কোনো এক দোষ দি আপুনি এৰি জাই ।

অনেক দেশৰ সন্বাদ ।

Journal of Events.

সিৱসাগৰ জিলাত নৱেম্বৰৰ সেন পসত মাউৰ লাগি দিনে পতি ৩।৪ কৈ মানুহ মৰে।

চাউল কৰ্হা গাৱৰ ওচৰত এটা মানুহে লোকৰ ধাননিৰ বাতি সোমাই এভাৰ দাঙ্গৰি চুৰ কৰি বাস্তলত তেতিয়াই গ্ৰহনিএ ধৰি এবেলি পেট চলিএই মৰিল, এই বাক্সা সূনিচোঁ ।

জোআ অক্টোবৰৰ ৩১ তাৰিখ বৰি বাৰৰ দিনা প্ৰাই ১২ কি ১ ঘণ্টাৰ সময়ত গুআহাটিৰ পান বজাৰত জুই লাগি স্ৰিভূত বাবু সঙ্ঘনাথ বৰুৱা মুনচেকৰ ঘৰকে আদি কৰি ৮০।২০ টা মান ঘৰ পুৰিলে, তাতে বহু বস্তু হানি হল, আৰু জুয়ে পোৰে বুলি ধনাৰ দাবোগা আৰু চাহাব লোকে অনেক মানুহ লগাই দি ২০। ৩০ টা মান ঘৰ ভাঙ্গি দিলতহে বন্ধা পৰিচে। তাতে ধান, চাউল, কপাহ, বা লা, আৰু তুলা আদিত জুই লাগি ৩।৪ দিন মান নু মুমুআকৈ আছিল; কোনো কোনো গিৰিহীতে সেই বস্ত্ৰবিলাক জুই নুমুআই ললে, কোনোএ ন ললে।

এই নগৰত বৰ্তমান বচৰ প্ৰাই মাউৰ লাগি, মানুহ, গৰু, বা মহকে আদি কৰি নষ্ট হৈচে, কিন্তু অক্টোবৰ মাহৰ সেন পসৰ পৰা মাউৰ টান হৈ দিনে পতি ১৮।২০ জনকৈ মৰিচে, এতিয়া গুচা নাই, এই মাউৰতে স্ৰিভূত বাম দুৰ্গত চাটুৰ্জা কমিচৰি বাবু মিডু হ'ল; নগৰৰ বাহিৰে বেলতলা আৰু ডিমৰুআকে আদি কৰি মকচলবিলাকত এই দৰে মিডু হৈচে।

বৰ্তমান মাহৰ ৮ তাৰিখৰ বাতি ৩।৪ ঘণ্টাৰ সময়ত আঠ গাঁও মৌজাৰ মাউৰত পৰা এজন গৰ্ভাৱতি তিৰিএ এটা লৰা পালে, কিন্তু সেই লৰাই সিৱালৰ দৰে এটাহ পাৰি উকিৰাই, ঘোঁৰাৰ দৰে হেলনি দি, ৩।৪ দণ্ডৰ পাচত মিডু হ'ল। সেই গাঁৱৰ মানুহে সেই

লৰা লৰাৰ এনে অদভূত এটাহত বিস্মই মানিলে।

নৱেম্বৰ মাহৰ ১ তাৰিখত মাচ খোআ মৌজাৰ গৰিয়া এঘৰত এটা কুকুৰা চৰাইৰ পোআলি এটা জগিল; সেই পোআলিৰ মূৰ দুটা, এটা গা, ডেউকা দু খন, ভৰি দু খন, চকু চাইটো; এনে আচৰিত ৰূপে জগি এবেলা মান থাকি মৰি গল।

গুআহাটিৰ পৰা সি মুক্তাবাম দাসে লিখিচে, এই সঁকৰ মেই মাহৰ পৰা আগষ্ট মাহলৈকে কামৰূপৰ মাজত হাজো, বৰিগোণ, আৰু পূৰ্বপাৰ, পাণ্ডুৰি, বৰভাগ ইত্যাদি পৰগনাত কেতবোৰ গৰু পেট বৈচে। সেই পেট বোআ গৰুৰ ওচৰলৈ জাব নোআৰি, বিক্টাৰ অস্তি দুৰ্গত। সেই দুৰ্গত হেতুকে নিল বৰন অৰ্ধাত বতৰত কৰি জিলিকা মাখিবিলাকে গৰুটোৰ গাত কলা হৈ পৰি সিঘে পোক দিএ। জি গোহালিত পেট বোআ গৰু থাকে, সেই গোহালিতো সেই মাখিএ বেৰা ঘৰ কলা পৰি বাতিএ দিনে গৰুটো ন মৰালৈকে মৌৰ দৰে গৰ্জি থাকে। কিন্তু সেই গৰু হলে ৪।৫ দিনহে জিয়াই থাকে। কিছু পোক কম হোআবিলাক হলে ২।১০ দিন থাকি মৰে। মৰিবৰ সময়ত ৩।৪ বাৰ আচাৰি আচাৰি মৰে, তেতিয়া অতি মৰম লগা ডে-দনি কাৰ্হি এভাগ এই ৰূপে মৰিচে। আৰু এভাগ বসন্ত ওলাই ৩।৪ দিনৰ মূৰত ঘাঁহ পানি খালে ভাল হ'ই, জদি ঘাঁহ পানি নে খাই পৰে ২।১০ দিনৰ মূৰত মৰে, মৰা মাজকে পেটটো কিকি আহে। এই দৰে পৰগনাবিলাকত কোনো মানুহৰ এভাগ গৰু মৰে, তিনি ভাগ ভালৈ থাকে; আৰু কোনো কোনো মানুহৰ সকলোবিলাক গৰু মৰে। পাচে সেই মানুহ পৰাচিত হ'ই, অতএব এই বচৰ পৰগনাত জুন জুলাই মাহত খেতি কৰিবলৈ ন'হল, আগষ্ট মাহত জি সুধিয়া মানুহে ভাল গৰু হালত ৩০।৪০ টকা বুলা, নৰম হালত ১০।২৫ টকাত কিনি, আৰু সুধিয়া মানুহবিলাকে সেই গৰু কিনা সকলৰ মৰকিয়া ধৰি

আগষ্ট মাহৰ ১০। ১২ দিন জোআত খেতিৰ আৰম্ভ কৰি, চেপ্তেম্বৰ মাহৰ ১৭। ১৮ দিন জোআত কোনোবোৰ মানুহৰ খেতি উঠিল। কেতবিলাকৰ ১।২ দোন মাটি কৰলৈ বাকি থকাত ২০ চেপ্তেম্বৰত বান পানি হৈ, মাজে মাজে বহু খেতি নষ্ট কৰিলে। আৰু কেতবিলাক মাটি বোকা দি কঠিৱা পেলোআই থাকিল; কৰলৈ ন হ'ল। জি বা কুইচে, নিও নুমলিয়া খেতি, ইবাৰ খেতিৰ ব্ৰিথি নাই। আৰু এপ্ৰিল মেই মাহত জি আহু ধানৰ খেতি কৰিছিল, নিও পানি নো হোআত ভাল ন হ'ল, এই হেতুকে চেপ্তেম্বৰ মাহৰ পৰা লোটা, বাটি, কাপৰ, আৰু অলঙ্কাৰ আদি অতি নষ্টাই ধানৰ কাৰনে দিচে। পাচে এঁকাল হ'ব হেন মনে ভাবিচোঁ। আৰু মেই মাহত জি গৰুৰ গুটি ওলোআ নাই এতিয়া ওলাইচে, কিন্তু আগৰ দৰে এতিয়া গৰু মৰা নাই, আৰু ভূৰ অৰ্ধাত কলা পোক আৰু কৰিজ পৰি গায়ে গায়ে ধানৰ গচ কাটি কাটি নষ্ট কৰিচে, আৰু সিন্দুৰিয়া ৰোগ আৰু পাঁত কটা ৰোগ হৈও সেই ৰূপে নষ্ট হৈচে।

আগষ্ট চেপ্তেম্বৰ মাহত পূৰ্বপাৰ পৰগনাৰ মাগুৰি গ্ৰামত কোনো ঘৰত ভেঁটি মৰিয়া আৰু কোনো ঘৰত ৪।৫ আৰু ৩।২।১ এই দৰে কোনো ঘৰ বাকি নো হোআকৈ মৰিল, আৰু সেই পৰগনাৰ মাজত পালা আৰু নহৰা, মই-হাটি, এই তিনি গাঁৱত কিছু কিছু মৰিচে।

চেপ্তেম্বৰ মাহত বৰিগোগ পৰগনাৰ বৰ ধোলা গাৱত মাৰুন হৈ কিছু কিছু মৰিচে।

অক্টোবৰ মাহত পাণ্ডুৰি পৰগনাৰ ইঁচাপুৰ গাঁৱত বহু বহু মানুহ মৰিল।

মানৰ সেনাপতি বন্দুলাই কল্লানিৰ ভয়েৰে প্ৰোম নগৰৰ পৰা হহকি জোআত মান বজাই তাক দণ্ড কৰিবৰ মনেৰে মাইকিৰ সাজ পিন্ধাই ৰাজ নগৰলৈ আনিবলৈ চাউদাৰ পঠাই দিলে। সেই কথা বুজ পাই বন্দুলাই পলাই আহি ইলুৰাজিৰ সেনাপতিৰ সৰনাগত হল। তাৰ ভিৰোতাও মতাৰ সাজ পিন্ধি আন

মানুহে ন জনাকৈ আপোনাৰ পৈএকৰ লগত আহিল।

প্ৰোম নগৰত বহু খাল বোকা ঠাই হোআৰ কাৰনে অনেক চিপাহি জব নৰিয়া পৰি আচে। ইন্দিটালত ১০০ মান মানুহ আচে।

ল্যাম লোকৰ ১৫,০০০ সেনা আৰু ১০০ হাতি মান দেশৰ পূব কালে গোট খাইচে, বুলি সুনিচোঁ। কিন্তু মানৰ অহিতে বা মানৰ উপকাৰলৈ আহিচে, ইয়াক মানুহে নে জানে।

এই দুআৰে মগ দেশৰ পৰা কল্লানিৰ কোজে মান দেশত লোমাবলৈ ১৫০ টা হাতি গোটাই ভাৰ বৰলৈ লৈচে।

গবৰ্ণৰ জেনৰেল লৰ্ড চাহাবে দেশ যুৰি চিলট আৰু আগমলৈ আহিব খোজে বুলি সুনিচোঁ।

ৰাংগুন নগৰৰ স্বেইদাগজ বৰ মঠৰ ওচৰত থকা ঘৰত ১৫ পিঁপা খাৰ জুইৰে ফুটি বৰ সব-দেৰে ধাৰ ৩ মাইললৈকে প্ৰিথিৰি কঁপি গল। তাতে তিনি জন মানুহ মৰিল, ওচৰত থকা বহু ঘৰো জুইৰে পুৰিলে।

১৩ নৱেম্বৰত নিজাম নামে এখান জাহাজ লণ্ডনলৈ জাবৰ নিমিত্তে জুগলিএ দি ভাটয়াই জাঁওতে ৰাতিৰ কোঁআৰৰ দোআৰাই তল কৰা হল; পূআতে আনবিলাকে তাক বিচাৰি বা-লিত পোতা দেখিলে।

আগষ্ট মাহত ইলুগুৰ একচিভৰ নগৰত এটা ঘৰত বজুপাত পৰি কেতবিলাক মানুহৰ গাত লাগিল, গিৰিলাকৰ এজন মৰিল। আৰু এজন মানুহে বেল পাতিবৰ নিমিত্তে কাম কৰাত তাৰ হৈনিএকে জল পান দিবলৈ জাঁওতে ডাৱৰ উঠিল। পাচে বৰখুন পৰাত ভাই এজোপা গচত আসুই ললে; পৈএকে বোলে, তাত নে থাকিব, সৌ ঘৰলৈ জোআ, কিন্তু তি বোতা ন গৈ তাতে থাকিল। অলপৰ পাচে সেই গচত বিদুলি লাগি গচৰ গুৰিলৈকে বজা হৈ জোআ দেখিলে, আৰু তাৰ পৰা ধুঁআও উঠিল। ডেভিৱা মানুহবিলাকে গৈ সেই ভিৰোতাক মৰা আৰু কাপৰ পোৰা পালে।

ফ্ৰান্সৰ দেশাধিকাৰক মাৰিৰ নিমিত্তে ১০০ বাৰ ফ্ৰি মানুহ মাৰ্চেলচ নগৰত গোট খাই 'ভালেমান নলিৰে এটা জন্তু সাজি অধিকাৰ জোআ বাটৰ ওচৰত লুকাই ৰাখিলে, কিন্তু ধনাৰ পুলিচে তাৰ গম পাই অধিকাৰ নো আহোঁতেই সিহঁতক ধৰিলে ।

পাৰ্চি দেশৰ বাদলগাই চিকাৰ কৰিবলৈ ওলাই জোআত ৩ জন বাৰ ফ্ৰিয়াই দা আৰু পিষ্টল লৈ, বজাৰ বাটত খাপ দি দেখা পাই আজি দিবৰ চলেৰে ওচৰলৈ চাপি গৈ মাৰিবলৈ ধৰিলে; তাকে দেখি বজাৰ লগৰ সেনাই এটাক তৰোআলেৰে কাটিলে, দুটাক ধৰিলে, তিনিটাই লৰ মাৰি এটা নামত সোমাই লুকাল, পাচে বিচাৰি বিচাৰি সিহঁতকো ধৰি ৰাখিলে ।

আমেৰিকা দেশত এৰিকচন নামে এজন গিয়ানি লোকে ভাপ জাহাজ ভাল নু বুলি তপত বায়ুৰেহে জাহাজক চলাব খোজে । তাৰ প্ৰমানৰ নিমিত্তে সেই মানুহে এখন বৰ জাহাজ সাজি প্ৰায়ে এটোআ হ'ল । প্ৰথম নৱেম্বৰত তাৰ পৰিখা কৰিব বুলি সন্মতাৰ পত্ৰত লিখিছে । এনে জাহাজ জাব পাৰে নোআবে, তাক আমি কেবলুআৰি মাহতে সুনিব পাও ।

ৰজিনিয়া প্ৰদেশত এটা মানুহে জানৰ পানি খাঁওতে জোক গিলিলে । পাচে তাক উলিয়াবলৈ অনেক বঁতিওআ দৰব খালে; সেসত জোক ওলাল, কিন্তু পেটত জোকে বৰকৈ কামোৰাত দু দিনৰ পাচে মানুহ মৰিল ।

আমেৰিকা দেশৰ মিলোআকি নগৰত ২৭ জুলাই ৰাতি মেঘৰ গৰ্জন আৰু বৰ বৰধুন হ'ল । পাচে পুআত মানুহ উঠি বাটৰ কাষৰ আদি সকলো ঠাইত ২ আঙ্গুল মান দিহল, এনে হেজাৰ বেজ দেখিলে । বৰধুনে সৈতে ওপৰৰ পৰা পৰিল বুলি মানুহে ভাবিছে; কিন্তু কোনো দিহাৰ পৰা বামাবলিৰ বেগত ভোলা হৈছিল, নাইবা আন প্ৰকাৰে উঠিল, তাক কেৱে কব নোআবে ।

কালিকৰ্ণিয়া দেশত মৌ মাখি নাই কিচিল, সেই নিমিত্তে মৌ পাৰৰ আনীৰে এডিয়া ভালে দুই এক বাহ নিচেগৈ । প্ৰথম বাৰ নিয়াবোৰ দখিনে দি জাঁওতে ভাপৰ কাৰনে তাৰ বাহৰ জুল পমি জোআত মাখিবোৰ মৰি গল ।

কানাডা দেশৰ পুজাৰ সখ্যা পিয়লত এই-মান পালে ।

পশ্চিম কানাডাত	২,৫২,০০৫
পূব কানাডাত	২,০৪,০০০
মুঠে	১৮,৫৬,০০৫

১৮৪৮ সঁকত ওপৰ হিন্দুস্থান আৰু ১৮৫০ সঁকত মাস্ত্ৰাজ প্ৰদেশৰ পিয়ল কৰাত ভাত নিবাসি লোকৰ এইমান সখ্যা পালে ।

প্ৰজাৰ সখ্যা ।	বৰ্গ মাইল
ওপৰ হিন্দুস্থান	২,৩১,২২,৬৮৮
মাস্ত্ৰাজ	২,২৩,০১,৬২৭
	১,৩৬,৮৪৫

হিন্দুস্থানৰ আজিমগৰ জিলাত মানুহ আতি সৰহ, বৰ্গ মাইলে পতি ৫২১ মানুহ আছে; হৰিয়না জিলাত মাইলে পতি ৬৮ জন মাখোন ।

ইজলওত গচ তিনৰ পৰা গাচ অৰ্থাত বায়ু উতপন কৰি তাৰে চাকি লগাই ঘৰে ঘৰে দিগ্ৰি কৰাই । কলিকতাত এই ৰূপে ঘৰে ঘৰে চাকি দিবলৈ উপাই কৰিবলৈ আলটিচে, চাকিএ পতি মাহে মাহে আচাৰি মান টকা খৰচ হ'ব ।

সাঁধৰ ।

১ । উমত নাৰ ভাপৰ,
দুখিয়াৰ কাপৰ ।

২ । মহাই হোআ,
কথা নো কোআ ।

৩ । সোন জিলিকি,
দুখিয়াৰ চাকি ।

৪ । জাকে আনিবলৈ গলো,
তাকে দেখি পলালো ।

উত্তৰ । ১ সুৰ্জ । ২ লাখুটি । ৩ চক্স ।
৪ পানি ।

BOOKS

FOR SALE AT THE SIBSAGOR MISSION PRESS.

New Testament, in Asamese,	1 R.
Orunudoï, first five years, in one volume, calf	2 8
Ditto. half marble, lettered	2 0
Ditto. marble and cloth	1 12
Orunudoï, for 1851 and '52, in one volume, calf	2 0
Ditto. half marble, lettered	1 12
Ditto. marble and cloth	1 8
Orunudoï, separate volume for each year, in paper cover,	0 12
Asamese Buronji, by the Tamuli Phukon, paper cover,	0 8
Asamese Vocabulary and Phrases, in calf,	2 0
Ditto. cloth	1 8
Grammatical Notices of the Asamese Language,	1 8
Worcester's Primer, in English,	0 4
Asamese Primer, Bare Motora,	0 1
First Reading Book, in Asamese, stiff cover	0 4
Ditto. paper cover	0 3
Asamese Arithmetic, first part	0 2
Ditto. second part	0 4
Geography of Asia	0 4
Juvenile Tracts, per dozen	0 4
Ditto. bound in calf	0 8
Ditto. bound in morocco, for presents to scholars	0 12
Dawk Book, printed octavo, in calf	3 0
Ditto. half bound	2 8
Monthly Accounts, for servants, workmen, &c. with printed lines,	1 0
Writing Books for Schools, 12 sheets foolscap, per dozen	2 4
Small Memorandum Books, per dozen	0 8

PRINTING and BINDING neatly executed, and BLANK BOOKS furnished on reasonable terms.

জানুআৰি, অৰ্থাত মাঘৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for January, A. D. 1853. Sol. Sac 1774.

জানুআৰি	পূহ	বাৰ	তিথি	দিনমান	জানুআৰি	মাঘ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১২	৭	২১	১০২০	১৬	৪	১	৭	১০০০
২	১০	১	২২	১০১০	১৭	৫	২	১	১০০১
৩	২১	২	২৩	১০১১	১৮	৬	৩	২	১০০২
৪	২২	৩	২৪	১০১২	১৯	৭	৪	৩	১০০৩
৫	২৩	৪	২৫	১০১৩	২০	৮	৫	৪	১০০৪
৬	২৪	৫	২৬	১০১৪	২১	৯	৬	৫	১০০৫
৭	২৫	৬	২৭	১০১৫	২২	১০	৭	৬	১০০৬
৮	২৬	৭	২৮	১০১৬	২৩	১১	৮	৭	১০০৭
৯	২৭	৮	২৯	১০১৭	২৪	১২	৯	৮	১০০৮
১০	২৮	৯	৩০	১০১৮	২৫	১৩	১০	৯	১০০৯
১১	২৯	১০	১	১০১৯	২৬	১৪	১১	১০	১০১০
১২	৩০	১১	২	১০২০	২৭	১৫	১২	১১	১০১১
১৩	৩১	১২	৩	১০২১	২৮	১৬	১৩	১২	১০১২
১৪	১	১৩	৪	১০২২	২৯	১৭	১৪	১৩	১০১৩
১৫	২	১৪	৫	১০২৩	৩০	১৮	১৫	১৪	১০১৪
					৩১	১৯	১৬	১৫	১০১৫

এই অকনোদই গিল্লান ভাৰা যোঁ মিৰাগৰ আ-
মেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিলান চাপাখানাতে চপা কৰা হৈ-
চে । আহিতে নিলে বছৰত দ্বাৰ এটকা, বছৰ দুবত
নিলে ১১ চহৰ ।

THE ORUNUDOI,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagor Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Asam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.

অসম বনোদ

৭ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ, ১৮৫২।

নম্বৰ ১২।

VOL. VII. SIBSAGOR, ASAM, DECEMBER, 1852. NO. 12.

ভাভাৰ হেসৰ বিবৰন।

Description of Tartary.

পূবে পাচিকিক মহা সাগৰৰ পৰা পশ্চিমে কাল্পিয়ন মহা। সমুদ্ৰলৈকে জি ঠাই জোখৰ, তাকে ভাভাৰ দেশ বোলে, সি অতি ভাঙ্গৰ, তাৰ বিবৰন ভাল ৰূপে প্ৰকাশ হোৱা নাই। তাৰ উত্তৰ কালে চিবিৰিয়া দেশ, দক্ষিণ কালে খেই, ডিবেট, হিন্দুস্থান, পাৰ্চি, এইবিলাক আছে। তাৰ দিঘল ৪০০০ মাইল মান, বহলে ১০০০ হেজাৰতকৈ অধিক।

সেই বৰ দেশ এখনত অনেক বালিমই মৰু ভূমি আছে, কিন্তু ভালেমান ঠাইত সন্ধ্যাকো কৰে। মাজ জোখৰ প্ৰায়ে সমান তৈয়াম, কিন্তু ওখ। সেই জোখৰ ঠাই চোঁচা আৰু বতাহো ভাল, কিন্তু খেতি কৰিবলৈ টান। মাজৰ মৰু ভূমিৰ নাম কৰি বোলে; ২০০০ হেজাৰ মাইললৈকে দিঘল; সকলো বালিমই সমান, সুকান সাগৰ এখন জেন দেখি; তাৰ ওপৰত গচ আদি একো নাই, কেৱল সৰু বন এবিধ থাকে, গৰু পহু আদি জন্তুবিলাকে তাকে বিচাৰি খাই কৰে। ঠায়ে ঠায়ে বিল পুত্ৰবিলাকো আছে, কিন্তু পানি লোনা, খাব নোআৰি। আৰু ভাভ বনৰিয়া ঘোঁৰা ৪।৫ কুৰিতকৈ আৰু পাতি পাতি কৰে; সিহঁতৰ অতি বেগ, তথাপি ভাভাৰ লোকে চিকাৰ কৰি মাৰি মজ্জা খাই, কিন্তু আতি কৰিব নোআৰে। সেই দেশৰ মাজত পুৰা পশ্চিমাকৈ ভিৰি মাৰি ভাঙ্গৰ পৰ্বত আছে, উত্তৰ

কালৰ সাৰিৰ নাম আলটাই, মাজৰ সাৰিৰ নাম বিলুৰ, দক্ষিণ সাৰি হিন্দু কোল বোলে; সেই পৰ্বতবিলাক ৮,০০০ পৰা ১৬,০০০ হেজাৰ হাতলৈকে ওখ হৈছে।

কাল্পিয়ন সমুদ্ৰৰ পূব কালে আৰল সমুদ্ৰ আছে। তাৰ দিঘল ২৪০ মাইল; সাগৰৰ নিচিনা তাৰ পানিবোৰ লোনা, ভাভ অনেক মাচ থাকে, কিন্তু তাৰ চাৰিও কালে প্ৰাই মানুহ নাই। তাৰ বাজে আন আন সৰোবৰবিলাকো আছে।

ভাভাৰ মাজ জোখৰত বৰ ভাঙ্গৰ নদী নাই, লোম্বৰ সৰোবৰত কাঠগাৰ নদী পৰিছে, এলাহ নদী বৰ্ণকাত সৰোবৰত পৰে; আৰু আমু, চিহোন, এই দুই নদী আৰল সমুদ্ৰত পৰেগৈ। ইৰ্টিচ, ওবি, ইনিচি, এইবিলাক বৰ নৈ আলটাই পৰ্বতৰ মাজে দি গৈ সি কালে উত্তৰ মহা সাগৰত পৰিছেগৈ; আৰু আমুৰ নামে এখন বৰ নৈ পূব কালে গৈ পাচিকিক মহা সাগৰত পৰে।

ভাভাৰ দেশৰ ডুইক আৰু মোগল, এই

প্ৰধান দুবিধ মানুহ আছে। তুৰুক সুঅনি, কিন্তু মোগল হলে কদৰ্জা, কিছু হালধিয়া বৰন, চকু সৰু, হনু ওখ আৰু বহল, ওঁঠ ডাঠ, মানুহ টান পকিয়া, চোকা, বৰকৈ লৰিব পাৰে। সিহঁত প্ৰায়ে অসভ্য, জুধক বৰ ভাল পাই, আৰু অতি নিষ্ঠুৰ। সিহঁতে জুম বাস্তি চাল বা কাপৰৰ ঘৰত থাকি এঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ ভ্ৰমি কৰে, আৰু ডকাও দিএ। আৰু মানচু নামে আন এজাতি মানুহ আছে; খেহ দেশৰ বজা সিবিলাকৰ বজ্জহ। তিমূৰ আদি দিলিৰ আগৰ কালৰ বাদশ্যা-বিলাক মোগলৰ বজ্জহ। কাল্মক জাতি লো-কো মোগলেৰে একে বজ্জহ।

তাতাৰ লোকে মূৰৰ থিয় ওখ টুপিৰ ওপৰত ডাঙৰ ভাল পাগুৰি মুঠাকৈ পিন্ধে। সিহঁতৰ মতা মাইকি আটাইবিলাকে ভৰিত আঁঠুলৈকে চালৰ জোঁতা পিন্ধে। আৰু তিবো-ভাৰোৰে মূৰৰ দিঘল চুলিত চেলা বাটি লই, আৰু লোন ৰূপৰ অনেক অলঙ্কাৰ পিন্ধিবলৈ ভাল পাই।

সিহঁতৰ দুই মন্তৰ ধৰম আছে। পূব ফালে প্ৰায়ে বোধ ধৰম চলিছে, সিহঁতৰ প্ৰাৰ্থনা সৰু ভূলাপাতত বা পহুৰ চালত লিখি বাহিৰত আৰি বা চক্ৰৰ ঘিলাত লগাই থই, সেই লিখা প্ৰাৰ্থনা বতাহত জেতি বাৰ ঘূৰে, তেতি বাৰ সিহঁতে প্ৰাৰ্থনা কৰা হই, ইয়াকে ভাবে। কিন্তু পশ্চিম ফালে সৰহ ভাগে মচলমান ধৰমত চল, আৰু লিখা পৰ্ছা কৰমো লৰাবিলাকক সিকাি, আৰু ডাক্তৰ ডাক্তৰ নগৰত বৰ বৰ পৰ্ছা সালিও আছে।

ঘোঁৰাৰ মজ্জহ আন দেশৰ মানুহবিলাকে নে খাই, খিন কৰে, কিন্তু তাতাৰ লোকে ঘোঁৰাৰ মজ্জহ বৰ ভাল বস্তু বুলি খাই থাকে। ইজ্জবাজিএ জেনেকৈ বন্দক পুঠ কৰি মাৰি খাই, সিহঁতেও সেই দৰে ঘোঁৰাকো পুঠ কৰি মাৰি খাই। আৰু ঘূঁৰিৰ গাখি-ৰকো ধুমিচ অৰ্থাত চাবাপৰ দৰে পগাই বাখি চোকাই খাই।

সেই মক ভূমিৰ ওপৰে দি গৈ নগৰবিলা-

কত বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ সিহঁতৰ সনাগৰে জুম বাস্তি জাত্ৰা কৰে। এনে কোনো জুমত মানুহ, ঘোঁৰা, উট, সকলোৰে সংখ্যা ১৫,০০০, এইমান থাকে। এনে সৰহ জাকে সৈতে গলে ডকাইতলৈ ভই নাই। কচিয়া দেশলৈকে এনে জাকেৰে সৈতে জাই।

তাতাৰ দেশত ঘোঁৰাৰ বাহিৰে গৰু, উট, চাগ, আৰু বৰ গধুৰ নেজেৰে এবিধ মেৰ চাগ, এইবিলাক আছে। এবিধ মেৰ চাগৰ ৪, ৫, আৰু কেতিয়াবা ৬ টা সিজ থাকে। তাৰ দখিন ডোখৰত চুঁঅৰি পহু, গান্ধ পহু, আৰু নেজ ন থকা হৰিনো আছে।

দখিন আৰু মাজ ডোখৰত ঘেঁহু, জও পান, কনি ধান, এইবিলাক আৰ্জে। কুৰাৰ আৰু জিঞ্জে, এই দুই বিধ প্ৰধান দৰবৰ গচ আছে।

তাতাৰ দেশৰ দুভাগ হৈছে, পূব ফাল খেহৰ কৰতলিয়া, পশ্চিম ফাল স্বতন্ত্ৰ। তাত তুৰ্কি, কগেচ, উচবেক, আদি কৰি অনেক ফৈদ আছে। আমু নদিৰ উত্তৰ ফালে ষো-খাৰা নামে এখান সুন্দৰ আৰু ভাল উৰ্বৰা দেশ আছে। তাত নিবাসি লোকৰ সংখ্যা প্ৰায়ে ২০,০০,০০০। ষোখাৰা ৰাজ নগৰত ৮০,০০০ মানুহ আছে, সিবিলাকৰ ৮০০০ মান য়িহুদি হৈছে। ষোখাৰাৰ ৰজাৰ নাম অমিৰ উল মোমেনিন, অৰ্থাত বিশ্বাসিবিলাকৰ ৰজা। সেই নগৰৰ ১০০ মাইলৰ পূবে চমাকুণ্ড নামে অতি সুন্দৰ বাৰি থকা এখান পুৰনি নগৰ আছে তাৰ মেৰ ৪৮ মাইল; কিন্তু মানুহ তাকৰ। বলখ নামে এখান অতি পুৰনি নগৰ আছে, তাক নগৰবিলাকৰ মাক বোলে, আৰু আদমে তাক পাতিলে বুলি কোআ কুই কৰে। তাৰ নিবাসি এতিয়া ২০০০ হেজাৰতকৈ অধিক ন হই। ষোখাৰাৰ উত্তৰে আৰু চিহান নদিৰ দুই দাঁতিত খোকান প্ৰদেশ আছে। তাৰ নিবাসি ১৫,০০,০০০।

খিৰা প্ৰদেশ আমু নদিৰ মুখৰ ওচৰত আছে, তাৰ লোক ১০,০০,০০০। সিহঁত একে

ঠাইত নিবাস কৰি খেতি ন কৰে, প্ৰায়ে ডকাইত হৈছে । নিইতৰ অধিকাৰক ঐ বোলে । পাৰ্চি দেশৰ পৰা অনেক বন্দি ডকা দি নিএ ।

কৰ্গেচ লোক আৰল সমুদ্ৰৰ উত্তৰ পাৰে থাকে । সেই ঠাইত ঘাহ থকা ভৈয়াম, মৰু ভূমি, আৰু মাজে মাজে লোনা সৰোবৰ আছে । মানুহবিলাকে চাগ উট আদি পহুৰ জাক চৰাই ফুৰে, আৰু ডকাইতৰ নিচিনা লোকৰ বস্তু লুট কৰি ফুৰে । ঐবিলাকে অনেক ভিবোভা লই; প্ৰতি জনিলৈ এটা ভাণ্ড দিএ । কৰ্গেচৰ সখ্যা প্ৰায়ে ১০,০০-০০০ ।

খেহৰ ভল ভাভাৰ দেশ বৰ ডাঙৰ, ৩০০০ মাইল দিঘল, বহল প্ৰাই ১০০ । তাৰ চাৰি পুখান ভাগ আছে, কাচগাৰ, চুকাৰিয়া, মোগলিয়া, মানচুৰিয়া ।

কাচগাৰ অতি ভাল, উৰ্বৰা দেশ । কাচগাৰ ৰাজ নগৰলৈ বেপাৰি বহু মানুহ জাই । তাত বাজে য়াকুণ্ড নামে ৫০,০০০ লোক থকা আন নগৰো আছে । তালৈকো বহু মানুহ বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ জাই । কোভেন, আকুচ, ডুৰ্কান, কুচি, হিচাৰ, এইবিলাক নগৰো আছে ।

চুকাৰিয়া দেশত কালমক ভাভাৰ থাকে । ১৬০০ সঁকৰ পৰা জিবিলাকে অনেক দেশ দখল কৰিবলৈ ধৰিলে, কিন্তু পাচে খেহ আৰু মোগল লোকে নিইতক জিনিলে । বিয়া কৰিবলৈ নিইতৰ এনে দস্তুৰ আছে । জি দিনত বিবাহ কৰে, সেই দিনত কন্যাৰ গিয়াতিবিলাকে ডাইক অতি বেগি ঘোঁৰাত তুলি পঠাই দিএ; পাচে দৰা আন ঘোঁৰাত উঠি খেদি জাই; যদি ধৰিব পাৰে, ডাইক ভিবোভা বুলি লই; কিন্তু যদি কন্যাৰ সেই মানুহক লবলৈ মন নাই, তেন্তে বৰ বেগেৰে ঘোঁৰা মেলি জো-আত দৰাই ধৰিব নোআৰে । চুকাৰিয়াৰ পুখান নগৰ গুলজা, ইলা নদিৰ পাৰত আছে; তাৰ মানুহ প্ৰায়ে ৮০,০০০ ।

কাচগাৰ আৰু চুকাৰিয়াৰ পূব কালে মোগল দেশ আছে । আগৰ কালত বৰ সৰুত

দেশ আছিল; নিইতৰ ৰজা জৰিচ ঐ অতি চোকা সেনাপতি আছিল, প্ৰাই সকলো আচিয়াকে জিনিলে । পাচে তিমুৰ বেগে সেই ৰাজ্য জিনি তেঁও আপুনি ভালেমান দেশৰ অধিকাৰ হল । মোগল লোকে বোধৰ ধৰ্ম পূৰ্বতে ।

ভাভাৰ পূব ভোখৰ মানচুৰিয়া বোলে । সেই দেশৰ অনেক সম্ভাদ নে পালে । এতিয়া ২০০ বছৰ হল, নিইতে খেহ দেশক জিনিলে; আৰু নিইতৰ ৰজা এতিয়ালৈকে খেহ ৰজা হৈছে । আম্বৰ নদি ডাঙৰ আৰু সুন্দৰ, আৰু ভাল মাচেৰে পূব হৈছে ।

ধৰ্ম্ম সিকিবলৈ লৰাৰ নিবেদন ।

গিহ্মাৰ গুৰুবিলাকে বেন চিৰাৰ অৰ্থে এনে কথা বোলে, সি জেতিয়া সৰু লৰা আছিল, তেতিয়া আপোনাৰ গুৰুত পৰম ইশ্বৰৰ ইতি বুজাবৰ নিমিত্তে নিবেদন কৰিলে । তাত্তে তেঁও কলে, এতিয়াই বুজাব নোআৰোঁ, কিয়নো ভূমি সৰু লৰা হোআ, বয়স অধিক ন হই, এই কাৰনে এনে অতি ভক্তিৰ গোপনীয় কথা ভো-মাক সিকাৰ নে পাই । এনে কথা সুনি সৰু লৰাই বুলিলে, হে আতা, মানুহ পোতা ঠাইত জাঁওতে মোতকৈ চুটি এনে সৰু মৈদাম দেখিলোঁ, এতেকে পৰম ইশ্বৰৰ কথা নো জানোঁতেই যদি মৰিম, হাই হাই, মোৰ কি গতি হব?

সৰু চোআলিৰ ভাবনা ।

এজন ধৰ্ম্ম মানুহ বাৰিত ফুৰোঁতে যেনি নামেৰে তিনি বছৰতকৈ অধিক বয়সিয়া ন হই, এনে আপোনাৰ সৰু চোআলিক জখলাত উঠিবৰ দেখি তেঁও ডাইত সুখিলে, হে মোৰ পুত্ৰ আইটি, তুমি কলৈ জোআ? ডাই উত্তৰ দি বোলে, স্বৰগলৈ জাম, বোপাই । তাত্তে তেঁও কলে, পুত্ৰ আই, সেয়ে স্বৰগৰ বাট ন হই; যদি সাতধাৰ ৰূপে নামি আহিবা, তেন্তে মই স্বৰগ পাৰৰ নিমিত্তে পৰম ইশ্বৰে দিয়া জি বাট, ডাক দেখাম ।

দেও পূজক লৰাৰ গান ।

Hymn for a heathen Child.

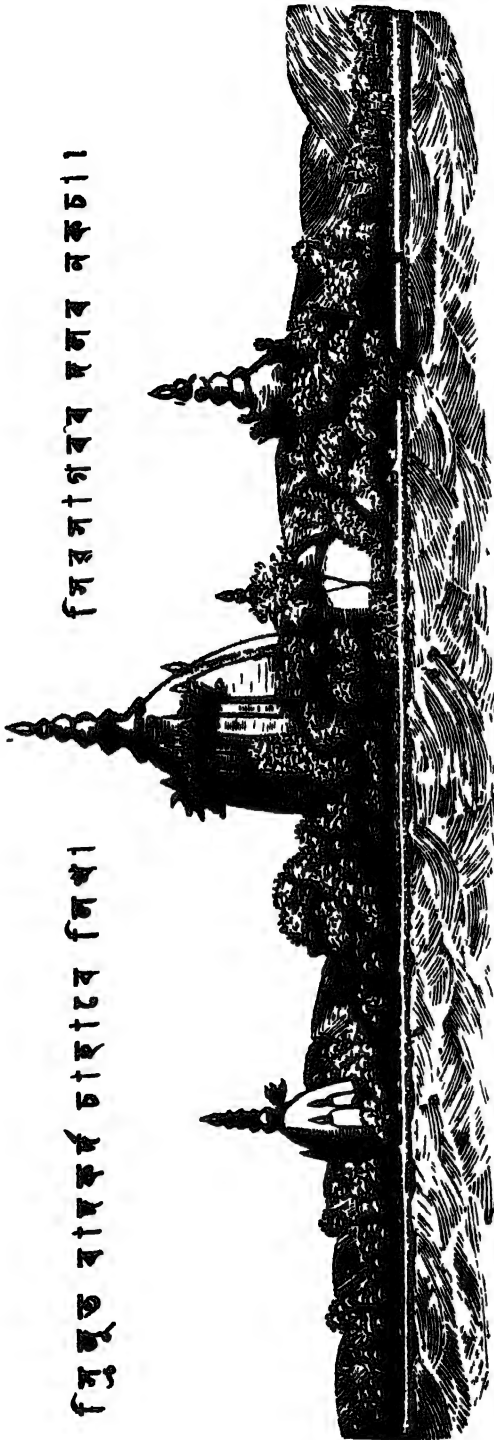
মই আচিলোঁ অন্য দেশি,
 দেৱতা পূজকৰ জাত,
 এতিয়া প্ৰভুৰ গৃহবাসি
 সিকোঁ সত্য স্বৰ্গ পথ;
 ধন্য প্ৰভু,
 তুমি অনাথবহে নাথ ।

যিহ্মি লোকৰো বজা,
 ভবিল্যন্তো বজাগান,
 নতু কোনো দেশৰ পূজা
 নে পালে এই ক্ৰিপা দান;
 মোৰ নিচিনা,
 পোআ নাই এই পৰিজ্ঞান ।

এই দেশৰো লোক অনেকে
 পোআ নাই মুক্তিৰ উপাই,
 নু সুনিলেও সুভ বাজা
 তুমি সৎসাৰৰ চিন্তাই;
 দায়াল যিহু,
 মুক্তিৰ পথ দিয়োক দেখাই ।

এনে মুক্তি ৰূপ জিৱনে
 জদি মই হেলা কৰিম,
 ভেঙে মহা বিচাৰ দিনে
 আনুই কোন জনত ধৰিম?
 কেনে ৰূপে,
 স্বৰ্গলৈ চকু তুলিম? বৎ

চক্ৰভেদ এটা বিদ্যারত্ন মানুহৰ ইউক্লিদ নামে সিয়া এজনে আপোনাৰ ভাইক বিতুষ্ট কৰিলত সি বৰ খেজৰে এটাই পাৰি কলে, তোমাক উচিত দণ্ডৰ প্ৰতিকূল জদি নি দিম, ভেঙে মোৰ মৰন হওক । ভাঙে ইউক্লিদে খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহৰ নিচিনা বৰ কোমল মনেৰে উত্তৰ দি বোলে, মৰমেৰে নৈঙে জদি তোমাক সন্তুষ্ট আৰু মোক আগৰ নিচিনা আলাপ প্ৰীতি ন কৰাম, ভেঙে মোৰো মৰন হওক ।

সিৱসাগৰৰ দলব নকচ।।

সুজুত বাহুৰ্জ চাহাবে লিখা।

তিৰ্থৰ জাত্ৰা ।

Wanderings of a Pilgrim—From the Bengali.

৭ অধ্যায় ।

গয়াৰ বিবৰন ।

চৰি ।

গয়া তিৰ্থৰ জি কথা সুনিও তাৰ বেৰুৱা,
নিজ গিয়ানে কৰিও বিচাৰ;
ধৰ্ম ভাল যদি হই, পৰকালে জান পাই,
তেন্তে ভাতে কৰিয়োক সাৰ;
কিন্তু যদি ধৰ্ম ভাই, তাহাভো পোআ নে জাই,
বিচাৰভো নাহি নিৰ্ধাৰন;
তেন্তে সিহুে ভিয়াগ কৰা, সত্য পথক বিচাৰা,
সুনি মোৰ এহি নিবেদন ।
ন হ'ব ভ্ৰমত ভোৰ, নবক জাতনা ঘোৰ,
আক বুজি হয়োঁক চেতন;
নতু নজুটে পৰিবা, পাচে বধ্যা নাহি পাৰা,
ন হ'ব কেলেসো নিবাৰন ।
মিচা বিবাদ ন কৰি, সত্য ৰূপেৰে বিচাৰি,
সৰ্ব জনে হোআ মনজোগি;
সত্য ধৰ্ম কৰা সাৰ, পৰকালে তৰিযৰ,
ভজা য়িচু অহঙ্কাৰ ভিয়াগি;
জি হেতুক তেঁৱে সাৰ পৰম ব্ৰহ্ম নিৰাকার,
আকাৰ ধৰিলে নব হেতু;
নিজ দেহে ক্লেস ভোগ কৰি, কৰিলন্ত জোগ
বাঞ্ছিলন্ত পৰকাল সেতু ।
টেওকে কৰা আৰাধন, যদি লাগে মুক্তি ধন,
ত্ৰিভূ ৰূপ আচা সৰ্বগন;
নে দেখোঁ উপাই আৰ, পাপি ভবিবৰ সাৰ,
য়িচু বিনে নাহি অন্য জন ।
এনে প্ৰভু দায়ামই, কতো নে দেখিলো মই,
হোআ নাই, ন হৈবেক আৰ;
প্ৰেম ক্ৰিপা পৰিপূৰ্ণ প্ৰিথিৱিতে অৱতিৰ্ণ
ভাবিবলৈ দুই দুৰাচাৰ;
পাপি হেতু দিলে প্ৰান, আক ৰক্ত অপমান
সহিলন্ত তাৰ নাহি নিমা;
বিচাৰি এই সৎসাৰ, টেওৰ ভুল্য পোআ তাৰ
কতো নাহি দিবলৈ উপমা ।
প্ৰভু য়িচু দায়াদুৰ মাতি কৈচে পাপি নব,
ভিয়াগ কৰা পাপ মনোৱৰ;

অলৰ হাত্য কিনান জাবলৈ স্বৰ্গ ধান,
মই সত্য জিৱনৰ পথ;
ময়ে দি কোনো ন গলে পৰিৰ নবক ভলে,
পুনৰপি ন হ'ব নিত্কাৰ;
মোৰ মুক্তি ৰূপ দান অনন্ত আত্মাৰ জান,
জিৱনৰ ঘাইহে আধাৰ ।
পালটি সকলো নব, চৰন ধৰিও মোৰ,
পাপ কৰ্ম ভেজিয়া সকলে;
কৰিবো মই গ্ৰহন, নে চাবিবো কোনো জন,
স্বৰ্গ সুখ দিবো পৰকালে ।
বাক্য নিজ ত্ৰি মুখৰ সাত্ৰত প্ৰমান তাৰ
চাই বুজা নহঁ বহুগন;
ন কৰিবা অৱহেলা, সুনি ন হ'বাহে কলা,
মাতি আচে য়িচু জাি ধন ।

পৱাৰ ।

গয়াৰ ত্ৰিভাত্ত কিছু কৰোঁ নিবেদন,
অনুগ্ৰহ কৰি সৰে কৰিও স্মৰন ।
হিন্দু সাত্ৰে লিখে তাৰ জি মন্ত প্ৰকাৰ,
সংশেপ তাহাৰ কিছু কৰোঁহে প্ৰচাৰ ।
ভ্ৰমোগুনে জনমিলে অসুৰ নন্দন,
ত্ৰিপুৰ নামেৰে দৈত্য বিখ্যাত ভুবন;
দেৱ ব্ৰাহ্মনক হিংসা কৰে নিৰন্তৰ,
তাৰ ভৱে পলালেক দেৱতা অমৰ ।
গিৱৰ চৰনে পৰি কৰিলন্ত ভক্তি,
সেই হেতু গিৱে মাৰিলন্ত পসুপতি ।
ভাৰ্জা প্ৰভাৱতি গৰ্ভ ধাৱন কৰিলে,
পিজি ধকা কালে সেই পুত্ৰ জনমিলে ।
নাম তাৰ গয়াসুৰ বিখ্যাত ভুবন,
তাহাৰ জুখত থিৰ নাহি দেৱগন ।
এক দিনা গয়াসুৰ বিবলে বসিয়া,
মাজিহ আগত সুধিলন্ত বিলেনিয়া,
কাৰ বংশে জন্ম মোৰ, কাহাৰ নন্দন,
সত্য কৰি কোআ মাজি, পিজি কোন জন?
আক সুনি কলে মাকে ক্ৰন্দন কৰিয়া,
পিজি হিন বাপু তুমি অতি অত্যাগিয়া;
ৰূপট প্ৰবন্ধ কৰি জন্ত দেৱগন
গিৱ হাতে বধিলন্ত তোৰ পিজি ধন;
তাই বহু আদি দৈত্য জন্তক আছিলে,

সকলোকে দেৱগন সন্মাহৰ কৰিলে ।
 আৰু সুনী গৱাসুৰ ক্ৰোধত অন্তৰ,
 বহু সৈন্য সৈন্যই গৈল সন্মাহৰ;
 ইচ্ছা আদি দেৱ জন্ত অদিতি ভনই
 বাহু বজা সৰাকো কৰিলে পৰাজই ।
 অনন্তৰ নিৱ সন্ধে কৰি মহা বন,
 অকনোদই জিনিলে সকলো দেৱগন ।
 এহি ৰূপে দৈত্য বজা ভৈল জিভুবন,
 উদাসিন হৈই কুৰে জন্ত দেৱগন ।
 সকলো দেৱতা ইচ্ছা সন্ধে আলচিলে,
 শ্ৰিৰোদ উত্তৰ দিগে গমন কৰিলে ।
 বিষ্ণুৰ উদেসে সবে তপ আৰম্ভিলে,
 লৈহি ধেনে নাৰায়নে দৰগন দিলে;
 বুলিলন্ত বিষ্ণু মাতি দেৱগন প্ৰতি,
 দুই অসুৰৰ হেতু দুখ পাইচা অতি ।
 আজি মই অসুৰক কৰিবো সন্মাহৰ,
 হেন সুনী দেৱগন আনন্দ অপাৰ ।
 তাৰ পাচে দুই জনে কুখ আৰম্ভন
 সতক বচৰ কৰিলন্ত ঘোৰ বন ।
 কেৱে কাকো জিহিব নোআৰি সমৰত,
 পাচে দৈত্যো মাতি কলে বিষ্ণুৰ আগত,
 তোমাৰ জুখত ভুই হোঁ অভিসই,
 ইচা জদি আছে বৰ মাগা, দিও মই ।
 বিষ্ণু কলে, সূতা ভেঙে, দৈত্যৰ ইন্দ্ৰৰ,
 হিংসা ন কৰিবা কোনো দেৱ নতু নৰ;
 সিনামই সৰিল হৈ থাকিবাহা সুই,
 এহি বৰ দিয়া মোক হৈয়া সদই ।
 হেন সুনী দৈত্য বিবে কৰে অজিকাৰ,
 তাক দেখি নাৰায়নে আনন্দ অপাৰ ।
 অনন্তৰে দৈত্যক বিষ্ণুএ বৰ দিলে,
 সিনামই হৈ অসুৰে পৰান ভিৰাগিলে;
 দৈত্যৰ মাখাত আপোনাৰ ভৰি দিলে,
 লেই ধানে নাৰায়নে ভিৰক মুজিলে ।
 গৱাখেজ বুলি নাম বিখ্যাত সন্মাহৰে,
 পিও দান পিছি লোকক জি জনে কৰে,
 সৰ্ব পাণ মুক্ত হব তাৰ পিছিগন,
 ব্ৰাহ্মন, খেজিৱ, জগতৰ জন্ত জন ।
 পিও দানে লোক মুক্তি জি দিলে ন হব,
 লেই দিলে উটি দৈত্য সন্মাহৰ নাসিব ।

হেন বৰ দিয়া বিষ্ণু কৰিলে গমন,
 আত পাচে কৰী মই, কৰিও সুবন ।
 বিষ্ণু আদি দেৱতাৰ জেনে সক্তি হই,
 মনত বিচাৰ কৰি দেখা সবে ভাই;
 জুখত দৈত্যক বলে জিনিব নোআৰি,
 মাগি ললে দৈত্য বৰ মিনতিহে কৰি;
 তাৰ পাচে দিলে তাকো মনোনিভ বৰ,
 মনে একো কথা তাৰ ন কৰি বিচাৰ ।
 এই সৰ কথা জদি ভাবা বজুগন,
 তাহাত হব নোআবে কোনো মুক্তি ধন ।
 আৰু বোলো, জদি এই কথা সত্য হই,
 ভেঙে কিয় জগত সন্মাহৰ আছে বৈ?
 জি হেতু নি দিএ লোকে কেতিয়াবা পিও,
 তথাপি বখ্যা পৰিচে জগত ব্ৰহ্মাণ্ড ।
 গৱাসুৰো নাহি উঠে, ন কৰে সন্মাহৰ,
 ভেঙে কিহে গৱাখেজ হব ভিৰ সাক?
 ইহাতে জানিবা সৰ মনৰ কল্পনা,
 লোকক ভুলুআ হেতু কৰিলে ৰচনা ।
 ভ্ৰান্তি এৰি সবে ধৰ্ম গান্ধ বাক্য সূনা,
 ভ্ৰান্তি দু গুচিলে হব নৰক জাতনা ।
 মই গয়া খেজে কৰি পুনৰ গমন,
 দেখিলোঁ সকলো ভাই জন্ত আচৰন ।
 চল বলে জাতি সকলৰ লই টকা,
 অধিকো ন হলে তেও লই চৈখ চিকা ।
 চাহাব দেশাধিকাৰ কৰিচে কচাৰি,
 ধন লৈহে চকিয়ালে দিএ চিটি কৰি;
 চিটি নে পালেহে কাৰো সুখ নাহি হই,
 জি হেতু মাচুল তাৰ কম্পানিএ লই ।
 ইয়াতে দেখিটো মই আচৰিত কৰ্ম,
 বজা হয়ো কৰে দেখা এনেকুআ কৰ্ম ।
 মই অল্প মতি তাক কি বুজিবো আৰ,
 মিনতিহে কৰোঁ সবে কৰিও বিচাৰ ।
 এই ৰূপে জন্ত ধন জাতি হাতে থাকে,
 চল কৰি লই গয়া বানিগনে তাকে ।
 নানা ধানে পিও দান কৰোআই লেনে,
 জাতি লৈ জাই ভিৰ গৱাসুৰ পালে ।
 হিন্দু নান্দ অসুৰো পিও দান কৰে,
 বোলৈ পিজিলোকে ধানে আপোনা হাজেৰে
 প্ৰবন্ধনা নান্দ এহি সূনা কৰ্ম ভৰি,

জানিলোঁ ভাহাৰ সাৰ পিণ্ড দান কৰি ।
জাতি হাতে, বিষ্ণু পদ চিনে পিণ্ড বাখি,
সপত কৰাই তাক হৈ আপুনি সাখি ।
দেলে গলে এহি বুলি সবাকো কহিবা,
জদি নঠৈ থাক, ভেস্তে নবকে পৰিবা;
হাত মেলি পিণ্ড ললে মোৰ পিজি লোক,
আৰু নানা আসিৰ্বাদ কৰিলন্ত মোক ।
সপত কৰাই দিবি বুলি কত টকা,
দখিনা দান আদি জত কৰি লেখা জোখা ।
এই ৰূপে বুলি জাতি সবাকো ভুলাই,
কলি কাল হেতু অন্য ৰূপ হৈচে ভাই;
দৰ্শন নি দিএ মিত্ৰতা কেহিনে কাৰনে,
উদ্ধাপিও লৈচে পিণ্ড থাকি অস্তৰ্থানে;
ইত্যাদি বিবিধ মতে জাতিক ভোমই,
নানা ভাৱে বুলি পাচে বিদাই কৰই ।
সংক্ষেপ লিখিলোঁ মই, জানা সৰ্বজন,
আত পাচে সূনা গয়া বাৰি বিবৰন ।
খ্ৰেজি, বৈশ্য, সুদু আদি ব্ৰাহ্মন ভেসতে,
জাতিক কৰাই সুাথ নকৰোঁ তিৰ্ৰঙে ।
বিদেশিৰ জাতি লোকে তাক নাহি জানে,
বিপ্ৰ পোৰোহিত বুলি ভাসহাক মানে ।
মন্ত্ৰ পৰ্হে খ্ৰেজি বৈশ্য, জাতি দিএ পিণ্ড,
ভাণ্ড কাৰ্জে ভাণ্ড বেন হই তিৰ্ৰ ভাণ্ড ।
ভাৰি কোআ ৰূপটি জানিবা সৰ্বজন,
ন হকোক.ভুলে ভ্ৰান্তি সকলো ভাণ্ডন;
তিয়াগ কৰা বন্ধু সব মিচা এই পথ,
বিচাৰ কৰিও নদা নভা ধৰ্ম মত ।

৮ আখ্যা ।

কাসিৰ বিবৰন ।

পৰাৰ ।

কাসিৰ ব্ৰিভাঙ কিছু কৰোঁ নিবেদন,
মনকোণ কৰি সবে কৰিও সুরন ।
হিন্দু সাত্ৰে বোলে, কাসি মহা পূন্য ঠান,
নব ৰূপ ধৰি গিৱে তিয়াগিলন্ত প্ৰান ।
দৰলনে পাপ নাস, হই মহা কল;
কিন্তু ন হই স্বৰূপ সকলো বিকল ।
ভাহাৰ প্ৰমান বুজিওক সৰ্ব জন,
মনত অৰন কৰি মোৰ নিবেদন ।

অনপূৰ্ণা নামে দেবি কাসিৰ ইহবি,
নিজ পৰাক্ৰমে বধ্যা কৰে কাসিপুৰি;
অনাহাৰে দুখি নাই তাত কোনো জন,
সকলো লোকক দেবি কৰাই ভোজন ।
এহি ৰূপে নানা কথা হিন্দু সাত্ৰে লিখে,
মঁচা মিচা কোনো জনে বিচাৰি নে দেখে
ব্যাল নামে মুনি আছিলন্ত বিষ্ণু ভক্ত
কৰিছে তেঁওৰ দেৱা মনে প্ৰেমাঙ্গক;
মহা পৰাক্ৰমি মুনি আছিলে কাসিভ
অনেক সিস্যো আছিলে তেঁওৰ সন্ত ।
এক দিনা সেই মুনি সবাকো ডাকিয়া,
হৰি বিনে মুক্তি নাই, কলে প্ৰচাৰিয়া ।
এই ৰূপে বেদ ব্যাল বুলি হৰি গুন
উৰ্ধ বাহ কৰি কই, সৰ্ব লোকে সুন ।
নভা নভা, এহি নভা কহোঁ নভা কৰি,
সৰ্ব সাত্ৰ সাৰ বেদ, সৰ্ব বেদে হৰি ।
হৰ আদি দেৱ জত ভোগৰ মৌসাই
মুক্তি দাভা হৰি বিনে আৰু কোমো নাই ।
এতেক কোআতে মুনি ব্যাল ভপোখনে
ক্ৰোধ কৰিলন্ত হৰ দেৱ পক্ষাননে ।
গোবিন্দে জানিলে ব্যাল নকটে পৰিল,
ক্ৰোধ ভাৱে মুনিৰ ওচৰক আহিল;
বিকৰ্ণনা কৰি বেদ ব্যালক কহিলা,
মোহোক পুসংসা কৰি নিৱক নিম্মিলা ।
এহি বুলি কলে বিষ্ণু, সূনা ব্যাল দেৱ,
জি কৰিলা সি কৰিলা, ভজিওক নিৱ ।
আৰু মুনি ব্যাল মুনি কৰি অজিকাৰ,
গোবিন্দৰ দেৱা মই'ন কৰিবো আৰ ।
নিৱক পূজিয়া নিৱ ভক্ত হৈল ব্যাল,
ভাতে কল ব্ৰিধি তেঁওৰ বিপৰিত ক্লেস ।
ব্যালৰ ইসৰ ৰিতি মহেন দেখিয়া,
নন্দিক বুলিলে গিৱে ইালিয়া ইালিয়া,
দেখা, দেখা, ওহে নন্দি ব্যালৰ দুৰ্দ্বেষ
আছিলে বিষ্ণুৰ ভক্ত, হৈল ভক্ত নিৱ,
ব্যালৰ চকল মন সেনে জাৰ কৰা,
কাসিতে দিবলৈ ভিক্ষা কৰিলন্ত মন ।
মগনিয়া হৈল ব্যাল ভিক্ষাৰ কাৰন
হৰে হৰে কুৰি কুৰি কৰিলে গমন,
এহি ৰূপে দুই দিন থাকি অনাহাৰে,

অতি সুম পাই ব্যাস বহিলন্ত হবে ;
মহা ক্রোধে ব্যাস দেৱ হৈই অচেতন
কালিক নাপিলে, কোনে কৰিব খণ্ডন ?
ধন বিদ্যা অহঙ্কাৰ কৰি কালি লোকে
মোহোক নি দিলে ভিক্ষা, মৰোঁ পেট ভোকে ;
ভেঙে ময়ো বেদ ব্যাসে দিলোঁ এহি সাপ,
কালি বাসি লোকৰ অখই হব পাপ,
অন্য ধানে পাপ হলে খণ্ডিবেক কালি,
কালিতে জি পাপ হব, হব অবিদ্যাসি ;
ধন বিদ্যা আদি জত সকলো গুচিব,
জদি ব্যাস সত্য, ভেঙে বিকল ন হব ।
কিন্তু তাতে হৈচে জানি সুনাম আপোনা,
সিরক বুলিলে, দুৰ্গা কৰি বিকৰ্ণনা,
একে বুৰা তাতে ভাঙ্গ ধুতুৰাৰ ভোল
অল্প অপবাধে কৰা মহা গণ্ড গোল,
ব্যাসক অন দিবলৈ দিলা কিয় হাক ?
সি দিলে কালিক সাপ, কোনে খণ্ডিবেক ?
ভিনি দিন অনাহাৰে দুখ অভিসই,
ব্রহ্ম হত্যা পাপ হব নাহিকে সৎসই ।
এক বাৰ ক্রোধত ব্রহ্মাৰ মাখা লৈই,
সেই সাপে কুৰিচাহা মুণ্ডখাৰি হৈই ।
এহি বাৰো ব্যাসে জদি নাহি পাই অন,
পুনৰীৰ দিব সাপ পেটৰ কাৰন ।
মই অনপূৰ্ণা আটোঁ কালিক বসিয়া,
মোহোৰ দুৰ্ণাম হব নে দেখা ভাৰিয়া ।
এই ৰূপে নানা বিধ কৰি বিকৰ্ণন,
মায়ী কৰি পুৰি এক কৰিলে সৃজন ।
ধৰিলে নৰৰ বেল মহেশ পাৰ্ৱতি,
ত্ৰিহিনি ভৈলন্ত দুৰ্গা, সির ত্ৰিধ পতি ।
এনে ৰূপে ব্যাস দেওক দিলে অন দান,
কোনো নে থাকিলে অনাহাৰে কালি খান ;
জদি কোনো লোকে অনাহাৰে থাকে বহি,
অনপূৰ্ণা দেৱি তাকো অন দিএ আহি ।
এই ভাৱে গণ কথা বোলে সৰ্ব জন,
ভাহাতে অগিৱানি লোকে আচৰিত মানে ।
সঁচা মিচা বিবেচনা কৰে ন কৰই,
ব্ৰাহ্মণে বুলিলে মাজ কৰিব পুতাই ।
কিন্তু সি সকল মিচা, জানিবা অস্ত্ৰবে,
কালি মাজে সত সত থাকে অনাহাৰে ।

কৈন্ত আচে অনপূৰ্ণা নে দেখিলোঁ ভাই,
সহস্ৰ সহস্ৰ লোকে আচে দুখ পাই ।
নিজে মই মনিকৰি পুখুৰিৰ পাৰে
ভিনি দিন বহিলোহোঁ ভাতে অনাহাৰে ।
সঁচা মিচা ইয়াতে বুজিওক বিচাৰি,
নিজ নিজ বুধি গিয়ান মনজোগ কৰি ।
পূৰ্বৰ জি সব কথা জদি সত্য হই,
কিয় বহু লোকে পাই দুখ অভিসই ?
ব্যাসৰ ব্ৰিতান্ত মই লিখিলোঁ জি কাৰ্জ,
ভাহাৰ কাৰন সূনা পাঠক সমাজে ।
ব্যাস দেৱে বহু সাত্ত্ব কৰিলে ৰচন,
তাক সত্য ৰূপে মানি আচা সৰ্ব জন ।
ব্যাসে লিখা বিধি সব বিকল ন হই,
হিন্দু সাত্ৰে বোলে, ভাতে নাহিকে সৎসই ।
ভেঙে কালি তিৰ্থ কেনে আচে পুণ্য সাৰ ?
জেন সাপ দিলে বিপ্ৰে বুজিওক সাৰ ।
ন হব খণ্ডন পাপ তাত কলে সূনি,
ভেঙে কিয় আশা কৰে লোকে জানি সূনি ?
পুণ্য কল নাহি, কিন্তু আচে এহি সূনা,
সেলে ভুক্তিৰ লাগিব নৰক জাতনা ।
এবে বোলোঁ মই কালি তিৰ্থ বিবৰন,
মন ধিৰ কৰি সূনা সৰ্ব বন্ধুগন ।
ভেবেলে জানিবা কালি তিৰ্থ কেনে ধান,
আক জত ধৰ্ম কল হই উপাৰ্জন ।

নামতে বন্ধালি পটি গজা নদি পাৰে
কেদাৰনাথ সিরৰ মন্দিৰ দুআৰে ।
আমি আঠ জন জাতি আচিলোঁ সি ঠাই,
প্ৰায়ে এক মাহ কাল তেঁওৰ সেৱাই ।
সির সেৱা বিবৰন সূনা বন্ধুগন,
মই নিজ চকুৰে কৰিলোঁ নিৰিখন ।
বহুত ভিৰি পুৰুল বন্ধালি পচিমা,
লৰা, বুৰা, ডেকা আদি নাহি ভাৱ লিমা ;
দুদগু বাতি থকাতে কৰি সাত্ত্ব বিধি,
গজা দান কৰে সবে ভিত্তা বস্ত্ৰ পিতি ;
হাতে চাউল কলা আদি বেল পাত লৈই,
মন্দিৰৰ মধ্য ধানে প্ৰবেলন্ত গৈই ;
দিনতে একাৰ ভাত সূনিও কাৰন,
প্ৰকাল ন হই তাত বৰিব কিবন ;

চাৰি কালে ইটাৰে বেৰিচে বাস্তি গৰ,
 সেই হেতু নো সোমাই সূৰ্জৰ পহৰ ।
 এৰে সুন্য, সি ধানৰ জেনে বিবৰন,
 হৰা হৰি হতা হতি বুজিবা লখান;
 কেৱে কাৰ গাৱে পৰে, কাকো কেৱে টানে,
 নাহিকে সন্তান একো সিৱৰ ধিয়ানে ।
 জুৰতি বিধৱা জত কৰে কাসি বাস,
 সঙ্কৰক পুজি পূৰ্ণ কৰে অভিলাস ।
 ভাত্তে জাতি ভেদ নাহি, ন কৰে সোধন,
 সুন্দৰ পুৰুষ হলে কৰে নিমন্ত্ৰন ।
 ধন্য বোলোঁ কাসি বাসি জুৰতি গনক,
 ভাত্তেকৈও ধন্য বোলোঁ বিধৱা সৰাক;
 জি হেতুক সেই সৰে সিৱ আৰাধন
 বিদেশি জনৰো কৰে সৰ আল পৈচান ।
 এহি ধৰ্ম কল ব্ৰিধি কাসিত প্ৰধান,
 নাহি সঙ্কা পৰলোকে, ইহলোকে জান ।
 আকৈ বুজি দেখা সৰে, নি লিখিবো আৰ,
 বাৰানসি বাসিবো এহিসে কৰ্ম সাৰ ।
 চোৰ বিধৱাতে ভই অধিক কাসিত,
 কোনো জনে বখ্যা পাৰ নোআৰে ইহাত,
 এবালে এটাৰ পৰা অন্যো নাহি মুক্তি,
 ভিনি সত্ৰ জিনিবলৈ আচে কাৰ সক্তি!
 সাত্ৰে বোলে, কাসি নাই লগা ভুগোলত,
 মহা দেৱে ঠৈচে জিসুলৰ ওপৰত ।
 জদি এয়ে সত্য হই, ভেঙে কিয় হেন?
 ভুমি কল্প হেতু কাসি ভৈলন্ত হেলন ।
 এই হেতু মিচা গপ সাত্ৰে বখানই,
 ভুমি কল্প হেতু লোকে জানিলে নিচই ।
 মোৰ মনে এহি ৰূপে হৈচে বিবেচন,
 ক্ৰিপা কৰি দেখালন্ত প্ৰভু সনাতন,
 গুচাবৰ হেতু ভুম লৰাইলন্ত কাসি,
 লোকে জেন ভাত্ত ভাই ন হই বিয়ানি ।
 আৰু বোলোঁ, জদি কাসি সাৰ ভিৰ্ণ হই,
 কিয় তাৰ বাসি লোকে মান্য ন কৰই?
 মুখে মাত্ৰ বোলে, কাসি মহা পুণ্য ধান,
 কিন্তু কৰমেৰে ন কৰই একো মান ।
 জভেক সন্যাসিগন পুখান সি থানে,
 গুৰু বুলি হিন্দু লোকে জি সবক মানে,
 বোলে নিজ অৰে একো ধৰ্ম নাহি হই,

ভিয়াগ কৰে পিজি মাজি ভিবিৰ আলই,
 অকল সৰে দেসাত্তৰে জাই অভিসই,
 ধৰ্ম কৰে, পুনৰীৰ বেঙ্গা নাৰি লৈই ।
 পিজি মাজি অৰ্ধ হেতু হই বিয়াকুল,
 পুত্ৰ থাকে ভিৰ্ণত বেঙ্গাত হৈই ভুল ।
 নাহিকে তাহাৰ চিন্তা জিৱনে মৰনে,
 অহঙ্কাৰ কৰি গুৰু আপোনাক মানে ।
 আৰু পিজি মাজিক ন কৰে সমাদৰ,
 কোনো থানে দেখিলোঁহো এনে দুট্ট নৰ ।
 কিন্তু ধৰ্ম সাত্ৰে বাক্য কই সনাতন,
 জি জনে ন কৰে পিজি মাজিৰ পোহন,
 মহা অধৰমি বুলি ইয়ৰে তাহাক
 পৰকালে কল দিব দোৰোঁৰ নৰক ।
 সৰ দেসে সৰ সাত্ৰে এহি ৰূপে কই,
 পিজি মাজিক পালন কৰিব তনই ।
 জি জনে ন কৰে এই ৰূপ বেৱহাৰ,
 সাত্ৰে আৰু সৰ লোকে বোলে দুৰাচাৰ ।
 কাসিত কৰই বাস জভেক সন্যাসি,
 বেঙ্গা নাৰি বাস্তি ধিয়ান কৰে দিবা নিশি;
 চিৰকাল বাস জেয়ে কৰে নেহি ঠাই,
 ভিৰ্ণ কল মাজি এহি, বেঙ্গা কন্যা পাই ।
 কিন্তু জদি কৰিব পাৰাহা টকা বই,
 বাস কৰি কিছু কাল থাকিবা সি ঠাই ।
 নিৱক পুজিলে হৰ উপজুক দণ্ড,
 পৰকালে পাৰ সিভো নৰক প্ৰচণ্ড ।
 কাসিত সিৱ পুজিলে জি কল দেখিলোঁ,
 পাঠকৰ আগে তাক পুচাব কৰিলোঁ;
 নিৱক পুজিলে আৰু জি জি হৰ আস ।
 সত্ৰেপে তাহাবো মই কৰোঁহো প্ৰকাশ,
 হিন্দু সাত্ৰে বোলে, নিৱে গৈজা ভাজ খাই,
 নাজটা হৈয়া ফুৰে নিলাজ সদাই;
 সৰিলন্ত লিপি ভাষা ভুমে থানে থানে,
 সৰদা মাগই ভিখ্যা পেটৰ কাৰনে ।
 নচাই বলধ সৰ্প পাই সদা মুম
 ঘৰে ঘৰে ভোলানাথ কৰি বয় বয় ।
 তেঁওৰ বেৱহাৰ এই হিন্দু সাত্ৰে কই,
 দেখা সিন্য গনে তেঁওৰ সন্তান কৰই ।
 সিৱৰ পুখান সিন্য জি সন্যাসি গন,
 সৰদা কৰই মনে সিৱ ৰূপ ধিয়ান ।

গুৰুৰ সন্নিহিত নবে হই লজ্যা হিন,
বিবস্ত্ৰৰ ৰূপ কোনো, কোনো বস্ত্ৰ হিন ।
কেৱে বলধক, কেৱে সৰ্পক নচাই,
ধাৰে ধাৰে কুৰি নবে ভিখ্যাক মাগাই ।
ভাৰ লিপে নৰিলত ভুমে খানে খানে,
মন্তোআল হই সদা ভাঙ্গৰ কাৰনে;
আৰু নানা অনুষ্ঠিত কৰে বহু কৰ্ম,
ভাৰি দেখা বহু নব ই কেনে অধৰ্ম !
সিৱক পুজিলে এই ধৰ্ম ত্ৰিধি হই,
ইহাত ন হব জ্ঞান জানিবা নিচই ।
এই হেতু ভজা যিচু ব্ৰহ্ম নিৰঞ্জন,
ভাৰেহে কেৱল পাৰা অনন্ত জিৱন ।
পাপ ইচা গুচি হব ধৰ্ম মনজোগ,
পৰকালে কৰিবা অখই সুখ ভোগ ।
দেখা আনুলৰ হৈচে ওচৰ মৰন,
এই হেতু ধৰা যিচু খ্ৰিষ্টৰ চৰন ।
এবা নবে বহুগন ভুল ভ্ৰান্তি পথ,
আনুই কৰাহে যিচু জিৱনৰ নাথ ।
ঠেৱেহে পাণিৰ বহু জানিবা নিচই,
বিস্বাসিলে জ্ঞান পাৰা নাহিকে সৎসই ।
দেখা বহুগন, ঠেওৰ কিনো প্ৰেম দান,
পাণিৰ সৃষ্টিৰ হেতু দিলে নিজ প্ৰান !
কোনে কৈত 'সুনি আচা, এনুআ চেনেহ,
পিজি দিএ, পুত্ৰ হেতু আপোনাৰ দেহ ?'
কিন্তু ইহবৰ প্ৰেম দেখা পাণি বহু,
নিজ প্ৰান দি ভাৰিচে পাণি ভৱ লিখু ।
আৰু মাতি আছে, পুত্ৰ সৰ্ব নবগন,
আহা পাণি, লোআ, দিও অনন্ত জিৱন;
পাপ হেতু এম কৰা তেজি পাপ মতি,
চকল চিত্তেৰে মোভ কৰিও ভকতি;
ভাৰে খঙা জাব নব অপৰাধ দোল,
পাণিৰ মৰনে মোৰ নাহিকে সন্তোষ ।
আহা, আহা, সৰ্ব পাণি জগতৰ নব,
ধৰা মোভে, মই সভা পথ জিৱনৰ;
পালটা পালটা, সুনি বিনই বচন,
সৰ্বনান পথে কিয় কৰিচা গমন ?
এই ৰূপে পুত্ৰ মাতি আছে পাণিগন,
দিয়ে ধৰা বহু নব ঠেওৰ চৰন;
পলম ন কৰা, চাপিচেহি মিডু কাল,

ন ভজিলে যিচু, হব নবকৰ জাল ।
এই হেতু বিনই বচন কৰোঁ সুনা,
পলোআ, পলোআ, বহু নবক জাতনা ।
হেলা ন কৰিবা সুনি বিনই বচন,
হাততে হেৰাব পাচে জিৱনৰ ধন ।

ন. ল. ক.

চিপিও সেনাপতিৰ চৰিত্ৰৰ কথা ।

The noble Behaviour of Salpo.

কমিয়া ৰাজ্যে চিপিওক ২৪ বছৰ বয়লত
ইক্সানিয়া দেশে সৈতে বন কৰিবলৈ সেনা-
পতি পাতিলে ।

কাৰ্তাগো নগৰ জই কৰাব পাচত ঠেওৰ
ধৰম আৰু সুচৰিত্ৰৰ পৰিখ্যা ভলত লিখা
দৰে হল, আৰু পূৰ্বৰ আৰু এতিয়াৰ পূৰ্ব-
ত্ৰিত লিখক সকলে এই কথা বৰ প্ৰশংসা
কৰিচে ।

ইক্সানিয়াইভৰ বন জিকি ঠেও চাউনিউল
আহিলত ঠেওৰ ভলতিয়া বিলয়া সকলে ঠেওৰ
ভলৈ এজনি এনে ৰূপৱতি কন্যা আনিলে, জে
তাইৰ ৰূপ দেখি সভাৰ সকলোএ মোহিত
হল । আৰু চিপিওএ ঠেওৰ স্বভাৱি বৈৰ্জতা
এবি বৰ অস্থিৰ হৈ ঠেওৰ আসনৰ পৰা উঠিল,
পাচে ধিৰ হৈ সেই ৰূপৱতি বন্দিৱাৰৰ ঘৰ,
বঁকা ঠাই, আৰু বহু ইভাদিৰ কথা অতি
আদৰ্শকৈ সুধি, বজাৰ কৌঅৰ-এটাই ডাইক
বিয়া কৰাবলৈ খুজিচে বুলি সুনি, সেই কৌ-
অৰক আৰু কন্যাৰ মাক বাপেকক আনিবৰ
আগা দিলে ।

পাচে সেই ইক্সানিয়া দেশৰ কৌঅৰ ঠেওৰ
ভলৈ অনা হলত ঠেও তাক একোখৰকৈ মাতি
নি সি সেই কন্যাৰ নিমিতে জে ভাৰিচিল, সেই
ভাবনা দূৰ কৰিবৰ নিমিতে এই বুলি কলে,
বোলে, ভূমি আৰু মই দুয়ো ডেকা, সেই দে-
খি একেৰিও আসক্তা ন বখাটক ঠেও । জিবি-
লাকে মোৰ ভলৈ তোমাৰ খোজা বৰ্হী কৰা
আনিচিল, সিহঁতে ডাইক ভূমি অতি মৰম
কৰা বুলিও কৈচিল, আৰু তাইৰ ৰূপ গুন দে-
খি সেই কথাত মই সঁজাত কৰিটো, কিন্তু মই

ভাৰিচিলো, বোলো, তোমাৰ নিচিনা অৱস্থাত
পৰা হলে ময়ো অনুগ্ৰহ বাঞ্ছা কৰিলোঁহেঁতেন।
এতেকে মই তোমাক এটি উপকাৰ কৰিব
খোজোঁ; সুখৰ দোআৰাই মই তোমাৰ অধি-
কাৰ হৈটো হই, কিন্তু মই তোমাৰ মিত্ৰ হব
খোজোঁ; এয়া তোমাৰ ভিৰোভা, লৈ জো-
আ, আৰু সন্তোষ হবা। তুমি নিচই জানি-
বা, যে ভাই মাক বাপেকৰ স্বৰত জেনেটক
ধাকিলোঁহেঁতেন, আমাৰ ইয়াতো তেনেটক আছে;
জি সুখৰ পৰা সন্ত মানুহৰ ধৰম সুখ আৰু
মৰ্জনা নষ্ট হই, তেনে সুখ মই চিপিওএ
ভোগ কৰিব নো খোজোঁ; মোৰ আৰু তোমাৰ
জোগ্য দান কৰিবলৈ মই ভাইক বাখিচিলোঁ;
এতেকে এই অমূল্য দানৰ সলনি তুমি মোৰ
প্ৰতি ক্ৰিভগ্যতা প্ৰকাশ কৰি ৰোম দেসিয়ৰ
মিত্ৰ হোআ।

সেই কৌঅৰে এই কথাটো একো সন্নিধান
দিব নোআৰি, সেনাপতিৰ ভৰিত পৰি বহকৈ
কাৰ্মিৰ ধৰিলে, আৰু সেই কন্যাও সেই দৰে
পৰিল। পাচে সেই কৌঅৰৰ বুৰা বাপেকে
অতি হৰ্শ হৈ এই কলে, বোলে, হে মহত
চিপিও, ইহুৱে তোমাক মনুষ্যতকৈ অধিক
ধৰম দিচে; হে মহিমারত্ন সেনাপতি তুমি
এতিয়া এই ক্ৰিভগ্য কন্যাৰ আনিবাব সুনি জি
সন্তোষ পাইচা, তাৰ সমান সুখ কি হব পাৰে?

চিপিও এনে আছিল, তেঁওৰ সদ গুন প্ৰস-
সিত নো হোআটক নে ধাকিল; সেই ইন্সানিয়া
বজাৰ কৌঅৰে এনে প্ৰভাও, দায়া, আৰু সি-
লতা দেখি অতি আচৰিত হৈ স্বদেশলৈ গৈ
সেই মহত সেনাপতিৰ সদ গুন সকলো ঠাইতে
এই বুলি প্ৰকাশ কৰিলে, বোলে, ইন্সানিয়া
দেশলৈ এজন্য এনেহে বিব আহিচে, যে তেঁও
সকলোকে আপোনাৰ দায়া আৰু ধৰমৰ প্ৰভা-
ৱত জিয়ানকৈ জিকে, বাহু বলৰ দোআৰাই
ভিমান ন কৰে।

লৱাৰ বিব।

য়োচেৰ বন্দি হোআৰ কথা।

Lemon XIII.—Joseph a Prisoner.

জিবিলাকে য়োচেৰক কিনিলে, সিবিলাকে
তেঁওক বৰ দূৰ দেশলৈ লৈ গল। সেই দেশৰ
নাম মিচৰ বুলি কই।

সিবিলাকে জেতিয়া মিচৰ দেশ পালেগৈ,
তেতিয়া সিবিলাকে তেঁওক ঘোঁৰা বা গৰুৰ দৰে
বেচিবলৈ উপাই কৰিলে। কোনো কোনো
দেশত মানুহবিলাকক বেচে, আৰু সিবিলাকক
বন্দি বোলে। দুখিতা য়োচেৰকো সেই ৰূপে
এটা বন্দিৰ নিচিনাকৈ বেচিলেদি। তেঁওক
এজন দায়ালু মানুহক কিনিলে বুলি ভূমি ভাৰসা
ন কৰা নে? হই, জি বজাক জানে, এনে এজন
বৰ ধনৱন্ত আৰু দায়ালু মানুহে তেঁওৰ বন্দি
হবৰ নিমিত্তে জি য়োচেৰক কিনি ললে, তেঁওৰ
নাম পোতিফৰ। তেঁও য়োচেৰক বন্দি সৰব
কাৰনে ঘৰলৈ লৈ গল। আৰু তেঁওক পথা-
ৰত কাম কৰিবলৈ ন পাটয়াই, কিন্তু তেঁওক
ঘৰ গিৰি পাতিলে, এই হেতুকে য়োচেৰক
কটন কৰম নাচিল।

য়োচেৰে বিশ্বাসি দান, হবৰ নিমিত্তে বৰ
কাৰ্য্য কৰিছিল। ভাখি তেঁওৰ শিজিৰ
তলৈ জাবৰ বৰ মন আছিল; তেঁও খেদ
কৰাত কাল নি নিয়াই, কিন্তু তেঁওৰ গৰাকিক
সন্তোষ কৰাবলৈ বৰ সুম কৰে। জেতিয়া
তেঁওৰ গৰাকিএ তেঁওক কোনো কাম কৰিব
দিএ, তেতিয়া তেঁও তাক ইমান ভালকৈ কৰে,
যে তেঁওৰ গৰাকিএ দৈৰ্ঘি সন্তোষ পাই। য়ো-
চেৰে ইমান সুন্দৰ ৰূপে কাম কৰিবলৈ ইহুৱে
তেঁওক দেখালে; আৰু য়োচেৰক গৰাকিএ
জানিলে, যে ইহুৱাহে তেঁওৰ সহাই আছিল।
য়োচেৰে তেঁওৰ গৰাকিত এই কথা কৈছিল
বুলি মই এনে ভাৰিটো; কাৰন তেঁওৰ গৰা-
কিএ সত্য ইহুৱক নে জানে; কিন্তু মুৰ্তি
বোৰকহে সেৱা পূজা কৰে।

দিনে দিনে তেঁওৰ গৰাকিৰ সন্তোষ বাঢ়িল।
দেশত তেঁওৰ গৰাকিএ য়োচেৰক বুলিলে,
বোলে, তোমাক বিশ্বাসি মানিব পাৰোঁ, মোৰ,
আন বন্দিবোৰৰ ওপৰত আৰু মোৰ স্বৰৰ

সম্পত্তি বাৰি আৰু পথাৰ, এই সকলোৰে ওপৰত ভোমাক অধিকাৰ পাতিচোঁ, কিয়নো মই ভোমাক অধিকৈ বিশ্বাস কৰিচোঁ ।

এই হেতুকে যোচেফে আটাই বস্তুকে সান-ধানে ৰাখে, আৰু তেঁও জিহকে কই, তাকে আটাই বন্দিবোৰে মানে; আৰু তেঁওৰ গৰাকি বাহিৰত থাকোঁতে তেঁও জি কৰোঁ বোলে, তাকে কৰিব পাৰে । কিন্তু তেঁও গৰাকিৰ আগত থাকোঁতে জি ৰূপে কৰে, সেই ৰূপে গৰাকি নো হোআভো কৰে; কিয়নো তেঁও জানে, জে পৰম ইশ্বৰৰ চকু সদাই মোৰ ওপৰত আছে । অনেক অনেক ল'ৰা আছে, জি সিহঁতৰ মাক বাপেক খোঁটালিৰ পৰা বাহিৰলৈ গলে মাথোন বেয়া আচাৰ কৰে, এনে ল'ৰাবোৰে কেতিয়াও ইশ্বৰলৈ ভই ন কৰে ।

অনেক অনেক সুন্দৰ খোআ বস্তু আৰু সুন্দৰ পিন্ধা কাপৰ তেঁওৰ হাতত ৰাখিবলৈ পালেও, তেঁও তেঁওৰ গৰাকিএ তেঁওক জি লব দিএ, কেৱল তাকহে তেঁও লই । তেঁও যৰতে হওক বা পথাৰতে হওক, সদাই কাম কৰি থাকে; আৰু ইশ্বৰে অনুগ্ৰহ কৰি যৰ কাম আৰু পথাৰৰ খেতিত তেঁওৰ আসিৰাদ হল ।

এই কাৰনে পোতিকৰৰ আপোনাটলৈ কোনো চিন্তা নাছিল, কিয়নো যোচেফে তেঁওৰ কৰমৰ ভাৰ সকলো চলাব বুলি জানিলে ।

এই হেতুকে এতিয়া যোচেফৰ মন সন্তুষ্ট হল; কিন্তু তেঁওৰ বাপেক আৰু নকু ডাইটি বেনিয়ামিনক তেঁও পাহৰিব নোআবিলে । তেঁওৰ মাক হলে বহু দিনৰ আগৈএ মৰিল ।

যোচেফলৈ কেনে অসন্তোষৰ আপদ এটা ঘটিল, তাক ভোমোলাকে এতিয়া সুনিবা । পোতিকৰৰ ভিৰোভা দুই আছিল । তাই যোচেফক তেঁওৰ কাম আৰু যৰৰ পৰা গুচাবলৈ মতি কৰিলে; কিয়নো তাই কিমান দুই ইয়াকে যোচেফে জানে; এই কাৰনে তাই যোচেফক দেখিব নোআৰে ।

এই দুই ভিৰিএ পোতিকৰক কলে, ভোমাৰ দাস যোচেফ, তাক ভূমি বৰ ভাল বুলিচা, সি অতি দুই, আৰু ভূমি জেতিয়া বাহিৰত থাকে, তেতিয়া অনুচিত আচৰন কৰে । জেতিয়া

যোচেফে কৰা বুলি বেয়া কথা তাই পোতিকৰক কলে, তেতিয়া পোতিকৰে তাইৰ কথাত বিশ্বাস ন কৰিবলৈ অগিয়ানি আছিল । তেঁও বৰ খদ্দ কৰি কলে, যোচেফক বন্দি সালত খোআ হব ।

এই নিমিত্তে কেতবিলাক মানুহে তেঁওক নি বন্দি সালত থলেগৈ । মোৰ প্ৰিয় ল'ৰাবিলাক, ভোমোলাকে কেতিয়াবা বন্দি সাললৈ গৈছিলনে? একাৰৰ ঠাই, নকু নকু খিলিকি দুআৰ, আৰু খিলিকি দুআৰৰ আগত লোৰ দাজ আছে, আৰু দুআৰৰ সলখাও লোৰ ।

যোচেফক বন্দি সালত খোআ হল, আৰু তাতে তেঁওৰ ভৰি ডাঙ্গৰ লোৰ সিকলিৰে বন্ধাত তেঁও দুখ পালে ।

সেই বন্দি সালতে অনেক অনেক মানুহো আছিল, সিবিলাকৰ মাজত অধিক ভাগে জগৰিয়া হৈছিল, কিন্তু যোচেফে হলে একো বেয়া কৰম কৰা নাই । ইশ্বৰে যোচেফক প্ৰেম কৰি বন্দি সালত থকাতো তেঁওক আনন্দিত কৰাৰ পাৰে ।

সেই বন্দি সালৰ চাৰি ধৰা আৰু বন্দিয়াৰ, বোৰকো ৰখা কৰোঁভা এটা মানুহ আছিল । কেতিয়াবা বন্দি সালৰ ৰখিয়ারিলাক অতি নিৰ্য়াসু হই, কিন্তু যোচেফক প্ৰেম কৰিবলৈ ইশ্বৰে ৰখিয়াৰ মনত লগাই দিলে । যোচেফৰ মুখ দেখিবলৈ বৰ সুন্দৰ, আৰু তেঁও ৰখিয়ালৈ ভাল আচৰন কৰি, তাৰ সকলো আগা মানি থাকে ।

সেই যোচেফলৈ বন্দি সালৰ ৰখিয়াই তেঁওৰ ভৰিৰ পৰা সিকলি গুচাই বন্দি সালত কুৰিবলৈ দিলে, আৰু তাত থকা আটাই বন্দিয়াৰবোৰক তেঁওৰ হাতত সোধাই দিলে । যোচেফ বিশ্বাসি আৰু সুবুখিয়ক, ইয়াক ৰখিয়াই দেখিলে । তেঁও জি জি কৰিলে, ইশ্বৰ তেঁওৰ সহাই হৈ তাকে সিধি কৰিলে, আৰু ইশ্বৰেই যোচেফৰ পৰম মিত্ৰ হৈ তেঁওক সন্তুষ্ট কৰিবৰ নিমিত্তে সদাই পৰ দি আছিল ।

ইশ্বৰে কোনোবা দিনা বন্দি সালৰ পৰা যোচেফক মুকলি কৰিব বুলি তেঁও সদাই ভাবলা কৰি থাকে ।

গিয়ানৰ পহাৰ ।

The Merchandise of Wisdom.

হে প্ৰিয় লৰাবিলাক, তোমোলাকে মুদৈৰ পহাৰ দেখিচা, আৰু যনে যনে তোমোলাকে ধন দি মুদৈৰ বস্তু কিনিচা । মুদৈবিলাকৰ পহাৰত অনেক বস্তু পোআ জাই, ধান, চাউল, মাটি মাহ, চেনি, লোন, সালখি, আদা, ডেজপাট, এই সকলো বেচে । আৰু এইবিলাক বস্তু সিহঁতৰ পহাৰত ৰাখে, আৰু জি কোনো আহে, সিবিলাকক জুখি বেচে হই, কিন্তু ধন নো পোআকৈ কাকো একো নি দিএ । জিবিলাকৰ পৰা ধন পাই, সিবিলাক দুখিয়া, বা চহকি, সকলোকে সন্মানে জুখি বেচে । দেখা, বিদ্যাই এনে এক পহাৰ কবিত্তে, তেঁও কিনি লোআ সকলো বস্তু আৰবিলাকক বেচে । আৰু সকলোকে আপোনাৰ পহাৰলৈ মাতে, বজা আৰু পুজা, ধনি আৰু দুখিয়া, এই সকলোকে মাতে; তেঁও কাকো আপোনাৰ পৰা নে খেদাই । আৰু কাৰো পৰা ধন পাবলৈ নো খোজে । কিয়নো তেঁওক মন দিলে, তেঁও আপুনাৰ সকলো বস্তু বিলাই দিএ, অধিক মন দিলে অধিক দিএ, অলপমান মন দিলে অলপ পোআ জাই । এই নিমিত্তে হে প্ৰিয় লৰাবিলাক, তোমোলাকে বিদ্যাত মন দিয়া, আৰু শ্রম কৰি আপোনাৰ আপোনাৰ পাঠ পৰী, তাত্তে তোমোলাকৰ কুলল হব, আৰু বিদ্যাই কি কি বস্তু বেচে, তাক কঁও সূনা । তাৰ পৰা নানা বিধ গিয়ান পোআ জাই ।

১ । ধৰম গিয়ান, অৰ্থাত পৰম ইহৰ কেনে, আৰু তেঁওৰ কৰম কেনে, জগত সুজা হোআ, মানুহবিলাকৰ পাপ পুণ্য কৰা, স্বৰগ বা নৰক কেনে, এই সকল গিয়ান দিএ ।

২ । নিতি গিয়ান, অৰ্থাত মানুহলৈ কেনে কৰম কৰিলে পৰম ইহৰ সন্তোষ হই ।

৩ । জোডিস বিদ্যা, অৰ্থাত সূৰ্ত, চন্দ্ৰ, গ্ৰহ, আৰু ভৰাবিলাকৰ বিলই ।

৪ । ভোগোল বিদ্যা, অৰ্থাত প্ৰিথিবি

ওপৰত থকা দেশ, সাগৰ, পৰ্বত, নদি, এই সকলৰ বিবৰন ।

৫ । পুৰনি ইতিহাস, অৰ্থাত আগৰ কালৰ বজা আৰু বাকী, আৰু নগৰ, এই সকলোএ জুখ কৰাৰ বিবৰন ।

৬ । পদাৰ্থ বিদ্যা, অৰ্থাত প্ৰিথিবিৰ থকা বস্তু, আৰু আকাশত থকা বস্তু, এইবিলাকৰ ইটে নিটে বেলেগ হোআৰ স্বভাৱ ।

৭ । অঙ্ক বিদ্যা, অৰ্থাত গণিৰ পৰা জি বস্তু সকল তাৰ গুন ।

৮ । পদ্যাবলি, অৰ্থাত পদ্য, পদ্যি, আৰু মাচবিলাকৰ বিবৰন ।

এই অলপমান গিয়ানৰ কথা তোমোলাকত কলো, আৰু জি মোদৈৰ কথা তোমোলাকে সুনিল, সেই ৰূপে গিয়ানৰ আৰ্হি তোমোলাকক দেখুআলো ।

এই হেতুকে তোমোলাকে গিয়ান বিচাৰিলে তোমোলাকৰ পৰম সুখ হব । কি সুখ তোমোলাকৰ হব, তাক কঁও, সূনা । জেতিয়া তোমোলাকৰ মনত গিয়ান বাৰ্হি জাই, জেতিয়া তোমোলাকৰ পাপ পুণ্য জানিব পাৰিবা । কোন জনে তোমোলাকৰ পাপ গুচাব পাৰে, তাক কঁও, সূনা; জি জনৰ কথা তোমোলাকে ধৰম সন্তোষ পৰিচা, সেই জনে তোমোলাক আৰু আমাৰ সকলোৰে পাপ গুচাব পাৰে, সেই জন কোন? তাক তোমোলাকে জানিচা নে? সেই জন জগতৰ পাপ গুচাইওতা, আমাৰ প্ৰভু ঈশু খ্ৰিষ্ট, জিহন দিওতা ইহৰ, তেঁও আমাৰ পাপ গুচাই স্বৰগত ঠাই দিব পাৰে, এনে জনক তোমোলাকে লোন কালে বিচাৰা, তেহে তোমোলাকৰ অতি সুখ হব । অ. চ. ক.

অনেক দেশৰ সন্বাদ ।

Journal of Events.

ডিচেম্বৰ ৩০ তাৰিখত মান দেশৰ দক্ষিণ ভোখৰ অৰ্ধাংশ পেগু প্ৰদেশক গৱৰ্ণৰ জেনৰল লৰ্ড চাহাবে দখল কৰি সদাই ইংৰাজিৰ কৰ-
তলিয়া হবলৈ আগুৱা দিলে। জি ভোখৰ এই
ৰূপে মান ৰজাৰ পৰা ললে, সি প্ৰাই ৩,-
০০০ বৰ্গমাইল মাটি; তাৰ মাজত এৰাবতি,
বাচিন, চিত্তাঙ্গ, এই তিনি খন নদি বৈ গৈছে।
ইয়াৰ মাজত অনেক ডাঙৰ নগৰো আছে,
বিলেস ৰাংগুন, বাচিন, পেগু, প্ৰোম, তাওকু,
ছেগাইন, বিলঙ্গ, মৰ্ত্তবান, এই সকলো আছে।
আৰু সেই প্ৰদেশৰ ওপৰতে কান্তান কেৰি
চাহাৰক কমিছ্যনৰ বাবে অধিকাৰ পাতিলে।

মান দেশৰ দক্ষিণ কালে ডকাইতৰ নিচিনা
মানৰ সেনাই দেশ ফুৰি ফুৰি বস্তু লুট কৰি
ঘৰত কুই দি গচ আদি কাটি পেলাই, আৰু
লৰা ভিয়োতা সকলোকে কাটি গোটেই খন
দেশ নষ্ট কৰে। সিহঁতক নিবাবন কৰিবৰ
নিমিত্তে মিয়াডচা নামে এজন কাৰেন গায়ে
৭০০ মানুহক গোটাই ডকাইতবোৰক জুখ
কৰি ৩৫ জনক ধৰি ৰাংগুনলৈ পঠালে।
সেই ডকাইতৰ ওপৰত দুই সেনাপতি আ-
চে, মিয়াডুন আৰু ঘেবান; মিয়াডুনৰ ৭,-
০০০ সেনা আছে; ঘেবানৰ ২,০০০।

জেনৰল গদৱিনৰ কৌজৰ দোআৰাই পেগু
নগৰ মানৰ পৰা আৰুও কাৰ্হি নিয়া হৈছে;
কিন্তু লগতে চিপাহি ২৬ জন পৰিল। পাচে
ডাক বাধিবৰ নিমিত্তে মেজৰ ছিল চাহাব
সেনাবিলাকে সৈতে ভাঙে থাকিল; কিন্তু
সিবিলাক ডাকৰ দেখি মানৰ ৭০০০ মান সে-
নাই সেই নগৰ বেৰি আৰুও জুখ ধৰিলে;
এবেলি জেনৰল ছিল চাহাবে সিহঁতক খেদা-
লে, কিন্তু ধাৰ গুলি ডাকৰ হোআত ৰাং-
গুনলৈ বাজা পঠাই উপকাৰ খুজিলে। তাতে
কমদোৰ চাহাবে ৬ খন ৰাঙ ধাৰে সৈতে
পঠাই দিলে, কিন্তু সেই ৰাঙবোৰ পেগু
নগৰৰ ওচৰ পালত ধাপ দি থকা অনেক
মানে অকস্মিতে সিবিলাকক গুলিয়াই ২৫ জন

মানুহক গুলিয়ালে, সিবিলাকৰ ৫ জনৰ মৰা
ন পাই মানৰ মূৰ কাটি নিলে; পাচে সেন-
বিলাকে উভতি আহিল। আহোঁতে কমদোৰ
চাহাবে পাঁচ আৰু ২০০ মানুহ ভাপ জাহা-
জে সৈতে জোআ দেখি সিবিলাকক বাজা
দিলে, পাচে সকলোএ একে লগে উভতি আ-
হিল। আৰু পেগুত থকা সকলোকে মানে
কাটি পেলালে, মানুহৰ মাজত এনে কোজা
কুই কৰি আছিল। পাচে জেনৰল গদৱিনে
১২ ডিচেম্বৰত ১৫০০ সেনা লগত লৈ আপুনি
পেগুৰ ফাললৈ গৈছিল; আৰু আন বাটে দি
কৰ্নল স্তৰ্ত চাহাবেকে আদি কৰি ১২০০ সেনা
সেনাপতি পঠালে।

পাচে বাজা আহিচে, পেগুৰ পৰা মেজৰ
ছিল চাহাবে মানক খেদালে, আৰু আন ঠাই-
তো কৰ্নল স্তৰ্ত চাহাবেও সিহঁতৰ এমখাক
পৰাজই কৰিলে।

প্ৰোম নগৰৰ পৰা ৩ ডিচেম্বৰলৈকে বাজা
আহিচে। এজন কন্দকৰ চাহাবে মানৰ কৌ-
ঠক চাবলৈ গৈ গচত উঠিলত মানে দেখি
ডাক বেৰি ধৰিলে; পাচে সেই চাহাব সিহঁ-
তৰ হাতত পৰি একো খোজা বস্তু নে পাই
অনেক লাভি খাই মৰিল।

বানৰচ বিকৰ্ণৰ সমাচাৰ পত্ৰত লিখিচে,
মনিপুৰৰ জি জি বৰ লোকে মানে সৈতে আ-
লচ কৰি কল্যানিৰ অহিতে ঘোহ পাতিলে, সি-
হঁতক জুখ কৰিবলৈ স্তৰ্ত চাহাবে চিলহটৰ
কেতবিলাক চিপাহি আৰু কুকি নগা কেত-
বিলাকক লগত লৈ ৭ দিনৰ বাট গৈ মনিপুৰ
নগৰ পালে। তাতে মনিপুৰৰ ৰজাই সাহ
পাই জহিয়াই সৈতে বন কৰিবলৈ জুখ ধৰি
সকলোকে পৰাজই কৰি খেদালে, আৰু যাই
জহিৰা দুজন গায়ক ধৰিলে।

ডিচেম্বৰ মাহৰ ২।৩ দিন জোআৰ পৰা
কামৰূপ জিলাৰ গুআহাটি নগৰকে আদি
কৰি সকলো গ্ৰামে গ্ৰামে বুৰা ভেকা লৰা
তিনিও বিধ মানুহৰ দিবে বাতিএ গল্প গোপা
কৰে, এই মান, আৰু চিপাহী, ভোট আৰু

কলিতা, এইবিলাকে বন কৰি আচাম দেশ লবলৈ আহি ওদাল গুৰিতে আছে, পুহৰ পূৰ্ণিমাৰ দিনা জুখ হব; এই বুলি বহু বহু মানুহ ভাগি জাবলৈ ইচা কৰিছে, আৰু কেতিবিলাক মানুহে অতি দুৰ্মূল্য কৰি নাও কিনি ঘাটত বান্ধি থৈছে, আৰু কোনোএ বস্ত্ৰ নিবৰ নিমিত্তে কুলি ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে ।

বৰ্তমান মাহৰ ৮ তাৰিখে বাতি গুআ-হাটি নগৰত থকা সিজুত বিচৰ চাহাবৰ বজাৰ পোনে এই বন হাবি আহিছে বুলি সুনি, বৰ ভই খাই থুবুলিয়া গাঁৱৰ মানুহবিলাকে লবাৰ পৰা বুৰালৈকে আৰু কাপৰ কানিৰ টোপোলা বান্ধি লৈ লৰা লৰিকৈ নাৱত ডবা দি ভটিয়াই গৈ উমানন্দৰ পোনে বালিতে বন । আৰু জাৰ নাও নাই কিয়া, সিহঁতে একো উপাই নে পাই পৰ্বতৰ মাজত সোমাই থাকিল । পাচে বাতি পুআ চাই একো নে দেখি বিন্ধাই মানি সেই ঠাইৰ পৰা আপোন ঘৰলৈ উভতি আহিল । পাচে সেই সময়ত বুৰি তিবোতা মানুহ এজনিয়ে সেই বাজা পাই এন্ধাৰত খহকৈ খোজ কাৰ্হোতে পিচলি পৰি কঁকালটি ভাগিল ।

জি ভোটীয়া লোকে বন কৰিবলৈ আহিছে, সিহঁতৰ এজন খেহ বা ভাতাৰ সেনাপতি আছে বুলি কই, আৰু গুআহাটিৰ পৰা সুনিচোঁ, সিবিলাকৰ সেনাবোৰ বৰ দিখল মানুহ, ৬ হাত ওখ, আৰু সিহঁতৰ গোটেই গা লোৰ জাখৰেৰে ঢকা হৈছে । কিন্তু সেই কথা সঁচা নে মিচা আমি কব নোআবোঁ; আৰু সেসত সুনিচোঁ, জি কৌজ আহিল, সিহঁতৰ মাজত মাউৰ লাগি কিছু মানুহ মৰিল, পাচে সকলোৰে ভই লাগি ভাগি গুচি গল ।

গত নৱেম্বৰ মাহৰ ৩০ দিনৰ মঙ্গল বাৰৰ বাতি পূৰ্ণিমা নিলা গুআহাটি নগৰত থকা বৰ কুকনৰ বৰ পুত্ৰৰ তিবোতাই আপোনাৰ মাক বাপেকত আৰু বামিত বেজাৰ পাই দুই বছৰিয়া সূন্দৰ লৰা এটি এৰি উক্ত নগৰ নিবানি এজন মচলমানৰ ঘৰ সোমাই উভ

খনতে মচলমানৰ ভাত খালে । আৰু লগত দুই জনি বান্ধি গৈগচিল, সেই বান্ধিএ ভাত নে খাও বোলাত বলোৰে ধৰি নি ভাত খুআলে । সেই বিসয়ে লগত নিয়া বামিএকৰ বস্ত্ৰ অৰ্ধাভ অলঙ্কাৰ আৰু মানুহ তিনি জনৰ ৬,০০০ চই হেজাৰ মান ৰূপৰ কৌজদাৰিত গোচৰ কৰিছে । পাচে জি হই, সন্থাদ লিখিল ।

ডিচেম্বৰ ২ তাৰিখে কামৰূপ জিলাৰ অন্তৰ্গত কহৰা মৌজাত চাৰি জন চাহাব খাৰ্কা-তে বাতি এটা বৰ সাহিজাল বাঘ পৰ্বতৰ পৰা আহি কাপৰৰ ঘৰৰ ওচৰে দি গৈ গাঁৱৰ এটা মানুহ বাহিৰলৈ ওলোআত ভাক, ধৰি পৰ্বতলৈ নিলে । পাচে বাতি পুআ ভাৰ তিবো তাই মোৰ বামি কলৈ গল, কি হল, এনে ভাৰি বিজাকুল হৈ বিচাৰি বিচাৰি, পাচে এজোপা গচৰ তলত ভাৰ কাপৰ ভেজোৱে বজা হোআ পালে । পাচে চাহাবে স বিচাৰিবলৈ হাতি পঠালে, তাতে বাঘে মানুহ টনাৰ চিনে দি গৈ নদিৰ পাৰ হৈ জতে বাঘে মানুহ সুমালে, তাতে হাবিত তেজ লগা দেখিলে ।

ডিচেম্বৰ মাহৰ ৭ তাৰিখে উত্তৰ গুআ-হাটিৰ বজা দুআৰ নামে এখন গাঁৱত আন্দাজ ২।১০ হণ্টাৰ সময়ত অকস্মিতে জুই লাগি ১২।১৩ টা মান ঘৰ পোৰাত সেই ঘৰ-বিলাকৰ মাজত ৮।২ টা মান বৰ পেৰা অনেক বস্ত্ৰএ সৈতে উলিয়াৰ নোআবাত হানি হল; কিন্তু পুতি পেৰাতে আন্দাজ ৩০০।৪০০ টকাৰ বস্ত্ৰ, অলঙ্কাৰ আদি সৈতে নষ্ট হোআত সেই লোক সকলে হাহাকাহ কৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে ।

বাঘে বৰাই লগে চৰে,

লগ পালে কেৱে নেৰে ।

ইয়াৰ অৰ্থ এই । পৰম ইবৰে মহ, বাঘ, ভাজুক, সাপ, ঢোলা, আদি কৰি ভালেমান হিংসা কৰা জন্তুবিলাকক সুজিলে, সিহঁতক যদি দুখ দিএ, অৱশ্যে দুখৰ প্ৰতিকূল পাব, কিন্তু আশৈশ্ব হিংসা ন কৰিলে, সিহঁতৰ পৰা প্ৰাই কেতিয়াও হিংসা কৰা ন হব ।

কৃষ্ণ আৰু ইল্লগুৰ মাজত নাগৰৰ পানিৰ তলে ইলেক্ট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ জন্ত্ৰেৰে জি ডাক অলপমান জোআতে গুনা চিগি গল, তাক নকৈ আওতাই ভাল কৰি এতিয়া তাৰে ডাক চলাইচে।

আমেৰিকা দেশৰ প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি দানিএল ওএবল্টৰ চাহাৰ ২৪ অক্টোবৰত আপোনাৰ ঘৰত মৃত্যু হল।

২ নৱেম্বৰ তাৰিখত লণ্ডন নগৰত পছ গৰালৰ বখিয়াই কটিকা খাই প্ৰায়ে বলিয়া হৈ ফেঁটি গোম সাপে সৈতে ধেমালি কৰোঁতে সাপে ফেঁট ভুলি তাৰ নাকতে খোঁট মাৰিলে। ডালেমান ভেজ বৈ গৈ মানুহো মৰিল।

লিৰপুল নগৰৰ এজন বৰ লোকৰ নাক চিগিলত পাচে এদিন মগনিয়াৰ এজনি বুৰি ভিৰোতাই বুলিলে, হে দেও, আপোনাৰ চকু ইয়াৰে বখা কৰোক; এই দৰে দুই তিনি বাৰ কোআত তেঁও বেজাৰ পাই সুখিলে, কি কাৰনে এই দৰে কৈচ? মোৰ চকু ডালে আছে, গুচিবৰ একো সপ্নসই নাই। তাতে তাই বুলিলে, তেও জদি গুচে, বিত চকু খবৰ চাই নাই।

নুয়ৰ্ক নগৰত মহা দৰ্শনৰ এটা আৰ্চিৰ ৮ কুনিয়া ঘৰ সাজিবলৈ উপাই কৰিচে। প্ৰথম মেই তাৰিখত ঘৰ তৈয়াৰি কৰি এটাৰ বুলি কৈচে। তাৰ মাজ ভোখৰ সুৰনিয়া ৬৭ হাত বহলে হব; ওখই ২২ হাত; তাৰ ওপৰ ভোখৰ পেৰেক্ৰনিৰ নিচিনা চাই চৈজিয়া গুন মাৰিৰ দৰে; চৈজে পতি দিখলে ২২ হাত। সেই ঘৰ ৩১ পুৰা মাটি ঢাকিব।

মার্গৰেট নামে এখন জাহাজ নাগৰত জাঁওতে এটা খৰগিয়া মাচে তাক লগ পাই তিমি মাচ বা আন সৰু জেন বুজি, তাক বৰকৈ গৈ খোচাত তাৰ খৰগ কাঠৰ ভিতৰত এবগত সোমাই চিগি বল, তেও সি খুঁচি খুঁচি থাকি জুখ নেৰিলে। সেই জাহাজ বাতিবৰ নিমিতে বহাই নগৰলৈ আনিলে।

১৮৪৮ সঁকত চান ক্ৰাফ্ৰিঙ্কো নগৰত খেহ লোকৰ মতা মাইকি এহাল মাখোন আছিল;

১৮৪৯ সঁকত ৮০০ মুনিহ ২ জনি ভিৰোতা; ১৮৫০ সঁকত মুনিহ ৪০০০ মান, ভিৰোতা ৭ জনি; ১৮৫১ সঁকত ৭,৫০০ মুনিহ আছিল; ১৮৫২ সঁকৰ আগষ্ট মাহত ২৭,০৫৮ মুনিহ আৰু ২০ জনি ভিৰোতা আছিল; এই দৰে বচৰে বচৰে ক্ৰমে গৈ থাকে।

সক্ৰৰপি গুনাৰাচ্ছা,
দোবাৰাচ্ছা গুৰোৰপি;

অৰ্থাত গুৰোৰো দোম কব, আৰু সক্ৰোৰো গুন কব।

কেবকআৰি, অৰ্থাত কাগুনৰ পঞ্জিকা।

Almanac for February, A. D. 1853. Sol. Sec 1774,

কেবকআৰি	কাগুন			কেবকআৰি			কাগুন		
	মাহ	বাৰ	তিথি	দিনমান	কেবকআৰি	কাগুন	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	২০	০	২০	১০৪৮	১৫	৫	০	৭	১১১৭
২	২১	৪	২৪	১০৪৯	১৬	৬	৪	৮	১১১৮
৩	২২	৫	২৫	১০৫০	১৭	৭	৫	৯	১১১৯
৪	২৩	৬	২৬	১০৫১	১৮	৮	৬	১০	১১২০
৫	২৪	৭	২৭	১০৫২	১৯	৯	৭	১১	১১২১
৬	২৫	১	২৮	১০৫৩	২০	১০	১	১২	১১২২
৭	২৬	২	২৯	১০৫৪	২১	১১	২	১৩	১১২৩
৮	২৭	৩	৩০	১০৫৫	২২	১২	৩	১৪	১১২৪
৯	২৮	৪	৩১	১০৫৬	২৩	১৩	৪	১৫	১১২৫
১০	২৯	৫	২	১০৫৭	২৪	১৪	৫	১৬	১১২৬
১১	১	৬	৩	১০৫৮	২৫	১৫	৬	১৭	১১২৭
১২	২	৭	৪	১০৫৯	২৬	১৬	৭	১৮	১১২৮
১৩	৩	১	৫	১০৬০	২৭	১৭	১	১৯	১১২৯
১৪	৪	২	৬	১০৬১	২৮	১৮	২	২০	১১৩০

এই অকনোদই গিয়ান তত্তাৰ ছোণ্ নিহলাগৰৰ আ-
মেৰিকান বাণ্ডিষ্ট দিয়ান চাপাখানাতে চাপা কৰা হৈ-
চে। আদিত দিলে বচৰত নাম এটকা, বচৰৰ যুৰত
দিলে ১১ চমহা।

THE ORUNDOO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Assam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.

অৰক্ষনোদয়

৮ বচৰ।

বোং সিবসাগৰ, জানুআৰি, ১৮৫৩।

নম্বৰ ১।

VOL. VIII.

SIBSAGOR JANUARY, 1853.

NO. 1.

নটৈ লোআ পেগু দেশ।

The new Possessions in Burmah.

কম্পানিএ লোআ পেগু অতি পুৰনি দেশ, আগেয়ে বৰ পৰাক্ৰমি আছিল। সিবিলাক মানৰ পৰা বেলেগ জাতি, আৰু ভাষাও বেলেগ। তাৰ পূবে স্যাম দেশ, পচিমে মগ, উত্তৰে মান, দখিনে হিন্দু সাগৰ। ১৭৫৭ সঁকত আলমপৰা নামে পৰাক্ৰমি এজন মান বজাই সেই দেশক আক্ৰমণ কৰি ৰাজ থানি পেগু

নগৰক বঁট কৰিলে। সেই নগৰৰ নিবাসি লোক ১,৫০,০০০ মানুহ আছিল। সেই নগৰ দু ভাগ আছিল; পুৰনি ভাগত বজাৰ আদি খেৰ টকৌ পাভেৰে চোআ ঘৰ আছিল, জি ভাগ নতুন নগৰ বোলে, তাত বজা আৰু মন্দি লোকৰ ঘৰ।

তাৰ চাৰিও কালে মিলৰ গৰ আৰু খাইৰ আছিল। মানুহে পাৰ হুৰ বোআবাকৈ সেই খাইৰত ঘৰিয়াল পোহে। আৰু তাৰ পাচ এখন

Picture of a Burmah Kyaung or Monastery.

সিলৰ দুআৰ আছিল; দুআৰৰ ওচৰত সোনেৰে বহুতো অঙ্গ দলবিলাকত অনেক বখিয়া থাকে। নতুন নগৰৰ মাজ ভোখৰত বজাৰ ঘৰ অতি সুন্দৰ ৰূপে সজা হৈছিল। আৰু জেতিয়া আলমপৰাই নগৰ খন নষ্ট কৰিলে, ভেড়িয়া মন্দিৰবিলাকক বাখিলে; সেই মন্দিৰৰ মাজত উতমটক যেমাদু বোলে; এতিয়াও ন ভগাকৈ ভেমেই আছে। পোৰোহিতে বোলে, সি ২০০০ বছৰৰ পুৰনি। সেই মঠ দুখাপ দেলানৰ ওপৰত সজা হৈছে; মঠ গোটা, ফোকোলা ন হই। তলৰ দেলান দিখে পঞ্চালিএ ৯২৭ হাত বহল, তাৰ ওখ ৭ হাত। দুতিয় দেলান ৪৫৬ হাত বহল; তাৰ ওখ ১৪ হাত। মঠ হলে ৮ কুনিয়া, গুৰিৰ মেৰ ৮৬৪ হাত। আটাইৰে ওপৰত এখান সোনৰ চত্ৰ, তাৰ মেৰ ৩৭ হাত, মাটিৰ পৰা ২৪০ হাত ওখ। চত্ৰৰ ভলত জি অনেক ঘণ্টা অৰা হৈছে, সি

মুৰত কলহ লোআ মান ডিবোডাৰ নকশা।

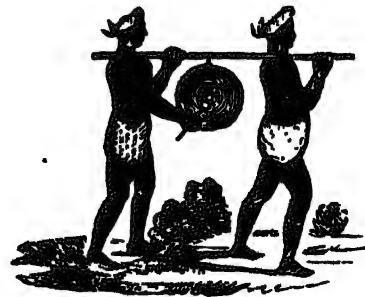
বান্দুৰ দোআৰাই বাজি থাকে। দেলানৰ চাৰি চুকত ভাঙ্গৰ মঠৰ নকচাৰে চাইটা লক মঠ আছে। জখলাৰ চাৰিও কালে বোধৰ মূৰ্তি অসংখ্য আছে।

প্ৰাই সকলো পক্ষি দুআৰৰ দুই কালে সিহঁতে দুআৰিৰ নিচিনা বাখ্যাসৰ মূৰ্তি সাজি থই, সেই মূৰ্তিৰ নকচা ইয়াত লিখা আছে।

সি পিটিত সত্ৰৰ উদাহিন থকা নাম ঘৰ লিখা আছে; ওপৰত সুন্দৰ ৰূপে কাঠত মূৰ্তি কাটি লগাই দিএ। চাৰিও পোনে সিদ্ধ কলচি আদিৰে সজা হৈছে।

আগা দিবৰ নিমিত্তে অধিকাৰে আলি বাটত কাঁহ মাৰিবলৈ মানুহক পঠাই দিএ। আমি এবেলি প্ৰোম নগৰত সাত্ৰ বিলাই দিওতে কোনো মানুহে জেন তাক ন লই, সেই আগা নগৰৰ গৰাকিএ কাঁহ বজাৰ দোআৰাই নিবানিৰ মাজত চলালে। পাচে উভতি আহোঁতে এটা মানুহে সাত্ৰ দাৰে ভোখৰ ভোখৰকৈ কাটি বাটত পেলাই থোআ আমি দেখিলোঁ।

পেগু দেশৰ লোকে এতিয়া মানৰ হাত সাৰি ৰব সন্তোষ পাই, কম্পানিটলৈ প্ৰাই সকলোৰে ইচা আছে।

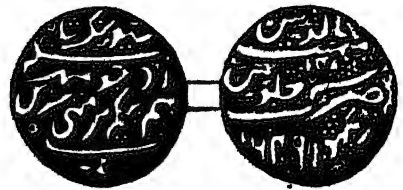
বঙ্গপুৰ নগৰৰ বৰ্ণন ।

Poetical Description of Rongpur.

সবাবো আগন্ত মই কৰোঁ নিবেদন,
নিন্দা ন কৰিবো সূনি মোহোৰ বচন;
মন দিয়া সূনা সবে বচন আমাৰ,
বঙ্গপুৰ নগৰ কথা কৰিবো প্ৰচাৰ ।
ওপৰৰ পৰা আহি আচাম নিপৰব,
সি সবেও ভাল মতে সাজিলন্ত ঘৰ;
বঙ্গপুৰ নামে আছে নগৰ বিচখান,
জাত পুজাগনে খানি পাইচে বহু ধন ।
কি কৰিবো আমি সবে তাহাৰ বৰ্ণন,
বৰ বৰ পকি ঘৰ কৰিলে নিৰ্মান;
বজাৰ নিবাস ঘৰ অতি বিচখান,
তাহাৰ ভিতৰে সূনি মেঘৰ গৰ্জন ।
তলা তল ঘৰ নিতৌ অতি ভয়ঙ্কৰ
দেখিলে মাজকে মন মোহাই নবৰ;
তাহাৰ ভিতৰে দেখি বৰ অক্ৰিয়াৰি,
পসিলে তাহাত জানা ওলাব বোআৰি ।
এতিয়া হৈলন্ত তাত বহুত জংঘল,
তথাপিভো চালে চকু কৰে জল মল ।
আৰু এক গোটা আছে বঙ্গ ঘৰ নামে
তাত বঙ্গ কৰে পাজ মন্ত্ৰি বজা সমে;
তাৰ মাজে কোঠা কোঠা দেখিতে সুন্দৰ,
সি কাৰনে তাৰ নাম বোলে বঙ্গ ঘৰ ।
এক গোটা দল আছে দেখিতে সুন্দৰ,
দূৰ হন্তে দেখি তাক অতি ভয়ঙ্কৰ;

তাহাৰ ৰূপৰ আৰু নাহিকে উপমা,
বজা সমনিতে তাত খেলই কাকুআ ।
আৰু পকি ঘৰ দল আচই জডেক,
আমি মুখে তাৰ কথা কহিবো কডেক ।
আচাম বজাই তাক নগৰ বোলই,
সি সবক ইংৰাজিএ জিলা নাম কই ।

আৰু কিচু কহোঁ মই জিলা বিবৰন,
অল্প মন দিয়া সূনা তাহাৰ বৰ্ণন ।
তথাতে আচই এক দল বিচখান,
দূৰ হৈতে দেখি জেন পৰ্বত সমান ।
এক সত হন্ত মানে উস্তুত হুই,
সোনাৰ কলচি এক ওপৰে আচই;
এক পুহৰৰ পৰা তাক দেখা জাই,
জল মল কৰি নিতৌ কলচি জলই ।
সিৰ নামে এক মূৰ্তি তাহাৰ ভিতৰে,
ব্ৰাহ্মন সকলে তাত নিতে পূজা কৰে ।
তাহাৰ বাৰত মূৰ্তি আচই বিস্তৰ,
হাত ভৰি নাক কান দেখিতে সুন্দৰ ।
তাৰ পূবে আছে এক বিষ্ণুৰ মন্দিৰ,
পশ্চিমতো দেবি দল দেখিতে সুন্দৰ ।
পুণ্ডুৰি আচই তাত বিস্তৰ বহল,
তাহাৰ চাৰিও পাৰে সাজে বহু ঘৰ ।
তাৰ মাজে বাজ হংস বহুত চৰই,
দেখিলে সবাবো মনে সন্তোষ মিলই ।
পূবৰ পাৰত তাৰ পল্টন আচই,
দখিনে পশ্চিমে চাহাবানে ঘৰ লই;
সি সব ঘৰক জিতৌ কৰিলে নিৰ্মান,
বৰ বুধিমন্ত নিতৌ ইংৰাজি সমান ।
খেলন্ত চেটিয়া মই আহোম কুলত
সন্তোষে বসতি কৰোঁ নিরলাগৰত;
মই অল্প মতি দোষ কৰিও মৰ্শন,
দয়াৰায়ে পদ ৰচি কৰোঁ নিবেদন ।

Coin of Queen Pramothawari, A. D. 1757.

পাৰ্চি বজা আৰু বন্দী ।

The King of Perla and his Slave.

ফ্ৰিয়া দেশৰ কেন্দ্ৰিক নামে পাচত স্বৰ্গি হোআ বজাই এক দিনত টেকেলা মাতিবলৈ ঘণ্টা মাৰিলে; সি অহা নাই দেখি দুআৰ আপুনি মেলি টেকেলা সজাতে সুই থকা পালে। তাতে বজা বেজাৰ পাই, জগাৰ খোজাতে এটা বুৰিওয়া পত্ৰ তাৰ জোলোজাত দেখি, তাতে জি লিখা আছে, তাক চাবলৈ উচাহ মন হৈ উলিয়াই পাইলৈ। সেই পত্ৰত এনে কথা বুজাইছে, আপোনাৰ মাকলৈ খাটনি ধন এক ভাগ পঠালত তাই বৰ উপকাৰ জেন জানি ইয়াকে জনাবলৈ আৰু পৰম ইশ্বৰে পুত্ৰক আপোনাৰ মাকলৈ জি মৰম কৰিলে, তাৰ প্ৰতিফল আলিৰ্বাদ ৰূপে জেন দিব, এনে প্ৰাৰ্থনা পুত্ৰলৈ জনাবলৈ পত্ৰ লিখি পঠালে। তাতে বজা বৰ সন্তুষ্ট হৈ মনে মনে ভিতৰলৈ গৈ এক স টকা মান ধন আনি পত্ৰত খাম মাৰি জোলোজাত উভোতাই থলে; পাচে গুটি আহি দুআৰ জপাই ঘণ্টা আৰি টানকৈ মাৰিলে। তাতে টেকেলাই সাৰ পাই দুআৰ মেলি ভিতৰলৈ গৈ বজাৰ আগত থিয় হৈ থাকিল; তাতে বজা মাত লগাই কলে, তই টোপনিতে আচিলি। এনে কথা সুনি সি ভই কৰি বিয়াকুল হৈ আসোআহ কৰ খোজাতে অকস্মিতে হাত জোলোজাত সুমুআই ধন উলিয়ালে। তাতে বৰ বিস্ময় মানি ভয়েৰে কলা হৈ বজালৈ চকু খিৰকৈ চাই থাকি এটা কথা কবৰ সক্তি নাই কিয়ত বৰকৈ ক্ৰন্দন কৰিলে। বজাই বোলে, তোৰ কি হল, কেলেই কান্দিচ? টেকেলাই বজাৰ ভৰিত আপোনাৰ পেলাই বোলে, হাঁই হাঁই, মোৰ প্ৰভু, কোনোবাই মোক বিনাস কৰিব খোজে। এই ধন কৰ পৰা হল, বা মোৰ জোলোজাত কোনে থলে, মই কব নোআবোঁ। বজাই উত্তৰ দি কলে, জি পৰম ইশ্বৰে দান কৰিছে, তাকে লগোনতে দিছে; এই ধন তোৰ মাৰলৈ পঠাবি; আৰু ভাইক মোৰ নামেৰে নমস্কাৰ কৰি বুলিবি, জিবত মৰমলৈকে তাই আৰু ডোক দুয়োকে মই প্ৰতিপালন কৰিম; এই কথা তোৰ মাৰলৈ পঠাবি।

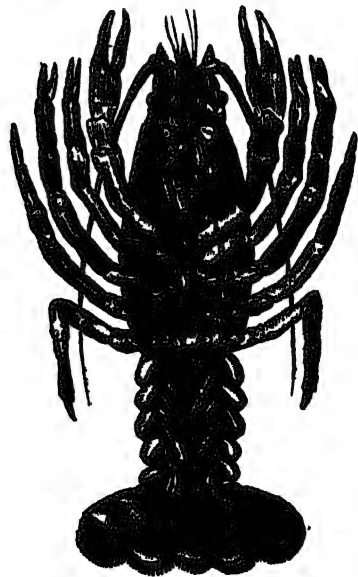
এটা কপৌ আৰু মৌ মাখি।

Fable of the Dove and Bee

এটা মৌ মাখি অতি গিয়াহেৰে তত নাই কিয়াকৈ এখান নৈৰ পানি খাবলৈ গৈ পানিৰ মাজতে পৰিলে; আৰু পানিৰ বৰ সোঁত আছিল, সেই নৈৰ সোঁততে উটি গল। ইতি মধ্যে এটা কপৌ চৰায়ে মৌ মাখিকে আপদত পৰা দেখি, নৈৰ কোষৰতে এজোপা গচ আছিল, তাৰ ডাল পানিলৈ নমাই দিলে, সেই ডাল গাভ লগাতে মৌ মাখিএ সেই কপৌ চৰাইৰ দোআৰাই প্ৰান ৰখা পালে। কিছু মান দিনৰ পাচতে কপৌ চৰাই এটা বিয়াধৰ জালতে পৰিল, আৰু বিয়াধে জাল জৰি টানিচে, এনে কালতে মৌ মাখিএ দেখিলে, তাক ৰখা কপৌ আপদত পৰি আছে; তাতে ভেতিখনে বিয়াধক হলেৰে বিছিলে। বিয়াধে হলে কুটাতে তাৰ বিলে বৰ গিৰা পাই, জাল জৰি এৰি দিলে, আৰু কপৌএ ৰখা পালে।

ইয়াৰ অৰ্থ এই।

পৰৰ উপকাৰ কৰাত আপোনাৰ কুসল সঁচা হই; এতেকে লব্ধ বৰ সবাৰে জাৰ জি কৰিলে হিত হই, সেই মতে উপকাৰ কৰা মনুষ্যৰ আৱশ্যক।

তিথৰ জাত্ৰা ।

Wanderings of a Pilgrim—Concluded.

১ আখ্যা ।

ষাৰিকাৰ বিবৰন ।

পৰাৰ ।

সাগৰ মাজত ভিৰ্ৰ আচলু ষাৰিকা,
ক্ৰিষ্ণ মূৰ্তি সমে তাত লগত বাধিকা;
মহা ভাৰতত তাৰ আচই কাহিনি,
ক্ৰিডিলত ক্ৰিষ্ণে লৈই সোলে ন গোপিনি,
সত্য ভ্ৰামা আদি কৰি ক্ৰিষ্ণৰ বসনি
বসুদেৱ পিতা আৰু দৈৱকি জননি ।
অলঙ্কাৰ কথা সব ন হৈ সত্য বানি,
সাধ্যাতে দেখিলোঁ মই নয়নে আপুনি ।
পূৰ্ব কালে এই কথা লিখে সুনিগন,
মই'জি দেখিলোঁ তাৰ সূনা বিবৰন ।
ইটাৰে সাজিচে গৰ অতি বিচক্ৰন,
নগৰে কৰিচে তাৰ মেধোঁতে সোডন ।
জাহাজত চৰি জাই লোক নানা বৰ্ণ,
মন্দিৰ ওপাৰে দেখি কলচি সুবৰ্ণ ।
নানা বাদ্য বাই তাত অতি চমতকাৰ,
তাক সুনি সজ্জা লাগে সন্যাসি সবাৰ ।
দিৰ্ঘ কোট মাথে জঁট সন্যাসি বামাত
হেজাৰে হেজাৰে জাই লোক অসংখ্যাত ।
মহা বজ্জৈ গৈই প্ৰবেশিলোঁ নগৰত
সেই বেলা কুণ্ড বানি হলুহি উপগত,
বহুসত ত্ৰিচ মান আন্দাজে হোৱাই,
মুখে বাম নাম নিতো সততে স্বৰাই ।
নাৰি হই তাৰা সব জাতিত বৈষ্ণৱ,
গলত কাঠৰ মালা, মুখে কৰে স্তৱ;
গোবিন্দ গোপাল বাম ত্ৰি মধু সুদন
নৱছন স্যাম ৰূপ দৈৱকি নন্দন;
ই। ক্ৰিষ্ণ কমলাকান্ত অগতিৰ গতি,
মদন মোহন কাৰু সত্য ভ্ৰামা পতি ।
এহি সব নাম লৈ তাকে মনে মন,
কপটি কপটি কৰে লাভৰ কাৰন ।
ত্ৰিন্দাবনে জেই ৰূপে কৰে বেৱহাৰ,
সেহি মতে ইখানতো চৰিজ সবাৰ ।
ইলিগা ইলিগা আহি কৰে প্ৰবোধন,
মৌসাই মৌসাই বুলি নমো নাৰায়ন ।

অনন্তৰে সব কথা কৰিলে জিগ্যান,
কৈব পৰা আহি আচা, কোন ধানে হান!
নিজ বিবৰন কথা সোধে ইলি ইলি,
ধনৰ আনাতে মধু বচনে আৱানি ।
চই টকা মাত্ৰ দিলে কৰাবো দৰ্শন,
বাহুত দিয়াবো চাৰ অতি সুসুন্দন ।
তিৰ্হত জানিবা এহি সব মহা ধৰ্ম,
বৈকুণ্ঠক জোআ জদি কৰা এহি কৰ্ম ।
সুনি এনে বাক্য মোৰ অশ্লিল বিআই,
তিৰ্হ ধানে আহিবৰ এহি ফল হই ।
জেই মতে দেখি আচোঁ, সূনা বিবৰন,
মনত অহিলে হই'লিল কম্পন ।
তিনি ধানে তিনি অগ্নি কুণ্ড আচে জালি,
তাহাৰ ওচৰে জত পচিমা বজ্জালি,
সোনাৰ মোহৰ এক অগ্নিত জলাই
জাজিৰ বাহুত দিএ তাহাক লগাই;
পাঁচ কিবা নৱ নতু ৰাদন মাখোন
তাত পাৰে বহি টুতা ন হৈ সৰ্বাধ্যন ।
এহি মতে জাজিগন কৰে বগ্ৰ দক্ষ,
তাক দেখি মনে ভই লাগিল প্ৰবন্ধ ।
ভৱত মৰিল কঁপে তথাপি নেবই,
এহি মতে এখা পোৰা বলৈৰে কৰই ।
হাতে পাৰে জৰিএৰে বাক্ত টান কৰি,
আৰু চাৰি পাঁচ চাৰ দিএ নিম্বে ধৰি ।
তাহাৰ তাপত সবে কৰে চট কট,
তথাগিতো নেৰে চাৰ দিএ পটা পট ।
নিম্বাল নিবোধ হৈই বৰ দুখ পাই,
কেৱে বোলে, বাপ মোৰ প্ৰান মৰি জাই
মিনতি বচন বোলে এবাৰ হেতুৰে,
মহা ক্ৰোধে চাপাদাৰে মুখে লাটি মাৰে,
ক্ৰন্দন কৰিলে গালে মুখে মাৰে চৰ,
অগ্নিৰ তাপত গাৱ কৰে ধৰ কৰ ।
আখা পোৰা কৰি ভাসৱাক দিএ এবি,
মৰিলোঁ বুলি পৰই মাটিত ৰাগৰি,
মহা দুখে ফুৰে সবে নিম্বাল কুকাৰি,
তাক দেখি ভৱে মোৰ প্ৰান গৈল উৰি ।
এহি মতে মনে গুনি কৰিলোঁহো সাৰ,
আখা পোৰা হলে ন এণ্ডিৰ পাপ ভাৰ;
মিচাতে ভাবনা কৰি ইখানে আহিলোঁ,

বাহুত এহি কাৰনে চাৰ ন লগালোঁ ।
 ত্ৰি হেতুক চাৰ লগে বৰ দুখ হ'ব,
 স্বিকাৰ কৰিলে মোক কদাচো নেৰিব ।
 এহি হেতু সেই কাৰ্জ কৰিলোঁ বিমুখ,
 চাৰ লোআ সন্ধ্যাসিৰ দেখি বহু দুখ ।
 কাৰো ঘাৰে লাগে পোক গেলি পটি জাই,
 পাপ খেমা হওক চাৰি এহি কল পাই;
 ঘাৰৰ দুৰ্গন্ধে তাক কেৱে নেদে ধান,
 সেহি জন নজে কোনো ন কই কখন ।
 নোআৰে মাগিব ভিখ্যা ত্ৰিহৰুৰ ঘৰে,
 ভিখ্যা দিব চাৰি তাক দুৰ দুৰ কৰে ।
 আহাৰৰ হেতু তাৰ সবিল সুকাই,
 সেহি ধান এৰি অন্য দেশে গুচি জাই,
 অনাহাৰে ভালদ্বাৰ প্ৰান মৰি জাই,
 সগুনে স্ৰিগালে ভালদ্বাৰ মাংস খাই ।
 এহি ৰূপে হিন্দু লোকে কৰে জত সুম,
 অল্প মাত্ৰ লিখি আচোঁ ভালাত অচম ।
 দুলবি ।

দেখি এহি বিত্তি চিন্তা ঠৈল অতি
 বাহুত নি দিলোঁ চাপ,
 এনে জাজি দুখে বাক্য নাহি মুখে
 মনত জন্মে সন্তাপ ।
 বুজি বহুগন ধৰ্ম সৰ্বধান
 কৰাহা তাৰ বিচাৰ,
 তাজি বহু ধন জাচি নিজ প্ৰান
 ভিৰ্ষ খানে এহি সাৰ ।
 হাই, হাই, হাই, এনে অভিপ্ৰাই
 মিচাতে মনৰ ভ্ৰান্তি,
 আচোক ভৰিব, নবকে পৰিব,
 পাপৰো ন হ'ব সান্তি ।
 অন বহু জত দি আচে লাখ্যাত
 ইহৰে কৰি পালন,
 এহি অভিপ্ৰাই সূনা বহু ভাই,
 ইহৰতে ভজা মন ।
 চাউল, চেনি, কলা, কিয়া কুল মালা,
 আৰু দখি বহু হই,
 ইহৰ দুৰ্য্যত হোৱা জগ্য জত
 ইহৰে তাক নে চাই ।
 নহিলৰ দুখ অসেল বিসেল,
 জাহাৰো ন হই ইহ,

মনুস্যৰ মন হলে পালটন
 ভাতেহে ইহৰ ডুই ।
 আৰু বাৰ সুন, মোৰ নিবেদন,
 বিনই কৰা গ্ৰহন,
 এৰি পাপ মতি বিদ্বানতে মতি
 যিচু চৰনে দি মন ।
 তেঁও আত্মা ৰূপি জগতে বিয়াপি
 আচে অন্তৰ্জামি হৈই,
 জেনুআ উচিত ভাই সেই মত
 ভজিও বিদ্বানি হৈই ।
 সৰ্ব ধান মাজে যিচু খ্ৰিষ্ট বাজে
 আত পৰে নাহি কোম,
 আত্মা ৰূপ ভেসি তেঁৱে থাকে দেখি
 নিত্যানন্দ নিৰঞ্জন ।
 কাৰ বাক্য মনে প্ৰভুৰ চৰনে
 মহা প্ৰেম তক্তি ভাৱে,
 যিচুত ভজিলে, মন পালটালে,
 অনায়াসে মুক্তি পালে ।
 যিচু দায়ামই নিস্তাৰ কৰই
 দোৰ্ছোৰ পাপক জিনি,
 তেঁওত বিশ্বাস কৰা অহনিস
 বুজিয়া সাজ্জৰ বানি ।
 নাহি অন্য আৰ পাপৰ উধাৰ
 আমাক কৰিব জান,
 পাপি লোক হেতু জগতৰ সেহু
 প্ৰভু যিচু দিলে প্ৰান ।
 জানৰ উপাই চিন্তি সৰ্বদাই,
 কৰিলা স্বৰ্গে গমন,
 সত্য কথা এই জানিবা নিচই,
 সাজ্জৰ এহি বচন ।
 নিত্যক পাঁচিলা এই আগ্যা দিলা,
 সৰ্ব দেশে চলি জাৰা,
 সকলো প্ৰানিত সূত বাজা জত
 বহু ভাৱে বুজাইবা;
 ভাতে জেই জন পালটাই মন,
 মোহোত কৰে বিদ্বান,
 অনন্ত জিৱন পাব সেহি জন,
 অখই সুখত বাস ।
 ওহে প্ৰিয় গন সূনা নিবেদন
 পৰকাশে বখ্যা হেতু,

হেই সচেতন কবিও গ্ৰন্থন,
বিশ্বাসেৰে বান্ধা সেতু ।

১০ আখ্যা ।

কালি ঘাটৰ বিবৰন ।
পদ ।

পূৰ্বে লিখা তিৰ্থ ভূমি সকল
সুম মাজ পালোঁ নাহিকে ফল,
ব্ৰেখাতে ফুৰিলোঁ দুখিত অতি
সুনি কালি ঘাট পাইলোঁ ত্ৰিধি;
বুলিলে মোহোক এক সন্যাসি,
মন্ত্ৰ পৰ্হাছি কালি ঘাটে আসি,
ধণ্ডন কৰিব সকলো পাপ,
মনৰো গুচিব সৰ্ব মন্ত্ৰাপ ।
জানিবা মনে সেহি মহা তিৰ্থ,
নাম অতি থিয়াত কালিৰ ঘাট,
পতিত ভাষা নতি পদাঙ্কল,
ভাতে কালি মূৰ্তি ভৈৰৱ নকুল ।
কলি কালে কালি আচে চেতন,
মনৰ বাঞ্ছা কৰই সাধন ।
এহি বাক্য সুনি প্ৰফুল মন,
মিডুয়া দেসে জেন পুনৰ জিৱন ।
আনন্দে চলিলোঁ কালি দৰ্শন,
সদা কালি নাম মুখে বচন,
উঠোতে বহোতে সততে কালি,
জেন মধু লোতে গোন্ধৰে অলি ।
পথে পথে, সুনি কালি মহাত্মা,
জানিলোঁ ভৰিব মোহোৰ আত্মা ।
অতি লিখে আহি সেই নগৰে,
উপস্থিত হলোঁ কালিৰ পূৰে;
বিধি মতে ভাৰ সেৱা কৰিলোঁ,
কষ্ট মাজ মোৰ কিছু নে পালোঁ ।
এই হেতু তাক ন কৰোঁ বৰ্ণন,
মিনতি কৰোঁ, সূনা বহুগন,
এনে মিচা ধৰ্মে সব বিকল,
বু গুচে মনৰো পাপৰ মল,
কিন্তু ধেনে ধেনে বাৰ্হিব পাপ,
সেসতো ভুক্তিৰ নৰক ভাপ ।
এই হেতু বহু চেতন হোআ,

সভা বিচাৰি মুক্তি ধন লোআ;
যিচু খ্ৰিষ্ট বিনে তিনি ভুবনে
জান আচে বুলি নু সুনি কানে ।
ভক্তিও খ্ৰিষ্টক মুক্তিৰ হেতু,
ঠেৰেহে জানা এহি ভৱ সেতু ।

তিৰ্থ বিবৰন ৰচনা কৰা সন্যাসিএ সেমন্ত
সভা ধৰম পোআ ।
লেচাৰি ।

অকাৰ্কে নিয়ালোঁ সৰ্ব দিন,
নু গুচিলে মোৰ পাপি মন,
তথাপি থাকিচে মনত পাপৰ ভাৰ;
হিন্দু সাত্ৰৰ বিধান জত,
সভা মিচাৰ নু বুলি তত্ত্ব,
মিচাতে ভুলিলোঁ কৰি তিৰ্থ বেৱহাৰ ।
বিকল জানি তাক ত্যাগিলোঁ,
সভা ধৰ্মগ্ৰন্থ পাচে পালোঁ,
তাহাতে দেখিলোঁ জ্ঞানৰ সভা উপাই;
পাই ভাৰ বাক্য অমৃতত,
যিচু প্ৰভু ইশ্বৰৰ সূত
পাপিক ভাৰনে জগতে দিলে পঠাই ।
মনুস্যৰ কাই প্ৰভু ধৰি,
অতি সুমে দেসে ফুৰি ফুৰি,
কিৰ্তন কৰিলে সূত বাজাৰ ৰচন;
নানা আচৰিত কৰ্ম জত
কৰিলন্ত প্ৰভু সত সত,
কোনে কৰিবন্ত ভাৰ লিমাৰ বৰ্ণন?
পাপৰ প্ৰাচিত কৰি দান,
উচৰ্গিলে প্ৰভু নিজ প্ৰান,
পুনৰপি প্ৰান ললে কৰি মিডুয়া জই;
সেই প্ৰভু খ্ৰিষ্টৰ মৰন
হই সৰ্ব পাপৰ মোচন,
বিশ্বাসিলে ঠেঙত গুচিব মিডুয়াৰো ভই ।
কৰি ধৰ্ম সাত্ৰৰ বিচাৰ,
ভাতে পালোঁহো মুক্তিৰ সাৰ,
খ্ৰিষ্ট বিনে ভাই, নাহিকে পাপ নাগন ।
এই হেতু বোলোঁ, সূনা বাপ,
নিচৰে খ্ৰিষ্টত নাস পাপ,

জানি ধৰিয়োক আনুই ঠেঁওৰ চৰন ।
 নে ধোঁৱা কাল হেলা কাজে,
 মিডু চাপি আচে দ্বাৰ বাজে,
 নিচয়ে ভোমাক সিএহে কৰিব গ্ৰাস;
 এই হেঁড়ু সত্য ধৰ্ম ধৰি
 পাপ মতি সকলোকে এৰি,
 যিচুত বিশ্বাস কৰি পোআ স্বৰ্গ বাস ।

এই তিৰ্থ বিবৰন পৰ্হা লোকলৈ লিখাকে
 মিনতি কৰি জনাইচোঁ । ভোমোলাকে আদি-
 বে পৰা জি জি তিৰ্থৰ বিবৰন পৰ্হিলা, তাত
 বাহিৰে ত্ৰিদ্দাবনকে আদি গজা সাগৰলৈকে
 চাৰি পাঁচ তিৰ্থৰ বিবৰন লিখি প্ৰকাশ কৰিব-
 লৈ ন হ'ল, কিয়নো এতিয়া জিবোৰ তিৰ্থৰ
 বিবৰন ভোমোলাকৰ আগত প্ৰকাশ কৰিলোঁ,
 ইয়াৰে সৈতে সেদ থকা তিৰ্থৰ কথাও প্ৰাই
 একে, সেই কাৰনে লিখাকে তাক প্ৰকাশ
 কৰিবলৈ উচিত নে দেখিলে । আৰু জিবোৰ
 বিবৰন প্ৰকাশ কৰা হ'ল, তাকে লিখিবলৈ
 মোৰ অতি ইচ্ছা নাছিল; কিয়নো তাৰ ভিত-
 ৰত হিন্দু আৰু ব্ৰাহ্মন লোকৰ অনেক অনু-
 চিত কৰম প্ৰকাশ হোআত আমি নিন্দা কৰি-
 চোঁ বুলি লোকে বুজিব । কিন্তু এই কথাৰ
 কাৰনে বাধা হ'লেও মোৰ গাত সেই জগৰ ন
 পৰে, কাৰন মই জি জি পাইচোঁ তাকেহে
 লিখিচোঁ, আৰু মোৰ লিখাৰ ভিতৰত যদি
 নিন্দা ৰূপ কথাও আছে, তাক মই আপুনি
 ৰচনা কৰা ন ইও; পূৰ্বে জি সন্মাসিএ তিৰ্থ
 ভ্ৰমণ কৰি জি দেখিলে, তাকেহে তেঁৱো ৰচনা
 কৰি প্ৰকাশ কৰিলে । এই হেঁড়ুকে মই
 কাকো নিন্দা কৰিচোঁ বা কৰিবলৈ ইচ্ছা আছে,
 এনে ন ইই । কিন্তু প্ৰিয় সকল, ভোমোলাকে
 আৰু ভোমোলাকৰ উপৰি পুৰুষবিলাকেও জি-
 বোৰ ভুল ভ্ৰান্তিত আনুই কৰি আপোনাৰ
 জিৱজীৱ অনন্ত বিনাস কৰিচা, সেই ভুল
 আৰু অস্বৰূপ পথ এৰি জেন সত্য মুক্তি
 দিয়া পথত আনুই কৰি ভোমোলাক প্ৰতি
 জনে অনন্ত পৰম আনুস পোআ, এই নিমি-

তেহে অতি জতনেৰে ওপৰে লিখা তিৰ্থৰ বি-
 বৰনবোৰ মই প্ৰকাশ কৰিলোঁ । পদ ভাৱে
 ৰচনা কৰা অতি কঠিন, কেৱল পণ্ডিত লো-
 কেহে তাক কৰিবৰ সমৰ্থ ইই; এই হেঁড়ুকে
 যদি তাৰ ভিতৰত কোনো অসুখ কথা আছে,
 তাত দোষ ন ধৰিব ।

সেগতে পৰ্হা লোক সকল, ভোমোলাকে জি
 পৰ্হা, তাক মনেৰে ভাবিলেহে কিছু বুজিব পা-
 ৰিব । এতেকে ভোমোলাকে পৰিজ্ঞান পায়
 বুলি জিবিলাকত ভাৱনা কৰিচা, সেইবিলাক
 কেনে, আৰু সিবিলাকে ভোমোলাকক পৰিজ্ঞান
 কৰিব পাৰে নে নোআৰে, তাকে মনত বিবেচনা
 কৰি দেখা; আৰু জি ভুল তাকে ভিয়াগ কৰি
 সত্য জ্ঞান কৰ্তা জি পুৰুষ অনাথ পাণিবিলাকৰ
 গতি দিওতা যিচু খ্ৰিষ্ট, ঠেঁওৰ অমূল্য প্ৰাচি-
 তত ভাৱনা কৰি পৰম আনুস বিচাৰ কৰা ।
 এয়ে মোৰ অতি বাঞ্ছা আৰু ইচ্ছাবলৈকো
 সন্তোষ প্ৰাৰ্থনা । ময়ো ভোমোলাকৰ দৰে সেই
 ৰূপ ভুলত আচিলোঁ, কিন্তু এতিয়া দাৱামই
 ইচ্ছাৰ অনন্ত ক্ৰিপাৰ দোআৰাই পুৰুষ যিচু
 খ্ৰিষ্ট জে জগতৰ পাপ নিওতা স্বৰূপ জ্ঞান
 কৰ্তা ইই, তাকে জানি ঠেঁওৰ পৰিজ্ঞানত ভা-
 ৱনা কৰিলোঁ । আৰু ঠেঁওত বাজে পাণি লো-
 কৰ পৰিজ্ঞান জে কতো নাই, তাকে নিচয়ে
 জানি, হে প্ৰিয় সকল, ভোমোলাকক বিনই
 কৰিচোঁ, ভোমোলাকে সকলো মিচা ভাৱনা
 এৰি জগতৰে জ্ঞান কৰ্তা জনত বিশ্বাস কৰা,
 তেহে অনন্ত মুকুতি পাবা । ঠেঁও ভোমোলা-
 কক প্ৰেম কৰি আপোনাৰ নিজ প্ৰানকে বলি
 ৰূপে উচৰণ কৰিলে । ভোমোলাকৰ আৰু
 আমাৰো আৰু জগত ধনবো পাপৰ ভাৰ
 ঠেঁওৰ ওপৰত পৰিল । সেই পাপ ভোৰ্ণো-
 তে ঠেঁওৰ আমো বৰ বৰ ভেজৰ টোপা হৈ
 মাটিত পৰিচিল । এই হেঁড়ুকে ঠেঁওৰ দুখ
 ভোগ সুআৰি, হে প্ৰিয় বহুগন, ঠেঁওৰ মহা
 প্ৰাচিভত আনুই কৰাহি । তেঁৱে অতি দা-
 ৱালু হোআত আপোনাত আনুই কৰা সক-
 লোকে অসেন পৰম সুখ দিব । ইয়াকে
 ভোমোলাকত মিনতি কৰি জনালোঁ ।

ন. ল. ক.

য়োচেৰু, আৰু বজাৰ বাটি লোআ,
আৰু চাঙ্গমাই।

Lesson XIV.—Joseph, or the Butler and Baker.

পোতিফৰৰ ঘৰত জি বন্দি সাল আছিল, ভালৈকে এদিনা তেঁও দুটা মানুহ আনি দি যোচেৰু কলে, এই দুটা মানুহক মই তোমাৰ হাতত সোধাই দিচোঁ, আৰু ইহঁত জেন বন্দি সালৰ পৰা ওলাই নে জাই, এই নিমিত্তে তুমি বৰ সাৱধান হৈ থাকিবা। এই ৰূপে তুমি দেখিচা, জে পোতিফৰে যোচেৰুক এতিয়াও বিশ্বাসি বুলি ভাবিছিল, জি ৰূপে তেঁওক এবেলি বেয়া বুলি ভাবিছিল, সেই ৰূপ যোচেৰু ন হই বুলি জানিলে; তেওঁ যোচেৰুক বন্দি সালৰ পৰা মুকলি ন কৰিলে।

জি কেইটা মানুহক পোতিফৰে যোচেৰুকলৈ আনিছিল, সেই কেইটা কাৰ মানুহ, তাক কম। সিহঁত মিচৰ দেশৰ বজাৰ চাকৰ আছিল, মিচৰ দেশৰ বজাৰ চাকৰি কাম কৰিবৰ নিমিত্তে অনেক অনেক মানুহ আছিল। সিহঁতৰ মাজৰ বাটি লোআ নামেৰে এটাই সদাই বজাক বাটত লতা পনিয়ালৰ বস আনি পিবলৈ দিএ। আৰু চাঙ্গমাই নামেৰে অন্য এটাই তেঁওক ভোজ ভাজি আনি খাবলৈ দিএহি। এই দুইটাই তেঁওক দোস কৰিলে, তাতে বজাই বৰ খজ কৰি সিহঁতক বন্দি সালত থোআ হব বুলি কলে, কিন্তু সিহঁতে তেঁওৰ কি দোস কৰিছিল, তাক মই নে জানোঁ; এই নিমিত্তে বজাই প্ৰধান সেনাপতি পোতিফৰক কলে, এই মানুহ দুটাক বন্দি সালত ৰাখি থোআ।

তেতিয়া পোতিফৰে সিহঁতক যোচেৰুকলৈ আনি সাৱধানে ৰাখিবলৈ কলে। যোচেৰুকে সিহঁত দুইকো একে খোটাণিতে বন্ধন কৰি নিভৌ নিভৌ আহাৰ পাৰি দি ভালৈকে চাই আছিল।

পাচে এদিনা ৰাতি পুআত যোচেৰুকে সিহঁতক চাবলৈ আহি, সিহঁতৰ মুখ নিবানন্দ

হৈ থকা দেখি সুধিলে, তোমোলাকে আজি কি কাৰনে ইমান নিবানন্দিত হৈচা?

তেতিয়া সিহঁতে উত্তৰ কৰি কলে, আজি ৰাতি আমি দুয়ো দুটা বৰ আচৰিত সপোন দেখিলোঁ, আৰু তাৰ অৰ্থ আমাক বুজাই দিবলৈ ইয়াত কোনো নাই, কিয়নো তাৰ কিবা অৰ্থ আছে, ইয়াক আমি বুজিচোঁ।

তাতে যোচেৰুকে সিহঁতক কলে, কোনো মানুহে তাৰ অৰ্থ তোমোলাকক বুজাই দিবলৈ ইয়াত ন হলেও তেওঁ মোৰ ইশ্বৰে সকলোকে জানে; তোমোলাকে মোত কোআ মাখোন, তেঁও মোক তাৰ অৰ্থ বুজাই দিব।

তেতিয়া বাটি ধৰাটোএ প্ৰথমতে তাৰ আপোনাৰ সপোনৰ কথা যোচেৰুক কলে, বোলে, মোৰ সপোনত ইয়াকে দেখিলোঁ। এজোপা লতা পনিয়ালৰ গচ মোৰ আগতে অট্টলি, আৰু তাৰে তিনটা ডালো আছিল, কিন্তু তাত গুটি নাই, পাচে চাই থাকোঁতেই সৰু সৰু কলি হোআ দেখিলোঁ, আৰু এই দৰে খোপাই খোপাই গুটি লাগি পকিল। তেতিয়া মই তাকে চিকি লৈ এটা বাটিত চেপি লতা পনিয়ালৰ বস কৰি আগৰ দৰেই বজাক পিবলৈ দিলোঁগৈ।

বাটি ধৰাটে এই সপোন দেখিলে, আৰু তাৰ অৰ্থ ইশ্বৰে যোচেৰুক বুজাই দিয়াত, যোচেৰুকে কলে, তুমি জি তিনটা ডাল দেখিলা সেয়েই তিন দিন, আৰু তিন দিনৰ ভিতৰত বজাই তোমাক মতাই নি আকও তোমাৰ আগৰ বিসয়কে দিব।

তেতিয়া চাঙ্গমানে তাৰ সপোনৰ এনে চিকন অৰ্থ সুনি, মোৰ সমাজিকৰো চিকন অৰ্থ হ'ব, এই বুলি ভাবি নি কলে, বোলে, ময়ো এটা সপোন দেখিলোঁ, মোৰ মূৰৰ ওপৰত তিনটা বগা ধৰাহি এটাৰ ওপৰত এটা, এই দৰে তিনিওটাকে মই লৈ আহিছিলোঁ। আৰু সেই ধৰাহিবোৰতে ভজা মজ্জা আছিল, পাচে চৰাইবোৰ আহি মোৰ মূৰৰ ওপৰৰ ধৰাহিটোৰ পৰা নি খালে।

চাঙ্গমানে এই দৰে যোচেৰুকে কব বুলি জা-

বিচিলে, জে তিন দিনৰ মূৰত বজাই তোমাক আৰু চান্দমাই হবলৈ মাতি নিব । কিন্তু সি এই সপোনৰ বৰ নিবানন্দৰ অৰ্থ আছে বুলি ন জনা হেতুকে এই ৰূপে ভাবিছিল ।

ভেতিয়া য়োচেফে কলে, বোলে, তিন দিনৰ মাজত তোমালৈ কিবা ঘটিব, অৰ্থাত বজাই তোমাক মডাই নি গচত ফাঁচি দিব, আৰু তাতে চৰাইবোৰে আহি তোমাৰ সৰিলৰ হাৰৰ পৰা তোমাৰ মজ্জা খাব ।

এই ৰূপে বৰ বাট ধৰাটে য়োচেফে তাৰ সপোনৰ চিকন অৰ্থ কোআ সুনি বৰ সন্তোষ পালে, কিন্তু দুখিতা চান্দমায়ে মৰিব লাগিব বুলি জানি বৰ অসন্তোষ কৰিলে ।

য়োচেফে বাট ধৰাক কিছু অনুগ্রহ খুজিবলৈ আছিল, সেয়ে কি, তাক তোমোলাকে অনুমানেৰেই জানিব পাৰা । য়োচেফে কলে, বোলে, ভেতিয়া তুমি মিচৰ দেশৰ বজাক লভা পনিয়লৰ বস গিবলৈ দি থাক, ভেতিয়া মোৰ কথা তুমি বজাৰ আগত কিছুমান কৰা নে? মই এই বন্দি সালত পৰি কোনো ৰূপে ওলাব নোঅৰাটক আচোঁ, ইয়াকে তুমি কবা । আগৈএ এবেলি মই দূৰ দেশত থাকি, ইয়ালৈ চূৰ কৰি অনা হলোঁ, আৰু মই বন্দি হোআ ভাৰ লবলৈও, এনে একো জগৰ কৰা নাই, তথাপিও মই এই বন্দি সালতে এতিয়া বন্দি হৈ আচোঁ । অনুগ্রহ কৰি মোক মুক্তি কৰিবৰ নিমিত্তে বজাৰ আগত নিবেদন কৰিবা ।

দেখা, ভায়েকবিলাকে য়োচেফক বেচাত জি পালে, তাকে তেঁও কাৰো আগত একো কোআ নাই ।

পাচে তিন দিনৰ দিনা বজাই মানুহ পঠাই বাট ধৰাকে আৰু চান্দমাইকে মডাই অনালে, আৰু সেই দিনাই বজাৰ ওপজা দিন হোআ হেতুকে তেঁও আপোনাৰ বন্দিবিলাকৰ ভোজ পাতিিলে, আৰু তেঁওৰ বাট ধৰা আৰু চান্দমাইকে মনত পৰাত, তেঁও কলে, বৰ বাট ধৰাক মোলৈ ওলোটাই আনিবা, কিন্তু চান্দমাইক কীটি দিয়াগৈ; কিয়নো মই তাক

খেমা ন কৰোঁ । এই নিমিত্তে য়োচেফে কোআৰ দৰে হোআত সিহঁতে জানিলে, জে য়োচেফে স্বৰূপ কলে ।

কিন্তু বাট ধৰাটো ভেতিয়া বজাৰ আগত হল, ভেতিয়া য়োচেফৰ নিবেদন তাৰ মনত পৰিছিল নে? নাই পৰা, কিন্তু তেঁওক পাহৰিলে । সি বজাৰ ঘৰৰ সুন্দৰ সুন্দৰ খোআ পিয়া, ধন, কাপৰ কানি দেখি ভাবি থকাত, য়োচেফ জে বন্দি সালতে পৰি আছে, ইয়ালৈ তাৰ মনতেই নাই, পাহৰিলে, মই এনে ভাবিচোঁ । বাট ধৰাটো তেঁওলৈ নিৰ্দয়ানুতকৈ বেয়া, কিয়নো সি উপকাৰ ন মনাইছিলে । য়োচেফ হলে ভাল দায়ালু আছিল, কিন্তু তেঁওৰ প্ৰতি দায়ান কৰিলে; এই নিমিত্তে মই তাক উপকাৰ ন মনাই বুলিচোঁ । অনেক অনেক লৰা চোআলিবোৰক সিহঁতৰ মাক বাপেকে সৰুতে জি মৰম কৰি তুলিলে, সেই পিত্ৰি মাত্ৰিৰ উপকাৰ সিহঁতে নে মানে, আৰু প্ৰাই সকলো মানুহবিলাকেও ইহুৰ উপকাৰ নে মানে, কিয়নো তেঁও পোৰন্ধৰিৰ ওপৰত মৰি সকলোৰে পাণৰ ভাৰ বলে ।

দুখিত য়োচেফে অনেক বাট চাই আছিল, কিন্তু কোনো মানুহে তেঁওক বন্দি সালৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ নাছিল । দিনৰ ওপৰ দিন গল, ঘাম কাল গল, জাৰ কালো আহিল, তেও য়োচেফ বন্দি সালতে বন্দি হৈ আছিল । তথাপিও ইহুৰে তেঁওক পাহৰা নাই । ইহুৰে কি নিমিত্তে তেঁওক ইমান দিন বাট চোআই ৰাখিলে? তেঁও জেন সহনীয় হবলৈ লিকিব পাৰে এই নিমিত্তে । মোৰ প্ৰিয় লৰা চোআলিবিলাক, তোমোলাকক ইহুৰে জদি বহু দিনলৈকে নৰিয়া হবলৈ দিএ, ভেনে হলে তোমোলাকক সহনীয় হবলৈ লিকাই, আৰু তুমি আপোনাৰ মনতে এই বুলি ভাবিবৰ উচিত, জে ইহুৰে ভেতিয়াই উত্তম দেখে, ভেতিয়াই মোক ভাল কৰিব, কিন্তু ইহুৰ লগত তেঁও কি জানি মোক স্বৰগলৈ নিবলৈ মন কৰিচে

ক.

কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ১ আখ্যা।

History of Kamrup, Chap. I.

কামৰূপ বেহাৰত বিশ্ব সিংহ কোঁচৰ বজা, তেঁওৰ পুত্ৰ নৰ নাৰায়ন বজা হ'ল, নৰ নাৰায়ন বজাৰ ভাই সুকুধজ কুমাৰ। তেঁওৰ পুত্ৰ বধু নাৰায়ন নৰ নাৰায়ন বজা হৈ থাকোঁতে সুকুধজৰ পুত্ৰ বধু নাৰায়নে নগৰৰ বাজ হৈ আপোনাৰ বাহু বলে বজা হৈ কামৰূপত আজৰা গ্ৰামত থিলা নদি ভিৰে বিজইপুৰত নগৰ পাতি বহিল। নৰ নাৰায়নে জুজিৰৰ মনে সাজি গ'ল। পাচে বধু নাৰায়নে আপোনাৰ জন্ত মহাদৈ আচে, সবাকো যো-বাত ভুলি হাতে ধনু ধৰাই সমুখে পঠালে। নৰ নাৰায়নে বোলে, পুত্ৰ বধু সকলোহে জুখলৈ আহে; বজা লাজ পাই উলটি গ'ল, দন্দ কন্দল ন'হল; তাত পাচে দুয়ো বজা মিত্ৰ হ'ল। বেহাৰত তেঁওৰে পুত্ৰ লখি নাৰায়ন বজা হ'ল। বিজইপুৰে পৰিখিত নাৰায়ন বজা হ'ল। তাৰ পাচে দুয়ো বজাৰ জুখ হ'ল। পৰিখিতে আগ বাৰ্হি বেহাৰকো মাৰেগৈ, লখি নাৰায়ন বলে নাটে। এক দিনা লখি নাৰায়নৰ ভাই বলিদেও নাৰায়নক বনত পাই তত্ কালে পৰিখিতে মাৰিলে। লখি নাৰায়নে কিছু কৰিব নোআৰি ভাজিৰ সোকে স্যা জেই বাদল্যাত সবনে পসিলেগৈ, বোলে, মই কামৰূপৰ বজা, তোমাৰ আমি ভিত্তা হলোঁ, তুমি আমাক পুত্ৰৰূতে পালা। আমাৰ পিত্তি পিত্তামহে সৰ্বকালে বজা আছিল, এতিয়া মোৰ ভাজি পুত্ৰে পাত্ৰ মন্ত্ৰি সমে আলটি বজা হৈ মোক দেসৰ ডাকি খেদে। মোৰ সোদৰৰ ভাইকো মোৰ আগতে কাটিলে; এতেকে বাদল্যায়ো আগ পাচ কথা অনেক সুধিলে। পাচে মকৰম খা নৰাবক বাদল্যাই পঠাই দিলে। বাদল্যাই বোলে, বজাক জিটে খেদে, তাক ধৰি আনগৈ। মকৰম খা আহিবৰ সুনি পৰিখিতে আগ বাৰ্হি ধুবুৰিত গৰ বাস্তি ১ বছৰ জুখ কৰিলে। পাচে জুখ হাৰি বজা ভাগি আহিল। সেই বেলা লখি নাৰায়ন বজাই পাচে তেঁটো দি গৰ বাস্তিলে, তেতিয়া বজা মকৰম

খাঁত বহিলগৈ; বজাকো পাই ধৰি দিলিলে দিলে। সেই কালৰ পৰা কামৰূপত জৱনৰ অধিকাৰ হ'ল।

সঁক ১৫৩৪ আঘোনত বজা বন্দি হ'ল, পাচে বজা গৈ, বাদল্যায়ৰ হাজিৰ হ'ল। বাদল্যাই বজাক লখি নাৰায়নৰ পাও পাকুৰি দিলে। বজা পৰিখিতে বোলে, মই চজধাৰি বজা; কেনেকৈ পাও পাকুৰিম। তথাপি বজাই বাদল্যায়ৰ আগ্য ন কৰিলে; বাদল্যায়ো পুনঃ-সা কৰিলে। পাচে বজা পৰিখিতে ৭০,০০,- ০০ সাত লাখ টকা দি আপোনাৰ দেসলৈ বিদাই কৰিলে। আৰু ধিৰ নাৰায়ন, দৰ্প নাৰায়ন, সুৰ নাৰায়ন, ভিম নাৰায়ন, এই চা-ৰি পুত্ৰক বাদল্যায়ৰ চাকৰ কৰি দিলে। তেতিয়া বজা আহোঁতে প্ৰয়াগত মিত্ৰ হ'ল। লখি নাৰায়ন বজায়ো বাদল্যায়ৰ আগ্য পালন কৰি আপোনাৰ ৰাজ্যত থাকিল। তাত পাচে সিন্ধুবিৰে পৰা বজাল বিয়াপি আচে, স্বৰ্গি মহা বজাৰ লোকে তৰে পৰা সমন্তে আচে। এই মতে দুই বছৰ গ'ল। সেই বেলা পৰিখিত বজাৰ ভাই বলি কোঁআৰে বজালত তয়ে-ৰে পলাই আহি সৰ্গদেৱৰ পাৱত সবনে পসিলাহি, বোলে, আমাৰ বংশে গৰিয়া সাগ-বত মজিল; সৰ্গদেও, তুমি বধ্য কৰা।

সঁক ১৫৩৬ মাহ কাগুন, মহা বজাই এই কথা সুনি কিছু গৰিহা কৰিলে, বোলে, মই মানুহ পঠাই কবলৈ দিলোঁ। ককাই বজা মোৰ ঠাইলৈ ভাগি আহোক, মই দখি-নে থাকিম, ককাই উত্তৰে থাকিব, বজালক মাৰিম। ককায়ে বুলিলে, দেও কুটুমত কৰি, মই কেঁচা কাম ন কৰোঁ, পকা কামহে কৰোঁ; এতিয়া মই বাদল্যায় ঠাইলৈহে জাম; তেহে মোৰ বৈৰিক উচাদ কৰিব পাৰিম, এতিয়া সকলো কাৰ্য কাম সিধি হ'ল। তথা-পি মই ভোমাক বধ্য কৰিম; আৰু বজাল-কো মাৰিম, এই বুলি নিৰ্ভই দি বাখিলে। আৰু কন্যা, গ্ৰাম, হস্তি, ঘোঁৰা, দাস, দাসি, ৰাজ জোগ্য অলঙ্কাৰ, আনো বিত্তৰ বস্ত্ৰ দিলে।

মাহ কাগুন সঁক ১৫৩৬, সেই বেলা বজা-

লৰ বতনল্যা নামে এক সদাগৰে নিজৰিত আগৰ কাঠ কিনি আছিল, মহা বজাৰ আগায়ৈ তাক তৰে পৰা হাবুজ চেটিয়াই খেদি পঠালে : আৰু আগৰ কাঠকো কাৰ্হি ললে, বোলে, কোঁচ বজাক মাৰি আন পালি, সেই মতে আমাকো চলহে চা; আৰু সেই বেলা মহা বজাই চেজ্জধাক পঠাই দিলে, বজালৰ বাত্ৰা জানিবৰ কাৰনে, তাক মুখেৰে এই ৰূপে বুলিলে, কাজলিলৈকে কুৰিবগৈ; বজালক পালে নেৰিবি। তাত পাচে চেজ্জধা গৈ বজালৰ ২ খান নাও পাই তাক মাৰিলেগৈ; দুটা মানুহ কাটি তাৰ মূৰ আনিলে। এই কথা সুনি বজালৰ লোকে গৈ হাজোত চৈয়দ বাবাকৰ প্ৰমুখে জত উমৰাও আছিল, তাৰ আগে সমস্ত ত্ৰিতান্ত কলে, বোলে, বাদস্যালৈ জত আগৰ কাঠ কিনিলাঁ, সকলোকে আচামে লুটিলে, আৰু দুই খন নাও মাৰিলে। দুই মানুহকো কাটি মূৰ নিলে। তেতিয়া চৈয়দ বাবাকৰ নবাবে সত্ৰাজিতক পাঁচিলে; চেজ্জধা হাবুজ চেটিয়া, মদ নো খোআ, মনপকক ধৰি আনগৈ বুলি। পাচে সত্ৰাজিতে ৩০ তিনি কুৰি নাৱেৰে কলজে উজাই আহি সলা মাৰিলেহি। চেজ্জধা হাবুজ চেটিয়া, মদ নো খোআ, মনপক চাৰি পানিসিয়া বিশ্বনাথৰ ওপৰে আটালবৰি পলাই সোমালগৈ, ধৰি আনিব নোআবিলে। সত্ৰাজিতে আৰু বজাৰ ভঁৰালৰ লুটি সকলো সৰ্বস্ব নিলে, সলাৰ দেও ঘৰৰ নটনিকো নিলে, আৰু তিনি দিন থাকি ভটিয়াই গল। সেই কালৰ পৰা বজালেৰে অচমৰে জুখ লাগি গল।

সংক ১৫৩৬ বহাগ জোআত জেট প্ৰবেস সৎফ্ৰান্তিৰ দিন, জেতিয়া আহোমে তুৰ্কক মাৰিলে, তাৰ পৰাহে কালে আনি জুখ লগালে। তাত পাচে বজালৰ বাত্ৰাক স্বৰ্গি মহা বজাই পাই, তিনি জনা গোহাঁই প্ৰমুখে জত বৰুআ, সজ্জিকৈ, পাতৰ, চেটিয়া, সবাকো আগা কৰিলে, ডাকবিয়া সবো সমন্তেৰে সাজু হৈ দিখো মুখত কোঁঠ দি বলগৈ। বজালেও এই কথা সুনি গুৰুআহাটিৰ আগ হৈ বল। সৰ্গদেও

গৰগাঁৱৰ পৰা চিনাতলিত বহিলগৈ, আহোৱৰ এক পথ আছিল।

পাচে চাউলাই কোঁঅৰ প্ৰমুখে খাপ্ৰত বৰ গোহাঁই, লাকো বৰ পাতৰ আনো বজাবৰ্গ সমনিতে জত লোক, চামধৰাত বলগৈ। পাচে মহা বজাও গৈ আগিয়া বস্তাত বহিলগৈ; বজালেও বাত্ৰা পাই সাজু হৈ আহি ভঁৰলিৰ কাথৰে বলহি; আহোমো ভঁৰলিক মধ্য কৰি গৰ দি থাকিল। এই মতে এক মাহ দেখা দেখি হৈ আছিল। আহোমৰো আগুআৰ সেনাবোৰে ভঁৰলি কাথৰে গৈ বজালেৰে মতা মতি কৰি থাকে। পাচে এক দিনা বজালেও ঘোঁৰা নাৱত তুলি কাপৰেৰে ঢাকি ভঁৰলি পাৰ হৈ আহোমক ধৰিলে; পাচে বৰ চেটিয়াৰ পুত্ৰ ৰতিয়া ডেকাক কাটিলে, বিজ্ঞা পাত্ৰক ধৰি নিলে, পিজলিয়া গোহাঁই পলাই এৰাল, আন লোকে কিছু পৰিল; পুহ গল সুকুৰ বাৰে মাঘৰ সৎফ্ৰান্তিৰ দিন। তাতে সমস্ত বৰুআ, আন লোক সবো ভাগি আহি ভঁৰলিৰ গৰ এৰি চামধৰাত বলহি। পাচে সৰ্গদেৱে এই কথা সুনি আপোনাৰ দদায়েক চাউলাই কোঁঅৰক সবাবে উপৰি অধিকাৰ কৰি দিছিলে। তাকো মাৰিবৰ মনে ধৰি আনিলে; পাচে আই কুঁঅৰিএ মাতিহে একজালে। আৰু বৰ গোহাঁইৰ নেওগ কৰুজ চেটিয়াৰ নাতি, বুৰা গোহাঁইৰ নেওগ লেচাই কিতিকা, বৰ পাত্ৰ গোহাঁইৰ নেওগ, পোআলি গোহাঁই, এই সমন্তকে খজ কৰি ধৰি আনিব দিলে। পাচে সেই বেলা ইতি মহ প্ৰমুখে জেতেক আনো গৰ ভিতৰিয়া কাঁৰি আছিল, সকলোএ বজাক বুলিবলৈ ধৰিলে, বোলে, সৰ্গদেও, ভূমি মহা বজা হৈ কি কাৰনে বালিত দুখ পাই আচা? আমাক জুখলৈ কিয় পঠাই নি দিয়া? আমাক কি কাৰনে কাঁৰ ধনু লিখাইচা? পাচে লেচাম চিৰি প্ৰমুখে জত আনো গৰ ভিতৰিয়া কাঁৰি আছিল, সকলকো পঠাই দিলে, ভঁৰলিৰ গৰ পুনৰ বাৰ নতুন হব হেন বুলিলে।

এই কথা গোঁহাইবোৰে সুনি বোলে, তিনি

নেওগ সন্মৈ কৌঅৰক স্নে খৰি নিলে, আমা-
ভেহে ধৰে । পাচে বজাগনে সন্মৈ গোহাঁই-
বোৰে আলচ কৰি, ভঁৰলিএ উজাই ও ধন
দলজ' বান্ধিলে, ভঁৰলি পাৰ হবৰ কাৰনে,
পাচে এই কথা সৰ্গদেৱে সুনি চাউলাই
কৌঅৰকো, তিনি নেওগকো নে মাৰি পঠাই
দিলে । পাচে ধামপ্ৰভ বৰ গোহাঁই, লাকু বৰ
পাজ, ভিপাম বজা, নাম ৰূপিয়া বজা, চাৰি
বজা, কনক সন্মিকৈ, বৰুৱা বৰ চোটিয়া, লা-
চাম পেজৰ পুত্ৰ মৰাৰ কৌঅৰ, সুিকল বৰা,
হাতি বৰুয়া, বেটুয়া বৰা, এই সন্মন্তে
ভৰে গল । এই সকলৰ উপৰি চেজ ধৰা
বাজ নেওগ হল; লাচাম সন্মিকৈ পিকচাই
চোটিয়া লাচামপম ভঙাৰি, লাকু নেওগ, চি-
ৰিজডাৰ, চাউনাগামা, লাকি নেওগ, কুল-
কুমবৰ পুত্ৰ লাকু গোহাঁই, চাউডাৰ বৰু-
য়া এই সন্মন্তে নাৱে গল । আনো জত
জোখাক ভাৰ কোনে অস্ত পাৰ; খুদু বৰু-
য়া সবৰো আনো সেনাগনৰে বা কোনে অস্ত
পাই । ১২০ চ কুৰি মৈদাৰ হস্তি, আগু-
আন হৈ জাই । মাঘৰ ১৫ দিন জাঁওতে
সনিবাবে প্ৰভাতে অকন উদই বেলাত, নাৱে
ভৰে চাপি কুখ খৰিলে; হাতিএ আগ বাৰ্হি
গৰ ভাজি উঠিল । পাচে সেনা সকলো উঠি
জাকে জতে পালে ভতে কাটিব খৰিলে;
বজালো লাকু হবলৈ নে পালে, কতো বি-
ভৰে কটা গল । কতো অস্ত সস্ত ধৰি
জুজিলে, বজালে কিছু কৰিব নোআৰি বামৰ
পৰা হুকি জুইতৰ নিকটে বালিত চাপি
লব । সেই সময়ত ১২ টা চিপাহি কেবা
গোহাঁই সন্মৈ ভাৰ কিছু সৈন্য লগত লৈ
ঘোঁৰায়ে চৰিয়া আহোমৰ বেহ ভাজি বাজ
হৈ পলাই গল । সন্তোজিতো দুখন নাৱে-
ৰে কৌজৰ মাজৰ পৰা এবাই গল । আহো-
মেও পাচে জত বজাল ভজালে তাক ধাগ-
বিৰ গৰ দি ধলে, তাৰ মাজৰ পৰা দাঁতে
নব লৈ চি আহে, তাক নে কাটি পাৰকৈ
আনে । সেই বেলা বৰ গোহাঁয়েও আঁধৈ
গোহাঁইকে আপোনাৰ ভিতৰ কৰি আনিলে ।

এক বাতি ভেনে মতে বেৰাৰ ভিতৰতে বজাল
আছিল । আন দিনা এক পুত্ৰৰ ওপৰে
সবৌ বজালক বেৰি কাটিলে । বজালৰ সব-
ৰে উপৰি ডাঙ্গৰ জি চৈয়দ বাৰাকৰ নবাব
সিও পৰিল; ভগ'ৱা বৰুচি, গকুল চান্দ,
জাহিৰেগ, মিৰ্জামা, জামাল ধা, দখিনে
আজাদ ধা, এই সন্ম কটা গল । বজা জগ-
দেৱ, গন্ধৰ্ববাই, বজাবাই, কালা বজা, হাবা
বজা, প্ৰভাপ সিংহ, ইজ্জমনি, নব সিংহ বাই,
ভগৱান বাই, কৰ্ম চন্দ, এই ক্ৰমে ১০ বজা
দাঁতে ধৰ খৰি বোলে, আমি মহা বজাৰ
সৰনিয়া বন্দি হ'লোঁ, আমাক নে কাটিবা, পা-
চে সিহঁতক নে কাটিলে । এই কথা বৰুয়া-
বোৰে সৰ্গদেৱৰ চৰনলৈ জনালে, পাচে মহা
বজা মানুহ পঠাই, ভিজিত হেজুলিয়া ডা-
কুৰ দি গৰ গ্ৰামক অনালে । আৰু সন্তোজিত
মোহনগিৰিক নাও ভেঁটি ধৰি আনিলে ।
আৰু জি বজাল কৌৱ বাৰু এৰি বৰিল, তাকো
নে কাটি ধৰি আনিলে । আনো বজাল
সন্মন্তে কটা গল । আহোমৰো ভৰে হাতি
বৰুয়া পৰিল; সুিকল বৰা, নমল বৰা
পৰিল । নাৱত পৰিল, লাচাম সন্মিকৈ, চি-
ৰিজডাৰ ।

ভেতিয়া সেই বেলা সৰ্গদেৱলৈ জনালে,
বজাল বনত ভজ হল, আৰু ধাগবিৰ ভিনি
ভৰলিয়া টাটি দি বজালক বেৰি থৈচোঁ । পাচে
এই কথা মহা বজাই সুনি, সোন কালে ধেনা
পঠালে, বোলে, বজালক নে কাটিব, কেনেকুয়া
উমবাঙবোৰে মোৰে জুজিবলৈ আহিচে, তাক
মই চাবলৈ জাও; এই বুলি ধেনা পঠাই
দিলে, সৰ্গদেৱে চামখবালৈ গল, বজালক চা-
বৰ মনে । পাচে মহা বজাই সুনিলে, সন্মন্তে
বজালক কাটি গোহাঁইবোৰ পাৰ হৈ আহিল,
এই দাঁতে বজাৰ দমাকৈ চাউলাই কৌঅৰ-
কো মাৰিলে । গোহাঁইবোৰো নেওগবিল্লক-
কো কাটিলে; কলচৰ চোটিয়া পলাইহে এৰাল.
ভিনি জনা গোহাঁইকো এজ কৰিলে; ভিনি
জনা গোহাঁয়েও বুলিলে, আমি কেনেকৈ বৰ
বৰ্হাই ধম । বজালক কাটি মাৰি, পালে হাতি

১২ টা, ঘোঁৰা ২০০, আৰু জুত কাৰ লাগি মৰিল । আৰু বাবে বন্ধা ঘোঁৰা কাটিলে, তাৰ কোনে অস্ত পাই, বাচক নাও ২০০, আৰু বজালৰ জন্তেক হিলৈ দাৰি ভেঙেকৰ ভেঙেক হিলৈ, ভৰোআল, বাক, জামদাৰ, খগুয়া, এই সকলৰ নিমা নাই । সনাই পালে ৮৪, জি কিছু আহিলা পাতি লুইতত পৰিল, তাকে মাত্ৰ নে পালে ।

অনেক দেশৰ সন্মাদ ।

Journal of Events.

ভেজপুৰৰ পৰা আমি অতি অসন্তোষৰ বাজা পাইচোঁ, বৰ্তমান মাহৰ ১৫ তাৰিখত ভেজপুৰত প্ৰিন্সিপল এচিষ্টেণ্ট কমিছনৰ স্ৰি জুত বেনল্চ বৰ চাহাব মাউবৰ দোআৰাই পৰলোক প্ৰাপ্ত হ'ল ।

ভোটিয়াই বন কৰিবৰ নিমিত্তে অহাৰ কাৰন এই । ভোটিয়া বজা গামবিলাকক অনেক বছৰৰ পৰা কম্পানিএ ৫০০০ টকা পেনশ্যন দিছে, আৰু জোআ বছৰত সেই পেনশ্যন বাঁটিবৰ নিমিত্তে গৈলজ বজাৰ হাতত দিলে । কিন্তু সি সকলোৰে লগত ভাল ৰূপে তাক নে বাঁটি প্ৰায়ে আপোনাৰ হাতত সেই ধন ৰাখিলে । সেই নিমিত্তে আন সকলো গায়ে গৈলজ বজাৰ অহিতে আলচ কৰি জুখ খৰি তাক জিনিলে, পাচে সেই বজাই ভয়েৰে চাহাবৰ ঠাইলৈ পলাই আসুই ললেহি । এই কথা সুনি ভোটিয়াবিলাকে গোট খাই আলচ কৰি, গৈলজ বজা মৰা হওক বা জিয়া হওক, তাক অৱশ্যে পাম বুলি, অধিকাৰ চাহাববিলাকে সিহঁতৰ হাতত সৰু সোধাই দিবৰ নিমিত্তে সিহঁতে বাজা দি জনাইচে । কিন্তু আমাৰ মাজত মৰনৰ ভয়েৰে জি মানুহ আসুই কৰি সোমাইচে, তাক সৰুৰ হাতত সোধাই দিবলৈ দস্তব নাই; সেই নিমিত্তে সিহঁতে গৈলজ বজাক পাবলৈ কল্পানিএ সৈতেও বন কৰিম বুলি আলচিলে । সিহঁতক নিৰাধৰন কৰিবলৈ স্ৰিজুত পলিটিকল এজণ্ট চাহাব আৰু স্ৰিজুত সেনাপতি চাহাববিলাক ৪০০ মান টিপাহিএ সৈতে সিহঁতৰ দুআৰৰ

কাললৈ গল । ভোট ভাভাৰ আদি সৰুৰ সখ্যা প্ৰাই ৩০০০ মানুহ হৈছিল বুলি সুনোঁ । কিন্তু মাউৰে খবাত ভই পাই ভাগি গল । এই ৰূপে ভোটিয়া বনৰ অস্ত হ'ল ।

জোআ বছৰৰ দুই চেপ্তেম্বৰ তাৰিখত গুআহাটি জিলাৰ ইচাদোখৰিয়া গাঁৱত 'ভিনিকৰি' নামে এটা মানুহে মাচৰ উজান মাৰিবলৈ গৈ মাচ ধৰোঁতে এটা কাঁৱৰ মাচ পাই খৰি খালৈত সুমাৰ খোজোঁতে কিবা গতিৰে উৰ্জাল মাৰি মাচটো মানুহটৰ মুখত সোমাল । পাচে সি কান্দত খৰি উলিয়াবৰ মনেৰে বল দিয়াত ক্ৰমে মাচ সোমাই গৈ ভিজি পাই কান পাখি লিয়বাই খবাত কান্দেই চিগি আহিল, তথাপি উলিয়াব নোআৰিলে । ভেতিয়া সি ভয়তে বিচুৰ্তি হৈ কেনেকৈ উলিয়াম, ইয়াকে চিন্তি আঁজুৰি ধাকোঁতেই মাচে কচাল মাৰি পেটলৈ সোমাই গলত তাৰ দাৰবিলাকে নাৰি কালি মাৰে বুলি ভই কৰি বেগাই দ্বৰলৈ আহি মানুহবিলাকত কোআত কোনো এটাই বুধি দিলে, বোলে, মচন্দৰিএ গোবৰে খালেই সি পেটতে মৰিব । এই দৰৰ পাই তত কালে গোটাই আনি বাটি খাই এপৰ মান বেলি দুই আছিল । পাচে সাৰ পাই বাহিৰলৈ গৈ আহি দেখে, একো দুখ বেদেনা নাই । ভেতিয়া গা ধুই পংইতা ভাতে আচিয়া কলাই খালে, তথাপি এমাহ মানলৈ ভই কৰিছিল, কিবা হই বুলি । আমি ভাৰিচোঁ, পেটত তাপ পাই বেগতে মৰিল হবলা ।

জোআ ডিচেম্বৰ মাহৰ ১০ তাৰিখে বজাৰ গাঁৱৰ পৰা এটা মানুহে জীপৰভিয়া ভটা-চাৰ্জ গোসাইলৈ এতিয়া পকা বৰ উত্তম আম কিছু দি পঠাইছিল । আৰু সেই মাহৰ ভিতৰতে সাধিবাম ডেকা বৰা মহৰিএ পৰ্গনাৰ পৰা পকা আম কিছু দ্বৰলৈ পঠাই দিছিল । আচাম দেশত এনে অসম্মই কালত পকা আম পোআ আমি কেতিয়াও সুন নাই । এই কথা মুক্তাৰাম নামে এটা মানুহে অকনোদইত চাপিবলৈ গুআহাটিৰ পৰা লিখি পঠাইচে ।

লুই নাপলিয়নক কাক দেসৰ মহা বজা পাতিবৰ নিমিত্তে পুজাৰ ইচা বুজিবৰ কাৰনে সকলো মানুহে গুটিৰ দোআৰাই মন দেখাবলৈ আগা কৰিলে । পাচে ৰাজ মেনে সকলো গুটি লৈ লিখাত এইমান পালে ।

মহা বজাৰ নিমিত্তে গুটি পালে ৭৮,৬৪,১৮২
 ঠেঙৰ অহিতে ২,৫৩,১৪৫
 অসুখকৈ লিখিলে ৬৩,৩২৬

পাচে ১ ডিচেম্বৰত ৰাজ মেনে ঠেঙক ত্ৰি-
 ভিন্ন নাপলিয়ন নামেৰে মহা বজাৰ বাব দিলে ।

দিনাপুৰ নগৰৰ ওচৰত দুজন চাহাব লোকে চিকাৰ কৰোঁতে এখন গাঁৱৰ ওচৰত চৰাই গুলিয়াই আছিল; তাত দৈব ভাৱে এটা গুলি সৰু চোআলিৰ গালত পৰাত ছা লাগিল । গাঁৱলিয়াবিলাকে তাকে দেখি হাহাকাৰ কৰিব ধৰিলে, আৰু সেই দু জন চাহাবক বেৰি ধৰি কোবাবলৈ ধৰাত সেই চাহাবে বখ্যা নে পাই গাঁৱৰ মানুহক গুলিয়াই দুটাক খুন কৰাৰ পাচে ঘোঁৰা মেলি সিহঁতৰ হাত সাহিলে ।

ভোজ নগৰত এজনি ডিবোডাই সতি জোআৰ মন হৈ তাক কৰিবলৈ উপাই কৰাত কোনো চাহাব লোকে গিয়াতিবিলাকৰ হাতৰ পৰা নি এটা দলত ভিন দিন মান ৰাখি থলে । পাচে চাহাব লোক আৰু সেই দেশৰ বজাও তাইৰ মন পালটাবলৈ বহু চুম কৰিলে, কিন্তু সকলো বিফল, আৰু সিবিলাকৰ কথা নু সুনি পাচে সতি গৈ দাহ হল ।

দেশবোৰত বহু সোন ওলোআৰ কাৰনে তাৰ দৰ কম হৈ গৈছে, আগেয়ে কলিকতাত এটকা সোনত ১৫।১৬ টকা দিএ; এতিয়া ১৪।১ মাথোন দিএ ।

স্যাংহাই নগৰৰ পৰা এজন আমেৰিকাৰ লোকে এটা চিকন কুকুৰাক আপোনাৰ ঘৰলৈ নিলত পাচে পোআলিবোৰ জগিল । এদিন তাৰ গৰাকিবু, জি ভাল সৰু কুকুৰ দহ টকালৈকে ক্ৰয় কৰিম বুলি কৈছিল, সেই কুকুৰ তাৰ পোআলিবোৰৰ ওচৰলৈ জোআত মাইকিএ

বৰ খেদেৰে তাৰ ওপৰত পৰি খুঁটি খুঁটি কুকুৰক জিনি মাৰিলে ।

পাচিকিক মহা সাগৰৰ কোনো কোনো মাজুলিত বৰ বৰ নগৰৰ অনেক ভগা চিগা অৱশেষ লিল আদি আছে । খেহ দেশৰ ২০০০ মাইলৰ আঁতৰত লাহোৱান মাজুলিত এনে এক নগৰ আছিল । কোনে পাতিলে, তাত কোন মানুহে নিবাস কৰিলে, কেৱে কৰ নোআবে, আৰু তাৰ ওচৰত থকাবিলাকেও নু বুজে; অতি পূৰ্ব কালৰ নগৰ বুলি কেৱল ইয়াকে জানে । এজন আমেৰিকাৰ জাহাজৰ কান্তানে তাক চাবলৈ গৈ তিনি মাইল দিহল এটা ৰাজ আলি, আৰু তাৰ ইহু কালে কলা বৰ চিকন সৰুত সিলেৰে সজা ঘৰবোৰকো দেখা পালে, কিন্তু ভাগি প্ৰাই সকলো পোত খালে । সেই আলিৰ মাজ ঠাইত বাবেটা বৰ সৰুত সিলৰ খুঁটা আছিল, ওখ ৩৬ হাত, গুৰিৰ মেৰ ১৫ হাত, আৰু খুঁটাবিলাকৰ ওপৰত বৰ বৰ সিল একো একো চটা ধোআ আছিল । আন আন অনেক আলি দেখিলে, কিন্তু সকলোৰে ওপৰত বৰ ডাঙৰ আৰু বুৰা গচ আছে । আমেৰিকাৰ মাজ ভোখৰত জি পুৰনি নগৰবোৰ আছিল, তাৰ নিচিনা ইবিলাকো । এনে নগৰ সজা আগৰ কালৰ মানুহ অৱশ্যে নত্যা আৰু বৰ গিৱানৱন্ত হৈছিল ।

আলেপো নগৰৰ নিবাসি ভূকক আৰু আৱদি মানুহ ৭০,০০০; খ্ৰিষ্টিয়ান ১৫,০০০; যিহুদি ১০,০০০; কুকুৰ ১,২০০, আৰু মেৰুহি ৮,০০০ আছে । সেই নগৰত থকা এজন ধনৱন্ত মচলমানে ভালমান মেৰুহি পুহি বৰ মৰম কৰিছিলে । পাচে ঠেঙৰ মৰম কালত নহিয়া মেৰুহিৰ কাৰনে এটা হস্পিটাল পাতিলে; সেই হস্পিটাল এটা মচিন ঘৰ; আৰু তাৰ গৰাকিবিলাক আৰু অনেক বেজো আছে । বুৰা, কগিৱা, নিচলা, নিগনি ধৰি ধোআ বস্ত পাব নোআবা, এনে ন চাহাব মেৰুহি সদাই থাকে । জাজিক লোকে তালৈ গলে এঠাইত ঠেং ভগা কোনো মেৰুহিক বেজে দৰৰ দিয়া দেখিব, কোনো ঠাইত কৰা, ধোৰা, মেৰেজা,

জৰে ধৰা মেকুৰিক অতি উত্তম ৰূপে বৰা
দেখিব । সেইবোৰ মেকুৰিএ বৰ সুখেৰে দিন
নিয়াই বহু দিহল আয়ুস পাই; কিন্তু ইন্দি-
টাল পতাৰ গৰাকিৰ নাম আদিবাদ কৰি গুন
লই নে, ন লই, ইয়াক আমি সুন্য নাই ॥

B O O K S

FOR SALE AT THE SIBSAGOR MISSION PRESS.

New Testament, in Asamese,	1 R.
Orunudo, first five years, in one volume, full bound	2 8
Ditto. half marble, lettered	2 0
Ditto. marble and cloth	1 12
Orunudo, for 1851 and '52, in one volume, full bound	2 0
Ditto. half marble, lettered	1 12
Ditto. marble and cloth	1 8
Orunudo, separate volume for each year, in paper cover,	0 12
Asamese Buronji, by the Tamuli Phukon, paper cover,	0 8
Asamese Vocabulary and Phrases, in cloth	1 8
Grammatical Notices of the Asamese Language,	1 8
Worcester's Primer, in English,	0 4
Asamese Primer, Bare Motora,	0 1
First Reading Book, in Asamese, stiff cover	0 3
Ditto. , paper cover	0 4
Asamese Arithmetic, first part	0 2
Ditto. second part	0 4
Geography of Asia	0 4
Juvenile Tracts, per dozen	0 4
Ditto. bound in sheep	0 8
Ditto. bound in morocco, for presents to scholars	0 12
Dawk Book, printed octavo, in sheep	3 0
Ditto. half bound	2 8
Monthly Accounts, for servants, work- men, &c. with printed lines,	1 0
Writing Books for Schools, 12 sheets foolscap, each	4
Ditto. per dozen	2 4
Small Memorandum Books, each	0 1

PRINTING and BINDING neatly executed,
and BLANK BOOKS furnished on reasonable
terms.

মাৰ্চ, অৰ্থাত চতুৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for March, A. D. 1853. Sal. Sec 1774.

মাৰ্চ	ফাগুন	চৈত	বিশ্ব	দিনমান	মাৰ্চ	চৈত	বিশ্ব	দিনমান
১	১১	৩	২১	১১২৮	১৭	৫	৭	১১৫৫
২	২০	৪	২২	১১৩২	১৮	৬	৮	১১৫৭
৩	২১	৫	২৩	১১৩৪	১৯	৭	৯	১১৫৯
৪	২২	৬	২৪	১১৩৬	২০	৮	১০	১১৬০
৫	২৩	৭	২৫	১১৩৭	২১	৯	১১	১১৬১
৬	২৪	৮	২৬	১১৩৮	২২	১০	১২	১১৬২
৭	২৫	৯	২৭	১১৪০	২৩	১১	১৩	১১৬৪
৮	২৬	১০	২৮	১১৪১	২৪	১২	১৪	১১৬৬
৯	২৭	১১	২৯	১১৪৩	২৫	১৩	১৫	১১৬৮
১০	২৮	১২	৩০	১১৪৪	২৬	১৪	১৬	১১৬৯
১১	২৯	১৩	৩১	১১৪৬	২৭	১৫	১৭	১১৭১
১২	৩০	১৪	৩২	১১৪৭	২৮	১৬	১৮	১১৭২
১৩	৩১	১৫	৩৩	১১৪৮	২৯	১৭	১৯	১১৭৪
১৪	৩২	১৬	৩৪	১১৫০	৩০	১৮	২০	১১৭৬
১৫	৩৩	১৭	৩৫	১১৫২	৩১	১৯	২১	১১৭৮
১৬	৩৪	১৮	৩৬	১১৫৪				

এই অকনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ যোণ সিব্ৰলাগব
আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিল্যন চাপাখানাতে চাপা কৰা
হৈছে । আৰিডে দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰ
মুৰত দিলে ১৥ চমহা ।

THE ORUNUDO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagor Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Asam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.

অৰুনোদয়

৮ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, ফেব্ৰুৱাৰী, ১৮৫৩।

নম্বৰ ২।

VOL. VIII. SIBSAGOR: FEBRUARY, 1853.

NO. 2.

খেঁহ আৰু কানিৰ কথা।

China and Opium.

আকু আৰু কানিৰ উত্পন্ন আনৈগৈ কেৱল পাৰ্চী দেশতহে হৈছিল, কিন্তু এতিয়া বহু দেশত পোৱা জ ই। আমেৰিকা আৰু ইউৰপ দেশৰ মাজত জি কানিৰ বেৱহাৰ কৰে, তাক প্ৰাই ভুৰুকি দেশৰ পৰা নিএ; প্ৰিথিবিৰ আন দেশতকৈ এই ভাৰত বৰ্ষৰ ভিতৰত কানি অধিক আৰ্জে। ভাৰত বৰ্ষৰ মাজৰ লৰা, বুৰা,

মতা মাইকি আদি কৰি অনেক হেজাৰ মানুহে আকুৰ খেতি কৰে। গুটি সিটোভে মটি উত্তম ৰূপে ছুল বাই তাৰ বহু বহু চপহা-বোৰ গুৰিকৈ ভালে, পাচে নৰেশ্বৰ আৰু ডি-চেম্বৰ মাহত গুটি সিঁচে; ফেব্ৰুৱাৰী মাহ এই দুই মাহত এঁঠা গোটাই।

আকুৰ জেতিয়া ফুল লৰে, তেতিয়াই মানুহে তাক কাটিবলৈ ধৰে। তাৰ জি এঁঠা ওলাই, তাক অতি সাৱধান ৰূপে পুতি গুলি বেলা

Picture of a Chinese Smoking House.

ভোলে, পাচে ভোলা হলে জতনকৈ নিজাই গোটাকৈ বা চঁটা চঁটাকৈ বাধি ধই। বজাল আৰু আন আন দেশত একে ভাৱে কানি নে বাহে, কোনোএ গোটাকৈ বাহে, আন কোনো দেশত চঁটাকৈ বাহে; ভাৰত বৰ্ষৰ অধিক ভাগ কানি চিনা দেশলৈ পঠাই। ১৭৬৭ সঁকত কম্পানিএ প্ৰথমে বজাল দেশৰ পৰা চিনা দেশলৈ কানি পঠালে; ইয়াৰ আগেয়ে অকল পৰ্তুগিজৰ অলপ লোকেহে ডুৱকি দেশৰ পৰা চিনা দেশলৈ কানি নিছিল; কিন্তু প্ৰতি বছৰে ২০০ চন্দ্ৰকডকৈ অধিক নে বেচে।

প্ৰথমে কেৱল চহকি লোকেহে কানি খাই-ছিল, কিন্তু এতিয়া সকলো জাতিৰ মতা, মাই-কি, ককিৰ, পোৰোহিত লোকেও কানি খাবলৈ লিকিলে। কানি পুৰি বা পানকৈ খাবৰ কাৰনে লোকবিলাকে গৈ জত গোট খাই, এনে অনেক ঘৰ চিনা দেশত সজা আছে। আৰু অকল লোকবিলাকে কানি খাবলৈকে আমাই নগৰত ১০০০ ঘৰ সাজি ধোআ হৈছে। চহকি লোকে হলে প্ৰাই সেইবোৰ ঘৰলৈ নে জাই, কিন্তু আপোন আপোন ঘৰতে খাই।

কানি ধোআ ঘৰবোৰ দিনে বাতিএ সদাই মেলি ধই, আৰু সুবৰ নিমিত্তে ঘৰে পতি বাঁহ বেঁতৰে কেইবা এখনো খাট সাজি চাৰি বা পাটিৰে ঢাকি ধই। আৰু প্ৰতি ঘৰৰ মাজত এটা এটা সৰু চাকিও পহৰ দিবলৈ আৰি ধই। ঘৰৰ পাচ কালে আন এক ঘৰ থাকে, পাচে ভেতিয়া কানি হোঁপোতে হোঁপোতে মানুহৰ টোপনি ধৰে, ভেতিয়া সেই ঘৰলৈ নি সুজাই ধই, তাতে ভেতিয়াৰা ওৰে বাতি সুই থাকে।

কানি হোঁপা চিলিম, বেঁতৰ সমান এডোখৰ সৰু নলি, আৰু তাৰ দুৰতে দুৰনিয়া চিলিম থাকে। তাতে মটৰ মাহৰ সমান কানিৰ টিকিৰা সেই চিলিমৰ দুৰত দি তাৰ ওপৰত চাকিৰ জুই লগাই পাচে হোঁপা ধৰে, আৰু একে হোঁপাতে সেই কানিৰ টিকিৰা উৰুআই।

মানুহে জিমান বেগি নিহান বাধিব পাৰে, সেইমান বেগিলৈকে তাৰ ধোঁআ গিলি ধই, পাচে ভেতিয়া বাধিব নোআৰে ভেতিয়া নাকে দি ধোঁআ বাজ কৰি দিএ।

প্ৰথমে কানি খাবলৈ ধৰাবোৰে জুই এক টিকিৰাত বাজে সৰহকৈ খাব নোআৰে; কিন্তু অধিক দিনিয়া কানিয়াই ঘটী চাবেকলৈকে হাঁপি থাকিব পাৰে। খেহ লোকে সদাই চিঁত হৈ সুইহে কানি হোঁপে।

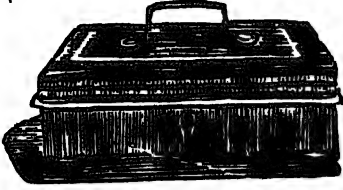
কানি ধোআৰ গুন অতি বিসম; জিবিলাকে তাক পানকৈ বা পুৰি খাবলৈ ধৰে, সেইবোৰে তাক ধোআৰে পৰা দহ বছৰতকৈ অধিক দিন জিয়াই নে থাকে। আৰু জি লোকে কানি খাই, সি ক্ৰমে অগিয়ানি হৈ জাই, আৰু দেশত তাৰ জি উত্তম গিয়ানৰ গুন থাকে, তাক আৰু সৰিলৰ সজিকো হেৰুআই; তাৰ গাৰ মজ্জা সুকাই জাই, আৰু তাৰ ভালকৈ ভোক নে লাগে, দেশত অলপ বছৰৰ মূৰত সি ধিনাই ধিনাই কেৱল হাৰ মাখোন ওলাই। জি মানুহে ২০ বছৰ বয়সত কানি পুৰি খাবলৈ লিকে, সি ডেৰ কুৰি বছৰতকৈ অধিক কাল জিব নোআৰে।

কানি পুৰি বা পানকৈ ধোআ ঘৰৰ নকচাৰ মাজত কানি ধোআৰ পাচে টোপনি ধৰিলে সিহঁতে জিহত সুই থাকে, এনে বাঁহৰ খাটবোৰ দেখিবা। জুই এক মানুহে হাতত নলিৰে চিলিম ধৰি আছে, আৰু খাটৰ ওচৰে ওচৰে জি সৰু মেজ আছে, তাতে সিহঁতে চিলিমত জুই দিবৰ নিমিত্তে চাকি ৰাখে।

ঘৰৰ পাচ কালে সিহঁতে এটা মানুহক আন এক ঘৰলৈ লৈ জোআ দেখিবা; সি বৰ টোপনি গল, আৰু সি জত চিঁত হৈ সুই কানি খাইছিল, সেই খাট আনক দিবৰ নিমিত্তে তাক আন ঘৰত সুজাই ধবলৈ নিচে।

খেহ লোকৰ লেনটেন অৰ্থাত আবিৰা অতি সুন্দৰ, নকচাৰ মাজত সিহঁতৰ মূৰৰ ওপৰত ভেনে আবিৰা দুটা আৰি ধোআ দেখিবা। জিটো মানুহে আপোনাৰ হাত ওপৰলৈ জুজিচে, সি অলপতে কানি খাবলৈ সি-

কিচ, সেই কাৰনে মনত বন্ধ পাইচে, কিন্তু তাৰো বেগতে টোপনি খৰিব, আৰু আনৰ দৰে ডাকো নিইতে সুখাই ধবলৈ লৈ জাব ।

কানি খোজা চন্দুক ।

মোৰ আই ।

My Mother.

আফ্ৰিকা দেশৰ এখান বৰ আৰব ঠাইত জনম পোজা এজনী সৰু চোআলিক বেটি ৰূপেৰে দুৰ দেশলৈ নিয়া হ'ল, তাতে মকেট নামেৰে এজন পাদুৰি চাহাবে তাইক উদ্ধাৰ কৰি আপোনাৰ ঘৰলৈ আনি লিৰিবৰ নিমিত্তে মেম চাহাবৰ হাতত সোধাই দিলে; তাৰ পাচে জেতিয়া তাই পুত্ৰৰ সূত বাজা সুনি আনন্দ-ৰে গ্ৰহন কৰিলে, আৰু সেই সময়ত আপোনাৰ মাকক সুঁঅৰিলে; কিয়নো যিচুৰ প্ৰেম তাইৰ মনত লগাতে আপোনাৰ মাকলৈ প্ৰিতি অধিক ৰূপে বহীলে; পাচে তাই ঘৰে ঘৰে টানকৈ কান্দে দেখি চাহাবে সুখিলে, বোলে, তই কিয় কান্দিচ, ইহাই ইহাই, মোৰ আই, মোৰ প্ৰিয় আই; ইয়াকে কই মন ভাগিল হেন দেখি এনে ৰূপে ক্ৰন্দন কৰিলে । তাৰ মাৰৰ কি হ'ল, এনেকৈ চাহাবে সুখিলে, লুকে লিখা সূত বাজা হাতত ধৰি ডুলি তাই উত্তৰ দি কলে, এই কিতাপ মোৰ আই কেতিয়াও দেখা নে পাব, জি সুন্দৰ কথা মই সুনিবোঁ; তাকে মোৰ আয়ে কেতিয়াও নু সুনিব; জি পহৰ মোৰ মনত প্ৰকাশ হ'ল, সেয়ে তাইৰ ওপৰত কেতিয়াও বোলাব; আৰু জি জান কৰ্ত্তাৰ প্ৰেম মই চাকিলোঁ তাকে তাই কেতিয়াও ধাবলৈ নে পাব অঃ মোৰ আই; মোৰ প্ৰিয় আই । অলপ দিনৰ পাচত এই সৰু চোআলিৰ মনৰ ওচৰ চাপিলহি; কিন্তু মকেট

চাহাব কোনত থাকোঁতে একেৰিও তই, মনতই তাইৰ মনত নে দেখিলে । তথাপি এটা বৰ গধুৰ আৰু অসন্তোষৰ কথা তাইৰ মনত লাগি থাকিল আৰু তেঁও তাইৰ মনত উদ্ধাৰ হুওঁ পৰা জি অৱলেন কথা সুনিলে, সেয়ে এই ইহাই ইহাই মোৰ প্ৰিয় আই ।

নিখ্যক

গিয়ান ৰূপে বুধি দিয়া ।

A Wise Answer

কোনো এজন পাদুৰি চাহাবৰ দদায়েকে কাৰোবাৰ লগত বৰ বেজাৰ পাই খেজেৰে কলে, মই কেতিয়াও অপৰাধ কৰাটক খেমা ন কৰোঁ । তাতে পাদুৰিএ সুখিলে, ধৰম সাত্ৰে জি কই, তাক ভুমি জনা নাই নে ? দদায়েকে কলে, কিনো কৈচে, মই জনা নাই । “অগি-য়ানি লোকৰ বিদয়তহে খেমে নিৰাল কৰে,” ধৰম সাত্ৰে ইয়াকে বুলিচে । তাতে দদায়েকে বুলিলে, তেন্তে ভুমি গৈ সেই মানুহত কোজা মই সকলোকে খেমা কৰিলোঁ, কিয়নো সেই মানুহক বা আনকে সন্তোষ কৰাবলৈ মই অগিয়ানি ন হম ।

পৰিখা জই কৰা ।

Joy in Temptation.

এটি হিন্দু লৰা খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম গ্ৰাভ্য কৰাত নি তাক পুনৰাই তিৰাগ কৰি আপোন পিত্ৰিৰ ধৰম জেন আৰুও ধৰিব, এই হেতুকে কোনোএ তাক এস ৰূপ দিলে । সেই কথাত নি কি উত্তৰ দিলে ? পিতৰে চিমোন মাৰ্শালিক জি উত্তৰ দিলে, সেই ৰূপে নিও আপোনাকে ৰূপ দিয়া মানুহটক সন্নিধান দি কলে, “তোমাৰ লগতে তোমাৰ ৰূপো নষ্ট হওক” । (পাঁ ৮: ২০ ।) তাতে জিটে সেই লৰাক খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম তিৰাগ কৰাবলৈ জ্ঞান কৰিছিলে, নি অতি বিস্ময় মানি কলে, ইয়াৰ আগলৈএ জিটো লৰা জাতি আছিলে, এতিয়া নি মিচয়ে বেলেগ হ'ল, কিয়নো তাৰ মন আগতকৈ নিৰ্ভই, সাহিয়াল, ধিৰ আৰু চকল হ'ল ।

চাপাখানাব বিবৰন ।

Description of the Printing Office.

মাহে মাহে অকনোদই জেনে মতে পাই,
তাৰ বিবৰন লিখো জন্তু সব চাই;
বহু বহু লোক আচে দেখিতে নে পাই,
অচম দেশত জানা এনে জন্তু নাই ।
এক গোটা পক্ষি ঘৰ ইটাৰে কৰিচে,
ঠায়ে ঠায়ে বহু জন্তু তাহাতে থাপিচে;
কোঁঠালি কোঁঠালি তাক দেখিবাক ভাল,
আৰ্চিৰ দুআৰ তাত দিচে চাৰি কাল ।
তাহাৰ ভিতৰে জন্তু জন্তেক আচই,
আদি অন্ত নাই তাৰ কত কৰ্ম হই,
আখৰ চলোআ জন্তু অতি আচৰিত;
তাহাৰ ভিতৰে হই আখৰ ভুৰিত ।
কেইচ নামে এক চাক্ৰ সাজিচে কাঠৰ,
খোঁটালি খোঁটালি ঘৰ তাহাৰ ওপৰ,
আদি অন্ত নাই জন্তু আখৰ আচই;
খোঁটালিৰ মাজে সব ভৰিয়া বাখই ।
নানা দেশে নানা বাজা জন্তু জন্তু পাই,
তাকেৰে নি সব কথা ইখানে পঠাই;
মাচুলক দিয়া পাচে তাহাক আনই,
জিতো কথা অতি ভাল তাহাক লিখই ।
তাত জন্তু কথা থাকে কল্লোচ কৰই,
মিচা কথা তাৰ মধ্যে কিছু নে লেখই,
ওপৰে কাগজ দিয়া আখৰ চাপই;
চাহাবক দিএ নিয়া তাহাক পৰ্হই ।
পৰ্হি সুনি পাই তাত জন্তেক অসুখ,
কৰেক কৰিয়া পাচে তাক কৰে সুখ;
এই মতে হলে পাচে কৰ্মক বাছই,

হজুৰ হকুম মতে তাহাক চাপই ।
দুই খান সাল আচে সমস্তে লোহাৰ,
আৰু ভালমান জন্তু মাজত তাহাৰ;
তাহাৰ ওপৰে নিয়া আখৰক থই,
কলত কালিক আনি ওপৰে ঘঁহই ।
ওপৰে কাগজ দিয়া কলক ঘূৰাই,
দুই পাকে গৈই তাৰ ভিতৰে সোমাই,
এক চেপা দিলে তাত আখৰ বহই,
এক নিমিসতে চাৰি পাঁচ খন হই ।
দুই এক দিনে জাক লিখিতে নোআবে,
সিসৰ আখৰ জানা একে বাৰে পাৰে;
দুই পিটি ভিন কথা জানিবা নিচই,
মেই হেতু দুই বাৰ পুনৰ চাপই;
কাগজ চৌবিচ পাত দিতাতে থাকই,
ভেনে এক কুৰি দিতা দিনতে চাপই;
অকনউদই মধ্য নক্চা জন্তু আচে,
দিনে দিনে চাৰি জনে তাহাক কাটিচে ।
পাঁচ চই দিনে তাক তৈয়াৰ কৰই,
দুই এক বাৰ বিনে আৰু নি দিয়ই ।
এহি ঘৰে কৰ্ম কাৰি প্ৰাই জিচ জন,
আগা অনুসাৰে সব কৰ্মক সাধন;
সবাৰ ওপৰে আচে এক অধিপতি,
জন্তু কাম কৰে মানে তেঁওৰ অনুমতি;
তাহাৰ ভিতৰে কাম কৰে জন্তু জন,
লিখিব পৰ্হিব পাৰে আনন্দিত মন ।
ইহবৰ অনুগ্ৰহ পাই নিবন্তৰ,
বয়সে সন্মান সব দেখিতে সুন্দৰ,
ধন্য ধন্য ইংৰাজিহে বুধিমান হই,
দেৱৰ নিৰ্মান কৰ্ম মানুহে কৰই ।
আগে বজা গনে কৰে বহু পুজা পাই,
জন্তু কৰ্ম ইংৰাজিএ কলেৰে চলাই;
জিতো কাম বহু লোকে কৰিতে নোআবে,
কল হেতু দুই তিনি জনে তাক কৰে ।
অগাধ সাগৰে অৱিলয়ে হই পাৰ,
সিসৰ কৰম দেখি অতি চমত্কাৰ,
সভা গুনে ইহবৰ দ্বাৰা আচে পাই,
দেখা কেনে পুত্ৰৱন্তে পুজাক পালই ।
আমি সবে তাৰ কথা কি কহিব আৰ,
বুধিমন্তু জনে অন্ত নে পাৱন্ত জাৰ;
পাঠক পণ্ডিত সবে লোক দেখিয়োক,

কথা জদি মিচা হই নিদিবা মোহোক ।
 যষ্টা এক স্মাচে সিডো যব ওপবতে;
 নিডে নিডে বাদ্য কৰে প্ৰত্যেক যষ্টাতে,
 এক পুহৰৰ পথ তাৰ সজ্জা জাই,
 নিকটে থাকিতে কৰ্ন ভাল মাৰে ডাই;
 সেহি যষ্টা আনি আচে ডাটি দেস হৈতে,
 চাৰি পাঁচ জনে মাজ পাৰই লাৰিতে;
 ইহাজিৰ কিনিও কৰ্ম দেখিয়োক ডাই,
 অচম দেসতো এনেকুআ জন্তু নাই ।
 কোন বিধি কৰি দিলে জন্তু নিকপন,
 কোনে কহি অন্ত পাৰ তাহাৰ কখন;
 ধন্য, ধন্য, ইহৰাজ কিনিও বৃথিমন্ত,
 কোনো কালে এই মত বজা নহবন্ত ।
 মোৰ জানা নিজ গ্রাম উত্তৰ পাৰত,
 জন্তু ধৰি আচোঁ, মই আহোম কুলত;
 মই অল্পমতি নব, দেস ন ধৰিবা,
 জি নব অসুখ দেখা সমস্তো থেমিবা;
 আত পৰে আন কথা নে পালো ভাবিয়া
 সখেপে বচিলোঁ মাজ দয়াৰাম চোটিয়া ।

দাৱিদৰ গিত ।

A Psalm of David.

বিদেশিবিলাকে কিয় হৰা মূৰা কৰে, আৰু
 লোকবিলাকে কিয় বিয়ৰ্হ চিন্তা কৰে? • যি-
 হোৱা আৰু তেঁওৰ অভিসিক্ত জনৰ অহিতে
 প্ৰিথিবিৰ বজাবিলাক উঠে, আৰু অধিকাৰবি-
 লাকে এই ৰূপে আলচ কৰে, জাঁহা, আ-
 মি মিবিলাকৰ বন্ধন চিহ্নো, মিবিলাকৰ জৰি
 গুচাই পেলাওক ।

• যবগত থকা জি জন, তেঁও ইহাৰি, পুত্ৰ-
 সিহঁতক ইভিকিৰ কৰিব । • তেতিয়া তেঁও
 সিহঁতক খেলেৰে কথা কব; মহা ক্ৰোধেৰে
 সিহঁতক বিয়াকুল কৰিব । • মই আপো-
 নাৰ বজাক চিওন পবিত্ৰ পৰ্বতত অভিলেক
 কৰিলোঁ ।

মই নিয়ম প্ৰকাশ কৰিম, যিহোৱাই মোত
 কলে, তুমি মোৰ পুত্ৰ, আজিএই মই তোমাক
 জনমালোঁ । • মোত খোজা, ভেহে তোমাৰ
 অধিকাৰ বাবলৈ আন দেশবিলাকক, আৰু
 তোমাৰ ৰাজ সাসনলৈ প্ৰিথিবিৰ সিমালৈকে
 দিম । • তুমি শ্বেতৰ ডগেৰে সিহঁতক দমন
 কৰিবা, কুমাৰৰ ডাণ্ডৰ নিচিনাকৈ গুৰি কৰিবা ।

এই হেতুকে হে বজাবিলাক, গিয়ানৱন্ত
 হোআ; হে প্ৰিথিবিৰ লোখাক সকল, লিখা
 লোআ । • ভয়েৰে যিহোৱাক সেৱা কৰা,
 আৰু কল্পনেৰে আনন্দিত হোআ । পুত্ৰই
 জেন ধৰ্ম ন কৰে, আৰু তেঁওৰ ক্ৰোধ অধি
 লগডিলেই উঠাত তোমোলাক জেন পথত বি-
 নাস নো হোআ, এই নিমিত্তে তেঁওক চুম্বা
 দিয়া । জিবিলাকে তেঁওত আসুই লই, সেই
 সকলো ধন্য ।

ওপৰত থকা গিত দাৱিদ বজাব দোআৰাই
 ডিৰি হেজাৰ বছৰৰ আগেয়ে লিখা হল ।
 সেয়ে পুত্ৰ যিষ্টৰ পৰমাৰ্থিক ৰাজ্যৰ বি-
 সয়ে হোআ ভবিষ্যত বাক্য । এই কৰাই চা-
 ৰি ভাগে প্ৰিথক কৰা হৈচে । প্ৰথম ভাগত
 প্ৰিথিবিৰ লোকে ইহৰৰ অহিত হোআ দেখা
 জাই; দুতিয় ভাগত মানুহে ইহৰক জিন
 কৰাৰ কথাত ইহৰে জেনেকৈ তালৈ মন কৰে
 তাকে আমি দেখিচোঁ । জিতিয় ভাগত যিষ্ট
 পিত্ৰিএ সৈতে একে ভাও হোআ দেখিচোঁ, আৰু
 একে সমান সক্তি হোআত তেঁও আপোনাৰ
 সক্রোধক দণ্ড কৰিব । আৰু চতুৰ্থ ভাগত
 পুত্ৰক প্ৰেম কৰি তেঁওৰ আগ্য মানিবলৈ
 লোকবিলাকক উদগাইচে ।

এই জগতৰ মাজত জেতিয়া পুজাবিলাকে
 আপোনাৰ বজাক ভাল নে পাই, জেতিয়া সি-

বিলাকে ঠেঙলৈ দোহ আচৰে, আৰু জুখ কৰি
জদি লাখ্য হই, ভেঙে বজাৰ পৰিয়ালক বধ
কৰি আনক বজা পাতে । এই ৰূপেই মা-
নুহবিলাকে আপোনাৰ অনন্ত অনাদি বজা
ইশ্বৰৰ অহিতে উঠিচে বুলি ওপৰৰ সাক্ষ্য
বচনে প্ৰকাশ কৰিচে । ইশ্বৰৰ সাননৰ পৰা
আপোনাক মুক্তি কৰিবৰ নিমিত্তে বজা আৰু
অধিকাৰবিলাকে গোটে খাই আলচ কৰে ।
ইশ্বৰৰ অহিতে এনে বিৰোধ চিন্তা কৰা দেখি,
দাৱিদ বজাই অতি বিষাই মানিলে । সেই
নিমিত্তে ঠেঙ সূধিচে, কিয় হুৰা মুৰা কৰে?
সিবিলাকে জি কৰম কৰে, সকলো বিকল হব;
সিবিলাকে জদি বৰকৈ হুৰা মুৰা কৰে, বজা-
হৰ দোআৰাই জনেকৈ সাগৰৰ চৌ ওপৰলৈ
উঠাত সাগৰৰ তিব ভাঙিব বুলি জনা হই,
কিন্তু সেয়ে আপুনি মনে মনে বালিত মাৰ
আই, সেই ৰূপে সিহঁতৰ সকলো ক্ৰোধ বি-
কল হৈ জাৰ ।

২ পদত খ্ৰিষ্টক ঠেঙৰ অভিসিক্ত জন
বুলি মতা হৈছে ।

মানুহবিলাকে ইশ্বৰক জনেকৈ খ্ৰিষ্টৰ অহি-
ভেঙ ভেৰেকৈ বিৰোধ চিন্তা কৰে, স্বৰগত
ইশ্বৰৰ সিংহাসন আছে, সেই নিমিত্তে প্ৰিথি-
বিত মানুহবোৰে জি জি কৰে, সি ইশ্বৰৰ
সিংহাসন চুৰ নোআৰে । কিয়নো মানুহে
তাক জোকাৰি জুটুৱাবলৈ সেই সিংহাসন
অতি দূৰৈ । ইশ্বৰে আপোনাৰ সিংহাসনত
বহি প্ৰিথিবীৰ ওপৰত জি জি কৰম কৰা হই
সেই সকলোকে দেখি আছে । ঠেঙ মানুহ-
লৈ ভই ন কৰে, কিয়নো মানুহ জে অতি
নিৰ্বলি লোক তাক ঠেঙ জানে । সেই হে-
তুকে সিহঁতে ঠেঙৰ বিৰোধে উঠাত ঠেঙ
কেৱল হাঁহেহে, কিয়নো ঠেঙৰ ইচা হলে সি
ইহঁতক একে খেৰতে গুৰি কৰিব পাৰে । জি
মানুহ বন্দিলালত পৰি গধুৰ নিকলিৰে হাত
ভৰি বন্ধা হোআত পলাব খুজি, তাৰ লগ-
বিলাক কৈ বোলে, জীহা, আমি এই লোহাৰ
নিকলি ডাঙি পলাই উঠাও, কিন্তু সি কেনে-
কৈ লোহা ডাঙিব পাৰিব? সেই মানুহত

কৈও আমি কোনো ৰূপে ইশ্বৰৰ সাননৰ পৰা
হাত সাৰিব নোআবোঁ ।

ইশ্বৰে কেৱল মানুহৰ অগিয়ান কৰমত
হাঁহে এনে ন হই, কিন্তু সিবিলাকৰ পাপৰ
কাৰনে সান্ত্বিকো দিব । ঠেঙ আপোনাৰ খে-
ৰে সিহঁতক কথা কব, আৰু অধিকৰূপ ক্ৰোধে-
ৰে সিহঁতত বিয়াকুল কৰিব; পাপি লোকলৈ
ইশ্বৰৰ বাক্য মেঘৰ গৰ্জনৰ দৰে ভয়ঙ্কৰ হব,
আৰু ভেটিয়া ঠেঙ মাত লগাই, ভেটিয়া মা-
নুহে কি কৰিব পাৰিব? একো কৰিব নোআৰে ।

ইশ্বৰে জি জি কৰিব খোজে, তাকে ঠেঙ
আপোন গিয়ানৰ দোআৰাই কৰে । ঠেঙৰ
জদি কোনো কৰম কৰিব লাগে, ভেটিয়া কা-
কো নো সোধে, কিয়নো ঠেঙ সকলোৰে
ওপৰ । গোটেই খান জগতে মান্য কৰিবৰ
হেতুকে ঠেঙ এজনক অভিসেক কৰিলে; সেই
জনা বজাৰ সিংহাসন পবিত্ৰ চিহ্নৰ পৰ্বতৰ
ওপৰত অৰ্ঘ্যত স্বৰগত আছে । সেই ঠাইতে
বজাই নিবাস কৰি প্ৰিথিবীৰ সকলো দেশক
সানন কৰিচে, তেঁৱে মহা বজা, বজাৰো বজা,
প্ৰভুৰো প্ৰভু, সেই বজাই ইশ্বৰৰ পুত্ৰ খ্ৰিষ্ট ।

১ পদত প্ৰভু খ্ৰিষ্টে কৈচে, মই নিয়ম
প্ৰকাশ কৰিম, অৰ্ঘ্যত ইশ্বৰে জি নিয়ম ধা-
পন কৰিলে; সেই নিয়মেই এই, ভূমি মোৰ
পিয় পুত্ৰ, আজিএই মই তোমাক জনমালোঁ ।
এইবিলাক কথা অতি গোপনীয়, ইয়াতে ইশ্বৰ
আৰু খ্ৰিষ্ট একে সম ভাও হোআৰ প্ৰমাণ
দেখাইচে । এই নিয়ম ইশ্বৰ আৰু খ্ৰিষ্টৰ
মাজত অনাদি কালৰে পৰা ধাপন কৰা হ'ল;
ইয়াক মানুহে বুজিবলৈ অতি কঠিন । খ্ৰিষ্টে
আপোনাৰ প্ৰানৰ দোআৰাই জি প্ৰাণিত কৰি-
লে, সেই প্ৰাণিতৰ বিসয়ে এই কথা দেখা
জাই । ইশ্বৰে আমাৰ প্ৰভুক জি গোটেই
খন জগতকে ঠেঙৰ বাক্য হবলৈ প্ৰতিগা
কৰিলে, সেয়ে নিয়মৰ এক ভাগ, খ্ৰিষ্টে মানু-
হৰ প্ৰাণিত দান কৰিবলৈ সক্ষম হোআ, সেয়ে,
নিয়মৰ দ্বিতীয় ভাগ । জি কালত সকলো প্ৰি-
থিবীৰ লোক খ্ৰিষ্টিয়ান হৈ বিশ্বাসি আৰু প্ৰে-
মৰে আমাৰ প্ৰভুক সেৱা কৰিব, সেই কাল
আহিচে ।

জিবিলাকে তেঁওৰ আগ্যা নে মানে, সেই-
বিলাকৰ কি গুতি হ'ব! ইয়াৰে এই বিলায়ে
খুঁকিত কৈচে, তুমি লোৱ ভণ্ডেৰে সিহঁতক
দমন কৰিবা, কুমাৰৰ ভাণ্ডৰ নিচিনাকৈ গুৰি
কৰিবা। অৰ্থাত্‌ যদি দেশৰ লোকে তোমাৰ
আগ্যা নে মানে, তেন্তে সিহঁতক দণ্ড কৰিবলৈ
মই তোমাক সক্তি দিচোঁ।

ইয়াৰ সক্তি অতি ডয়কৰ, সেই কাৰনে
অতিসই ৰূপে ভই কৰিব পাই, কিয়নো কো-
নে তেঁওৰ সক্তি জই কৰিব পাৰে?

এই কথাৰ দোআৰাই মানুহে ইয়াৰ
অহিত ন হৈ তেঁওক প্ৰেম ভক্তি কৰিবলৈ
উদগোআ হৈচে; আৰু যদি সিবিলাকে ইয়াৰ
বিৰোধ হই, তেও ভাত একো লাভ নে পাই,
কেৱল মহা দুখ জাভনাহে পাব। তাতে
ইয়াৰে কৈচে, এই হেতুকে গিৱানৱন্ত হোআ,
তেঁওক অৰ্থাত্‌ প্ৰভুক চুমা দিৱ। চুমা দি-
ৱাতে তেঁওৰ বল হোআৰ অৰ্থ বুজাই।

হে পাঠক সকল, জিবিলাকে তেঁওত আশুই
লই, সেই সকলো ধন্য, এই কথাই নিচেই
সত্য; খুঁকিৰ অহিত হোআত কোনো লাভ ন
হই, কিন্তু তেঁওত আশুই ললে অতি লাভ
হ'ব। সেই নিমিত্তে গিৱানৱন্ত হোআ, দেও
দেবি আৰু মহেশ্বৰ দেৱা এৰি, কেৱল সত্য
আৰু জিৱন্ত পৰম ইয়াৰ সেৱা কৰা, তাতে
তোমোলাৰ ধন্য হ'ব।

'Time shall be no longer.'—Rev. 2. 8, 9.

কাল পলয় আৰু ন হ'ব, প্ৰকাশিত ভবিষ্যত বাতাব
১০ আখ্যা ৭ পদ।

কৰ্নিলিয় আৰু পিতৰৰ দৰ্শন।

The dream of Peter and Cornelius.

কৈচৰিয়া নগৰত ইতালিয়া নামে বনুআ
হজৰ কৰ্নিলিয় নামেৰে এজন লইকিয়া আ-
ছিল। তেঁও ধৰ্মৱন্ত হৈ আপোনাৰ ঘৰৰ
সকলোএ সৈতে ইয়াৰলৈ ভই কৰিলে, আৰু
মানুহবিলাকক ভালেমান দান দি ইয়াৰ আ-
গত সদাই প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিল। এদিন তিনি
পৰিয়া মান বেণিত তেঁও নিচই ৰূপে দৰ্শনত
এনে দেখিলে, ইয়াৰ দূত এজন তেঁওৰ
ওচৰলৈ আহি কলে, হে কৰ্নিলিয়। তাতে
তেঁওক দেখি তই হৈ বুলিলে, হে প্ৰভু কি ?
তেতিয়া দূতে তেঁওত কলে, তোমাৰ প্ৰাৰ্থনা
আৰু দান ইয়াৰে সঁজুটিৰ নিমিত্তে তেঁওৰ
আগলৈ উঠি আছে। এতিয়া যাকো নগৰলৈ
মানুহ পঠাই, সাগৰৰ ভিৰত চিমোন নামেৰে
এক মুচিয়াৰ ঘৰত আলহি হৈ 'ধকা চিমোন,
আৰু প্ৰখ্যাত নাম পিতৰ, তেঁওক মতোআ।
কৰ্নিলিয়ত কথা কোআ দূত গলত, তেঁও
আপোনাৰ ঘৰৰ দুটা বন্ধি আৰু তেঁওৰ আল
ধৰা বনুআৰ মাজৰ ধৰ্মি এজনক মাতি
আনি, এই সকলো কথা কৈ সিবিলাকক
য়াকোলৈ পঠালে।

পাচ দিনা সিহঁতে গৈ নগৰৰ ওচৰ পাঁওতেই,
পিতৰে দুপৰ মানত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ চালি
ওপৰত উঠি আছিল। এনেতে তেঁওৰ ভোক
লাগিলত খাবলৈ ইচা কৰিলে; কিন্তু মানুহে
ভাত জুগুত কৰোঁতে তেঁও মুৰ্চিত হৈ পৰিল।
তাতে স্বৰ্গৰ জুআৰ মুকলি হৈ, বৰ কালৰ
নিচিনা চাৰি চুকত জোৰা এখান পাত্ৰ তেঁওলৈ
নামি প্ৰিবিবিত পৰিবৰ দেখিলে। তাৰ মা-
জতে প্ৰিবিবিত সকলো বিধ স্বৰ্গীয়া পহ,
বনৰিয়া পহ, বগাই কুৰা জন্তু, আৰু আকাশৰ
চৰাই আছিল। পাচে হে পিতৰ, উঠি মাৰি
খোআ, তেঁওলৈ এনে আকাশি বানি হল।
তাতে পিতৰে উত্তৰ- কৰিলে, হে প্ৰভু এনে
ন হই, কিয়নো মই একো বৰ্জিত বা অনুচি
বন্ত কেতিয়াও খোআ নাই। তাতে পূবৰ
বাৰ আকাশি বানি তেঁওত কলে, ইয়াৰে জিহুকে
সুচি কৰিলে, তাক বৰ্জিত হু বুলিবা। এই

ৰূপে তিনি বাৰ হলত সেই পাত্ৰ আৰুও
হৰগলৈ তুলি নিয়া হ'ল ।

জি দৰ্শন পালে তাৰ কি অৰ্থ, ইয়াকে
পিতৰে মনত সপ্নসই কৰি থাকোঁতেই দেখা,
কৰ্নিলিয়ই পঁচা মানুহবিলাকে সুধি সুধি
চিমনৰ ঘৰ পাই, দুআৰ মুখত থিয় হৈ
মাত লগাই সুধিলে, জাৰ প্ৰখ্যাত নাম পিতৰ
সেই চিমন ইয়াত আছে নে? আৰু পিতৰে
সেই দৰ্শনৰ কথা ভাবি থাকোঁতেই আত্মাই
ঠেঁওত কলে, দেখা, তিনি জন মানুহে তো-
মাক বিচাৰিছে; তুমি উঠি নামি, একো
সপ্নসই ন কৰি নিবিলাকে সৈতে জোআ,
কিয়নো মইহে নিবিলাকক পাঁচিলোঁ । ভেতি-
য়া পিতৰে নামি সেই মানুহবিলাকত কলে,
তোমোলাকে আৰু বিচাৰিচা, সেয়ে মই, দেখা;
তোমোলাক কি নিমিতে আহিলা? তাতে
নিবিলাকে কলে, কৰ্নিলিয় নামে ধৰ্মৰত্ন আৰু
ইস্বৰক ভই কৰোঁতা, আৰু যিহুদা দেশৰ
সকলো মানুহৰ আগত জনস্যা পোআ, এনে
এজন সইকিয়াই 'তোমাক আপোন ঘৰলৈ
মাতি আনি, তোমাৰ পৰা কথা সুনিবলৈ ধৰম
দুতৰ মুখে আদেশ পালে । ভেতিয়া পিতৰে
নিবিলাকক ভিতৰলৈ মাতি নি, আলহি ৰূপে
বাখিলে । পাচ দিনা ঠেঁও নিবিলাকে সৈতে
জোআত যাকোত থকা ভায়েক গোটা চাৰেকো
ঠেঁওৰ লগত গল ।

তাৰ পাচ দিনা নিবিলাকে কৈচৰিয়াত সো-
মাৰৰ বেলিত কৰ্নিলিয়ই আপোনাৰ গিয়াতি
ইউ মিতিৰক মাতি আনি একে ঠাই কৰি,
নিবিলাকলৈ বাট চাই আছিলে । পাচে পিত-
ৰে ঘৰ সোমাবলৈ থৰাত কৰ্নিলিয়ই ঠেঁৱে
সৈতে দেখা দেখি হৈ ঠেঁওৰ চৰনত পৰি
সোঁৱা কৰিলে । ভেতিয়া পিতৰে ঠেঁওক তুলি
কলে, উঠা, ময়ো মানুহহে । পাচে ঠেঁৱে
সৈতে কথা হৈ ঘৰত সোমাই গৈ, বহু মানু-
হক দেখি নিবিলাকত কলে, বিদেশি লোকে
সৈতে লগ লোআ, নাইবা তাৰ ঘৰলৈকে জো-
আ, যিহুদি মানুহলৈ নিষেধ আছে, ইয়াক
তোমোলাকে জানা, কিন্তু কোনো মানুহক

বৰ্জিত বা অসূচি নু বুলিবলৈ ইস্বৰে মোক
দেখালে । এই নিমিতে মোক মাতিলতে একো
সপ্নসই ন কৰি তোমোলাকৰ ওচৰলৈ আহি-
লোঁ; এতেকে সুধিচোঁ, তোমোলাকে মোক
কিহলৈ মাতিলা? ভেতিয়া কৰ্নিলিয়ই বুলিলে,
আগৰ চাৰি দিনৰ দিনা এতে বেলিলৈ লম্বোনে
আছিলোঁ; তাতে তিনি পৰিয়া হ'লত ঘৰত
প্ৰাৰ্থনা কৰোঁতেই দেখা, বগা কাপৰ পিন্ধা
এজনে মোৰ আগতে থিয় হৈ এই কথা কলে,
হে কৰ্নিলিয়, তোমাৰ প্ৰাৰ্থনা সূনা গৈচে,
আৰু তোমাৰ দানো ইস্বৰৰ মনত পৰিচে ।
এই হেতুকে যাকোলাই মানুহ পঠাই সাগৰৰ
দাঁতিত চিমন নামেৰে এক মুচিয়াৰৰ ঘৰত
আলহি হৈ থকা চিমন, জাৰ প্ৰখ্যাত নাম
পিতৰ, ঠেঁওক মতাই আনা; ঠেঁও আহি
তোমাক কথা কব । এই নিমিতে ভেতিয়াই
তোমালৈ মানুহ পঠালোঁ; তুমি জে আহিচা,
ভাল কৰিচা; এয়েৰেই ইস্বৰে জি জি কথাৰ
আগা তোমাক দিচে, তাক সুনিবলৈ আমি
সকলো ইস্বৰৰ আগত গোট খাই আটো ।

ভেতিয়া পিতৰে মাত লগাই কলে, ইস্বৰে
মানুহৰ মুখ বন্ধা ন হ'ল, কিন্তু জি কোনো
দেশৰ মানুহ হওক, ঠেঁওক ভই কৰি পুৰা
কৰম কৰে, এনে মানুহক ইধৰে গ্ৰহন কৰে,
ইয়াৰ নিচই বুজ পালোঁ । যোহানে বুৰ
দিওআৰ কথা কিত্বন কৰাৰ পাচত গালিলৰ
পৰা গোটেই যিহুদা দেশ এখনতে সকলোৰে
প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টৰ দোআবাই, ইস্বৰে ইস্ৰাএ-
লৰ বহুৰ আগত জি কুললৰ কথা কিত্বন
কৰোআই পঠালে, তাকে তোমোলাকে জানি
আচা । সেই কথা এই, ইস্বৰে নাচৰিয়া যিহু
খ্ৰিষ্টক পবিত্ৰ আত্মা আৰু মহিমাৰে অভি-
শেক কৰিলত, ঠেঁও চায়ে চায়ে কুৰি সজ কৰম
কৰি, চইভানৰ পৰা দুখ পোআ সকলোকে
ভাল কৰিলে; কিয়নো ইস্বৰ ঠেঁওৰ লগাই
আছিল । অকন- যিহুদা দেশ আৰু যিহুদাল-
মত ঠেঁও জি জি কৰম কৰিছিল, সেই সক-
লো কৰমৰ সাধি আমি আটো । ঠেঁওক
মানুহবিলাকে কাঠত তুলি আৰি বধ কৰিলে।

কিন্তু ভিন দিনৰ দিনা ইয়ৰে তেঁওক তুলি
প্ৰকাশ ৰূপে দেখুওালে । আটাই মানুহৰ
আগত ন হই, কিন্তু মৰনৰ পৰা উঠিব পা-
চে তেঁৱে নৈতে ভোজন পান কৰা ইয়ৰৰ
মনোনিত লাখি জি আমি, আমাৰ আগতহে
দেখুওালে । আৰু জিয়া মৰা দুইৰো সোধ
কৰিবলৈ ইয়ৰে জি জনক নিজেজন কৰিলে,
তেঁৱেই সেই জন, এই কথা মানুহত কবলৈ
আৰু প্ৰমান দিবলৈ তেঁও আমাক আগা
কৰিলে । আৰু তেঁওত জি মানুহে বিশ্বাস
কৰে, সেই মানুহে তেঁওৰ নামেৰে পাপৰ
পৰা মুক্তি পাব, এই কথাতে সকলো ভৱিষ্যত
বক্তাই তেঁওলৈ লাখি হৈছে ।

হিন্দু লৰাৰ উত্তম উত্তৰ ।

A Hindu Boy's wise reply.

ভাৰত বৰিসত থকা এজন মিস্যনেৰি চাহাৰে
হিন্দু লোকৰ বধ জাত্ৰাৰ কালত সুভ বাত্ৰা
কিৰ্তন কৰি আছিল, ভাতে চাহাৰৰ কথা সুন
লোকৰ মাজত ১২। ১৩ বছৰ বয়সিয়া এটি
সৰু লৰাক তেঁওৰ কথাটো বৰকৈ মন দি সুনি
থকা দেখিলে । কেতবিলক মানুহে ইটে সিটে
সুধিছে, ইয়ালৈ কি কাৰনে এই মানুহবিলাক
আহিছে, ভাতে কোনোএ বুলিলে মূৰ্তি আৰু
বধ দেখিবলৈ আহিচৌ । তেতিয়া সেই লৰা-
টিএ নমু কিন্তু সাহ ৰূপে নিবিলাকক সুধিলে,
বোলে, ভোমোলাকলৈ মূৰ্তি আৰু বধ দেখাতে
কি উত্তম কৰম হব পাৰে’ এই কথা নিচই
ছিল, কিন্তু নিবিলাকে ঠাৰ উত্তৰ দিবলৈ অতি
কঠিন হৈছিল । সেই কাৰনে নিবিলাক সৰু-
লোএ ঘূৰি লৰালৈ চাই থাকিল; আৰু কেত-
বোৰে নিন্দা কৰিবৰ হেতুকে লৰাক কলে, সি
খ্ৰিষ্টিয়ান হলেই ভাল । কিয়নো খ্ৰিষ্টিয়ান
মানুহ প্ৰিথিবিৰ ভিতৰত অতি দুৰ্ভ লোক
বুলি হিন্দু লোকে ভাবে, আৰু তাৰ নাম সুনি-
লেও নিন্দা কৰে । তথাপি সেই লৰাটিএ শুই
ন কৰি কেৱল ইয়াকেহে কলে, মই ভাকে
কৰিবলৈ বাধ্য কৰোঁ । এই সৰু হিন্দু লৰাৰ

নিচিনাকৈ খ্ৰিষ্টৰ নিমিত্তে অকনোদই পৰ্ব
কিমান লৰাই এনে সাহ দেখাৰ পাৰে ?

সূৰ্য চক্ৰ আৰু তৰাবিলাকৰ বেৰুহা ।

The Solar System.

Part I.

Introduction.

জি জি বিদ্যা মানুহৰ শিক্ষাৰ আৰু বিচাৰ
পৰ কৰাৰ প্ৰয়োজন হই, সেই সেই বিদ্যাৰ
মাজত জ্যোতিষ বিদ্যা লাভ দিওতা আৰু মনক
আনন্দ কৰোঁতা । সূৰ্য, চক্ৰ আৰু তৰাবি-
লাক কেনেকৈ ঘূৰিছে, কিমান ডাঙৰ, ইটৰ
সিটৰ পৰা কিমান দূৰৈ, সিহঁতৰ বেলেগ বে-
লেগ দৰ্শন, জি ভাৱে সিহঁত আপোন আ-
পোন গতিৰে ঘূৰে, আৰু প্ৰিথিবি, আকাশ
হোআৰ কাৰন কি, ভাকে এই বিদ্যাৰে বুজা
জাই । এই বিদ্যাৰ কথা অতি আৰি আৰু
আচৰিত । পূৰ্ব কালত ইয়াৰ অৰ্থ অলপ-
মান জনাত মানুহে জি ভাবিছিল, এতিয়া তাত-
কৈ অধিক জনাত, লোকবিলাকৰ গিয়ান বাৰ্হি
বাৰ্হি আছে । এই বিদ্যা ন জনাবিলাকেও বিম্বই
মানি মন দিছে । আকাশত থকা তৰাবিলাকক
চকুৰে দেখিলে জেনে বুজা জাই, তাতকৈ অধিক
ডাঙৰ হোআত, সিহঁতৰ অগন্য লেখ, সিহঁত
কিমান বেগি আৰু সিহঁত বাটত ঘূৰাৰ সক্তি,
কোটি কোটি মাইল ইটে সিটৰ পৰা দূৰ
হলেও সিহঁতক টানি অনাৰ কি গুন, আৰু
ইয়ৰে সিহঁতক সুজাৰ সেনত জি গুন ওলাব,
এই আটাই কথা মনত ভাবি, বিম্বই মানি,
আমি সুখেৰে এই বিদ্যা নিকিম ।

আকাশে সকলোকে এটা সূক্ষ্মৰ দৰ্শন দে-
খাই । ইয়াৰ সিম্বা ন জনা প্ৰিথিবিৰ চাৰিও
কালে থকা আৰু তাৰ ওপৰত ধাপন হোআ
জেন দেখে, এনে ভয়ঙ্কৰ গোলাকাৰ মেৰ আমি
দেখোঁ । যদি বাতিৰ চাঁ এই প্ৰিথিবিৰ পৰে,
তেতিয়া বহুত চাকিৰ নিচিনাকৈ তৰাবিলাকে
দেখা দি নিলম্বৰ চলনেৰে গৈ, বেলেগ সময়তে
বেলেগ ৰূপ দেখাই, কোনো কোনো বেগে বেগে,

কোনো কোনো লাহে লাহে চল, ইয়াকে দেখি, আমি আচৰিত ভাবি, ইহৰক ভই আৰু আদৰ কৰিবলৈ আমাৰ মন জাই। জলৈ তলৈ আমি জাঁও, মাটিত হওক, বা সাগৰত, এই আকাশ মণ্ডলে প্ৰিথিবিক বেৰি আছে; হেজাৰ হেজাৰ মাইল ফুৰিলেও সদাই একে দেখিম; জাবলৈ ধৰাৰ কালত জেনে, দুটৈতো ভেনে। আমাৰ চকুএ আকাশ দেখে, কিন্তু আমাৰ মন অসন্তোষ পাই জিহৰ অৰ্থ আৰু সুধিব নোআবে, উত্তৰো নে পাই, তালৈকে আমাৰ চিন্তা নিয়া হব।

এই সক্তি ৰূপ ভয়ানক আকাশৰ আদি অন্ত কত, ওখ কিমান, ইয়াক বুধিএৰে জুধিব পাৰে নে? নাইবা মানুহে লেখ আৰু নকচাৰে ইয়াৰ দিঘল বহল জনাব পাৰে নে? আকাশৰ সিমালৈ প্ৰানিবিলাকৰ এজন পৰিখা কৰিবলৈ উৰি গৈছিল নে? দুতবিলাকে আকাশৰ পঞ্চালি জোখ কৰিলে নে? আকাশৰ বাট কত, তাক বিচাৰিলে নে? জি ঠাই সুজনৰ বাহিৰ, জত ইহৰ বৰ মহিমা জনা নাই, এনে ঠাই নো আছে নে? জি ধানত আদি নাই সেলো নাই, সেই ধানত ইহৰ সক্তি জনা জাই নে নে জাই? স্বৰগ আৰু প্ৰিথিবি, জি আচৰিত সৃষ্টি, এয়ে সমাপ্ত হল নে? ইহৰ সৰ্ব সক্তি গুনে এতিয়ালৈকে সৃজি আছে নে? এতিয়ালৈকে ন সৃজা বস্তু আমাৰ দৰ্শনৰ ভিতৰ হৈছে নে? এই পুৰবিলাক সুধিবলৈ, আৰু উত্তৰ পাবলৈ জোতিষ বিদ্যাই আমাৰ মন সন্তোষ কৰিবলৈ উপাই দিছে।

এই বিদ্যা ধৰমৰ বিলয়েও সমস্ত আছে। এজন জনসা পোজা কৰিএ সভ্য ৰূপে কৈচে বোলে, জোতিসিয়া জন অধৰমি হলে তাৰ কৰম বলিয়া হই। তৰাবিলাকৰ ধাপনা আৰু ধিব চলনেই এজন ইহৰ আছে বুলি আৰু তেঁওৰ গিয়ান সক্তিৰো নিসংশই ৰূপে প্ৰমাণ দিছে।

আকাশ মণ্ডলৰ ভাসা নো হোআতো নিস্মৰ চলনেৰে প্ৰিথিবিৰ চাৰিও ফালে ঘূৰি সবদ নু সুনিলেও ভেও আকাশৰ বাট গোটেই জগত জনা জাই, আৰু সিহঁতৰ কথাও প্ৰিথিবিৰ সিমালৈকে বুজা জাই। সিহঁতে আটাই দৰ্শন

কৰাবিলাকক জনাইচে, জয়ে ইয়াক নিৰ্মান কৰিলে, সেই জনেই ইহৰ। তেঁওক সূঁঅবিব-লৈ ধৰম সান্ত্বত অনেক কথা লিখা আছে। আকাশে ইহৰৰ হাতে কৰা কৰম দেখুআই অৰ্থাত তেঁওৰ গিয়ান, সক্তি ক্ৰিপা জগতত নিবাস কৰাবিলাকক বুজাইচে। দিনে দিনলৈ কথা কই, বাতিএ বাতিলৈ গিয়ান প্ৰৌচিক কৰে। জত সিবিলাকৰ উপদেশ সূনা ন হই, এনে একো কথা বা মাত নাই, সিবিলাকৰ বাক্য সকলো প্ৰিথিবিলৈ গৈচে। স্বৰগ-বিলাকে তেঁওৰ ধৰম প্ৰচাৰ কৰে, আৰু আটাই মানুহে তেঁওৰ মহিমা দেখে। ওপৰলৈ চাই দেখা, এই তৰাবিলাকক কোনে সৃজিলে? তেঁও আকাশৰ সৈন্যবিলাকক সন্ধ্যাৰ অনুসাৰে চলাই, আৰু সিবিলাকক প্ৰিথক প্ৰিথক নামেৰে মাতে; তেঁওৰ মহা বল আৰু পৰাক্ৰমৰ প্ৰতাপত সিহঁতৰ এটায়ে আপোনাৰ লুকুআই ৰাখিব নোআবে!

সকলোৰে ওপৰত থকা ইহৰৰ সুজা বস্তু-বিলাকক বিবেচনা কৰিবলৈ আমাৰ উচিত, আৰু ইহৰৰ গৌৰৱ অধিক উত্তম ৰূপে বুজি তেঁওৰ নাম আদৰ আৰু ধন্যবাদ কৰিবলৈ জি আকাশৰ তৰাবিলাক তেঁওৰ সক্তিৰ গুন দেখাই, সেইবোৰৰ গুন আমি বিলেনকৈ বিচাৰি দেখোঁক।

আকাশে জি জি দেখাই, তাৰ চিল চিল কৰাবিলাক ভোমোলাকক বুজাবলৈ এই সৰু পুথি লিখিবলৈ ধৰিচোঁ।

আকাশৰ ওপৰত আৰু প্ৰিথিবিৰ তলত জি জি আচৰিত সুজন আমি দেখি আচোঁ, তাক ভাল মনেৰে বিবেচনা কৰিবলৈ আমালৈ উচিত। সকলো মানুহবিলাকে আদৰ কৰিবৰ জোগ্য হোআ জি ইহৰ, তেঁও হওক বুলিলত সকলো হল। তেঁওৰ আগ্যাত স্বৰগ আৰু প্ৰিথিবি ধাপন কৰা হল। তেঁও সকলোকে সৃজি অভি বেগ চলনেৰে চলাইচে, তেঁও আমাৰ ইহৰ; প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ দোআৰাই আমাৰ পিজি, আৰু অনন্ত কালৰ জ্ঞান কৰোঁ ভাও হই।

পৰ্বতবোৰৰ বিৱৰণ ।

A General Account of Mountains.

পৃথিৱীৰ ওপৰত ভিনি সাৰি অতি অদ্ভুত পৰ্বত আছে, অৰ্থাত ভাৰত বৰিলৰ মাজত হিমালয়, দখিন আমেৰিকাত আন্দীচ, ইউৰপত আল্পছ পৰ্বত । এইবোৰত বাজে আৰু বহু নক নক পৰ্বতো আছে; বিনেসকৈ ইতালি দেশত আপেনাইক, অস্ত্ৰিয়াত কাৰ্পাথিয়ান, ক্লুছ আৰু স্পাইন দেশত পাইৰিনিছ; ৰুচিয়াত উৰাল আৰু কাওকাছ পৰ্বত; উত্তৰ আমেৰিকাত সিলামই পৰ্বত; হিম পৰ্বত, আটলাছ পৰ্বত আৰু চত্ৰৰ পৰ্বত আফ্ৰিকাত আছে; কুএনলুন, থিয়াকান পৰ্বত চিনা দেশৰ মাজত আছে । অচম দেশতো নগা পৰ্বত আদি আন বহু পৰ্বতো আছে ।

কোনো মানুহে ভাবে, যদি পৰ্বতবোৰ নো হোআ হলে, তেন্তে জন্তু আদি গচ গচনি পানীৰ বিনে মৰিলহেঁতেন; কিয়নো জি ভাৱৰ

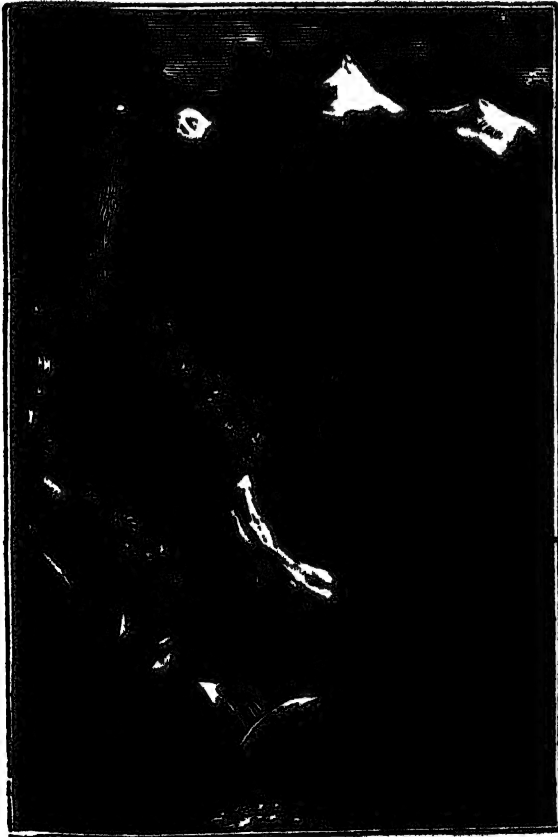
আৰু ভাপ বতাহৰ দোআহাই উৰাই নিএ সেই আটাইকে পৰ্বতৰ টিঙ্গ বাথে, ভাতে সন্মান ধলত জিমান পানি ন পৰে, পৰ্বতত সন্মান সবহ পানি পৰে । আমি জানিচো, জি সকল ভাৱৰ নদি আছে, সেই আটাইবোৰ পৰ্বতৰ মাজৰ পৰা আহিচে, আৰু জিমান ভাৱৰ পৰ্বত হই, তাৰ পৰা বৈ অহা নদিবোৰো সন্মান ভাৱৰ হৈ আহে । সেই ৰূপে গঙ্গা, ব্ৰহ্মপুত্ৰ, আৰু আন অনেকো ভাৱৰ হিমালয় পৰ্বতৰ পৰা আহিচে; আন্দীৰ পৰা আমেজন, আৰু চত্ৰ পৰ্বতৰ পৰা নাইগিৰ নদি আহিচে ।

জি মানুহে এনে ওখ পৰ্বতত উঠে, সি উঠি উঠি জাঁওতে জাবো ক্ৰমেৰে টান পাই জাই; গচ গচনিবোৰো সেই ৰূপে সকলো নষ্ট হই, পাচে তাৰ আটাইৰে ওপৰত হিমে ঢাকি ধৰে । জি মানুহে তাত উঠে, সি ক্ৰমেৰে জাৰ টান পোআত আটাইবোৰ কাপৰ গাত লুই; আৰু

সেই ৰূপে জিটো মানুহ পৰ্বতৰ ওপৰৰ পৰা ভৈয়ামলৈ নামি আছে, সিও ক্ৰমেৰে তললৈ নামি আহোঁতে স্বাম অধিক পোআত গাৰ পৰা কাপৰকে গুচাই ।

কোনো ওখ পৰ্বতৰ পৰা জুইৰে মিহলি হোআ ধূঁআ, আৰু চাই ওলাই ।

দখিন আমেৰিকাৰ পৰ্বতত উঠা এজন লোকে এই ৰূপে তাৰ কথা লিখিচে, “মই অতি টান জাৰ আৰু ভয়ানক ধুমুহাৰ দোআহাই বৰ দুখ পালোঁ । আকাশ প্ৰাই সকলো কালতে বৰ কুঁঅলিৰে ঢকা হৈ আছিল; কিন্তু জেতিয়া কুঁঅলি গুচি মুকলি হল, জেতিয়া মেঘবোৰ মোৰ তললৈ আহিল, ভাতে গোটেই মেঘবোৰক এক সাগৰৰ নিচিনা, আৰু পৰ্বতো তাৰ মাজত থকা স্নাজুলিৰ নিচিনা দেখা গল । জেতিয়া মেঘবোৰ মোৰ তলত আছিল, জেতিয়া মই অতি ভয়তৰ সবদ সুনির্লোঁ; আৰু মোৰ ভৰিৰ তলত মেঘৰ গৰ্জন, বিজুলি বিদিত হোআ মই দেখিলোঁ” ।

A distant View of Mountains.

ভিবেত দেশৰ ধৰলগিৰি পৰ্বত	
হিমালই পৰ্বতভটৈ	ওখ ১৮,৩০০ হাত
দক্ষিণ আমেৰিকাৰ চিম্বৰ্বাজ	
আৰু আন্দিত পৰ্বত	" ১৪,২২৪ "
পাচিফিক সমুদ্ৰৰ হাৰেই	
মাজুলিৰ কাআত পৰ্বত	" ১৪,০৮০ "
দক্ষিণ আমেৰিকাৰ পটটি	
পৰ্বত	" ১৫,০০০ "
উত্তৰ আমেৰিকাৰ মাউন্ত	
চেইন্ত এলিঅচ পৰ্বত	" ১১,২০০ "
চিনা দেশৰ হামৰ পৰ্বত	" ১০,০০০ "
ইউৰপৰ মাউন্ত ব্ৰেক পৰ্বত	" ২,৭৮৪ "
ইউৰপৰ তপত জোল ওলোআ	
এটনা পৰ্বত	" ৭,৩০২ "
তপত জোল ওলোআ হেক্কা পৰ্বত	৪,০০০ "
তপত জোল ওলোআ বেচুবিয়চ পৰ্বত	১,৪০০ "

এটা চিকাৰি আৰু সিয়াল।

The Hunter and Jackal—A Fable.

এটা চিকাৰি এখান হাবিতে পহু মাৰিবলৈ গৈ, এটা বৰ বৰা আৰু এটা হৰিনা পহু মাৰিলে। পাচে এই দুটাৰে ডাঙ্গৰ ডাৰৰ হেতুকে লৈ আহোঁতে বাটত গুধুলি হল; চিকাৰি লোভতে বৰাকে পহুকে এৰি আহিব নোআৰি এজোপা আম গচৰ তলতে থাকিল। সেই ঠাইতে এটা কাল সৰ্প আছিল, এই আম গচৰ জি জি আম পকা হই সেই আটাইটি খাই। কিন্তু চিকাৰিক দেখি সৰ্প মনতে গম কৰিলে, ই মানুহ বাতি পুজা হলেই এই সকলো আম লৈ জাব, তাতে মোৰ ভোজনৰ দুখ হব, এতেকে সি কেন আম নি নিয়ে এনেকুআ জতন কৰা মোৰ উচিত, ইয়াকে ভাবি চিকাৰিক ঠোঁট মাৰিলে। পাচে চিকাৰি বিসৰ জালতে পিড়া পাই খজ উঠি এটা সৰ মাৰি সৰ্পক তেতিখনে বহিলে, আৰু আপুনিও প্ৰান এৰিলে। আৰু এটা সিয়াল এই আম গচৰ ওচৰত আছিল; সেই ঠাইলৈ চিকাৰি অহাতে সিয়ালে মনে মনে বিবেচনা কৰিলে, বাতি হলে এই ঠাইতে

চিকাৰি মানুহ বাতি খাব; তাতে মোকো অৱশ্য কিছু দিব; যদি আটাই খানি মানুহ খাই তথাপি হাবিলাক পেলাই দিব, তাকেই পাম। পাচে সৰ্পে খোআতে চিকাৰি মৰিল, আৰু চিকাৰিৰ সৰতে সৰ্পো মৰিল, ইয়াকে দেখি তেতিখনে আম তললৈ আহিল।

এই ৰূপে সিয়ালে মনৰ বাঞ্ছিত খাবৰ মানুহ সুম ন কৰাকৈ পাই অতি হৰ্শ চিত্ত হৈ মনত বিবেচনা কৰি বুলিলে, এই মানুহক এমাহ সুম নাই কিয়াকৈ বহি থাকি খাম, আৰু পহুএ বৰাই এই দুটাতে মোৰ দুই মাহ ভোজন হব, কিন্তু আজি বাতিৰ কাল খই কোনো এক ৰূপে কৰি কালিৰ পৰা অলপ অলপ খাম, ইয়াকে ভাবোঁতে ভাবোঁতে এই চিকাৰিৰ ধেনু খন দেখি বিবেচনা কৰিলে, ধেনুৰ গৰু চালৰ বৰতিৰ নিৰ্মান কৰা গুন ইয়াকে খালে এই বাতিতো জাব; ইয়াকে ভাবি দাঁতৰে এই ধেনুৰ গুন চুলে মাজ গুন চিগি ধেনুৰ আগ ডিঙ্গিএ সোমাই সিয়ালৰ মৰন হল।

ইয়াৰ অৰ্থ এই।

মানুহবিলাকৰ জত আশা পূৰ্ণ নকৰিলে নিমিত্তে হই, আৰু অতিশয় ধন সঁচিলে অতি হানি হই প্ৰানো মৰে; এতেকে অতি লোভকো আৰু অতি ধন সঁচাও অনুচিত।

সুবচন।

Maxime.

আমি চহকি হবলৈ বিচাৰোঁ, কিন্তু তাক পাব নোআৰোঁ; আমি মৰনক নি বিচাৰোঁ, তথাপি হাই হাই, নি আমোলৈ আহে।

জিৱনৰ কাল অতি অলপ, তথাপি সিও কেৱল সুমৰহে কাল।

আমি বৰ গিয়ানি হবলৈ খুজিলে, সৰহকৈ খাব নে পাঁও, সৰহ বেলালৈ সুৰ নে পাঁও, আৰু অধিক কথাও কব নে লাগে।

জি জি কৰম কৰা হই, আৰু জি জি কথা কোআ জাই, সেই সকলো সত্যৰ বা মিচাৰ কলিয়া হই।

কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ২ আখ্যা ।

History of Kamrup, Chap. 2.

সঁক ১৫৩৭ মাহ মাঘ ১৬ দিন গতে দেও বাৰে ভেৰে সেই বেলা হাকৰ পিকচাই সহিতৈ কাজলিত হল । ১৫৩৩ সঁকত আৰু নব নাৰায়নৰ দিনত কচাৰিৰ পৰা ডিমৰুআ বজা চৌধ্য হেজাৰ লোকেৰে ভাগি আহিল, বাঠোৰ ভাই পাতিবৰ বজা হল । নব নাৰায়নে দাঁতিৰ অঠেৰে বজা ভলপ কৰি দিলে । পাতিবৰৰ পুত্ৰ চক্ৰধৰ বজা হৈ নব নাৰায়নৰ ঠাইক নে জাই, পাচে নে জাৰৰ হৈ ১২ বছৰ বন্দি কৰি থৈছিলে, চক্ৰধৰৰ পুত্ৰ পোআল সিংহৰ পুত্ৰ বড়াকৰ, প্ৰডাকৰ, বজা হল । সেই বেলা মকৰম ঋষি পৰিধিত বজাক ধৰি নিলে, সেই সময়তে জয়ন্তাৰ ধন মানিক বজাই ডিমৰুআক মাৰি প্ৰডাকৰক ধৰি নি বন্দি কৰি থৈছিলে; পাচে মানিক বজা হৈ প্ৰডাকৰক বঁটা দি মেলি পঠালে । পাচে প্ৰডাকৰৰ পুত্ৰ মঙ্গল বজা কাজলিত হাকৰ পিকচাইৰ ঠাইলৈ আহি মহা বজাত লবনে পলিলেহি; মহা বজাও বঁটা বাহন, হেজদান, কন্যা, হাতি দি বিদাই দিলে, সেই কালৰ পৰাহে ডিমৰুআ মহা বজাৰ হল ।

ভেবেলে মহা বজা বলি কৌঅৰক ধৰ্মনাৰায়ন নাম দি দৰজত বজা পাতিলে । আৰু চক্ৰনাৰায়ন, কপনাৰায়ন, প্ৰমুখ্যে পৰিধিত বজাৰ জন্ত কৌঅৰ আছিল, লবে আহি মহা বজাক সেৱা কৰিলেহি । তাতে মহা বজাৰ প্ৰসাদে গ্ৰাম ভূমিলৈ সৰ্গদেৱক সেৱা কৰি থাকে, কভো দেশক জাই ।

আৰু দধিন কুলিয়া ডিমৰুআ আদি কৰি জন্তক বজা আছে, লবে আহি সৰ্গদেৱক সেৱা কৰিলেহি । কোব, কপাহ, কানোৰ, আদি আনো সস্তাৰ সকলো লৈ, আহিন মাহ, সঁক ১৫৩৮ তেতিয়া ১৫৩৮ সঁকৰ মাঘত চামৰহাত গৰ বাস্তিলে, বজাৰ কৌঅৰ লৰি গোহাঁই ত্ৰিভূ হল ।

সঁক ১৫৩৮ আৰু পুনৰ বাৰ দধিন কুলিয়া উত্তৰ কুলিয়া চেকেৰিএ সৰ্গদেৱক উদ্যম

কৰালেহি, বোলে, সৰ্গদেও, মহা বজা, আৰু জন্তক চেকেৰি আটো, লম্বলকে বজা পৰিধিতে ভোমাৰ দুই পাৰৰ ভলে দি গৈচে, আৰু বুলিলে, মোৰ জন্তক কৌঅৰ কুঁআৰি আৰু লৰা আছে, লৰাৰে দেও কুঁটুৰ ঠাই-ভেহে ভাত, আন ঠাইত ভাৰ বখা নাই, এতিয়া সৰ্গদেৱে যদি আগ্যা কৰে, হাজোত জি বজাল ধনি আছে, তাক ধৰিবলৈ আমাকো সৰ্গদেৱৰ লোক জনকো পাঁচোক, সৰ্গদেৱৰ লোকক পাচ কৰি আমি আগ হৈ ধৰিমগৈ, এভেকে দধিন কোল উত্তৰ কোল লম্বল সৰ্গদেৱৰ হব, এই কুৰা সুনি মহা বজা আনন্দিত হৈ ভাল বুলি লগাগিলে । পাচে আছো-নত মহা বজাৰ আগাৰে তিনি জনা গোহাঁই প্ৰমুখ্যে লম্বল সেনা চৌচা মুখত গৰ দি বলগৈ । মহা বজাও চামৰহাত হল; এই মতে মাঘ গল । বজালো চেখ কমল, প্ৰমুখ্যে হাজো পৰ্বত জুৰি আছে, পাচে আহোমে পৰ্বতক ৰেৰি গৰ দিলেগৈ, আৰু দধিনে জন্ত নাও আছিল, তাক ভঁৰালি গোহাঁই প্ৰমুখ্যে লুইতে গৈ ভেঁটিলে, বাজে ধৰ্ম বজা, পুৰে উত্তৰে তিনি জনা গোহাঁই প্ৰমুখ্যে বৈ আছে, বজালো ভাগিবলৈ কুগুত হল । সেই লম্বলতে লাগাম চিৰিছে তিনি জনা গোহাঁইকো আলি বচন বুলিলে, বজাল জে ভাগে ভোমোলাকে ন ধৰা কিয়, এই বুলি বজালক কাটিবলৈ লোক লকলকে কোবাই লম্বল জুৰলৈ পৰ্বতত ফুলি দিলে বজালো কুগুত হৈ আছিল । পাচে মনত লুখে তিনি জনা গোহাঁই আনো সকলো আহোম, পৰ্বতত উঠি কাঁওতে, বজালে বোঁৰা মেলি জাকে, জন্তে পালে, তন্তে কাটিলে । ধৰবক দুৰা গোহাঁই পৰিল; নাও নাৱৰ আহিলা পাতি, জন্ত হিলৈ সকলো পৰিল । জন্ত লোক পৰিল ভাৰ নিয়া নাই । আৰু হাতি পৰিল ৮০ ফুৰি, কেবা গোহাঁইয়ে ঠাঙ্গা কনাই হাতিক ধৰিলে; পাচে জক আগৰ মাৰি পেলাই নগৰলৈ আহিল, পাচে জুৰ হাৰি পুনৰ বাৰ কাজলিত হলহি, সঁক ১৫৩৯ ।

পাচে সৰ্গদেৱে এজ কৰি, থাকুত বৰ গো-

ইহা ডিপাম বজাক লোহাৰ ডিহাবাত ভবাই আনিলে; ওপৰে গিকদান ধৰি আহিল, লাকু নেওগক মূৰত কোবাই মাৰিলে। লাচাম চি-বিল্ল, লালুক কুকন, লাহন, তিনিওকো কঁই-টেৰে চেপি চিনাতলিত মাৰিলে। আৰু উত্তৰ কোলৰ কুঁয়া, মৰজি হাজৰিকিয়া, নইকিয়া এই সকলক জাক পালে, সবাকো মাৰিলে। সেই সময়তে লালুক বৰ কুকন নাম দি কাজলিলে পঠালে। সেই সময়ৰ পৰাহে বৰ কুকন নাম হল। পাচে মহা বজা গৰগাঁৱলৈ আহিল; সেই বেলা দাৰিকাত পাট ললে। তাৰ পাচে চেখ কমলৰ আগত বিহু কাৰ্জিএ বোলে, নবাবৰ আগ্যা হলে আচামক মিল প্ৰতি কৰাই হাতি দাঁত, আগৰ কাঠ অনাই দিব পাৰোঁ, নবাবেও ভাল বুলি সলাগিলে। আগিয়া ঠুটত বিহু কাৰ্জি আছিল, আমাৰ লালুক কুকন কাজলিত আছিল, পাচে বিহু কাৰ্জিয়ে আগুৱান হৈ অস্বক্ৰান্তলৈ আহি লালুক কুকনৰ ঠাইলৈ প্ৰতিৰ কাৰন আমাৰ চকি-আলত কৈ পঠালে, কুকনেও এই কথা সৰ্গদেৱত জনালত ধৰাধৰ কটকিত পঠাই বোলে, কুকনেও তাক উপাই কৰি কাজলিলৈকে অনাৰ। পাচে কুকনৰ আগ্যাৰে ধৰাধৰে সভা সপত কৰি কাৰ্জিক উপাই মন্ত্ৰনা নোআৰাই নাৱত তুলি আনিলে। পাচে কাৰ্জিএ উমানন্দৰ সেই ধানিতে বুলিলে, ধৰাধৰ দেখ, মোৰ কমৰত দুই তৰোআল আছে, তোৰ নাৱৰ মানুহ নষ্ট কৰিলোঁহেঁতেন, জাভো ভয়ো ব্ৰাহ্মন, আৰু পূৰোহিতো দুয়ো ব্ৰাহ্মনৰ কোনো ধন হই বুলিছে হাত জপাই হলোঁ, মোৰ কপালে জি হই সেয়ে হওক। পাচে কাজলি পালেহি, কুকনে কথা বাক্য হৈ বোলে, ভাল কাৰ্জি জে আহিচে, সৰ্গদেৱক সেৱা কৰি আহকগৈ। এই বুলি মন্ত্ৰনা কৰি গৰগাঁৱলৈ পঠালে; পাচে ধৰাধৰে নি সৰ্গদেও বজাক হাজিৰ কৰিলে। সৰ্গদেৱে বোলে, মোকে বজালকে মিলাব নোআবে মানে, কাৰ্জি এতিয়া থাকক, এই বুলি বাঘ চো-আত খব বাৰি লালুক দি বাখিলে, জাবলৈ নে পালে নৈক ১৫৪০ মাহ জেঠ।

ভাত পাচে পাতলাৰ তাই মিৰ্জা নাখন দখিন কোলৰ পাৰ হৈ ধৰ্ম নাৰায়নক ধৰিলে-গৈ, ভেতিয়া বজা পলাই এবাল; তিনি জনা কুঁয়াৰি হাতিৰ ওপৰত গুলি লাগি পৰিল। পাচে আহোমৰে খেদি গৈ জুখ দিলে, ভেতিয়া মিৰ্জা নাখন ভজ খাই পলাল। হাৰি মহিএ অকলে খেদি গৈ পৰিল; পাচে সেই সম-য়তে মামো গোবিন্দেও আহোমৰ লগ লৈ কঠৈ বাৰি সিমা কৰি দখিন কোলে বজা হল, বজালো দখিন কোললৈ পাৰ হবই নোআবি-লে, জি হেডুক ঠেঙৰ লগত মহা বজাই ২০০০ কঁৰি দি থৈছিল। পাচে সজাজিতে কিছু মানুহ লৈ মামোক মাৰোঁগৈ বুলি আ-ছিল, কিন্তু আহোমৰ কাৰনে নোআবিলে; সজাজিতৰ ভতিজাক ইজ্ঞা নাৰায়ন পৰিল, আৰু ভৰনিৰাই পৰিল। এই ৰূপে উত্তৰে দখি-নে হাৰিত লুকাই কঁৰিয়াই মাৰে, দেখাই দন্দ ন কৰে। সজাজিতো দুআৰলৈ আহি দন্দ কৰি হাট ভাঙ্গে, পাচে সজাজিতে কিছু কৰিব নোআৰি মহা বজাক বাপ বুলি প্ৰাৰ্থনা কৰি পঠালে। উমৰ, কনাই, দুই মূদৈত কৰি মহা বজাৰ ঠাইলৈ লাহৰি, পামৰ, ডাও, মুক্তা, পুৰাল, আনো বাখৰ সকল দি পঠালে। আৰু পজত লিখিলে, মহা বজাৰ পূজ হলোঁ, সৰ্গ-দেও জদি বোলে বেটা, নেকৰ বোলে নেকৰ মই জি মতে দুআৰত থাকিব পাৰোঁ, তেনে কৰিব।

পত্নী এই, স্বস্তি গুৰিগন গননিয় পৰম পবিত্ৰ জনোৰাসি মণ্ডিত দিগ দিগান্তবালাৰি পটলোতপাটল ॥ মহা বজা পুত্ৰও পুত্ৰ-পেনু দোয়াত সালাম লিখন ॥ কাৰ্জক আগে তোমাৰ কুলল হামেচা চাহো কেৰ হামাবে মিয়াৰ খোৰ হোৱেগা আৰ ভূমি এতৰাব নগুজান্ত ওআমাৰে বোধ চোৰেখ হোএ ॥ জুত খুবমলুক সৰ্গদেৱে ইহবৰ চৰনত দৰগা-তে মইমত চব দেহজা তোমাৰি খেজমতে চাকৰি দোত কৰোঁহে অতএৱ কিলজি মিল বাএতেৰ খোচহানিকা হোএ আৰ অধিক লে-খা নাভিজে পৰ ॥ উমৰ, কনাই কহিবক হা-

জিৰ আপোনে কাজ গুজাৰি হাৰিদকা ইতি
জিলকৰ সঁক ১৫৪১ কাগুন ১২।

সন্দেশ দলিচা ২০ কুৰি, লাহৰি ২০ কুৰি,
পামৰ ১৩ খন, চিট ৫০ খন, ডাও ৪০
কুৰি, পোআল ২০ খাৰ, লজ ২ মোনা, জাই-
ফল ১ মোনা, বগা কাঠ ৪ সেৰ, বজা ২
সেৰ, সজাজিডৰ লিখা পত্ৰ সুনি সৰ্গদেৱে
বুলিলে ভাল, মোক সি বাপ বুলিলে; ময়ো
বেটা বুলিলোঁ, পুত্ৰ হলে নিজিৰ বচন কৰিব
লাগে। এই বুলি কমল লোচন কটকিত
কৰি সোৱৰ নলিএৰে ৰূপৰ জবা ডাৰ ভিত-
ৰত উত্তম জল দি পঠালে, আৰু উত্তম
চাউল, লোন, দি পঠালে। মহা বজা বো-
লে, পুত্ৰ হলে মাজিৰ স্তন খাব লাগে; এই
পানিয়ে জানিবা স্তন, ডাৰ দেশত জিহেতু
লোন, চাউল, খালে হাৰাম ন কৰে হেন সুনি-
টো; পাচে সজাজিডেও মহা বজাকো সাত
সেৱা কৰি জবান্তে পানি, চাউল, লোনকো,
খালে। আৰু পাট কাপৰ, চিকৰ কাপৰ,
জালুক, আগৰ কাঠ ডাক প্ৰতি দিলে, ডাৰ
মটৈ ককললৈ আই কুঁজৰিৰ নামে আহোম
মেখেলাৰে ১ জোৰ কাপোৰ দিলে। মহা
বজাৰো আশ্চা প্ৰান টাকি কৰিচে।

এই মতেই দুটা দিন মিত্ৰৰভিত্তে আছিল;
সেই সময়তে ডেলাইক দুআৰলৈ পাচিলে।
তেতিয়াহে হাট বাট হল; কিয়নো সজাজিডে
হাট বাটৰ কথা কলে, কটকিৰো আৱাজাত
হল। তাত পাচে ঢাকাৰ নবাবৰ অনুমতিৰে
হৰি বলচাই সোৱাৰি মুদৈক বোলে, ঢাকাৰ
নবাবেৰে সৰ্গদেৱে একে লগে প্ৰিতি কৰাবা
বুলি বাজিত থাকে, গোপালকে, সোৱাৰি মুদৈৰ
লগত পত্ৰ সন্দেশ দি পঠাই দিলে। ডাও
পোআল সোৱৰ মসল কৰা পিৰা ১ খন, পাচে
সোৱাৰি মুদৈএ বজালৰ কটকিক কুকুৰাত থৈ,
কাৰজিত বৰ কুকুৰন্ত জনালেগৈ; সজাজিডে
সজাজিড কৈ বৰ কুকুৰলৈ কৈ পঠালে, বো-
লে, ঢাকাৰ নবাবৰ কটকি আহিলে, জোমাৰ
আমাৰ প্ৰিতিটো কেনেকৈ বৰ। ঢাকাৰ
নবাবৰ কটকি জেন আহিবলৈ নে পাই, ডে-

নেকুআ কৰিব। পাচে কুকুৰে সজাজিডে,
কুকুৰ ডাৱেক মোচাম ডেকাকে, দুইডাকৈ
সৰ্গদেৱলৈ কৈ পঠালে, বোলে, সোৱাৰি মুদৈএ
ঢাকাত বজালৰ আগত আমাৰ সকলো সন্তেদ
কৰা কৈ সৰ্গদেৱেৰে প্ৰিতি কৰাব পাৰোঁ, এই
বুলি উকিল পত্ৰ আনিচে। সৰ্গদেৱৰ বচন
হলেহে আনিব পাই, পাচে এই কথা সুনি
সৰ্গদেৱে বোলে, সি বেপাৰি, বেপাৰৰ কাম
কৰিব; মোৰ সন্তেদ কথাটো কেনেকৈ উকিল
পত্ৰ আনিচে। এই বুলি সৰ্গদেৱে সোৱাৰি
মুদৈক, জই হৰি মুদৈক, নৰ হৰি মুদৈক, এই
তিনিক কুকুৰাত কাটি পঠুআৰ খুঁৰ বাতি
উটাই পঠালে; আৰু পাইকো কাটিলে, দু
কুৰি ৪০, কুকুৰাৰ পৰা বজালৰ কটকিক
ওলোটাই পঠালে।

জোৱন ব্ৰাহ্মন খ্ৰিষ্টিয়ান হোআ।

Conversion of a Brahman.

বাবাৰচ নগৰৰ এজন জোৱন বামুনে মৃত
বাজাৰ কথা সুনি ডাক আপোনালৈ অতি
অমূল্য হেন বুজি গ্ৰাভ্য কৰিসৰ নিমিত্তে বুৰ
পাবলৈ মিল্যনেৰি চাহাবৰ ওচৰলৈ আহিল।
তাত নগৰৰ সকলো লোকৰ মাজত বৰ ছুৰা
মুৰা লাগিল, আৰু ডেওৰ পৰিৱালনবোৰেও
সকলো ভাৱে ডেওক ওলোটাবলৈ জন্ত কৰি-
লে; কিয়নো ডেও অতি উত্তম মূলৰ লোক
হৈছিল। খ্ৰিষ্টৰ ধৰ্মৰ মহা বৈৰি হোআ,
এনে ডেওৰ বুৰা পিতামহকে কোনো বেচি
মৰমেৰে আন বেচি এৰ, জাবি, আৰু সাও
দি সেই লহাৰ লগত বাদ বিচাৰ কৰিলে।
আৰু ডেওৰ বুৰি মাক, মাহিএক, আৰু সাহু-
একেও ডেওৰ ভৰিত পৰি বিলাপ কৰিবলৈ
ধৰিলে। কিন্তু সেই লহাই অতি দিব ৰূপে
থাকি নিবিলাকত সমিধান দি কলে, ডোমা-
লাকে মোক বাধা ন কৰিবা; মই হিন্দু হৈ
থাকিব নোআৰি খ্ৰিষ্টিয়ান হ'ব খোজোঁ, কিয়-
নো খ্ৰিষ্টে মোৰ নিমিত্তে প্ৰান দিলে।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events.

জুলাই মাহৰ ১৩ তাৰিখত আমেৰিকা দেশত হোবোকেন নামে এখন নগৰৰ ওচৰে দি জোআ নদীৰ দাঁতিত কেতবোৰ লোক ফুৰ্হতে এটি লৰা অকস্মিতে পানিত পৰিল, আৰু সোঁত বৰ টান হেতুকে উদ্ধাৰিবলৈ কাৰো সক্তি নাই কিয়া হেন দেখি সকলোৱে বিয়াতুল হৈ ধকতে এটা বুকুগুলান্দ কুকুৰে লৰাক চাই পানিত একে বেলিএ জাঁপ মাৰি অতি বেগেৰে সাঁতুৰি গৈ মূৰ দাঙি ধৰি বা-মলৈ টানি আনিলে; তথাপি বাম নৌ পো-ওতে এক ক্ৰোণতকৈ অধিক ভট্টিয়াই গল, কিন্তু লৰাহ প্ৰাণ বৰ্খা কৰাতে আপোনাৰ সক্তি হিন হৈ হেলেজ পেলেক কৰি পৰি ভালমান বেলিলৈকে উঠিব নোআৰিছিল।

ভাৰত বৰিলত ধকা ডক্কৰ চাহাৰ লোক-বিলাকৰ সখ্যা ভলত লিখা হৈছে।

বজাল বয়্যাই মাজ্জাক			
চুপেৰইণ্টেণ্ডেণ্ট চৰ্জন	১০	৭	১০
চৰ্জন	১২২	৫৩	৭২
অট্টক্টেণ্ট চৰ্জন	২৩০	১০৫	১৫৪

কলিকতাত ১১ বছৰ বয়সিয়া এজনী বুৰি ভিৰোভা জানুআৰি মাহত মৃত্যু হ'ল।

ৰুচিয়া দেশত চেইন্ত পিতৰ্ভৰ্গ নগৰত যঁপা-ভৰ সলনি বগা চাহৰ ধোঁআ মলা ধপাতৰ দৰে পুৰি খাবলৈ নতুন দস্তৰ পাতিছে।

জুৰ্নী দেশৰ আদালিয়া নগৰত বজাৰৰ মাজত অকস্মাতে অতি ধক্কাল বাজ কুকুৰ এটা ওলাই, অনেক মানুহক বৰ বেয়াটক কা-মু-ছিল, কিন্তু মানুহৰ মাজত চাৰিও কালে অতি এছাও হ'লত সি ভই পাই, গৰৰ ওপৰে জাঁপ

মাৰি এখন ডাকৰ বাৰিত লোমাল, ডাঙে কেই-বা স মানুহে বতাহত জুৰ লৈ সুই ধকাত সি-বিলাকৰ মাজত ১২৮ জনক কাঁমুছিল। কিন্তু পাচে ডাঙে মানুহৰ এবাও সুনি ভই পাই, এটা মেৰ চাগৰ গঁদালত লোমালগৈ, আৰু ডাঙে ৩৫ মেৰ কাঁমুৰি মাৰি ৭৫ টাক যা লগালে। সেই গাঁৱৰ অধিকাৰে অলপ দিনৰ আগৈএ গাঁৱৰ মাজত ধকা সকলো হিলৈবোৰ নিচিল, ডাঙে গাঁৱৰ মানুহে একো কপে বাজ কুকুৰটো মাৰিব নোআৰিলে; কিন্তু পাচ দিনা অধিকাৰে আৰুও হিলৈ দিয়াত বাজ কুকুৰক মাৰিলে। ডক্কৰ লোকে কোআ মতে বনৰিয়া জঙ্ঘা কামোৰা অতি বিলম্ব, সেই ঘটনাৰ দোআৰাই কেইবাটা মানুহো মৰিল।

মাত্ৰিৰ সান্ত্বনা।

A Mothers Consolation

ভিনি বেলি নগৰৰ ইকুলত সিকা এটি চই বছৰিয়া লৰা মাউবত মৃত্যু হ'ল। সি আপো-নাৰ মাকৰ আগত খবম সাত্ৰ পৰ্হি সুনাৰলৈ বৰ আন্তিক আছিল, আৰু মাকৰ আগা ডালটকৈ মানি লগৰ লৰাবোৰকো চেনেহ প্ৰি-তি কৰিছিল। তাৰ মৰনৰ সময়ত সি কাঁত পৰিজানৰ ভাবনা বাধিচে বুলি লোখাত, সি লমিধান দি কলে, মই প্ৰভু যিচুত ভাবনা কৰিচোঁ; আৰু তেঁওৰ দুখ ভোগ, মৰন নুজ-ৰি মই মনৰ সান্ত্বনাও পাইচোঁ। লৰাটি মাউৰে ধৰাত তাৰ মাক আন ঠাইত আছিল, মৰনৰ ঘটনা চাৰেকৰ পাচেহে তাৰ পৰা উভতি আহিল। ডাঙে মিস্যনেৰি চাহাবে মাকক সান্ত্বনা কৰিবলৈ জোআত, মাকে চাহা-বক দেখিলতে মাত লগাই কলে, হে গুৰু, ইয়াৰ আগৈএ মোৰ পোএ ভোমাৰ ইকুলত সিকিছিল, কিন্তু এতিয়া স্বৰগত সিকিচে গৈ।

THE OROUNDOO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN, Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

আৰম্ভণি

৮ বছৰ।

আৰম্ভণি, মাৰ্চ, ১৮৫৩।

নম্বৰ ৩।

VOL. VIII.

SIBSAGOR: MARCH, 1853.

NO. 3.

মান দেশৰ সন্মান।

Burman News.

আমি মান দেশৰ পৰা
কোনো ঠিক বাজা সুন। নই।
এমাহৰ আগেয়ে মান বজা
মিডু হোআৰ বাজা মাথোন
সুনিলো; কিন্তু তেঁও মিডু
হোআ নাই, কেৱল ৩০০ মা-
নুহে সৈতে তেঁওক এটা কোঁ-
ঠৰ বন্দি কৰি থৈছে বুলি
কোনো কোনোএ কই, তেঁওৰ
বৈনায়কে দুোহ পাতি আপুনি
বজা হব খোজে। আন কো-
নোএ বোলে, বজা মিডু হ'ল,
সেই কাৰনে তেঁওৰ সলনি
অনেকে বজা হবলৈ ইচা কৰি
ইটে সিটে বন কুখ কৰিছে,
এয়ে হব পাই। কাঙান
কেৱাৰ কমিয়ানৰ চাহাবে বন
আক লুট কৰিব খোজা সক-
লো মান লোকক পেগু দে-
সৰ পৰা খেদাই দিলে।

জি সেনাবিলাকে জানুআৰি
৪ তাৰিখে মৰ্ত্তমানৰ পৰা
আজা কৰিছিলে, সিবিলাকে
নিৰ্বিছিনিএ চিটপ পালেহি।
মান লোকে কেইবা ঠাইতো

অতি সৰুত ৰূপে কোঁঠ বান্ধি আছিল, কিন্তু গল। বেলিম নগৰৰ অধিকাৰে আপোনা
ইংৰাজি লোক জোআ দেখি ভৱেৰে পলাই আপুনি নগৰৰ দুআৰ সিবিলাকলৈ যুকনি

জাতিমান নগৰৰ নক্সা।
A view of Mawlaik.

কৰিলে, আৰু কোনো বিধিনি ন কৰাকৈ সি-
বিলাকৰ বস হল। চিটম্বৰ পৰা ইজৰাজিএ
য়েইগিনলৈ জাজা কৰিলে; আৰু সেই ঠাইৰ
পৰা সিবিলাকে টোংগুটলৈ জাব। এই ৰূপে
পেগু আৰু মান দেশৰে মাজত সেনাৰে সৈ-
তে আৱিহত কৰি ৰাখিব। পেগু দেশত অনেক
ডকাইত আছে, আৰু সিহঁতে বহু লুণ্ঠিত লুট
কৰি নিচে।

ডনাৰেওত কল্লানিৰ সেনাই ডকাইত এম-
থাক লগ পালে, তাতে কেবলুআৰিৰ ৩ তা-
ৰিখে সিহঁতে সৈতে জুখ লাগিল। কল্লানিৰ
১৪৫ জাহাজি বনুআ আৰু ৬৭ ৰেজিমেন্টৰ
নেটিৰ ইনকেক্টেৰিৰ ৩০০ চিপাহি, আৰু
কাপ্তান লক চাহাব সিবিলাকৰ সেনাপতি আ-
ছিল। ইজৰাজিএ ৰাতি এখন হাবি গাঁৱত
থাকি, ৰাতিপুআই এডোখৰ জাবনি হাবিৰ
মাজেসি তিনি ঘণ্টামানলৈকে খোজ কাৰ্ছি গল;
আৰু পোন বাটৰ পৰা এচুকিয়াটক ঘূৰি
জাঁওতে একেবাৰে সিবিলাকৰ আগত পানি থকা
গৰ খাটৈ এটা পালে, আৰু তাৰ সিপাৰে
কাঠেৰে বন্ধা মান লোকৰ কোঁঠ দেখিলে।

মানবোৰে সবহ জুম পাতি গোটে খাই আ-
ছিল, আৰু বাটত পাজি পাতি থৈছিল। কল্লা-
নিৰ সেনাবিলাকে আহি পালতে সিহঁতে চা-
ৰিও কালৰ পৰা আৰু গচৰ ওপৰৰ পৰাও
সিবিলাকলৈ গুলিয়াবলৈ ধৰিলে। তাতে কা-
প্তান প্ৰাইচ চাহাব, লেকটেনেণ্ট কেনিদ্ৰে চা-
হাব, আৰু ৬৭ জাহাজি বনুআ আৰু ১৮ টা
চিপাহিক মাৰিলে। কাপ্তান লক চাহাবৰ গা-
তো ছা লাগিলত অলপ দিনৰ মূৰতে তেঁৱো
মৰিল। কল্লানি পলাই গল।

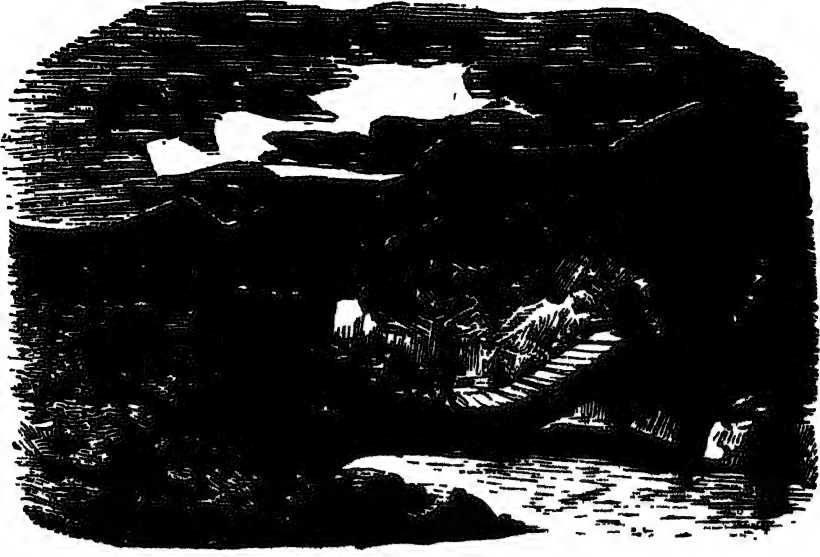
বাচেইনৰ পৰা সকলো মান লোকক ধে-
দোআ হল। বাচেইনৰ পৰা পূৰ্বা পচিমাকৈ
থকা ৫০ মাইলৰ আঁতৰত ডকাইত আছে
বুলি আৰ্চিষ্টক কমিল্যনৰ কাপ্তান ফিতা চা-
হাবে সুনি সিহঁতক ধেদিবলৈ গল। কাৰেন
লোকৰ হোআৰাই কল্লানিএ ডকাইতৰ গাঁও
পালেগৈ, তাতে সিহঁতে তেতিখনে পলাই গলত,
পাচে সিহঁতৰ গাঁও নষ্ট কৰিলে।

বাচেইনৰ পূবে ৭৫ মাইলৰ আঁতৰত দাগ-
য়াত নদিৰ ভোআৰৰ ওচৰত মান লোক আছে
বুলি কাপ্তান ফিতা চাহাবে সুনি সিহঁতকো লগ
পাবলৈ গল। তাতে ১০০০ মান লোক
হিলেৰে সুজুগুত হৈ আছিল। মানৰ অধি-
কাৰে ধোৰাত উঠি জাঁওতে কাপ্তান ফিতা চাহা-
বে গুলিয়ালে, তাতে সকলোবিলাক মান মানুহ
পলাই গল। তাৰ পাচে জঁতে ৩০০০ মান
আছিল, সেই ঠাইলৈকো কাপ্তান ফিতা চাহাব
জাজা কৰিলে। কল্লানিৰ সেনাবিলাক আহিচে
বুলি মান লোকে সুনি পলাই গল, তথাপি
সিবিলাকে দিনে ৰাতিএ অতি বেগে আহি
থকাড সিহঁতক আগ ভেটি ধৰিলে। তাতে
বজাৰ লিগিৰি এজনি, আৰু কোনো অধিকাৰৰ
দুটো পুতেকক ধৰি বন্দি কৰিলে, ৪৭ জন
মানক মাৰিলে আৰু ৩০০ হিলৈ কাৰ্ছি
নিলে।

আদি বাসি নগাৰ কথা।

Conversion of an American Indian

আমেৰিকাত থকা এটা আদি বাসি নগা
মানুহে এজন পাদুৰি চাহাবত কলে, বোলে,
চাহাব, মই নতুন মন পালো; অৰ্থাত খ্ৰিষ্টি-
য়ান হল। তাতে সি কেনেকৈ নতুন মন
পালি বুলি চাহাবে সুধিলে। সি কলে, মই
কৰ নোআৰোঁ, কিন্তু মই জতে নতুন মন
পালোঁ, তালৈকে জমি চাহাব জাই, তেহে মই
কেনেকৈ নতুন মন পালোঁ, তাকে দেখাব
পাৰিম। তেতিয়া সিবিলাক দুয়ো গল।
পাচে নগাই হাবিলৈ গৈ কেতখনি গচৰ সুকান
পাত গোটাই মাজত ঠাই ৰাখি ঘূৰনিয়াটক
গচ পাতবোৰ দমালে, আৰু পাতবোৰৰ মা-
জতে এটা পোক থৈ সুকান পাতবোৰত জুই
লগাই দিলে। তাতে পোকে একালে জুইৰ
তাপ পাই, আন কাললৈ বাগৰি জাই, কিন্তু
চাৰিও কালে জুই থকাত সি কোনো কালে
মাৰি জাব নোআৰে। এই ৰূপে ইকাল
সিকাললৈ কেইবা বেলিও বাগৰি বাগৰি থকাত
সেসত মাজলৈ আহি মৰিবলৈ ধৰ কৰ কৰিব

কলা নদীর দলদল নকচা... Black River Bridge Africa.

আফ্রিকা দেশের কলা নদীর ওপরত দিয়া জি সঁাকো, ওপরত পলা নকচাত দেখিবা, বাঁহ আক কাঠেবে ডাক সাজে, আক পানির ওপরত ওপজি থাকে । বচবি বচবি পানি বাইলৈ, সঁাকো উটুআই নিএ, সেই কাবনে আকও ন-ডুনটৈ সাজে ।

খবিলে । তেতিয়াই নগা মানুষটে পোকক হাতত লৈ ডুলি আনি কলে, এই কপে ইববেও মোলৈ করিলে । মই আপোনাকে পাপি হেন বুলি জানিলোঁ, আক ইববর কোপিত চকুবে মোর ওপরত নিবিখন কবা দেখিলোঁ । সেই কাবনে মই একালে সাবি পলাবলৈ জতন করিলোঁ, কিন্তু মই নবকর অগ্নি দেখা পালে । তাতে মই আন ফাললৈ পলাবলৈ লব মাঁবিলো, আক তাতে নবকর অগ্নি আছিল । পাচে মই সাবিলৈ কোনো উপাই নে দেখাত মোর সকলো আসা গুটিল । তেতিয়া প্রভু যিচু থিটে ক্রিপা কবি মোক অগ্নির মাজর পবা একে বাবে দাজি খবি ডুলিলে, তাতে মই এতিয়া মনত অতি আনন্দ পাইচো ।

অনুগ্রহ মাগন করিলে । কিন্তু বজাই জদি সেই বিলম্বর বাব উঁওক দিএ, ভেঙে বাদল্যাব অনিয়াই হই ; সেই হেতুকে বহ লোকে জি জিচ হেজার টকা পারবর লোভেবে এনে বিলই মাগিচিলে, বাদল্যাই ডাকে বুজ পাই আপুনি সেই জিচ হেজার টকা দিবলৈ প্রতিশ্রুতি করিলে । পাচে বাদল্যাই সেই বিলবা জনক মতি ডবালিব পবা জিচ-হেজার টকা লবলৈ আগা করিলে, আক কলে, ইয়াকে জুমি মোর অনুগ্রহ রূপ চিন বুলি প্রাজ্য করিবা । এনেকুআ দানত মই দবিদু ন ইও, কিন্তু তো-মার অনিয়াই রূপ বালা সিধি করিলে, বিচরে দবিদু হয়, কিয়নো তাতে মোর অনিয়াই কবম হব ।

পারচি দেশর বাদল্যা ।

King of Persia.

পারচি দেশর বাদল্যাব একর বহ লোকে বজাব পবা এক উত্তম বিলইব পদ পারবলৈ

কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ৩ আধা।

History of Kamrup, Chap. 3.

ভাত পাচে কলিয়া কটকিক সত্ৰাজিতৰ গাই-
লৈ পঠাইছিলে। পাচে কটকিক বস্ত্ৰ চোৰে
নিলে, এই কথা সত্ৰাজিতে সুনি পিতলৰ
কলহ ১ জোৰ, কাপৰ ১ জোৰ, রূপ ২০ সেৰ
আৰু খাবৰ বস্ত্ৰ জাত সৈতে দি পঠালে।
নাও বৈচাক কিছু নি দিলে; পাচে নাও বৈচা
আছিলত মহা বজাত গোচৰ দিলে, বোলে,
সৰ্গদেৱৰ কটকি হৈ বজালত বস্ত্ৰ খুজিব
পাই নে কি? পাচে মহা বজাই দাই ধৰি
সুখিলত কটকিএ বোলে, মোৰ বস্ত্ৰ জাত চোৰে
নিবৰ সুনি আপুনিহে দি পঠাইচে, মই খো-
জা নাই; সৰ্গদেৱে বোলে, এই কথাকে কো-
নে জানে? কটকিএ বোলে, ভেলাইএ জানে;
আগ চকিয়ালে জানে, পাচে ভেলাইত লাজি
কুকনক সুধিব দিলে, কটকিকে ভঁৰালি গো-
হাঁইক বন্দিকৈ ধৰ দিলে; পাচে সাত কটকিৰ
লগত বন্দিকৈ ধলেনি।

এক দিনা মহা বজা পৰ্বতৰ পৰা আহোঁতে
হাতি সালত দেখি, সাতোকো কাটিব দিলে।
ভঁৰালি গোহাঁইএও জাতো সাতৰ লগত ধলে।
এভেকেহে সাতৰ লগত আঠকো কাটিবলৈ
উৰিকা কোখৰলৈ নিলে। কলিয়া কটকিএ বো-
লে, সাতোটাহে কাটিব দিচে, মই ইহঁতৰ
লগৰ ন হও, মোক আন দাইভেহে বন্দি
কৰিচে, তথাপি নেৰাতে টকা জাটিলে, খৰা-
ধৰে টকা দি এহাল, ভাত পাচে লাজি কুকনে
লোধ পোচ কৰি জনাই পঠালে, বোলে, হই,
সত্ৰাজিতে সুনি আপুনিহে দিলে, পাচে সৰ্গ-
দেৱে কটকিক আনিব দিলে। পাচে ভঁৰালি
গোহাঁয়ে কাটিবৰ কথা কলত সৰ্গদেৱে বহু
অসন্তোষ কৰিলে গোহাঁইকো দাই ধৰি খজি-
লে, বৈচাৰ বৰা নইকিয়াকো কাটিলে চাউ-
জাৰকো কাটিলে।

তদনন্তৰে বৰ গুৰুএ সৰ্গদেৱত কলে, মোৰ
মানুহ এটা আহি ভাটি দিকিৰ বাজা কৈচেহি,
আমাক কুকনক প্ৰতি বজাল বিহুৰ আহিচে।
এই কথা মহা বজাই ভেলাইলৈ সুধি পঠালে;

ভেলাএ বোলে, মোক সৰ্গদেৱে এই কথাৰ
ওপৰে ঠেহে, মই ই কথা জনাই নাই, বৰ
গুৰুএ কেনেকৈ কই, মই নে জানো। পাচে
সৰ্গদেৱে বোলে, ভোৰ জি কথা তাক কৰি,
তই ই কথা কেনেকৈ ক, এই দাই ধৰি বৰ
গুৰু কটকিক কাটিলে। ভাত পাচে সত্ৰাজিতে
ভাৰ বংশৰ মহেকিয়া পুত্ৰকটিকে তাৰে ধাই
কে মহা বজাক সেৱা কৰিবলৈ সঁজাতিৰ লগত
পঠাই দিলে। পাচে সৰ্গদেৱে পৰ্বতিয়া বৰ
গোহাঁইক ভুলিব দিলে, গোহাঁয়ে বোলে, জি-
য়াপোক পঠাবৰ উচিত ন হই, কথা বাজাবো
পাত্ৰ ন হই, লৰাও একো কথা নে জানে,
ইহঁতৰে মই কি কথা হয়, এই বুলি নু ভুলি-
লে, পাচে সৰ্গদেৱে বৰ গোহাঁইক খজিলে।
বুৰা গোহাঁইকে বৰ পাত্ৰকে ভুলিব দিলে;
পাচে সৰ্গদেৱেই ভুলিলে, হাতি ১ টা, ঘোৰা
২ টা, টাৰ, হাব, রূপ ২০০০ দি বিদাই দি-
লে। পাচত বৰ গোহাঁইক খজ কৰি ভাজি-
লে। ভাত পাচে মহা বজা লাজি কুকনক আগা
কৰিলে বোলে, জেনেকৈ পাৰে উপাই কৰি
সত্ৰাজিতক ধৰি দিয়ক ভেলাইৰে কথা হৈ,
পাচে লাজি কুকনে ভেলাইক বুলিলে, তই
জেনেকৈ পাৰ সত্ৰাজিতক অনা আমিয়েৰে
কথা হবলৈ বুলি, জদি আহে আমালৈ বাজা
জনাবি, আমিও সাজু হৈ উমানন্দৰ বালিলৈ
কে জাম, পাচে ভেলাই গৈ বৰ কুকনৰ আগা
সত্ৰাজিতত কলে, ভাই নেবাবেৰে দেখা দেখি
নতু ইও আৰু বুলিলে, জদি আহে আমা-
ৰে কথা বাজা হবলৈ, আমিও জাম উমা-
নন্দৰ বালিলৈ তেঁও আহিব, তালৈকে এই
বাজা লিয়ে আমালৈ জনাবি; সত্ৰাজিতে বোলে,
এক দিনা আমিও জাম। এই কথা ভেলায়ে
বৰ কুকনলৈ জনাই পঠালে। পাচে বৰ কুক-
নে কাজলি মুখিয়া জড কুকন হাজৰিকিয়া
সবাকৈ লগত লৈ উমানন্দৰ বালিত বহিলগৈ।
সত্ৰাজিতেও ৬০ কুৰি বৈচাবে আহি দেখা
দেখি হল। বায়লৈ মুঠিল আহোঁমে কোনো
ধাৰ কৰে বুলি, বৰ কুকনে সত্ৰাজিতলৈ সোৱ
এলেহ, কোঁটা ১০০, ধন, ধন ৩০ ধন, কল

পট্টয়া ৪০, গান্ধ ৭ টা সজাজিতে দিলে, দলি-
চা ২০ খন, লাহৰি ২০, পামৰি ৪০ খন, ডাঙ
৪০ কুৰি, পোআল ২ খাব, সঁক ১৫৪১ মাছ
চত।'

সূৰ্জৰ উদই।

অৰ্থাত

লবাবিলাকৰ গিয়ান জনমোআ ধৰম উপদেশ।

সৰিলৰ বিনই।

১ আধ্য।

Peep of Day.—Chap. I.

হে প্ৰিয় লবা সকল, তোমোলাকে আকাশৰ
মাজত সূৰ্জক দেখিচা। তাক কোনে আকাশৰ
মাজত ৰাখিছে?

ইহুৰে ৰাখিছে।

তোমোলাকে হাত মেলি সেই সূৰ্জক ঢুকি
পাব পাৰা নে? ন হই, তাক নোআবোঁ।

সূৰ্জ তললৈ এহি ন পৰিলে কোনে ধৰি
আচে? ইহুৰে।

ইহুৰে আপোন সন্ধিৰে ধৰি ধকাৰ কাৰনে
সি ন পৰে।

ইহুৰে স্বৰগত বসতি কৰে, স্বৰগ সূৰ্জত-
কৈও বৰ ওখ।

তোমোলাকে ইহুৰক দেখিবলৈ পোআ নে?
ন হই, তেঁওক দেখা নো পোআ।

তথাপি তেঁও তোমোলাকক দেখে, কিয়নো
ইহুৰে সকলোকে দেখে।

ইহুৰে প্ৰথমতে সকলোকে সৃজিলে, আৰু
তেঁও সকলোকে প্ৰতিপালন কৰে। ইহুৰে
সূৰ্জক সৃজিলে, আৰু তেঁও দিনে দিনে পহৰ
কৰাই। ইহুৰে বৰধুন সৃজিলে, আৰু তেঁও
বৰধাই। ইহুৰে বতাহ সৃজিলে, আৰু তেঁও
ইয়াকে বলাই।

মোৰ প্ৰিয় লবা সকল, ইহুৰে তোমোলা-
ককো সৃজিলে, আৰু তেঁও তোমোলাকক জি-
য়াই ৰাখে।

তোমোলাকৰ সৰু সৰু সৰিল আচে; সুৰৰ
পৰা ভৰিলৈকে গোটেই গা সৰিল বোলে।

তোমোলাকৰ সৰু সৰিল জিয়া, সেই দৰে
সকলো বস্তু জিয়া নে? ন হই।

সিল জিয়া ন হই। কিন্তু ভূমি সিলৰ মিটি-
না নো হোআ; সিল এডোখৰ আত্মুলিৰে
চোআচোন সি কেনে টেঁচা! তোমোলাকৰ সৰু
সৰিল তপত; কোনে তপত কৰিছে?

ইহুৰে।

ইহুৰে স্বৰগত বসতি কৰিলেও, তেঁও স্বৰ-
গৰ পৰা তললৈ চাই, তোমোলাকক জিয়াই
ৰাখিছে।

তোমোলাকৰ মুখৰ আগত হাত দিয়াচোন,
কি অহাৰ গম পাইচা!

সেয়ে তোমোলাকৰ উসাহ। তোমোলাকে
সদাই উসাহ লৈ থাকে। জেতিয়া টোপনি-
য়াইচা তেতিয়াও উসাহ লৈচা; তোমোলাকে
উসাহ নো লোআকৈ থাকিব নোআৰা।

কিন্তু কোনে তোমোলাকক উসাহ দিএ

ইহুৰে সকলোকে কৰে। ইহুৰে তোমো-
লাকক এই সৰু সৰিল দিছে, আৰু তাকে
জিয়াই ৰাখি, উটি দি ফুৰিবলৈ আৰু উসাহ
লবলৈকে দিছে। তোমোলাকৰ সৰিলৰ ভিত্ত-
ৰত হাৰ আচে, ইহুৰে তাক সৰুত আৰু
টান কৰিলে। দেখাচোন, তোমোলাকৰ হাতত,
ভৰিত, পিঠিত, কোলত, অনেক অনেক প্ৰকাৰ
হাৰ দিছে।

ইহুৰে তোমোলাকৰ হাৰবোৰক মজহেৰে
ঢাকি থৈছে, তোমাৰ মজহ কোমল আৰু
তপত।

তোমোলাকৰ মজহৰ ভিতৰত ভেজ আচে;
আৰু ইহুৰে বাজত ঢাল দিছে, আৰু এয়ে
তোমোলাকৰ সৰিলক ঢোলাৰ দৰে মেৰাই
আচে।

এতিয়া ভেনে হলে তোমোলাকৰ হাৰ, মজহ,
ভেজ, ঢাল, এই সকলো গাটো সৰিল বোলে।
তোমোলাকক এনে সৰিল দিয়াতে ইহুৰ কেনে
দাৰাজু হৈছে। তোমাৰ সৰিলত দুখ নে পাবা
বুলি মই আশা কৰিচোঁ।

তোমাৰ হাৰ ভাগিব নে? হই, ভাগিব
পাবে। যদি ভূমি ওখ ঠাইৰ পৰা পৰা,

নাইবা গাৰি যদি তোমাৰ ওপৰে আই ভেতিয়া ভাগিব।

অদি তুমি নৰিয়া হোআ, তোমাৰ মজ্জা এই হৈ জাব, আৰু হাৰ চালৰ বাজে, প্ৰাই একো আৰু' নে থাকিব।

বহু দিন নৰিয়া হৈ থকা কোনো লৰা তুমি দেখিলা নে?

নৰিয়া পৰা কেঁচুআ লৰা এটি মই দেখিলোঁ। তোমাৰ নিচিনা গাল মুখ তাৰ পূৰ ন হই, আৰু তোমাৰ দৰে মজ্জাহেৰে পূৰ হোআ হাতো ন হই, তাৰ প্ৰায়ে আটাই মজ্জা গল, আৰু তাৰ সৰু সৰু হাৰবিলাক কেৱল চালেৰে মাথোন চকা হৈছিল, কিন্তু ইয়াৰে তোমাক সৰুত আৰু ভালৈ ৰাখিছে।

ভোমোলাকৰ সৰু সৰিলবোৰ দুখ পাবলৈ কিমান খিল হই!

অদি জুইত পৰে, তেনে হলে ই পুৰি জাব; অদি তপত পানি ইয়াৰ ওপৰত পৰে, ভেতিয়াও পুৰিব; অদি দ পানিত পৰে, আৰু তাই পৰা লগতে নু তুলিলে ভূবি মৰিব; অদি কটাৰিএ কাটে, ভেজ ওলাব; অদি ভাজৰ চন্ধুক তোমাৰ মূৰৰ ওপৰত পৰে, তোমাৰ মূৰ ভাগি চিগি জাব; অদি ওখ খিৰিকি নুআৰৰ পৰা পৰা, তোমাৰ ডিম্বি ভাগিব; অদি দিন চাৰেকলৈ নো খোআ, তোমাৰ সৰু সৰিল নৰিয়া হব; তোমাৰ উসাহ বৰ, আৰু তুমি চৈচা হৈ পাচে লগতে মৰা হবা।

তোমাৰ সৰিল কিমান দুৰ্বল, তাকে এতিয়া তুমি দেখিচা।

তোমাৰ আপোনাৰ সৰিল নৰিয়া আৰু দুখ নো পোআকৈ ৰাখিব পাৰা নে?

তুমি আপোনাক দুখ নি দিবলৈ কাৰ্য্য কৰিবা, কিন্তু কেৱল ইয়াৰেহে তোমাক সকলো আপদৰ পৰা ৰাখিব পাৰে। জুই, পানি, ছা, বেৰ্ডেলা, আৰু সকলো প্ৰকাৰ নৰিয়াৰ পৰা ৰখ্যা পাবলৈ, আঁঠু পাৰি ইয়াৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি কোআ, হে ইয়াৰ, মোৰ সৰু নিৰ্বলি সৰিল সকলো আপদৰ পৰা ৰখ্যা কৰা; ইয়াৰে তোমাৰ প্ৰাৰ্থনা সুনি, তাতে তোমাক ৰখ্যা কৰিব।

ধৰম সাত্ৰক মান্য কৰা এক সৰু লৰাৰ কথা।

A little Child's Reverence for the Bible.

“মোক ভই আৰু দুখে ধৰিচে, কিয়নো অধৰম লোকে তোমাৰ সাত্ৰক অৱহেলা কৰে”।

কোনো এক সময়ত এটা সৰু লৰাই মাকে পঠোআত চাবন কিনিবলৈ বজাৰলৈ গল, তাতে দোকানিএ চাবন জুখি এখানি ধৰম সাত্ৰৰ পাত এটি কালি তাতে চাবন ভোখৰ মেৰাবলৈ ধৰিলে। লৰাটিএ ইয়াকে দেখি আচৰিত মানি কলে, হে পোহাৰি, তুমি ধৰম সাত্ৰৰ পাত কালিচা নে? ভেতিয়া পোহাৰিএ কলে, ধৰম সাত্ৰ হইতো; ইয়াত নো কি জগৰ হল! লৰাটিএ সেই কথা সুনি বৰ মাত্তৰে পুনৰাই কলে, ধৰম সাত্ৰ কালি নষ্ট কৰা অতি অনুচিত। তাতে পোহাৰিএ সুখিলে, কেলেই অনুচিত হব? মই দোকানৰ কাম চলাবলৈ এই তুলাপাত কিনি আনিচোঁ। ভেতিয়া লৰাই কলে, ভেস্তে তুমি, এই ৰূপে ধৰম সাত্ৰ নষ্ট কৰি থাকিচা; সেয়ে মোৰ হোআ হলে, কোনো মতে মই তাক নষ্ট ন কৰিলোঁহেভেৰ। এই কথা কোআত সেই ভিৰিএ লৰাৰ ঘন উজাৱল হোআ দেখি উত্তৰ কৰিলে, মই জি দৰত এই সাত্ৰ কিনিচোঁ, তুমি সেই মান ধৰ দিলে ইয়াক লব পাৰিবা। তাতে লৰাই বুলিলে, ভেস্তে বাক, মই ঘৰলৈ গৈ আঁইৰ পৰা পইচা খুজি আনোঁ। এনে কথা কৈ সি বেগতে ঘৰলৈ গৈ, মাকত পইচা খুজিলে। মাকে সুখিলে, কিহৰ নিমিত্তে পইচা খুজিচ? লৰাই সন্নিধান দিলে, মই বজাৰত চাবন কিনিবলৈ জাঁপতে পোহাৰিএ মোক চাবন জুখি দি ধৰম সাত্ৰ কালি তাৰ পাতৰে চাবন মেৰাই দিয়া দেখি কলোঁ, ধৰম সাত্ৰ কালি নষ্ট কৰা অতি অনুচিত কৰম। পাচে পোহাৰিএ মোত সেই পুখি বেচিৰ খুজিলে; তাতে ধৰম সাত্ৰ জেন নষ্ট ন হই এই হেতুকে তোমাত পইচা খুজিচোঁ। এই কথা সুনি তাৰ মাকে বুলিলে, হে মোৰ প্ৰিয় লৰা, মোৰ হাতত পইচা নাই, এই নিমিত্তে দিব নোআবোঁ। তাতে

লৰাটিএ কান্দি কান্দি পুনৰবাৰ পইচা খুজিলে; কিন্তু মাকে পইচা নি দিয়াত লৰাই আকণ্ড কান্দি কান্দি দোকানলৈ উলটি গৈ দোকানিত কলে হে পোহাৰি, মোৰ আই বৰ দুখিনি এই হেতুকে মোক পইচা দিব নোআবিলে; তথাপি মই কঁও, ভূমি ধৰম সাত্ৰ কোনো মতে নষ্ট ন কৰিবা, কিয়নো ধৰম উপদেশক লোকৰ মুখে মই সুনিতোঁ, বোলে, তাৰ মাজত ইহবৰ জিৱন ৰূপ বাক্য আছে। লৰাৰ এনে কথাত দোকানিএ কলে, ভূমি নে কান্দিবা, যদি ইয়াৰ সমান জোখেৰে ভূমি আন ভূলাপাত আনি দিব পাৰা, তেতিয়া মই তোমাক এই পুৰি দিম। ইয়াতে লৰাই আনন্দিত মনেৰে ভূলাপাত আনোঁগৈ বুলি, আপোনাৰ মাকৰ ওচৰলৈ লৰি গল, আৰু দোকানিৰ কথা কৈ ভূলাপাত খুজিলত মাকে সকলো অকাৰ্জৰ ভূলাপাত বিচাৰি ভাক দিলে; কিন্তু সেই ভূলাপাতে নু জুৰিব হেন জানি, গিয়াতি কুটুম্বৰ ঘৰলৈ গৈ আৰু ভূলাপাত ললে। সেলে জেতিয়া তাৰ সমান জোখেৰে ভূলাপাত হৈচে বুলি জানিলে, তেতিয়া দোকানিৰ ওচৰলৈ গৈ কলে, হে দোকানি, ভূলাপাত আনিচোঁ। তাতে পোহাৰিএ ভাক জুখিলত ধৰম সাত্ৰতকৈও অধিক বহি পালে, তাতে লৰাই হৰ্ষিত মনে এটাহ পাৰি কলে, এতিয়া ধৰম সাত্ৰ খনি মোৰ হল। পাচে সেই পোহাৰিৰ অনুগ্রহ জানি ধৰম সাত্ৰ হাতত লৈ মাকৰ ওচৰলৈ লৰ খৰি গৈ অতি আনন্দিত মনেৰে বেলিএ বেলিএ কলে, মই ধৰম সাত্ৰ পালোঁ।

হে মোৰ পুত্ৰ লৰা চোআলিবিলাক, সেই সৰু লৰাটিৰ দৰে ইহবৰ সাত্ৰ হানি ন হবলৈ, আৰু ভাক পাবলৈকো ভোমোলাকৰ মাজৰ কেইটাব উচাহ আছে? যদি সেই লৰাৰ দৰে ভোমোলাকৰ মন হই, তেন্তে ভোমোলাকে অনন্ত পৰকালত ইহবৰ সন্তান হবা; কিয়নো জি লৰা চোআলিএ ইহবৰ সাত্ৰ আৰু বাক্য মান্য কৰে, তাকো ইহবে আপোনাৰ পো জি বুলি, লবলৈ প্ৰতিগ্যা কৰিচে।

ন. ল. ক

খেহ লোকৰ ক্ৰিপা কৰোঁতা দেবি।

The Chinese Goddess of Mercy

ওপৰে জি খেইবিলাকৰ ক্ৰিপা কৰোঁতা দেবিৰ মূৰ্তি লিখা হল, তাকে খেইবিলাকে হেজাৰ হতিয়া দেবি বুলি মাতে; কেতিয়াবা কেতিয়াবা এই মূৰ্তিত খনিকৰে বা সাঁচত কৰোঁতে লগাব পাৰে মানে হাত লগাই দিএ, কিন্তু এইটোত বাবে খন হাত মাখোন দিচে। এই হাতবিলাকে দুখিত হোআবিলাকক উপকাৰ কৰিবলৈ পাৰক হোআৰ চিন। ওপৰৰ দুখন হাতেৰে খেহ আখৰেৰে লিখা চন্দ্ৰ সূৰ্যৰ নাম খৰি আছে। স্বৰূপ হাতৰ নিচিনা হোআ দুখা-নেৰে কৰজোৰ কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰি থকাৰ দৰে দেখাই। তাই আসনৰ ওপৰত থকা পদ্ম ফুলৰ ওপৰত বহি আছে।

সিহঁতৰ কোনোএ যদি নারত জাজা কৰিবলৈ ধৰে, নি আগৈএ স্বৰগৰ কুঁজৰি নামে জি এজনি ভিৰোতা স চাবেক বচৰৰ আগেয়ে জিয়াই আছিল, তাইৰ মূৰ্তিক পূজা কৰে, কেন তাৰ নাও সকলো আপদৰ পৰা ৰখা পাই। যদি কোনোৰো আপদ ঘটে, তেন্তে এই ক্ৰিপা দেৱিক আৰাধনা কৰিব লাগে। যদি বিদ্যাত পাৰ্গত হব ধোকে, তেন্তে গিৱান দিওতা

দেৱতাক পূজা কৰিব পাই। যদি নৰিয়া পাবে ভেনে হলে ঔষধ দেৱক পূজিব লাগে। যদি আপোনাক পাপি বুলি জানি পৰলোকৰ সান্ত্বিত্ব ভই কৰে, তেন্তে পৰিজান পাবলৈ বুধ দেৱতাৰ নাম লৈ থাকিব লাগে। এই দৰে খেহবিলাকে মিচা ভুল ভ্ৰান্তিত মৰনলৈকে ফুৰি মৰি আছে।

সেই দৰে আমাৰ এই দেশতো ন হই নে? হই, দেওপূজকৰ আচাৰ বেৱহাৰ আৰু অৱস্থা সকলো দেশতে একে।

আমাৰ লোকেও ভেনেকৈ সুখ পৰিজ সৰ্ব-বিয়াপি সৰ্বসজ্জিমান সৰ্বগিয়ানি পৰম ইশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ নিতে নিতে পায়ে, এনে জনৰ বিসয়ে একো চিন্তা ন কৰি আপোন হাতেৰে কুচিতি মূৰ্ত্তিবিলাক সাজে, আৰু জি একো কৰিব নো-আবে, তাকে পৰম ইশ্বৰ বোলে, আৰু তাৰে পৰা সকলো উপকাৰ পাইচোঁ বুলি ভাবে! ইশ্বৰক প্ৰতি এয়ে কেনে ভাৰি নিন্দা ভাৰি চোআইক।

জ. ট.

মিচা কথাত ভই পোআ এক সক লৰাৰ কথা।

George Washington.

“গিয়ানি পুত্ৰই পিতৃক আনন্দিত কৰে”।

উত্তৰ আমেৰিকা দেশৰ থিয়াতিমন্ত জৰ্জ ওয়াশিংটন চাহাব জেতিয়া চই বছৰ বয়সিয়া হৈছিল, তেতিয়া বাপেকৰ পৰা এখনি সৰু হাত কুঠাৰ পোআত তেঁও অতিসই সন্তোষ হৈ জি ঠাইলৈকে জাই, সেই ঠাইতে চকুৰ আগত জি-হকে দেখা পাই, তাকে হাতৰ কুঠাৰৰ দোআ-বাই কাটি কাটি থাকে। এই ৰূপে কৰোঁতে কৰোঁতে বাৰিলৈ গৈ তেঁওৰ বাপেকৰ অতি চেনেহৰ এজোপা গচ কাটি পেলালে। তাৰ পাচৰ দিনত তেঁওৰ বাপেক সেই বাৰিলৈ জো-আত কটা গচ দেখি মনত অতি দুখ পাই, কি-হৰ নিমিত্তে কাটিলে বুলি মালিইডক সুধিলে; মালিএ তাৰ কাৰন নে জানি একো উত্তৰ দিব নোআবিলে। কিন্তু চাহাবে কলে, যদি কো-নোএ মোক এই গচ কাটিবলৈ পক্ষাট টকা

ধন দিয়া হলেও, মই তাক নষ্ট কৰিব নি দিলো-হেঁতেন। এনে কালতে সেই লৰাটি হাতত কুঠাৰ লৈ বাৰিত ওলালত বাপেকে লৰাক দেখিএই অনুমান কৰিলে, বোলে, ইয়েহে গচ কাটি নষ্ট কৰিলে; সেই হেতুকে তেঁও তাক মাতি সুধিলে, এই সুন্দৰ সৰু গচ জুপি কোনে কাটিলে, তাক ভই জান নে? তাতে লৰাই কিছু বেলি নিস্মৰ দি থাকি, সেয়ে গম্ভিৰ মা-ভেৰে কবলৈ ধৰিলে, হে পিতৃ, মই মিচা কথা কৰ নোআবোঁ, ইয়াক আপুনি জানে, মইহে এই কুঠাৰৰ দোআবাই গচ কাটিলোঁ। এনে কথাৰ নিমিত্তে তেঁওৰ বাপেকে মনত হৰ্ণিত হৈ কলে, হে মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ, মোৰ কোলালৈ আঁহা, তুমি মোৰ গচ কাটি নষ্টকৰিলা, তাতে মই বেজাৰ নে পাও, কিয়নো তোমাৰ সত্য কথাতে এই গচৰ মূলতকৈ হেজাৰ গুন অধিক মূল্য মোৰ লাভ হল; জি হেতুকে ৰূপৰ ৰূপি আৰু সোনাৰ ফুল ধৰা গচতকৈও সত্য কথাত অতি মূল্য বুলি জানোঁ।

ন. ল. ক.

চুৰ কৰিবলৈ ভই কৰা এক সক লৰাৰ কথা।

A Boy who feared to Steal.

“ধৰ্ম্মি অধৰ্ম্মি দুয়ো লোকক ইশ্বৰৰ চকুএ সন্ধানি দেখি আছে”।

কোনো এক দিনত এটি সৰু দুধিয়া লৰাই কোনো ভাগ্যৱতি তিৰিৰ ঘৰত কাম কৰিবলৈ গৈছিল। পাচে সুন্দৰ সুন্দৰ আৰু বহু মূল্য বস্তুৰ পাজ ধৰা এনে এটা কৌ-ঠাত কাম কৰোঁতে, সেই সকলো আচৰিত বস্তু দেখিবৰ মনেৰে থিয় হল; এনে সম-য়ত হিৰাবে ভুলিত এটি সোনাৰ ঘৰি হাতত ভুলি লৈ ওলোটাই পালটাই চাবলৈ ধৰিলে। এনেতে এই ৰূপ এটা ঘৰি জেৰ মোৰ হৰ, হঠাতে মনত এনে ভাবনা জন্মিল। খেনেকৰ পাচে সি আপোনাৰ মনতে বুলিব ধৰিলে, মই ইয়াক লব খোজোঁ, কিন্তু যদি লও, তেন্তে চোৰ হ'ম। পাচে ঘৰি লব-লৈ বৰকৈ ইচা হলত সি কলে, এতিয়া

মোক কোনোএ দেখা নাই, এই হেতুকে ভাল মতে লব পাৰিম; কিন্তু তেতিয়া তাৰ মনত এই ৰূপ কথা স্মৃতিৰিলে, কোনো মানুহৰ চকুএ মোক দেখা নাই হই, তথাপি পৰম ইশ্বৰ সৰ্ববিয়াপি, তেঁৱে নিচয়ে মোক দেখি আছে, যদি ইয়াক চুব কৰি নিও, তেন্তে তেঁওৰ আগত কেনেকৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিব পাৰিম? আৰু মৰন কালত বা কি ৰূপে সান্তনা পাম? এই হেতুকে মই কোনো মতেও ইয়াক ন লম; চুব কৰি ধনৱন্ত হোআতকৈ ধৰ্ম্মি হৈ দুখিয়া হোআই ভাল। ইয়াকে কৈ সেই ঘৰি মেজৰ ওপৰত থৈ সি পুনৰাই কাম কৰিবলৈ ধৰিলে। এনে কালত তাৰ ওচৰৰ এক কোঠাৰ মাজত সেই ঘৰৰ ভিৰি থাকি এই সকলো কথা মূনি আছিল, সেই নিমিত্তে তাৰ পাচৰ দিনত ভিৰিএ তাক মাতি কবলৈ ধৰিলে, তই কালি সেই ঘৰি কিয় ন ললি' তাত লৰাটে বিচুৰ্তি হৈ ভিৰিৰ ভৰিত পৰি নিশ্চয় দি থাকিল। পাচে ভিৰিএ তাক বুলিলে, পৰম ইশ্বৰে অনুগ্ৰহ কৰি তোক চোৱ কৰা পাপৰ পৰা ৰখা কৰিলে, সেই কাৰনে তেঁওৰ নাম ধনা হওক, আৰু ইয়াৰ পাচলৈ লোভৰ বিলয়ে সাৱধান হবি। কিন্তু ভোৰ অকপট স্বভাৱৰ কাৰনে আজিৰে পৰা মই তোক মোৰ এটা চাকৰ কৰি ৰাখিলোঁ, তাত বাহিৰে অন বস্ত্ৰ আৰু জিহত সকলো দোষৰ পৰা ৰখা পাব, এনে উত্তম কথা তোক নিকাম। এই কথা মুনিলত লৰাটে অভিসই আনন্দ হৈ একো উত্তৰ দিব নোআৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। পাচে সেই ভিৰিএ আপোনাৰ প্ৰতিগাৰ দৰে লৰাৰ প্ৰতি কৰাত, সেই লৰা অভিসই গুনৱন্ত আৰু উত্তম লোক হ'ল।

হে মোৰ অভি প্ৰিয় লৰা চোআলিবিলাক, তোমোলাকে যদি ওপৰত কোআ এই দুটি লৰাৰ দৰে মিচা আৰু চুব কৰিবলৈ আৰু সকলো বিধ পাপলৈকো সৰ্বদৰ্শি পৰম ইশ্বৰৰ আগত ভই কৰা, তেন্তে তোমোলাকে সেই দুটি লৰাৰ নিচিনা প্ৰিথিবিতে উত্তম লোক হ'বা, আৰু অনন্ত পৰলোকলৈ গলেও

ইশ্বৰৰ মুখত ঠাই পাবা। তাতে তোমোলাকৰ দুখ, ৰোগ, মৰন আৰু কোনো বিধ কেলস ন হ'ব, কিন্তু ইশ্বৰৰ আগত পবিত্ৰ স্মৃতি হৈ তেঁওৰ আনন্দৰ ভাগি হ'বা। এই কাৰনে মই তোমোলাকৰ হিত চিন্তা কৰোঁতা হৈ তোমোলাকক বিনই কৰোঁ, তোমোলাকে সকলো কালতে সকলো পাপ আৰু অসুচি কৰম জেন ন কৰা, এই হেতুকে তোমোলাকৰ চকুৰ আগত ইশ্বৰলৈ ভই ৰাখা। ন. ল. ক.

হাকিম কালিক ।

From the Caliph.

হাকিম নামে কালিকে আপোনাৰ ৰাজ ঘৰ কিছু বহুতলৈ ইচা কৰি, তেঁওৰ ওচৰত থকা এক দুখিনি ভিৰিৰ মাটি এডোখৰ কিনি লবলৈ কতন কৰিলে; কিন্তু সেই দুখিনি ভিৰিএ আপোন পিতৃৰ অধিকাৰ বেচিবলৈ অসম্মতি হোআত, আমলাবিলাকে বলৱে কালিকৰ নামে সেই মাটি কাৰ্ছি ললে। দুখিনি ভিৰিএ সেই অনিয়াই কৰমৰ কাৰনে নগৰৰ প্ৰধান বিচাৰ কৰ্তাৰ ওচৰলৈ গৈ গোচৰ কৰিলে; তাতে অধিকাৰে সেই কথা অতি ভাৰি হোআ বুজি, তেঁও এটা থৈলা লৈ দৌৰাত উঠি কালিকৰ ওচৰলৈ গৈ সেই থৈলাটো তেঁও নকৈ লোআ ভূমিৰ মাটিৰে ভৰাবলৈ কালিকৰ আগত মাগন কৰিলে। হাকিয়ে তেঁওৰ এই ৰূপ প্ৰাৰ্থনাত চমতকাৰ হ'ল, তথাপি মাটিৰে থৈলাটো ভৰাবলৈ আগা দিলে। থৈলা জেতিয়া মাটিৰে পূৰ হ'ল, তেতিয়া বিচাৰ কৰ্তাই কালিকৰ ওচৰলৈ আহি আকও এই জাফা কৰিলে, বোলে, এতিয়া আপুনি মোৰ থৈলাটো গাধৰ ওপৰত ভুলি নিবলৈ দিওক। তাতে হাকিয়ে এই অভি আচৰিত নিবেদনত অধিক বিস্ময় মানি কেৱল এই উত্তৰ কৰিলে, বোলে, এয়ে বৰ ভাৰি। তাতে বিচাৰ কৰ্তাই অভিনই সাহেৰে কালিকক ইয়াক কৈলে, বোলে, হে মহা ৰাজ, জি মাটি আপুনি বলৰ নোআৰাই তাৰ অধিকাৰ দুখিনি ভিৰিৰ পৰা কাৰ্ছি ললা, তাৰ কেৱল অলপ মাটি সাধোন এই মোৰ থৈলাত

আচে; যদি আপুনি এই অলপ মাটিৰে ভাৰ সহিব নোআবিলা, তেন্তে ইহুদৰ সাধ্যাত বিচাৰ হোআ সময়ত সকলো মাটিৰ ভাৰ কেনেকৈ সহিব? সেই কথা সুনাত কালিকে তেতিখনে সেই দুখিনি ভিৰোভাৰ মাটি ওলোটাই দিলে।

আগ্ৰিপা বজা।

King Agrippa.

জেতিয়া আগ্ৰিপা বজা পৰ দেশত আছিল, তেতিয়া তেঁওৰ এক বন্ধিএ তিবেৰিয়া কমিয়া বাদস্যাৰ আগত তেঁওৰ বিৰোধে হিন্সাৰ কথা লগালে। তাতে বাদস্যাই বজাক সিকলিৰে বান্ধি ৰাজ দুআৰৰ সমুখত ৰাখিবলৈ আগা কৰিলে। সেই কাল সুৰ্জৰ বৰ তাপ হোআত আগ্ৰিপা বজাৰ অতি পিয়াহ লাগিল। সেই নিমিত্তে কালিগুলা নামে কোনো লোকৰ এক বন্ধিক পানিৰ কলহ লৈ জোআ দেখি তাক মাতি অলপ পানি খাবলৈ খুজিলে। তেতিয়া বন্ধিএ অতি মান্য ৰূপে তেঁওক পানি খাবলৈ দিলে। তাতে আগ্ৰিপাই জল পান কৰি বৰ তৃপ্তি পাই তাক কলে, যদি মই মুকলি হব পাৰোঁ, তেন্তে এই টোপা পানিৰ কথা মই কেতিয়াও নে পাহৰিম। তিবেৰিয়া বাদস্যাহ মৰাৰ পাচে তেঁওৰ উত্তৰাধিকাৰি কালিগুলাই আগ্ৰিপাক মুকলি কৰি যিহুদি দেশৰ বজা পাতিলে। আগ্ৰিপাই এনে উত্তম পদ পাই বন্দিমালত পৰি থকা কালত তেঁওক জি এবাটি পানি দিছিলে, সেই কথালৈ নে পাহৰি পানি দিয়া বন্দিটোক মজাই আনি আপোনাৰ ঘৰৰ সকলোৰে ওপৰত তাক অধিকাৰ পাতিলে।

এই ৰূপে আমাৰ প্ৰভুএও কৈচে, বোলে, জি কোনোএ মোৰ নামেৰে এটি সিন্যক এবাটি চেঁম পানিকো দিএ, তাৰ কৰম ফল কেতিয়াও নে হেৰাব। আগ্ৰিপা বজাই জেনেকৈ সেই বন্ধিক আপোনাৰ গোটেই ঘৰৰ ওপৰত অধিকাৰ পাতিলে, সেই ৰূপে আমাৰ প্ৰভুএ তেঁওৰ সিন্যক প্ৰেম কৰা লোকক কৰিব এনে ন হই, কিন্তু সেই মানুহক অনন্ত পৰি-জ্ঞানেৰে অৱশ্যেই সুখ দিব। ন. ল. ক.

জৰ্মানি দেশৰ এক সাধু কথা।

A German Fable.

হেৰোদ বজাৰ ৰাজ ঘৰত এজন চহকি মা-নুহ বাস কৰিছিল। তেঁও ৰাজ ঘৰৰ এক অধিকাৰ হৈ অনেক মূলিয়া মল মল আৰু বেজেনা মূলিয়া কাপৰ পিন্ধি, নিতৌ নিতৌ ঐশ্বৰ্য্য হৈ আনন্দেৰে আছিল।

বহু দিন নে দেখা এনে ডেকা কালৰ মিতিৰে দূৰ দেশৰ পৰা আহি, তেঁওক মৰ্জদা কৰিবলৈ ৰাজ ঘৰৰ অধিকাৰে এটা ভোজ জুগুত কৰি, আপোনাৰ আটাই মিতিবক নিমন্ত্ৰন কৰিলে। ৰূপৰ সোনৰ মাইহাজত অনেক প্ৰকাৰ সিজোআ আহাৰ, আৰু অনেক দামৰ ভোগজৰাত পনিয়ালৰ বস সুগন্ধি তেল মেজত থোআ হ'ল। আৰু সকলোৰে নিমিত্তে আলহি সেরক হৈ গিৰিহঁতে মেজৰ এমূৰে চাই ললে; আৰু দূৰ দেশৰ পৰা অহা মিতিৰ তেঁওৰ সোঁ হাতে বহিল। পাচে সিবিলাকে খাই বৈ পান কৰি তৃপ্তি পালে।

তেতিয়া আলহিএ বজাৰ ঘৰৰ অধিকাৰ সকলো মানুহবিলাকতকৈ সুখিয়া হই বুলি, তেঁওৰ ঐশ্বৰ্য্যৰ প্ৰসংগা কৰি নিবেদন কৰি কলে; তোমাৰ ঘৰৰ গৌৰৱ আৰু মান্যৰ সমান মোৰ গোটেই দেশতো পোআ নে জাব। কিন্তু বজাৰ অধিকাৰে এটা ভাজৰ আৰু অতি সুন্দৰ বজা বৰনিয়া টেজা মাইহাজৰ পৰা বাচি লৈ কলে, এই টেজা সোনৰ মাইহাজত আছিল, তাৰ আকাৰ বৰ সুন্দৰ। এই কথা কৈ তেঁও আপোনাৰ ডেকা কালৰ মিতিৰৰ হাতত টেজা দিলে। পাচে মিতিৰে সেই টেজা কাটিলত দেখা, তাৰ মাজৰ পৰা এটা পোক ওলাল। আলহিএ বজাৰ অধিকাৰলৈ চালে; কিন্তু গৰাকিএ তললৈ মুখ কৰি হয় নিয়াহ পেলালে।

ইয়াৰ অৰ্থ এই, টেজাটোৰ বাহিৰে জেনেকৈ দেখিবলৈ সুন্দৰ বৰন, কিন্তু ভিতৰত পোকত বাজে একো ভাল পোআ ন হ'ল, সেই ৰূপে বজাৰ দেশ এখনৰ ঐশ্বৰ্য্য আৰু সন্মানৰে পূৰ হ'লেও, তথাপি তেঁওৰ সন্মান

পোকৰ দৰে কোনো অনিয়াই আছে, বা বাজাৰ
মাজত কোনো বিসম গুন থাকিব পাই ।

পৰিখাৰ বিৱৰন ।

Temptation.

মানুহবিলাকে জিমান দিন এই সংসাৰত
বসতি কৰে, সিমান দিন পৰিখাৰ বস হৈ
থাকে । বজা আৰু পুজা, সৰু বা ডাঙৰ
লোক, সাধু বা অসাধু, স্বাধীন আৰু পৰ
অধীন, দেশি বা বিদেশি, বগা বা কলা,
প্ৰাই সকলো লোক পৰিখাৰ বস হৈ আছে ।
কিয়নো মানুহবিলাকৰ আত্মস পৰিখাৰ নিচিনা
হই । বিসেসকৈ খ্ৰিষ্টৰ লেৱকবিলাকৰ নানা
প্ৰকাৰ চইতানৰ পৰিখা আছে; ইয়াক গিয়া-
মি মানুহে জানে, আৰু আপোনাৰ মনত
সদাই ইয়াৰ প্ৰমাণ পাই । পৰিখাত পৰিলে
দুখৰ কালৰ নিচিনা হই, কিন্তু সকলো বি-
সইত সাধু মানুহৰ মুখ আছে; জেনেকৈ নিল
অতি কঠিন হই, সেই ৰূপে পৰিখা অতি
কঠিন ন হলে সাধু মানুহৰ চিন পোআ নৈ
জাই । মানুহবিলাকক জি ৰূপ পৰিখাই জুৰি
আছে, তাক ক্ৰমে নিখিম ।

ধৰম সাত্ৰৰ মাজত অনেক সাধু লোকৰ
পৰিখাৰ কথা লিখা আছে । অতি মানৱন্ত
পুৰুষ আব্ৰাহাম আপোনাৰ দেশ এৰি জোআ
কালত আৰু আপোনাৰ নিজ পুত্ৰক ইহুদৰ
আগত বলিদান দিয়াৰ আগ্যাত্তে পৰিখা পোআ
হল । কোনোবিলাক পৰিখাত পৰি অনেক
দুখ পাই । কোনোএ পৰিখাক জই কৰি
তাৰ বস ন হই । যোচেফে হলে পৰিখাক
জই কৰিলে; আব্ৰাহাম নামে এজন মানুহক জি
ৰূপ পৰিখাই জুৰি আছিল, তাক নুঁঅৰিলে
আমাৰ মনত অভিসই ভই জনমে । আমাৰ
জান কৰ্তা পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্ট এই জগতত অহ-
তাৰ হৈ চইতানৰ দোআৰাই নানা প্ৰকাৰ
পৰিখা পোআ হল; এই কথা ধৰম সাত্ৰত
লিখা আছে ।

খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহ চেতন হৈ বে থাকিলে,
চইতানৰ পৰিখাই সিবিলাকক দুখ দিবলৈ

চল পাব । এই নিমিত্তে জি কোনোএ খ্ৰিষ্ট
ভকত হবলৈ মন কৰে, সি সৈন্যৰ দৰে আ-
পোনাক জুগুত কৰোক, আৰু অস্ত্ৰ সজ্জ লৈ সি
আপোনাক জুগুত হবলৈ কাৰ্য্য কৰোক ।
কিয়নো চইতান সৰুএ চল পালে আপোনাৰ
চোকা বান পেলাই দিব, জিহেৰে সি অনেকক
নাশ কৰিলে, আৰু সৰহ মানুহক সি সৰিলত
দুখ দিলে । জদি খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকে আপোনাৰ
পুত্ৰএ দিয়া অস্ত্ৰ লৈ পৰিখাৰে সৈতে জুধ কৰে,
ভেনে হলে নিচইকৈ জই হব, কিয়নো ঠেওৰ
অস্ত্ৰ দুখৰিলা চোকা তৰোআলৰ নিচিনা হই,
তাৰে অসংখ্য সৰু-নাশ হৈচে । সেই সৰু-
বিলাকৰ মাজত অনেক খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰি
বিশ্বাসিবিলাকৰ লগত মিলি আছে, সেই নিমি-
তে সিহঁতক কোনোএ হিংসা কৰিব নোআবে;
আৰু জিহেৰে চইতানৰ পৰাক্ৰম নাশ কৰিব
পাৰে এনে উপাই সিবিলাকে বিচাৰি ফুৰিচে ।
এই নিমিত্তে আমিও তাক জই কৰিবলৈ উপাই
বিচৰা অতি প্ৰয়োজন হই । কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ান-
বিলাকে ইহুদে দিয়া বাক্য ৰূপ অস্ত্ৰত ভাৰসা
কৰি জুধ ন কৰিলে, আন কোনো উপায়েৰে
তাৰ পৰিখা জই কৰিব নোআবে । জিবিলাকে
জুধ ন কৰে সিবিলাক অৱশ্যে পৰিখাত পৰিব,
কিয়নো পৰিখা কৰা জন অতি বলৱন্ত আৰু
সাহিয়াল । ইহুদৰ পুত্ৰক অৰ্থাত ইহুদক পৰি-
খা কৰিবলৈ তাৰ ভই ন হল, কিন্তু ঠেও তাক
এই কথা কলে “ মোৰ পাচলৈ গুচি আ
চইতান । ”

মানুহবিলাকৰ মনে বজাৰ দৰে ডাঙৰ হবলৈ
ইচা কৰে, তাতে চইতানে চল পাই নানা
ৰূপে লোভ দেখাই, আটাইৰে মনক আপো-
নাৰ বস হবলৈ টানে । জেতিয়া জুতিয়া
চিভেৰে চইতানৰ কৰম তাৰ ইচা পূৰ কৰে,
জেতিয়া সি সিবিলাকক সকলো বিধ দুৰ্গ
কৰম কৰিবলৈ নিজোজন কৰি নিচৰে আপো-
নাৰ বস কৰে ।

চইতানে মানুহবিলাকক নিতে নিতে পৰিখা
কৰিচে, তাক জই কৰা অতি কঠিন কৰম হই,
তাক আমি নিচইকৈ আনিওঁ, কিয়নো তাৰ

অত্ৰ বৰ চোকা; সেই চইতানে অদ্বিতীয় ৰূপে আহি আমাক তাৰ বস কৰিচে; কিন্তু আমি নিৰ্বলি আৰু সক্তি হিন হলেও, আমাৰ সেনাপতি সক্তিমন্ত্ৰ আৰু পৰাক্ৰমি; তেঁওত জিবিলাকে ভাৰসা কৰে, সিবিলাক কেতিয়াও নিৰসন নহই। জিবিলাকে নিৰসন নহল, সিবিলাকে চইতানৰ পৰিখা জই কৰি এতিয়া স্বৰগত অনন্ত সুখ ভোগ কৰিচে। জেনেকৈ লিখা আছে। “জিবিলাকে ইশ্বৰত প্ৰেম কৰে, সিবিলাকৰ নিমিত্তে জি জি জুগুত কৰিচে, তাক চকুৰে দেখা নাই, কানেৰে সুনোও নাই, আৰু মানুহবিলাকৰ মনত নো সোমাল।”

সেই সেনাপতি আগৈএ জেনেকৈ আপোনাৰ সেনাবোৰৰ সহাই হৈ, সকলো সত্ৰৰ হাতৰ পৰা জই কৰি ৰাজ্যৰ অধিকাৰ পাতিলে, সেই ৰূপে তেঁওত ভাৰসা কৰাবিলাকৰ সহাই হবলৈ এতিয়াও জুগুত হৈ আছে। এই নিমিত্তে আহি আমি আন কোনো পথে ন গৈ জি চেক পথ সেই পোনে জাঁও, আৰু আমাৰ জ্ঞান কৰ্ত্তাৰ খোজে দি চলোইক; তাতে পৰিখা কৰা জনে যদি আমাক পথত লগ পাই, তেনে হলে আমি আমাৰ অত্ৰ দেখাই দিম, অৰ্থাত্ৰ ধৰ্ম্মৰ কথা দেখুওৱাম। আৰু আমাৰ সক্তিমন্ত্ৰ সেনাপতিৰ আগত সক্তিৰ নিমিত্তে নিবেদন কৰিম। জেতিয়া আমি চেতন হৈ নে থাকোঁ, আৰু আমাৰ মৰিল নিৰ্বলি হই, আৰু আমাৰ সত্ৰত সেনাপতি আৰু জুখৰ অত্ৰ সত্ৰ নে থাকে তেতিয়া এই কথা পৰিখা কৰা জনে দেখি সি আমাক পৰিখা কৰিবলৈ আমাৰ ওচৰলৈ আহিব। এই ৰূপে জিমান দিন আমি এই সৎসাৰত বসতি কৰোঁ, সিমান দিন পৰিখা কৰা জনে আমাক পৰিখাত পেলাবলৈ উপাই কৰিব। এই নিমিত্তে আমাক এই ভেজ মজ্জা থকাবিলাকৰ মাজত কোনে নিস্তাৰ কৰিব পাৰে আৰু আমাৰ সত্ৰৰ লগত কোনে জুখ কৰিব? “একোৱৈ চিন্তা ন কৰি কিন্তু সকলোতে গুন কৰ্ত্তন কৰি, নিবেদন আৰু প্ৰাৰ্থনাৰ দোআৰাই ভোমোলাকৰ নিবেদন ইশ্বৰৰ আগত জনাব। তাতে সকলো গিৰ্জাৰ অগম্য ইশ্বৰে

দিয়া জি সান্তনা সেই সান্তনাই যিট খুইত ভোমোলাকৰ চিত আৰু মন ৰখা কৰিব।”

“হে ভাইবিলাক, সেসত কৈচো, প্ৰভুতে আসুই লৈ তেঁওৰ মহিমা সক্তিৰে বসৱন্ত হোআ। চইতানৰ ফান্দ নিবাৰন কৰিবলৈ সমৰ্থ হবৰ নিমিত্তে ইশ্বৰৰ সকলো সাজ পিন্ধা কয়নো আমি তেজ মজ্জা থকা মানুহে সৈতে জুখ ন কৰোঁ, কিন্তু প্ৰধান আৰু বলৱন্ত ভুত আৰু জগতৰ এক্কাৰৰ অধিকাৰ, আৰু আকাশত থকা পাপ আত্মা, এই সকলোএ সৈতে আমি জুখ কৰিচোঁ। এই হেতুকে ভোমোলাকে দুখৰ কালত সিহঁতক নিবাৰন কৰিবলৈ আৰু সকলোকে সিধি কৰি থিৰে থাকিবলৈ সমৰ্থ জেন হোআ, এই নিমিত্তে ইশ্বৰৰ সকলো সাজ লবা। সত্যৰে কঁকাল বান্ধি, ধৰ্ম্মৰ বুকুৰি পিন্ধি, সান্তনা কৰা সুভ বাত্ৰাৰ উপজুক্ত পইজাৰ ভৰিত দি থিৰ হৈ থাকা। বিশেষকৈ জিহেৰে ভোমোলাকে পাপ আত্মাৰ সকলো অগ্নি সৰ নুমাৰ পাৰিবা, এনে বিশ্বাসৰ বাক ধৰা। আৰু পৰিত্ৰানৰ কিৰিটি, আৰু আত্মাৰ তৰোআল, অৰ্থাত্ৰ ইশ্বৰৰ বাক্য লোআ।”

অ. চ. ক

কুভাবনা।

Bad Thoughts.

কুভাবনা বাৰ ভালুকতকৈও অতি বৰ সত্ৰ, কাৰন আমি হিংসক জন্তুবিলাকৰ পৰা আঁতৰি থাকিব পাৰোঁ, কিন্তু কুচিন্তা সকলো ঠাইতে, আৰু সকলো পোনে আমাৰ মনৰ ভিতৰত সোমাবলৈ উপাই কৰি থাকে। যদি এটা বাটি পানিৰে মুখলৈকে পূৰ হৈ থাকে, তাত আৰু বাকিলে ন ধৰে কিন্তু বাগৰি পৰি জাই, সেই দৰে ভোমাৰ মন উত্তম চিন্তাৰে পূৰ কৰি থোআ; তেহে কুচিন্তা সোমাবলৈ ঠাই নে পাই পৰি জাব। জ. ট.

ভেঁটি দিয়াৰ অকুণ্ড ফল।

Fatal Effects of a Bribe.

ভুৱক দেশৰ এক দুখিয়া মানুহৰ ঘৰ বাৰি তাৰ চহকি চুবুৰিয়া এটাই কাৰ্ছি ললে। তাতে মাটি বাৰি আপোনাৰ হুই বুলি প্ৰমান বুজাবৰ কাৰণে সেই দুখিয়া মানুহৰ হাতত পটা আদি সকলো আছিল, কিন্তু তাৰ সৰু এ সেই পটা আদি মিচা বোলাবৰ নিমিত্তে অনেক মিচা সাখিক ধন দি আনিলে, আৰু গোচৰত জই হৰৰ কাৰণে কাজিকো পাঁচ স টকা ভেঁটি দিলে।

পাচে জেতিয়া সোধ আসনৰ আগলৈ গোচৰ আহিল, তেতিয়া দুখিয়া মানুহটে তাৰ সকলো কথা সোধাৰ আগত কৈ বুজালে, আৰু পটা আদি সকলোকে দেখাই দিলে, কিন্তু তাৰ প্ৰমান বুজাবৰ নিমিত্তে কোনো সাখি দিব নোআবিলে। তাৰ সৰুৰ কালে অনেক মিচা সাখি থকাত সি আপোনাৰ গোচৰৰ তাৰ সিহঁতৰ গাত পেলাই দিলে, আৰু দুখিয়াটে তাৰ ঘৰ বাৰি হুই বুলি স্বৰূপ প্ৰমান দিব নোআবিলে, ইয়াকে কৈ কাজিক ডিক্ৰি কৰাবলৈ মিনতি কৰিলে।

ইয়াতে কাজিক জি পাঁচ স টকা ভেঁটি পাইছিল, তাকে আসনৰ তলৰ পৰা উলিয়াই অভিসই কোপেৰে অনিয়াই কৰা চহকি মানুহটৰ মুখলৈ চাই কলে, বোলে, দুখিয়াই আপোনাৰ গোচৰৰ স্বৰূপ প্ৰমান দিবলৈ তাৰ সাখি ন হলেও তথাপি তোৰ গোচৰ জে স্বৰূপ ন হই, তাৰে মই এই পাঁচ স সাখি দিচো; ইয়াকে কৈ কাজিক দুখিয়া মানুহৰ কালে গোচৰ ডিক্ৰি কৰিলে।

সাগৰৰ ওপৰত জাহাজ ভগাৰ বিবৰন।

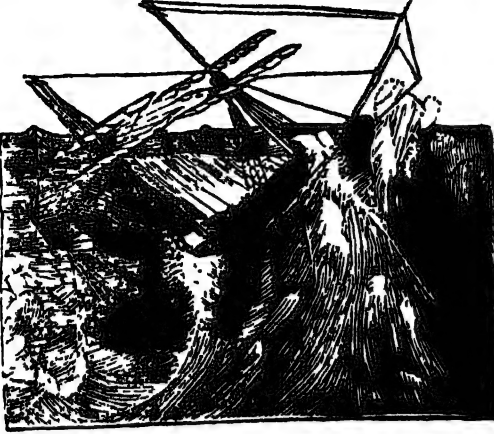
A General Account of Ship-wrecks.

বচৰি বচৰি অনেক হেজাৰ জাহাজ সাগৰৰ ওপৰত নষ্ট হই, আৰু বহু লোকৰ প্ৰাণো হেৰাইচে। কেতিয়াবা বজুপাতৰ দোআৰাই জাহাজত জুই লাগে, আৰু সময়ত জাহাজৰ বান্ধনি সালৰ পৰাই জুই লাগি জাহাজ পোৰে,

জাহাজৰ জৰি আৰু পালবোৰত জুই লাগি বেগতে পুৰি জাই, সেই কাৰণে জুই দুখাৰ-লৈ বৰ টান। জেতিয়া জাহাজত জুই লাগে, তেতিয়া তাত থকা মানুহবোৰে আপোন আপোন প্ৰান ৰখা কৰিবৰ কাৰণে জাহাজৰ চকি মেজ, কাঠৰ পাট জেয়ে জিহকে পাই তাকে পানিলৈ দলিয়াই পেলাই দিএ, তাৰ পাচে আপুনিও সাগৰৰ মাজলৈ জাপ মাৰি উঠি থকা কাঠ মেজ আদিত ধৰে। আটাই জাহাজত গাই পতি তিনি চাৰি খন সৰু নাও থাকে, পাচে জেতিয়া জাহাজত জুই লাগে তেতিয়া তাৰ মানুহবোৰে সেই সৰু নাওবোৰ জদি জুই লগাৰ আগেয়ে সাগৰত পেলাব পাৰে, তাতে উঠি জাই, কিন্তু কেতিয়াবা মানুহবোৰে জাহাজৰ পৰা নাও উলিয়াব নোআৰে, সেই নিমিত্তে জুইত পুৰি মৰে। জাহাজত জুই লগাৰ নকচা ইয়াত দিয়া হৈচে। তাৰ মানুহবোৰে জাহাজ এৰি সৰু নৱত উঠি আছে, আৰু সিহঁতৰ আগতে আৰি জাহাজো আছে, এতিয়া সিহঁতক সেই জাহাজৰ ওপৰলৈ তুলি লব। কিন্তু জদি তাৰ ওচৰত কোনো নাও নে থাকে, তেন্তে সিহঁত সৰহ দিনলৈকে সাগৰৰ ওপৰত থাকিব লাগে; আৰু জদি সিবিলাকে খাবলৈ একো বস্তু নে থাকে, তেতিয়া কেনে ৰূপে জিব পাৰে?

লাগবৰ ওপৰত অতি ভয়ঙ্কৰ ৰূপে ধুমুহা মাৰে, তাতে বহু জাহাজ এই ৰূপে নষ্ট হ'ই। বৰ চৌ লাগি জাহাজ দুডোখৰকৈ ভাগি জোআৰ নকচা এই।

কেতিয়াবা বাতি আৰু কঁঅলিৰ নিমিত্তে নে দেখা হোআত জাহাজ পাৰৰ ওচৰলৈ জাই, তাতে সিলঙ বা বালিচটো লাগি জাহাজ ভাগে। সিলনি ওচৰলৈ বাতি জাহাজ জোআৰ নকচা তখত দিয়া হৈছে এতিয়া সিও নষ্ট হব।

প্ৰান ৰখা কৰা নামে, কাপৰত বৰ গচৰ এটা লগাই সজা চালৰ মোটৰ নিচিনা মোট, বহু মানুহে জাহাজত বা নাৱত ফুৰোঁতে লই। পাচে কেতিয়া মানুহ পানিত পৰে, ভেতিয়া তাক গাত মেৰাই ৰাখে, তাতে সি মানুহটোক পানিৰ ওপৰত ওপতাই ধৰি, কিয়নো তাৰ ভিতৰত আগেয়ে বডাহ সুমাই, সেই বডাহৰ গুনেৰে মানুহক পানিত ওপতাই ৰাখে। জিবিলাকৰ এনে বস্ত্ৰ লগত থাকে, সি পানিত ডল নে জাই। জিটে প্ৰান ৰখা কৰা মোট লৈছে, এনে মানুহৰ নকচা ইয়াত দেখা, একেটা মোটেই ভিনটো মানুহক ৰাখিছে; সিহঁতে ওচৰত জাহাজ

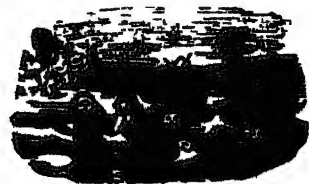
দেখি ভুলি নিবৰ নিমিত্তে জাহাজৰ মা. দুহক আপোনাকে দেখাবলৈ ভতন কৰিছে।

বহু জাহাজ নগৰৰ পৰা মেলি গৈ পাচে কেতিয়াও তাক দেখা নে পাই, আৰু তাৰ বাজাকো নু সুন। সেইবোৰ নিচয়ে কভো-বাত নষ্ট হ'ই, আৰু তাৰ সকলো মানুহৰ প্ৰাণো হেৰাই। জিবিলাক মানুহৰ জাহাজ নষ্ট হোআত মহা সমুদ্ৰৰ ওপৰত সৰু নাৱত উঠি আছে, সিহঁতৰ মূৰ ঢাকিবলৈ একো টো নাই। সাগৰৰ পানি লোনা হোআত সিহঁতে তাক পিব নোআৰে, সেই মানুহৰ লগত অলপ ডাল পানি আৰু গোটা চাৰেক পিঠা মাথোন আছে।

জিবিলাক মানুহ সৰহ দিন একো নো খো-আকৈ পানিত থাকিল এনে মানুহৰ কণা আমি পাইছো। তেতিয়া সিবিলাকৰ ম'চন এটাক মাৰি খাবৰ হেতুকে গুটি বুজুআ বুজি কৰে, জিটৰ গ'ত গুটি পৰে, তাকে মাৰি অৱলেন খকাবোৰে খালে।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

আমি অকনোদইত জি জনৰ বিবৰন। অকনোদইত দিছিলোঁ, সেই ডিউক অক ওএ-লিংতন চাহাবক, তেঁওৰ দেশি লোকে অতি মজ্জতা কৰিছে।

ডিউক অক ওএলিংতন চাহাবৰ নামেৰে নাম দি এটা ইকুল সাজিবলৈ আৰম্ভন কৰিছে, সেই ইকুলতে মুখ্য হোআ অধিকাৰ-বিলাকৰ লহাবোৰে বিনামূল্যে বিদ্যা শিক্ষা-লৈ জাৰ পাৰিব।

ইকুল সাজিবলৈ ২০,০০,০০০ টকা ভুলিব লাগে।

মহা বানিএ দিচে ২৫০০০
প্ৰিঞ্চ আলবৰ্ট মহা কৌআৰে দিচে . ১২৫০০
কলিকতাৰ লৰ্ড চাহাবে দিচে . . ২৫০০
কৌকলৰ ভাগি লোকে দিচে . . . ১৫০০

জিবিলাকে এই ইকুলৰ নিমিত্তে কিবা দিবৰ ইচা কৰে, সিবিলাকে কলিকতাৰ গৱৰ্নমেণ্টৰ চেফ্টেবিলৈ পঠালে পোআ জাৰ।

বৰ ফুকনৰ তিৰোতাই জি মচলমানৰ ভাঙ খালে, সেই কথাৰ প্ৰথম ভাগ গুৰু জানোআৰি মাহৰ অকনোদইত চপা হৈছে; তাৰ পাচত জি হটিল তাক এতিয়া লিখা হব।

গুআহাটীৰ পৰা দ্ৰি পুৰাল চক্ৰ দাসে লিখিছে, প্ৰথমে কৌজদাৰিৰ গোচৰত সেই তি-বি চোৰ মচলমানক অপৰাধি হেন জানি, জীৰুত হজুত চাহাবে ২০০ দুলা টকা জৰিমনা কৰিলে; পাচে সি টকা দিব নোআৰাৰ কাৰনে ৩ চাই মাহ কাটক দিছে, আৰু মিচি-লৰ লেনত গুচৰিৱাক কলে, দেআনিত গোচৰ কৰিলে দাৰিৰ টকা পাব পাৰিব।

জিলা কামৰূপৰ অন্তৰ্গত পৰগনে ধৰ্মপুৰৰ বানেকুটি নামে এখান গাঁৱত, পুহ মাহত দুটা মানুহ ধৰি জুৰিবৰ নিমিত্তে হাবিলৈ আওতে দুয়োকে বাৰে ধৰি খালে; পাচে সেই গাঁৱত থকা, বাল্য, ত্ৰিখ, জুৰা, সকলো লোকে বিৱাকুল হৈ গৈ মানুহ দুটাৰ মাজৰ

এটা মৰি পৰি থকা দেখিল, সিটোৰ লক্ষ্য দেখা নে পাই সিহঁতৰ তিৰোতা, লৰা, চোআ-লি, ভাই বন্ধু আদি কৰি সকলোএ কান্দি কাটি, হাঁহাকাৰ কৰি থাকিল।

এই নগৰ নিবাসি, ডাইনি নামে এটা মানুহে আন দুটা মানুহে সৈতে লগ হৈ এক কেঁয়াৰ নাৱেৰে চালন লৈ ক্ৰমে ক্ৰমে উজাই বিশ্ব-নাথৰ ওপৰ ভোজ খোআ নামে চাপৰিৰ সন্নিপ পাওতেই বাতি হল দেখি, ভাঙে নাও বাখি অতি স্নেহেৰে জোআৰ কাৰনে নি-চিন্ত হৈ তিনিও জনৰ দুমটি আহিল; সেই সময়ত নদিৰ দাতিত ওচৰত থকা কেতবোৰ মটকে গোট খাই দা, জাটি, চুৰি কটোৰি আদি লৈ সেই নাৱৰ টাকনি কাটি বন্ধু জাত ভুলি অৰ্থা অৰ্থি হোআত গুৰিয়ালে সাৰ পাই চৈ দাঙ্গি মূৰ ভুলি চাঁওতেই মটকহৈত সই-ৰি পাই মানুহটক দাৰে কোৰ মাৰি কাটিলে, কিন্তু সি পুনৰাৰ মাতিব নোআৰি ধৰ কৰ কৰোঁতে সি দু জনে সাৰ পাই চকু মেলি চাই বহু লোক দেখি পানিত পৰিল, পাচে সিহঁতে সকলো বন্ধু লুট কৰি নিলে, জেতিয়া বাতি পুআ হল, তেতিয়া জিলালৈ গৈ এতলা দিলত দাবোণা, বকচি জমানাৰ, বৰকান্দাজ আদি কৰি সকলো তইনাত হৈ বিচাৰ কৰিছে; এতিয়া গুআহাটীৰ পৰা উক্ত কেঁয়াও গৈছে।

গুআহাটী নগৰত কাগুন মাহৰ ১৭ তাৰি-খৰ পৰা নিতৌ নিতৌ জুই লাগিছে;

১৭ তাৰিখৰ বাতি পুঁঅতি নিলা বৰ কাট-কৰ বৰকান্দাজহঁতৰ চুবুৰিত জুয়ে ১১। ১২ টা মান ঘৰ পুৰিলে।

১৮ তাৰিখ বেলা ৪ বজাৰ সময়ত ককা-নি বাগিচাৰ কুলিহঁতৰ আন্দাজ ৩০। ৩৫ টা মান বহা পুৰিলে।

১৯ তাৰিখত বেলা ৪১১ বজাৰ কালত লগ-টকিৰা গাঁৱৰ ৭।৮ টা মান ঘৰ অনেক বন্ধুএ সৈতে পোআ গল।

২০ তাৰিখৰ বাতি ৯ বজাৰ সময়ত জি বনোবাম ফুকনৰ ঘৰত জুই লাগি 'ধান

চাউল, মিঠাই, আদি অনেক অনেক উত্তম বস্তু হানি হল; আৰু পোআল, সোন, হিৰা, মুকুতা, ৰূপকে আদি কৰি অনেক অলঙ্কাৰ থকা পেৰা এটি চুৰ কৰি নিচে, তাক বিচাৰি পোআ নাই, সৰ্ব মুঠে ১০,০০০ এক অজুত টকাৰ বস্তু নষ্ট পালে।

২১ তাৰিখ বেলা আন্দাজ ৩১১ বজাৰ সময়ত উগ্ৰতাৰা দেৱালৰ ওচৰত থকা আমোলা পাটিৰ অনেক ঘৰ পুৰিলে।

২২ তাৰিখত বেলা আন্দাজ ২ বজাৰ সময়ত জীকুত হেৰিয়ত চাহাবৰ কুলিইত্তৰ ৪৪। ৪৫ টা মান বহা পুৰি গল। এতিয়া গুআহাটিৰ প্ৰাই সকলো লোকে অতি বিস্ময় হৈ আপোন আপোন ঘৰ বাৰি, বস্তু বেহানি, জ্ঞান কৰি থৈ গাঁৱত ভৰ্ত্তেৰেহে আছে।

বৰ্ত্তমান মাহৰ ৫।৬ তাৰিখত আন্দাজ ১০।১১ বজাৰ সময়ৰ পৰা সন্ধিয়ালৈকে সুদা বতাহ অভিসই টান হোআৰ কাৰনে উত্তৰ পাৰৰ আমোলাইত্ত পাৰ হব নোআৰি প্ৰাই ৮।৯ বজালৈকে ৰাতি বালিত থাকি দৌও খ্যাস্ত হ'লতহে পাৰ হৈ গৈচে, পুহ মাহৰ কুঁঅলি জি ৰূপ, সেই দৰে বালি আৰু খুলাৰে অস্তকাৰ হৈছিল; সেই বতাহ কেঁচুআ লৰা চোআলিৰ পেটত সোমাই পেট বৈ বঁতিয়াই প্ৰায়ে ৮।৯।১০।১৫। দিনলৈকে অতি পিৰা হৈ প্ৰাই ২ ভাগ মৰিচে ১ ভাগহে জিচে।

বৰ্ত্তমান বছৰৰ, আশ্বিন, পুহ, মাঘ, এই তিনি মাহত উত্তৰ পাৰৰ ধৰ্মপুৰ, খাভা, এই দুই পৰগনাত ৬।৭ মানুহ বাঘে খালে।

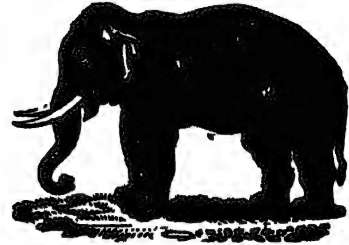
খাভা পৰগনাৰ এটা মানুহ ৰাতি খান চুৰ কৰি কিছু কাটোতেই বাঘে পাই খালে, পাচে ৰাতি পুআ খান কাটিবলৈ জোআ মানুহে তাৰ কাপৰ, কাচি, হোলোজা বাৰি চিনি পাই অসন্তোষ কৰি থাকিল।

দৰজত বনৰিয়া হিংসক জন্তু সৰহ হোআৰ কাৰন গৰনমোটে সেইবোৰক মৰাৰ নিমিত্তে মানুহবিলাকৰ হাতত হিলৈ দিচে।

কলিকতাৰ বাবু আৰু গিয়ানি লোকবিলাকে বিধৱা মাইকি পুনৰ বিবাহ হ'ব জেন পাৰে, এই বিষয়ে আলচ কৰিচে। বিধৱা মাইকিৰ স্বামি মৰাৰ পাচে আৰুও জে বিবাহ হ'ব নোআৰে এয়ে উত্তম কাৰন নহ'ই। এই দস্তব ভাৱৰ কথা সুনিলে আমি আনন্দ পাম। খ্ৰিষ্টিয়ান মাত্ৰে কৈচে, জেতিয়া মাইকিৰ স্বামি মৰে, তেতিয়া তাই আনে নৈতে বিবাহ হ'ব পাৰে; কিয়নো মিডু হোআ স্বামিএ নৈতে তাই আৰু বন্ধন নহ'ই, কিন্তু আনে নৈতে বিয়া সোমাব পাৰে, আৰু জনৈকে ইচা তালৈকে জাব পাৰে।

ওপৰত দিয়া কথা লিখাৰ পাচত আমি সুনিচোঁ, বোলে, বাবু লোকে কলিকতাত সভা পাতিলে, আৰু বিবেচনা কৰা কথা থিৰ হ'বৰ কাৰনে বানৰচত থকা মহা পণ্ডিতবিলাকৰ তলৈ সেই বিষয়ৰ ভাৰ পঠাই দিলে।

লতাসিল নিবাসি তনুৰাম নামে এগৰাকিৰ বৰ পেৰাৰ ভিতৰৰ পৰা ভলা নে মেলাকৈ ৩৬২৫ টকাৰ অলঙ্কাৰ চোৰে নিলে অকল মেলা নক পেৰাটি পালে।

এই অকনোদই গিয়ান ভাৱৰ জোঁৱ সিহ্নাগৰৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিস্যন চাপাখানাতে চাপা কৰা হৈচে। আদিতৈ দিলে বছৰত নাম এটকা, বছৰৰ মূৰত দিলে ১১ চমহা।

THE ORUNDOO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN, Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

আৰু নোৱাৰ

৮ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, এপ্ৰিল, ১৮৫৩।

নম্বৰ ৪।

VOL. VIII.

SIBSAGOR APRIL, 1853

NO. 4.

গোট গোট হোআ আখৰেৰে প্ৰথমে চপা পাত।

G. HENKIN, and F. H. S. first Proof from Movable Types

চাপাখানাৰ বিদ্যা প্ৰকাল নো হোআ কালত মানুহৰ মনৰ ভাবনা ডেউকা নাই কিয়া চৰাইৰ দৰে আছিল, জগতৰ সকলো ফালে দি উঠি উৰিব খুজিছিল, কিন্তু পথা হিন। পণ্ডিতবিলাকে কাপেৰে লিখাতে বেগাই চলিব নোআৰিলে, সিবিলাকে দিনে দিনে বচৰে বচৰে বহি লিখি থকাত বহু সুমেৰে অনেক দিনৰ মূৰত-

হে পুথিবোৰৰ নকল কৰিলে। সেই কালত পুথিবোৰ বহু মূলিয়া আছিল, কেৱল খনিবিলাকেহে কিনিব পাৰিছিল; দুখিয়া মানুহে হলে ৩০ বচৰ মান কৰম কৰি তাৰ সকলো ধন সাঁচি থৈ এখান ধৰম সাত্ৰ কিনিব পাৰিছিল। আৰু এটা মানুহে এখান নতুন নিয়ম সাত্ৰ পুথি পাই, বহু মূলিয়া হেন জানি তাক সোনৰ পেৰাতহে সুমাই ৰাখিছিল।

পাচে ইন্দ্ৰৰ অনুগ্ৰহত গিয়ান বাৰ্হিবলৈ খৰিলত ১৪৩৫ সনত, অৰ্থাত ৪১৮ বচৰৰ

আগৈয়ে জৰ্মানি দেশৰ চাউৰেনটিএচ নামেৰে এজন বুদ্ধিমন্ত গিয়ানি চাহাবে গচৰ চালত আখৰ কাটি জোঁটাই জোঁটাই কথাবিলাক বানান কৰিলে। পাচে মহি লগাই ভুলাপাতত চাপিলে। এই ৰূপে জগতৰ মাজত জি আটাইতকৈ উপকাৰি প্ৰধান বিদ্যা, সেয়ে প্ৰথমে গচৰ চালৰ আখৰৰ পৰাই প্ৰকাশ হৈ ওলাল।

তাৰ পাচে গটেনবৰ্গ আৰু ফষ্ট চাহাবে কাঠৰ আৰু সিহঁৰ আখৰ কৰিলে, তেতিয়াৰে পৰা নন পুথি অতি সিয়ে সিয়ে কৰিব পৰা হোআত তাক অলপ ধনতে পোআও হল। আৰু সকলো পুথিৰ মাজত ধৰম সাত্ৰ আটাইতকৈ আগৈয়ে চপা হ'লত, ধনবন্ত দৰিদ্ৰ সকলো লোকে সেই সাত্ৰ পুথি পাই অতি আনন্দিত হ'বলৈ ধৰিলে।

কাঞ্চ দেশৰ ষ্টাৰ্চবৰ্গ নগৰত এটা পিতলৰ স্তম্ভ আছে, তাতে সুকিয়া আখৰেৰে চাপাৰ বিদ্যা প্ৰকাশ কৰা গটেনবৰ্গ চাহাবৰ মূৰ্তি লিখি থৈছে; তেঁওৰ এটা হাতত চাপা কৰা সালৰ জন্তু; আন হাতত সাত্ৰ পুথি; সেই পুথিতে “তেতিয়া পহৰ প্ৰকাশ হল,” এনে কথা লিখা আছে।

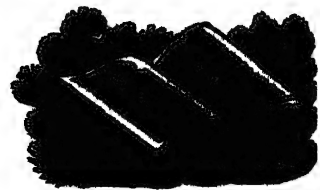
কিন্তু আমাৰ এই কালত চাপা কৰমৰ বিদ্যা অতি উত্তম আৰু আচৰিত হৈছে, কিয়নো আমেৰিকা দেশৰ ন্যুয়ৰ্ক নগৰত একে মিনিটত ৩০০, আৰু ষ্টাৰ্চৰ মাজত ২০,০০০ সন্ধান পত্ৰ চাপিব পৰা হৈ চাহাবৰ এনে এটা জন্তু আছে।

চাপাখানা বিদ্যা ওলোআৰ আগৈএ ইউৰপৰ মানুহবিলাক অগিয়ান এন্ডাৰড মজি আছিল; কেৱল অলপ মান লোকেহে লিখা পৰ্হী জানিছিল, প্ৰায়ে গিয়ান লোপ হৈ আছিল। কিন্তু চাপা কৰম প্ৰকাশ হোআৰ পাচে নানা, ৰূপ বিদ্যাৰ বিলয়ে পুথিবোৰ হ'বলৈ ধৰিলত, জনৈকৈ আগৈএ অগিয়ান এন্ডাৰড মজি আছিল, সেই ৰূপে এতিয়া বিদ্যাৰ প্ৰকাশ হোআত গোটেই জগত পহৰ হৈ পৰিল।

চাপা কৰমৰ দোআৰাই সকলো প্ৰকাৰ কথা

সঁচা নে মিচা তাক বেগতে জনা হ'ই, কিয়নো কোনো বিদ্যাৰ নিমিত্তে পুথি জুগুত হৈ চপা হ'লে, সেই পুথি সকলো ঠাইতে প্ৰকাশ হ'লে, সি সঁচা নে মিচা তাক অনেকে বিচাৰু কৰি চাব পাৰে; আৰু আপোনাৰ আপোনাৰ অভিপ্ৰাইৰ দৰে তাৰ বিচাৰো কৰে; এই ৰূপে বিদ্যা জে স্বৰূপ সেয়ে প্ৰকাশ হ'ই। যদি চপাৰ কৰম প্ৰকাশ ন হ'লাইতেন, তেতিয়া মানুহবিলাকৰ অভিপ্ৰাই জানিবলৈ বৰ টান হ'লাইতেন।

চপাৰ দোআৰাই ভাল কৰমৰ পুথিবোৰ নষ্ট ন হৈ সদাই থাকে। গ্ৰিক আৰু ৰুমিয়াবিলাকৰ পুথিবোৰ কেৱল হাতেৰে লিখা আছিল; আৰু নানা দেশৰ উপদ্রুও, জুধ, বিগ্ৰহতে সেই পুথিৰ অনেক লোপ হ'ল; কিন্তু চপাৰ কৰম আৰম্ভ হ'লত জি পুথি কোনো ৰূপে নষ্ট নো হোআকৈ থাকিল, সেই পুথি সদাই থাকিব। কিয়নো সেই পুথি ইমান সংখ্যা চপা হৈছে, আৰু ইউৰপৰ নানা দেশত বিয়াপি গৈছে, সেই কাৰন সকলো আৰ্হি কোনো ৰূপে লোপ হ'ব নোআৰে। আৰু চপা বিদ্যা হ'ব পৰা কোনো কৰমৰ পুথি লোপ হোআ নাই। পূৰ্বে চপা কৰম নো হোআতে নানা দেশৰ লোকবিলাকৰ পূৰ্ব কালৰ বংশাৱলি তেনেই লোপ হ'ল; আৰু পূৰ্ব কালত লিখা ইতিহাস এনেকৈ নষ্ট হ'ল, জে সিহঁতৰ উপৰি পুৰুষবিলাক কি নামেৰে প্ৰখ্যাত আছিল, তাক সিহঁতৰ সন্তানবোৰেই নে জানে; আৰু আগৰ কালৰ অনেক পুথি হিন্দু অধ্যাপকবিলাকৰো নষ্ট হ'ল, সেইবিলাকৰ নামহে সূনা হ'ই; এতিয়া অৱসেস জি জি পুথি আছে, সেই আটাইবোৰ যদি চপা হ'ই, তেন্তে সি সদাই থাকিব; জি ৰূপ বাস্তৱিক মুনৰ নাম চিৰজিবি হৈ আছে।

সাধু চোৰ ত্ৰিত্তি কৰাৰ কথা ।

A virtuous Thief.

লখনৌৰ কালে আয়াগঞ্জ নামে নগৰে দি
বাতি এজন ধনবন্ত মানুহ অকলৈ গৈছিল;
এনেতে এটা চোৰ আহি তেঁওক বুলিলে, তো-
মাৰ গাৰ চাল কাপৰ জোৰ এই ঠাইতে সো-
লোকাই ধোআ । তাতে সেই ধনবন্ত লোকে
আপোনাৰ গাৰ চাল কাপৰ বহু মূলিয়া ছো-
আতো ভই লাগি তাক সোলোকাই ধৈ জাব-
লৈ ধৰিলে; পাচে চোৰে আকও বুলিলে,
তুমি জে জোআ, তোমাৰ হাতত ৰূপ পইচা
কিয়ান আছে? এই কথা সুন ধনবন্তে ধম-
কি বৈ কলে, মোৰ লগত সৰহ ধন নাই,
অকল এটকা ৰূপ চই অনা পইচা মাত্ৰ আছে ।
চোৰে বুলিলে, তেন্তে তাকো তাতে ধো-
আ । ধনবন্তে সেই দৰেই আপোনাৰ হাতৰ
ৰূপ পইচা তাতে থলত পাচে চোৰে বুলিলে,
মোৰ ৰূপ পইচাৰহে প্ৰয়োজন; মই তাক
ললোঁ, কিন্তু আপোনাৰ চাল কাপৰ আপুনি
গাত লৈ জাওকগৈ; মই তকাইত ন ইও,
আমাৰ গাঁৱৰ দুৰ্জনবোৰে মোৰ এনে অৱস্থা
কৰিলে, সেই কাৰনে পৰিয়ালে সৈতে তিন দিন
অনাহাৰে থাকি বৰ দুখ পাইচোঁ, এই কা-
ৰনে দুখত পৰি চোৰ ত্ৰিত্তি কৰিবলৈ আহি-
চো । ধনবন্তে চোৰৰ এই ৰূপ বেৱহাৰ আৰু
দুখ দেখি তাক বুলিলে, তুমি যদি মোৰ লগত
মোৰ ঘৰলৈ জাব পৰা হলে, মই তোমাক
আৰু অলপ সৰহটক দিব পাৰিলোহেঁতেন ।
চোৰে সেই কথাতে বিশ্বাস কৰি ধনবন্তৰ লগত
ঘৰলৈ গলত তেঁও তাক পাঁচ টকা ৰূপ দিলে,
আৰু কলে, যদি তুমি মাহে তিন টকাকৈ
দৰমহাত মোৰ লগত চাকৰ থাকি, তেন্তে মই
আগলৈকে প্ৰতিপাল কৰিব পাৰোঁ; তেতিয়া
চোৰে বুলিলে, মহাচই, মাহে তিন টকা দৰ-
মহাৰে মই কাল বন্ধিৰ নোআবোঁ; এই কা-
ৰন আপুনি জে অনুগ্ৰহ কৰি এই আপদৰ
সময়ত মোক পাঁচ টকা ৰূপ দি উপকাৰ
কৰিলে, তাতে মই পৰম সন্তোষ হলোঁ, আৰু
আপোনাৰ এই উপকাৰো মই নুঅৰিম; ইয়া

কে কৈ সেই মানুহে সাধু বেৱহাৰে আপো-
নাৰ ঘৰলৈ গুচি গল ।

খ্ৰীজুত পাদুৰি দাইবলি চাহাব ত্ৰিত্ত্য হোআ ।

Death of the Rev. G. C. Double.

নগাঁৱৰ পৰা অতি অসন্তোষৰ এই বাত্ৰা
পালোঁ; খ্ৰীজুত পাদুৰি দাইবলি চাহাবৰ সোম
বাৰে ২১ তাৰিখত মাউৰ লাগি, চাৰি ঘণ্টা
বজাৰ পৰা গিয়ান হেৰাই, বহু পিৰা পাই,
বুধ বাৰৰ বাতি পূজা চই বজাত প্ৰান চাৰি
পৰলোক প্ৰাপ্ত হল । সেই পুত্ৰ আৰু মান্য-
বন্ত চাহাব জৰ্মানি দেশৰ পৰা আহি আমাৰ
এই অচম দেশৰ ভাসা নিকি, (জ ৰূপে লো-
কৰ উপকাৰ হব পাৰে, তাকে সদাই চিন্তি
আছিল । বিসেসকৈ সত্য পৰম ইশ্বৰক জনাব
গিয়ান, আৰু অনন্ত পৰম আবুল পাৰৰ উপাই,
তাকে লোকক জনাবলৈ পৰিসুৰ কৰি আছিল ।
আৰু এই দেশৰ লৰাবিলাকো আগলৈ জেন
আন আন দেশৰ লোকবিলাকৰ দৰে গিয়ানি
আৰু বুধিমন্ত হব পাৰে, এই নিমিত্তে তেঁও
ঠায়ে ঠায়ে উত্তম ইন্ধুল পাতিবলৈ মন কৰি-
ছিল । মৰনৰ সময়ত তেঁওৰ মনৰ কথা, আৰু
আন আন কথা কবলৈকো সক্তি নে থাকিল;
তথাপি তেঁও জে ওপৰ পবিত্ৰ ধান পালে,
আৰু সৰ্বতি কাললৈকে পৰম ইশ্বৰৰ ঐশ্বৰ্য্যে
ঐশ্বৰ্য্যমই হব ইয়াক আমি নিচইকৈ জানি
আচোঁ; কিয়নো “জিবিলাকে প্ৰভুৰ আসুইত
থাকি মৰে, সেই মৰাবিলাক ধন্য,” ইয়াকে
সান্ত্বে কই ।

ম.

কিমান বাজিচে ?

What O'clock is it ?

যদি চাই কিমান বাজিচে, তাক জানিবলৈ সৰু কালতে মোৰ পিজিএ এদিন মোক মাতি-লে; জি কঁটাই মিনিটবিলাক আৰু ঘণ্টাবিলাক দেখাই, আৰু তাত লিখা সকলো অঙ্ক-বিলাক দেখাই বুজাই, মই এই সকলোকে জানিলোঁ।

তাৰ পাচে মোৰ প্ৰিয় পিজিএ মোত কলে, হে মোৰ প্ৰেমৰ পুত্ৰ, দিনৰ সময় জানিবলৈ তোমাক মই নিকালোঁ; এতিয়া তোমাৰ আত্মনৰ সময় জানিবলৈ তাকে তোমাক নিকোআৰ মোৰ প্ৰয়োজন।

এই কথা সুনী মই আচৰিত মানিলোঁ, আৰু মোৰ পিজিএ সেই গুপ্ত কথা ভাঙিবলৈ মই বৰ ইচ্ছা কৰিলোঁ।

পাচে তেঁও মোত কলে, বোলে, মানুহৰ আত্মনৰ সংখ্যা ৭০ বছৰ, ইয়াকে সাজে কই। কিন্তু আমাৰ আত্মন অতি অনিচ্ছাই, কি জানি তোমাৰ আত্মন এদিনো আৰু বে থাকে; যদিও জেনেটিক বাবে ঘণ্টাৰ ভাগ কৰি লিখা আছে, তেনেকৈ আমাৰ আত্মনৰ ৭০ বছৰকো বাবে ভাগ কৰিলে, তেন্তে ভাগে প্ৰতি প্ৰাই সাত বছৰ পৰে, আৰু তোমাৰ নিচিনা স্বাস্থ্য বচৰিয়া লৰাৰ আত্মনৰ এক ঘণ্টা বাজিচে। জেতিয়া তুমি ১৪ বছৰ বয়সিয়া হোআ, তেতিয়া তোমাৰ আত্মনৰ দুই ঘণ্টা হ'ব; এই ৰূপে ২১ বছৰ বয়সিয়া হলে আত্মনৰ তিনি ঘণ্টা, ২৮ বছৰ বয়স হলে, আত্মনৰ চাৰি ঘণ্টা; ৩৫ বছৰ বয়স হলে, আত্মনৰ পাঁচ ঘণ্টা; ৪২ বছৰ বয়স হলে, আত্মনৰ চহি ঘণ্টা; আৰু ইহবে তোমাৰ প্ৰান বখা কৰিলে, ৪৯ বছৰ বয়সিয়া হলে, আত্মনৰ সাত ঘণ্টা বাজিব। এই ৰূপে তুমি সদাই তোমাৰ আত্মনৰ সময় বুজিব পাৰা,

আৰু যদিও যিহেই তোমাৰ আত্মনৰ কাল তোমাক সোঁতাব।

ধৰ্ম কথাব সম্বাদ।

Religious Intelligence.

নানা বিধ ধৰ্ম আচৰন কৰা

লোকৰ সংখ্যা।

খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্মৰ লোক, ৩০,০০,০০,০০০
যিহুদি ধৰ্মৰ লোক, . . . ৪০,০০,০০০
মচলমান লোক, . . . ১০,০০,০০,০০০
হিন্দু ধৰ্মৰ লোক, . . . ১২৪০,০০,০০০
বোধ ধৰ্মৰ লোক, . . . ৩০,০০,০০,০০০
পাৰচি, চিক আদি লোক, ১৪,৫০,০০,০০০
সৰ্ব মুঠে প্ৰিধিবিধ নিবাস
কৰা লোকৰ সংখ্যা, ৯৭৩০০০০০০।

কলিকতা মহা নগৰৰ মাজত ১৮১১ সৰ-বে পৰা ধৰ্ম সাজ প্ৰকাশ কৰিবৰ নিমিত্তে “কলিকতা অকসিয়ালেৰি বাইবেল চচাইটি” নামে এক সমাজ পতা হৈছে। তাৰ দোআ-বাই তাৰত বৰিষৰ বিবিধ ভাষাতে ধৰ্ম সাজ লিখা আৰু চপা হোআত ৬৫০০০ চহি অজুত পাঁচ হেজাৰ পুথি বিনামূল্যে বা অলপিয়া মূল্যেৰেই বেচি, দেশ বিদেশলৈ বিলোআ হৈছে।

খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্মৰ বিসয়ে নানা প্ৰকাৰ পুথি প্ৰকাশ কৰিবৰ নিমিত্তে “কলিকতা খ্ৰিষ্টিয়ান ব্ৰেক এণ্ড বুক চচাইটি” নামে এক ধৰ্ম সমাজ ডেৰ কুৰি মান বছৰৰ আগেয়ে স্থাপন কৰা হ'ল। তাৰ মাজতে বঙ্গালি, হিন্দি, আৰু উৰ্দু আদি আন আন ভাষাৰে ৩০০০-০০০ ত্ৰিচ লাখ ব্ৰেক, অৰ্থাত সৰু সৰু পুথি এই চচাইটিৰ দোআবাই চপা কৰা হৈ দেশ বিদেশে বিনামূল্যে বিলোআ হৈছে। দ. ল. ক.

য়োচেক বন্দিমানৰ পৰা মুকলি হোআ ।

Lesson. XV.—Joseph Released from Prison.

ফিচৰ দেসৰ মহা বজাৰ কথা ভোমাত কলোঁ । জি দেসত যোচেক আছিল, তেঁৱে সেই দেসৰে বজা, তেঁওৰ নাম কাৰো, তেঁওৰ অনেক বন্দি আছিল । তেঁও সিংহাসনত বহি থাকি সুন্দৰ বস্ত্ৰ পিন্ধিছিল । তেঁওৰ ডিকিত সোনাৰ হাৰ, হাতত আঙ্গটি, আৰু মূৰৰ ওপৰত সোনাৰ কিৰিটি পিন্ধিছিল । তেঁওৰ ঘৰো সুন্দৰ, আৰু অনেক ঘোঁৰাৰে টনা বাজ বহুত উঠি ফুৰিছিল; আৰু জাঁওতে সকলো মানুহে মাটিত পৰি তেঁওক সেৱা কৰে । এক ৰাতি সেই মহা বজাই দুটা আচৰিত সপোন দেখিলে; জি দেখিলে, তাক মই কৈও সূনা ।

সপোনত তেঁও এখন নদিৰ পাৰত থিয় হৈ থাকোঁতে, সাতোটা চিকন আৰু পূৰ হোআ গৰু নদিৰ পৰা ওলাই ঘাঁহ খাবলৈ ধৰা দেখিলে; এয়ে অতি সুন্দৰ দৰ্শন আছিল, কিন্তু তাৰ পাচে আৰুও সাতোটা অতি এলাগি আৰু শ্বিন হোআ গৰু ওলাই, সেই আগৰ চিকন আৰু পূৰ হোআ সাতোটা গৰুক গিলি পেলালে; তথাপি আগৰ দৰে শ্বিন হৈয়েই থাকিল । তাকে দেখি বজাই সাৰ পালে ।

তাৰ পাচে বজাৰ টোপনি ধৰিলত আৰুও সমাজিক দেখিলে; তাতে একোপা গচত ভাল সাতোটা ধোক; আৰু তাৰ পাচে বতাহত সুকুআ আৰু পাতল সাতোটা ধোক ওলাই সেই ভাল ধোকবোৰক খাই পেলালে ।

কাৰোএ এই দুটা সমাজিক দেখি বৰ আচৰিত মানিলে, আৰু তাৰ অৰ্থ বুজিবলৈ বৰ ইচা কৰিলে । আৰু জি মানুহে সমাজিকৰ কলিতা দিব পাৰে, এনে মানুহবিলাকক বিচাৰি আনিবলৈ বজাই ৰাতি পুঁআই তেঁওৰ বন্দিবোৰক আগ্য দিলে । অনেক গিয়ানি লোক আহিল, তথাপি বজাৰ সপোনৰ কলিতা দিব নোআবিলে । বজা বৰ অসন্তোষ হ'ল, কিন্তু তেঁওৰ কি উপাই?

পাচে বাৰ্টি ধৰাৰ মনত যোচেকৰ কথা পৰিল; সি অনেক দিনৰে পৰা তেঁওক পা-

হৰি আছিল, এই নিমিত্তে তেতিয়া অসন্তোষ পালে, আৰু বজাৰ আগত কলে, আজিহে মোৰ দাই মোৰ মনত পৰিচে । হে মহা বজা, আগৈএ আপোনাৰ চাক্ৰমাইক আৰু মোকো আপুনি ঋণ কৰি পোভিকৰৰ ঘৰৰ বন্দিমানত ৰাখিছিল; তাতে থাকোঁতে চাক্ৰমায়ে ময়ে দুয়ো দুটা সমাজিক দেখিলোঁ; তাতে এটা ডেকা মানুহে আমাৰ সমাজিকৰ কলিতা কৈ বুলিলে, চাক্ৰমাই কাঁচি জাব, কিন্তু মই মুকলি হম; পাচে সেই দৰে ঘটিল; চাক্ৰমাইক কাঁচি দিয়া হ'ল, কিন্তু সেই ডেকা মানুহে কোআৰ দৰে মই, পুনৰাই আপোনাৰ বাৰ্টি ধৰিবলৈ অনুগ্ৰহ পালোঁ । তেতিয়া সেই ডেকা মানুহক বন্দিমানৰ পৰা আনিবলৈ কাৰোএ আগ্য দিলে ।

তাতে বজাৰ বন্দিবোৰে গৈ বন্দিমানৰ ৰখি-য়াত কলে, আমি যোচেকক বজাৰ আগত কৰা-বৰ নিমিত্তে নিবলৈ আহিচোঁ, কিয়নো তেঁওৰ আগত বজাৰ কিছু কথা কবলৈ আছে ।

এনে কথা সূনাত যোচেকৰ অতি আনন্দ হ'ব পাই, কিয়নো ইহৰে তেঁওৰ প্ৰাৰ্থনা সূনিলে, ইয়াকে তেঁও দেখিলে । যোচেকৰ কাপৰ অতি বিলম্ব হোআত বজাৰ সাধ্যাত হবলৈ অজোগ্য; এই হেতুকে বন্দিবোৰে উত্তম বস্ত্ৰ পিন্ধাই তেঁওক বজাৰ আগত কৰালে । তেতিয়া বজাই যোচেকক কলে, ভূমি সপোনৰ অৰ্থ কব পাৰা, ইয়াকে সূনিচোঁ । তাতে যোচেকে উত্তৰ দি বুলিলে, মই আপুনি সমাজিকৰ অৰ্থ কব নোআবোঁ, কিন্তু মোৰ ইহৰে দেখাৰ পাৰে, আৰু তেঁৱে মহা বজাৰ সপোনৰ কলিতা কৈ দেখাব, ইয়াকে মই নিচয়ে আনোঁ । তেতিয়া কাৰোএ তেঁওৰ দুই সমাজিক, অৰ্ধাত সাতোটা গৰু, আৰু সাতোটা ধোকৰ কথা যোচেকৰ আগত কলে ।

বজাই সমাজিকৰ কথা কৈ এটালত, যোচেকে সমিধান দি কলে, আপোনাৰ দুয়োটা সপোনৰ একে অৰ্থ । তাৰ ঘটন লগা কথা এই; পাচৰ সাত বছৰত বহু সময় বাহিৰ; কিন্তু তাৰ পাচৰ সাত বছৰত পুঁআই একো সত্য ন

হব। সাতোটা পূৰ গৰু জি দেখিলা, সেয়ে বহু সন্ধ্যা হোআ সাত বছৰক বুজাই; আৰু সাতোটা খিন গৰু জি দেখিলা, সিও সন্ধ্যা নো হোআ সাত বছৰক বুজাই। লগতেই ষাটৰ লগিয়া কথা বুজাবৰ হেতুকে ইহৰে ভোমাক এই দুই সমাজিক দেখালে।

বাৰু, ভেস্তে বজাই কৰিব লগিয়া কৰম কি? প্ৰথমে বহু সন্ধ্যা হব; পাচত প্ৰাই একো সন্ধ্যা ন হব। যোচেকে বজাক এই আলচ দিলে, বোলে, সন্ধ্যা নো হোআ কালৰ নিমিত্তে বহু সন্ধ্যা হোআ কালত কেতখনি সঁচি ৰাখিবা। আৰু জি মানুহে বহু সন্ধ্যা সঁচি ভঁৰালত ৰাখিব পাৰে, এনে এটা বৰ গিয়ানি মানুহ বিচাৰা; ইয়াকে ন কৰিলে, পঞ্চাৰত সন্ধ্যা ন বৰ্হী কালত পুজা লোক মৰিব।

বজাৰ সমাজিকৰ অৰ্থ কোআ হেতুকে বো-চেৰুই বজা বৰ সন্তোষ হল। যোচেকে কোআ কথাত বজা আৰু তেঁওৰ সকলো মানুহে বিশ্বাস কৰিলে। তাতে কাৰো বজাই তেঁওৰ মন্ত্ৰিবিলাকত কলে, যোচেকৰ সমান গিয়ানি মানুহ মই কত পাম? তেঁওকে সন্ধ্যা সঁচি ধোআৰ ভাৰ দিম।

তেতিয়া কাৰোএ যোচেকত কলে, মোৰ সকলো মানুহক সানন কৰিবলৈ ভূমি মোৰ সহাই হব। জেনেটক মোৰ আগ্যা সিবিলাকে মানে, তেনেটক ভোমাবো আগ্যা মানিব; আৰু মোত বাজে ভূমি প্ৰধান হব। তেতিয়া কাৰোএ আপোনাৰ হাতৰ আজটি সোলোকাই যোচেকৰ হাতত দিলে; তেঁওৰ নিচিনা সুন্দৰ বাজ বন্ত, আৰু সোনাৰ হাবো পিন্ধালে। আৰু উটি কুৰিবলৈ বজাৰ সুন্দৰ বধ দিলে, আৰু সকলো লোকে দেখা পোআ মাজকে তেঁওক প্ৰনাম কৰিবলৈকো আগ্যা কৰা হল।

সেই দৰে যোচেকক প্ৰধান অধিকাৰ কৰা হল; কিন্তু তেঁও এলাহতে কাল নি নিয়াই। সন্ধ্যা গোটাৰ কাৰনে সাত বছৰলৈকে সকলো দেশতে কুৰি ঠায়ে ঠায়ে বৰ বৰ ভঁৰাল মাজি, ডাক সলোৱে পুৰ কৰি থলে। ভোজন পান কৰি থাকোঁতে তেঁওৰ কাল নে খেবাই সন্তোষ লোকৰ হিত চিন্তা কৰি আছিল।

বদিসালৰ পৰা তেঁও মুকলি হল, এই হেতুকে তেঁও ইহৰক অধিক স্তুতি ধন্যবাদ কৰিলে। তেঁৱে বাজ বন্ত পিন্ধাৰ কাৰনে আনন্দ কৰা নাই, কিন্তু সন্ধ্যা গোটাআত হলাকৰ উপকাৰি হব, এই কথাতেই অধিক আনন্দ আছিল। তেঁও এজনি কন্যা বিবাহ কৰিলে, আৰু দুটি পুত্ৰও হৈছিল; তথাপি আপোনাৰ চেনেহৰ পিতৃক সঁচি আছিল, আৰু কোনো এক দিনত তেঁওক দেখিবলৈ পাব, এনে আশা কিৰিছিলে। তেঁওৰ আপোনাৰ সৰু ভাই বে-নিয়ামিনকো সঁচি কৰিলে, আৰু তেঁওৰ ভায়েক-বিলাকে জেন ডাক বধ ন কৰি বা গাঁতত নে পেলাই, কিন্তু সিহঁতৰ অধৰম কৰমৰ নিমিত্তে অসন্তোষ পালে বুলি তেঁওৰ এনে আশা আছিল। তেঁওৰ ভায়েকবিলাকলৈ তেঁও খজ ন কৰিলে; কিয়নো মিচৰ দেশত সন্ধ্যা গোটা-বৰ কাৰনে সিহঁতে বদ্বি ৰূপে তেঁওক বেচিবলৈ ইহৰেহে দিলে, যোচেকে ডাকে জানিলে। ইহৰে সকলো উত্তম কৰম কৰাই, আৰু তেঁৱে কৰা আটাই কৰমৰ উত্তম উত্তম কাৰনো আচে।

ইহৰে আমাক কি নিমিত্তে নৰিয়া হবলৈ, বা দুই মানুহৰ দোআৰাই আমাক দুখ দিবলৈ, বা আমাৰ বন্ত নিবলৈ দিএ, ইয়াকে আমি এদিনা জানিম। ইহৰে কি নিমিত্তে প্ৰভু স্নিচুক বধ কৰিবলৈ দিলে, ইয়াক ভো-মোলোকে জানা। আমাক নবকৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ, তেঁও আমাৰ সলনি হৈ মৰিল। ক.

মানুহ আৰু জন্তুবিলাকৰ মাজত জি
ভেদ হৈ তাৰে কিছু কথা।

Comparison between Man and Animals.

প্ৰধান বেলেগ গুন এই; মানুহৰ বি-বেচনা কৰিব পৰা গিয়ান আচে, কিন্তু জন্তু হলে স্বভাৱিক গুন মাখোন আচে। পহ, পখি আৰু অন্ত্য অগিয়ানি মানুহ এটা ভুল-না কৰা; জি মানুহ কেৱল বন পহৰ দৰে আপোনাৰ পেটলৈ মাখোন চিঙে, ইবিলাকৰ

প্ৰথম ভেদ দেখা; মানুহটক হলে অল্প সত্ত্ব আদি নানা সৰ্জুলি লাগে; কিন্তু তাৰ চাৰিও কালে থকা জন্তু সকলক এনে সৰ্জুলি ন লগা আছে। প্ৰয়োজনী সকলো সিহঁতৰ আপোনাৰ সৰিলন্তে আছে, কিন্তু তাৰ হলে অল্প সত্ত্ব আদি নানা সৰ্জুলি হলেও, জন্তু চৰাই বোৰতকৈ সি অধিক কৰিব পৰা নাই। নি জদি থাকিবৰ নিমিত্তে ঘৰ সাজি লই, আৰু খাবৰ নিমিত্তে আহাৰ গোটাई থই, জন্তু আদি সকলোএও সেই ৰূপে কৰে। মানুহে হলে দা কুঠাৰ ন হলে একো কৰিব নোআৰে। কুঠাৰ ন হলে এডাল গচ কাটি পেলাব নোআৰে; কিন্তু জন্তু সকলোএ স্নিকি কৰ্ত্তাই দিয়া সৰ্জুলি সকলোৰে প্ৰয়োজনীয় কৰম চলাই। মাটি চাহ কৰোঁ, তেও মানুহৰ কোষ ন হলে একো কৰিব নোআৰে। আৰু পাচে সন্ধ্যা দাবৰ কাল হলে ভেতিয়া আৰুও কাচি ন হলে সন্ধ্যা দাই গোটাৰ নোআৰোঁ কিন্তু জন্তু আৰু চৰাইবোৰে এই সকলো বস্তু নো হোআকৈ আপোনাক আৰু তাৰ পোআলিবোৰকো প্ৰতিপালন কৰি আছে।

দ্বিতীয় ভেদ এই; মানুহ হলে তাৰ সকলো কৰমতে ভুল থাকে; কিন্তু পহ পখিএ কেতিয়াও একো ভুল ন কৰে। চৰাই এটা গচৰ ডালতে বহি, তাৰ এখা সজা বাহ কি ৰূপেৰে সাজি, এটাৰ, ইয়াকে বিবুধি হৈ থকা দেখিলা নে? নাইবা কোনোটো মৌ বাহ দেখিবলৈ এলাগি বা ডালতকৈ সজা নো হোআ নাইবা টোকোৰা চৰাইৰ কোনোটো বাহ আন-বিলাতকৈ দেখিবলৈ বেয়া, বা এই সৰু চৰাই সকলে গোট খাই কি ৰূপে ডাল বাহ সাজিব পাৰে, ইয়াকে বিচাৰ পৰ কৰা ভূমি কতবাত দেখিলা নে?

এই পহ পখিবোৰে হলে আমাৰতকৈও ভাল ঔলস জানে। জেতিয়া সিহঁতে নৰিয়া পৰে, ভেতিয়া কোনো এবিধ ঘাঁহ জি সদাই নে খাই ডাকে বিচাৰি খাই বস্তু হই; কিন্তু আমাৰ বেলে হলে কোনো এটা বিয়াখিল কিমান কিমান বিধৰ দৰৰ খুআৰ, তেও বস্তু হবলৈ

টান হই। মানুহে নি সিকটক এটা সৰু কৰমো কৰিব নোআৰে; তাৰ আনুসৰ সন্ধান ভাগ ভুল কৰোঁতে গৈচে, তেহে পাচত তাৰ নোআৰাই নিপুন হই।

ত্ৰিভিৰ ভেদ এই, পহ পখিএ সিহঁতৰ আপোনাৰ স্বভাৱিক গুনেৰে জি জানে, স্নাত বা-জে আন একো কৰিব নোআৰে; কিন্তু মানুহ হলে গিয়ান বিদ্যাৰ নোআৰাই সদাই বাৰ্হি বাৰ্হি গৈ থাকে। এই দৰে টোকোৰা চৰাই চোআ; স্নিকি কৰোঁতেই সেই চৰাই জেনে সুন্দৰ বাহ সাজিছিল, এতিয়াও তেনে কৰে, একো প্ৰিথক ন হই, তাৰ গিয়ান কেতিয়াও নে বাৰ্হে।

জ. ট.

পোমন পালন কৰা মাত্ৰিৰ কথা।

২ অধ্যায়।

Peep of Day.—Chap. II.
Of a Mother's Care.

মোৰ প্ৰিয় লৰা সকল, তোমোলাকৰ সৰু সৰু সৰিলৰ কথা কিচু কলোঁ। এতিয়া তোমাৰ সৰিল জিমান ডাঙৰ হৈচে, সেই দৰে সদাই আছিল নে? ন হই; এবেলি হলে নিচেই সৰু আছিল।

জেতিয়া তোমাৰ সৰিল নিচেই সৰু আছিল, ভেতিয়া তোমাক কি বুলি মাতিছিলে? কেঁচুআ বুলি মাতিছিলে।

এতিয়া হলে ভূমি আপোনালৈ কিচু জন্তন কৰিব পাৰা; কিন্তু ভেতিয়া ভূমি আপোনালৈ একো কৰিব নোআৰিছিল। কেঁচুআ লৰাই খোজ কাৰ্হিব পাৰে নে? নাইবা কথা কব বা আপুনি খাব পাৰে নে? নোআৰে।

কিন্তু ইয়াৰে তোমাক প্ৰতিপালন কৰিবলৈ একতক দিলে; সেয়ে কোন?

সেয়ে তোমার প্ৰিয় মাজি; তেঁওহে ভেতিয়া তোমাক প্ৰতিপালন কৰিলে। তেঁও কোলাত লৈ তোমাক নিচুকালে; খুআই, ধুআই, আৰু কাপৰ পিন্ধাই তোমাক বাজত ফুৰাবলৈ নিলে। তোমার মাজিক প্ৰেম কৰা নে? হই, প্ৰেম কৰিচা, তাকে মই জানোঁ; কিন্তু তোমার মাজিক কোনে দিলে? পৰম ইশ্বৰেহে তোমালৈ দায়ালু মাজি দিলে।

অলপ দিনৰ আগেয়ে তুমি নাই কিচিলা। ভেতিয়া ইশ্বৰে তোমার সৰু সৰিল সুজিলে, আৰু তোমার মাজিক দিলত, তেঁও দেখিএই তোমাক প্ৰেম কৰিলে। পৰম ইশ্বৰেহে তোমার মাজিক তোমালৈ ইমান মৰমিয়াল কৰিলে।

তোমার মাজিএ তোমার দুৰ্বলি সৰিলক নিকা কাপৰ পিন্ধাই, তোমার সজাত সুআলে। ভেতিয়া তুমি কান্দিচিলা, ভেতিয়া তোমাক আহাৰ দিলে, আৰু আপোনাৰ কোলাত লৈ নিচুকাই সুআইচিলে। সন্তোষ কৰাবলৈ তেঁও তোমাক নানা প্ৰকাৰ সুন্দৰ সুন্দৰ বস্তু দেখালে। তেঁও তোমাক দাজি ধৰি কেনেকৈ খোজ কাৰ্হিব লাগে তাকে দেখালে। তেঁও তোমাক কথা কবলৈ সিকালে, আৰু বাবে বাবে চুমা দি চেনেহৰ নামেৰে তোমাক মাতিলে।

এতিয়াও তোমার মাজিএ তোমালৈ মৰমিয়াল হই নে? হই, ইকুললৈ মাজিএ তোমাক পঠাইচে, আৰু গধূলিত ঘৰলৈ আহিলে আহাৰ দিএ। তেঁও জিয়াই থাকে মানে তোমাক প্ৰেম কৰিব বুলি মই জানোঁ।

কিন্তু কোনে এই মাজি দিলে, তাকে সোঁজবা। ইশ্বৰে তোমাক পঞ্চাৰত পেলাই ন থৈ এজন্য প্ৰিয় মাজিলৈ পঠালে; তোমাক পঞ্চাৰত পেলোআ হলে কোনেও নে দেখিলেহেঁতেন, আৰু প্ৰতিপালনো ন কৰিলেহেঁতেন।

তোমার মাজিএ তোমাক জিয়াই বাখিব পাৰে নে? ন হই, নোআবে।

তেঁও তোমাক খুআৰ পাৰে হই, কিন্তু তোমার উসাহ নিশ্বাস চলাই বখাৰ নোআবে।

ইশ্বৰে সদাই তোমার নিমিতে চিন্তে। তেঁও তোমাক পাহৰা হলে তোমার উসাহ বন্ধ হলাইতেন।

তোমার মাজিৰ ইমান মৰমৰ কাৰনে তুমি তেঁওক কেতিয়াবা মান্য ৰূপে সেৱা কৰা নে? হই, তুমি কেতিয়াবা কেতিয়াবা তোমার মাজিৰ ভিজিত সাবুটি ধৰি কোআ, হে আই, তোমার ইমান দায়ৰ কাৰনে মই তোমাক কিমান অধিক মৰম কৰোঁ! তোমাক ইশ্বৰে মাজি দিয়া, আৰু জিয়াই বখাৰ নিমিতে তেঁওকো ধন্যবাদ ন কৰিবা নে! তুমি ভেতিয়া ইশ্বৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিব খোজা, ভেতিয়া আঁঠু কাৰ্হি কৰা, হে ইশ্বৰ, তুমি মোলৈ কিমান দায়ালু হৈচা! এই নিমিতে মই তোমাক ধন্যবাদ আৰু প্ৰেম কৰিচোঁ।

তোমার প্ৰাৰ্থনা, ধন্যবাদ, ইশ্বৰে সুনিব নে? হই, তেঁও সুনিব আৰু তাতে সন্তোষো হব।

গঙ্গা নাৰায়ন চিল।

Ganga Narayan Seal.

কলিকতাৰ ওচৰত গঙ্গা নাৰায়ন চিল নামে এজন অতি প্ৰিয় উপকাৰি ধৰ্ম উপদেষ্টক আছিল। তেঁও ১৮৩৭ সঁকৰ আগষ্ট মাহতে বুৰ পোআ হৈ অলপ কালতেই পৰম ইশ্বৰৰ কৰমত নিপুন আৰু উচাহি হল। অলপ দিন হল মণ্টুআল বেজিষ্টৰ নামে আমেৰিকা দেশৰ এক সন্থাদ পত্ৰত, আৰু পাত্ৰিয়াত নামে ইংলণ্ডৰ আন এক পত্ৰত, তেঁওৰ এক উপদেষ্টক অতি উত্তম কথা চপা কৰা গল। এই সময়ত সেই কথাবিলাক প্ৰকাশ কৰা উচিত; তাৰ তলত লিখা ২৭ বছৰ মূল কথা কৰিবলৈ পোলে লিখা ২ পত্ৰৰ ৬ আখ্যৰ ১৪—১৭ পদ। সেই মূল কথাৰ পৰা তেঁওৰ মণ্ডলি লোকলৈ উপদেষ্ট দি কৈছিল, বোলে, যিহদিবিলাকৰ বাহিৰে খ্ৰিষ্টিবিৰ সকলো লোক দেওপুজক আছিল। সত্য পৰম ইশ্বৰক জনাবৰ নিমিত্তে যিহু খ্ৰিষ্ট আহিল; পাঁচনিবিলাকেও আৰু আগৰ কালৰ খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকেও সেই ৰূপে

নিকালে। এতিয়া জি মানুহে ধৰ্ম সাত্ৰৰ দৰে আচৰন কৰে সিহঁতেও নিবিলাকৰ পাচে জোআ হব। কিন্তু ৰোমান কাথলিকবিলাকে সেই ৰূপে নাচৰে। কিয়নো সিহঁতে দেও-পূজকৰ বেৱহাৰ সম্পূৰ্ণ ৰূপে অগ্ৰাজ্য নকৰে। নাম সকলো বেলেগ হৈছে হই, কিন্তু ভাব একে; দিয়ানা দেবিৰ মূৰ্তিৰ লগত মাৰিয়ামৰ মূৰ্তি ধোআ হৈছে। দেওপূজকবিলাকে বিবিবিলাকক আৰু সাধু লোকবিলাককো দেৱ-ভাৱ নিচিনাকৈ ভাৱি থাকে; পবিত্ৰ হবৰ নিমিত্তে দেওপূজকবিলাকে গন্ধাৰ জলতে স্নান কৰে; ৰোমান কাথলিকৰ মত লোআবিলাকে সেই ৰূপে পবিত্ৰ জলেৰে বেৱহাৰ কৰে। স্নিৱৰ পাণ্ডাবিলাকে পুণ্যৰ নিমিত্তে ভিৰ্ছে বনে কৰে; ৰোমান কাথলিকবিলাকেও পাপ এই হবৰ নিমিত্তে, তপস্যা আৰু আপোনাৰ গাত চাবুকেৰে মৰা, নিকলিৰে বন্ধাকে আদি কৰি অনেক বেৱহাৰ কৰে। মৰনৰ পাচে হিন্দু-বিলাক স্বৰগলৈ জাবৰ নিমিত্তে নিবিলাকৰ সন্তানবিলাকে সুখ কৰে, আৰু মাটি, ৰূপ-সোন, এই সকলোকে দান কৰে, আৰু কিছু কাললৈ লছোন কৰি ব্ৰত ধৰে। জেতিয়া পাপাৰ মত লোআবিলাক মৰে, জেতিয়া পৰ্গাণ্ড-বি, অৰ্থাত জাভনাৰ ঠাইৰ পৰা তাক মুক্তি কৰিবৰ নিমিত্তে তাৰ সন্তানবিলাকে অভি-সই আৰাধনা কৰে, আৰু গিৰ্জা ঘৰ সাজে, আৰু সবিলকে অনেক দুখ দিএ; জাজকবিলাকেও আপোনাৰ লাভৰ নিমিত্তে সেই জা-ভনা ঠাইৰ পৰা মুক্তি পাবলৈ অনেক ৰূপৰ প্ৰয়োজন প্ৰচাৰ কৰে।

হিন্দুবিলাকে ভিৰ্ছ মানে; ৰোম নগৰ আদি কৰি অনেক ঠাই দৰ্শন পালে, পাপাৰ মত লোআবিলাকেও পুণ্য বুলি ভাবে; হিন্দুবিলাকে মূৰ্তি সেৱা কৰে; পাপাৰ মত লোআ মানুহবিলাকেও জেতিয়া প্ৰতিষ্ঠিত টিকনি ভো-লে, নাইবা গিৰ্জা ঘৰৰ চাৰিও কালে সিহঁত খ্ৰিষ্টৰ মূৰ্তি সাজি ভুলি লৈ কুৰাই, জেতিয়া সেই ৰূপে কৰে। হিন্দুবিলাকৰ মাজত সন্ধ্যা-নি আছে; তেনেকৈ পাপাৰ মত লোআবি-

লাকৰো মাজত মন্ত আছে। হিন্দুবিলাকে গুৰুৰ ভবিৰ ধূলি মূৰত লই; পাপাৰ লোক-বিলাকেও পাপাৰ জোতা বা ভবিৰ বুৰা আধু-লিত চুমা দিএ। হিন্দুবিলাকে গন্ধা জলক পবিত্ৰ বুলি মানে, ৰোমান কাথলিকবিলাকৰ মাজতো পবিত্ৰ নাম আছে। হিন্দুবিলাকৰ মাজত কেৱল ব্ৰাহ্মণবিলাকে সাত্ৰ পৰ্হিৰ পাৰে; সেই নিচিনাকৈ ৰোমান কাথলিকবি-লাকৰ মাজতো পাপাইহে ধৰ্ম পুণ্ডি পৰ্হি অৰ্থ দিব পাৰে। সত্ৰৰ আপদৰ পৰা বধ্যা পাবৰ নিমিত্তে হিন্দু নাইবা মচলমানবিলাকে সাত্ৰৰ বা কোৱানৰ পৰা কোনো কথা লিখি মাদলিত ভৰাই, ডিকিত নাইবা বাহুত গিছে; এনেকুৱা বেৱহাৰ পাপাৰ মাজতো আছে। তাৰ ভিতৰত যোহানে লিখা সুত বাজাৰ প্ৰথম চাৰি পদে লিখে। মূৰ্তিৰ আগত হিন্দুবিলাকে চাকি লগাই; ৰোমান কাথলিকবিলাকেও সেই ৰূপে কৰে, কিন্তু পৰম ইহুৰ জি জন উঁও একাৰৰ মাজত থাকে নে? হিন্দু আৰু মচলমান মানুহবিলাকে জেনেকৈ মলা জপে, পাপাৰ লোকবিলাকৰো তেনে কৰম। হিন্দু-বিলাকে বচৰে বচৰে সুখ কৰে; পাপাৰ মত লোআ লোকবিলাকৰ মাজতো আল চৌলুছ নামে বচৰেকিয়া পৰ্ব আছে। সেই দিনা দুখিয়া লোকবিলাকে মন্ত্ৰহ, কটী, কটীকা লৈ গুৰুৰ ওচৰলৈ জাই। এই সকলো কথাতে পাপাৰ ধৰ্ম নিচয়ে দেওপূজকৰ নিচিনা দেখা গৈছে।

যিহু খ্ৰিষ্ট আৰু তেঁওৰ পাঁচনিবিলাকে এনে-কুআ কৰিছিলে নে? পৰম ইহুৰ মূৰ্তি সাজি, নাইবা তেঁওৰ টিকনি ভুলি “ভোমোলাকৰ পৰম ইহুৰক দেখা, সেৱা কৰি পূজা কৰা,” এনেকৈ কৈছিলে নে? দুতবিলাকলৈ, সাধুবিলাকলৈ, না-ইবা মাৰিয়ামলৈ সিহঁতে কি প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলে? যদি পাপাতকৈ সৰ্ব গিয়ানি সিহু খ্ৰিষ্ট আৰু তেঁওৰ পাঁচনিবিলাকে এনে কৰম নকৰিলে, তেনে হলে এই সকলো আচৰন এৰি সিহু খ্ৰিষ্টৰ আগ্য পাপন কৰা ভোমোলাকৰ উচিত। অধৰম এৰি ভোমোলাকৰ সকলো পাপৰ

পৰা ওলট। পৰম ইশ্বৰে প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ দোআৰাই ভোমোলাকৰ মন পহৰ কৰোক, আৰু আত্মাৰে সভাৰে তেঁওক ভজন কৰিবলৈ নিখা দিওক।

কমিয়া বজাবিলাকৰ আখ্যান।

The Roman Empire, from Constantine to Pope Gregory VII.

(Continued from the Sept. No of 1852.)

কিন্তু বিচিগাখৰ বজা খেয়োদবিলৈ আহিল-ভেই জেতিয়ালৈকে সিহঁতে আপোনাৰ সাহৰ কাৰনে আতিলা নামেৰে হুনৰ বজাক নে মাতিছিল, তেতিয়ালৈকে অৰ্থাত ৪৫০ সঁকলৈকে সিহঁতে আৰু অধিক দেশ জিকিব নোআৰিছিল। জিবিলাক সেনা ককাচন্ পৰ্বতৰ পৰা আজক সাগৰৰ ফালে আহিছিল, সেই সকলো সেনাৰ মাজত হুনৰবিলাকো এবাহ আছিল। হুনৰবিলাকৰ বজা নিম্বক আৰু নিচ ইলেও তথাপি সি মহা বিৰ আৰু নিৰ্দয়া আছিল।

সেই বজাই আপোনাৰ নাম গাদগিজেন, অৰ্থাত ইশ্বৰৰ দণ্ড ৰাখিলে; এই ৰূপ হোআত জিবিলাকে ইশ্বৰক ভই ন কৰিছিল, সিহঁতেও তাক দেখিলে ভই কৰিছিল। সি ইমান সেনাৰ অধিকাৰ আছিল, জিবিলাকে গননা কৰিছিল সিহঁতেও ৪০,০০০০০ বুলি কই। তেঁও সেই সকল সেনা লৈ দানুব নদি পাৰ হৈ জি জি দেশে দি গৈছিল, সেই সেই চায়ে দি জুইৰে ঘৰ পুৰি আৰু বধ কৰিহে গৈছিল। আৰু সেই বজাই কন্টাস হুদৰ ওপৰ ভাগে দানুব নদি পাৰ হৈ, জি জি নগৰ অলপতে সজা হৈছিল, আৰু হবলৈকো আছিল, সেই আটাইবিলাক জুইৰে পুৰিলে। কমিয়া আৰু বিচিগাখবিলাকৰ জি সেনা আছিল, সেইবিলাকক খেদাবলৈ মন কৰি সিহঁতৰ লগত মিলিবলৈ আৰু থাকিবলৈকো কাৰ্য্য কৰিছিল; কমিয়াৰ সেনাপতি য়েচিয়চ, আৰু খেয়োদবিক বজাই চালক নগৰৰ কাভালোনিয়া পঞ্চাৰত চাউনি কৰি আছিল। ৪৫১ সঁকত দানুব নদিৰ পৰা টাগচ নদিৰ মুখলৈকে সকলো দেশৰ লোক-

বিলাকৰ এই দৰে জুখ পাই কেতিয়াও হোআ নাই; পেতিয়ৰ, আৰু লাইপচিক, আৰু ওয়া-ৰ্ভেনু এই তিনি ঠাইত জি মহা জুখ হৈছিল। তাৰ বাহিৰে জিহঁতে সিহঁতৰ অনেক লাভ ওলাল, এনে মহা বন কেতিয়াও হোআ নাই।

সেই বনত ৬০,০০০ হেজাৰতকৈও সৰহ মানুহ মৰিল, আৰু খেয়োদবিক বজাও মৰিল। পাচে তেঁও এটা গৰত আসুই লব লগিয়া ইলভো তেঁও সকলো সেনা লৈ জি জি নগৰে দি কম নগৰ বেৰি ধৰিবলৈ গৈছিল, সেই দেশৰ লোক সকলক বধ কৰি সিহঁতৰ ঘৰ পুৰিলে। সি আহোঁতে কম নগৰ কঁপিবলৈ ধৰিলে। কেৱল প্ৰথম লিয়ো নামেৰে নগৰৰ প্ৰধান ধৰম অধিকাৰৰ চাউনিলৈ গৈ তেঁওৰ লগত মিলিবলৈ সাহিয়াল হৈ মোৰ দৰে কথা কৈ অৰ্থাত গহিন কথাৰে গালি পাবিবলৈ ধৰিলে। তাতে তেঁও সেই ভয়ানক অধিকাৰৰ লোহৰ দৰে টান হোআ মনক কোমল কৰিলে; পাচে আতিলাই সেই ঠাইৰ পৰা আপোনাৰ বলৱন্ত সেনা লৈ উভতি গল, আৰু বেগাই আপোনাৰ দেশলৈ জাঁওতে বাটৰ মাজত মৰিল। হুনৰে তাৰ মৰা স এটা সেনাৰ চন্দুকত সুমাই মৈদাম দিলে, সেই মৈদাম কোন ঠাইত দিলে তাক জনাই নাই। পশ্চিম ৰাজ্যৰ হুনৰবিলাকে খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাকক জেনে দুখ দিছিল, তেনেকৈ সিহঁতৰ অধিকাৰ জি আতিলা তেঁও মৰিবৰ পাচত সেই হুনৰবিলাকে দুখ দিয়া আৰু সুনা ন গল।

কম নগৰৰ নিবাসিবিলাকে জেতিয়া সেই ভয়ানক আতিলাৰ হাতৰ পৰা ৰখা পালে, তেতিয়া যদি সিহঁতে ইশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ জানি ধন্যবাদ কৰিলেহেঁতেন, আৰু যদি স্বৰূপকৈ পাপৰ খেদ কৰিলেহেঁতেন, তেনে হলে ইমান আপদ বেগাই সিহঁতৰ ন আছিলহেঁতেন; কিন্তু দেখা, ৪৭৬ সঁকত বাণ্ডালৰ বজা জেজাবিকে কম নগৰ বেৰি ধৰিবলৈ আহিল; আৰু তাৰ কোনো বিৰোধ নো হোআত তাৰ নিৰ্ণয়া সেনাবিলাকে ১৪ দিনলৈকে জুট কৰিলে। তাতে পুৰনি ৰাজধানি নগৰত বহুত দামৰ হোআ!

দৰজিএ বন কৰা, আৰু জিহতে সোনাৰ পুতলা আছিল, এনেকুআ কাপিডেল মন্দিৰ আৰু তাৰ বাহিৰেও যিক্ৰচালম নগৰৰ পৰা অনা পবিত্ৰ পাত্ৰ, আৰু উনানিয়াবিলাকৰ প্ৰধান কৰমৰ বস্ত্ৰবিলাক এই সকলোৰে কেতবিলাক বাণাল লোকৰ দোআৰাই নষ্ট কৰা হ'ল। আৰু কেতবিলাক কাৰ্বেজ নগৰলৈ অনা হ'ল। জি পুৰনি ক্ৰম নগৰ ১২০০ বছৰৰ জুখত জগতক হেৰুআইছিল, সেই সকল সেই সময়ত ঢুকাল। কিন্তু আগৰ মাটি ধোআ আৰু বৰ্হোআ ধৰ-মৰ বিসয়ে জি ৰাজ্য, সেই লাও পোআ নগ-ৰৰ পৰা উতপন হৈ, আগৰ ৰাজ্যৰ দৰে বহু কাল থাকিব বুলি সেই সময়ত কোনে ভাবি-ছিল?

৪৪১ সঁকত ত্ৰিভিা দিপ জেতিয়া কমিয়া ৰাজ্যৰ পৰা বেলেগ হৈ প্ৰথমতে পিত্তৰ আৰু স্বভৱৰ দোআৰাই আৰু পাচে আংগ্ৰো-চাকচনৰ দোআৰাই অধিন কৰা হ'ল, তে-তিয়া ইউৰপত নতুন ৰাজ্য পাপনা কৰা হ'ল।

ফিচুৰ ধৰমৰ জি গুটি সকলো ইউৰপ দেশত গজিবলৈ দিছিল, সেই সকলো গুটি তে-তিয়া চপাব ধৰিলে। আৰু বেগাই অধিক সন্ধ্যা হ'ব বুলি আশা জনমিল। ৫০০ সঁকৰ আগেয়ে ফ্লেইন আৰু ফুঙ্ক দেশত, বিচিগাথ আৰু ছেবি আৰু বৰ্গিণ্ড লোক আৰু উত্তৰ ফুঙ্ক দেশত অত্ৰগাথ লোকে ফিচুৰ ধৰম গ্ৰাণ্য কৰিলে। আৰু জিবিলাকে অত্ৰগাথৰ ৰাজ্য গুচাই নতুন ৰাজ্য ধাপনা কৰিছিল, আৰু জিবিলাকৰ নামৰ দৰে ইতালি দেশৰ ওপৰ ভাগ লম্বাৰ্দি নামেৰে আছে, সেই লম্বা-টি লোকবিলাক ৬০০ সঁকৰ মাজত খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰিলে। পাচে আইৰিচ, ইংলিচ, স্কট, বাৰাৰিএন, ব্ৰিট আৰু ক্ৰিচলেন্দ এই সকল দেশৰ লোকবিলাকেও প্ৰভুৰ ধৰম গ্ৰাণ্য কৰিলে। কম বেচ ৮১৪ সঁকত ৰজা চাৰ্লমে চাকন লোকক ফিচুৰ ধৰম গ্ৰাণ্য কৰালে। লাহে লাহে ধুৰ্জিয়া, আৰু বহিৰিয়া, আৰু দেম্বাৰ্ক, আৰু ব্ৰিইদেন, আৰু হুলাবি, আৰু নৰ-হই দেশত ফিচুৰ ধৰম বিয়পিছিল। জি সম-

য়ৰ বিবৰন মই লিখিলোঁ, সেই সময়ৰ পাচত কেৱল দেওপুজকবিলাকৰ কেতবিলাকেহে আ-ছিল।

ম. ক. ক.

মানুহৰ অমৰনৰ বিসয়ে আকাশৰ
উৰাবিলাকে প্ৰমাণ দিয়া।

প্ৰশ্ন।

ওহে সৰ্ব ভাগন সদা কৰিচা গমন
দিব্য সূন্য পথে আকাশৰ;
কিবা ৰাজ্য ইহবৰ পাইচা নে স্বৰগৰ,
কহিয়োক প্ৰতি মনুষ্যৰ।

উত্তৰ।

হই, আমি সুনি আটো বিদিত ৰচন,
তাতে মৰ্ত্য লোকে সাৱধানে দিয়া মন;
জি ৰূপে গগন মাজে কৰিচোঁ গমন,
মিত্ৰ ভাৱে সেই বাক্য কৰিও গ্ৰহন;
তাহাতে নিকিবা ইহবৰ নাম সাৰ,
আমি সবে দিশ্তি কৰোঁ আগাতে জাহাৰ।

জেনে ৰূপে আমি সবে সৰ্বদা ভ্ৰমণ
অন্ধকাৰ মাজে চলি কৰিচোঁ গমন;
সেই ৰূপে জিৱ আত্মা জানা মনুষ্যৰ,
আমাৰ বিনাস হলে থাকিব অমৰ;
সূৰ্য আৰু গ্ৰহগন জদি হ'ব এই,
তথাপি নবৰ আত্মা ন মৰে নিচই।

হেজাৰ হেজাৰ কাল জদি নহৈ হ'ব,
অতি অল্প কাল বুলি ভেড়িয়া গনিব।
দেখা, এই দিশ্তিমান ভবা গ্ৰহগন,
এটা এটা কৰি সিও হৈবেক নালন;
আমাৰ মহিমা গুচি হৈইলে বিনাস
তথাপি মনুষ্য আত্মা হ'ব অবিনাস।

উপদেশ।

এই হেতু হিত বাক্য সুনি দিয়া মন,
পাপ মতি চাৰি ভজা ব্ৰহ্ম নিৰঞ্জন;
জি হেতুক ভেঁৱে শিউৰি কৰ্তা চৰাচৰ
অদিত্তিৰ জ্ঞান কৰ্তা-জাতি মনুষ্যৰ;
এই হেতু বিনাই ৰচনে দিয়া মন,
ভজি ফিচু শ্ৰিষ্ট কৰা পাপৰ মোচন।

ম. ল. ক.

জুই ওলোআ পৰ্বতবোৰ।

প্ৰিথিৰিত মুঠে অগ্নি ওলোআ ৩০৩ পৰ্বত আছে; তাৰে ১১৪ টা সাগৰৰ মাজুলিবোৰত; ১০১ টা মহা দিপত আছে।

কালৰ বিসই।

On Time.

এবিধ পোক আছে, সি এদিন মাথান জিয়াই থাকে; বাতি পুআ জগে, দুপৰত জৌৱন হই, পাচে বেলা ভাটি দিলে মানে আয়ুল কমি কমি গধূলি হলে মৰে। সেই দৰে মানুহৰ আয়ুলো।

মানুহ ভালেমান বছৰ জিয়াই থাকে হই, কিন্তু সেয়ে অতি বেগাই জোআতে আমাৰ প্ৰত্যেক দণ্ডেই বহু মূলিয়া হৈছে। আমাৰ আয়ুল এক জাত্ৰাৰ নিচিনা হই, প্ৰত্যেক খোজ জেই পথ বা হওক কমাই নি আছে। এই এদিনিয়া পোকৰ দৰে আমাৰো আয়ুল তিনি ভাগে কৰা জাব পাৰে; বাতি পুআই লৰা কাল; দুপৰিয়াই মধ্যম বয়স; সন্ধিয়াই ব্ৰিধ কাল জাবিবা।

লৰা কালত আমি নানা গিয়ান সিখা আ-জোঁ, জিহে আমাৰ পথ দৰ্শক হৈ আমাৰ আগত থকা জাত্ৰাৰ পথত চলাই নিএ; আৰু এই পথৰ মূৰত সুভাগ্য বা দুৰ্ভাগ্য আমাৰ কাৰন বৈ থকাৰ হেতুকে আমি মো মাখিব দৰে প্ৰত্যেক জিলিকা ঘণ্টা এনেই জাব নি দি, আ-মাৰ আপোনালৈ লাভ সঙ্কই কৰিব লাগে। এই কাৰনে আমি অলপো সকল বহল্য খে-

লাতে নিব নে লাগে বুলি মই ন কঁও, সকলোৰে আৱশ্যক আছে, বিলেনকৈ লৰা সকলৰ ওমলা আৱশ্যক হই; কিন্তু জি সময়ত আমি সিখাত বা আন কোনো কৰমত কাল নিয়াৰ লাগে, এনে সময়ই আমি বহু ধেমালিৰ দোআৰাই এলাহতে নিয়াৰ নে পাঁও, কিয়নো আমাৰ আগত থকা জাত্ৰাৰ পথত যদি আমি বৈ বৈ বেলি কৰি থাকোঁ, তেন্তে জি কালত এই জাত্ৰা ওৰ পেলাব লাগে, সেয়ে ঢুকাৰ ভেতিয়া ঘৰ বা আন কোনো আসুই নো হো-আকৈ হাবিৰ মাজত গধূলি হব; আৰু বাতিৰ এন্ধাৰ পৰিলে ভেতিয়া তাত কি কৰিম?

মধ্যম বয়সেই আমাৰ সকলো কৰমৰ দিন। আমাৰ পাচৰ দিনত আমি জেন গিয়ানি আৰু উভয় হব পাৰোঁ, এই নিমিত্তে লৰা কালত গিয়ান বিদ্যা নিকি সাঁচি ধোআ বৰ আৱশ্যক।

বুৰা কালেই গধূলি বেলা। ইয়াকে ওচৰ চপা বাতিএ ধুঁঅলি কুঁঅলি কঁৱিচে, ভাখাপি যদি আমাৰ সময়ই এনেই ঢুকুআ নাই, আৰু বাতি হোআৰ আগেয়েই অৰ্থাত মৰনলৈ জুগুত হৈ আটোঁ, তেন্তে ইয়াতে আমি একো ভই কৰিব লগিয়া নাই। জ. ট.

আমাক উৰাই নিচে কাল
অনন্ত পৰলোক,
আয়ুল কেৱল জাত্ৰাৰ দিন,
বিয়াধি আৰু লোক।
জৌৱন, সোভন, সন্সাৰৰ
সকল সুখ ভিলেকত বই,
মৰ্ত্যৰ জি উভয় সুন্দৰ
মৈদামত হব এই।
আমাক উৰাই নিচে কাল
অনন্ত পৰলোক,
আয়ুল কেৱল জাত্ৰাৰ দিন,
বিয়াধি আৰু লোক।
কিন্তু জাব খ্ৰিষ্টৰ দাস
ভুগি সুখ ওপৰৰ ঠাই;
সোভা হব পুত্ৰৰ পাল,
অনন্ত জৌৱন পাই।

বায়ুৰ গধুৰ পৰিমাণ কৰা জোখৰ জন্তু।

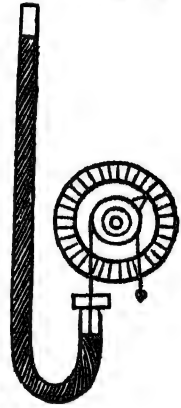
Measuring the Weight of Air.

বায়ু সদাই একে দৰে নে থাকে; কোনো কোনো সময়ত বায়ু অতি পাতল অৰ্থাত লঘু হই, আৰু কোনো সময়ত এনেহে গধুৰ হই। দুৰ্বলি লোকে প্ৰায়ে উলাহ লবও নোআৰে। ভয়ামত বায়ু জিমান গধুৰ, পৰ্বতৰ ওপৰত সেই মান গধুৰ ন হই। এই হেতুকে যদি কোনো লোকে বহু দিনৰে পৰা সৰিলত পিৰা পাই দুৰ্বলি হই, তেতিয়া সেই মানুহ পৰ্বতৰ ওপৰত থাকিলে, সম্পূৰ্ণ বল সক্তি পাই। আৰু জি সময়ত ত্ৰিষ্টি পৰে, তেতিয়া বায়ু জলেৰে জুক্ত হোআত গধুৰ হই। আৰু বাৰিখা কালত জি কাঠ ঘৰৰ ভিতৰত থাকে সিও শুকন্দি পৰে, ইয়াকে সকলোএ বুজিব পাৰে। বায়ু জলেৰে জোগ হোআ হেতুকে জন্তুৰ চালো অলপ ফুলি পৰে, তাতে ঘামত জোঁতা পিন্ধিবলৈ ভৰিলৈ যদি নাটনি হই, বৰখুনৰ কালত সি কোমল হোআত ভাল ৰূপে ভৰিত খাই ধৰে। আৰু তাৰ সেই গুনৰ প্ৰমাণ বেহেলা বোআ সকলে জানিব পাৰে; কিয়নো ঘামতকৈ বৰখুনৰ কালত বেহেলাৰ জৰি কোমল হই। বায়ুৰ ভাৰতে সকলো প্ৰকাৰ ধাতুৰ গুন বিসেস ৰূপে ওলাই। কিন্তু বায়ু জলজুক্ত হলে পাৰা বসৰ জি ভাৰে গুন অভেদ হই, তাতকৈ আন বস্তুৰ প্ৰায়ে ন হই; বিসেসকৈ বৰখুনৰ আগৈএ কেতিয়াবা কোনো সময়ত তিনি চাৰি দিনৰ আগৰে পৰা বায়ু জলজুক্ত হৈ ভাৰি হোআত বৰখুনৰ অনেক কালৰ পূৰ্বেই অনেক বস্তুৰ আপোন আপোন গুনৰ প্ৰভেদ হই। ইয়াকে বিবেচনা কৰি গিয়ানি লোক সকলে এনেকৈ মনত ভাবিলে, যদি আমি বায়ুৰ ভাৰ জুখিব পৰা এনে কোনো জন্তু জুগুত কৰি ত্ৰিষ্টিএ সন্ভাবনাৰ বিসই আগেয়ে থিৰ কৰিব পাৰিলে, আমাৰ সকলোৰে অনেক প্ৰকাৰ লাভ হব; এনে বিবেচনা কৰি নানা ৰূপ জন্তু অৰ্থাত কল সাজিবলৈ ধৰিলে। প্ৰথমতে ভৰিচেলি নামে এজন

গিয়ানি মানুহে বৰ এটা পাত্ৰত পাৰাৰ বল ৰাখিলে, পাচে একালে মুখ মৰা চুন্ধাৰ নলা পাৰা বসেৰে পূৰ কৰি নলাৰ জি কালে চুন্ধাৰ দৰে খোলা আছিল, সেই কালে পাৰা বসৰ পাত্ৰৰ ওপৰত ডুৰাই দিলে, তাতে নলাৰ মুখত থকা জি বল সি বহি জোআ দেখিলে। পাচে বায়ু জেতিয়া জলজুক্ত হৈ গধুৰ হল, তেতিয়া বায়ুৰ ভৰ সেই পাত্ৰৰ বলত লাগিলত নলাৰ মাজৰ বল উঠি গল, পাচে বায়ুৰ ভাৰ কম হল সেই নলাৰ পৰা বল আৰুও নামি আহিল। সেই ভৰিচেলি গিয়ানি মানুহ ইং-ৰাজি ১৬৪৭ সঁকত মিৰু হল।

পাচে ডেঁওৰ আৰ্হিকে চাই অনেক অনেক কল জুগুত কৰা হৈ তাৰ পাচে ভলত দিয়া এই নকচাৰ দৰে চকু থকা এক জন্তু সজা

হল। সেয়ে বহু কালৰে পৰা বেৰহাৰ কৰা হৈ আচে, এই হেতুকে এতিয়া তাৰে কিছু বাধা কৰোঁ। চুন্ধাৰ এটা নলাত পাৰা বসেৰে পূৰ কৰি আন কালৰ মুখ বন্ধ কৰিব লাগে, আৰু সেই বন্ধ কৰা নলাৰ মুখটো বেঁকা কৰিব লাগে, কিন্তু সেই বেঁকা কৰা মুখ মুকলি হৈএই থাকে। পাচে মুকলি হৈ থকা মুখৰ কালে পাৰা বসৰ ওপৰত এটা সহ লোৰ গুলিত জৰি লগাই দিএ, আৰু সেই জৰিৰ সি সুৰে সিটতকৈ অলপ সহ ডাকৰ জোখেৰে আন এটা গুলি বন্ধা হই, এই জৰি কলৰ মাজতে চলে। এই কলত ঘঁটিৰ মুখৰ নিচিনা এটা পাত্ৰ, আৰু সেই কলতে লগা এটা বেজিও থাকে, পাচে চকুত জি জি সহ সহ আঁক আচে, সেই আঁকৰ মাজতে বেজিটো চলি জাই। আৰু প্ৰতি আঁকতে কালৰ বিসেস গুন লিখা থাকে। এই নিমিত্তে জেতিয়া বৰখুন, ঘাম, বা বতাহ হব, সেই সকলোকে চকুত থকা আঁকৰ দোআৰাই, বি-

সেন ৰূপে জানিব পাৰি । কিয়নো কাল জেনে হই, সেই ৰূপে বেজিটো চলি আই, তাতে জি দিনত বৰখুন হব, সেই দিনত বেজিটো আপোন ঠাইৰ পৰা বৰখুন জি আঁকত লিখা থাকে, সেই আঁকলৈকে জাই । আৰু জেতিয়া বতাহ, বা বদ, বা নিৰ্মল দিন হই, তেতিয়া সেই সেই আঁকলৈকে বেজিটো গৈ থাকে । তাতে কোন দিনত বৰখুন হব, কোন দিনত নিৰ্মল দিন হব, তাকে বেজিৰ দোআৰাই সেই আটাই কালৰ চিন বুজিব পাৰি । বায়ু জেনে গধুৰ হই, তেনেকৈ নলাৰ পৰা পাৰা বস উঠে আৰু বহেও । পাৰা জেনেকৈ বহে, তেনেকৈ তাৰ ওপৰত থকা গুলিও উঠে, নাইবা বহে । জেতিয়া পাৰা উঠে, তেতিয়া গুলি পৰে, আৰু জেতিয়া পাৰা নামে তেতিয়া গুলিও উঠে । তাতে পাৰা আৰু গুলি উঠি বহি থকাত জন্তু ঘূৰি থাকে, আৰু তাৰ ঘূৰনিতে বেজিও ঘূৰি দিনে দিনে কাল জেনে হব, তেনেকৈ তাৰ চিন দেখাই । এই ৰূপে বায়ু জেনে গধুৰ বা পাতল হই, তাক বেজিৰ দোআৰাই উত্তম ৰূপে জানিব পাৰি ।

পাচে ভৰিচেলিএ জেনেকুৱা জন্তু সাজিচিল, সেই ৰূপ জন্তু এতিয়ালৈকে সাজি বেৰহাৰ কৰি আছে ।

চেতন হোআ ।

Be Awake.

অৰ্থাত তোমাৰ জেতিয়া উচিত কৰম কৰিবলৈ আছে তাকে সকলো মনেৰে জতনকৈ কৰা, টোপনিৰে পূৰ হৈ চকু মেলিব নোঅৰা মানুহৰ নিচিনা ন হবা ।

চেতনা হৈ থকাত কি প্ৰয়োজন, তুমি এনেকৈ সুধিচা নে?

ভেঙে ইয়াত লিখা চই কাৰন ভালকৈ বিবেচনা কৰি চোআ ।

১ এয়ে সুখি হোআৰ উপাই । এজন প্ৰখ্যাত চাহাবে কৈচে, “মনুষ্য সুখৰ হাই গুপ্ত কাৰন জানিবলৈ মই বহু দিন জতন

কৰিলোঁ, সেয়ে এই, কেতিয়াও একো ন কৰাকৈ নে থাকিবা ।”

২ এই ৰূপে অধিক কৰিব পাৰি । কৰ্মকাৰি মানুহবিলাকৰ অধিক আহৰি আছে, কিন্তু এলেহুআ মানুহ সকলোতে খৰ হলেও, অতি অলপ কৰম কৰে; এয়ে অতি স্বৰূপ ।

৩ এয়ে সন্তোষ হোআৰ উপাই । এলেহুআবিলাক সদাই চঞ্চল আৰু অধিৰ । কৰ্মকাৰি মানুহৰ নিদ্রা অতি সোআদ ।

৪ এয়ে দুৰ্ভিৰ সঙ্গৰ পৰা ৰক্ষা পথ । জেতিয়া তুমি এজুম এলেহুআ মানুহ অনর্থক ৰূপে কাল নিয়াবলৈ বাটৰ চুকে চুকে ফুৰি থকা দেখা, জানিবা জে লিহঁত কোনো ভাল কাৰনে ন হই, আৰু লিহঁতৰ লগত মিল হলে একো লাভ নে পাই ।

৫ জেয়ে এলেহুআ মানুহবোৰক পাপত পেলাবলৈ চল বিচাৰি ফুৰে, সেই চইতানক নিৰাৱন কৰা উপাই এই ।

৬ এয়ে সাত্ৰে কোআ উপাই । “চই দিনত তোমাৰ সকলো কৰম কৰা; কৰ্মত এলাহ ন কৰিবা; তোমাৰ হাতে কৰিবলৈ জি পাই তাকে তোমাৰ সকলো সন্ধিৰে কৰা ।”

মুখক কিহেৰে জনা জাই ।

চই কৰমৰ দোআৰাই মুখক জানিব পাৰি ।

১ জাৰ কাৰন নো হোআকৈ খজ, ২ অনর্থক কথা কোআ, ৩ কাৰন নো হোআকৈ কোনো কথা বা কৰম সলনি কৰা, ৪ অকাৰনে কোনো বিসই বা কৰমৰ কথা সুধি সুধি ফুৰা, ৫ অচিনাকিৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰখা । ৬ মিতিৰ লক্ৰ চিনিব নোআৱা, এয়েৰে মুখক জানিবা ।

পাপ সোআৰ দুআৰ ।

অধিক পাপ চকুএ দিএই প্ৰবেল হই, সেই পোনেহে চইতানে মনৰ ভিতৰত সোমাবলৈ জতন কৰে । চকুৰে সৈতে এই বিসয়ে কথা ন বজাকৈ কোনো মানুহে কেতিয়াও নিৰাপদে থাকিব নোআবে ।

কপৰ পাঁচনি।

Sliver Apostles.

অলিবেৰ ক্রমুএল নামেৰে এজন অতি ধৰ্ম-
বন্ত অধিকাৰে ক্রমিয়া পাণা মতৰ ধৰ্ম কো-
নো পুকাৰে সহিব নোআৰিছিল। ইহুৰক সেৱা
কৰা ঘৰবিলাকত নকচা বা মূৰ্তি বা পেৰেছ-
বোৰেৰে ভূষিত কৰিবলৈ তেঁওৰ একো ইচ্ছা
নাই কিছিল। এদিনা সেই মান্যবন্ত ধৰ্মি
অধিকাৰে এটা গিৰ্জা ঘৰত সোমাই দেৱালৰ
চাৰিও ফালে বাৰত খোজা ৰূপৰ মূৰ্তিবোৰ
দেখি সুধিলে, এইবোৰ কি? লগৰ এজনে
উত্তৰ দি কলে, বোলে, এইবোৰ প্ৰভুৰ বাবে
জন পাঁচনিৰ পুতলা হই। তাকে সুনি ক্রমু-
এলে কলে এইবোৰ নমাই দি ৰূপৰ মোহৰ
কৰা, জেন সিবিলাকৰ প্ৰভুৰ দৰে সিবিলাকেও
ঠায়ে ঠায়ে ফুৰি লোকৰ উপকাৰ কৰিব পাৰে।

মহা সমুদ্ৰৰ জোখ।

Depth of the Ocean

আটলাণ্টিক সাগৰ ৮২৩৩ হাত দ, পাচি-
ফিক মহা সাগৰ ১২০০০ হাত দ, চেইণ্ট
হেলিনা উপদ্বীপৰ পশ্চিম ফালে ১৮৪০০ হাত
দিশল এনে এগচ গুনেৰে পানি জোখা হল,
তথাপি তাৰ তল পোজা নাই। সেই দৰে
পৰম ইহুৰৰ সৃষ্টি বন্ত আমি বুজিব নো-
আৱঁ, কিন্তু জি পণ্ডিতবিলাকে অতি বুধি
গিয়ান ৰূপে তেঁওৰ কৰমৰ বিসয়ে বিবেচনা
কৰে, সিবিলাকে আচৰিত মানে, আৰু দাৱিদ
বজাৰ বচনে সৈতে কই, “হে আমাৰ প্ৰভু
পৰম ইহুৰ, সকলো প্ৰিথিৱিত তোমাৰ নাম
কেনে আৰহনিয়!”

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events

মাৰ্চ মাহৰ ২৬ তাৰিখে নগাঁও জিলাৰ
চৰ আনিকট খ্ৰীষ্ট ব্ৰহ্ম চাহাব মাউৰৰ
দোআৰাই মৃত্যু হল।

এপ্ৰিলৰ ৩ তাৰিখে নগাঁও জিলাৰে অতি
মান্যবন্ত খ্ৰীষ্ট বাবু সোমদত্ত সৰ্ম্মা বাবু প্ৰধান
সদৰ আমিনো একে ৰোগতে পৰলোকে প্ৰান্ত
হল।

আমেৰিকা দেশৰ প্ৰেচিডেণ্ট, অৰ্থাত প্ৰধান
দেশাধিকাৰ খ্ৰীষ্ট জেনেৰল পিয়ৰ্চ চাহাব
তেঁওৰ পৰিয়ালে সৈত এটা বেল বদন্ত জাজা
কৰিছিল, তাতে জি বখত তেঁওবিলাকে উঠি-
ছিল, সেই বখৰ ঘিলাই বেল বদৰ লোৱৰ
পৰা এবাই, এটা দ গৰাত পৰাত খ্ৰীষ্ট
পিয়ৰ্চ চাহাবৰ আৰু মেম চাহাবৰ কোনো
মতে প্ৰান ৰখা পৰিল; কিন্তু তেঁওৰ জি
একেটি বাৰে বচৰিয়া পুত্ৰ আছিল, তেঁওৰ গাত
বৰ সিল এটা পৰিলত তেঁও মৃত্যু হল।

বহাই দেশৰ পৰা তন্ত্ৰৰ ক্ৰমৰ চাহাবে
জগনাথৰ বিসয়ৰ সন্বাদ লিখিচে, বোলে,
প্ৰত্যেক বচৰত কুৰি হেজাৰ মান জাজিক জগ-
নাথ দৰ্শন হবলৈ জাই, আৰু সিবিলাকৰ মা-
জৰে দহ হেজাৰ মান বচৰি বচৰি জাজা কৰা
দুখতে মৰে। আৰু আনবিলাকে কই বোলে,
জিবিলাকে পুৰিৰ ভিতৰত অৰ্থাত জগনাথৰ
ধানত মৰে, আৰু জিবিলাক অহা জোজা
কৰোঁতে বাটতে মৰে, আৰু জিবিলাকে দৰ্শন
হৈ আহি জাজাত দুখ পাই আপোনাৰ ঘৰত
মৰেহি, সেই সকলো লক্ষ্য কৰিলে প্ৰতি
বচৰত কুৰি হেজাৰ মান হব।

খ্ৰীষ্ট পাচুৰি ব্ৰাণ্ডন চাহাবে মাৰ্চ মাহৰ
১২ তাৰিখে কলিকতাৰ পৰা লিখিচে। তেঁও
থকা ঠাইত এখন উত্তম চাপাখানা আছে; তাত
হলে ২০০ মানুহ ৭।৮ বিধ বেলেগ ভাষা-
ৰে আখৰ চাপিচে। সিবিলাকৰ ২ টা চপা
জন্ত আছে। সেই চাপাখানাত ফৰ প্ৰতি
বছৰ গিয়ানৰ পুথি প্ৰকাশ হৈ তাতে এই দেশৰ

সকলো লোকৰ উপকাৰ হৈছে। ত্রীভূত ব্ৰাণ্ডন চাহাবে আৰু লিখিচে, বোলে, “ইয়াতে থকা হিন্দু গিয়ানি লোকে আপোন আপোন হিন্দু ধৰম মঁচা বুলি একেৰিও নে মানে; মিচা বুলি জানিও তথাপি খ্ৰিষ্টিয়ান ন হই। সি-বিলাকে কেৱল হিন্দু ধৰম এৰিলে, কিন্তু স্বৰূপ ধৰম ন ললে। উইল্চন চাহাবৰ জি বৰ ভোজনৰ ঘৰ, তালৈ নিতৌ গৈ সকলো বস্তু খাই। হাই হাই, হিন্দু ধৰম এৰিবলৈ টিল, কিন্তু স্বৰূপ ধৰম লবলৈ টান।”

এই মাৰ্চ মাহৰ পৰা মাউৰ আমাৰ চা-ৰিও ফালে লাগি গৈছে। ২।১০ জন দিনে দিনে মৰি গৈছে। প্ৰাই সকলো গাঁৱত মাউ-ৰৰ দোআৰাই মানুহ মৰা ৰাজ্য পাইচৌ, কিন্তু এতিয়া বৰধুন হোআত সেই ৰোগ কমিব বুলি আমি আশা কৰিচৌ।

ফুফু দেসৰ অধিপতি জুই নাপলিয়ন বনা-পাৰ্চ ঠেওৰ ৰাজ্য সকলৰ আগত ঠেওৰ বিবা-হৰ কথা জনাইচে। ইল্লানিয়া দেসৰ মাদাম দি মন্তিজত নামে এটি কন্যাক বিবাহ কৰিবলৈ মন কৰিচে। তাতে ফুফু দেসৰ কোনো পুখান লোকে ভাল নে দেখে; কিন্তু অধিপতিএ বুলিচে, জি জনিক প্ৰেম কৰিচৌ, এনে জনিক বিয়া কৰোআ মোলৈ আৰু ৰাজ্য-লৈকো ভাল।

লগুন নগৰত আভ্ৰাচ নামেৰে এখন সন্থাদ পত্ৰত জাহুআৰি মাহত এই কথা প্ৰকাশ কৰি-চে, বোলে, খেহ দেসৰ চাহ অলপ দামত হলেও অধিককৈ ন চলে, কিন্তু আমাৰ অচম দেসৰ চাহ বহু দামলৈকে বেচা গৈছে। এই কথাতে জানিচৌ আমাৰ দেসৰ চাহ উতম, আৰু চাহ গচৰ খেতিত অনেক লাভো হই।

অব্ৰেলিয়া উপদ্বিপত বহু লোক পোআ গৈছে। এই নিমিত্তে অনেক দেসৰ পৰা লোক খানিবলৈ মানুহ গৈছে। বিলাতৰ পৰা সেই অব্ৰেলিয়া উপদ্বিপলৈ কল জাহাজ আৰু পাৰু ভৰি জোআ জাহাজ সদাই গৈ জাচে। জাহুআৰি মাহত সেই লোৱামই উপ-

দ্বিপৰ পৰা কল জাহাজ এখন ৬২৪৬ দেৰ সোনৰ মাটি লগুন নগৰলৈ আনিলে; সেই সোনৰ মাটি ৮০,০০,০০০ টকা ৰূপৰ মুলিয়া। সেই জাহাজত ৭৬ জাতিক লোক আছিল; সিহঁতৰো হাতে ২০,০০০ টকা ৰূপ। এই দৰে এই ঠাইলৈ জোআ অনেক দৰিদ্ৰ লোক অতি বেগাই ধনৱন্ত হৈ জাই, কিন্তু সিবিলা-কৰ বহু সুখ আছে।

২৫ মাৰ্চ সুকুৰ বাৰৰ ৰাতি দুপৰ মানৰ সময়ত, কৌঅৰপুৰ মৌজাৰ ৰতি নেওগ নামে এজন মানুহৰ ঘৰৰ ওচৰতে ৰাক্তি ধোআ খুঁটিৰ মহৰ মাজত বহুপাত পৰি পাঁচ জনি মহ মৰিল। ৰাতি পুআ মহৰ গৰাকিএ দেখে জে পাচৌ জনি ঠৰ হৈ পৰি মৰি আছে; তা-ৰে এজনৰ চকু এটা ওলাই নিলগত পৰি আছিল।

মেই, অৰ্থাত জেঠৰ পঞ্জিকা।

Almanac for May, A. D. 1853 Sal. Sac 1775.

দৈ	ৰহান	মাৰ	তি	দিনমান	দৈ	ৰহান	মাৰ	তি	দিনমান
১	২০	১	২৪	১০১২	১৭	৫	০	২	১০১২
২	২১	২	২৫	১০১৩	১৮	৬	১	১০	১০১৩
৩	২২	৩	২৬	১০১৪	১৯	৭	২	১১	১০১৪
৪	২৩	৪	২৭	১০১৫	২০	৮	৩	১২	১০১৫
৫	২৪	৫	২৮	১০১৬	২১	৯	৪	১৩	১০১৬
৬	২৫	৬	২৯	১০১৭	২২	১০	৫	১৪	১০১৭
৭	২৬	৭	৩০	১০১৮	২৩	১১	৬	১৫	১০১৮
৮	২৭	৮	১	১০১৯	২৪	১২	৭	১৬	১০১৯
৯	২৮	৯	২	১০২০	২৫	১৩	৮	১৭	১০২০
১০	২৯	১০	৩	১০২১	২৬	১৪	৯	১৮	১০২১
১১	৩০	১১	৪	১০২২	২৭	১৫	১০	১৯	১০২২
১২	৩১	১২	৫	১০২৩	২৮	১৬	১১	২০	১০২৩
১৩	১	১৩	৬	১০২৪	২৯	১৭	১২	২১	১০২৪
১৪	২	১৪	৭	১০২৫	৩০	১৮	১৩	২২	১০২৫
১৫	৩	১৫	৮	১০২৬	৩১	১৯	১৪	২৩	১০২৬
১৬	৪	১৬	৯	১০২৭					

THE OCEANIC,

A MONTHLY MAGAZINE DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN, Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Assam.

অৰুণোদয়

৮ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, মেই, ১৮৫৩।

নম্বৰ ৫।

VOL. VIII.

SIBSAGOR MAY, 1853.

NO. 5.

টাইমচ্ নামেৰে সম্বাদ পত্ৰ চপা ঘৰ।

The Times Office.

ইংলণ্ড নগৰত টাইমচ্ নামেৰে এখান সম্বাদ পত্ৰ চপা হৈছে। জি জঙ্কত সেই পত্ৰ চাপিছে, তাত সদাই প্ৰত্যেক ঘণ্টাতে ১০,০০০ বা ১২,০০০ হেজাৰ পত্ৰ চাপে। মানুহৰ হাতেৰে সেই জঙ্ক চলোআ ন হই, কিন্তু ডা-পৰ দোআৰাই কল নাৱৰ দৰেৰেহে চলোআ হৈছে।

কি জানি অৰুণোদয় পৰ্হা লোক সকলে বুলিব, ইমান সবহ পত্ৰৰ প্ৰয়োজন কি? কিন্তু হৈচ।

সেই পত্ৰত সকলো দেশ বিদেশৰ বাত্ৰা পাই, প্ৰাই সকলো লোকে তাক পৰ্হিবলৈ ইচা কৰে; আৰু ঘণ্টাই পতি ১০,০০০ পত্ৰ চাপিলেও জোৰাৰ নোআৰে।^১ বাতি পুআ চই সাত বজাত অনেক মানুহ জুমে জুমে সেই জঙ্ক থকা ঘৰলৈ জাই, আৰু প্ৰতি জনে নিব পা-ৰে মানে সেই সম্বাদ পত্ৰবোৰ লৈ, চাৰিও ফালে গৈ, “মই ন বাত্ৰা আনিচোঁ,” ইয়াকে বিন্দিয়াই কৈ নেচে, তাতে সিহঁতৰ জিবিকা হই। সেই কৰমৰ নকচা ইয়াতে দিয়া

বিধোআনা নামেৰে এবিধ অসভ্য
লোকে প্ৰথমে পুথি পাই
আনন্দ কৰাৰ কথা।

Joy of the Bichuanas on First Learning to Read.

আফ্ৰিকা দেশত বেলেগ বেলেগ বহু জাতি লোক থাকে, কিন্তু সেই দেশৰ মাজত নৈ, সৰোবৰ, আৰু আলি বাট নাই কিয়ত, তাৰ লোকবিলাকৰ কথা বাত্ৰা এতিয়ালৈকে কেৱল অলপমানহে জনা হৈছে। অলপ বছৰৰ পৰা কোনো কোনো জাতিক আৰু মিল্যনেবি-বিলাকে সিহঁতৰ হিত চিন্তি বহু সুম কৰি, আৰু অনেক সঙ্কটৰ মাজত থাকি, সেই এন্ধাৰৰ দেশত ফুৰিছে, আৰু নিবাসো কৰিছে। বিধো-আনা নামেৰে অগিয়ানি, নিৰ্দয়া, আৰু অসভ্য এনে এবিধ মানুহ আফ্ৰিকা দেশৰ দখিন ভাগত থাকে। জীজুত পাদুৰি মফাত চাহাবে কৈ-চে, বোলে, ভেতিয়া প্ৰথমে সিহঁতক পোআ গৈছিল, ভেতিয়ালৈকে সিহঁতে পুথি দেখা নাই, আৰু লিখা পৰ্হা বিদ্যাৰ কথা সুনাত নাই; আৰু সাত্ৰ পুথিৰ বেৱহাৰ কৰা দেখা পাই বৰ আচৰিত গিয়ান কৰিছিল। দেশৰ মাজ ভাগৰ পৰা এজন মানুহ এখন সৰু গাঁৱলৈ আহি, হাতত পুথি থকা ইকুলত সিকোআ এনে ডেকা মানুহ কেতবোৰ লগ পালে, আৰু সি পুথি-বোৰ দেখি, সিহঁতে পৰ্হা সুনী, বিচুৰ্তি হৈ থিয় হৈ বৈ থাকি মনতে গুনিলে, সিহঁতে বা কি

কৰি আছে? আৰু কিহঁত নো ইমানকৈ একে ঠাৰে চাইচে, এনেকৈ সুধি, পাচে, পুথিবোৰ আ-পুনি চুই চাই একো বুজ নে পাই কলে, বোলে, এনে বস্তুত কথা কৈ কৈ থকাত উইতক মুখ জেন জানিচোঁ। তাতে পৰ্হাবিলাকে উত্তৰ দি কলে, বোলে, আমি পুথিত কথা কোআ নাই, কিন্তু পুথিয়েহে আমাত কথা কৈচে।

সেই মানুহে আন এখান গাঁৱলৈ গৈ, কো-লাত সৰু লৰা লৈ থকা দুজনি ভিৰোতাই লুকে লিখা সুড বাত্ৰা পৰ্হি থকা দেখিলে। আৰু সিহঁততো সুধিলে, বোলে, তইতে লুটিয়াই লুটিয়াই চাই থকাটো কি? এই নতুন কথা জি দেখিচোঁ ই নো কি? এইটো কিবা আহাৰ নে? সিহঁতে কলে ন হই, এয়ে ইন্দ্ৰৰ কথা। সি আৰুও সুধিলে, তেন্তে এইটো কথা কই নে? সিহঁতে কলে হই, মনতে কথা কই। ভেতিয়া মানুহটো মূৰ জোকাৰি জোকাৰি এজন বজাৰ ঘৰলৈ গৈ, ডেঁওৰ আগত এই সকলো নতুন কথা জনালে। কিন্তু দেখা, তাতে বজা-ৰো লৰাবিলাকে হাতত পুথি লৈ থকা দেখি-লে! ভেতিয়া সি বজাৰ আগত নিবেদন দৰি কলে, হে পিতৃ, অনুগ্ৰহ কৰি মোৰ মনৰ চিন্তা গুচুআ; মোৰ চকু মুকলি কৰা, কিয়-নো মই দেখি বুজিব নোআবোঁ। তোমাৰ পুজাবিলাকৰ ওপৰত কি নো ঘটিল? সিহঁতে মাতিব নোঅৰা বস্তু চাই, তাৰে সৈতে কথা হই।

এই কথা সুনী বজাই উত্তৰ দি কলে, বো-লে, আই, এই জি দেখি আচৰিত মানিচা, তাক মই তোমাক বুজাই দিওঁ। আমাক সিকাৰলৈ জিবোৰ পুথি, আমাৰ সিধ্যকবিলা-কে আনিলে, সেয়ে এই। মানুহটো সুধিলে, বোলে, পুথিবোৰ সিধ্যকবিলাকে কৰা নে? বজাই বুলিলে ন হই, প্ৰথমে আমি এনে-কৈ ভাবিছিলোঁ, কিন্তু পাচে এই পুথিবোৰ জে ইন্দ্ৰৰে দিয়া এনে তাৰ প্ৰমাণ পালোঁ। মা-নুহটো আৰুও সুধিলে, বোলে, তাৰ কি প্ৰমাণ পালা? ভেতিয়া বজাই উত্তৰ দি কলে, সেই পুথিবোৰে বেগতে মানুহবিলাকক ওলোটাই

পালটাই, নতুন ভাল মানুহ কৰে । মোৰ
পুজাবিলাকক বৰ বেলেগ কৰিলে । এই পুথি-
বোৰত এনে সক্তি দেখা পাই, তাক ইহঁৰে
দিয়া পুথি বুলি প্ৰমান পালোঁ । সেই মা-
নুহটে আচৰিত মানি আকও সুধিলে, বোলে,
সিহঁতে পুথিবোৰ খাই নে? বজাই কলে,
মুখেৰে নে খাই, কিন্তু মনত হলে খাই ।
তাতে মানুহটে বুলিলে, নো খোআ নো বো-
আ বাহিৰত থকা বস্তুত কেনেকৈ এনে সক্তি
থাকিব পাৰে?

হে পৰ্হা সকল, ভোমোলাকেও বিনেচনা
কৰি চোআ । এনে অসভ্য অনেক লোকৰ
মাজত ধৰম সাত্ৰ চলিছে, আৰু জতে জতে
অৰুপটেৰে তাক গ্ৰহন কৰা হৈছে, ততে ততে
মানুহবিলাকক ভুলি, বৰ বেলেগ কৰিছে ।
লক্ষ্য দিগৰ নিবাসি সকল আগৈয়ে নিৰ্দিয়া
স্বভাৱেৰে প্ৰাই বাখ্যাসৰ নিচিনা আছিল,
এতিয়া সেই পুথি সাত্ৰ পাই, অগিয়ানৰ দ গ-
তৰ পৰা ভোলা হৈ, বিদ্যামন্ত আৰু ধৰ্মমন্ত
লোক হবলৈ ধৰিছে । প্ৰাই সকলো দেশত
ধৰম সাত্ৰৰ এনে সক্তি পোআ জাই । জি
সাত্ৰই কুমন গুচাই ধৰমলৈ টনাই, আৰু জি
ধৰমে বেয়া মানুহকো ভাল কৰাই, সেই
সাত্ৰ, আৰু সেই ধৰমো নিচয়ে ইহঁৰে দিয়া
সাত্ৰ আৰু ধৰম হই; তাকে সেই বিখোআ-
নাৰ বজাই দেখি বিদ্বান কৰিলে ।

সেই বিখোআনা লোক বহু কাল এত্ৰাৰত
বহি, পাচে আপোন আপোন ভাসাবে পুথি
পাই পৰম উপকাৰ হেন মানি, আনন্দ মনে-
ৰে সৰু বৰ প্ৰাই সকলোএ সিকিবলৈ ধৰিলে ।
ইহঁৰৰ সাত্ৰ পুথি খুজিবলৈ ৫০ বা ৬০ ক্ৰোচ
দুইৰৰ পৰাও গোটেই পৰিয়ালে সৈতে কে-
তিয়াবা আহে; আৰু তাক পালে, আনন্দে-
ৰে ক্ৰন্দন কৰি কৰি, সেই পুথি চকুৰ লো-
এৰেই তিয়াই ।

প্ৰভু যিচুএ জগন্তত থাকোঁতে লোকবিলাকত
কৈছিল, ভোমোলাকে ধৰম সাত্ৰৰ কৰা বিচা-
ৰা; কিয়নো সেই কথাৰেই অনন্ত আয়ুস
পাৰা ।

অচম দেশৰ লোক সকলৰ প্ৰতি নিবেদন পত্ৰ ।

Letter from an Assamese in Calcutta to his Countrymen

প্ৰিয় বন্ধু সকল,

সম্প্ৰতি আমাৰ দেশৰ লোক সকলে বিদ্যাক
জেনে অনাদৰ কৰে, ইয়াক দেখি ভবিষ্যত
কালত তেঁওবিলাকৰ জি হব, তাক চিন্তিব লা-
গিলে সৰিলো কম্পন হই । আমাৰ মহা
উপকাৰি ইংৰাজি দেশাধিকাৰ সকলে চায়ে
চায়ে পৰ্হা সালি পাতিলেও, তালৈ অতি ভা-
কৰ লোকেহে আপোনাৰ লৰা চোআলিক
পঠিয়াই । জি কোছোএ লৰাক পঠিবলৈ দিএ,
সিও আখৰ তিনি সুন্দৰকৈ লিখিব পৰা হলেই
মাক বাপেকৰ সলনি খন আৰ্জিবলৈ উপদেশ
পাই, সুদিক্ৰিমই বিদ্যাৰ পৰ্ণতত অলপ উঠিএই
আকও নামি আহে । লৰা চোআলি দুইকো
সমানে বিদ্যা সিকোআ, আৰু প্ৰতিপালন কৰা,
বাপেক মাকৰ পুধান কৰম; কিন্তু জি দেশত
কেৱল লৰাকেই সম্পূৰ্ণ ৰূপে বিদ্যা সিকিবলৈ
নি দিএ, সেই দেশত জে চোআলিবোৰে বিদ্যা
সিকি সৰু কালত মাক বাপেকক আৰু গাভৰু
হলে আপোনাৰ স্বামিএ সৈতে সদাই সজ
কথাৰ আলোচনা কৰিব, আৰু সন্তান সন্ততি
হলেও সিহঁতক সিকাৰ বুজাব এনে সন্তাবেই
নাই । লৰা কি চোআলি দুয়োৰো বিদ্যা সি
কা উচিত, আৰু সাত্ৰতো ইয়াৰ বিধান আছে ।
কিন্তু ভাৰত বসৰ লোক সকলে এটা মিচা
কুজসৰ পৰা চোআলিবিলাকক পঠিবলৈ নি
দিএ । তথাপি এতিয়া সেই কুজস হোআৰ
অনৰ্থক ভাবনা জত জত গুচিছে, সেই সেই
চাইৰ লৰা চোআলি দুয়ো সমানে বিদ্যা
সিকিছে । এতেকে আমিও ভাবসা কৰোঁ, আ-
মাৰ দেশৰ পৰাও জেন সেই কুসংস্কাৰ দূৰ
কৰি সকলোএ বিদ্যা সিকিবলৈ জতন কৰে ।

আমাৰ এই দেশত ইংৰাজি সকলে জি-
বোৰ পৰ্হা সালি পাতিছে, তাত আমাৰ দে-
সত লৰাই পঠিব লগিৰা ভাল পুথি অতি
তাকৰ দেখি, বহুালি ভাসাব পুথি পঠিবলৈ
দিছে । বহুাল দেশতো আগৈয়ে ভাল পুথি

ন থকাও, ঠায়ে ঠায়ে ইংৰাজি পৰ্হা সানি পাতি ইংৰাজি ভাষা নিকাচিল, কিন্তু এতিয়া বজালি লোক সকলে আপোনাৰ দেসৰ উপকাৰলৈ নানা ভাষা পৰ্হি, নানা বিধ পুথি ৰচি, বজালি ভাষাক সুঅনি কৰিবলৈ পৰম জতন কৰাত ক্ৰমে ক্ৰমে নভাতা বাৰ্হিব লাগিচে। এতেকে হে আমাৰ দেসৰ লোক সকল, উঠা; লৰা চোআলিক বিদ্যা নিকোআ হৈ, জেনেকৈ নিহঁতে ইহকালত পৰকালত সুখে থাকিব, এনে জতন কৰা; আৰু দেসৰ জেনেকৈ উপকাৰ হব, দেসৰ ভাষা জেনেকৈ ব্ৰিধি হৈ আটাইৰে আদৰনয় হব, তালৈ জতন কৰা। আমাৰ দেসত জেনে কোনোএ কোনোএ বজালি বিদ্যাক আদৰ কৰে, বজালি লোকেও আগেয়ে ইংৰাজিক বিসেস আদৰ কৰিছিল; কিন্তু এতিয়া বজালি লোক সকলৰ জতনত সেই ভাষা ভাল হোআত আটোয়ে সুখা কৰিব ধৰিচে। জদি কোআ, আমাৰ দেসত ভাল পুথি নাই, তেন্তে কঁও সুন্য, সৰহ পৰ্হিলে সুনিলে আপুনি তাৰ মূল কাৰন জানিব পাৰিবা। ভাৰত বৰ্ষ আদি দেসত জিমান ভাষা আছে, সকলোৰে মূল সংস্কৃত; এতেকে তাৰ কথা আমাৰ ভাষাত দি পুথি ৰচনা কৰা বৰ নিন্দনয় ন হৈ, কিন্তু একো ন থকাহে বৰ নিন্দনয়।

হে আমাৰ দেসি প্ৰিয় লোক সকল, পৰ্হি সুনি দেসৰ উপকাৰ হবৰ নিমিত্তে সংস্কৃত বিদ্যাক লাখুটি লৈ পুথি ৰচিবলৈ ধৰা, আৰু ই জনে নি জনক সহাই দিয়া, আৰু দেসৰ ভাষা ব্ৰিধি কৰিবলৈ জতন কৰা। জেনেকৈ আমাৰ ঘৰত কটিয়া নে থাকিলে, অন্যৰ পৰা কিনি বা ধাবলৈ আনি খেতি কৰা জাই; জেনেকৈ সৰহ গচ গচনি, কুল, লতা থকা ঠাইৰ পৰা গচ আনি আমি মনোনিভকৈ ফুল বাৰি পাঁতো; জেনেকৈ নৈৰ পৰা পানি আনি পুখুৰি ভৰোআ জাই, সেই দৰে ইংৰাজি, সংস্কৃত আদি ভাল ভাল ভাষা পৰ্হি, তাৰ ভাল ভাল কথা দি, অচমিয়া ভাষা ব্ৰিধি কৰিবলৈ জতন কৰা। আমাৰ দেসৰ কোনো এজন লোকে দেসৰ অবিদ্যা দেখিব নোআৰি, “অসমিয়া

লৰাৰ মিত্ৰ,” এনে নামেৰে দুই এক পুথি ৰচি ভাল ভাল পুথি ৰচিবলৈ প্ৰতিশ্ৰুতি কৰিছিল; কিন্তু তেঁওক কোনেও উচাহ নি দিয়াৰ হেতুকে এতিয়া তেঁও পুথি ৰচিবলৈ এৰিচে। সেই পুথিৰ দৰে আমাৰ দেসত অন্য ভাল পুথি নাই; আৰু তাৰ সোআদ জি এবেলি আগৰ পৰা গুৰিলৈকে মন দি পৰ্হিচে, সিএহে বুজিব পাৰিচে; অন্য কেনেকৈ বুজিব? জি ইংৰাজি ভাষা এতিয়া সকলো ভাষাতকৈ প্ৰধান হৈচে, অনেক বিধ গিয়ান বৰ্হাৰ পৰা পুথি আছে, সিও আগেয়ে অনাদৰনয় আছিল; কিন্তু দেসৰ লোক সকলৰ মনত সি এতিয়া এক প্ৰধান ভাষা হৈচে। হে অচমিয়া লোক সকল, মই জি সকল কথা লিখিলোঁ, ইয়াক গুনি চাই, জেনেকৈ দেসৰ উপকাৰ হব, আৰু বিদ্যাও আদৰনয় হব, এনে জতন কৰা। ইতি।

কলিকতা, ২১ মাৰ্চ, মন ১৮৫৩।

কলিকতা নগৰত থকা ভেমোলাকৰ বন্ধু এজন অচমিয়া লোক।

To the Readers of the Orunudol.

জি জি লোকে আমাৰ অকনোদই সম্বাদ পত্ৰৰ ভিতৰত কোনো কথা চাপিবলৈ পঠাব খোজে, সিবিলাকক এই নিবেদন কৰোঁ; কলিকতাৰ পৰা জি জনে আমালৈ পত্ৰ লিখি পঠাইচে, ওপৰত চপা সেই পত্ৰৰ দৰে সুখ আৰু উত্তম কথা লিখিব; তেহে পৰ্হা লোকৰ মনত মধু ৰূপ স্বাদ লাগি, মনক জিষ্টি কৰিব পাৰে। উত্তম কথাৰে নি লিখিলে, তাৰ অসুখ গুচাওতেই আমাৰ প্ৰায়ে কাল জাই। আৰু জিহতে লিখাকবিলাকে আপোন দেসৰ মানুহৰ উপকাৰ কৰিব পাৰে, এনে উত্তম কথা লিখি, ডাকৰ মাচুল দি পঠালে, অকনোদইত চপা হব। “অসমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ,” এনে নামেৰে পুথি ৰচনা কৰা ক্ৰীজুত আনন্দিবাম ফুৰুনে আৰু পুথি ৰচনা কৰিবলৈ এৰা কথা সুনাত, আমি অসন্তোষ পাইচোঁ; কিন্তু তেঁৱে আৰু অচম দেসৰ আন আন গিয়ানি লোকেও জেন একে চিন্তে দেসৰ উপকাৰ কৰিবলৈ উদ্যোগি হব, ইয়াকে আমি নিবেদন কৰিচোঁ।

য়োচেৰ মিচৰ দেশৰ অধিকাৰ হোআ।

Lesson XVI—Joseph the Lord of Egypt.

স্মেৰ প্ৰিয় লৰাবিলাক, যোচেৰ কেনে ৰূপে এজন মহা বজাৰ দৰে হ'ল, ইয়াক ভোমোলাকে সুনিলা। বজাই সপোন দেখাৰ পাচে সেই কেই বছৰত ভালেমান সহ বাৰ্হি অভ্য-
নদি হ'ল, কিন্তু তাৰ পাচে প্ৰাই একো সহ ন হ'ল। মানুহবিলাকে দুখ পাই কাৰো বজাৰ আগত আহি কলে, আমাৰ একো খাবলৈ নাই, আমি এতিয়া ভোকেতে মৰিম। তেতিয়া কা-
বোএ কলে, যোচেৰৰ ভলৈ গৈ খোজা; তেঁও-
হে ভোমোলাকক উপকাৰ কৰিব পাৰিব। তাতে মানুহবিলাকে গৈ, যোচেৰক খোজাত, তেঁও সহৰ গুটিৰে পূৰ হোআ ডহলবিলাক
মেলি, মানুহবিলাকত বেচিবলৈ ধৰিলে। সি-
বিলাকে ধন আৰু জোলাস্কা লৈ আহে, পাচে যোচেৰে সেই ধন লৈ সিবিলাকৰ জোলাস্কা
ভৰাই পঠাই দিএ। অনেক অনেক মানুহ
সহ কিনিবলৈ আহিছিল। কোনো কোনো
বহু দুবৈৰ পৰাও আহে; তথাপি যোচেৰে
সিবিলাক আটাইকে দিব পাৰিছিল।

জিবিলাক মানুহ আহিছিল, সিবিলাকৰ মা-
জত বহু দুবৈৰ পৰা অহা দহ জন মানুহ
আছিল। সিবিলাক প্ৰত্যেক জনৰে এটা
এটা গাধ, আৰু তাৰ ওপৰতে জোলাস্কা,
আৰু হাতত ৰূপ আনিছিল। এই দহ জন
কোন ভোমোলাকে কি বুলি ভাবিচা? সিবি-
লাক যোচেৰৰ ভায়েক। যোচেৰ সিবিলাকক
একুৰি বছৰলৈকে বে দেখি থকাতো, তেওঁ দে-
খিলেই চিনি পালে। সেই নিদৰ্শনু ভায়েক-
বিলাকেই তেঁওক একুৰি ৰূপলৈ বেচিছিল।
ইয়াকে জানি তেঁওৰ ইচা হোআ হলে সিবি-
লাকক সান্ত্বি বা বন্দিহঁতকেই আগ্যা দি ৰখ
কৰাৰ পাৰিলেহেঁতেন। যোচেৰে তেঁওৰ
ভায়েকবিলাকক দৰা কৰিব বুলি ভাবিচা নে?
ভোমোলাকে থকা হলে সিবিলাকক সান্ত্বি দিলা-
হেঁতেন নে? তেঁও সিবিলাকলৈ কেবে ৰূপ আ-
চৰন কৰিব ভাক ভোমোলাকে এতিয়া চাৰা।

ভায়েকবিলাকে যোচেৰ এজন মহা অধি-

কাৰ বুলি ভাবিছিল, আৰু সিবিলাকে তেঁওক
আগৈএ দেখাৰ একো ভাবনা নাইকিছিল, কা-
ৰন তেঁও সুন্দৰ মিহি কাপৰ পিন্ধিছিল, আৰু
ভাৰো হ'লহি, আৰু তেঁওক বজাই দিয়া
আন নামেই হৈছিল।

এই হেতুকে ভায়েকবিলাকে তেঁওক দেখি-
লতেই মাটিত পৰি প্ৰনাম কৰিলে। তেতিয়াই
যোচেৰে তেঁওৰ সপোন দেখাৰ কথা মনত
পৰি, জানিলে যে ইয়াকেই তাক সত্য কৰালে।
যোচেৰে তেঁওৰ ভায়েকবিলাকক খেমা কৰি-
বলৈ জুগুত হৈ আছিল; কিন্তু প্ৰথমে সি-
বিলাকৰ অপৰাধৰ নিমিত্তে অসন্তোষ পাইচে
বে নাই গোআ, আৰু সিবিলাকৰ পিতৃকে,
সহ ভায়েক বেনিয়ামিনকে প্ৰেম কৰিচে বে
নাই কৰা, ইয়াকে তেঁও চাব খুজিছিল।
তেঁও কোন, ইয়াক যোচেৰে সিবিলাকত কোআ
নাই, আৰু তেঁও সিবিলাকক নিদৰ্শনু ভাও
দেখাই, টান কথা কৈ বুলিলে, ভইত কৰ পৰা
আহিচ?

সিবিলাকে কলে, আমি কিনিবৰ পৰা সহ
কিনিবৰ নিমিত্তে আহিচো। কিন্তু যোচেৰে
কলে, ভইতে সঁচা কথা কৈচ বুলি মই পতিয়াব
নোআবোঁ। তইতে এই দেশ চাবলৈ আহিচ-
ইক; আৰু কোনো বজাক চিপাহিএ লৈচে
আনি বন কৰিবলৈ মন কৰিচ; সেই কাৰনে
এই দেশ চাবলৈ আহিচ।

সিবিলাকে কলে, স্বৰূপেই সেইটো ন হ'ই,
আমি দহ জন দুখিয়া ভাই ককাই ইও,
আৰু আমি লহ কিনিবৰ নিমিত্তেহে আহিচোঁ।

কিন্তু যোচেৰে কলে, তইতে জি কৈচ ভাক
মই পতিয়াব নোআবোঁ। তেতিয়া যোচেৰ
ভায়েকহঁতে উত্তৰ দি বুলিলে, আমি আটাইটি
ভাই ককাই, আৰু আগৈএ আমি বাবে জন
আছিলোঁ, কিন্তু তাৰে এটা মৰিল, আৰু সৰুটি
আমাৰ বুৰা পিঞ্জিৰ লগতে আছে। সিবিলা-
কে তেঁওক বিশ্বাস কৰাবলৈহে এই কথা কৈ-
ছিল, কিন্তু তেঁও ন পতিয়ালে; অৰ্থাত তেঁও
সিবিলাকক ন পতিয়াই ভাও জেন দেখালে।

পাচে যোচেৰে কলে, মই ভোমোলাকক সহ

ভায়াৰ দেখিব লাগে। মই ভোমোলাকৰ এজনক তাক আনিবলৈ পঠাও, আৰু সি তাক নানে মানলৈকে, মই ভোমোলাকক বন্দী কৰি ৰাখিম।

তেতিয়া ভায়েকবিলাকে এই কথা সুনি বৰ বিশ্বাসী মানিলে; কিয়নো সিবিলাকৰ পিতৃএ বেনিয়ামিনক কি জানি কৰ্ম্মাৰ্থ বধ কৰিবগৈ, এই ভয়ত এৰি নি দিব, ইয়াক সিবিলাকে জানিছিল। এই নিমিত্তে কোনো এজনও তাক মই আনিবগৈ বুলি মান্তি ন হ'ল।

য়োচেক সিবিলাকক তিনি দিনলৈকে বন্দী-সালত বন্দী কৰি ৰাখিলে। আৰু সিবিলাকক বন্দীক ৰাখোতে, যোচেকলৈ কৰা অধৰম কৰ্ম্ম-মৰ বিসয়ে ভাবিবলৈ সিবিলাকে সময়ে পাই-ছিলে।

জেতিয়া মানুহবোৰক বন্ধ কৰি ধোআ হই, তেতিয়া সিহঁতে ভাবিবলৈ, আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈও সময়ে পাই।

মোৰ প্ৰিয় ল'ৰা চোআলিবিলাক, ভোমোলাক জেতিয়া এক সান্ত্বিৰ দৰে বন্ধ হৈ থাকা, তেতিয়া ভোমোলাকে ভাল হবলৈ ইহঁতৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰা, মই এনে আশা কৰিছো। যোচেক সিবিলাকক কি কৰিব, ইয়াক ন জনাত ভায়েকবিলাকে বৰ বিশ্বাসী মানিলে।

পাচে যোচেক বন্দীসাললৈ আহি সিবিলাকত কলে বোলে, ইহঁতলৈ ভই কৰোঁ, এই কৰম কৰাইক, তাতে ভোমোলাকে ৰখা পাব।

জেতিয়া সিবিলাকে তেঁওক ইহঁতলৈ ভই কৰোঁ বোলা সুনিলে, তেতিয়া ভায়েকবিলাকে কেনে আনন্দ আৰু বিশ্বাসী মন আছিল, কিয়নো তাত থকা আটাই লোকে দেওপুজক হৈ মূৰ্ত্তিক সেৱা কৰে।

য়োচেক সিবিলাকত কলে, মই কেৱল ভোমোলাকৰ এজনহে ৰাখোঁ, আনবিলাকে হুহলৈ লহ লৈ জাওক; কিন্তু ভোমোলাকে উত্তৰি আহিবৰ সময়ত, লহ তাঁয়াকো লগত লৈ আহিবা; ভোমোলাকেহে যদি তাক নানা, ভেদে মই ভোমোলাকে স্বৰূপ কথা কলা

বুলি পতিয়াব নোআবোঁ; কিন্তু তাক আনি-লে মই পতিয়াম।

ভায়েকবিলাকে উত্তৰি জাবগৈ পাৰিব, তাকে সিবিলাকে ভাবি আনন্দ কৰিলে, তথাপি সিবিলাকৰ এজনক ৰখাৰ নিমিত্তে অসন্তোষ পাইছিলে। যোচেকলৈ কৰা অধৰম কৰ্ম্ম-মৰ বিসয়ে সিবিলাকৰ মনত পৰি, ইটে সিটে কোআ কুই কৰিব ধৰিলে, বোলে, আমি তালৈ জি আচৰন কৰিছিলোঁ, সেয়ে বৰ অনুচিত আছিল; কিয়নো তাক মুকলি কৰিবলৈ সি আমাক কিমান কাৰো কাৰুটি কৰিছিলে, তেও আমি তাক মুকলি ন কৰিলোঁ; সেই কাৰনে ইহঁতৰে এতিয়া আমাক সান্ত্বি দিছে।

সিবিলাকক এই কথা কোআ সুনি, যোচেকৰ গালে দি চকুৰ লো বৈ বৈ জোআত, সেই খোঁটালিৰ পৰা বাহিৰ হৈ আন ঠাইত কান্দি-লৈগৈ। সিবিলাকক অসন্তোষ মনেৰে থকা দেখি তেঁও ভাল নে পাইছিলে; কিন্তু সিবিলাকৰ বেনিয়ামিনলৈকে আৰু বাপেকলৈকে মৰম আচে নে নাই, আৰু জি জি কৰিছিলে তাৰ নিমিত্তেও মনত 'খেদ পাইচে নে নাই পোআ, ইয়াকেহে তেঁও বিচাৰি উলিয়াব ধুজিছিলে, তাক ভোমোলাকে জানা।

পাচে যোচেক আহি সিবিলাকৰ মাজৰে পৰা চিমিওন নামেৰে এজনক ধৰি, সিবিলাকে লহ ভায়েকক নানে মানলৈকে তাক বন্দীসালত ৰাখিবলৈ কলে। এই নিমিত্তে সিবিলাকে চাই থাকোঁতেই যোচেকক তাক ৰাখিলে।

আগৈয়ে সিবিলাকে জি ৰূপে যোচেকক ৰাখি লোকৰ দাস হবলৈ বেচিছিলে, সেই ৰূপে এতিয়া সিবিলাকৰো সোআৰাৰ উচিত আছিলে।

চিমিওনক বন্দীসালত অকলেই এৰা হ'ল, আৰু তেঁওৰ ভায়েকবিলাক জেতিয়া আহিব বা জেতিয়া তেঁওক বন্দীসালৰ পৰা মুকলি কৰিব, ইয়াক তেঁও নে জানিলে।

ভায়েকবিলাক হুহলৈ জোআৰ আগৈয়ে যোচেক তেঁওৰ বন্দীত কলে, বোলে, লহেৰে সি-

বিলাকৰ জোলাজা ভৰাই দিওতেই সিবিলাকৰ ধনকো ওলোটাই দিবি, আৰু বাটত খাবৰ কাৰনে কিছু সমলো দি পঠাৰি। যোচেফৰ দুখিয়া ভায়েকবিলাকে বাটত খাবৰ কাৰনে কিবা দি পঠাবলৈকো তেঁও ইচা কৰিছিলে; আৰু বান্দিয়েও যোচেফে কোআৰ দৰেই কৰিলে; কিন্তু বন্দিএ জি কৰিছিলে তাক ভায়েকবিলাকে নে জানিলে।

সিবিলাকৰ পিত্ৰি, আৰু সহ লৰা চোআলিটিহঁতে শবলৈ জি এৰি গৈছিলে, তাকে প্ৰাই দুকুআত, মিচৰৰ পৰা উলটি অহা দেখিবলৈ সিবিলাকে কেনে আনন্দ পাইছিলে!

সিবিলাক আহিলত, জি জি হৈছিলে সেই আটাইকে সিবিলাকৰ পিত্ৰিৰ আগত কলে, বোলে, জি সহ বেচে এনে এজন মহা অধিকাৰ আছে; আৰু তেঁও আমাক বৰ টেকা কথা কৈ, আমি সহ কিনিবলৈ অহা নাই বুলি কৈছিলে; কিন্তু আমি মানুহবিলাকে নৈতে বন কৰিবৰ নিমিত্তে দেশ চাবলৈহে আহিছো, তেঁও এনেকৈ আমাক চৰাজ বুলিছিলে। তেতিয়া আমি তেঁওত কলো আমি চৰিয়া ন ইও, কিন্তু আমি বাৰে ভাই ককাই আছিলো, আমাৰ মাজৰ এজন মৰিল, আৰু এজন কিনিবলৈ আমাৰ পিত্ৰিৰ লগতে আছে। কিন্তু সেই অধিকাৰে আমাক ন পতিয়ালে, আৰু আমি আমাৰ সহ ভাইক আমাৰ লগতে নিব লাগে বুলি কলে; আৰু তেঁও চিমিওনক বন্দিলালত থৈ কলে, বোলে, আমাৰ লগত আমি বেনিয়ামিনক নি নিও মানলৈকে তেঁও তাক এৰি নি দিএ।

বুৰা বাপেক যাকুবে এই সকলোকে সুনিবৰ অসন্তোষ পালে। তাৰ পাচে ভায়েকবিলাকে সহৰ জোলাজা মেলি চাই, তাৰ ওপৰতে ধন থকা দেখি বৰ বিষই মানিলে; কিন্তু সিবিলাক তাত সন্তোষ ন হ'ল; সিবিলাকে ভাবিলে যে কোনোবা এজনে নিৰ্দয়া ৰূপে সিবিলাকলৈ এনে কৰম কৰিলে; আৰু সিবিলাকে আৰুও জেতিয়া মিচৰ দেশলৈ জাই, তেতিয়া সিবিলাকে চুব কৰাৰ সলনি সান্তি

পোআ হ'ব; ইয়াকে ভাবি সিবিলাক বৰ ভয়াভূৰ হল।

সিবিলাকে এই ধন চুব কৰা নাই; কিন্তু সিবিলাকে আগৈএ এবেলি যোচেফক চুব কৰি একুৰি ৰূপলৈ বেচাৰ কাৰনে চোৰ হল, আৰু ইহুবে সিবিলাকক চোৰ বুলি জানিলে। সিবিলাক মিচৰ দেশলৈ আৰুও উভতি গৈ, মহা বজাক দেখিবলৈ অধিক ভয় কৰিছিলে; তেঁও সিবিলাকৰ ডালৈ জাবলৈ বৰ প্ৰয়োজন আছিল, কাৰন সিবিলাকে অলপমান সহ মাখন আনিছিলে, আৰু নাটেও; এই হেতুকে আৰু সহৰ প্ৰয়োজন অছিলে; আৰু সিবিলাক মিচৰ দেশলৈ ন গলেও, দুখিয়া চিমিওন বন্দিলালতে পৰি থাকিব।

সিবিলাকে এতিয়া যাকুবক কি বুধি দি বেনিয়ামিনক নিব পাৰিব? কিয়নো যাকুবে বোলে, মই তোমোলাকত বিশ্বাস কৰিব নো-আৰোঁ, কি জানি তালৈকো কোনো আপদ ঘটিব। তোমোলাকে যোচেফ আৰু চিমিওনক লৈ গলা আৰু সিহঁত নাই; এতিয়া মই যদি তোমোলাকৰ লগত তাকো পঠাও, তেন্তে তোমোলাকে তাক মোলৈ কেতিয়াও ওভো-তাই মানিব। তালৈহে যদি কিবা আপদ ঘটে, তেন্তে তোমোলাকে মোৰ এই পকা চুলিবোৰ লোকতে পৰলোকলৈ পঠাব। যাকুবে তেঁওক ইমান অধিক প্ৰেম কৰিছিলে, যে সিবিলাকেহে যদি তেঁওক কিবা কৰে, তেন্তে তেঁওৰ মন দুখেৰে পুৰ হ'ব।

এই নিমিত্তে বেনিয়ামিন ন হলে ভায়েকবিলাকে মিচৰ দেশলৈ জোআ অনৰ্থক, ইয়াকে জানি সিবিলাক কিনিবলৈ থাকিব লগিয়া হল। সিবিলাক এতিয়া কেনে দুৰ্ঘটনাৰ মাজত পৰিছে! সিবিলাকৰ অধৰমৰ কাৰনে ইহুবে সান্তি দিছে।

আৰিকাৰি চৰাইৰ বিৱৰণ ।

The Curl crested Arreara.

দক্ষিণ আমেৰিকা দেশৰ আমাজন নৈৰ পাৰৰ বন্য স্থানস্থিত আৰিকাৰি নামেৰে অভি চিকন এবিধ চৰাই থাকে। এই আৰিকাৰি চৰাইৰ চোটি দেখিবলৈ অতি সুন্দৰ; দুই দাঁতিএ কাচি দৰিয়াৰ নিচিনা; চোটেৰ ওপৰ ফাল অলপ হালধিয়া বৰন; তাৰ দুই দাঁতিএ ফলা নিল বৰনৰ আঁক দুটা দেখা জহি। নাকটো এটা বগা আঁকে মেৰাই আছে; আৰু চোটেৰ তল ফালৰ আগ ভোখৰ অলপ হালধিয়া; ই ভোখৰ বগা বৰন।

চৌটিৰ গুৰিতে সগম বৰনৰ চিক মিকাই থকা এটা আঁকে মেৰাই আছে। মুৰটো অলপ কোঁচ খাই থাকে; কোনো বস্ত্ৰৰ সাজি দিয়া পাখিৰ নিচিনা মুৰত সৰু সৰু পাখিবিলাকেৰে ভূষিত, তাৰ বৰন অতি সুন্দৰ, নিৰ্মল, তিব-বিবাই থকা কলা। মুৰৰ পাচ ডোখৰ, আৰু ফান্দৰ গুৰি ডোখৰ বজা ঘোৰ বৰন। বুকু ডোখৰ হালধিয়া তাৰ ওপৰে দি ঠায়ে ঠায়ে অৰ্ধ চন্দ্ৰৰ নিচিনা বজা বৰনিয়া আঁকবোৰ দেখা জাই।

পিঠি, ফান্দ, আৰু বুকু ফাল কল পতিয়া বৰন। ডেউকা দুটাৰ মেঘৰ নিচিনা বৰন, চোঙ্গৰ বৰন সিহৰ নিচিনা।

এই মনোহৰ সুন্দৰ চৰাইৰ গাটো, চৌটিৰে পৰা ফান্দৰ আগলৈকে মুঠে এহাত দিম্বল; তাৰ মাজতে ফান্দ তাৰ ৯। আঙ্গুল, চৌটি ৫। আঙ্গুল, ডিঙিৰে পৰা গাটো ৯। আঙ্গুল, আৰু ইহতে জাক পাতি পাতি থাকেও ফুৰেও।

দুখিয়া লোকক দায়া কৰা।

Duty and Reward of Kindness to the Poor.

ক্লোৰেঞ্চ নগৰত ইতালি দেশত কুলিন বহু-হত জনমা ফ্ৰাঞ্চিচ ফেচকোবল নামে মুদৈ এটা আছিল। তেঁওৰ অনেক বিসই থকাত তেঁও দুখিয়াক সদাই দান দিএ, আৰু তেঁও সেই দান কৰা অপ্ৰকাশ হবলৈ অনেক চেষ্টা কৰিলে, তথাপি নোআবিলে; কোনো এদিনত বিদেশি এজন আহি তেঁওত উপকাৰ খুজিলে। তাতে ফেচকোবলে তাৰ ফটা কাপৰ দেখি মৰম লাগি সুধিলে; তুমি কোন, আৰু কোন দেশত থাকা? তাতে সেই বিদেশি জনে উত্তৰ কৰিলে, মহাচই ইংলণ্ডত থাকোঁ; মোৰ নাম তামচ ক্ৰমুএল; মই এজন নোম কটিয়াৰ জোঁআয়েক; মই প্ৰতি পালন হবৰ নিমিত্তে ক্ৰাফ্ৰ দেশৰ চিপাহিবিলাকৰ লগত আহিলোঁ; সিহঁতে গেভিলিএন নামে এঠাইত বন কৰি হাবিলত, মই সেই ঠাইতে দাসৰো দাস হৈ টুপি সজিয়া হলোঁ। ফেচকোবলে ইংলণ্ডৰ মানুহক বৰ মৰম কৰা হেতুকে, ভালৈ মৰম

লাগি উত্তম কাপৰ পিন্ধাই, জিমান দিন থাকে সিমান দিন আপোনাৰ ঘৰত ৰাখি, পাচে ক্ৰমুএলে জাবলৈ তেঁওক সুধিলে। তাতে ফেচকোবলে তেঁওক এটা ঘোঁৰাত ভুলি, হাতত ১৬ টা সোনৰ মোহৰ দি বিদাই দিলে। ক্ৰমুএলে অতি সন্তোষ হৈ ইংলণ্ড দেশলৈ গল, আৰু সেই ঠাই পালত কাৰ্দ্ভিনেল্ উল্টি নামেৰে এজন প্ৰধান অধিকাৰৰ লগত কাম পালে। পাচে সেই অধিকাৰ মৰিলত, তেঁও অষ্টম হেনৰি বজাৰ এনেহে প্ৰিয় পাত্ৰ হল, জে তেঁও তাক এটা প্ৰধান নাম আৰু কাম দিলে।

ক্ৰমুএলে এই ৰূপে অতি বৰ পদ পাই সেনত ইংলণ্ডৰ প্ৰধান বিচাৰ কৰ্ত্তা হল। ক্ৰমুএলে বেগাই সুখ পালে; কিন্তু ফেচকোবলৰ আপোনাৰ বিসই গুচিলত সেনত অতি দৰিদ্ৰ হৈ গল। তেঁও ক্ৰমুএলক উপকাৰ কৰা কথাত মন ন কৰি, তেঁওৰ জি ১৫০০ সোনৰ মোহৰ ধাৰে কেতবিলাক ইংলণ্ডৰ মুদৈএ নিচে, তাকেহে পাবৰ নিমিত্তে লণ্ডন নগৰলৈ গল। পাচে তেঁও সেই ঠাই পাই ধৰুআক বিচাৰি ফুৰোঁতে, সুভাগ্য ক্ৰমে মহা মহিম ক্ৰমুএলক দেখা পালে। তেঁও সেই ঠাইৰ ৰাজ ঘৰলৈ গৈছিলে আৰু সেই আগৰ উপকাৰক জানি চেলাম কৰি অতিসই আনন্দ পাই সুধিলে, তুমি ক্ৰাফ্ৰিচ ফেচকোবল নামেৰে ক্লোৰেঞ্চ নগৰৰ এজন হোআ নে? ফেচকোবলে উত্তৰ কৰিলে তোমাৰ সৈয়ক সেই মানুহ ইও। কিন্তু ক্ৰমুএলে কলে, তুমি মোৰ সৈয়ক নো হোআ, মোৰ উত্তম বন্ধু আৰু উপকাৰি। এতিয়া মোৰ অনেক কাম হোআৰ কাৰনে, সৰহ বেলি তোমাৰ লগত কথা হব নো-আবোঁ; তুমি অৱলো আজি মোৰ ঘৰত ভোজন কৰিবলৈ জাৰা; এতিয়া তোমাক বিদাই দি জাও। ফেচকোবলে অতি আচৰিত মানি, কেতখনি বেলিলৈ ভাবিব ধৰিলে; এই জে তুমি মানুহে মোক সৈ কাৰ্ছিলে, আৰু মৰম ৰূপেৰে গ্ৰহন কৰিলে, এও নো কোন? সেনতে তেঁও সুখৰি মনতে ভাবিলে, ক্লোৰেঞ্চ নগৰত মই

জাৰ উপকাৰ কৰিছিলো, এওঁ অৱশ্যে সেই ক্ৰমুএল। পাচে তেঁও বৰকৈ আনন্দ পাই তেঁওক মতাৰ সময়ত তেঁওৰ ঘৰলৈ গল।

অলপ পাচে ক্ৰমুএলে, আহি গাঁৱৰ পৰা নামিলে। এই তেঁওৰ সেই আগৰ উপকাৰিক চেষ্টা দিলে আৰু তাৰ হাতত খৰি লওঁ হাই আনন্দমিত্ৰ কলে, মই এই মানুহক দেখি বৰ আনন্দ পাইছোঁ, ইয়াতে তুমি আচৰিত মানিচা নে? পাচে তেঁও আপোনাৰ সকলো বিনাই জনাই, কেচকোবলে ভোজন কৰিবলৈ লৈ গৈ, আপুনি জি ঠাইত বহে তাৰ ওচৰতে তেঁওক বহুজালে। পাচে ভোজন কৰি এটাই সকলো গলত, তেঁও কেচকোবলত সুখিলে, তুমি কি কাৰনে ইংলণ্ডলৈ আহিলা? কেচকোবলে আপোনাৰ সকলো কথা তেঁওক জনালত, ক্ৰমুএলে তাক কলে, মই তোমাৰ দুখৰ কথা সুনি বৰ অনন্তোশ পাইছোঁ; মোৰ এক সত্য বন্ধুৰ নিচিনাকৈ তোমাৰ দুখৰ প্ৰতিকাৰ কৰিম, আৰু তোমাৰ কথাত মন দিম। আৰু দান দিয়াৰ আগেয়ে, নিয়াই কৰম কৰা মানুহৰ উচিত; মই তোমাৰ ধাৰ আগেয়ে সোজা উচিত আছিল। ইয়াকে কৈ হাতত খৰি এটা সৰু খোঁটালিলৈ লৈ গৈ, এটা টকাৰ পেৰা মেলি, কেতবিলক সোনৰ মোহৰ বাহিৰ কৰি তেঁওক দি কলে, হে মোৰ বন্ধু, তুমি জি টকা কোৱেৰে নগৰত ধাৰে দিছিলি, আৰু জি দহ মোহৰ মোৰ কাপৰৰ নিমিত্তে দিছিলি, আৰু দহ সোনৰ মোহৰ ঘোঁৰা লবৰ কাৰনে দিছিলি, সেয়ে এই, সোজা; আৰু তুমি যদি সেই সকলো মোহৰেৰে বেপাৰ কৰা হলে, কোনো কিমান লাভ পালাহেঁভেন; এই কাৰনে বিনাই কৰোঁ, এই এই চাৰি স চাৰি স মোহৰ থকা চাইটো মোনা সোজা, আৰু আপোনাৰ উপকাৰি বন্ধুৰ দান জানি ভোগ কৰা। কেচকোবলে এইবোৰ দান লবলৈ ইচা নাছিল, কিন্তু বহু বিনাই কৰাত তাক ললে।

পাচে ক্ৰমুএলে কেচকোবলৰ ধৰ্ম্মজাৰিলাকক নম্ৰ হিচাৰ লৈ, আপোনাৰ এক টেকে-

লাক মাতি কলে, ধৰ্ম্মজাৰিলাকক বিচাৰ কৰি পোন্ধৰ দিনৰ মাজত ধাৰ সুজিবলৈ কৰি; যদি নো সোজে, তেন্তে সান্ত্বি পাৰ। সেই টেকেলাই উত্তম ৰূপে আপোনাৰ কাম নিধি কৰি সকলো ধাৰ অতি অলপ দিনৰ মাজতে সুজা হল। কেচকোবলে জিমান দিন ইংলণ্ডত আছিল, সিমান দিন সেই ক্ৰমুএলৰ ঘৰতে আছিল। তেঁওক ইংলণ্ডত থাকিবলৈ ক্ৰমুএলে বিনাই কৰিলে, আৰু ৩০ হেজাৰ সোনৰ মোহৰ সেই ঠাইত বেপাৰ কৰিবলৈ দিব খুজিছিলে; কিন্তু তেঁও ক্লোৰেঞ্চ নগৰলৈ উভতি জাবলৈ ইচা কৰিলে, আৰু ক্ৰমুএলৰ পৰা বহু দান পাই আপোন দে-সলৈ গল।

এই সকলো কথাৰ পৰা কঁও সূৰা; দুখিয়া-বিলাকক দায়া কৰা সকলোৰে উচিত; বিলেন-কৈ জিবিলাক খ্ৰিষ্টিয়ান দুখিয়া হই, মিৰিলাকক দায়া কৰা, খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকৰ উচিত। ধনিবিলাকে ধনিৰ লগত আলাপ কৰে, গঁকাল-বিলাকে গঁকালৰ লগত প্ৰেম কৰে; জিবিলাক সত্য মিৰিলাকে সত্যৰ লগত মিতিৰ কৰে। জিবিলাক ভদ্ৰ লোক মিৰিলাকে ভদ্ৰে সৈতে আলাপ বেৱহাৰ কৰে, কিন্তু দুখিয়াবোৰৰ লগত, নাইবা নিইতৰ কথাত মন দিয়া এনে অলপ লোক দেখা জাই। কিন্তু মই ডাঙৰ বুলি, খ্ৰিষ্টে এনে নে ভাবিলে, তেঁও দুখিয়া নিহ জাতিকো আপোনাৰ লিঙ্গ কৰিলে, আৰু তেঁও লিঙ্গবিলাকক নমু মন দেখাঘৰ নিমিত্তে মিৰিলাকৰ ভৰিকো ধুজালে। উপদেশ দিওতে তেঁও এই কথা সকলো ঠাইতে কলে বোলে, “জি কোনোএ এই সৰুবিলাকৰ মাজৰ, (অৰ্থাত তেঁওৰ লিঙ্গবিলাকৰ মাজৰে এজনক,) মোৰ নামেৰে এবাটি চোচা পানি ধাৰলৈ দিএ, মই তোমোলাকক স্বৰূপকৈ কৈচোঁ, নি কোনো ৰূপে আপোনাৰ কৰমৰ প্ৰতিফল নে হে-কআৰ ”। কোনো মানুহে তোমাৰ আগত তাৰ দুখ জনাবলৈ আহিলে, আজি মই অনন্তোশ পাইছোঁ, যা আহৰি নাই, মোক দুখ নি দিবা বুলি, তেঁও এনে কথা কেতিয়াও

ন কলে । খ্ৰিষ্টে কৈচে, জি কোনোএ মোৰ নামেৰে এই দুখিয়াবিলাকক দায়া কৰে, পব-কালত সি কোনো ৰূপে আপোনাৰ সুখ নে হেৰুৱাব । “জি জনে তোমাত খোজে, সেই জনক দিয়া; আৰু জি জনে তোমাত ধাৰ কৰিব খোজে, তালৈ বিমুখ ন হব।” । ইহকালতো কেতিয়াবা মিলাকৰ লাভ হই; তাক বিলেনকৈ দেখুআবৰ নিমিত্তে, ওপৰে লিখা কথা প্ৰকাশ কৰা হৈছে ।

দ্বি.

আচৰিত ৰূপে প্ৰান ৰখা পোআ ।

Wonderful Preservation from death.

এস বছৰৰ আগৈ কটলগু দেশত বালু এৰ্কিন নামে এজন ধৰ্ম প্ৰচাৰক আছিল; তাৰ উপদেশৰ দোআৰাই অনেক পাণি মা-নুহ পৰিজানৰ পথলৈ ওভতাই অনা হৈছিল । সেই চাহাবৰ জনমৰ কিছু বছৰৰ আগৈ, তাৰ মাকৰ প্ৰান অতি আচৰিত ৰূপে ৰখা পোআ হল । তাই কিছু কাললৈকে নৰিয়া পৰি সেনত বিমূৰ্চিত হল, আৰু সকলোএ মৰা হেন ভাবি তাইক কবৰ দিলে । সেই সময়ত তাইৰ আকুলিত সোনৰ আঙ্গটি আছিল, সেই আঙ্গটি সুঁঅৰিবৰ নিমিত্তে তাইৰ স্বামিএ তাক বাধিবলৈ ইচা কৰিলে, কিন্তু আকুলি উধহাত আঙ্গটি সোলোকাৰ নোআবিলে । মৰিলালিৰ ৰখিয়াই এই ঘটনা জানি, লোভ কৰি আঙ্গটি লবলৈ ইচা কৰিলে । এই কাৰনে বাতিত এখন ঢোকা কটাৰি লৈ মৰিলালিলৈ গল, আৰু মৈদাম্ম খানি মৰাৰ পেৰা মেলি, সেই মৰা ভিৰোভাৰ হাতত তুলি তাইৰ আকুলি কাটিব ধৰিলে । ভেতিয়াই তাইৰ হাতৰ পৰা ভেৰ ওলাল, আৰু ভিৰোভা পেৰাৰ ভিতৰত উঠি বহিল; এনেকুআ অদ্ভুত ঘটনা দেখি সেই দুষ্ট মানুহ ভই পাই পলাই গল । পাচে সেই ভিৰোভা চেতনা পাই, জ্ঞান কৰি মৈদাম্মৰ বাহিৰ ওলাই উভতি আহিল । ভেতিয়া তাইৰ স্বামিএ কোনো এক বছৰ লগত কথা বাজা হৈ থাকোঁতে, বাহিৰৰ দুআবত কোনো মানুহে টুকৰিওআ নবৰ প্ৰথম বেলি সুনি,

টেও বিলেনকৈ মন নি দিলে; কিন্তু দুখিৰ বেলি টুকৰিয়ালত টেও কলে, মোৰ ভিৰোভা মৰিল, ইয়াকে যদি নে জানিলোঁহেঁতেন ভেৰে এয়ে তাইয়ে টুকৰিয়াইচে বুলি কলোঁহেঁতেন । পাচে টেও দুআৰ মেলি, ষৈনিএকক বেধাত অতি আচৰিত মানি সুধিলে, তুমি মোৰ ভিৰোভা মাৰগ্ৰেত নে? ষৈনিএকে হই বুলি কলে । এই ৰূপে প্ৰান ৰখা পাই তাই অনেক বছৰলৈকে জিয়াই থাকি, সন্তান সন্ততি উপজালে ।

দ্বি.

গিত ।

“The Lord my Shepherd is.”

ইহৰ মোৰ ৰখিয়া হই,
মোৰ হব সজ পালন;
টেও মোৰ ইহৰ, টেওৰ নিলো মই
মোৰ কিহত প্ৰয়োজন ?
জত পৰিজান বৈ জাই,
সেই অশ্লিত নদিৰ পাব,
আপোনাৰ মেৰক তাত চৰাই,
পোআইচে প্ৰেমৰ চাব ।
মই গলে অপৰে,
মোৰ প্ৰান আৰুও বুৰাই,
আপোনাৰ নামৰ নিমিত্তে
সজ পথতে চলাই
টেও মোৰ ৰখ্যক হোআত,
ন কৰিম একো ভই;
গলে মৰনৰ ঘোৰ চাঁৱাত
তাত টেও মোৰ সজি হই ।
আত্মনৰ অদ্ভলৈ
টেওৰ প্ৰেমো দাৱাত পায়;
পাচে টেওৰ ওপৰ ধানে মৈ,
অৱন্ত কাল নিৱায় ।

The young Raja of Behar.

ভাৰত বৰ্ষৰ অধিকাৰ শ্রীল শ্রীজুক্ত গবৰ্ণ-
মেণ্ট বাহাদুৰৰ আগ্যাবে, বেহাৰৰ শ্রীজুক্ত
নাৰালক মহা বজাক পৰ্হাদৰ অভিলাসে অন্য
থানে নিবৰ কাৰনে, এই দেশৰ দেশাধিকাৰ
শ্রীল শ্রীজুক্ত এজেন্ট নবাব গবৰ্ণৰ জেনেৰল
বাহাদুৰ গৈ, বজাক ১৫ ফাগুনত জাত্ৰা কৰো-
আত ঘৰৰ পৰা ওলাই নগৰৰ ওচৰতে এটা
ন ঘৰত থাকিল; আৰু চত মাহৰ ৪ তাৰিখে
পৰ্হাদৰ নিমিত্তে প্ৰবাসলৈ জাব, এনে খিৰ
কৰা বাজা পোআ হৈছে।

কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ৫ আখ্যা।

History of Kamrup, Chap 4.

তাত পাচে কত দিন অন্তৰে চন্দ্ৰনাৰায়নে
দুই তিৰি এৰি জাঁজিৰ পৰা পলাই গল।
তাত পাচে মামো গোবিন্দৰ পুতেক মধুনাৰায়-
নক ধৰ্ম বজাই দাই ধৰি ভিজি মুচৰি মা-
ৰিলে বোলে, তোক রাজ্য পাতিব দিলোঁ; তই
স্বতন্ত্ৰ হ'ব কিয়? পাচে পুত্ৰৰ মিত্ৰ সুনী,
আপোনাকো কিবা কৰে বুলি, লুকিৰ পৰা মা-
মো গোবিন্দে নাহি, মহা বজাৰ আগ্যাবে কঠৈ
বাৰি পুজন্তে রাজ্য খাই আচে। মহা বজাও
মামো গোবিন্দক মান্তি পঠাই, তথাপি নাহে,
মামো গোবিন্দ জে মহা বজাত হাবামখোৰ
হল, তাক সত্ৰাজিতেও জানিলে। পাচে সত্ৰা-
জিতে কটকিত কৰি পত্ৰ দি পঠালে, মহা
বজা দেৱে জদি 'মোক আগ্যা কৰে, মই মামো
গোবিন্দক ধৰি নাৱৰ পিৰিত বান্ধি দি পঠাম।
গাচে সৰ্গদেৱে এই কথা সুনী বন্ধুকন্দলি, জা-
বৰখৰি, একাদহ, এই তিনিক লিখু কৰি
পঠালে, বোলে, মামোক পালেহে তইত আ-
হিবি। তেতিয়া সত্ৰাজিতে পঢ়িমে মামোক
বেৰিলে, পুৰে আহোমে বেৰিলে, পাচে মামো
ভাগি বজাল দেশলৈ গল; আব্দুল ইসলামক
ভয়েৰে পাভচাৰ ঠাইত মোক দুসি কৰিব
বুলি সত্ৰাজিতে মামো গোবিন্দক ধৰি ঢাকালৈ
দি পঠালে, আহোমক নি দিলে। তদনন্তৰে

সৰ্গদেৱে সুনিলে, ধৰ্ম বজাত জগৰ লগাবৰ
কাৰনেহে লাজি ফুকনে মামো গোবিন্দক
লুকিলৈ পঠালে। সত্ৰাজিতকো ধৰি আনিব
পাৰিলেহেঁতেন, কিন্তু মিত্ৰৰ কাৰনেহে ন ধৰি-
লে। আৰু ঢাকাৰ নবাবেও সোনকোঁহৰ মুখত
হাট বাট কৰোঁ, বুলি বিস্তৰ বন্ধু জাত দি
উকিল পঠাইছিল, পাচে সৰ্গদেৱে সুনী বো-
লে, এনে কথাৰে জে কটকি আহিল, ফুক-
নেই কথা ন কৈ আনে কথা কবলৈ কিয়
পাঁচি? এই কাৰনে লাজি ফুকন, পোআলি
লাজি ডেকা, লেগাম ডেকা তিনিভো জগৰ
লাগিল। পাচে খাব নি দি কদৰ্থি তিনিভো
মাৰিলে।

পাচে সৰ্গদেৱে অভই পুৰিমা নেওগ গো-
হাঁইক বৰ ফুকন পাতি পঠালে। মামোৰো
লৰা, তিৰোতা, বন্দি, বেটি, জি আছিল, জাখ-
লিলৈ ভুলি নিলে। তাত পাচে গাভৰু ৰায়ে
চন্দ্ৰনাৰায়ন, খানায়োৰে দন্দ কৰি নেওগ ফুক-
নলৈ কৈ পঠালে, বোলে, স্বৰ্গি মহা বজাৰ পা-
ৱত সৰনে পলিলোঁ। মই পূৰ্বে ধপা স্বৰু,
খানায়ো মোক বজালক ধৰি দিয়ে, লোক জন
দি ৰখ্যা কৰা। এই কথা সৰ্গদেৱত কৈ তাক
নিৰ্ভই দিলে; ধপা দিলে ২০০০, সুবৰ্ণৰ তাৰ
হাৰ কৰি ১ জোৰ, ৰূপৰ বটা ১ টা, জৰা ১
টা, কাঁহি ১' খন, কাপৰ ৫০ জোৰ, দলিচা
এখন, আৰু পাই দখিন কোলৰ ঢেকেৰি লগত
লৈ কঠৈ বাৰিব পৰা ১৫৪২ সঁকত বজালক
খেদি ৰাজ ললোঁগৈ। বজালৰ দুই চাৰি মা-
নুহ কাটিচে, এই কথা সত্ৰাজিতে কৈ পঠালে,
বোলে, সৰ্গদেৱৰ লোকে ঢেকেৰিৰ লগ লৈ,
আমাৰ দুই চাৰি মানুহ কাটিচে, সৰ্গদেৱতাই
সুনী বোলে, ঢেকেৰিএ কেনেকৈ কাটে, মই
কি জানোঁ এই এক কথা।

সেই বেলা ঢেকেৰিৰ হৰিকেস বহুআ বজা-
লৰ পৰা পলাই দৰঙ্গলৈ আহিল। তাক
আব্দুল ইসলাম নবাবে সৰ্গদেৱলৈ খুজি
পঠালে, বোলে, মোৰ হৰিকেসন্ত পাঁচ ন টকা
পাৰ লাগে, সৰ্গদেও বজা দি পঠাওক। তে-
মাহ আমাৰ প্ৰতিভা এহিলে কাৰন, পাচে

মহা বজা হৰিকেলক সৰনাগত বুলি নি দিলে, কন্দলৰ বিৰ্জ এই এক কথা হ'ল। সেই সময়ত বজালৰ পাহু মৰা হেঙ্গল কুকুৰ ১ টা, মানহু পাৰু হৈ আমাৰ পালিত সোমালহি। বজালে আমাৰ চকিয়ালত খুজি নে পাই, চকিৰ পৰা মানুহ ২০টা ধৰি নি জিবা কাটিলে; অনেক লক্ষনা কৰি মাৰিলে। আমাৰো চকিয়ালে খৰি, পাত অনা বজালক জুমি জুমি কঁৰিয়া-লে, তাৰে পৰা বজালৰে আহোমৰে প্ৰিতি ভাগিল, এই এক কথা কন্দলৰ বিৰ্জ। পাচে বজালৰ সেক ফৰিদ নবাব, কতাই মামুদ এই দুই বৰলিয়াই উজাই হৰিকেলক ধৰিবৰ নি-মিতে খেদি আহিল। পাচে কলধু সন্দিকৈএ আগ ভেটি কঁৰিয়াই খেদিলেহি, বজালে একো কৰিব নোআৰিলে। দখিন কোললৈ পাৰ হৈ অসুৰালিৰ পৰা অচমৰ মানুহ ৩ টা, ধৰি নিলে। তাৰে দুটা হাজোত কাটি সালত দিলে, ১ টা কুকুৰক খুআলে, সঁক ১৫৫৭।

ভেতিয়াহে খাণ্‌লাই চেটিয়াই দিৰিহাত বজা-লৰ গৰ মাৰিলে। ঘোঁৰা পালে ২ টা, ভৰো-আল ১৪ খন, তাত পাচে হৰি ডেকাই চামুয়াৰ গৰ মাৰিলে। কমখাম বনত পৰিল, ঘোঁৰা পালে ৩ টা, হিটল ১৭ টা, ভৰোআল ৪০ খন, আৰু বন্দি হৈ জি বজাল আছিল, নিয়ো পাৰ হৈ উত্তৰ কোললৈ গল। সেই বেলা জেঠ মাহত, চক্স নাৰায়ন মৰিল, খাণ্‌লাই চেটিয়াই সোন্দাত গৰ দিলে, সেই গৰত আ-হোম ১৪০০০ হেজাৰ লোক দিলে। আৰু ধৰ্ম বজাৰ ঢেকেৰি বৰ কাথ বৰুআ সমে সোন্দাৰ গৰ মাৰিলেগৈ। বজাল সেক ফৰিদ, হৰিবাম বাই, বৰ দেউনিয়াৰ জয় সিংহ কৌ-অৰ, এই তিনিএ সমুখ হৈ জুজিলেহি। তামু জয়ন পৰিল, হৰিবাম বাউত কাঁৰ লাগিল, আ-হোমে খেদি তিনি পৰৰ বাট কাটিলে। সেক ফৰিদক, জই সিংহ বাইক ধৰি আনিলে। ঘোঁৰা পালে ১৪০, মৰিল ১২০, পিতলৰ বৰ হিটল ১ টা, ডুককি হিটল ২৪০, বাক ১২০, ভৰোআল ৪৪০, ভাদ মাহ সৰিবাৰে ২০ দিন জাঙতে।

তাত পাচে সৰাই ঘাটৰ ধামা ললেহি। অস্বকান্তৰ আগ চকিত আছিল বিৰাম খাঁ, সৰাইত খোচাল বেগ, পাণ্ডুত ইয়াৰ জুজি, সত্ৰাসিত মাজালিৰ বালিত আছিল। পাচে সৰাই ঘাটৰ চকিলৈকে মাৰিলে; তাতে খো-চাল বেগ পৰিল। পাচে আহোমে কাঞ্জলি এৰি সৰাই ঘাটত গৰ দিলে, লাখাখক ডেকা, দুঅৰা এই দুই পাণ্ডুৰ গৰত আছিল, সত্ৰাজি-তকে আদি কৰি জত বজাল পাণ্ডুত আছিল, ভাক এৰি আগিয়া চুটিৰ মাজুলিলৈ গল। সৰাৰো উপৰি আবদুলই শ্বাম, মুছদি এই দুই ভাগি নবাব হাজোত অছিল। ধৰ্ম বজা খাণ্‌লাই চেটিয়াৰো তাতে গৰ, পাণ্ডুৰ সৰাই ঘাট আ-হোমে ললে, পাণ্ডুত পিতলৰ হিটল ১ টা পালে। পাচে বজালে নাৱে ভৰে উলটি জুখ দিলে, আহোমে চাপি ন ধৰে, কাথৰ পৰা কাঁৰ গুলি মাৰে মাজ, বজালো উজাই জুৰি পৰত পালেহি, সেই বেলা হাবুং চেটিয়া, কবুং চেটিয়া নাৱত থাকি নাও মেলিৰ নো-আৰিলে, দিহিঙ্গিয়া গলমৰিক পলাল। আন নাও কাথৰ চপাই মানুহ উঠিল, বজালে নাও তিনি খন পাই নিলে। আন নাও পাতোতা ন হ'ল; বামৰ পৰা কাঁৰ গুলি মাৰোঁতে বজাল উলটি গল। সেই বেলা অভয়পুৰিয়, নেঙগ, বৰ ফুকন আমবা জুৰিৰ বৰ সিলত উঠিলগৈ, বজালে দেখি গুলি মাৰিলে, মুখত গুলি পৰি মৰিল, মাহ আহিন স্কুৰ বাৰে ১৫৫৮ সঁকত।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events

দিবুৰ গৰ জিলাত এতিয়া এটা অতি দুৰ্ঘ-টনা হ'ল। সেই জিলাৰ ভিতৰৰ গাঁৱত এখন বিয়া হৈছিল, তাতে এটা মটক মানুহে হাতত এখন খামতি দা লৈ, সেই বিয়াৰ জুমক মা-জলৈ গৈ, মানুহ কাটিবলৈ ধৰিলে। ভে-তিয়াই দুটা মানুহ মৰা পৰিল, দহোটা ধুন হ'ল; জি দহোটা ধুন হৈছিল, তাৰ মাজৰে

চাইটা মৰিল, চটাহে জিয়াই আছে; কিন্তু নিইতৰো পান বখ্যা ন। পৰাৰ সন্সইহে আচে। সেই অতি নিতুৰ মানুহটো তেতিয়াই ধৰা পৰিল, আৰু তাৰ সোধ পোচ কৰিবলৈ বিচাৰ পতিএ ডাক কইদন্ত খেচে। সি এতিয়া কৈচে, বোলে, মই বলিয়া হৈছিলোঁ, সেই কাবনেহে এনে জগৰ কৰিলোঁ। কিন্তু আমি ভা-বিচোঁ, কোনো কথাৰ কাবনে পেটত এজ বা-খিছিল; এতিয়া সি তাৰে সেই নিৰ্দ্দয়া ৰূপ প্ৰতিকাৰ কৰিলে।

এপ্ৰিলৰ ৩ তাৰিখে বাতি ১১।১২ ঘণ্টাৰ সময়ত লভাসিল বজাৰৰ এজন আঠে আলাৰ ঘৰত জুই লাগি বজাহ টানকৈ বলোআৰ কাবনে ৪ টা, কল্লানিৰ দিচ্চল দিয়ল বজাৰ ঘৰকে আদি কৰি স্ত্ৰী বাম চবন মুগি সিৰস্তা-দাৰৰ ঘৰলৈকে পুৰিলে। তাত ৰূপাহ, লা, ধান, চাউল, মিঠৈ, লোন, ডেল, হাঁহ, পাৰ, কুকুৰা, ঘিউ, চেনিকে আদি কৰি অনেক বস্তু হানি হ'ল। আৰু কেতবোৰ কুকুৰা উৰি কমি-ল্যনৰ কচাৰি ঘৰৰ কাললৈ জোআত বৰ সন্সই কৰিছিল, কিন্তু বজাহ ঘূৰিলত নিৰ্বিঘিনিএ বল, আৰু ভালোমান ঘৰৰ মাজত থকা এটা ঘৰত কুকুৰা পৰি সেই ঘৰটো মাখোন পুৰিলে।

এপ্ৰিল মাহৰ ৮ তাৰিখৰ বাতি ১১।১২ ঘণ্টাৰ সময়ত লভাসিল মোজাৰ নন্দিবাম বহুআৰ ঘৰ আৰু গোৰা বাসুনৰ ঘৰ আন্দাজ ৮।৯ ঘৰ মান পুৰিলে।

সেই মাহৰ ১৩ তাৰিখে বাতি আন্দাজ ১০। ১১ বজাৰ সময়ত গুআহাটি নগৰ নিবাসি স্ত্ৰী মনু ডেকাৰ ঘৰ জুয়ে পুৰিলে; নিইতৰ এটা পেৰাত বাজে সকলো বস্তু হানি হ'ল।

এপ্ৰিল মাহৰ ১৬ তাৰিখে বাতি পুঁজতি নিলা গুআহাটি নগৰৰ লভাসিল মোজাৰ স্ত্ৰী-জুত নিলকণ্ট চোলাধৰা কুকুৰৰ চাঙ্গমাইৰ ঘৰত প্ৰথমে জুই লাগোঁতেই স্ত্ৰীজুত বিচৰ চাহাবে আপোনাৰ কুলি আৰু আন আন বাহিৰ মা-নুহ লৈ আহি, ইটো সিটোকে ঘৰ ভাঙ্গি ক্ৰমে ক্ৰমে আপোনাৰ হাতাৰ কালে জুয়ে গেলি টৈ গৈ আছিল। কিন্তু সেই কালত

পচোআ বজাহ প্ৰচণ্ড হৈ বলোআৰ কাবনে কুকুৰা উৰি গৈ সেই চাহাবৰ বজলাত পৰি জুই টান হৈ উঠোতে চাহাবে দেখি লৰা লৰিকৈ গৈ, সেই জুইৰ কাললৈ চাই থাকিল মাখোন; আন আন মানুহে বজলাৰ দুআৰ ভাঙ্গি সোমাই কিছু মেজ, চকি, পালেজ, নক-চাৰ আইনা উলিয়ালে; আৰু ৰূপ খতোআ বাচন, চামুচ, আৰু কাইট থকা এটা আলমা-ৰি উলিয়াবৰ মনেৰে ধৰিলত সেই আলমাৰিৰ ভিতৰত এবাহ মৌ মাখি আছিল। পাচে একউআ মানুহবিলাকক কামুৰিবলৈ ধৰিলত এৰি লৰ মাৰিলে, তাত ১০০০ টকাৰ বাজনা এটা, আৰু মেজ, চকি, আলমাৰি, পালেজ, বাবান্দি, নকচাৰ আৰ্চি আদি আন্দাজ ৬০০০। ৭০০০ টকাৰ বস্তু হানি হ'ল। আৰু কেত-খনি ৰূপ উলিয়াব নোআৰাত ভেনেই জোঙ্গ হ'ল, তাত বাহিৰে উক্ত চোলাধৰা কুকুৰৰ, নিত্যানন্দ কুকুৰৰ, বিদ্যাধৰ পণ্ডিতৰ, আৰু ভিন্ন সাজতোলাৰ ঘৰকে আদি কৰি প্ৰাই ১০০।১৫০ মান ঘৰ পুৰিলে; তাত লোন, ৰূপ, পোআল, ধান, চাউল, ৰূপাহ, তাম, পি-তল, হাঁহ, পাৰ, চাগলি আদি বহু বস্তু নষ্ট পালে; আৰু তাতে বস্তু উলিয়াওতে চিৰা না-মেৰে এটা মানুহৰ পিঠিত জুই লাগি, চাল নিকট গল, এতিয়াও ভাল হোআ নাই।

ডিওক অক উএলিঙতন নামেৰে জি বৰ ইকুল পাতিবলৈ মাৰ্চ মাহৰ অকনোদইত লিখা আছিল, সেই ইকুলৰ নিমিতে এই দেশৰো সকলো অধিকাৰে ধন দিচে।

A Suspicious man in the Gov. General's Bed Chamber.

বঙ্গপুৰ বাৰ্তাবহু সন্ধান পত্ৰৰ পৰা এই আচৰিত বাজা পাইটো; মাৰ্চ মাহ, অৰ্থাত জোআ সূৰ পঞ্চাৰ এদিন নিলা দুপৰ মান জোআত, এটা সামান্য মানুহ না আটি একো অস্ত্ৰ নো হোআকৈ, কেৱল সূৰা হাতে বধিৰা পৰিয়ালোৰকো বন্ধনা কৰি, স্ত্ৰীল স্ত্ৰীজুত গবৰ্ণমেণ্ট বাহাদুৰৰ সোঅনি ঘৰলৈ সোমাই গল; আৰু সেই সাহিৱাল মানুহটো স্ত্ৰীল

স্বীকৃত গবৰ্ণমেণ্ট বাহাদুৰ সুই থকা খাটৰ ওপৰৰ আঁঠুআ দাঙ্গি তেঁওক চোআন্ত, তেঁও সাৰু পাই ডাক বুলিলে, ডই কোন? পাছে সি একো নে মাতিলে; তেতিয়া দেসা-ধিপতি বাহাদুৰে আপোনাৰ বখিয়া সেনাবিলাকক মাতিবলৈ ধৰিলে; আৰু সিহঁত আহোঁ-তেই ঘৰত সোমোআ মানুহটে বখিয়াবিলাকক আপোনাৰ পৰাক্ৰম দেখুআই, অভিসই বেগে জাঁপত জাঁপে গৰ ডেই পলাই গুচি গল। এই কথা অতি আচৰিত; সেই সাহিয়াল মানুহটে কি আসয়েৰে স্বীকৃতৰ সোআনি ঘৰলৈ সোমাই গৈছিল, তাৰ একো বিসেস বুজিব পৰা ন গল। জদি সি চোৰ, তেন্তে তেঁওৰ আঁঠুআ কিয় দাঙ্গিব; ঘৰৰ ভিতৰত যন্তু বিচা-বিলেহেঁতেন। আৰু কোনো সত্ৰৰ পখ্যৰ মানুহ জেন বুজিবলৈকো, তাৰ হাতত একো অস্ত্ৰ নাই, বা তেঁওৰ নো ভেনে সত্ৰ আচেই কোন? আৰু দুৰ দেশৰ পৰা কোনো বজাই পাঁচ মানুহ হবলৈকো, সেই বাতিত স্বীকৃতৰ নৰিলত কিবা বিখিনি কৰিব পাৰে, এনে আশ-স্কত নাই। নাইবা কোনো দুকৈ লোকে স্বীকৃত সুই থকা খাটৰ আঁঠুআ দাঙ্গি চাই মই আহি-বগৈ পাবোঁ, এনে কথা কৰি তাকে সিধি কৰি-বৰ নিমিত্তে গৈছিল, এনে বুলিবলৈকো অনেক সাৱধানে বখা বখিয়া সেনাবিলাকৰ মাজত থাকোঁতা জি বজা চক্ৰবৰ্ত্তি গবৰ্ণমেণ্ট বাহাদুৰ, তেঁওৰ সোআ ঠাইলৈ দুপৰ নিসা সামান্য মানুহ জিৱনৰ আশা এৰি জাবলৈ সাহ কৰিব পাৰে নে! এই কাৰন কোনো মতে তাৰ টিকনা কৰিব নোআৰি।

মান দেশৰ বাজা।

Burmah.

মান দেশৰ পৰা বিদ্যাল কৰিব পৰা বাজা অতি অলপহে আচে; কিন্তু মহা বজাৰ বৈ-নায়েকে বন কৰি বজাক জিনি, তেঁওক বন্দি-সালত থৈ সৰুপতি বাজা সিংহালত বহি আচে, এনে বাজা চলি গৈচে। এই বিগ্ৰহ হোআ সময়ত আৰা আৰু উমেকপুৰা নগৰ

বিনষ্ট কৰা হল। বাজা ঘৰ আৰু তাৰ ওচৰত থকা অলপ ঘৰ বখা পৰিল। কম্বিঅনৰ কাপ্তান কেয়াৰ চাহাবে সেই নতুন বজাক বুজাই দিলে, বোলে, গবৰ্ণৰ জেনেৰল চাহাবৰ সেনা পত্ৰ গ্ৰাভ্য কৰিবলৈ জি নিয়মিত কাল বজাক দিছিল, জদি সেই কালতো বজাই অমিল হৈ থাকে, তেন্তে কম্বানিৰ সেনাই সকলো বাজা নগ-বলৈ গৈ সেই বন আৰু মানৰ বাজা একে বাবে সেস কৰাব। তেও বজাই মিল হবলৈ আৰু বন গুচাবলৈ একো ইচা নে দেখাই। ম্যা-ডুন নামেৰে এটা ডকাইতে সেনাপতি হৈ, কম্বানিৰ বিৰোধে ডুনাৰিও নামে এখন গাঁৱত বন দিলত, আমাৰ মানুহ কোনো কোনো মৰা পৰিল; এই নিমিত্তে মানৰ বজাই তাৰ সকলো জগৰ খেমা কৰি, তাক অনেক ভাৱে পুস-সমিৰ উপজুক্ষ নাম দিলে, আৰু দেশৰ এক অধিকাৰ পাতিলে। সি ডুনাৰিওৰ ওচৰত থকা অতি সৰুত গবৰ মাজত ৫০০০ পাঁচ হেজাৰ সেনাই লৈতে আছিল। চেৰ জন চিপ চাহাবে সেনাই লৈতে মাৰ্চৰ ১০ তাৰিখে ডুনাৰিও এৰি ডাক ধৰিবলৈ গৈ মাৰ্চৰ ১৮ তাৰিখে হাবিৰ মাছে দি বাট কাটি কাটি, তাৰ গবৰ আগতে থিয় হলগৈ। সেই ডকাইতৰ সেনাপতিৰ গৰ অতি বৰ কাঠনি জাৰনিৰ মাজত বাস্তি আছিল; গবৰ তিনি কালে দোপনি দল দলিয়নি, তাতে দ খাটৈয়েৰে বেৰা; আৰু সেই সৰুত গবৰ চাৰি কালে অনেক হিলৈ পাতি জুগুত কৰি ধোআ আছিল; সেই কাৰন তাক আক্ৰমণ কৰি লবলৈ বৰ কঠিন। দুয়ো দল ফোজে এঘণ্টা মানলৈকে জুধ কৰাত এক নিমিলো চেদ নো হোআকৈ হিলৈৰ সবদ হৈছিল। তেতিয়া চেৰ জন চিপ চাহাবে তেঁওৰ সেনা সকলক বেগাই গৈ সত্ৰবিলাকক আক্ৰমণ কৰিবলৈ আগ্য দিলত, মিৰিলাকে একে বেগিএ মান সেনাবিলাকৰ ওচৰ পালেগৈ। তাতে মান সেনাবিলাকে ইংৰাজি সেনা সকলক গাৰ ওচ-ৰতে দেখি, সিহঁত দিলা দিগি জাগিবলৈ ধৰি জিবোৰ মৰা ন পৰাকৈ আছিল, সেই-বোৰ পলাই গল। মানৰ সেনাপতি ম্যাডুনে

লগৰ ৩০০ মানে লৈতে হাবিৰ মাজে দি পলাই সাবিল। সেই জুখত দু জন চাহাব মৰা পৰিল, ১১ জন খুন হল। আমাৰ সেনাবোৰৰ মাজত ১৮ টা মৰিল, ৮৪ টা খুন হল। এই বনৰ সময়ত কেডবোৰ কাৰেন মানুহ ম্যাডুন সেনাপতিক এৰি, লৰা, ডিবোতা, গৰুৰে টনা যথেষ্ট সৈতে বাতিতে পলাই ডনাবিওলৈ গল। আৰু একাৰ বাতি, তাতে অতি কঠিন বাটো, তথাপি ন ঘটাৰ মাজত ১২ ক্ৰোচৰ বাট গৈ ডনাবিও পোআত, অতি সুম হোআৰ কাৰনে সিহঁতে পোনেই থিয় হৈ থাকিব নোআৰি মাটিত দিখল হৈ পৰিল। সেই মান বেগাই জোআতো, ম্যাডুনৰ মানুহে খেদি গৈ সিহঁতৰ তিনটা কাৰেন মানুহ ধৰিলে; আৰু সেই তিনটাক অতি নিৰ্দয়া ৰূপে সাল মৰা হল। সেই ডকাইতৰ সেনাপতিএ অতি নিৰ্দয়াকৈ তাৰ আপোন দেলৰ মানুহ ভালেমান মাৰিলে, আৰু ধৰা পৰিলে অৱশ্যে মৰিব। এতিয়া বৰখুনৰ দিন আহিল, আৰু এৰা-বতি নদিও বনুআ ভাপ জাহাজ ৰাজ ধানিলৈকে অতি সহজে জাব পাৰিব। তাতে এই বাৰিখাত সেই মান দেলৰ বন সেস কৰা হব পাই; কিন্তু কল্যানিএ মানৰ ৰাজধানি আৰু তাৰ সকলো দেল ন ললে, সিহঁতে মিল হৈ নে থাকিব, ইয়াকে অনেকে কোআ কুই কৰে।

জাপান উপদিপ।

Expedition to Japan.

আমেৰিকা দেলৰ পৰা ১৩ খন জাহাজ জাপান উপদিপলৈ এতিয়া গৈছে। সেই দিগৰ লোকে আন কোনো দেলৰ লোকে সৈতে আলাপ বেহাৰ ন কৰে; আৰু সিহঁতৰ দেলত আন দেলৰ লোক কুৰিবলৈ আৰু থাকিবলৈকো বাধা কৰে। সিবিলাকৰ দেল মুকলি হলে সকলোৰে উপকাৰ হব, এই নিমিত্তে মিত্ৰতা কৰিবলৈ, আৰু জাহাজ লগোআ ঠাই আগলৈ হবলৈকো, আমেৰিকা দেলৰ কোনো প্ৰধান লোকে ১৩ খন জাহাজে সৈতে গৈছে। সেই

জাহাজবোৰৰ নাম, ভৰা খোআৰ পৰিমাণ, আৰু সেনাবোৰৰো সংখ্যা এই;

জাহাজৰ নাম,	কেই মুনিয়া,	ভাঙ খকা টোপ,	আৰু সেনাৰ সংখ্যা।
বেৰমন্ত,	২০,০০০	২৬	৮০০
মিচিচিপি,	৫১,০০	"	৩৭৫
চছকুইহানা,	৭৬,৫০০	"	৩৬০
প্ৰিঞ্চটন,	৪৫,০০০	"	১২০
আলিছানি,	৪৫,০০০	"	১২০
চাৰাতগা,	"	২২	১২০
চেইন্ত মেৰিচ,	"	২২	১২০
বিনচেঞ্চ,	"	২২	১২০
মাকেদনিয়া,	"	২২	৪৫০
পৰপচ্,	"	১০	১২০

আৰু চাউথ্‌আল্‌টন, লেক্সিংটন, তালবট, এই এই নামেৰে তিনি খন আহাৰ আদি বনৰ সামগ্ৰী জোআ জাহাজ, তাতো খনে পতি চাৰি চাৰি টোপ আছে।

জুন, অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা।

Almanac for June, A D 1853 Sol. Sac 1775.

ক্ৰম	ক্ৰি	বাৰ	তিথি	দিনমান	ক্ৰম	আহাৰ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	২০	৪	২৫	১০৩৬	১৬	৩	৫	১০	১০৪১
২	২১	৫	২৬	১০৩৭	১৭	৪	৬	১১	১০৪১
৩	২২	৬	২৭	১০৩৭	১৮	৫	৭	১২	১০৪১
৪	২৩	৭	২৮	১০৩৮					
৫	২৪	১	২৯	১০৩৮	১৯	৬	১	১৩	১০৪২
৬	২৫	২	৩০	১০৩৮	২০	৭	২	১৪	১০৪২
৭	২৬	৩	১	১০৩৯	২১	৮	৩	১৫	১০৪২
৮	২৭	৪	২	১০৩৯	২২	৯	৪	১৬	১০৪২
৯	২৮	৫	৩	১০৩৯	২৩	১০	৫	১৭	১০৪২
১০	২৯	৬	৪	১০৪০	২৪	১১	৬	১৮	১০৪২
১১	৩০	৭	৫	১০৪০	২৫	১২	৭	২০	১০৪১
১২	৩১	১	৬	১০৪০	২৬	১৩	১	২১	১০৪১
১৩	৩২	২	৭	১০৪০	২৭	১৪	২	২২	১০৪১
১৪	১	৩	৮	১০৪১	২৮	১৫	৩	২৩	১০৪১
১৫	২	৪	৯	১০৪১	২৯	১৬	৪	২৪	১০৪১

THE OBITUARY,

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by N. Brown, Editor.

অৰণ্যনোদৰ

৮ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, জুন, ১৮৫৩।

নম্বৰ ৬।

VOL. VIII.

SIBSAGOR: JUNE, 1853.

NO. 6.

লঙ্কা দিপত মুকুতা বিচৰা।

The Pearl Fishermen of Ceylon.

লঙ্কা দিপ বহু মূল্যবান মুকুতাৰ কাৰণে প্ৰখ্যাত হৈছে; সেই মুকুতা এবিধ সামুৰিৰ মাজত পাই, আৰু তেনে সামুৰি লঙ্কা দিপৰ চাৰিও ফালে থকা সাগৰত অনেক পোজা হৈছে। সেই সামুৰি বিচাৰি অনাৰ কথা অতি আচৰিত, তাক ধৰি তোলাৰ দুই সময়ই আছে; প্ৰথম সময়ই চত, বহাগ; দ্বিতীয় সময়ই ভাদ, আহিন এই চাৰি মাহ। বচৰৰ ভিতৰত জিমান সবহ বৰখুন হৈ, জিমান সবহ সামুৰি পোজা জাই।

এই সামুৰি জালিবৰ কাল হলে কোনো কোনো বচৰত ২৫০ নাও সেই কৰমলৈকে জুগুত হৈছে। জি ঠাইত সামুৰিৰ থাকে, সেই ঠাই মানুহবিলাকে পালেই তাতে সিহঁতে লঙ্কাৰ পেলাই, আৰু বুৰিওআৰিলাকে গাই পতি আপোনাৰ গাত এটা এটা সিল বান্ধে; সেই সিল বহলে পোজা হাত, দিঘলে আদ হাত। সেই সিলেৰে এই উপকাৰ হৈ, বুৰ দিলে তাৰ কাৰণে আপোনাক ধিৰে বাৰ্ষিক পাবে, সোঁতে ওপজাই লৈ কুৰাৰ নোআবে, আৰু সাগৰৰ তল পালে, ধিৰ ৰূপে তাত

Scene at the Pearl Fisheries.

কুৰিৰ পাৰে। সিহঁতে আৰু এটা সিল এটা ভৰিত বান্ধে, তাৰ কাৰনে অতি বেগাই তল পাইগৈ। সাগৰৰ তলত টানকৈ সিলত লাগি থকা সামুকবোৰ একো বুজা নো হোআকৈ তুলি আনিবৰ নিমিত্তে বৰিওআবিলাকে গাই পতি সময়ত এবিধ দোআবাই সিলৰ পৰা সামুকক বৰিওআবিলাকে গাই পতি মোনা একোটা দিহলকৈ লেজুৰ ডাঙৰিওআবিলাকে গাই পতি, আৰু লেজুৰ ইটো নারত লগাই থই; সিহঁতে সিলৰ পৰা জিবোৰ সামুক একআই সেইবোৰ সেই মোনাতে চৰাই; তেতিয়া তাৰ মোনা ভৰে, নাইবা সি উসাহ লবই খোজে, তেতিয়া সি সেই লেজুৰ লবাই দিএ, পাচে ওপৰত থকা মানুহে লেজুৰ বল দি বেগতে তাক ওপৰলৈ তোলে।

বুৰিওআবিলাকে এই দৰে সাজ শিকি, দু কুৰি হাতলৈকে পানিৰ তলত সোমাই, আৰু সিহঁতৰ পানিৰ মাজত কিঞ্চিত্তো বৈ থকাৰ বেলি নাই, সেই কাৰনে তলি পোআ মাত্ৰকে অতি বেগাই পানিৰ মাজত চাৰিও ফালে সামুক বিচাৰি সিহঁতৰ হাতত জিমান আহে নিম্বে মোনাত ভৰাই দিএ।

বুৰিওআবিলাক জিমান দূৰ দলৈ জাওক, তেওঁ তাত সুন্দৰ ৰূপে পহৰ পাই, তাত থকা সকলোকে দেখে। কোনো কোনো সময়ত সিহঁতক ধাবলৈ জুগুত হোআ বৰ ভয়ঙ্কৰ মাচ দেখে; তেতিয়া সিহঁতে বেগতে বোকাৰে পানিবোৰ ফুলি পেলাই, তথাপি তাতে সদাই বধ্যা ন পৰে। এই কৰমত জিমান সৰুট আচে, সেই আটাইৰে মাজত বৰ মাচৰাটো ভই প্ৰধান হই। তাত এবিধ মায়াপি লোক থাকে, সেই ভয়ানক মাচৰ মুখ বন্ধ কৰি বধ্যা সিহঁতৰ কৰম, আৰু মায়াপিবিলাক নে থাকিলে, কোনো বুৰিওআ মানুহ পানিত নে নামে। সেই কৰমৰ নিমিত্তে সিহঁতে দিনে পতি প্ৰত্যেক নারৰ পৰা দহোটা দহোটা সামুক পাই; তেতিয়া মাচে বুৰিওআ মানুহক ধৰে, সিহঁতে আপোনাৰ দাই গুচাবৰ কাৰনে অনেক চকুখালি কথা কই, আৰু সিহঁত বৰ কথকি

হোআত, মানুহবিলাকক ভুলাবলৈকো বৰ বুখি জানে। তেতিয়া কান্তান ইউআৰ্ট চাহাব তাত আছিল, তেতিয়া তেঁও অনেক বাৰ মায়াপিবোৰৰ প্ৰবন্ধনা বুজাবৰ নিমিত্তে, এটা মাচ তেঁওৰ জাহাজৰ ওচৰলৈ আনি দেখাবলৈ সিহঁতত কলে। কিন্তু মায়াপিবোৰে বুলিলে, বোলে, জন্মপি আমাৰ ভেৰে সক্তি আচেই, তথাপি ন কৰোঁ, কিয়নো মাচ চপাই আনিবলৈ আমাৰ কাম ন হই, দূৰ কৰিবলৈহে আমাৰ কাম। পাচে অলপ দিনৰ মুৰতে জি চাইত মানুহবিলাকে সামুক তুলিবৰ কাৰনে নামিবলৈ ধৰিছিল, সেই চাইতে ভয়ঙ্কৰ মাচ এটা দেখা হল; তেতিয়াই ইউআৰ্ট চাহাবে মায়াপি এটাক মাতি ডাবি দি কলে, বোলে, জি চাই মোৰ মানুহে ঠিকনাকৈ লৈছিল, আৰু সামুক বিচাৰিবলৈ নামিব লগা আছিল, এনে চাইলৈ জে মাচ আহিব দিয়, তোৰ ভই নাই নে? এই দৰে মোৰ অনেক টকাৰ হানি ন হই নে? তাতে সেই চলাকি মায়াচ পিএ কলে, বোলে, জুমি অনেক বেলি মোৰ সক্তি বুজিবৰ নিমিত্তে এটা মাচ দেখাবলৈ কৈছিল; এতিয়া তোমাক সন্তোষ কৰিবলৈহে এই মাচটো আহিবলৈ মই তাক অনুমতি দিলোঁ।

উত্তম ৰূপে বুৰিওআবোৰে একে উসাহে এটাৰ পোন্ধৰে পল বেলিলৈকে পানিৰ তলতে থাকে; জিবোৰে সেই কৰম নকৈ লিকিচে, সেইবোৰো থকা আদ তাঁৰতকৈ ভাকৰ ন হই। আৰু জিমান বেলিলৈকে পানিৰ তলত থাকে, তেতিয়ালৈকে উসাহ নো লোআকৈ থাকে; সিহঁতে অনেক দিনৰ পৰা সিকি থাকিহে এই কঠিন কৰমত পাৰ্গত হই। উসাহ লব খুজিলে সিহঁতে হাত দুটাৰে নারত লগাই ধোআ লেজু বৰকৈ লবাই দিএ, তেতিয়া নারত থকা মানুহবিলাকে বল দি তাক নারলৈ তোলে; আৰু সেই দস্তাবেৰে সামুকবিলাকো লৈ নারত থই; সিহঁতৰ এটা এটা মানুহে কোনো কোনো সময়ত পাঁচ স সামুক গোটাই তুলি আনে।

সকলো দেশত মুকুতা অতি বহু মূল্যায়িত, এই কাৰনে সকলো বজা আৰু প্ৰধান লোকৰ মুকুতাই অলঙ্কাৰৰ মাজত প্ৰধান বুলি গনা হ'ল। আগৰ কালত কম্বিয়া ৰাজ্যৰ দিনত থকা জুলিয়চ কৈচৰৰ ৪,৮৪,৫৭০ টকা মূল্যৰ মুকুতা এখাৰ আছিল। আৰু ক্লিয়-পাত্ৰৰ মুকুতাৰে নিৰ্মান কৰা ১৬,১৪,৫৮০ টকা মূল্যৰ কানৰ কুণ্ডল আছিল। পূৰ্ব কালৰ পুথিত এনে আন বহু মূল্যায়িত মুকুতাৰ কথা লিখা আছে। তাকে জানি মাথিএ লিখা ১৩ আখ্যায় ৪৫, ৪৬ পদত চাই, আমাৰ প্ৰভু জ্ঞান কৰ্ত্তাৰ কথা বিবেচনা কৰা; তাতে লিখা কথা এই; “আৰু স্বৰ্গ ৰাজ্য উত্তম মুকুতা বিচাৰোঁতা এক মুদৈৰ নিচিনা হই; সি বহু মূল্য এটা মুকুতা পাই, পাচে গৈ আপোনাৰ জি জি সন্মতি সকলোকে বেচি, সেই মুকুতা ক্ৰিণে”। অৰ্থাত, দ্বিষ্টাঙ্ক ৰূপে বহু মূল্য মুকুতা ৰূপে জি পৰিত্ৰান, তাকেহে পাবলৈ আমি ধন, সোণ, বা সৎসাবিক সুখ এৰিব লাগিলে, জিমান বা হওক, তথাপি সেই মুদৈৰ নিচিনা অলিম্য লাভ পায়। ম.

বাতিৰাম প্ৰচাৰকৰ সান্তনা ৰূপে মৰন।

Death of Batiram Das Peck.

নিৰমাগৰ জিলাত থকা খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিৰ এজন অতি উত্তম আৰু মান্যৱন্ত ভাই, ২৮ মেই তাৰিখে বাতি পূজা ৪ বজাত, প্ৰভু যিচুৰ চৰনত আনন্দে সয়ন কৰি মহা নিদ্ৰা গল।

ঠেওৰ মৰনৰ কিছু দিনৰ পূৰ্বে, কোনো প্ৰিয় লোকৰ আগত আপোনাৰ মনৰ কথা প্ৰকাশ কৰি কলে, বোলে, “মই মৰনলৈ ভই ন কৰোঁ, কিয়নো জি জনত মই বিদ্বান কৰিলোঁ, মোৰ সেই প্ৰিয় প্ৰভুএ আপোন ভেজৰে মোৰ সকলো অগনন পাপৰ মোচন কৰিলে। এতিয়া মই আশা কৰিচোঁ, আৰু অলপতে ইহবৰ পৰম ধানত লোমাই, আব্ৰাহাম, ইচাক, আৰু যাকোবৰ লগত ভাগ পায়। মই ইয়াতে বহু সুখ পাইচোঁ হই, কিন্তু সেই ওপৰ পৰিত্ৰ ধানত লোমালে মোৰ অনন্ত বিদ্ৰাম হব।” তাৰ পাচত

ওপৰলৈ চাই আপুনি এই গিত গান কৰিলে;

“প্ৰভুত মোৰ আছিল কেনে বহু,

প্ৰথমে পাই দৰ্শন!

অহ, কলৈ গল, সেই সুখৰ কাল!

মধুৰ জেন তাৰ মৰন!”

ইয়াকে গাই, ওচৰত থকা ভাইবিলাকত কলে, তোমালোকে কিছুমান গান কৰা, কিয়নো মোৰ প্ৰভুৰ গান সুনিবলৈ মোৰ বহু ইচ্ছা আছে।

ওহে মোৰ প্ৰিয় ভাই, জোআ স্বৰ্গধাম,

তাহাতে অনন্ত কাল কৰিও বিদ্ৰাম;

দুখ আৰু ক্লেশ একো ন হব স্বৰ্গত,

কেৱল নিৰ্মল সুখ হৈবেক মনত।

ন হব বেদনা আদি অলঙ্ঘন মন,

সেহি ধানে কোনো কালে ন হব ক্ৰন্দন;

প্ৰিথিৱিত জেন দুখ পাপৰ কাৰনে

ভেনে ৰূপে চকু পানি নোলাব নৱনে।

নে দেখি কৰিলা জাক মনতে বিদ্ৰাম,

এতিয়া ঠেওৰ সন্নে কৰিবা নিবাস;

পাপ হেতু ক্ৰন্দন কৰিলাহা জভেক,

ঠেৱে মটি গুচুআৰ চকুৰ লোভক।

তাৰ পাচে প্ৰভু সন্নে থাকি মহানন্দ,

হাতে বিন ধৰি কৰিবাহা ধন্যবাদ;

আৰু মধু স্বৰে ধৰি ঠেওক নিতে গান,

অদ্বিত নদিৰ জল কৰি থাকা পান।

ন কৰে প্ৰবেশ আৰু তাত একো পাপ,

কোনো কালতো ন হব মনৰ সন্তাপ;

জিৱনৰ ব্ৰিখা আছে, নাহি আৰু লাগ,

সুৰ্জ নতু চন্দ্ৰৰো ন হব একো তাপ।

এহি ৰূপে সুখ তাত আচই অসেন,

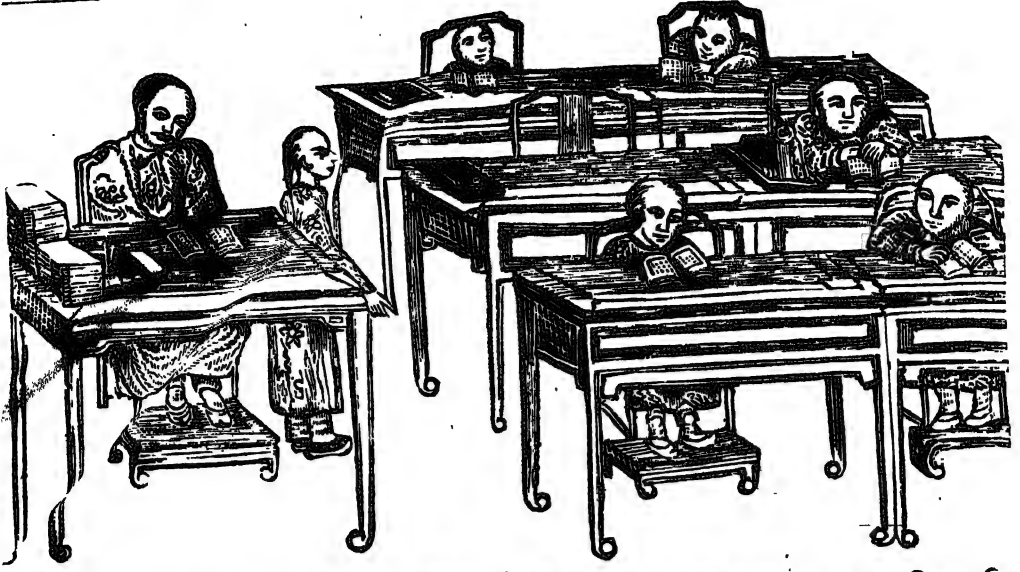
তাৰাক ভুঞ্জিয়া ভাই, হয়োক সন্তোষ;

আমাৰ সান্তনা হেতু ইয়াকে লিখিলো,

স্বৰ্গত নে দেখোঁ মানে বিদাই মাগিলো।

ন. ল. ক.

খেহ আৰু অচম দেসৰ ইকুলৰ কথা।

Chinese and Aamese Schools.

খেহ দেসৰ এই ইকুলৰ নকচা চোআচোন; চাতৰবোৰে মেজৰ ওচৰত চকিত বহি, পিৰাত ভৰি ধৈ, বৰ এলেছআ ভাৱে আছে। সিহঁতৰ পুথিবোৰ আগতে পৰি আছে, মৌ হাতে কাপ মৈলাম থাকে। ওজা একলিয়া হৈ বহি, চাতৰ এটাৰ পাঠ চাইচে। চাতৰে পাঠৰ মহলা দি তাৰ বহা চাইলৈ গৈচে বুলি, নকচা চাই ভাবিব পাৰা, কিন্তু তেনে ন হই; সি এতিয়া ওজাৰ আগত পাঠৰ মহলা দি আছে। খেহ দেসৰ ইকুলত ওজাক পাঠৰ মহলা দিয়াৰ সময়ত চাতৰে টেঙলৈ পিঠি দি বিমুখেহে থাকে; সমুখে থাকি পাঠ গালে কি জানি চাতৰে ওজাৰ পুথিতে চলকৈ চাই, এই আসঙ্কাৰে পিঠি পাচকৈ থাকিব দিএ। পুথি নো চোআকৈ আওৰোআ পাঠ গালো, খেহবিলাকে এনেকৈ নু বুলি, এই দৰে কই বোলে, পুথিক পাচ কৰালো। ওজাক পাঠৰ মহলা দিওতে গাটো হালি জালি বৰ বেগিকৈ মাতে; বহি থকা চাতৰবোৰেও বৰ মাতেৰেহে পৰ্হে; পৰ্হোতে এনে বৰ সবদ ন হলে নিবিলাকে ভাল নে পাই।

এই ৰূপে আমাৰ অচম দেসৰো কোনো কোনো ইকুলত অনুচিত আচৰন আছে। কেতবোৰ ওজাই দৰমহা খাই প্ৰবৰ্তি থাকে

ইহি, কিন্তু চাতৰবিলাকৰ গিয়ান বিদ্যা কি ৰূপে বাহিৰ, তালৈ নিহঁতে একো সুম ন কৰে। কোনো কোনো ওজাই কেৱল বৰ লোকৰ লৰাকহে আন্তিককৈ পৰ্হাই, সামান্য মানুহৰ লৰাত মন নি দিএ। কোনো ওজাই বৰ এলাহত থাকি চাতৰ এটাৰ দোআৰাইহে লৰাবোৰক পৰ্হাই; আৰু পৰ্হানালিসকো পলমকৈহে আহে, জাঁওতে সোন কালে জাই; যদি কোনো চাতৰক হাজিৰ নে পাই তাৰ কাৰনে নি বিচাৰে। আৰু কোনো কোনো ওজা আপুনি অগিয়ানি হোআৰ নিমিত্তে বিদ্যা উত্তম ৰূপে সিকাৰই নোআৰে, আৰু সিকিবলৈকো মন ন কৰে। ইয়াত বাজেও অতি অসন্তোষৰ কথা এইটোহে, জে পিজি মাজিয়েও তাৰ আপোন সন্তানবিলাকক লিখা পৰ্হাৰ উপাই নি দিএ। খেহ দেসতো গিয়ান বৰকৈ বৰ্হা নাই; আৰু আমাৰ অচম দেসতো জেতিয়ালৈকে ওজাবিলাকে সিহঁতৰ ইকুলবোৰ উত্তম হবলৈ অধিক সুম ন কৰে, তেতিয়ালৈকে গিয়ান অধিককৈ নে বাহিৰ। জগতৰ মাজত হি আটাইতকৈ উত্তম দেসবিলাক আছে, তাত তিবি পুৰুষ প্ৰাই সকলো পুজাৰ লিখা পৰ্হাৰ গিয়ান আছে; কিন্তু আমাৰ এই দেসত অসংখ্য লোকে বিদ্যা নি সিকাকৈ আয়ু

স্নোচেফ, নতু ভোজৰ কথা।

Lesson XVII.—Joseph or the Feast.

ভায়েকবিলাকে এতিয়া সিবিলাকৰ পিজি বুৰা য়াকোবক বুজাই বৰাই একো উপাইৰে বেনিয়ামিনক নিব নোআৰোঁ, হেতুকে সিবিলাক কিনিবলৈ ধৰিছিল। সিবিলাকে নিমিত্তে আটাই খিনি সহ খাই ঢুকালে, আৰু পথাৰতো নাই, সিবিলাকে এতিয়া আহাৰৰ নিমিত্তে কি কৰিব?

সিবিলাক জনে ভোকেৰে আছিল, ইয়াকে য়াকোবে দেখি লেনত বুলিলে, আৰুও আমালৈ কিছু সহ কিনি আনাইগৈ।

ভেতিয়া সিবিলাকে কলে, বোলে, বেনিয়ামিনক আমাৰ লগত ন পঠিয়ালে আমি তালৈ জাব নোআৰোঁ, কিয়নো সেই সহ বেচা মানুহে আমাক কৈছিল, বোলে, আমি যদি ভাইক আমাৰ লগত লৈ নে জাঁও, তেন্তে আমি তেঁওৰ মুখকে দেখিবলৈ নে পাম। এই কাৰনে এতিয়া তুমি যদি ভাইক আমাৰ লগত পঠিওআ, তেন্তে আমি জাব পাৰিম, ন পঠিয়ালে আমি জাব নোআৰোঁ।

ভেতিয়া য়াকোবে এই কথা সুনি বৰ অলঙ্ঘন মনেৰে সিবিলাকত কলে, তইতে সেই মানুহৰ আগত আৰু এটা ভাই আছে বুলি কৈ মোলৈ এই কুকৰম কয় কৰিলিহঁক!

ভেতিয়া ভায়েকবিলাকে উত্তৰ দি কলে, সেই মানুহে আমাক ইমানকৈ সুধিছিল, বোলে, তোমোলাকৰ পিজি এতিয়ালৈকে জিয়াই আছে নে? তোমোলাকৰ আৰু আন ভায়েক আছে নে? তেঁও আমাৰ ভাইক আনিবলৈ কব বুলি আমি কেনেকৈ জানিম?

তথাপি য়াকোবে বেনিয়ামিনক এৰি দিবলৈ ইচ্ছা ন কৰিছিল। য়িহুদা নামে আন এজন ভায়েকে কলে, বোলে, তুমি যদি তাক নিব দিয়া, তেন্তে মই তাক সাৱধানে নিম, মই তাক তোমালৈ ওভোতাই আৰুও আনিবলৈ অজিকাৰ কৰিচোঁ, আৰু তাক যদি গ্ৰহী নানোঁ, তেন্তে তোমাৰ আটাই ঘোঁসৰ ভাৰ মোৰ গাত পৰিব। কিয়নো তুমি তাক আমাৰ লগত

ন পঠিয়ালে, আমি আৰু আমাৰ সৰু সৰু লৰা চোআলিএ সৈতে ভোকেতে মৰিমহঁক।

য়াকোবে তাক বাখিবৰ আৰু একো উপাই নে দেখি, ভাবিলে, আমি সকলো আৰু বেনিয়ামিনো ভোকেতে মৰিব লাগিব, ইয়াকে জানি তেঁও য়িহুদাৰ হাতত বেনিয়ামিনক লোখাই দিলে।

কিন্তু সেই মানুহ জন সিবিলাকলৈ নিৰ্ভয়াৰে হোআ দেখি সিবিলাকে ধন চুৰ কৰি নিচে-হি বুলি তেঁও কব, ইয়াকে ভাবি য়াকোবে ভই কৰিছিল। এই হেতুকে তেঁও সেই মানুহলৈ সিবিলাকক অলপ তেঁটি গোটাই লবলৈ কলে।

সিবিলাকে এতিয়া তেঁওলৈ কি তেঁটি লব? সিবিলাকৰ বাৰিড কুল আৰু গুটি আছিল।

য়াকোবে সিবিলাকক বুলিলে, তোমোলাকে সেই মানুহক তেঁটিবলৈ গচৰ পৰা চিহ্নি বাদাম আদি গুটি আৰু গন্ধৰল, আৰু মো কিছু কিছু লোআ।

সেই মানুহ জন বৰ চহকি আৰু তেঁওক একো নে লাগে, কিন্তু সেই তেঁটিৰেই সিবিলাকে তেঁওক সন্তোষ কৰিবলৈ আহিচে বুলি জানিব।

ইয়াৰ বাহিৰেও য়াকোবে কলে, আমালৈ আৰু অধিক সহ কিনিবৰ কাৰনে তোমোলাকৰ হাতত মোজোখা ৰূপ লোআ, আৰু তোমোলাকৰ মোনাত জি ৰূপ উত্ততি আহিচে, তাকো, আৰু তোমোলাকৰ ভায়েক বেনিয়ামিনকো লৈ আৰুও সেই মানুহৰ ওচৰলৈ জোআইক।

য়াকোবে এই কথা কলভেই, তেঁওৰ মন দুখেৰে পূৰ হল।

ভেতিয়া য়াকোবে আঁহু পাৰি ইহুদালৈ এই প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ধৰিলে, সকলোৰে ওপৰত থকা সক্তিমন্ত ইহুদে তোমোলাকক সেই মানুহৰ অনুগ্রহ পোআ কৰোক, জেন সেই মানুহে তোমোলাকৰ ভাই চিমিওনকে আৰু বেনিয়ামিনকে আপুনি য়বলৈ এৰি দিএ। য়াকোবে এই প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল।

য়াকোবে এতিয়া বুলিলে, বোলে, মই জদি পুত্র হিন হব লগা আছে, তেন্তে পুত্র হিন হম ।

য়াকোবে ঠেঁওৰ প্ৰিয় পুত্র বেনিয়ামিনক বিদাই দিওতে ভাবিবলৈ ধৰিলে, বোলে, আগৈএ এবেলি য়োচেফক সুন্দৰ চোলা পিন্ধাই, ঠেঁওৰ ভাইবিলাকক বিচাৰিবলৈ পঠিয়াওতে মোৰ পৰা সি নিলগ হ'ল, আৰু কেতিয়াও উভতি নাহিল ।

য়াকোবে এতিয়া হলে ঠেঁওৰ পুত্র বেনিয়ামিনক আৰুও নে দেখিম বুলি ভই কৰিছিলে ।

তেতিয়া ভায়েকবিলাকে সুদা মোনা, গাধবোৰ, ডেচিৰ বস্ত্ৰ, আৰু দোজোখা ৰূপ, আৰু যিহুদাই বেনিয়ামিনকো লগত লৈ গল ।

এই ৰূপে সিবিলাক সকলোএ সিবিলাকৰ প্ৰিয় বুৰা পিতৃৰ আৰু তিৰোতা লৰা চো-আলিবোৰৰ পৰা নিলগ হৈ ওলাই গল ।

সেই দিনত সিবিলাক সকলোএ মনত বৰ অসন্তোষ পাইছিলে; কিয়নো সিবিলাক জেতিয়া মিচৰ দেশ পাবগৈ, তেতিয়া কি জানি সিবিলাকক চোৰৰ দৰে ধৰি নিব বুলি ভাবি ভই কৰিছিলে ।

সেমেতে সিবিলাকে মিচৰ দেশ পাই, জতে য়োচেফক সহ বেচি আছিল, তাতে সিবিলাক আহি থিয় হ'লত, ঠেঁও সিবিলাকক দেখিলে । আৰু সিবিলাকে সৈতে বেনিয়ামিন আহিতে নে নাই অহা, ইয়াকে ঠেঁও চাবলৈ ধৰিলে, পাচে ঠেঁও তাক চাই দেখি মনত কেনে আনন্দ পালে!

য়োচেফক দেখোঁতে আগৈএ বেনিয়ামিনক কেঁচুআ লৰা আছিল, তথাপি এতিয়া য়োচেফে সেয়ে বেনিয়ামিন হই বুলি চিনি পালে ।

ঠেঁওৰ ভায়েকবিলাকক ঠেঁও দেখিলতেই নিম্বে ঠেঁওৰ প্ৰধান বন্দি ঘৰ গিৰিক মাতি কলে, বোলে, এই দহ জন মানুহক মোৰ ঘৰলৈ লৈ জা, আৰু বৰ ভোজ খুণ্ড কৰগৈ, কিয়নো সিবিলাকে আজি ময়ে সৈতে ভোজন কৰিব লাগে ।

য়োচেফে ঠেঁওৰ বন্দি জি কৈছিল, তাক

ভায়েকবিলাকে দু সুনিলে । কেৱল বন্দি আহি সিবিলাকক তাৰ লগত জাবলৈ কোআতি সিবিলাক গল । এই ৰূপে সিবিলাকক সি য়োচেফৰ আপোনাৰ এটা সুন্দৰ ঘৰলৈ লৈ গল । তথাপিও ভায়েকবিলাকে তাত সন্তোষ ন হৈ বৰ ভইহে কৰিছিলে ।

তেতিয়া ভায়েকবিলাকে ইটে সিটে কোআ কুই কৰিবলৈ ধৰিলে, বোলে, আমাক এতিয়া বন্দিলালত ৰাখিব, আৰু তাতে আমি আৰু আমাৰ গাধবোৰেও মিচৰত অতি কঠিন কাম কৰি থাকিব লাগিব ।

তাৰ পাচে সিবিলাকৰ দুখিতমই হোআ পিতৃৰ কেনে অৱস্থা হব, ইয়াকে সিবিলাকে ভাবিবলৈ ধৰিলে ।

জেতিয়া সিবিলাকে ঘৰৰ দুআৰ মুখ পালেগৈ, তেতিয়া সিবিলাকে ঘৰ গিৰিত কলে, বোলে, হে দেও, আমি আগৈএ ইয়াত সহ কিনিবলৈ আহোঁতে ধন দি গৈছিলোঁ; কিন্তু আমি ঘৰলৈ গৈ আমাৰ জোলোজাবোৰ মেজিলত তাতে আমি ধন পালো, আৰু সেই ধনকে আমি এতিয়া ওভোতাই আনিচোঁ; আৰু সহ কিনিবলৈকো আমি দোজোখা ৰূপ লৈ আহিচোঁহঁক; কিন্তু সেই ধন আমাৰ জোলোজাত কোনে সুমাই দিলে, তাক আমি কব নোআবোঁ ।

সেই ধন সিবিলাকে ওভোতাই অনাৰ কাৰনে অতি ভাল কৰিলে; কিয়নো সিবিলাকে এবেলি চুৰ কৰিছিলে । এতিয়া হলে সিবিলাকে স্বৰূপ কথা কৈচে, কিন্তু আগৈএ হলে মিচা কথা কৈছিলে ।

তেতিয়া সেই বন্দিএ সিবিলাকক অতি দায়ালু ৰূপে উত্তৰ কৰি কলে, তোমোলাকৰ পিতৃৰ ইশ্বৰ আছে, ভই ন কৰিবা; সেই ধন তোমোলাকৰ পিতৃৰ ইশ্বৰেহে তোমোলাকৰ জোলোজাবোৰত ভৰাই দিলে ।

তোমোলাকে এতিয়া চোআ, সেই বন্দিএ ইশ্বৰৰ বিসয়েও জানে । তাক ইশ্বৰৰ বিসয়ে কোনে সিকালে বুলি ভাৰিচা? জি জি লোক মিচৰত থাকে সেই সকলোএ দুৰ্ভাগ্যবোৰক সেৱা

পূজা করে। জি জনে তেঁওৰ বন্দিক সিকা-
লে, তেঁও যোচেক হ'ব পাই; কাৰন সেই দে-
সৰ মাজত অকল তেঁওহে মাথোন স্বৰূপ ইন্দ্ৰ-
বৰু, জানিছিলে।

ভায়েকবিলাকক বন্দিসালত থোআ ন হই,
কিন্তু সুন্দৰ ঘৰত মাথোন ভোজনহে কৰিব
লাগিবগৈ, ইয়াকে সিয়ে জানি, সিবিলাকে কে-
নে আনন্দ পাইছিলে! সেই মানুহ জনক
কিহে ইমান দায়া বহাইছিলে? তাৰ কাৰন
সিবিলাকে নে জানিলে।

সিবিলাক বৈ থাকোঁতেই সেই বন্দিএ দুখিত
চিয়িওনক বন্দিসালৰ পৰা সিবিলাকৰ লগলৈ
আনিলেগৈ। তেঁওক বহু দিনলৈ বন্ধ কৰি
ৰাখিছিলে। মই আসা কৰিচোঁ, তেঁওক বন্দি-
সালত ৰাখোঁতে যোচেকক গাঁতত পেলোআৰ
বিসয়ে ভাবিছিলে।

সেই বন্দিএ সিবিলাকত দুপৰ ন হই মান-
লৈ ভোজ জুগুত ন হ'ব বুলি কৈছিলে, আৰু
সিবিলাক বৈ থকাত বন্দিএ ভৰি ধুবলৈ পা-
নি, আৰু সিবিলাকৰ ভাগৰুআ গাধবোৰৰ কা-
ৰনে কিছু কিছু আহাৰো আনি দিলে।

তেতিয়া ভায়েকবিলাকে কলে, বোলে, অধি-
কাৰ আহে মানে আমি আমাৰ ভেঁটি জুগুত
কৰোঁ আঁহ।

এই ৰূপে সিবিলাক গৈ গন্ধৰম, বটন, বা-
দাম, গুগুল, আৰু মৌ, এই সকলোকে জুগুত
কৰিলেগৈ।

পাচে যোচেক সহ বেচি ঘৰলৈ আহিলত,
ভায়েকবিলাকে হাতত আপোন আপোন ভেঁটি
আনি তেঁওক মাটিত পৰি প্ৰনাম কৰিলেহি।
তেঁও নপোন দেখোঁতে আগৈএ জি ৰূপে এঘা-
ৰেট। মুঠিএ তেঁওৰ মুঠিক প্ৰনাম কৰিছিলে,
সেই ৰূপে এতিয়া এঘাৰে জন ভায়েকে তেঁওক
পৰি প্ৰনাম কৰিলে।

এই বাৰ হলে সিবিলাক কেনে আচে, তা-
কে যোচেকে দায়াৰু ৰূপে সুধিলে। কিন্তু
অধিকৈ তেঁওৰ প্ৰিয় পিত্ৰি কেনে আচে,
ইয়াক জানিবলৈ ব'ব ইচা কৰিছিল।

তেঁও সিবিলাকত সুধিছিল, বোলে, তোমো-

লাকে জি বুৰা বাপেৰৰ কথা কৈছিল, তেঁও
এতিয়ালৈকে জিয়াই আচে নে?

সিবিলাকে বুলিলে, হই, আমাৰ পিত্ৰি
এতিয়ালৈকে জিয়াই ভালে আচে; পাচে সি-
বিলাকে এনেকৈ কৈ পৰি প্ৰনাম কৰিলে।

তল্ল পাচে যোচেকে জেতিয়া বেনিয়ামিনক
দেখিলে, তেতিয়া তেঁও তাৰ তিজিত লাৰট
মাৰি ধৰি চুমা খাব খুজিছিল; কিন্তু তেঁও
তেনে ন কৰি সুধিলে মাথোন বোলে, তোমো-
লাকে জি সৰু ভায়েৰৰ কথা মোত কৈছিল,
সেইটো এয়ে হই নে!

আৰু তেতিয়া তেঁও এই চুটি প্ৰাৰ্থনা কৰি-
লে, হে মোৰ বাপা, ইয়াৰে তোমালৈ অনুগ্ৰহ
কৰোক।

জেতিয়াই যোচেকে এই কথা কলে, তে-
তিয়াই তেঁওৰ চকুৰ লো বৈ আহিব বুলি জা-
নি, আৰু ক্ৰন্দন সহিব নোঅৰা হেতুকে তেঁও
সিয়ে সেই খোঁটালিৰ পৰা গৈ, আপোনাৰ
খোঁটালিৰ দুআৰ মাৰি তাতে তেঁও আপুনি
ক্ৰন্দন কৰিলে। তেঁও বৰ কোমল চিত্তেৰে
মানুহ আছিল, আৰু তেঁও এই সৰু ভায়েক-
টিক অধিক প্ৰতি কৰিছিলে।

জি কাৰনে তেঁও তাক প্ৰতি কৰিছিলে,
ইয়াৰে এটা কাৰন আচে, বেনিয়ামিন হলে
যোচেকৰে একে মাইকি ৰাহেলৰ পুত্ৰক;
কিন্তু আনবিলাক হলে লিয়াহ নামে মাহি
মাকৰ পুত্ৰক আছিলে। কাৰন ঞাকোৰৰ
দুজনি তিবোতা আছিল, ইয়াকে তোমোলাকে
জান।

এতিয়া ভোজ জুগুত হোআৰ নিমিত্তে যো-
চেক খোঁটালিৰ ভিতৰত নে থাকিল, কিন্তু কো-
নো মানুহে জেন তেঁও ক্ৰন্দন কৰিচোঁ বুলি
নে জানে; এই কাৰনে তেঁও প্ৰথমে মুখ ধুই
ওলাই আহি আনন্দ মনেৰে চাই বন্দিক
ভোজ বাহিবলৈ দিলে।

জি খোঁটালিত সিবিলাকে ভোজন কৰিব,
তাতে তিনি ধন মেজ আছিল। যোচেকৰ
কাৰনে এখন; কিয়নো তেঁও সদাই অকলেই
এখন মেজত থাই, ভায়েকবিলাকৰ কাৰনে

এখন, আৰু আন এখন ঠেঙৰ বন্দীএ খাবৰ নিমিত্তে আছিল।

য়োচেকে সিবিলাকৰ বয়সৰ দৰে সিবিলাকক বহুআলে, আৰু বেনিয়ামিনক ঠেঙ আটাইৰে সেনত বহুআলে। কোন জন ডাঙৰ কোন জন বা সৰু ইয়াকে যোচেকে জানি বহুওআ দেখি, ভায়েকবিলাকে বৰ বিস্মই মানিলে, কাৰন মানুহ কিমান বয়সিয়া হই ইয়াক জানিবলৈ বৰ কঠিন; কিন্তু যোচেকে হলে সিবিলাকে জনাতকৈও উত্তম ৰূপে জানিলে।

এতিয়া সিবিলাক সকলোএ ভোজনত বহিল। সিবিলাকে বহু দিন এনে ভোজন কৰিবলৈ পোআ নাই, আৰু সিবিলাকে ভাগৰ, ভোক পিৰাহ আদি অনেক দুখেৰে আহিছিল। যোচেকে ঠেঙৰ মেজৰ পৰা সিবিলাকলৈ উত্তম উত্তম বস্তু পঠাই দিএ, কিন্তু আনবিলাকতকৈ ঠেঙ বেনিয়ামিনলৈ পাঁচ গুনে অধিক পঠাই।

যোচেকে বেনিয়ামিনলৈ সৰহ ভাগ পঠিওআ দেখি ভায়েকবিলাকে তাক খিয়াল কৰিছিলে নে? ন হই, সিবিলাকে নাই কৰা। সিবিলাকে আটাইএ যোচেকক খিয়াল কৰিছিলে হই, কিন্তু এতিয়া খিয়াল কৰা নাই। তেতিয়া কেৱল সিবিলাকে মাথোন টেঁৱে সৈতে খাই বৈ আনন্দহে কৰিছিলে।

যোচেকে আটাইকে দেখিবলৈ পোআৰ নিমিত্তে ঠেঙৰ আনন্দৰ সিম়া নাই কিয়া হৈছিল। সিবিলাকে হলে ঠেঙক আটাইএ গাঁতত পেলাই দি একেৰিও নি দিয়াতকৈ খালে। তথাপি ঠেঙ সিবিলাকলৈ ভেনে ন কৰি, কিন্তু বেয়াৰ পৰা ভালহে কৰিলে।

আমাৰ পুত্ৰ যিচু খ্ৰিষ্টৰ অহিতে দুই লোকবিলাকে বিৰোধ আচৰাভা, ঠেঙ সিবিলাকলৈ কেনে দয়ালু হৈছিল, তাক ভোমোলাকে জানা। আমি ইহুদৰ বিৰোধে অনেক অনেক অপবাদ কৰি আচোঁ, তথাপিও ঠেঙ আমাক সৰ্বদাই দায়ী কৰি আছে। কোনো লৰা যদি ভোমালৈ বিৰূপালু হই, তেন্তে উভতি ভূমিও

ভালৈ নিৰ্দেশ আচৰন কৰিবা নে? আৰু ভোমৰ ভঁয়াৰ জদি এটা পিঠা থাকে, সি জদি ভোমাক একেৰিও খাবলৈ নি দিএ, আৰু পাচে জদি ভূমিও এটা পোআ, তেন্তে ভূমি তাক দিবা নে নি দিবা? ভোমোলাকে কেতিয়াও ভেনে কৰিব নে লাগে, কিন্তু যোচেক জেনে আছিল, ভেনে হব লাগে; আৰু জিবিলাক ভোমালৈ নিৰ্দেশালু হই, সেইবিলাকলৈ দয়ালু হব লাগে।

ক.

কনষ্টান্টিয়চ বজাই খ্ৰিষ্টিয়ান লোকক পৰিখা কৰি প্ৰতিফল দিয়া কথা।

A Tale of Constantine.

কনষ্টান্টিয়চ নামেৰে কমিয়া মহা বজাই এক দিনৰ বাতি পুআ হাৱা খাবৰ নিমিত্তে কাঠনি বাৰিৰ এটা সৰু বাটে দি জাঁওতে, অকস্মাতে মানুহৰ মাতৰ নিচিনা এটা সৰু সৰদ ঠেঙৰ কানত পৰিল; তথাপি এনে কোমল হোআত প্ৰাই উমান ধৰিব নোআৰিছিল, ঠেঙ বিস্মই মানি সেই মাত কিহৰ হই, তাক জানিবৰ নিমিত্তে মনে মনে আগলৈ গৈ আছিল। পাচে বাটৰ একালে থকা জাৰনিৰ মাজৰ পৰা এজুম মানুহৰ গিত গোআ মাত সুনি, ঠেঙ মন দিলত এনে কথা সুনিলে;

“যিচু ত্ৰান কৰ্তা, জিৱনৰ অধিকাৰ,

তজু ক্ৰিত দাস আমি, অধিনো ভোমাৰ;

ক্লান্ত হোআ জুখ কৰোঁ লুম অতিসই,

আমাৰ সাখাতে থাকি হয়োক আশুই;

সোনিত ওলোআ জুখে, নতু কুসলতে,

নিজ জাক সজ্জ থাকি বাখিও লহুটে,

প্ৰিয় ত্ৰান কৰ্তা পুত্ৰ, আমাক নেৰিবা,

আপোনাৰ স্বৰ্গ ৰাজ্য সেসে ভুলি নিবা;

ভাহাতে পেলাই তজু পাৱত কিৰিটি,

ভোমাক কৰিবো জয়ধনি আৰু স্তুতি।

ভোমাৰ নিমিত্তে কৰোঁ জিৱন ধাৰন,

জুখ অত্ৰ আদি লৈচোঁ, ভোমাৰ কাৰন;

হে ত্ৰানৰ ৰজা! আমি অধিন আপোনাৰ,

অন্য কোনো নাহিহে আমাৰ অধিকাৰ।”

এই কথা সুনী বজাই বিবাহই মানি, লগৰ মজ্জিত সুখিলে, ই কেনে কথা! সৈন্যবিলাকৰ মাজত কোনো ৰাজ ঘোহি আছে নে? “হে জানৰ বজা আমি অধিন আপোনাৰ; কোনো অন্য নাই, হে আমাৰ অধিকাৰ,” এই জি কথা সুনী-লোঁ; ইয়াৰ কি অৰ্থ? মন্ত্ৰিএ সমাদৰকৈ উতৰ দি কলে, বোলে, ইবিলাক ভুলত পৰা খ্ৰিষ্টিয়ান লোক এছুম; এতিয়া সিবিলাকে আপোনাৰ পূজা বেলাৰ সেৱা কৰিবলৈ এই নিৰ্জান ঠাইত গোট খাইচে, ইয়াক মহা বজাই নে জানে নে? বজাই কলে, তথাপি সিবিলাকে কোনো অধিকাৰৰ কথা কৈচে, আৰু কেৱল তেঁওৰ অধিন হবলৈহে থিৰ মন দেখাইচে। অহ! এনে ভুলত পৰা লোকক দমিচিয়ান, জেইজান আদি আন আন বজাবিলাকে দেসৰ দেও দেবিলৈ বলি ৰূপে উচৰগ কৰিছিলে। ৰোম নগৰ ৰাখিবৰ নিমিত্তে অস্ত্ৰ লবলৈ এনে লোকবিলাকত আমি বিশ্বাস কৰিব নোআবোঁ; সিবিলাকলৈ সৱধান হব লাগে, জানো আমাৰ সৈন্যবিলাকক কুমতি দিয়াৰ। তেতিয়া মন্ত্ৰিএ উতৰ দি কলে, হে মহা বজা, ভেনে ন হই; ভুলত পৰা হলেও, তথাপি সিবিলাকতকৈ সাহিয়াল বা বজাৰ মহিমালৈ উচাহি বিশ্বাসি সৈন্যবিলাকৰ মাজত এনে কোনো আন মানুহ নাই। বজাই কলে, ভেস্তে আমি দেখিমইক; কাইলৈ সিবিলাকে সৱধান হওক; ইয়াকে কৈ জাহনি বাৰি এৰি মনতে ভাবি চিন্তি বজাৰ আপোনাৰ হাউলিলৈ উলটি আহিল। সেই দিনৰ মাজত বজাৰ ঘৰৰ ওচৰ এঠাই থিৰ কৰিবলৈ লোকে লৰা লৰিকৈ ওবে দিনটো সুম কৰা দেখা গল; কিন্তু তাৰ হেজু কোনেও নে জানিলে; আৰু বৰ চান্দ সাজি তাৰ ওপৰত ৰুমিয়াৰ দেও দেবিৰ মূৰ্তিবিলাক ৰোজা হ'ল; আৰু সিবিলাকক উজলিত দেখাবলৈ অনেক খৰচ কৰিলে, কিন্তু কি ঘটৰ তাক জানিবলৈ লোকৰ মন উচাহ কৰা হ'ল, তথাপি বজাই সকলোকে আপোনাৰ মনত গুপ্তে ৰাখিলে। পাচ দিনৰ পূজা বেলা হোজাৰ হোজাৰ সৈন্যবিলাক বজাৰ আগা

সুনীৰ নিমিত্তে অনা হ'ল; তেতিয়া মন্ত্ৰি লোক জুমে জুমে গৈ বৰ মাতুৰে এই কথা সুনালে, বোলে, আজিৰ দিনত কনষ্টাঞ্চিয়চ মহা বজাই দেও দেবিবিলাকৰ সেৱা পূজা কৰিবলৈ আগা দিচে। সেনা সেনাপতি সকলোএ সাধ্যাত হওক, কোনো মানুহ যদি সেৱা পূজা ন কৰিব, তাৰ বিসই মৰ্জতা হানি হৈ, সৈন্যৰ মাজৰ পৰা নাম কটা জাৰ; এনে আগা কনষ্টাঞ্চিয়চে প্ৰকাশ কৰিচে।

এনে কথাত খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকৰ মাজৰ কেতবোৰে বৰ দুখ পালে, আনবোৰে পৰম ইচ্ছাত বিশ্বাসি হৈ ভই ন কৰিলে, তথাপি কি ঘটৰ ডালৈ বৰ চিন্তা কৰিলে; কিয়নো যিহু খ্ৰিষ্টৰ কাৰনে খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকৰ ভেজ নদি ৰূপে ৰোজা গল, এই কথা পিত্ৰিবিলাকৰ মুখৰ পৰা নিহঁতে অনেক বাৰ সুনিলে; আৰু কি জানি পুনৰাই এনে ভাৱনাৰ দিন চাপিচে বুলি ভাবিলে। খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকৰ মাজত কোনোএ এনে পৰাক্ৰমি বজাক বিড়ুট কৰিবলৈ, বা তেঁওৰ ঋজু ভোলাবলৈ ভই কৰি, আপোনাৰ দোসাদোম গিয়ানেৰে বজাৰ অনুগ্ৰহ কিনিবৰ মন হোআতে আপোনাৰ প্ৰভুক বেচিলে। কিন্তু প্ৰাই সকলো, অৰ্থাত জিবিলাকে নমু ৰূপে প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টক আনুই ললে, সিবিলাকে প্ৰভুৰ নিমিত্তে সকলোকে এৰিবলৈ মন থিৰ কৰিলে; নিহঁতে বেলেগ বেলেগ নিৰ্জান ঠাইত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ গৈ, এনে কঠিন পৰিশ্ৰম সহিবলৈ সক্তি পালে।

পাচে পূজা কৰাৰ কাল আহিল, আৰু জেতিয়া ৰাধ্য বজোআ হ'ল, তেতিয়া সৈন্য সকল চান্দৰ চাৰিও কালে গোট খাই মূৰ্তিবিলাকলৈ একে ঠাৰে চাই থাকিল। আৰু জেতিয়া দিঘল বৰ্গা বস্ত্ৰ পিন্ধা একজন পোৰোহিত চান্দত উঠি মূৰ্তিৰ ওচৰলৈ আহি আৰ কাপৰ গুচাই দিলে, তেতিয়া সকলো মনে মনে থাকি পোৰোহিতে জি পূজা কৰিব, তাতে সকলোএ আঁহু পাৰি সেৱা কৰিব লাগে। কিন্তু কনষ্টাঞ্চিয়চৰ নামেৰে এনে আগা প্ৰকাশ কৰা মন্ত্ৰিৰ মাত সৈন্যৰ মাজত সুনী গলত, অকনোদাই সৈন্যৰ

মাজৰ পৰা এক জুম ওলাই, স্বৰগলৈ চাই
 আনন্দ মুখেৰে কিছুমান হুকি গৈ থিয় হৈ
 থাকিল। বজাই জি দুখ মুখ দিব পাৰে,
 এই সকলৰ দোআৰাই সিবিলাক অবিশ্বাসি
 হৈ প্ৰভুক অমৰ্জতা কৰিব নোআৰে, এনে থিৰ
 মন আছিল; তথাপি আনবিলাকে সংসৰে কৰি
 অধিৰ মনেৰে এই সকল সেই ফালে চাই,
 আপোনাৰ ইহুৱক আঁস কৰাতকৈ, বজাক
 বিতুষ্ট কৰিবলৈ ভঙি কৰা হেন দেখালে; আৰু
 বজাই দিয়া মুখৰ নিমিত্তে আপোনাৰ দোমা-
 ধোন গিয়ানৰ বিৰোধে কৰিলে। সেই সম-
 য়ত বজা আপুনি কোনো ওখ ঠাইত সকলোকে
 ডালকৈ চাবৰ নিমিত্তে বহিলহি। সেসতে
 পোৰোহিত্তে পূবলৈ মুখকৈ, হাত ওপৰলৈ
 দ্বাৰি বৰকৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি মূৰ্তিৰ আগত উবু-
 ৰি হৈ পৰিল; তাতে আঁতৰি জোআ একুম
 খ্ৰিষ্টিয়ানত বাজে আন সকলো পোৰোহিত্তৰ
 নিচিনা কৰিলে। কিন্তু সিবিলাকে চকু ওপ-
 ৰলৈ ডুলি একে ঠাৰে চাই আনন্দ মনেৰে
 থিয় হৈ থাকিল; তাতে বজাই সিহঁতৰ কো-
 নৰলৈ আহি সুধিলে, কমিয়াবিলাকৰ দেও
 দেবিক সেৱা কৰিবলৈ বজাই জি আগ্য দিলে,
 তাক কিয় নে মানা? সিহঁতে উত্তৰ দিলে,
 যোলে, আমাৰ বজাক সকলো ভাৱে মানিব-
 লৈ ইচা হলেও, তথাপি জি জনে স্বৰগ, প্ৰি-
 ষ্ঠিবি, আৰু সকলো বস্তু সৃজিলে, আৰু জি
 জনে ঠেঁওৰ পুত্ৰ খ্ৰিষ্টৰ মৰনৰ দোআৰাই প্ৰা-
 চিত্ত কৰি আমাক নৰকৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে,
 সেই নিৰাকাৰ সৰ্বসক্তিমান প্ৰভু পৰম ইহু-
 বকহে সেৱা কৰিবলৈ আমাৰ আৱশ্যক আছে।
 কিন্তু যদি বজাই আমাৰ বিলই আদি কৰি
 সকলোকে গুচাই, আৰু দেও দেবিৰ আগত
 বলি ৰূপে উচৰগো কৰে, বা বনৰিয়া জন্তুৰ
 দোআৰাই আমাক নষ্টও কৰে, কৰোক; তথা-
 পি স্বৰগত থকা আমাৰ পিজি পৰম ইহুৱক-
 হে সকলোতকৈ মান্য সজ্জাৰ কৰিম। এনে-
 কৈ কোআ হলত, খ্ৰিষ্টিয়ান জুমৰ প্ৰতি জনৰ
 মুখৰ পৰা একে মাতেৰে “এনে হওক” বুলি
 কলে। তাতে কন্ডাক্ৰিয়ট বজাই সিবিলাকৰ

মুখৰ এই কথা সুনিলত কলে, তেন্তে তোমা-
 লাকৰ প্ৰতিফল সূনা, খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকৰ মাজত
 জিৰোৱে কমিয়াৰ মূৰ্তিক পূজা কৰিলে, সেই
 বিলাক আহোক। তেতিয়া সিহঁতে আনন্দে-
 ৰে সৈন্যৰ মাজৰ পৰা ওলাই আহি, বজাৰ
 আগ্যৰ দৰে কৰাৰ প্ৰসংসা পাবলৈ অপেক্ষা
 কৰিলে; কিন্তু বজাই সিহঁতলৈ চাই বুলিলে,
 হেৰ অবিশ্বাসি কপটিয়াবিলাক, তহঁতে দূৰে
 জাহঁক; অবিশ্বাসিবিলাকত মোৰ একো অনু-
 গ্ৰহ নাই। তহঁতে হলে এতিয়া আপোনাৰ
 ইহুৱক আঁস কৰিলি, আৰু কি জানি আ-
 পোনাৰ বজাকো আঁস কৰিবি। পাচে আনবি-
 লাকলৈ চাই সকলোৰে আগতে বুলিলে, এই-
 বিলাকত আমি বিশ্বাস কৰিব পাৰোঁ, কিয়-
 নো সিবিলাকক পৰিখা কৰি স্বৰূপ পালোঁ।
 সিবিলাকে ভেটি খাই, বা ভই কৰি আপোনাৰ
 উচিত কৰম কেতিয়াও নেৰিব; এই কাৰন সি-
 বিলাকক মোৰ অলঙ্কাৰ সকলতকৈ মূল্য মা-
 নিচোঁ; আৰু আটাইতকৈ সিবিলাকক মৰ্জতা
 কৰি মোৰ প্ৰান ৰাখিবলৈ সদাই মোৰ লগত
 কুৰি থাকিবলৈ দিম। তাতে সকলো অকপ-
 টিয়াৰ প্ৰতিফল জেন হব, আৰু ভই লগা
 কপটিয়া কৰমৰ দণ্ড জেন হব, এই নিমিত্তে
 আজিৰ দিনত সিবিলাকৰ সাহিয়াল আৰু ৰিদ্দা-
 নৰ কথা ৰাজ বিধানত লিখিবলৈ মই আগ্য
 কৰিচোঁ।

অ. হ. দ.

গুআহাটিৰ বিবৰন।

Description of Gowahati.

সৰাৰ চৰনে মই কৰি নমস্কাৰ,
 গুআহাটি নগৰ কথা কৰিবো প্ৰচাৰ;
 মোৰ পদ সূনি সৰে দোশ ন ধৰিবা,
 অৱহেলা ন কৰিয়া কিঞ্চিৎ সূনিবা।
 পূৰ্বে বজা আছিলন্ত নৰ নাৰায়ন,
 ইন্দ্ৰ বংশি বজা আহি কৰি আক্ৰমণ।
 বৰ কুকুৰ আদি কৰি বিসৰা পাতিয়া,
 গৰগাঁৱতে বহিলন্ত নগৰ কৰিয়া।
 ভাৰ পাচে সূনা, সৰে জেন কথা ইভলা,
 বদনচন্দ্ৰ নামে বৰ কুকুৰ এক হৈলা;

বুঝা গোঁহাই সহিতে কন্দল করিয়া
মান দেশে পলাই গৈলা নগর চাৰিফা;
কতো দিন থাকি মান চিপাহি আনিলা,
মানে আহি নগরক উচান কৰিলা।
সেই দিন ধৰি অচমৰ দিন গৈলা,
মানক খেদিয়া কল্লানিৰ দেশ ভৈলা,
সন্তান পাইয়া পাচে জত চাহাবান;
বহু বহু পকি ঘৰ কৰিলা নিমান।
কৰিলা কচাৰি ঘৰ অতি ভয়ঙ্কৰ,
অচমিয়! লোকে জাক বোলে দোপদৰ;
পৰ্বত সমান ঘৰ দেখি লাগে ভাই,
ওচৰত বুদ্ধপুত্ৰ নদিও বহই;
ভিতৰ সোমালে গারে বায়ু লাগে ভাই;
কতো কতো লোক নহ পৰি নিদ্রা জাই।
কৌঠালি কৌঠালি চান্দ কাঠৰ সাজিয়া,
চতুৰ্দ্ধি দলিচা ভাত বহিচে পাৰিয়া;
ওপৰত পখা নহ আৰিয়া আচই,
কাকতি বহিয়া ভাত কাকত লিখই।
সবাহ মধ্যত এক দিবা চান্দ আছে;
ওপৰত চন্দ্রতাপ প্রকাশ কৰিচে।
কালকটৰি চৰাচৰি কৌজনাৰি দেআনি,
তাহাৰ মাজত চাহাব বহই আপুনি;
মাটিয়াত বহি থাকে দেখিতে সুন্দৰ,
পদুম চকাৰ জেন চৌপালে কেনৰ।
কচাৰিৰ পচিমত খাজনাৰ ঘৰ,
কল্লানি খাজনা থাকে তাহাৰ ভিতৰ;
দিনে বাতি চিপাহিৰ পহৰা আচই,
নিতে নিতে চাহাব আহি তবিল গনই।
তাহাৰ পূৰ্বেত কমিস্যনৰ কচাৰি,
নিকটে আছে এক দিঘলি পুখুৰি,
ইটাৰে নিৰ্মান ঘৰ অতি বিভোপন,
আৰ্চিৰ দুআৰ নহ কৰিচে সোভন;
কৌঠালি কৌঠালি চান্দ বহুত আচই,
কেবাৰি সকলে বহি ইংৰাজি লিখই;
বিবদ্য কমিস্যনৰি দুই লিৰতাব নাম,
আমলা সকলে ভাত কৰি থাকে কাম;
তাহাৰ মধ্যতে এক ওখ চান্দ আছে,
বিজি মাটিয়া মেজ পাৰিয়া বাধিচে।
ওপৰত চন্দ্রতাপ প্রকাশ কৰই,

চাহাবে বহিয়া ভাত গোচৰ সোধই;
ডিপুটি কমিস্যনৰ ডেঁওৰ প্ৰতি নিধি,
সমুখে বহিয়া ডেঁওৰ কাৰ্জ কৰে লিধি।
তাৰ দখিনত আছে চিপাহি পল্টন,
সেনাপতি গৈয়া কৰে আখৰা সঘন।
সবাহ মাজত সোভে এক গিৰ্জাৰ ঘৰ,
দলৰ আকাৰ দেখি অতি ভয়ঙ্কৰ,
ওপৰত চাই আছে বগিতাম পাত।
ওখই আদ্যাজ তাৰ হব ব্ৰিচ হাত;
আৰু আঠ নহু দৌল ভাত প্ৰকাশই,
সমুখেতে বাট ঘৰ এগোটা আচই।
আৰ্চিৰ দুআৰ নহ জল মল কৰে,
চাহাবক নোআৰি চকুত চাট মাৰে;
বহু বহু পাটি ভিতৰত পাৰি দিচে,
সাবি সাৰি চকি নহ পাৰিয়া বাধিচে,
ওপৰত চন্দ্রতাপ অধিক জলই,
কাপৰৰ পঙ্কা নহ আৰিয়া আচই;
পূনৰ মুখৰ কালে ভেটিটো ইটাৰ,
কাঠৰ কুন্দুআ বেৰা অতি চমৎকাৰ;
ভেটিৰ ওপৰে অতি বহল মেজত,
বাইবল কিতাপ থৈচে তাৰ ওপৰত;
ইংৰাজি বাজনা আছে আপুনি বাজই,
প্ৰতি দিনে এই কপে গিৰিজা কৰই।
এবে সূনা, আৰু কিছু কেহোঁ দিবহন,
নগৰৰ মাজত বজাৰ চাৰি ধন;
পূবে চক বজাৰ, পচিমে দলজ পাৰ,
দখিনে আচই এক পল্টন বজাৰ।
মাজত কাঁচি বজাৰ আছে এক ধান,
তিনিও বজাৰে জাৰ ন হই সমান;
বজাৰৰ মধ্যত ডালৰ পঙ্কা ঘৰ,
ইটাই নিৰ্মিচে ভেটি দেখিতে সুন্দৰ।
বজাৰ চৌধাৰি বুলি বিলয়া আচই।
অচমিয়া লোকে জাক হাটখোআ বোলই।
চাৰি কোথে আলি নহ ন জাই বৰনা,
বজাৰ নিকটে আছে কল্লানিৰ ধাৰা;
বাটৰ চাৰিও কালে কেঁয়া পতি আছে,
মহা মুখে পুজা নহে বিকিচে কিনিচে।
দুই তিনি সত লোক প্ৰতি দিনে হই;
চোৰ দুই দগাবাজ কেহোঁ ন কৰই।

পূবে লভানিল কাৰি, পচিমে দলঙ্গ পাৰ,
 পদুলি পদুলি বাতি ফুৰে চৌকিদাৰ;
 বজাৰৰ মध्ये জদি হুবা মুৰা হই,
 চৌধাৰিএ নিয়া তাক থানাত দিয়ই।
 হাল্লিটাল নামে ঘৰ এগোট। আচই,
 অচমিয়া লোকে জাক বেজ ঘৰ কই।
 দূখি নিৰাসুই লোক পৰিলে নৰিয়া,
 দেখি বৰ্কান্দাজ লোকে লৈ জাই ধৰিয়া;
 সেই ঘৰে বেজ সবে ঔসধক দিএ,
 কতো কতো মৰি জাই কতো লোক জিএ।
 থানাৰ নিকটে বৰ কাটক আচই,
 ইটাৰ চৌদিকে গৰ দেখি লাগে ভই।
 জিতো লোকে চুৰ খুন ঠকাইতি কৰিচে,
 ভৰিত জিজিৰি পিন্ধি মাটিক কাটিচে।
 নগৰ উত্তৰ ফালে চাহাবৰ ঘৰ,
 থানে থানে পকি ঘাট আচই বিস্তৰ,
 নগৰ পচিম ফালে ভৰলু নদি আচে,
 কাঠৰ পাতেৰে তাত দলঙ্গ বান্ধিচে।
 দলৰ আকাৰ দুয়ো পাৰে চাৰি খুঁটা,
 ইটাই নিৰ্মিয়া তাত দিচে এক ফুটা;
 ফুটাৰ মাজতে লোহা জিজিৰি লগাই,
 দুয়ো পাৰে খুঁটা মাৰি দিয়াচে পোতাই,
 তাৰ মাজে লোহাৰ ধৰনি সব দিচে,
 তলে ঢাম খুআইয়া দলঙ্গ বান্ধিচে;
 ঘোঁৰা গৰু গলে খোজ তাত নৰলই,
 দুয়ে ফালে চুটি বেৰা একো ন পৰই;
 দুয়ো পাৰে সম তাৰ নাই বেচি কমি,
 আলালতে আচে জেন বাদুলি ওলমি।
 কচাৰি ওচৰে দুই ফুল আচই,
 অচমিয়া লোকে জাক বোলে বিদ্যালই;
 কল্লানি মহিনা দিয়া পণ্ডিত বৰিচে,
 পৰ উপকাৰ কৰি লৰাক পৰ্হাইচে।
 মঠ মন্দিৰৰ পকি আচই জডেক,
 মই মুখে তাৰ কথা বৰ্নিবো কডেক।
 এভেকে ধৰ্ম্মি নাহি ইংৰাজি সন্ধান,
 পৰৰ কাৰনে কোনে কৰে এত মান।
 জখা সাধ্য পদ মই কৰিলোঁ বচনা,
 নিন্দা ন কৰিবা সুনি জড বিগ্যা জনা;
 অতি মুখ সিসু জানি দোসক খেম্বিবা,

আপোনাৰ গুনে সবে সন্তোষ লভিবা।
 কুঁৱই গঁয়া খেল বুৰা গোহাঁই বৎসৰ,
 এই নগৰৰ মধ্যে দলঙ্গ পাৰে ঘৰ,
 প্ৰকাৰেই বুজিও কুলৰ পৰিচই,
 ধৰ্ম্মকান্ত গোহাঁই এই নিবেদন কই।

আপোনাৰ হিত চিন্তা কৰা কুকুৰ।

The Selfish Dog.

এটা ডাঙ্গৰ এটা সৰু এনে দুটা কুকুৰ একে
 লগে জিজিৰিবে বন্ধা হৈ জাভা কৰিবলৈ ধৰি-
 লে; ডাঙ্গৰটোএ হলে কেৱল আপোনাৰ হিত
 চিন্তিলে, আৰু আপোনাৰ ভায়েকতকৈ তাৰ
 অধিক সক্তি হোআৰ কাৰন সি জলৈকে জা-
 বৰ ইচা কৰে তলৈকে গৈছিল; আৰু জে-
 তিয়া সি কিবা আহাৰ পাই, তেতিয়া সি
 অকলৈ খাই আপোনাৰ মিতিক বাধা কৰে;
 আৰু জদি সৰু কুকুৰে কিবা খোআ বস্তু
 বিচাৰিবলৈ জাব খোজে, তেন্তে বৰ কুকুৰে
 কেৎ কেজাই আন কাললৈ তাক বলৰে টানি
 নিএ। এই ৰূপে দিনে দিনে কৰিলত পাচে
 সৰু কুকুৰটে বৰ দুখেৰে থিনাই গৈ মৰিল।
 তাতে ডাঙ্গৰ কুকুৰৰ চকু মেলা হলত আপো-
 নালৈ জি দুখ আনিলে তাকে দেখিলে; সি
 অলগৰিয়া হল, কেৱল এনে ন হই, কিন্তু
 লগৰিয়াৰ সঙ আপোনাৰ ভিক্তিত জিজিৰেবে
 বন্ধা হোআত, সি জলৈকে জাব খোজে তলৈ-
 কে তাকো টানি নিব লাগে।

এই দৰে মানুহবিলাকো, জেতিয়া লোকৰ
 হিত চিন্তা ন কৰে, আপোনাৰ হিত মাথোন
 চিন্তা কৰে, তেতিয়া নানা কেলেসত পৰিব।
 ভোমোলাকে দুখিয়াবিলাকৰ উপকাৰলৈ সুম
 কৰা উচিত, আৰু লোআতকৈ দিয়া ভাল, এই
 জি কথা প্ৰভু যিচুএ কৈছিলে, তাক সঁজুৰিব
 লগা। পাঁ ২০—৩৫। অ. হ. দ.

প্ৰাথমিক শিক্ষা।

Introductory.—Lesson. 1.

মই লৰা। জি জি বস্তু মই দেখোঁ, সেই সেই বস্তুৰ ভালেমানৰ অৰ্থ মই একোএই নে জানোঁ। জেতিয়া মই চাৰিও কালে চাঁও, আৰু জিবিলাকক জানিবলৈ ইচা কৰোঁ, এনে অনেক অনেক বিধৰ বস্তু দেখোঁ।

মোৰ ওপৰত আকাশ, আৰু তলত মই জিহৰ ওপৰত খোজ কাৰোঁ, এনে মাটি দেখিবলৈ পোঁও। জি খোজা ঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ জাব নোআবে, এনে অচল অৰ্থাত অপ্রানি, কোনো কোনো বস্তু দেখিবলৈ পোঁও। আৰু কোনো কোনো বস্তুবিলাকক দেখোঁ, জাব চলিবৰ সক্তি আছে অৰ্থাত প্ৰানি, জি এটাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ চলিব পাৰে। এই সকলোকে দেখি মই আচৰিত মানোঁ।

মই লৰা। মোৰ, আই, বোপায়ে, আৰু শিক্ষাকে জি সিকনি দিএ, সেই সিকনিলৈ মই মন দি সুনিব লাগে। মই আপুনিও কিতাপ পৰিহঁবলৈ আৰু সিকিবলৈ জতন কৰিব লাগে, কিয়নো কিতাপত মই সকলো বিধ বস্তুৰ অৰ্থ বুজিব পাৰিম। এনে কথা জানিবলৈ শ্ৰম কৰা, লৰাবিলাকৰ উচিত কৰম।

ব. ন.

মৌ মাখিব কথা।

The Bee.

বাহত থাকোঁতে এটি মৌ মাখিব মূৰত কিবা মৌ লগাত, তাকে গন্ধ পাই কোনো ঠাইত কতুৰাত মৌ আছে বুলি, তাক বিচাৰিবলৈ বাহৰ পৰা নামি মাটিত খেদি গৈছিল; কিন্তু ফুৰোঁতে ছান বু গুচাৰ কাৰন, সি ওবে দিনটো গৈ গৈ থাকোঁতে পাচত বাতি হলত হিম পাখিত লাগি, উৰি ফুৰিব নোআবাত মৌ মাটিত পৰি মৰিল।

ইয়াৰ অৰ্থ এই।

ভালেমান লোকে আপোনাৰ ঘৰত জি সুখ আছে, তাকে আন ঠাইত বিচাৰি কুৰাত কাল নিয়াই, সেলত বৰ সুমেৰে দুখত মৰে।

অ. হ. দ.

কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ৬ আখ্যা।

History of Kamrup, Chap. 6.

পাচে সকলোএ আলচি লাম্বাখককে লোক জনক চলাবৰ নিমিতে বৰ ফুকন পাতি ধলে, আৰু সৰু চকুআ বৰ গোঁহায়েও কাজলিৰ লোক-বিলাকক দণ্ড কৰি সবাকে লগাই দিলে। এই মতে দুয়ো সকলোকে চলাইছিল, পাচে ফুকন বাজখোঁআ সকলেও মহা বজাৰ চবনলৈ জবালত সকলৰো কথা বাখি লাম্বাখককে ফুকন নাম দিলে। পাচে বজাৰলৈ আগিয়া চুটিত তিনি দিন থাকিল, পাচে তাৰ পাৰ হৈ উৰে জুখ দিলে; দুয়ো দল সেনাৰ জুখ সমান হল, তথাপি আহোমৰ গৰ ভুলিব নোআছিলে। কলঙ্কু সন্দিকৈ পৰিল, চাৰিঙ্গিয়া ফুকনৰ ভায়েকৰ ভিজিত কাঁৰ লাগি মৰিল, লেচামডাং তামূলি গুলি লাগি এৰাল, মিৰ সজাজিত ভাঙে থাকিল। তাত পাচে বজাৰলৈ বাৰে এন গো-ৰাপ নাও আগ কৰি নারে জুখ দিলে; আহোমৰো সমস্ত লোকে দিনে দিনে নারে ভবে প্ৰধান জুখ কৰিলে, পাচে কাঁৰ গুলিও ঢুকাল, কত বেলিৰ মূৰত বৰ নোআৰি অভইপুৰিয়াৰ নাও মানুহ জুখ এৰি পলাল, তাকে দেখি আনো নাও এৰি পলাই গল। পাচে বজা-লে পাই পেট কটা হিলৈ ১ টা, নাও ১০ খন নিলে, এই মতে এক মাহ জুজিলে, কাৰো ভজ জই নাই। কত আহোমে জুমি জুমি বজা-লৰ এৰি কাটি মূৰ আনিলোঁ বুলি বঁটা নমাই, এই জুখৰ বেৰুহা নৰ্গদেৱে সুনি সকলোকে এজি লিকচন বহুআক পঠালে। জি অভই-পুৰিয়া পলাল, তাৰ সইকিয়াবোৰ কাটি মূৰ আনিব দিলে, আৰু নারে ভবে ধৰিব দিলে। উপৰি টেকেলা হাৰি চাউতাজ দিলে। পাচে নারে টংচু সন্দিকৈ অভইপুৰিয়া সলগুৰিয়া সকলোএ জুগুত হৈ প্ৰভাতে নারে ভবে জুখ ধৰিলে, বজাৰলৈও সচকিত হৈ ভাগি মাজুলি বালিত পৰিল, আহোমে নারে ভবে খেদি নি জাকে পালে তাকে কাটিলে; কত আহোমে নারেবে খেদি ওচৰ পাইগৈ, বজাৰলৈ এৰাব নোআৰি তাৰ লাহৰি পামৰি নুদিচা,

এই সকল পানিত পেলাই এবাই জাই, ডাকো বজালে কাটিবৰ ভয়ে ন ধৰে। কোনোটোএ জদি লবলৈ চাই, ডাকো আগ হৈ বজালে পলাই গৈ মাজালিৰ বালিত পৰিল, সত্ৰাজিত বজা ইয়াৰকুলি এই দুয়ো পলাই গল। আৰু সাত দিন আগে সত্ৰাজিতেৰে দন্দ কৰি মিলি হাজোলৈ গল। গোৰাপ নাও ৭ খন পৰিল, বাচৰ ৩০, বৰ হিলৈ ১০০, ডুৰুকি ৫০০, ডৰোআল ৩০০, বৰচা ১০০, জমদাৰ ৪৪, খগুআ ৪০, নাৱৰ লঙ্গৰ ৪ টা, এই মতে সকলো পলাই গল, সেই সময়তে ঢাকাৰ পৰা চেৰখীয়ে মিয়াৰ চান্দে ৮০ বাচৰ নায়েৰে বগৰি বাৰি পালেহি; তাক পাইহে সত্ৰাজিত আৰু ইয়াৰকুলি এবাল, লাম্বাখৰু চেটিয়া পাণ্ডুত বৰ ফুকন হৈ থাকিল।

পাচে সকলো বৰুআ ফুকন গৈ হাজোক বে-ৰি গৰ দিলেগৈ, বজালেও গৰ সাজ নৌ ইও-তেই হাতি আগ কৰি টংচু সন্দিকৈৰ গৰত ধৰিলেহি, চই ডঙ মান জুখ হল। পাচে আবদুল ইসলাম নবাবত কাঁৰ লাগিল, মুহুদি নবাবৰ ঘা হল, আৰু হাতিৰ কাঁপালত গুলি লাগিলত হাতি উলটি পলাল, হাতি ভাগিলতে বজালো পলাল, ঘোঁৰা পৰিল ২ টা। তেতিয়া বজালে হাৰি আহি আপোনাৰ গৰত বল; আহোমেও বজালক বেৰি গৰ দিলেগৈ। বজালে ওলাই জুখ নি দিলে, পাচে এবাৰ নোআৰি কাকুতি কৰি বাট মাগে, বোলে, আমি জুখ এৰিলোঁ; তোমাৰ ধৰ্ম পথলৈ চাই এৰি দিয়া, আমাৰ দেসলৈ জাঁও, তথাপি বৰ ফুকনে মহা বজালৈ ভাই কৰি নেৰিলে। এই মতে এক মাহ হল, বজালে খাবলৈ নে পাই গৰৰ ভিত-ৰতে সুকাই মৰে। পাচে একো মতে নোআৰি মুহুদিনে গৰ ওলাই লাম্বাখৰু বৰ ফুকনত বহিলহি। তাত পাচে আবদুল ইসলাম নবাবক প্ৰমুখ্যে মিৰ্জামাকৈ, মিৰ্জা হুচনচা বজা, ফজল-বেগ, মহম্মদ, বামচা, কৰ্ণচান্দ এই সকলোএ বহিলহি। পাচে বৰ ফুকনে সমস্তকে গৰগাঁৱ-লৈ দি পঠালে। আৰু মিৰে বোলে, পাতিচাৰ লোন গাউল খাই কেনে হাৰাম কৰিম, এই

বুলি গৰৰ ভিতৰতে জুখ দি মৰিল। সেই সময়তে হাজো উচান কৰি বজালক আহোমে ধৰি আনিলে। হাতি পালে ২ টা, ঘোঁৰা পা-লে ৮০, হিলৈ ৩০০, ডৰোআল ২০০, পিত-লৰ কামায়ন ২ টা, সঁক ১৫৫৮ মাঘ মাহ।

তাত পাচে লাম্বাখৰু চেটিয়াক সৰ্গদেৱত গোচৰ দিলে নিদানৰ বেলা, বোলে, বজালে পে-ৰাৰ ভিতৰ কৰি কাপাৰেৰে ঢাকি মহা বজালৈ পাতিচাই কিবা দি পঠালে, তাকে মহা বজা পালে কি নে পালে? আমি নে জানিলোঁ, আৰু সুআল কুচিয়া ১৬০ ঘৰ ভাতিএ পাতি-চালৈ কাপৰ বৈছিলে, ডাকো লুট কৰি দখিন কোলত পাতিলে নি, পাতিচাৰ কাপৰো আপুনি বাখিলে, মহা বজাৰ বাজাত কি চায়ে নাটিলে, এই কথাতে লাম্বাখৰু চেটিয়াক মাৰিলে; বৰ বৰুআ, গনকৰ বৰুআ এই দুইক বন্দি কৰিলে, ১৫৫৮ সঁক।

অনেক দেসৰ সন্বাদ।

Journal of Events.

বহাগ মাহৰ ১৮ তাৰিখে ৪ বজাৰ সময়ত গুআহাটি নগৰত কপাহ বগৰিৰ গুটিৰ দৰে, সিল পৰি প্ৰাই দুই আঙ্গুল মান ওখ হৈছিল, আৰু ঘৰ, গচ আদি অনেক পৰি বহু মানুহৰ হাত, ভৰি, মূৰ আদি ধেঁতলা হল। আৰু সেই মাহৰ ১২ তাৰিখে ৪।৫ আঙ্গুল মান দিয়ল সিল পৰিছিল। সেই নগৰ নিৰাসি শ্ৰীজুত দেনকৰ্থ পানুৰি চাহাবে জিলবিলাক লৈ, দুই সেৰ মান ধৰা এটা বাচনত ভৰাই থৈ, আন এটা ধুবনিয়া টিনৰ বাচনত গাখিৰ কিছুমান ভৰাই, তাতে চেনি লোন দি সেই সিলৰ মাজতে বাচনে সৈতে ভৰাই ২।৩ ঘণ্টা মান ধলত সিও সিলৰ নিচিনা টান হল। পাচে আনি, আন চাহাৰ লোকলৈকো এবাৰ নিম্বিতে পঠাই দিছিল। আন দেসত হলে এই দৰে গাখিৰেৰে “আইচ ক্ৰিম” সন্দাই বনোআ হই, কিন্তু আমাৰ বেলেত ডাণৰ স্মিমেতে ইয়াত কৰিবলৈ আচল।

গুআহাটি নগৰত বহাগ মাহৰ পৰা পুনৰাই

মাউৰ লাগি দিনে পতি ১৫। ১৬ টাকৈ মানুহ মৰিচে। এই মাউৰতে মল্লনদৈৰ মুনচেফো মৰিল।

৭ এপ্ৰিল তাৰিখে শ্ৰীশ্ৰীমতি বিকটবিয়া মহা-
হানিৰ এটি কৌঅৰ জনম হল।

১১ এপ্ৰিলত গুআহাটিত শ্ৰীজুতা লেকটিনেণ্ট
বেবাব মেম চাহাবৰ এটি পুত্ৰ জনম হল, সেই
পুত্ৰই আগলৈ পুত্ৰাধিকাৰ হব।

১৮৫৩ নৱম্বৰ ১১ মেই তাৰিখে শ্ৰীজুত
পাদুৰি ওঅৰ্দ্ চাহাবৰ দোআৰাই গুআহাটিৰ
বাপ্তিষ্ট মিন্যন গিৰ্জাঘৰত, বিবাহৰ নতুন কা-
নুন মতে, শ্ৰী আপিত্তা আৰু শ্ৰী মতি মধুকুলি
আবিৰ বিয়া দিয়া দিয়া হল; বিয়া দিয়া আৰু
বিয়া হোআ সকলো গুআহাটি নিবাসি লোক;
আৰু শ্ৰীজুত পাদুৰি দেনকৰ্ছ চাহাব বিবাহৰ
বেজেফ্টাৰ।

এপ্ৰিল মাহৰ ১৫ তাৰিখে গুআহাটি জিলাত
এটা আচৰিত কথা হল; ফাঁচি বজাৰৰ পোনে
ব্ৰহ্মপুত্ৰ নৈৰ ওচৰৰ চৰকাৰি আলিৰ দাঁ-
তিত, কোনোবাই এটা বায়ুন মানুহ মৰিয়াই
মাৰি ধান খেৰ দি ঢাকি লুকুআই থৈছিল।
পাচে বাটে দি জোআ এটা কইদি মানুহে
মাখি পৰিবৰ দেখি, ইয়াত কি আছে বুলি
খেৰ গুচাই চোআত, মানুহৰ স দেখা পাই
খানাত এতলা দিলেগৈ। খানাত পৰা মহৰি
জমাদাৰ আহি সেই মানুহ কেনেকৈ মৰিল,
তাক বিচাৰ কৰি চাই দেখিলে, জে সুৰটো
চাৰি কাল হৈ ফাঁচি ব্ৰিউ ওলাই আছে; আৰু
মুখ খনো পোৰাৰ দৰে কলা। কোনোবাই
মৰিয়াই মাৰিলে বুলি জানি, বিচাৰ পতিৰ
আগত জনোআত, কোনে মাৰিলে তাক খৰিবৰ
নিমিত্তে ডেও দাবোগাক আগ্য দি, প্ৰমান কৰি
চাবৰ নিমিত্তে সটো হস্তিটাললৈ নিব দিলে।
পাচ দিনা সেই স পেলোআ মানুহটো ধৰা
পৰিল; আৰু নি কৈচে, বোলে, এই বায়ুন
মানুহ মাউৰত পৰি পেট বৈ বাতি বাবে
বজাৰ সময়ই মৰিলত, আমি নৈত পেলোৱলৈ
নিচিলোঁ; কিন্তু বন কুৰা বৰকনোআ পাই,
আমাক ধৰি ধানালৈ নিএ বুলি, তাতে পেলাই

বেগতে গুচি আহিলোঁ; ইয়াৰ অনেক প্ৰমান
আছে।

৮ জুনৰ বাতিপুআ ৮ বজাৰ সময়ত জমুন।
নামে ডাপ জাহাজ আহি শিৱসাগৰ জিলা
পালেহি। তাতে দিশৌ নদিৰ গৰাত লৰা
বুৰা কহু মানুহে বৰ আনন্দেৰে জাহাজ চাব-
লৈ গোট খাইছিল। এই জাহাজতে কলিকতাৰ
পৰা লৰ্ড চাহাবৰ আগ হৈ অহা শ্ৰীল শ্ৰীজুত
মিলচ নামে জজ চাহাবো আহি, ৫ জুনত এই
জিলা পালেহি। ডেও এই অচম দেশৰ নক-
লো জিলাৰ সোধ, পোচৰ মহলা লৈ লৰ্ড
চাহাবক বুজাব। এই জাহাজ নাজিৰাত থকা
অচম কল্যানিৰ চাহ কুঠিলৈকো নিয়া হব।
জাহাজ ইমান ডাঙৰ হোআতো কেৱল তিনি
হাত পানিতে ভাল ৰূপে চলিব পাৰে। জাহা-
জৰ কাপ্তান শ্ৰীজুত হক্লি চাহাব।

বাৰ্তাবহ লছাদ পত্ৰত এই বাত্ৰা দিচে,
দিনাজপুৰ দেশত আজি মাহ চাৰেক বৰ-
খুন নো হোআত, বদৰ প্ৰতাপেৰে পুজাবিলাকৰ
ইহাকাৰ হৈচে; যদি এই ৰূপে আৰু কিছু
দিন বৰখুন নি দিএ, তেন্তে আগলৈ সলাৰ
একো আসা ন হব। আৰু এনে দুখৰ সময়তে
গাঁৱৰ প্ৰাই এভাগ জুইৰে পুৰি নষ্ট কৰিচে।
১০ মেই তাৰিখে বেলা ৯ বজাই সময় বদৰ-
গঞ্জৰ মুনচেকৰ ঘৰৰ ওচৰতে জুই লাগি সেই
ঠাইৰ বহু ঘৰ পুৰিলে; তাতে মানুহবিলাকৰ
অনেক হানি হল। এই সময়ত ভাটি ফালে
বদৰ কাৰনে জুই লগাটো অতি প্ৰবল হৈচে।

বহাগ মাহৰ ৯ তাৰিখে বেলি দুপৰৰ
সময় ভাটি বৰপুৰ জিলাৰ কাচাৰি ঘৰৰ
পশ্চিম ফালে, কটকি পাৰা নামে এখান গাৱৰ
মুত্ৰা হোআ বায়পুলাদ চেন সদৰ আমিনৰ
বাঙনি ঘৰত প্ৰথমে কেনেবাকৈ জুই লাগি,
ক্ৰমেৰে ১৫। ১৬ টা মান ঘৰ পুৰিলে। সদৰ
আমিন হৈ, জি ধৰ বন্ধ সঁচিছিল, সেই নক-
লো ধনি হানি হল। কেৱল জি এটা
পেৰা একআইছিল, তাকো বাজতে জুই লাগি
পুৰিলে। তাত জিৰোৰ সোন, ৰূপ আছিল,
আটাইবোৰ জোন হৈ গোট খালে। আত্ৰ

আন আন মানুহবিলাকৰ স্বৰূপে অনেক ধন বস্তু হানি হ'ল।

নগৰত মাউৰ লগাৰ কথা।

Mortality at Newgong.

মাৰ্চ মাহৰ পৰা জিলা নগৰত মাউৰে ধৰাত্তে অনেক মানুহ মৰি আছে। এই জিলাৰ খ্ৰীষ্টত পাদুৰি দাইবলি চাহাব, আৰু চৰ আৰ্চিষ্ট খ্ৰীষ্টত ব্ৰজ চাহাব, আৰু খ্ৰীষ্টত বাবু সোমদত্ত সৰ্মা বাই পুখান সদৰ আমিনকে আদি কৰি অনেক ভদ্ৰ লোকবিলাকো মৰিছে। জিলাত প্ৰাই ২৪০ মানুহ মৰিল, আৰু এতিয়াও লাহে লাহে মৰিহে আছে; অকল জিলাৰ ভিতৰতে ন হ'ই, ইয়াৰ চাৰিও ফালে থকা সকলো গাওঁবিলাকতো এই দৰে পেট বৈ বঁড়িয়াই, ৮০০০ মান মানুহ মৰিল; আৰু ইয়াৰ বাহিৰেও মহ, গৰু, চাগলিকে আদি কৰি অনেক অনেক জন্তুবিলাকো মৰিছে। আৰু গাৱলিয়া মানুহৰ মুখৰ পৰা সুনিচো, হাবিৰ বাঘ, ডালুক, মহ, পহু, বৰা, সিয়াল, সাপ আদি কৰি অনেক বনৰিয়া জন্তুবিলাকো মৰিছে; আৰু বিলবোৰৰ ডালৰ লৰু মাচো মৰিছে। এনেকুৱা অদ্ভুত ঘটনা দেখি, মানুহৰ মনত একো সুখ সান্ত্বি নাই, কিয়নো আগেয়ে ১০। ১২ বছৰৰ সুৰত্বে কেতিয়াবা কেতিয়াবা মাউৰ আহিছিল; কিন্তু এতিয়া হলে বছৰি বছৰি মাউৰে ধৰি মানুহবিলাক মৰে। মানুহবিলাকৰ জাৰে জতে ভাই বন্ধু, মিতিৰ কুটুম আছে, সেই আটাইবিলাক গোট খাই বাতি ভকুত সেৱা কৰি, বাম আদি নাম গাই, ভাল খেল বজাই বৰ হাই কৰি থাকে। আৰু জেয়ে জিহকে মানে, তাকে সেৱা কৰি পানিত একোখান কুঁৰ লাজ, তাত্তে চাগলি, পাৰ, কুকুৰা আদি জন্তু, আৰু আন আন অনেক উপহাৰ বস্তু ভুলি পূজা কৰি উটুআই দিএ; তথাপি এই সকলো উচৰণ কৰিলেও, ভাল হৰৰ চাৰি মানুহ লৰহকৈহে মৰি আছে, একো উপাস্ত হোৱা নাই; কোনো কোনো ঘৰ নিচেই উচন

হৈ মৰিল। এই হেতুকে হে প্ৰিয় লোক সকল, আই, আমি পলম কৰি নে থাকি বিচাৰ পৰ কৰোঁইক। জেতিয়া আমি এই সংসাৰৰ পৰা মুক্ত হও, তেতিয়া কত বাস কৰিম? নাইবা কোন জনত আসুই ললে নৰ-কৰ পৰা উদ্ধাৰ পাম? অকল উদ্ধাৰ কৰোঁতা প্ৰভু যিচু খ্ৰীষ্টত আসুই ললেহে নৰকৰ পৰা উদ্ধাৰ হৈ, স্বৰ্গৰ পবিত্ৰ ধানত বাস কৰিবলৈ পাম।

ক. ব. চ.

জুলাই, অৰ্থাত সাওনৰ পঞ্জিকা।

Almanac for July, A. D. 1853. Sal. Ec. 1775.

কুলাই	জাহাৰ	বাৰ	তিথি	দিনমান	কুলাই	সাওন	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৮	৬	২৫	১০৪০	১৭	৩	১	১২	১০৩১
২	১৯	৭	২৬	১০৪১	১৮	৪	২	১৩	১০৩২
৩	২০	৮	২৭	১০৪২	১৯	৫	৩	১৪	১০৩৩
৪	২১	৯	২৮	১০৪৩	২০	৬	৪	১৫	১০৩৪
৫	২২	১০	২৯	১০৪৪	২১	৭	৫	১৬	১০৩৫
৬	২৩	১১	৩০	১০৪৫	২২	৮	৬	১৭	১০৩৬
৭	২৪	১২	১	১০৪৬	২৩	৯	৭	১৮	১০৩৭
৮	২৫	১৩	২	১০৪৭	২৪	১০	৮	১৯	১০৩৮
৯	২৬	১৪	৩	১০৪৮	২৫	১১	৯	২০	১০৩৯
১০	২৭	১৫	৪	১০৪৯	২৬	১২	১০	২১	১০৪০
১১	২৮	১৬	৫	১০৫০	২৭	১৩	১১	২২	১০৪১
১২	২৯	১৭	৬	১০৫১	২৮	১৪	১২	২৩	১০৪২
১৩	৩০	১৮	৭	১০৫২	২৯	১৫	১৩	২৪	১০৪৩
১৪	৩১	১৯	৮	১০৫৩	৩০	১৬	১৪	২৫	১০৪৪
১৫	১	২০	৯	১০৫৪	৩১	১৭	১৫	২৬	১০৪৫
১৬	২	২১	১০	১০৫৫					

এই অকনোদাই গিয়ান তথাৰ মোং নিৰসাগৰৰ আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিল্যন চাপাখাত্তে চাপা কৰা হৈছে। আদিতে দিলে বছৰত দ্বাদ্ৰ এটকা, বছৰৰ সুৰত দিলে ১১ চমহা।

THE OBITUARY,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN, Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অৰণ্যমোদৰ

৮ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, জুলাই, ১৮৫৩।

নম্বৰ ৭।

VOL. VIII.

SIBSAGOR: JULY, 1853

NO. 7.

আমেৰিকা দেশৰ ওআসিয়াতন নগৰৰ ৰাজ সভা ঘৰ।

The Capitol at Washington

আমেৰিকা মিল দেশৰ ওআসিয়াতন নগ-
ৰত জি ৰাজ সভাৰ ঘৰ আছে, তাৰে নক্চা
ভলত দিয়া হৈছে। সেই ৰাজ সভা ভাৱৰ
আৰু অতি সুন্দৰ, কিয়নো গোটেই ঘৰটো
কেৱল বগা মৰ্মৰ সিলেৰে সৈতে সজা হৈছে;
তাৰ দিঘলে ২৩৪ হাত, আৰু তাৰ মাজৰ
জোখ ১৭২ হাত। এই ঘৰ তিনি ভাগে
প্ৰিথককৈ সজা হৈছে, আৰু সেই তিনিও ভাগৰ

ওপৰত তিনিটা কলচি আছে। মাটিৰ পৰা
মাজৰ কলচিলৈ ৯১৬ হাত ওখ; আৰু
তাৰ দুয়ো ফালৰ কলচিলৈকো ৪৬ হাত
ওখ। এই নক্চাত ঘৰৰ পূব ফাল দেখা
জাই, আৰু মাজৰ ওখ ঘৰলৈ জোআ বাটত
জি জখলা দেখিচা, তাত ৩৬ খাপ আছে,
তাতে উটি গৈ বটগু নামে প্ৰথম আৰু
প্ৰধান গোটালিত সোমাবা। সেই ষোঁটালি
ঘূৰনিয়া, তাৰ বহলে ওখইও ৬৪ হাত।
আমাৰ দেশত কেনেকৈ কাঠৰ পাটেৰে ঘৰৰ
চাক্ৰ সাজে, সেই দৰে এই ৰাজ সভাৰ ভল

Eastern View of the Capitol at Washington

কেৱল বগা মৰ্মৰ সিলেৰে বিচিত্ৰ ৰূপে সজা হৈছে; আৰু তাৰ ওপৰত মানুহে খোজ কৰ্ম্মাও, বা কথা বাত্ৰা হোআত মেঘৰ গৰ্জনৰ দৰে তাৰ সবদ হই। আৰু তাৰ চাৰিও ফালে নানা সুন্দৰ বিচিত্ৰ বিচিত্ৰ নকচাবোৰ আৰি খোআত, অতিসই ৰূপে সজা খন ভূসিত কৰিছে। এই কাৰনে জগতৰ মাজত সিও এটা অতি সুন্দৰ মনোহৰ খান হই।

সোঁ ফালে ঘৰৰ জি ভাগ দেখা গৈছে, তাক “চেনিভ চেম্বাৰ,” অৰ্থাত ৰাজ মন্ত্ৰিবিলাকৰ সভা বোলে, সেই খোঁটালিৰ ঘূৰনিয়া জোখ ১১২ হাত বহল। এই সভাৰ মাজ ঠাইতে এখন বিচিত্ৰ ওখ আসনত প্ৰেচিদেশত্ৰ, অৰ্থাত পুৰান দেসাধিপতি বহে, আৰু তেঁওৰ ওচৰতে এজন পুৰান লিখক আৰু ৬২ জন পুৰান ৰাজ মন্ত্ৰিও থাকে। তাতে দেস বিদেশৰ জি জি কৰম, জি জি কথা হই, তাকে সোধ পোচ কৰি, জেনেকৈ উচিত দেখে, তেনেকৈ আগা দিএ। আৰু সেই খোঁটালিত জি এখাপ চাঙ্গ থাকে, তালৈকে কোনো বাধা নো হোআকৈ সকলো মানুহ আহি তাত সোমাই, তলত থকা দেসাধিপতি আদি কৰি মন্ত্ৰি লোকে আলচ কৰা আটাই কথা বাত্ৰা সুনি থাকিব পাৰে। সকলো দেসাধিপতিবিলাকৰ পুৰম প্ৰেচিদেশত্ৰ, আৰু সকলোতকৈ অতি মৰ্জতা পোআ জি জৰ্জ ওআসিগুন চাহাব, তেঁওৰ নকচা দেস-ধিকাৰ বহা সেই বিচিত্ৰ আসনৰ ওপৰত আৰি খোআ হৈছে।

বাঁও ফালে ঘৰৰ জি ভাগ দেখিচা, তাক “হা-উচ্ অক বেপ্ৰিচেভেভিৰ” বোলে; অৰ্থাত দেসৰ সকলো জিলাৰ ৭০০০ সাত হেজাৰ লোকৰ মাজৰ পৰা এজন এজন মুক্তিয়ার হৈ আহি, সেই ঘৰৰ ভিতৰত, ১২ বজাৰে পৰা ৪ বজালৈকে সিবিলাকে তাতে মেল পাতি সকলো কথাৰ আলচ কৰি থাকে। সেই খোঁটালিতো চই সাত স লোক ধৰা এনে চাঙ্গ আচে, আৰু তালৈকো একো বাধা নো হোআকৈ সকলো মানুহ গৈ সুনিব পাৰে।

আমেৰিকাৰ মিল দেসৰ ১৩ জন প্ৰেচি-

দেষ্ট হৈ গল; কিন্তু এতিয়া সীম্বুত জেনে-বল পিয়ট নামে জি জন বৰ্তমান থাকিচে, তেঁওক ১৮৫৩ সঁকৰ মাৰ্চ মাহৰ ৪ তাৰিখে সেই দেসৰ লোকবিলাকে নিজোজন কৰি পাতিলে।

ম.

খেহ লোকৰ সেৱা পূজা কৰা মন্দিৰ।

Chinese Temples.

এই নকচাৰ দৰে দৌল, মন্দিৰবিলাক খেহ দেসৰ সকলো ঠাইতে পোআ জাই; কিন্তু জি অনাদি, অনন্ত পৰম ইশ্বৰত বাজে আন ইশ্বৰ নাই, তেঁওৰে সেৱাৰ নিমিত্তে সেই দৌলবিলাক সজা নাই; কিন্তু জি দেখিব, সুনিব, মাতিবও নোআৰে, এনে অচেতন মূৰ্তি-বোৰৰ সেৱাৰ নিমিত্তেহে তাক সজা হৈছে। সিবিলাকে সভা ইশ্বৰৰ গিয়ান নো পোআতে, বহু বছৰৰ পৰা সিল, ৰূপ, কাঠ, মাটিৰে সজা বস্ত্ৰৰ আগত দিঘল হৈ পৰি বোলে, ভোমো-লাকেই আমাৰ ইশ্বৰ; তাতে সিহঁতে সূজন, পালন, সংহাৰন কৰ্ত্তা জি পৰম ব্ৰহ্ম, তেঁওক এৰা হল।

সেই দৌল বহু ধৰণেৰে, অতি সোভিত ৰূপে খাপ খাপকৈ সজা হৈছে; তাৰ খাপে পতি চুৰুত সৰু ঘটাবোৰ আৰি দিচে, তাক বতাহে লবাই থকাতে আপুনি বাজি থাকে; আৰু তাৰ ওচৰতে মাটিত ওখকৈ খুঁটা পুতি

ভাতে বৰ বৰ ঘণ্টাবোৰ তুলি থৈচে, তাক মা-
নুহে বজাই। দৌলৰ ভিতৰত সোনেৰে খতা
অনেক মূৰ্তি ধাপনা কৰা হৈচে, সেইবিলাকৰ
আকুলিবোৰ সকলো কালে ব্যতিক্রমকৈ পো-
নাই। কিয়নো খেহ লোকবিলাকে ভাবে, বো-
নে, সিহঁতে সকলো কালৰ পৰা সুভ, অসুভ
অনাৰ পাৰে। সেই মূৰ্তিবোৰৰ আগত সদাই
চাকি জলি থাকে, আৰু সেই দৌলত থকা দেৱ-
লিখা লোকবিলাকে জি জি বস্তু মূৰ্তিতৈ আগ
কৰি দিএ, আৰু সেরকিয়াবিলাকে জি দি সেৱা
কৰেহি, সিহঁতে তাকে খাই, অতি এলাহত
থাকি কাল নিয়াই।

খ্ৰিষ্টৰ ৫৮০ বছৰৰ আগৈএ কনকুচিয়চ
নামেৰে খেহ লোকৰ এজন মান্যৱন্ত মানুহ
জনমিল। সেয়ে নহু কালৰে পৰা পণ্ডিত,
অধ্যাপকবিলাকৰ লগত থাকি, গিয়ান আজি
ধৰমৰ কথা বিচাৰ কৰি, পাচে অনেক পুথি
সাত্ৰ লিখিলে। সেই সাত্ৰই নুহেজাৰ বছৰৰ
পৰা পুৰুলে পুৰুলে চলি আহি, বৰ্তমান এই
কালত খেহ লোকৰ প্ৰধান সাত্ৰ হৈচে। আৰু
কনকুচিয়চ ৭৩ বছৰ বয়সিয়া হৈ মুক্তা হল;
কিন্তু তেঁওক খেহ লোকে দেৱতা ৰূপে মানি-
বলৈ ধৰিলে; আৰু তেঁওৰ নিমিতে অনেক
দৌল, মন্দিৰ সাজি, অনেক অনেক ৰূপে পূজা
পাটল কৰিলে। খেহ দেশৰ এটা সদ্বাদ
পত্ৰই প্ৰকাশ কৰিচে, বোলে, কনকুচিয়চৰ সেৱা
পূজাৰ কাৰনে সিহঁতৰ দেশত ১৫০০ দৌল,
মন্দিৰ আছে। আৰু বছৰে বছৰে সৰত, বসন্ত
কালত সেই সেই দৌলবিলাকত ৬২,০০০ মান
জিৱা জন্তু বলি ৰূপে উচৰণ কৰা হই; আৰু
২৭,৬০০ খান সুন্দৰ নানা বৰনিয়া পাট কা-
পৰো দিয়া হই। বলি দিয়া জন্তুৰ নাম
আৰু সংখ্যা এই।

বলদ গৰু	৩,
গাহৰি পোখালি	২৭,০০০
হৰিনা পহু	২,৮০০
ঘেৰ চাগ	৫,৮০০
সহা পহু	২৭,০০০
সৰ্ব মুঠ	৬২,৬০০

এই সকলোবিলাক কনকুচিয়চৰ সেৱাত বচ-
ৰে পতি দিয়া গৈচে। কিন্তু হে পাঠক সকল,
বিবেচনা কৰি চোআ, তাত কি লাভ? কনকু-
চিয়চ নো কোন? আমাৰে নিচিনা ভেজ মজ্জহ
থকা সিও মানুহ, আৰু পণ্ডিত হলেও, ভৰাপি
সকলো মানুহৰ নিচিনা পাপি; এডেকে তেঁওৰ
সেরকিয়াবিলাকক নিস্তাৰ কৰিবলৈ তেঁওৰ
একো সক্তি নাই। কোনো গুৰু সাধু লোকে
তেঁওৰ লিখাবোৰক নিস্তাৰিব পৰা একো সক্তি
নে থাকে। জিবিলাকে এনে কৰে সেইবিলাকে
মিচা সুম আৰু সুদু ভাৰসাছে কৰে। আৰু
জি অতি ভই লগা কথা, সকলোৰে ওপৰত
থাকোঁতা পৰম ইশ্বৰৰ ক্ৰোধহে সিহঁতে আ-
পোনাৰ ওপৰত ভোলে।

উত্তৰ কাচাৰ দেশৰ পৰা লিখা পত্ৰ।

Letter from the New Station in Northern Cachar.

শ্ৰীজ্ঞত বেবাৰ চাহাবে নগাঁও জিলাৰ অধিন
হোআ পৰ্বতিয়া লোকৰ মাজত জি নতুন জি-
লা পাতিচে, তেঁওৰ লগৰ এজনে, অকনোদইত
চাপিবলৈ লিখি জনাইচে, বোলে, কল্যানি বাহা-
দুৰৰ অধিনতে উত্তৰ কাচাৰ নামেৰে এখান ঠাই
আচে, কিন্তু সেই ঠায়েই নো কত, কোন কালে
আচে, তাক সকলো লোকে নে জানে। এই নিমি-
তে মই তাৰে বিবৰন কিছু অকনোদই পাঠক
সকলক জনাও; সেই ঠাই নগাঁও জিলাৰ তলে
থকা জি তিমাপুৰ জিলা, তাৰ পৰা দখিন
কালে ৮।২ দিনৰ বাট আঁতৰ, আৰু উত্তৰে
তুলাৰাম সেনাপতিৰ অধিনৰ মাহুৰ নৈ, পচি-
মে জয়ন্তা, দখিন পচিমৰ চুকে হেতুৰ চিল-
চাব, পূবে আকামি নগা, দখিন পূবৰ চুকে
মনিপুৰ। ইয়াৰ মাজতে ১২ কি ২০ দিন
মানৰ বাট দিহল এখান ডাঙৰ ঠাই আচে;
তাৰে নাম উত্তৰ কাচাৰ বোলে। তাৰ মা-
জত অনেক ডাঙৰ ডাঙৰ পৰ্বত, কাঠ, বাঁহকে
আদি কৰি হাবি আচে।

আৰু সেই পৰ্বতবোৰতে কচাৰি, মিকিৰ,
নগা, কুকি, এই চাৰি জাতি মানুহ থাকে; সি-
হঁতৰ ভাষাও বেলেগ বেলেগ, কাৰো কথা প্ৰাই

কেও নু বুজ; কিন্তু খেতি হলে একে দবে
কৰে । আৰু খেতি কৰাতো হালেৰে মাটি ন
চহাই, কেৱল দা আৰু সৰু সৰু হাতোআহৰ
নিচিনা কোৰ আছে । প্ৰথমতে দাবে পৰ্বতৰ
বাঁহ, কাঠকে আদি কৰি সকলো হাবি কাটি
মুকলি কৰে, পাচে কটাবোৰ বদত সুকালে
জুই দি পোৰে; আৰু সিহঁতৰ মূনিহ তিৰো-
তা আটায়ে ধৰি মাটি কোৰোৰে কুৰি চহাই,
ভাত ধান, কপাহ, কচু, কোমোৰা, এদা, মৰিচ
আদি এই সকলোকে বই । তাত সহবোৰো
অধিক ৰূপে হই, কাৰন হাবিবোৰ জুইৰে
পোৰাতে মাটিত চাই মিহলি হোআত অধিক
সাক্ষা হই । আৰু তাৰ মানুহবিলাকৰ
খোআৰ পৰা একো দুখ নাই, আৰু ভাত
থকা নগা, কুকি এই দুজাতিৰ খাব পোআ
নো পোআ একো বিচাৰ নাই; সকলোৰে
ভাত, আৰু কুকুৰ, ভেঁকুলি, সাপ, বাঘ,
এন্দুৰ আদি জি জি পাই সেই আটাইকে সি-
ইতে খাই । মিকিৰ, কচাৰি এই দুজাতিএ
হলে অতি ঘিন লগা বস্তুবোৰ নে খাই ।
নগা কুকিবিলাকৰ লৰা উপজিলে একো ন
কৰে; কিন্তু সিহঁতৰ কোনো মৰিলে, মৰা
দিনা সটো। ঘৰতে ঠৈ পাচ দিনা ঘৰৰ ওচৰতে
পুতি, তাৰ ওপৰত এচটা সিল দি থই, আৰু
আপোন বন্ধু মিতিৰ কুটুমবিলাকে সৈতে মদ
ভাত খাই । সেই নগাবিলাকৰ বিয়া কৰোআ
দস্তৰ নাই; জেতিয়া মূনিহটৰ তিৰোতা আ-
নিবলৈ ইচা হই, তেতিয়া তাইৰ বাপেক মা-
কক কিচু ধন বস্তু দি তিৰোতা আনে; আৰু
তিৰোতাবিলাকক জেতিয়ালৈকে পতিএ না-
নে, তেতিয়ালৈকে সিহঁতৰ সুৰৰ চুলি দিহল
হব নি দিএ, চুঁটিক কাটি থাকে । সিহঁতৰ
কুকুৰা, গাহৰি, কুকুৰ, এই তিনিৰ বাহিৰে
আন বিস্তৰ সন্মতি নাই; আৰু এটা এটা
ঘৰ আছে, সেই ঘৰতে লৰা, চোআলি,
কুকুৰ, গাহৰিএ সৈতে সিহঁত থাকে । নগা-
বিলাকৰ গাঁৱে গাঁৱে ঘৰৰ পৰা অলপ নিল-
গতে ডেকা চান্ন নামেৰে এটা চান্ন ঘৰ আছে;
চোআলি ননা নগা আটাইবোৰ বাতি সেই

চান্ন ঘৰতে থাকেগৈ । মিকিৰ, কচাৰিবোৰ
মানুহ মৰিলে সটো জুইৰে পোৰে, আৰু সিহঁ-
তৰ মিতিৰ কুটুম চপাই আনি, মদ, ভাত, গা-
হৰি আদি খুআই । সিহঁতৰ তিৰোতাবিলাকে
প্ৰাই অচমিয়া তিৰোতাৰ নিচিনাকৈ কাঁপৰ
লোআ দস্তৰ । কুকি নগা হলে দুজাত; তাৰে
এজাত প্ৰায়ে নাজট, কঁকালতে কেৱল গামোচা
এখন মেৰাই থই । আৰু এজাত তাক পূৰনি
কুকি বোলে, সিহঁতৰ মূনিহবোৰে লাজট পিন্ধে;
তিৰোতাবোৰে নাইৰ তলতে এখন ঠেক কা-
পৰ পিন্ধে, আৰু বুকত সৰু গামোচা জেন
এখনি মেৰাই থই; চুলি চেলা বাটি পকাই
বাস্তে । এই নগা, কুকিবোৰ অতি মৈলা;
সিহঁতৰ গা ধোআ ৰিতি নাই, জদি বাটত
ফুৰাতে বৰখুনত তিতি গা ধোআ হই তেহে ।

কোনো কোনো সময়ত আন্ধামি আৰু
মনিপুৰৰ ফালে থকা নগাবিলাকে আহি, এই
ঠাইৰ নগাবোৰক ডকা দি লুৰি পুৰি বধ কৰে ।
সিহঁতকে ৰাখিবৰ নিমিত্তে শ্ৰী শ্ৰীজুত গবৰ্ন-
মেণ্ট বাহাদুৰৰ অভিপ্ৰায়েৰে জিলা নগাঁৱৰ
শ্ৰীজুত জুনিয়ৰ চাহাবে লগত ১০০ চিপাহি
লৈ, মাৰ্চ মাহত উত্তৰ কাচাৰ পালেগৈ; আৰু
সেই ঠাইৰে গেমাইগুজু নামেৰে ওখ
পৰ্বত এটাত তেঁওৰ বজলা, চিপাহিৰ চাউনি,
খানা, আমোলাইতৰ ঘৰ কৰিলে; সেই পৰ্ব-
তৰ বতাহ অতি সুন্দৰ, তাতে জিলা কৰি
সদাই থাকিব । তাত এতিয়া লোন, তেল,
ধুঁপাত, ঘিঁও আদি এইবোৰ বস্তু পাৰলৈ বৰ
টান, কিন্তু চাহাবে তাত হাট পভাবলৈ ধৰি-
চে; হাটৰ ঘৰ জুগুত হলে, নগাঁৱৰ পৰা
কেঁয়া, ঢাকাঅলিয়া মুদি, চিলচাৰ পৰা বেপাৰি-
বোৰ জাব । তেতিয়া হলে একো বস্তুৰ আটক
ন হব, আৰু নগাবিলাকো নিৰ্ভয়ে সেই ঠাইতে
বসতি কৰিব পাৰিব । এতিয়া হলে খোআ
বস্তু চিলচাৰ পৰা চাহাবে অনাই দিচে ।

মল্লাবিব ডিবি, পুফস ।

কান্দিয়াৰ পুফস ।

১৭৭৭লিৰ ডিবি ।

Different Inhabitants of the Island of Ceylon

লঙ্কা দ্বিপৰ বিবৰন ।

Description of Ceylon

বাল্মীকি মুনিৰ দোআৰাই লঙ্কা দ্বিপ সকলো ঠাইতে খিয়াতিমন্ত হৈ আছে । হিন্দু জাতিৰ লৰা, বুৰা, তিব্বোভাৰিলাকো বামায়ন পুথিৰ পৰা সেই দ্বিপৰ নাম বিসেস ৰূপে জানি আছে । বান্দৰৰ বাজপাট, লিভা বন্দিয়াৰ হৈ থকা, হনুমন্তে জুখত জই হোআ, স্ত্রীৰামচন্দ্রৰ লিলাৰ ঠাইকে আদি কৰি জি কোনো কথা লঙ্কা দ্বিপৰ বিসয়ে কোআ হই, সেইবোৰ সুনামাজকে বামায়নৰ কবিতা পদবোৰ সিহঁতৰ মনত পৰেহি; আৰু এই কবিতা কৰা সকলো পদবিলাক হিন্দু নামেৰে আটাইয়ে সুন্দৰ ৰূপে জনা আছে । কিন্তু সেই লঙ্কা দ্বিপ এতিয়া কেনে ৰূপে আছে, সেয়ে আমাৰ এই দেশত প্ৰকাশ হোআ নাই । অনেকে বুজি সেই দ্বিপত মানুহৰ বসতি নাই, আৰু ভালৈ জাৰও নোআবে;

কোনোএ কই, সকলোএ জনা এই লঙ্কা ন দ্বিপ, পূৰ্বনি লঙ্কা ন হই । কিয়নো লঙ্কাৰ জোখ ভাৰত বৰিসৰ পৰা জিমান দূৰ বুলি বামায়নত কৈচে, সেয়ে এতিয়া প্ৰমান পোআ ন হই; কিন্তু লঙ্কা দ্বিপ দুখন ন হই, এখনহে; আৰু তাক কবিতা অতি বাহুল্যকৈ লিখা জেন গিয়ান কৰিলে, সেই আসল্কা দূৰ হব পাৰে, কিয়নো সকলো প্ৰিথিবিৰ জোখ জৌতিস ফোলাৰ চৌৰিচ হেজাৰ ফোলা মাথোন; তাৰে এভাগত লখ্য জোজন বহল সাগৰ কত পাৰ! আৰু এই লঙ্কা দ্বিপৰ পশ্চিম ফালে সেতু বন্ধ কৰাৰ নিচিনা চিন আছে, তাতেই ভালকৈ জনা হৈচে, এই দ্বিপেই নিচয়ে পূৰ্বনি-লঙ্কা হই ।

লঙ্কাৰ চাৰিও ফালে সাগৰে মেৰাই থকাত দ্বিপ বোলা হৈচে । এতিয়া সেই দ্বিপৰ জোখ দিখিলে জৌতিস ফোলাৰ মতে ২৭০ ফোলা, পৰালি ১০০ ফোলা; তাৰ সাগৰৰ গুৰুত্ব থকা

মাটি চাপৰ আৰু সন্মান, কিন্তু মাজ ভোখৰ ওখ, তাত অনেক পৰ্বত আছে। সেই পৰ্বত-বিলাক জৌতিস ক্ৰোচৰ ১৥ ক্ৰোচতকৈ ওখ ন হই; তাৰে পৰা মহা বলিগজা, বালুগজা, বেলবে, গুইদোৰা আদি নৈবিলাক বৈ আহি, দিপৰ সকলো ঠাইতে জল আশ্ৰয়ন হই। সেই পানি হোআ ঠাইবোৰত ভালচেনি, জল-কিয়া, সুকান আদা, লাটিন কাঠ, আবলস কাঠ, ডামোল, কাফি, কুঁহিয়াৰ আদি নানা বিধ বেহ-হাৰৰ বেহা কৰা বস্তু সুন্দৰ ৰূপে উত্পন্ন হই।

আৰু লক্ষা দিপৰ মাজ ভোখৰত থকা পৰ্ব-ততকৈও “আদম সিখৰ” নামেৰে সাগৰৰ ভিতৰত থকা পৰ্বতৰ এটা টি অতি পুখান। তাৰ ওপৰতে এটা মানুহৰ ভৰিৰ খোজৰ নিচি-না চিন আছে; সেই খোজ দিখলে ৩৬ পোনে চাৰি হাত, পঞ্চালি ১৬ পোনে দুহাত; লক্ষা দিপত থকা সকলো লোকে সেই চিনটো বহ-কৈ মান্য কৰে। তাৰ মচলমানবিলাকে বো-লে, সিহঁতৰ সাত্তত কোআ আদি পুৰুষ আদ-মে সেই ঠাইতে এটা ভৰিৰে থিয় হৈ থাকি বহু কাল উপাস্যা কৰিছিল; সেই কাৰনে তেতিয়াই সিলৰ ওপৰত তেঁওৰ ভৰিৰ চিন বল। বোধৰ মন্তৰবিলাকে বোলে, বোধ দেৱ-তা তাৰত বসিৰ পৰা লক্ষাতলৈ অহা সময়ত পুখমে সেই ঠাইতে ওলাই বল, এই কাৰনে তেঁওৰে পৰাই তাত সেই চিন হল। কিন্তু তাত থকা হিন্দু আৰু মলৱাৰ দেসিবিলাকে বোলে, এয়ে ভগৱান মহা দেৱৰ পদৰ চিন। সেয়ে জেইবা ন হওক, সেই চিন হিন্দু, বোধ, মচলমান সকলোএ মান্য কৰাত, সেই আদম সিখৰ পৰ্বতলৈ অনেক জাতিক লোক অহা জোআ কৰি থকাত, তাত অনেক ৰূপে বেহা বেপাৰ চলে।

লক্ষা দিপ ইংৰাজি লোকে দখল কৰাৰ পৰা, উত্তৰ, দখিন, পশ্চিম, পূব, মাজ, এই পাঁচ ভাগ কৰা হল। উত্তৰ ভাগৰ পুখান নগৰ জাকনা, দখিন ভাগৰ গালি। জাপ নাঙবোৰ জেতিয়া কলিকতাৰ পৰা বি-লাতলৈ আই, তেতিয়া নাগ মাটি লবৰ নিমি-

তে সেই গালি নগৰলৈ সোমাই; আৰু লোক-বিলাকে তাক “পইণ্ট দিগালি,” নাইবা “গালি অন্তৰিপ” বুলিও কই। পশ্চিম ভাগৰ পুখান নগৰ কলম্বো, পূব ভাগৰ দ্বিক্সমলি, মাজ ভা-গৰ ৰাজ নগৰ কান্দি। এই পুখান পাঁচ নগ-ৰৰ বাহিৰেও অনুৰাধাপুৰ, মাৰ্ণাৰ, মাত্তোটা, নিগম্বো, চিনান, মাতুৰা, টাঙ্গাল, গাপনোলা, দাম্বুল, লুয়েৰা, এলিয়া, বাদুলা আদি কৰি আন নগৰো আছে; কিন্তু তাত সন্মান অধিক মা-নুহৰ বসতি নাই। ওপৰত কোআ পুখান পাঁচ নগৰৰ খনেপতি দহ হেজাৰৰ পৰা চলিচ হেজাৰলৈকে মানুহ বসতি কৰিচে। পূৰ্বে অনুৰাধাপুৰ, লক্ষা দিপৰ ৰাজ নগৰ আছিল, আজিলৈকে তাত অনেক পুৰনি গৰ, দেৱাল ভগা অৱসেসবোৰ পৰি আছে।

লক্ষা দিপৰ নিবাসি মানুহ অধিক ন হই, সকলো জাতিৰ মানুহ মুঠে কুৰি লাখতকৈও তাকৰহে হব। এই মানুহবিলাক পুখান চা-ৰি ভাগে বেলেগ আছে। তাত থকা পুখম ভাগ অসভ্য জাতি; সিহঁতক মানুহবিলাকে “বেদা” বুলি কই, আৰু সিহঁতৰ সম্বন্ধে অনেক আচৰিত কথাও পুখান আছে। মা-নুহবিলাকে কই, বোলে, বেদা জাতিৰ বুধি গিয়ান এনে হিন, তাৰ কাৰনে সিহঁতক বান্ধ-ৰে বৈতে ভুলনা দিব পাৰি। সিহঁতে প্ৰাই সৰু-লো হাবিতেহে বাস কৰে, কিন্তু ভাল মানুহৰ সঙ্গলৈ নাইবা নগৰলৈ নাহে। আপোনাৰ স্বভাও ভয়াতুৰ, শুখাপি আন মানুহ সিহঁতৰ হাতত পৰিলে তাক নিষ্ঠুৰ ৰূপে নষ্ট কৰে। সিহঁতৰ ঘৰ নাই, সকলোবিলাক গচৰ তল-তে সুই থাকে; যদি কোনো আপদৰ পৰা ভই পাই, তেতিয়া বন বিৰজিৰ নিচিনাকৈ বেগতে গচত উঠি, আপদৰ পৰা ৰখা পৰিব-লৈ উপাই কৰে, আৰু মানুহ থকা ঠাইৰ পৰা বাহ, ভালুক জেনেকৈ পলাই, সিহঁতে তাতকৈও বেগাই নভা ভাল মানুহৰ ওচৰৰ পৰা পলাই আঁতৰি জাই; তেতিয়া আন জা-তি মানুহে সিহঁতক বেগতে বেধা নে পাই। ইংৰাজি সেনাই বেলি চাবেক এই বেধা জাতি

মানুহ খৰিচিল, কিন্তু সিহঁত আটাইবিলাক এনেহে অৰাক গচৰ নিচিনা হোআত, সিহঁতৰ পৰা কোনো মাত্ৰ কথা উলিয়াব পৰা ন গল ।

দ্বিতীয় ভাগৰ মানুহ সামান্য, “সিংহলি” বোলে; সিহঁতৰ মাজত বেলেগ বেলেগ উঠৈ জাতি আছে । তাৰ মাজৰে “হণ্ডু” নামেৰে জাতিয়েই আটাইতকৈ ডাঙৰ, আৰু “পা-ৰিয়া” জাতিয়েই আটাইতকৈ সৰু । জিবো-ৰে মৰি থকা পহুবোৰ খাই, আৰু স চোএ, সেইবোৰকে আটাইতকৈ সেসৰ নিহ জাতি বুলি লিখে । ইহঁতৰ মাজৰে মান্য মৰ্জতা পোআ “মুডিলিয়ৰ” নামেৰে প্ৰধান বিসয়া; কিন্তু মনেৰে ব্ৰজাত এই মৰ্জতা পোআবিলাক সামান্য সিংহল দেনি ন হই, মলৱাৰ দেশৰ পৰা নিয়া লোক হ'ব পাই । বঙ্গাল দেশৰ দেৱান, মুক্তি, চিৰস্তাদাৰ পদ জেনে, সিংহল দিপতো মুডিলিয়ৰি পদ জেনে । তাৰ সকলো প্ৰধান কাক কৰমৰ ঠায়ে ঠায়ে এজন এজন মুডিলিয়ৰ বি-লয়া আছে । লঙ্কা দিপৰ মানুহবিলাক জেনে বিষ্ট পুট ন হই, প্ৰাই বঙ্গালি মানুহৰ নিচিনা আহাৰো, আৰু সিহঁতৰ বৰন চিক চিক কৰে কলা । স্নেহ, দায়া, প্ৰিতি, অখিতি সেৱা, সত্য পৰায়ন আদি ধৰমত, এই জাতি মানুহৰ অতি আসক্তি, তাৰ কাৰনে সকলোতকৈ উত্তম সভ্য মানুহৰ নিচিনা, ইয়াত একো সৎসই নাই, কিন্তু সাহ, বল, উচাহ আদি এইবোৰ গুনত নিচেই বঞ্চিত । সদাই সকলোবিলাকৰ উচাহ নাই; যদি আহাৰৰ প্ৰয়োজন নো হোআ হলে কোনোএ একো কাৰ্য্যলৈ কাৰ্য্য ন কৰি-লেহেঁতেন; তথাপি ইহঁতৰ বুধি গিয়ান সা-মান্য ন হই । সিহঁতৰ মুখত সদাই এই কথা ওলাই । “ধাৰনাপেক্কাৰ ভ্ৰমন স্বেয়ঃ, ভ্ৰম-নাপেক্কাৰ স্থিতি স্বেয়ঃ, স্থিত্যপেক্কাৰ নয়ন স্বেয়ঃ, নয়নাপেক্কাৰ নিদ্ৰা স্বেয়ঃ, নিদ্ৰাপেক্কাৰ মৰন স্বেয়ঃ” । ইয়াৰ অৰ্থ এই, খেদাতকৈ কুৰাই ভাল, কুৰাতকৈ বৈ থকাই ভাল, বৈ থকাতকৈ সুই থকাই ভাল, সুই থকাতকৈ টোপনিও থকাই ভাল, টোপনিও থকাতকৈ মৰাই ভাল ।

লঙ্কা দিপৰ তিবোতাবিলাক সুঅনি, চক্ৰো-ৰো অতি সুন্দৰ কলা, গাটো গোৰ বৰন; কিন্তু ইংৰাজি লোকে কই, সিহঁতৰ মুখ জেনে অতি চিকন ন হই । সিহঁতৰ মূৰৰ নৈওতাক কনি মাৰি থই, আৰু মনি মুকুতা আদি পিন্ধা চুলিত দিহল দিহল সলাবোৰ মাৰিখোআ, এই জাতি মানুহৰ প্ৰধান দস্তুৰ । দুখিয়া জিবোৰে ৰূপ তাম আদিৰ ফনি সলা কিনি লব নোআৰে, সিহঁতেও এডাল জৰিৰে চুলি-তাৰ ডালকৈ বান্ধি, তাতে কাঠ, বাহৰ সলাকে মাৰি থই । গ্ৰিহুই মজলিয়া মানুহৰ তিবো-তাবিলাকে কঁকালত মাৰি, গাত সুন্দৰ ৰূপে কাঁচলি লই; কোনো কোনোএ তাৰ ওপৰ-তো আঁচলত ফুল বচা মলমলৰ চেলেঙ্গ মে-বাই লট; কিন্তু জেনে সজ ৰূপে পিন্ধিব নে জানে । জেনেকৈ মুনিহবিলাকৰ সাহ বল হিন, সেই ৰূপে তিবোতাবোৰো ধুনৰ হিন; আৰু কাপৰ পিন্ধা উৰাত তিৰি পুৰুসৰ একো বেলেগ ন হই; সেই বেসটো পিন্ধিলে, তি-ৰি বা পুৰুস একো চিনিব নোআৰি; আৰু সেই বেস ধৰি সাহিয়াল বলি পুৰুসবিলাকেও বন বিগ্ৰহ আদি এনে একো কৰম সূচল ৰূপে কৰিব নোআৰে । সিহঁত আটাইবোৰে ফল মূল আহাৰ কৰে; মাচ মজ্জা আদি খোআ ৰিতি সিহঁতৰ নাই ।

দ্বিতীয় ভাগৰ লোক “কান্দিয়া,” অৰ্থাত কান্দি নগৰৰ ভাগত থকাবিলাক । সিহঁতে লঙ্কা দি-পৰ পৰ্বতিয়া মাজ দেশত নিবাস কৰে । আন আন পৰ্বতিয়া মানুহবিলাকৰ জেনে সাহ, বল, প্ৰিতি হই, সিহঁতৰো প্ৰাই সেই ৰূপে সদাই সাহসিক আৰু উচাহি, বন বিগ্ৰহতো বৰ পাৰ্গত; বল বিৰ্জ্য নাই কিয়া সিংহলি-বিলাকতকৈ, আপোনাৰ তলবিলাকক বধা ৰিতি ইহঁতৰ ভাল । বল বিৰ্জ্যৰ পাকে হলে কট খোআ হিন্দুৱানি লোকবিলাকৰ আগত ভাত আহাৰ কৰা বঙ্গালি মানুহবিলাকক জে-নে বল বিৰ্জ্য হিন দেখা হই, কান্দিয়াবিলা-কৰ আগত সিংহলিবিলাককো জেনে দেখা জাই । ধন আৰ্জিবলৈ হলে আটাইৰে বৰ ইচ্ছা

ভাৰ কাৰনে সভ্যক একে বেলিএ অনেকে দলি-
য়াই পেলাই দিয়ে; সিহঁতৰ মাজত ডাঙ্গৰ
ডাঙ্গৰ প্ৰতিগ্যা আৰু সভ্যৰ জি দ্ৰিট কথা, সি
ধন পাবৰ আশা হলে, এক নিম্নসতে লোপ
হই।

লক্ষ্য দিগৰ মানুহবিলাকৰ চতুৰ্থ ভাগৰ
নাম “মলৱাৰি”; ভাৰত বহিৰৰ দক্ষিণ দেশৰ
মলৱাৰ জাতিৰ সিহঁতে সম্ভাৱন। বেহা কৰিবৰ
নিমিত্তে আপোনাৰ দেশ এৰি, জিবিলাক মল-
ৱাৰি লোক লক্ষ্য দিপলৈ গৈ তাতে বাস কৰি
সেই ঠাইৰ তিৰোতা লৈছিল, সিহঁতৰ সম্ভাৱন-
লাকেই এই ভাগৰ প্ৰধান লোক। সিহঁত সি-
হলি আৰু কান্দিয়াবিলাকতকৈ উচ্চাৰি, বেপা-
ৰত হলে বৰ পাৰ্গত। বিবিধাৰ্থ সম্ভৱ।

অচম দেশৰ লোক সকলৰ প্ৰতি

দুতিয় নিবেদন পত্ৰ।

Second Letter from an Assamese in Calcutta.

কলিকতাৰ পৰা এজন অচমিয়া লোকে,
অকনোদইত চাপিবৰ নিমিত্তে, এই কথা ঠেঙৰ
দেসবিলাকলৈ লিখি পঠাইচে।

হে প্ৰিয় বন্ধু সকল,

“বিদ্যা নাম নবম্য কপ মথিক্য প্ৰচ্ছন্ন গুণ্য ধন্য।
বিদ্যা ভোগ কৰি যমঃ সুভ কৰি বিদ্যা গুণনাং প্ৰকঃ।
বিদ্যা বন্ধু জনো বিদেশ গমনে বিদ্যা পৰং নৈবতঃ।
বিদ্যা বাজসু পুজ্যতে নহি ধন্য বিদ্যা বিহিনঃ পশুঃ”
নীতিশতকঃ ॥

কপতো অধিক বিদ্যা মনুষ্যৰ হই।
অকাৰ্জ গুপ্ত ধন গুপ্ত থাকই।
বিদ্যাৰে আমাক জল ভোগ সুভ দেই।
পৰম গুৰুৰ গুৰু বিদ্যাৰে নিচই।
বিদ্যাৰে বিদেশ খানে হই বন্ধু জন।
পৰম দেৱতা বিদ্যা কৰা আৰাধন।
বজাৰ সমুখে বিদ্যা দিয়ন্ত মৰ্জতা।
ধনৰ সৰুতি নাই জানা সাৰ কথা।
পশু ভুল্য হই নৰ হলে বিদ্যা হিন।
হেন জানি বিদ্যা শিক্ষা কৰা বন্ধু গন।

আমাৰ দেশৰ প্ৰাই লোক সকলে অবিদ্যাৰ

আশুই লই, জেনেকৈ চিৰকলিয়া সুখৰ ঠাই-
লৈ জাৰ পৰা বাটত কাঁইট পুতিচে, ডাক ঠেঙ-
বিলাকে সমাজিকতো এবেলিও নে ভাবে, ই
কেনে লোকৰ কথা! এই প্ৰিথিৰিত জন্ম বিদ্যাৰ
মধুৰ সোআদ পোআ নাই, ভাৰ এই জনম
পোআ বিকল, আৰু বিৰহুনাহে মাজ। বিদ্যা
সিকিবলৈ জডন ন কৰাত থাকি, সেই সক-
লে জিয়াই থকা দিনত অসভ্য হৈ থাকিব,
আৰু মিডু হলে অনন্ত সুখৰ পৰা বঞ্চিত
হব। বিদ্যাই সকলো সুখৰ মূল। গন্ধ ন
থকা পলাস ফুলক জেনে সকলোএ অনাদৰ
কৰে, তেনেকৈ মুখৰো আটায়ে অনাদৰ কৰে।
বিদ্যাৰ গুনৰ জেনে সিম্মা নাই, ঠেঙক সি-
কাৰো গুনৰ সিম্মা নাই। আমি বিদেশ বাহুলা-
কৈ কি লিখিম, অলপ মান গমি চালেই
বুজিব পাৰিবা।

সম্পুতি সম্ভাৱনৰ প্ৰতি, পিজি মাজিৰ কৰ্তব্য
কৰমৰ কথা কিছু লিখো। পিজি মাজিএ
লৰা চোআলিক কেৱল খাব পিকিবলৈ দিলেই
সিহঁতৰ খাৰ সুজিব পাৰে, এনে ন হই; সি-
হঁতক সমানে পাৰ্হিবলৈকো সিকাৰ লাগে, ভে-
হে সিহঁতৰ খাৰ সুজা জাই। মহা নিৰ্বান
ভক্তত এই দৰে লিখে।

“কন্যাপেবং পালনীয়া শিক্ষনীয়াতি যতুঃ।

দেয়া বৰায় বিদুষে ধন বন্ধু সমম্বিতা ॥”

ইয়াৰ অৰ্থ এই, পুত্ৰৰ নিচিনা কন্যাকো
পালন কৰি সিকাই বুজাই দোম হিন, আৰু
বিদ্যান দেখি দৰাক ধন বন্ধু সমনিত্তে সমৰ্পনা
কৰিব।

জদি লৰা চোআলি ডাঙ্গৰ হলত অকাৰ্জ আ-
চৰন কৰে, তেন্তে ভাৰ পাপ আৰু দোমৰ মূল
কাৰন সিহঁতৰ পিজি মাজিহে হব; কিয়নো
সকলো সিহঁতৰ মন বৰ গচৰ এঁঠাৰ নি-
চিনা জি কালে টানা জি কালেই জাই; জদি
সিহঁতে সেই কোমল বয়সত মাক বাপেকৰ
পৰা সজ উপদেশ পাই, তেন্তে সজ হব; আৰু
জদি অসজ বা একো উপদেশ নে পাই, তেন্তে
অসজ হব।

সম্পুতি আমাৰ দেশৰ ডেকা সকলে বিদ্যা

নি সিকি জিমানহে পাপ কৰম কৰিচে তাক
কৰ লগিয়া নাই । বন্ধাল দেশৰ পৰা জি
সকল লোক গৈ আমাৰ দেশত বাস কৰিচে,
তঁওবিলাককো আমাৰ দেশৰ দুৰাৱস্থাৰ এক
কাৰন বুলিব পাৰি । জেতিয়া আমাৰ দেশত
বন্ধালি মানুহ মুঠেই নাছিল, তেতিয়া এনে
কদাচাৰো তাকৰ আছিল । কিন্তু জেতেকে
ইয়াতলৈ বিস্তৰ বন্ধালি আহিচে, তেতেকে ডেকা
সকলেও সিহঁতৰ সঙ্গত থাকি অতিসই কুকৰম
সকললৈ মন পালটাইচে । জি মদ খোআ,
বেস্যা গমন, জাল চাজি, আৰু মিচা গোচৰ
কৰা কথা আমাৰ দেশৰ লোকে পূৰ্বে সুনাত
নাছিল, সেই সকল কৰম এতিয়া পুৱল হৈ-
চে । হাই হাই! এই সকল কুলোকৰ লগত
পৰি আমাৰ দেশৰ হোজা মানুহেও বৰ পাপ
কৰিচে! যদি আমাৰ দেশাধিকাৰ সকলে দে-
সৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে পৰম জতন কৰিচে,
তেও সংসৰ্গৰ দোসৰ পৰা সিও নিম্ফল হব
লগা হ'ল । কেৱল সংসৰ্গকে আমি দোস দিব
নোআৰোঁ, কিয়নো যদি আমাৰ দেশৰ লোক
সকলে, বিদ্যা শিকি গিয়ানি হোআ হলে, কে-
তিয়াও এনে কুলোকৰ সংসৰ্গলৈ ন গলহেঁ-
তেন । সজ আৰু অসজ কি বস্তু বা কোন
মানুহৰ নাই? সকলোৰেই আছে । তঁওবি-
লাক গিয়ানি হোআ হলে, মৌ মাখিএ জে-
নেকৈ বেয়া বস্তুৰ পৰাও ভাল আৰু উপকাৰি
বস্তু চুহি নিএ, তঁওবিলাকেও সিহঁতৰ অসজ
বেৱহাৰক কান্দি কৰি থৈ, সজ বেৱহাৰ সি-
কিলেহেঁতেন । এতেকে বিদ্যা নি সিকায়ে সক-
লো দোসৰ হাই কথা । আমাৰ দেশি কো-
নো এজন মান্যৱন্ত লোকৰ ভিৰোভাই আ-
পোনাৰ স্বামিত বিৰকতি পাই, জাতি, ধৰম,
মৰ্জভাক নে মানি, এজন মচলমানৰ তলৈ
জোআ বাজা আমি পাইচোঁ । যদি ইয়াৰ
মূল কথা বিচাৰ কৰোঁ, তেন্তে বিদ্যাক অৱ-
হেলা কৰাহে মূল বুলি জানিবা; সেই জনা
ভিৰোভাই সৰু কালত বিদ্যা শিকি গিয়ান
পোআ হলে, কেতিয়াও স্বামিত বিৰকতি নে
পালেহেঁতেন, আৰু আপুনিও স্বামি বা অন্য

মান্য জনৰ বিৰকতি বা লোক দিব লগিয়া
কৰম প্ৰান গলেও ন কৰিলেহেঁতেন । তঁওৰ
স্বামিএও সুন্দৰকৈ বিদ্যা শিকি গিয়ানি হো-
আ হলে, আপোনাৰ ভিৰোভাই বিৰকতি পাব
লগিয়া কৰম ন কৰিলেহেঁতেন; আৰু স্বামি
ভিৰোভা দুয়ো জি ৰূপে আনন্দে থাকিব লাগে,
তাক জানি পৰম সুখে থাকিলেহেঁতেন । এতে-
কে হে মিত্ৰ সকল, এই কাজেই ভোমোলাক-
লৈ প্ৰধান দৃষ্টান্ত থান হওক । আজি তঁওৰ,
কাইলৈ তোমাৰ, এনে বিপত্তি আটাইৰে হ'ব,
আৰু ক্ৰম ক্ৰমে জিমান বিদ্যাতলৈ অনাদৰ
হ'ব, জিমান দেশৰ বিপত্তিও বাৰ্হিব, ইয়াকে
নিচই হেন জানি, কুসঙ্গ ত্যাগি, জেনেকৈ আ-
পোনাৰ ভাল হ'ব, দেশৰো উপকাৰ হ'ব, তাক
চিন্তা কৰা । আৰু বন্ধ সকল, যদি আপো-
নাৰ জাতি, ধৰম, মৰ্জভা বাখিব খোজা, তেন্তে
বিদ্যা শিকি গিয়ানি হৈ দেশৰ অমঙ্গল কাৰ্জ
সকল গুচাবলৈ জতন কৰা । হে জগদীশ্বৰ,
আমাৰ দেশৰ লোক সকলক সুমতি দি ভো-
মাৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰা ইতি ।

কলিকতা, ১৬ জুন, সন ১৮৫৩ ।

কলিকতা নগৰত থকা ভোমোলাকৰ বন্ধ
এজন অচমিয়া লোক ।

ইশ্বৰ আৰু তেঁওৰ সৃষ্টিৰ কৰমৰ কথা ।

God and the Works of Creation.—Lesson. II.

জি সকলো আমি দেখোঁ, সেই সকলোকে
বস্তু বোলে; বস্তু তিনি বিধ আছে । প্ৰথম
বিধৰ জিৱন আছে, এই বিধকে জিৱ থকা
বস্তু বোলে । এই বিধে জলৈ আপোনাৰ
ইচা হ'ই তলৈ চলি ফুৰিব পাৰে ।

দুটিয় বিধ জি মাটিৰ পৰা গজে, অৰ্ধাত
গছ, ফুল, খাঁহ আদি কৰি জি সকলো সঁক,
ব্ৰিধ্য আছে সেয়ে ।

ত্ৰিটিয় বিধৰ জিৱন নাই । আকাশ, প্ৰিথিবি,
সিল, জল, হব, কাপৰ, আদি আন আন বস্তু ।
এই বিধৰ বস্তু জি ঠাইত থকা, সেই ঠাইৰ পৰা
আপোনা আপুনি চলিব নোআবে । এই হেতু-
কে তাক নিৰ্জিৰ বস্তু বোলে ।

সকলো বস্তু পৰম ইশ্বৰৰ মোআৰাই সুজা হ'ল। নিৰ্জিৰ আৰু জিৰ থকা সকলো বস্তুকে তেঁও আদিত্তে সুজিলে। বেগি, জোন, তৰা, আৰু আমি জিহৰ ওপৰত নিবাস কৰোঁ সেই প্ৰিথিবি, আৰু সাগৰ, গচ গচনি, সকলো বিধ ব্ৰহ্ম, আকাশত, সাগৰত, প্ৰিথিবিৰ থকা জি জি আছে, সেই সকলোকে তেঁও সুজিলে। এই কাৰনে ইশ্বৰক সুজন কৰ্তা বোলে।

পৰম ইশ্বৰ আত্মা স্বৰূপ; এই হেতুকে তেঁও অদ্বিত্য। জদ্যপি কোনেও তেঁওক দেখা নে পাই, তথাপি তেঁও সকলো ঠাইতে আছে। ভাবনাৰে, কৰমেৰে আমি জি জি কৰোঁ বা ন কৰোঁ, তাক তেঁও সকলোকে দেখে আৰু জানে। পৰম ইশ্বৰ সৰ্বোত্তম আৰু ন্যায়বস্তু। সকলো জিয়াই থকা প্ৰানিলৈ তেঁও আহাৰ আৰু নিশ্বাস জোগাই। এতেকে এনে দায়ানু ইশ্বৰক তেঁওৰ ক্ৰিপাৰ কাৰনে ধন্যবাদ, প্ৰেম, আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰা, সদাই আমাৰো উচিত কৰম।

জিহেৰে ইশ্বৰে তেঁওৰ প্ৰেমত, আৰু পবিত্ৰ আত্মাই আমাক বধ্যা ন কৰিব, এনে কোনো মন্দ কৰম ন কৰোঁইক। ধৰম সাত্ৰই পৰম ইশ্বৰৰ বাক্য; সেই সাত্ৰ আমাৰ শিক্ষাৰ কাৰনে তেঁও আমাক দিলে। জদি আমি নমু মনেৰে সেই সাত্ৰ পাই, নিকোঁ, তেন্তে মহত সুজন কৰ্তাৰ কৰম, আৰু মানুহৰ সন্তানবিলাকলৈ তেঁওৰ ক্ৰিপা কেনে, সেই সকলোকে আমি নিকিব বুজিব পাৰিম। ব. ন.

বনিয়ন চাহাব আৰু বন্দিমাল ৰথিয়াৰ কথা।

Anecdote of John Bunyan.

বনিয়ন নামেৰে জি চাহাবে জাজিকৰ জাজাৰ বিষয়ৰ লিখিছিল, তেঁও ধৰমৰ কাৰনে অভি-সই ভাবনা পোআ হৈ, ১২ বছৰলৈকে বন্দিমা-লত বধ্য হৈ আছিল; আৰু সেই সময়ত তেঁও এই উভয় পুথি লিখিছিল। বন্দিমালৰ ৰথিয়াটে বহু বছৰ তেঁওৰ সজ স্বভাও আচ-ৰন দেখি, তেঁওক অনেক ৰূপে দায়া প্ৰি-

তি কৰি, কেতিয়াবা কেতিয়াবা তেঁওক গুপতে পৰিয়ালৰ নাইবা মিতিববিলাকৰ লগত দেখা দেখি হবলৈ ঘৰলৈ জাব দিএ। চাহাবৰ অধ-ৰমি সত্ৰবিলাকে ইয়াকে জানি, মনত অসুখ কৰি বন্দিমাল ৰথিয়াৰ ভয়ৰ কাৰনে, লণ্ডন নগৰৰ পৰা বজাৰ ঘৰৰ এটা মানুহক জনাব-লৈ পাঠিয়ালে; আৰু সেই মানুহ অহাৰ সময়ত তাক কলে, বন্দিমাল ৰথিয়াৰ অবিদ্বান বিচাৰিবৰ নিমিত্তে অকল্মাতে দুপৰ বাতিৰ সময়ত বন্দিমালত জাব লাগিব। সেই বাতিত বনিয়ন চাহাবে ঘৰলৈ জাবৰ অনুমতি পাই ঘৰলৈ গৈছিল, কিন্তু তেঁওৰ মন অধিৰ হো-আত কোনো মতে জিৰাৰ নোআৰিলে; এই কাৰনে তেঁও তিৰোতাত কলে, জদ্যপি ওৰে বাতি থাকিবলৈ অনুমতি পালোঁ, তেও মোৰ মন এনে অধিৰ হৈছে, মই থাকিব নোআৰোঁ, একে বাৰে বন্দিমাললৈ উভতি জাম, ইয়াকে কৈ তেঁও বন্দিমাললৈ উভতি গল। বন্দিমাল ৰথিয়াই ইয়াকে দেখি মনত বেজাৰ পাই কলে, এনে সময়ত কেলেই আহিলা! পাচে দুপৰ বাতিৰ সময়ে অকল্মাতে বজাৰ ঘৰৰ মানুহ আহি, বন্দিমাল ৰথিয়াক সুখিৰ খৰিলে বোলে, বন্দিমালত সকলো মানুহ আছে নে? আৰু বনিয়ন চাহাব ইয়াতে আছে নে নাই, ইয়াক মই দেখিব খোজোঁ। তাতে ৰথিয়াই তেঁওক আহিবলৈ কোআত, তেঁও আহিল; এই কাৰ-নে ৰথিয়াৰ একো দোস ধৰা ন হ'ল। পাচে বজাৰ ঘৰৰ মানুহ গলত, ৰথিয়াই বনিয়ন চাহাবক মাতি কলে, তুমি আপোনাৰ ইচাৰ দৰে অহা জোআ কৰিবা; কিয়নো উভতি আহিবলৈ উচিত সময়ে তুমি কেনেকৈ জানিচা, মই তেনেকৈ জানিব নোআৰোঁ। যি.

আনন্দেৰে মৰন।

A Peaceful death.

কলিকতা চহৰৰ দখিন কালে খাৰি গাঁৱত থকা সন্যাসি মিত্ৰি নামেৰে, সেই গাঁৱৰ বাণ্ডিট মণ্ডলিৰ লোক এজন আছিল। তেঁওৰ আচৰন সদাই অতি উত্তম হৈছিল; তেঁও অতি

নমু, আৰু আপোনাৰ মৰনৰ আগেয়ে দুই এক মাহতে ধৰম পুথি পৰিৱলৈ নিকি, তাক পাঁচ বৰ আনন্দিত আছিল। তাৰ মৰনৰ বিষয়ে ভালত লিখা বিবৰন সেই ঠাইৰ এজন দেশীয় ধৰম উপদেশকে লিখি জনাইচে।

মাৰ্চ মাহৰ ৪ তাৰিখে নয়াসি মিত্তিক মাউৰে ধৰাত, তাতে অনেক মানুহে তাক দেখিবলৈ আৰু উপকাৰ কৰিবলৈ আহিল। প্ৰথমতে সি যন্তু হবৰ ভাৰসা আছিল, কিন্তু দুপৰি তাতিৰ পৰা তাৰ বেদনা অতিসই বৰ্হীত তাৰ সাহাকে কালাচাঁদ ডাইক মাতিলে, কিন্তু সেই সময়ৰে পৰা সি জিব বুলি ভাৰসা ন কৰিলে। এই হেতুকে কালাচাঁদে সুখিলে তুমি পৰকালৰ বিষয়ে তোমাৰ মন ধিৰ ৰাখিচা নে? সি উত্তৰ কৰিলে, ইশ্বৰতে মোৰ ভাৰসা; তেঁও মোক উদ্ধাৰ কৰিব। পাচে সেই ভায়েকে সুখিলে, তোমাৰ এই ভাৰসাৰ কি মূল? তেঁও উত্তৰ কৰিলে, মই জানো, ইশ্বৰৰ পুথিত লিখা আছে, পাপবিলাকক উদ্ধাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে যিচু খ্ৰিষ্টে আপোন প্ৰান দিলে। পাচে আকও সুখিলে, ইশ্বৰে তোমাক গ্ৰহন কৰিব বুলি তুমি ভাবিচা নে? সি উত্তৰ দিলে হই, তেঁও গ্ৰহন কৰিব বুলি ভাৰো, কিয়নো মই খ্ৰিষ্টত আশুই লৈচো; আৰু তেঁওৰ দোআৰাই মই ইশ্বৰৰ ঠাইলৈ জাম। তুমি অলপ মান প্ৰাৰ্থনা কৰিব পাৰা নে? মই অতি নিৰ্বলি, অনেক কথা কব নোআৰোঁ; মনৰ ভিতৰতে কঁও; হে প্ৰভু, মোক এই জাতনাৰ পৰা ৰখা কৰি আপোনাৰ ঠাইলৈ লৈ জোআ। পাচে অতি বেগে তাৰ সৰিল দুৰ্বল হৈ গলত সি কলে, মই তোমোলাকৰ লগত সবহ কথা হব নোআৰোঁ; তুমি মোৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰা। পাচে আপোনাৰ দুখিত ভিৰোতা আৰু সন্তা নলৈ ছুৰি চাই কলে, মই গলে ইবিলাকৰ কথা লবা। ভেতিয়া সকলোএ ক্ৰন্দন লোক কৰিবলৈ ধৰিলত, সিহঁতৰ হাইত কালাচাঁদে প্ৰাৰ্থনা কৰিব নোআছিলে। ইয়াৰ পাচত নয়াসি ভায়ে আৰু কথা কব নোআৰি, পাচ দিনাৰ পূৰ্বে বেলাত মহা নিদ্ৰা গল। এই ডাইৰ

মৰনৰ বিষয়ে গজাবাম ভায়ে অধিক লিখিচে, আমি ভাৰো, নয়াসি ভায়ে সুখৰ ঠাইলৈ গল, কিয়নো ৰাতি তেঁওক জি কথা সুখিছিলো, তাৰ উত্তৰ অতি আনন্দেৰে দিলে।

খেহু দেসৰ পৰা আচৰিত সন্বাদ।

Exciting News from China.

প্ৰিথিৱিত থকা সকলো মানুহ লেখি তিনি ভাগ কৰিলে, তাৰে এভাগ খেহ দেসত নিৰাল কৰে। সেই দেস ইমান ডাঙ্গৰ, আৰু ভাত নিৰাল কৰা লোক ইমান সবহ হলেও, তথাপি খেহ লোকে সিবিলাকৰ দেস প্ৰাই গুপুত কৰি ৰাখে, কেৱল সমুদ্ৰৰ ওচৰত অলপ ঠাই মুকলিকৈ থই, আৰু ইংৰাজি আদি আন আন দেসৰ লোক তালৈ গৈ, বেপাৰ কৰম চলাই। তাত বাজে কোনো কোনো মিস্যনেৰি লোকে তালৈ গৈ, সিহঁতৰ ভাষা নিকি, সাধ্য মানে সত্য ধৰম গিয়ান, বিদ্যা নিকাৰি, তথাপি সিবিলাকৰ গাও নগৰৰ প্ৰাই সকলো দুখাৰ বন্ধ হৈ থাকে। কিন্তু এতিয়া সেই দেসৰ পৰা বন বিগ্ৰহ কৰা অতি আচৰিত বাত্ৰা আহিচে। এনে কথা অনেক মাহৰ পৰা চলিছিল, কিন্তু তাৰ একো নিচই কৰিব নোঅৰাত, খেহ দেসত থকা স্ৰী স্ৰী চেৰ জজ বেনহাম নামেৰে ইংৰাজি লোকৰ প্ৰধান উকিল, অতি সাহিয়াল ৰূপে এই কথাৰ নিচই জানিবলৈ মন কৰিলে। ৰাজ দ্ৰোহিবিলাক কোৱ, সিহঁতৰ সখ্যা কল কিমান, বন কৰাৰ কাৰন কি, ইয়াকে টেকৈ জানিবলৈ, তেঁও এপ্ৰিল মাহৰ ২২ তাৰিখত, কল জাহাজত উঠি চাঙ্গহাই নগৰ এৰি, ২৭ তাৰিখত নাক্কিন নগৰ পালেগৈ। সেই নগৰ ৰাজ দ্ৰোহ কৰা কোজে আক্ৰমণ কৰি লৈ ৰাখি আছিল; আৰু চাহাবে জাঁওতে দুয়ো কোজে বন কৰোঁতে পালে। খেহইতে কল জাহাজত গুলিয়াইছিল, কিন্তু চাহাবে উভতি সিহঁতক গুলিয়াবলৈ আপোনাৰ মানুহক আগায় নি দি, নাক্কিন নগৰ নিৰ্বিধিনি ৰূপে পালেগৈ। সেই নগৰ পাঁওতে ৰাজ দ্ৰোহি সকলে তেঁওক অতি মান্যকৈ গ্ৰাহ্য কৰিলে। তা-

তে চাহাবে মেই মাহৰ প্ৰথম তাৰিখলৈ থাকি, নিইতৰ সকলো কথা বুজ ললে । নিইতৰ সাৰ কথা এই; খেহ দেশৰ পশ্চিম ভাগত কোনো কোনো মানুহ ভাৰ্তাৰ লোকৰ কঠিন ৰাজ্য সাসন সহিব নোআৰি, স্বাধীন হবলৈ ধৰিলে; তাতে অনেক খেহ লোক ক্ৰমে ক্ৰমে লগ লৈ, সিবিলাকে বৰ জুম্ব হ'ল, আৰু বৰ্তমান জি খেহ ৰজা হৈছে, তেঁওক ভাঙ্গি নিইতৰ ইচা মতে আন এটা নতুন ৰজা পাতিবলৈ মন কৰিলে ।

কিন্তু ই অতি আচৰিত, সিবিলাকে দেও পূজকৰ সন্তান হৈ, বোধ ধৰম আচৰন এৰি খ্ৰিষ্টিয়ান লোকৰ সান্নিধ্য কৰাৰে । সৰ্গ গিয়ানি, সৰ্ব সক্তিমান, সৰ্ব বিয়াপি, সৃষ্টি কৰ্তা, জি অকল এক ইশ্বৰ, আৰু জগতৰ ত্ৰান কৰ্তা প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে, আৰু পবিত্ৰ আত্মা এই তিনিএ এক ইশ্বৰ বুলি মানে । মোচালৈ দিয়া ইশ্বৰৰ দহোটা মহা আগাও মানে । সিবিলাকৰ এজনে চাহাবত কলে, বোলে, আমাৰ সত্ৰুও আমাৰ অহিতে অনেক মিচা কথা কই, বোলে, আমি জাদু বা মায়াপি গুনৰ দোআৰাই আমাৰ কৰম কৰাও, কিন্তু এনে ন হই; ইশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰাত ৰাজে আমি একো জাদু মায়াপি কৰম কৰা নাই । এবেলি জেতিয়া আমি কেৱল দুই তিনি হেজাৰ মান মানুহ আছিলোঁ, তেতিয়া অসংখ্য সত্ৰুও আমাক বেৰি ধৰিছিল, আৰু আমাৰ খাৰ, আৰু খাবৰ বেহানিও চুকাইছিল; কিন্তু আমাৰ স্বৰগত থকা পিজি নামি আমাক উপাই দেখালে । তাতে আমাৰ লৰা ভিৰোতা আমাৰ মানুহ জুম্বৰ মাজত ৰাখি, সত্ৰুবিলাকৰ মাজত ষাট মুকলি কৰি নিইতক নিচাইকৈ জিকিলোঁ; আৰু জদি ইশ্বৰৰ ইচা হই জেনে আমাৰ নতুন ৰজা খেহ দেশৰ অধিপতি হ'ব, তেন্তে তেঁৱে অৱল্য হ'ব; কিন্তু জদিহে ন হই, তেন্তে আমি সকলোএ মৰিবলৈকো জুগুত আচোঁ ।

সিবিলাকে বোধ ধৰমৰ সত্ৰু; তাৰ সকলো মূৰ্তি, পোৰোহিত, দৌল, মন্দিৰ, বিনাস কৰি কৰি আছে । জেতিয়া চাহাবে নাজিকি নগ-

ৰৰ ওচৰ পালেগৈ, তেতিয়া নৈৰ চাৰিও ফালে, নিইতে ভাঙ্গি পোলাআ মূৰ্তি ওপজি ওপজি আছিল । খেহ দেশৰ বৰ্তমান ৰাজ্য ভাঙ্গিবলৈ ইশ্বৰে নিইতক পাঁচিচে বুলি, সিবিলাকে বৰ সাহেৰে বন দি জই কৰি কৰি গৈছে । সেই দেশৰে দুই প্ৰধান নগৰ, এখন উত্তম ফলৱতি ভৈয়াম, আৰু য়াংচেকে নামেৰে এখন প্ৰধান নদি সিবিলাকৰ হাততে পৰিল, আৰু অনেক ঠাইতে থকা খেহ লোকৰ বহু মানুহ লগ লবলৈ ইচা কৰিচে ।

এনে আচৰিত ঘটনা সম্প্ৰতি সেই দেশত হ'ব লাগিচে । কি জানি পূৰ্বনি ৰাজ্যৰ সেনা আছিল; কি জানি পৰম ইশ্বৰে সেই বৰ দেশৰ সকলো দুআৰ মুকলি কৰিচে; কি জানি স্বৰূপ ধৰম গিয়ান, বিদ্যা প্ৰকাশ কৰাই, সেই দেশৰ লোকক দায়া কৰিবলৈ ধৰিচে; কিন্তু এতিয়া একো বিসেসকৈ লিখিব নোআবোঁ । বিশ্বাস কৰিব পৰা বাজা আহিলে, আমাৰ অকনোদই পৰ্হা সকলৰ নিমিতে চাপি বুজাম; কিন্তু সেই ঘটনাৰ পৰা জেইবা ন হওক, তেও ইশ্বৰে দিয়া সান্নিধ্য ভৱিষ্যত কথা চাই, এটা অতি আনন্দ কাল আহিচে বুলি জানোঁ;

“বন বিগ্ৰহ ওৰ পৰিব সেই ধৰম কাল;
ভৰোআলেৰে সাজিব নাজিলৰ কাল,
বৰচাবোৰ ভাঙ্গিব কাচি গৰ্হাই,
হওক দেশি বিদেশি, সকলো ভাই ভাই” ।

ম.

খেহ লোকৰ এৰিধ ঘাণিব ।

তিনটা সৰু মাচৰ দ্ৰিষ্টান্তৰ কথা ।

The Three little Fishes.

এখান সৰু নদিত তিনটা সৰু মাচ আছিল, নদীৰ গৰা অতি ওখ হোআৰ কাৰনে ধুমুহা বতাহ আহিলে তাৰ ঢো উঠিব নোআবে; এতেকে সেই নদীৰ পানি অতি নিৰ্মল আৰু সিতল হোআতে মাচ থাকিবলৈ ভাল ঠাই হেন দেখে। তথাপি সেই তিনটা সৰু মাচ তাতে একো ভাল নে পাই, মন সদাই অধিৰ হৈ চট ফটাই থাকে; ইয়াকে দেখি ইহুৰে নিইতত কলে, তইতে জি জি খোজাইক তাক পাৰি। এই কথা সুনি প্ৰথম মাচটোএ কলে, মই পানিত থাকি, আৰু একে ঠাইতে সদাই কাল নিয়াই থকা ভাল নে পাও; জলৈকে ইচা হই, তলৈকে জাবৰ নিমিতে চৰাইৰ নিচিনাকৈ মোক পাখি দিলে ভাল পাম।

দুতিয়টোএ কলে, মই অগিয়ানি, এই কাৰনে আপোনাক বাখিব নে জানোঁ; মই জেন কোনো আপদত ন পৰিম, এই নিমিতে নানা বিদ্যা, বিসেসকৈ বৰখি আৰু জালৰ গুন জানিব খোজো।

ত্ৰিতীয়টোএ কলে, ময়ো বৰ অগিয়ানি, আৰু মোলৈ জি ভাল হই তাকে নে জানোঁ, ইহুৰে-হে জানে; এই হেতুকে মোক বখ্যা কৰি মোৰ হিতলৈ জি জি আছে, তাকে তেঁও দিব; আৰু মোৰ নিমিতে জি ভাল ন হই, তাকে নি দিব, এই মোৰ বাঞ্চা।

তাতে পৰম ইহুৰে সিবিলাকৰ প্ৰাৰ্থনা সুনি, প্ৰথম মাচক পাখি দিলে। পাচে সি পাখি পাই, অতি আনন্দেৰে উৰি ফুৰিব ধৰি, বৰ অহঙ্কাৰ কৰি পানিত থকা তাৰ জি লগৰিয়া আছিল, সিবিলাকক অমান্য কৰিলে। উৰি ফুৰাতে বৰ বন্ধ পাই গৈ গৈ থাকিছিল, আৰু জেতিয়া ভোক পিয়াহ লাগি নিৰ্বলি হৈ ফুৰিব নোআবে, তেতিয়া জত পানি নাই, এনে বৰ হাবিৰ মাজত পৰি, নিৰুপাই হৈ অতি দুখেৰে মৰিল।

ইহুৰে দুতিয় মাচৰ ইচা পূৰ কৰি তাক গিয়ান দিলে, তাতে সি সকলো বিধৰ সৰুট

ভালকৈ বুজিবলৈ পালে; তথাপি আগভোক বন্ধ পাওক চাৰি সি বৰ দুখেহে পালে, কিয়নো সৰুট আচে বুলি জানি তালৈ সদাই ভাই কৰিলে। মই যদি অগাধ জলত থাকোঁ, জেহে মোভকৈ ডাঙ্গৰ মাচে পালে খাব; আৰু যদি মই ডাঙ্গৰ পানিত থাকোঁ, পানি সুকাই গলে তবত পৰি মৰিম বুলি ভাবিলে; যদি মাখি, পোক, বা আন কিবা খাব খোজো, ভিতৰত বৰখি সুকাই আচে বুলি, খাবলৈ ভাই কৰি ভোকত খিনাই গৈ মৰিল।

ত্ৰিতীয় মাচৰ প্ৰাৰ্থনা পৰম ইহুৰে গ্ৰহন কৰি তাক একো বিখিনি নো পোআকৈ ৰাখিলে; তাতে সি বহু দিনলৈকে আনন্দেৰে কাল নিয়ালে।

হে প্ৰিয় লৰাটাইড, ভোমোলাকৰ জিহুত প্ৰয়োজন আছে, তাক ভোমোলাকে ভালকৈ নে জানা, পৰম ইহুৰে জানে; এই কাৰনে জি জি বন্ধু তেঁও দিচে তাকে লৈ, খাই বৈ আনন্দ মনেৰে ইহুৰৰ গুন গান কৰি থাকিবাইক; কিয়নো জি জি বন্ধু ভোমোলাকক দিয়া নাই, তালৈ যদি লোভ কৰি অধিৰ মনেৰে উজাৱল হৈ ফুৰা, তেন্তে জেনেকৈ সেই সৰু মাচৰ দুৰ্গতি হল, তেনেকৈ ভোমোলাকেও অনেক দুখত পৰিবা।

মৰমিয়াল কুকুৰ ।

The Benevolent Dog.

ইংলণ্ড দেশত এটা কুকুৰৰ বেজত কোনো দুই লৰাই এটা ঘণ্টা দিঘল ৰচিবে বান্ধি থলে; তাতে কুকুৰৰ বৰ ভই লাগি বল থাকে মানে লৰি লৰি গৈছিল, পাচে মাটিত পৰি কঁপিব ধৰিলে। তেতিয়া এটা বৰ বুধিমন্ত কুকুৰ আহি আপোনাৰ ভায়েকৰ দুখ দেখিব নোআ-ৰি, মৰম কৰি তাৰ কোমত ৰহিলহি; আৰু জেতিয়া তাৰ ভই কিছুমান কমিল, তেতিয়া সি আপোনাৰ দাঁতৰে ৰটি কুটি কুটি চিলি, তাক সুকলি কৰি দিলে, তাতে দুয়ো বৰ আনন্দ পাই একে লগে গুচি গল।

আ. ই. দ.

কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ৭ আখ্যা।

History of Kamrup, Chap. 7.

উদনন্তৰে পিকচাই চেটিয়াক বৰ কুকন পাতিলে। তাৰ পাচে পুনৰ্বাৰ বজাল মধুপু-
ৰত গৰ দি বলহি, তাক সমুখে ডেকা দুঅৰা,
টংচু সন্দিকৈ সোন্দাত গৰ দিলেগৈ, বজালেও
খেদি আহি সোন্দাতে তিনি পুহৰ বেলা জুজি-
লে। পাচে বজালে আহোমৰ গৰ ভাজিব
নোআৰি আপুনি ভজ হৈ বাবেপইতালৈ গল।

১৫৫১ সঁক জেঠ মাহত ধৰ্ম বাজে খাং-
লাই চেটিয়ায়ে উভয়ক ভজালে, উভয়ে পলাই
বৰ নগৰলৈ গল, বৰ নগৰতো খেদি গৈ ঘৰ
পুৰিলে, তাৰ ডগাৰবিলাকো ভুটি আনিলে, তাৰ
খুৰিয়েক সৈতে লৰা চোআলিবোৰ ধৰি আনিলে;
পাচে উভয়েও দগা দি আহোম বিস্তৰ কাটি-
লে। পাচে আপামামোদ, অম দুই আহি
চুনৰিত গৰ দিলেহি। পাচে লাইকংজাং
কুল বৰুআ, ডেকা দুঅৰা, ধৰ্ম বজা সমে চুন-
ৰিত গৰ ভজালে। বেকি, পোমৰা, জাখলি-
খনা এই তিনি ঠাইত থানা কবিলে, অচমে
ভাৰো পৰা কাটি মাৰি খেদিলে। তাৰ পাচে
বজালে ডাটোকুচিত গৰ দি বলগৈ, লাইকং-
জাং কুল বৰুআ, খাংলাই চেটিয়া, ধৰ্মবাজ
এই সমন্তে কালপানিত গৰ দি সমুখে বলগৈ,
জেন কাঁৰে গুলিএ নে পাই, মতা মতি হৈ
থাকে, এই মতে দুই মাহ গল।

সেই সমন্তে বড়কন্দলি, মাধকন্দলি, বি-
বিনা তিনি কটকিক সৰ্গদেৱে পিকচাইৰ ঠাই-
লৈ পৌছিলে, বোলে, কুকনে জে গুআহাটিত
মাচ, পহু মাৰি বজ আনন্দ কৰি নিচিন্তা
ৰূপে খাই থাকে থাকিব পাই নে কি? আৰু
বজালো বৰ নগৰতে আছে, জদি তাৰে পৰা

লাক জন কাটে, ভেতিয়া কি
ৰূপে বধ্যা পৰিব, পো নাভিলে বা কোন আ-
পাহত চাউল কানি বহাঁব? এই ৰূপে তিনি
কটকিএ কলত, কুকনে অসন্তোষ কৰি দু সুধি-
লে, বোজ বজো একো নি দিলে। পাচে তি-
নি কটকিও সন্তোষ নে পাই গুআহাটিতে এক
বাতি থাকিএ গল। পাচে বড়কন্দলি, মাধ-

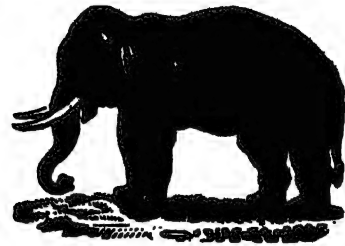
কন্দলি, বিবিনা তিনি কটকিএ ১৫৫১ সঁকত
পিকচাই চেটিয়াক মহা বজাত গোচৰ দিলে,
বোলে, দুই তিনি জনা কুকনৰ দন্দহে, আৰু দুই
তিৰোতাৰ দন্দ লাগে, তাকে ভাজিব নোআবে
আৰু কুল পিন্ধিহে থাকে, সৰ্গদেৱৰ কাৰ্জ কাম
কি কৰিব; এই দাইতে লোহা লগাই আনি
গৰৰ কাখৰৰ হাতিসালত থলে নি। পাচে
সক চকুআ বৰ গোহাঁইক পূৰ্ব কথা সূমৰি
পাণ্ডুত বৰ কুকন পাতি থলে। সেই সময়তে
কুল বৰুআই বাতি দগা দি কালপাঞ্জিত বজা-
লৰ দুখান গৰ মাৰি আপোনাৰ গৰলৈ আ-
হিল। লাইকংজাং বিস্তৰ গালি পাৰিলে,
কুল বৰুআক বোলে, গৰ মাৰিলি জে কিয় এৰি
আহিলি? পাচে কুল বৰুআ উলটি ভজোআ
গৰতে দুখ মনে থাকিলেগৈ; আন দিনা বজা-
লে কুল বৰুআকো আনো জিৰা গৰত আছে
গাকো ধৰিলেগৈ, তিনি বেলা মাৰি হোহোকা-
লে, হাতে কটা কটি কৰিলে, ঘোঁৰাৰ সৰে মা-
নুহৰ সৰে খাটৈ উপচিল, তথাপি জুখ নেৰি-
লে। এই মতে তিনি পুহৰ বেলা গল, তথা-
পি গৰ ভাজিব নোআবিলে, পাচে তাৰ জি
ওমৰাওবোৰে জুখ কৰাইছিল, সেই সমন্তে
ধৰিলেহি; আহোমৰ লোকৰ ভাগৰ হৈছিল
সেগ ভুটিবকো নোআবে, কাঁৰ গুলিও চুকাল;
কাৰো কেৰে মধ্যাহ্ন ন হল, পাচে সমন্তে গৰ
ভাজি পলাল, আৰু দুখন গৰ বজালৰ মাজতে
নে ভাগি হল, তাকো মাতি বাতি আনি-
লেগৈ, ১৫৫১ সঁকত মাহ কাতি তাৰিখ ২৮
বৰিবাৰ।

পাচে দুই দিন অন্তৰে কুল বৰুআৰ দুই
ভায়েক পলাই আহিল। তাত পাচে মিৰ্জা-
জইনা, আহলই ঞাঁ, মহমদ জোমা, মাহু ঞাঁ,
ৰামচন্দ্ৰ কাৰ্জি, উত্তম মিয়াচান্দ সৰে একত্ৰ হৈ
বাবেপইতাৰ অচমৰ কৈদক খেদিলে; তথা-
পি এক পুহৰ বেলা জুজিহে এবাল, অচমে
বিস্তৰ লোক পৰিবৰ দেখি বলে নোআৰি
ভাগিল। পোলাজা কোঅৰ পৰিল, টংচু
সন্দিকৈ, সেচাম হাৰি বৰুআ এই দুই এবাৰ
আহিল, সঁক ১৫৫১ মাহ আশ্বিন দিন ৫

জি কিছু ভগনিয়া লোক এবাই আহিল, সিও পাণ্ডু, সবাই আট পালেহি। জিবা লক চকু-আ গোহাঁই সেনাপতি হৈ আছিল, তেঁওকো বাতে, ধৰিলে, বজালেও চেপি আহে; পাচে মহা বজা সুনি মৰজ্জিৰ পাতৰ, খাণ্ডা ধৰা কৌঅৰ দুইকো মলখু বচা কীৰি সৈতে পঠাই দিলে, সিবোৰো পালেগৈ; সেই সময়তে মিৰ্জা, জাহিনা প্ৰমুখে বজালো আহি, পাণ্ডু, সবাইত ততকালে ধৰিলেহি; মাজত দিন বাতিটোহে হল, খিত লবলৈকো নে পালে। পাচে ভগ-নিয়াৰ লগতে মৰজ্জিৰ পাতৰ, খাণ্ডা ধৰা কৌ-অৰ দুয়ো কাজলি এৰি কলিয়াবৰ পালেহি, পাণ্ডু, সবাই আটত একাটি কীৰো মাৰোঁতা ন হল। আৰু জত নাও নাৱৰিয়া পাণ্ডুত আছিল সকলোবোৰ বজালে নিলে।

সেই বেলা পৰ্বতিয়া বৰ গোহাঁই, দিহিজি-য়া বৰ গোহাঁই, লাকো বৰ পাতৰ গোহাঁই সলাব পৰা গৈ কলিয়াবৰত গৰ দি বল। বজালেও ১৬ খন নাৱেৰে গোভিঠাক আহি তৰলিত পানি চাই উলটি কাজলিলৈকে গল। পাচে তিনি জনা গোহাঁয়ে সৰ্গদেৱৰ চৰনলৈ কৈ পঠালে, বোলে, বজালে মাৰি কাটি কাজ-লি পালেহি; সৰ্গদেৱে আগ্যা দিওক, কাজলি-তে আমি বজালক ধৰোঁগৈ। পাচে মহা বজা সুনি পিকচাই চেটিয়াক বৰ কুকন পাতি লুই-তে পঠালে, গোহাঁইবোৰক হাক দি পঠালে, বোলে, আন বৰুআ কুকনক মাত্ৰ পঠাব, চাম-ধৰা গৰ জাওতাই তাতে থাকোকগৈ, গোহাঁই-বোৰ নে জাব। পাচে গোহাঁইবোৰে মহা বজাৰ কথা ন লৈ পিকচাই চেটিয়া নো পাও-তেই সৈন্যে সৈতে খেদি গল। পাচে বজা সুনি গোহাঁইবোৰক ভাল নু বুলিলে। বৰুআ-বোৰে গৈ আঠ দিন বজালেৰে জুখ কৰিলে, দিনে দিনে স পঞ্চান পৰিল, ইয়াৰ কুলি পৰিল। পাচে গোহাঁইবোৰে বোলে, একে দি-বে বজালক মাৰোঁ, এই বুলি খেদি বৰ বৰু-আ, পিকচাই প্ৰমুখে নাৱে ভৰে বজালক ধৰি-লে। প্ৰথমতে বৰ বৰুআৰ নাও আগে ঘেলি গল, বজালৰ নাও জুলিত আছিল; তাক কেৱে

নে দেখিলে, ভৰেও হতা হতি জুখ লাগিল। পাচে বজালে জুলিৰ পৰা ওলাই পাচৰ পৰা বৰ বৰুআক ভেটিলেগৈ, মমাই তামুলি বৰ বৰুআও পানিত জাঁপ দি পৰিহে এৰাল। পাচে সকলো নাও ভজ হল, তৰুআ লোকে পলাল; গোহাঁইবোৰো নাও এৰি ভজ ধালে, টংচু সন্দিকৈও ভৰোআলৰ যা পাই জেন তেনকৈ এবাই আহিল, চিৰিজডাৰ পৰিল, বুৰা গোহাঁয়ে পাচত থাকি নাৱৰ লগ নেৰিলে; বিস্তৰ লোক পানিত পৰি মৰিল। পাচে সৰু-লোএ নাও চপাই ভজ উঠি পলাল, নাৱৰ আ-হিলা পাতি বিস্তৰ পৰিল, জেন তেন মতে কলিয়াবৰ পালেহি। পাচে মহা বজা সুনি-লে, নু জুজি পলাই অহা লোকক কাটিব দি-লে। কৰুং চেটিয়াক, বিহুআ বৰাক, গল-মনিকক, হালোআ হাজৰকিয়াক কাটিলে, আ-নো হাজৰকিয়া, নইকিয়া, বৰা বিচাৰ কৰি কাটিলে। তিনি গোহাঁইকো খজিলে, বজাৰ হস্তি, বজাৰ লগুআ, নাও নাৱৰিয়া আনো লোক কাৰ্হি আনি বৰ বৰুআ পিকচাইৰ হা-তত দিলে। গোহাঁইবোৰক আপোনাৰ বিল-তিয়া লোকেৰে চামধৰাত থাকিব দিলে, সঁক ১৫৬০ ডানত।

অনেক দেসৰ সন্ধান।

Journal of Events.

১৫ মেই দেও বাৰে কৌঅৰপুৰ মৌজাৰ বাঁহি গাঁৱৰ ভলক হাৰিৰ পুত্ৰক, বগকুল না-য়েৰে এটা ১১ বছৰিয়া লৰা, আৰু আন দুই লৰাই সৈতে দিখৌ নৈৰ দাঁতিত উল্লি ধা-কোতে, তিনি বাজি মান বেগিৰ সময়ত পানিত পৰি মৰিল। এক যতী মান বেগিৰ পাচে

শ্রীমতী মাৰ্চিয়নিচ অফ ডালহৌচি, অৰ্থাত
শ্রীমতীমতী গবৰ্ণৰ জেনৰেল বাহাদুৰৰ মহিলা

মেই মাহৰ ৩ তাৰিখে মৃত্যু হল। তেঁৱে
ভাৰত বৰিসত ৩ বছৰ থাকি, অতি দুৰন্ত ৰো-
গত আসকতিয়া হৈ, আপোন দেশলৈ জাবৰ
নিমিত্তে, মনাক নামেৰে জাহাজত উঠি গৈ-
ছিল। কিন্তু লণ্ডন নগৰলৈ ২ দিনৰ বাট
থকাতে সমুদ্ৰৰ ওপৰত তেঁও মহা নিদ্ৰা গল।
এই বাত্ৰা সুনি ভাৰত বৰিসত থকা সকলো
ইংৰাজি লোকে অতি অসন্তোষ পাইছে।
আৰু এই সোকৰ বাত্ৰা পাই, ভীল ভীজুলু
গবৰ্ণৰ জেনৰল বাহাদুৰো কি জানি বিলাত-
লৈ জাব।

আগষ্ট, অর্থাৎ ভাদ্র মাহের পঞ্জিকা ।

Almanac for August, A. D. 1853. Sol. Sac 1775.

আগষ্ট	মার্চ	রাব	জিথি	দিনমান
১৩	১৩	১৩	১৩	১৩
১৪	১৪	১৪	১৪	১৪
১৫	১৫	১৫	১৫	১৫
১৬	১৬	১৬	১৬	১৬
১৭	১৭	১৭	১৭	১৭
১৮	১৮	১৮	১৮	১৮
১৯	১৯	১৯	১৯	১৯
২০	২০	২০	২০	২০
২১	২১	২১	২১	২১
২২	২২	২২	২২	২২
২৩	২৩	২৩	২৩	২৩
২৪	২৪	২৪	২৪	২৪
২৫	২৫	২৫	২৫	২৫
২৬	২৬	২৬	২৬	২৬
২৭	২৭	২৭	২৭	২৭
২৮	২৮	২৮	২৮	২৮
২৯	২৯	২৯	২৯	২৯
৩০	৩০	৩০	৩০	৩০
৩১	৩১	৩১	৩১	৩১

এই অকনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ যোণ সিবসাগবৰ আমেৰিকান বাণ্ডিষ্ট মিল্যন চাপাখানাতে চাপা কৰা হৈছে । আদিতে মিলে বচৰত দ্বাৰ এটকা, বচৰৰ মূৰত মিলে ১১ চমহা ।

THE ORUNDOU,

**A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.**

*Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Asam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.*

আৰু নোদহ

৮ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, আগষ্ট, ১৮৫৩।

নম্বৰ ৮।

VOL. VIII.

SIBSAGOR: AUGUST, 1853.

NO. 8.

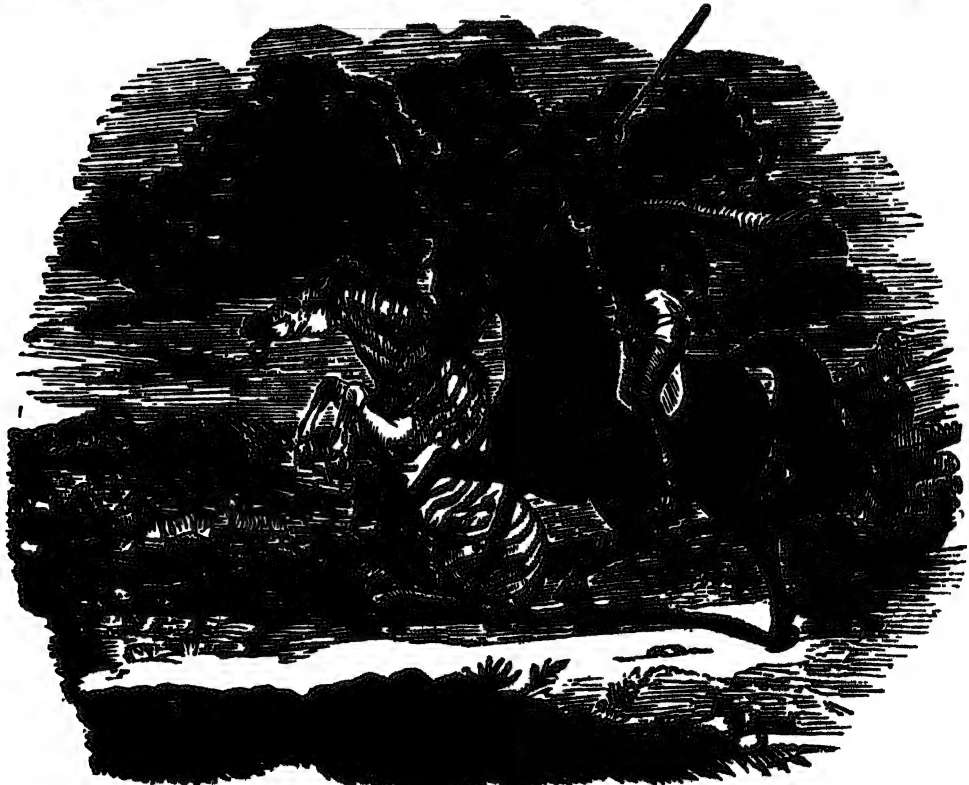
জিৱা পহৰ বিবৰন।

The Zebra.

“একচক” অৰ্থাত অখণ্ড খুৰাৰে পহুবিলাক তিনি ভাগে বেলেগ হই। সেয়ে এই; প্ৰথম ভাগ, জিবোৰৰ ডিঙ্গিৰ ওপৰে ধকা নোমবোৰ দিঘল, আৰু ওলমি পৰে; সুৰটোৰ আগ ফাললৈ খোপ খোআ জঁটৰ নিচিনা হই, নে-গুৰৰ গুৰিলৈকে নোমেৰে ভুলিত, আৰু ঠেক চাইটাৰ ভিতৰ ফালে চিকত নোম নাই কিয়া কেৱল চকৰ চাইটা থাকে; এয়ে ঘোঁৰাৰ সা-বিৰ। দ্বিতীয় ভাগ, জিবোৰৰ ডিঙ্গিৰ নোম-

বোৰ ওলমি ন পৰে, আৰু নেগুৰৰ আগ ভোখৰতহে কান্দ খুকে, আগ ভৰি দুটাৰ ভিতৰ ফালে চিকত দুটা চকৰ থাকে; এয়ে গাধৰ সাৰিৰ। তৃতীয় ভাগ, জিবোৰৰ ডিঙ্গিত ধকা নোম আৰু নেগুৰ গাধৰ নিচিনা, গাটো হলে বাঘৰ দৰে টেকিয়া পতিয়া কলা আচৰো-ৰে জুৰি থাকে; এয়ে জিহুৰ সাৰিৰ। ঘোঁৰা আৰু গাধৰ সাৰিৰ বিবৰন পৰ্হা সকলোএ জানি আছে, এই কাৰনে সেমত কোআ ভাগৰ বিব-ৰন কিছুমান লিখোঁ।

আফ্ৰিকা দেশৰ দখিন খণ্ডত জিৱা পহ-

Hottentot hunting the Zebra.

বোৰ জাক পাতি পাতি থাকে। সিহঁতৰ গা-টো ঘোঁৰাৰ নিচিনা; মূৰটো গাধৰ মূৰতকৈ চুঁটি, ঘোঁৰাৰ মূৰতকৈও দীঘল। ডিম্বটো ঘোঁৰাৰ ডিম্বৰ নিচিনা ডাঙৰ আৰু ওখও, তাত থকা নোমবোৰ টান, আৰু ওখ হৈ থাকে; কান দুখন আঁতৰ, গাধৰ কানৰ দৰে দীঘল; গলধন ঘোঁৰাৰ গলধনৰ নিচিনা ওখ; খুৰা গাধৰ খুৰাৰ নিচিনা, নেগুৰ গাধৰ নেগুৰতকৈ সৰহ ফান্দ থাকে, কিন্তু ঘোঁৰাৰ নেগুৰৰ নিচিনা নহই; দাঁতবোৰ ঘোঁৰাৰ দাঁতৰ নিচিনা। এই পহুবোৰে দিন ৰাতি সমানে দেখে; আৰু যদি ঘোঁৰাৰ নিচিনাকৈ ইহঁত ভাল ৰূপে বস হৈ সিকনি নলয়ই, তথাপি মানুহৰ বেৰহাৰলৈ উচিত হই, কিয়নো ইহঁতৰ বেগ, সহনীয় গুন অতিসই আছে; আৰু মানুহৰ দোঅৰাই বহু দিন লুটি ঘুটি পুতি পালন হৈ থাকিলে, ইহঁতে অৱসো সুন্দৰ ৰূপে সিকি বস হব পৰা নিচয়ে আগন্তুক। ওপৰত কোআ হৈছে, ইহঁতে জাক পাতিছে থাকে; কিন্তু ইহঁতৰ জাক ঘোঁৰা বা গাধৰ নিচিনা সৰহ নহই; আৰু সিহঁতৰ নিচিনাকৈ ইহঁতৰ জাকে পতি এটা এটা অধিপতিও নে থাকে।

জিৱা পহুবিলাক আজিলৈকে মানুহৰ বেৰহাৰলৈ জুগুত হোআ নাই; কিন্তু সিহঁতৰ মজ্জা অতি কোমল আৰু সুন্দৰ সোআদ দেখি, আফ্ৰিকা দেশৰ হট্টেণ্ট নামেৰে কাকি জাতিবিলাকে ভৰিৰে নাইবা ঘোঁৰাৰেই এই পহুক মাৰিবৰ কাৰনে সদাই খেদি কুৰে; আৰু সিহঁতক মৰাতো নিচয়ে বৰ আনন্দ পাই। সি পিঠিত দিয়া নকচাত জিৱা পহুৰ জাতিয়েৰে মৰা দস্তৰ আৰু সেই পহুৰ সৰিলৰ আকৃতি দেখিব। নকচা কটাৰ দোলে জিৱা পহুৰ গলধনত থকা নোম সুন্দৰ ৰূপে নোলাল। ওখ আৰু কান্দিমন্তৰ নিচিনাকৈ ওলাৰ লাগিছিল।

অচমিয়া লোকে অচমিয়া ভাষা সিকাৰ কল; ত্ৰিভিন্ন পত্ৰ।

Advantage to the Assamese of learning their native Language.

প্ৰিয় বন্ধু সকল,

ইয়াৰ আগেয়ে দুমাহত আমি বিদ্যাৰ মহিমা আৰু তাক সিকাৰ কল কিত্তি লিখিছিলোঁ।

কিন্তু আকও সেই বিষয়েৰে একেৰি লিখিবলৈ বাধ্য কৰোঁ। মজ্জা কথাক জিমান আলোচনা কৰা হই, সিমান দেশৰ উপকাৰো হই।

কোন ভাষা অলপ কালতে সিকিব পাৰিম, বিদ্যা সিকিবৰ পূৰ্বেই এনে বিবেচনা কৰা প্ৰয়োজন। কিন্তু জি দেশত আমাৰ জনম হৈছে, জি দেশতে আমি অংচো, আৰু জাৰ কথা আমি উপজিবৰ দিনৰে পৰা মৰিবৰ দিনলৈকে নে পাহৰোঁ, সেই ভাষাৰ নাম মাত্ৰি ভাষা বা স্বদেশৰ ভাষা বোলে; আৰু ইয়াকে অচমিয়া লোক সকলে প্ৰথমে সিকা উচিত। বিদেশি ভাষা প্ৰথমে সিকা বিদেশি লোকৰ পাখে বৰ কঠিন; তাৰ প্ৰমাণ এই, জে আমাৰ দেশৰ জিবোৰ পৰিমাণিত বঙ্গালি পুথি পাই, তাৰ চাতৰবিলাকে কেৱে ৭।৮ বছৰ পাইও, সুখ বঙ্গালি ভাষাৰে কাকত এখন লিখিব নোআবে, আৰু কথাৰ অৰ্থও কৰ নোআবে। এতেকে আমাৰ দেশি লোক সকলে প্ৰথমে অচমিয়া ভাষা সিকা উচিত, আৰু তাক সুন্দৰকৈ জানি, পাচে আন ভাষা সিকা সৰ্বতো ভাৱে প্ৰয়োজন।

ভাষাৰ প্ৰধান বিদ্যা এই কেই বিধ পুথি।

ব্যাকৰন	Grammar.
ভূগোল বিদ্যা	Geography.
পুৰাত্নত	History.
পদাৰ্থ বিদ্যা	Philosophy.
অঙ্ক বিদ্যা	Mathematics.
জ্যোতিষ বিদ্যা	Astronomy.
উদ্ভিদবিদ্যা	Botany.
ৰসায়ন বিদ্যা	Chemistry.
মাৰিবন্ধান	Anatomy.
মাৰিব বিধান	Physiology.
সিল্প বিদ্যা	Mechanics.
ভূতত্ত্ব বিদ্যা	Geology.
চিকিৎসা বিদ্যা	Medicine.
মনোবিজ্ঞান	Metaphysics.
ধৰ্ম নিতি	Science of Morals.

জি ভাষাত এই সকল বিদ্যাৰ পুথি আছে, তাকেই সম্পূৰ্ণ ভাষা বোলে, আৰু তাক পাইলে

মানুষৰ মনৰ এন্ধাৰ গুচে । কিন্তু অচমিয়া ভা-
নাত ই সকলৰ এবিধ পুথিও নাই, কেৱল অতি
সামান্য সামান্য অঙ্ক, আৰু মাটি পিয়লৰ আৰ্জা
কেইটা মান, আৰু ৰামায়ন, মহা ভাৰত প্ৰভি-
তি কেই খন মান পদ্ম পুথি আছে, তাত ই
সকল পুথিৰ বিলৈ কথো পোআ নে জাই,
ব্যাকৰনৰ দোশ গুনৰ বিচাৰো নাই । আমাৰ
দেশত জি নিদান সাত্ৰ চলিত আছে, তাক
লোকে ন পাই কেৱল কেতবিলাক অনুপকাৰি
ঔষধ বেৱহাৰ কৰি থাকে । এতেকে জেনে-
কৈ অচমিয়া ভালাত ওপৰত লিখা পুথি সকল
হই, তাক সকলোএ জতন কৰা উচিত । সক-
লোএ একে চিত হৈ ইঙ্গৰাজি, সংস্কৃত আদি
আন আন ভালা ভালাৰ পৰা ভাঙ্গি আমাৰ
দেশৰ ভালাত সেই সকল পুথি বচিবলৈ ধৰা ।
আমাৰ দেশৰ পৰ্ছালিবিলাকত বিদেশি ভা-
নাৰ পুথি চলন হোআ, আৰু অধ্যাপক চাতৰ
সকলৰ পৰ্ছোআ, আৰু পৰ্ছাৰ কুৰিতি থকা
গুনে দেশৰ ভালা আৰু বিদ্যা ব্ৰিধি হবৰ
আগন্তুক নাই । এতেকে সকলো কুৰিতি গুচাই
অচমিয়া ভালাৰ পুথি চলাবলৈ দেশাধিকাৰত
গোচৰ কৰা ।

প্ৰিথিৰি প্ৰিষ্ঠি হবৰ পৰা মানুহে দুখ পাই
আহি, এতিয়া ক্ৰমে পদাৰ্থ বিদ্যা আদিৰ আ-
লোচনাৰ দোআৰাই সভ্য আৰু সুখিয়া হৈচে;
আৰু ইহবৰ এনে কোনো নিয়মো থাকিব
পাৰে জাক জানিলে আৰু প্ৰতিপালন কৰিলে,
ৰোগ বিয়াধিৰ পৰাও কিছু ৰখ্যা পাবৰ আশা
থাকে । কিন্তু এনে নিয়ম বা বিদ্যা আজিলৈ-
কে প্ৰকাশ হোআ নাই । সূনা গৈচে, আমেৰি-
কা দেশৰ আদি বাসি ভিৰোতাই স্বামিৰ লগত
জাওতে বাটতে পুসও বেদনা উপস্থিত হলে
গচৰ ভলত অধিক কষ্ট নো খোআকৈ লৰা
ওপজাই আৰুও বাট বুলিবলৈ ধৰে । ইউ-
ৰপ ইত্যাদিভো পুসও বেদনাৰ জাতনা ঔস-
ধৰ গুনে বিস্তৰ নাই । বিদ্যাৰ অনুশিলন বিনে
ই দুখ সকল মোচনৰ আন উপাই নাই,
বিদ্যা ভালকৈ লিকিলে আমি অৱসো এই
অনেক আপদৰ পৰা মুক্ত পাম । এতেকে

হে প্ৰিয় বন্ধু সকল, বিদ্যা লিকিবলৈ জতন
কৰা । অসঙ্গ কাৰ্জৰ আলোচনাত দিন নি
নিয়াই, জেনেকৈ দেশৰ উপকাৰ হব, ভালা,
বিদ্যাও ব্ৰিধি হব, অগিয়ান আৰু দুখ দুৰ
হবও তাক চিন্তা কৰা, আৰু সকলোএ মিলি
সমাজ পাতি পৰম পুৰুষাৰ্থ কৰা । আমি
সাধ্য মতে বিদ্যাৰ মহিমা, বিদ্যা সিকাৰ
ফল, দেশ ভালা সিকাৰ ফল বৰ্ণনা কৰিলো :
জদি সকলোৰে পৰা উত্সাহ পাও, তেন্তে
আমাৰ দেশৰ বিবাহ প্ৰনালিৰ বিসয়েও কিঞ্চিৎ
লিখিবলৈ বাঞ্ছা কৰোঁ, ইতি ।

কলিকতা, ১২ জুলাই, সন ১৮৫৩ ।

কলিকতা নগৰত থকা ভোমোলাকৰ বন্ধু
এজন অচমিয়া লোক ।

অচমিয়া লোক সকলৰ হিত কথা ।

A friendly word to the Asamese.

মহা মহিম শ্ৰীজুত অকনোদই সন্মাদক চা-
হাবৰ প্ৰতি নিবেদন ।

হে মহাসই, এই কাকত খানি আপোনাৰ
গিয়ান ভণ্ডাৰ আৰু সকলো দেশলৈ বিয়াপি
জোআ কাকতৰ দাঁতিত চাই দি অনুগ্ৰহ কৰিব ।

মহাসই, কলিকতাৰ পৰা আমাৰ জি অচ-
মিয়া বন্ধু এজনে লিখা পত্ৰ দুখানি আপো-
নাৰ মেই আৰু জুলাই মাহৰ অকনোদইত
প্ৰকাশ কৰিচিল, তাক দেখি গিয়ানি সকলে
উচিত সম্বোধনেৰে তেঁওক প্ৰসংসা কৰিচে ।
কিন্তু আমাৰ দেশৰ লোক সকল সভ্য হো-
আৰ আশাৰে জে তেঁও নিবেদন পত্ৰ প্ৰকাশ
কৰিচে, তাতে কেৱল তেঁওৰ অসাৰ সুম দে-
খি বৰ অসন্তোষ পাইটোঁ; কিয়নো জেনে-
কৈ বৰ বদন্ত পিয়াহে ধৰা পছএ বুদ্ধপুত্ৰৰ
সূকান বালিক পানি জেন মানি তাক পিৰৰ
মনেৰে হাৰিব পৰা লৰি গৈ পানি নে পাই
জেনে হই, তেনেকৈ তেঁওৰ বাঞ্ছাও নিস্কল
হোআ দেখিটোঁ । তেনেকুআ গিয়ানৰ কিতাপ
আৰু পুথি ইয়াত পোআ জাই, কিন্তু সি সো-
ভৰ আহদি মাজ । আৰু ভাল ভাল সকলৰ
হবত জি জি কিতাপ আছে, সেৱে সিবিলাকৰ

ঠাইহে বন্দি কৰিচে; আৰু গিয়ানৰ সাগৰ স্বৰূপ অকনোদই কেৱল সমন্বিত মানুহৰ সাৰিত ন ললে বেয়া দেখিহে কোনো কোনোএ লৈচে, কোনোএ লৈয়ো এৰি এৰি দিচে। সেই অকনোদই চালে কি উপকাৰ হ'ব পাৰে, তাক আমাৰ দেশৰ মানুহে ভালকৈ বিচাৰ ন কৰে, আৰু নে চাই। জি জি লোকে অকনোদই লৈচে, আৰু জাৰ জাৰ ঘৰত কিতাপবোৰ আচে, তাক প্ৰায়ে পোক, পৰুআ, এলাকুএহে দেখা পাই আৰু আসুয়ো লই; তাৰ মূল কাৰন বিচাৰিলে আমাৰ দেশৰ প্ৰাই সমস্ত লোকৰ বিদ্যত বিবেচনা, অৰ্থাত কথাত আগ গুৰি ভৰা এনে কঠিয়াৰ গুটি এটিও নাই, এই বিসই অনেক প্ৰমান আছে। সম্প্ৰতি কল্যাণিৰ দিন হ'লত জি জি মানুহে কাচাৰিত কাম কৰিবলৈ পাইচে সিবিলাক কেতবোৰ, আৰু বিসেসকৈ সিবিলাকৰ কোনো কোনো ডেকা ল'ৰা সকলে আপোনাৰ দেশৰ বিদ্যা, ভাষা, শিক্ষা উৰা সকলোকে বেয়া জেন মানি বজাৰিৰ মতে প্ৰবৰ্ত্তিৰ খোজে, কিন্তু সেই পোনেও ভালকৈ নোআৰি আপোনাৰ দেশৰ চলনো এৰি, মাজতে লোট পেটি হৈ দুটামান আখৰ লিখিব পাৰিলেই, আৰু কোনো কোনো বৰ সকলেও গৱৰ্ণমেণ্ট গেজেটক “বেকেট” বুলিব পৰা পৰ্জন্ত বিদ্যা হ'লেই ডাঙৰিয়া হ'ল, আৰু সকলো বিদ্যাৰ পাৰ হ'লোঁ। হেন মানি, কেৱল আপোনাকে আপুনি প্ৰশংসা কৰি অসাধ্যত লোকক নিন্দা কৰা প্ৰভৃতি কৰ্মত প্ৰবৰ্ত্তিত হই। সেই কাৰনে ইটে সিটে সকলোএ জদু বংশৰ দৰে পেটে পেটে কটা মৰাৰ নিচিনা সৰু হৈ সকলোএ সকলোকে হিংসা অসুয়া কৰে; কিন্তু ওচৰৰ পৰা লোৰ বেৰত গুলি মাৰিলে উভতি আহি তাৰ গাত পৰিব বুলি নে ভাবি, আপোনাৰ ভৰিত আপুনি কুঠাৰ মৰা দৰে কৰ্ম কৰিহে কাল নিয়াই। আৰু সিবিলাকৰ ল'ৰা লুৰি সকলেও সেই বিদ্যাভেদে পণ্ডিত হৈচে; যদি এনে হ'ল, তেন্তে সিবিলাকৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে কিতাপ কৰা বা গিয়ানৰ কথা লিখা কেৱল হাবিত কল্পাৰ নিচিনাহে।

এতেকে আমি অতি ব্যস্ত হৈ আমাৰ প্ৰিয় বন্ধু সকলক জনাইচোঁ, যদি সিবিলাকে আপোনাৰ অবিদ্যা আৰু অহঙ্কাৰ আদি মামৰে ধৰি থকা গোট লো স্বৰূপ মনক প্ৰথমে বিবেচনা কৰাৰ হাতত অৰ্পন কৰি বুদ্ধি ৰূপ নিয়াৰি হাঁতুৰিৰে খুন্দাই, মামৰ স্বৰূপ দুৰ্গুনবোৰ গুচাই, তাতে গিয়ান ৰূপ তিখা দি বেজিৰ নিচিনাকৈ জোজাৰি গিয়ানি সকলৰ উপদেশ ৰূপ জাৰনত বহিলে, সুন্দৰ চোকা হৈ সকলো বিদ্যা বিস্তি বিস্তি ল'ব পাৰিব। এই গুনে দেশলৈ হিতকাৰি গিয়ানি বন্ধু সকলে সম্প্ৰতি এই ৰূপ কৰিবলৈ আৰু কৰাবলৈ মন দিয়োক। কিন্তু কলিকতাৰ পৰা পত্ৰ লিখা বন্ধুৰ দৰে গিয়ান উদই হ'বলৈ পত্ৰ লিখিলে তাক চাবলৈও মানুহ আছে।

তাৰিখ ১৫ আগষ্ট, সন ১৮৫৩।

আপোনাৰ দেশলৈ হিত বাঞ্ছা কৰা ওপৰ অচমত থকা এজন অচমিয়া লোক।

অকনোদই সম্পাদকে ওপৰৰ দুই পত্ৰ আনন্দেৰে অকনোদইত স্থান দিচে। এই দেশৰ দুই জন মানুহে জি জি কথা বাজা লিখিচে, পৰ্হা লোক সকলোএ তালৈ মন দিওক। সিবিলাকে সকলোৰে উপকাৰ চিন্তিহে সেই কথা লিখিচে; এই হেতুকে জিহতে দেশত গিয়ান উদই হই, আৰু আন আন দেশৰ দৰে আমাৰ দেশৰ লোকে বিদ্যায়ত্ত নভাও হ'ব, এয়েই প্ৰধান বিসই; তাকে সকলোএ জতন কৰোক; কিয়নো এই কালত বিদ্যাইহে সঁচা মিচা ভেদ কৰিবলৈ সূৰ্জ স্বৰূপ, আৰু ধন, লোন, পৰাক্ৰম সকলো হৈচে। আমাৰ অচম দেশ ইমান বচৰ পাচ পৰি থকাত এতিয়া দেশাধিকাৰে ক্লিষ্ট মন কৰিবলৈ থকিছে; এতেকে যদি বিদ্যায়ত্ত ন্যায়ায়ত্ত লোক দেশত থাকে, সেই সকলে অৱলো ওখ পদ পাই থাকিব। এই দেশৰ ভাষাৰে ওপৰে লিখা বিদ্যাৰ উচিত পুৰি ৰচনা কৰিবলৈ প্ৰথম জতন কৰা জি জন নিয়ে দেশৰ উপকাৰি হ'ব।

খেহ দেশৰ জঙ্ক নামেৰে সাগৰত ফুৰা জাহাজ।

Chinese Junk.

সাগৰৰ ওপৰে দি দূৰৈ দেশলৈ অহা জো-
আৰ কাৰনে জিবোৰ জাহাজ জুগুত কৰা হৈচে,
তাৰ মাজত খেহ দেশৰ “জঙ্ক” নামেৰে
জাহাজ সকলোতকৈ সৰু। প্ৰাই পোন্ধৰ স
বচৰ হল, খেহ জাতিএ সাগৰত ফুৰিচে; শুধা-
পি এই মান সৰহ কালৰ ভিতৰতো সিবিলা-
কে সাগৰত উঠি ফুৰা জাহাজ কোনো প্ৰকা-
ৰে উভয় কৰিব পৰা নাই; কেৱল আগৰ
দৰে সামান্য ৰূপেই আছে। তাক ওপৰত
দিয়া নকচা চালেই নিচয়ে জনা হব, যে সেই
বেগতে নষ্ট হব পৰা ফুৰিব নিচিনা বল হিন
জাহাজেৰে সাগৰ পাৰ হোআত অতি দুখ
আৰু আপদ বিঁওতা হই। খেহ দেশৰ ওচৰত
থকা সাগৰ প্ৰাই সদাই ধিৰ ৰূপে ন থকা
হলে, সেই জাহাজ নিচয়ে হানি কৰোঁতা হল-

হৈতেন। সেই জাহাজ অতি বহল; তাৰ ভিত্ত-
ৰত দহ হেজাৰৰ পৰা কুৰি হেজাৰ মোনলৈ-
কে বস্ত্ৰ একো প্ৰয়াস ন-কৰাকৈএ ধৰলৈ ঠাই
পাই; আৰু খেহ দেশৰ ধিৰ সাগৰে দি আনি
ঠাইলৈ নিয়াত কোনো হানি বা আপদ ন হই।
জঙ্ক জাহাজৰ সৰহ ভাগ বাঁহ বেঁতেৰে সজা;
বিলাতি জাহাজৰ নিচিনা ইয়াত লোৰ জঙ্ক
অধিক নাই। খেহবিলাকে পাল সাজিবৰ কাৰ-
নে কোনোএ কাপৰৰ সলনি বেঁতেৰে মাদুৰি
বনৰ সাজি লই। জাহাজ এনে পতি ভিনটাকৈ
মন্তুল থাকে; আৰু তাৰ মন্তুলে পতি ভিনি ধা-
কৈ মাদুৰি বনৰ পাল থাকে; সেই বলহিন
পালবোৰ বতাহ ধৰিবলৈ ডৰি দিলে বেগতে
ভাগি জাই, আৰু বিলাতি জাহাজ জি ৰূপে
বায়ুৰ অহিতে চলে, সেই জঙ্ক জাহাজ চলিব

নোআবে। বিলাতি জাহাজবোৰ সুন্দৰ টান ডা-
লৰ কাঠেৰে সাজি, তাৰ ওপৰত ডামৰ পতা-
বে চোআ হই। জহু জাহাজবোৰ সেই ৰূপে
নো হোআত বেগতে ভাগি ভিতৰত থকা বস্তু-
বোৰে সৈতে পানিত তল জাই। কিন্তু খেহ
দেদৰ নাৱিয়াবোৰৰ সজ উপাইৰ নিমিত্তে জহু
জাহাজৰ ভিতৰত অনেক খোটালি সাজে; আৰু
সেই খোটালিবোৰৰ ইটৰ পৰা সিটলৈ নিচই
পানি জাব নোআবাকৈ বিদ্ধা মাৰে। তাতে
জাহাজৰ ভলি ভাগিলে, একে বেলিএ এটা খো-
টালিভহে পানি সোমাই পূৰ হই; আনবোৰ
খোটালিলৈ বিদ্ধা ন থকাৰ কাৰনে পানিএ সি-
বোৰৰ একো হানি কৰিব নোআবে; আৰু
জাহাজৰ ভলৰ বিদ্ধা মাৰিবলৈকো বৰ সুম
নে লাগে। জহু জাহাজৰ নাৱিয়াবোৰ দৰ
মহা খোআ ন হই; জাহাজ চলোআতে জি
লাভ হই, তাকে সিহঁতে আপোন আপোন
বাৰৰ অনুসাৰে বাঁটি লই। বিণ্ণ মণ্ণ

য়োনাব বিবৰন।

History of Jonah.

অমিতইৰ পুত্ৰ যোনালৈ পৰম ইশ্বৰৰ এই
বাক্য আছিল। তুমি উঠি নিনিবি ডাল্লৰ নগ-
ৰলৈ গৈ তাৰ অহিতে ঘোমনা কৰা, কিয়নো
মোৰ আগত সিহঁতৰ অধৰম প্ৰকাশ হৈছে।
কিন্তু যোনাই পৰম ইশ্বৰৰ আগৰ পৰা পলাই
গৈ ভাৰ্চিটলৈ জাবলৈ মন কৰিলে, আৰু জপা
নগৰ পালত তাতে ভাৰ্চিট নগৰলৈ জাঁওতা
এখন জাহাজ পাই, তাৰ ভেৰন দি পৰম
ইশ্বৰৰ আগৰ পৰা পলাই, ভাৰ্চিট নগৰলৈ
জাবলৈ সেই জাহাজতে সিহঁতৰ লগত উঠিল।

কিন্তু পৰম ইশ্বৰে সাগৰৰ ওপৰত বৰ
বতাহ বলোআলে; তাতে সাগৰত বৰ ধুমুহা
হোআত জাহাজ ভাগিব লগিয়া হল। এই
হেতুকে সেই জাহাজি লোকবোৰৰ ভই লাগি,
সিহঁতে প্ৰতি জনে আপোন আপোন দেৱতাৰ
নাম লবলৈ ধৰিলে; আৰু জাহাজ লধু কৰিবৰ
নিমিত্তে জাহাজৰ বস্তু পানিত পেলাই দিলে।
কিন্তু যোনা জাহাজৰ উতলৈ নামি সেই সময়ত

টোপনিয়াই সুই আছিল। তাতে জাহাজৰ
অধিকাৰে তেঁওৰ ওচৰলৈ আহি কলে, হে
টোপনিওআ জন, কি কৰিচা? উঠা, আপোনাৰ
ইশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰা; কি জানি সেই ইশ্বৰে
আমাক সুঁঅৰিলে আমি বিনষ্ট ন হম।
পাচে সিহঁতে ইটে সিটে কলে, আঁহা, কাৰ
অপৰাধে আমালৈ এনে আপদ ঘটিলে, ইয়াকে
জানিবলৈ গুটি বুজুআ বুজি কৰোঁইক; তাতে
গুটি বুজাই পৰিখা কৰাত যোনাৰ নামত
গুটি পৰিল। পাচে সিহঁতে তেঁওত কলে,
বিনই কৰোঁ, কাৰ অপৰাধে আমালৈ এই
আপদ ঘটিলে? তোমাৰ কি ভ্ৰিত্তি? কৰ
পৰা আহিচা? তুমি কোন দেশি? কোন
জাতি? ইয়াকে আমাত কোআ। পাচে
তেঁও সিহঁতক কলে, মই ইব্ৰু মানুহ; জি
জন সমুদ্ৰ আৰু সুকান ভূমিৰ স্মৃতি কৰ্তা,
সেই স্বৰগত থকা ইশ্বৰ যিহোৱাক মই ভই
কৰোঁ। তেতিয়া জাহাজি লোকৰ বৰ ভই
হল, কিয়নো তেঁও পৰম ইশ্বৰৰ আগৰ পৰা
পলাইছিল, সিহঁতে ইয়াকে তেঁওৰ সুখৰ পৰা
জানি তেঁওত কলে, তুমি কিয় এনে কৰম
কৰিলা?

পাচে সিহঁতে তেঁওত সুধিলে, সাগৰ নিৰ্মল
হবলৈ আমি তোমাক কি কৰিম? কিয়নো
সাগৰৰ ধুমুহা অতিসই বাৰ্ছি আছিল। পাচে
তেঁও বুলিলে, মোৰ অপৰাধে এই ধুমুহা
তোমোলোকলৈ হৈছে, ইয়াক মই জানিচোঁ;
সেই নিমিত্তে মোক খৰি পানিত পেলাই দিয়া,
তাতে সাগৰ নিৰ্মল হব। তথাপি জাহাজি লো-
কে দাঁতি পাবলৈ বৰকৈ বঠা বোআতো তাক
পাব নোআবিলে, কিয়নো চৌ অতিসই বাৰ্ছি-
লৈ ধৰিলে। তাতে সিহঁতে নিৰুপাই হৈ পৰম
ইশ্বৰলৈ উদেল কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে, হে
যিহোৱা, এই মানুহৰ প্ৰানৰ হেতুকে আমাৰ
সকলোকে বিনষ্ট ন কৰিবা, আমি বিনই কৰি
প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, আমাৰ ওপৰত নিৰ্গুণি জনৰ
বহুৰ অপৰাধ নি দিবা, কিয়নো হে যিহোৱা,
তুমি আপোনাৰ ইচাৰ মতে কৰিচা। তেতিয়া
সিহঁতে যোনাক খৰি পানিত পেলাই দিলে,

তাতে সাগৰৰ চৌ নিৰ্মল হল । পাচে জাহাজি লোকবোৰে বৰ ভই পাই, পৰম ইশ্বৰলৈ বলিদান দি প্ৰতিগ্যাও কৰিলে । পাচে ইশ্বৰে জুগুত কৰা এটা বৰ মাচে য়োনাক গিলিলত, তেঁও তিনি দিন তিনি ৰাতি সেই মাচৰ পেটত থাকিল ।

তেতিয়া য়োনাই মাচৰ পেটৰ পৰা আপোনাৰ প্ৰভু পৰম ইশ্বৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে, হে পৰম ইশ্বৰ, মই দুখৰ কাৰনে ভোমালৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলো, তাতে তুমি মোৰ মাত সুনিলা; আৰু মই নবকৰ মাজত থাকি মিনতি কৰিলত তুমি মোৰ নিবেদন গ্ৰাহ্য কৰিলা । কিয়নো তুমি মোক সমুদ্ৰৰ মাজৰ গম্ভিৰ জলত পেলাইছিল, তাতে সোঁতে মোক ঢাকি ধৰিলে, আৰু ভোমাৰ প্ৰচণ্ড চৌৰ আক্ৰমণ মোৰ ওপৰে দি গল; তেতিয়া মই বুজিলোঁ, ভোমাৰ সমুখৰ পৰা আঁতৰোআ হৈচৌ, তথাপি আৰুও মই ভোমাৰ পৰিভ্ৰমণ মন্দিৰলৈ চাম । আৰু মোৰ প্ৰাণ প্ৰাই নাল হোআলৈকে সমুদ্ৰে আৱৰি ধৰিলে, আৰু গম্ভিৰ জলো মোৰ চাৰিও পোনে থাকিল, আৰু সমুদ্ৰৰ বনবোৰে মোৰ মূৰত পকাই ধৰিলে । মই পৰ্বতৰ তললৈকে নামিলো, আৰু প্ৰিথিবিএ আপোনাৰ নক্সাৰে মোক সদাই বন্ধন কৰিলে; তথাপি হে মোৰ প্ৰভু পৰম ইশ্বৰ, তুমি বিনাসৰ পৰা মোৰ আত্মাক উদ্ধাৰ কৰিলা । হে পৰম ইশ্বৰ, মোৰ প্ৰাণ মূৰ্চিৎ হোআৰ সময়ত মই ভোমাক স্মৰন কৰিলোঁ, আৰু মোৰ সেই প্ৰাৰ্থনা ভোমাৰ পৰিভ্ৰমণে দি আপোনাৰ আগলৈ আহিল । জিবিলাকে মিচা আৰু অনাৰ বন্ধকে মানে, সিবিলাকে আপোনাৰ কুললক প্ৰতিভিয়াগ কৰে । কিন্তু মই ধন্যবাদেৰে ভোমাৰ আগত বলিদান কৰিম; আৰু জি প্ৰতিগ্যা কৰিলো, তাকে মই পালন কৰিম; পৰম ইশ্বৰৰ পৰাহে পৰিজ্ঞান হই ।

তেতিয়া ইশ্বৰে সেই মাচক আগ্য কৰিলত, সি সুকান মাটিৰ ওপৰত য়োনাক উকলিয়াই দিলে ।

পাচে তুতিৰ বেদি পৰম ইশ্বৰৰ এই বাক্য

য়োনালৈ আহিল; তুমি উঠি নিনিবি বৰ নগৰলৈ গৈ, জি কথা ভোমাত কঁও, তাকে তাৰ মাজত খোলা কৰা; তাতে য়োনা উঠি, পৰম ইশ্বৰৰ আগ্যৰ দৰে নিনিবিলৈ গমন কৰিলে । সেই নিনিবি নগৰ অতি ডাঙ্গৰ, দিখলে তিনি দিনৰ বাট আছিল; পাচে য়োনাই সেই নগৰত এদিনৰ বাট সোমাই গৈ বিলিয়াই প্ৰচাৰ কৰিব ধৰিলে, বোলে, আৰু দুকুৰি দিনৰ মূৰত এই নিনিবি নগৰ বিনষ্ট হব ।

তেতিয়া নিনিবিৰ লোকবিলাকে ইশ্বৰত বিশ্বাস কৰি লগোন কুৰাৰ কথা প্ৰচাৰ কৰিলে, আৰু সৰু বৰ, আটাই লোকে গাত মৰাপাটৰ চট পিন্ধিলে; কিয়নো নিনিবিৰ বজালৈ এই বাজা আহিলত, তেঁও আপুনি সিংহাসনৰ পৰা নামি, বাজ বস্ত্ৰ এৰি, মৰা পাটৰ চট পিন্ধি চাইত বহিল । আৰু বজা আৰু তেঁওৰ মন্ত্ৰি-বিলাকৰ নামে নিনিবিৰ সকলো ঠাইতে এই আগ্য প্ৰকাশ কৰালে, বোলে, মাদুৰ, গৰু, মেৰ আদি পছ কোনোএ একো ভোজন পান ন কৰোক, আৰু নে চাকোক । আৰু মাদুৰ পছ সকলোএ মৰা পাটৰ চট গাত পিন্ধি, সকলো সজ্জিএৰে ইশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰোক; আৰু গাই পতি আপোন আপোন কুপথ, আৰু হাততে থকা অধৰম কৰমৰ পৰা পালটোক । ইয়াতে কি জানি ইশ্বৰে ক্ৰিপা কৰি আপোনাৰ জলি থকা ক্ৰোধৰ পৰা থমকি সন্ত হই, তেঁও আমি বিনাস ন হয় ।

এই নিমিত্তে সিবিলাকে আপোন্ন আপোন সকলো কুকৰম তিয়াগ কৰিলে; ইশ্বৰে সিবিলাকৰ এনে বেরহাৰ দেখি সিহঁতলৈ জি কৰিবলৈ মন কৰিছিল তাকন কৰি লাভ হল ।

কিন্তু এই কৰমতে য়োনাৰ অতি অসন্তোষ হোআত তেঁওৰ শ্বশুৰীজী, আৰু পৰম ইশ্বৰৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰি কলে, হে পৰম ইশ্বৰ, নিবেদন কৰোঁ; মই আপোন দলত থাকোঁতে জানো এই কথা কোআ নাই মই আগেয়েই এই নিমিত্তে ভাৰ্চিটলৈ পলালো, কিয়নো তুমি অনুগ্ৰহ কৰোঁতা, আৰু দয়ালু, আৰু ক্ৰোধলৈ থিৰ, আৰু অনুগ্ৰহলৈ প্ৰসঙ্গি, আৰু নও

দিবলৈকো ইম ন কৰোঁতা ইহব, তাক মই জানিছিলোঁ। এই নিমিত্তে হে পৰম ইহব, মই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, এতিয়া মোৰ প্ৰান নিয়োক, কিয়নো জিয়াই থকাটকৈ মোৰ মৰনেই ভাল।

তেতিয়া পৰম ইহবে বুলিলে, তুমি শ্বশ্ৰু কৰি ভাল কৰিচা নে! তেতিয়া যোনাই নগৰৰ পূব কালে বাহিৰে গৈ, পূবে বহি আছিল। আৰু তাতে আপোনাৰ নিমিত্তে এটা পজা সাজি, নগৰৰ কি দমা ঘটব, তাকে দেখিবলৈ তাৰ চাঁতে বহি আছিল। তাতে প্ৰভু পৰম ইহবে যোনাক দুখৰ পৰা বাখিবৰ নিমিত্তে ঠেঙৰ সুৰৰ ওপৰত জেন চাঁ পৰে, এই কাৰনে একোপা কোমোৰা গচ ঠেঙৰ ওপৰত গজালে, তাতে যোনাই সেই গচতে বৰ আনন্দিত হ'ল। কিন্তু পাচ দিনা বেলি ওলোআৰ সময়ত ইহবে এটা পোক জুগুত কৰি সেই গচ ফুটালত, সি সময়ত সুকাই গল; তেতিয়া ইহবে বেলি ওলোআৰ সময়ত পূৰ্বৰ প্ৰচণ্ড বতাহ জুগুত কৰিলে, তাতে যোনাৰ সুৰত অভিসই বদ লাগিলত ঠেঙ ক্লান্ত হৈ আপোনালৈ ঘূৰি বান্ধা কৰি কলে, জিয়াই থকাটকৈ মোৰ মৰনেই ভাল। পাচে ইহবে যোনাক কলে, তুমি গচৰ নিমিত্তে শ্বশ্ৰু কৰি জানো ভাল কৰিচা? তাতে ঠেঙ বুলিলে, মৰনলৈকে মই শ্বশ্ৰু কৰা ভাল। তেতিয়া ইহবে বুলিলে, জি লতা একে ৰাতি গজি, একে ৰাতিয়েই নষ্ট হ'ল; আৰু জাৰ নিমিত্তে তুমি একো সুম ন কৰিলা, আৰু জাক বৰ্হোআও নাই, তাকে যদি তুমি মৰম কৰা, তেন্তে আপোনা-বিলাকৰ সোঁ আৰু বাঁও হাতৰ ভেদ কৰিব নোআৰা এনে জিএক লাখ কুৰি হেজাৰতকৈও অধিক লৰা চোআলি, আৰু পহৰে ভৰপূৰ ঘোজা বিনিবি মহা নগৰ, তালৈ মই জানো দায়া ন কৰিম?

য়োচেফ নতু খেৰাৱন্ত ভায়েক ।

Joseph, or the Forgiving Brother.—Lesson XVIII.

ভায়েকবিলাকে সেই দিন যোচেফে সৈতে আনন্দেৰে নিয়ালে, আৰু যবলৈকো ন গৈ পাচ দিনা জাবলৈ ধিৰ কৰিলে।

সিবিলাকে সুদা জোলোজা লৈ সহ কিনিবলৈ আহিছিল, তাক ভোমোলাকে জানা। যোচেফে ঠেঙৰ বন্দিক মাতি গুপুতে কলে, সেই এঘাৰে জন মানুহৰ জোলোজাত জিমান সহ ধৰে সিমান ভৰাই দৈগৈ, আৰু সিবিলাকৰ ধনো জোলোজাৰ মুখতে সুমাই দিবি। বিসেসকৈ সৰুটৰ জোলোজাত ধনে সৈতে মোৰ ৰূপৰ বাটি সুমাই দিবি।

সেই বন্দিএ সিবিলাকৰ জোলোজা সহেৰে পূৰ কৰি মুখত সিহঁতৰ ধনো দিলে। আৰু ৰূপৰ বাটিটো বেনিয়ামিনৰ জোলোজাত সুমাই দি, মুখ বান্ধি জোলোজাবোৰ উলিয়াই দিলে-হি। সেই বন্দিএ সিবিলাকৰ জোলোজাত ৰূপকে বা বাটিকে সুমাই দিছিল বুলি সিবিলাকে নে জানিলে।

পাচ দিনা ৰাতি পুআই সিবিলাক উঠি গাখ আৰু জোলোজাবোৰকো লৈ বাপেকৰ তলৈ জাবলৈ ওলাল। সিবিলাকৰ এজনকো এৰি নো ক্ৰোআকৈ নিৰ্বিৰিৰি ৰূপে জাবলৈ পাই, কেনে আনন্দ হৈছিল!

সিবিলাকে কেনে সুন্দৰ বাদ্ৰা পিজিৰ আগত কমগৈ বুলি ভাবিছিল! সিবিলাকলৈ সেই বৰ অধিকাৰৰ দায়াৰ কথা সুনি, আৰু বেনিয়ামিনক আৰুও উভতি অহা দেখিও, ঠেঙ কেনে আনন্দ আৰু বিস্ময় মানিব!

কিন্তু সিয়ে সিবিলাকৰ সকলোৰে আনন্দ গুচি দুখে হ'ল। সিবিলাক নগৰৰ পৰা অলপ দূৰৈ ইওতেই কাৰোবাৰ মাত সুনিলে; যোচেফৰ বন্দিএ খেদি আহি কলে, ভোমোলাকে উপকাৰৰ সলনি কিয় অপকাৰ কৰিলা! মোৰ ভাৰবিয়াই জিহতে ধাই, আৰু জিহবে লেখ বুজ কৰে, সেই ৰূপৰ বাটিটো কিয় হুৰ কৰি আনিলা? ভায়েকবিলাকে ৰূপৰ বাটি হুৰ কৰি অনাৰ কথা সুনি বিস্ময় মানিলে।

নিবিলাকে উত্তৰ কৰিলে, আমাৰ ডাকবিয়াই আমাক কিয় এনে কথা বোলে? তোমাৰ দাসবিলাকে এনে কৰম কলেই কৰিমইক । দেখা, গাই পতি টোপোলাৰ মুখত আগৈ জি ৰূপ পাইছিলোঁইক, তাকে আনি আমি তোমোলাকক দিয়া নাই নে? আৰু এতিয়া আকও কি, আপোনাৰ অধিকাৰৰ স্বৰ পৰা সোন বা ৰূপ চুৰ কৰি আনিমইক নে? আমাৰ কোনোএ ভাক অনা নাই । তোমাৰ দাসবিলাকৰ মাজত জাৰ হাতত ভাক পোআ জাই, সি মৰোক, আৰু আমিও ডাকবিয়াৰ বন্দি হম ।

নিবিলাকৰ কোনোএ ভাক ননা জেন ভবাৰ নিমিতে এই কথা কলে ।

ভেতিয়া সেই বন্দিএ কলে, ন হই, এনে ন হব; জাৰ হাতত বাটি পোআ জাই ভাক বধ কৰা ন হৈ, অকল ডাকবিয়াৰ বন্দি হব লাগিব, আৰু আনবিলাক নিৰ্দুসি হৈ স্বৰলৈ জাৰ ।

ভাৰ পাচ বন্দিএ নিবিলাকৰ জোলোদ্ধা মেলিবলৈ কোআত গাই পতি মেলিবলৈ ধৰিলে । এই ৰূপে সি বৰটোৰে পৰা সৰুটোলৈকে জোলোদ্ধা মেলি চাই, সলত বেনিয়ামিনৰ জোলোদ্ধাত বাটি পালে । তাতে নিবিলাক আটোৱে সেই বাটি ভাৰ জোলোদ্ধাত পাবৰ দেখি বৰ বিস্ময় মানিলে ।

বেনিয়ামিনে সেই ৰূপৰ বাটি চুৰ কৰা নাই, অকল যোচেফৰ বন্দিএ নিবিলাকৰ জোলোদ্ধাত সহ ভবাই দিওতে বাটিকো দিছিল, ইয়াক তোমোলাকে জানা ।

সেই বন্দিএ বেনিয়ামিনত কলে, বোলে, ভূমি মোৰ লগতে মোৰ অধিকাৰৰ ওচৰলৈ উভতি আহা । সি তেঁওক স্বৰলৈ জাৰ বোআকৈ বন্দি হবৰ নিমিতে লৈ গৈছিল, ডায়েকবিলাকক হলে স্বৰলৈ জাৰ দিছিল ।

নিবিলাকে বেনিয়ামিনক এৰি জাৰ নে? নিবিলাকে বুলিলে, ন হই, আমিও আমাৰ ভাই বেনিয়ামিনৰ লগতে আকও উভতি আঁতৰিক ।

নিবিলাকে বেনিয়ামিনক প্ৰেম কৰি দুখতে

অকলে এৰি জাবলৈ ইচা ন কৰিছিল, তাকে তোমোলাকে দেখিচা ।

নিবিলাকে আপোন আপোন গাধত ভবা দি বন্দিৰ পাচে পাচে যোচেফৰ স্বৰলৈকে আহিল । নিবিলাকৰ মন সোকেৰে বিস্ময় গল, লাৰু জাঁওতেও বাটত কান্দি গৈছিল ।

নিবিলাকৰ কাৰন যোচেফে স্বৰত বৈ আছিল । বেনিয়ামিনক কি জানি বন্দিটো বান্ধিব, এই ভাৱে ডায়েকবিলাকক বৰকৈ কান্দি কান্দি আকও তেঁওলৈ উভতি অহা দেখি যোচেফে বৰ আনন্দ পাইছিল । তাতে ডায়েকবিলাকে বেনিয়ামিনক অধিক প্ৰীতি কৰিচে, ইয়াকে যোচেফে এতিয়া প্ৰমান পালে ।

নিবিলাকে যোচেফক দেখিলেই মাটিত পৰি প্ৰণাম কৰিলে ।

ভেতিয়া যোচেফে অতি ধন্যবাদ ভাও দেখাই নিবিলাকত কলে, তইকে কিয় এনে কৰম কৰিলি? যিহুদাই বেনিয়ামিনক নিৰাপদে আনিম বুলি পিত্ৰিক আশ্বিকার কৰিছিলে, তাক তোমোলাকে সুঁঅৰিচা নে? এই হেতুকে যিহুদাই তেঁওক খেমা কৰিবলৈ যোচেফক নিবেদন কৰিলে ।

যিহুদাই বেনিয়ামিনে বাটি নিয়া নাই বুলি কলেও কত মানিব, ইয়াকে জানি অকল যোচেফে তেঁওক জিহত ক্ৰিপা কৰিব, এনে নিবেদন কৰিলে ।

আৰু যিহুদাই কলে, আমি আপোনাক কি উত্তৰ দিম? ইবৰে তোমাৰ দাসবিলাকৰ অধৰম প্ৰকাশ কৰিলে; দেখোক, আমি আৰু জাৰ হাতত বাটি পালে, সেই আটাইবিলাক তোমাৰ দাস হলোঁ ।

তাতে যোচেফে কলে, ন হই, আটাইবিলাক বন্দি হব নে লাগে, জাৰ হাতত বাটি পোআ হৈচে, অকল সেয়েহে মোৰ বন্দি হব, কিন্তু তোমোলাকে কুলনে পিতাৰৰ তলৈ জোআ ।

ডায়েকবিলাকে বেনিয়ামিনক বন্দি হব নিমিতে এৰি জাই নে বে জাই, ইয়াকে যোচেফে চাব খুজিছিল ।

ভেতিয়া যিহুদাই যোচেফৰ ওচৰলৈ বৈ বৰ

খেম মনেৰে বেনিয়ামিনক খেমা কৰিবলৈ নিবেদন কৰিলে।

আৰু কলে, হে দেৱতা, আপোনালৈ কাৰো বজাৰ নিচিনাকৈ ভই কৰোঁ; কিন্তু আপোনাৰ যদি ঋণ নুঠে, তেন্তে মই বন্দিএ কিছু নিবেদন কৰিব খোজোঁ। আমি প্ৰথমে সহ কিনিবলৈ আহোঁতে, আপুনি আমাক ভোমোলাকৰ বাপেৰ নাইবা ভায়েৰ আচে নে, ইয়াকে দেৱতাই সুধিছিল; তাতে আমি আপোনাত কলোঁ, আমাৰ পিতৃ আচে, তেঁও বুৰা, আৰু তেঁওৰ বুৰা কালৰ এটি সৰু পুত্ৰ আচে, তাৰ ভায়েক মৰিল, সিহে অকল তাৰ মাকৰ পুতেক আচে, এই নিমিত্তে বাপেকে তাক চেনেহ কৰে। পাচে তাক আনি, আমি আপোনাক দেখুআৰ লাগে বুলি আপুনি আমাক কৈছিল। তেতিয়া আপোনাক কৈছিলোঁ, সি বাপেকক এৰিব নোআবে, কিয়নো সি তেঁওক এৰি আহিলেই তেঁও মৰিব। তাতে আপুনি আমাত কৈছিল, বোলে, ভোমোলাকৰ লগত সৰু ভায়েৰ নাহিলে ভোমোলাকে মোৰ মুখ আৰু দেখিবলৈ নে পাক। পাচে ভোমাৰ এই দাসবিলাক পিতৃৰ ওচৰলৈ গৈ তেঁওক আপোনাৰ এই আটাই কথা কলত পিতৃএ আমাক কলে, ভোমোলাকে পুনৰাই গৈ আমাৰ নিমিত্তে কিছু সহ কিনি আনাগৈ। তাতে আমি কলোঁ, জাব নোআৰোঁ; যদি সৰু ভাইক আমাৰ লগত পঠিওআ, তেন্তে আমি জাম; কিয়নো সৰু ভাই লগত ন গলে আমি সেই অধিকাৰৰ মুখ দেখিবলৈকো নে পাম। তাতে আমাৰ পিতৃএ কলে, মোৰ সেই ভাৰ্জাৰ পৰা দুটি লৰা মাখোন হৈছিল তাক ভোমোলাকে জানা; সিহঁতৰ এটি গলত মই কলোঁ, সি ভালুক বা সিংহ জন্তুৰ নোআৰাই ভোখৰ ভোখৰ হল, তেতিয়াৰে পৰা মই তাক আৰু দেখিবলৈ নে পালোঁ। এতিয়া মোৰ ওচৰৰ পৰা ইয়াক লৈ গলে, ইয়ালৈকো যদি কিবা আপদ ঘটে, তেনে হলে ভোমোলাকে মোৰ এই পৰা ছুলিবোৰ লোকতে পৰলোকলৈ পঠাব।

তেতিয়া মই এই লৰাক কুলে আনিম বুলি পিতৃৰ আগত অধিকাৰ কৰিছিলোঁ। এতিয়া সি ন হলে মই ঘৰলৈ জাব নোআৰোঁ। মই যদি তাক নি নিয়াটৈ জাঁও, তেন্তে আমাৰ পিতৃক মিথ্যা হোআ দেখিমগৈ। এই হেতুকে মই নিবেদন কৰোঁ; এই ডেকাৰ মলনি মোক আপোনাৰ দাস কৰি ৰাখোক, কিন্তু এই ডেকাক ডাইবিলাকে সৈতে বিদাই দিওক। কিয়নো মোৰ পিতৃ মুখতে মিথ্যা হোআ মই সহিব নোআৰোঁ।

এই ৰূপে কোআত যিহঁদাৰ দাৱা প্ৰকাশ ন হই নে? তেঁও জে স্বৰূপটৈ তেঁওৰ ভায়েক বেনিয়ামিনক আৰু বুৰা পিতৃক প্ৰেম কৰি চিলে ইয়াকে এতিয়া যোচেফে দেখিলে।

তেঁও কোন, ইয়াকে যোচেফে এতিয়া তেঁওৰ ভায়েকবিলাকক চিনাকি দিব, আৰু সিবিলাকৰ অপৰাধে খেমা কৰিব।

যোচেফে কান্দিব লগিয়া হলতো তেঁও আগৰ দৰে সেই খোঁটালিৰ পৰা আন গাইলৈ ন গল; কিন্তু তেঁও আটাই বন্দিবিলাকক খোঁটালিৰ পৰা ৰাজ হবলৈ কৈ, ভায়েকবিলাকে সৈতে তাতে অকলে থাকিল। পাচে, তাত আৰু আন কোনো ন থকাত যোচেফে ভায়েক বিলাকৰ আগত চিনাকি দিবলৈ খৰিলে তাতে বাহিৰত থকা বন্দিবোৰেও তাক সুনা লৈকে তেঁও ইমান বৰকৈ ক্ৰন্দন কৰিলে।

সেনত যোচেফে আপোন ভায়েকবিলাকত কলে, মই যোচেফ; মোৰ পিতৃ আজিলৈকে জিয়াই আচে নে?

কিন্তু তেঁওৰ ভায়েকবিলাকে এই কথাত সন্তোষ পাইছিল নে? ন হই, সিবিলাকে ভইৰ কাৰনে তেঁওক উত্তৰ কৰিব নোআৰিলে, আৰু ওচৰলৈ আহিবলৈকো সাহ নে পালে।

যোচেফে সিবিলাকক ভই দেখুআবলৈ ইচা কৰা মাই; কিন্তু তেঁও সিবিলাকৰ ভিত্তিত খৰি চুমা দিবলৈহে ইচা কৰিছিল।

সিবিলাকে তেঁওক বেচাৰ কাৰনে যোচেফে সিবিলাকৰ মন নিৰানন্দ হোআ দেখি সন্তোষ কৰিবলৈ জতন কৰিলে।

য়োচকে কলে, ভোমোলাকে মোক এই ঠাইত বেচাব কাৰনে লোক আৰু বেজাব ন কৰিবা, কিয়নো প্ৰান বাখিবৰ নিমিত্তে ইহবেহে ভোমোলাকভকৈ আগেয়ে মোক পাঁচিলে।

এই হেতুকে ভোমোলাকে নিষ্পে গৈ পিজিত এই ৰূপে ধোআগৈ, ভোমাব পুত্ৰ যোচকে এনেকৈ কৈ পঠাইচে, বোলে, ইহবে মোক আটাই মিচৰ দেশৰ ওপৰত অধিকাৰ পাতিচে: তুমি মোৰ ওচৰলৈ বেগাই আহা, পলম ন কৰিবা। দেখা, এই কথা মই আপোনাৰ মুখে কলোঁ, তাকে ভোমোলাকে আৰু বেনিয়ামিন ভায়ে আপোন চকুৰে দেখিলা। এই হেতুকে ভোমোলাকে এই মিচৰ দেশত মোৰ ঐহৰ্জ, আৰু জি জি দেখিলা, সেই সকলোকে মোৰ পিজিক কৈ নিষ্পে ঠেঁওক এই ঠাইলৈ আনিবা। পাচে যোচকে আপোন ভাই বেনিয়ামিনৰ ভিজিত ধৰি কান্দিলে, আৰু বেনিয়ামিনেও ঠেঁওৰ ভিজিত ধৰি কান্দিলে। আৰু যোচকে আন ভায়েকবিলাককো চুমা দি সিবিলাকে সৈতে কান্দিলে; ভেতিয়াহে ঠেঁওৰ ভায়েক-বিলাকে ঠেঁৱে সৈতে আলাপ কৰিবলৈ ধৰিলে।

যোচকে সিবিলাকক নিচইকৈ ধেমিচে আৰু সকলো মনেৰে প্ৰেমা কৰিচে বুলি জানিলে। সিবিলাকে এনে মৰম পাম বুলি আশা কৰা নাই, সেই হেতুকে সিবিলাকৰ দুই কৰমৰ নিমিত্তে অধিক অসন্তোষ কৰিলে।

ভোমোলাকে দেখিচা, যোচকে সিবিলাকৰ দুই বডাও নেবা মানে, আৰু সন্মুখ ৰূপে ধেম হোআ নে পালে মানলৈকে সিবিলাকৰ মনত আনন্দ ন কৰালে।

আমাৰ পাপৰ কাৰনে আমি স্বৰূপটক ধেম পালে, জি জন প্ৰভুএ আমাক ধেমা কৰে, সেই প্ৰভু কিছু খ্ৰিষ্টৰ নিচিনা যোচকে কেনে ধেমাবলৈ হৈছিল! জি জনিএ ঠেঁওৰ চৰন চকুৰ লোএৰে ধুলে, আৰু সুৰৰ চুলিৰে মচিলে সেই দুখিয়া ভিৰোভাক ঠেঁও কেনে ৰূপে ধেমা কৰিলে, তাক তুমি লোআবানো। ভাই পাপৰ নিমিত্তে ধেম পোআত খ্ৰিষ্টে ভাইক ধেমা কৰিলে। মোক প্ৰিয় লৰাটাইত, ভো-

মোলাকেও যদি পাপৰ কাৰনে ধেম পোআ, তেন্তে খ্ৰিষ্টে ভোমোলাককো ধেমা কৰিব।

ক.

বৰধুনৰ আখ্যান।

Cause of Rain.

কিছু বছৰ আগেয়ে কলিকতা নগৰত একজন চাহাবে ইকুলত চাতৰবোৰক পৰীওঁতে, কিতাপৰ ভিতৰৰ কোনো এক পাঠত বৰধুন দিয়াৰ বিনয়ে কথা পালে। তাতৈ চাহাবে এটা চাতৰক সুধিলে, বৰধুন নো কি?

তাতৈ চাতৰে কলে, জি পানি মেঘৰ পৰা পৰে, তাকে বৰধুন বোলে।

প্ৰশ্ন। জি পানি মেঘৰ পৰা পৰে, সেই পানি মেঘে কৰে নে?

উৎ। ন হই চাহাব, মেঘে পানি কৰিব নোআবে।

প্ৰশ্ন। তেন্তে এই পানি কি ৰূপে হল?

উৎ। চাহাব, তুমি নো নে জানা নে, আমাৰ জে সুধিচা?

প্ৰশ্ন। হই, মই জানিটোঁ; কিন্তু তুমি জানা নে নে জানা, ইয়াকে বুজিবৰ নিমিত্তে হে সুধিটোঁ।

উৎ। পাচে সেই লৰাই কিছু অহঙ্কাৰ কৰি বুলিলে, বাক, তেন্তে বৰধুনৰ জি কাৰন তাক মই চাহাবত কওঁ। ইজৰ বাহন এবাৰত হাঁতিএ সুঁৰ মেলি লাগৰ বা লৰোৰকৰ পানি আকাশ মণ্ডললৈ তোলে, তাতৈ বাহুৰ কোবত নিচৰি হৈ সেই পানি সকলো জগতত পৰে, আৰু মানুহে জি মেঘৰ গৰ্জন আৰু চেৰেকনি সূনে, সেয়ে সেই মহা বাহুৰ গতিৰ লবদ মেঘৰ গৰ্জনৰ দৰে গৰ্জে।

প্ৰশ্ন। হই নে! মই আগেয়ে বৰধুনৰ এনে কাৰন সূনা নাই; কিন্তু হে লৰা, তুমি ইয়াৰ কি প্ৰমাণ দিব পাৰা?

উৎ। আগেয়ে গুৰুৰ ঘৰত লিখা পৰী সিঁকোতে গুৰুএ আমাক বৰধুনৰ বিনয়ে এই ৰূপে লিখাইছিল।

প্ৰশ্ন। বৰধুনৰ পানি এই দৰে হই বুলি

জোমার গুরুএ কেনেকৈ জানিলে? ইন্দ্ৰৰ ইতি
জোমার গুরুএ কেতিয়াবা দেখিছিলে নে?

উৎ। ন হই চাহাব, ইন্দ্ৰৰ ইতি কোনেও
দেখিব নোআবে, কিয়নো মেঘে ঢাকি থই,
আৰু এক মতান্তৰ এই মনুষ্যৰ চকুৰে এক
জোজন, অৰ্থাত এপৰৰ দূৰহে দেখিব পাৰে;
কিন্তু ইতিএ এক লক্ষ্য জোজনৰ ওপৰত পা-
নি তোলে, তাতে মানুহে দেখোক চাৰি দেৱ-
ভাৰো চকুৰ অগোচৰ।

প্ৰশ্ন। যদি সেই এবাৰতকৈ দেখিব নো-
আবা, তেন্তে পানি তোলা এবাৰত আচে বুলি
কেনেকৈ জানিলা?

উৎ। আমাৰ সান্ত্বত এই কথা লিখা আচে
দেখি এয়ে স্বৰূপ, ইয়াকে গুরুএও জানি আ-
মাকো সিকাইছিল।

প্ৰশ্ন। ইংৰাজি দেশত আমাৰ গুরুএ বৰ-
খুনৰ কাৰন আমাক বেলেগ ৰূপে সিকাই-
ছিল, আৰু তাক ভোমোলাকে সুনিবলৈ ইচা
কৰা নে?

উৎ। তাতে সকলো চাতৰবোৰে একে
মাতৰে কলে, হই হই চাহাব, আমিও সুনিব
ধোৱোঁ।

প্ৰশ্ন। পাচে চাহাবে বুলিলে, তেন্তে সূনা;
ভাত বান্ধোঁতে চকুৰ পৰা ভোমোলাকে কিবা
উঠি থকা দেখা নে?

উৎ। হই চাহাব, খুঁআ ওলাবৰ দেখোঁ-
ইক।

প্ৰশ্ন। তপত ভাতৰ ওপৰত ঢাকনি দিলে,
পাচে সেই ঢাকনি সুকানে থাকে নে?

উৎ। ন হই, সেই ঢাকনিৰ তল কাল ভিত্তি
থকা দেখি।

প্ৰশ্ন। কি কাৰনে ঢাকনি ভিত্তি, তাক ভো-
মোলাকে কৰ পাৰা নে?

উৎ। আমাৰ মনেৰে সেই ভাতৰ চকুৰ
ভাপেৰেই ঢাকনি ভিত্তি।

প্ৰশ্ন। জেতিয়া বৰকৈ ভিত্তি, সেই পানি
সদাই চাকনিৰ লাগি থাকে নে?

উৎ। ন হই চাহাব, টোপা টোপে তল-
লৈ পৰে।

প্ৰশ্ন। জি ভাপে ঢাকনি তিয়াই, সেই ধুঁআ
কৰ পৰা আহে, তাক কৰ পাৰা নে?

উৎ। ভাতৰ পানিৰ পৰা হই।

প্ৰশ্ন। পানিৰ পৰা ভাপ ওলোআৰ কা-
ৰন কি?

এই কথাৰ উত্তৰ সিহঁতে একো দিব নো-
আবিলে।

প্ৰশ্ন। ভাতে চাহাবে সুধিলে, টেঁচা পানি
এবাটিৰ পৰা ভাপ উঠে নে?

উৎ। আমাৰ মনে জানিচোঁ, উঠিব নে
পাই চাহাব।

প্ৰশ্ন। জুইৰ ওপৰত খোআ চকুৰ পানি,
আৰু বাটিৰ পানিৰ মাজত কি ভেদ?

উৎ। বেলেগ চাহাব, চকুৰ পানি তপত,
বাটিৰ পানি টেঁচা।

প্ৰশ্ন। বাক, যদি পানি তপত হোআৰ কা-
ৰন জুই, তেন্তে সেই জুই ভাপৰ কাৰনো ন
হই নে?

উৎ। তেতিয়া সকলো চাতৰে মাত লগাই
কলে, হই হই, এতিয়াহে আমি বুজিচোঁ,
ভাপৰ কাৰন জুইহে।

প্ৰশ্ন। বাতিত বৰকৈ বৰখুন আনিলে, সুজ
ওলালে মাটিৰ ওপৰৰ পৰা কিবা উঠা দেখা
নে?

উৎ। হই, সবহকৈ কুঁআলি উঠা দেখি।

প্ৰশ্ন। বাক, জি দৰে চকুৰ তপত পানিৰ
পৰা ধুঁআৰ নিচিনা ভাপ উঠি, পাচে ঢাক-
নি লাগি নে থাকি টোপা টোপকৈ পৰে,
সেই দৰে ভিত্তি মাটিৰ পৰাও বেলিৰ ভা-
পত পানি কুঁআলি হৈ উঠি টেঁচা বান্ধত লাগি
মেঘ হৈ জাই, পাচে সেই ভাপ গধুৰ হলত
পানি টোপা টোপে তললৈ পৰে। ইং-
ৰাজি দেশৰ গুরুএ আমাক বৰখুনৰ এই কা-
ৰন সিকালে।

হ.

জন্তুবোৰক আমি জি কপ বেৰহাৰ
কৰিব লাগে তাৰ কথা ।

Kind treatment of Animals

এই জগতত বেঙ্গ, পোক, পৰুয়া পিপৰা, মাখি আদি নহু অহিংসক জন্তু অনেক আছে । কোনো কোনো লোকে এনে নহু জন্তু বিলাকক দেখিলে, তেতিয়া জাতনা দিএ নাইবা মাৰে । আমি এনে জন্তুক ধৰি নিতুৰ বেৰহাৰ কৰিবলৈ অনুচিত, কিয়নো জি কোনো জন্তু হওক, তাক অকাৰনে দুখ দিয়া বৰ মন্দ ব্ৰত । নহু জন্তুক নিতুৰ বেৰহাৰ কৰাটোএ ক্ৰমে ক্ৰমে আমাৰ চুবুৰিয়ালৈকো আমাক নিতুৰ বেৰহাৰ কৰিবলৈ নিয়াই; তাতে লাহে লাহে আমাক বৰ মন্দ কৰম কৰাবলৈ প্ৰবৰ্তাই । জেতিয়া এনে নহু জন্তুবোৰক দুখ দিবলৈ বা মাৰিবলৈ আমাৰ মন জাই, তেতিয়া আমি এনে বিবেচনা কৰিব লাগে; জনেক আমি এই নহু জন্তুক দুখ দিবলৈ বা মাৰিবলৈ খুজিচোঁ, তেনেকৈ যদি আমাতকৈও কোনো এজন ভাৰ্যে আহি, আমাকো দুখ দিএ নাইবা বধ কৰে, তাতে কেনেকৈ আমি ভাল পাম ।

গৰু, ঘোঁৰা, কুকুৰ আদি জি কোনো জন্তু হওক, যদি আমাৰ উচিত বেৰহাৰলৈ নাইবা

আনন্দৰ কাৰনে পোৱোঁ, তেন্তে আমি নিইতৰ প্ৰতি ভাল বেৰহাৰ কৰিবলৈ উচিত । ধাবলৈ আৰু থাকিবলৈ উচিত উপাই দিব লাগে, আৰু নিইতৰ সজ্জিতকৈ কাম বহুতকৈ কৰাব নে লাগে ।

ঘোঁৰা বা গৰু আদি পহু অতি ধৰকৈ খোজ কৰিবৰ কাৰনে যদি আমি নিইতক কোৱাও তেন্তে ই বৰ বিসম কথা । কিয়নো সেই জন্তু কি জানি নিৰ্লি হোআত ধৰকৈ খোজ কাৰিব নোআৰে; কোনো প্ৰয়োজনত লাগিলে জন্তুক মৰা এয়ে অনুমতিৰ জোগা; কিন্তু জন্তুক মাৰোঁতে তাক অকাৰনে দুখ দি থকা অনুচিত; সকলোএ আপোনাৰ জন্তুত মৰমিয়াল হব লাগে ।

হিতোপদেশৰ ১২ আখ্যাৰ ১০ পদত এই ৰূপে লিখা আছে; ধৰমি লোকে আপোনাৰ জন্তুৰ প্ৰানৰ প্ৰতিও চেনেহ কৰে; কিন্তু পাপি লোকৰ দায়াই নিতুৰ ।

ব. ন.

বঙ্গাল দেশৰ বৰিচাল জিলাৰ একাল ।

Famine at Barisal.

বঙ্গাল দেশৰ বৰিচাল জিলাৰ পৰা এতিয়া বৰ দুৰ্ভিক্ষা হোআৰ বাত্ৰা আহিচে বোলে, হিন্দু, মচলমান, আৰু জি পোন্ধৰে ন ঐষ্টিয়ান লোক তাত আছে, এই সকলো লোকৰ নিমিত্তে শীতুত পাদুৰি পেইজ চাহাবে পত্ৰ লিখি উপকাৰ খুজি জনাইচে । জোআ বছৰ সেই জিলাৰ উত্তৰ আৰু পশ্চিম ভাগৰ মানুহৰ খেতি পানিএ মাৰিলে, এই নিমিত্তে অনেক দিনৰ পৰা দুখত আছিল; কিন্তু আগষ্ট মাহত কিছু সহ কৰিব পাৰোঁ বুলি হেজাৰ হেজাৰ ব্যৱস্ত লোকে কটিয়া দিচি তালৈ বাট চাই আছিল; কিন্তু আগৰ দৰে এই বেলি বৰধুনৰ পানি হোআ নাই, বহুৰ তাপ অতি টান হল, এই হেতুকে আগষ্ট মাহৰ খেতিও গুচিচে । এতিয়াই হেজাৰ হেজাৰ মানুহ ধাবলৈ নে পাই ভোকতে প্ৰাই মৰিচে; আৰু দুই তিনি মাহৰ আগৰে পৰা অনেক অনেক মানুহে সুনা বন আৰু কোমোৰা ধায়েই জিয়াই আছে । সেই জি-

লাভ আন সময়ত হলে ৰূপ টকালৈ পাঁচ মোন ধান পাই, কিন্তু এতিয়া হলে কথমপি-
হে ১১ ডেৰ মোন ধান পাই। আৰু তাত
একো চাকৰি কৰম পাবলৈ নাই, অনেক
অনেক ভাল মানুহে কাম কৰিবলৈ বৰ ইচা
কৰিও একো কাম নে পাই বহি থাকি; আৰু
সিহঁতৰ মাক বাপেক, লৰা চোআলি খাবলৈ
নে পাই ভোকতে কল মলাই মৰা দেখিব
লগা হ'ল।

তাত থকা খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাকৰ দুখ
দেখি, জীজুত পাদুৰি পেইজ চাহাবে কলিকতা
আদি আন আন ঠাইলৈকো পত্ৰ লিখি এই
সকলো দুখৰ কথা জনালত, সিবিলাকৰ উপ-
কাৰৰ নিমিত্তে চান্দা কৰি ২০০০ টকা ধন তুলি
পঠালে। সেই ধন পাই, জীজুত পেইজ চাহা-
বে এই কথা লিখি বুলিচে, বোলে, তোমোলাকে
জি উপকাৰ পঠাইছিল, তাকে লোকবিলাকৰ
মাজত বিলাই দিয়াৰ সময়ত যদি তোমোলাকে
সাধ্যাতে থকা হলে, তেতিয়া সকলোৰে আ-
নন্দেৰে প্ৰফুল্লিত হোআ মুখ দেখিবলৈ পালা-
হেঁতেন। এই দান পাই উপকাৰ পঠোআ-
বিলাকৰ উপকাৰ জানি, সকলোএ হেজাৰ হে-
জাৰ নমস্কাৰ জনাই পঠাইচে।

সেই দানেৰে বিধৱা, মাউৰা লৰা চোআ-
লি, আৰু নৰিয়াবিলাকৰ আমি প্ৰথমে উপ-
কাৰ দিলোঁ; তাৰ পাচে জিবিলাক নিচয়ে
মৰিহু সিবিলাকক, আৰু জিবিলাকক অলপ
দিনেই আপোনাৰ উপকাৰ আপুনি কৰিব
পাৰে, এনে লোকক উপকাৰৰ দান বিলাই
দিলোঁ। এই ৰূপে দান বিলাই দিয়াৰ পাচে
আমি লোক সমূহবিলাকত কলোঁ, যদি তো-
মোলাকে পাচি খৰাহি সাজি বেচা, তেন্তে তো-
মোলাকৰ উপকাৰ হ'বৰ হেতুকে আমি কিনি
লম; আৰু যদি এস সৰু নাও সাজিব পাৰা,
তাকো আমি কিনি লম; তাতে তোমোলাকৰ
আপোন আপোন উপকাৰ হ'ব। আমি লোক-
বিলাকত আৰু কলোঁ, যদি সিবিলাকে আপো-
নাৰ আপুনি উপকাৰ কৰিবলৈ পৰিস্ৰম
কৰি থাকে, তেন্তে আমিও সিবিলাকৰ দুখত

উপকাৰ কৰিম। কিয়নো সেই নাও সিবিলা-
কৰ পৰা কিনি লৈ সিবিলাককে দিব। কাৰন
বৰিচালত থকা লোকৰ ঘৰে ঘৰে নাও ন হলে
কোনো ঠাইলৈ অহা জোআ কৰিব নোআবাত
কৰম ন চলে।

মই এতিয়া হিন্দু মচলমানবিলাকৰ দুখিয়া-
বোৰক দান বিলাই দিবৰ নিমিত্তে হাতত ৪
৫ স টকা লৈ গাঁৱলৈ গৈচোঁ।

লুংচাং নামে এটি নগা লৰাৰ কথা।

Death of Lungsang a Christian Naga Youth.

সিৱসাগৰ জিলাত থাকোঁতা ওপৰৰ নামেৰে
নগা লৰাটি ১৮৫১ সঁকৰ ৭ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখত
প্ৰভু যিচুত বিশ্বাস কৰি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম প্ৰমা-
নিক পাই গ্ৰাজ্য কৰিলে। সেই কালৰে
পৰা খ্ৰিষ্টৰ ধৰ্মত অতি উচাহি আৰু বিশ্বাসি
হৈ চলি আছিল। তাৰ আচাৰ বেৰহাৰত
কোনো দোষ পোআ ন গল, কিন্তু সকলোৰে
আগত সি এটি উত্তম আৰ্হি দেখাওতা হৈছিল।
সি খ্ৰিষ্টিয়ান হোআৰ পূৰ্বে অতি খল্লাল স্বভাও
আছিল, তাৰ জাতি মানুহৰ জেনে ক্ৰুৰ স্বভাও,
তাৰো তেনে স্বভাও আছিল; কিন্তু খ্ৰিষ্ট
আসুই লোআ মাত্ৰকে সকলো দুষ্ট স্বভাও
আৰু কৰম ত্যাগ কৰি, অতি নম্ৰ আৰু কোমল
স্বভাও ৰূপ বস্ত্ৰ পিন্ধিলে। তাৰ প্ৰাৰ্থনা অতি
সোআদ, আৰু বহু দিনিয়া ধৰ্মি লোকৰ দৰে
তাৰ মুখৰ পৰা গিয়ান ৰূপ মধুৰ বচন
ওলাই। জেনেকৈ তাক দায়ালু ইহুৱে হাবিৰ
মাজৰ পৰা উলিয়াই আনি অনন্ত পৰিত্ৰাণৰ
পথ দেখালে, সেই ৰূপে তাৰ জাতি লোককো
জেন পৰিত্ৰাণৰ স্বৰূপ গিয়ান দিব, ইয়ালৈ
তাৰ বৰ ইচা আছিল, আৰু তাৰ কাৰনে
ইহুৱৰ আগত সি চকুৰ লোএৰে বহু প্ৰাৰ্থনা
কৰিলে। ইয়াতে জানিচোঁ, তাৰ সেই প্ৰাৰ্থনা
ইহুৱে কোনো দিনত অৱলোপ লিখি কৰিব।

এই লৰাটি মাহ চাৰেকৰ আগৈএ কোনো
বিলেস কৰমৰ নিমিত্তে আপোনাৰ গিয়াতি বহু
থকা নগা চান্দলৈ গৈছিল, তাতে তাৰ কৰম
লিখি হ'ল নে ন হ'ল, তাক ক'ব নোআবোঁ;

কিছু অলপ কালৰ আগৈএ তাৰ কোনো কোনো চিনাকি নগা আহি এই বাজা কলে, বোলে, লুণ্চাং জি গাঁৱত আছিল, সেই গাঁৱৰ নগাক আন চাৰু নগাই আহি বাতি বহু মানুহক কাটিলে, আৰু সেই কালত তাৰ জৰ হোআত পলাব নোআৰাত তাকে কাটি তাৰ মূৰ লৈ গল, অকল গাঁৱি ডোখৰহে পালে। এই অসন্তোষৰ বাজা মূনি, আমি বৰ দুখ সন্তাপ পাইচোঁ। তথাপি জি ঠাইত বন বিগুহ আদি সৰু আৰু ন হব, এনে ইহুৰৰ ওপৰ পৰম সুখৰ খানত সোমাল, তাতে এতিয়াৰ পৰা অনন্ত কাললৈকে আপোনাৰ প্ৰিয় প্ৰভুৰ মুখ দেখি তেঁওৰ স্তুতি কৰি আনন্দে থাকিব।

The Prize! The Prize!

“জিবিলাকে বহু সালত লৰ মাৰে, সেই আ-টাইবিলাকে লৰ মৰিলেও অকল এজনেহে বঁটা পাই, ইয়াক ভোমোলাকে নে জানা নে? ভো-মোলাকেও জেন পোআ, সেই ৰূপে লৰিবা। নিইতে বিনালি কিবিটি পাবলৈ তাকে কৰে; আমি হলে অবিলালি কিবিটি পাবলৈহে তাক কৰোঁ।”

ন. ল. ক.

অনেক দেশৰ সন্মাদ ৷

Journal of Events.

জুলাই মাহৰ ৮ তাৰিখে শ্ৰী নিধি সিৰাই কাৰোএল আৰু শ্ৰী মতি ইলাইজা নচিমনি ওআৰ্দ্, ইবিলাক দুইবো শ্ৰুতিয়ান বিধিৰে আৰু কল্লানিৰ বন্ধন কাৰুন মতেও নগাঁও জি-লাত বিবাহ হল; শ্ৰীকৃত পানুৰি কুমাৰ্দ্ চা-হাৰে বিবাহ দিএ, শ্ৰীকৃত কান্ধান বটলৰ চা-হাৰ বিবাহৰ স্কেন্দ্ৰাৰ।

মান দেশৰ মিলন হোআৰ বাজা ৷

Peace with Sumat.

জুলাই মাহৰ ২২ তাৰিখে বান্দুন নগৰৰ পৰা তেনাচেৰিম নামে ভাপ জাহাজ কলিকতালৈ আহি, মান দেশৰ মিলনৰ এই বাজা আনি-লে। পেগু আদি মান দেশৰ জি জি ঠাই কম্পানিএ নৈক ললে, আৰু বিসেসকৈ জি এৰাৱতি নদিএ দি সকলো বেহা বেপাৰৰ নাও মান দেশৰ উত্তৰ ভাগ জি বাজধানি আৱা নগৰ, তালৈ গৈ আটাই লোকৰ আ-হাৰ আদিৰ বস্তু দিএ, সেই নদিৰ বাট কম্পা-নিৰ বনুআ জাহাজেঁ তেঁটি খৰাত কোনো বে-হেৰুআ লোক বাজ ধানিলৈ জাব নোআৰাত, সেই ঠাইত অতিসই দুৰ্ভিক্ষা হল। তাতে চাউলৰ মোনত ৮ টকা হৈচে, আৰু মানুহে খাবলৈ নো পোআত দুখ পাই সৰিলি খিন হৈ উঠিব নোআৰ অনেক বিধ ৰোগ বাৰ্হি গৈচে। এই মহা দুৰ্ঘটনাৰ কাৰনে মান বজাই কল্লানিৰ পৰা মিলনৰ ইচা জনাই পঠালে। মান দেশত চপা এখন সন্মাদ পত্ৰতো প্ৰকাশ কৰিচে, বোলে, কল্লানিৰ জি জি মানুহ সি-ইতে বনত খৰি বান্দকৈ নিচিলে, সেই আটা-ইকে মান লোকে ওভোতাই দিলে। আৰু কল্লানিএ জি দেশ ললে, সেই সকলো দেশ এতিয়াৰ পৰা কল্লানিৰ অধিন হৈ থাকিব, তাৰ ওপৰত মান লোকৰ একো সক্তি আৰু নে থাকে ইয়াকে বুলি অম্বিকাৰেবে নিৰ্বন্ধ কৰিচে; আৰু দুয়ো দেশৰ মাজত মিত্ৰৰতা ভাৱে বেহা বেপাৰৰ কৰম জেন চলিব পাৰে, এই ৰূপ মিলন হবলৈ কল্লানি বাহাদুৰৰ আ-গত নিবেদন জনাইচে।

শ্ৰী শ্ৰীকৃত গবৰ্ণৰ জেনৰেল বাহাদুৰে সেই ৰূপে মিলনৰ কথা প্ৰকাশ কৰা হলেও তথা-পি মান দেশৰ ভিতৰত বহু নোনা সেনাপতি থৈ বনৰ সামগ্ৰী বাৰ্হিৰ; কিয়নো মান শো-কৰ পূৰ্বৰ আবিৰ্ভাৱ তেঁওৰ মনত আছে। এই মিলনৰ বাজা সুনাত আমি আনন্দ পাইচোঁ, কিয়নো বন হৈ থাকিলে বহু পেকিৰ প্ৰশ্ন নষ্ট হয়।

১৮৫২ সঁকৰ কলিকতা পুলিচৰ বিপৰ্ট ৷

Report of the Calcutta Police for 1852.

কলিকতা নগৰত সেই বছৰত চোৰ ডকাইত আদি সকলো বিধৰ ১৬৬৪ জন জগৰিয়া ধৰা পৰিছিল; তাৰে বিচাৰ কৰি জগৰ পোআ ১১৭০ জন পালে, আৰু ৪৮৪ জনৰ জগৰ নে পাই মুকলি কৰি দিলে। জিবোৰক জগৰিয়া পালে সিহঁতৰ মাজৰ ৬ জনৰ গাত বধ কৰাৰ জগৰ পৰিল, অকল এটাকহে অগ্যান ৰূপে বধিলে। খুন কৰা ৭ টা, কিলি কিলি কৰা ৪ টা, ঘৰত জুই লগোআ এটাও নাই, সিদ্ধি খনা চোৰ ১৭, আৰু পঞ্চাস টকা-তকৈ অধিক ধনৰ চোৰ ৬৬, পঞ্চাস টকাতকৈ কম ধনৰ চোৰ ৮৪০ জন, নদিৰ ওপৰত চুৰ কৰা ৫০ জন, জালচাজি কৰম কৰা লোক ৮। চুৰ কৰা সকলো ধন সম্পত্তিৰ মূল্য সৰ্ন মুঠে ১,৪২,১৬৩ টকা। অন্য ৩ পাই; কিন্তু তাৰ মাজৰে চোৰৰ হাতৰ পৰা পোআ ধন ১০১, ১৮২ টকা ৬৮ অন্য ৩ পাই।

জগনাথ তিৰ্থত জাত্ৰিক লোকৰ মৰন ৷

Loss of Life at Jagonath.

জুলাই মাহৰ ৬ তাৰিখে বখ জাত্ৰাৰ সময়ত জগনাথ তিৰ্থৰ মাজত এটা বৰ দুৰ্ঘটনা হল। এই বছৰত জগনাথলৈ জোআ জাত্ৰিক লোক অতি ভাৰত হোআত, খানৰ অধিকাৰবিলাক জাৰ বছৰতকৈ জাত্ৰিক লোকৰ পৰা অধিক দান তুলিব খোজাত, পুখান মন্দিৰৰ গৰাকি বজা ৰামচন্দ্ৰ দেৱে জাত্ৰি লোকে এই ভাৱে ধন নি দিএ মানে জগনাথ দৰ্শন কৰিবলৈ নি দিবৰ হেডুকে মন্দিৰৰ দেৱালৰ দুআৰ বন্ধ কৰিবলৈ আগ্যা কৰিলে। কিন্তু বৰ দুআৰৰ ওচৰত হেজাৰ হেজাৰ জাত্ৰিক লোক গোট খাই বৰ সবদেৰে এবাও কৰিলত, পাণ্ডা আৰু পোৰোহিতবোৰে লোক সমূহৰ এবাৰৰ কাৰনে সিবিলাকলৈ দুআৰ মেলিব লগিয়া হল। তাতে জগতৰ নাথ জি সেই কাঠৰ দেৱ-তাক দৰ্শন কৰিবৰ হেডুকে লোক সমূহবিলাকে

ইটা ইটি, ঠেলা ঠেলি কৰি জোআত অনেক মানুহক ভৰিৰ ভলত পেলাই গচকি মাৰিলে। পাচে জেতিয়া পুলিচৰ বৰকাদ্দাজ দাৰোগা জুৰি বিচাৰ কৰি চালে, তেতিয়া ১৮ জন মানুহক ভৰিৰ গচকাত মৰা পালে, আৰু জিবলৈ একো আসা ন থকা, এনে ভালেমানকো খেতেলা খাই দুখ পোআ পালে। এই সকলো কথা তেতিয়াই স্ৰীজুত বিচাৰ পতি দুামণ্ড চাহাবলৈ জনোআ হল; তাতে বিচাৰ পতিএ কি কি দণ্ড আগ্যা কৰিব, সেয়ে এতিয়া থিৰ কৰা ন হলেও, তথাপি ৰজা ৰামচন্দ্ৰ দেৱক কিবা দণ্ড কৰিব বুলি সকলোএ ভাবিচে, কিয়নো এতেক লোকৰ প্ৰান নষ্ট কৰাৰ হেডু তেঁৱেইহে।

চেপ্তেম্বৰ, অৰ্থাত আহিনৰ পঞ্জিকা ৷

Almanac for September, A. D. 1853. Sol. Sac 1775.

চেপ্তেম্বৰ				চেপ্তেম্বৰ			
তাৰ		তিথি		তাৰ		তিথি	
১	১৭	১৬	১২১০৪	১	১৭	১৬	১২১০৪
২	১৮	১৭	১২১০২	২	১৮	১৭	১২১০২
৩	১৯	১৮	১২১০০	৩	১৯	১৮	১২১০০
৪	২০	১৯	১২১২৮	৪	২০	১৯	১২১২৮
৫	২১	২০	১২১২৬	৫	২১	২০	১২১২৬
৬	২২	২১	১২১২৫	৬	২২	২১	১২১২৫
৭	২৩	২২	১২১২৩	৭	২৩	২২	১২১২৩
৮	২৪	২৩	১২১২২	৮	২৪	২৩	১২১২২
৯	২৫	২৪	১২১২০	৯	২৫	২৪	১২১২০
১০	২৬	২৫	১২১১৯	১০	২৬	২৫	১২১১৯
১১	২৭	২৬	১২১১৭	১১	২৭	২৬	১২১১৭
১২	২৮	২৭	১২১১৬	১২	২৮	২৭	১২১১৬
১৩	২৯	২৮	১২১১৪	১৩	২৯	২৮	১২১১৪
১৪	৩০	২৯	১২১১৩	১৪	৩০	২৯	১২১১৩
১৫	৩১	৩০	১২১১১	১৫	৩১	৩০	১২১১১

এই অকনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ মোং নিৱসাগৰৰ আমেৰিকান বাণ্টিক মিলান চাপাখানাতে চাপা কৰা হৈচে। আদিতো দিলে বছৰত দাম এটাক, বছৰৰ মূৰত দিলে ১৥ চম্বহ।

THE OROUNDO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN, Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Assam.

অৰনোদয়

৮ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ, ১৮৫৩।

নম্বৰ ৯।

VOL. VIII.

SIBSAGOR: SEPTEMBER, 1853.

NO. 9.

বিসুৱাম দিন আৰু ইশ্বৰক ভজা ঘৰ।

The Sabbath and the Sanctuary.

সকলোতকৈ উত্তম সাধু আৰু বজাবিলাকৰ
মাজতো দাৱিদ বজা পুথান আছিল। তেঁও
বহু ধন জমিয়াৰে আৰু ৰাজ মহিমাৰে অতি
প্ৰতাপি হৈছিল; ৰাজ্য সাসন কৰাৰ পুথান
ডাৰ তেঁওৰ ওপৰত দিয়া হ'ল, তথাপি সকলো
ৰাজ্য আৰু বজাবিলাকৰ ওপৰত এজন সৰ্বো-

পাৰি বজা আচে বুলি জানি, সিংহাসনৰ পৰা
নামি তেঁও দিনে দিনে তিনি বাৰ সেই পৰম
ইশ্বৰৰ চৰনত পাৰি স্তুতি আৰু সেৱা ভক্তি
কৰে; আৰু তেঁওৰ পুত্ৰ চিলোমোন বজাক
আদেশ কৰি তেঁওৰ দোআৰাই ইশ্বৰৰ সেৱা-
লৈ এটা অতি মনোহৰ মন্দিৰ নিৰ্মান কৰা-
লে। তেঁও ইশ্বৰৰ ঘৰৰ পৰা কোনো কাৰনে
পৃথক হোআতে তেঁও তালৈ মন কৰি কলে,

NIAGARA SQUARE BAPTIST CHURCH,
BUFFALO, N. Y.

“হে সৈন্যৰ অধিকাৰ পৰম ইহৰ, তোমাৰ বাস থান কেনে পুৱ! আমাৰ মন পৰম ইহৰৰ মন্দিৰৰ চৌতালৰ নিমিত্তে অতি ইচ্চাৰে মুৰ্চিত হই; জিবিলাকে তোমাৰ মন্দিৰত নিবাস কৰে, সেইবিলাক ধন্য, কিয়নো সিবিলাকে নিভৌ তোমাক ভক্তি কৰি থাকে। আন হেজাৰ দিনতকৈ তোমাৰ মন্দিৰৰ চৌতালত এদিন থকাই ভাল, আৰু পাপিবিলাকৰ ভাষুত থকাতকৈ ইহৰৰ ঘৰৰ দুআৰি হোআই ভাল।”

এই কথাতে আন সকলো অধিকাৰ আদি পুৰান লোকলৈ দাৱিদ বজাই এক উত্তম দ্বিষ্টান্ত হৈছে; কিয়নো অনেক ডাক্তৰিয়া আৰু পুৰান লোকে, মহান পালন কৰ্তা, অৰ্থাত জি জনে তিনিও ভুবনক আপোন বাহু বলৰ দোআৰাই পালন কৰিছে, সেই জনক পাহৰি আপোনাকে মাথোন পুৰান বুলি ভাবে; আৰু সিবিলাকৰ মন নমু ভাৱে ৰাখি, জগতৰ ইহৰৰ চৰনত পৰি পাপ সকলো গাত লৈ তেঁওত খেমা খোজা সিবিলাকৰ এয়ে দুসাধ্য কৰম, কিয়নো কেৱল আপোনাকেহে ডাক্তৰ বুলি মানে। কিন্তু দাৱিদ বজাই ইলে এনে গৰ্ৰ ন কৰিলে, কিন্তু স্বৰ্গৰ ইহৰৰ আগত আপোনাকে নমু কৰি তেঁওৰ ইচ্চাৰ দৰে সকলো ধৰম কৰম কৰি সেসত তেঁওৰ অনুগ্ৰহৰ ভাগি হ'ল। আৰু এতিয়া সকলো দেশৰ গিয়ানি আৰু ধৰ্ম্মৱন্ত লোকে ইহৰৰ সেৱা কৰা ঘৰক প্ৰতি কৰে; কিয়নো সেই ঠায়ই তেঁওৰ ধৰম উপদেশ দিয়া ঠাই; ভাতে ইহৰলৈ আৰু মানুহলৈকে আমাৰ জি নমস্ক থাকে, আৰু জি কৰমত ইহৰৰ ক্ৰোধ পুজলিত হই, নতুবা জি কৰমত তেঁও সন্তোষ পাই প্ৰেম দান কৰে, আৰু সেসত অনন্ত পৰিত্ৰাণ পাবৰ উপাই কি, এই সকলো কথা ভাত পোআ জাই; এই হেতুকে ইহকাল আৰু পৰকালৰ বিসয়ে বিবেচনা কৰা লোক সকলে ইহৰৰ ঘৰক প্ৰতি কৰে।

আৰু জগতৰ সকলো লোকক ইহৰে বিস্তাম বাবক পৰিত্ৰ কৰি পালিয়লৈ পুৰান আগ্যা দি কলে, বোলে, “বিস্তাম দিন পৰিত্ৰ কৰিবলৈ সোঁজা। চই দিন বন কৰি তোমাৰ আটাই

কাম কৰা; কিন্তু সপ্তম বাৰ তোমাৰ প্ৰভু পৰম ইহৰৰ বিস্তাম দিন, ভাত কোনো কৰম ন কৰিবা।” এই আগ্যাতে আমাৰ সপ্ত-সাৰিক কাম কৰিবলৈ তেঁৱে চই দিন দিলে, কিন্তু সপ্তম দিন ৰাখি, আপোনাৰ দিন বুলি পৰিত্ৰ কৰিলে। চই দিন দি, এক দিন ৰাখিলে; জি ৰূপে কোনো এক দায়ালু বজাৰ পুজা সকলৰ মাজত বৰ ঐকাল লাগিলত তেঁও মৰম কৰি ৰাজ্যৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে আপোনাৰ লাভ লাখ টকাৰ মাজৰ চভাগ বিলাই দিএ, আপোনাৰ সেস লাখ ৰাখিলে; কিন্তু পাচে পুজা সকলৰ মাজত লোভ লাগি বজাৰ ঘৰৰ পৰা সেই সেস লাখ টকাও চুৰ কৰি নিএ, তাৰ দৰে বিস্তাম বাবক অমান্য কৰা প্ৰতি জন মানুহ। আমাৰ চাৰিও ফালে দেখা গৈছে ইহৰে দিয়া চই দিন সিবিলাকৰ সপ্ত-সাৰিক কৰম কৰি, পাচে লোভ লাগি ইহৰৰ সেৱালৈ ৰখা সপ্তম দিনকো আপোনাৰ সপ্ত-সাৰিক কৰম চলাবলৈ লই, আৰু কোনো কোনোএ ইহৰৰ এনে আগ্যা আচে বুলি নে জানে। কিন্তু ইহৰৰ দিন পালন কৰাৰ আগ্যা সকলো দেশত এনে অমান্য কৰা ন হই; ইংলণ্ড আমেৰিকা আদি অনেক দেশত প্ৰাই সকলো গাঁও আৰু নগৰত ইহৰৰ সেৱাৰ নিমিত্তে ভজা ঘৰ থাকে। এনে সামান্য ঘৰৰ নকচা সি পিঠিত দিয়া হৈছে; আন আন অনেক ডাক্তৰ আৰু সুন্দৰ ঘৰ আছে। তাৰ ভিতৰত কোনো মূৰ্তি প্ৰতিমা নে থাকে, কিন্তু নিৰাকাৰ, নিৰঞ্জন, সৰ্ববিয়াপি জি পৰম ইহৰ, জি জনক মৰ্ত্য সৰিলৰ মল চকুৰে দেখিব নোআৰে, কিন্তু অকল গিয়ান আৰু আত্মা ৰূপ চকুৰে মাথোন দেখা হই, তেঁওকহে ভাত সেৱা কৰে। সপ্তাহৰ মাজত অনেক দিনত ইহৰৰ সেৱা কৰিবৰ হেতুকে সেই ঘৰলৈ লোকবিলাকে জাই, কিন্তু বিসেসকৈ দেওবাৰত কচাৰি, গোলা, হাট, বজাৰ আদি সকলো সপ্ত-সাৰিক কৰম চলোআ ঘৰ বন্ধ কৰি, লোকবিলাকে ইহৰৰ কথা সুনিবলৈ জাই। সেই সকলো দেশত অত এনে আচ-বন হই, ভাত সুৰ সান্তি থাকে; আৰু চোৰ-

মিচলিয়া, বেয়া আদি পাপ আচৰন গুচে, আৰু তাৰ লোকবিলাকো সত্যতে পুৰ্বৰ্তন কৰে; কিন্তু জতে এনে আচৰন নাই, অৰ্থাত বিস্ময় বাৰক মান্য কৰি, ইহবৰ সেৱাত তেঁওৰ দিন নি নিয়াই, তাতে সকলো পাপ কৰম অসংখ্য ৰূপে বাৰ্হে।

ম.

ঢাকাৰ মল মল কাপৰৰ বিবৰন।

Manufacture of Dacca Muslins.

ঢাকাৰ মল মল কাপৰত সকলোৰে প্ৰিতি; সকলোএ সেই মনোহৰ কাপৰক আনন্দেৰে পুসংসা কৰে; এই কাৰন মই জানিচোঁ গাৰ বিবৰনত কোনোএ বিৰকতি নে পাব। আৰু হিন্দুবিলাকো নিম্ন কৰমত নিপুনৰ কা- হনে এই অনুপম কাপৰেই এটা পুধান ধৰ্ম নৈচিনা চিন হ'ল। প্ৰিথিবিৰ সকলো ঠাইৰ সকলো পাৰ্গত জোলা তাঁতিবোৰেও ইয়াৰ নি- চিনা কাপৰ বৰলৈ অনেক কালৰে পৰা কাৰ্য্য কৰিছিল; কিন্তু সেই দেশৰ এই থিয়াতি ৰূপে সকলোতে জই হোআ মল মল কাপৰৰ ধৰ্ম অহঙ্কাৰ গুচাব পৰা আজিলৈকে কাৰো সক্তি ন'হ'ল। ঢাকাৰ কাপৰৰ উপৰি উত্তম কাপৰ নাই। সি কেৱল নৰম জন্তত জুগুত হই, কিন্তু সেই সামান্য জন্তত তাক জুগুত কৰাবিলাকৰো কি আচৰিত সক্তি! বিলাতত- কৈ পাৰ্গত লোক কোনো ঠাইত নাই, তথাপি এনে কৰ্মত নিপুন লোকবিলাকে বহু মুলিয়া ভাপৰ জন্তেৰে সৈতেও তাৰ নিচিনা সুন্দৰ মিহি কাপৰ জুগুত কৰিব নোআৰি ছাটিল। মুহেজাৰ বছৰৰ আগৈএ এই অতুল্য কাপৰ আগৰ কালৰ ৰোম ৰাজ্যত পুধান হৈও হিন্দু- বিলাকৰ নিম্ন কৰমৰ গুনৰ পুসংসা বচন প্ৰমান ৰূপে লিখা হৈছিল; আৰু এতিয়াও ইংলণ্ড দেশৰ তাঁতিবিলাকৰ নিম্ননিয় ৰূপে লোকবিলাকৰ মাজত পুখ্যত হৈ আছে। ইউ- ৰপৰ নিম্ন কৰমত পাৰ্গত বৰ গিয়ানি এজনে ইয়াক পুসংসা ৰূপে কৈছিল বোলে, “মনে ধৰে ইয়াকে বিদ্যাবি আৰু অপৰাবিলাকে- হে বৈচে; এনেকুআ উত্তম মিহি কাপৰ মা-

মুহৰ ডাকৰ হাতৰে কৰিব পৰা সক্তি নাই।” স্বৰূপতো এই পুসংসা কথা কব মো পোআ ন'হই।

ঢাকা দেশৰ সকলোতে এই উত্তম কাপৰ জুগুত হই; আৰু তলত লিখা নগৰবিলাক ইয়াৰ পুধান ঠাই। তাৰ নাম ঢাকা, বৰ্ম- গ্ৰাম, ডুমৰাই, তিতবাদি, জামৰাবি আৰু ৰাজেশ্বৰ। এই সকলো নগৰৰ মাজত ঢাকা সকলো ৰূপে পুধান। এই নগৰবিলাকৰ কাপৰৰ নিমিতে আগৰ কালত প্ৰিথিবিৰ সক- লো সুন্দৰ সভ্য দেশবিলাকৰ পৰা মুদৈবোৰ এই ঠাইলৈ আহে। এতিয়া অলপ মুলিয়া বিলাতি কাপৰ বেৰহাৰৰ বিতি চলাত বহু মুলিয়া ঢাকাৰ কাপৰৰ নিমিতে লোকবিলাকৰ তেনে আসক্তি ইচা নাই, তথাপি সেই নগৰৰ নিচেই স্তি গুচা নাই। এতিয়াও তালৈ নানা বিধ বেজা বেপাৰি তাৰ কাৰনে অহা জোআ কৰিহে থাকে।

কাপৰ বৰলৈ পুথমে কৰিব লগা কৰম সুভা কটাই। সেই কৰম ঢাকাৰ দেশৰ ডি- ৰোতাবিলাকৰ পৰা সিগি হই। সেই ডিৰো- তাবিলাকক সামান্য লোকে “কাটনি” নাইবা “সুভা কাটনি” বোলে। সেই কাটনিবিলাকৰ সক্তি অৰ্থাত হাতৰ আঙুলিৰ উমানৰ সক্তি অতি পুধান: সেই কাৰনে সিহঁতে সুভাৰ সৰু বৰ হাততে স্তি ৰূপে অতি ভালকৈ বুজিব পাৰে, প্ৰিথিবিৰ ভিতৰত এনেকৈ আৰু কদা- চিতো কোনো জাতিএ নোআৰে। অলপ বয়লিয়া ডিৰোতাবোৰে সকলোতকৈ উত্তম সুভা কাটে, ৩০ বছৰতকৈ অধিক বয়স হ'লে, সিহঁ- তৰ চকুৰ আৰু আঙুলিৰ সক্তি সেই কৰমলৈ ভাল ন'হই, আৰু সিহঁতে ভেনেকুআ উত্তম সুভা কাটিবলৈ সক্তি নে থাকে। বাতি পুজাৰ পৰা দহ বছৰলৈকে, আৰু আবেলি গাৰি বজালৈ এই দুই কালত সুভা কাটিবৰ সময়। ইয়াৰ বাহিৰে আন সময়ত নাইবা বৰ বৰ লোকলৈ, উত্তম সুভা কাটিব নোআৰে। “মল মল খাচ” নামেৰে সকলোতকৈ উত্তম কাপৰ বৰৰ নিমিতে সুভা অতি বাতি পুজাইহে কাটিব

পাৰে আৰু ভাঁদ সেই সময়ত কাটনিৰ চাৰিও ফালে ঠাইত নিয়ৰ নে থাকে, তেতিয়া এটা পাত্ৰত অলপ পানি ভৰাই লৈ তাৰ ওপৰতহে সুতা কাটে, সেয়ে ন হলে সুতাবোৰ চিগি ভাগি জাই। এই ৰূপে জি সুতা জুগুত কৰে সি মকৰাৰে আঁহতকৈও সৰু, তেনে সুতা ১৭৫ হাতে জোখত এৰাতি হই। অৰ্থাত তেনে সুতা এসেৰ মেলি নিলে পাই ৩০০ চাৰি স জ্যোতিসি ত্ৰোচৰ টাই জাৰা হই। আৰু এই আচৰিত সুতা জেনে সৰু, তাক কাটিলেহে তেনেকৈ অধিক সুম কৰিব লাগে। আৰু দুমাহ নেৰি সুম কৰি কাটিলেহে এটকা সুতা জুগুত হই, দস্তবত ইয়াৰ মূল্যো ভালমান। সকলোতকৈ উত্তম সুতা সেৱত ৬৪০ টকা ৰূপৰ ৰূমে নে পাই।

সুতা জুগুত হলে কেটি ন। গুটিৰ নিচিনাকৈ অৰ্থাত নচিয়াই থই। পাচে জোলাবলাকে সেই সুতা পানিত তিয়াই বাহৰ চেৰেকিৰে লেটাই ভাল বেয়া দৃভাগকৈ বাচি লই, জিৰোব উত্তম তাক দিঘত দিবৰ নিমিত্তে লই, ইয়াৰ বানিলৈ জুগুত কৰে। এই ৰূপে বেলেগ বেলেগকৈ বচা হলে দিঘৰ সুতা খনি তিনি দিন ভাল পানিত তিয়াই থই। পাচে চাই দিনৰ দিনা তাৰ পৰা পানিবোৰ চেপি পেলাই চেৰেকিত লেটাই লৈ ৰদত সুকাই। তাৰ পাচত আন্ধাৰ, চুন, গোলাপ পানিত তিয়াই থৈ দুদিনৰ মূৰত ভাল পানিএৰে বগাকৈ ধুই পেলাই চাঁত সুকাই। আৰুও ইয়াৰ পাচত সেই সুতা পানিত এৰাতি তিয়াই থলে মাৰ দিব লগা হই, চাকাত আঁথৈৰ মন্দৰ মাৰ দিয়া বেৱহাৰ আছে, আৰু তাক সুতাত দিয়াৰ আগেয়ে তাত জলপ চুন মানি লই। এই ৰূপে দিঘৰ সুতা জুগুত হলে তাক উত্তম, মধ্যম, নৰম, তিনি ভাগ কৰি বাচি পেলাই; উত্তম খনি সুতা কাপৰৰ সোঁ ফালে, মধ্যম খনি বাঁও ফালে, নৰম খনি মাজত দি এই দৰে বেৱহাৰ কৰি থাকে। আটাইতকৈ উত্তম কাপৰ বো-জাৰো এই নিয়মৰ বেলেগ ন কৰে; ইয়াৰ দৰেইহে জুগুত কৰে। বানিৰ সুতা জুগুত

কৰোঁতে আগৰ দৰে সুম নাই। কিয়নো তাক গধূলিৰে পৰা পুআলৈকে পানিত এৰাতি তিয়াই থৈ তাৰ পাচ দিনা বাতি পুআই মন্দৰ মাৰ দিলেই হই, আৰু দিঘৰ সুতা একে বেলি-এই জুগুত হই, পথালিৰ সুতা প্ৰতি দিন জুগুত কৰিব লাগে; একে বেলিএই এটা খানৰ সুতা সেই দৰে জুগুত কৰিলে সেই সুতা বেয়া হৈ জাই।

আগৰ দৰে সুতা জুগুত হলে কৰিব লগা ৰূপে বোআৰ কৰম আৰম্ভন কৰে; কিন্তু তাৰ বিবৰন এতিয়া বাহুল্য ৰূপে লিখা ন হ'ল। “মল মল খাচ” নামেৰে কাপৰ ববলৈ ভাল দিন আহাৰ, সাওন আৰু ভাদ মাহ। ইয়াৰ বাহিৰে আন সময়ত সেই কাপৰ ববলৈ হলে তাঁতৰ পাচত অলপ পানি থৈ কেৱল বাতি পুআই সুম কৰিলেহে তাক ভাল কৰিব পাৰে।

ঢাকাৰ দেশত জি সকল কাপৰ জুগুত হই তাৰ ভিতৰৰ মল মল খাচ, সৰকাৰআলি, জুনা, বজ্জ, আৱৰওয়া, খামা, সবনম, আলাবলি, তঞ্জেব, তবন্দম, সৰবন্দ, সৰবৰি, কমিস, ডেৰিয়া, চাৰখানা, জামদানি, এই কেই বিধ কাপৰ সকলোতকৈ ভাল। বিংশ শতাব্দী

[To be Continued]

চৰাই চলনৰ সক্তি ।

Velocity of Birds.

সগুনে এক ঘণ্টাত ১৫০ মাইল উৰি জাব পাৰে। জীজুত মেজৰ আকবাইত চাহাবে লাব্ৰাদৰ দেশত থাকোঁতে বনৰিয়া হাঁহ এক ঘণ্টাত ২০ মাইল উৰি জাব পাৰে বুলি বিচাৰ পৰ কৰি জানিছিল। সামান্য কাউৰিএ ২৫ মাইল প্ৰতি ঘণ্টাই উৰি জাব পাৰে। আৰু ভালখুচি অৰ্থাত ইংৰাজি ভাসাত “হালও” চৰায়ে ২২ মাইল এক ঘণ্টাত উৰি জাব পাৰে। ইজলগু দেশৰ ৰজা চতুৰ্থ হেনৰিৰ এটা সেন চৰাই ফল্ডেইবিল নগৰত নাই কিয়া হোআত ডুমাজৰ সমুদ্ৰত থকা মলতা মাৰুলিত পোআ গল। যদি এই কথা সঁচা হই, চৰায়ে জিৰাই সঁতাই ঘণ্টাই ঘণ্টাই ২৪ মাইল, আৰু নি জিৰোআকৈ ৫৭ মাইল উৰিছিল। ড.

মান দেশৰ কাৰেন লোকৰ আখ্যান।

The Legend of Burmah

অকনোদই পহি। লোক সকলে মান দেশৰ বন জুখৰ বাত্ৰাৰ মাজত কাৰেন লোকৰো কিছু কিছু কথা সুনিবলৈ পালে। আমাৰ অচম দেশৰ পৰ্বতিয়া লোকৰ নিচিনা নিবিলাকৰ চান্দ ঘৰ, পিন্ধা উৰা আৰু আচৰন; কিন্তু আন অসভ্য জাতিৰ দৰে বন জুখ আদি ন কৰে, আৰু আন জাতিতকৈ সিহঁতৰ স্বভাৱো উত্তম। নিবিলাকৰ কোনো ধৰম পুখি নাই, সিহঁত নগৰত নে থাকি, পৰ্বতৰ টিঙ্গত, ভৈয়ামত, হাবিৰ মাজত থাকে; এই নিমিত্তে মান লোকে সিহঁতক বন মানুহ বুলি মাতে, আৰু সিহঁতলৈ কটিন বেৰহাৰ কৰিছিল।

সেই কাৰেন জাতিৰ ব্ৰিতাত্ত অতি আনন্দ দিওতা, এই হেতুকে তাৰ কিছু কথা প্ৰকাশ কৰিব খোজোঁ; ২৫ বছৰৰ আগেয়ে জেতিয়া খ্ৰীষ্ট বোৰ্দমান চাহাবে মান দেশৰ কোনো গাঁৱত ধৰম কথা প্ৰচাৰ কৰি ফুৰিছিল, সেই কালত জি সমুহ লোকবিলাকে ইশ্বৰৰ কথা সুনিবলৈ আহিছিল, নিবিলাকৰ লগতে কেতবোৰ কাৰেন লোকে আছিল। এদিনা সিহঁতৰ মা-

জত এজনে চাহাবৰ কথা মন দি সুনি আছিল; পাচে জেতিয়া চাহাবে উপদেশ দি এটালে, তেতিয়া অচিনাকি চাহাবৰ ওচৰলৈ সেই ম্যানুহটো আহি কলে, হে ধৰম গুৰু, মোৰ কিছু কথা সুন।। মৌ পৰ্বতত থকা আমাৰ কাৰেন লোকৰ মাজত বহু দিনৰে পৰা চলতি হোআ এটা কথা আছে, বোলে, মহা সমুদ্ৰৰ ওপৰে দি পশ্চিম দিপৰ পৰা বগা মানুহ আহি আমাক ইশ্বৰৰ আগ্য। সকলো লিকাৰ; সেই চলতি কথা এতিয়া পূৰ হবলৈ ধৰিচে, কিয়নো আপোনাকে সেই বগা মানুহ বুলি দেখিচো, আৰু পশ্চিম দিপৰ পৰা আহি ইশ্বৰৰ সান্ন আনিচা বুলিও কৈচা; তেন্তে হে ধৰম গুৰু, এতিয়া ইশ্বৰৰ আগ্য। সকল আমাক নি লিকাৰা নে? আৰু জিহকে আমি সেৱা কৰি থাকোঁ, এনে এখন পুখি আমাৰ মাজত আছে। মান লোকে বহু জন্তুনেৰে আমাক দেওপুজক কৰাবলৈ মন দিএ, তথাপি সেই পুখি আমাক লিকাৰলৈ পশ্চিম দিপৰ পৰা বগা মানুহ অহালৈকে আমি অপেখ্যা কৰি আচো।

সেই কথা সুনি বোৰ্দমান চাহাবে অতি আচৰিত মানি, সিহঁতে সেৱা কৰা পুখি ধন তেওঁৰ ওচৰলৈ আনিবলৈ কলে। পাচে জেতিয়া আনিলে, তেতিয়া বৰ এখন কাপৰৰ নিচিনা পেটেৰাৰ ভিতৰত ধোআ কিনা বস্তু হেন দেখি, তেওঁ তাক মেলিবলৈ ধৰিলত, কাপৰৰ অনেক বুৰা মেলি মেলি, ভিতৰত ইংৰাজি ৰাজ ধৰমৰ প্ৰাৰ্থনা থকা এনে এখনি সৰু পুখি দেখা পালে। জলৈকে ইংৰাজি লোক কোনো কালে জোআ নাই, এনে নিৰ্জান চাইলৈ কেনে ৰূপে সেই সৰু পুখি ধনি নিয়া হল, তাক বুজিব নোআবিলে, তাক ইশ্বৰেহে জানে। সেয়ে জি হওক; চাহাবে সিহঁতত কলে, পুখি ধন উত্তম, কিয়নো সি ইশ্বৰৰ কথাহে কই; তথাপি সেই পুখি সেৱা কৰা অনুচিত; জি জন পৰম ইশ্বৰক সেই পুখিএ বিদিত কৰিচে, তেওঁকেহে সেৱা কৰিব লাগে। তাকে সুনি কাৰেন লোকে কলে, বাক, ভেঙে তাকে আচৰন কৰিবলৈ আমাক লিকাৰ নে!

আমি সকলোএ ভাকে মন দি সুনিম, আৰু ইশ্বৰৰ কথা মানিম ।

কিন্তু হে পাঠক সকল, মন কৰা সেই উত্তম স্বভাৱৰ মানুহবিলাকক সিকাৱলৈ কেনে কঠিন আছিল; সিবিলাকৰ এটিও আখৰ নাই কিচিল, ভাঙ্গাও অবিদিত, লোকেও অসভ্য । তথাপি অলপৰ পাচে নতুন ভাৱে আখৰ কৰি ক, খ, আ-কাৰ, ইকাৰ আদি প্ৰাই মান আখৰৰ আক্ৰিতি-ৰে দিয়া হ'ল; পাচে বাৰে মতৰা আৰু দুই তিনি সৰু সৰু কিতাপ কাৰেন ভাঙ্গাৰে জুগুত কৰাত ইকুল পতা হ'ল । এনে হলত সৰু বৰ, আৰু বুৰা বুৰি বিত চকু পিন্ধি চাৰি পাঁচ বছৰি-য়া চাভৰৰ লগত বহি লিখা পৰ্হা সিকিবলৈ ধৰিলে, জেন নৌ মৰোঁতে সিবিলাকে ইশ্বৰৰ ধৰ্ম আগা সৰল জানিব পাৰে । তেতিয়া সেই ইকুল কেনে সুন্দৰ দৰ্শন হৈছিল! আৰু সিবিলাকে ওপৰে ওপৰে আখৰ চাই পৰ্হে এনে ন হই, কিন্তু সকলো কথাৰ অৰ্থকো বিবেচনা কৰি প্ৰমান পালেই গ্ৰাজ্য কৰে । ক্ৰমে ক্ৰমে সিবিলাকে ইশ্বৰৰ জি ধৰ্ম আগা সকললৈ ইমান বছৰৰ পৰা অপেখ্যা কৰি আছিল, তাকে পালে । আৰু চাহাব থকা জিলাৰ পৰা অনেক দিনৰ বাট দূৰৈ হোআ সিহঁতৰ জি পৰ্বত তাতে এটা নাম হ'ব সাজি, খৰালিত মানুহ পঠাই, বোৰ্দমান চাহাবক আহি সিবিলাকৰ বহু লোকৰ আগত ইশ্বৰৰ ধৰ্ম আগা সকল জনাবলৈ নিবেদন কৰিলে । পাচে চাহাবে বহু সুম কৰি অনেক বাৰ সিহঁতৰ পৰ্বতলৈ গৈ ইশ্বৰৰ কথা সিকাই, কোনো কোনোকে ইশ্বৰৰ সত্য সেৱক হোআ পালে । কিন্তু এনেতে ঠেঙৰ মৰন কাল ওচৰ হ'ল । কাৰেন লোকে আন ঠাইভো নাম হ'ব সাজি চাহাবক আহিবলৈ, আৰু সিবিলাকক প্ৰভুৰ নামেৰে বুৰ দিয়াবলৈ মিনতি কৰিলে । সিবিলাকৰ প্ৰাৰ্থনা সুভাঙ ঠেঙ অতি নিৰ্বলি হলেও এখন সজাত ভুলি, তিন দিনৰ দুৰত পৰ্বতত থকা সেই নাম হবলৈ নিয়া হ'ল ; তাতে থকা চাহাবৰ বোগ অতিসই বাৰ্হিল, তথাপি ঠেঙৰ আপোন মিনতিৰ দোআবাই পানিৰ কাখৰলৈ নিয়া হৈছিল; আৰু তাতে

সজাত পৰি, জেতিয়ালৈকে ৩৪ জন কাৰেন মানুহক বহু লোকৰ আগত খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম গ্ৰাজ্য কৰাই বুৰ দিওআ ন হ'ল, তেতিয়ালৈকে ঠেঙ আনন্দেৰে চাই চাই থাকি সেমত কলে, “হে প্ৰভু, এতিয়া তোমাৰ দাসক কুসলে বিদাই দিচা, কিয়নো তোমাৰ পৰিভ্ৰাম মোৰ চকুএ দেখিবলৈ পালে ।” সেই আনন্দৰ দৰ্শন ওপৰে দিয়া নকচাত দেখা হৈছে ।

সেই প্ৰিয় আৰু মান্যবন্ত চাহাব অলপৰ পাচে মৃত্যু হ'ল; কিন্তু কাৰেন লোকৰ মাজত জি পহৰ ঠেঙে দেখালে, সেই পহৰ বাৰ্হি বাৰ্হি সিবিলাকক অসভ্য জাতিৰ পৰা অতি সুন্দৰ সভ্য আৰু ধৰ্মবন্ত লোক কৰাইছে । দেখা, ২৫ বছৰৰ আগেয়ে সিবিলাকৰ এটি আখৰ, আকাৰ ইকাৰ, একো নাছিল, আৰু সভ্য ইশ্বৰৰ সেৱক এজনো নাই কিচিল, কিন্তু এতিয়া হলে সিবিলাকৰ ১৬০০০ হেজাৰতকৈ অধিক লোক খ্ৰিষ্টৰ সেৱক হ'ল । সিবিলাকৰ অনেক সুন্দৰ গাঁও, পথাৰ, ইকুল, পণ্ডিত আৰু ইশ্বৰক ভজা ঘৰো আচে; আৰু এতিয়া কল্যানিএ সিবিলাকক বিশ্বাসি পাই, বিলয়া বাব দিচে । এই দৰে জিবিলাকক মান লোকে বন মানুহ বুলি মাতিছিল, সেইবিলাকে সভ্য ধৰ্ম-মৰ সজিলে বিদ্যাত আৰু গিয়ানত আগ হৈ গ'ল ।

ম

মোচেচ নতু হেৰোআ পুত্ৰ ।

Lesson XIX.—Joseph, or the lost Son found.

মোচেচে আপোনাৰ ভায়েকবিলাকক চিনাকি দিয়াৰ আগেয়ে বন্দিবোৰক খোঁটালিৰ পৰা বিদাই দিলে, তথাপি ঠেঙ ইমান বহকৈ ক্ৰন্দন কৰাত ঠেঙৰ বন্দিবোৰেও সুনিলে, আৰু মোচেচে সিবিলাকক খোঁটালিৰ পৰা পাঁচি দিয়া কাৰনকো সিহঁতে তেতিয়া জানিলে । মোচেচে আপোনাৰ ভায়েকবিলাকক পোজাত ঠেঙৰ বন্দিবোৰে আনন্দ পালে । মোচেচে ঠেঙৰ ভায়েকবিলাকৰ অধৰ্ম কৰ্মৰ কথা মিচৰিয়া লোকৰ আগত কোআ নাই ।

কাৰো বজাই ঠেঙৰ ভায়েকবিলাকক পোজা

মুনি, তেঁৱো অভিলই আনন্দ পালে, কিয়নো তেঁও য়োচেৰু প্ৰিতি কৰিছিল। তেঁও য়োচেৰু মাতি কলে, তোমাৰ ভায়াবিলাক আৰু তোমাৰ পিত্ৰি আৰু আটাই লৰা চোআলিবিলাক তোমাৰ ওচৰলৈ আহোক, আৰু দেলত হোআ আটাই ভাল ভাল আহাৰ পাৰ। আৰু আমি সিবিলাকক খৰ, বাৰি মাটিও দিম, তাতে সিবিলাক সকলো একে লগে থাকিব। আমি সিবিলাকৰ সহ লৰা চোআলিবোৰক আৰু তোমাৰ বুৰা পিত্ৰিক আনিবৰ কাৰনে বহু পঠাব লাগে, কিন্তু সিবিলাকে একো বস্তু আনিবৰ সক্ষম নাই, কিয়নো সিবিলাকক জি জি লাগে আমি আটাইকে দিম।

সেই বজা কেনে দায়ালু আছিল তাক দেখা। বহু টানিবৰ নিমিত্তে জন্তু, আৰু তেঁওৰ ভায়েকবিলাকে বাটত জাঁওতে খাবলৈ কিছু লমলো য়োচেৰু জুগুত কৰি দিলে। তেঁও সিবিলাকক সুন্দৰ বটাও দিলে, কাৰন য়োচেৰু বৰ চহকি আছিল। তেঁও গাই পতি দুজোৰ দুজোৰ কাপৰ সিবিলাকক দিলে; কিন্তু বেনিয়ামিনক হলে তেঁও বহু ধনৰ বাজেও পাঁচ জোৰ কাপৰ দিলে। তেঁওৰ পিজিলৈকে ভেটি পঠালে, আটাই বিধৰ ভাল বস্তু কৰ্হি-য়াৰ পৰা এনে দহোটা গাধ, আৰু তেঁওৰ পিজিএ বাটত খাবলৈ বস্তু বুজাই দিয়া তেঁও আৰু দহোটা গাধ পঠাই দিলে।

সকলো বস্তু জুগুত হ'লত য়োচেৰু তেঁওৰ ভায়েকবিলাকক নিঘ্ৰু কিনানলৈ গৈ আহিবলৈ কলে। সিবিলাক জোআৰ আগৈএই তেঁও এই বুধি দি কলে, তোমোলাকে বাটত জাঁওতে জেন দন্দ ন কৰিবা সাৱধান হোআ।

সিবিলাকৰ জাত্ৰা বৰ আনন্দেৰে হৈছিল। বেনিয়ামিন কি জানি কুলে উভতি নাহিব, এই ভাবনা কৰি বুৰা য়াকোৰে বৰ ভয়েৰে সিবিলাককে আহিবলৈ বাট চাই আছিল; সেলন্ত সিবিলাক সকলোকে নিৰিখিনিএ অহা দেখিলে।

সিবিলাকে নিঘ্ৰু তেঁওক এই আনন্দৰ বাজা কলেহি হোলে, য়োচেৰু জিয়াই আচে! আৰু

আটাই মিচৰ দেলৰ ওপৰত জি প্ৰমান অধিকাৰ সহ বেচে, সেই জন তেঁওহে!

তাকে মুনি য়াকোৰে বৰ আনন্দ পালে বুলি তুমি ভাবিচা নে? এনে ন হই; তেঁও সিবিলাকৰ কথাত বিশ্বাস ন কৰিলে। তেঁও কলে ন হই; মোৰ পুত্ৰ মৰিবৰ অনেক কাল হল। কিন্তু সিবিলাকে কলে, আমি তেঁওক দেখিলোঁ। য়াকোৰে কলে, তাক মই পতিয়াৰ নোআ বোঁ। তেতিয়া ভায়েকবিলাকত য়োচেৰু জি জি কৈছিল সেই সকলোকে তেঁওত কলে, বোলে আমি গৈ তেঁওৰ লুগত থাকিবলৈ তেঁও তোমাৰ নিমিত্তে এই সকলোকে পঠাইচে। তথাপিও য়াকোৰে সিবিলাকৰ কথা ন পতিয়া-লে। তাতে সিবিলাকে কলে, তেঁৱে পঠোআ বহু দেখিবা মাখোন, তেন্তে আমাক পতিয়াবা। এই হেতুকে সিবিলাকে তেঁওক নি বহু দেখুআলতহে তেঁও পতিয়ালে আৰু আনন্দও কৰিলে।

তাতে য়াকোৰে কলে, বোলে, এয়েই অধিক, মোৰ পো য়োচেৰু এতিয়াও জিয়াই আচে হই; মই গৈ মৰিবৰ আগৈএই তাক দেখিম।

ভায়েকবিলাকে সিবিলাকৰ লৰা ভিত্তোভা আটাইকে কিনান দেল এৰি দিখল জাত্ৰা কৰিবলৈ কলে। পাচে সিবিলাক আটায়ে বহুত উঠি ওলাই গল। য়াকোন খোৰা হোআৰ নিমিত্তে তেঁৱে বহুত উঠিল, কিন্তু ভায়েক-বিলাকে হলে খোঁজ কাৰ্হি জাব পাৰিছিল আৰু সিবিলাকৰ বস্তু, গৰু, মেৰ, গাধ এই আটাইকে সিবিলাকে ললে। সিবিলাকে জাত্ৰা কৰিবলৈ বৰ দূৰৈ বাট আছিল। সহ লৰা চোআলিবিলাকে জাত্ৰা কৰিবলৈ নিৰ্ভয়ে বহু মনেৰে ভাল পাইছিলে। সেলন্ত সিবিলাক সকলোএ নিৰিখিনিএ মিচৰ দেল পালেগৈ।

সিবিলাকে য়োচেৰুৰ খৰ পোআৰ বহু বাট থাকি সিবিলাকৰ কাঙ্গাল অহা সুন্দৰ বহু এখন দেখিলে। সেয়েই য়োচেৰুৰ বহু। পাচে তেঁও নামি ওলাল; তাতে বুৰা য়াকো-বো বহু বখাই ওলাল। তেঁওৰ চুলি পকা আৰু চেন নিৰ্বলি হোআৰ কাৰনে খোঁজ

কাৰ্হিবলৈ দুলাখ্য। য়োচেৰ হলে উত্তম আৰু ঐশ্বৰ্য্যৰ অধিকাৰ এজন আছিল। তেঁও লবি ঠৈ পিজিয়েকে সৈতে দেখা দেখি হৈ, ভিত্তি ধৰি অনেক বেলি কান্দিলে।

লৰা কালত জেতিয়া তেঁও সুন্দৰ নানা বৰনিয়া চোলা গিছি, তেঁওৰ ভায়েকবিলাকৰ মজল চাবলৈ গৈছিল, তেতিয়াৰে পৰা ইমান দিনৰ যুৰত তেঁও সেই পিজিয়াকক চুমা দিবলৈ নে পালে। য়াকোৰে তেঁওৰ বিলয়ে ভাবি থাকোঁতে কিমান নিৰানন্দ দিন নিয়ালে, কিন্তু এতিয়া সেসত আকও তেঁওক পালে।

জেতিয়া য়াকোৰে আৰু য়োচেৰে আলিঙ্গন কৰিলে, তেতিয়া হলে ভায়েকবিলাকে তেঁওলৈ হিৎসা ৰূপে ভবা নাই।

তেতিয়া বুৰা য়াকোৰে কলে, হে মোৰ পুত্ৰ য়োচেৰ, মই তোমাৰ মুখ দেখিলোঁ, এতিয়া মোৰ মৰন হওক।

পাচে য়োচেৰে আপোনাৰ বাপেকক আৰু ভায়েকহঁতক কলে, বোলে, তোমোলাক আছিচা বুলি ফাৰৌ বজাত বাজা জনাওগৈ। তাতে য়োচেৰে গৈ ফাৰৌ বজাত বাজা জনাই কলে, মোৰ য়োপাই আৰু ভাইহঁত আৰু জাক-বিলাকো সিহঁতৰ জি জি আচে সেই আটোয়ে সৈতে আহিল। তাৰ পাচে তেঁও, তেঁওৰ পাঁচ জন ভায়েকক আনি ফাৰৌ বজাক দেখালেহি; তেতিয়া ফাৰৌ বজাই সিবিলাকত সুখিলে, বোলে, তোমোলাকৰ বিৰ্তি কি?

সিবিলাকে কলে, আমি গুআল, কিন্তু কিনানত আমাৰ জাক চৰাবৰ নিমিতে ঘাঁহ নাই। আমাৰ জাকবিলাক জত চৰাব পাৰিম, এনে এখান পথাৰ আপুনি আমাক দিব নে?

ফাৰৌ বজাই সিবিলাকক অনেক পথাৰ দিম বুলি কলে, জতে সিবিলাকে একে লগে সিবিলাকৰ সতি সন্ততি আৰু পহু জাকে সৈতে থাকিব।

এই হেতুকে য়োচেৰে সিবিলাক আটাইকে একে লগে থাকিবলৈ দিছিল, কিয়নো মিচৰিয়া লোক সকল দেও পূজক।

য়োচেৰ তেঁওৰ প্ৰিয় বুৰা পিজিয়াকে আ-

নি বজাক দেখালেহি। তেঁও অভিনয় বুৰা দেখি বজাই তেঁওক সমাদৰ কৰিলে। বজাবিলাকেও বুৰা মনুহবিলাকক সমাদৰ কৰিবৰ উচিত।

লৰাবিলাকে বুৰা মানুহক সমাদৰ কৰিবৰ উচিত ন হই নে? জেতিয়া সিবিলাকে বুৰা মানুহ দেখে, তেতিয়া সিবিলাকে জি কৰিব দিএ তাকে কৰিবৰ নিমিতে জুগুত হৈ থাকিব পাই। বুৰা য়াকোৰে ফাৰৌ বজাৰ ওপৰে হাত দি, তেঁওলৈ দায়ী দেখাবৰ নিমিতে ইশ্বৰক নিবেদন কৰিলে। ইয়াকে তেঁওক আশিৰ্বাদ কৰা বোলে। ফাৰৌ বজাই য়োচেৰলৈ দায়াদু হোআৰ নিমিতে য়াকোৰে তেঁওক আশিৰ্বাদ কৰিলে। য়াকোৰে ফাৰৌক অতি প্ৰেম কৰা উচিত হই।

ফাৰৌএ য়াকোৰক সুখিলে, বোলে, তোমাৰ বয়স কিমান হৈছে? য়াকোৰে কলে, মই এল জিচ বচৰ বয়সিয়া, কিন্তু মই মোৰ ওপৰ পিজিবিলাকৰ সমান বয়সিয়া ন হইও, আৰু মোৰ আয়ুলৰ বচৰ দুখেৰে পূৰ হৈছে।

তেতিয়া য়াকোৰে ফাৰৌক আৰুও আশিৰ্বাদ দি তেঁওক দিয়া ঠাইতে বসতি কৰিবলৈ গল। তাতে তেঁওৰ আটাই সন্ততিবিলাকে সৈতে থাকিলগৈ। য়োচেৰ তেঁৱে সৈতে নে থাকে, কিন্তু সদাই তেঁওক চাবলৈ জাই।

তাৰ পাচে য়াকোৰে আপোনাৰ মৰনৰ দিন ওচৰ চাপিল বুলি জানি, তেঁও জেন তেঁওৰ পুত্ৰবিলাকক আশিৰ্বাদ দিব পাৰে, এই নিমিতে সিবিলাকক মাতি পঠালে। য়াকোৰ অনেক দিনৰে পৰা খোৰা, আৰু দুৰ্দ্ধিহিন, আৰু এতিয়া নৰিয়া আছিল।

পাচে পুত্ৰবিলাক আহিলত, তেঁও সজাৰ ওপৰতে বহি সিবিলাকৰ নাম ধৰি মাতি প্ৰত্যেক জনকে আশিৰ্বাদ কৰিলে। তেঁও সিবিলাকক আশিৰ্বাদ দিয়াৰ পাচে কলে, জতে মোৰ পিজি আব্ৰাহাম আৰু ইচাকৰ মৈদাম বান্ধিলে, সেই কিনানতে মোৰো মৈদাম কৰিবা। তেঁও অনেক কথা কৈ পাচে প্ৰান চাৰিলে; তেঁওৰ আত্মা ইশ্বৰলৈ গল, আৰু এতি

য়াও তেঁওৰ লগত স্বৰগত আছে। তেঁওৰ মৰিল সেসৰ দিনত মৈদামৰ পৰা উঠিব।

য়োচেফে আপোনাৰ পিতৃৰ মিহু হোআ দেখি, তেঁওৰ ওপৰত পৰি চুমা দি কন্দন কৰিলে। যাকোবৰ পক্ষ চুলি সোকেৰে মৈদামলৈ নিয়া ন হ'ল, কিয়নো মৰাৰ আগেয়ে ইহুৰে তেঁওক সান্তনা কৰালে।

য়োচেফে সৈতে তেঁওৰ ভায়েকবিলাক, অনেক চাকৰ, ঘোঁৰা বথে সৈতে কিনান দেশলৈ যাকোবৰ মৰা স লৈ গৈ, জি গকুৰত আব্রাহাম আৰু ইচাকৰ মৈদাম আছিল, তাতে তেঁওৰো মৈদাম দি মিচৰ দেশলৈ উভতি আহিল।

কিন্তু পাচে যোচেফৰ ভায়েকবিলাকৰ মনত ভই সোমাই ইটে সিটে কলে, কি জানি যোচেফে বুৰা পিতৃক সন্তোষ কৰাবৰ নিমিত্তেহে আমালৈ ইমান দায়া কৰিলে; কি জানি স্বৰূপকৈ আমাক খেমা কৰা নাই; আৰু এতিয়া পিতৃ মৰিলত আমাক সান্তি দিব। এই হেতুকে সিবিলাকে এজনৰ দোআৰাই যোচেফত কোআলে, বোলে, তোমাৰ পিতৃ মৰাৰ আগেয়ে আমাৰ মহা অধৰম কৰমৰ কাৰনে তোমাৰ খেমা মাগিবলৈ আগা দিলে, এই নিমিত্তে আমাক খেমা কৰা।

য়োচেফৰ এনে নিৰ্দয়া স্বভাও থাকিব পাৰে বুলি তেঁওৰ ভায়েকবিলাকে জে ভাবিব পাৰিলে, এখে বাজা সুনাত যোচেফে কান্দিবলৈ ধৰিলে; পাচে ভায়েকবিলাক আহি অতি ভয়াভুৰ হৈ তেঁওৰ চৰনত পৰিলহি। কিন্তু যোচেফে কলে, ভই ন কৰিবা; মোক বেচাত তোমোলাকৰ অধৰম হ'ল হই, কিন্তু তাৰ দোআৰাই ইহুৰে মজলহে কৰালে, কিয়নো মই মিচৰ দেশৰ মহ গোটালতে তোমোলাকে ভোকত ন মৰি বখ্যা পাল। তোমোলাকক আৰু তোমোলাকৰ সন্তানক মই পালন কৰি থাকিম। এই দৰে লিহঁতলৈ অতি প্ৰেমৰ কথা কৈ সিবিলাকক সান্তনা কৰিলে।

য়োচেফ অতি বয়সিয়া হৈ মৰিল। তেঁওৰ ব্ৰিভাত্ত ইমানতে ওৰ পৰিল। তেঁৱে এতিয়া প্ৰিয় জ্ঞান কৰ্ত্তাৰ লগত স্বৰগত নিবাস

কৰিছে। যোচেফে আপোনাৰ ভায়েকবিলাকক খেমিলে, আৰু থ্ৰিষ্টে তেঁওৰো পাপ খেমা কৰিলে, কিয়নো যোচেফৰ পাপৰ কথা লাহুত নি লিখা হ'লেও, তথাপি তেঁওৰ পাপ আছিল।

আব্রাহাম, ইচাক আৰু যাকোব, এই তিনি জনৰ ব্ৰিভাত্ত এতিয়া সুনিলা। আব্রাহাম পিতামহ, ইচাক পিতৃ, আৰু যাকোব পুত্ৰ আছিল। এই তিনিকো ইহুৰে প্ৰেম কৰিলে, আৰু সিবিলাকৰ সন্তান সম্ভূতিলৈ কিনান দেশ দিবলৈ প্ৰতিগ্যা কৰিছিল, আৰু সেই প্ৰতিগ্যা তেঁও নে পাহৰিব। কিন্তু, তাতকৈ এটা উত্তম প্ৰতিগ্যা, অৰ্থাত কোনো এক কালত পুত্ৰ যিহু থ্ৰিষ্টে মৰ্ত্য খানত জনম ধৰি সিবিলাকৰ পাপৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব, এনে প্ৰতিগ্যা দিয়া হ'ল। আব্রাহাম, ইচাক, আৰু যাকোবে সেই মহা প্ৰতিগ্যা সুঁঅৰি থাকিল; আৰু পাচে সেই দৰে থ্ৰিষ্টে আহিছিল। এতিয়া হ'লে আব্রাহাম, ইচাক, যাকোব, আৰু হাবেল, নোআহ, যোচেফ আদি জি সকলো সাধু লোকৰ পাপ থ্ৰিষ্টে খেমা কৰিলে, সিবিলাকৰ লগতে তেঁও স্বৰগত আছে।

হে মোৰ প্ৰিয় ল'ৰা সকল, তোমোলাকে জেন সিবিলাকৰ মুখৰ ডাগি হোআ, এখে মোৰ বাঞ্ছা।

উপকাৰি পৰামৰ্শ।

Useful Maxims.

কেতিয়াও অসন্তোষ ন কৰা। কেতিয়া ভূমি কোনো কথা বৰ্ণনা কৰিব খোজা, কেতিয়া জে নে দেখিলা সুনিলা, তেনেকৈ স্বৰূপে কৰা।

কথা ভাল সুনিবৰ নিমিত্তে ভূমি বেলেগকৈ নতু নকৈ বচনা ন কৰিবা। যদি ভূমি কথাৰ কোনো ভোখৰ পাহৰা, ভেঙে পাহৰিলোঁ বুলি কৰা।

অজিকাৰ কৰাৰ পূৰ্বেই ভালকৈ বিবেচনা কৰিবা। যদি ভূমি কোনো কাম কৰিম বুলি কোআ, পাচে তাক ন কৰা, কেতিয়া মিচা কোআ হ'বা; আৰু পাচে কোনে তোমাক বিফল কৰিব?

আপোনাৰ অজিকাৰ বখা, আৰু সঁচা কথা
কোজা মানুহ বিনে, আন কেঁৱে বিদ্বান ন
কৰে।

ভূমি অনিয়াই নাইবা অসাবধানে কৰম
কৰাত যদি তাৰ কাৰনে সন্তিও পোআ, তেও
ভূমি সেই দোশ গাত ন লৈ নে থাকিব।

জদি ভূমি কোনো কৰম কৰাৰ নিমিতে
খোদিত হোআ, তেন্তে আগলৈ তেনে কৰম
আৰু ন কৰিবলৈ কাৰীৰ ন কৰিলে, মানুহ-
বিলাকে তোমাৰ ওপৰত বৰ ক্ৰোধজুত হব,
নাইবা সন্তি দিব।

সত্য কলে লোকবিলাকে তোমাক প্ৰেম
কৰিব। আপোন দোশ লুকাবলৈ আৰু সা-
ন্তিৰ পৰা বখা পাবলৈকো মিচা কব নে
পাই, তেন্তে জি কথা কোআ তাক সদাই তেঁও-
বিলাকে সত্য গিয়ান কৰিব। ল. ল. দ.

বিবেচনাৰ গুন।

Reflection — An Acrostic.

পদ।

সি মা সৎখ্যা নাই বিবেচনা গুন জত
ব দ্ৰালি ইংৰাজি হই জাহাতে পাগত।
স। গৰ সঙ্কাল কৰ্ম কৰিলে সকলে,
গ ননা কৰিব কোনে তাক অৱিকলে।
ব চনা কৰিবো কত বিবেচনাৰ খাতি,
নি জ বুধি মতে ভাবি চাওক মহা মতি
বা হেঁ বুধি জাৰ মহা প্ৰভাৱৰ গুনে
সি সু গন বাৰ্হি জাই জেন দিনে দিনে।
জী, জল, ধন জন, সুখ সৎসাৰত
পু ৰে ন হৈ আচে, কিয় ন হই সাম্প্ৰুত-
ৰ জ মনে থাকিবাব কি হই উপাই,
না না ন দুৰ্গতি কিয় নু গুচে সদাই।
ন বক জাতনা সাৰিবৰ কি উপাই,
ন জানিয়া জিভে জনে সুইয়া থাকই।
দ ওক ভিতৰে সত বাৰ জগাৱই,
ল কল দুগুন মন হৈতে গুচাবই।
ব লুপতে হই বিদ্যা আচে জত মান,
মা চ হই পানি হৈলে জেন নানা ধান,
ম ভিলে গাখিৰ জেন হোৱই মাখন,

হোৱই হেনয় ৰূপে বুধিৰ সাধন।
বি জিয়ালে আৰ্ত হই, জেন মিত্ৰ গন
ব খ্যা কৰিবাক আসে নিজ বন্ধুগন।
ক্ৰি তাঞ্জলি কৰি সেই ৰূপে বিদ্যা জত,
মি লে আসি সিহুে বিবেচনাৰ লগত।
ন জানোহৌ মই মুখ্য অধিক ৰচনা,
ল খ্য লখ্য সুখ মূল হই বিবেচনা।
ক ৰব তলিয়া ৰজা জেন থাকে তলে
উ স্নাত ন হই জত ইন্দ্ৰিয় সকলে।
ব খ্যা জদি ন কৰা মনত বিবেচনা,
ট ল বল হব মন সদা কুমজনা।

এই পৱাৰ সকলো সাৰিৰ প্ৰথম প্ৰথম
আখৰ পৰিলেই ৰচনা কৰাৰ নাম ওলাব।

সৎসাৰৰ মায়াৰ বজাৰ।

Vanity Fair.

ইশ্বৰৰ সত্য সেৱকবিলাক জাত্ৰিক লোকৰ
নিচিনা, কিয়নো এই প্ৰিথিৱিত সিবিলাকে চিৰ
থায়ি ন হই। জেনেইকো কোনো জাত্ৰিকে বাটত
জাঁওতে জাঁওতে অনেক ঘৰ দেখি, এইটো বা
সোটে। মোৰ খৰ বুলি সি কব নোআৰে, সেই
ৰূপে ইশ্বৰৰ সেৱকবিলাকেও এই জগতে দি
জাত্ৰা কৰোঁতে সৎসাৰিক বস্ত্ৰৰে আপোনাৰ
মনক ভুল ন কৰাই। তেনে হলে ইশ্ব-
ৰে এই জগতে দি চিওনলৈ অৰ্থাত স্বৰগলৈ
জাবৰ নিমিতে আগৰে পৰা জি এক বাট
জুগুত কৰি ৰাগিচে, সেই বাটে দি সকলো
খ্ৰিষ্টৰ সেৱক জাব লগা হৈচে। এই হেতু-
কে এই প্ৰিথিৱি এক মায়াৰ বজাৰৰ নিচিনা;
আৰু এই বজাৰৰ মাজে দি চিওনলৈ জাব
লাগিব। এই হেতুকে প্ৰিয় ভাইবিলাক, সা-
ৱধান হোআ, জানো পাচে এই মায়াৰ বজা-
ৰৰ নানা প্ৰকাৰ বস্ত্ৰ দেখি ভুলি জোআ! কি-
য়নো অনেক লোকবিলাকে আহি এই মায়াৰ
বজাৰতে ভুলি বলহি, আৰু সিহঁতে চিওনলৈ
জাত্ৰা কৰিবলৈ পাহৰিলে।

এই বজাৰতে অনেক অনেক প্ৰকাৰ উডম
আৰু সুন্দৰ সৎসাৰিৰ বস্ত্ৰ আছে, তাক দেখিলে
একে বাৰে মন হৰন কৰে; এই হেতুকে জি জি

বিধৰ বস্তু আছে তাৰে অলপ মান কঁও । পুখ-
মতে ইহৰক পাহৰা, আৰু মান মৰ্জতা, দেও
পুজক, অহঙ্কাৰ, অসুয়া, বিভিচাৰ, আৰু আন
অনেক প্ৰকাৰ বস্তু আছে, মই তাক কিমান
কম ! এই সকলোত অনেকৰ মন ভুলাই ৰাখি-
চে; আৰু এই বজাৰতে প্ৰধান দুই অধিকাৰ
চইডান নামে আছে । সি অনেক অনেক প্ৰকাৰ
সুন্দৰ বস্তু দেখাই, চিওনলৈ জোআ জাজিকবি-
লাকক ভুলাই ৰাখে । যদি পাচে কোনো
মানুহ তাৰ এনে পৰিখা কান্দতো ভাগৰি ভুল
নে জাই, তেনে হলে অনেক ৰূপে দুখ নাইবা
আপদ কৰাই; তথাপি যদি ভুলাব নোআৰে
পাচে এৰি দিএ, কিন্তু জিবিলাকে তাৰ কান্দন্ত
পৰে নিইতক নবকত পেলাই প্ৰান নষ্ট কৰে ।
বিবেচনা কৰি দেখা, সি কিমান কোটি কোটি
মানুহক তাৰ কান্দন্ত পেলাই পৰিজান হেৰুআ-
ইচে; নিইতক চিওন অৰ্থাত্ হৰগৰ বাটে দে-
খাই দিলেও জাবৰ ইচা ন কৰে, কিয়নো সেই
কান্দেই বিহৰ নিচিনা অনেকে গ্ৰাহ কৰে, আৰু
কৰি আছে, এয়ে বৰ দুখৰ কাৰন হই । কিন্তু
ভাইবিলাক মই মিনতি কৰি কৈচোঁ, সেই
মায়াৰ বজাৰৰ কোনো বস্তু মনতে ভাল পাই
নি কিনিবা । সান্থন হোআ, যদি কিনিবা,
আপোনাকে বিখিনি কৰাবা; আৰু চিওনৰ
মহা বজাৰ প্ৰিয় হবৰ পাজ ন হবা; কিম-
নো জিবিলাকে সেই বস্তুবিলাক কিনি, নিইতে
ঠেওৰ ইহকালত আৰু পৰকালতো ঘিন লগিয়া
পাজ হব । তেনে হলে হে চিওনৰ বাটত
জোআ ভাইবিলাক, অনেক প্ৰকাৰ আপদ বি-
পদ, দুখ ভোগ, সহন কৰি চিওনলৈ জাব
লাগে, কিয়নো অনেকে এই বাটত জাবলৈ ধৰে,
কিন্তু কিছু দূৰ গলেই দুখ পালে আৰুও
উভতি আহে; ইয়াৰ কাৰন কি? তাক আমি
বিবেচনা কৰা অতি অৱশ্যক ।

দেখা, সেই মায়াৰ বজাৰৰ জি দুই অধি-
কাৰ, তাৰ অনেক সৈন্যবিলাক আছে, নিইতে
বাটৰ অনেক অনেক ঠাইত খাপ দি থাকে,
পাচে জাজিকবিলাকক জি ঠাইত জাবে সৈতে
দেখা দেখি হই, সেই ঠাইতে বিহৰ নিচিন,

অনেক অনেক উত্তম বস্তু দেখাই এনে মহা
ভুলতে ভুলাই পেলাই, সেই জাজিকবিলাকৰ
নিয়মিত বাটৰ পৰা লাহে লাহে একআই
অমুচিতি বাটলৈ নিএ । জেতিয়া নিইতে অমুচিতি
বাটতে পৰিল, জেতিয়া নিইতে জানে নিচলৈ
এতিয়া নিইত আমাৰ লোক হৈচে; আৰু তা-
তে নিইতৰ আনন্দ অপাৰ হই ।

এই হেতুকে সেই ধৰম পথ অৱন ন কৰা-
বিলাকলৈ চিওনৰ মহা বজাই সত্ৰু ন হই,
কিয়নো ঠেও পাপক ঘিন কৰে, আৰু পাপি
লোকক সান্ত্বি দিএ, এই কথা সাত্ৰুত আমি
দেখিব পাৰোঁ । এই হেতুকে ইয়াতে আমি
সকলোএ বিবেচনা কৰি ভয়েৰে সান্থনানে চলো-
ইক, জানো পাচে সাত্ৰুতে পৰিব লাগিব, আৰু
ঠেও জিহকে প্ৰেম ন কৰে, এনে বস্তুলৈ আ-
মিও জেন কেতিয়াও মনেৰে প্ৰেম ন কৰিম ।

কিয়নো সেই মায়াৰ বজাৰৰ দুই অধি-
কাৰ কেৱল দুই এক জনক ভুলাইচে এনে
ন হই, প্ৰাই সকলো জগতকেই ভুলাই কৰিবলৈ
ধৰিলে, অৰ্থাত্ সৰ্বনাশৰ বাটে দি নিচে । আৰু
জিবিলাকক নিচে, সাবলাক অভাগা; কিয়নো
“হাই, হাই, বিলাস জোআবিলাক, ভোমো-
লাকৰ পৰত কঁইট আৰু কান্দ,” এই কথা
সাত্ৰুত চাই দেখিচোঁ ।

স্বৰ সিকা এটা পাৰ চৰাইৰ কথা ।

A singing figure

বেৰতনি নামেৰে জলগা পোআ এজন চা-
হাবে বেনিচ নগৰত থাকোঁতে এটা পাৰ চৰাই
পুৰি আপোনাৰ লগৰিয়াকৈ ললে, আৰু জা-
পুৰি চৰাইক বৰ ভাল পোআ হেতুকে তাক
অতি প্ৰেম কৰিছিল । সেই চৰাই তাৰ গৰা-
কিৰ ওচৰত থকাত ঠেৱে গোআ মাটাই সুৰ
জানিছিল । সি এই সুৰবিলাক সদাই আওবাই
থকাত বৰ বহু পাই বুলি তাক ধোঁ সকলো
নিসলয়ে জানিলে ।

ড.ম. ব.

হাঁতি আৰু সিয়ালৰ দ্বিষ্টান্ত ১

The Elephant and Lion

গিয়ানৰ কথা বাত্ৰাৰ দোআৰাই, জিহে সভাক মাথোন নিকাৰি, আৰু সজ গুন আমাৰ ভিতৰত উদগাই সুমাই দিএ, এনে লাভ দায়ক কথা মুনাতকৈ, বধ কণা চলবদি, ফান্দ, বা আনক নিন্দা কৰা ইতিহাস, বা মাধু কথা সুনিবলৈ অধিক লোকে বহু পোআৰ হেতুকে এনে কথাহে বিচাৰে। ইয়াকে উত্তম ৰূপে দেখাবৰ নিমিত্তে, হাঁতি আৰু সিয়ালৰ দ্বিষ্টান্ত কথাকে তলত লিখোঁ।

এই দুই জন্তুৰ মাজত কোনটো কথকি হৈ লোকক আপোনাৰ ফলিয়া কৰি অধিককৈ চলাব পাৰে, ইয়াকে সিহঁত দুয়ো বাদ বিচাৰ কৰি ঠাৱৰ কৰিব নোআৰি, আন জন্তু সকল চপাই এক সভা ধাপনা কৰিবলৈ মন থিৰ কৰিলে; তাতে সিবিলাকে এই কথাত জি থিৰ কৰে, সেয়ে হব। পাচে জন্তু সকলক নিমন্ত্ৰণ কৰিলত, জেতিয়া বাঘ, ভাবুক, সিংহ, মহ, ঘোঁৰা, কুকুৰ, চাগলি, আৰু অম আন সকলো চাৰি ভৰিয়া জন্তু আপোন আপোন ঠাইতে বহিল। তেতিয়া হাঁতিপুথমে তাৰ কথা কবলৈ ধৰিলে বোলে, সন্ত নিয়াই, আৰু দায়া, কেনে উত্তম আৰু সুন্দৰ! এই সকলোকে বাধি আচৰিলে কেনে সুখহব পাৰে! কিন্তু মিচা কথা, চল বাদি, আপান পেটা, আৰু নিৰ্দয়া কিমান বেয়া আৰু কুতি! দেখিবলৈ কেৱল সান্ত্বিৰ জোগ্য ন হৈ; এই ৰূপে হাঁতিএ বহু কথা কোআত, গোটা চাৰেণ-গিয়ানি জন্তুএ মাথোন এইবিলাক মন দি সুবি ভাল বুলিলে, কিন্তু বাঘ, ভাবুক,

কেটেলা পহু, আদি অধিক ভাগ সভাসদ সকলে ইয়াক ভাল নে পাই কলে, এইবিলাক মুখ আৰু অজলাৰ কথা, একো কাৰ্জৰ ন হৈ।

কিন্তু জেতিয়া সিয়ালে তাৰ চল বাদিৰে হাঁহ, কুকুৰা, চুৰ কৰি খোআত কি ৰূপেৰে ফুৰে, ইয়াকে কবলৈ ধৰিলে, তেতিয়া এই সভাসদ জন্তু সকলে একে বেলিএ কান থিয় কৰি বহস্য মনেৰে সুনিব ধৰিলে। আৰু সি কি প্ৰকাৰেৰে ৰাজ হাঁহ, পাতি হাঁহ, কুকুৰা, বা ভিত্তে গঁৱালৰ পৰা লোকে গম নো পোআকৈ চুৰ কৰি লৈ জাই, এইবিলাক কথা কোআতে সিহঁতে বৰ বহু পাই তাত সন্তোষ হল।

পাচে এই দৰে সিয়ালে অনেক কথা কৈ, হাঁতি আৰু আন জিবিলাকে নিয়াই, সন্তা, দায়া আদি প্ৰেম কৰে, সিবিলাকক নিন্দা কৰি, সভাসদ লোক সকলক আপোনাৰ দৰে চুৰ ডকা দিয়াকে আচৰি থাকিবলৈ মিনতি কৰি, তাৰ কথা এঁটালত, সকলোএ তাক বৰ সবদৰে সলাগিলে। পাচে সিয়ালৰ ফালে অধিক ভাগ হোআত সি জিকিল, কিন্তু হাঁতিৰ ফালে তাকৰ হোআত সি হাবিল।

এই সভা ভাগি জোআৰ কিছু দিনৰ পাচে এদিনা হাঁতিএ গচৰ ভাল পাত খাই চৰি থকাতে, কিছু দূৰ হাবিত বৰ দুখ পোআকৈ কনিব সবদ সুনি, খেদি গৈ চাই দেখে, জে সিয়াল কটকিএ ফান্দত পৰি পাচ ভৰি দুটা ভাগি পৰি আছে।

তেতিয়া সিয়ালে বৰ বেদনা পাই থকাতে তাৰ ঢোকা মুখেৰে কবলৈ ধৰিলে, বোলে, এতিয়া তুমি মোৰ আপদৰ কালত মোক হাঁহিবলৈ আহিচা নে? হাঁতিএ উত্তৰ দিলে, ন হৈ, মই তোমাৰ দুখ গুচাব পৰা হলে গুচা নোহৈতেন; কিন্তু তোমাৰ ভৰি ভগাত, মৰনৰ বাহিৰে তোমাৰ দুখ গুচা আন একো উপাই নাই।

সিয়ালে অনন্তোল মনেৰে উত্তৰ দিলে, বোলে, হৈ, মই জি স্বভাও আচৰনত ভৰ দি দিন নিয়ালোঁ, সেয়ে বেয়া বুলি মই এতিয়া লৈ কাৰ্হিচোঁ।

অ. ট.

বিদ্যা সিকাৰ নিবেদন ।

A Plea for Education.

অচম দেশৰ প্ৰানি আছে জত জত,
কৰোঁ মই গোচৰ সৰাৰ চৰনত;
গ্যানি সাধু ব্ৰাহ্মনক নমস্কাৰ মোৰ,
মধ্যস্থ জনক লাগি কৰোঁ হাত জোৰ ।
ইতৰ জনক মই বোলোঁ প্ৰিয় বানি,
নিদ্ৰা ন কৰিবা মোক অল্প মতি জানি;
নাহিকে গিয়ান মোৰ অল্প মতি নৰ
ক্ৰিড়াশালি কৰি কেঁহোঁ সৰাবো গোচৰ ।
সবে মন দিয়া সুনী, মোৰ নিবেদন,
বচিব খুজিলোঁ এক কথা বিচখান;
দেখিয়োক বন্ধুগন, কিনো বিপৰিত
বিদ্যা নি সিকিলে হই সবেও চুখিত ।
বিদ্যাহে পৰম ধন, বিদ্যা বন্ধু জন,
বিদ্যাহে সৰাবো হই কৰ্মৰ ভূসন;
স্বদেশে বিদেশে বিদ্যা মাজি ভুল্য হন,
বিদেশে গলেও পাই বহুত সন্মান ।
বিদ্যা জানিলেহে হই সৰাভো উতম,
বিদ্যা নে জানিলে হই উতমো নৰম;
আক দেখা বন্ধুগন, মহত বিদ্যাৰ,
তাহাক জানিলে প্ৰিয় হোৱন্ত বজাৰ ।
বজাও কৰই দ্বেহ দেখা কেন মতে,
কোনো কোনো কৰ্ম দেন্ত তাহাৰ হাততে;
এই হেতু বিদ্যাত দিয়োক বন্ধু মতি
বিদ্যা ন জনা মুৰ্খৰ সুনী কেনে গতি ।

“শক্যো বাৰয়িতুং জলেন হৃতভুক চক্ৰেন বৰ্হাতপো ।
নাগেন্দো নিশিতাঙ্গুসেন সৰদৌ দণ্ডেন গো গৰ্দ্ভভো ॥
ব্যাধিৰ্ভঙ্গজ সংগ্ৰহৈশ্চ বিবিধৈৰ্ময় প্ৰয়োগৈৰ্বিষং ।
সৰ্বলোচনধৰন্তি সাত্ৰ বিহিতং মুৰ্খস্য নাতৌষধং” ॥
তৰিছবো ৰাজ নিতি শতকে ॥

“জলেৰে দুমাৰ পাৰে জানাহা অগ্নিক,
আপিলে ৰাখিতে পাৰে সৰ ও ত্ৰিকিক;
অজুসে খুঁচিলে দেখা হন্তিও বহই,
দণ্ডাঘাত কৰিলে গো গৰ্দ্ভভো বস হই ।
অনেক প্ৰকাৰে আছে ঔষধ ৰোগৰ,
দুইকো ৰাখিতে পাৰে সন্তত সন্তত;
এহি মতে সকলোৰে আচন্ত বিহিত
উপাই নাহিকে কোনো মুৰ্খক ৰাখিত ।”

বিদ্যাত দিয়োক মন জানি বন্ধুগন,
বিদ্যা নে জানিলে পাতে গাখতোকৈ হিন;
এহি গুনি বিদ্যাত দিয়োক বন্ধু মতি,
আক সুনী দেদি গন, অগ্যানিৰ ভুতি ।
আমাৰ দেশত পূৰ্বে বিদ্যা নাছিলন্ত,
সেহিলে কাৰাম আনা ফিলসাক কৰন্ত
কেঁহোঁ জনে বোলে, নাহিকই মোৰ সম,
এহি বুলি সকলোকে পাতে নৰাধম ।
নাহিকে বিদ্যাত বোধ, নে জানে সাত্ৰক,
নু সুনৈ সন্তত কথা, বোলে নিদ্ৰা ৰাক;
ই জনে সি জন মাৰে, কৰি গৰ্ভ মন,
এহি মতে কৰিলন্ত দেশক উচন ।
আৰে দেখা, সৰ সোক গতি ইংৰাজৰ,
নাহিকে মনত গৰ্ভ, নাহি অহঙ্কাৰ;
অনেক বিদ্যাক জানে অতি বিতোপন
ধন হলে কাকো ন কৰই নিচ গান ।
দেশৰ কুলল চিন্তে ইংৰাজ মহা ৰজা
কেন মতে ভালে থাকিবন্ত সৰ পুজা,
এহি বুলি মনে কৰে পৰম জতন,
সকলোকে কৰে দেখা দায়াৰে পালন ।
এনে উপকাৰি ৰজা ন হৈবন্ত আৰ
এতিয়া নি সিকে বিদ্যা সেহিলে পামৰ;
আপোন চকুএ দেখা ইংৰাজৰ দায়া
অনেক জিলাত ষ্টেচে ইকুল পাতিয়া ।
অনেক পণ্ডিত পাতি ৰাখিছে তাহাত
জোগ্য অনুসাৰে ধন দিৱন্ত মাহত;
হেনই প্ৰকাৰে বই কৰি-আচে ধন,
এহি সব উপকাৰ আমাৰ কাৰন ।
তাহাতে পৰ্হিতে পাৰে অনেক ৰালকে
তথাপি নি সিকে ভাত ভানা কোনে লোকে;
ভদি কোনো লৰা তাই পৰ্হিবাৰ মন

ইকুল ভিতরে কবে কথোপকথন ।
 জাক দেখি অধ্যাপকে মাঝে কোব এক,
 তার পাচে কদাপি নে জাই পৰ্হিবাক ।
 মাজি পিজি সবে তাক ভাবনা ন কবে,
 কিন্তু, বোলে, ন পৰ্হিবা এনুআ দুখেৰে ।
 এহি বুলি পিজি মাজি লবাক্ দিএ অ্যাল
 লবাব মনত পাচে নে বাৰ্হিত্ত সাল,
 এহি মতে কোনো জনে বিদ্যাক এৰন্ত,
 তার পাচে মনে দুষ্ট মতিক ধৰন্ত ।
 কিন্তু জিবিলাকে লবা ভাবনা কৰিব,
 নিচয়ে জানিবা সিভে বিদ্যাক জানিব;
 নানা উপকাৰ হই ন কৰে বিচাৰ,
 মনুষ্যৰ এই অতি অধম আচাৰ ।
 আৰু সুন্য বন্ধুগন, মোহোৰ বচন,
 নেৰিবা বিদ্যাক, দ্বিষ্ট কৰি দিয়া মন ।
 বিদ্যা হেতু পাইবন্ত ভাল জল নাম,
 বিদ্যাক জানিলে সবে বোলে নৰোভম ।
 এহি কালে বিদ্যাহে সকলো ধন সোন,
 নে জানিলে একো বিদ্যা হই দিক সুন্য ।
 গ্যান হৈলে মনুষ্যৰ ন হব দুৰ্গতি,
 ক্ৰমে ক্ৰমে তার জানা বাৰ্হিব সুমতি ।
 গ্যান জেবে হব তার বাৰ্হিবগৈ আসা
 সবেও তাহাক জানা কৰিব প্ৰসংসা;
 হে প্ৰিয় লোক, সবে কৰিও জতন,
 পলম ন কৰি বন্ধু, তাতে দিয়া মন ।
 মোহোৰ বচন সুন, থিৰ কৰা মতি,
 দেসৰ কুসল চিন্তি বৰ্হোআ উনতি;
 উত্তম পুথিক কৰা আপোন ভাসাতে
 গ্যান লভিবন্ত লোকে তাহাক পৰ্হিতে ।
 ইংৰাজি ভাসাতে জত কিতাপ আচই,
 অচম দেসৰ লোকে তাক ন জানই ।
 দেসৰ মধ্যত আচা ফুকন বহুআ,
 আপোন দেসক সবে কুসল কৰোআ ।
 জেন মতে অগনি তুলাত লাগি জন্ত,
 সেহি মতে লোক সব হব গিয়ানরন্ত;
 এহি মতে ভদু লোকে কৰা ছিত্ত কাম,
 ভেহে থাকিবন্ত আপোনাৰ জল নাম ।
 স্বৰৰ ভিত্তরে ধন বাধি ন ধৈবাহা,
 কি কাৰনে লাগে ধন, তাহাক জানাহা,

অল্প দিন ভোগ হেতু তার প্ৰয়োজন,
 মিডু হলে কাৰো সঙ্গে নাহি জাব ধন ।
 বিচাৰ কৰিয়া দেখা সৰ্ব নৰ গন,
 জন্ত ধন আচে মানে সবে অকাৰন;
 জলস্যা বাৰ্হিব লাগে আপোনা সৰব,
 জেন মতে জলস্যা বাৰ্হিতে ইংৰাজৰ ।
 সেহি মতে কৰা জদি আমাৰ দেসত
 অরল্যে হৈবেক ভাল অলপ কালত;
 জি কথা লিখিলো মই, দাই ন ধৰিবা,
 জন্ত দোস হই মানে সকলো খেমিবা ।
 মই দিন হিন মুখে কৰিচো মিনতি
 সুন প্ৰিয় বানি দিয়া বিদ্যাত সুমতি;
 পৰাৰ প্ৰবন্ধে কহে জী চিকা দান,
 অদ্য কৰি আচো, সিরলাগৰিত বাস ।

ইংৰাজি লোকৰ আগৰ কালৰ-

অসভ্য বেরহাৰ ।

Barbarism of the Ancient Britons.

১৮০০ বছৰৰ আগৈএ জেতিয়া কমিয়াৰ সে-
 নাপতি কৈচৰ, ইংৰাজি দেসত অধিকাৰ হব-
 লৈ গৈছিল, তেতিয়া তেঁও তাত নিবাসিবিলাকক
 অসভ্য বন মানুহ জেন দেখিলে; নিইতৰ মা-
 জত কাপৰ লোআৰ বেরহাৰ নাই কিছিল, সেই
 দিপৰ দখিন ভাগৰ মানুহে পহৰ চালেৰে গা
 ঢাকিছিল, আৰু সিও কাপৰৰ নিমিতে ন হই,
 জাৰ গুচিবলৈকো ন হই, কিন্তু আন দেসৰ
 পৰা বেহা কৰিবলৈ মানুহ আহিলে কাপৰৰ
 বাবে গা ঢাকি লই । আৰু সৰিল বৰ সুন্দৰ
 কৰাবৰ কাৰনে আপোনাৰ গাৰ চালতে কাঁই-
 টেৰে খুঁচি, গচ, ফুল, মাচ, পহ আদিৰ আক্ৰি-
 তি লিখি, এবিধ গচৰ বস তাতে খঁহি দিএ,
 তাতে সেই আঁকবোৰ কোনো কালে ন মৰে,
 সেই ৰিতি নতুন হলও আৰু আন আন
 অসভ্য জাতিৰ মাজত এতিয়ালৈকে আছে ।

সেই কালত আমাৰ ওপৰ পুৰস সকল
 হাবিত বাস কৰিছিল । আৰু লহু লহু কাঠৰ
 ঘৰ সাজি তাক গচৰ ভাল, পাত, আৰু পহৰ
 চালেৰেই চাইছিল; সেই ৰূপে দুই তিনি স
 ঘৰেই এখন গাঁও হই, কিন্তু সেই ঘৰবিলাক

মাৰি মাৰিটো সজা নাই কিচিল, আৰু গাঁৱৰ চাৰিও কালে মাটিৰ গৰ বাস্তিচিল। নিবিলাকে পহু মাৰি জি মজুহ পাই তাকে আহাৰ কৰি-চিল, কিন্তু মাচ আৰু চৰাই খাবৰ নিবিলাকৰ নিজ ধৰমত নিসেধ আছিল।

সেই কালত আমাৰ উপৰি পুৰুষ সকল অতি অগিয়ানি আছিল। তাৰ মাজৰ অধ্যাপক-বিলাকে মাখোন অলপ লিখিব পাৰিব জানিছিল, আৰু সেই অধ্যাপকবোৰে মানুহবিলাকক কঠিন ৰূপে বস কৰি ৰাখিছিল। নিবিলাকে অনেক দেও পূজা কৰিছিল; আৰু সেই দেওবিলাক বিড়ুট হোআ গিয়ান হলে, দেওবিলাক তুট কৰিবৰ নিমিত্তে সুনিব ন লগা গৰিহিত কৰম কৰিছিল। এবেলি নিবিলাকে বনত হাৰি বুলি-লে আমাৰ সনি দেৱতা বিড়ুট হৈছে। ইয়াকে বুজি সনিক তুট কৰিবৰ নিমিত্তে নৈবেদ্যৰ কাৰনে এটা বৰ পাত্ৰৰ ভিতৰত অতি উত্তম কুলৰ তিনি স লৰা জিয়াই ৰাখি থৈ জুই লগাই পুৰিলে। এতিয়া নিবিলাকৰে সন্তান জি আমি, নিবিলাকৰ বেৱহাৰে আমাৰ বেৱ-হাৰে কিমানৰ বেলেগ তাক বিবেচনা কৰি চোজা। জেনেকৈ এতিয়া আন আন অগি-য়ান অসভ্য জাতি আছে, সেই ৰূপে আমিও কুবেৱহাৰ কুৰবমত ৰতি হোআ আৰু দুৰ্জন নিচ মনেৰে আচিলাইক; কিন্তু অনেক দিন-ৰে পৰা ন ন কথা মিকি, লাহে লাহে আমি অনেক প্ৰকাৰ বিদ্যা ধনে ধনৱন্ত হৈচোঁক; আৰু আমাৰ আপোনাৰ গিয়ানৰ অখই উৰা-লৰ পৰা প্ৰিথিবিৰ সেনলৈকে সকলো মানুহ-বিলাকৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে গিয়ান দান কৰি-চোঁক। এই হেতুকে এই অচম দেশৰ গি-য়ান উমই হোআ অসাধ্য বুলি, কোনোএ গিয়ান ন কৰোক। কিয়নো পূৰ্বে সকলোতকৈ অসভ্য জি আমি, জি উপায়ৰে আমি এতিয়া সভ্য হলোঁক, সেই উপাই আন আন দেশবো-হৈছে। প্ৰিথিবিৰ চাৰিও ভাগৰ মাজত সৰু-লোভকৈ সৰু জি ইউৰপ দেশ, সেই দেশ বিদ্যাৰ কাৰনে আন ভাগতকৈ সুখিয়াতি হৈছে, আৰু সেই বিদ্যা সকলো লোকৰ হৈছে। এই

দেশতো সেই বিদ্যা নিম্নে বিয়াপক হব বুলি, আমি আশা কৰিচোঁ; আৰু এই দেশৰ মা-নুহবিলাক বিদ্যা নিকাৰ নিমিত্তে পাচে ইউ-ৰপিয়া লোকৰ সমান বা আগ হব বুলি, ইয়াকে কোনে কব পাৰিব?

মিক্ৰস্কোপ আৰু এক নিতুৰ লৰাৰ কথা ।

The Microscope and cruel Boy.

কোনো এক ডেকা লৰাই মাখিবোৰক দুখ দি মাৰি নিতুৰ আনন্দত লুটুট হৈছিল। সি মাখিবোৰৰ ঠেজ আৰু পাখি চিৰি আ-পোনাৰ উচৰৰ পৰা উৰি জাওক বুলি মিচা-কৈএ বজ চাই, আৰু কেতিয়াও ভালমান পোক পৰুআ একে লগে গোটাই ভৰিৰে গচকি দুটো স্বভাৱত বজ কৰি থাকে। তাৰ লিখ্যকে ভালমান হাক মিও তাৰ এনে দুটো স্বভাও গুচাব নোআবিলে। আৰু তাৰ লিখ্য-কে তাক এই দৰে ভালমান প্ৰবোধ দি বোল, দেখা, জেনেকৈ আমি সুখত বজ আৰু আনন্দ কৰোঁ, পোক পৰুআবো তেনে জানিবা; আৰু আমাৰ ভৰি হাত ভাঙিলে আমাৰ জেনেকৈ দুখ লাগে, পোক পৰুআও আপোনাৰ ঠেজ বা পাখি চিৰা হলে দুখ পাই। পৰুআৰ ঠেজ আৰু মাখিৰ ডেনা চিৰি জেতিয়া সিহঁতে বগাই জাই, তেতিয়া দুখৰ চিন দেখা জাই তেও সিহঁতৰ এনে দুখলৈ সেই দুটো নিৰ্মৰমি-য়াল লৰাই একেৰিও বুজিবলৈ মন দিয়া নাই।

সেই লিখ্যকৰ এটা মিক্ৰস্কোপ আছিল; সেই মিক্ৰস্কোপেৰে যদি কোনো বস্তুলৈ চাই, তেন্তে তাতে আগতকৈ অতি ডাঙৰ দেখা জাই। এনে এটা জন্তু আৰি তাৰে সৈতে আপোনাৰ চাতৰবিলাকক এটা অদ্ভুত সুন্দৰ জন্তুক চাব দিলে। চাওতেই নিবিলাকক এই কথা কলে, দেখা, এই জন্তুৰ মূৰৰ পৰা বেগুৰলৈকে বগা আৰু কলা বৰন আছে। মূৰত চকু এজোৰ বগা নোমেৰে বেৰা হৈছে। তাৰ গা দুভাগ ইয়ে গিয়ে সৈতে জোৰা খাই বন্ধা আছে। দেখা, তাৰ গোটেই সৰিল

সুৰ্য নোমেৰে বিভুলিত আছে, বজাৰ কোণৰ
খুজৰতকৈও অধিক। সৰু জন্তুত এনে এনে
আচৰিত গুন আছে, ইয়াকে দেখি, সেই লবাক
আনন্দিত হৈ আচৰিত মানি অধৈৰ্য্য ৰূপে
নিখ্যকত সেই জন্তুৰ নাম সুধিবলৈ ইচা
কৰিলে। পাচে মিক্ৰস্কোপ গুঢ়ালত জিটো
সৰু পোক সি অনেক বাৰ দুখ দিছিল, সেয়ে
এনে ডাঙ্গৰ সুন্দৰ জন্তু হেন দেখা গল!

দেখা, জদিও আমাৰ দূৰ্বিত মাথি আৰু
পোক পৰুয়া সৰু আৰু অবস্তা হেন দেখা
জাই, তেও পৰম ইয়ৰে এনে সৰু বস্তুত
সম্পূৰ্ণ মতে উত্তম উত্তম গুনেৰে বিভুলিত
কৰিচে। গতকে কোনো জন্তুক আমি অকা-
বনে মাথিবলৈ বা জন্তুনা দিবলৈ উচিত ন
হই। কাৰন হলেও দুখ নি দি একে বাৰে
বাই ভাল।

ব. ন.

বিবাহৰ সূত্ৰ।

Three Views of Marriage.

এটা নকচা লিখা ঘৰত অনেক বিধৰ মা-
জত ভিনটো নকচা একে ঠাইতে আছিল।
তাৰে এটা মূৰ্তিএ আপোনাৰ মূৰ দুই আঁঠুৰ
ওপৰত থৈ, অতি বৰকৈ চিন্তা কৰিচে।

দুতিয় মূৰ্তিটে অতি বৰ সোকাকুল হৈ, আ-
পোনাৰ চুলি চিকি, হিয়া ভুকুআই আছে।

তৃতীয় মূৰ্তিটে অতিসই আনন্দতে মন মগ্ন
হৈ আছে।

সেই কথাৰে কোনো এজন মানুহে দেখি,
অতি বিষাই হৈ গৰাকিৰ ওচৰলৈ গৈ সুধিলে,
বোলে, এই তিনি প্ৰকাৰ ভিনটো মূৰ্তি একে
ঠাইতে থকাৰ কাৰন কি? গৰাকিএ কলে, বো-
লে, ইয়াৰ কাৰন সুন।

প্ৰথমটো মনে মনে গুনিচে বোলে, তিবোতা
আনি সৎসাৰ কৰিম কি ন কৰিম।

দুতিয়টে, তিবোতা আনি সৎসাৰত বন্দি
হৈ সোক কৰিচে, বোলে, অস! কিয় মই এই
দুৰ্ভাগ্য কৰি, অনেক কেলস আৰু চিন্তাত
মজি, আপোনাৰ ভৰিত আপুনি লোআ লগা-
লো।

তৃতীয় মূৰ্তিটে তিবোতা বিহিন হোআত,
সৎসাৰ জাতনাত আপোনাকে মুকলি হোআ
জেন জানি আনন্দতে নাচি আছে।

বিবাহৰ সন্মাদ।

Marriage.

২৫ আগষ্ট তাৰিখে সিবসাগৰ জিলাত শ্ৰী-
জুত পাদুৰি চামুএল এম হোআইটিং চাহাবৰ
দোআৰাই, শ্ৰীজুত চাৰ্লচ উইলিয়াম স্তাৰ্ভ
চাহাব, আৰু শ্ৰীমতি লুচি ৰসেম্বৰিৰ কন্যা-
নিৰ নতুন কানন মতে বিবাহ দিয়া হল; শ্ৰী-
জুত জন থৰ্নটন চাহাব বিবাহৰ বেজেফ্টাৰ।

অক্টোবৰ, অৰ্থাত কাঁতিৰ পঞ্জিকা।

Almanac for October, A. D. 1853. Sal. Fac 1775

অক্টোবৰ	আহিন	বাৰ	তিথি	দিনমান	অক্টোবৰ	কাতি	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৬	৭	২৮	১১৪৮	১৬	১	১	১৫	১১১২১
২	১৭	৮	৩০	১১৪৯	১৭	২	২	১৬	১১১২০
৩	১৮	৯	১	১১৪৮	১৮	৩	৩	১৭	১১১১৮
৪	১৯	১০	২	১১৪৯	১৯	৪	৪	১৮	১১১১৬
৫	২০	১১	৩	১১৪৮	২০	৫	৫	১৯	১১১১৫
৬	২১	১২	৪	১১৪৯	২১	৬	৬	২০	১১১১৪
৭	২২	১৩	৫	১১৪৮	২২	৭	৭	২১	১১১১২
৮	২৩	১৪	৬	১১৪৯	২৩	৮	৮	২২	১১১১০
৯	২৪	১৫	৭	১১৪৮	২৪	৯	৯	২৩	১১১০৯
১০	২৫	১৬	৮	১১৪৯	২৫	১০	১০	২৪	১১১০৮
১১	২৬	১৭	৯	১১৪৮	২৬	১১	১১	২৫	১১১০৬
১২	২৭	১৮	১০	১১৪৯	২৭	১২	১২	২৬	১১১০৫
১৩	২৮	১৯	১১	১১৪৮	২৮	১৩	১৩	২৭	১১১০৪
১৪	২৯	২০	১২	১১৪৯	২৯	১৪	১৪	২৮	১১১০২
১৫	৩০	২১	১৩	১১৪৮	৩০	১৫	১৫	২৯	১১১০১
					৩১	১৬	১৬	৩০	১১১০০

এই অক্টোবৰই গিয়ান ভাৰাৰ যোগ সিবসাগৰ
আমেৰিকান বাপ্টিষ্ট মিস্যন চাপাখানাতে চাপা কৰা
হৈছে। আদিতে দিলে বচৰত দাম এটকা, বচৰ
ঘূৰত দিলে ১১ চমহা।

THE OBITUARY,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press.
for the American Baptist Mission in Assam.

অৰণ্য নোদহ

৮ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, অক্টোবৰ, ১৮৫৩।

নম্বৰ ১০।

VOL VIII

SIBSAGOR OCTOBLR, 1853

NO. 10

বৰি নামে এটা সাহসিক কুকুৰৰ আখ্যান।

The Courageous Newfoundland Dog

কিচুমান বছৰৰ আগেয়ে আমেৰিকা দেশৰ
ওআলিণ্ডন নামেৰে এখন জাহাজ খেহ দে-
নলৈ গৈছিল, সেই জাহাজৰ ডাঁৰি মাজি আ-
দি চাকৰিলাকত বাজে এজন সেনাপতি ১১-
হাবে লগত তেঁওৰ ভিৰোতা, আৰু পাঁচ বছৰিয়া
এটা লৰা, আৰু বৰি নামেৰে নিউফণ্ডলণ্ড দে-
সৰ এটা বৰ কুকুৰ নিছিল। সেই কুকুৰৰ স্বভাও

শোমল, আৰু পেমালি কৰি থকাৰ নিমিত্তে
জাহাজৰ সকলো লোকে তাক ভাল পাই; তাৰ
বাহিৰেও সেই সৰু লৰা লগত কুকুৰৰ লগাই
ধেমালি কৰাৰ লগৰিয়া আছিল। লৰাৰো তাত
বৰ আনন্দ হই, কুকুৰে তাক জিমান ভাল
পাই, সিয়ো সিমান তাক চেনেকৈ কৰে।

এদিন সন্ধ্যা বেলি এন্ধাৰ হোৱাৰ সময়ত,
সেই সৰু লৰাই কুকুৰে সৈতে ধেমালি কৰোঁ-
তেই, জাহাজ কাটি হলত লৰাটো লাগৰৰ
পানিত পৰিল।

তাতে সকলোএ “ওপৰলৈ আহ, ওপৰলৈ

A Newfoundland Dog saving the life of his Master's Son

আহ,” এনেটক লৰাত এটাই পাৰিব ধৰিলত, বেগতে সেই বৰি চিকাৰি কুকুৰৰ দৰেৰে পানিত জাঁপ মাৰি পৰি, জাহাজৰ সিকালে দাতিএ সঁতুৰি গল।

তেতিয়া সেই লৰাৰ বাপেক অতি বিহবল হৈ, নাৱৰিয়াই সৈতে বেগতে জাঁপ মাৰি সৰু নাৱত উঠিল। কিন্তু তেতিয়া এক্কাৰ কিছু অধিককৈ হোআৰ কাৰনে দুটৈলৈ নে দেখাত সকলোএ বুলিলে, বোলে, লৰা আৰু গল।

এনেতে সিবিলাকে জাহাজৰ বাঁও ফালে এটা সবদ সুনিলত, লৰাৰ বাপেকে বেগাই বা বুলি, এটাই পাৰি কলে; তাতে গুৰিআলে নাও ফুৰাই দিলত আগোআলবোৰেও বলেৰে টানি নাৱলৈ ধৰিলে, এনে সময়তে সেই সাহি-আল ববিয়ে লৰাক মুখেৰে ধৰি নাৱৰ দাতিয়ে দি উঠি অহাত, সিহঁতে দেখি লৰাক নাৱলৈ তুলিলে।

পাচে নাও বাই জাহাজলৈ গৈ প্ৰাই মৰা লৰা স্বস্ত হবৰ দেখি, তাৰ বাপেক মাক বৰ আনন্দিত হল; আৰু সকলোএ বৰিৰ গাত হাত ফুৰাবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া সৰু লৰাই তাক সঙ্কটৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰোঁতাৰ ডিঙ্গিত সাৱট মাৰি ধৰিলে, আৰু বাপেকে জেনেটক পুতেকক ভাল পাই, সেই ৰূপে জাহাজত থকা সকলোএ সেই কুকুৰক ভাল পাবলৈ ধৰিলে।

জাহাজ আফ্ৰিকা দেশৰ উত্তম আসা অন্তৰ্হিপ পালত, নাৱৰিয়াবোৰ সৰু নাৱত উঠি বামলৈ জাবৰ সময়ত সেই সেনাপতি চাহাবে জিৰোতা লৰাই সৈতে জাবলৈ নাৱত উঠি, জাহাজত থকা নাৱৰিয়াবোৰত কলে, বোলে, জাহাজৰ ওচৰৰ পৰা নাও দুটৈ হৈ নো জোআলৈকে এই নিউ-কণ্ডলু কুকুৰক টানকৈ ডিঙ্গিত ধৰি ৰাখইক, তেতিয়া সি কেনে সঁতুৰিব পাৰে তাক দেখি-বলৈ পাৰিইক। পাচে ববিয়ে হাতৰ পৰা এবাই জাবৰ নিমিতে অনেক টনা আজোৰা কৰিছিল, তথাপি মুকলি হৈ জাব নোআৰি-লে, সিহঁতেও নাও দাঁতি নে পাই গৈ মানে ধৰি ৰাখিলে। তেতিয়া সেই সেনাপতিয়ে

সঙ্কত ৰূপে উৰ্মাল হাঁতত লৈ তাক এৰি দি বলৈ জোকাৰি দিলে, তেতিয়া সিহঁতে এৰি দিলত কুকুৰ জাঁপ মাৰি সাগৰত পৰি অতি সাহেৰে টোবিলাকৰ ওপৰে দি হাঁফোলা মা-ৰি মাৰি সঁতুৰিব ধৰিলে।

পাচে ববিয়ে অকনোতে কেঙ্গ কেঙ্গাই পা-নিৰ ওপৰলৈ লাফ মাৰি উঠিল; প্ৰথমে তাৰ বাত ৰোগ হৈচে বুলি বুজিলে, পাচে দেখিব-লৈ কুচিত বৰ এটা মগৰ মাচ তাৰ পাচ ফালে দেখি, নাৱৰ আৰু জাহাজৰ মানুহবিলাকে “বন মগৰ, বৰ মগৰ” বুলি এটাই পাৰিব ধৰি-লে। তেতিয়া ববিয়ে দৌ ফালে বাঁও ফালে সঁতৰি বুৰ মাৰি বাগি দি দাঁত উলিয়াই গেজেৰি দি জোআত, মগৰে কোনো প্ৰকাৰে তাৰ পিঠিৰ ওপৰলৈ আহিবলৈ চল নে পা-লে; এই কাৰন সেই ৰাখ্যলৰ নিচিনা মাচটে কামুৰিব নোআৰিগে।

তেতিয়া বৰিক ৰাখিবলৈ পাচৰ পৰা নাও বেগাই বাই গল, তেতিয়া মগৰে বৰ ভয়ানক ৰূপ ধৰিলে, বৰিএও বাগি দি দি সঁতৰি পলাবলৈ ধৰিলে, এনেতে নাও তাৰ ওচৰলৈ গলত মগৰেও চিত হৈ ভয়ঙ্কৰ ৰূপে হাঁও কৰি উঠিল: তেতিয়া বৰিএ তাৰ মুখৰ মাজত প্ৰাই জেন পৰিল এনে দেখি, বেগতে তাৰ গৰাকিয়ে হিলৈ লৈ মগৰক গুলি মাৰি তাৰ ভয়ানক বুকৰ হাৰ ভাঙ্গি ভোখৰ ভোখৰ কৰিলত, সেই ঠাইৰ পানি ভেজেৰে বজা হৈ গল। পাচে সেনাপতিয়ে কুকুৰক নাৱলৈ টা-নি তুলিলত সেই লৰাই হাত মেলি কুকুৰৰ ডিঙ্গিত সাৱট মাৰি ধৰিলে। তেতিয়া নাৱৰ আৰু জাহাজৰ নাৱৰিয়াবিলাকে আনন্দতে হো-ৰা! হোৰা! অৰ্থাত জয়! জয়! বুলি এটাই পাৰি কলে, বোলে, বৰি ৰখা পৰিল, মগৰক মৰা হল! হোৰা! হোৰা! উৎ

বিদ্যা ৰূপ বিখ্যা।

The Tree of Knowledge.

হে অচম দেশৰ নিবাসি মোৰ প্ৰিয় বন্ধু সকল, দেখা, বিদ্যা ৰূপ জি সকলোতকৈ উত্তম বিখ্যা, তাক ৰোপন কৰিলে তাৰ জি সকলো নানা বিধ উত্তম ফল ধৰে, সেই সকলো ফল ভুক্তিৰ নিমিত্তে কোন মনুষ্যৰ লোভ ন জনমে? তালৈ সকলোৰে ইচ্ছা হই, আৰু সেই ফল ৰূপ সৰ্ব সাধাৰণ বিদ্যা বিখ্যাত উঠিবলৈ সকলোএ মন কৰে। জি হেতুকে আন আন ভূমিত সকলো বিধ সন্ধ্যা ন হই; কোনো কোনো উৰ্বা ভূমিত-হে কোনো বিধ ফল হই, আৰু মৰু ভূমিত হলে একো সন্ধ্যা ন হই; কিন্তু বিদ্যা ৰূপ খেত্ৰত হলে সকলো বিধ সন্ধ্যা জনমে, জিটো বন্ধু আন সকলো ঠাইতে পাবলৈ নাই, তাকো তাত পো-আ জাই। আৰু হে আমাৰ অচম দেশি সকল, মন কৰা, আন গচত উঠাও, কাঁইট আদি অনেক বাধা বা ভই থাকে, আৰু বহু দুখ, ভাগৰ পাই, মৰনৰো সন্ধ্যা হই; যদি কেনে-বাকৈ পৰে, তেন্তে প্ৰাই মৰাৰ নিচিনা হই, আৰু অতি ওখত থকা গুটিকো পোআ নে জাই। কিন্তু বিদ্যা বিখ্যাত উঠিবলৈ হলে উত্তম নিতি ৰূপ চল আছে, ইয়াত উঠাত কাঁইট আদি সৰুতলৈ একো ভই নাই, অলপ মাথোন পৰিস্ফুট, আৰু ভাগৰো নে লাগে, কেৱল মন দিব লাগে। এই গচত উঠিলে কেতিয়াও বাধা আদিৰ দোআৰাই তললৈ ন পৰে, মৰ-নৰো সন্ধ্যা ন হই, কাৰন বিদ্যা বিখ্যাত উঠাৰ সদাই জিৱনকৃত, তাৰ মৰন ন হই, অৰ্থাত মৰিলেও বিদ্যাৰ দোআৰাই জিয়াই থকাৰ নিচিনাকৈ তাৰ নাম প্ৰকাশ হই।

আৰু হে আমাৰ অচমিয়া প্ৰিয় লোক সকল, চোআ, আন আন গচৰ আগত থকা গুটি পোআ নে জাই, বিদ্যা বিখ্যাত হলে সিমা নাই কিয়া ওখ ঠাইত থকা ফলকো আকৰ্ষণ আদিৰে এনেই পোআ জাই। আৰু আন আন গচৰ ফল হলে একে প্ৰকাৰ মা-থোন; কিন্তু এই জি এজোপা বিদ্যা বিখ্যা, ইয়াৰ ফল অনেক প্ৰকাৰ হই। আনবোৰ

গচ আৰু তাৰ গুটি এক কালতহে দেখিবলৈ সুন্দৰ হই; কিন্তু বিদ্যা জি বিখ্যা আৰু তাৰ জি গুটি, তাক সদা কালে সকলো ঠাইতে সুন্দৰ দেখা জাই। আন আন গুটিৰ কোনো কোনো বিধ বিনোআদ আছে; কিন্তু বিদ্যাৰ জি ফল তাৰ কোন বিধ বিনোআদ আছে? আন আন গুটিৰ বাকলি, হাৰ, কেনা প্ৰতিষ্ঠি অনেক বেয়া গুন আছে; কিন্তু বিদ্যা ফলৰ হলে বাকলি, হাৰ বা কেনা একো নাই। আন আন ফলৰ সোআদ মুখত একে নে লাগে, কোনো বিধ ফল খাবলৈ কিচু ভাল, কোনো বিধ খাবলৈ বেয়াও আছে, আৰু সেই ফলবোৰৰ সোআ-দৰ সিমা আছে; কিন্তু বিদ্যা বিখ্যাৰ ফল হলে সকলোবোৰ ভাল, সকলোৰে মুখত সোআদ লাগে, আৰু সোআদৰ সিমাও নাই; জিমান পান কৰা, অধিক সোআদ লাগিহে জাই। আন আন ফলৰ বস এবলি খালেই ঢুকাই; বিদ্যা বিখ্যাৰ ফল হলে কেৱল বসমই আৰু কেতিয়াও নু ঢুকাই; জিমান পান কৰা সি-মান অধিক হৈহে জাই, আৰু জি ঠাইলৈকে হাত মেলা, সেই ঠাইতে ফল পোআ জাই। আন গচৰ ফল খোআত জিষ্টিৰ সেল আছে, বিদ্যা বিখ্যাৰ ফল খোআত কেতিয়াও জিষ্টিৰ সেল নাই। জেনেকৈ ভূমবাবোৰে আন আন ফলৰ মধু খোআত জিষ্টি পূৰ হই, কিন্তু আম ফলৰ জিমান মধু পান কৰে, সিমান আৰু পান কৰিবলৈহে ইচ্ছা জাই, অৰ্থাত তাৰ বস খোওতে জিষ্টি পৰিপূৰ্ণ ন হই, সেই ৰূপ। আন আন গচৰ চাঁই অতি বদৰ সময়তহে সুখ দিব পাৰে, কিন্তু বিদ্যা জি খেত্ৰ আছে, অৰ্থাত জি জন মানুহৰ বিদ্যা আছে, সেই খেত্ৰৰ দুৰৈত থাকি বান্ধু লগেও মৰিলে সক-লো বিকল গুটি পৰম সুখ হই।

এই কাৰন হে আমাৰ দেশৰ মিজ সকল, বিদ্যাৰ কি কি ফল তাক কঁও নুনা; দুলাখা অতি প্ৰবল সৰু লম্বুক পৰাক্ৰম কৰা, ভোগ্য অজোগ্য গিয়ান, জল, কিত্তি, অৰ্ঘ, ধৰম, ন্যায় হোআ, সুখ ভোগ, মঙ্গল, জই, বজা আদিএ পূজাৰ্থ মান্যতা কৰা, সঁচা মিচা বিবেচনাৰ তত্ত্ব,

পৰম সুখ, পৰম ইশ্বৰক চিন্তা, সম, দম, দাণ, শ্ৰেয়া, সান্ত্ব, ইন্দ্ৰিয় দমন আদি কৰি এই সকল বিদ্যা ত্ৰিখ্যাত কল হই। এই নিমিত্তে হে আমাৰ হাপোন দেনি প্ৰিয় বন্ধু লৰা সকল, তোমোলাকে কিস্তিত জতন কৰি, পিত্ৰি, মাত্ৰি, আৰু গিয়ানি লোকৰ সজ উপদেশৰূপ পথে দি বিদ্যা স্বৰূপ ত্ৰিখ্যাত উঠি, অমূল্য ফল তাক ভাল ৰূপে ভোজন কৰা। যদি এই ত্ৰিখ্যাত উঠিব নো খোজা, তেন্তে অগিয়ান স্বৰূপ সমুদৃত গল গৈ অতি কোলস ৰূপে বেয়া ঠাইত যথোগামি হব। এই কাৰনে হে আমাৰ স্বদেশি বন্ধু সকল, ইংৰাজি লোকৰ দৰে গিয়ানবন্ত, ব্ৰহ্মসন্ত, আৰু সকলো কৰমতে নিয়াই ৰূপে উদ্যোগি হৈ, সিবিলাকৰ নিচিনাকৈ বিদ্যা ত্ৰিখ্যাত উঠিবলৈ সদাই বত হোআ। চি. দ.

মানসিক ৰূপে আপোনাক উচৰণ কৰা এক চাকৰৰ কথা।

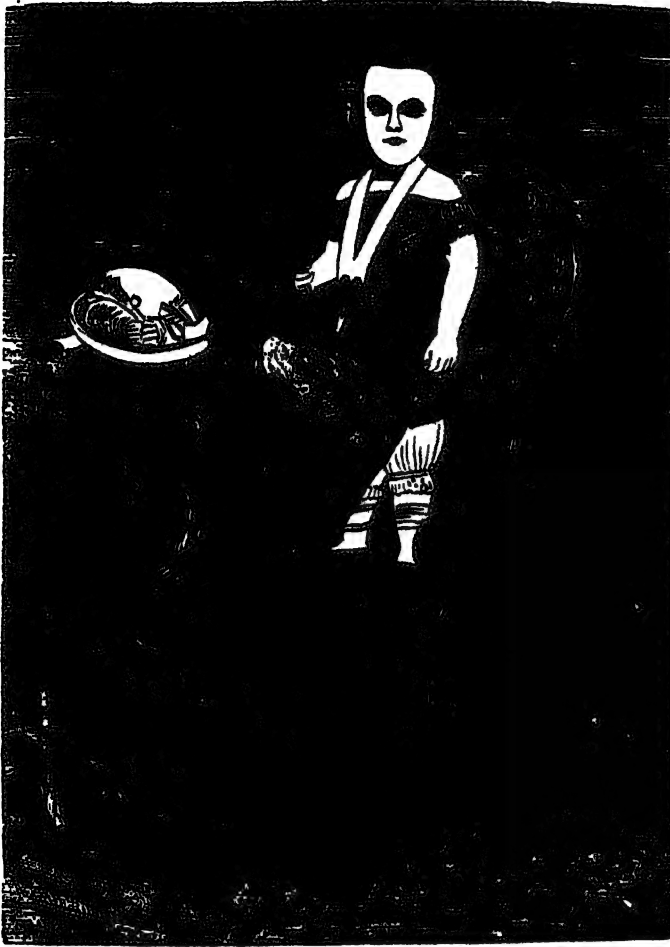
Jealous self devotion of a Servant.

অস্ত্ৰিয়া হাৰু পোলণ্ড ৰাজ্যৰ মাজত কাৰ্পে-থিয়ন নামে পৰ্বতত অনেক অনেক ৰাজ কুকুৰ থাকে। বৰ জাৰৰ দিনত সিহঁতৰ সাধাৰন বলতকৈ সিহঁতে আৰু অধিক বলি আৰু ক্ৰুৰ হই। ইং ১৭৭৬ সনকৰ বচৰৰ জাৰ কালিত, অস্ত্ৰিয়া দেশৰ বিত্ৰনা নগৰৰ পৰা দুই ঘোঁৰাৰে টনা গাঁৱৰ ওপৰত উঠি পদ-তক্ষি নামে কোনো কুলিন লোক এজন, আৰু তেঁওৰ তিৰোতা পোলণ্ড দেশৰ ক্ৰাকো নগৰ-লৈ জাভা কৰিছিল, তাতে সিবিলাকে গৈ গৈ অচণ্ডক আৰু জাতৰ নামে এই দুই নগৰৰ মাজ পালে। জাতৰ পৰা ক্ৰাকোলৈ আৰু অলপ ক্ৰোচৰহে অন্তৰ আছিল, এনেতে অনেক অনেক ৰাজ কুকুৰ সেই পৰ্বতৰ পৰা নামি আহি, সিবিলাকৰ গাঁৱৰ পাচ ললে। সেই কুলিনৰ দুজন চাকৰৰ এজনক আগৈ যবলৈ পঠালে, জি জনত তেঁওৰ বিষাস আছিল সেই জনক আপোনাৰ লগত ৰাখিলে। ৰাজ কুকুৰ মথাক ক্ৰমে ক্ৰমে গাঁৱৰ ওচৰলৈ চাপি আহি দেখি, চাকৰটো গৰাকিত এই

অনুমতি খুজিলে, বোলে, ঘোঁৰা এটা সেই জন্তুবিলাকলৈ গাঁৱৰ পৰা মেলি দিও, সিহঁতে তাক খাই মানে, নগৰৰ ফাললৈ আমি কিছু আগ বাৰ্হি জাব পাৰিম। পাচে সেই চাকৰৰ কথাত তেঁও সন্মত হোআত, সি ঘোঁৰা-টো সেই কুকুৰবিলাকৰ ফাললৈ মেলি দি, বেগা বেগিকৈ সিবিলাকে নগৰৰ ফাললৈ জাব পৰিলে। সেই কুকুৰবিলাকে ঘোঁৰাটো ডোখৰ ডোখৰ কৰি তাৰ তেজ খাবলৈ পাই, পাচে লোভ বৰ্হাত, আকণ্ড সিবিলাকৰ লগ ললে-গৈ। তেতিয়া চাকৰটোএ কুলিনত কলে, বোলে, তুমি যদি মোৰ লৰা চোআলি আৰু তিৰোতাক পোহন পালন কৰিবলৈ অজিকাৰ কৰা, তেন্তে ময়েই সিহঁতৰ মাজত পৰোঁগৈ, মোক খাই মানে তুমি নগৰ পাব পাৰিবা। পদতক্ষিএ গুলিলে, বোলে, মোৰ কাৰনে মোৰ নিচিনা এজন মানুহে প্ৰান দিবলৈ মই কেনেকৈ সহিব পাৰোঁ। আৰু ইও পোনে এনেকৈ ভাবিলে, বোলে, যদি মোৰ চাকৰৰ কথাৰ দৰে নাচৰোঁ তেন্তে আমাক সকলোকে খাই, ইয়াতে আমাৰ মাজৰ কোনো জিয়াই নে থাকিব; আমাৰ সকলোৰে প্ৰান হেৰোআতকৈ এটাই প্ৰান দি, ইমথাক ৰখা কৰাই ভাল হৈচে, কিয়নো তেনে ন হলে সকলোৰে প্ৰান এই ঠাইতে হেৰাব। পদতক্ষিএ ইয়াকে গুলি ভাৰি তেঁওৰ সেই চাকৰৰ পৰিআলক প্ৰতিপাল কৰিম বোলাত, সি গৈ কুকুৰবিলাকৰ মাজত পৰিল, তাতে কুকুৰবিলাকে তাক ডোখৰ ডোখৰ কৰি খালে; সেই সময়তে সেই কুলিনে গাঁৱি মেলি নগৰ পালেগৈ। তাতে তেঁও ৰখা পৰিল, আৰু তেঁও জি অজিকাৰ কৰিছিল, তাৰ দৰেই চাকৰৰ পৰিআলবিলাকক পুহি আপোন অজিকাৰ ৰাখিলে।

ছি. ২২. ২. ধনবন্ত আৰু দৰিদ্ৰ এই দুয়োৰো সাধ্যাতে হই; কিন্তু পৰম ইশ্বৰ সিবিলাক দুইৰো এক স্ৰষ্টি কৰ্তা।

ছি. ১৪. ৩১. জি জনে দৰিদ্ৰবিলাকলৈ উপদ্রুত কৰে, সি তাৰ স্ৰষ্টি কৰ্ত্তাৰ অসম্মত কৰে, কিন্তু জি জনে দুখিয়াক দয়া কৰে, সি তাৰ স্ৰষ্টি কৰ্ত্তাক সন্মত কৰে। ব. ন.

অকনোদই পৰ্হা সৰু চাতৰবিলাকৰ প্ৰতি কিছু কথা।

A Word to the little Children who read the Orunodoi.

ওঁ! আই! এইটো নো কি নকচা ওঁ?
কোন, কি কৰিচে? কি জানি আমাৰ সৰু পাঠক-
বোৰে অকনোদই পাই এনেকৈ সুখিব। বাক,
তেজ্জৈ সুখা মুখিকৈ ন হলেও, অকনোদায়
দিএই তোমোলাকে সৈতে কিছু কথা বজা হব
খোজোঁ, এই হেতুকে তোমোলাকে মন দি
সূনা।

সেয়ে দুবচৰিয়া এটা ইংৰাজি সৰু লৰা;
এতিয়া কেৱল বৰ ধেমালি কৰিবলৈহে মন
গৈচে। তাতে সুন্দৰ আসনত উঠি মৈজত
ইপি থৈ, ডিক্ৰিড চোল আৰি বজাই বজাই

হব। জদি এতিয়া মন কোমল হোআত আমি
অতি পৰিস্ফুট কৰি তাৰ সকলো বেয়া স্বভাও
গুচাই লভা আৰু উত্তম গিয়ান সিদ্ধিও, তেন্তে
আগলৈ ভাল হব। কিন্তু জদি তেনে ন কৰি
লৰা কাল অনৰ্থক ৰূপে নিয়াবলৈ দিও, আৰু
লিখা পৰ্হা বিদ্যা জনাৰ কোনো উপাই নি দিও,
তেতিয়া আমাৰ পুত্ৰ আগলৈ একোৰো পাজ ন
হব; তাতে লাজত আমাৰ নাম একে বাবে
লোপ হৈ জাব। তাৰ পিঞ্জি মাজিএ আৰু
বুলিচে, কোন বিসই, কোন কাম কৰিবলৈ
ইহবে আমাৰ পুত্ৰক দিব, ডাক আমি নে
জানোঁ। এতিয়া জি সকলো মান্যৱন্ত লোক
আচে, সেই সকলো আমাৰ পুত্ৰৰে মিচিনা
বিদ্যা ন জনা, আৰু উন্নতিবলৈ ভাল পোআ
লৰা মাখোন আছিল; কিন্তু এতিয়া ইহবে

সিবিলাকৰ প্ৰধান লোক কৰিলে । এই নি-
মিত্তে আমি আমাৰ লৰাক সকলো গিয়ান
বিদ্যা সিকাৱলৈ উপাই দিলেহে আমি তাৰ
ধাৰ সুজা হয় । এই ৰূপে তাৰ মাক বা-
পেকে বুলিচে ।

আৰু হে আমাৰ অচম দেশৰ লোক লৰাবিলাক, মোৰ কথা সুন; জি ৰূপে সেই
লৰাৰ বাপেক মাকে বুলিছিল, তেনেকৈ তো-
মোলাকৰ পিত্ৰি মাত্ৰিও কই । মন কৰা,
ডেৰ কুৰি বছৰ মানৰ পাচত, তোমোলাকৰ দে-
সত এতিয়া থকা সকলো বিসয়া, পণ্ডিত, অধ্যা-
পক আদি লোক সকলক বিচাৰিলে পোআ নে
জাৰ; কিন্তু সিবিলাকৰ ঠাই কোনে লব? তো-
মোলাকেহে তাক লব লাগিব । জি জি মান্য,
দেশৰ উপকাৰ, আৰু লোকবিলাক সভ্য হো-
আ, এই সকলো তোমোলাকৰ পৰাহে হব ।
এই দেশ আগলৈ ভাল বা বেয়া হোআৰ তাৰ
তোমোলাকৰ কান্ধতহে পৰিচে; এই হেতুকে
মোৰ কথা সুন তোমোলাকে সকলোএ কিতাপ
বিচাৰি গিয়ান বিদ্যা আৰ্জা, কিয়নো ধনতকৈ
বিদ্যা উত্তম । সভ্য গিয়ান পালে, ইহকালত
তোমোলাকৰ পৰম হিত হব, আৰু পৰকালতো
তোমোলাকৰ অমূল্য জিৱাত্মাৰ পৰিত্ৰানৰ পথ
দেখা পাবা ।

ম

কলিকতাৰ পৰা চতুৰ্থ পত্ৰ ।

Fourth Letter from an Asamese in Calcutta.

হে প্ৰিয় বন্ধু সকল,

গিয়ান অতি ৰমণিয় পদাৰ্থ । এই গিয়ান
ন থকা হলে, মানুহ আৰু আন জন্তুৰ মাজত
একো ভিন ভাও নে থাকিলেহেঁতেন । জন্তুবি-
লাকে আপোন আপোন সৰিল সুখে ৰাখিবলৈ
কেতবিলাক কাৰ্য্য কৰে; গৰুক জগা পোআলিৰ
গা চেলেকিবলৈ কোনেও নি সিকাই, আৰু মে-
কুৰিকো নৰিয়া পৰিলে যাঁহ খাবলৈ কোনেও
নি সিকাই । হিম সাগৰৰ ওচৰত এবিধ জন্তু
আচে, সিহঁতে জাৰ কালি হলে সেই ঠাইৰ
পৰা আহি ভপত ঠাইত থাকেহি, আৰু জহ

কালি আৰু আগৰ ঠাইলৈ জাই । বিবৰ
নামে এবিধ জন্তুএ মানুহে থকা দৰে ষোঁটালি
ষোঁটালি ঘৰ লাজি থাকে; এইবিলাক জন্তুএ
সক্ৰৰ হাত এবাৰৰ নিমিত্তে মানুহৰ দৰে পৰম
জতন কৰে, আৰু কোনো আপন উপস্থিত হলে
আপোনাৰ নথ দাত আদি ইহৰে দিয়া অস্ত্ৰে-
ৰে আপোনাৰ খন জনাই । এই সকল জন্তুৰ
এইবিলাক কৰম দেখি আমি আচৰিত হৈও,
কিন্তু মানুহৰ গিয়ানতকৈ ইহঁতৰ এই গিয়ান
অতি সামান্য হেন জনা জাই । পুথিবি পো-
নেই সিদ্ধি হোআত, ইহঁতে জি অবস্থাত আ-
ছিল, এতিয়াও সেই অৱস্থাতে আচে, আৰু
কোনো জন্তুৰ গিয়ান আজিলৈকে বৰ্হী সুন।
নাই, কিন্তু মানুহৰ গিয়ান বৰ আচৰিত ৰূপে
নিভৌ নিভৌ বাৰ্হিচে । জি দেশত বিদ্যালৈ
বিসেস আদৰ আচে, তাৰ আৰু বিদ্যা সিকা
দেশৰ লোকৰ গিয়ান অতি ভিন ।

এই গিয়ান লভিবৰ প্ৰধান দুআৰ বিদ্যা,
কি ভিৰোভা কি পুৰুষ সকলোৰেই এই গিয়ান
উপাৰ্জন কৰা উচিত, এতেকে আটাইৰে বিদ্যা
সিকা জুগুত । যদি ভিৰোভাবিলাকৰ গিয়ানি
হোআ ইহৰৰ ইচা ন হলহেঁতেন, তেন্তে সৰ্ব-
সক্তিমান পৰম ইহৰে সিহঁতক পুৰুষৰ নিচি-
না গিয়ান আৰ্জিব পৰা বুধি নি দি, মুঠে সা-
মান্য জন্তুৰ দৰে ভোক, পিয়াহ, টোপনি দি
সুজিলেহেঁতেন; আৰু ইংলণ্ড আদি দেশৰ ভি-
ৰোভাবিলাকেও পৰ্হিব জানি পুথি ৰচিব নো-
আৰিলেহেঁতেন । কিন্তু আমাৰ ইহৰৰ এনে
অভিপ্ৰাই ন হই, তেঁও ভিৰি পুৰুষ দুইকো
সমানে বুধি দিচে, কেৱল বিদ্যা সিকাৰ সৰহ
আৰু অলপৰ নিমিত্তেহে তেঁওবিলাকৰ মাজত
গিয়ানি বা অগিয়ানি হই । এতেকে আমি
প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ, আমাৰ দেশি সকলোএ লৰা চো-
আলিৰ মনত এই অপূৰ্ব গিয়ান দিবলৈ জতন
কৰোক ।

বিদ্যাই মানুহ জাতিৰ সুখ দুখৰ উতপাি
ধান । জি দেশত জি পৰিমানে লোকবিলাকে
বিদ্যা সিকে, সেই দেশত সেই পৰিমানে লোক
সকলে সুখ ভুঞ্জে । ইংলণ্ড আৰু অচম দে-

সৰ লোক সকলৰ অৱস্থা চালেই তাৰ দুইটা পোআ জাব । ইংলণ্ডত বিদ্যাৰ সম্পূৰ্ণ আ-
লোচনা থকাত তাৰ লোক সকল আটাই বিসয়-
তে ভাগ্যবন্ত; সিবিলাকে বিদ্যা নিকি বানিজ্যক
আগুই লৈ নানা দেশলৈ গৈ নানা সুখ ভোগ
আৰু নানা বিসয়ৰ কথা প্ৰকাশ কৰিচে, কিন্তু
বিদ্যা নি নিকিলে এনে সুখে নে পালেহেঁতেন ।
বিশ্বৰ কি কম, তেঁওবিলাক আমাৰ দেশি লোক
সকলতকৈ পৰম সুখি । ইংলণ্ডত নানা বিধৰ
জিমান কল আছে, আমাৰ দেশত তাৰ হেজাৰ
ভাগৰো এভাগ নাই; সেই কলৰ দোআৰাই
জিটো কৰম এদিনত হব, তাক মানুহে কল
নো হোআকৈ কৰিলে এমাহতো কি জানি কৰা
টান । লণ্ডন নগৰৰ পৰা কলিকতা নগৰ প্ৰাই
১০,০০০ মাইল দূৰৈত আছে, কিন্তু ডাপ
জাহাজে প্ৰাই এমাহ আৰু আঠ ন দিনতে
নানা সমুদ্ৰ পাৰ হৈ আহে । কলিকতাৰ
পৰা পশ্চিম দেশলৈ বেইল বদ নামে ডাপৰ
গাঁৰি চলাৰ খুজিচে । এই গাঁৰিৰ এনেহে
গুন জে কলিকতাৰ পৰা একে দিনতে কালি-
লৈকে জাব পাৰি । বিচাৰি চোআ, জি কালি
এমাহৰ বাট গৈও পাৰ নোআবে, এনে কালি
এদিনতে পোআ জাব । চাপাখানা আৰু এক
আচৰিত জন্তু । এল জন কাকতিএ এদিনে
জিমান লিখিব পাৰে, ইয়াত প্ৰাই দুই তিনি
ঘণ্টাত তিমান লিখিব পাৰি । গিয়ান বিসয়ে
ইংলণ্ডিয়বিলাক আমাতকৈ প্ৰধান । তেঁওবি-
লাকে আমাৰ দেশি লোকৰ নিতি ধৰমত জি
ভম আছে, তাক দেখি নো নে হাঁহিব নে?
তেঁওবিলাকে নো কুঁইকৈপক বাসুকিৰ মূৰ লৰা
বুলি কব নে? ধুমকেতু দৰ্জনক মহা আপ-
দৰ চিন বুলি মানিব নে? বৰ ভয়ঙ্কৰ বৰ
গচত বুৰা ডাঙ্গৰিয়া থকা ঠাই বুলি পুজিব নে?
প্ৰবঞ্চক সকলৰ মূল নো হোআ কথা মানিব
নে? চত বহাগ মাহত বৰ ধুমুহাক বৰদৈ
চিলা বাপেকৰ ঘৰলৈ জোআ বুলি কব নে?
তেঁওবিলাকে ই সকল একোকে নে মানে, কিন্তু
এই সৎসাৰৰ বস্ত্ৰ সকলক দেখি তাৰ সুজন
কৰোঁতা দৰ্শনজিমানৰ গুন জানি মহা সুখে

থাকে । সম্পত্তি আমাৰ দেশত জি সকল দে-
শাচাৰ চলিত আছে, তাৰ সৰহ ভাগেই সভ্য
লোকৰ দোআৰাই প্ৰসংসাৰ জোগা ন হই ।
এতেকে সেইবিলাক জিমান দিনলৈকে পৰিবৰ্ত্তন
ন হই, তিমান দিনলৈকে আমাৰ দেশৰ মঙ্গল
হৰৰ সম্ভাবনা নাই । এতেকে বিদ্যাৰ চৰনত
ন পৰিলে এই সকল দুখৰ মোচন হৰৰ আন
উপাই নাই । ইয়াকে বিবেচনা কৰি আমাৰ
দেশৰ লোক সকলে অবিদ্যাক কাতি কৰি ঠৈ
বিদ্যাৰ চৰনত সৰন লোআ । তেঁও মিনে আ-
মাৰ উপকাৰি বস্ত্ৰ এই সৎসাৰত নাই । ইতি ।

কলিকতা, ১৭ আগষ্ট, সন ১৮৫৩ ।

কলিকতা নগৰত থকা তোমোলাকৰ বস্ত্ৰ
এজন অচমিয়া লোক ।

ঢাকাৰ মল মল কাপৰৰ বিবৰন ।

Manufacture of Dacca Muslins.—Concluded.

“মল মল খাচ” কাপৰ মচলমানৰ বজা-
বিলাক অধিকাৰ হৈ থকা সময়ত তাক বজাৰ
পৰিয়ালবোৰেহে বেৰহাৰ কৰিছিল, সেই কাৰনে
তাৰ নাম “খাচ” বখা হৈছিল । তাৰ দিৰ্ঘত
১৮০০ স গচ সুতা থাকে, আৰু তাৰ আধা
খানটৰ জোখত ৮ টকা ৮ আদ মহা হই ।
সেই খান হাতত পিন্ধা আঙ্গটিৰ মাজে দি একো
সুম ন কৰাকৈএ সৰকাৰ পাৰে । তাক বঁওভেও
৮ মাহ লাগে, আৰু মূল্য এল ডেৰ স টকা
হই ।

“চৰকাৰআলি” নামে এবিধ কাপৰ আছে,
সি আগৰ মজলিয়া । বজাৰ মজ্জি আলি প্ৰধান
লোকবিলাকে ইয়াকে বেৰহাৰ কৰিছিল, আৰু
দিৰ্ঘত ১২০০ স গচ সুতা থাকে ।

“জুনা” নামেৰে এবিধ কাপৰ আছে, সি
অতি মিহি, তাক পিন্ধিলে গাত কাপৰ আছে
বুলি নে জানে । ইয়াৰ উপৰি দিগলৈ গাঁজ
নামেৰে জি প্ৰধান কাপৰ সিও অতি ডাঙ্গৰহে
হই । ইয়াৰ দুহতিয়া পুতলেৰে অতি ভাল
কাপৰৰ দিৰ্ঘত ২০০০ হেজাৰ গচ সুতা থাকে ।
এই কাপৰ মচলমান বজাবিলাকৰ মহিলা আৰু
নাচনিয়াবোৰে বেৰহাৰ কৰে; আৰুবিলাকে

ইয়াক বেৰহাৰ ন কৰে। কিয়নো পুৰনি বোধ সাত্ৰত এই কাপৰৰ বেৰহাৰ তিবোতা-বিলাকৰ নিমিত্তে নিলেহ আচে। তাৰনিয়ৰ চহৰে লিখিচে বোলে মচলমান বজাৰিলাকৰ আগাৰ বাহিৰে কোনো বেপাৰি মুঠদবোৰে এই কাপৰ কিনি আন ঠাইলৈ নিব নোআবে।

“বহু” দিয়া কাপৰ আগৰ দৰেই, কেৱল বোআৰ বিতিহে সুকিয়া; ইয়াৰ দিৰ্ঘত ১২০০ স গচ সুতা থাকে।

“আবৰওয়া” নামেৰে এবিধ অতি পুখান কাপৰ। ইয়াৰ নিচিনা চৌচ মিহি কাপৰ আৰু কেতিয়াও হোআ নাই। তাৰ দিৰ্ঘত ৭০০ স গচ সুতাহে থাকে। মচলমানবিলাকে ইয়াৰ চৌচ গুন সৌত পানিৰ নিচিনা গিয়ান কৰি ইয়াক “আব” বাৰি “বওয়া” সুন্দৰ গতি এই পদবি নাম দিছিল। এই কাপৰৰ নিমিত্তে কোআ আচে, এক সময়ত আওবজ-জৈব বাদল্যাই আপোনাৰ জিএকৰ গাৰ বৰন কাপৰৰ ওপৰে ওলাই থকা দেখি, তেঁওক নিন্দা বচন বোলাত তেঁও কলে বোলে, হে “পিত্ৰি, সাত তৰপ কাপৰ পিত্তিচৌ, তথাপি মোক কিয় ভিৰহকাৰ কৰে।”

“খাচা” নাইবা “জবল খাচা” এই কাপৰ আগৈএ সোনাৰ গাঁৱত জুগুত হৈছিল। ই আনবিলাক মল মল কাপৰতকৈ ঘন, আৰু বৰ চিকন, তিনি হাত পুতলেৰেও খাচা পোআ হই।

“চবলা” নামেৰে এই মল মল কাপৰ অতি সুন্দৰ মনোহৰ। ইয়াক বাতি বননি ঠাইত মেলি পেলাই থলে সি নিয়ৰত ভিতিলে পাচ দিনা বাতি পুজা দেখা নে পাই; পাচে লাহে লাহে বেলি উঠি অহাত নিয়ৰ সুকাই গলেহে ডাক আকও দেখা হই। সকলোতকৈ উত্তম, চবলমৰ দিৰ্ঘত ৭৮০ গচ সুতা থাকে।

বি ৭ স ৭

স্বৰগ।

Heaven of the Hindoo, and Christian

“স্বৰগ” এই শব্দ সূৰা মাজকে হিন্দু লোকে অতি অৱহেলা কৰে, কিয়নো সিবিলাকৰ সাত্ৰ মতে স্বৰগ ধানক ইন্দু পুৰি বুলি কই। সেই ইন্দু পুৰি এই অধ্যম জগতৰ নিচিনা; ইয়াত জেনেটক বেগ্যা আদি নানা কুকৰম আচে, ইন্দু পুৰিতো বহু অপেহাৰি অৰ্ঘাত বেগ্যা ভিৰি আচে, তাতে নিহঁতে সৈতে নক-লো দেৱতা গনে কুচিঅ অভিলাস আচৰে। এই ৰূপে পুখিৰিৰ নিচিনা সেই ইন্দু পুৰিতো পাপ পুণ্য সমান বুলি হিন্দু সাত্ৰে বধানে। কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰ মতে জাক স্বৰগ বোলে, সেই ধান ইন্দু পুৰিৰ নিচিনা ন হই। এই নিমিত্তে হিন্দু সাত্ৰত জাক স্বৰগ বোলে, আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰত জাক স্বৰগ বোলে, এই দুয়ো ঠাইৰ মাজত জিমান বিভাগ আচে, তাৰে কিছু কথা পাঠকবিলাকৰ আগত জনাব খোজোঁ। প্ৰথমতে হিন্দু সাত্ৰে কোআ স্বৰগ হলে বিনা-সি, কিয়নো মহা পুন্সৰ কালত সি নষ্ট হব; কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰে প্ৰকাশ কৰা জি স্বৰগ, সি অবিনাসি। অখাই আৰু অলৰ ধান। ইন্দু পুৰিত পাপ আচে, কিন্তু স্বৰূপ স্বৰগত কোনো পাপ নাই; ইন্দু পুৰি জি স্বৰগ, ডাক এবেলি সৃজন কৰা হোআত তাৰ আদি আচে, আৰু অন্তো হব, কিন্তু স্বৰূপ জি স্বৰগ, তাৰ আদি নাই, অন্তো ন হব। হিন্দুবিলাকৰ স্বৰগত সূৰ্জ চন্দ্ৰৰ পহৰে প্ৰকাশ কৰে, কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ান লোকৰ স্বৰগত সূৰ্জ চন্দ্ৰৰ কোনো পহৰ নাই, অকল প্ৰভু পৰম ইশ্বৰ, আৰু মেৰ পোআলি, অৰ্ঘাত পানিৰ নিমিত্তে প্ৰান ভগন কৰা প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টেই তাৰ পহৰ। ইন্দু পুৰি স্বৰগত পাপি লোকে জদি পুণ্যৰ দোআৰাই কেবেবাকৈ লোমাই, তেও পাচত পুণ্য ভোগ কৰি এটালে পুনৰাই তাৰ পৰা থহি পৰে; কিন্তু স্বৰূপ স্বৰগত জেতিয়া কোনো পাপি লোকে পৰিজান পাই লোমাব পাৰে, তেতিয়া আৰু কোনো জুগতো তাৰ পৰা থহি ন পৰে। হিন্দু সাত্ৰে প্ৰকাশ কৰা

স্বৰ্গৰ সুখ প্ৰিথিবিৰ সুখৰ নিচিনা, কিন্তু
খ্ৰিষ্টিয়ান সাত্ৰে প্ৰকাশ কৰা জি স্বৰ্গ, তাৰ
সুখ সাত্ৰে কোআ মতে “মানুহৰ চকুৰে
কেতিয়াও দেখা নাই, কানেৰেও সুন্য নাই,
আৰু মনতো নো সোমাল,” আৰু মানুহৰ
ভাসাৰেও তাৰ সুখৰ কথা বৰ্ণন নোআৰে;
আৰু সাত্ৰত জি জি সুখৰ কথা লিখা আছে,
সেয়ে অকল প্ৰিথিবিৰ সুখৰ নিচিনাকৈ
ভুলনা দিচে; সম্পূৰ্ণ স্বৰ্গ সুখৰ কথা ভুলনা
দিবলৈ জগতত একো বস্তু নাই। আৰু সেসতে
হিন্দু লোকৰ স্বৰ্গত ইন্দ্ৰ আদি দেৱতাবিলাক
থাকে, কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ান লোকৰ জি স্বৰ্গ, তাত
প্ৰভু পৰম ইশ্বৰ আৰু তেঁওৰ পবিত্ৰ হুতবি-
লাকে নিবাস কৰে। তাত ইশ্বৰৰ মহিমা
প্ৰৌঢ়িক কৰা হৈছে; তাত বাতি ন হই, আৰু
ঢাকিৰ বা সূৰ্যৰ পহৰবো প্ৰয়োজন নাই, আৰু
সেই ঠাইৰ লোকবিলাকৰ বোগ বিয়াধি, ক্ৰন্দন,
লোক, আৰু মৰন নাই। কোনো কুকৰম কৰা
লোকে তাত সোমাব নোআৰে; কিন্তু জিবিলা-
কৰ বস্তু অৰ্ঘ্যত পাপ, মেৰ পোআলিৰ ভেজোৰে
ধুই নিকা কৰা হল, জিবিলাকেহে তাত ভাগ
পাই, আৰু জোগ্য পাত্ৰ হোআত ইশ্বৰে সৈ-
তে অহা জোআ কৰিব। জিবিলাকৰ কোনো
সংসাৰিক ভোজন পানৰ প্ৰয়োজন নাই, কিন্তু
ইশ্বৰৰ প্ৰেম ৰূপ অমৃত আহাৰ সদাই পান
কৰি থাকিব। এয়ে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্মে প্ৰকাশ
কৰা স্বৰ্গ। সেই পবিত্ৰ ধানত বহু জন্তন
কৰিলেহে সোমাব পাৰে; তালৈ জোআ বাট
সবহু নাই, অকল ঠেক আৰু পোন বোলা না-
মে এটা বাট আছে, সেই বাটেই খ্ৰিষ্ট, আৰু
তাৰ দুআৰ আৰু দুঅবিও তেঁৱেই; এই
হেতুকে খ্ৰিষ্টেই দি ন গলে, কোনো লোকে তাত
সোমাব নোআৰে।

স্বৰ্গৰ বিলই সুন্য মহানই,

বিবেচনা কৰা চিন্তে,

স্বৰ্গ ধান পূৰ্য্য জি পাব নি ধন্য,

স্বৰ্গিগন থাকে তাত।

অনন্ত সত্যৰে স্বৰ্গ নিৰ্মান কৰিলে,

সমুদাই ধৰ্মেৰে তাহাক গাঁথিলে;

নিয়ায়েৰে তাৰ গৰ বান্ধিলে অমৃত,
এই হেতু তাত বাস কৰে ধৰ্ম সূত।

সোনামই আলি সব তাহাৰ ভিত্তৰ

পহৰ প্ৰকাশ কৰে আপুনি ইশ্বৰ।

তাহাৰ মাজত আছে অমৃতৰ নদি,

ন হই বিনাস নিভো অনন্ত অনাদি

এক এক মুকুতাৰে এক এক ঘাৰ,

আপুনি নিৰ্মিলে তাক প্ৰভু নিৰাকার।

প্ৰেমেই তাহাৰ মূল, প্ৰেমে তত্ত তাৰ

প্ৰেমেৰে বান্ধিলে ভেঁটি সৰ্বসক্তি জাৰ।

অখাই অসৰ্ব ধান সেহি স্বৰ্গপূৰ,

অবিনাসি ৰাজ্য নিভো অনাদি কালৰ,

অনন্ত বলেৰে তাক কৰিলে নিৰ্মান,

সেই হেতু বিনাস ন হই নিভো ধান।

কেৱল সুখৰ ভোগ আছে সেহি ঠাই.

জান প্ৰতিকল পাই, দুখ মাজ নাই।

দুখ, বোগ, মিডু্য লোক, লিবা তাপ জত,

ন হই প্ৰবেল তাত কাহাবো মনত;

অমঙ্গল কিছু নাহি, মঙ্গলৰ স্বৰ,

লি ধানৰ সদা ৰজা পৰম ইশ্বৰ।

সাধু লোকেহে তেঁওৰ প্ৰজা আনন্দ অন্তৰে

সকলোৰে হিত চিন্তা হুতগনে কৰে,

স্বৰ্গ প্ৰবেলৰ নাম হৈছে পৰিজান,

যিহু খ্ৰিষ্ট ঘাৰ তাৰ সুমাই পূৰ্য্যবান।

বিনই কৰিয়া কলৌ ভোমাকে উচিত,

ইয়াতে বুজিয়া দেখা জি কৰ্ম বিহিত;

খ্ৰিষ্টৰ সৰন লোআ, তেহে স্বৰ্গে জাবা,

নতুবা অনন্ত নৰ্কে অৱলো পৰিবা।

খ্ৰিষ্টেহে স্বৰ্গৰ ঘাৰ, তেঁৱেই ঘাৰি তাৰ,

তেঁওৰ হাতে মঁচাৰ কাটি পথ নাহি আৰ।

প্ৰেম ভাৱে কহৌ সুন্য, বিনই বচন,

হেলাতে এবিবা কিয় এনে মুক্তি ধন’

ন. ল. ক.

আমি স্বৰ্গত কোটি কল্প,

সূৰ্যৰ সমান দিগ্ভিমই,

ভূগিলতো অতি অল্প

সুখৰ কাল ন হব ধই।

ইণ্ডিয়ান নামেৰে আমেৰিকা দেশৰ আদি বাসি লোকৰ কথা ।

The Aborigines of America.

প্ৰিথিবিৰ সকলো ভূমি দহ ভাগ কৰিলে, তাৰে তিনি ভাগ আমেৰিকা দেশত পোআ জাব । এনে বৰ দেশ আছে আৰু তাত অসংখ্য লোক নমুহ নিবাস কৰিছে বুলি আগেয়ে কোনেও নে জানিছিল । কিন্তু ১৪২২ সঁকত অৰ্থাত ৩৫৬ বছৰৰ আগৈয়ে কলম্বচ নামে অতি মান্যব্ৰত এজন চাহাবে সেই দেশ দৰ্শন পাই প্ৰকাশ কৰিলে ।

তেতিয়া সেই আদি বাসি লোকে বগা মানুহ প্ৰথমে দেখি, সিবিলাক কোন, কৰ পৰা আহিল, ইয়াক বুজিব নোআৰি, তাতে বৰ জাহাজ আৰু বৰ টোপ মৰাত জুই, ধোঁআ, মেঘৰ গৰ্জনৰ দৰে সবদ সুনি অতিসই ৰূপে বিশ্বাই মানি কলে, বোলে, ইহঁত সূৰ্য্যৰ সন্তান ।

সমুদ্ৰৰ ওপৰত দূৰৈৰ পৰা চলি অহা নাও সিহঁতে প্ৰথমে দেখা পোআৰ নকচা ওপৰত দিয়া হৈছে ।

সেই আদি বাসি লোক তাম বৰনিয়া কলা, সিহঁতৰ সংখ্যা ৪,৫০,০০০ । সিহঁতৰ পুথি বা আখৰ একো নাই কিচিল, এই নিমিত্তে সিহঁতৰ আগৰ বংশাৱলিৰ কথা, আৰু সিহঁত কোন দেশৰ পৰা গল, কি কি ঘটনা হৈছিল, এইবোৰ একো কব নোআৰে । আৰু আ-

মেৰিকা দ্বীপৰ উত্তৰ, দখিন কোনত ভেৰিণ্ কেইটচ নামেৰে সমুদ্ৰ অতি ঠেক, তাতে আচিয়া, আৰু আমেৰিকা এই দুইও দ্বীপ প্ৰাই সংজোগ হৈছে; আৰু পাৰ হৈ দুইও দেশ লৈ অহা জোআ কৰিব পাৰে । তাতে অনুমান হই সেই লোক-বিলাক আচিয়া দেশৰ পৰা সেই বাটেদি গৈ, আমেৰিকা দ্বীপত বসতি কৰিলে । আৰু সিহঁতৰ ভাষা আচৰনো, আচিয়া লোকৰ কোনো জাতিৰ দৰে হই । ইণ্ডিয়ান লোক-

বিলাক প্ৰায়ে অধিতি সেবাত বৰ ৰতি, সিহঁতৰ সৰু ঘৰলৈ যদি কোনো অচিনাকি মানুহেই জাই, তথাপি সি দেখা মাজিকে গ্ৰাজ্য হই; আৰু তাত জেতে দিন থাকিবলৈ ইচা কৰে, তেতে দিন উত্তম ৰূপে আহাৰ, বহা, সোআ উপাই বিনা মূল্যে দি ৰাখে; যদি কোনো অধিতিয়ে সত্ৰৰ ভয়ত আসুই লই, তাক প্ৰান পৰিসুমেও ৰখা কৰে । সিহঁতৰ ভিৰোতাবিলাকেহে সকলো কাম কৰে, পুৰুষে কোৰ কুচাৰ খৰাৰ ৰিতি নাই, কেৱল সিহঁতে চিকাৰ কৰি মজ্জা আদি আহাৰ চপাই, আৰু বনত কুৰে । এটা পুৰুষৰ অনেক ভিৰোতা থাকে, সেই ভিৰোতাবোৰ আনোঁতে তাইৰ পিজি মাজিৰ ইদোৰ বাহিৰে কন্যাৰ ইচাৰে একো ন হই, আৰু তাইত নোসোধেও; জেনেকৈ, আমাৰ দেশত গৰাকিএ গৰু মহ বেচে, সেই দৰে সিহঁতৰো চোআলিবোৰ দিয়ে, তাত বাজেও মুনিহঁতলৈকে ধন্যতে বা আন কোনো কাৰনেই ভিৰোতাক ভাল নে পালে, একে বেলিএ খেদি পেলাই । যদি বিভিচাৰ দোষ পাই, তেতিয়া তাইৰ নাক, কান কাটে, বা মাৰি পেলাই । সেইয়া ভিৰোতাবিলাকৰ বৰ দুখৰ কাৰন হই ।

সিহঁতে ধৰম আচৰনত হলে মূৰ্তি সেবা ন কৰে; কেৱল এক প্ৰধান পৰম আত্মাক মানে, কিন্তু সিহঁতে বোলে, সংসাৰত জি সকলো

মুখ আছিল, মৰিলে সেই মুখ স্বৰ্গত পাব। স্বৰ্গ চিকাৰি চাই, তাত কুকুৰ, পহু আছে; আৰু ইন্দ্ৰিয়ৰ সকলো ভোগ কৰা হব। সিহঁতে আৰু অনেক হিন দেৱতাকো সেৱা কৰে, আৰু সেইবিলাকৰ সেৱা কৰাৰ কাৰনে ধঁপাত, কাপৰ আদি বস্তু পৰ্বতত এৰে। আৰু সিহঁতে সাপক বৰ মান্য কৰে, নে মাৰেও, বোলে, মানুহৰ আত্মাৰ নিচিনা সকলো জিৱ জন্তুৰ আত্মা আছে। সিহঁতৰ মাজত বহু মায়াপি লোক আছে, সেই মায়াপিবোৰেই পুথান বেজ।

বনত হলে সিহঁত বৰ বুধিয়ক; সিহঁতৰ জাতি, ধনু, হিলৈ, আদি বনুআ অস্ত্ৰ আৰু উত্তম যোঁৰা আছে, যদি কোনো সৰু সিহঁতৰ হাতত পৰে তাক নিৰ্দয়া ৰূপে মাৰে। এনে আচৰিত ৰূপে বেৱহাৰ কৰা আমেৰিকা দেশৰ আদি বাসি সকল আছিল; এতিয়া সিবিলাকৰ মাজত অনেক ইচ্ছুক হৈছে; আৰু কোনোএ গিয়ান পাই অসভ্য আচৰন এৰি, উত্তম গিয়ানি হবলৈ ধৰিছে।

ম.

বিশ্বাসৰ ফল।

Trust in God in the Hour of Danger.

বাৰ্টিক সাগৰৰ দখিন কালে ইস্মিদ্ নামেৰে এজনি বাঁৰি আছিল, তেঁওৰ ঘৰ অতি সৰু হলেও, শুধাপি বৰ নিকা, দেখিবলৈকো অতি সুন্দৰ, আৰু স্বাম কালিত তাইৰ বাৰি দুখ্যা লভাৰে আৰু আন আন ফুলেৰে ইমান সুঅনি হই, যে মানুহবিলাকে তাকে দেখি বুৰি বাৰিক বৰ মুখিনি বুলি নে ভাবে। গধূলি বেলা তেঁওৰ ঘৰলৈ গলে, আপোনাৰ খোঁটা-লিও বহি আনন্দ মনেৰে ধৰম সাত্ৰ পাই থকা দেখা পোৱা হৈ। বুৰিৰ অলপো চিন্তা নাছিল, কিয়নো ইবলৈ ভই কৰি তেঁওৰ মন সদা সৰ্বদাই খিৰ আৰু সন্তোষ হৈ থাকে। কিন্তু বাঁৰিএ অকলে আপোনাৰ নিমিত্তে ঘৰ নিকা আৰু সোভিত কৰি সদাই থই, এনে ন হই, কাৰল নামেৰে তেঁওৰ এটি পুত্ৰ আছিল। সেই লৰাই বাঁৰিৰ লগত বন কৰি আপোনাৰ প্ৰতি পালন কৰি থাকে, আৰু আহৰি পালে

তাৰ মন সন্তোষ হবৰ নিমিত্তে সদাই সৰু বাৰি আঁওতাই থাকে; কাৰল বৰ বলি হলেও তা: মন অতি নম্ৰ আৰু দায়ালু, তাৰ মাকক বৰকৈ প্ৰিতি আৰু মান্য কৰে।

তেতিয়া তাৰ বয়স একুৰি আঠ বছৰ হলেও তাৰ মাজিকে আৰু ভাৰ্জাজে উত্তম ৰূপে পোহন পালন কৰিব নোআৱেঁ, তাৰ মন-তে এনে চিন্তা হৈ বিয়া নো হোআকৈএ থাকিল। কিন্তু তাৰ কালিত তাৰ বিবাহ দিয়া হল, তেতিয়া বাৰিৰ সকলো ফুল সুকাই জো-আত, কাৰলে চন্দুকু সাজি মাটিৰে পুৰ কৰি গুটি পচাই জ্বৰ ঘৰৰ ভিতৰত থৈছিল, ভাতে বদৰ তাপ পাই গুটি গজি বাৰ্হি অনেক বৰ-নৰ ফুল ফুলিবলৈ ধৰিলে। বিয়াৰ দিনা বুৰি বাঁৰিএ এটা সৰু ভোজ ভুগুত কৰি, নিমন্ত্ৰন কৰাবিলাকৰ নিমিত্তে বাট চাই থাকিল। অলপৰ পাচত মানুহবিলাকে বিবাহ দি গিৰ্জা ঘৰৰ পৰা ওলাই আহি, সেই দিন অতি আনন্দেৰে নিয়ালে। কিন্তু হাই, হাই, পাচৰ দিনত মহা দুৰ্ঘটনা আৰু আপদ হলহি। সিহঁতৰ নগৰ জই কৰি লবৰ-নিমিত্তে অনেক সেনা আহিছে বুলি সুনী হল; তেতিয়া মানুহ-বিলাকৰ মনত ভই সোমাল। আৰু সকলো দিন এই ৰূপ ভয়ৰ কথাতে নিয়ালে, আৰু ৰাতি হলত সেই নগৰিয়াবিলাকে পৰ দি আৰু প্ৰাৰ্থনা লগোনৰ বাহিৰে একো কৰিব নোআ-বিলে।

পাচে বাঁৰিএ মুখ খুৰাই এই কথা বুলিলে, আমাৰ কিহৰ চিন্তা! দেখা, নাগ্ৰিদ বজাই টক-চে, জিবিলাকে পৰম ইশ্বৰক ভ-সন্ত, তেঁওৰ দুতবিলাকে সিবিলাকৰ চাৰিও ফালে থাকি সিবিলাকক ৰখা কৰে। এই কথা সুনী সিবিলাকক কলে, আই, তোমাৰ ইমান অধিক কাৰলে কলে, আই, তোমাৰ ইমান অধিক বিশ্বাস নে! আমাৰ এই সৰু ঘৰ সন্তবিলাকৰ হাতৰ পৰা ৰখা কৰিবৰ নিমিত্তে পৰম ইশ্বৰে আমাৰ চাৰিও ফালে ৰখিয়া হৈ থাকিব, ইয়াক ভুৰি ভাবিচা নে! হাই, হাই, আমি যদি ইমান বিশ্বাস কৰিব পাৱোঁ, তেন্তে আমাৰ কিমান সুভাগ্য হই; কিয়নো মৰনৰ আঁপেএ

জদি বিশ্বাস নে বাৰ্খোঁ, তেনে হলে বৰ ভয়ৰ কথা। তাৰ মাকে বুলিলে, হে মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ তুমি কেতিয়াও খৰম সাজু পৰ্হা নাই নে। তোমাৰ স্বৰগত থকা পিজিৰ আগ্যা নো হোআকৈ এটি টিপটি চৰায়ে মাটিত পৰিব নোআবে। “বিশ্বাসৰ দোআৰাই আগৰ কালৰ মানুহবিলাকে ৰাজ্যক পৰাজই কৰিলে, আৰু খৰম কৰম কৰি পুতিগ্যাৰ কল পালে, সিহঁতৰ মুখো বন্ধ কৰিলে, অগ্নিৰ তাপ নুমালে, ভৰো-আলৰ মুখৰ পৰা উধাৰ হল, দুৰ্বল হোআৰ পৰাও বলি হৈছিল, জুখত জয়জুক্ত হৈ বিৰোধ হোআ সৈন্যবোৰক খেদালে।” ইয়াত তুমি বিশ্বাস কৰা নাই নে? সেই কথাত কাৰলে একো উত্তৰ ন কৰি, আগৰ দৰে মনত অসন্তোষ আৰু বোবাৰ নিচিনা হৈ থাকিল।

মাজ ৰাতিত বতাহ অলপ কম হল, আৰু গজা ঘৰত দুই ঘণ্টা মাৰিলে, সিহঁতে সেই ঘণ্টাৰ মাত সুনিলে, কিন্তু ঠিক সেই পৰতে নিলগৰ সেনাবিলাকৰ মাজৰ পৰা ৰাজনাৰ গান সিহঁতৰ কানত পৰিল; তাতে বৰ ভয়ৰ কাল চাপিলহি, তাকে জানি সেই সৰু পৰিয়ালে একে লগ হৈ বহি থাকিল। মাকে আৰুও পুতেকৰ হাতত ধৰি কলে, একো ভয় ন কৰিব; পৰম ইশ্বৰেই আমাৰ সকলোৰে গৰ আৰু সক্তি। গানৰ মাত নিচয়ে ওচৰ হ'লহি, আৰু সেনাবিলাকৰ এবাৰে গোটেই নগৰ জিনি ধৰিলে। দুই তিনি মিনিটৰ পাচত মানুহবিলাকৰ কেঁকনি আৰু ডাঙ্গৰ ঘৰ-বিলাকৰ পৰা জুইএ পোৰাৰ সবদ সুনা হল। তাতে সেই বাঁৰিএ আৰু পৰিয়ালে বাহিৰত বন হৈচে বুলি নিচয়ে জানিলে। তথাপি সিবিলাকৰ ঘৰলৈ আৰু চোভালৰ আগলৈকো কোনো নাহিল। আৰু এটা মাতো সিহঁতৰ ওচৰত সুনা ন হল, ইয়াত জনা জাই স্বৰগত থকা পৰিজন দুতবিলাকে সিবিলাকৰ ঘৰৰ চাৰিও কটিলে পৰ দি সিবিলাকক ৰখা কৰিলে। ক্ৰমে ক্ৰমে এবাও মাত কম হৈ গল; আৰু বতাহো গুটিল। কাৰলে চই লাভ ঘণ্টালৈকে বাট চাই সাৱধানৈ আৰ্চি দুআবে দি চাই তাৰ

মুখৰ আগতে ডাঙ্গৰ চাপৰ সমান হিম পৰি থকা দেখি বাহিৰলৈ আহি সেই ৰূপে দেখিলে।

সেই ৰূপ হলত কাৰলে কোৰ এখান হাতত লৈ হিমবোৰ কাটি কাটি বাট কৰি ফুৰিবলৈ ধৰিলে। অহ, ভেতিয়া সিহঁতৰ মনত কিমান ভই আৰু কল্পন হল! হিম বৰকৈ সিহঁতৰ ঘৰৰ ওপৰত পৰি সকলোকে ঢাকি পেলালে। সেই হিমেই এটা সৰু পৰ্বতৰ নিচিনা দেখা হল, আৰু তাত মানুহ আচে বুলি কোনোএ বুজিব নোআবিলে, আমাৰ মনেৰে সিহঁতে সৰ্বোপৰি পৰম ইশ্বৰৰ আগত গুপুত চাইত আৰু সক্তিমান জনৰ দোআৰাই আত্মিত হৈ আছিল। কাৰলে আৰুও ভিতৰলৈ গৈ তাৰ বুৰি মাকৰ হাতত ধৰি বাহিৰত ফুৰাবৰ নিমিত্তে উলিয়াই আনি মাকৰ আগত কলে, এতিয়া তোমাৰ বিশ্বাসৰ ওখ গৰ দেখা। সেই খৰমি বাঁৰি তিৰোতাৰ চকুৰ পানিএৰে পূৰ হৈ স্বৰগৰ ফাললৈ চাই অতি নম্ৰ মনেৰে কলে, হে মোৰ পুত্ৰ, মই তোমাৰ আগত কৈছিলোঁ, তেঁও আপোনাৰ সেৱকবিলাকক সকলো দুখত আৰু আপদত ৰখা কৰিম বুলি আশ্বিকাব কৰিলে, এতিয়া সেয়ে সিধি হল। ড

বৰ চতুৰ চোৰ।

A cunning Thief.

জুডিঅ টেঙ্গৰ মানুহ এটাই লোকৰ চাগলি এটা মাৰি খোজাত, তাক সজ লোক এজনে অনেক ভিৰহকাৰ কৰি বুলিলে, বোলে, হে ভাই, লোকৰ বস্ত চুৰকৈ খোজা সাত্ৰৰ নিলেধ; পৰকালত সেই চাগলিৰ গিৰিহঁতে তোমাক অপৰাধি কৰিব। টেঙ্গৰে কলে, বোলে, তাত কি ভই আচে? কিয়নো ভেতিয়া মই চুৰ কৰা নাই বুলিম। সজ লোক জনে কলে, মিচা মাতিলেই কি লাৰিৰ পাৰি নে? ভেতিয়াই সেই চুৰ কৰা চাগ আহি লাখি হ'বহি। টেঙ্গৰে কলে, বোলে, ভাল জদি সেই চাগলি আহে, ভেতিয়া তাৰ কানত ধৰি নি তাৰ গিৰিহঁতক সোধাই দিম।

কামৰূপৰ বুৰঞ্জি, ৮ আখ্যা।

History of Kamrup, Chap. 8.

তাত পাচে মিৰ্জা জাহিনা বৰ কঠৈয়নিত বস-
হি। অচমৰ বৰুআবিলাকে চামধৰাৰ পৰা
বজালৰ গাটল মানুহ পঠালে, বোলে, সিবোৰ
জে এই ঠাইলৈ আহিচে, বনৰ মনেৰে আহিচে
কি, আন কিবা কামে আহিচে? তাক আমা-
লৈ কৈ পঠাওক। বজালে বোলে, সিবিলাকে
জদি বনৰ হস্তি, হাবিৰ আগৰ কাঠ, সোন
মৰিচ দিএ, তেন্তে আমি বন ন কৰোঁ; এই
কথাকে এটা উকিলত কৈ লভা কবুল কৰি
পঠাৰ। সেই সময়তে মোমাই তামূলি বৰ
বৰুআই অভইপুৰিয়া দাকৰতিৰ ভিতৰৰ সনা-
ডনক আনি কটকি কৰি পঠালে; বৰুআবি-
লাকে বোলে, ৬ মাহৰ পথ ডেও ডেৰ মাহলৈ
দিন দিলেহে সৰ্গদেৱত জনাই সিনিলাকৰ বা-
ন্ধিত পূৰ্ণ কৰিব পাৰোঁ, ইয়াৰ অৰ্থে কি কন্দল
কৰিম; নবাবে বোলে, ডেৰ মাহ তো আমি
এই ঠাইতে বস, ভূমিও নিম্বে সৰ্গদেৱত জনো-
আ, এই বুলি আমাৰ কটকিক পঠালে। কট-
কিৰ লগৰ এটা নাও বৈচা পলাই থাকি নবাবত
কলে, বোলে, কটকিএ জি কৈচে সকলো মিচা,
গৰ আঁওতাই জুখলৈহে দিন লৈচে। এই কথা
নবাবৰ মনতে থাকিল; পাচে বজালক বাখি
গৰ প্ৰাক্তি জুগুত কৰিলে। পাচে অচমে
বজালৰ গাটল সনাতন কটকিক পঠালে, বো-
লে, বনৰ হস্তি জি খুজিচে, হস্তি চাৰি লানকো
নি দিও; হাবিৰ আগৰ কাঠ জি খুজিলে, কাঠ
চাৰি জগা কাঠকো নি দিও; জালুক জি খুজি-
চে, জালুক চাৰি সেনিকো নি দিও। এই কথা
বজালে সুনী নাও বৈচাক আগলৈ আনি হাবি-
দাই সুধি মিচা কথা কৈচ বুলি দুই সিমাব
মাজৰ আমাৰ চকিৰ আগতে কটকিক পানিত
বাখি পেলালে। পাচে আমাৰ চকিয়ালে দে-
খি নাও মেলি পানিৰ পৰা ধৰি ভুলি আ-
নিলে। দক্ষিণ কোলৰ বৰ বৰুআ চৰ্দাৰ,
পানিত পিকচাই চেটিয়া চৰ্দাৰ; তিনি জনা গো-
হাই চামধৰাত পূৰ্ববতে আছে। প্ৰথমে বজা-
লৈ চামধৰাত নাৱে ভৰে বৰ গোহাঁইৰ গৰত

ধৰিলেহি, তাৰ লগত বজা পান নাৱাৰকো
আহিছিল; চাৰি ডঙ বেলাৰ পৰা গধূলিহে
এবিলে, বৰ মাৰি জুখ হল। বজালৰ লৰে
উত্তৰ কোলৰ গৰ খাটৈ উপচিল, সেই পো-
নে বজাল এটা জাখৰ লিহি গৰত উঠিলহি,
পাচে অচমে হিলৈএৰে কোবাই মাৰিলে;
দক্ষিণ কোলে জুখ ন হল। নাৱে জুখে নো-
আবিলে, সেই দিনা নোআৰি গধূলি ভৰলি পাৰ
হৈ হল, ১৫৬০ নৈক, মাছে মাছ।

পাচ দিনা বজালে উত্তৰ কোলে চাৰি ডঙ
বেলাৰ বাট জুৰি বুৰা গোহাঁইৰ গৰত ধৰি-
লেহি। আমাৰো তিনি জনা গোহাঁই, কপ
সন্দিকৈ, মৰম্বিৰ পাভৰ আনো জত ফুকন,
বাজ খোআ, হাজৰকিয়া, নইকিয়, এই সমন্তে
প্ৰান টাকি জুখ কৰিলে। বজালৰ জদি ইকৈদ
পৰে আৰু কৈদ উঠি ধৰে, এই মতে বাবদাৰ
জুজি বজাল হাবিল; সৈয়দ কঁৰি চিপাহিএ
মিত্তাকো ন গনি গৰ উঠিলহি, তাক তত কালে
মাৰিলে। আৰু দিকবাই নদি, গৰ খাটৈ বজা-
লৰ লৰে উপচিল, আৰু নাৱৰ জুজতো বিস্তৰ
বজাল গুলি লাগি মৰিল। তাতে জুজে নোআৰি
তিনি দিন অন্তৰে মিৰ্জা জাহিনা, আহলই ঐ,
আপামামোদ জোমা, মাতুম ঐ, ইচ পিঞ্জৰ,
মিৰচান্দ, প্ৰান নাৱায়ন, বামচক্স কাকি, আৰু
উতম এই সকলো পলাই গল। পাচে গুজা-
হাটিত বৈ ১৫৬০ নৈকৰ মাছ মাহত কাজলিৰ
দুই বৰুআৰ গাটল কেমনজান উকিলক পঠাই
সন্দেল পজ সৰ্গদেৱৰ নামে দি পঠালে।

পত্ৰো এই; মহা মহিম শ্ৰীকৃষ্ণ বৰ বৰুআ
আৰু চেটিয়া গোহাঁই মহালয়েনু, সনৌবৰ
লিখন কাক্স, আৰ তোমাৰ বাজোনতি হা-
মেচা চাহি, ও পৰ সৰ্গদেৱ শ্ৰী শ্ৰীকৃষ্ণ
ধানে উকিল কেমন জান এক আদমিকো ভে-
জোহে, তোমাৰা দুই জনৰ বৰুচিদেও খাতিৰ
খুচি হৈসেক, আৱৰ চৰুৰাজ দুই জনেৰ চাখ
আৰ্দ্ৰ কৰিলে শ্ৰী শ্ৰীকৃষ্ণ সৰ্গদেৱ প্ৰসন্ন হৈ-
বেক; অন্তৰ আমি তোমাৰ চাগিৰ হৈলোঁ,
ভূমি আমাৰ চলাহ কৰ। আৰ তোমাৰ দি-
কিৰ বৰ সূদৈ নাউদ আমাৰ মনুকেৰ চামহা-

জন সাউদে ভৌল বতায় খৰিদ কৰ, জে জৌখ
লোখে বস্ত্ৰ লাগে, সে ভাগয়া পইদা কৰ ইহা
কৰ কাৰ্জ কাম। মাৰুম হৌয়ে অধিক কি
লিখিম, আপুনি জানন্ত। হৌগা, ইতি জিলকাজ
১৫৬০ সঁক, মাহ কাগুন ১০ দিন গতে।
ইতি সন্দেশ ঘোঁৰা ২, চন্দন কাঠ ২ মোন,
তাও ২ মুঠা, লাহৰি ২০, পামৰু ৩০, চিট
৫ খন, আৰু বচনে বুলিলে, সৰ্গদেও বজাক
আমি বাৰ কাটিলোঁ, সৰ্গদেৱত কৈ আমাক
হাট বাট দিওক, এই বুলি উকিল পঠালে;
সৰ্গদেৱে নকলো চাইব মানুহ আহিব দিলে,
পৰ্বতিয়া নগাও আহিল। পাচে সৰ্গদেৱে
তুলি তাৰ জি বস্ত্ৰ জাত আনিচিলে, সকলোকে
ওলটাই দিলে; সৰ্গদেৱে তাক অনেক বস্ত্ৰ
জাত টকা বঁটা বাহন দি বিদাই দিলে। পা-
চে মাচিম ঞা, মিৰ্জা জাহিনা ইহঁত প্ৰমুখ্যে
ভটিয়াই গল। গুআহাটিত আহলই ঞাক ধৈ
প্ৰিতিৰ নিমিত্তে গল, আহলই ঞা নবাব আ-
হোমৰ সন্মুখে বল। তাত পাচে বৰ বৰুআ,
শিকচাই চেটিয়া, আহলই ঞা উতৰে বৰ
নদি, দখিন কোলৰ অসুৰালি সিমা কৰি সৰ্গ-
দেৱৰ চাইক পত্ৰ সন্দেশ দি চেক মেদা কট-
কিক পঠাই প্ৰিতি ভাৱে থাকিল।

পত্ৰো এই; স্বস্তি সকল মঙ্গলাগাৰ বিবিধ
গুনালংকিত সুৰ নদি সলিলং নিৰ্মল জমোৰাসি
পৰি পুৰিত কলেৱৰ জীজুত বৰ বৰুআ সুচাক
চৰিত্ত বিচিৰ মন্ত্ৰিবৰেসু, লৌহাৰ্দ পূৰ্বক লিখ-
নং কাৰ্জক, ইখানেৰ কুসল তোমাৰ কুসল মঙ্গল
হামেচা বাঞ্ছি, পৰং তোমাৰ কৰমান নজৰেত
জানিলোঁ, ন দিন দিন দোস্তি হামাৰ হৈবেক;
অন্তএৰ তোমাৰ মাজে কিঞ্চিত দিলগিবনেন্ত
আৰ ভুমি বুলিচ, উতৰে বৰ নদি, দখিন কো-
লে অসুৰালি, ইতি মধ্যত তোমাৰ আমাৰ না-
কলে কিৰিবেক; আৰ দুই দলৰ গো ব্ৰাহ্মন
সুখে বলে এই ধৰ্ম তোমাৰ জস প্ৰতিষ্ঠাতে
চে স্বমান দুই হানাব জুগাদি হৈলে ও গয়ৰহ
মজুকে খোৰমি হৈবেক, আৱৰ বদনাম কিছু
না বহিবেক। আৰ তোমাৰ উকিল সনাতন,
ও কাঁদু-সৰ্মা ইহাৰাৰ সঙ্গে ও আমাৰ আদমি

চেক মেদা ও জাৰ খাণ্ডৰ ও আকাদন তো-
মাৰ থানে ভেজিভেচি; শ্ৰী শ্ৰী সৰ্গদেৱৰ থানে
হজুৰ কদিয়া দল পাঞ্চ ৰোজত কিৰি পহুচাই-
বা, এমত হৈলে তোমাৰ আমাৰ কিছু সন্দিগ্ধতা
না বহিবেক। আৰ এহাৰাৰ মুখে সমন্তে জা-
নিবা, অধিক কি লিখিম, আপুনি সমন্তে জানা।
তোমাৰ নিমিত্তে পত্ৰ সন্দেশ, বাণ্ডা ১ খন,
লজ ২ মোন, চেনি ২ মোন, ৰূপোআলি
পটুকা ৩ গচ, সোনোআলি ৩ গচ, সুগন্ধ বা-
লা ২ সেৰ, জাইকল ১ মোন, ঘোঁৰা ২ টা,
ইতি, সঁক ১৫৬১, মাহে মাহ।

অখু বস।

Choice Sayings.

আপোনাত ডাৰসা নে ৰাখি, ইশ্বৰত তো-
মাৰ সকলো ডাৰসা ৰাখা।

পাপি লোকে ইশ্বৰৰ সাও পাই, কিন্তু
ধৰমি লোকে তেঁওৰ আসিৰাদ পাই।

ইশ্বৰে ধৰমি লোকক পালন কৰে, কিন্তু
পাপি লোকৰ সন্মতি নষ্ট হই।

এলেহুআ মানুহৰ ধন উৰি জাই, কিন্তু
বনুআ মানুহৰ বিলই বাৰ্হে।

দাঁতৰ শাল আৰু চকুৰ কুটা জেনে, এলে-
হুআ বন্দিও আপোন অধিকাৰৰ আগত ভেনে।
গাহৰিৰ গাত অলঙ্কাৰ জেনে, নিলাজি ভি-
ৰোতাৰো সুন্দৰ ৰূপ তেনে।

ধৰমি লোকে ধন বই কৰিলেও ধনি হই,
অধৰমি লোকে ধন সাঁচিলেও নিধনি হই।

মিচলিয়া লোক পৰম ইশ্বৰৰ ঘিন বস্ত্ৰ,
সঁচা কোআ লোকে তেঁওৰ আগত পুয়।

দুখিয়াক অৱহেলা কৰাই পাপ, কিন্তু দা-
য়া কৰিলে দায়া পাই।

হাতেৰে সুম কৰিলে লাভ হই, মুখেৰে
কোআত অহঙ্কাৰ জনমে।

অহঙ্কাৰিবিলাকৰ সৰ্বনাস হই, নমু লোকে
ৰখ্যা পাই।

অহঙ্কাৰি লোক সকলোৰে ঘিন লগা, নমুবি-
লাকে আটাইৰে আদৰ পাই।

গিয়ানি লোকে বিবাদ ন কৰে, অগিয়ানি
লোক বিবাদৰ হাই।

চল কৰি লোআ বস্ত্ৰ প্ৰথমে সোআদ, কিন্তু পাচে ভিতা হব ।

জি মানুহে মাক বাপকক সাও দিএ, তাৰ বস্ত্ৰহত কুসল নে থাকে ।

লোকে হিংসা কৰিলে, প্ৰতিহিংসা ন কৰি আপোনাৰ দুখ ইশ্বৰত জনোআ ।

ইশ্বৰৰ অহিতে আলচ কৰিলে, বিফল হই ।

সকলো মানুহৰ মাজত বিবাহ মৰ্জ্তাৱন্ত আৰু তাৰ সজ্যা সূচি; কিন্তু বিভিচাৰি আৰু পৰ তিৰি হবন কৰা লোকক ইশ্বৰে দণ্ড দিব ।

ন. ল. ফ.

অনেক দেশৰ সম্বাদ ।

Journal of Events.

মান দেশৰ বাত্ৰা ।

Burmah.

আগষ্টৰ ১৫ তাৰিখে মান দেশৰ পৰা বাত্ৰা আহিছে । জি বৰ ঐকাল তাত হৈছিল, তাৰ নিমিতে বঙ্গাল দেশৰ পৰা বহু চাউল তালৈ নিয়া হৈছিল, তথাপি প্ৰাই সকলো ঠাইতে চাউল আগৰ দৰতে পোআ গৈছিল । সেই নিমিতে কোনো কোনো ঠাইৰ লোকে হাবিৰ আনু খাই প্ৰান ৰখা পৰিল, কিন্তু অনেক প্ৰান নষ্ট হ'ল । এই দুখৰ কালত মচলমান বেপাৰি লোকে সকলো চাউল কিনি ৰাখি ঐকালৰ টান দৰত বেচিবলৈ বহু জতন কৰিলে; কিন্তু ইংৰাজি জাহাজৰ পৰা সকলো ঠাইতে ভাকৰ দামত বেচি, সেই লুভিয়া বেপাৰি-বোৰক তল কৰিলে ।

এতিয়া সেই দেশত সকলো লোকৰ আন এটা দুখৰ কথা আছে; দেশৰ সকলো খনতে ডকাইত ফুৰিছে, আৰু কোনোএ কই, আৰা বাজ নগৰৰ পৰা সেই ডকাইতৰ সমূহবোৰে আগ্যা পাই দেশত ফুৰিছে ।

আগষ্টৰ ১৬ তাৰিখে ক্ৰীকুত ডচন চাহা-বে ৰাজুন নগৰৰ পৰা আমালৈ লিখি পঠাইছে, বোলে, মান দেশ মিল হ'ল, তথাপি ডকাইতৰ সমূহবোৰৰ পৰা সকলো গাৱলিয়াবোৰে আ-পদত পৰি আছে । কালি পুআ বেলাত, ইং-

ৰাজি কানুনৰ দৰে প্ৰথম বেলি মানৰ পাঁচোটী ডকাইতক একে কাঠতে ফাঁচি অৰা হৈছিল, আৰু সেই নগৰৰ কাটকত এতিয়া ৩০০ কইদি লোকো আছে ।

চুলতান বজাই সৈতে কচিয়া অধিকাৰৰ বিবাদ ।

Russia and Turkey.

বিলাতৰ পৰা অহা সম্বাদ পত্ৰ সকলোএ প্ৰকাশ কৰে, তুৰ্কি দেশৰ চুলতান বজাই সৈতে কচিয়া দেশৰ অধিকাৰ বন কৰিবলৈ উপাই কৰিছে । বন কৰাৰ কাৰন এই; তুৰ্কি দেশৰ গ্ৰিক খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাকক ৰখা, ঢকা, আৰু সিহঁতৰ তিৰ্থৰ খানবোৰ মুকলি ন ৰখাৰ নিমি-তে কচিয়া বজাৰ দূত গৈ জিজ্ঞাসা কৰা কৈছিল, তুৰ্কিৰ বজাই সেই কথাত সন্মত ন হৈ ঠেঁও ইয়াকে বুলিলে, বোলে, তুৰ্কি দেশ কাৰো তলৰ ন হই; ইয়াত থকা প্ৰজাবিলাক জেই বা ধৰ্ম্মি নোহোক, বজাই সিহঁতক আপুনি ৰখা কৰিব; আন দেশৰ বজাই এই কথাত বিচাৰ কৰা বা আগ্যা দিয়া একো সকাম নাই । চুলতান বাহাদুৰে ইংলণ্ড আৰু ফ্ৰান্স বজাৰ দূতবিলাকে সৈতে আলচিহে এই উত্তৰ দিলে । আৰু যদি তুৰ্কিয়ে সৈতে কচিয়াই কন্দল কৰেহি, তেতিয়া মহা বজা লুই নাপলিয়ন, আৰু ইংলণ্ডেশ্বৰ মহা ৰানি চুলতানৰ সহাই হৈ বন কৰাব; এই কথাৰ বিচাৰ বিলাতৰ পাৰলিমেণ্ট মহা সভাত হৈছে ।

২৭ আগষ্টৰ সন্নিবাৰে উত্তৰৰে পশ্চিমৰে মাজে এটা ধুমকেতু ওলাই চাৰি পাঁচ দিনৰ পাচে নে দেখা হ'ল । ৩১ বজা মানত ওলাই ৭১ সাত বজাত মাৰ জাই ।

ভাটি বঙ্গপুৰ জিলাতে এই ধুমকেতু আগষ্টৰ ২৪ তাৰিখে দেও বাৰত লোকবিলাকে দৰ্শন পালে, তাতো চাৰি পাঁচ দিনৰ পাচত অগ্নিয়া হ'ল । দিলি নগৰতো দেখা হ'ল ।

সেই জিলাতে ২ চেপ্তেম্বৰত ধুমুহা বৰধু-নৰ কোনো চিন নো হোআতো অকনোদ বাতি

দুই দণ্ডৰ সময়ত এনেহে বিদুলি আৰু ঘোৰ মেঘৰ গৰ্জন হ'ল, জে তাতে সকলো লোকৰ বুকু কঁপিবলৈ ধৰিলে, আৰু কোনো কোনো মুৰ্চিত হৈ গ'ল ।

পুৱনি দিটৈচই কোখত লৰা চোআলি আদি ৮০ কুৰি মানুহ অকল জৰৰ দোঅৰাই মৰিল । ডাৰ মাজত অধিক খনি লৰা চোআলি, ডাঙ্গৰ মানুহ চাৰি পাঁচ জনহে হ'ব ।

এই জিলাত ডাঙ্গৰ আহিন এই দুই জোৰাতে পানি বাৰ্ছি বহু লোকৰ খান নষ্ট কৰিচে, তাতে পাচৰ বছৰত ঐকাল হ'ব বুলি ভাই আছে ।

বুৰা গোহাঁইৰ দিনত জি গুপ্ত খৰম আচৰন কৰাত হেজাৰ হেজাৰ মানুহৰ প্ৰাণ মাৰিলে, সেই খৰম এতিয়া আগতকৈ বাৰ্ছি গৈচে; আৰু গোলাইবিলাকৰ মাজৰো কোনো কোনোএ গুপ্তে এই ভিতৰ সেৱা কৰে, আৰু এতিয়াৰ জিবোৰ সিয়া নতুনকৈ ডকাইচে, সিহঁতকো এনে খৰম আচৰন কৰিবলৈ সিধ্যা দিচে । মচলমানবিলাকৰ মাজতো এই খৰম অধিককৈ বাৰ্ছি গৈচে ।

বঙ্গাল দেশৰ ঠায়ে ঠায়ে এতিয়া ভদ্ৰ লোকৰ ভিৰি সকলো বিদ্যা সিকাত মন দিচে, আৰু সিবিলাকৰ স্বামিবিলাকেও আপোন আপোন ভাৰ্জাক বিদ্যা সিকিবলৈ অনুমতি কৰিচে । বিসেনকৈ ভাটি বঙ্গপুৰ জিলাত কালিচক্স ৰাই নামে কোনো এজন ভদ্ৰ লোকে “পতি-ব্ৰতোপাখ্যান” নামে এখনি পুথি ৰচনা কৰি চপোআত, এতিয়া ভিৰি লোকৰ মাজত তাক বিলাই দিচে । কিন্তু জিবিলাক ভিৰিএ আপোন হাতে পত্ৰ লিখি সেই পুথি নো খোজে, এনে সকলক পুথি নি দিএ । এই কাৰনে ভাত থকা প্ৰাই সকলো ভদ্ৰ লোকৰ ভিৰিএ আপোন হাতে পত্ৰ লিখি সেই পুথি পাবলৈ বৰ জন্তন কৰিচে; এই বাজা পোআত আমি বৰ আনন্দ পাইচোঁ, এই কপে কোনো এক সুভ কালত আমাৰ অচম দেশৰ ভিৰি লোকেও সেই কপে বিদ্যাত মন দিব বুলি আশা কৰোঁ ।

বগুড়া জিলাৰ নগুখিনা থানাৰ অধিন এখন গাঁৱৰ কাগুনানলা নামে এটা মানুহৰ ঘৰত বাতি ৪ কি ৫ টা চোৰে চুৰ কৰিবলৈ গৈ সিদ্ধি খানি চোৰ ভিতৰ লোমালত, গিৰিহঁতে সাৰ পাই উঠি চোৰক ধৰিবলৈ জোআত, চোৰে কাগুনানলাৰ পেটত মিত কটাৰিৰে খোঁচ মাৰি দিলত, লি পৰি মৰিল । পাচে পুতক ফজৰনলা ধৰিবলৈ কাৰবাৰ কৰাত, তাকো সেই কপে খোঁচ মাৰি ৰখিলে । থানাৰ পৰা চোৰ বিচাৰি এতিয়ালৈকে পোআ নাই ।

নৱেম্বৰ, অৰ্থাত আঘোনৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for November, A. D. 1853. Sal. Enc 1775.

নৱেম্বৰ	কাৰ্ত্তি	মঘ	জি	দিনমান	নৱেম্বৰ	আঘোন	মঘ	জি	দিনমান
১	১৭	০	০	১০৫২	১৬	২	৪	১৬	১০৫৯
২	১৮	৪	১	১০৫৮	১৭	০	৫	১৭	১০৬৮
৩	১৯	৫	২	১০৫৬	১৮	৪	৬	১৮	১০৬৬
৪	২০	৬	০	১০৫৫	১৯	৫	৭	১৯	১০৬৫
৫	২১	৭	৫	১০৫৪					
৬	২২	১	৬	১০৫২	২০	৬	১	২০	১০৬৪
৭	২৩	২	৭	১০৫০	২১	৭	২	২১	১০৬৩
৮	২৪	০	৮	১০৪৮	২২	৮	০	২২	১০৬২
৯	২৫	৪	৯	১০৪৭	২৩	৯	১	২৩	১০৬১
১০	২৬	৫	১০	১০৪৬	২৪	১০	২	২৪	১০৬০
১১	২৭	৬	১১	১০৪৪	২৫	১১	৩	২৫	১০৫৯
১২	২৮	৭	১২	১০৪৩					
১৩	২৯	১	১৩	১০৪২	২৭	১৩	১	২৭	১০৫৮
১৪	৩০	২	১৪	১০৪১	২৮	১৪	২	২৮	১০৫৭
১৫	১	৩	১৫	১০৪০	২৯	১৫	৩	২৯	১০৫৬
					৩০	১৬	৪	৩০	১০৫৫

এই অকনোমই গিয়ান শুভাৰ মোঁ নিৱলগবৰ আমেৰিকান বাণিজ্য মিলান চাপাখানাতে চাপা কৰা হৈচে । আদিতে দিলে বছৰত দ্বাৰ এটকা, বছৰৰ সুৰত দিলে ১১ চহৰা ।

THE OROU D O I,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN, Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অক্ষনোদর

৮ বচৰ।

মোং সিবসাগৰ, নৱেম্বৰ ১৮৫৩।

নম্বৰ ১১।

VOL. VIII. SIBSAGOR: NOVEMBER, 1853.

NO 11

জেনৰল চেৰ চাৰ্লচ নেপিয়ৰ ব্ৰিডু হোআৰ বাৱা।

Sir Charles Napier, the Conqueror of Sind.—From the Illustrated London News.

চেৰ চাৰ্লচ নেপিয়ৰ নামেৰে জি জন হিন্দু-
স্থানৰ কোজৰ ওপৰত প্ৰধান সেনাপতি হৈ-
ছিল, তেঁৱে ইংলণ্ড দেশত ২১ আগষ্ট তাৰি-
খে ব্ৰিডু হৈল। সেই বলৱন্ত আৰু চালি
বহু আ চাহাবৰ বকচা ওপৰত লিখা হৈছে।

তেঁওৰ জন্ম ১৭৮২ সঁকৰ ১০ আগষ্ট তা-

ৰিখত হৈল; মৰা কালত বয়স ৭১ বছৰ হৈ-
ছিল। তেঁও ১২ বছৰ বয়সত এণ্‌ইন বাবে
কোজত সোমাল; ১৮০৬ সঁকত মেজৰ বাৰ
পালে। সেই কালত ইংল্যান্ড দেশত কুৰুকে
সৈতে প্ৰধান বন হৈছিল; কৰনা নগৰৰ কুৰু
তেঁও আপোনাৰ লগত ভিনটো কি চাইটো সেনাই

সৈতে হাতত হিলৈ লৈ, কুক্ষৰ কোজৰ সমুখলৈ খেদি গল। তেনে সময়তে এটা গুলি তেঁওৰ চৈতন্য পৰি হাব ভাঙিলে; তাকে দেখি কুক্ষি সেনা এটাই পিঠিত চালেবিৰে তেঁওক খোচ মাৰিলে; পাচে তেঁও যুৰি সেই সত্ৰৰ অত্ৰ কাৰ্হি ললে। কিন্তু আন এটাই আহি হিলৈৰ গিনাৰে তেঁওৰ মূৰত খুন্দা মাৰি বিমূৰ্চ্চিতকৈ পেলালে। পাচে নিচেইকৈ মাৰিবলৈ ধৰাত কুক্ষিৰ কোজৰ লগৰ বাজনা বজোআ এজনে মৰমকৈ সিহঁতৰ হাতৰ পৰা টানি নি ৰখা কৰিলে। ভেতিয়া তেঁও মৰিল বুলি ইংলণ্ডত বাজা সুনিৰত, তেঁওৰ জি ধন সম্পত্তি আছিল তাক পৰিয়ালবোৰে বাঁটি ললে; পাচে তেঁও ইংলণ্ডত ওলাই দেখা দিলত সকলোএ আচৰিত মানিলে।

পাচে ইন্সপানিয়া দেশৰ কোআ নগৰৰ জুখত দুবেলি তেঁও উঠা ২ টা ঘোঁৰা গুলিত মৰিল। আৰু বোণাকো গাঁৱৰ জুখত তেঁওৰ মুখৰ ভিতৰে গুলি সোমাই গালত লাগি ৰল, সেই গুলি লগাৰেই ১০০ মাইলৰ বাট ঘোঁৰাত উঠি গৈ তত্ৰৰ চাহাবক পাই ভেহে গুলি গালৰ পৰা উলিয়ালে। আৰু আমেৰিকা দেশত জুখ কৰিবলৈ গল; পাচে নাপলিয়ন বজা কইদৰ পৰা মুকলি হল বুলি সুনি, সেই সেনাপতি চাহাব উলটি গৈ ওআতজু মহা জুখৰ পাচ দিনা কুক্ষ দেল পালে।

১৮৪১ সনত তেঁও বম্বাই কোজৰ সেনাপতি বাব পালে, সেই কালত লিন্দ দেশত ৰন ওলাল, সিহঁতে সৈতে অতি কঠিন ৰূপে ৰন কৰাত তেঁওক চহীদানৰ ডাই বুলি সিহঁতে নাম দিলে। তেঁওৰ তলে তিনি হেজাৰ মান সেনা মাথোন আছিল, সত্ৰদোৰৰ পঁচিচ হেজাৰ হৈছিল, তথাপি সিহঁতে তেঁৱে সৈতে জুখ কৰিবলৈ সাহ ন কৰিলে, তাতে তেঁও যুৰি গৈ ইমামখৰ নামেৰে বৰ কৌঠ সকলো আহিলা সম্পত্তিএ সৈতে ললে।

তাৰ পাচে ১৬,০০০ হেজাৰ বিজুচি সেনাই ৰন পতাত সিহঁতৰ সহাই নৌ পাওতেই তেঁও সিহঁতে সৈতে বেগাই ৰন কৰিবলৈ ইচা

কৰিলে। কিন্তু জুখৰ দিনৰ আগ ৰাতি সিহঁতৰ সহাই ২০,০০০ হেজাৰ পালেহি; তথাপি সত্ৰৰ সেনা ইমান লৰহ হ'লতো মিয়ানি নগৰত সিহঁতে সৈতে ১৭ কেবকআৰিত জুখ কৰিলে। সেই মিয়ানিৰ জুখত তেঁওৰ সেনা ২৫০, আৰু ২০ জন সেনাপতি পৰিল; সত্ৰবোৰৰ পৰিল ৬,০০০ হেজাৰ। তাৰ পাচ দিনা অমিৰ ৰজা ৬ জন আহি তেঁওৰ লবনা পন হল। সিবিলাকৰ মাজৰ বৰ অমিৰ মোৰ মহমদ হাইদৰাবাদ নগৰত অমিল হৈ থাকিল। পাচে আন সেনা খুজি মেয়ে পাইগৈ মানে, তেঁও বাট চাই থাকিল, পাচে পালত তেঁওৰ সেনা ৫,০০০ হেজাৰ হল, সত্ৰবোৰৰ ২৫,০০০ হেজাৰ আছিল। ২৪ মাৰ্চত তিনি ঘণ্টা মান জুখ কৰি সিহঁতৰ বহু সেনা মাৰি হাইদৰাবাদ নগৰ ললে। তাৰে পৰা গোটেই এখন দেশ কম্পানিৰ অধিন হল।

১৮৪৭ সঁকত তেঁও ইংলণ্ডলৈ গল, পাচে হিন্দুস্থানি কোজৰ ওপৰত প্ৰধান সেনাপতি বাব পাই ১৮৪২ সঁকত আৰুও উভতি আহি ডেৰ বছৰ মান সেই সেনাপতি বাবতে থাকিল। এই বছৰৰ জুন মাহৰ পৰানৰিয়া হৈ ২২ আগষ্ট সোমবাৰৰ ৰাতি পুআ মৃত্যু হল।

প্ৰধান আৰু ইতৰ লোকক বেৱহাৰ কৰাৰ কথা।

Conduct toward Inferiors and Superiors.

মানুহৰ জাৰ জি দৰেৰে গিয়ান, কৰম, বিলই, আৰু সু আচৰন থাকে, সেয়ে অধিক কিয়া অলপেই হওক, আপোন আপোন পদৰ বিলয়ৰ দৰে সিবিলাকে আদৰ পাবলৈ আৱশ্যক ৰাখে। এই ৰূপে উকিল আৰু বৈদ্য লোক সকলে উত্তম ৰূপে শিক্ষা পাই গিয়ানত, বিদ্যাত বৰ নিপুণ; জন্মিও সিবিলাকে আপোন আপোন কৰমত বনিক লোকৰ লমান লাভ আৰ্জিৰ নোআবে, তেও সিবিলাক মুদৈ লোকতকৈ বৰ উপকাৰি আৰু আদৰৰ জোগা লোক। গাৱ ৰলেৰে কাম কৰা জি সুমি লোক, এনে লোকৰ লমান মুদৈ লোকে সুৰ্ম

ন কৰে, তেওঁ ভেনে সুমি লোকতকৈ বানিজ্য
বেৰমাই কৰা লোক বৰ হিত আৰু আদৰৰ
জোগ্য লোক । বনিক আৰু সিল্প কৰমকাৰি
লোকে জি খন অধিককৈ লাভ কৰে, সেয়ে
বৰ উপকাৰি; কিয়নো তাৰে সৈতে সিবিলাকে
অনেক মানুহক চাকৰ বাখি জিবিকা দিয়াত
বৰ বৰ পুয়োজনীয় কৰম কৰাই, তাতে সি-
বিলাকে আদৰৰ জোগ্য লোক । আৰু এবিধ
ভিনে সুনিৰ লোক এই, জি লোকবিলাকে
আপোন আপোন মাটি আন লোকক ভেৰনিয়া
বাবে দি জিবিকা পাই, এনে লোককে জমিদাৰ
বোলে; এনে লোকে সেই সিল্প কৰমকাৰি
আৰু বানিজ্য বেৰমাই কৰা লোকতকৈ আদৰ
পাবৰ জোগ্য লোক । আৰু কিছু লোক
আছে জি সৰ্ব সাধাৰন পুয়োজনীয়; জানিবা
ধৰম প্ৰচাৰক, বিচাৰ কৰ্তা, জজ, মাজিষ্ট্ৰেট,
ইবিলাকেও আপোন আপোন কৰমৰ পদৰ
দৰে আদৰৰ জোগ্য লোক ।

মানুহৰ মাজত এই ৰূপে মান মৰ্ত্ততাৰে
পদ হৈছে । কোনো লোকে আন লোকতকৈ
বৰ ওখ পদকে পাইছে, কোনোএ সেইবিলাকত-
কৈ সৰু পদকে পাইছে, তাতে সকলোৰে সম-
নিয়া ইতৰ আৰু পুখান লোকে আছে ।

জদি কোনো লোকে আপোন নিপুনৰ দোআ-
ৰাই, কিম্বা সু আচৰন কৰিবৰ দোআৰাই,
নাইবা সৰ্ব সাধাৰন কৰম কৰি ওখ পদ পাই,
তেন্তে সিবিলাকক জোগ্য ৰূপে আদৰ দিব-
লৈ ইতৰ লোকৰ নিজ নিজ উচিত কৰম ।
কিন্তু সেই আদৰনিয়বিলাকক গোলামৰ নিচি-
নাকৈ ভৰিত ধৰা আদি কৰম কৰি মানিবৰ
কাৰনে তেনে আদৰ ন হই, বা মান্যৱস্ত জনৰ
আদৰক চল কৰি কপট ভাৱে মুখেৰে প্ৰশংসা
কৰিবৰ কাৰনেও ন হই । প্ৰত্যেক জনেই
জেনেকৈ নম্ৰৱস্ত হওক, সিবিলাক সকলোএ আ-
দৰনিয় হোআত লোকক চাটু কৰিব নে লাগে ।

সুষ্ঠ লোক সকলেও ইতৰ লোকৰ পৰা
বলেৰে অনিয়াইকৈ অনুচিত মতে আদৰ লব
নে লাগে, কিন্তু সিবিলাকক দায়ালু ৰূপে বেৰ-
হাৰ কৰিব লাগে । মনুষ্য হোআত সকলোএ

ইয়ে নিয়ে ভাই হৈছে; তন্ত প্ৰতি জনৰ
আপোন আপোন পদানুসাৰে আদৰ বা সম্মান
আছে । এই ৰূপে সুষ্ঠ লোকৰ পৰা ইতৰ
লোকে জেনেকৈ আদৰ পাই, তেনেকৈ ইতৰ
লোকেও বৰ লোকৰ পৰা আদৰ পোআত
সিবিলাকক জোগ্য মতে আদৰ দিব লাগে ।
জি আপোনাতকৈ সৰু লোকক তুচ্ছ ভাও কৰে,
সি সেই তাৰ পদৰ জোগ্য ন হই, কেৱল
ইয়াকেহে দেখাই; আৰু ই পোনেও জি আ-
পোনাতকৈ পুখান লোকক সদাই হিংসা ভাৱে
নিন্দা কৰি ৰটি থাকে, সিও আপোনাৰ মন
হিংসক আৰু নিচেই অধম, কেৱল ইয়াকেহে
প্ৰকাশ কৰাই ।

জদি কোনো চাকৰে কোনো গৰাকি বা গৰা-
কিনিন্ত কোনো চাৱৰ কৰা দিনলৈকে দৰ-
মহা ধনৰ নিচই কৰি কাম কৰে, তেন্তে সেই
চাকৰে সেই অগিকাৰ বা অধিকাৰিনিৰ কাম
আদৰেৰে বেৰহাৰ কৰি সিবিলাকক সম্মান ৰূপে
মানিব লাগে; সেই অগিকাৰেও সেই চাকৰক
সিষ্ট আৰু দায়ালু ৰূপে বেৰহাৰ কৰিব লাগে ।

জদি চাকৰে আপোন গৰাকিৰ পৰা তেনে
উত্তম বেৰহাৰ পাই, নিচইকৈ তেন্তে চাকৰেও
গৰাকিৰ কাম বৰ ইচাবে উত্তম মতে কৰিব ।
চাকৰে গৰাকিৰ পৰা তেনে উত্তম বেৰহাৰ
পোআত সিবিলাকলৈ ধনৰ দৰমহা কাৰনে
কাম ন কৰি কেৱল প্ৰেমৰ কাৰনেই কৰে,
এনেহে আসক্ত হোআ উচিত । আৰু কোনো
কোনো বাৰ গৰাকিৰ উত্তম বেৰহাৰৰ কাৰনে
চাকৰে আপোন প্ৰানকো দিলে ।

অতি সভ্য লোকৰ দেশত চাকৰে বচৰেক-
লৈ নাইবা অলপ দিনলৈকে গৰাকিৰ লগত বন্ধ
হৈ থাকে, পাচে জেতিয়া নিৰ্বন্ধ দিনৰ সেল
হই, তেতিয়া সি মুক্তি হৈ অলৈকে ইচা কৰে,
তলৈকে জাব পাৰে । কিন্তু কোনো দেশত চাকৰ
আছে, জাক গোলাম বোলে; আমেৰিকা দেশৰ
নিগ্ৰো লোক ধৰ্ম ৰূপে জানিবা । সিবিলাকৰ
মাক বাপেক জদি গোলাম আছিল, তেন্তে তাৰ
লৰা চোআলিবোৰো আগলৈ গোলাম হৈ
থাকে । জেনেকৈ আমাৰ দেশত জন্ত পুহি-

লে নি আমাৰ সন্মতি হোৱাত তাৰ পোআ-
নিও আমাৰ সন্মতি হই, আৰু জতে ইচা
জুত নি বেচিৰ পাৰি, সেই দৰেৰে সেই
নিম্নো লোক জানিবা । এনে গোলামে ধন আৰ্জি
গৰাকিৰ পৰা মুক্তি নি কিলে মানে, নাইবা
জিমান দিন জিয়াই থাকে, তিমান দিনলৈকে
গৰাকিৰ সন্মতি হোৱাত গৰাকিএ জি হুকুম
দিএ তাকে কৰিব লাগে । নিয়াই চিন্তা কৰা
লোকৰ বিবেচনাত হলে এই কথা অনুচিত ।
জদিও কোনো লোকে গোলাম ৰাখে, তেন্তে
সেই লোকৰ উচিত, জেন আপোনাৰ কঠিন
স্বভাৱক নমু কৰি দায়াৰূপে গোলামক ৰাই ।
গোলামেও তেনে আচৰনত অধিকাৰলৈ প্ৰে-
মৱদ্ধ আৰু বিদ্বালি হব পাৰে । ব. ন.

এই ওপৰত দিয়া কথা অকনোদইত
চাপিবৰ নিমিত্তে ডেকাপুৰৰ পৰা গিয়ানি এজ-
নে আমালৈ পঠাইচে, সেই নিমিত্তে চপা হৈ-
চে । কিন্তু কোন কোন প্ৰধান, কোন বা ইতৰ,
তাক শিৰ কৰিবলৈ কিছু কঠিন । আমাৰ বি-
বিচনাত ৰজা আৰু অধিকাৰ সকলৰ বাহিৰে,
খেতিয়ক লোকতকৈ প্ৰধান নাই; কিয়নো সি-
বিলাকে জিবিকা আৰ্জি মানুহৰ প্ৰানকে ৰখা
কৰে ।

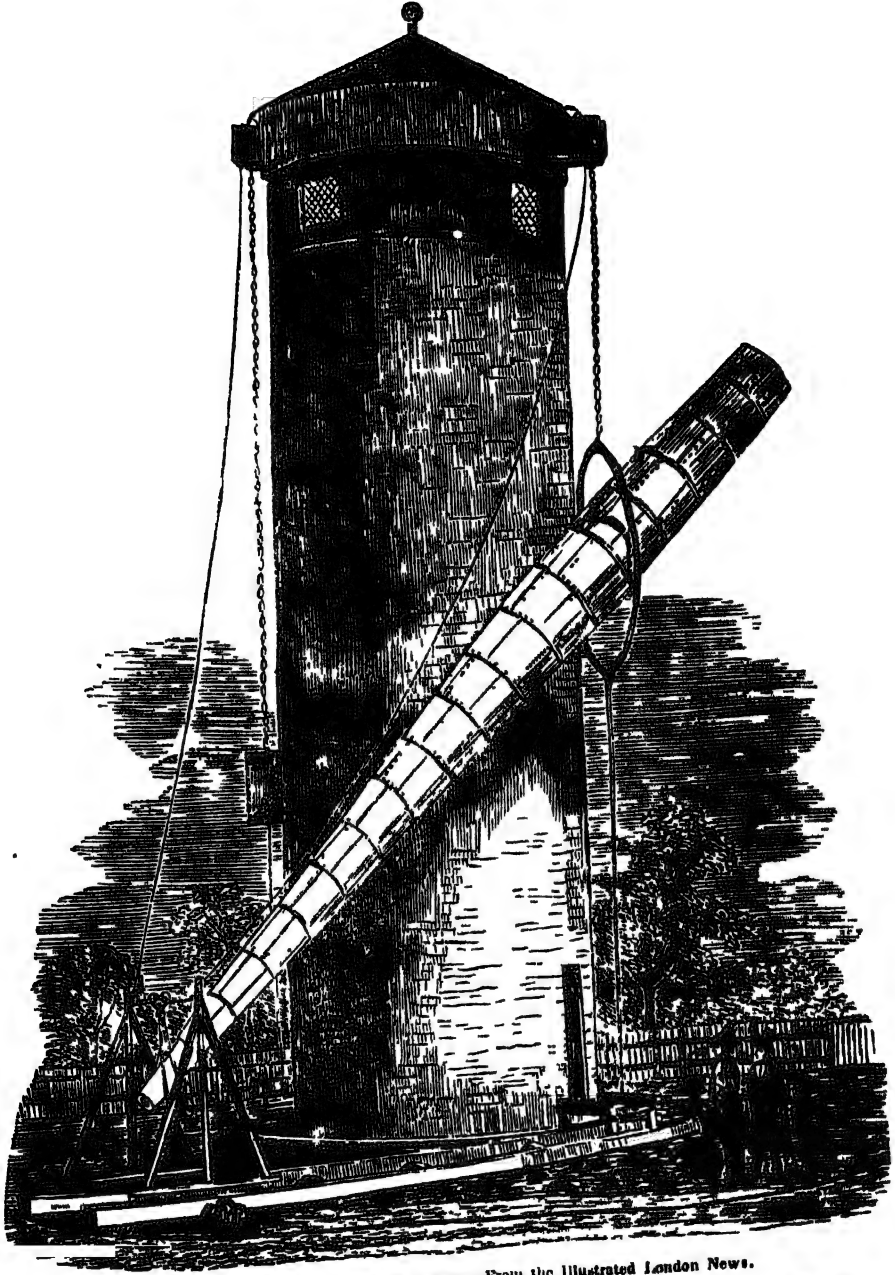
তিৰোতাক বধ কৰাৰ কথা ।

Trial for Murder.

ৰঙ্গপুৰ বাৰ্তাবহত এই কথা প্ৰকাশ কৰি-
চে । সেই মাহৰ ২৭ তাৰিখে এটা বধ কৰা
গোচৰৰ জীল ক্ৰীজুজ গৱৰ্ণমেণ্ট কৈৱাদি সদৰ
নিজামত আদালতে সজ বিচাৰ কৰি আগ্যা
দিএ । কালি কি ক্ৰিননগৰ জিলাৰ ভিতৰৰ গো-
কুলনাথ মিজ পেছাৰে কোনো সমই আজৰি
পোআত তেঁওৰ তিৰোতা বাপেকৰ ঘৰত থকাত
তেঁও সহবেকৰ ঘৰলৈকে গল । আৰু হৈ-
নিএকক আপোনাৰ ঘৰলৈ আনিবৰ কাৰনে
সহবেকত সুখিলে; তাতে সহবেকে কলে
বোলে, তুমি ৬।৭ দিন ইয়াত থাকি গলেহে
মই, সডোল পাও; গোকুলনাথেও সেই কথা-
সম্মত হৈ তাতে থাকিল ।

পাচে গোকুলনাথে সেই ঠাইতে থাকি দে-
খিলে, দেখে, তেঁওৰ তিৰোতাই মাজে মাজে
পৰ পুৰুলে সৈতে হাঁহি মাতি থাকে, তাতে
গোকুলনাথৰ মনত বৰকৈ লক্ষ্যই লাগিল ।
আৰু তেঁও কোনেও ন জনাকৈ অনুসন্ধান কৰি
কৰি চাই জানিলে, জে তেঁওৰ তিৰোতাৰ দু
মহিয়া কি তিনি মহিয়া গৰ্ভ হৈচে, তেতিয়া
তেঁওৰ মন উগূল খুগূল হবলৈ ধৰিলে । এদিন
গোকুলনাথ মিজই কোনো এঠাইত ৰাতি নাচ
গান চাবলৈ গৈছিল, পাচে ৰাতি অনেক খনি
হলত তেঁও ঘৰলৈ আহি, দুআৰ মেলি দিব-
লৈ হৈনিএকক মাতিব ধৰিলে; তাতে তাই
বেগতে উঠি আগৈএ ঘৰৰ পাচ দুআৰ মেলি,
চুৰকৈ ডায়ে সৈতে খোআ লোআ কৰা জগ-
বন্ধু বন্দোপাধ্যাইক বাহিৰকৈ দি, পাচে আগ
দুআৰ মেলি স্বামিএকক মাতাৰ ঠাকুৰ বুলি
ভিতৰলৈ সুমালে । গোকুলনাথে বেগালি
বন্দোপাধ্যাইক ঘৰৰ পৰা বাহিৰ ওলাই জা-
বৰ আপোন চকুএ দেখি হৈনিএকত সুখিলে,
বোলে, বন্দোপাধ্যাই ইয়ালৈ কি সকামে
আহিছিল? তাতে তাই কলে, বোলে, কতা,
কতা? তেতিয়া গোকুলনাথে বুলিলে, বোলে,
হাততো দৈ, পাততো দৈ, তথাপি কৰ কৈ কৈ,
ইয়াকে বুলি দা, জাঠি আদি বিচাৰি একো নে
পাই, এডাল লাখুটি লৈ দুই তিৰোতাক এনে-
হে মাৰিবলৈ ধৰিলে, জে তাইৰ প্ৰান বিজোগ
ন হল মানে কদাচিতো খেয়া ন কৰিলে ।
পাচে মৰিলত সটো বাহিৰলৈ টানি উলিয়াই
ঘৰৰ মানুহ আৰু ওচৰ চুবুৰিয়াবোৰক মাতি
আনি কলে, বোলে, মোৰ তিৰোতাৰ বিতিচাৰ
দোল মই আপোন চকুএ দেখি তাইৰ প্ৰান
দঙ কৰিলোঁ ।

সেই গোচৰ দস্তৰ মতে বিচাৰ হৈ, ৰাইৰ
নিমিত্তে চেল্যন আদালতলৈ পঠাই, তাত মৌ-
লবি পণ্ডিতবিলাকে বিচাৰ কৰ্ত্তাৰে ৰাই একে
নো হোআত মোকৰ্দ্দমা সদৰ নিজামত আদা-
লতলৈ পঠাই, তাতে বিচাৰ পৰ কৰি লো-
আ নি দিয়া বন ন কৰাকৈ গোকুলনাথ মিজক
পাঁচ বছৰ কইদত থাকিবলৈ আগ্যা দিলে ।

The Craig Telescope at Wandsworth Common—From the Illustrated London News.

অতি দূৰৈ ঠাইলৈ দেখা জন্তৰ কথা ।

Account of Telescopes

দূৰৈত থকা বস্তু দেখিবৰ নিমিত্তে মনুষ্যৰ
বুদ্ধিৰ উপাইতে জি তেলেস্কোপ জন্তু নিৰ্মান
হৈছে, সি সকলোৰে সৰ্ব সাধাৰণ ৰূপে হত-
কাৰি হই । ১৩০০ সঁকত ফলবেস্তিৰ চাল-
বিনো নামেৰে এজন প্ৰথমে চন্দ্ৰা অৰ্থাত্‌ দিব

চকু নিৰ্মান কৰিবলৈ আৰম্ভন কৰিছিল । তাৰ
বহু কালৰ পাচত সেই দূৰৈলৈ দেখা আৰু
সৰু বস্তু দেখা জন্তু নিৰ্মান হল । হলও
দেশৰ 'মিডলবাৰ্গ' নগৰত এজন দিব চকু নিৰ্মান
কৰাৰ পুত্ৰকে আপোনাৰ বাপেকৰ কৰম কৰা
সালত ধেমালি কৰি আছিল, পাচে সি আপো-
নাৰ দুই হাতে বুৰা আঙুলি আৰু তাৰ গুৰিৰ

ভৰ্জনি আকুলি দুই আকুলিৰে দো ভোখৰ কাঁচ খৰি, কেতিয়াবা সমান কেতিয়াবা বৰ্হী টুটা, কেতিয়াবা ওচৰলৈ কেতিয়াবা দূৰৈকৈ, এই দৰেৰে এটা সেৱা কৰা ঘৰৰ ওপৰত থকা এটা কুকুৰাৰ মূৰ্ত্তিক চাঁওতে চাঁওতে অকনোদ তাৰ ওচৰতে সুন্দৰ ৰূপে দেখিলে। সি এই কথা আপোনাৰ বাপকত কলে, বাপেকে অতি আচৰিত গিয়ান কৰি দুই ভোখৰ কাঁচ লৈ চাই সেই ৰূপে দেখি, কাঁচ দো ভোখৰ এচলা পাটৰ ওপৰত এনে উপায়েৰে থাপনা কৰিলে, জে ভাৰে ওচৰ আৰু দূৰৈৰো বস্তু দেখিব পাৰে। এই ৰূপে জাৰে পৰা দূৰৈত থকা বস্তুক ওচৰত থকা বস্তুৰ নিচিনা দেখা হই, এনে জন্তু প্ৰথমে নিৰ্মান হল। আৰু তক্ষানি দেলৰ গালিলিয় নামেৰে এজন বিদ্যাবন্তে এই কথা নুনি, সেই ৰূপে এক জন্তু নিৰ্মান কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। পাচে তেঁও এটা ভাঙ্গৰ দিখল চুকাৰ দুই মুখত দো ভোখৰ কাঁচ সুমাই এক দূৰৈলৈ দেখা জন্তু নিৰ্মান কৰিলে। পাচে সেই জন্তুৰে আকাশৰ চাৰিও ফালৰ নখ্যাবিলাক দেখিবলৈ ধৰিলে। তাতে ত্ৰিহস্পতি গ্ৰহৰ চাৰি কালে চাৰি চক্ৰ আছে, আৰু সুৰ্জৰ ওপৰত কলহ আছে, আৰু চক্ৰত পৰ্বত আৰু ভৈয়াম আছে, আৰু আকাশত চকুৰে নে দেখা অনেক প্ৰকাৰ ভৰাও আছে, এই সকলো দেখিবলৈ পালে। ১৬১০ সঁকত এই দূৰলৈ দেখা জন্তু নিৰ্মান হোআৰ অলপ দিনৰ পাচত এই সকলো কথা প্ৰকাশ হল। ভেতিয়াৰে পৰা আজিলৈকে সেই দূৰলৈ দেখা জন্তু লাহে লাহে উত্তম ৰূপে নিৰ্মান হৈছে, ইয়াতে ইহুৰৰ জি আকাশৰ অতি দূৰত থকা আচৰিত কৰম সকল মনুষ্যবিলাকে নে দেখা আৰু ব জনা আছিল, এতিয়া সেই লোবিলাক এই জন্তুৰ দোআৰাই দেখা আৰু হল।

আমি এই দূৰলৈ দেখা জন্তু ৰূপ বাহনেৰে বেগতে অতি দূৰৈ চাই পাবলৈ পাবোঁ অৰ্থাত দেখিব পাবোঁ। হৰ্শেল চাহাবে কৰা দূৰলৈ দেখা জন্তুৰে বস্তুবিলাক চ হোআৰ গুন ভাঙ্গৰ

দেখা হই, আৰু সেই জন্তুৰে ভেজবন্তু সনি গ্ৰহক আমি সুন্দৰ ৰূপে দেখিবলৈ পাওঁ; অৰ্থাত ১৮০০ বছৰ পৰ্যন্ত তেঁওৰ ওচৰলৈ ক্ৰমে গৈ থাকি এক এক ডগত ২৫ পচি ক্ৰোচৰ বাট গমন কৰি সৰ্ব মুঠে ৪০ চলি কোটি ক্ৰোচৰ বাট গৈ আমাৰ চালৰ চকুৰে সনি গ্ৰহক জেনে ৰূপে দেখিমগৈ, তেনেকৈ এই জন্তুৰে চালেই দেখোঁ। আৰু আকাশত থকা আন আন নখ্যাবিলাকৰ সৰিল লেখিব নোআৰা সংখ্যাৰে আৰু অতি বহল ধান দেখিবলৈ পাওঁ। আৰু আমি যদি আকাশলৈ দুই ধৰ্ম ক্ৰোচৰ বাট উঠি জাঁও, তথাপি চালৰ চকুৰে ইয়াতকৈ অধিক ভাল ৰূপে দেখিবলৈ নে পাওঁ। কিন্তু হিলৈৰ গুলিৰ সমান আমাৰ জোআৰ বেগ হলেও এতে খিনি ক্ৰোচৰ বাট জাবলৈ আমাৰ বছৰেৰে এক কোটি বছৰ লাগে। দিব্য দূতবিলাক আৰু স্বৰ্গৰ পাৰিলদবিলাক বেগাই জোআৰ নিচিনাকৈ আমি বেগাই জাবও নোআবোঁ, এই নিমিত্তে পৰম ইহুৰে আমাক এই জন্তু দিছে, তাৰ দোআৰাই আমি দূৰত থকা বস্তুবিলাক দেখিবলৈ পোআ হই; এই কাৰনে জি সকলে এই দূৰলৈ দেখা জন্তুক ইহুৰে দিয়া বুলি মানি কই, সেই সকলে অতি সজ কথা কই।

সি ফালে লিখা ভেলেকোপ ইংলণ্ড দেশত ক্ৰেগ নামে এজন পাদুৰি চাহাবৰ নিমিত্তে জোআ বছৰত নকৈ কৰা হৈছে। সকলো দুৰ্বিনতকৈ সি অতি ভাঙ্গৰ আৰু ভালো। তাক তুলি বাহিবৰ নিমিত্তে ৪০ হাত ওখ, ১০ হাত বহল, এনে এটা কাৰেজ ঘৰ পকিকৈ সাজিছে। দুৰ্বিনৰ জোখ দিহলে ৫৭ হাত, মেৰে ৯ হাত, তাক লোহাৰে সজা হৈছে; তাৰ ভিতৰে কলা বৰন দিছে, বাহিৰে সুন্দৰ ৰূপে জিলিকি থাকে। চক্ৰ, সুকুৰ, সনি আদি গ্ৰহবিলাকক ভালকৈ দেখে, আৰু চক্ৰত ভাঙ্গৰ ঘৰ থকা হলে তাকো দেখিব পাৰিলেইহেন। চক্ৰত নিৰাসি লোক আছে বুলি, কোনো কোনোএ আন্দাজে কই, কিন্তু এতিয়ালৈকে ভাত কোনো জিৱা প্ৰাণিৰ চিন দেখা ন গল।

ভাল ৰূপে কাকত পৰ্হাৰ নিয়ম।

Directions for Reading.

অসম দেশৰ বালক সকলৰ প্ৰতি নিবেদন।

প্ৰিয় বন্ধু সকল,

তোমোলাকে জেতিয়া জি কাকত বা কিতাপ পৰ্হা, তেতিয়া তাত থকা চিনবোৰ দেখি উচিত মতে বৈ বৈ সকলো লবাই মাতিব নে জানাইছ, আৰু মনো ন কৰা, আৰু তোমোলাকে লিখা কাকত পত্ৰতো তেনেকৈ নি লিখা, কিন্তু তোমোলাকে তাক অৱলোকে জানিব লাগে, কিয়নো সেই ৰূপে চিনে চিনে বৈ ন গলে পেটি পেটি হই গুনে পৰ্হা জনেও আৰু মূনা জনেও ভাল কৈ অৰ্থ ন বুজে; এতেকে মই সেই সকল চিনৰ কিছু বিৱৰণ ভাল লিখিলো, তোমোলাকে তাক চাই আৰু মনত ৰাখি সেই সেই দৰে পৰ্হিবা আৰু লিখিবাও।

আৰু তোমোলাকত মই এই কথাও কৈচোঁ, জে কিবা কাকত পত্ৰ মাতোঁতে তোমোলাকে জত বৰ লাগে, সেই দৰে ন বৈ পেটি পেটি কৰি, বৰ বৰ মাতোঁতে অতি খৰকৈ মাতিলেই ভাল জেন নে ভাবিবা, আৰু তেনে হলে জনা সকলে ভোমাক ন সলাগিব। কেৱল কথা জেনেকৈ কই, কাকত পৰ্হোঁতেও প্ৰাই তেনেহে হ'ব লাগে। কিন্তু উচিত মতে বৈ গলে খৰকৈ মাতিলেও দোষ নাই।

চিনৰ বিৱৰণ।

কথাৰ মূল অৰ্থ খিনি বেলেগ বেলেগে জানিবৰ নিমিত্তে কাকত পৰ্হোঁতে জে বৈ বৈ আই,

তাকে বিদ্ভাষ, বিৱৰ্তি, আৰু জতি বোলে। আৰু তাত দিয়া চিন সকলকেই সেই খিনি নামেৰে চিন বোলা আই।

Comma.

১। প্ৰথমে এক মাজ জতি (,) এই চিন, বেলেগ বেলেগে জানিবৰ নিমিত্তে কথাবিলাকৰ পাচত দিয়া আই।

দ্বিষ্টান্ত।

ধন, সোন, হিৰা, মুকুতা, সকলোতকৈ বিদ্যা বৰ্হী।

Semicolon.

২। বিমাজ জতি (;) এই চিন, আগৰ অৰ্থৰ অলপ মান বেলেগ হই, তাৰ পাচৰ কিছু অৰ্থ থাকিলে সেই খিনিতে বেৱহাৰ কৰা আই।

দ্বিষ্টান্ত।

এক অধ্যাপকে কলে, বিদ্যা আৰু গিয়ান বৰ্হাৰ মূল বিবেচনাই; এতেকে তুমি সকলো কথাতে বিবেচনা কৰিবা।

Period.

৩। চেষ্ট (।) এই চিন, কথা কাকিৰ মাজতে এক প্ৰসঙ্গৰ কথা অন্ত পৰিলে, তাত আৰু পদৰ প্ৰথম কাকিৰ অন্তত দিয়া আই।

দ্বিষ্টান্ত।

ভাল গিয়ানি লবাই ভাল কথা পালে, তাৰ লগত যদি বেয়াও থাকে, সেই খিনি চেলি ভাল খিনি বাচি লই, বিলম্ব মানুহে দোষ খিনিহে ঘাইকৈ বিচাৰে।

পদত জেনেকৈ দিএ তাৰ দ্বিষ্টান্ত।

জতি কাঠ সোন আদি বন্ধু সকলৰ।

দুগুন ন কহি ভাল কৰে সমাদৰ।

Double Period.

৪। পূৰ্ণ চেষ্ট (।।) এই চিন, পদৰ অন্ত হলে, আৰু কোনো কথা লিখিলে তাৰ সকলো কথাৰ অন্তত দিয়া আই।

দ্বিষ্টান্ত, পদ।

জতি কাঠ কাঠ মাজ, লোনা খাঙুমই।

কথাপিহো সন্ত লোকে মন্দ ন কহই।

স্থান আৰু দেখিবলৈ ভালৰ কাৰনে।
ভালে ভালক বাচি লই সদা হৰ্ষ মনে।
কথাৰ দ্বিষ্টান্ত।

এতেকে হে বন্ধু সকল, তোমোলাকে সজ
কথা পালে বাচি লবা, আৰু বেয়া হলে চেলি
থবা। ৰাজ হংস আৰু কুলালৈ মন দি ভাবি
চোআচোন।

Interrogation

৫। প্ৰসৰ্থ মাত্ৰ (?) অৰ্থাত কোনো কথা
সুধিলে তাৰ পাচত এই চিন দিএ।

দ্বিষ্টান্ত।

এক চাতৰে অধ্যাপকত সুধিলে দেউ, মুখক
কিহেৰে জনা জাই?

অধ্যাপকে কলে, চই কৰমেৰে মুখক জা
নিব পাৰি; ১, জাৰ কাৰন নো হোআকৈএ
খঙ্গ; ২, অনর্থক কথা কোআ; ৩, বিনা কাৰনে
কিবা কথা বা কৰম সলনি কৰা, ৪, সকাম
নাই কিয়া কথা সুধি ফুৰা; ৫, অচিনাকি মানু-
হত বিশ্বাস ৰখা, ৬, মিতিৰ সত্ৰ চিনিব নো-
অৰা, ইয়াকে আদি কৰি মুখৰ অনেক চিন
আচে।

Exclamation.

৬। অবৈগ মাত্ৰ (!) এই চিন, কথাৰ মা-
জত কোনো বেজাৰ বা নিবেদন, অথবা কোনো
আচৰ্য্য কথা হলে তাৰ পাচত লিখা জাই।

দ্বিষ্টান্ত।

হে প্ৰভু! হে ইশ্বৰ! বা, হে প্ৰজা পালক!
আমাক (অসমিয়া লৰাটিহঁতক,) বিদ্যা নিকাি
গিয়ানি কৰিবলৈ মন দিওক, ইত্যাদি। আৰু
ও দেউতা! এই খন ইমান ভাঙ্গৰ নাও!

Quotation.

৭। প্ৰথোপ চিন (“ ”) এই চিন, আপুনি
লিখা কাকতৰ মাজত কোনো এক কাৰনে লো-
কে কৰা কথা বা অন্যৰ কিছু অভিপ্ৰাই আনি
সাৰিত সুমাই লিখিলেহি, সেই কথাৰ আগে
পাচে লিখা জাই।

দ্বিষ্টান্ত।

এক, লবাই পৰ্হা সালিত থাকোঁতে সদাই
লি অহঁতাবত মজি আছিল, পাচে তাৰ বাপে-

কে কাকত দি পঠালে, বোলে, “তোৰ এনে
স্বভাও হলে সকলো মানুহ তোৰ সত্ৰ হব।”
পাচে সেই চিঠি পাই লি সেই স্বভাও এৰি
পেলালে।

Parenthesis

৮। দ্বিধনু ৰেখা, ( ) এই চিন এক কথাৰ
অসন্ধা ভাগিবৰ কাৰনে তাৰ অৰ্থ ভাঙ্গি ওচ-
ৰতে অন্য কথা লেখিলে সেই কথাৰ দুই মুৰে
লিখা জাই, আৰু সেই চিন দেখিলেই “অৰ্থাত”
এই কথা নে থাকিলেও সেই ৰূপে মাতিব
লাগে।

দ্বিষ্টান্ত।

আটাই গচতকৈ (আম, কঠাল, নাৰিকল,
প্ৰভৃতিতকৈও) এই জোপা গচ ভাল।

Hyphen.

৯। সাংযুক্তিক চিন (-) এই চিন কোনো
এক কথাৰ দুটা মান আখৰ সোঁ ফালে দাঁতিত
লিখি, ঠাই নো হোআৰ গুনে ই ফাললৈ দুটা
মান আনিলে একে লগ বুজিবৰ নিমিত্তে সোঁ
ফালৰ সাৰিৰ অন্তত বেৰহাৰ হই, আৰু হা-
তেৰে লিখা কাকত পত্ৰত হলে বাঁও ফালে
তাৰ তলৰ সাৰিৰ আদিত্তে দিএ।

দ্বিষ্টান্ত।

জি লবাই এই চিন সকলৰ দৰে বৈ বৈ কা-
কত মাতে আৰু লিখে, গিয়ানি সকলে তাক
প্ৰসংসা কৰিব, যদি কোনোবাই লেটি পে-
টিকৈ মাতে, তেন্তে তাক লোকে মুখ বুলি জা-
নিব।

Bri Purnanond Sorma.

চিচিলি আৰু নাপলি ৰাজ্যৰ আলফ্ৰেদো ৰজা ।

Alphonso, King of Sicily and Naples.

সেই ৰজা আপোনাৰ পুত্ৰ লোকলৈ অতি মৰমিয়াল আৰু নম্ৰ আচৰন কৰা লোক আছিল ।

তেন্তে কোনো সময়ত আপোনাৰ সৈন্য লৈ চিচিলিৰ ফাললৈ জাত্ৰা কৰি জাঁওতে, কোনো সন্ধৰ দোআৰাই বাধা পোআত নৈৰ পাৰ হৈ জাৰ নোআৰি সেনাবিলাকে সৈতে নৈৰ দাঁতিতে থাকিল । সেই ঠাইতে এদিন গোটেই দিনটো সকলোএ অনাহাৰে থাকিব লগা হ'ল । গধূলি হ'লত এজন সেনাই কিছুমান কুটি, পনিৰ, আৰু আলু আনি ৰজাক ভোজন কৰিবলৈ দিলে; তাতে আলফ্ৰেদো ৰজাই সেই সেনাক ধন্যবাদ কৰিএই কলে, বোলে, দেখা. মোতকৈ কিমান উত্তম বৰ বৰ সাহিয়াল আৰু পৰাক্ৰমি লোক ল'খোনে আচে, এনে লোক সকল ল'খোনে থাকোঁতে মই কেনেকৈ ভোজন কৰিব পাৰোঁ ?

সেই ৰজাই কোনো এক সময়ত কাম্পানিয়া প্ৰদেশৰ মাজে দি অকলে ফুৰোঁতে, জাৰ এটা গাধ বোকাতে সোমাই পোত জাবলৈ পৰাত বলেৰে আৰু সুমেৰে টানি তুলিব নোআৰি-ছিল, এনে গাধ ৰখিয়া এজনৰ ওচৰ পালেগৈ । সেই ৰখিয়াটে সেই পোনে বাটে দি জাকে জোআ দেখে, তাকে আপোনাক সহাই দিবলৈ মাতে, কিন্তু সকলো বিফল হৈছিল । পাচে সি সেই ৰজাত সহাই খুজিলে, কিন্তু তেন্তে জে ৰজা, সি ইয়াৰ ভু পোআ নাই কিলি । ভেড়িয়াই ৰজাই ঘোঁৰাৰ পৰা নামি তাৰ লগত সহাই হৈ গাধটো বামত তুলিলে । মোক সহাই দিয়া জন ৰজা, সেই মানুহটে এই কথা পাচত ভু পাই, ৰজাৰ চৰনত আঁঠু পাৰি পৰি ধেনা মাগিলে; কিন্তু আলফ্ৰেদো তাক কলে, বোলে, তুমি মোক একো অপৰাধ কৰা নাই । ৰজাৰ এনে সৰু ভাৱৰ গুনেই আগেকৈ সৰু হোআ লোকৰ মিলনৰ কাৰন হ'ল ।

ব. ন.

কোন অধিকাৰ নেও ।

Who is the best Master ?

এজনা মজ্জিৰ মন ধৰমলৈ জোআত তেন্তে ৰজাৰ সেৱা এৰি নিজান ঠাইলৈ গৈ ইহবক চিন্তি আছিল । অলপ দিনৰ পাচত ৰজাই সেই মজ্জিৰ বাজা পাই তাৰ ঠাইলৈ গৈ মজ্জিক দেখি বুলিলে, হে মজ্জিৰ, ঘোৰ পৰা নো ভুগি কি দুখ পাল, মোক জে এৰি আহিলা ? মজ্জিএ কলে, বোলে, মহা ৰাজ, আপোনাৰ কোনো কথাত দুখ বেজাৰ পোআ নাই । আপোনাৰ অৱস্থা বৰ্হাবৰ ইচাৰুৱে মই পাচোটা কাৰনৰ নিমিত্তে আপোনাক এৰি আহিলোঁ ।

প্ৰথম কাৰন এই, আগৈএ আপোনাক উপ-লা কৰাৰ সময় আপুনি বহি থাকে, আমি আপোনাৰ ওচৰত ক্ৰিভাঞ্জলি কৰি থিয় হৈ থাকোঁ । এতিয়া জি প্ৰভুক পাইচোঁ, তেন্তেওৰ মুখৰ আগত একো দুখ নো হোআকৈ বহি আৰাধনা কৰোঁ, তথাপি তাত একো অপৰাধ ন হই ।

দুতিয় কাৰন, আপুনি আগৈএ ভোজন কৰে, আমি ওচৰত থাকি চাই থাকোঁ । এতিয়া আমাৰ প্ৰভুএ আমাক আহাৰ দিএ, কিন্তু তেন্তেও আহাৰ ন কৰে ।

ত্ৰিতীয় কাৰন, আগৈএ আপুনি সুই থাকে, আমি উজাগৰে পৰিচাৰ্জ কৰি থাকোঁ । এতিয়া আমি সুই থাকোঁ, আমাৰ প্ৰভুএ নাৰেৰে থাকি আমাক ৰখা কৰে ।

চতুৰ্থ কাৰন, আগৈএ সদাই আমাৰ মনত তই আছিল, জে আপুনি মিছা হলে পাচে সন্ধৰ হাতত আমি পৰিব লাগিব । আমাৰ এতিয়া থকা প্ৰভুৰ কদাচিতো মৰন নাই, আমাৰো দুখৰ আগতক নাই ।

পঞ্চম কাৰন, আগৈএ আমাৰ কোনো অপ-ৰাধ হলে আপোনাৰ এজ উঠে বুলি, এই তই আমাৰ মনত সদাই লাগি থাকে । এতিয়া আমাৰ প্ৰভু এনে দাৱাদ, জে তেন্তেওৰ আগত হে-জাৰ অপৰাধ কৰিলে, তেন্তে সেই আটাইবোৰ আমাক ধেনা কৰে ।

ফতিক চান্দৰ বিবৰন।

Account of Photik Chand.

বঙ্গলা দেশৰ জাটোহৰ জিলাৰ মজগুৰনি নামে এখান গাঁৱত এজন তাঁতি অতিসই দেও পুজক আছিল, কিন্তু তাৰ সন্তান সন্ততি নো হোআত সি দিনে ৰাতিএ দুখিত হৈ, দেৱতা-বিলাকৰ আগত সন্তানৰ নিমিত্তে বৰকৈ প্ৰাৰ্থনা কৰে। অলপ কালৰ পাচে তাৰ দুজনি চোআলি জনমিল, আৰু সেই দুই কন্যাৰ পাচত এটি লৰাও উপজিল, তাৰ নাম ফতিক ৰাখিলে, কিন্তু পুত্ৰ পোআৰ কাৰনে আনন্দ ভে অপাৰ হৈ কেৱল অলপ দিন মাথোন জিয়াই থাকিল; তেঁওৰ মৰনৰ কাল বেগাই ওচৰ চাপি ফতিক অলপ বয়সতে পিত্ৰি হিন হল। ফতিকৰ বাপেক মৰিলত তেঁও আপোনাৰ মাকৰ লগত আছিল। ডেকা কালত আপোনাৰ জাতৰ আচাৰ বেৱহাৰ গুপুতে অনুচিত দেখি সকলো মানুহবিলাকক প্ৰেম কৰিবলৈ মনত খেদ কৰি আছিল; আৰু আপোন ইচাৰে সকলো বেলেগ বেলেগ জাতৰ মাজত জিবিলাক জাত ঘিন লগা দেখে, সেই বিলাকৰ লগত ভোজন পান কৰি, সকলোৰে আগত হৰি আৰু ক্ৰিয় নামে বিশ্বাস কৰি সিবিলাকৰ লগত আবাদনা কৰে।

পাচে তাৰ মাকে এজন বামুনৰ দোআৰাই তাক সিয়া কৰালে। ইয়াৰ পাচে আন মতৰ এজন বামুনে ফতিকৰ ঘৰলৈ আহি তাৰ মাকৰ বুধিৰ বাহিৰে আন ৰূপে সিয়া কৰি ফতিকক গ্ৰহন কৰালে; অলপ দিনৰ পাচত ফতিকৰ মাকৰ গুৰু তাৰ ঘৰলৈ আহি ফতিকক আন এজনৰ সিয়া হোআ সুনি বৰ খুচু উঠিল।

তাকে দেখি ফতিকৰ বহুবিলাকে ভই কৰি গুৰুৰ চৰনত পৰি কান্দি কাকুতি কৰিবলৈ ধৰিলে, কিন্তু সেই সময়ত ফতিক নাই কিচিল। অলপৰ পাচে ফতিক আহি গুৰুৰ চৰনত পৰি মিনতি কৰি আৰুও তাৰ সিয়া হবলৈ ধৰাত সি সন্তোষ হৈ ঘৰত উভয় ৰূপে ভোজন কৰি থাকিল। আৰু সেই ঠাইত জিবি-

লাক গুৰু আছিল, সিহঁত প্ৰাই সকলো দুখিয়া, এই হেতুকে সিহঁত সদাই সিয়াৰ ঘৰে ঘৰে ফুৰি থাকে; আৰু একো ঘৰত দুই তিনি দিন থাকি পাচে বিদাই হোআ কালত সিয়াবিলাকে আপোন আপোন কুসল মঙ্গলৰ নিমিত্তে আপোন আপোন সক্তিৰ দৰে অলপ অলপ দান দি গুৰুৰ পৰা আশীৰ্বাদ লই। গুৰুবিলাকে সদাই এই ৰূপে কৰ লই, কিন্তু সিয়াবিলাকৰ পৰিত্ৰানৰ নিমিত্তে একেৰিও বিচাৰ ন কৰে, কেৱল আপোনাৰিলাকৰ দিনটৰ নিমিত্তেহে চিন্তা কৰি থাকে।

পাচে এজনি তিৰোতাই পঞ্চভূত নামে এক মন্ত্ৰ নিতৌ জপিবৰ কাৰনে ফতিকক দি সিয়া কৰালে; সেই মন্ত্ৰ এই, আকাল, বায়ু, ভেজ, জল, ভূমি, এই পঞ্চ ভূতৰ নাম মনতে ৰাখিবা।

পাচে ঘোষপাৰৰ ৰাম ভুলাল মতৰ অধিকাৰে ফতিকৰ মন ভুলাই সিহঁতৰ মতলৈ আনি লোলায়ানা নামে এক মন্ত্ৰ গ্ৰহন কৰালে। আৰু জি জনে ফতিকক এই মন্ত্ৰ দিলে, সেই জনে ইয়াকে কলে, এই মন্ত্ৰৰ দোআৰাই সকলো প্ৰকাৰ ৰোগ গুচিব পাৰে। এই দৰে অনেক অনেক প্ৰকাৰ ভুল ধৰম দেখি ফতিকে এৰি পেলালে। প্ৰানৰ পৰিত্ৰানৰ নিমিত্তে একো আসা নাই। আৰু প্ৰতি দিনে তাৰ মনত এই স্বৰূপ প্ৰমান পালে, জে মিচলিয়াবিলাকে আনবিলাকক মিচা ধৰম সিকোআৰ দোআৰাই কেৱল আপোনাৰিলাকৰ লাভলৈহে চেষ্টা কৰে। আৰু জিবিলাকে আনবিলাকক স্বৰগৰ পথ একআই আৰু এই ৰূপে সিকাই, সিহঁতে নবকৰ পথলৈ নিৰ্ভই মনেৰে জাই। সেইবিলাকৰ বিসয়ে ধৰম সাত্ৰৰ মাজত এই কথা লিখা আছে, সিহঁতে কনাই কনাক বাট দেখুআইচে, কিন্তু যদি কনাই কনাক বাট দেখুআই, দুয়ো ধানত পৰিব।

এক বুধিয়ক কুকুৰৰ কথা ।

Story of a sagacious Dog.

বহু বছৰৰ আগেয়ে ক্ৰাঞ্চ দেশত এজন ধনৱন্ত ভদ্ৰ লোক আছিল, আৰু সেই মানুহৰ বৰ কুকুৰ এটাও আছিল। কোনো এক দিনত তেঁও আপোনাৰ কুকুৰক লগত লৈ এখন হা-বিএ দি গৈছিল; সেই হাবিৰ মাজতে মাকাহি নামে তেঁওৰ এটা সৰু খাপ দি বহি আছিল। পাচে ধনৱন্তক জোআ দেখি অকনোদে খৰি বধ কৰিলে। তাৰ পাচে তেঁওৰ মৰা সটো এজোপা গচৰ তলত গাঁত খানি পুতি থৈ মাকাহি গুচি গল। কিন্তু সেই কুকুৰে আপোন অধিকাৰৰ মৰা নৰ ওচৰত দুই তিনি দিনলৈকে থাকি বাশি আছিল। সেসত পেটৰ ভোকত আৰু কাল থাকিব নোআৰি, নগৰলৈ আহি আপোন অধিকাৰৰ জি এজন বহু আছিল, তেঁওৰ ঘৰলৈ গল। আৰু তেউ তেউ কৰি কান্দি তেঁওৰ কাপৰত খৰি কিছু টানিবলৈ ধৰিলে, আৰু দুআৰৰ ওচৰলৈ গৈ সেই মানুহক আপোনাৰ লগত জাবলৈ এক ভাৱে সজ্ঞত কৰিলে। সেসত সেই মানুহে কুকুৰৰ এনে আচৰিত বৱৰ্তাৰ দেখি তাৰ লগত বাহিৰলৈ গল। কুকুৰে পাচত তেঁওক হাবিৰ মাজে দি সেই গচৰ তললৈ লৈ গল, আৰু তাতে হাতো-বাৰে মাটি খানি খানি আপোন অধিকাৰৰ মৰা ন দেখুওালে, কিন্তু কোনে তেঁওক বধ কৰিলে,

তাক কবলৈ কুকুৰৰ অসাধ্য হৈছিল। কিছু দিনৰ পাচত কুকুৰে সেই মানুহ বধি মাকাহিক দেখা পালে, তাতে কুকুৰে অতি ধেম্বেৰে লহি গৈ মানুহটক এনে বৰকৈ কাৰুৰি ধৰিলে, তাক একআবলৈকে অসাধ্য হৈছিল। পাচে সকলো দেখা লোকে কলে, বোলে, এই কুকুৰক আমি অনেক দিনৰে পৰা জানোঁ, সি স্মিহু আৰু অহিংসক, কিন্তু এতিয়া এই মানুহলৈ তাৰ কি কাৰনে এনে ধম্ব হল? তাতে বোনো কোনোএ কলে, তাৰ আপোনাৰ স্মিহু হোআ অধিকাৰলৈ তাৰ বৰ মৰম আছিল, আৰু এই মাকাহিও সেই ধনৱন্ত মানুহৰ মহা সৰু আছিল, ইয়াকো জানোঁ, কি জানি এই মাকাহিএই তেঁওক বধ কৰিলে।

পাচে এই কথা বজাৰ কানত পৰিলত বজাই সেই কুকুৰক আপোনাৰ আগলৈ অনালে। আৰু সেই কুকুৰ আহি সাত্ত হৈ কাৰো একো হানি ন কৰিলে; কিন্তু বজাৰ লগত জিবিলাক মানুহ আছিল, সিবিলাকৰ মাজত জেতিয়া মাকাহিক দেখা পালে, তেতিয়া সি গেজেৰি দি তাক ধৰিবলৈ গল। সেই কালত ক্ৰাঞ্চ দেশত এনে ৰিতি আছিল, বিচাৰ কৰ্ত্তাবিলাকে সাধি নো পোআত গুচিয়া পদকিয়াৰ যদি একো খিৰ কৰিব নোআবে, তেন্তে সিবিলাকে গুচিয়া পদকিয়া দূয়ো জনক ইটে সিটে খুখ কৰিব দিএ, আৰু জেয়ে সজ্ঞত হাবে, তাৰ গাতে জগৰ পৰে, কিয়নো সিবিলাকে ভাবে, বোলে, নিৰ্দুনি জনক ইহাৰে কেতিয়াও হাবিৰ নি দিএ। পাচে কুকুৰে নৈতে মাকাহিৰ জি ঘটনা হৈছিল, তাৰ স্বৰূপ প্ৰমাণ বুজিবৰ নিমিত্তে সেই ৰূপে দূয়োকো খুখ কৰিবলৈ বজাই আগ্য কৰিলে; এই খুখ মেৰিবলৈ অনেক লোক গোট ধালে। বজাই মাকাহিক এডাল টাকোন হাতত লবলৈ অনুমতি দিলে, আৰু কুকুৰো স্মিহু ভাগৰ লাগি জিহত জিৰাব পাৰে, এনে এটা পিপা মাজ গাইতে বহলৈ আগ্য কৰিলে। এই ৰূপে খুখৰ আ-বহন হোআৰ পাচে কুকুৰক মাকাহিলৈ এৰি দিলে। তাতে কুকুৰে মাকাহিৰ হাতত টা-

দেখি অনেক বেছি ডাৰ চাৰিও কালে
যুৰি যুৰি আছিল, আৰু পাচত কুকুৰে আহি
মোক বৰিব, এই ভয়েৰে মাৰিও যুৰিবলৈ
খবিলে। সেসত কুকুৰে আপোনাৰ সত্ৰৰ ভাগৰ
পোতা আৰু বল হিন হোআ দেখি আক্ৰমণ কৰি
কামোৰ মাৰি একে বাৰে মাটিত এচাৰি পে-
লাই দিলে। এই ৰূপে হাবিলত বজা আৰু
ভাত থকা সকলোৰে আগত মাৰিএ আপো-
নাৰ দোষ নৈ কাৰ্হি গাত ললে তাতে বজাই
ভাৰ মূৰ কাটিবলৈ আগ্যা কৰিলে।

এই কথাতে আমি দেখিচোঁ, মানুহে জিমান
কি গুপুতে গাপ ন কৰোক, তথাপি ইম্বৰে
তাক এবলি উলিয়াব। আৰু যদি এই জগ-
তত গুপুত হৈ থাকে, তেওঁ মহা বিচাৰৰ
দিনত মনৰ আৰু সৰিলৰ সকলো কৰম প্ৰকাশ
হব। কিয়নো সৰ্ৱসি অন্তৰ্জামি পৰম ইম্বৰৰ
আগত কোনো কৰম গুপুতে নে থাকে। এই
হেতুকে তেঁওৰ আগত পাপ কৰিবলৈ ভই
কৰ।

ন. ল. ক.

মেৰি কেৰিল।

Mary Caryl

এমিলি বতলৰ নামে এজনী সন্তান্ভা তিৰো-
তা আৰু মিচ পঞ্চনবি, এই দুজনী তিৰোতাই
আপোন দেস আয়ৰলণ্ডৰ পৰা মেৰি কেৰিল
নামে এজনী তিৰোতা দানিকৈ লগত লৈ
উলচ দেসত আহি আছিল। মেৰি কেৰিলে
সকলৰে পৰা সিবিলাক দুজনৰ লগত অতি
বিশ্বাসি আৰু প্ৰেমেৰে দাসি কৰম কৰি আপো-
নাৰ জাৰ্ণৰ দিন নিয়ালে। সিবিলাক দুজনীও
মেৰিক দাসি ভাৱে নে ভাবি কেৱল মিত্ৰ ভাৱে
ভাবিছিল। সিবিলাক তিনিও জনৰ জেতিয়া
ব্ৰিধ অৱস্থা পৰিলহি, তেতিয়া সেই সন্তান্ভা তি-
ৰোতা দুজনীএ লাংগোলন নামে এক ঠাইত সি-
দেৰে জিহত যিডু হোআ লোকৰ নাম, গুন,
আৰু চৰিত্ৰৰ কথা লিখা থাকিব পাৰে, এনে
এটা কৰম সাজিলে। মেৰি প্ৰথমেই যিডু হো-
আত, তাইকে সেই ঠাইত আগেয়ে থোআ হ'ল।
তাতে সেই অধিকাৰিনি দুজনীৰ জে প্ৰেম

তাইলৈ আছিল, এনে প্ৰমান দিবলৈ সিল এং-
টাৰ সকলো কথা লিখি তাইৰ সিলৰ কবৰতে
একালে লগাই দিলে। এবচৰৰ মূৰত সিবি-
লাক দুজনীও যিডু হ'লত সেই ঠাইতে ওচৰতে
কবৰ দি সিবিলাকৰো সকলো গুন চৰিত্ৰ সিল
এচটাত লিখি সেই কবৰৰ একালে লগাই
দিলে। এই ৰূপে সেই তিনি জনি লোক
মান্যত বেলেগ হোআতো প্ৰেমত একে হৈ
আছিল, আৰু সিবিলাকৰ যিডুৰ পাচতো
সিবিলাকক একে ঠাইতে একে লগে থোআ
হ'ল।

ইংৰাজি দেসৰ ত্ৰিভুয় জৰ্জ নামে এজন
ৰজাৰ পৰিয়ালৰ লগত এজনী দাসিএ অনেক
দিনলৈ বিশ্বাসি আৰু প্ৰেমেৰে দাসি কৰম কৰি
আছিল। তাইৰ যিডু হ'লত উইণ্ডৰ নামে
ৰাজধানীৰ চেণ্ট জৰ্জ নামে গিৰ্জাৰ ওচৰত
তাইক মাটি দিলে। তাইলৈ জে ৰজাৰ প্ৰেম
আছিল, ইয়াৰ কাৰনে কবৰৰ ওপৰতে সিলৰ
এটা স্তম্ভ সাজি আপোনাৰ প্ৰেমৰ চিনৰ কথা
তাতে লিখাই দিলে।

দুৰ্জনৰ চাতুৰি।

এটা দুৰ্জনে এখন পহাৰত বেচিবলৈ জুগুত
কৈ থোআ উতম মোহন ভোগ দেখি তাৰে
এমুটি হাতত ললে। বেপাৰিএ দেখি বেগতে
তাৰ হাতত ধৰিলত সি সেই মোহন ভোগ
আপোনাৰ মুখলৈ মাৰি কলে, বোলে, হে ভাই,
কিয় সুদাতে যিটো মট কৰিলি? এতিয়া তোৰো
নে থাকিল, মোৰো নাই কিয়। হ'ল। ইয়াৰ
পাচত কি ঘটিল সকলোএ ভাবি চাব পাৰে; জি-
বোৰে নোআৰে, সেইবোৰেহে এনেকুআ সুন্দৰ
মোহন ভোগ থোআ উচিত হ'ল।

জহনিৰ বিবৰন।

Letter from a Student in Calcutta, on Cholera.

আমাৰ দেশত প্ৰাই বছৰি জহ কালি জহ-নি হই, অনেক মানুহ মৰে, কিন্তু ইয়াৰ বধ ভাল দৰৰ ইংৰাজি বেজ বহুআবিলাকে কৰি-চে। এতেকে জদি কাৰো কেতিয়াবা হই, তেন্তে তাৰ দৰৰ ইংৰাজি ডক্তৰৰ তৰ পৰা নি খুআলেই ভাল হই। আমাৰ দেশৰ লোক সকলে ইংৰাজি দৰৰ অসুখা কৰে, কিন্তু ইয়াৰ পৰা বহু অপকাৰহে হৈচে। নিদান পুথিত লিখা দৰবো এই ৰোগত ভাল কিন্তু আমাৰ দেশত কোনো বেজেই সেই পুথি ন পাই ফা-কটি কৰি দৰৰ দিয়াৰ গুনে এটি ৰুগিও ভাল হোআ নাই। জদি কোনো হিন্দু এ ইংৰাজি দৰবত সুৰা মিহলি থকা বুলি নে খাই, সিও ভাল ন হই; কিয়নো নিবিলাকৰ সাজত লিখে, “ঔষধার্থে সুৰাং পিবেত,” অৰ্থাত দৰবৰ লগত সুৰাকো বাচিব দিয়া নাই। এতেকে আমাৰ বিবেচনাত তাক খালে একো ঋণি নো হোআ হেন দেখি, ডলত এই জহনিৰ বিবৰন আৰু দৰবৰ কথা লিখিচোঁ। ইয়াকে ইংৰাজি ডক্ত-ৰৰ তৰ পৰা নি নৰিয়া পৰাত খুআলেই বাৰু হব।

ইংৰাজি বেজ বহুআ সকলে জহনি বিয়াধিক দু বিধকৈ ভাগ কৰিচে। এবিধ বিলাতত থকা লোক সকলৰ হই, আৰু এবিধ ভাৰত বস আদি থৰ দেশত হই। এই বিয়াধি নো কি সকামৰ পৰা উত্পত্তি হই, ইয়াক আজিলৈকে নিচইকৈ কু পোআ নাই; তেও অনেকেই থৰ দেশত হই বুলি কই; আৰু বদ, ভাগৰ, বা সবহ চৰৈৰ পৰা আহি গা ধোআ, বা চোঁচা বস্ত্ৰ খোআ, অথবা সবহ বেলি এনেই পানিত পৰি থাকিলেও হই। পৰম পণ্ডিত ডক্তৰ মিলৰ চাহাবে জহ কালি অনুপকাৰি বতাহৰ পৰা হই বুলি কই; আৰু ডক্তৰ মেকনে চাহাবে জিন নে জাব পৰা বস্ত্ৰ সবহ খালেও হই বুলি কই। সেই কাৰনে জহ কালি জিন নে জাব পৰা বস্ত্ৰ সবহ খোআ, বদ বা ভাগৰৰ পৰা আহি চোঁচা বস্ত্ৰ খোআ, চোঁচা পানিৰে গা ধোআ,

সদাই গা উদকৈ বধা, অথবা সূৰ্য্যৰ স্নেহি ধোআ আৰু জি সকামত গাভ বৰ দুখ বা ভাগৰ হই, এনে বদ কৰ, ধোআ সবহ ওচৰত বেয়া পানি থকা পুখুৰি, বা খাল, বা বৰ্জনা, বা এনে কোনো ঠাই জাব গোন্ধ নাকে সব নোআবে; এইবিলাক কৰা বা বধা জুগুত ন হই। কোনো গিয়ানি লোকে কই, জেনেকৈ বছৰত ৩ টা বিতু ক্ৰমে ক্ৰমে প্ৰিথিবিড হই, তেতিয়া ভাত থকা জিৰ জন্তু গচ আটাইৰে কোনো বিতুত আনন্দ কোনো বিতুত নিবানন্দ হই; জেনেকৈ বসন্ত কালত গছবিলাকত ন পাত ওলাই দে-খিবলৈ সুআনি হই, চৰাইবোৰে তাৰ ওপৰত উঠি সুললিত বাবেৰে গিত গাই, পহৰোৰে বৰ বিষ্ট পুষ্ট হই, আৰু জাব কালি এই সকল বিমৰ্শ হই, সেই দৰে মানুহৰো বছৰত একাল সুখ, একাল দুখ হই। কিন্তু জদি বোলা, জে জগত ইহৰে আপোনাৰ গিয়ানে-ৰে তেঁওৰ স্নিকিৰ হিটলৈ জি কৰিচে, নি কেতিয়াও ন বলে, তেন্তে সেই ইহৰেই আ-মাক অন্য জন্তুতকৈ ভাল বেয়া বিচাৰিব পৰা সক্তি দিচে দেখি, মানুহে সিহঁততকৈ প্ৰধান হৈচে; আৰু সেই সক্তিৰে মানুহে আপোনাৰ উপকাৰলৈ নানা বিধ বুধি সাজিচে; কিন্তু আমি জি প্ৰভাও লিখিব খুজিচোঁ, তাক নি লিখি আন কথা সবহ লিখা অনাৱল্যক দেখি তাক এৰি-লোঁ। জদি আমাৰ কথা সকলোএ খিন ন কৰি আদৰ কৰে হেন দেখোঁ, তেন্তে আমি মাহে মাহে ভাল কথা লিখিম।

বিলাতত জি বিধ জহনি হই, সেই বিধ আ-মাৰ দেশত নো হোআৰ গুনে মুঠে এই দে-সত হোআ বিয়াধিৰহে কথা লিখিচোঁ। আ-মাৰ দেশত এই বিয়াধিৰ মানুহৰ বাঁতি ভাতৰ কেনৰ নিচিনা হই। সুদা পানিৰ নিচিনা বা কেতিয়াবা কেতিয়াবা অলপ ভাতৰ পানিৰ দৰি-য়া দৰিয়া হই। চকু ব্ৰজা পৰে, কানৰে অলপ সূনে, মানুহক চিনিৰ নোআবে, নখৰ গুৰি আৰু ওঠ নিল বৰনিয়া হই, আৰু বৰকৈ পা-নিৰ হৈপাহে ধৰে। হাত ভৰি মুচৰি আদে, নক পানি চোআ ন হই, আৰু নক পানি দুআ-

ৰে ওলাব নোআৰি আন ষাটে মূৰলৈ উজাই
আই; ইয়াৰ পৰা মানুহৰ সেন অৱস্থাত পৰে-
হি। এতেকে তলত লিখা দৰে দৰব খুআ-
লে বাক হব হেন জানি লিখা গৈছে।

দিব লগা দৰবৰ সংখ্যেপ কথা ।

পোনেই পেট বলে তেতিয়া বসৰ ডম্ব ১
ৰাতি, পিপলি ২ ৰাতি, কানি বা আফিঙ্গৰ বস
১ ৰাতি, আৰু জলকিয়া ১ ৰাতি, এই কেয়ো
বিধক মিহলি কৈ সমান আন্দাজে ২ টা বৰি
কৰি এটা তেতিয়াই, আৰু এটা ৬ মিনিটৰ
মূৰত খুআব। যদি আটাই কেই বিধ পোআ
নে জাই, তেন্তে অকল বসৰ ডম্ব ১০ ৰাতি
আৰু কানিৰ বস এবাতি, দুইকো বৰি কৰি
আইগএ কোআৰ দৰে দুবেলি খুআব। যদি
বাঁতিওআত পেটত নে থাকি ওলাই আহে,
তেন্তে সৰিয়হ আৰু দুটামান কেঁচা মৰিচ বাটি
দিম্বলে এবগত, পুতলে ২ আঙ্গুল এডোখৰ
কাপৰত লগাই নাইৰ চাৰি আঙ্গুল ওপ-
ৰত লগালেই ১০।১৫ মিনিটত বাঁতি বৰ।
জদি ইয়াতো বাঁতি ন বই, তেন্তে কাৰ্বনিত
অব চোডা ২০ ৰাতি এটা বাটিত আদ পোআ
পানিৰে মিহলাই ধব, আৰু এটা বাটিত তা-
ভাৰিক এচিড ১৫ ৰাতি, আৰু এচিডম হাইড্ৰো
চালিকম ডাইলুটম ৩ টোপা, অলপ পানিৰে
মিহলাই তাৰ মুখৰ গুৰিত আগৰ বাটি পা-
নি ধৰি পাচৰ বাটিৰ দৰব মিহলালে পানি
উতলিবৰ নিচিনাকৈ উঠিব, তেতিয়াই ইয়াক
সেই নৰিয়া পৰাটক খুআব; নতুবা পলম
হলে দৰব মাটিত উতলি পৰিব। হাত
ভৰিত সিৰামুৰিএ ধৰিলে সঁচি এদাৰ গুৰি গাভ
লগালে ডাল হব। হাত ভৰি টেঁচা হলে
ব্ৰেণ্ডি-চেৰাপ, ৬ তোলা কপূৰ, আদ তোলা
আদ সেৰ পানিত মিহলাই কাপৰেবে চেকি
কাৰ্বনিত অব এমনিয়া ১ তোলা, চল্কৰিক
ইখৰ ২ তোলাৰে মিহলাই ২।৩ তোলাকৈ
আন্দাজে ২।২ ঘটাব মূৰত খুআব লাগে।
হাতৰ নাৰি তল গলে সেই দৰব ১।১ ঘটাব
মূৰত খুআব লাগে। সৰু পানি চোআ ন হলে

নাইজিক ইখৰ ৫ মহা, জিন চেৰাপ ১ তোলা,
কপূৰৰ পানি ১ তোলাই সৈতে মিহলাই
আদ আদ ঘটাব মূৰত খুআব লাগে। ইয়া
তো সৰু পানি দু চুলে ইজিকনি ১ গ্ৰেন,
অৰ্থাত আদ ৰাতি কপূৰৰ পানি ৩০ তোলা
সৈতে মিহলাই এক এক ঘটাব মূৰত খুআব
লাগে। তেও ন হলে নুনিয়া সৰু বাটি নাইৰ
৩ আঙ্গুলৰ তলত দিব লাগে। জদি তল পেটৰ
পৰা সৰু পানি নোলাই, তেন্তে সেই সময়ত
কোনো ডক্কৰ থাকিলে তেঁও সৰু পানিৰ দুআ-
ৰেৰে কাথিতৰ সুমাই দিলে আপুনি হব।

শ্ৰীমিৰ মজকৰ হচেন।

কলিকতা ২০ মাৰ্চ, ১৮৫৩।

মাউৰে ধৰা গৰুক দৰব দিয়াৰ কথা।

Treatment of Murrain in Cattle.

মহ গৰুক ধৰা মাউৰৰ কাৰনে শ্ৰীজুত
কাপ্তান হলবইদ মাজিক্সেট চাহাবে দৰব খুউ
আবৰ এই এই উপাই প্ৰকাশ কৰিছে।

১। জেতিয়া কোনো গৰু বা আন জন্তুকে
জহনি ৰোগে ধৰে, তেতিয়া সেই ৰোগে ধৰা
গৰুক আন নিৰুগি গৰুক পৰা নিচইকৈ আঁতৰ
কৰি সুকান আৰু নিকা ঘৰত ধব, আৰু ঘনে
ঘনে সেই ঠাইত চুন চটিয়াই থাকিব; ভাত বা
ভাতৰ নিসনি, বা চাউলৰ মলি, বা সুকান ঘাঁহ,
ইয়াকে সবহ লোন দি গৰুক খাবলৈ দিব।

২। জদি গৰুক কাহ হই; তেন্তে বৰ বে-
গেৰে জোআকৈ তাৰ এগচ মিৰ মেলি দুই
সেৰ মান তেজ উলিয়াব, জদি তেজ উলিয়াওতা
নাই, তেনে হলে ৫০ ট্য, বা ১০০ জোক একে
বেলিএ গৰুক বুকুত লগাই দিব।

৩। জদি খহ ওলাই, তেতিয়া ঘনে ঘনে চুন
পানি বা লোন পানিৰে ধুব, আৰু ধোআৰ
পাচে নতুন একাৰ গুৰিকৈ খুদ্দি খহৰ ওপ-
ৰত ঢাকি ধব, আৰু লোনেৰে গৰুক মুখৰ
কোআৰিত হঁহিব।

৪। জি গৰুক জহনি ৰোগে ধৰে তাক
দহ টকা এদা পানি এলেৰ মানত মিজাই
ভাতে লোন জুলাপ আখৰ, জদি লোন জুলাপ

নে পাই, তেনে হলে খোজা লোনেৰে এপোজা বাহৰ চুলাত ভৰাই পেট বোজাবৰ নিমিত্তে খুজাই দিব।

৫। জুলাপ দিলত এই দৰে পেট বলে আক বন্ধ হলে, তেতিয়া বল হবৰ কাৰনে গৰম দৰব, চেৰিতা বা মাছতিতা, কি বন এলাচি, ইয়াৰ এবিধৰ ৫ টকা, বা জলকিয়া ১। পাচ মহাকৈ খুজাব।

ওপৰে কোআৰ দিহাৰে গৰুক দৰব খুজাই থাকিলে প্ৰাই সকলো ৰোগে ধৰা গৰু ভাল হব, কিছু পোনে পোনে ৰোগে ধৰোঁতেই দৰব খুজাব লাগে। প্ৰথমে মাউৰ লগাৰ চিন এই, গৰুএ এলাছ কৰি জুতুকা লাগি থাকে, আৰু ঘাঁহ নে পাগুলে, নোম নিয়ৰে, তেতিয়াই দৰব দিব লাগে।

ওপৰত লিখা দৰবৰ দুনাকৈ মহক খুজাব লাগে। পোআলি মহ গৰুক বুজি বুজি কমিকৈ দিব।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

চেন্নৈম্বৰ ২৭ তাৰিখে বাবেলি নগৰত আগৰা প্ৰদেশৰ শ্ৰীজুত জেমচ তমচন গৱৰ্ণৰ চাহাব মৃত্যু হ'ল। ঠেও অতি উচাহি, আৰু সকলোৰে হিত চিন্তাতা হৈ ১০ বছৰলৈকে সেই দেশত অধিকাৰ বাবৰ ভাৰ লৈ পূজা পালন কৰি আছিল। এতিয়া শ্ৰীজুত কলবিন চাহাবে সেই গৱৰ্ণৰ বাব পাইচে।

পেইলৌৰ নগৰৰ কৰ্নেল মাকেচন কমিস্যনৰ চাহাব ১০ চেণ্টেম্বৰৰ গধূলি বেলাত আপোনাৰ বজলাৰ বেৰান্দাত চিটি পৰ্ছি থাকোঁতে চোআত দেনি এজন মচলমান মানুহে দ্ৰোহ চিন্তি চল চাই ঠেওৰ বুকুত মিত দাৰে ধোঁচ মাৰিলে। তেতিয়া ওচৰত থকা বুৰা এজন ৰচলদাৰে সেই জহিয়া জনে আকও ধোঁচ মাৰিব নোআবাকৈ ৰাখিলে, তথাপি ছা ডাল্লৰ হোআত বহু ভেজ গল। পাচ দিনা বাতি জিৰ জেন এনে আলা এৰিলে; পাচে ১৪ তাৰিখৰ ১০ বজাত ঠেও সেই নিৰাভে লোকান্তৰ হল। তাৰ কাৰন এই, চোআত দেনলৈ এবালি

১২ টা তোপে সৈতে সেনা, সেনাপত্ৰিক কমিস্যনৰ চাহাবে পঠাব বুলি সেই জহিয়াই বুলি, ঠেওক মাৰিলেই নিবাবন কৰিব পাৰিম বুলি ভাবি, সেই দেশৰ পৰা গৈ ঠেওক বধ কৰিলে। পাচে সেই জহিয়াক ধৰি লোধ পোচ কৰি বিচাৰ কৰ্ত্তাৰ আগগাৰে নিকলিৰে বাতি ফাঁচি দি, সটো পুৰি ডাৰ চাইবোৰো জানৰ পানিত উটালে। সেই ৰূপে কৰিলে তাৰ জিহাআই স্বৰগত লোমাৰ নোআৰে বুলি মচলমানবিলাকে জানে, সেই দেখি লোকক ভয় খুজাবৰ নিমিত্তে আকু তাক লাধু বুলি ডাৰ ওপৰত মচিম স্বৰ জেন নে বাত্বে, এই কাৰনে অধিকাৰে এনে অমৰ্জতাৰে দণ্ড কৰিলে।

মহৰমৰ দিনত লখনৌ নগৰত কোনো মচলমানে শ্ৰীজুত কৰ্নেল সিম্বন পলিটিকল এজেন্ট চাহাবক মাৰিবলৈ উপাই কৰিছিল, কিন্তু মাৰিব নোআবিলে।

কানিৰ অঞ্চলত থকা বামায়া বাবা নামে এজন জোগিএ মূৰ্তি সেৱা, আচাৰ, বিত্তি, কৰ্মকে আদি কৰি সকলোকে এৰি, খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্মৰ কোনো কোনো কথা নি, নতুন মন্তৰ ধৰম পাতি লোকবিলাকক সিনা কৰাইচে, এই কথা বজালি লছাদ পত্ৰত লিখিচে।

২৬ চেণ্টেম্বৰ তাৰিখত কলিকতা নগৰৰ বজা বাধাকান্ত দেৱৰ স্বৰত হিন্দু সাত্ৰৰ মতে বিধৱাৰ পুনৰ বিবাহ হ'ব পাৰে নে নোআবে, এই কথাৰ নিৰ্ণয় কৰিবৰ নিমিত্তে ২০০ মান পণ্ডিত গোটাই বিচাৰ কৰিছিল, তাতে অনেক বেছি বিচাৰ কৰি লৰহ ভাগ পণ্ডিতে পুনৰ বিবাহ হ'ব নোআবে সাত্ৰত এনে বাধা নে পালে।

সিন্দ দেশৰ মাটি ৫২,০০০ বৰ্গ মাইল আচে। তাৰ নিবালি লোক ২,১১,৬১৪ মচলমান; ২,৭০,৬৬০ হিন্দু; মোটে ১২,১৪,৫২৭ আচে।

হাৱাই মাৰ্জলিত মানুহৰ বসন্ত ওলাই বহু মৰিল; সেই নিমিত্তে ডাড বজাৰ আগগাৰে ১৫ কুনড হৰিলা আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ থিয় কৰিচে।

এই বছৰত মাউৰৰ দোআৰাই বহু মানুহ মৰিল, সিবিলাকৰ সংখ্যা ক্ৰীজুত বিচাৰ কৰ্ত্তাৰ আগগাৰে মোজাদাৰবিলাকে লিখি সিব্ৰসাগৰ জিলাৰ মাজত ১৬,০০০ সোল হেজাৰ মানুহতকৈ অধিক মৰা জানিচে। তলত তাৰ লেখ আছে।

Deaths by Cholera in the Sibsong District.

থানাৰ নাম	মুনিহ	তিৰোতা	লৰা	চোআলি	মোট
গোলাঘাট, ৩৬ মৌজাৰ	২০২৭	২২১০	১০১২	৮৩৪	৬১৬০
বদ্বপুৰ, ৪৮ মৌজাৰ	২০৪৮	১৬৪২	১০৬৩	৭৭৫	৫৫৩৫
জইপুৰ, ৩ মৌজাৰ	৩০৭	১৫৬	১৪৩	৪০	৬৪৬
জোৰহাটৰ, ২২ মৌজাৰ	১১৬৪	১১২৭	৪১৩	৩৪২	৩১১৬
আৰু ১৭ মৌজাৰ (আন্দাজে)	৮৮৫	২৭	৩৫	৩০	১০৪৭
সৰ্ব মোট	৬৫০১	৫০০২	৭২৬৩	২০২১	১৬৫০৮

আয়ৰ্লণ্ড দেশৰ ডব্লিন নগৰত মহা দৰ্শন-নৰ ঘৰ সাজি দেশ বিদেশৰ সকলো বস্তু দৰ্শন কৰাইচে। তাকে চাবলৈ স্ত্ৰী স্ত্ৰী মতি মহা-বা-নিও আয়ৰ্লণ্ড দেশলৈ গৈচে।

ফ্ৰান্সৰ মহা ৰজা স্ত্ৰী স্ত্ৰী লুই নাপলিয়নে ১৮৫৫ সঁকৰ প্ৰথম মেইত পাৰি নগৰত মহা দৰ্শনৰ ঘৰ কৰি দেখাব। ভাৰত বহিসৰ সকলো বিধ বস্তু ভাটল পঠাবৰ নিমিত্তে ক্ৰীজুত গৱৰ্ণৰ জেনৰল লৰ্ড চাহাবে ঠায়ে ঠায়ে পত্ৰ পঠাইচে।

নুয়ৰ্ক নগৰত মহা দৰ্শনৰ এটা আৰ্চিৰ ঘৰ সাজি ১৪ জুলাই তাৰিখত মেলি দৰ্শন কৰা-লে। তাতে অনেক সিলৰ মূৰ্ত্তি, কাম কৰাৰ জন্তু, ৰাজনা, অস্ত্ৰ সস্ত্ৰকে আদি কৰি দেখাই-চে।

নুয়ৰ্ক নগৰৰ দৰ্শনৰ ঘৰত কাকত চপা এবিধ নতুন জন্তু আছে। তাৰ ভিতৰত বৰ দিম্বল থানেবেই কাকত সুমাই দিএ, পাচে দুয়ো পিঠিত সুন্দৰ ৰূপে আখৰ হৈ সি ফা-লে ওলাই; ওলাওতে সমাচাৰ পত্ৰবোৰ জো-খেৰে কলতে কটা হৈ, ঘটা হৈ পতি ৩০,০০০ জিৰ হেজাৰ পত্ৰ ওলাই।

এক কথাৰ প্ৰথম ভাগ বেজাৰৰ কথা; দুডিয় ভাগ মহা জনৰ ঘৰতে থাকে; দুয়ো গোট ধোআটো বেপাৰিৰ ঘৰত থাকে। সেই কথা, কি? হাই-ডাল। ॥

ডিচেম্বৰ, অৰ্থাত পুহৰ পঞ্জিকা।

Almanac for December, A. D. 1853. Sol. Sac 1776.

ডিচেম্বৰ	জানুৱান	বাৰ	তিথি	দিনমান	ডিচেম্বৰ	পুহ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৭	৫	১	১০১২৫	১৭	০	৭	১৭	১০১২২
২	১৮	৬	২	১০১২৪					
৩	১৯	৭	৩	১০১২৩	১৮	৪	১	১৮	১০১২৮
					১৯	৫	২	১৯	১০১২৮
৪	২০	১	৪	১০১২০	২০	৬	৩	২০	১০১২৮
৫	২১	২	৫	১০১২২	২১	৭	৪	২১	১০১২৮
৬	২২	৩	৬	১০১২২	২২	৮	৫	২২	১০১২৮
৭	২৩	৪	৭	১০১২১	২৩	৯	৬	২৩	১০১২৮
৮	২৪	৫	৮	১০১২১	২৪	১০	৭	২৪	১০১২৮
৯	২৫	৬	৯	১০১২১					
১০	২৬	৭	১০	১০১২০	২৫	১১	১	২৫	১০১২৯
					২৬	১২	২	২৬	১০১২৯
১১	২৭	১	১১	১০১২০	২৭	১৩	৩	২৭	১০১২৯
১২	২৮	২	১২	১০১২০	২৮	১৪	৪	২৮	১০১২৯
১৩	২৯	৩	১৩	১০১২৯	২৯	১৫	৫	২৯	১০১২৯
১৪	৩০	৪	১৪	১০১২৯	৩০	১৬	৬	৩০	১০১২০
১৫	১	৫	১৫	১০১২৯	৩১	১৭	৭	১	১০১২০
১৬	২	৬	১৬	১০১২৯					

এই অকনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ মোং সিব্ৰসাগৰৰ আমেৰিকান বাণ্ডিক মিসান চাপাখানাত চাপা কৰা হৈছে। আদিতে দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ মূৰত দিলে ১১ টমহা।

THE ORIENTAL

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN, Editor, at the Sibsong Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অৰুণোদয়

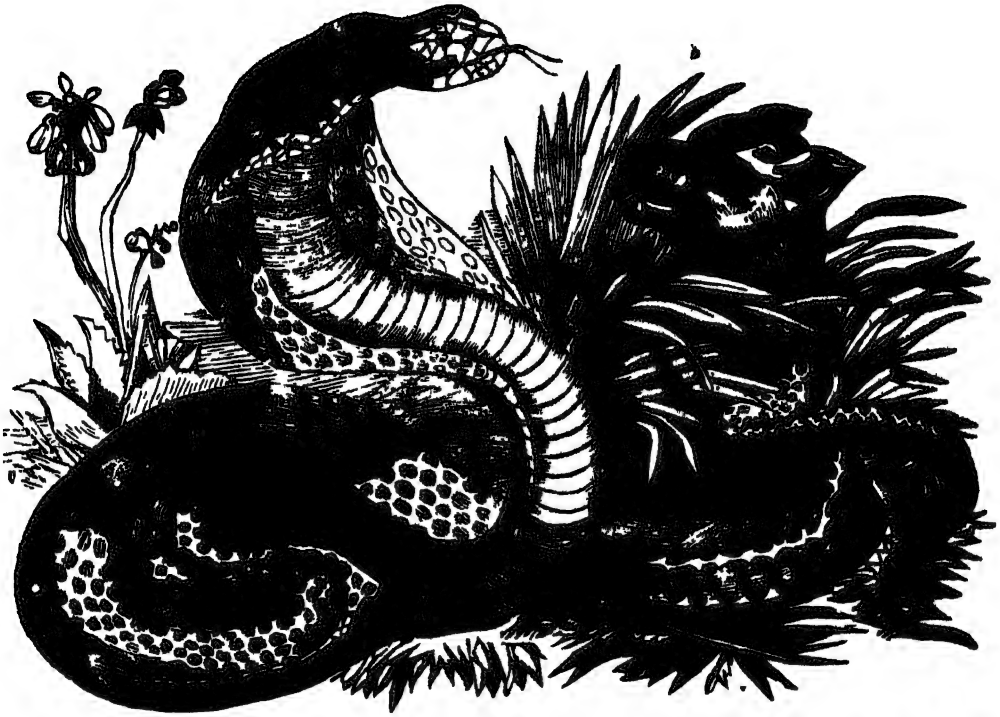
৮ বচৰ।

ষোণ সিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ ১৮৫৩।

নম্বৰ ১২।

VOL. VIII. SIBSAGOR: DECEMBER, 1853.

NO. 12.

কোঁটি সাপৰ বিৱৰণ।

Description of the Cobra.

সকলো বিধ সাপৰ মাজত প্ৰাই কোঁটি সাপেই ডাইল হৈ। তাৰ গলধনৰ চাল কোমল, সোপোকা, জেতিয়া তাৰ শ্বৰ উঠে, সেই চাল কিঁকি বহল হৈ জাই। অকস্মাতে যদি সিহঁতৰ আগত মানুহ বা কোনো জন্তু ওলাই, তেতিয়া সিহঁতে ভই পাই কোঁপাউৰি মাৰি কেঁট তুলি শ্বৰেৰে চকু দুবাই চাই সৰুটল খেদি জাই। সেই সাপৰ দুই কোঁপাৰিৰ ভিতৰে বাঁতৰ গুৰিত বিনেধে তৰা দুয়ো কালে সৰু টোটালাৰ নিচিনা মোনা থাকে; সেই

মোনাৰে পৰা নিচেই সৰু এডাল নলা আহি বাঁতৰ মাজে দি ওলাই; জেতিয়া সাপে কোনো জন্তুক কামোৰ মাৰে, তাৰ কোঁপাৰিৰ চেপা খাই মোনাৰ পৰা সেই সৰু নলাই বিন ওলাই আহি বাঁতে দি কামোৰ মৰা চাইব ভেজত লাগি গোটেই গাঁল উজাই জাহ। সুখেৰে ধোজাত বিনে ন ধৰে, কেৱল ভেজত বিন লাগিলেহে বিনে ধৰি মাৰে। জেতিয়া কোনো মানুহক সাপে খাই, ধোজা মাজকে সুখেৰে হোঁপা মাৰি বিনৰ ভেজ উলিয়াব পাৰিলে সি ন মৰে; আৰু হোঁপা মৰাতো একো বেধেনা ন কৰে।

কেঁট সাপ তিনি চাৰি বিধ আছে, বৰ কেঁট, চকৰি কেঁট, মাটি কেঁট, জঁতৰি কেঁট। চকৰি কেঁটৰ ওপৰে গলধনত বিত চকুৰ নিচিনাকৈ দুটা চকৰ থাকে, তাৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে। তাৰ দিঘল ২ হাতৰ পৰা ৩ হাত লৈকে থাকে। বৰ কেঁটৰ হলে ৪।৫ হাত মান হই। জঁতৰি কেঁটৰ গলধনৰ ওপৰে নেওঠনিৰ ফুলৰ নিচিনাকৈ কুলাত কেতেৰিয়া হৈ থাকে, তাৰ চকৰ নাই, বৰনটো প্ৰাই কলা, দিঘলে ২।১ হাত মান হব। মাটি কেঁটৰ হলে বৰনটো মটিয়া, তাৰো চকৰ নাই, দিঘলে ৩।৪ হাত মান হব।

সিহঁতে প্ৰাই হাবিতহে থাকে, বাহ গাঁতত লই, কেতিয়াবা মানুহৰ ঘৰতো সোমাই। সাপবোৰে বাজনাৰ সুৰ সুনিবলৈ ভাল পাই, জুগিৰোৰেও বাজনাৰেহে ধৰি বস কৰে। কোনো কোনো বিধ সাপে কনি পাৰি পোআলি জগাই; কিন্তু কেঁট আদি ডাইল সাপে কনি নে পাৰে, পেটৰ ভিতৰত কনিৰ পৰা পোআলিহে জগে। আৰু একে বাবেই ১০। ১২ টা মান পোআলি হই।

দুয়ো দিশে ভাল কৰি চাব লগা।

Necessity of looking both Ways.

এক চাৰি বাটৰ মূৰত এটা মূৰ্তি ধৈছিল। তাৰ হাতেৰে এখান বাৰু ধৰি আছিল। সেই বাৰু একালে সোনেৰে একালে ৰূপেৰে খতা হৈছিল।

এদিন অকস্মিতে দুজন মানুহ ঘোঁৰা দুটাত উঠি দুফালৰ পৰা সেই মূৰ্তিৰ গুৰি পালেহি। আৰু সিহঁতৰ মাজৰ এটাইও আগৈ সেই মূৰ্তি দেখা নাই। সেই কাৰনে দুয়োটাই মূৰ্তিৰ গৰ্হটো দেখি অতি আচৰিত গিয়ান কৰিলে। পাচে কিছুমান বেলি দুফালৰ পৰা দুয়োটাই চাই থাকি থাকি তাৰে এটাই বুলিলে, বোলে, এই খন সোনৰ বাৰু। সিটে এই কথা সুনিএই বুলিলে এই খন সোনৰ বাৰু নে? যদি মোৰ চকু আছে তেন্তে এই বাৰু ৰূপৰ। প্ৰথমে কোআটে বুলিলে, যদি মই কেতিয়াবা সোনহে দেখিচোঁ, তেন্তে নিচয়ে সোনৰ বাৰু;

পাচে কোআটে তাক পৰিহাস কৰি বুলিলে, এনে পথাৰত নিচয়ে সোনৰ বাৰু ধব, ইয়াক মই আচৰিত গিয়ান কৰিচোঁ; বাটৰুআই কিয় ৰূপৰ বাৰু লৈ নে জাই? আৰু ইয়াৰ ওপৰত জি লিখা আছে তাৰেই জানিচোঁ, এই বাৰু তিনি বছৰ ইয়াতে আছে।

সোনৰ বাৰু বুলি কোআটে ইটৰ পৰিহাস কথা সহিব নোআৰি, বৰ খজ উঠি জুখ কৰিবলৈ ধৰিলে। পাচে দুয়োটাই আপোনাৰ ঘোঁৰা ওভোডাই জতে জুখ কৰিবলৈ ভাল, এনে বহল ঠাইলৈ গল। আৰু আপোনাৰ আপোনাৰ মাৰিব লগিয়া জি অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ তাকে জুগুতকৈ লৈ লৰি ইটক সিটে ধৰিলেগৈ। তাতে দুয়ো এনে মৰা মৰি কৰিলে জে দুয়োটাৰ অনেক অনেক ঝা হোআত সক্তি হিন হৈ মাটিত পৰি মুৰ্চিত হৈ বস।

তেনে সময়তে এজন ভাল মানুহ বাটে দি গৈছিল। তেঁৱেই সিহঁতক সেই আপদত পৰি থকা দেখি মৰম লাগি ছাবোৰত কিছু কিছু বন দৰব দিলেনি, কিয়নো তেঁও বন দৰব জনা গিয়ানি বেজৰ কাৰনে লগত জুগুত হোআ দৰব আছিল। আৰু সিহঁতেও কিছু গিয়ান পালে। জেতিয়া সিহঁত অলপ স্বস্তি হল, জেতিয়া তেঁও সিহঁতক সেই আপদৰ কথা সোধাত তাৰে এটাই কলে, বোলে, এই ঘোঁৰাত উঠা মানুহে এই বাৰু ৰূপৰ বুলি কই, তাতে ইটে বুলিলে, এই মানুহে এই বাৰু সোনৰ বুলি কই, এই কেনে আচৰিত কথা।

তেতিয়া সেই বাটৰুআ জনে ভালমান হাঁ হাঁ চি চি কৰি বুলিলে, অল অল, হে ডাইহঁত, তোমোলাকে দুয়োটাই সঁচা বুজিচা, আৰু দুয়োটাই মিচাও বুজিচা; তোমোলাকৰ এটায়ে যদি আপোনাৰ নে দেখা কালে দেখিলাহেঁতেন, তেন্তে ইমান খজ আৰু তেজোৰে ভোলবোল নো হোআইক। কিয়নো এই বাৰু একাল সোনৰ একাল ৰূপৰ, এই কাৰন আজি তোমোলাকৰ জি দুৰ্ভসা হল, তাৰ নিমিত্তে সিখা পোআ আৰু তোমোলাকে কোনো বস্ত্ৰৰ দুয়ো কাল নো চোআকৈ কদাচিহ্নো দন্দ কন্দল ন কৰিবা।

এজন কইদি আৰু এন্দুৰৰ কথা ।

Story of the Prisoner and his Rat.

ফ্ৰান্স দেশৰ পাৰিচ নগৰত বাস্তিল নামেৰে এখন বৰ বন্দিনাল আছিল। বজাই জদি কোনো জনত বেজাৰ পাইছিল, তেন্তে তাক সেই বন্দিনালত বন্দ কৰি থৈছিল। কেতিয়াবা কোনো মানুহক বৰ ভাৰি লোআ দি বাহিৰলৈ ওলাবলৈ নি দিয়াটোক আৰু আপোন মিঠিৰ কুটুমৰ সুখকো দেখিবলৈ নি দিয়াটোক বহু বছৰলৈকে কইদ কৰি ৰাখিছিল। এনে দৰেৰে লাভুদি নামেৰে এজন মানুহক তাৰ একুৰি তিনি বছৰ বয়সত একুৰি পোন্ধৰ বছৰলৈ মিয়াদ দি থৈছিল। পাচে সি জেতিয়া মুকলি হ'ল, তেতিয়া সি নিচেই বুয়া আছিল। এই মানুহটোক সি কৌণালিত থৈছিল, সেই খোঁটালি নিচেই সৰু। কইদিটোক সি জনে তাৰ খোআ আহাৰ জোগাবলৈ আহিছিল, সেই জনৰ বাহিৰে সি আৰু অন্য কোনো জনৰ সুখ কেতিয়াও দেখিবলৈ নো পাইছিল। তাৰ সকলো সুখতকৈ এইটো বৰ সুখ আছিল; কিয়নো মানুহৰ লগ সমনিয়াৰ লগত জিমান আনন্দ, অলপ বন্ধুএহে মানুহক ভাতকৈ আনন্দ কৰাৰ পাৰে।

লাভুদিক খোআ খোঁটালিৰ মুখৰ পোনে এটা চিৰুই দি সি একেটি বেলিৰ পহৰ পৰিছিল তাৰ বাহিৰে আন একো পহৰ তাৰ খোঁটালিত নাছিল; দেৱাল ডাঠ হোআৰ কাৰনে সেই পহৰ একেৰিও খোৰ আছিল। এদিনা লাভুদিএ সেই চিৰুই দি ঠাঁওতে তালেমান দূৰত এটা এন্দুৰক আহিবৰ দেখিলে। এন্দুৰ হেন বন্ধক মানুহে ওচৰলৈ আহিবলৈ ঘিন কৰে, কিন্তু লাভুদিএ এনেহে অকল সবিনা আছিল, যে তাৰ ওচৰলৈ জদি কোনো জিয়া জন্তু আহিব, তাত্তে সি জেন বৰ আনন্দ পাব। এন্দুৰটোএ জেন ভাই খাই নে জাই, এনে বুখিএৰে লাভুদিএ লাহেকৈ কট এডোখৰ ডালৈ দলি-য়াই দিয়াত, এন্দুৰটোএ আহি কট এডোখৰ নি আন এডোখৰ পাবলৈ বাট চাই আছিল, তাকে দেখি লাভুদিএ আৰু কিছু কম দূৰত

আন এডোখৰ দিলে, পাচে এন্দুৰে আহি অকো নিয়াত, আৰুও এডোখৰ নিচেই ওচৰত দিলে; জেনেকৈ এন্দুৰক ওচৰ চপাব পাৰে। এই দৰেৰে লাভুদিএ আপোনাত এন্দুৰক বিহান কৰালে। এন্দুৰে কট খাই খাই সি আগলিকা থাকে, তাক আপোন গাঁতৰ ভিতৰলৈ লৈ জাই। তাৰ পাচৰ দিনা এন্দুৰে আহি আৰুও দেখা দিয়াত লাভুদিএ ডালৈ কট আৰু মল্লহ এডোখৰ দলিয়াই দিলে, মল্লহত এন্দুৰৰ বৰ আনন্দ; সেই এন্দুৰে এনেহে পোহ মানিলে যে জিতিয় দিনা আহি লাভুদিৰ হাতৰ পৰাও কট খাবলৈ ধৰিলে। পঞ্চম দিনা এন্দুৰে গাই সলনি কৰি আপোন উপকাৰিৰ ওচৰত গাঁত কৰি বাহ লগেহি। আন দিনা আৰুও জতি বাতি পূজাই লাভুদিৰ হাতৰ পৰা আঁহাৰ পাবলৈ আহি সেই দিনা দিনত আৰু দেখা নি দিলে। আনেকা দিনা জতি বাতি পূজাই সেই এন্দুৰে আন এটা মাইকি এন্দুৰ লগত লৈ ওলালহি। ব এন্দুৰে সেই কইদিৰ ওচৰত কেৱল সুখ মাথোন গাঁতৰ পৰা উলিয়াই আছিল। লাভুদিএ জেন ইটো এন্দুৰকো কোনো মতে ভুলাই অনাব পাৰে, এনে আসয়েৰে ডালৈ কট আৰু মল্লহ এডোখৰ দলিয়াই দিলে, কিন্তু তাই ওলাবলৈ লাহ ন কৰিলে। আগৰ এন্দুৰটোএ লাভুদিৰ ওচৰত নিৰ্ভয়ে ইচা মন্তেৰে কট খোআ দেখি, তাই আৰু গাঁতত থাকিব নোআৰি লৰি আহি এডোখৰ লৈ গাঁতত নোমাল। এই দৰেকতাই লাহে লাহে বলি হৈ আহিলত আগৰ মল্লহ এন্দুৰটোৰে লৈতে তাই কৰ্হা। আজোবা কহিবলৈ ধৰে। জেতিয়া তাই মতাটোৰ সুখৰ পৰা কট কাৰ্হি নিএ, তেতিয়া সি লাভুদিৰ ওচৰত গোচৰ কৰিবৰ দৰে আহি লাভুনা খোজ্জি। তাৰ সুখৰ পৰা কাৰ্হি নিয়া ডোখৰৰ সলনি জদি লাভুদিএ তাক আন এডোখৰ দিএ, তেন্তে বান্ধবে জেনেকৈ দুই হাতৰে ধৰি ৰহি খাই সেই দৰে সিও এনেহে জহৰ-ধৰে ৰহি খাই থাকে, জিহতে মাইকি জনিএ আহি কাৰ্হি নিব নোআৰে; মতাটোএ এনেহে

পোই মানিলে জে ডাক একমে পুহিব পাৰে।

মতাটোএ লাভুদিৰ হাতৰ বা কটি খোজা আৰু তাই গাঁওত ডোকে থকা দেখি এদিনা লাভুদিএ কটি এডোখৰ দলিয়াই দিওতে তাই আহি, ওপৰতে জাপ মাৰি দাঁতৰে কামুৰি ধৰি গাঁওৰ কাললৈ টানিচে মতাটোএও আৰু ভাল মতে ধৰিচে, এই দৰে নিবিলাকৰ মাজত বৰ বিবাহ লাগি দুয়ো গাঁওৰ কাললৈ বাগৰি জোখাত মাইকি জনিএ মতাটোক টানি নিলে। এনে বিবাহ দেখি সেই সময়ত লাভুদিএ আনন্দত সকলো দুখ পাহৰিছিল।

ক্ৰমে ক্ৰমে এই মাইকি জনিও সেই মতা এন্দুৰটোৰ দৰে লাভুদিৰ লগত চিনাকি হো-
জাত তেঁওৰ হাতৰ পৰা ধাবলৈ ধৰিলে। পা-
চে জিভিয় এন্দুৰ এটাই আহি দেখা দিলেহি,
জি আগৰ দুটাতকৈ নিৰ্ভয়ে আহিছিল। এই
এন্দুৰটোএ দুভিয় বাৰ দেখা দিওতে আপোন
বাঁহৰ পৰা আন আন এন্দুৰক লগত আনি-
বলৈ ইচা কৰিলে। জিভিয় দিনত ই দুটা
এন্দুৰ লগত লৈ ওলালি, পাচে এক সপ্তাহৰ
ভিতৰতে আৰু পাঁচোটা আনিলে। এই দৰে
ক্ৰমে ক্ৰমে এক পলৰ ভিতৰত বৰ বৰ দহোটা
এন্দুৰ লাভুদিৰ চাৰিও ফালে হল। লাভুদিএ
নিবিলাকৰ গাই গাই নাম দিছিল, আৰু নি-
বিলাকেও আপোন আপোনি নাম বুজ পাইছিল।
কেতিয়া তেঁও নিবিলাকক মাতে, তেতিয়া নিবি-
লাকেও ওলাই আহে। তেঁও কেতিয়াবা নিবি-
লাকৰ আপোন কঁহিৰ পৰা ধাবলৈ দিছিল
কিন্তু নিবিলাকৰ পেতেৰা আচৰনৰ কাৰনে
ভিন ভিন বাচনত ধাবলৈ দিছিল। আৰু
তেঁও কেতিয়াবা হাতত কটি বা মজ্জা এডোখৰ
লৈ হাত ধৰি ওপৰলৈ দাঙ্গি বাধি লিহঁতক
জাপ মৰোআইছিল। লিহঁত খাই এটালে
লাভুদিএ লিহঁতক আৰুও নচুআইছিল। অল-
পতে লিহঁতে লাভুদিৰ ওমলা লৰাৰ নিচিনা
হল। তেঁওৰ আগত জিমান পৰলৈকে এন্দুৰ-
বোৰে সেই দৰে থাকে, জিমান পৰলৈকে
তেঁও বৰ আনন্দ পাইছিল। লাভুদি জেন
আৰু কেতিয়াও বন্দিনালৰ পৰা মুকলি ন হ'ব

তেঁওৰ এনে ইচা হল; কিয়নো লক্ষ্যসভ কেৱল
বিবোধ, আৰু দুইটালি, আৰু সেই চাইত কেনে
আনন্দ আৰু কুসল আছিল! কিন্তু এন্দুৰ-
বোৰৰ লগত তেঁওৰ জি আনন্দ, সেয়ে অনেক
দিনলৈ নে থাকিল, কিয়নো দুবচৰৰ মূৰত
জত তেঁওৰ এন্দুৰবোৰ জাব নোআবে, এনে
দুৰত থকা একটিলৈ তেঁওৰ জাব লগা হল।
ইয়াতে তেঁও ভালেমান কান্দিলে। আৰু
তেঁও জে অনেক দিনলৈ বন্দিনালত থাকিব
লগা হল, এই দুখ তেঁওৰ মনত বৰকৈ উঠিব
ধৰিলে।

আমি ইয়াতে দেখোঁ, অকলসৰে থাকিবলৈ
কেনে দুখ, আৰু কেনে আনন্দেৰে মানুহে
অকলসৰে থকাতকৈ কোনো বিধ বস্তুৰে মিল
হ'ব পাৰে। এই বিবৰনত আমি ইয়াক দেখোঁ,
জে জি বস্তু আমালৈ কেতিয়াবা কেতি
য়াবা খিন লগা হ'ব, সেয়ে আৰুও কেতিয়াবা
কেতিয়াবা আমাৰ প্ৰয়োজনত লাগে, আৰু
আমাৰ বেৱহাৰতো লাগে।

ব. ন.

পোখ ধানৰ নক্স।

আগৰ কালৰ ভবিষ্যত বাৰ্তা।

The Kingdom of Menah.

আগিলে ভবিষ্যত বচন, সূৰা জি প্ৰকাৰ;
জন্মিব কল্যাণ গৰ্ভে খিলাতিমন্ত কুমায়।
দেখা, যিটাইৰ মূলৰ পৰা সিহঁত ওলাই,
ভাহাৰ কুলৰ সুস্থান উঠি স্বৰ্গপুৰি পাই;
ভাৰ পাতত পৰিঅ আত্মা কৰিব গতি,
পৰিঅ কুপোঃ আহি লব বসতি।
ওহে স্বৰ্গ, অস্তিত্ব নিয়ম ভূমিত বৰখাওক,
ককনামই ত্ৰিভি বাতি লাভ ৰূপে দিওক,
ভাতে ত্ৰিধা বাহি দিব তুৰলিক উপাই,
ধুমুহাতে বখা পাব, বদন্তো আনুই।
গুটি আৰ পাণ সকলো পলাই ৰণট মূল,
নিয়ায়ে আহি ধৰিব, আপোন হাতে তুল;
মেলিব কুলে ঠালক কুমি কৰি অস্ত,
পুনো সূৰা বস্ত পিত্তি স্বৰ্গৰ নামিবন্ত।

প্ৰকৃত জন্ম।

কাল ৰূপ বাজি বচন চলি সিন্ধু প্ৰভাত হওক,
কৈল্যাণ কৃত পুত্ৰ আহি বেগে জনমাওক।
প্ৰজিভিত বসন্ত কালৰ মাল্য কৰে দান,
সুগন্ধ ধূপে নৈতে আনি কিৰাট প্ৰধান।
দেখা, যাহে আপোন মাখা গিৰি লিবাৱন,
পৰ্বতৰ ওপৰে নাচে নৰ ত্ৰিধা গন;
সুগন্ধি মচলা উঠে নত্ন স্যাবোৱন,
আকাশতো সুস্থান হৈছে ফুলে কাৰ্ণেলৰ।
অৱন্যৰ মাজতো সূৰা, নৰ হৰিলিত,
দিন্না পৰ, সুকুণ্ড কৰি, ইহৰ হই বিলিত;
ইহৰ, ইহৰ, মহা ধনি সূৰা পৰ্বতত,
নিলেও মাতে, দেখা, প্ৰভু পালে ওচৰত।
আকাশৰ পৰা তেঁওক প্ৰাণ্য কৰিচে ভুলোক,
ভললৈ সোমাই জাওক গিৰি, তৈয়্যামো উঠোক।
মাখা নমাই, হে গচ সকল, কৰিও নম্ৰান,
পৰ ওলাওক সাগৰৰ মাজে, নিলো হওক সমান।
ভবিষ্যত জ্ঞান কৰ্তা আহে, এহি মৰ্ত্য লোক,
সূৰা, হে সকলো কলা, দেখিও অস্তক।

প্ৰকৃত আচৰিত কথ।

যাহাৰে কৰিব কনাক তেঁও সুখিত্তি দান,
ত্ৰিভি হিন চকুতো প্ৰভু দিতি বহলান;

আঁকৰা বোঁবাবো জিৱাৰ বচন চিহ্নি,
কলাৰ কানত মধুৰ নবদ স্তৱন কৰাব;
খোৰা কোলাই তেঁওক জনয়া কৰিব কিৰ্তন,
লাক মাৰিব যিগ তুল্য হৰ্ন কৰি মন।
হৰা সূৰা, লোক, কুলোকত দু সূৰিৰ কান,
সকলোৰে চকু পানি টোকে ননাওন।
অবিনাসি জিৱিৰে যিহুক বাস্তিৰ,
নৰকি ভৱানক কুতো মৰ্গন কৰিব।
জেনে মেৰৰ বৰিৱাই কৰে মেৰক প্ৰতিপাল,
উত্তম বামুৰ ঠাই বিচাৰি খুজাই বাঁহো ডাল;
হেৰোআ, অপৰে জোআক বিচাৰি আনই,
দিনে বাতি বাধি প্ৰাণি জাককে পালই;
কোমল মেৰ পোআলি বাধি আপোন স্নিহু হাত,
আহাৰ খুজাই, নই সাৰাট বৰিৱাৰ হিৱাত;
সেই ৰূপে তেঁও কৰে সকল মনুষ্যৰ সন্তান
ভবিষ্যত কালৰো পিজি কৰিব পালন।

প্ৰকৃত বাৰ্তা সম্পূৰ্ণ হোআ।

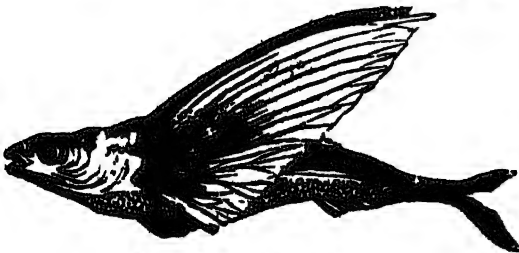
বাৰ্তা বাৰ্তাৰ অহিত কৰি কতো মুটিব,
অধিকৰ হিংসাৰ চকুৰে গোটি নাহি ধাব;
চোকা অস্ত্ৰ সত্ত্বে বনৰ ঠাই নে বেৰিব,
লিঙ্গা, তেঁৰি, বনৰ বাদ্য ক্ৰোধ ন জলাৰ।
সাজিৰ নাৱলৰ কালো জাতি ভৰোআল,
বৰচাৰে কাচি গৰ্হাই লব লেহি কাল।
ভাতে অনেকো বাজপুৰি হৰগৈ উতপন,
পিজিৰ সকল কাৰ্কক পুজি কৰিব সাধন;
তেঁওৰ বস্ত্ৰহত দ্ৰাখা লভাই ঠাঁ দি ধৰিব,
জি সিঁচিব, সেয়ে সন্ধ্যা ভোজন কৰিব।
মক কুমি বাটকআই দেখে আচৰিত,
পন্ন আৰু জিন সকলে কৰিচে সূত্ৰিত;
সূকান তৈয়্যামতো সূৰে নবদ কোলাহাল,
নতুন জানৰ পানিৰ নৌতে কৰিচে আত্মাল।
সাপ অজগৰৰ বসতি নিলনি ওপৰ,
জিন আদি অকল্য গজি বাহুত কৰে লব;
কাঁইট গচেৰে আত্মিত হোআ বাজুকামই ধান,
সুগন্ধি পুস্পে কৰিচে ভাহাকো সুস্থান;
পাত নো হোআ সূকান গচত যেনে কুলা পাত,
সকল অজ্ঞা গুটি, হৰ সূত্ৰিধাৰে জাত।
যাহ সূকুৰৰ সনে চৰে মেৰৰ খোআলি,
পুন্সহাৰে বাহক বাতে লৰা গোআলি;

গন্ধ নিশ্চই একে পাত্ৰে কৰিব ভোজন,
হিংশা তেজি সৰ্পে চুব লোক জাতিৰ চৰন।
কেঁচুআ লবালৈ দেখা, হাততে আপোন,
নিৰাপদে কাল সাপকো কৰিচে ধাৰন;
কেঁকোৰা বিচাৰো চালত নিবিখন কৰি,
থাকিচে উমলি লিসু তাৰ হুলত ধৰি।

নতুন যিকচালঘৰ কথা।

উঠা, চালম ৰাজ্য, উঠাহে, মেলিয়া নয়ন,
সহিত মাথা তুলি পিন্ধা দিগ্ভিৰে তুসন।
দেখা, বহু প্ৰজাই চাপে মন্দিৰৰ ওচৰ,
সেয়ে ভোমাৰ পুত্ৰ নাতি ভবিস্যত কালৰ।
সিবিলাকে চাৰিও ফালে সাৰি সাৰি হৈ,
জিৱন অপেখাৰে আহে, আসা স্বৰ্গলৈ।
দূৰৰ পৰা নানা দেশি জাতি কত জন,
দৈন্ত্ৰিমই ৰাজধানি দেখি কৰে আগমন;
জঁগাৰ ভেঁটি ৰজাগনে প্ৰনামকৈ বেৰই,
চাৰিয়াৰ সুগন্ধি দুবা ভাতে দান কৰই।
ভোমাৰ অৰ্থেই ইদুমাৰ হাবি ফুলিচে,
জিলিকি ওকৰ পৰ্বতৰ সোন ওলাইচে।
দেখা, স্বৰ্গে মেলি দিচে, আপোনাৰ দুআৰ,
কৰিচে প্ৰচণ্ড দিগ্ভি কাৰনে ভোমাৰ।
সুৰ্জ নাহি দিব আৰু প্ৰভাতৰ কিৰন,
চক্ৰমা ন কৰে জানা নিসাৰো সোতন।
সংসাৰৰ বিনাসি ৰবি জানা হব এই,
কিন্তু অবিলাসি ৰবি কৰিব উদই;
সেহি পৰমার্থ সুৰ্জ দিগ্ভি কৰিব,
দিন ইন্দ্ৰবৰ কাল অনন্ত ভোমাৰহে হব।
সাগৰো বিনাস হৈ জাব, আকাশ ধূআমই,
সিলো ডমে হব, পৰ্বত পমিব নিচই।
কিন্তু প্ৰভুৰ বাক্য সক্তি জানিবা অখই,
খ্ৰিষ্টৰ ৰাজ্য, মহিমা সানন, চিৰকালে বই।

ন. ল. ফ.

উৰি জোআ মাচৰ নকচা

মহা চিকন্দৰ আৰু তেওঁৰ মাক।

Alexander and his Mother.

জদিও পিজি মাজি অনিয়াই আৰু মন্দ
যভাৰৰ লোক হই, তথাপি সিবিলাকৰ সন্তান
সন্ততিএ সিবিলাকক মান সতকাৰ কৰিব লাগে,
আৰু সিবিলাকৰ ভেনে আচৰন সহি থাকিব
লাগে। ওলিমিয়াচ নামে মহা চিকন্দৰৰ
মাক এক লুডিয়া তিৰোতা আছিল, তাই
আপোন পুত্ৰক অতি কষ্ট দিছিল। চিকন্দ
ৰে জেতিয়া আচিয়া দেশ জই ফৰি কৰি
অগ্ৰসৰ হৈছিল, তেতিয়া তেঁও জি জি উত্তম
দিগ্ভিমন্ত বস্ত্ৰবিলাক লুটত পাইছিল, তাৰ
ভিতৰৰে কোনো উত্তম বস্ত্ৰ মাকলৈ আপো-
নাৰ প্ৰেমৰ চিন বুলি পঠাই দি মাকত এই
প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, মাজিএ দেশৰ বিসই কৰমত
জেন একোকেই নু চুব, কিন্তু আন্তিপাতৰ
নামে জে মোৰ দেশৰ সানন কৰ্তা আছে,
তেঁৱে জেন কুসল মতে দেশ চলাই, এনে অনু-
মতি দিব। তেঁওৰ এনে প্ৰাৰ্থনাত মাকে তেঁও-
লৈ এক ইতি কটুৰ উত্তৰ দি পঠিয়ালে;
কিন্তু তেঁও মাকলৈ একো কটুৰ কথা ওভতাই
নু বুলি মাকৰ সেই কটু কথা নমু ভাৱে
সহিলে। কোনো এক কাৰনত চিকন্দৰৰ মাক
বৰ অনিয়াই আৰু দৌৰাত্মকাৰি হুলত আন্তি-
পাতৰে ভেনে আচৰনৰ কথা আপোন দুখ
জনাই তেঁওলৈ লিখি পঠিয়ালে। তাতে চি-
কন্দৰে কেৱল এই কথা মাখোন বুলিলে, বো-
লে, আন্তিপাতৰে নে জানে, জে মোৰ আইৰ
এটোপা চকুৰ লোএই আন্তিপাতৰৰ ভেনে চ
ন পত্ৰৰ দুখৰ কথা মোৰ মনৰ পৰা গুচাব
সক্তি আছে।

ব. ন.

তুমি আপোনাৰ পিজিক মৰ্জনা কৰা, তাতে
ভোমাৰ ইন্দ্ৰৰ যিহোৱাই ভোমাক জি দেশ
দিএ, সেই দেশত ভোমাৰ আনুস দিহল হব।
অসুখা ভাৱে পুষ্ট গৰু ভোজন কৰাতকৈ
প্ৰেম ভাৱে লাক মাত্ৰ ভোজন কৰাই ভাল।

পুৰনি ৰূপত লিখা মহা চিকন্দৰ বাদশ্যৰ নকচা ।

Head of Alexander the Great, from an ancient Coin

চিকন্দৰ নামে মাকদনিয়া দেশৰ এজন মহা
ৰজা আছিল, তেঁওৰ জন্ম খ্ৰীষ্ট সঁকৰ ৩৫৬
বচৰৰ আগেয়ে হৈছিল । সেই সঁকতে একেচ
নগৰৰ দিয়ানা দেৱিৰ মন্দিৰ নষ্ট কৰা হ'ল ।

এওঁৰে বাপেক ফিলিপ মহা ৰজাই আচিয়া
দেশ আক্ৰমণ কৰিব খোজাত কোনো কহিয়াই
গুপ্তে ধৰি মাৰিলে । তাতে চিকন্দৰৰ ২০
বচৰ বয়ল হোজাত মহা ৰজাৰ আশ্রয় পাই
ৰজা হ'ল । পাচে তিব্বেচ আদি কহি গ্ৰীকৰ
কোনো কোনো নগৰবোৰে তেঁৱে সৈতে কুখ
পতাত তেঁও সকলোকে জিনি ললে । দুই
বচৰ পাচে পাৰ্চি দেশৰ দাবিৰ মহা ৰজাই
সৈতে বন কৰিবলৈ ৪০,০০০ হেজাৰ সেনা
তেঁও লগত লৈ গ'ল । পাচে পাৰ্চিবোৰক বনত
জিনি কৈনিকিয়া, দামেস্ক আদি কৰি অনেক

নগৰ ললে । চোৰ নগৰৰ মানুহবোৰে তেঁও
সৈতে বন কৰাত তাক জিনি, মানুহবোৰকো
অনেক কটন লাভি দি মাৰিলে । পাচে ভা-
বত বনলৈ আহি, খ্ৰীষ্টৰ আগে ৩২৭ সঁকত
সিন্ধ নদি পাৰ হৈ আটক নগৰ পালে । ভা-
তে অনেক ৰজা সৰনাশন হ'লহি, কিন্তু পো-
ৰচ ৰজাই তেঁও সৈতে বন কৰাত সেই ৰজা-
কো জিনি ললে । পাচে পঞ্জাব দেশ দখল
কৰি, হিন্দুস্থানলৈ আহিবলৈ অভিপ্ৰায় কৰি-
লে । কিন্তু বৰ গৰৱ আৰু বাহিনাৰ নিমিত্তে
আহিব নোজবাত উভতি গ'ল । পাচে বাবেল
নগৰতে নিবাস কৰি সুখেৰে কাল বৰ্জিলে;
আৰু ১৩ বছৰ ভোগ হোজাত অধিক সুখ
পান কৰি কৰি ত্ৰিভু হ'ল ।

বিবাহৰ সময়ত জি সকল নিয়ম প্ৰতি
পালন কৰা কৰ্তব্য তাৰ কথা ।

On Marriage

এই প্ৰিথিবিৰ সকলো বিধ প্ৰানিএ, ইটে
সিটে বেলেগ থাকিও এক আঁঠ অনুপম সি-
কলিৰ দোআৰাই বন্দি হৈ, আপোন আ-
পোন কাৰ্জ সাধন কৰিচে । আৰু কেতিয়াও
এই সিকলিৰ পৰা মুকুত হৈ, স্বভঞ্জে থাকিব
নোআৰে । জগত ইহৰে আমাক ভক্তি, চেনেহ,
দায়্য প্ৰভৃতি জি সকল মনোৰম ব্ৰিতি দিচে,
সি সকলোকে সুন্দৰকৈ বিচাৰি চালে, আমি
নিচই জানিব পাৰিম, জে মানুহে সমাজ পা-
তি, গাঁও বা নগৰত, একে লগে থকা, আৰু
সংসাৰ জিয়াগ ন কৰি গ্ৰিহ ধৰমত থকাইহে
তৌঁওৰ অভিপ্ৰায় । এই ব্ৰিতি সকলৰ কা-
বনে, সকলোএ সৈতে মিলি থাকি গ্ৰিহস্থ
আসুৰক আসুই কৰিবলৈ আমাৰ ইচা হই;
আৰু এই গ্ৰিহস্থ আসুৰত বিবাহ জে পৰম
সুভ দায়ক, ইয়াত একো সংসই নাই । জে-
তিয়া মানুহক জগত ইহৰে বুধি ব্ৰিতি দিচে,
তেতিয়া তৌঁওবিলাকে বিবাহৰ জৰিৰে বন্দি হৈ
সংসাৰত থাকি তাত কৰিব লগিয়া সকলো
নিয়ম প্ৰতিপালন কৰা সৰ্বতো ভাৱে উচিত ।
বিবাহ, অৰ্থাত জি নিয়মৰ দোআৰাই জিয়াই
থকা দিনলৈকে ভিৰি পুৰসে একত্ৰে বাস কৰা
জাই, সি কেৱল মানুহৰহে স্বভাও এনে ন
হই; পহ পখিবোৰেও জুৰে জুৰে থাকি চে-
নেহ প্ৰিতি প্ৰকাশ কৰি থাকে, আৰু মানুহৰ
দৰে সন্তানকো প্ৰতিপালন কৰে । হিন্দু, চিন,
পাৰ্চি, যিহুদি, গ্ৰিক, ৰোমান, ইংৰাজ, ফুৰ্ণি
প্ৰভৃতি পুৰনি আৰু এই কালৰ প্ৰধান প্ৰধান
জাতিৰ মাজত আৰু প্ৰাই সকলো দেশতো
এই নিয়ম চলিত আছে; কিন্তু সকলো বি-
সয়তে সকলো জাতিৰ মাজত ভাল ৰিতি
নাই । জি সকল নিয়ম প্ৰতিপালন কৰি
গ্ৰিহ ধৰমত থকা উচিত, আৰু জাক মানিলে
উপকাৰ হই, তাৰে কেইটামান এতিয়া লি-
খিচোঁ ।

প্ৰথম নিয়ম । জাৰে সৈতে জিয়াই থকা দি-
নলৈকে একে লগে একে ঘৰে থাকি সকলো
ঘৰৰ কৰম কৰা উচিত, তাৰে সৈতে বিবাহৰ
জৰিৰে বন্ধা হোআৰ পূৰ্বেই পৰস্পৰ কথোপ-
কথন কৰা, দুয়ো দুইৰ স্বভাও চৰিত্ৰ পৰিখা
কৰা, প্ৰিতি প্ৰকাশ কৰা আৰু আগৰ কালত
দুয়ো সুখে থাকিব পাৰিব নে নোআৰিব, তাক
চোআ উচিত । এই নিয়ম প্ৰতিপালন ন
কৰাৰ দোসত হেজাৰ হেজাৰ মানুহে বিয়া
কৰাই অসুখে দিন নিয়াইচে । বিবাহৰ আ-
গৈএ দৰা কন্যাৰ স্বভাও পৰিখা কৰিব নো-
আৰিলে, পাচে অসেল জন্তুনা ভোগ কৰিব
লাগে । যদি স্বামি আৰু তিৰোতা দুইৰো
মতি, বুধি, গিয়ান আৰু ধৰম ভিন ভিন হই,
তেন্তে দুয়ো চিৰকাল অসুখে নিয়াব, আৰু
জদি সিহঁতৰ মাজত প্ৰথমতে প্ৰিতিৰ সঞ্চাৰ
হোআ দেখা জাই, সিও অলপ কালৰ । যদি
স্বামি মিচা কথা কোআ, অধৰমিয়া, দায়্যাহিন
হই, আৰু তিৰোতা দায়্যলু আৰু পুন্যাত্মা হই,
তেন্তে সিহঁতৰ মাজত প্ৰিতি থকা অতি কঠিন ।
জদি স্বামি সন্তোষি, গিয়ানি, বিদ্যাবন্ত হই,
তাৰ তিৰোতা অসন্তোষিয়া, মুৰ্খ, অলঙ্কাৰ প্ৰি-
য়া, দুসি আৰু দন্দুৰি হই, তেন্তে সিহঁতে জে
সুখে থাকিব এনে সম্ভাবনা নাই । ঘৰত এই
সকল দোসৰ পৰা অসুখ হলে, সিহঁতৰ মা-
জত এই সুখমই সংসাৰ একে বেলিএ বিসমই
হই, অপ্ৰিতিৰ কাৰনে অনেক এই দেলি ভাল
ভাল মানুহৰ ঘৰত বৰ অসুখ হৈচে, তাক
সকলোএ জানে, আমাৰ বিসেল কৰব আৱশ্যক
নাই ।

দুতিয় নিয়ম । জেনে কেঁচা গুটি ৰূপে
তাৰ গচ ন হয়েই, অথবা হলেও সুন্দৰ ফল
পোআ নে জাই, সেই দৰে অসম্পূৰ্ণ কাল,
অৰ্থাত, অলপ বয়সতে লৰা চোআলিৰ বিবাহ
হলে, তাৰ পৰা জি সন্তান উত্পত্তি হই, সিও
নিষ্টেজ, নিৰ্বলি, অলপ আতুলিয়া আৰু নিৰ্বুধি
হই । সন্তানৰ স্বভাৱৰ দোস এই পাপৰ প্ৰধান
প্ৰতিকল । জেনেকৈ এটা ঘৰত জুই লাগিলে,
তাৰে লগত কোথৰত থকা আন ঘৰো পোৰে;

সেই দৰে এই স্বভাও দোষ পাপৰ কাৰনে
নানা বিধ পাপ উৎপত্তি হই। দৰিদ্ৰ হো-
আও অলপ বয়সত বিয়া কৰোঁৱাৰ কল।
লৰা চোআলি বিদ্যা নিকি গিয়ানি আৰু আ-
পুনি আৰ্জি খাবলৈ সজ্জমান হোআৰ পূৰ্বে
সিহঁতৰ বিয়া হলে সিহঁতে ভেতিয়া বিদ্যা সি-
কা দুৰৈত থাকুক, অলপ কালতে আই বো-
পাই হই, আৰু পাচে সন্তানাদি আৰু আপুনি
খাব পিছিবলৈ নে পাই দুখে কাল নিয়াই।
এই ক্ৰমে সেই সন্তানৰ সন্তানবো নানা দুৰ্গ-
তি হই। যদি তিবোতা অতি কদাচৰি হই,
ভেঙে স্বামিৰ বিবাহ কৰা কেৱল গলগ্ৰহ
মাজহে। স্বামি তিবোতাৰ মাজত যদি প্ৰি-
তি থকাই প্ৰধান অলঙ্কাৰ হই, ভেঙে দুইবো
সম ভাও আৰু বয়সতো অলপ সৰু বৰ হো-
আহে উচিত। সমনিয়াই সৈতে জিমান মিল
প্ৰতি হই, বয়সে ডাঙৰ হলে জিমান ন হই।
৫০ বছৰিয়া বুৰাই সৈতে যদি ১৫ বছৰিয়া
চোআলিৰ বিয়া হই, ভেঙে সিহঁতৰ মাজত
প্ৰতি কেতিয়াও ন হই। বিচাৰি চোআ, জা-
ৰে সৈতে সমান ভাৱে আৰু প্ৰতিবে আশ্বৰন
কৰিব লাগে, সি যদি পিতামহৰ বয়সিয়া হই,
ভেঙে কি ৰূপে পতি পত্নিৰ ভাও থাকিল।
আগৈএ ভাৰত বৰ্গত স্বয়ম্বৰা, অৰ্ঘাত তিবো-
তাই আপুনি দৰা বাচি লবৰ বিতি আছিল,
আৰু ইয়াক গুনি চালে এক সুন্দৰ নিয়ম
বুলিব পাৰি। ই আৰু এই দৰৰ বহুত সু-
নিয়ম থকাত আগৰ কালৰ হিন্দুবিলাক বিদ্যা
বুধি, সজ্জিত, এতিয়াৰ কালৰ হিন্দুতকৈ বৰ
ভাল আছিল। ভেতিয়াৰ হিন্দুবিলাকৰ সন্তান
হৈ, কুৰেহুৱাৰ দোষত এতিয়াৰ হিন্দুবিলাক
বল, বুধি, সজ্জিহীন হৈছে। জৰ্মানি দেশত
এটা সুন্দৰ বিতি আছে। বিবাহৰ পূৰ্বেই
দৰাই ভাৰ্জা আৰু সন্তান সন্ততিৰ পালিব পা-
ৰিব নে নোআৰিব, তাৰ প্ৰমাণ বিচাৰ পতি
বা পোৱোহিতৰ আগত দিব লাগে। আৰু সি-
হঁতৰ পুৰুষৰ ২৫ বছৰ, তিবোতাৰ ১৮ বছৰ,
বয়স সৰুৰ ন হলে বিবাহ ন হই।

জিভিৰ নিয়ম। অলপ বয়সত বিবাহ হো-

আৰ নিচিনা বুৰা কালত বিবাহ হোআও বি-
সম। কিয়নো মানুহৰ জেভেকে বয়স ডাটি
দিএ ভেভেকে সিহঁতৰ গিয়ান বুধিবো বিপ
বিড হই। আৰু এই কাৰনে সিহঁতৰ মা-
জত প্ৰতি হব নোআৰে। এভেকে বুৰা কালত
চোআলিক লোআও নিসেধ কৰা উচিত। বি-
বাহৰ পূৰ্বে দৰা কন্যাৰ বয়সৰ প্ৰতি বিবেচ-
না কৰা কৰ্তব্য। গ্লিক দেশৰ লাইকৰ্গচ বা-
মে বেৱহাৰ গৰাকিএ পুৰুষৰ ৩৭ বছৰ আৰু
তিবোতাৰ ১৭ বছৰৰ কমে বিবাহ নিসেধ কৰি-
ছিল। সেই দেশৰ মহা পণ্ডিতেও পুৰুষৰ ৩০
বছৰ, তিবোতাৰ ১৮ বছৰ ন হলে বিবাহ দি-
য়া অজুগুত বুলি কৈছে। কিন্তু এতিয়া এই
কালৰ অনেক লৰ হববো দেখা সূনা গৈছে।
ভাৰত বৰ্গতো আগৈএ এই বিসয়ৰ সুনিয়ম
আছিল।

চতুৰ্থ মানুহোভাগ সুখিছাৰাণ্ডোৱৌবিজঃ।
বিভিন্ন মানুহো ভাগ৷ ক্ৰিভদাৰো গ্ৰিহে বসেৎ।
গ্ৰিহহুণ্ড জদাপশো হলি পালিত মাছানঃ।
অপত্যাট্যচ চাপত্যা৷ ভদাৰন্যা৷ সমাসুৱেৎ॥

মনুস৷ হিডা ১।২ বছৰ। ইয়াৰ অৰ্থ এই।
মানুহে আনুসৰ প্ৰথম ভাগ বিদ্যা শিক্ষিত
নিয়াৰ, দুজিৰ ভাগ তিবোতা বিয়া কৰাই হব
কৰি থাকি গ্ৰিহহু ধৰম পালিব, পাচে বুৰা
হলে সকলো কৰম পৰি হৰি অৰন্যলৈ গৈ
ইহবক আৰাধনা কৰিব। এতিয়াও তত্ৰত
হিউকলও চাহাৰে পুৰুষৰ ২৪, তিবোতাৰ ১৮
বছৰক বিবাহৰ মুখ্য কাল বুলি কৈছে। সক-
লো দেশৰ প্ৰতি বিবাহৰ বিসয়ত এক নিয়ম
হব লাগে, এনে আমাৰ অভিক্ৰটি ন হই।
উন্ন কটিবন্দ, অৰ্ঘাত ভগত দেশত থকা লোক
সকলৰ তিবোতাবিলাকে ১২।১৩ বছৰতে জৌৱন
অৱস্থা পাই, কিন্তু সিড কটিবন্দ, অৰ্ঘাত জি
দেশত বৰ জাৰ সেই দেশৰ তিবোতাই ১৮।১৯
বছৰ ন হলে, জৌৱন অৱস্থা নে পাই। আৰু
এই এক কথা পণ্ডিতবিলাকে লিখিছে, বুৰা
কালত বা অলপ বয়সত লৰা হলে, সেই লৰা
বলি, আৰু বুধিয়ান ন হই, অথবা অলপ

বহুলাত গি মবে, পাচে অহসে পিঞ্জি মাজিএ
এই বহা পুত্ৰ লোক পাৰ । জদি লৰা জিয়াই
নক, তেওঁ সি অলপ কালতে মাক বাপেক
মৰা হৈ থাকি বৰ কেলস পাৰ । এতেকে
অলপ বয়স বা বুৰা কালত বিয়া কৰোজা
জুগুত ন হই ।

চতুৰ্থ নিয়ম । আপোনাৰ বন্ধহে বন্ধহে
বিয়া হোআ অতি অজুগুত, কিয়নো ইয়াৰ
পৰা সন্তান সন্ততিৰ সুখ ন হই । ইন্সানিয়া
দেসৰ বজা সকলে আপোনাৰ ভাগিনিএক বা
ভাইজা জিএকক বিয়া কৰাই দেখি, তেওঁবি-
লাকৰ সন্তান সকল অতি নিৰ্বলি, আৰু বৃদ্ধি
হিন হৈ জনমে । পিঞ্জি মাজি কুল, আৰু সেই
কুলৰ গিয়াতি, কুটুম, বা আপোনাৰ আন
কুটুমে নৈতে সমত্ব কৰা জুগুত ন হই । সৰু-
লো সেই গিয়ানি সকলে এই সকল নিয়মক
সাধ্যাত ইহবৰ আগা হেন বুলি, প্ৰতিপালন
কৰিবলৈ কৈ গৈচে, এতেকে সাধ্য মতে এই
নবল নিয়ম প্ৰতিপালন কৰা উচিত ।

দুতিয় ভাগ ।

পুৰুষ আৰু ভিৰোভা দুয়ো সৰ্বাঙ্গ সুন্দৰ,
বলিষ্ঠ, নিকলি, সাত্ত, আৰু বিদ্যা বৃদ্ধিত পাৰ্গত
হোআ উচিত; কিয়নো এনে ন হলে নিহঁতে
আপোন আপোন মহিলৰ দুগুনৰ পৰা সুন্দ-
ৰে গ্ৰিহ ধৰম পালিব নোআবে; আৰু নিহঁতৰ
সন্তান সকলেও পিঞ্জি মাজিৰ মহিলৰ দোমত
থাকি নিৰ্বলি আৰু অলপ নৰিয়া পৰিলেই
সোন কালে ভাল হব নোআবাই হই । পিঞ্জি
মাজি দুইবোৰ মাজত কাৰো বলিয়া, কাহ,
পথ্যাবাত প্ৰভৃতি নকও নৰিয়া থাকিলে তাৰ
সন্তানেও সেই দৰৰ নৰিয়া পাবে, বা অতি
নিৰ্বলি আৰু কগিয়া হই । তাৰ প্ৰমাণ এই ।
কিহু জিন হ'ল, আমাৰ দেশি বিসয়া লোক এক-
নৰ ভিৰোভাৰ গোটেই সাত্ত এহব নিচিনা আ
একা এটি সন্তান উপজিলিল; পাচে তাৰ মূল
কাৰন অনুসন্ধান কৰিলত সেই সন্তানৰ বা-
পেকৰ গৰমি নৰিয়া একা জনা গল । আৰু
পিঞ্জি মাজি সূজনি হলে তাৰ লৰাও সূজনি
হই । লৰাই যে পিঞ্জি মাজিৰ নিচিনা হই,

ইয়াক প্ৰাই আটায়ে জানে । কোনো মানু-
হৰ পুতেকহঁতে তাৰ বাপেকৰ মুখৰ আজী
আৰু হাত ভৰিৰ গঠন এনে বিতোপনকৈ নহৈ,
জে সেই লৰাক দেখিলে সেই লৰাক নি চিনি
তাৰ বাপেকক চিনা মানুহে হঠাত তাৰ পুতেক
হেন বুলি আন্দাজ কৰে । কিয়নো তাৰ মুখৰ
আজীই তাক চিনাই দিএ । পিঞ্জি মাজি
জদি সুবুধিমান হই, তেন্তে তাৰ সন্তানে
সুবুধিমান হই । জদি বোলা, অতি বৰ গিয়া-
নি পাণ্ডিত নিকলি, আৰু সজ মানুহৰো দুৰ্বু-
ধিয়া, মুখ, কগিয়া সন্তান হই, আৰু অসজ
মুখৰো সজ সন্তান হই, তেন্তে কঁও, সূনা, গৰ্ভা-
ধাৰন সময়ত পিঞ্জি মাজিৰ মন বৃদ্ধিৰ জেনে
মতি গতি থাকে, সেই ৰূপে সন্তানবো হই ।
এতেকে বিয়াৰ আগৈএ দৰা কন্যাৰ সূজনি
অসূজনি চোআ ভাল ।

এক এক পুৰুষে এক এক ভিৰোভা বিয়া
কৰোজা উচিত, আৰু একত বাজে সৰহ বিয়া
কৰোজা অনুচিত । গ্ৰিহ ধৰমত অসুখ দিয়া,
ইও এক মহা পাপ । জদিও ইয়াক অনুচিত
বুলি প্ৰাই সকলোএ জানে, তথাপি ই বহু কা-
লৰ পৰা প্ৰিথিৰিৰ নানা ঠাইত চলিচে ।
পাৰ্চি ভুৰুক প্ৰভৃতি দেশৰ বজা আৰু বৰ বৰ
বিসয়াৰ লিগিৰি আৰু ভিৰোভা সকলোএ নৈ-
তে ৬।৭ ন ভিৰোভা থাকে । সূনা গৈচে, মৰ-
কোৰ বজাই ভিৰোভা আৰু লিগিৰি সকলো
মিলি আঠ হেজাৰ ভিৰোভা বাখে । কমিয়া
দেশৰ কোনো কোনো ঠাইত জেয়ে জিমান ভি-
ৰোভা পুহিৰ পাৰে তিমান বাখে । তাৰত
বৰ্গভো বহু কালৰ পৰা এই বিতি আছে, তাৰ
প্ৰমাণ বামায়েন মহা তাৰত প্ৰভৃতি পুৰান
সাত্তত পোআ জাই । দলবৎ বজাৰ চাবে
সাত ন ভিৰোভা আছিল । বঙ্গাল দেশত এতিয়া
বৰ বৰ কুলিন বামুনে ৩০।৪০ জনি ভিৰো-
ভা বিয়া কৰাই । দুইবৰ প্ৰমাণ কি হিম?
আমাৰ দেশতো সৰহ ভিৰোভা বিয়া কৰোজা
ৰূপ জুয়ে অনেক ভাল ঘৰক পুহিৰ লাগিচে ।
সৰহ সৰহ ভিৰোভা বিয়া কৰোজা ইহবৰ
নিয়ম হোআ হেন জনা নে জাই, কিয়নো তে-

নে হলে তেঁও মুনিহতকৈ তিবোতাৰ সন্ধ্যা অধিক কৰি দিলেইভেন। পণ্ডিত সকলে গননা কৰি তিবোতা আৰু মুনিহৰ সমান সন্ধ্যা প্ৰিথিবিড আচে বুলি পাইচে, এতেকে সবহ বিয়া কৰাই সকলোএ সৈতে সুভাৱে থাকিব নো-অৰাতকৈ এক তিবোতা বিয়া কৰোআ উচিত। ইহবৰ মুনিয়ম ভান্জি জি সবহ তিবোতা বিয়া কৰোআ হৈচে, তাৰ প্ৰতিফল সি আপুনি ইহকালতে পুখ্যাত ভোগ কৰিচে। ইয়াৰ অনুখৰ কথা আমি কব লগিয়া নায়েই; সকলোএই ভুগিব লাগিচে, আৰু দেখিবও লাগি-চে। তিবোতা আৰু পুৰুষৰ মাজত প্ৰিতি থকাই বিবাহৰ প্ৰধান অভিপ্ৰায়। কিন্তু সবহ বিয়া কৰালে সেই অস্তিত্বৰ নিচিনা প্ৰিতি নে থাকে; তাত বাজে হিংসা, অসুখা, অপত্ৰিভূ প্ৰতিপ্ৰিতি পাপ উপস্থিত হই। এতেকে আটায়ে বিবেচনা কৰি চাওক, ইহবৰ আগ্যা লণ্ঘন কৰা নো-সজ নে? বিয়া ন কৰাতকৈ উদাসিন হৈ থকাও ইহবৰ ইচা ন হই। মনুষ্যে তেঁও দিয়া কাম ক্ৰোধ ইত্যাদি বিপুল নষ্ট কৰিব নোআৰে; আৰু নোআৰিলে অবিহিত কাজ আচৰিব পা-ৰে। ইহবে জি সকল বস্ত্ৰ, অস্ত্ৰ বিপু আ-মাক দিচে, সুবিবেচনাৰে গুনি চালে ই একো পেলনিয়া ন হব, আৰু কাৰো সক্তি পেলোৱা নোআৰি। এতেকে সকলো অস্ত্ৰ বৃথি ইত্যা-দি ইহবে দিয়া বস্ত্ৰৰ তেঁও দিয়াৰ দৰে বেৰ-হাৰ কৰা উচিত। বিবাহৰ বিসই জি খনি কথা লিখা হল, তাৰি চালে অচম দেশত এনে ভাবি, বিয়া কৰাব লগিয়া এটিও সুনিতি নাই, আৰু ইয়াতে থাকি দেশবিলাকে নানা দুখ ভুগিব লাগিচে। এতেকে জিহতে এই সকল কুনিতি গুচে ভালৈকে আটাইবোৰে পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত।

বিবাহৰ বিসই অভিক্ষিত লিখিলোঁ এতি-য়া সেই বিসয়ৰে আৰু এবিধ ভুগুতিৰ কথা লিখিব খোজোঁ, কিন্তু এই দেশৰ লোক সক-লৰ মনত ই এনে অজুগুত কথা, যে তাক লিখিবলৈ আমাৰ সাহ ন হই, তেও সেই কাৰনত থাকি এই দেশত জিমান পাপ হব ল-

গিচে, তাকে দেখি সকলোকে প্ৰধান প্ৰিতি-বে দেখুআই আৰু তাকে আমাৰ সাহায্যকৈ লৈ লিখিব ধৰিলোঁ।

আমি এতিয়া জি কথা লিখিব খুজিলোঁ তাৰ নাম বিধৱা বিবাহ, অৰ্থাত তিবোতাৰ এটা স্বামি মৰিলে আন পুৰুষৰে তাইৰ বিয়া হোআ। খ্ৰিষ্টিয়ান, মচলমান সকলো সাত্ৰত জেনেইক পুৰুষক তিবোতা মহিলে নকৈ বিয়া কৰাব দিচে, তেনেইক তিবোতাকো এজন স্বামি মহি-লে নকৈ বিয়া হব দিচে। হিন্দু পণ্ডিত সকলৰ এই বিসয়ত বিৰোধ মত। পূৰ্বে ভাৰত বৰ্ণত সতি জোআ বিতি আছিল, আৰু সত্য কালত অৰ্থাত প্ৰিথিবি মুক্তি হবৰ প্ৰথম কালত লোক সকলে পাপ কৰম বিনেন ন জনাব গুনে বি-ধৱা ধৰম পালিব পাৰিছিল দেখি, হিন্দু পণ্ডিত সকলে বিধৱা বিবাহ নিষেধ কৰিচে। তেও মনু সন্হিতাতে চালে পুনৰ বিবাহ স্বিধি দিচে।

মচলম্বত যোনিগাত গন্ত প্ৰত্যাগতা পিৰা।
পোনৰ্ডবেন ভৰ্মায়া পুনঃ সন্হাৰ মৰ্হতি।

মনু বচন। ইয়াৰ অৰ্থ এই, জি তিবোতা স্বামিএ সৈতে দেখা দেখি নো হোআকৈ বি-ধৱা হই, তেন্তে তাইক সন্তান হবলৈ পুনৰাই বিয়া দিয়া উচিত। এতিয়া এই বেৰহাৰ বহু দিন ন চলা দেখি সকলোৰে মনত পাপ হেন বুলি উঠিচে। উৰিয়া দেশৰ ঠায়ে ঠায়ে তিবোতাৰ প্ৰথম স্বামি মৰিলে পাচে তাইৰ দেওৰেকে সৈতে আকণ্ড বিয়া হই। আমাৰ দেশতো সুদিৰ আদি লোকৰ পুনৰবাৰ বিয়া হোআ দস্তৰ আছে, আৰু ই দস্তৰ অজুগুতিৰে হলে অতি উত্তম। কলিকতাত এই বিতি চলাবৰ নিমিত্তে হিন্দু বামুন পণ্ডিত আৰু বাবু সকলে দুই ভিনি বেগি সত্য কৰিছিল, কিন্তু এতিয়ালৈকে একো নিচই হোআ নাই।

বিধৱা বিবাহ পৰম উপকাৰি, ইয়াত কো-নো নন্দেহ নাই। পুনৰাই বিয়া দিয়া অতি পাপ হল, তেন্তে বিধৱা মেজালি সকলক বিয়া নি দিয়াত থাকি যদি, তেঁওবিলাকে জ্ঞান হত্যা আদি কৰি জিমান অবিহিত কাজ আ-

চৰে, সি নো মহা পাপ ন হই নে? বিধৱা বিবাহ ন জনা দেশত দিনে পতি জিয়ান পাপ কৰম হৈছে, তাক লিখিব নোআৰি, ভালাত তাক লিখিবৰ উচিত কথা নাই। কিমান ভি-বোতাই আপোনাৰ জাতি কুল মান এৰি বেয়া হৈছে! কিমান ভিৰোতাই ঘৰতে থাকি, কি-মান পাপ কৰিছে! কিমান মহা পাপ এই বি-তি ন চলাত থাকি হৈছে! সতি জোআ জাত অনেক ভিৰোতা স্বামিৰ লগত পুৰি মৰিছিল, সিও ই সকল মহা পাপৰ ওচৰত অলপ, আৰু ভয়ানক ন হই। মহা ভাৰত! মহা ভাৰত! ভাৰত ভূমি পুন্য ভূমি গুটি পাপৰ ঠাই হ'ল! হে জগত ইয়ৰ, এই পাপ গুচাই দেশ পবিত্ৰ কৰা। তোমাৰ ওচৰত এই সকল মহা পাপৰ কি পৰাচিত আছে। পুথিবি মানুহৰ পাপে আৰু ভেজে তল জাব লগিয়া হ'ল। হে পুত্ৰ, উত্থাৰ কৰা! যদি পুৰুষে ভিৰোতা মৰি-লে বিয়া ন কৰোআকৈ আৰু থকাতো সৰহ বিয়া ন কৰোআকৈ থাকিব নোআবে, ভেস্তে ভিৰোতা নো কেনেকৈ স্বামি স্মিত্য হ'লে সতি হৈ থাকিব? সন্তান হোআ ভিৰোতাই বিয়া ন কৰাটোকও থাকিলে থাকিব পাৰে, কিন্তু জাৰ সন্তান নাই, পাচত আকও স্বামিএ সৈতে দেখা দেখি ন হ'লে, সি নো কেনেকৈ থাকিব? যদি স্বামি মৰি গলেও সন্তান থকা বিধৱা সকলৰ বিয়া হোআ বিতি ন চলে, তেও জাৰ সন্তান হোআ নাই, অথবা স্বামিএ সৈতে দেখা দেখি হোআ নাই তাক পুনৰাই বিয়া দিয়া সৰ্বভো ভাৱে উচিত।

আমাৰ আৰু অধিক লিখিবৰ আৱশ্যক নাই, এভেকে পৰ্হোতা সকলে সুখ মনে বিচা-ৰি চাওক, চালেই ইএ উত্তম আৰু ভুগুতিৰ কথা তাক বুজিব পাৰিব। ইতি।

এজন অচমিয়া লোক।

কলিকতা, ১৮ অক্টোবৰ, ১৮৫৩।

অচম দেশৰ বালক সকলৰ বুধি আৰু জ্ঞানৰ গিয়ান বাৰ্হিবৰ উপাই।

Questions for Scholars.

সৰ্ব গুনালংকিত শ্ৰীজুত অকনোদই প্ৰকা-সক চাহাবৰ প্ৰতি নিবেদন এই, জে অনুগ্ৰহ কৰি তলত লিখা কথা কেই লাৰি আপোনাৰ কাকতৰ দাঁতিত ঠাই দিব।

মহাসই, মিৰ্জাপুৰৰ চাভৰক নিকাৰলৈ, আৰু নিবিলাকৰ ভাল ৰূপে গিয়ান হৈছে নাই হোআ, প্ৰশ্ন কৰি তাক জানিবৰ নিমিত্তে শ্ৰীজুত পাদুৰি লজ চাহাবে ২০০ দুই স প্ৰশ্নেৰে এটি সৰু কিতাপ কৰিছে। তাতে সমাচাৰ দৰ্পন প্ৰকাশ কৰা শ্ৰীজুত এম টৌক্ষেণ্ড চাহাবে সেই কিতাপ পাই বিবেচনা কৰিলে, বোলে, এতিয়া জি ৰূপে পৰ্হালিবিলাকত মহলা লই, সেইবোৰ দেখি ইহিব লগিয়াহে, কিয়নো চাতৰবোৰে জি পাঠ লিখিছে, তাক সুধিলে সিহঁতে ভালকৈ নু বুজিও মহলা দিব পাৰে জেনেকৈ ভাটৌ চৰাইক নাম সুধিলে, ভেতিয়া সি বাধা ক্ৰিঞ্চ, বাধা ক্ৰিঞ্চ বোলে, কিন্তু নাম নো কিহক বোলে, সি একো ভু নে পাই। আৰু এদিন ৰাতি পুআ সেই চাহাবে ফুৰিবলৈ জোআত এটা সৰু লৰাই গুড মৰ্নিং বুলি চেলাম কৰিলে, পাচে চাহাবে সেই সৰু লৰাটৰ ইমান গিয়ান দেখি আচ-ৰিত মানি থাকিল; কিন্তু গধূলি বেলা ফুৰি-বলৈ জোআত সেই লৰাই গুড ইনিনিং নু বুলি পুনৰ গুড মৰ্নিং বোলাত, সি ভাটৌ চৰাইৰ দৰে লিকা জেন জানিলে। ইয়াতে শ্ৰীজুত পাদুৰি লজ চাহাবে জি পুথি ৰচনা কৰিছে, সেই সকল প্ৰশ্নেৰে চাভৰ সকলৰ কাৰ কিমান বুধি বুজিব পৰা জাব জেন মানি, তাক প্ৰশ্ন-না কৰি সকলোএ জানিবৰ নিমিত্তে সেই পুথিৰ দহোটা প্ৰশ্ন শ্ৰীজুত টৌক্ষেণ্ড চাহাবে ঠেওৰ দৰ্পনত প্ৰকাশ কৰিছিল।

ইদানিক আমাৰ অচমিয়াৰ প্ৰিয় বালক সক-লে জানিবৰ নিমিত্তে অকনোদইত প্ৰকাশ হবৰ কাৰন আমি বাঞ্ছা কৰিচোঁ।

শ্ৰদ্ধ সকল।

১। এই দেশত ৬ মাহৰ ভিতৰতে কি গচ ১০ হাত ওখ হই?

২ । কি পোকে আপোনাৰ জাতিকে খাই?
বহালি ন হই নে? (কোনো কোনো অসমি-
য়াও ন হই নে?)

৩ । হাতৰ সলনি ভোমোৰাৰ কি আছে?

৪ । মানুহৰে মাচৰে কামি হাবৰ কি
বেলেগ?

৫ । মাচৰে মানুহৰে নাকৰ কিবা ভেদ
আছে নে?

৬ । গা পুৰিলে বৰখুন হব বুলি মানুহে
কেনেকৈ জানে?

৭ । কি নাক বজ্জৰে তুলাপাত হই?

৮ । কি পাভৰ ওপৰত পানি পৰিলে
নি ডিঙে?

৯ । কি গচ মাটিত নু কলেও বাৰ্হে?

১০ । গচ কি কি পাঁচ প্ৰকাৰে জন্তুৰ নি-
চনা হই?

স্বীকৃত লব পানুৰি চাহাবে কৰা পুথিৰ পৰা
ওপৰত জি ১০ দহোটা প্ৰশ্ন লিখা গৈছে তাৰ
উত্তৰ দিব পাৰা নে? যদি পাৰা তেন্তে অক-
নোদই প্ৰকাশ কৰা চাহাবলৈ লিখি পঠাৰা,
জদিহে সঁচা উত্তৰ লিখা তেনে হলে ভোমোৰ
বুধিৰ প্ৰশ্নসাৰ নিমিত্তে তেঁও অকনোদইত
চাপিব। জদি কোনো লবাই বোলে আমি
তাৰ ভালকৈ অৰ্থ নু বুজোঁ, তেন্তে জি সকল
কথা বাজা সহাই ভোমোলাকে সূনা বা কোআ
মেলা কৰা বা জিবোৰ কৰ্ম কৰা তাৰ বা মূল
কাৰন জানা? জদি তাকো নে জানা, তেন্তে বি-
বেচনাক সহাই লৈ ডাক জানিবলৈ পুৰসার্থ
কৰ।

Sri Purnanond Soma.

বিদ্যাৰ বিসয়ে উপদেশ ।

Knowledge.

বিদ্যা হিন মানুহৰ উত্তম কুল হলেও কেৱে
ডাক মান্য ন কৰে, কিন্তু নিচ জাতি মানুহে
বিদ্যা জানিলে, সকলোএ মান্য কৰে।

বস্ত্ৰ নো হোআ অলঙ্কাৰ, দ্বিত নো হোআ
ভোজন, নিলাজি ভিৰোভা, আৰু বিদ্যা হিন
পুৰুষ, ইবিলাক কোনোএ প্ৰশংসা ৰে পাই।

বিদ্যাৰ সমান বস্তু নাই, পাপৰ সমান নক
নাই, সন্তানৰ সমান চেনেহ নাই, আৰু ইন্দ্ৰৰ
সমান নক্তি নাই।

বস্তু হিন মানুহৰ সকলো গোৱে সূন্য, মান
হিন মানুহৰ সম্পত্তি সূন্য, কিন্তু বিদ্যা হিন
মানুহৰ জিৱনেই সূন্য হই।

ভিৰোভাৰ স্বামি ভুলন, অৰ্ধাত অলঙ্কাৰ
সৰূপ গচৰ গুটিএই ভুলন, কিন্তু পুৰুষৰ ধন,
বিদ্যা এই দুয়েই ভুলন।

মানুহে লৰা কালত জদি বিদ্যা আৰ্জন ন
কৰে, আৰু জৌৱন কালে জদি ধন উপাৰ্জন ন
কৰে, আৰু জিৱনৰ সকলো কালতে জদি ধৰম
আৰ্জন ন কৰে, তেন্তে সেই মানুহৰ সেৱ কাল
কেনে বিসম।

পুথিত থকা বিদ্যা, আৰু লোকৰ হাতত থকা
ধন, কাৰ্জত লাগিলে পোআ নে জাই, এই
হেতুকে সেই বিদ্যা আৰু ধন মিচা।

এক ঘৰৰ পৰা জুই জদি আন ঘৰোৰ ঘৰ-
লৈ নিলেও জেনেকৈ জুইৰ হানি কৰিব নো-
আৰে, সেই ৰূপে কি মানুহে লোকক
বিদ্যা দান কৰে, তাৰ নকই কথা বিদ্যাৰ
হানি ন হই।

মাজিৰ সমান বাহি নহিল পুসিকা,
ভাৰ্জাৰ সমান বাহি নহিল ভুসিকা,
চিহ্নাৰ সমান বাহি নহিল সুসিকা,
বিদ্যাৰ সমান বাহি নহিল ভুসিকা।

ৱ. ল. ক.

ইশ্বৰত ভক্তি কৰাৰ কথা।

Exhortation to Piety.

হে মোৰ আপোন দেৱৰ বন্ধু সকল তো-
মোলোকক পুতি মই অলপমান হাত জোৰ
কৰি কিছু কথা জনাও, কিয়নো এই সংসাৰত
আমাৰ জি সৰিল, সি অলপ দিনহে থাকিব,
তাতে মানুহৰ দত্ত দেয়া অসুয়া আদিৰে সদাই
লোকক অপকাৰ চিন্তিবলৈহে মন; ইশ্বৰত
ভক্তি প্ৰানি দায়া আদি এনেলৈ কাৰো মন নে
আই।

আৰু ভাবি চোআচোন, আমাৰ দেৱৰ লোক
সকলে গৃহ নো বোলা সেৱা ন কৰা ঠায়েই
নাই, শব গচৰ গুৰি তিনি মূনি, বাট খালৰ
জখিনিকে আদি কৰি সকলোকে সেৱা পূজা
কৰে, তথাপি তাৰ পৰা কোনে কি পাইচে,
বা ধন বস্তু এই টহচে, নাইবা মুক্তিৰ পথ জি
স্তাৰ বা কেনেবাকৈ উপাই পাইচে, মন দি
চোআচোন, একো নাই। এই কাৰনে হে বন্ধু
সকল, এইবিলাক অসদ কৰম হেন জানি তাক
এৰি জি পৰম ব্ৰহ্ম ইশ্বৰ ঠেওত প্ৰেম ভক্তি
কৰা, তেহে সুন্দৰ সভা হৈ এই সংসাৰৰ
পৰা মুকুতি পাবা; সেয়ে ন হলে এই জনম
বিফল হ'ব, আৰু পৰকালত অলেন জাভনা
ভোগ কৰিব।

আগৰ কালৰ ধেনু খৰা মিচৰ লোক

অনেক দেৱৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

নগাঁৱৰ পৰা এই অসন্তোষৰ বাত্ৰা পাইচোঁ,
জেমচ ত্ৰিপ নামে নগাঁৱৰ মিস্যন ইকুলৰ জি
চাতৰে প্ৰথমে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম গ্ৰাভ্য কৰিলে,
ঠেও অনেক দিনৰ পৰা ভিতৰৰ ৰোগে ধৰাত
নৱেম্বৰ ১৮ তাৰিখত প্ৰভুত আসুই লৈ মৃত্যু
হল।

সিৱসাগৰ পুখুৰিৰ ওচৰত থকা ঘোঁৰা নিমৰ
গুটিবোৰ এটা কইদিএ পাৰি একে দিনেই
৪০ মান খালে, পাচে বন্দিলাললৈ গলত তাৰ
বিলে পেটত ধৰিলত বেগতে মৰিল। পেলু
গুচিৰ বুলি অনেক মানুহে সেই গুটি খাই।
বঙ্গপুৰ বাৰ্তাবহ পত্ৰত এই কথা পাই-
চোঁ। ভাটি বঙ্গপুৰৰ পাতিলাদহ পৰগনাৰ মা-
জৰ উদাখনি গাঁৱৰ দাঁতিৰ পথাৰত থকা ঘা-
গট নৈএ এৰা এটা সৰু ভোঁআৰ আছিল।
বাৰিলা জেতিয়া নৈত পানি বাহেঁ, তাতো পা-
নি সোমাই, তেজিয়া নাও অনা নিয়া কৰিব
পাৰে, আন সময়ত সুকাই থাকে।

জোআ বহাগ মাহৰ ৬ তাৰিখ ৰবি বাৰৰ
দিনা কেতখনি গৰখিয়া লৰাই সেই ভোঁআৰৰ
দাঁতিতে গৰু ৰাখি আছিল; তাৰে এটা লৰাই
কিবা কাৰনে ভোঁআৰলৈ নামি জাঁজি এসে-
পা খানি গুচুআত তাৰে পৰা অকন্বাতে পা-
নি ওলাবলৈ ধৰিলে; তাতো সকলো লৰা
গোট খাই ক্ৰমেৰে জাঁজিবোৰ গুচাই নিয়াত,
অতি সুন্দৰ, নিৰ্মল, বগা পানি ওলালত, লৰা-
বোৰে বৰ আচৰিত দেখি তাকে গজা বুলি
ভাবি, এই কথাৰে গাঁৱৰ বুৰা মানুহবিলাকত
কলেগৈ; মানুহবোৰ আহি চাই, অসন্তোষ কথা
জেন দেখি একো ধিৰ কৰিব নোআহিলে।
পাচে লাহে লাহে আঠ দিনৰ মূৰত পানি-
এৰে ভোঁআৰ পূৰ হ'লত, সকলো লোকে সেই
পানিকে গজা বুলি, ভক্তি ভাৱে স্নান, পূজা,
সেৱা কৰিবলৈ ধৰিলে।

মিহুদা দেৱৰ জি জি ঠাই তিৰ্থ বুলি জাভা
কৰি জাই, সেই সেই ঠাইৰ অধিকাৰ হ'বলৈ
কচিয়া বজাই ইচা কৰিচে, কিন্তু ডুকৰি দেৱৰ

Redschid Facha, Prime Minister of Turkey —From the Illustrated London News

চুলতান বজাই আপুনি সেই দেশৰো অধিকাৰ
হোআত সেই তিৰ্থ এৰি নি দিএ। তুৰকি
প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি বদুদ্দি বাদশ্বা, তেঁওৰ
নকচা ওপৰত লিখা আছে। কনষ্টান্টিনপলি
নগৰত ১৮০২ সঁকত তেঁওৰ জন্ম হৈছিল।
তেঁও গিয়ানি আৰু উত্তম লোক, দেশৰ প্ৰজাৰ
নিমিত্তে বহুত উপকাৰ কৰিলে। মচলমান
হওক, খ্ৰিষ্টিয়ান হওক, সকলোকে একে নিয়-
মেৰে সাগন কৰে, তেঁওৰ দিনৰ আগৈএ
সেই দেশত খ্ৰিষ্টিয়ান লোক প্ৰাই অহা জোআ
কৰিব নোআবিলে। কটিকাৰ অধিন ন হবলৈ

তেঁও বৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিচে; কিন্তু কটিকা নৈতে
বন কৰিবলৈ চুলতানক আলচ নি দিলে, মিল
হবলৈ আলচ দিচে। তেঁও মচলমানৰ দৰে
অনেক ভাৰ্জা ন লই, কেৱল এজনিকে লৈচে।
তেঁওৰ পুতেকক চুলতানৰ জিএক এজনি-বাগ-
দান কৰা হৈচে, কিন্তু এনে বিয়া কৰাত এটা
বৰ বেয়া দস্তব আছে, সেই কুঅবিৰ জদি
মতা লৰা ওপজে, তাক বধ কৰিব লাগিব;
কুঅবিৰ বন্ধহ বজা হবৰ নিমিত্তে দোহ পাতে
বুলি, চুলতান বাদশ্বাই ভয় কৰে।

৮ অক্টোবৰ তাৰিখৰ লগৰ ডাকৰ দোআ-
বাই বাজা পাইচোঁ, কুচিয়াৰ অহিতে হুলতানে
বনৰ আৰম্ভন কৰিচে।

হিমালই পৰ্বতৰ পশ্চিম ফালে দি আহি
কুচিয়াৰ ফৌজে শিবা নগৰ পালে, ইয়াকে
সুনিচোঁ। সিহঁতৰ কোনো মানুহ তাত বন্দি-
য়াৰ হৈ থকাৰ কাৰনে সিহঁতক মুকুত কৰিব-
লৈ আহিচে বুলি বুজোঁ।

লখনৌ নগৰৰ এজন ধনবন্ত নপুংসক লোক
আৰু ২ জনি কুঁআৰিএ মেকা ভিৰ্খলৈ জাহা
কৰিবলৈ বজাত জনোআত বাজ মজিএ যো-
লে, সিবিলাকে হিৰা, মুকুতা আদি ধন বস্ত্ৰ-
বোৰ কম্পানিৰ আসুইত থবৰ নিমিতে জাব
খুইচে; ইয়াকে বুলি সিবিলাকৰ সকলো ধন
লক্ষ্যভিৰোৰ কাৰ্হি লৈ, কেৱল ১০ ভাগৰ
এভাগ মাথোন সিবিলাকক এৰি দিলে।

এই বচৰৰ ভিতৰত বজাল দেলত জি জি
চিটি ডাকৰ দোআবাই পঠিওআ হৈচে, আৰু
জি মাচুল পোআ গৈচে, তাৰ লেখ ভলত দিয়া
হৈচে।

	চিটি	মাচুল
জচোহৰ	৫৮,৫১৫	২৩৩৪ /
মুচিদাবাদ	৩১,০৩২	১৮৩১৮ / ৬
চাকা	৪৪,৫৮১	১০২৬১৮ / ৬
পাটনা	৩৬,১৮২	৩১৭৬১ /
ভাগলপুৰ	৩০,২৩৫	২১০৩১৮ / ১০
কটক	২৪,৮৭৫	২৪৭৬
চট্টগাঁও	১০,৪৫০	৫৮৪১৮ / ৬
দখিন পশ্চিম		
অঞ্চল	১৩৫৫	৮৩১ / ৬
আচাম	২০৭০	১০৮৮ /
আৰাকান	৮০৭	৬৫৬৮ / ৬
কাচাৰ ও দজিঞ্জ	৮১২	৪০১৮ /

২৪০,২১৮ ১২,৩০২৬৮

এই কথা কলিকতাৰ সন্ধান পত্ৰত পাই
সিবিচোঁ; কিন্তু আচামৰ ভিতৰত সকলো চি-
টিৰ মাচুল ১০৮ টকা মাৰোন, ই বৰ আচ-
ৰিত কথা।

অক্টোবৰ দেলৰ সোন খৰা মাটিত ৮০ হাত

দলৈকে সোন খানি পাইচে। এই বচৰৰ ডি-
ভৰত ১৮,০০,০০,০০০ টকাৰ সোন পোআ
জাব বুলি কৈচে। মেলবৰ্ন আৰ্গট নামে সেই
দেলৰ এক সন্ধান পত্ৰ দিলে পতি ৪,০০০
হেজাৰ টাপি পঠাইচে, আৰু তাক চপাত দি-
নে ২,০০০ হেজাৰ টকা খৰচ কৰিচে।।

জানুআৰি, অৰ্থাত মাঘৰ পঞ্জিকা।

Almanac for January, A. D. 1854. Sal. Sec 1775.

জানুআৰি	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১
১	১৮	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০
২	১৯	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১
৩	২০	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২
৪	২১	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩
৫	২২	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪
৬	২৩	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫
৭	২৪	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬
৮	২৫	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭
৯	২৬	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮
১০	২৭	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯
১১	২৮	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০
১২	২৯	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০	৪১
১৩	৩০	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০	৪১	৪২
১৪	৩১	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০	৪১	৪২	৪৩
১৫	৩২	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০	৪১	৪২	৪৩	৪৪
১৬	৩৩	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০	৪১	৪২	৪৩	৪৪	৪৫

THE ORUNDOO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. Brown,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Assam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.

স্বৰ্ণমোদৰ

৯ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, জানুৱাৰি ১৮৫৪।

নম্বৰ ১।

VOL. IX.

SIBSAGOR: JANUARY, 1854.

NO. 1.

ভুককি দেসৰ মহা বজা ৱা আবদুল মজিদ।

Abdul Medjid, Sultan of Turkey.—From the Illustrated London News.

অনেক দেসৰ সন্ধান।

General Intelligence.—The Sultan of Turkey.

ভুককি দেসৰ চুলতান বাহলাৰ নাম আবদুল মজিদ। ১৭৩২ সঁকত ১৬ বছৰ বয়সিয়া হৈ বাজ সাসন পালে। তেতিয়া কেঁওৰ দেসৰ ভিতৰত অনেক বাজ জহিয়া আছিল, কিন্তু ইংলণ্ডৰ মোআবাই সিবিলাকক দমন কৰিলে।

পাচে পুদেসৰ অধিকাৰবিলাকে জেন আপোন আপোন ইচাবে পুজাবোৰক বধ কৰিব নো-আবে, এনে আগা দি সিবিলাকৰ সক্তি কিছু গুচালে; আৰু কোনো কোনো ধৰমৰ কাৰনে কাকো ভাবনা কৰিবলৈ নিষেধ কৰিলে। তেতিয়া কিছু আদি কৰি ইয়াৰি কৌজে কটিকাৰ পৰা পলাই আহিল, কেঁতে সিবিলাকক বাধিলে।

টেঙৰ ওপৰ পুৰুষবিলাক প্ৰাই সকলোএ আপোন আপোন ভাই ককায়েকক বহু কৰিছিল, কিন্তু আপোন ভাই আবদুল আজিজক বাঞ্ছিত। এতিয়া কোনো কোনোবিলাকে দ্ৰোহ কৰি আবদুল আজিজক বজা পাতিবলৈ আলচিলে, সিবিলাকৰ পোন্ধৰ জনক টেঙৰ আগাৰে বহু কৰিলে। টেঙ বজাবলৈ সিকিলে, কিন্তু এটা সূৰ মাখন বজাব জানে। এই বচৰ টেঙৰ মাক মৰি ৪০,০০০০০ টকা টেঙক এৰি দিলে। সেই ধন টেঙ আপুনি নে বাঞ্ছিত বজা ভঁৰালত দি ধলে। টেঙৰ বাপেকে ত্ৰাণি চেৰাপ খাই মৰিল, সেই নিমিত্তে টেঙ ডাক দ্বন্দ কৰে, কিন্তু পনিয়ালৰ বস খাই, আৰু ডাক খাবলৈ কোৱাৰ সান্বে নিষেধ ন কৰে, ইয়াকে বুজিচে। টেঙৰ ফৌজতকৈ কচিয়াৰ ফৌজ অধিক, তথাপি কচিয়াৰ বজাই ভুৰুফি দেসক আক্ৰমণ কৰাৰ কাৰনে চুলতানে জুখ খবিলৈ ধৰি কৰিলে।

The Emperor Nicholas.

শ্ৰী শ্ৰী নিকলা নামেৰে সকলো কচিয়াৰ মহা বজা ১৭১৬ সৈকৰ জুলাই মাহত জনমিল। টেঙৰ বাপেক পোল মহা বজা; টেঙৰ মাক জৰ্মানি দেসৰ এজনি কুঁআৰি; আৰু টেঙৰ ভাৰ্জাও জৰ্মানি, ঞ্চিচিয়া বজাৰ বায়েক। টেঙ বাপেকৰ জিভিয় পুতেক আছিল। টেঙ বজাৰ বাব নে পাব বুলি টেঙক বজা সালনৰ কৰম নি সিকালে, কিন্তু মাকৰ লগত থাকি জৰ্মানিৰ বিদ্যা সিকিলে, আৰু এতিয়ালৈকে কচিয়া ভালাৰে চিটি পত্ৰ লিখিব নোআৰে, ইয়াকে লোকবিলাকে কই। ১৮১৬ সৈকত টেঙ ইংলণ্ড দেস চাবলৈ গল; ভেতিয়া টেঙ জুৰা আৰু সুন্দৰ লোক হোআত ইংলণ্ডৰ মানুহে টেঙক ভাল পাই অনেক মান মজতা কৰিলে। সেই সৈকত টেঙ আপোন দেসলৈ গৈ আপোনাৰ ককাই আলেকচান্দৰ মহা বজাৰ কোঁজৰ ওপৰত বিনয়া হৈ গিয়ান কপে বহুআৰ কৰম চলালে। পাচে ১৮২৫ সৈকত টেঙৰ ককায়েক মহা বজা অকনোদে মৰিল, কিন্তু মবনৰ কাৰন মানুহৰ আগত প্ৰকাশ কৰা ন হল।

দ্বিত্ব বজাৰ কাকত পত্ৰ মানুহৰ আগত দেখালে; তাৰ নোআৰাই দূতিয় পুতেক কনডা-স্তিনক এৰি জিভিয় পুতেক নিকলাক মহা বজাৰ বাব দিলে; সেই কথাতে কনডাস্তিনো মাতি হল। কিন্তু দেসৰ ডাকবিয়াবিলাক আৰু ফৌজে সেই কথা ভালকৈ ন বুজাত আগা লবৰ মন নাই কিছিল, সেই কাৰনে সিবিলাকে দ্ৰোহ আচৰি ৰাজধানিৰ আলিত হাই কৰিব ধৰিলে। ভেতিয়া নিকলাই গাৰিত উঠি একো আত্ম সত্ত্ব নো হোআকৈ সেনাবিলাকৰ মাজলৈ গৈ সকলোকে আপোন আপোন হিলৈ পেলাই ধৰলৈ আগা কৰিলে। সিবিলাকে টেঙৰ মাত চিনি আগৈএ জনেকৈ মানিবলৈ দস্তব আছিল, ভেতিয়াও সেই ৰূপে মানি হিলৈ পেলাই ধলে। পাচে কনডাস্তিন ককায়েকৰ আগাৰে কৰম চলাইটো বুলি ভায়েকৰ নামেৰে মাহ চাৰেকলৈ বজা সালন চলালে; পাচে ডিচেম্বৰ মাহত আপোনাকে মহা বজা বুলি সকলোৰে আগত প্ৰকাশ কৰিলে। আৰু জি জি ডাকবিয়া মহাজন আদি কৰি টেঙৰ অৰিভে দ্ৰোহ আচৰিলে, সেই সকলোকে লাভি প্ৰান দণ্ড কৰিলে, আৰু কোনো কোনোকে চিবিয়ালৈ পাঁচি গাঁতবোৰত কাম কৰি কাল নিয়াবলৈ দিলে।

১৮২৬ সৈকত টেঙ পাৰ্চি দেসে সৈতে বন কৰিলে, সেই বনৰ নোআৰাই টেঙ আপোন দেস বহীলে, আৰু বনৰ খৰচৰ নিমিত্তে ১,৮০,০০,০০০ কবল অৰ্থাত ২৪০,০০,০০,০০০ টকা পালে। ১৮২৮ সৈকত ভুৰুফিএ সৈতে বন কৰি সুয়া জুখত জিকি চুলতানৰ দেস এভেখৰ কাৰ্হি নিলে, আৰু বনৰ খৰচ ১,০০,০০,০০০ চুকাত, অৰ্থাত ২,০০,০০,০০০ টকা ললে। পোলণ দেসে সৈতে বন কৰি ১৮৩২ সৈকত সেই পোলণ বজা গুচাই আপোনাৰ ৰাজ্যৰ ভিতৰত লিখি ধলে, আৰু সিবিলাকৰ বহু মানুহক মাৰিলে বা দেসাত্তব কৰিলে। পাচে চৰ্কাটিএ সৈতে টেঙ বন কৰিবলৈ ধৰিলে কিন্তু এতিয়ালৈকে সিবিলাকক দমন কৰিব পৰা নাই, আৰু সিবিলাক আগৈএ অতি ডাকৰ

কচিয়া দেসৰ ৰুছ নিকলা মহা বজা ।

Nicholas, Emperor of Russia.—From the Illustrated London News.

নিৰ্বলি মানুহ হৈছিল, কিন্তু এতিয়া বৰ পৰা-
ক্রমি হল । ১৮৪৮ সঁকত জেতিয়া সকলো
ইউৰপত উগূল গুগূল হৈছিল, তেতিয়া তেঁও
সকলো পুজাবিলাকৰ অহিত চিন্তি কেৱল বজা-
বিলাকক উপকাৰ কৰিলে, আৰু তেঁওৰ উপ-
কাৰৰ দোআৰাই হজাৰি লোকক দমন কৰা
হল ।

এতিয়া সেই মহা বজাই জৰ্জানি আদি নানা
ভাষা আপোনাৰ দেসৰ পৰা গুচাই কেৱল
কচিয়া ভাষা সকলো ঠাইত থিৰ কৰিবলৈ ইচ্ছা
কৰিছে । আন দেসৰ সন্ধান পত্ৰ ভাত পৰ্ছি-
বলৈ প্ৰাই নিষেধ কৰিছে । তেঁওৰ পুত্ৰক
চাইটা আলেক্সান্দৰ, কনষ্টান্টিন, নিকলা, মি-
খাএল; আৰু দুহিজি তিনি জনি । এই বচ-
বত তেঁওৰ জিএক অলগা আপোনাৰ বাসি
ওৰ্ত্তমবৰ্গৰ কুৰা বজাই সৈতে ইংলণ্ডলৈ গৈ-

ছিল । মহা বজাই সদাই কুৰি কুৰি আপোনা
দেসৰ সকলো বিসই বুজিবলৈ চাই থাকে;
কিন্তু কেতিয়াবা কেতিয়াবা পুজাবোৰে জেন নে
জানে, বজাৰ ভাৱে নে জাই, বহুজা মানুহৰ
দৰে সামান্য কাপৰ শিল্পি কুৰি, মানুহে ন
জনাটক সকলো ঠাইত লোমাই সকলো মানু-
হৰ কৰম চাই । প্ৰিথিবিৰ লিমাইলৈকে তেঁওৰ
ৰাজ্য বৰ্হাবলৈ তেঁওৰ ইচ্ছা আছে, সেই ইচ্ছাবে
এতিয়া ডুকৰি দেসক আক্ৰমণ কৰি মলমাবিলা
আৰু ওজালাধিৱা, এই দুই প্ৰদেস কাৰ্ছি
লৈছে । তাৰ কাৰনে চুলভানে কচিয়াৰ অহি-
তে বন কৰিবলৈ সেনাক পাঁচিছে ।

Anti-Slantic Meeting at Amstons.

পঞ্জাব দেসৰ ভিতৰত অনেক মানুহে আ-
পোনাৰ কেচুজা লৰাক বধ কৰে । বিদেশকৈ
জিএকৰ বিয়া কৰাবলৈ মাক বাপেকৰ আদৰ্শ

ন এবচ কৰিব লাগে, তাৰ কাৰনে জিকক পোআত মনত সন্তোষ নে পাই ভালেমান সৰু চৌআলিক বচৰে বচৰে বধ কৰে । সেই জতি নিৰ্দয়া আৰু দুষ্ট আচাৰ গুচাবৰ আ- সয়েৰে সেই দেশৰ অধিকাৰ চাহাব লোকে পঞ্জাবি ডাকবিলাকলৈকে সৈতে আলচ কৰি এক মহা সভা পাতিিলে । অগ্নিত্ৰৰ নগৰত বুধ বাৰ ২৪ অক্টোবৰ তাৰিখত সেই সভা পাতি লোম বাবলৈকে মেল কৰি আছিল । পাচে সকলো সাধ্য মানে সেই দুষ্ট আচাৰ গুচাবলৈ জতন কৰিম বুলি কথা বাস্তবিলে । সেই সভাত এই এই চাহাব লোক আছিল, শ্ৰীজুত এডমনস্তন কমিল্যনৰ চাহাব, মাল্লওদ চাহাব, মেজৰ আৰট, বাৰ্ণচ চাহাব, মন্তগমৰি চাহাব, বাণবিল চাহাব, চান্দচ চাহাব, বেইলি চাহাব, এইবিলাক কমিল্যনৰ আৰু ডেপুটি কমিল্যনৰ হৈছিল । পঞ্জাবি বৰ লোক, কপুৰ- তলাৰ বজা শ্ৰী শ্ৰী বনধিৰ সিংহ, শ্ৰীজুত বজা ভেজ সিংহ, বজা দিন নাথ, বেদাৰ ইমাম উদিন, দেৱান অজোজিয়া নাথ, বজা অগৰ সেন, বজা পৰ্ভাৰ সিংহ, বজা স্যামসোৰ সিংহ, বজা ওমৰ চান্দ, এইবিলাককে আদি কৰি পঞ্জাবি আৰু পৰ্ভতিয়া অনেক অধিকাৰ আ- ছিল । জেতিয়া সকলো নিৰ্বন্ধ কথা থিৰ হল, তেতিয়া বৰ সৰু সকলো মানুহক ভিতৰলৈ মাতি জাৰ মোহৰ চাব আছিল, বা জি কো- নোএ আপোনাৰ নাম লিখিব পাৰিছিল, সেই সকলোএ নাম দি কথা বাস্তবিলে । আৰু সি- বিলাকৰ মাজত কেও অমান্তি ন হল ।

Imprisonment of Miss Cunningham.

ডক্কানি দেশত কনিংহেম নামে কটলগুৰ এজনি ডিৰোভা মানুহে সাত্ৰ বিলাই দিয়াৰ কাৰনে ডক্কানি দেশাধিকাৰে তেঁওক ধৰি বন্দি সালত পেলালে । সেই নিৰ্দয়া কঢ়িয়া দেশা- ধিকাৰে ডাঙে বন্দিকৈ ৰাখিলেহেঁতেন, কিন্তু ইংলণ্ডৰ মহা ৰানি আদি ভদ্ৰ লোকে বৰ বেজাৰ পাই সেই অধিকাৰলৈ তাৰ অনুচিত কৰণ বুজুআত সি সেই ডিৰোভাক মুকলি কৰিলে ।

Amirs of Sind, and Prince Gholam Mahomed.

সিন্দ দেশৰ জি অমিৰবিলাক কম্পানিএ সৈতে বন পতাৰ কলিকতাত কইদ কৰা আ- চে, সিবিলাকে হাইদৰাবাদ নগৰত নিবাস কৰিবলৈ গৱৰনৰ জেনেৰল লৰ্ড চাহাবে সিবি- লাকক এৰি দিচে । আৰু গোলাম মহমদ নামে তিপু চুলতানৰ এজন সন্তানে আপোন জনম ভূমি মৈচুৰ নগৰক চাবলৈ জাব দিচে; তাৰ পৰা সেই কৌঅৰে ইংলণ্ড দেশ চাবলৈ জাজা কৰিব । আগেয়ে সেই বঙ্গহৰ লোকে আপোনাৰ দেশৰ মানুহক দোহ আচৰিবলৈ নিকাৰ বুলি ভই থকাত মুকলি হৈ জাবলৈ নিষেধ কৰিছিল ।

China—Fighting at Shanghai.

অক্টোবৰ ৫ তাৰিখলৈ খেই দেশৰ স্যাং হাই নগৰৰ পৰা বাজা আহিচে । অনেক দি- নৰ পৰা ৰজাৰ সৈন্যবিলাকে সেই নগৰক লবলৈ জুধ কৰি আছিল, কিন্তু লৰ নোআৰি- লে । প্ৰাই অগ্নি বানেৰে জুধ কৰে, তথাপি জতি অলপ মানুহ মাথোন খুন হল । বৰ সাহ নাই কিয়া, কিন্তু জুধ কৰোঁতে নগাৰ নি- চিনা বৰকৈ হাই ৰাও কৰে । সেসত ৰজাৰ ফোজে নগৰৰ ওচৰৰ পৰা হুকি গুচি গল ।

Fair at Udal Guri.

ওদাল গুৰিত ১৫ জানুআৰি তাৰিখৰ পৰা শ্ৰীজুত বিধুস্ত চাহাবে সকলো বস্তু বেচা কিনা কৰিবৰ নিমিত্তে হাট পাতিব, এই বাজা সুনি- চোঁ ।

Unusual Sound in the Air.

১১ ডিচেম্বৰ দেও বাৰৰ দুপৰ মানত বৰ টোপৰ নিচিনা ডাকৰ আৰু ভয়ঙ্কৰ সবদ সুন। গল । কিন্তু কোনো বৰ টোপ মৰা নাই; আন্দাজেৰে মানুহবিলাকে কোআ কুই কৰে, ধূম কেডু বহিমপুত্ৰৰ কালে মাটিত পৰিচে ।

Domestic Occurrences.

ডিচেম্বৰ ১২ তাৰিখে সিবসাগৰ জিলাত শ্ৰীমান চামুএল আলিম কালভোএল আৰু শ্ৰীমতি সুভদ্ৰা চেইবা, এই দুইবোৰ বিবাহ কৰা হৈছিল ॥ সেই দিনাই শ্ৰীমান পিতৰ বোৰ্দ মান আৰু শ্ৰীমতি বুধি লিজি, সিবিলাকৰো বিবাহ একে সময়তে হৈছিল ।

জাতিকৰ জাত্ৰা, ৬ আখ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 6.

কিন্তু সেই খালৰ মূৰতে ম্ৰিত্যুৰ চাঁৱা না-
মেৰে আন এটা খাল আছিল, তাৰ মাজে দি
স্বৰ্গিয় নগৰলৈ বাট জোআ দেখি থ্ৰিষ্টিয়ানো
সেই বাটেই জাব লগা হ'ল। সেই খাল অতি
নিৰ্জান ঠাই হ'ই, যিৰিমিয়া ডবিল্যাত বন্ধাই
তাক এই ৰূপে বৰ্ণনা কৰিছে; সেই ঠাই
অৰণ্য, মৰু ভূমি, গাঁতৰে পূৰ, নিৰ্জল আৰু
ম্ৰিত্যুৰ চাঁয়াজুক; জাতিক লোকৰ বাহিৰে
কোনো মানুহে তাৰ মাজে দি নে জাই, আৰু
কোনোএ তাত বাসো ন কৰে। আপলিয়নে
সৈতে জুখ কৰাত থ্ৰিষ্টিয়ানৰ জি দূৰ অৱস্থা
হৈছিল, তাতকৈও ইয়াতহে বৰ ঠেকত পৰিল;
তাক এই কথা পৰিলেই সেমত জানিবা।

সেই কালত মই সমাজিকত দেখিলোঁ, থ্ৰিষ্টি-
য়ানে ম্ৰিত্যুৰ চাঁৱাৰ খালৰ ওচৰ পোআৰ
সময় উত্তম দেশৰ বিসম ৰাজ্য অনাবিলকৰ
সন্তান দুজন মানুহে উলটি লৰি জাঁওতে থ্ৰিষ্টি-
য়ানে সিহঁতৰ লগ পাই এই ৰূপে সুধিল,
তোমালাকে ক'লৈ গৈছিল?

মানুহবোৰ উত্তৰ দিলে, বোলে, উলটি জাঁও,
উলটি জাঁও, তোমাৰো যদি প্ৰান আৰু মজল
ৰাখিবৰ বাঞ্চা আছে, তুমিও এই ৰূপে কৰা।

থ্ৰিষ্টিয়ান। কিয়, হ'ল নো কি?

মানুহবোৰ। কি হৈছে মূনা; তুমি জি
বাটে আহিচা, তাতে আমিও সাহ থাকে মানে
গৈছিলোঁ, আৰু আহিবও প্ৰায়ে নোঅৰা হলোঁ;
আৰু অলপমান দূৰে জোআ হ'লে তোমাক
ৰাজ্য দিবলৈকো আহিবলৈ নে পালোঁহেঁতেন।

থ্ৰিষ্টিয়ান। কি নো লগ পালোঁ?

মানুহবোৰ। ম্ৰিত্যুৰ চাঁৱাৰ খালৰ ওচৰ
পাই প্ৰাই তাত সোমালোঁ; কিন্তু আমাৰ
সুভাগ্যৰ কাৰনে নকটত নো পৰোঁতেই আগ
কাললৈ চাই তাক দেখিলোঁ।

থ্ৰিষ্টিয়ান। কি কি নো দেখিলা, তাক কো-
আচোন।

মানুহবোৰ। কি দেখিলোঁ! খালকে দেখি-
লোঁ, সি ধুনাৰ দৰে ষোৰ অন্ধকাৰ। তাত প্ৰেত,

পিনাঁচ, নাগ আদি; কৰি সকলোকে দেখিলো।

তাত বাজেও সেই খালত কবলৈকে সক্তি নাই,
এনে দুখ পাই জাতনা আৰু লোহাৰে বন্ধন
হোআ লোকৰ নিচিনা সৰ্বদাই হাঁহাকাৰেৰে
টিয়ৰা সবদ সুনিৰ্ণো। জাৰলা গুটাওতা বিক্ৰি-
তি মেঘবোৰেও সেই খাল ঢাকি ধৰিছে; আৰু
তাৰ ওপৰত ম্ৰিত্যুএ আপোনাৰ ডেউকা সৰাই
মেলা ধৰি আছে। আৰু কি কম? সেই ঠাই
মহা ভয়ানক, নিচেই বিক্ৰিতি ৰূপ।

থ্ৰিষ্টিয়ান। কিন্তু তোমালাকে জি কথা
কলাইক, তাৰ সোআৰাই মোৰ ৰাফনিয় ঠাই-
লৈ এইটো জোআ বাট ন হ'ই, এনে প্ৰমাণ
নে দেখোঁ।

মানুহবোৰ। তেনে হ'লে এইটো তোমাৰা
বাট হওক, আমি হ'লে তাক ন লওঁ। এই
কথা কৈ নিবিলাকে থ্ৰিষ্টিয়ানক এৰি বেলেগ হৈ
গল; থ্ৰিষ্টিয়ানো আপোনাৰ বাটে দি চলিল
কিন্তু আকও সত্ৰএ ধৰিবৰ ভয়েৰে সি হাতত
তৰোআল উলিয়াই ললে।

পাচে মই সমাজিকত দেখিলোঁ, সেই খা-
লত চকুৰ দিক্‌লৈকে বাটৰ সোঁ কালে বৰ দ
খাটৈ আছিল। আগৰে পৰা পুৰুষানুক্ৰমে
কনাই কনাবোৰক বাট দেখুআই নি অতি
দুখেৰে দুয়ো সেই খাটৈতে পৰি প্ৰান হে-
ৰুআই। আৰু বাঁও কালে অতিসই ৰূপে
প্ৰানৰে ভই হোআ এনে এজোখৰ-বোকা আ-
ছিল; তাত উত্তম মানুহো যদি পৰে, তেও
ভৰি ৰাখিবলৈকে ঠাই নে পাব। সেই বো-
কাত দাৱিদ ৰজাও এবেলি পৰিছিল; তাৰ পৰা
সক্তিমন্ত জনে উদ্ধাৰ ন কৰা হ'লে, উলাহ নে
পাই তেঁও তাতে মৰিলেহেঁতেন। সেই ঠাইত
বাটো অতি ঠেক, তাতে সেই উত্তম থ্ৰিষ্টিয়া-
নে বৰ দুখ পালে; কিয়নো খাটৈত ন পৰি-
বৰ নিমিত্তে একতিয়া হৈ গলে বোকাত পৰিব
ধোকে; যদি বোকাৰ-পৰা একতিয়া হৈ জাই
খাটৈত পৰিব ধোকে, এনে দুই নকট হৈছি-
লে। এই ৰূপে জাঁওতে তাক বৰ দুখেৰে
হুয়নিয়াই পেলাই জাবৰ মই সুনিৰ্ণো। কিয়-
নো ওপৰত কোআৰ বাহিৰে যোৰ অন্ধকাৰ

হোআত কেতিয়াবা কেতিয়াবা আগ বাৰ্হিবৰ
নমিডে ভৰি দাঙ্গি কোন পোনে বা কিহৰ
ওপৰত দিও. ডাক ২ বুঢ়ি১৭ ।

সেই খালৰ মাজ খিনিত বাটৰ নিচেই কা-
থেত নবকৰ মুখ থকা দেখিলোঁ। তাতে
খ্ৰিষ্টিয়ানে বুলিলে, হাই হাই, এতিয়া নো মই
কি কৰিম' তাৰ পৰা মাজে মাজে কুইৰ
সিখা. পুত্ৰ আৰু ফিৰিঙ্গি ডয়ঙ্কৰ সবদেৰে
ওলাবলৈ ধৰিলে। আপলিয়নে হলে খ্ৰিষ্টি-
য়ানৰ ভাৰোআল'লৈ ভই কৰিছিল, কিন্তু এই-
বিল'কে একালৈও ভই ন কৰে; সেই নিমি-
তে সি ভাৰোআল ফাকত সুমাই থৈ, অনব-
চিন প্ৰাৰ্থনা নামে আন এক অস্ত্ৰ ধাৰন কৰি-
লে। তেতিয়া মই ডাক কৰব সুনিলোঁ, হে
জুহু, মোৰ প্ৰান বখ্যা কৰা, মই এই মিনতি
কৰিচোঁ। সেই ৰূপে অনেক বাট জোআলৈ-
কে অগ্নি সিখাই তাৰ ওচৰে ওচৰে খেদি গৈ-
ছিল। আৰু বাসুৰ দৰে অহা জোআ কৰা
অগ্নিৰ বোনাৰ দুখমই মাত নুনাত কেতিয়াবা
কেতিয়াবা মাত ভাৰিছিল, মোক ভোখৰ ডো

খৰকৈ চিহ্নিব, নাইবা আলি বাটৰ ধুকিৰ দৰে
গচকিব। এনে ডয়ঙ্কৰ দৰ্শন আৰু সবদ দুই
ভিনি ডাৰৰ বাটলৈকে দেখি সুনি জোআত একাকৈ
ভুতে তাক আগটি ধৰিবলৈ অহা জেন সুনি,
তাতে সি ধমকি থৈ, মই এতিয়া কি কৰিব
লগিয়া, তাকে গুনিবলৈ ধৰিলে। কেতিয়াবা
কেতিয়াবা উভতি জাবলৈকে পুই মন কৰি
পাচে আকও ভাবে, কি জানি মই আদ খনি
টি পাব পাওহি, আৰু অনেক আপনকে
চেলি আহিলোঁ, এতিয়া আগ বাৰ্হি জোআত-
কৈ উলটি জোআৰ আপন কি আ'নে সবহ
হব; এই বুলি আগলৈ জাবলৈ মন থিৰ
কৰিলে। কিন্তু সেই ছুতবোৰ ক্ৰমে ক্ৰমে ওচৰ
পালেহি জেন বুজিলে; পাচে সিহঁত নিচেই
ওচৰ পালত খ্ৰিষ্টিয়ানে এঁটাহ পাৰি বুলিলে,
মই প্ৰভু পৰম ইশ্বৰৰ সক্তিএৰে চলি জাঁও;
তাতে সিহঁত হহকি গৈ আৰু নাহিল।

আৰু এটা কথা সুঁঅৰি কঁও, খ্ৰিষ্টিয়ানে
আপুনি আপোনাৰ মাতকে চিনিব নোআৰে,
এনে অখিৰ হৈছিল। কেনেকৈ তাক জানি-
লোঁ, কঁও সুনা; সি সেই জলি থকা গাঁতৰ
দুআৰৰ সমুখ পালত দুৰ্জনবিলাকৰ এটাই
পাচ ফাল দি মনে মনে আহি ইশ্বৰক নিন্দা
কৰা অনেক বেয়া কথা তাৰ কানত সুনাৰে;
তাতে মোৰ মনৰ পৰা এনে নিন্দা কথা ওলাল
বুলি বুজিলে। তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে আগৈএ
অতি প্ৰেম কৰা জনকে আপুনি এনে নিন্দা
কৰা জেন ভাৰি আন সকলো বেলিতকৈও
মনত বৰ দুখ পালে। তথাপি সাধ্য হোআ
হলে সি এনে ভাবনা ন কৰিলেহেঁতেন; কিন্তু
আপোনাৰ কানত সোপা দিবলৈ, বা সেই নিন্দা
নো কৰ পৰা ওলাল, তাক বুজিবলৈ তাৰ
গিয়ান ন হ'ল।

ডেউকা হিন বিয়া চৰাই ।

The Rhea

এই ডেউকা নাই কিয়া চৰাইৰ পাঁচ জাতি আছে, প্ৰথম জাতি আৰব আৰু আফ্ৰিকা দেশত থাকে। তাৰ ভৰিৰ নখ দুটা, তাৰ নাম-উট চৰাই বোলে। দ্বিতীয় জাতি দক্ষিণ আমেৰিকাত থাকে, তাৰ নখ তিনিটা, তাৰ নাম বিয়া বোলে। তৃতীয় জাতি অষ্ট্ৰেলিয়া মহাদীপত থাকে, তাৰ নাম ইমু বোলে। চতুৰ্থ জাতি নুজিলণ্ডৰ ওচৰত সৰু সৰু মাৰুলি-বোৰত থাকে, তাৰ নাম কাচোআৰি। পঞ্চম জাতি অষ্ট্ৰেলিয়া দেশত আছিল, এতিয়া পাবলৈ নাই, তাৰ নাম “মোআ”। এই পাঁচ জাতি চৰাইৰ মাজেৰে তিন জাতিৰ ডেউকা নিচেই নাই, কিন্তু বোম্বৰ নিচিনা এবিধ দিখল কলা পাখি আছে; সেয়ে সিহঁতৰ গাটো ঢাকি থৈ। উট চৰাই, ইমু, এই দুজাতিৰ ডেউকা আছে, তথাপি গাটো ডাঙৰ, ডেউকা নিচেই সৰু দেখি, উৰিব নোআবে; সেই কাৰণে সিহঁতৰো ডেউকা ন থকাহে বুলিব পাৰি।

দিলিৰ বজা কুতুব উদ্দিনৰ বংশাৱলি।

History of the Pathan Dynasty—Kutub Uddin.

জন্মিচ খাঁৰ দোআৰাই কাৰাজিৰ বাজ্য ভুট্ট হোআত সিন্ধু নদীৰ পূব কালৰ দেশত তাৰ পশ্চিম দেশি বজাবিলাকৰ অধিকাৰ লোপ হল, আৰু হিন্দুস্থানৰ ওপৰত নতুন বাজ্য সানন কৰা ওলাল। সেই কাৰণে মচলমান-বিলাকৰ অধিনত থকা জি জি হিন্দুস্থানৰ প্ৰদেশ, সিও এই বাজ্য নষ্ট কৰাৰ সময়ত বহু মূল্য ৰূপে অনেকৰ অধিন হল, কিন্তু ইয়াতে সেই জেই প্ৰদেশৰ অমজল ন হল, কিয়নো আগোৱে জেনে ৰূপে দেশৰ বাজ্যখানি অনেক স কোচৰ দুৰৈত আছিল, দেশত ভেনে ন হল, কিন্তু উত্তৰ হিন্দুস্থানৰ মাজতে শান খানি হল। জেতিয়া সেই প্ৰদেশবোৰ অতি দুৰৈত থকা বাজ্য খানিৰ অধিন আছিল, আৰু সেই প্ৰদেশবোৰৰ সেই বাজ্য খানিৰ এইজলৈ কৰ দিয়াৰ প্ৰয়োজন আছিল; এতিয়া সেই কালতকৈ অনেক ভাৱে উত্তম বাজ্য সানন হল। আৰু দিলিচ থকা মচলমানৰ বাদশ্যাহিলাকৰো দুৰৈত থকা প্ৰদেশবোৰৰ বিসয়ে ভাৱনা আৰু তাক ৰখা কৰা জতনৰ পৰা মুকুত হৈ হিন্দুস্থানৰ দক্ষিণ প্ৰদেশ জই কৰাৰ উপাই পালে; আৰু নিজ অধিনৰ প্ৰদেশৰ ওপৰতে অধিক মন দিব পাৰিলে। গজানন, গৌৰ আৰু কাৰাজিৰ বাদশ্যাহিলাকে কানিৰ দক্ষিণ প্ৰদেশত নামেৰেও অধিকাৰ হোআ নাছিল বুলি জনা জাই। কিন্তু পাচৰ বিবৰনত বুজা আব, দিলিৰ প্ৰথম স্বাধিন বাদশ্যাহিলাকৰ ভৰোআল বজালৰ ভূমিলৈকে আহিছিল, আৰু তিনি কুৰি বাবে বচৰৰ পাচত দক্ষিণ দেশ মচলমানবিলাকৰ দোআৰাই জিনা হল।

Comencement of Kutub Uddin's Career

জি বজ্জৰ বিবৰন লিখা হব, সেয়ে গৌৰ বজা মহম্মদৰ এক দ্যন কুতুব উদ্দিনৰ দোআৰাই ধাপনা কৰা হল, সি ১৩১৮ ইং সঁকলৈকে অৰ্থাত এল তিনি কুৰি সোতৰ বছৰলৈকে সিংহাসনত বহিছিল, আৰু সেই বছৰতেই মহা তিমুৰ বেগে সেই বজ্জক নষ্ট কৰিলে।

কুতুব উদ্দিন আউলই গিয়ত্বনি আছিল, আৰু আপোনাৰ অধিকাৰৰ দোআৰাই জই কৰা দিলি আৰু তাৰ চাৰিও ফালে থকা দেশৰ উপৰত অধিকাৰ ৰূপে নিজুক হৈ হাফি নগৰক আক্ৰমণ কৰা গুজৰাটৰ জাঠ নামে এক জাতিক জই কৰিলে । আৰু মহম্মদে জেতিয়া কোনোজ আক্ৰমণ কৰিবৰ ইচাৰে গৈছিল, ভেতিয়া সেই কুতুব উদ্দিনে তেঁওৰ লগ ধৰি তেঁওৰ সৈন্যৰ প্ৰথম ভাগ লৈ কানিৰ বজাক জই কৰিলে । সেই বজাই আপোনাৰ সৈন্যবোৰৰ জুখ পৰাজই হোআ জানি, আপুনি ইতিত উঠি সৰু সৈন্যবোৰৰ মাজে দি প্ৰবেশ কৰিলে । কুতুব উদ্দিন ধেনুৰ বিদ্যাত অতি পাৰ্গত আছিল, তাতে তেঁও সৰু বজাৰ চকুলৈ এক কাঁৰ মৰাত সেই বজা মাটিলৈ পৰিলে । সেই জুখত ইমান সৰহ মানুহ মৰিল, জে বজাৰ ল' অনেক বেলালৈকে আন মৰা সৰ ভলত পৰি নে দেখা হৈ আছিল । মহম্মদে জই কৰি কানি নগৰৰ অধিকাৰ হৈ বজাল দেশৰ লিমাটলৈকে আহিল, আৰু সেই হিন্দুৰ ধৰ্ম নগৰৰ সকলো মূৰ্তি প্ৰতিমাবোৰ নষ্ট কৰিলে, আৰু সেই ঠাইৰ পৰা জি ধন লুট কৰিছিল, তাৰে চাৰি হেজাৰ উটৰ ভৰা হল । মচলমানে সেই পৰিজ নগৰ লোআ এয়ে পুখম বাৰ ।

Plundered Gujara!—Is made a Prisoner.

মহম্মদে পাচৰ বেলি জোআত কুতুব উদ্দিন দিলিলৈ গল, আৰু তাতে এই কথা সুনিলে, হোহল, আজমেৰ চহৰৰ পৰাজই হোআ বজাৰ ভায়েকে তেঁওৰ বিৰোধ জাজা কৰি আহিচে । এনে সময়ত কুতুব উদ্দিনে ওলাই তেঁওৰ লগ পাই, তেঁওৰে সৈতে বন কৰি জিনি, তেঁওক আপোনাৰ দেশ আজমেৰৰ দুআৰলৈকে খেদি গল । ইয়াৰ পাচত কুতুব উদ্দিনে গুজৰাটৰ অধিতে গৈ সেই নগৰ একে বাৰে লুট কৰিলে । এই সময়ত জেতিয়া তেঁওৰ সৈন্যবোৰ ঠায়ে ঠায়ে গোট গোট হৈ আছিল, ভেতিয়া তেঁওৰ সৰুবিলাকে একে কথাবে ৰাজপুত হৈলত গোট ধালে; তাকে সুনি আ-

পোনাৰ এভাগ সৈন্যকে লৈ শিবিলাকে সৈতে কুতুব উদ্দিনে বন কৰিব লগিয়া হল । কিন্তু তাতে তেঁও পৰাজই হল, আৰু আপোনাৰ সৰিলত চই ঠাইত যা পালে, পাচে আজমেৰলৈকে পলাই গল । মহম্মদৰ কোজ গোবৰ পৰা আহি মুকলি ন কৰালৈকে তেঁও সেই ঠাইতে বন্ধন হৈ আছিল । গোবৰ সেনাপতি-বিলাকে আহি চাৰিও ফালে বেৰি থকা সৰু-বোৰক দূৰ কৰি খেদালে, তাতে কুতুব উদ্দিনে শিবিলাকৰ দেশলৈকে নিউতক খেদি খেদি গল ।

Becomes King on the death of Mahomed.

তাৰ পাচে গোবৰ মহম্মদ ডুকি দেশত আপুনিও পৰাজই হল, সেই কাৰনে কুতুব উদ্দিনে আপোনাৰ অধিকাৰৰ সহাই হবলৈ সকলো সৈন্য সমনিত্তে সেই ঠাইলৈ গল । পাচত গোবৰ মহম্মদ চলৰ দোআৰাই মৰা পৰিল । তেঁওৰ মৰনৰ পাচত কুতুব উদ্দিনে আপোনাকে স্বাধীন বজা পাতি বজাৰ খিয়াতি ললে । তেঁও আপোনাৰ অধিপত্যা বহীৰৰ মনে গজনিৰ ৰাজ্য মহম্মদৰ অন্য এক দাল এলদোচৰ হাতৰ পৰা লৈ মদ আদি সকলো বিধ দুষ্ট আচৰনত আপোনাক আসক্ত কৰিলে । ইয়াতে এলদোচে পুনৰাই অতি বেগে সৈন্য গোটাই অকস্মাতে গজনি ললে, আৰু কুতুব উদ্দিনক দিলিলৈ খেদাই দিলে । সেই ঠাইতে তেঁও নিয়াই, আৰু পৰমাৰ্খেৰে মৰনলৈকে ৰাজ সালন কৰিলে । পাচে তেঁও ছোৰাৰ পৰা পৰি ১২১০ সঁকত ম্ৰিত্যু হল ।

— দ. ল. ক.

Coin of Mahomed Sami of Gour.

এই নকচা মহম্মদ গোবৰ এক পইচা । ই ফালে লিখিচে, শ্ৰী হমিদঃ । আৰু লি ফালে, শাহ মহম্মদ নামে ।

জাজ্ঞা কৰা কথা ।

A Missionary Journal.

গুআহাটি নৱেম্বৰ ১৮ তাৰিখে ভেজপুৰলৈ
জাবৰ কাৰনে নাৱত উঠি উজাই আহি বৰ
চাহাবৰ খাত পালত, নাৱবিয়াবিলাকে ভাত
খাবলৈ নাও চপালে । মই খাতৰ বজলাত
ডোটৰ বজা আচে বুলি জানি, তেঁওক চাবলৈ
ডালৈ গৈ তেঁওক চিঠি লিখি বহি থকা পালোঁ
তেঁও হলে এক বছৰৰ আগৈএ আপোনাৰ
দেহত কিবা দাই কৰি দণ্ড পাম বুলি ভই
লাগি, তাৰ পৰা পলাই আহি কল্পানিৰ দে-
হত আসুই ললেহি । পাচে ডোটৰ জি প্ৰধান
বজা লাচা নগৰত থাকে, তেঁওক ধৰিবলৈ
৫০০ মান চুড়িয়া সৈন্যক পঠালে, কিন্তু সি-
হঁতে পৰ্বতৰ পৰা নামি আহি, গোবাজৰ দুআৰ
মুখত কল্পানিৰ সৈন্যবিলাক দেখি ভই কৰি
উভতি গুচি গল । কিন্তু পলাই অহা বজাই
পুনৰাই আপোনাৰ দেহত জাবলৈ এতিয়ালৈ-
কে সাহ নে পালে, প্ৰাই এক বছৰ গুআহা-
টিতে থাকিল । মই তেঁওৰ লগত কিছুমান
কথা বাতৰা হৈ বিনাই লৈ, পুনৰাই নাৱলৈ
আহিলোঁ । সেই দিন তাৰ পৰা আহি গধূলি
কুঁকুআত বলাঁহি । তাতে এটা বৰ নাম ঘৰ
আৰু অনেক লোকো থাকে । সেইবিলাকৰ
আগত আমাৰ জান কৰ্তা প্ৰভুৰ কথা বুজাবলৈ
জাবৰ মোৰ বৰ ইচা আছিল, কিন্তু বালি সবহ
আৰু বাতিও হল, এই কাৰনে জাব নো-
আবিলোঁ । ইয়াৰ পাচ দিন বৰাগি নামে
এখান গাঁও পাই গধূলি তাতে থাকিলোঁ । কিন্তু
সেই বাতিতে জাবে বৰ টানকৈ ধৰিলে,
প্ৰাই সবিল বখা কৰিব নোআবোঁ হেন দেখি
মোৰ মনতে ভাবিলোঁ, এই দেহৰ জাব সহি-
বলৈ ইমান টান হই যদি, তেন্তে উত্তৰ কালে
হিম দেহত থকা লোকবিলাকে কেনেকৈ এনে
জাবৰ পৰা বখা পাব?

বাতিপূজা দেও বাৰ হল, আৰু ইহবৰ চা-
ৰি আগাৰ মৰে বিদ্ৰাম কৰিলোঁ । পাচে ভাত
পাৰি খাই বায়ত উঠি এটা নাম ঘৰলৈ গৈ,
তাতে অনেক লোকবিলাকৰ লগত আমাৰ জান

কৰ্তা প্ৰভুৰ বিষয়ে কিছুমান কথা বাজা হলোঁ ।
কিন্তু সিহঁতে মোত কলে, বোলে, আমি বৰ
গৰিব, আৰু একো নে জানোঁ, ভেতিয়া মই
সিহঁতত সুধিলোঁ, পৰলোকত ভোমোলাকৰ
পৰিক্ৰিয় হব নে? ভেতিয়া সিহঁতে কলে, তাক
আমি কেনেকৈ কম? মই কলোঁ, ভোমোলাকৰ
সেন গতি জদি টিকনা নাই, তেন্তে সকলো
সংসই হৈ থাকিচে, আৰু ভোমোলাক নিচই
সুখিয়া হই বুলি জানিচা । আৰু সুধিলোঁ, ভো-
মোলাকে নো কাক চিন্তা কৰিচা? মিহিলাকে
বোলে, পৰম ইহবৰক । মই কলোঁ, সেয়ে হলে
ভাল, পৰম ইহবৰক চিন্তিবৰ উচিত; তেন্তে
তেঁও ভোমোলাকৰ চিন্তা গ্ৰহন কৰিচে নে,
নাই কৰা, ইয়াৰ কোনো প্ৰমাণ পাইচা নে?
সিহঁতে কলে, তেঁও গ্ৰহন কৰিচে বুলি আমি
আজা কৰিচোঁ, তথাপি তাৰ একো প্ৰমাণ
এতিয়ালৈকে দেখা ন গল, আমাৰ মুখ গুচা
নাই, আৰু পাপি স্বভাও গুচা নাই । তাতে
মই কলোঁ, বন্ধু সকল, তেনে হলে মই জানিচোঁ,
ভোমোলাকৰ প্ৰাৰ্থনা ইহবৰে সূনা নাই; সূনা
হলে ভোমোলাকৰ পাপৰ তাৰ গুচাৰ প্ৰমাণ
পালাইডেন । বাক, ভোমোলাকে জদি কোনো
চাহাবত কিবা কথা সুধি সুধি থকাত, তেঁও
বিমুখ হৈ একো উত্তৰ নি দিএ, তেন্তে কি
বুলিবা? চাহাবে বেজাৰ পাই আমাৰ কথা বু-
সুনে, এনেকৈ বুলিবা ন হই নে? সেই কলে
ভোমোলাকেও দিনে দিনে অনেক বছৰৰ পৰা
ইহবৰ নাম ভজিলা, তথাপি এতিয়ালৈকে
এটি পাপ ধোমা হল বুলি কব নোআবা, আৰু
তাৰ একো প্ৰমাণ নাই । পৰম ইহবৰে নিচই
বেজাৰ হৈ ভোমোলাকৰ প্ৰাৰ্থনা বু সূনে; কা-
ৰন ভোমোলাকৰ পাপ পৰ্বতৰ নগৰ তালুৰ
হোআত তেঁও অহিত হৈচে, তেনে হলে আমি
কি কৰিম? মই উত্তৰ দি কলোঁ, প্ৰাচিহ হব
লাগে, প্ৰাচিহ ন হলে ন হই, তাত বাজে আৰু
উপাই নাই । সিহঁতে সুধিলে, কি নো প্ৰাচিহ
হব লাগে? মই কলোঁ, কোনো মানুহে জদি
এক ন কপ ধাৰ কৰে, তেন্তে তাক সুজিবলৈ
এক কপ লাগে, তাতকৈ কম হলে ধাৰ

মাৰিব নোআৰে। সেই ৰূপে পাপৰ বেচ দুখ, আৰু জিমান পাপ থাকে, তাৰ প্ৰাচিভৰ নিমি-
তেনেই মান দুখ লাগে, সিহঁতে বুলিলে, অহ,
এনে কথা বৰ আচৰ্জ, আমাৰ পাপ অসিমা,
আৰু এইমান দুখ কোনে সহিব পাৰে? মানুহ-
বিলাকৰ মাজত কোনেও ভুঞ্জিব নোআৰে বুলি
কলোঁ, আৰু ইহঁৰে উপাই নি দিলে আমি
সকলো অনন্ত কাল নৰক জাভনা ভুঞ্জিলোঁহেঁ-
তেন। সিহঁতে সুধিলে, ইহঁৰে নো কি উপাই
কৰিলে, তাক আমি সূনা নাই। মই কলোঁ,
হাই হাই, এনে সুভ বাজা জোমোলাকৰ কানত
ন পৰিল নে? মই হলে তাক নু সুনিলে
একে আশা নো হোআকৈ এতিয়ালৈকে একা-
ৰে কুৰি থাকিলোঁহেঁতেন। পাপৰ পৰা উধাবি-
বলৈ মানুহবিলাকৰ মাজত উপাই নাই দেখি,
পৰম ইহঁৰে অনুগ্ৰহ কৰি আপোনাৰ পুত্ৰক
এই প্ৰিথিৰিলৈ পঠালে; তেঁও আমাৰ সকলো-
ৰে পাপৰ ভাৰ লৈ, আমাৰ সলনি হৈ, পে-
ৰেজনিভ আপোনাৰ প্ৰাণ তিয়াগ কৰিলে।
তেঁও সামান্য ৰূপে মৰিল, এনে ন হই, অসি-
মা দুখ খাইছে মৰিল, এই কাৰনে তেঁওৰ
মৰনত পাপি লোকৰ জামিন হোআ হেন
দেখা গল। আৰু এনে প্ৰাচিভত পৰম ইহঁৰে
সন্তুষ্ট হ'ল, আৰু তেঁওৰ দোআৰাই আমাৰ
প্ৰাৰ্থনাও সুনিব বুলি আমি ঠিককৈ জানিচোঁ।
তথাপি প্ৰাৰ্থনা কৰোঁতে তেঁওৰ পুত্ৰৰ নাম
সদাই লব লাগে, ন ললে ইহঁৰে সন্তুষ্ট হওক
চাৰি বিতুষ্টহে হব; কিয়নো আপোনাৰ পুত্ৰত
বিদ্বান কৰিবলৈ সেই নাম পৰম ইহঁৰে দি-
লে, তাকে ন ললে কোনো ৰূপে তেঁওৰ
অনুগ্ৰহ পাব নোআৰা। সিহঁতে সুধিলে, বোলে,
ইহঁৰৰ পুত্ৰৰ নাম লৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, পাপ
খেমা হোআৰ প্ৰমান পোআ জাই নে? মই
কলোঁ হই, কিন্তু আমি তেঁওৰ আগত সকলো
পাপ সৈ কৰি অকপট মনেৰে পৰম ইহঁৰৰ
পুত্ৰৰ মৰনত আসুই লব লাগে, তেহে আমাৰ
পাপ খেমা হোআৰ নিচই প্ৰমান পাম; আৰু
বিদ্যতে সকলো পাপ দমন কৰিবলৈ সন্তি-
মন্ত উতপত্তি হব। তেতিয়া সিবিলাকে বৰ মন

দি মোটল একে চাবে চাই, আৰু সুধিলে,
বোলে, ইহঁৰৰ পুত্ৰত আসুই ললভেই আমাৰ
আগলৈ গতি কি হব, তাক আমি জানিব পা-
ৰিম নে? তেতিয়া মই সিহঁতক উত্তৰ দি
কলোঁ, হই জানিব পাৰিবা। পৰম ইহঁৰ ভুট
হলে আমাৰ মনত সান্তনাৰে ভবাই দি দ্ৰিট
ভাৰনা কৰাব, আৰু তাতকৈও মৰনৰ ভই
গুচিব, ভই কৰোক চাৰি সান্তনাহে পাব;
কিয়নো পৰম ইহঁৰে দণ্ডৰ আগা নো হো
আকৈ আশা ভাৰনা সদাই মনত দিচে, ইয়াক
ঠিককৈ জানিব পাৰে। ইহঁৰ আৰু মানুহবি-
লাকৰ মাজত সেই পুত্ৰ সমজুআৰ বিসইৰ
অধিকাৰ হ'ল, আৰু তেঁওত বিদ্বান কৰাবিলা-
কক ইহঁৰে সৈতে নিচই মিল কৰিব। এই
কথা সুনি সিবিলাকে ইটে সিটৰ মুখলৈ চাই
বুলিলে, বোলে, এয়ে বৰ চিকন কথা। পাচে
সিহঁতে আকও মোত সুধিলে, এই সকল কথা
কোন সাক্ষত লিখিচে? তেতিয়া মই কলোঁ,
ইহঁৰে ধৰম সাক্ষত লিখিচে, তাকে পৰ্হিলে
জানিব পাৰে, অৰ্থাত কি ৰূপে পাপৰ কাৰন
পৰম ইহঁৰৰ ক্ৰোধ লোকবিলাকৰ ওপৰত
লাগিল, আৰু সেই ক্ৰোধ গুচাবলৈ তেঁও আ-
পোন পুত্ৰক পাপি লোকৰ কাৰনে প্ৰিথিৰিলৈ
পঠাই তেঁওৰ তেজৰে পাপৰ প্ৰাচিভ কৰিলে,
আৰু কি ৰূপে তেঁও তিন দিনৰ দিনা মৈদা-
মৰ পৰা উঠি, ইহঁৰৰ ওচৰলৈ উভতি গল,
আৰু সেসৰ দিনা তেঁও তেজৰি মহিমাৰে
পুনৰাই এই প্ৰিথিৰিত লোকবিলাকৰ সোধ
কৰিবলৈ আহিব, এই সকল কথা ভাতে লিখা
আচে, তাকে পৰ্হিলে প্ৰকাশ ৰূপে জানিব পা-
ৰিবা। এনে কথা কৈ বিদাই লৈ নাৱলৈ উভতি
আহিলোঁ।

সোম বাৰ ৰাতি পুআ নাও মেলি উজাই
আহি গধূলি মজলদৈৰ ঘাট পাই তাতে
নাও ৰাখিলোঁ। ঘাটৰ পৰা জিলালৈ এক ঘণ্টা
মান বাট জাব লাগে, সেই কাৰনে মই জোআ
নাই। পাঁচ জন চাহাব লোক গোট খাইছিল,
এজন পাৰ্শ্বৰি চাহাব, মেম চাহাব, আৰু দুই
জন বাবাও আছিল। মেম চাহাবৰ কিছুমান

বেমাৰ হোআতে নদিও হেৰা ধাৰলৈ গৈছিল, আৰু উইলমত চাহাব, তেঁওৰ মেম চাহাবে সৈতে কলিকতাৰ পৰা নাজিৰালৈ এখান বজ-ৰাত চাহ কল্লানিৰ বিসই লবলৈ আহিছে। আৰু দিবুৰু গবৰ পৰা জেকিঞ্চ চাহাবে ভতি-য়াই আহিছে, কাৰন তেঁওৰ মেম চাহাবক কলিকতালৈ ভাপ জাহাজত পঠাইছিল, কিন্তু জাহাজত জাঁওতে কোনো কাৰনে তেঁওৰ গিয়ান হিন হোআ হেতুকে আৰু দ্ৰাৱ নোআবে বুলি জাহাজৰ অধিকাৰে তেঁওক ঢাকাত এৰি গল, তেঁওকে দেখিবলৈ চাহাবে ভতিয়াই গৈছে। তেঁওৰ বদলি পিটাৰ চাহাব তেঁওৰ মেম চাহাব আৰু এটি বানাই সৈতে কলিকতাৰ পৰা আহিছিল। পাচে তেঁওৰ মেমৰ বাটত আহোঁতে কিবা বেমাৰ হৈ মঙ্গলদৈ পাঁওতেই মৰিল। তেঁওৰ মৰা স কবৰ দিবৰ কাৰনে গোআহা-টিলৈ ভতিয়াই নি তাতে কবৰ দি পুনৰাই উজাই আহিল। আৰু ভেঙ্গপুৰৰ কলেক্চৰ চাহাবে দৰঙ্গ জিলাৰ ৰূপিত মাটি নদিএ নষ্ট কৰাৰ কাৰনে তাকে কি ৰূপে ভেতি ৰাখিম বুলি চাবলৈ জাঁওতে গধূলি হোআৰ কাৰনে এই ৰাতি হাৰঞ্চ চাহাবৰ বজলাতে থাকিল। মই হলে বামলৈ উঠি এজুম ভোম মানুহক বহি থাকিবৰ দেখি সিহঁতৰ ওচৰলৈ গৈ সুধিলোঁ, তইতে ইয়াত কি কৰিচা? সিহঁতে কলে, আমি কানি খাইচোঁ। মই কলোঁ, অহ কানি খাইচা, সেয়ে ভোমলাকৰ সত্ৰহে; অনেক অনেক মানুহক নষ্ট কৰিলে, ইয়াক তইতে নে জানি-লি নে? সিহঁতে বোলে, হই, এই সকল আমি জানোঁ, তথাপি কি কৰিম? এৰিব নোআবোঁ, খোআ সহজ, কানিএ সৰুভকৈ টানিচে। ভেতি-য়া কানি ধাৰলৈ পাঁও ভেতিয়াহে লৰা তিৰোতা আদি কৰি সকলোকে আলাপ প্ৰতি কৰোঁ, কিন্তু কানি নে খালে সকলোকে একো মূল্য হেন নে দেখো, কেৱল মাটিৰ নিচিনা মানোঁ। কল্লানিৰ দিনৰ পূৰ্বে প্ৰাই কোনে নে খাইছিল, এতিয়া হলে প্ৰাই সকলোএ কানি খাই, আৰু লোকবিলাকৰ প্ৰান হিন হল। মই সিহঁতত কলোঁ, এই সত্ৰ বৰ সৰুত, আৰু অচমিয়াবি-

লাকক নিম্বে বন্ধি কৰিচে, তথাপি দমন কৰিলে কৰিব পাৰে। প্ৰথমতে সেই সত্ৰই দুই এক মাহ মানলৈকে বৰকৈ বৃদ্ধ কৰিব; কি আমি কানিয়াবিলাকে বুলিব, হাই হাই, কেনেকৈ থাকিম, আমি হলে সকলো নিচই নষ্ট হয়। এনে সত্ৰক কোনেও সহিব নোআবে, কিন্তু ক্ৰমে ক্ৰমে যদি খেদি দি থাকে, ভেঙে তাৰ বল কমি জাব, পাচত নিচই ঘাটি কৰা হব। সিহঁতে কিছু সময়ত হোআ জেন দেখি, মই আৰু কথা কলোঁ, 'তইতৰ সন্তানবিলাকে যদি সেই সত্ৰক কেতিয়াও নো চোএ, ভেঙে কোনো ৰূপে সিহঁতক ধৰিব নোআবে, এই ৰূপে দুই এক পুৰুষ হলে তাক দেশৰ পৰা খেদোআ হব; এই সকলোকে কৈ নাৱলৈ আহিলোঁ।

বুধ বাৰ গধূলি এটা ঘাট পাই তাতে ৰাতি বলোঁ। সেই ঘাটতে মাচ কিনিবৰ নিমিত্তে দুই তিন দিনমান নাটৰ পৰা অহা তিনি কুৰিমান কচাৰি লোকক তাতে লগ পালোঁ। সিহঁতে কা-তি মাহৰ পৰা বহাগলৈকে অহা জোআ কৰি তিনি চাৰি কুৰিমান লোক এই ঠাইতে থাকে সিহঁতে ভোম লোকৰ পৰা কেঁচা মাচ কিনি বদত সুকুআই আপোন আপোন গাঁৱলৈ নি কোনোটোৰ ভাৰে লা সলাই, পাচে সেই লা আনি কেঁয়াবিলাকত বেচি ধন পাই, সেই ধন আনি খাজানা সোধাই, আৰু কোনোবোৰে হলে আপোনাৰ লৰা তিৰোতাই সৈতে যৰতে খাই। এতিয়া হলে সিহঁতে মাচ পোআ নাই, সুধা হাতে যৰলৈ উভতি জাব লাগিব বুলি কলে। কচাৰি লোক হলে অগিয়ানি আৰু মহাজন-বিলাকেও সিহঁতক বৰকৈ ঠগাই বুলি সুনিচোঁ। কল্লানিএ যদি সিহঁতলৈ অনুগ্ৰহ কৰি সিবি-লাকৰ মাজত ইকুল পাতে, তেহে দুই এক বছৰতে সিবিলাক বৰ উত্তম লোক হব পুৰে।

সিঙ্গৰি পৰ্বত এৰি আহি ৰাতি পুআই উজাই জাঁওতে এটা ওখ গৰাৰ ওপৰত বহি থকা এটা বৰ ডাঙ্গৰ বাঘ দেখিলোঁ। সি মা-নুহৰ মাত সুনি সুৰ দাঙ্গি দাঙ্গি চাই গোটা চাৰেক মানুহক দেখি, 'তই পাই মাটিত পেট পেলাই তাতে থাকিল। আমি তাৰ পৰা গুটি

আহিলোঁ: পাচে আহি আহি ভেজপুৰৰ পৰ্বত
মখা দেখা পালোঁ সেই পৰ্বত দুৱৈৰ পৰা
দেখিবলৈ সুন্দৰ, কিন্তু তাৰ ওচৰলৈ আহি
নিবানি লোক নিচই তাকৰ হেন দেখিলোঁ।
ইয়াত চাবলৈ জি জি বস্তু আছে, তাৰ সকলোৰ
মাজত খ্ৰীজুত মাৰ্ভিন চাহাবৰ বৰ গচৰ এঁঠা
বনোআ কলক আচৰিত হেন দেখিলোঁ। সেই
এঁঠা কি ৰূপে বনাইচে, তাকে কিছুমান তলত
লিখা হৈছে। সেই এঁঠা দুই তিনি দিনমান
বাটৰ অন্তৰ এখন জাবনিৰ পৰা গাঁৱলিয়া
মানুহবিলাকে বেচিবগৈ পুতি জনে একে বেলিএ
জিচ সেৰ মান আনে। তাৰ দাম মোনত দুই
টকা চাৰি অনা। এঁঠা কৰোআ বকচিএ সি-
পৰা কিনি পুখুৰিৰ নিচিনা মাটিত পুতি বৰ
একোটা পেৰাত থই। আৰু সেই পেৰাৰ তলত
এঠাৰ পানি জাবলৈ দুই তিনটা মান বাট
পেচ দি ৰাখে। পাচে জিমান এঁঠা সেইমান
পানি তাতে মিহলি কৰে; কাৰন পানি নি দি-
লে এঁঠা গেট নে-খাই, আৰু পগাই বনাৰ
নোআৰে। পাচে চাৰি পাঁচ দিনৰ মূৰত এঁঠা
নিৰ্মল হৈ পানিৰ ওপৰত উপজিলে তেতিয়া
পেৰাৰ তলত থকা সেই পেচ খুলি দিলে,
পানিবোৰ জাই, এঁঠাবোৰ থাকে। পাচে তাৰ
পৰা তুলি আনি লোৰ বৰ বৰ খালিত দুই
তিনি ঘণ্টা মান পগাই। জেতিয়া সেই এঁঠা
সিজে, তেতিয়া খালিৰ পৰা এদাল মাৰিৰ
মূৰত থকা তিনটা লোৰ কাঁইটেৰে খোচ মাৰি
মাৰি উলিয়াই। ইটা বনোআৰ নিচিনা দিহলে
দুই হাত, পখালি এক হাত, ইমান ডাঙ্গৰ এখন
খৰমাত ভৰাই। পাচে খৰমাৰ তলে ওপৰে
তাৰ সমানে লোৰ দুই চতা পাত দি, পাচে
চেপা পেচৰ তাতে সুমাই দি পেচ দুই মা-
নুৰে ঘূৰাই এক ঘণ্টা মান তাতে ৰাখে। পা-
চে জেতিয়া এঁঠা গোটে খাই, আৰু তাৰ পানি
ওলাই, তেতিয়া তাৰ পৰা উলিয়াই সমানে
জুৰি কৰন্তেৰে মাজতে কাতি চাৰি চুকিয়া দুই
খান কৰি বদত থই পাচে আৰুও তেল
গোৰা, লালৰ নিচিনা এক জন্তত সুমাই দি এক
ৰাতি তেঁপি পানি ওলাব দিএ। পাচে তাৰ

পৰা উলিয়াই আৰুও বৰ খালিত পানি দি
দুই তিনি ঘণ্টা মান সিজাই থাকে। জেতিয়া
হৰ তেতিয়া আৰুও সেই চেপা জন্তত এক
দিন এক ৰাতি চেপে। পাচে তাৰ পৰা উলি-
য়াই ওপৰত চুন লিপি বদত সুকাবলৈ দিএ;
জেতিয়া সুকাই তেতিয়া চন্দুকে পতি পাঁচ
মোন কৈ ভৰাই বিলাত দেমলৈ পঠাই। গল
মনে চাৰি স মোন মান পঠাইছিল, আৰু
তাৰে পৰা অনেক লাভ পালে বুলি সুনিলা।
এই বচৰত বাৰ স মোন মান পঠাৰ বুলি
সুনিচোঁ। বিলাতৰ কাৰিকৰবিলাকে তাকে কিনি
সেই এঁঠাৰে জুতা পা ধোআ চৰিয়া আৰু
প্ৰান ৰখা কৰা সৰু সৰু নাও ভূমি অনেক
ৰকমৰ কাপৰ পালঙ্গ আৰু লৰাই ওমলা
অনেক ৰকমৰ বস্তু বনাই।
সিবিলাকেও তাৰে দোআৰাই
অনেক লাভ পাইচে। ক. ভ.

১৭ আছোন, সন ১৮৫০।

South Sea Island Images.

দখিন পাচিফিকৰ মাৰ্ভুলিৰ লোকে
সেৱা কৰা দেৱতাৰ মূৰ্তি।

অকনোদইৰ সু নিয়ম ।

To the Readers of the Orundol.

অকনোদই পাঠক বুঝা বন্ধু সকলৰ প্ৰতি নিবেদন ।

এই অকনোদই আমাৰ নিমিত্তে সৰ্ব প্ৰকাৰে উপকাৰি কাকত, কিন্তু জি সকলে অকনোদই লৈচে, সিবিলাকে মাছে মাছে অকনোদই পালে সেই সময়ত সিবিলাকৰ আন আন কথাত মন থাকে । তথাপি অকনোদই পালেই মেলি চাই তাত জি জি কথা আছে, সেই সেই বিষয়ৰ ওপৰত ভাৱৰ আধৰেৰে লিখা কথাটি চায়েই তাৰ সকলো কথা ন পাই, বা মন গলে কেতিয়াবা কোনোটো কথা চায়েই, চায়ে চায়ে অকনোদই পেলাই থই, এই গুনে তাত থকা সকলো বিষয়ৰ প্ৰাই লোকে ন জনাকৈ থাকে । জদিবা কোনো কোনো লোকে সাক্ষসে চায়ে তথাপি সেই সেই কথাবোৰ ভালকৈ মনত নে থাকে; এই গুনে ভোমোলাকে মাছে মাছে অকনোদই পালে সুনি মতে তাক কিতাপৰ দৰে গাটি গাটি লিখা পাই। চাইত থৈ দিলে, কেতিয়াবা আহুৰি পোআ সময়ত মন গলে তাক মেলি চালে আকও সেই কথা নকৈ পোআ জেন লাগিব, আৰু অকনোদই কেনে অমূল্য উপকাৰি ভেটিয়াহে বুজিবাইক ।

ভাৱৰ চাৰি পিঠিয়া অকনোদইৰ বাহিৰে দিছে ১২ আকুল, পঞ্চালিএ ৭ আকুল চুটি ১৬ পিঠিৰে মেগজিন নামে এবিধ অকনোদই গিয়ান ভণ্ডাৰ মাছে মাছে প্ৰকাশ হই । তাৰ দাম দিহল বিধ অকনোদইৰে একে, অৰ্থাত ইয়াতকৈ তাত কথা অধিক আৰু মাছে মাছে গোটাই নি বচৰেকত কিতাপ বাস্তবলৈ অতি সুন্দৰ; অকনোদই প্ৰকাশ কৰা চাহাবলৈ চিটি লিখিলে সেই বিধকে মাছে মাছে পঠাব ।

বন্ধু সকল, আমাৰ কথা জদি বিবেচনা কৰি ভাল পালা, তেন্তে আগন্ত সৰ (১৮৫৪) সৰৰ আদি জানুআৰি মাহৰ পৰা সেই ৰূপ কৰাইক, আৰু মেগজিন অকনোদই পাবলৈ সক্ষমক চাহাবলৈ লিখি পঠোআ ।

অকনোদই পাঠক এজন ।

এজন বাদল্যা আৰু দৰবেচ ককিৰ ।

The Pacha and the Darviah.

ভাৱৰ দেশৰ এজন বাদল্যা আপোনাৰ মজ্জিবিলাক সহিতে কুৰিবলৈ গৈছিল, এনেতে এটা দৰবেচ ককিৰ অকনোদই আহি বৰকৈ বিজিয়াই কলে, বোলে, মোক এস সোনৰ মোহৰ জেয়ে দিব, তাকে মই এটা উপদেশ দিম । বাদল্যাই তাকে সুনি বেগতে তিয়ার সোন আনি দিলে, ককিৰেও বাদল্যাক এই উপদেশ দিলে, বোলে জি কৰমৰ সেন নে দেখে, তাক কুৰিবলৈ ন ধৰিব । মজ্জিবিলাকে এই কথা পোন জেন গিয়ান কৰি ইতি কৰি কলে, এই ককিৰে এনেটো উপদেশ দিএ, ভালোমান লাভ কৰিলে । বাদল্যাই তাত বৰ সন্তোষ হৈ সেই উপদেশৰ সকলো ৰূপ বজাৰ দৰত সোনৰ আধৰেৰে লিখি ধলৈগ ।

অনেক দিনৰ পাচে কোনোবা সন্ধ এটাই বাদল্যাৰ ভেজ কাটিবৰ সময়ত ঠেঙক বিহ দি মাৰিবৰ নিমিত্তে নাপিতক ভালোমান ধন ভেটি দিলে । পাচে জেতিয়া নাপিতে বাদল্যাৰ হাত বাস্তি মাৰিব খোজা অস্ত্ৰ হাতত ললে, জেতিয়াই সেই নাপিতে ওপৰলৈ চাই দেখিলে, “জি কৰমৰ সেন নে দেখে, তাক কুৰিবলৈ ন ধৰিব,” এই উপদেশ কথা দেখিলে নি চমতক্ৰিড হল, আৰু তাৰ হাতৰ পৰা অস্ত্ৰ নৰি পৰিল । বাদল্যাই তাৰ এই কথা দেখি তাৰ কাৰন সুধিলে, পাচে নাপিতে বাদল্যাৰ ভৰিত পৰি সেই সকলো কথা ঠেঙক নচাকৈ কলে । তাত বাদল্যাই তাক সকলো দোস খেমা কৰিলে, কিন্তু জি সন্ধএ নাপিতক ভেটি দিছিল তাক বধ কৰিলে । জি সকলে আগৰে সেই উপদেশ কথা ভুচা জেন দেখিছিল, ঠেঙবিলাকলৈ চাই বাদল্যাই কলে, জে সেই উপদেশ কথাৰ পৰা এজন বাদল্যাৰ জিহন বখা হল, তাৰ উচিত মূল্য দিব নোআবা ।

অচমিয়া লোকটল নিবেদন পত্ৰ ।

Blessings of Philanthropy.

পুিয় বন্ধু সকল,

আমাৰ দেশৰ লোক সকলে এতিয়া জি
আবস্থাৰে কাল নিয়াইচে, তাক গুনি চালে আ
পোনাৰ দেশৰ উপকাৰ চিন্তা লোকৰ মনত
বৰ লোক জনমে । কিন্তু কি আচৰিত! এই
দেশত এনে হিত চিন্তা মানুহ অতি তাকৰ,
কিয়নো ভেনে দেশো উপকাৰক থাকিলে আ-
মাৰ দেশৰ দুখ একে বেলিএ গুচিলেইভেন ।
হাই হাই! কি বিসয়া, কি মজলিয়া, কি চহ-
কি, কি দুখিয়া, কোনেও দেশৰ হিত নি
চিন্তে । এইবিলাক সকলোএ ধনেৰে কেৱল
আপোনাৰ পৰিয়ালক প্ৰতিপাল কৰি সুখে
থাকিবলৈহে খোজে; যদি ঠেঁওবিলাকে একে
চিন্তি হৈ আপোনাৰ দেশৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে
কোনো সজ কাৰ্য কৰে, তেন্তে “সোৱৰ অচম
দেশ,” দুখৰ অচম দেশ গুচি “বন্ধুৰ অচম
দেশ” হলইভেন । যদি বিসয়া সকলে
সুন্দৰ মতে বিদ্যা নিকি গিয়ানি হৈ খেতি
বেপাৰ বা ৰাজ সেৱাক আনুই লৈ দেশৰ
হিত চিন্তে, মজলিয়া সকলেও সেই ৰূপে আ-
পোনাৰ সক্তি অনুৰূপে কাৰ্য কৰে, আৰু চহ-
কি খেতিয়ক সকলে খেতি বাৰ্হিবলৈ পৰম
জতন কৰে, তেন্তে দেশৰ নো দুখ নু গুচিব
নে! দেশৰ উপকাৰ কৰাত আপোনাৰ উপ-
কাৰ নো হোআ বিবেচনা কৰা অতি অজুগুত ।
কিয়নো গোটেই দেশ ধনেৰে মজল হল তাত
থকাবিলাকৰো মজল হব । আৰু থকাবিলাকৰ
মজল হল গোটেই দেশৰে মজল হব ।

হাই হাই! আমাৰ দেশৰ লোক সকলে
দেশৰ উপকাৰ কৰা হেন পৰম বন্ধুক জনা
নাই । যদি কোনো লোকে দেশৰ দুখ দে-
খিব নোআৰি মজলৰ নিমিত্তে জতন কৰে,
তেন্তে অন্যবিলাকে সেই জনক অধৰমি আৰু
ফুলোক বুলি খিন কৰাত সিও সেই জতনৰ
পৰা পৰাজ মুখ হই । জাৰ পৰা দেশৰ
উপকাৰৰ সন্ধানৰা, সেই সকলে যদি এই দৰে
আৰ বোচক সকলৰ সিদ্ধান্ত থাকিব নোআৰি
নিকত লাহি হই, তেন্তে আৰু লৰহ কি হব

লাগে? আমাৰ দেশৰ বিসয়া জাজক আৰু
ভনু লোক সকলৰ গুন বিচাৰিলে বৰ বিবক-
তি জনমে । ঠেঁওবিলাকে আপুনি সুন্দৰ ৰূপে
কোনো বিদ্যা নি নিকি ঠেঁওবিলাকৰ সন্তান
সন্ততি, সিয়া আৰু পুজা সকলকো বিদ্যা নি-
কিবলৈ উপদেশ বা উত্চাহ নি দি নিহিতৰ
মনত বৰ ভয়ানক কুসংস্কাৰ জনমাইচে । কি
আচৰিত! জি সকলৰ পৰা দেশৰ উন্নতি হব
পাৰে, সেই সকলেই এনে কু উপদেশক হলে
আন কোনে আমাৰ সেই আনা পুৰাৰ ।

জননি আৰু জনম ভূমিৰ প্ৰতিমানুহৰ
এক আচৰিত চেনেহ থাকে । এই চেনেহ
অতি মনোৰম । জাৰ মনত এই চেনেহ
সকত ৰূপে পৰ্জি আছে, সিহে এই কথাৰ গুন
কৰ পাৰে; আৰু জি আপোনাৰ দেশ এৰি
বিদেশত থাকে, সিহে এই দুই কথাৰ মোল
জানে । এক সময়ত কচিয়া দেশৰ “পিতৰ
দি গ্ৰেট” মহা ৰজাৰ নাম নো লোআটক ধা-
কিব নোআৰি, ঠেঁও ৰাজ্য পাট এৰি ইউ-
ৰপৰ দেশে দেশে হজুআৰ বেলে জাহাজ সা-
জিব পৰা প্ৰভিতি বিদ্যা নিকি অসভ্য কচিয়াক
সভ্য কৰিলে । চক্ৰ সুৰ্জ জিমান দিনলৈ-
কে থাকে, তিমান দিনলৈকে কচিয়াৰ পিতৰ
ৰজাৰ নাম জলি থাকিব । পিজি মাজিক যদি
কোনোএ বন্দি কৰি ৰাখে, তেন্তে নু পুত্ৰে
ঠেঁওবিলাকৰ মুকুত কৰিবলৈ জতন কৰে ।
সাত্ৰে কৈচে, জননি আৰু জনম ভূমি একে
সমান পূজনীয় । হে অচম দেশি সকল!
ভোমোলাকৰ মাজিৰ নিচিনা জনম ভূমি অচম
দেশ বহু কালৰ পৰা অগিয়ান ৰূপ এস্তাৰ আৰু
কুৰিতি ৰূপ বন্দিসালত বন্দি হৈ অসলৈ জা-
তনা ভোগ কৰি ভোমোলাকে মুকুত কৰিবলৈ
জতন ন কৰা দেখি সাও দিব লাগিচে । এন্তে-
কে সেই দেশ জনেকৈ অগিয়ান আৰু কুৰিতি
ৰূপ এস্তাৰ বন্দিসালৰ পৰা মুকুত হই, তাকে
ভোমোলাকে পুৰস্কাৰ কৰা উচিত । আৰু তে-
নে হলে ঠেঁওৰ আলিৰ্দাদত ভোমোলাকৰ অসলৈ
দুখ গুচি মজল হব লগলই নাই, ইতি ।

এজন অচমিয়া লোক ।

কলিকতা, ১৫ নৱেম্বৰ ১৮৫৩ ।

• বিধৱাৰ বিবাহ ।

Marriage of a Widow.

কোআ ১১ আছোৱ মোতাৰেক ৩ ডিচেম্বৰ তাৰিখৰ সন্ধান ভাৰুৰ পত্ৰ পাঠ কৰি অবগত হোআ যে বজাল দেশৰ মেদিনীপুৰ জিলাৰ বলভপুৰ গাঁৱত থকা নবিন চন্দ্ৰ মুখোপাধ্যায় নামে এজন কুলিন চহকি বামুনৰ ন বচৰিয়া বিধৱা চোআলি এটিক সেই গাঁৱৰ ওচৰৰে এখন গাঁৱত থকা বিপ্লৱাস চক্ৰৱৰ্ত্তী নামে এজন বামুনৰ পুত্ৰক সেই বামুনে সুখ মনে সালসলিকিভাৱে বিয়া দিলে ।

এই সন্ধানত পৰম হৰ্শ পাই আমি আমাৰ দেশৰ লোক সকলক জনাবৰ নিমিত্তে অকনোদইত চাপিবলৈ এই সমাচাৰ লিখি পঠাইটো । পৰ্হা লোক সকলে পোনেই এই কেতিয়াও নো হোআ কথা সুনি আচৰিত হব পাৰে; কিন্তু সন্মত বিচাৰি চালে ইয়াত আচৰিত হব লগিয়া একো কথাই নাই । ওপৰত কোআ মুখোপাধ্যায়ে যদি ঠেঙৰ চোআলিটিক বাঁৰি হোআ দেখি বিয়া নি দিয়াটো ধাকিলহেঁতেন, তেন্তে ঠেঙ কিমান পাপৰ জে ভগিয়া হুল-হেঁতেন, তাক কব লগিয়া নাই । আক সেই চোআলিটিএ স্বামিৰ অবিহৰত জিমান জাতনা ভোগ কৰিলেহেঁতেন তাক পুৰস সকলে কেনে-কৈ জানিব ।

“নহি বজ্জা বিজানিয়া গুৰ্জি প্ৰসব বেদনা ।”

বাঁজি ভিবোতাই লৰা চোআলি হোআ ভিবোতাৰ প্ৰসব বেদনা কেনেকৈ ভু পাব? আক এই দৰে পুৰস সকলেও স্বামি নো হোআ ভিবোতাৰ জন্মনা বুজ নো পাই । হাই হাই! বাঁৰি ভিবোতা সকলৰ জন্মনা আক দুখৰ কথা সুনিলে পেটেতে হাত ভৰি লুকাই ।

ওপৰত লিখা দৰে এই সুনিতি যদি গোটেই ভাৰত বৰ্গতে চলে, তেন্তে ভাৰ পৰা জ্বৰ হত্যা বিতিচাৰ ঘোৰ প্ৰতিভি মহা পাপ নো একে বাবে কম ন পৰিব নে? এই সকল মহা পাপৰ কাৰণত পুৰা ভূমি ভাৰত বৰ্গ একে বাবে পাপ ভূমি ন হৈচে নে? এতেকে আ-

মি একান্ত মনে দাৱাৰ মাগিব বৰ কৰ্ত্তা জগত ইহবত প্ৰাৰ্থনা কৰিটো, জেন এই সুনিতি আমাৰ দেশতো চলি এই দেশৰ লহিৰ নোআমা পাপ সকল দূৰ হই । হে দাৱাই পৰম ইহব, ভূমি অচম দেশত এনে নিৰ কেতিয়া কৰিবা, জে তাত থকা সকলোএ এই কলম কথাক অসুখ হেন নে জাৰি তোমাৰ সুবিয়ম সকলক প্ৰতিপালন কৰিব!

আমাৰ দেশৰ লোক সকলে যদি ওপৰত কোআ কথাত পতিয়ন নো জাই, তেন্তে সন্ধান ভাৰুৰ পত্ৰ লক্ষ্যকৰলৈ চিঠি লিখিলেই সঁচা মিচা জানিব পাৰিব ।

কলিকতাত থকা এজন অচমিয়া লোক ।
কলিকতা ১২ ডিচেম্বৰ ১৮৫৩ ।

বজাৰ মুখ দেখাৰ ফল ।

Advantage of seeing a King.

এনিৰ বাতি পুআই একনা বজা পহ মাৰিবৰ নিমিত্তে জাজা কৰাৰ সময়ত কুচিভ অজ হিন এটা মানুহক দেখি কলে, এটা বৰ অম-জল দেখিলোঁ, আজি পহ মহা অধিক ন হব । এই কাৰনে এই মানুহটোক উচিত সান্ধি দি থবলৈ আগা দিলে । পাচে পহ মাৰিবলৈ গৈ মনত ইচা কৰা পহ আদি পোআৰ পাচত থব-লৈ আহি মনতে গুনিলে, জে মোৰ পহ জা বিবলৈ কোআ লিখি হল, এতিয়া বন্দিলালত কোআ মানুহটোক এৰি দিয়াই । তাৰ পাচে সেই মানুহটোক আগলৈ অনাই ভাল ইটা দি কলে, বোলে, হে মানুহটো, মই পহ মাৰিবলৈ কোআ ভাল ৰূপে লিখি হল, এই কা-ৰন তই এতিয়া আপোনাৰ থবলৈ জা । কুচিভ অমজল মানুহটো কলে, বোলে, হে মহা ৰাজ, আপোনাৰ আগাই প্ৰধান বলৱত, কিন্তু দুখৰ কথা এইটোহে; আজি বাতি পুআই আপুৰি এই দুৰ্ভগিয়া দুখিয়াটোৰ মুখ দেখাত পৰম সুখ পালে; কিন্তু মই আজি বাতি পুআই প্ৰথমতে মহা বজাৰ জি মুখ দেখা পোআত গোটেই দিন অৰাহাৰে বন্দিলালৰ মুখ ভোগ কৰিলোঁ ।

ল'ৰা কালে কৰিব লগা কৰম ।

Duties of Children.

মোৰ প্ৰিয়তম সদজন গনগন্য অকনো-
গ্ৰাহক সকললৈ বুদ্ধি হিন কামৰূপহ
এজন মানুহ নিবেদন কৰিচোঁ, আমাৰ কথা
জেন হেয় গিয়ান ন কৰি কোআমত আচ-
ৰিবাঁইক ।

পুত্ৰ সকলে মাক বাপেকৰ পৰিচৰ্জা আৱশ্যক
কৰিব লাগে । সাত্ৰভো কোআ আচে, কিয়নো
মাতা পিতাৰ মনোমত কৰম কৰা পুত্ৰ উত্তম,
বপেক মাকৰ আগ্যাব দোআৰাই কাম কৰা
পুত্ৰ মধ্যম, কিটো সিবিলাকৰ হুকুম মত নে
থাকে, তাক অধম বোলে, এইটো ঠিক কথা ।
কিয়নো পৰম গিয়ান লাধিব পৰা পাবলৈ
টান, এনে মনুষ্য সৰিল মাক বাপেকৰ পৰা
পোআ জাই, সিবিলাকে ল'ৰা ভাঙ্গৰ হবলৈ
লিকপনুৱে গিয়ানি হবলৈ খোআ লোআ এৰি
সুম কৰে । আৰু দেখাচোন, মাৱাই ভোমাক
মহ মাছ গৰ্ভ ভাৰ থৈ দুখ পাই, এবা পুতে-
কক পালিবৰ নিমিত্তে সৰ্বদা অস্থিৰ থাকে ।
আৰু পিতা মাতাই জনমিবৰে পৰা ধন বস্তু
আৰ্জি পুতেক জিয়েকে খাবৰ কাৰন সঁচি ৰাখে ।
বিলেনস্ত মাক বাপেকৰ আগ্যা মনা বালকৰ
সুখ মান গিয়ান সিল্প বিদ্যা, সাত্ৰ বিদ্যা, আ-
দি সকলো হই । ইয়াৰে উপদেশক আখ্যান
এটি সূনা, মই কঁও, জদি উক্তমত আচৰন
কৰা ঠিক, বৰ ভাল হ'ব, এয়ে ন হলে লোকৰ
নিন্দা পাবা ।

উদাহৰন । সিংহল নগৰে নগেশ্বৰ নাম
এজন ব্ৰাহ্মন আছিল । তেঁওৰ দেবেস্ত্ৰ, বিবেস্ত্ৰ,
এগেস্ত্ৰ নামে তিন জন পুত্ৰ হ'ল । তাৰে বৰ
দেবেস্ত্ৰ, সি সৰ্বদাই মাতা পিতাৰ মনোমত
কাম কৰে, আৰু এয়ে মোৰ কৰিব লগা, এই
বুনি পাঠ দি কৰে, কাকো অপেখ্যা নে ৰাখে,
ভাতে ভাৰ উত্তম গিয়ান হ'ল, সেই হেতু
জাটাই মানুহে মানেও আদৰ কৰে, ভাতে
ধন সুখ মৰন পৰ্জন্ত হ'ল ।

মধ্যম এগেস্ত্ৰই মাতা পিতাৰ আগ্যা মত
কৰম কৰে, কিন্তু সিবিলাকৰ মন বুজি কাম
কৰিব নোআৰে, তথাচ অনেক মানুহৰ পৰা

সুখিয়াতি পাই বহু সুখ আৰ্জিলে, আৰু
বিদ্যারত্ন হ'ল । আৰু সৰু বিবেস্ত্ৰই মাক বা-
পেকৰ আগ্যানুসাৰে কাম ন কৰে তেঁওবি-
লাকৰ হুকুমে নে থাকে, কিন্তু গালিহে দিএ
ভাতে ভাৰ বেয়া কামত মন বাৰ্হি গ'ল; লেক্তে
নিন্দা পালে, ৰাজ পিডাও পালে । এতেকে হে
বালক গন, ইয়াকে জানি সুনি মাক বাপেকৰ
আগ্যা সুনিবা, ভাতে ইয়াৰ কোআ মত উত্তম
নাম পোআ ।

শ্ৰী প্ৰমথ ৰসম ।

ফেব্ৰুৱাৰি, অৰ্থাত ফাগুনৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for February, A. D. 1854. Sal. ac 1775.

ফেব্ৰুৱাৰি	মাহ	বাৰ	তিথি	দিনমান	ফেব্ৰুৱাৰি	ফাগুন	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	২০	৪	৪	১০১৪৮	১৫	৫	৪	১৭	১১১৭
২	২১	৫	৫	১০১৪৯	১৬	৬	৫	১৮	১১১৮
৩	২২	৬	৬	১০১৫০	১৭	৭	৬	১৯	১১১৯
৪	২৩	৭	৭	১০১৫১	১৮	৮	৭	২০	১১১১
৫	২৪	১	৮	১০১৫০	১৯	৯	১	২২	১১১২
৬	২৫	২	৯	১০১৫৪	২০	১০	২	২৩	১১১৪
৭	২৬	৩	১০	১০১৫৬	২১	১১	৩	২৪	১১১৫
৮	২৭	৪	১১	১০১৫৮	২২	১২	৪	২৫	১১১৭
৯	২৮	৫	১২	১০১৬০	২৩	১৩	৫	২৬	১১১৮
১০	২৯	৬	১৩	১০১৬১	২৪	১৪	৬	২৭	১১১৯
১১	১	৭	১৪	১১১২	২৫	১৫	৭	২৮	১১২১
১২	২	১	১৫	১১১৪	২৬	১৬	১	২৯	১১১১
১৩	৩	২	১৬	১১১৫	২৭	১৭	২	৩০	১১১৪
১৪	৪	৩	১৭	১১১৬	২৮	১৮	৩	১	১১২৬

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ ৰচিদ ।

Receipts for the Orunidoi.

শ্ৰীযুত বাবু কিত্তিনাথ ফুকন মুনচেক	১৮
শ্ৰীযুত বাবু লক্ষ্মিনাথ সৰ্মা গজপুৰিয়া	
বৰুৱা নিবন্তাদাৰ	১৮
শ্ৰীযুত ধৰ্মেশ্বৰ সৰ্মা নাজিৰ	১৮
শ্ৰীযুত বাবু দিননাথ বেজ বৰুৱা	
নিবন্তাদাৰ	১৮
শ্ৰীযুত বাবু দুৰ্গা প্ৰসাদ জেল দাবোগা	১৮
শ্ৰী বহপুৰ মৌজাদাৰ,	১৮
শ্ৰীজুবমন	১৮

THE ORUNIDOI.

Printed and published monthly by N. Brown,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Assam.

আৰম্ভণোদয়

৯ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, ফেব্ৰুৱাৰি, ১৮৫৪।

নম্বৰ ২।

VOL. IX.

SIBSAGOR: FEBRUARY, 1854.

NO. 2.

ঐজুত দোস্ত মহম্মদ কাবোলৰ আমিৰ।

Dost Mahomed Ameer of Cabul.

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

General Intelligence.—Turco—Russian hostilities.

ৰুচিয়া আৰু তুৰ্কি এই দুই দেশৰ বন এই ৰূপে হৈছে। তুৰ্কিবিলাকে বামত অনেক বাৰ ৰুচিয়াক জই কৰিলে হই; কিন্তু ব্লাক সাগৰত ৰুচিয়াবিলাকে তুৰ্কিৰ অনেক জাহাজ নষ্ট কৰিলে, আৰু কেতবোৰক বন্দিয়াবকৈ ধৰি নিলে।

ইংলণ্ড আৰু ফ্ৰান্সে এতিয়ালৈকে ৰুচিয়াৰ

অহিতে জুখ কৰিবলৈ ওলোআ নাই, কিন্তু পাচৰ ডাকত এই দুই দেশে তুৰ্কিৰ ৰুচিয়া হৈ ৰুচিয়াৰ অহিতে জুখ কৰিব বুলি সুনিৰ্ণো।

পাৰ্চিৰ শাহ বাদশাহই ৰুচিয়াৰ কলিকা হৈ তুৰ্কিৰ অহিতে জুখ ধৰিব বুলি কৈছে।

ৰুচিয়া দেশৰ কটকিএ কাবোল আৰু বখৰা দেশলৈ গৈ দোস্ত মহম্মদ কাবোলৰ আমিৰক কাম্পানিৰ অহিতে উঠিবলৈ উদগাইছে।

কাবল দোস্ত মহম্মদে কাবোলৰ কালে উঠি-

সে, ইংলণ্ডৰ জি কোৱক কচিয়াৰ অহিতে পঠাব খোজে, সেইবোৰ কোৱক পঞ্জাব বা-
খিৰলৈ পঠাব । তাতে ইংলণ্ডে ডুৰুকিৰ সহাই
হব নোআবিব ।

ওপৰৰ কথা লিখোঁতেই আমি তলত এই
ৰূপে লিখা কথা পাইচোঁ ।

আৰু বহুই সন্ধান পত্ৰত লিখিছে, বোলে,
সেই খন ঠাইত পাৰ্চিএ সৈতে বন হোআৰ
কথাকেহে সকলো কালে কই । জাহাজি বনুআ
আৰু পদাতি সেনা সকলো বনলৈ জাবৰ কাৰনে
জুগুত হৈ আছে । এখান বনুআ জাহাজ
ইয়াৰ আগৈ গলুক নামে এক বনৰ ঠাইলৈ
গল, আৰু অতি সোন কালে বুস্যায়ালৈ জাবৰ
নিমিতে কোৱ গোটে খাই আছে । ভিহিবানত
থকা ইজৰাজি বেচিমেণ্টে চাহাবে সেই ঠাই এৰি
জাবলৈ জুগুত হৈ আছে, আৰু ডেঁওৰ নিচান
নমোআ হল । ডুৰুকিৰ অধিকাৰো জাবলৈ
খৰিচে । ইয়াকে কচিয়াৰ আলচৰ দোআ-
হাই কৰা হল । পাৰ্চিৰ চাৰি হেজাৰ সৈন্য
বুস্যায়ালৈ গল । বাগদাদ আৰু বচৰাহ এই
দুই চুলতানৰ ঠাইলৈ স্যাহ বাদশ্যৰ কোজ
গৈচে । আৰু পাৰ্চিৰ এভাগ সেনাই হিৰাট-
লৈ গৈ কচিয়াই সৈতে লগ হব খুজিচে;
আৰু বহুই পত্ৰত এই ৰূপে কৈচে, বোলে,
ভিনি জন কচিয়াৰ প্ৰধান লোক কান্দাহা-
ৰত থাকি তাৰ কৌঅৰে সৈতে সন্ধানি কথা
ৰাজ্য হৈচে, আৰু সিবিলাকৰ সবহ খনে আছে ।
কান্দাহাৰ মানুহে বুলিচে, জাৰ কালিৰ পাচত
পাৰ্চি আৰু কচিয়াৰ সৈন্য বলান পাচ নামে
ঠাইলৈ জাব ।

সেলহি গেজেটে কৈচে, আকিদি লোকে পৰ্ব-
তৰ দোআবাই বলান নামেৰে জি বাট ডাক
বাঙিলে । পাৰ্চিএ কচিয়াৰ লগ হৈ ডুৰুকি
আৰু ইংলণ্ডৰ অহিত ন হব বুলি একো স-
নই নাই, এই হেতুকে এই যোৰ জুখ নিচৰে
হব ।

খেহ দেসৰ বন ।

The War in China.

খেহ দেসৰ আগৰ ৰাজ্য এই ৰূপ আছিলে,
বোলে, ৰাজ ঘোহিয়াবিলাকে ভই কৰি কৰি
ফুৰিচে, আৰু কি জানি পেকিন নামে ৰাজ
নগৰো এতিয়া লব পাই ।

আন এক পত্ৰত আমি সুনিচোঁ, বোলে, ৰাজ
ঘোহিয়াবিলাক খ্ৰিষ্টিয়ান, আৰু নিৰাকাৰ
পৰম ইহুৰক সিবিলাকে দিনে দিনে আৰু
ভোজনৰ সময়তো সেৱা কৰে । সিবিলাকৰ
খোআ বস্তু অধিক আৰু কাপৰো সবহ আছে ।
সিইতে কানি, ধঁপাত, ফটিকা, এইবোৰ বস্তু
নে খাই । আৰু চোৰ আদি বেচা কৰমো
ন কৰে ।

সিবিলাকৰ বনুআ সেনাবিলাকেও খোআ
পিন্ধাত বাহিৰে একো মহিনা ন লই ।

সেনাবোৰে আপোনাৰ নিমিতে একো বস্তু
ন লই, যদি কোনোএ কিবা বস্তু পাই, তেতি-
খনে ৰাজ ভঁৰালত সুমাই দিএ । এই ৰূপে
সিইতৰ অসংখ্য ধন হৈচে; আৰু সেই ধনেৰে
সৈতে বনৰ কৰমো চলাই ।

মানুহবোৰে আপোন আপোন দ্বিৰোভাৱে
সৈতে বে থাকে । সিবিলাকৰ মাইকিবোৰে
একে লগে নগৰৰ একালে থাকে, আৰু কোনো
মানুহ ভটলৈ নে জাই, গলে প্ৰান দণ্ডৰ আগ্যা
হই । মতা মানুহ আৰু মাইকি মানুহ এই
কাৰনে বেলেগ হৈ থাকে । জেতিয়া সিবি-
লাকে কোআখিৰ পৰা নানকিঙ্গলৈ জাজ্য
কৰি গৈছিল, তেতিয়া মাইকিবোৰেও মতাৰ
ওচৰত থাকি বৰ সাহেবে জুখ কৰিছিল । কিন্তু
জেতিয়া সিবিলাক নানকিঙ্গ পালেগৈ, তেতিয়া
মতাৰ পৰা মাইকি বেলেগ হল; কিয়নো
তেতিয়া মাইকিএ বন কৰিবৰ একো কাৰন
নাছিল । সেই কাৰনে মাইকিবোৰে বেলেগ
হৈ থাকি সিইতৰ অনেক অনেক কৰম কৰি
থাকে, আৰু কেতখনি কাল সিইতে লিখা পাই।
লিকে, সিইতৰ ২৫ জনিৰ ওপৰত এজন মাইকি
ওজা থাকে । কিন্তু মুনিহ মানুহবোৰে এতিয়া
বন আদিৰ কৰম চলাই থাকে, আৰু জেতিয়া

দেদ জিনি লব, তেতিয়া নিবিলাকে আপোন আপোন ভিৰোভাক আকও চপাই লব । প্ৰতি মানুহ আৰু মাইকিৰ নাম বেজিটৰ কৰা হ'ল, এই নিমিত্তে তেতিয়া বন জুখ কৰি এটাৰ, তেতিয়া প্ৰতি জনে নিজ নিজ ভিৰোভা পাৰলৈ কোনো দুখ ন'হব ।

A goldsmith's trick.

হৰকাৰা নামে পত্ৰত এই কথা প্ৰকাশ কৰি-চে; এজন ধনবন্ত মানুহে এটা সোনাৰিক আপোনাৰ নিমিত্তে সোনাৰ পুতলা এটা গৰ্হাবলৈ দিলে, আৰু সি পুতলা গৰ্হাওতে সোনাৰিএ সোন চুৰ কৰে বুলি তাৰ ওচৰত বখিয়াও ধলে । কিন্তু সোনাৰিএ বাতি আপোনাৰ ঘৰলৈ জাবৰ নিমিত্তে বিদাই পালে; তাতে সি বাতিএই চলুআ সোনেৰে আন এটা পুতলা স্বৰূপ সোনাৰ পুতলাৰ দৰে কৰিলে, আৰু তাকে এটা পুখুৰিত পেলাই ধলে । পাচে জেতিয়া সুখ সোনাৰ পুতলাটো কৰা হ'ল, তেতিয়া মূৰ্তিৰ প্ৰথম পূজা মই কৰিম বুলি সোনাৰিএ গৰাকিৰ আগ্য মাগিলে; তাতে সোনাৰিক প্ৰথম পূজা কৰিবলৈ আগ্য কৰাত সি সুখ সোনাৰ মূৰ্তি লৈ চলুআ সোনাৰ মূৰ্তি জি পুখুৰিত পেলাই ধৈছিল, তাতে নামি সুখ সোনাৰ মূৰ্তিটো পানিৰ ভলত লুকাই বাখি তাঁজ দিয়া সোনাৰ পুতলাটো উলিয়াই আনি গৰাকিক দি, ভাল সোনাৰটো সোনাৰিএ আপোনাৰ ঘৰলৈ লৈ গল ।

বাঘৰ পৰা বখ্যা পোআ ।

Escape from a Tiger

ঈজুত মেজৰ বেতচ ডিপুটি কমিষ্যনাৰ চাহাবে বাঘৰ পৰা অতি আচৰিত ৰূপে বখ্যা পালে । তেওঁ চিকাৰ কৰিবলৈ জোআত এটা বাঘে হাঁতিৰ নুৰে দি বগাই মূৰলৈকে উঠিল, আৰু চাহাবৰ হিলৈত খৰি বগবাই দিলে । পাচে হাঁতিএ বাঘ আৰু চাহাবক ওপৰৰ পৰা মাটিলৈ পেলাই হিলৈত চাহাব কিছু বেগি দুখ পাই অচেতন হৈ আছিল; পাচে চেতন পাই আপোনাৰ গাত একো দুখ জেন নে পালে, কিন্তু হাঁতি আৰু বাঘ তাৰ পৰা পলাই গল ।

Cholera at Myensing.

ভাটিৰ মইমনচি জিলাত অতিমই ৰূপে মাউৰ হৈ দিনে দিনে অনেক মানুহ মৰচে, সু লক্ষ অধিপতি ক্ৰীজুত মহা ৰজা বিৰনাথ হা-হাদুৰৰ অধিনত দেআনিৰ কৰ কৰোঁতা ক্ৰীজুত বামচৰন মজুমদাৰৰ ঘৰতো মাউৰ লাগি ভালোটি মানুহ মৰিছিল; এনেতে এটা সন্যাসি আহি সেই মজুমদাৰৰ ঘৰত সোমাল, মজুমদাৰে মানুহ বৰকৈ মৰা দেখি ভই পাই, সন্যাসিত কলে, বোলে, ভূমি জদি কোনো পূজা কৰি আমাৰ এই মাউৰৰ ভই গুচাব পাৰা, তেন্তে জোমাৰ অনেক লাভ হ'ব, আৰু নামো থাকিব, মানো পাৰা । তাতে সন্যাসিএ ভই গুচাব বুলি গাত লৈ, পুজুলৈ সকলো বস্তু আনিব দিলে, আৰু বলি দিনলৈ এটা বান্দৰ খুজিলে । মজুমদাৰেও কোআ ৰূপে সকলো বস্তু দিলে নি, কিন্তু বান্দৰ বিচাৰি নে পাই 'জাপোনাৰ জি পোহনিয়া একেটা বান্দৰ আছিল তাকে দিলে । পাচে সন্যাসিএ বান্দৰকো বলি দি অতি আতঙ্কৰ ৰূপে পূজা কৰিলে, শুধাপি মাউৰ গুচক চাৰি আগতকৈ বাহিঁলহে; পাচ দিনা মজুমদাৰৰ ঘৰৰে অনেকটি মানুহ মৰাত সেই ভাওক সন্যাসি বাতি পলাই গুচি গল ।

কামৰূপৰ টেপুৰিগ্ৰিয়া নামে এজনি বামুনিএ কোনো কাৰনৰ নিমিত্তে কিছু দিন ভোটৰ মাজৰ দেশত আছিল গৈ । পাচে আপোনাৰ হামিএকৰ আৰ্জিত অনেক ৰূপ, সোন, অলঙ্কাৰ আদি সন্মতি লৈ লগত ভিনটা মানুহে সৈতে আপোনাৰ দেশলৈ আহোঁতে, কোচ বেহাৰৰ অধিনৰ জল জলি গাৱত থাকোঁতা আবদুলহক মুনচিএ বাটৰ মাজত পাই, ৰূপ, সোন থকা জেন জানি তাৰ ঘৰলৈ খৰি নি, সকলো ৰূপ, সোন, অলঙ্কাৰ খনি কাহিঁ ললে, আৰু লগৰ মানুহ ভিনটাৰ এটা কতবাত মাৰিলে, দুটা পলাই নাহিল । বামুনিক তাৰ ভিতৰলৈ সুমাই নি জাতি নষ্ট কৰি, কুকুৰাৰ কনি মৰহ খুজাই ভিনি মাহলৈকে দিনে বাতিএ বাতি বাখিছিল; পাচে বামুনিএ কেৰেবাকৈ তাৰ পৰা পলাই আহি, কোচ বেহাৰ জিলাৰ বিচাৰ গতিৰ আ-

গত এই সকলো কথা জনোআত বিচাৰ পতিএ সোধ পোচ কৰি, মুনচিৰ ঘৰৰ আৰু তাৰ ওচৰৰো ৩৫ জন নাথিৰ দোআৰাই মুনচিএ সেই অপৰাধ কৰা সুন্দৰ ৰূপে প্ৰমান হো- য়াত, মুনচিক খৰি নি তিনি দিন ফাটেকত থৈ, চাই দিনৰ দিনা জামিন দি মুকলি হল। বি- বেচনা কৰি চাওক, সেই জিলাৰ বিচাৰ পতি সকল এনে মৰমিয়াল, তেনে প্ৰধান জগৰতো দণ্ড দি কৰি মুকলি কৰে। বিসেস সেই মুন- চি বৰ ধনবন্ত লোক, ধনবন্ত লোকে অপৰাধ কৰিলেও প্ৰাই দণ্ড নে পাই। পাচে কিছু দিনৰ মুৰত মোকদ্দমাটি লম্বাৰ খাৰিজ কৰিলে।

পাৰে বামুনিক মোকদ্দমা প্ৰমান দেখি আ- লিল কৰিব খোজাত কোঁজদাৰি চিৰস্তাদাৰে অলপ কৰি অনেক উপাই দেখাই বামুনিক আ- পোনাৰ ঘৰলৈ নি ৬। ৭ মাহলৈকে বাহিৰলৈ ওলাব নি দিয়াটোৱা কৰিলে। বামুনি অনাথ আৰু ধন হীন, কি কৰিব? বিচুৰ্তি হল, কোনো মতে আকণ্ড বামুনি ভোটৰ মাজৰ দেললৈকে গুচি গল।

Census of Mysore.

১৮৫২ সঁকত মৈচুৰ প্ৰদেশৰ পিয়ল কৰাত মানুহৰ এই লখণ্ডা পালে।

	মতা	মাইকি
১২ বছৰতকৈ সৰু	৬,৩০,৭৬৯	৫২৯,৬০৭
১২ বছৰতকৈ ডাঙৰ	১১,৮০,৫৬৫	১০,৬৬,৪৪১
	১৮,১১,৩৩৪	১১,১৬,০৪৮

মুঠে ৩৪,১০,৩৮২ মানুহ।

Beagly River.

হুগলি নদীএ দি কলিকতালৈ জাহাজবোৰ আহে, কিন্তু পানি তাকৰ হোআত কেতিয়াবা কেতিয়াবা বালিত লাগি থাকে। আৰু ব্ৰহ্ম- পুত্ৰৰ নিচিনা তাৰ সোঁত বচৰি বচৰি বালি ধৰাই আন চাইত পেলাই নতুন সঁজিবোৰত জাই। ক্ৰমেৰে সেই নদী তৰাৰ হৈ জোআত আৰু অলপ বচৰৰ পাচে জাহাজ আহিবও নোআৰে, মানুহবিলাকে এনে ভাই কৰে। মত- না নামে আন এখান বৰ সঁজি কলিকতাৰ ওচৰত আছে; তাৰ মহলা সৰলৈ সৰু চাহা-

ৰে আগা কৰাত তাৰ পানি কিমান দ, কি- মান বহল, ইয়াৰ জোখ লৈচে। মতলাৰ মুখত পূবৰ, পশ্চিমৰ, এনে দুই সঁজি আছে। পূবৰ সঁজিত ১৮ হাততকৈ তৰাৰ পানি কতো নে পালে, আৰু তাতো জোআৰ উঠিলে ২৮ হাত দ পানি হৈচে। তাৰ বহল ৫ মাইল প্ৰাই ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ সমান ডাঙৰ। পশ্চিম সঁজি, ইয়াতকৈ চেক, কিছু দ। তাতো পানি ২০ হাততকৈ কেতিয়াও কম ন হই। কলিকতাৰ পৰা ২৫ মাইলৰ অন্তৰত থকা মাটি গাঁৱলৈ- কে অতি ডাঙৰ জাহাজ জাব পাৰে। তাৰ পাচে বোকাৰ কাৰনে নদী কিছু তৰাৰ, তথা- পি মজলিয়া জাহাজে তাতো উজাই তাৰী গাঁ- ৱলৈ ১০ মাইল জাব পাৰে। তাৰী গাঁৱৰ পৰা কলিকতালৈ ভলি নলা নামে নাও জাবৰ নিমিত্তে এটা খনা গৈচে; তাক কিছু বহল কৰিলে জাহাজো জাব পাৰিব।

কেবকআৰিৰ ২ তাৰিখে কলিকতাত কোনো এটা মানুহে বৰ এঠাৰে পাখি কৰি আকান- লৈ উৰি জাম বুলি কোআত ন স মানুহে সেই দৰ্শন চাবৰ কাৰনে গোটি খালে, কিন্তু পাচে মিচা হলত সকলো মানুহ লাজত পৰিল।

লণ্ডন মিস্যনেৰি সমাজৰ দোআৰাই কলি- কতাত এটা নতুন বিদ্যালয় স্থাপনা কৰা হৈচে; তাৰ ভিতৰত ১০০ চাতৰ পাইৰ বুলি জানিচে।

এটনা পৰ্বতৰ বিবৰন।

An account of Mount Atna.

জি পৰ্বতৰ ওখ টিঙত গাঁত থাকে, আৰু তাৰ পৰা ধূঁআ, অগ্নি লিখা, আৰু পগোআ ভপত ধাডুবিলাক বৰ প্ৰচণ্ড বেগেৰে উৰে উঠি বৈ জাই, এনে পৰ্বতকে অগ্নি পৰ্বত বোলে। ইউৰপৰ চিচিলি উপদ্বীপত এটনা নামেৰে এনে এটা প্ৰধান পৰ্বত আছে। অনেক বচৰ গল অতি প্ৰচণ্ড মতে এনে এক বি- দিৰ সেই পৰ্বতৰ পৰা উঠিছিল, পোৰা বহু- বিলাক আৰু তাৰ এন্ধাৰ, চাই, পৰ্বতৰ চাৰিও ফালে ঢালি সকলো গাঁও নষ্ট কৰিছিল। ওচ- ৰত থকা বিবালি লোকে আপোৰ আপোৰ প্ৰাণ

বাখিবৰ কাৰনে বহু মূল্য দুবাবিলাক বোকাচা
বান্ধি লৈ লৈ পলাইছিল। সন্ধ্যাতিলৈ এনে
সাৰধান হোআ মানুহৰ মাজত আনাপিয়চ,
আৰু আফ্ৰিনোমচ নামে দুজন ডেকা মানুহে
আপোন আপোন পিঠিত বেলেগ এবিধ বস্তু
কৰ্হিয়াই নিছিল। সিবিলাকে নো কি নিছিল?
সিবিলাকে আপোন ত্ৰিধ পিতাকক জি কো-
নো প্ৰকাৰে সেই আপদৰ পৰা বৰ্খা নে পা-
লেহেঁতেন, এনে পিতাকক নিছিল।

এই ডেকা মানুহ দুজনৰ আচৰন অতি
প্ৰসংসাৰ কাৰন হ'ল। কিয়নো সিবিলাকে
জি বাটে দি পিতাকক লৈ গৈছিল, সেই ফা-
লে জুইৰে একো ডেৰা বা পোৰা ন গল, কিন্তু
আন চাৰিও ফালে সকলো বস্তু গচ গচনি পুৰি
ডেই গল। সেই লোক সকল জিবিলাক অগি-
য়ানি আছিল, তথাপি কি ভাল কি বেয়া তাক
বুজিব পাৰিছিল, এনে লোক সকলে এই
বিব্ৰাল কৰিলে জে, এই ডেকা মানুহ দুজনৰ
সুৰবমৰ কাৰনে পৰম ইয়ৰৰ দোআৰাই আ-
চৰিত ৰূপে সেই ভূমি বৰ্খা কৰা হ'ল। তা-
তে সিবিলাকে সেই খেজৰ নাম ধৰমিৰ খেজ
দিলে

অচমিয়া ভাষা ।

On the Asamese Language.

এতিয়া আমি অচমিয়া ভাষাৰ বিষয়ে প্ৰস্তাব
কৰোঁ, ভাৰত বৰ্ষত জিমান চলিত ভাষা আ-
চে তাৰ প্ৰাই আটায়েই সংস্কৃত ভাষাৰ ঠাল,
অৰ্থাত সকলোৰে সংস্কৃত ভাষা মূল। আৰু
অচমিয়া ভাষাও ইবিলাকৰ নিচিনা সংস্কৃতৰ
এটা ঠাল। কিন্তু অনেক লোকে সংস্কৃতনো
অচমিয়া ভাষাৰ কেনেকৈ মূল হ'ই তাক সুধিব
পাৰে, এতেকে আমি তাক ভাবি কওঁ।

সংস্কৃত অতি প্ৰাচীন আৰু উৎকৃষ্ট ভাষা,
অতি পুৰণি কালৰে পৰা প্ৰধান প্ৰধান পণ্ডিত
সকলে এই ভাষাৰে নানা বিষয়ক পুথি লিখি,
ইয়াক প্ৰিথিবিৰ মাজত এক অপূৰ্ব আৰু বি-
ভোপন ভাষা কৰিছে। এনে অতিপ্ৰাই বা বস্তু
এই নাই জে ইয়াত সূত্ৰৰে প্ৰকাশিব নোআৰি;

এই ভাষাত এনে একোখন সূত্ৰৰ সূত্ৰ পুথি
আচে জে তাক পাইলে মন প্ৰকল আৰু গিহান
উদই হ'ই। অহু, জ্যোতিস, সাহিত্য ব্যাক্ৰম
পুথি ইয়াত অনেক আচে। সূনা ঠৈচে পূৰ-
নি গ্ৰিক দেশৰ লোক সকলে ভাৰত বৰ্ষৰ পৰ
জ্যোতিস আৰু অহু বিদ্যা বিষয়ক অনেক কথা
নিচে। পদ্য ৰচনাত সজ্জিত ভাষা অতি
অপূৰ্ব, মহাআ মৰ উলিয়ম জোবম্ চাহাৰে
সংস্কৃত ভাষাৰ পদ্যৰ পুথি পাই পৰম হ.৭
পাই ইয়াক এক আচৰিত আৰু বিভোপন
ভাষা বুলি কৈচে। সংস্কৃত কবি সকলে
আদি ৰস, কৰুনা ৰস, হাস্য ৰস, সাদ্ধি ৰস,
বিৰ ৰস, অদ্ভুত ৰস সকলোকে সূত্ৰৰ ৰূপে
বৰ্ণনা কৰিব পাৰিছিল। কিন্তু আদি আৰু
সাদ্ধি ৰসত বিশেষ পাৰ্গত আছিল। পদ্য ৰচ-
নাত কবি সকলে জেনে নিপুণতা দেখুআই
গৈচে তাক লিখা অত্যন্ত বিস্তৰ, এতেকে তাক
এবিলাক। সংস্কৃত ভাষাত পদ পুথি সবহ
গদ্য পুথি তাকৰ।

ভাৰত বৰ্ষৰ পণ্ডিত সকলে সংস্কৃতক
“দেবভাষা” বুলি কই, আৰু এতেকে ইয়াৰ
লোক সকলে আগৰ কালত ইয়াৰে কথা বাজা
কৈছিল আৰু পুথি লিখিছিল বুলি জনা জাই;
কিন্তু এতিয়া ই কথা বাজা কোআত বেৰহাৰ
নাই, কেবল পৰ্হাতহে বেৰহাৰ আচে। ইউ-
ৰপৰ পণ্ডিত সকলে লিখিচে, সংস্কৃত ভাষা
ইবান নামে এক দেশৰ লোক সকলৰ ভাষা আ-
ছিল, সিহঁতেই মাজে মাজে ভাৰত বৰ্ষ আৰু
জৰ্মানি, গ্ৰিক, ৰোম প্ৰভৃতি দেশলৈ গৈ ৰাস
কৰি এই ভাষা প্ৰচাৰ কৰিলে। কিন্তু এতিয়া
এই সকলো এনে বেলেগ হৈচে গুৰিত একে ভা-
ষা থকা বুলিবই নোআৰি। সেই সকল লোকৰ
সন্তান সন্ততি ক্ৰমে বাৰ্হিলত নানা গাইলৈ গৈ
নানা বিধ ভাষা সৃষ্টি কৰিলে। অৰ্থাত হিন্দুস্থানি
বঙ্গালি, অচমিয়া-উৰিয়া মহাভাষ্ক প্ৰভৃতি
ভাষা কৰিলে। সংস্কৃত ভাষা সিকাত আশাৰ
পথ্যে অনেক উপকাৰ হ'ই। ইয়াক লিখিলে
পূৰ্ব কালৰ হিন্দু সকলৰ ধৰ্ম, নিতি, জাচাৰ
বেৰহাৰ জানিব পাৰি, আৰু অচমিয়া ভাষা-

কো সুঅনি কৰিব পাৰি, কিয়নো ই তাৰ ঠাল।

অচমিয়া ভাষাও সৎস্কৃতৰ এটা ঠাল ইয়াক নিসংসয়ে জনা গল। এতেকে তাৰ কথা কি-চুমান লিখোঁ। অচমিয়া ভাষা এতিয়া এনে দূৰৱস্থাত আছে যে তাৰ বিসয়ক পুস্তাৰ লিখা আমাৰ নিচিনা অদূৰদৰি মানুহৰ সমস্তে অতি কঠিন। কোনো কোনো লোকে এনে তা-বিবও পাৰে অচমিয়া ভাষা বঙ্গালি ভাষাৰ পৰা ওলাইচে। কিন্তু এনে চিন্তা কৰা অতি অমূলক। সিহঁত দুইবোৰ পৰস্পৰ জি মিল আছে সি কেৱল দুইও সৎস্কৃতৰ ঠাল হোআ দেখিহে হৈচে, নতুবা আন কাৰন নাই। অকল বঙ্গালিও ন হই, সৎস্কৃতৰ জি আন এটা ঠাল উৰিয়া ভাষা, সি বঙ্গালি দেশৰো সিকাল অচম দেশৰ পৰাও অনেক দূৰৈ, তাৰো সবহ কথা অকমিয়াই নৈতে মিলে। জি সকল কথা তলত লিখা গল, সি বঙ্গালিতকৈও উৰিয়াই নৈতে বেচি সমস্ত ৰাখে। ইয়াত জি সকল বঙ্গালি কথাৰ দ্বিষ্টান্ত লিখা গল, সি প্ৰাই কলিকতাৰ কালৰহে। যদি অচমিয়াক বঙ্গালি ভাষাৰ পৰা ওলাওআ কোনো লোকে কই, তেন্তে এই সকল কথাৰ মিল দেখি উৰিয়াৰ পৰাও ওলাওআ বুলিব পাৰি। যদি কোনোএ কই, বঙ্গালি দেশ অচম দেশৰ ওচৰ, এতেকে তাৰ পৰা ওলাওআহে সম্ভৱ হই, তাত আমাৰ উত্তৰ এই, সি কথা অতি অমূলক, অচমিয়া ভাষা সৎস্কৃতৰ ঠাল হোআৰ নিমিত্তে তাৰ আন আন ঠালে নৈতে অৱশ্যে মিল থাকিব। অচম দেশৰ চাৰিও ফালে পৰ্বতিয়া জাতিবিলাক খকাৰ নিমিত্তে সিহঁতৰো অনেক কথা ইয়াত সোমাইচে। বিসেসকৈ আহোমে অচম দেশক জই কৰি লোআও হেজাৰে হেজাৰে আহোমবিলাক আপোন দেশৰ পৰা আহিলত সিহঁতৰো অনেক কথা অচমিয়াৰ মাজত সোমাইচে। সিহঁত আহিবৰ দিনৰে পৰা অচমিয়া কথাৰ উচাৰনৰো অনেক বিকৃতি পালে।

অচমিয়া আৰু উৰিয়া কথাৰ মাজত জি-বিলাক ইটে নিটে মিল আছে, তাৰ গোটা-চাবেক লিখা গৈচে।

অচমিয়া	উৰিয়া	বঙ্গালি
গচ	গচ	গাচ
পুখুৰি	পুখুৰি	পুকুৰ, পুকুৰি
ওঁ (টেঙ্গা)	ওঁ	চালতে
পিন্ধি	পিন্ধি	পাৰে
খৰ	খৰা	বন্ধুৰ
বুলিলে	বুলিলে	বল্লে
তল	তল	তলায় নিচে
কেৰেলা	কলৰা	উচ্ছে
বাট	বাট	পথ ৰাস্তা
বুলি	বুলি	চলিয়া
কৰিলন্ত,	কৰিলন্ত,	কৰিল
খাইলন্ত	খাইলন্ত	কল্লে
ইত্যাদি	ইত্যাদি	খাইল খেলে
খেকাৰ	খংকাৰ	গয়েৰ
মাই	মাই	মামি
খিয় হই	খিয়া হই	দাঁড়িয়ে

ক্ৰমসঃ প্ৰকাশ্য।

এজন অচমিয়া লোক।

৫ নুআৰি কলিকতা ১৮৫৪।

মোচাৰ বিবৰন।

Account of Moses.

অকনোদই পৰ্হা সৰু লৰা চোআলিবিলাকে ওপৰত লিখা মোচাৰ কথা বহুত সুনিব পাই; কিয়নো ধৰম সাত্ৰৰ ভিতৰত অনেক অনেক ঠাইত মোচাৰ কথা লিখা আছে। কিন্তু এতিয়া মই তেঁওৰ জনমৰ কিছু কথা সৎক্ষেপে লিখিব খোজোঁ।

মোচাৰ জনম মিচৰ দেশত হৈছিল; সেই কালত মিচৰ দেশত কাৰো নামে ৰজা আছিল। কিন্তু য়োচেফৰ দিনত জি কাৰো ৰজা আছিল, সেই কাৰো ন হই। এই কাৰো ৰজাই য়োচেফক নিচিনে, আৰু মিচৰ দেশলৈ য়োচেফক জি উপকাৰ কৰি তাৰ সকলো পুত্ৰ-বোৰক মৰা একালৰ পৰা ৰখা কৰিলে, তেঁওৰ এনে উপকাৰো ৰজাই পাহৰিলে। এই নিমিত্তে ইস্ৰাএল লোকক দুখ দিবলৈ ধৰিলে,

আৰু ভেটিয়া নিবিলাকৰ সখ্যা মিচৰ দেশত
অধিককৈ বাহিৰলৈ ধৰিলে, ভেটিয়া মিচৰিয়া
লোকে বৈতে নিবিলাকে বন সুখ কৰিব বুলি
কাৰো বজাই মনত ভাই কৰিলে। পাচ
ইস্লাম লোকৰ সখ্যা জেন ক্ৰমেৰে হানি
হৈ জাব, এই কাৰনে নিবিলাকৰ মাইকি চো-
আলিক বাধি মতা লবাবোৰক উপজিলেই বধ
কৰিবলৈ আগ্ৰা কৰিলে। এই ৰূপ আগ্ৰা
সুনি বজাৰ চাউতানবোৰে ইস্লাম লোকৰ
বহু কেঁচুআ লবাব প্ৰান নষ্ট কৰিলে। জি
নিৰ্দ্দয়া বজাই এনে দুষ্ট কৰম কৰিবলৈ আগ্ৰা
দি অনেক লবাব প্ৰান বধ কৰিলে, সেই বজাই
তাকে কৰাত বৰ সন্তোষ হল, কিন্তু জাব
সুন্দৰ সন্তান বধ হল, এনে মাক বাপেকৰ
মনত কেনে সন্তাপ হৈছিল, তাকে মোৰ প্ৰিয়
লবা চোআলিবিলাকে বুজিব পাৰে। যদি এতি-
য়াৰ কালত কোনো দুষ্ট নিৰ্দ্দয়া বজা ওলাই
ভোমোলাকৰ প্ৰান মাৰিবলৈ আগ্ৰা কৰে, আৰু
চাউতানবোৰে হাতত অস্ত্ৰ ধৰি ভোমোলাকৰ
প্ৰিয় পিজি মাজিৰ কোলাৰ পৰা ভোমোলা-
কক চিৰি লৈ, নিবিলাকৰ চকুৰ আগতে বধ
কৰে, ভেটিয়া ভোমোলাকৰ পিজি মাজিৰ কেনে
সন্তাপ হব! এই ৰূপে সেই কালত ইস্লাম
লোকৰ মাজত হৈছিল, নিবিলাকৰ মাজত জাব
জাব মতা লবা উপজিল, সেই আটাইকে
বজাই চাউতানব দোআবাই বিচাৰি বিচাৰি
বধ কৰালে।

এনে কালতে মোচা উপজিল, কিন্তু ঠেঙ
অতি সুন্দৰ লবা দেখি মাকে তিনি মাহলৈকে
ঘৰত লুকাই ৰাখিছিল। কিন্তু পাচত ভেটিয়া
আৰু লুকাই ৰাখিব নোআবিলে, ভেটিয়া সেই
দুখুৰি মাকে হাবিৰ কেতখনি নল আনি তাৰে
সৈতে আপোন হাতেৰে এটা ঔপা সাজিলে;
সেই ঔপা সাজি থাকোঁতে দুখুৰি মাকে ক্ৰন্দন
কৰি কৰি ইহবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিল; পাচে
ঔপা সাজি এটাই তাক কেন্দ্ৰ আৰু পুনা এটা-
ৰে এঠালে। তাৰ পাচত ভিতৰলৈ সোমাই
এক নিৰ্জান ঠাইত উৰুৰি হৈ পৰি অতি
বিয়াকুল আৰু জনন চিন্তেৰে উহবলৈ এই

প্ৰাৰ্থনা কৰিলে; হে সৰ্বসজ্জান পৰম ইহব,
এই দুখুৰিৰ কান্ধতিলে কান পাভেক; এতিয়া
মোৰ চেনেহৰ সন্তানটিক তোমাৰ হাতত দি-
চোঁ, যদি ইহবে দায়া কৰে, তেন্তে এই দুখু-
ৰিৰ পুতাইক কোনো ৰূপে বধা কৰিব পাৰে
কিয়নো আপোনাৰ আগত কোনো কৰম জনাব
নহই। এই ৰূপে প্ৰাৰ্থনা কৰি আকণ বা
হিবলৈ আহিল, আৰু ঔপা মেলি জাব ভিত-
ৰত ভালকৈ কাপৰ পাৰিলে ভেটিয়া ৬.৪
অতি চেনেহৰ সন্তানক কোলাত তুলি লৈ
পুনৰাই চকুৰ লোএৰে ইহবলৈ প্ৰাৰ্থনা উচৰ্গি-
লে, আৰু অতি বিয়াকুল চিন্তে কান্ধি অনেক
বাৰ আপোনাৰ প্ৰিয় সন্তানটীৰ গালত চুম্বা
দিলে। তাৰ পাচে ঔপাৰ দুখ মেলি আপো-
নাৰ সেই চেনেহৰ পোনাটিক জাব ভিতৰত
সুমাৰে; আৰু ঔপাৰ দুখ মাৰি ঠেঙৰ চি-
য়েকৰ হাতত লবাই সৈতে ঔপা দি এই কথা
কলে; এই মোৰ লাহৰৰ পোনাটিক লৈ যা
আৰু নদিৰ ভিতৰত থৈ তাকে পৰ দি লবাহ
কি ঘটে চাই থাকিবি। লবাহ বায়েকৰ দা-
তত দি আকণ ভিতৰলৈ গৈ অতি খেদ চি-
ন্তেৰে ইহবৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে।

লবাহ বায়েকে এই ৰূপে মাকৰ আগ্ৰা
পাই লক কুমলিয়া ভাৱেৰে ঔপাই সৈতে
নাইল নামে নদিৰ ভিতৰলৈ লৈ গল, আৰু
বাটত জাঁওতে জাঁওতে তায়ো আপোনাৰ চে-
নেহৰ ভাৱকলৈ কান্ধি কান্ধি জোআত, চকুৰ
পানিৰে বাটকে ভালকৈ দেখা পাৰ নোআবি-
ল্লি। পাচে নদিৰ ভিতৰ পাই, পানিৰ সঁতিত
থকা এডোখৰ নলদিহ ওচৰতে লবাহ থলে,
আৰু আপুনি গবাহ ওপৰত থিয় হৈ লবাহ কি
ঘটে তাকে চাই থাকিল। এনে কালত কাৰো
বজাৰ দুখিঞা আপোনাৰ লিগিবিবোৰক লগত
লৈ নলিত গা ধুবৰ নিমিত্তে আহিছিল। ভাৰত
ওচৰতে ঔপাৰ ভিতৰৰ পৰা লবাহ কান্ধি
নবদ সুনি বজাৰ জিঞাক একমি লিগিবি লগই
ঔপাটো জৰালে; পাচে ঔপা মেলি চাই জাব
ভিতৰত অতি সুন্দৰ লক মোচা লবাহ কান্ধি
থকা পালে। ভেটিয়া অতি সুখৰি লবা দেখে

শ্বি কাৰোৰ জিএকে তোলনিয়া পো বুলি ললে ।

বজাৰ জিএকে মোচাক পোআৰ নকচা ।

The Finding of Moses.

এনে হলত ওচৰত চাই থকা লৰাৰ বায়েকে লৰি আহি কাৰোৰ জিএকত সুধিলে; লৰাক পিয়াহ খুউআই তুলিবৰ নিমিত্তে মই এজনি ধাইক মাতি আনিম নে? তাতে বজাৰ দুহি-
ত্ৰিএ বুলিলে, বাক জোআ, মাতি আনাগৈ।
ভেতিয়া বায়েক লৰি গৈ লৰাৰ মাককে মাতি
আনিলে। পাচে এয়ে লৰাৰ মাক বুলি বজাৰ
দুহিত্ৰিএ চিনি নে পাই, তেঁওৰ হাততে লক
মোচাক আধাৰ খুউআই তেঁওৰ তোলনিয়া
পুত্ৰ ভায়ে তুলিবলৈ দিলে, আৰু লৰাক তো-
লাৰ বেচো প্ৰতি মাহে মাকক দিবলৈ প্ৰতিগ্যা
কৰিলে।

এই ৰূপে মাকৰ অত্যন্ত প্ৰাৰ্থনাৰ দোআ-
ৰাই মোচা লৰা নদিব পৰা আৰু বজাৰ অস্ত্ৰৰ
পৰাও বধ্য পাই আপোন পিত্ৰি মাজিৰ ঘৰ-
তে বহু কাল প্ৰতিপাল হৈ আছিল; সেলত
ভেতিয়া বয়নিয়া হল, ভেতিয়া অৰৌ বজাৰ
জিএকক সোধাই দিয়া হলত, তাতে মিচৰিয়া-
বিলাকৰ বিদ্যা নিকাৰি তেঁওক পৰিপাটি কৰি-

লে। পাচত ভেতিয়া তেঁওৰ দু কুৰি বছৰ বয়স
হল, ভেতিয়া কোনো এক ছাবিত ইশ্বৰে দৰ্শন
দি মিচৰ দেশত থকা আপোনাৰ ইস্ৰাএল লো-
কক কাৰোৰ হাতৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি জি দেশ
দিম বুলি আব্ৰাহাম আৰু ইচাক আৰু যাকোবৰ
আগত ইশ্বৰে প্ৰতিগ্যা কৰিছিল, সেই কিনান
দেশলৈ নিবলৈ তেঁওকে অধিকাৰ পাতিলে।

তাতে মোচাই ইশ্বৰৰ আদেশ পাই বজালৈ
ভই ন কৰি অনেক আচৰিত কৰমেৰে ইশ্ব-
ৰৰ মনোনিহিত ইস্ৰাএল লোকক বন্দী সালৰ
পৰা উদ্ধাৰ কৰি মিচৰ দেশৰ পৰা বাজ উলি-
য়াই নিলে। পাচে মহা অৰন্যৰ মাজত দু
কুৰি বছৰলৈ ইস্ৰাএল লোকক জাদ্ৰা কৰোআই
সেলত প্ৰতিগ্যাৰ কিনান দেশ পোআই দিলে।
এই মোচাই চিনিই পৰ্বতৰ ওপৰত সিলৰ
ফলিত লিখি দিয়া ইশ্বৰৰ দহ আগ্যা পালে,
আৰু ধৰম সান্ত্ৰৰ পুৰনি নিয়মৰ অনেক তাগ
পুথিও ইশ্বৰৰ আদেশেৰে তেঁৱে লিখিলে;
তেঁৱে জগতৰ ত্ৰান কৰ্তা প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ
আগমনৰ ভবিষ্যত কথাও কৈ বুজালে।

হে মোৰ প্ৰিয় লৰা চোআলিবিলাক, এই
মোচাৰ বিবৰন আৰু লিখি তোমোলাকক বুজা-
লোহেঁতেন, কিন্তু এতিয়া কালে নো জোৰে, আৰু
বহুলকৈ লিখিলে, তোমোলাকেও লৰহ কথা
মনস্ত ৰাখিব নোআৰিবা; এই কাৰনে ইমানতে
মোচাৰ কথা লিখিবলৈ এৰিম। কিন্তু সমাপ্তি
কৰাৰ আগেয়ে ইয়াৰ কিছু সাৰ কথা কৈও।
এই কথাৰ ভিতৰত দুই কথা ওলাই, প্ৰথম
কথা মাকৰ অত্যন্ত প্ৰাৰ্থনা, আৰু দ্বিতীয়, প্ৰাৰ্থ-
নাই সৈতে বিশ্বাস; এই দুই কথাৰ নিমিত্তে
ইশ্বৰে অকল লৰাৰ প্ৰান মাথোন ৰাখিলে
এনে ন হই, কিন্তু তেঁওক কাৰো বজাৰ জি-
একৰ তোলনিয়া পুত্ৰও কৰিলে; আৰু তাত
ৰাহিৰে আপোনাৰ ইস্ৰাএল লোকৰ ওপৰত
অধিকাৰ আৰু মহা ভবিষ্যত বক্তাও কৰি
দিলে। মোচাৰ মাকে সৰ্বলক্ষিমন্ত ইশ্বৰত
দৃঢ় বিশ্বাস কৰি দুখৰ কালত নিৰ্ভলি মা-
নুহৰ আশুই ন লৈ তেঁওৰ সজ্জিত ভাৰসা
ৰাখি প্ৰাৰ্থনা কৰাত ইশ্বৰেও তেঁওৰ পুত্ৰক
বজাৰ ইচাক পৰা বধ্য কৰি সকলো লোকৰ

আগত সেই দুখনি তিবোতাৰ বিশ্বাস আৰু
প্ৰাৰ্থনাৰ ফল দিলে, আৰু তেঁওৰ ইচ্ছাকৈও
অধিক অনুগ্ৰহ দান কৰিলে। এই ৰূপে মোৰ
প্ৰিয়বিলাকেও আপোনাৰ দুখৰ কালত ইশ্বৰৰ
সক্তিত বিশ্বাস কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰা, তাতে তেঁও
তোমোলাকক উদ্ধাৰ কৰিব। কিন্তু প্ৰাৰ্থনা
কৰাৰ আগেয়ে এই কথাটি মনত ৰাখিব।
ইশ্বৰে পাপি লোকৰ কথা নু সূনে, কিন্তু জি-
বিলাকে আপোনাকে ঘোৰ পাতকি হেন জানি
তেঁওৰ পৰিত্ৰানত ভাৰসা ৰাখে, আৰু তেঁওৰ
আগত আপোনাকে নমু কৰে, এনেবিলাকৰহে
প্ৰাৰ্থনা ইশ্বৰে সূনে। এই ৰূপে তোমোলাকেও
কৰা।

ন ল ফ.

আৰাম শাহৰ আখ্যান ।

Aram Shah.

কুতুব উদ্দিনৰ পুত্ৰ আৰাম শাহ আপোন
পিতৃ মৰাৰ পাচে সিংহাসনত বহিল, কিন্তু
তেঁওৰ দুৰ্বল সক্তিৰ কাৰনে ৰাজ্যৰ নানা
ঠাইত নানা উত্পাত আৰু বধ ওলাবলৈ
ধৰিলে। কুতুব উদ্দিনৰ সেনাপতিবিলাকে
অনেক অনেক ৰাজ্য আপোন আপোন নামে
গ্ৰাস কৰিলে, তাতে প্ৰাই ৰাজ্যৰ নাম ইবলৈ
ধৰিলে। সেই কালত প্ৰধান ওমৰাওবিলাক
একে লগ হৈ এক মহা সভা পাতিলে, আৰু
কুতুব উদ্দিনৰ তোলনিয়া পুত্ৰ ইল্‌তমশ্যক
সিংহাসনত তুলিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। তাতে
আৰামৰ সহিত ইল্‌তমশ্যৰ ঘোৰ যুদ্ধ হো-
আত আৰাম মৰা পৰিল।

ইল্‌তমশ্যৰ আখ্যান ।

Shemue Uddin Iltomush.

ইল্‌তমশ্য সিংহাসনত উঠিলতে অনেক
সকল সেনাপতিবোৰৰ লগত যুদ্ধ কৰি সিই-
তক নষ্ট কৰি পুনৰাই দেশ সুস্থিল কৰিলে।
১২২১ সঁকত বুৰ্জিগিয়া জলাল উদ্দিনে মহা ধাৰ
পৰা হিন্দুহানলৈ পলাই আহিল। ইল্‌তমশ্যে
সৈন্য লৈতে গৈ পুনৰাই তেঁওক লিহু নদীৰ
তিৰলৈ ধেদালে। ইয়াৰ চাৰি বছৰৰ পাচে
ইল্‌তমশ্যে এই বজাল ভূমিলৈ আহিল, আৰু

আপোনাৰ নাম মোহৰ মাৰিলে; আৰু আ-
পোন পুত্ৰ নাচেৰক বজাল দেশৰ অধিপতি
আৰু গয়াচ উদ্দিনক বেহাৰৰ আধিকাৰ পা-
তিলে। তাৰ পাচে সেই দুয়ো জনৰ মাজত বন
ওলালত নাচেৰ জই হল, আৰু বেহাৰৰ লুটৰ
পৰা দিলি নগৰত থকা আপোন গিয়াতি
বন্ধুৰ ঠাইলৈ বহু বস্ত্ৰ পাঠালে। ইল্‌তমশ্যে
আপোনাৰ ৰাজ্য বৰ্হাবৰ জতন কৰি থাকে।
তেই ১২২৫ সঁকত মুলতানৰ ৰাজ্যৰ ওপৰ
আক্ৰমণ কৰিলে, আৰু অলপ বেছি জুখ
কৰাৰ পাচে সেই ৰাজ্যক আপোনাৰ ৰাজ্য
লৈতে মিলালে।

Conquers Gualior and Ujaïn.

সেই কালত বাদশ্যৰ ঠাইলৈ আহব দেশৰ
পৰা মহা প্ৰতাপি ভাৱে কালিকৰ এক কটকি
আছিল, আৰু তেঁৱে আপোনাৰ আধিকাৰে
পঠোআ ৰাজ বস্ত্ৰ আনিলে। তাতে বাদশ্যই
এক উত্‌চৰৰ কালত সেই বস্ত্ৰ পিন্ধিছিল।
সেই বছৰত বজাল দেশৰ অধিপতি আপোনাৰ
পুত্ৰ মৰন হোআৰ ৰাজ্য পালে। পাচে তেঁও
দুতিয় বাৰ বজাল দেশলৈ আহিল, আৰু আ-
পোনাৰ সৰু পুতেকৰ হাতত তাৰ পদ সন্মৰ্ণন
কৰিলে। ৰাজ্যৰ উত্পাত হোআত গৰ গোআ-
লিয়ৰ হিন্দু বজাবিলাকৰ হাতত পৰিছিল। তা-
তে ইল্‌তমশ্যে এক বছৰলৈকে সেই গৰ বেৰা
দি থকাৰ বখ্খিয়াবিলাকে অনুপাই দেবি তেঁওৰ
হাতত সেই গৰ সন্মৰ্ণন কৰিলে। এই ঠাই
আপোনাৰ অধিন কৰাৰ পাচে তেঁও মাজুজ
হেজলৈ গল, আৰু নৰ্মদা নদীৰ তিৰত থকা
পুৰনি উজয়িনি নগৰ ললে। আৰু মহা কালিৰ
অতি সুধিয়াতি আৰু সুভাগ্য কৃত্ত মন্দিৰ
নষ্ট কৰিলে। সেই মন্দিৰ সোমনাৰ মন্দিৰৰ
অনুসাৰে গঁধা হৈছিল; তাক গাঁধোতে তিনি-ল
বছৰ লাগিল, আৰু তাৰ চাৰিও কালৰ গৰৰ
দেৱাল এস হাত ওখ আছিল। সেই নগৰত
মহা বজা বিক্ৰমাদিত্যৰ আৰু মহা কালিৰ
জি সিলৰ মূৰ্তি আছিল, সেই দুই মূৰ্তি তেঁও
দিলালৈ লৈ গৈ পুৰান মন্দিৰৰ দুআৰৰ ওলত
দুআৰ জলি কৰি ৰাখিলে।

এই জুখৰ পাচে জাৱা কৰি জোআ কালত
 তেঁও মুলতান দেশ সান্ত্ব ৰূপে থিৰ কৰিলে,
 কিন্তু উভতি আহোঁতে বাটত তেঁও নৰিয়া
 পৰিল। পাচে দিলিলৈ পুনৰাই গল, আৰু
 একুৰি চই বছৰ উচাহি ৰূপে ৰাজ্য কৰি
 ১২৩৫ সঁকত লোকান্তৰ হল। তেঁও জিমান
 পিত্তিৰ অধিপত্য পাইছিল, তাতকৈ অধিক
 ৰাজ্য ৰাখি গল। তেঁওৰ মৰন কালত দিলিৰে
 পৰা সুন্দৰ বনলৈকে সকলো দেশ তেঁওৰ
 অধিনত আছিল, আৰু পুতি বছৰে ৰাজ ধানি-
 লৈ আটাই ঠাইৰে পৰা ৰাজ কৰ তুলি পঠাই
 দিএ।

Coin of Shemau Uddin Itomush

সোঁ কালে লিখা আখৰ। উলচুলতান স্যো-
 মচ উল্-দুনিয়া ও উলদিন ইল্‌তমস। বাঁও
 কালে, স্ত্রী হ'মিৰ।

ফিৰোজৰ আখ্যান।

Feroz Shah.

তেঁওৰ মৰনৰ কালত তেঁওৰ পুত্ৰ দৈব্য
 জোগত দিলি নগৰতে আছিল, সেই হেতুকে
 তেঁও সেই সময়ত সিংহাসন সুব্য হোআ
 দেখি আপুনি হাত উঠিল। আৰু আপোন
 পিত্তিৰ আৰ্জন কৰি থৈ জোআ বহু ধন আছিল,
 নটুআ আৰু গায়নবোৰৰ কাৰনে বই কৰিবলৈ
 ধৰিলে; আৰু ৰাজ্যৰ সকলো কৰমৰ ভাৰ
 আপোন মাকৰ হাতত সমৰ্পন কৰিলে। সেই
 ভিৰোতা আগেয়ে ভুৰুকি দেশত বান্দি আছিল,
 পাচে ৰাখ্যাসিৰ নিচিনা নিৰ্দয়া হৈ অস্ত্ৰ পুৰত
 ইল্‌তমসৰ জিমান ভিৰি আছিল, সিহঁতৰ
 আটাইকে বধ কৰিলে। এই নিৰ্দয়া কৰমৰ
 নিমিত্তে সকলোৰে মনত শত্ৰু ৰূপ অগ্নি জলিল,
 আৰু ৰজাল দেশৰ পৰা জি ৰাজ কৰ দিলিলৈ
 আই, তাকে গুপ্তে অজোধ্যাৰ অধিপতি বান্-
 ল্যাৰ লক ভাৱে মহম্মদে লৈ আপুনি স্বাধিন

হল। সেই কালত জি পুধান ৰজাবিলাক
 আছিল, সিবিলাক সকলোএ একে মন হৈ
 ফিৰোজৰ বিৰোধ হল, তাতে সিবিলাক জই
 হৈ ইল্‌তমসৰ দুহিত্তি ৰজিয়াক সিংহাসনত
 বহুআলে, আৰু ফিৰোজ স্যাব মাকক বন্দি-
 সালত ৰাখিলে। অনেক কালৰ পাচত ফিৰোজ
 চুলতানা ৰজিয়াৰ হাতত পৰিলত বন্দিমালত
 খোআ হল, আৰু চই মাহ ২৮ দিন ৰাজ্য
 ভোগ কৰি বন্দিমালতে মৰিল।

চুলতানা ৰজিয়া।

Sultana Rizia.

দিলিৰ সিংহাসনত উঠাৰ জি জি গুন হব
 লাগে, সেই সকলো গুনতে চুলতানা ৰজিয়া
 বিখ্যাত আছিল, আৰু জি জি লোকে তেঁওৰ
 দোশ গুনৰ উত্তম বিচাৰ কৰে, সিবিলাকে
 অকল তেঁও ভিৰি হোআ এইটি দোশ মাখোন
 পাই। তেঁওৰ বাপেকে জি বছৰত গৰ গো-
 আলিয়ৰ লৈছিল, সেই বছৰতে তেঁও আপো-
 নাৰ এই চুলতানা দুহিত্তিক লাজ্যৰ অধিকাৰ
 বাৰ দিলে।

আৰু জেতিয়া তেঁওৰ এজন ওমৰাওএ মুখি-
 লে, বোলে, তুমি এনে কৰম কিয় কৰিচা!
 তেতিয়া কন্যাৰ বাপেকে উত্তৰ কৰি কলে,
 পুৰুষৰ জেনে বুদ্ধি আৰু সাহ আচে, এই
 ভিৰি হলেও সেই ৰূপ গুন আচে, আৰু
 তাই মোৰ একুৰি পুত্ৰতকৈও উত্তম।

She assumes masculine apparel.

চুলতানা ৰজিয়া সিংহাসনত উঠি পুৰুষৰ
 দৰে বেল ধৰি ৰাজ কৰম চলাবলৈ ধৰিলে।
 ওমৰাওবিলাকে ভিৰিৰ সানন্ত অসন্ত হৈ
 আগৰ বাদস্যাহৰ উজিৰৰ লগত একে আলচ
 পাতি, ৰাজ্যৰ সকলো ওমৰাওবিলাকে চুল-
 তানাৰ সানন্ত নে থাকিবৰ হেতুকে সিবিলা-
 কৰ ভলৈ পত্ৰ পঠাই দিলে। এই ৰাজ্য
 অজোধ্যাৰ চুৰাদাৰৰ ওচৰ পোআত তেঁও ৰজি-
 য়াৰ সহাই হবলৈ আপোনাৰ সৈন্য সকল
 একে লগ কৰি গোটালে; কিন্তু গজা নদিব

পাৰ হৈ সেই একে আলচ কৰাবিলাকৰ সৈ-
ন্যে তেঁওক জই কৰি বন্দিনালত সুমাই থলে,
পাচে তাতে তেঁও মিত্ৰ হ'ল ।

§ Appoints Jamal Captain general.

ইয়াৰ পাচত চুলতানৰ সুভাগ্য দিনে দি
নে বাৰ্হিবলৈ ধৰিলে । কাব্ৰিক নামেৰে এক
মানুহ তেঁওৰ বস হৈ লাহোৰৰ অধিকাৰ বা-
বে নিজোজন হ'ল । আৰু বঙ্গাল দেশ আৰু
উত্তৰ দেশৰ অধিকাৰবিলাক তেঁওৰ অধিন
হবলৈ স্বিকার কৰিলত সিবিলাকক আপোন
আপোন প্ৰদেশৰ ওপৰত অধিকাৰ বাব দি
বাখি থলে । এনে সময়ত চুলতান বজিয়াৰ
কিলিক খা নামে সেনাপতি মৰিল, আৰু
হোচেনক সেই পদ দিয়া হ'ল । ইয়াৰ পাচে
জমালে বজিয়াৰ অনুগ্ৰহ পাই সকলো সেনা
সেনাপতিৰ ওপৰত প্ৰধান সেনাপতিৰ বাব
পালে ।

এই কথাৰ নিমিত্তে প্ৰধান লোক সকলৰ
মনত অতিসই ক্ৰোধ হ'ল, কিয়নো জামাল আ-
গৈএ চা অৰ্থাত আচিচিনিয়া দেশৰ এক বন্দি
আছিল । ১২৩৯ সৰুত লাহোৰৰ অধিকাৰ
স্বাধীন হৈ আপোনাৰ সৈন্য জুগুত কৰিবলৈ
ধৰিলে, কিন্তু বজিয়াই বাজ সৈন্যবোৰক গো-
টাই তাৰ অহিতে গমন কৰিলে, তাতে তাক
লৰাজই কৰি তেঁওৰ খেমা পাবলৈ সকলো
ভাৱে অতি নম্ৰ কৰালে ।

সেই বছৰতে তিব্বতীন্দ দেশৰ অধিকাৰে
সেই বন্দিক বজিয়াই অনুগ্ৰহ কৰা দেখি তেঁওৰ
বিৰোধ হ'ল । ৩৫ বজিয়াই সকলো সৈন্য
সমন্নিতে সেই অধিকাৰৰ বিৰোধে গ'ল, কিন্তু
পৰ্বৰ মাজত বজিয়াৰ তুৰুকি সৈন্যেই তেঁওৰ
বিৰোধ হোআত সেই ঠাইতে জ্বৰ উপস্থিত
হ'ল । তাতে বজিয়াৰ শব্দি সেনাপতি মৰা
পৰিল, আৰু বজিয়াকো ধৰি সিহঁতে বন্দিনা-
লত সুমালে । এই কৰমৰ পাচে সৈন্যবোৰে
পুনৰাই দিলিলৈ উত্ততি আছিল, আৰু ইল-
তমল্যৰ পুত্ৰ চুলতানৰ ভাই বহবামক বাজ
সিহঁদালত বহুআলে ।

ন. ল. ক.

মান্যবৰ জীজুত অকনোদই পত্ৰ
সম্পাদক মহাসই মান্যবৰেহু,

সম্পাদক মহাসই

আপুনি অকনোদইৰে আমাৰ দেশত গিয়ান
উদই কৰিবলৈ জিমান জতন কৰিচে, তাত
আমি পৰম হ'ল পাইচোঁ । তলত লিখা বি-
সইটি আপোনাৰ মহিমায় কাকতত চাপি আ-
মাক বাধিত কৰিব ।

সম্প্ৰতি আমাৰ দেশৰ লোক সকলে জেনে
দুৰৱস্থাত আচে, তাক কব লগিয়াই নাই ।
কিন্তু আনন্দৰ বিসই এই জে এনে সময়তো
জী পূৰ্ণানন্দ সৰ্মা নামে এজন পণ্ডিতে দুৰ্ভগিৰী
অচমিয়া লোকৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে কেতিয়াবা
কেতিয়াবা হিত কথা অকনোদইত চাপে, কিন্তু
লোকৰ বিসই এই, তেঁওৰ সেই গিয়ানি কথা
বিলাক নিস্কল হৈচে । কলাক গিত সুবুজ
জনে অকাজ তেনে ব্ৰিখা হৈচে । জোআ মা-
হত তেঁও জীজুত পানুৰি ল'ল চাহাবে বচন
কৰা পুথিৰ পৰা মহোটি পুৰ তুলি অচ-
মিয়া লৰাই উত্তৰ দিবলৈ অকনোদইত চপা-
ইচে । কিন্তু সেই পুৰৰ উত্তৰ দিয়া, কেতি-
য়াও ভাল পৰ্হা সালি নে দেখা লৰাৰ মনত
বৰ সৰুত । অচমিয়া লৰাই জি বস্ত্ৰ নিভোঁ
দেখিচে, আৰু জি ন হ'ল আমি সুখে খাই
বৈ থাকিব নোআবোঁ মোৰ মনেৰে হ'লে নিগুচ
কথা সেইবোৰৰো ক'ব নোআবে হেন পাঁত ।
তাৰ সাখি ৰূপ, সোন, তাম, পিতল লোহ ।
এইবিলাক নো কি, কত পোআ জাই, কেনেকৈ
নো টকা, বা পইচা, বা মোহৰ, বা লোটা,
বা আঞ্জাত খাব লগিয়া হ'ল, তাৰ সবিলেস দু-
বুজ । আখোন পুহত জে ইমান জাব, জেট
আহাৰত নো ইমান জহ কিয়? তাকো নে
জানে । বদ নো কি? কিয় এনে দেখি, আৰু
আমাক নো কি উপকাৰ কৰে? তাকো নে
জানে । মানুহ পোনে ওপৰোঁতে সৰু হ'ই,
ক্ৰমে ক্ৰমে ডাঙৰ হ'ই, বুৰা হ'ই, ইয়াৰ নো
কি কাৰন? আৰু বুৰা হৈ নো সৰু ন হ'ই
কিয়? ইয়াকো নে জানে । একে হাতত আনুলি

আৰু তাৰ ওপৰত নথ আছে, আঙ্গুলি কাটি-
লে জে আকও ন হই, নথ কটিলে নো আকও
কিয় হই! ইত্যাদি কথা সকল অচমিয়া লৰাই
জৈতিয়া জানিব, তেতিয়া আমাৰ দেসৰ দুখ
একে বেলিএ গুচিব। সৎসই নাই। জৈতিয়া
কোনো লোকে সুজুজি মহিতে, ইয়াৰ উত্তৰ
দিব তেতিয়া আমি মহা আনন্দ পাম। পৰি-
লেনত কঁও, জি পূৰ্ণানন্দ সৰ্মাৰ পুস্ৰৰ মূল
এতিয়া অচমিয়া লোকে ছু নে পাই। সি
সকলক অনেকেই পুহেলিকা অৰ্থাত সান্ন হেন-
হে বুলিব। অচমিয়া লোক আৰু ভাসাৰ এনে
প্ৰি ব্ৰিথি হোআ নাই তেঁওৰ নিচিনা পৰম
উপকাৰি জনৰ মহা বিগ্য কথাক কতি কৰি
ন থৈ হিত বুলি অন্ধিকাৰ কৰি লব। জদিও
অচম দেসৰ এনে অৱস্থা, তেও অনেক লোকে
সেই পুস্ৰৰ উত্তৰ দিব পৰিব। তেঁও নে ভা-
বিব জে ইয়াৰ কোনেও উত্তৰ দিব নোআবিব।
ইতি ॥

এজন ইংৰাজি কবিএ এই পদ ৰচনা কৰিলে,
মই তাৰ অৰ্থ ভাবিলোঁ।

An English Gem.

সুনিৰ্মল ৰত্ন বহু দেখিতে সুন্দৰ,
এন্ধাৰ সমুদ্ৰ মাজে গুপ্ত কলেবৰ;
ফুটন্ত অনেক ফুল নে দেখো নয়নে,
সুগন্ধ বিনষ্ট কৰে বনৰ পবনে।

জিমিৰ মজফৰ হুচেন।

কলিকতা ৮ জানুআৰি, ১৮৫৪।

দাৱিদৰ ৯ গিত।

The ninth Psalm of David.

জয়ৰ নিমিত্তে ইয়াক প্ৰসংসা কৰ।

মুত্ৰলবেনত প্ৰধান বাদ্যকলৈ।

হে যিহোৱা, সকলো চিত্তেৰে তোমাক প্ৰসংসা
কৰিম; তোমাৰ সকলো আচৰিত কৰম
বৰ্ণনা কৰিম। মই তোমাত হৰ্ষিত হৈ আ-
নন্দ কৰিম; হে সৰ্বোপৰি পুত্ৰ, তোমাৰ না-
মত প্ৰসংসা গান কৰিম। মোৰ সত্ৰবিলাক
হোঁহকোআ হৈ পৰি তোমাৰ সাধ্যাতে বিনাস
হল। কিয়নো তুমি মোৰ নিয়াই আৰু লোধ
ৰাখি সিংহাসনত বহি নিয়াই লোধ কৰিলা।

তুমি বিদেশি লোকক ডৰিয়ালা; পাপি-লোকক
সংহাৰ কৰি সিহঁতৰ নাম সদাকাল লোপ
কৰিলা। সদাকাললৈ সত্ৰবিলাকক নষ্ট কৰি
সিহঁতৰ নগৰবোৰ বিনাসিলা; সিহঁতলৈ সুম-
ৰনো গুচিল। কিন্তু যিহোৱা সৰ্বকালে থাকে:
তেঁও লোধৰ নিমিত্তে আপোনাৰ সিংহাসন
জুগুত কৰিলে। তেঁও ধৰম ৰূপে জগতৰ
লোধ কৰিচে; তেঁও লোকবিলাকক নিয়াই
ৰূপে প্ৰতিফল দিচে। যিহোৱা ভাৰনা পো-
আবিলাকৰ আসুই; দুখৰ কালত তেঁও সি-
বিলাকৰ আসুই। হে যিহোৱা, জিবিলাকে
তোমাৰ নাম জানে, সিবিলাকে তোমাত বিশ্বাস
কৰে; কিয়নো জি লোকে তোমাক বিচাৰে,
সিবিলাকক তুমি কেতিয়াও ত্যাগ ন কৰা।

চিওনত নিবাস কৰা যিহোৱালৈ স্তুতি গান
কৰা, লোকবিলাকৰ মাজত তেঁওৰ মহত কৰম
প্ৰকাশ কৰা। তেজ উলিওআ দোমৰ লোধ
কৰা সময়ত তেঁও দুখ পোআবিলাকক দোঁঅ-
ৰে; তেঁও সিবিলাকৰ কাকুতি নে পাহৰে।

হে যিহোৱা, মোক ক্ৰিপা কৰা; মোক ঘিন
কৰাবিলাকৰ পৰা জি দুখ পাইচোঁ, তাক ক্ৰিপা
দ্বিৰ্দ্ধি কৰা; মিত্ৰ দুআৰৰ পৰা মোক তোলা।
তাতে চিওনৰ জিয়াৰিৰ দুআৰত মই তোমাৰ
প্ৰসংসা সকল দেখাম; তোমাৰ পৰিত্ৰানত
মই আনন্দ কৰিম।

বিদেশি লোকে আপুনি খনা খালত পৰি
তল গল; আপুনি লুকাই পতা জালত সিহঁ-
তৰ ভৰি লাগি বল। তেঁও নগু দিয়াৰ দো
আৰাই যিহোৱাক জনা হৈচে; পাপি লোক
আপোন হাতে কৰা কৰমৰ দোআৰাই ধৰা
পৰে। পাপি লোক আৰু ইয়াক পাহৰা
সকলো দেশিবিলাকক অধমলৈ খেদোআ হব।
কিয়নো দুখিয়াবিলাকক সদাই পাহৰা নে জাব;
দৰিদ্ৰবিলাকৰ আলা সদাই বু গুচিব। হে
যিহোৱা, উঠা; মানুহে জই কৰিবলৈ নি দিব।
বিদেশি লোকক তোমাৰ দ্বিৰ্দ্ধিতে লোধ কৰা
হওক। হে যিহোৱা, বিদেশি লোকে আপো-
নাবিলাকক মানুহ জেন জানে, এই নিমিত্তে
সিহঁতৰ মনত ভই লগাই দিওক।

চিকন্দৰিয়া নগৰত সাত লাখ পুথি পোৰা ।

Destruction of the Alexandrian Library.

মিচৰ দেশৰ চিকন্দৰিয়া ৰাজ নগৰৰ অৰ্থাত চেকন্দৰ নগৰত, জি পুথি ধোআ ঘৰ আছিল, সি প্ৰিথিবিৰ ভিতৰত সকলোতকৈ ডাঙৰ । চেকন্দৰ সাহৰ মৰনৰ পাচত, মিচৰ দেশৰ বাদশ্য পোতলিমিএ এই পুথিৰ ঘৰ প্ৰথমে খণ্ডনা কৰিলে; তাৰ পাচত তেঁওৰ পদত হোআ ৰজাবিলাকে সেই পুথিবোৰ এনেহে বৰ্হালে জে সেনত তাৰ মাজত সাত লাখ পুথি আছিল । আৰু দুহেজাৰ বছৰ হল, জেতিয়া কৈচৰে চেকন্দৰিয়া নগৰ বেৰিলে, তেতিয়া তেঁওৰ চাৰি লাখ পুথি অকস্মাত পোৰা হল । কিন্তু সেই দেশৰ সুন্দৰি আৰু গিয়ানি থিয়াতি হোআ ক্লেয়োপাত্ৰা নামেৰে বানিএ আৰুও তাতে দুই লাখ পুথি গোটাই থলেনি, আৰু আন লোকবিলাকেও কাল ক্ৰমেৰে অনেক পুথি গোটাই সেই ঠাইতে থলে, আৰুও তাত সাত লাখতকৈ অধিক পুথি হল ।

৭০০ সনত জেতিয়া মচলমানবিলাকে চেকন্দৰিয়া নগৰ ললে, তেতিয়া বিদ্যা নিকিবৰ নিমিত্তে কাৰ্য্য কৰোঁতা সিহঁতৰ অমৰা নামে সেনাপতিএ সেই ঠাইৰ পৰা এটা পণ্ডিতৰে সৈতে নিতে প্ৰতি আলাপ কৰিছিল । এদিন সেই পণ্ডিত তেঁওক কলে, বোলে, তুমি চেকন্দৰিয়া নগৰৰ সকলো ঠাইলৈ গৈ ৰজাৰ সকলো দুব্যৰ ওপৰত তোমাৰ চাৰ মাৰিচা সেইবোৰ বস্তু তোমাৰ উপকাৰলৈ জোগতা হ'ব, আমাৰ উপকাৰৰ পাত্ৰ ন হ'ব; কিন্তু এই নগৰত তোমাৰ কিছু উপকাৰ নো হোআ, আমাৰ নিচয়ে উপকাৰ হোআ, এনে বস্তু আছে । অমৰাই কলে, বোলে, তুমি কিহলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিবা! তেঁও কলে, বোলে, ৰজাৰ পুথি ধোআ ঘৰত জিবোৰ পুথি আছে, তাকে মোক দিয়া । অমৰাই উত্তৰ দি বুলিলে, ইয়াক দিবলৈ মোৰ সক্তি নাই, কিন্তু আমাৰ কালিকক এবলি সুধিলে হ'ব ।

পাচে তেঁও বেগতে এই কথা জনাবৰ নিমি-

তে ওমাৰ কালিকক ওচৰলৈ মানুহ পঠাই দিলে, তাতে তেঁও এই উত্তৰ দিলে, বোলে, তুমি জি পুথিৰ কথা লিখিচা, সেই পুথি যদি ইহঁতৰ পুথি, অৰ্থাত কোৰানেৰে সৈতে একে মিল হ'ব, তেন্তে সেই পুথিত একো সন্ধান নাই, কিয়নো কোৰানতে আমাৰ জাতিৰ লগা সকলো পোআ হ'ব, যদি তাত কোৰানৰ কোনো বিৰোধ কথা থাকে, তেন্তে তাক কোনো ৰূপে লব লগা ন হ'ব, এই কাৰনে মই এ-পত্ৰেৰে তোমালৈ আগা কৰিলোঁ, সেই সৰলো পুথিবিলাক নষ্ট কৰিবা ।

অমৰাই এই আগা পাই সেই সকলো পুথিবিলাক নগৰৰ আটাই মানুহৰ গা ধোআ ঘৰৰ পানি তপতাবৰ নিমিত্তে পঠিয়াই দিলে; তাত ইমান পুথি আছিল জে চমাহলৈকে সেইবোৰ তপত কৰিবৰ নিমিত্তে খৰি নে লাগিছিল, এই ৰূপে চেকন্দৰিয়া নগৰৰ সকলোতে সুখ্যাতি পুথিবিলাক নাস হল, আৰু মানুহৰ নিমিত্তে বিদ্যাৰ মহা ভৰাল লোপ হল ।

গিয়্যাতি পৰিয়ালবিলাকলৈ আচ- ৰিব লগা কথা ।

Conduct toward Relations.

আমাৰ পিতৃ মাতৃ আৰু ভাই ভনীবিলাকলৈ আৰু জিবিলাক আমাৰ সম্বন্ধ থাকে নিবিলাকলৈ, আমি সকলো প্ৰকাৰে মৰমিয়াল হ'ব পাওঁ; কিয়নো আমাৰ সৰু কালত কোনো কৰম কৰিবলৈ জেতিয়া আমি অপাৰক আছিলোঁ, তেতিয়া আমাৰ পিতৃ মাতৃএ আমাক আহাৰ বস্ত্ৰ আদি দি, সন্তান কৰি ৰাখিছিল; নিবিলাকৰ এনে দায় নো হোআ হলে, আহাৰ আৰু বস্ত্ৰৰ অভাৱতে আমি পৰলোক প্ৰাপ্ত হ'লোঁহেঁতেন । এই কাৰনে আমাৰ সক্তি থাকে মানে নিবিলাকৰ উপকাৰ সুঁহিৰি মানি, নিবিলাকক হিত আৰু প্ৰেম কৰা আমাৰ উচিত । আৰু নিবিলাকে নিয়াই মতে আমাক জি আদেল দিএ, আৰু আমাত জি ধোকে, তাক আনন্দ মনেৰে আমি পালন কৰিব লাগে ।

ভাই ভনি সকলে একে পিত্ৰি মাত্ৰিৰ পৰা
জন্ম পাই, একে পাত্ৰতে আহাৰ কৰি, একে
লগে উমলি, একে পিত্ৰি মাত্ৰিৰ পৰা হোআ,
একে স্নেহ, একে প্ৰেম সমান ৰূপে পাই, বাৰ্হি
ডাঙৰ হোআত, ই জনে সি জনে প্ৰেম আলাপ
কৰিবলৈ প্ৰয়োজন থাকে। যদি সিবিলাকে এনে
কৰে, তেন্তে সিবিলাকৰ জি উত্তম ভাবনা, সেয়ে
প্ৰকাশ হোআত, অন্য লোকৰ পৰা সিবিলা-
কে প্ৰেম পাবৰ জ্ঞাণ হ'। কিন্তু সিবি-
লাকে যদি বিবাদ আৰু দন্দ কৰে, তেন্তে সি-
বিলাকৰ আচৰন এনেহে দুষ্ট আৰু অস্বভা-
বিক ৰূপে প্ৰকাশিত হ'ব, জে সকলো গিয়ানি
লোকে সিবিলাকৰ সজ ভিয়াগ কৰিব। এই
কাৰনে লৰা চোআলিবিলাকে আপোন আ-
পোন সহ কালতে ইটে সিটে প্ৰেম কৰিলে,
জেনিয়া সিবিলাকে ডাঙৰ হই, তেতিয়া ই জনে
সি জনৰ কুসলৰ উন্নতি কৰাবও পাৰিব।

ব. ন.

এন্দুৰ আৰু তাৰ বোজাৰ কথা ।

The Burden and its Burden.

ছিন লগা আৰু অপকাৰি জন্তুৰ পৰাও
আমি আমাৰ পিত্ৰি মাত্ৰিলৈ আদৰ আৰু
মনজোগ কৰাৰ উপদেশ পাব পাৰোঁ। কে-
তিয়াবা কেতিয়াবা এন্দুৰবিলাক ঘৰত আৰু
জাহাজত এনেহে অধিকৈ বাৰ্হে জে মানুহৰ
অনেক হানি কৰে। এই কাৰনে ফান্দ পা-
তি সেইবিলাকক ধৰি নাইবা বিস দি মাৰি
জেইকি প্ৰকাৰে হওক, নিহঁতৰ সংখ্যাৰ কম
কৰিব লাগে। কোনো সময়ত এখন জাহাজ
দুৱৰ্কাৰ পৰা লিচৰন নগৰলৈ জাহাজ কৰোঁ-
তে জাহাজৰ ভিতৰত অতি নিঘু এন্দুৰৰ
সংখ্যা অনেক ব্ৰিহি হৈ, জাহাজত থকা অনেক
বস্তু খাই নষ্ট কৰাত, জাহাজি লোকৰ ঋজ
হল; তাতে সিবিলাকে আশ্চ কৰি বুলিলে,
আমি প্ৰথমে আজিৰি পালে, সেই জন্তুবিলাকৰ
বা মুকুত পাৰলৈ উপাই ক'ৰম। পাচে জে-
তিয়া সিবিলাকে নিৰাপদে লিচৰনত জাহাজ
ৰখা আট পালেহি, তেতিয়াই সিবিলাকৰ আ-

লচৰ দৰেই কাণ্ডানে জাহাজৰ খোলত গন্ধক
জুইৰে পুৰি ধুঁআৰে জাগ দিব দিলে। তাতে
সেই এন্দুৰবিলাক এনে বস্ত্ৰৰ ধুঁআৰ জাল সহিব
নোআৰি, গাঁও এৰি পলাবলৈ ধৰাত নাবিক
সকলে বহু মাৰিলে। সেমত এটা ডেকেৰ-
আ এন্দুৰে বয়সত বুৰা হৈ বগা আৰু কনা
হোআ আন এটা এন্দুৰক আপোন পিঠিত
বোকাচা কৰি লৈ জাহাজৰ ওপৰ চাইত
ওলালহি। জাহাজি লোকে বুৰা এন্দুৰটক
ডেকেটৰ বাপেক বুলি জানি, পিত্ৰিলৈ পুত্ৰৰ
এনে চেনেহ দেখি, বধ কৰিবলৈ ইচা ন কৰি
কুসল মতে ব্ৰিধ পিতাকক আন এটাইলৈ লৈ
জাব দিলে।

ব. ন.

গিত ।

Hope of Immortality.

২ কবিত্ত. ৫. ১।

এই ভাষু ৰূপ সংসাৰিক খৰ
মৰনে পৰিলেও ভগন
ইস্বৰে সজা দেহ অমৰ
মোৰ হ'ব স্বৰগত নিৰ্মান।

মহা উঠানৰ ঘোৰ সময়ই
জেন পাপে নিৰাসুই ন হয়
সদাই কেঁকাইচোঁ অতি ভই
সুজুগুত হবৰ কৰি সুম।

মই জানো দেহত থকা কাল
এই ভাৰৰ ভৰত হ'ব দুখ
বেদনা, বিয়াধি, পাপৰ ফল
পৰিখাৰ চিন্তা, ভই, অসুখ।

তেও বৰ্তমান এই অলপ দুখ
এখন্তক মাখোন জি থাকে
অধিক গধুৰ অনন্ত সুখ
মোঁলে বৰ্হাই নিধি কৰে।

ভাত কিয় সাহিয়াল ন হয়
মৰিলেও পুত্ৰৰ ওচৰ জাম
জিহনে লোপ হৈ নৰ্ব লুম
বিসুমে নৰ্ব অবিদুয়।

৩. ৩.

ইশ্বৰৰ বচন ।

Selected scripture Sentences.

মুখত জি সোমাই, সি মানুহক অসুচি ন কৰে; কিন্তু মুখৰ পৰা জি ওলাই, সেয়েহে মানুহক অসুচি কৰে ।

ভোম্বাৰ চকুএ যদি ভোম্বাক পাপ কৰাই, ভোম্বাৰ পৰা তাক কাৰ্হি পেলোআ; দুটা চকু থাকি নৰকৰ জুইত পেলোআ হোআতকৈ এচকুআ হৈ পৰম আনুসত সোমোআই ভোম্বাৰ ভাল ।

ইশ্বৰেই আত্মা, আৰু ঠেওক জিবিলাকে ভজি, আত্মাবে সত্যাবে ভজিবৰ উচিত ।

তুমি সকলো মনেৰে, সকলো প্ৰানেৰে, সকলো চিত্তেৰে সৈতে ভোম্বাৰ পিতৃ পৰম ইশ্বৰক প্ৰেম কৰা, এয়ে প্ৰথম আৰু প্ৰধান আগ্যা । আৰু তাৰে নিচিনা দুতিয় আগ্যা এই, ভোম্বাৰ চুবুৰিয়াক আপোনাৰ নিচিনাকৈ প্ৰতি কৰা ।

হেইৰ অগিয়ানি, আজি বাতি ভোম্বাৰ পৰা প্ৰান নিয়া হব ।

মানুহে গোটেই এখন জগত পায়ো যদি আপোনাৰ প্ৰান হেৰুআই, সেই মানুহৰ বিলাত! আৰু মানুহে আপোনাৰ প্ৰান বাখিবৰ নিমিত্তে কি সলনি দিব পাৰে?

ভোম্বালাকৰ মাজত জি কোনোএ বৰ হুৱলৈ ইচা কৰে, সি ভোম্বালাকৰ সেরক হওক; আৰু ভোম্বালাকৰ মাজত জি কোনোএ প্ৰধান হবলৈ ইচা কৰে, সি ভোম্বালাকৰ বন্দি হওক ।

খনবন্ত মানুহবিলাক ইশ্বৰৰ ৰাজ্যত সোমাবলৈ কেনে দুৰ্গম!

আৰু বিশ্বাস কৰাবিলাকে একে লগে থাকি, আপোনাৰ সন্মতি সমানে বাখি ভোগ কৰিলে ।

পাচে আৰু জেনেটক লাগিল, সকলোকে ভেনেটক বাটি দিলে ।

নিবহুকাৰ মন হোআ জিবিলাক, সেইবিলাক ধন্য; কিয়নো স্বৰ্গ ৰাজ্য জিবিলাকৰ । লোক কৰা জিবিলাক, সেইবিলাক ধন্য; কিয়নো জিবিলাকে সন্তান পাৰ । নহু হোআবিলাক

ধন্য; কিয়নো জিবিলাক প্ৰিথিথিৰ অধিকাৰ হব । ধৰমলৈ ভোক আৰু পিৰাই লগা জিবিলাক, সেইবিলাক ধন্য; কিয়নো জিবিলাকে জিষ্ঠি পাৰ । দাৱানু হোআবিলাক ধন্য; কিয়নো জিবিলাকে দাৱা পাৰ । নিৰল চিত হোআবিলাক ধন্য; কিয়নো জিবিলাকে ইশ্বৰক ধৰ্ম পাৰ । মিল কৰাবিলাক ধন্য; কিয়নো জিবিলাকক ইশ্বৰৰ সন্তান বোলা হব । জিবিলাকে ধৰমৰ নিমিত্তে ভাবনা পোআ হই । সেইবিলাক ধন্য; কিয়নো স্বৰ্গ ৰাজ্য জিবিলাকৰ ।

এয়েৰেই পাপৰ অভিলাস পূৰ কৰিবলৈ ভোম্বালাকৰ এই বিনাসি দেহত পাপক অধিকাৰ হবলৈ নি দিবা । কিয়নো পাপৰ বেচ মৰন ।

কিন্তু যিদৰৰ বিধানৰ বিৰোধে জুখ কৰি মোক অস্তবোৰত থকা পাপৰ বিধানৰ অধিক কৰা, এনে আন এক স্বতাত মোৰ অন্তত দেখোঁ । অস অস, দুৰ্ভগিয়া মানুহ জি মই, মোক এই মৰন দেহৰ পৰা কোনে উদ্ধাৰ কৰিব?

সংসাৰিক চিন্তা মৰন; আত্মাৰ চিন্তন পৰম আনুস আৰু কুসল ।

হে ভাইবিলাক, ইশ্বৰৰ দ্বাৰাবে ভোম্বালাকত মই এই স্নিতি কৰিচোঁ, ভোম্বালাকে আপোন আপোন লহিলক জিয়া, পৰিজ, আৰু ইশ্বৰ ভুট হোআ বলি ৰূপে উচৰণ কৰা, কিয়নো এয়েই ভোম্বালাকৰ উচিত সেৱা ।

কুকৰম ঘিনাই সুকৰমত ৰতি হোআ ।

বাতিৰ সেন হৈচে; পহৰ হবৰ কাল ওচৰ হল; এই হেতুকে আঁহা, বাতিৰ কৰম আটাইকে এৰি পহৰৰ লাজ পিন্ধাইক; ৰতিবল আৰু উন্নত, বেয়া আৰু কাম ভাও, বিৰোধ আৰু অসূয়া, এইবিলাক নাচৰি, দিনৰ জোগা সুখ কৰম আচৰোঁক ।

বিভিচাৰ ন হবলৈ প্ৰতি জন পুৰুষৰ আপোনাৰ একন ৰাশি হওক; আৰু প্ৰতি জগি ভিৰোভাৰো আপোনাৰ একন ৰাশি হওক ।

পাচে ঠেও পান পাত্ৰ হাতত লৈ ভুতি কৰি জিবিলাকত কলে, ইয়াকে লৈ আপোনাৰ মাজত ভাগ কৰা ।

জেনৈক একে পিঠা হই, তেনেকৈ আমি অনেক হৈও একে দেহ হৈচোঁ; কিয়নো আমি সকলো সেই একে পিঠাৰ ভাগি হৈচোঁ ।

সকলো মানুহৰ মাজত বিবাহ মৰ্জ্তাৱন্ত, আৰু তাৰ সজা সুচি; কিন্তু বিভিচাৰি আৰু পৰা ভিৰি হৰন কৰাবিলাকক ইহুৰে দণ্ড দিব ।

প্ৰিথিবি গোটেই খনৰ ওপৰত থাকিবলৈ একে ভেজেৰে সকলো জাতৰ মানুহক সুজি ।

আগৰ সেই অগিয়ান কাল ইহুৰে সহিলে, কিন্তু এতিয়া সকলো ঠাইতে আটাই মানুহক মন পালটাবলৈ আগ্যা কৰিচে ।

এইবিলাক জানি যদি ভেনে কৰা, তেন্তে ভোমোলক সুখিয়া হব ।

সৰিল বিভিচাৰৰ নিমিতে ন হই ।

বেলালি কৰমৰ পৰা আঁতৰি থাকা ।

ভোমোলকৰ সৰিলেৰে ইহুৰৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰা ।

ইহুৰৰ আগ্যা ।

ইহুৰ পুন্যৱন্ত, মৰমিয়াল, সুচি ।

দুখিয়া পাপ, সুখিয়া পৰম ।

কলাডিল, মুখ, হাত গা সুচি ৰাখিবা ।

আগলৈ পাপ, পুন্য লোধ হব ।

অচমিয়া লৰাৰ মিত্ৰ ।

বিবাহৰ সন্বাদ ।

Marriage.

নগাঁও জিলাত ১০ কেব্ৰোআৰিত পাদুৰি ব্ৰহ্মন চাহাবৰ দোআৰাই খ্ৰিষ্টিয়ান বিধি মতে শ্ৰী মান ভোআই আৰু শ্ৰী মতি ৰাতিবৰিৰ বিয়া দিয়া হল ।

ইংৰাজি দেশৰ ইকুল ।

Number of Schools in England.

ইংলণ্ডৰ ভিতৰত প্ৰধান বিদ্যালয় ১৫,৫৮৪ আৰু সামান্য ইকুল ৩০,৫৩০ । প্ৰধান বিদ্যালয়ৰ চাতৰ ১,৪১৭,৩০০; আৰু সামান্য পৰীসালিৰ ৭২৭,০৭৭ চাতৰ আছে । ভাত দেওবৰিয়া ইকুলো ২৩,৪২৮, আৰু তাৰ ২,৪০০ ৫০২ চাতৰ লৰাও আছে ।

মানুহৰ হাড় ।

Number of human bones.

মানুহৰ মূৰত ৩০ হাড় আছে, আৰু ভৰিতে কৰমতে ৩০, হাতত ৩২, আৰু গাত ৩৭ আছে । আৰু তাত বাহিৰে ৪৩৪ জোঁট আছে । তাৰ কলাডিলৰ ভিতৰত এক খন্তেকৰ মাজত ৩৪ বেলি টিক টিক কৰে, যটোত ৩,৮৪০ বেলি জাই, আৰু দিনৰ মাজত ২২-১৬০ বেলি টিক টিক কৰে । আৰু ঘনটাৰ মাজত গোটেই গাটোতে তিনি বাৰ সিবত তেজ অহা জোআ কৰে ।

মাৰ্চ, অৰ্থাত চতৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for March, A. D. 1854. Sol. Sac 1775.

মাৰ্চ	কাল	বাৰ	তিথি	দিনমান	মাৰ্চ	চত	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৯	৪	২	১১২৮	১৭	৫	৬	১৮	১১৫৫
২	২০	৫	৩	১১৩২	১৮	৬	৭	১৯	১১৫৭
৩	২১	৬	৪	১১৩৪					
৪	২২	৭	৫	১১৩৫	১৯	৭	১	২০	১১৫৯
					২০	৮	২	২১	১১৬০
৫	২৩	১	৬	১১৩৭	২১	৯	৩	২২	১১১১
৬	২৪	২	৭	১১৩৮	২২	১০	৪	২৩	১১১৩
৭	২৫	৩	৮	১১৪০	২৩	১১	৫	২৪	১১১৪
৮	২৬	৪	৯	১১৪১	২৪	১২	৬	২৫	১১১৬
৯	২৭	৫	১০	১১৪৩	২৫	১৩	৭	২৬	১১১৮
১০	২৮	৬	১১	১১৪৪					
১১	২৯	৭	১২	১১৪৬	২৬	১৪	১	২৮	১১১৯
					২৭	১৫	২	২৯	১১২১
১২	৩০	১	১৩	১১৪৭	২৮	১৬	৩	৩০	১১২২
১৩	৩১	২	১৪	১১৪৮	২৯	১৭	৪	১	১১২৪
১৪	২	৩	১৫	১১৫০	৩০	১৮	৫	২	১১২৬
১৫	৩	৪	১৬	১১৫২	৩১	১৯	৬	৩	১১২৭
১৬	৪	৫	১৭	১১৫৪					

এই অকনোদই গিয়ান শুভাৰ মোং নিবসানৰৰ আমেৰিকান বাণিজ্য মিল্যন চাপাখানাতে চাপা কৰা হৈছে । আদিত্তে দিলে বছৰত দাম এটকা, বছৰৰ মূৰত দিলে ১১ চমহা ।

THE ORUNDOL,

A MONTHLY MAGAZINE DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN, Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Asam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

আব নোদর

৯ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, মাৰ্চ, ১৮৫৪।

নম্বৰ ৩।

VOL. IX.

SIBSAGOR MARCH, 1854.

NO 3.

Omer Pasha, Commander of the Turkish Army, from the Illustrated London News.

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events.

ওমৰ বাহাদুৰী প্ৰধান সেনাপতি হৈছে। উত্তৰ
জনম ভূমি ক্ৰোড়িয়া প্ৰদেশ; উত্তৰ বাপেক
ভুক্তি চুলতানৰ সকলো কোঁজৰ ওপৰত। গ্ৰিক মন্তৰ ধৰমত প্ৰবৰ্ত্তিছিল। উত্তৰ বিদ্যা

সিদ্ধি এটালত অস্ত্ৰিয়া কৌজৰ মাজত সোমো-
আ হ'ল। পাচে ১৮৩০ সঁকত অপিকাৰৰ কোনো
আজ্ঞাত বেজাৰ পাই তুৰুক দেশলৈ গৈ মচল-
মান ধৰম গ্ৰহন কৰিলে; আৰু খস্ৰো বাদশ্যাই
সেনাপতি বাব দি আপোনাৰ লগত ৰাখিলে।
১৮৫১ সঁকত বস্ত্ৰিয়া দেগন ক্ৰহিয়া বিসয়াবি-
লাকে সৈতে বন কৰি বৰ জনমা পাালে।
তঁওৰ বয়স এতিয়া ৫২ বছৰ হৈছে। সি
পিটিত তঁওৰ নকচা চালে, তঁও বৰ সাহিয়াল
সেনাপতি হোআ বুজিবা।

Russian defunct at Taitile

কচিয়া আৰু তুৰুকিৰ মাজত ৬ জানুআৰিত
বৰ জুধ হ'ল। আমাৰ নতুন বছৰ সোমো-
আতকৈ কচিয়াৰ মতেৰে ১৩ দিনৰ পাচতহে
নতুন বছৰ সোমাই। সেই ১৩ জানুআৰি
অৰ্ধাত সিহঁতৰ নতুন সঁকৰ বৰ দিনত প্ৰধান
কৰ্ম কৰি বৰ জন পাম বুলি খালিকাতত
থকা তুৰুকি কৌজৰ জুধ কৰিবলৈ থিৰ কৰি-
লে। সেই আসয়েৰে জানুআৰি ২ তাৰিখত
জেনৰল আওৰেপ সেনাপতিএ ২০,০০০ কচিয়া
সেনা আনি খালিকাতৰ উতৰে এপৰৰ আঁত-
ৰত থকা জিতালি নগৰত ৰলহি। তুৰুকিৰ
সেনাপতি ওমৰ বাদশ্যাই ইয়াকে জানি সি-
হঁতক আগ হৈ ধৰিবৰ নিমিতে ১৮,০০০ সেনা,
২৪ বৰ টোপে সৈতে চিলিম বাদশ্যাকে
পচালে। ৬ জানুআৰিত সিহঁতৰ কৌঠৰ
ওচৰ পাই জুধ ধৰি দিনটো বন কৰিলে।
দুয়ো দলৰ বহু সেনা পৰিল। ৭ তাৰিখত
আকও জুধ ধৰি সেই দিনাও অন্ত ন হ'ল;
৮। ৯ তাৰিখতো সেই ৰূপে বন কৰি কচি-
য়াক নিচইকৈ জিনি খেদালে। জেনৰল আও-
ৰেপকো খুন কৰিলে, কচিয়াৰ সেনা ১০০০
মৰিল, ৪০০০ খুন হ'ল। তুৰুকিৰো ২।৩ হে-
জাৰ মান খুন হ'ল। পাচে কচিয়াই ক্ৰাজক
নগৰলৈ উভতি গৈ তাতে ৰল; কিন্তু সি-
বিলাকৰ বৰ দিনত একো কৰিব নোআবিলে।

Entrance of the allied Fleet into the Black Sea.

তুৰুকিৰ সহাই হ'বৰ নিমিতে ইংৰাজি আৰু
ফ্ৰান্সি জাহাজবোৰ জানুআৰি ৩ তাৰিখত বি-

লাক সমুদ্ৰত সোমাল। কচিয়াৰ জাহাজবোৰে
তুৰুকিৰ অনেক জাহাজ চিনপি নগৰৰ ঘুলিত
মাৰি পেলাইছিল; কিন্তু এতিয়া কচিয়াতকৈ
ইংৰাজি আৰু ফ্ৰান্সিৰ জাহাজবোৰ অধিক
আৰু পৰাক্ৰমি। চিনপিৰ জুধত তুৰুকিৰ
আদমিৰল সেনাপতিৰ চৈকত গুলি লাগিল,
সেই কাৰনে দুবেলি তঁওৰ চৈক ডকুৰে কাটি-
লে, তেও জিয়াৰ নোআবিলে, মৰিল।

Buried at Jorhat.

জোৰহাটৰ বজাৰৰ সেখ হনুৰ মুখি নামে
২৫ বছৰ বয়সিয়া এটা মচলমানৰ এজনি গা-
ভৰু তিৰোতা জহনিত মৰিলত, সেই বেজাৰত
সি প্ৰাই বলিয়াৰ নিচিনা হৈ সংসাৰৰ সকলো
সুখ ভোগ এৰি, ১৮ ফেব্ৰুৱাৰি সন্নি বাৰ
বেলি ৪ বজাৰ সময়ত, সেই বজাৰেৰে মহনুৰ
মুখি নামে এটাৰ ঘৰলৈ গৈ, কাকো নে দেখি
উদঙ্গ ঘৰ পাই ভিতৰ সোমাই ভামোল কটা
বিৰে আপোনাৰ জিহ্মিত দুৰেপ মাৰি দুআৰ
জঁপাই মনে মনে বহি আছিল। পাচে সেই
ঘৰৰ গিৰিহঁত আহি কোনে দুআৰ মেলিলি
বুলি সোধাত সি ওলাই আপোনাৰ ডিজি দে
খুআলে। তাতে মহনুৰে ভই পাই তাৰ মাকৰ
আগত কলগৈ, মাকে ভেতিয়াই দাৰোগাত
জনায়ে। দাৰোগা আহি তাত সোধাত সি কলে,
বোলে, মই আপোনাৰ ডিজি আপুনি কাটিলো,
কাৰন মোৰ তিৰোতা মৰিল, মই নো জিয়াই
থকাৰ কি সন্ধান? সেসত তাৰ মাকে তাক
আপোনাৰ ঘৰলৈ নি কটা ডোখৰ বেজিৰে
সি জিবৰ নিমিতে অনেক দৰৰ দিছিল, তথাপি
সেই দিনৰে নিলা ৭ বজাৰ সময়ত মৃত্যু হ'ল।

Fire at Jorhat.

১৬ মাৰ্চ বিৰচতি বাৰে ৰাতি জোৰহাটৰ
শ্ৰী উৰিধৰ সৰ্মা সিরসাগৰিয়া বহুআৰ ঘৰত
জুই লাগি, তঁওৰ সকলো ঘৰবোৰ আৰু সৰু-
লো দ্ৰব্য সম্পত্তি পুৰিলে। বহুআ সিরসাগৰত
আছিল, তঁও ঘৰত ন থকাত আৰু ৰাতি পো-
ৰা হেতুকে এটা পেৰাৰ বাহিৰে একো বস্তু
একআৰ নোআবিলে।

Fire at Sibnagar.

২০ মাৰ্চত লোম বাৰে আন্দাজ দিনৰ ২ বজা মানত সিবনগৰ জিলাৰ আমোলাপটিৰ ঘূৰত শ্ৰী পূৰ্ণা চিহ্নাৰিচৰ ঘৰত জুই লাগি ঘৰ আদি সকলো বস্তু পুৰিলে। সেই কালত তেঁও ঘৰত নাই কিচিল, আৰু হৈনিএকৰ বাজে আন কোনো নাই, এই কাৰনে একো দুখ এহুআৰ নোআবিলে।

Suspicion of Murder.

১৬ মাৰ্চ মাহৰ ব্ৰিহস্পতি বাৰৰ বাতি দিখৌ সি পাৰত থকা পদপুৰ নামেৰে মচলমান মানুহ এটা একো বিধিনি নো হোআকৈ ম্ৰিডু হোআত দস্তৰ মতে কাপৰ পিন্ধাই পুতিলে। পাচে মৰা মানুহটোৰ দস্তৰ পৰা তাৰ ভনিএক ভাগিনিএকে দন্দ কৰি, তইছে মানুহ বিহ খুআই মাৰিচ, এই ৰূপে ইটক সিটে বুলি দুইৰো মাজত কন্দল হল। এই কথা সুনি থানাৰ পৰা মদত মহৰি, পুলিচ মহৰি গৈ স খনাই থানালৈ অনাই পেট ফালি চাই, বিহ খুআই মৰা একো প্ৰমান নে পালে। আৰু তাৰ পেটৰ ভিতৰত ভাতৰ জোলোজাত কিছুমান জিন নো জোআকৈ ভাত আছিল, তাকে ডকুৰে উলিয়াই কলিকতালৈ পঠালে।

Fires at Nawabganj

গত ফেব্ৰুৱাৰি মাহৰ ২১ তাৰিখৰ সুকুৰ বাৰে নবাব গঞ্জৰ পশ্চিম ফালে কানাই নামেৰে এটা মানুহৰ ঘৰত ব্ৰিহস্পতিলাকৰ অসার-পানত অৰ্থাত সিহঁতে দোআ খাওতে সেই জুই ঘৰত লাগি তাৰ ঘৰ, আৰু তাৰ ওচৰৰ আন এঘৰ আৰু ভাত থকা সকলো বস্তু পুৰিলে।

বাৰ্তাবহুত লিখিচে, গত ফেব্ৰুৱাৰি মাহৰ ১৮ তাৰিখ বুধ বাৰৰ বাতি এই জিলাৰ নবাব গঞ্জৰ ধনেস্বৰি বেসাৰ ঘৰত জুই লাগি তাইৰ জি এটা ঘৰ আছিল, তাক আৰু তাৰ মাজত জি কিছু সম্পত্তি আছিল, তাকে পুৰিলে। ভাতে সূনা হৈছে, এই বেসা বস্ত্ৰমাটিৰ ঘৰত গান সুনিবলৈ গৈছিল, সেই সময়তে তাইৰ কোনোবা লক্ষ্য এই কৰম কৰি লক্ষ্য লালিলে।

মান দেসত বন কৰা পুখান সেনাপতি মেজৰ জেনৰেল গদৱিন চাহাব বদন্ত কুৰৌতে

Major General Godwin

ঘূৰত তাপ লাগি বৰ দুখ পোআত নৰিয়া পৰিল। পাচে ২৪ অক্টোবৰ তাৰিখত চিমলা নগৰত ম্ৰিডু হল। তেঁও বনত বৰ পৰাক্ৰম আছিল। ১৮৫২ সঁকৰ চেপ্তেম্বৰ ২১ তাৰিখৰ পুখান জুখত তেঁও মানক জিনিছিল। তেঁওৰ নকচা ওপৰে লিখা হৈছে।

His marriage of Widows

সম্বাদ পূৰ্ণচন্দ্ৰোদইত লিখিচে, তাটি ক্ৰিষ্ণ নগৰৰ ডিপুটি মাষ্ট্ৰীৰ শ্ৰীকৃত বাবু ইশ্বৰ চন্দ্ৰঘোচাল নৰদিপত থকা পুখান পুখান পণ্ডিত বিলাকক লগত লৈ বিধৱাবিলাকক বিবাহ দিবলৈ বেৰুদা আলচ কৰিচে। তাতে কিছু মাথ পণ্ডিতে তেঁওৰ মতৰ নৰে বিধৱা বিবাহৰ বেৰুদা দিয়াতে সেই চাইত মহা গঙ গোল হাই হৈছে।

Murder of a Wife.

বঙ্গপুৰ বাভাৰহত লিখিচে, গত ফেব্ৰুৱাৰি মাহত ভাটি বঙ্গপুৰ জিলাৰ কুজৰ গঞ্জ খানাৰ অন্তৰ্গত লখমনপুৰৰ বজাৰত, গোবদাস নামেৰে এটা মানুহে আপোনাৰ তিৰোতাক ভেক অৰ্থাত এবিধ সন্ধ্যাৰ আচাৰ লবলৈ সদাই বৰে, কিন্তু ভাই ভালৈ মন নাই কিয়া বুলি কোআত, মাজে মাজে ভিৰি পুৰুষৰ দন্দ হই। পাচে এদিন গিৰিএকে নিচই এই কৰম কৰিম বুলি প্ৰতিগা কৰি, ভেক দিয়া বৰাগিবিলাকক মাতি আনিলে। কিন্তু তাৰ তিৰোতাই ভেতিয়াও পূৰ্বৰ দৰে সেই কৰমত মন নাই কিয়া প্ৰকাশ কৰিলত, সি একে বেলিএই খেঙ্গেৰে পূৰ হৈ আপোনাৰ হাতত এখন কুঠাৰ লৈ তাৰে কাটি তাইক মাৰিল, আৰু সি ভেতিয়াই পলাল। এই কাৰনে সেই জিলাৰ কচাৰিৰ পৰা ঠায়ে ঠায়ে পৰৱনা পঠাইচে, এই পলোআ খুনি মানুহক জি ধৰি দিব পাৰে, সি কম্পানিৰ পৰা ৫০ টকা পাব।

Live Snakes in a Man's Stomach.

জনাখন স্মিথ নামেৰে এজন চাহাব গুলন্দ-জৰ অধিকাৰ আছিল, তেঁও আপোন কৰমৰ পৰা চই সত্তাহ আহৰি পাই হেষ্টিংচ নামেৰে জাহাজত উঠি হিন্দুস্থান প্ৰদেশৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ জাহাজ কৰিছিল। পাচে চুটিৰ দিন পূৰ হৈ গলত তেঁও চাখাম নগৰলৈ উঠি দেখিলে, তাত অৱেক মিতিৰ আচে; সেই অল-মেৰে তেঁও তাতে আগৰ কামত নিজোজন হৈছিল। কিছু দিনৰ পাচত তেঁওৰ পেটত ৰোগ হোআতে ওচৰত থকা আন নগৰৰ বেজৰ ঘৰলৈ গল; কিন্তু তাৰ বেজবিলাকে তেঁওৰ কি ৰোগ তাক চিনিব নোআহাত জো-আ বচৰৰ ৬ মেই তাৰিখে মৃত্যুৰ ২ ঘণ্টাৰ পূৰ্বেই এবিধ মান এটা জিয়া সাপ তেঁওৰ মুখৰ পৰা বাহিৰ হল, এই কথা বৰ আচ-ৰিত।

পূৰ্ণচন্দ্ৰোদই।

“বাহ্য বস্ত্ৰৰ সহিত মানবে প্ৰকৃতিৰ সমস্ত বিচাৰ উপক্ৰমিকা,” এই নামেৰে লিখা এক

উত্তম বিবৰন এজন গিয়ানি লোকে আমালৈ লিখিচে, কিন্তু গধুৰ কথাৰে মিহলি হোআতে তাৰ অৰ্থ সকলোএ ভালকৈ নু বুজিব।

মৌ মাখিৰ জুখ।

Horses attacked by Bess.

এজন খেতিয়কৰ মাটিত ২৫০ বাহ পোহ-নিয়া মৌ আছিল; তাতে কোনো এদিনত মৌৰ ওচৰত থকা গৰৰ পৰা মাটি খহাবৰ কাৰনে পাঁচোটা ঘোৰাই টনা এখন ৰথ গি-ৰিহঁতে পঠাই দিলে। কিন্তু ৰথ খেদোআ মানুহটো খেতিয়কৰ ঘৰলৈ জাব লগা হলত ঘোৰাবোৰক এজোপা গচত বান্ধি থৈ গল। অলপৰ পাচে কোনো কাৰনত মৌবোৰ বাহৰ পৰা ওলাই বৰ খেঙ্গেৰে ঘোৰাবোৰৰ গাত জুৰি পৰিলহি, তাতে ঘোৰাবোৰৰ চৈধ্যৰ পৰা মূৰ-লৈকে আৰু নাকৰ ভিতৰতো ঠাই ন থকা-কৈ মৌএ ঢাকি ধৰিলে। ৰথ খেদোআ মা-নুহটো উভতি আহি তাৰ এটা ঘোৰা মাটিত পৰি থকা আৰু আনবোৰক বৰকৈ ধৰ কৰাই বাগৰি ফুৰা পালে। তাতে সি আন মানুহক বিজিয়ালত কেইবাটা মানুহো ওচৰলৈ আ-হিল, তাৰে এটাই ঘোৰাবোৰৰ গাৰ পৰা মৌবোৰক খেদাৰ খোজাত তাকো মৌএ ঢাকি ধৰিলে। তাতে সি মৌৰ কামোৰৰ পৰা ৰথ্যা পাবৰ হেতুকে পুখুৰিত পৰি গা মূৰ ঢাকি কিছু বেলালৈ পানিৰ তলত বুৰ মাৰি আছিল, এনে কালত এজন পাদুৰি চাহাব ঘো-ৰাবোৰৰ ওচৰে দি অহাত তেঁওকো মৌএ খেদাত তেঁৱো লৰ ধৰি পলাই গল। সেসত দুটা জুই নু মুআ মানুহক পঠোআত নিহঁতে কিবা জেঙ্গেৰে পানি চটিয়াই থকাত ঘোৰাৰ গাত থকা মৌ কেতবোৰ মৰিল, কেতবোৰ উৰি গল। মৌৰ কামোৰত ঘোৰাই অতি দুখ পোআত এক ঘণ্টাৰ ভিতৰতে মৰিল, তাতে মৰা মৌবোৰৰ দাম ৬০ পাউণ্ড আৰু ঘোৰাবোৰৰ দাম ১০০ পাউণ্ড। কিছু দিনৰ আগেয়ে সেই একে মৌএই ১৭ টা বাজ ই-হৰ পোআলিও মাৰিলে।

ন. ল. ক.

জাতিকৰ জাতি ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 6.

খ্ৰিষ্টিয়ানে এনে দূৰ অৱস্থাবে অনেক দূৰ লৈ গৈ আপোনাৰ আগেয়ে জোআ কোনো মানুহৰ মাত এই ৰূপ জেন সুনিলে, তুমি মোৰ লগত আচা, এই হেতুকে জেতিয়া খ্ৰিষ্টাৰ চায়াৰ খালৰ মাজে দি ফুৰোঁ, তেতিয়া কোনো আপদলৈ ভই ন কৰোঁ। এই কথা সুনি খ্ৰিষ্টিয়ান বৰ আনন্দিত হ'ল, ইয়াৰ তিনটা কাৰন। প্ৰথম, সেই খলত তাৰ বাহিৰে ইন্দ্ৰ-বক ভই কৰা আন আন কোনো লোক আছে, ইয়াকে ভাবিলে। দ্বিতীয় কাৰন, নিবিলাক এনে ভয়ানক অন্ধকাৰমই খানত থকাতো ইন্দ্ৰ-বক নিবিলাকৰ লগতে আছে, ইয়াকে বুজিলে। আৰু মনত এই ৰূপে ভাবিলে, নিবিলাকৰ লগত ইন্দ্ৰ-বক যদি থাকে, তেন্তে এই ঠাইৰ বিচিনিৰ কাৰনে মই তেঁওক দেখা নো পোআ হলেও কি জানি মোৰো লগত আছে। ত্ৰিতীয় কাৰন, অলপ মানব পাচে সেই মানুহক যদি লগ থৰিব পাৰোঁ, তেন্তে মোৰ লগৰ সহাই হ'ব, এনে আশা কৰিলে। এই ৰূপে চলি গৈ, আগেয়ে জোআটক মাতিলে, কিন্তু সিও আপোনাৰ অকল সৰিয়া বুলি ভাবিছিল, এই হেতুকে উত্তৰ দিবলৈ মন ধিৰ কৰিব নোআবিলে। ক্ৰমে ক্ৰমে বাতি পুআল; তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে কলে, তেঁও খ্ৰিষ্টা চায়াৰ সলনি বাতি পুআ কৰিচে।

এই ৰূপে পুআ হ'লত, খ্ৰিষ্টিয়ানে উভতি জাবৰ ইচাবে ন হ'ই, কিন্তু বাতিৰ একাৰত কি কি আপদৰ মাজে দি আহিছিল, তাক দিনৰ পহৰেৰে দেখিবৰ নিমিত্তে মুখ ফুৰাই চাইছিল। তাতে সেই পথৰ ই দাঁতিএ খাটৈ, সি দাঁতিএ বোকা, আৰু তাৰ মাজত বাট কে-নে চেক, আৰু তাত থকা নৰকৰ কুত, প্ৰেত, নাগ আদি সকলোকে ভাল ৰূপে দেখিবলৈ পালে। কিন্তু বাতি পুআলত সিহঁত ওচৰ নে চাপি দূৰৈতে থাকিল; তথাপি সাত্ৰত জি ৰূপে লিখিচে, বোলে, তেঁও একাৰৰ মাজৰ পৰা দত থকা বন্ধ প্ৰকাশ কৰে, আৰু খ্ৰিষ্টা চায়াৰো

পহৰলৈ আনে, সেই ৰূপে খ্ৰিষ্টিয়ানৰ আগত এই সকলো প্ৰকাশিত হ'ল।

সেই সকলো আপদত বাতি অৰিহঁত ভই পাইছিল হ'ই, কিন্তু এতিয়া দিনৰ পহৰ হো-আ হেতুকে আগতকৈ প্ৰকাশ ৰূপে দেখি আ-পুনি অকলে কৰা জাবাৰ সকলো সঙ্কটৰ পৰা জে মুকুত পালে, এই কথাই তাৰ মন বিদা-বিলে। ক্ৰমে সূৰ্য ওলাল, সিও খ্ৰিষ্টিয়ানলৈ এটি বৰ অনুগ্ৰহ; কিয়নো খ্ৰিষ্টা চায়াৰ খালত প্ৰথম ভাগত অনেক সঙ্কট হ'লেও তাতকৈও সেল ভাগৰ সঙ্কট অধিক, ইয়াকে জানিবা। এতিয়া থকা ঠাইৰ পৰা খালৰ আন্তলৈকে গোটেই বাটত কান্দ, কুন্দা, ধোবোচা, জাল পাতি পুৰকৈ ধোআ হৈছিল; আৰু গাও, নাদ, কুণ্ড, গৰা আদি এনেহে শব্দ হৈছিল, জে প্ৰথম ভাগত অহাৰ নিচিনা একাৰ হোআ হ'লে, খ্ৰিষ্টিয়ানৰ জদি এহেজাৰ প্ৰান হ'ই, তেও মা নুহৰ বিবেচনাত অৱশ্যে সকলোকে হেৰুআ লেহেঁতেন। কিন্তু পূৰ্বে কোআৰ দৰে সূৰ্য ওলাল, তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে বুলিলে, তেঁওৰ প্ৰদীপ মোৰ সুৰৰ ওপৰত প্ৰকাশ হৈচে: তেঁওৰ পহৰৰ দোআৰাই একাৰৰ মাজে দি জাঁও।

সেই পহৰেৰে খ্ৰিষ্টিয়ান চলি গৈ খালৰ আন্তৰ ওচৰ পালে। তেতিয়া মই সমাজিকত দেখিলোঁ, সেই খালৰ আন্তত মানুহবিলাকৰ, অৰ্থাত এই বাটে দি পূৰ্বে জোআ জাতিক লোকৰ ভেজ, হাৰ, ভৰ, আৰু কটা চিনা লবোৰ পৰি পৰি আছিল। ইয়াৰ কাৰন কি, এই ৰূপে ভাবি থাকোঁতে মই অলপ মান আগলৈ চাই এটা কোটৰ দেখিলোঁ। সেই কোটৰৰ ভিতৰত আগৰ কালতে পাপা আৰু দেও পুত্ৰক নামেৰে দুজন বাধ্যল বান কৰিছিল; জিহি লোকৰ হাৰ ভেজ আদি তাত আছিল, জিহি লোকক সেই বাধ্যলৰ পৰাক্ৰম আৰু বাজ অনিয়াইব দোআৰাই নিৰ্দয়াৰে বধ কৰা হৈছিল। কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ান বৰ আপদে নো পো আকৈ সেই পোনে গল; তাতে মই কিছু বিদ্ৰাই মানিলোঁ, কিন্তু জাৰ পাচত এই কথা

সুনিলো, দেও পূজক বাখ্যাস মৰিবৰ অনেক দিন হল, আনটো বাখ্যাস জিয়াই থাকিলেও আলৰ বুৰা হোআৰ কাৰনে আৰু ডেকা কালত জুৰু কৰোঁতে বৰ দুখ পোআ হেতুকে জৰ্জৰিত আৰু হাবৰ জোৰা লৰাব নোআৰে। এই হেতুকে এতিয়া সি আপোনাৰ কোটৰৰ মুখত বহি জাতিক লোক ওচৰে দি জোআ দেখি সিবিলাকক ধৰিব নোআৰাত দাঁত লিয়-বাই আৰু হাতৰ নখ কামোৰে মাথোন; তাত বাজে একো কৰিবৰ সক্তি নাই।

এই ৰূপে খ্ৰিষ্টিয়ানক আপোন বাটে চলি জোআ দেখিলোঁ। কিন্তু জেতিয়া কোটৰৰ দুআৰত বুৰা বাখ্যাস বহি থাকিবৰ দেখিলে,

ভেতিয়া তাৰ অৰ্থে কি গুনিম, ইয়াত একো থিৰ কৰিব নোআবিলে; কিয়নো বাখ্যাসে তাক খেদি জাবলৈ অসক্তিমন্ত হোআতো এই কথা তাক বুলিলে, ডোমোলাকৰ আৰু কেত-বিলাকক নো পোবালৈকে ভাল হব নোআৰি-বা। তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে একো উত্তৰ নি দি থিৰ মুখেৰে চলি গৈ একো আপদে নো পো-আকৈ সি কাল হল। ভেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে এই গিত গান কৰিলে।

এনে অতিসই বিপৰিত
দুখত মই জে পাও উধাৰ,
ত্ৰিভুবনে এই আচৰিত,
এইহে দেখোঁ চমত্কাৰ।

কি নো কৰিম স্তুতি নতি?
কি নো সুৰে ধৰিম গান?
ধন্য জি জন প্ৰেমপতি
ৰখ্যা কৰিলে মোৰ প্ৰান।

মই অগিযানি মুৰুখ অতি
চলি জাবৰ বুধি নাই;
মোক জি জনে দিলে গতি
মুহুৰ্ত পিন্ধোক সৰ্বদাই।

আমেৰিকাৰ দুই জন চিকাৰি লোকৰ বিবৰন।

Story of two American Trappers.

কিলার্ক আৰু কোল্ডচ নামে দুই জন চিকাৰি মানুহে উদ মাৰি তাৰ চালেৰে বেহা বেপাৰ কৰি, অনেক লাভ পোআ হেতুকে সেই দুই জন মানুহে আমেৰিকা দেশৰ পশ্চিম কালে চিকাৰ কৰিবলৈ গৈছিল, কিন্তু তাতে আ-বৰি লোকৰ দেশ আছিল, সেই দেশতে সো-মাই, এমন নদিৰ ওচৰত উদলৈ কান্দ পাতি-লে। এক দিনা সিহঁতে কান্দ চাবলৈ নদিএ দি উজাই তাঁওতে বামত বৰ এটা নদৰ সূনি, এই মথা মহ বুলি ভাবি, তাকে চাবলৈ নাও চলাই বামলৈ উঠিল। পাচে মহৰ সলনি অকস্মাত পাঁচ স মান নিৰ্দয়া বনুআ আৰবি লোকক সিহঁতৰ ওচৰতে দেখিলে। পাচে সিহঁতে উচাব খাই উলটি আহি নৱত উঠি নাও মেলি পলাব খুজিলে, কিন্তু আৰবি লোকে সিহঁতৰ ওচৰলৈ আহি বামৰ পৰা হাত বাউলি দি মাতিলে। ভেতিয়া সিহঁতে সিবিলাকৰ কথা কান ন কৰি পলাবলৈ ধৰোঁতে কিলার্ককে ধেনু-বে কঁৰিয়ালে। পাচে ভাৰ গাত কঁৰ লাগিলত সি এটাই পাবি, মোৰ খুন হল বুলি হাতত বন্দুক টল, জি জনে উঁওক লব কৰিলে, সেই জনক এক ধন্থকতে বধ কৰিলে। ভেতিয়া

সকলো আৱৰিবিলাকে আপোনাৰ বন্ধুৰ মৰন দেখি, ক্ৰোধেৰে প্ৰজলিত হৈ, একে বেলিএ কিলাকৰ গাত পাঁচ স কাঁৰ চালি দিলত তাৰ গোটেইভো গা ধকা লৰকা কৰি পেলালে । পাচে কোল্ডচে তাকে দেখি ভই পাই, নাৱৰ পৰা গৈ সি আপোনাকে আৱৰিবিলাকৰ হাতত সোধাই দিলে, ভেতিয়া আৱৰিবিলাকে গোটে খাই কি প্ৰকাৰে তাক মাৰিম বুলি, আলচ কৰিলে । পাচে সিহঁতৰ মাজৰ এজনে কোল্ডচক সেই পাঁচ স লোকৰ মাজৰ পৰা আতৰাই নি সুখিলে, বোলে, তুমি বৰ লক্ষ্য মানুহ নে? কোল্ডচে সেই দেশত ভালেমান দিন ধকাৰ কাৰনে সিহঁতৰ কেনে দস্তৰ তাক কিছুমান জানিছিল । জেতিয়া সি এনে কথা সুনিলে, ভেতিয়া মনতে ভাবি আপোনাৰ প্ৰান বখা কৰিবলৈ লৰ মাৰি পলাব লাগে বুলি ধিৰ কৰিলে । এই নিমিত্তে সি মিচা উত্তৰ দি কলে, বোলে, মই একেৰিও লৰিব নোআবোঁ । ভেতিয়া সেই আৱৰে তাক আৰু দুই তিনি পুৰা মান মাটিৰ আঁতৰলৈ নি বান্ধৰ পৰা মুকলি কৰি কলে, এতিয়া ভই আপোনাক উদ্ধাৰ কৰ । এনে কথা সুনি কোল্ডচে লৰ মাৰি গল; জেতিয়া তাক লৰিবৰ দেখিলে, ভেতিয়া সকলো আৱৰিবিলাকে হাতে পতি জাটি লৈ তাৰ পাচে পাচে খেদি গল । কোল্ডচৰ ভৰিত অনেক কাঁইত আৰু হুল জোঙ্গে কুটিলত বৰ দুখ পালে, তথাপি দুখক দুখ নু বুলি আৰু উভতি চাবলৈকো সাহ বে পাই কেৱল লৰি লৰি থাকিল । পাচে ভালেমান গৈ পাচৰ কাললৈ উভতি চাই দেখিলে, প্ৰাই সকলো আৱৰি লোক বৰ পাচ পৰিল, কেৱল দুই এক জন মান তাৰ পাচে পাচে খেদি আহিচে । তাকে দেখি ভেতিয়া সি বখা পান্ন বুলি আলা কৰি, প্ৰানক টাকি লৰোঁতে কোল্ডচৰ নাক মুখ আৰু চকুৰ পৰা ভেজ ওলাল, তথাপি লৰি লৰি গৈ পুনৰাই উভতি পাচলৈ চাই, এটা আৱৰক তাৰ পৰা এক স হাতৰ অধিক আঁতৰ ন হই । তাকে দেখি কোল্ডচে একো উপাই বে পাই, একে বেলিএ উভতি চাই, দুয়ো হাত মেলি

খাকিল । আৱৰে তাকে দেখি বিস্ময় হৈ উঠাৰ খাই ধমকি বৈ, ঠেঙৰ গালৈ জাতি দলিলাও-তে, আৱৰ আপুনি দিখল হৈ মাটিত পৰিল । পাচে সেই জাতি কোল্ডচৰ ভৰিৰ ওচৰত মাটিত খোচ খাই, আগ ভোখৰ চিগিল । ঠেঙে সিহুে সেই চিগা জাতি ধৰি তাক খোচ মাৰি পুনৰীই লৰিলে । পাচে আৱৰি লোক আহি জেতিয়া সিহঁতৰ এজন ভাইৰ মৰা স দেখি লেহি, ভেতিয়া সিহঁতে বৰকৈ এটাহ পাৰি, কিছুমান ধমকি হল । কোল্ডচে হলে লৰি গৈ এমন নদি পাই তাতে উঠি অহা গচৰ কঁৰ এখন পাই তাৰ তললৈ বুৰ মাৰি লোমাল, আৰু কোনো উপায়েৰে গচৰ মাজে দি বুৰ উলিয়াই তাতে থাকিল । পাচে আৱৰিবিলাকে বৰকৈ চিয়ৰ মাৰি, তাক বিচাৰি আহিল । আৰু সেই দিনৰ দিনটো কঁৰৰ গচৰ মাজত কেতিয়াবা কেতিয়াবা কোল্ডচে সিহঁতৰ ভৰি দেখি কি জানি জুই লগাই কঁৰ পোৰে বুলি বৰ বিয়াকুল হৈ কম্পনেৰে সেই দিন ভাতে নিয়ালে, পাচে গধূলি বেলিকা আৱৰি লোকসকল আৰু সি নু সুনি পুনৰাই বুৰ মাৰি গচৰ মাজৰ পৰা ওলাই সোঁতত পৰি লাভু-ৰিএই তিনি মাইল ভটিয়াই গৈ কোঁঠ পাই বখা পৰিল ।

আ

আমেৰিকা দেশৰ আদি বাসি লোক ।

জুখত বখ্যা পোআ ।

Life preserved by a Bible.

“হে পৰম ইয়ব, জুখত তুমি মোৰ সুৰ ঢাকিচা ।”

চামুএল পুস্তকৰ নামে এজন ইৱাজি মানুহ আছিল তেঁও আপোন পিত্ৰি মাজিৰ পৰা ইয়বক আৰখনা কৰিবলৈ নিকি, ধৰম কৰমত আতি প্ৰিতি আছিল। তেঁও জৌৱন কালত সেনাবিলাকৰ মাজত সোমাল, তথাপি সেনাবিলাকৰ দৰে তেঁওৰ মন নাছিল, কিয়নো তেঁও লৰা কালৰে পৰা ধৰ্ম সাত্ৰ ভালকৈ সিকাতে, সেই কথা তেঁওৰ মনৰ পৰা কেতিয়াও পাহৰি নলগ। কিন্তু তেঁও জি ঠাইত থাকোক বা নে থাকোক, পৰম ইয়বৰ ভক্তি কৰিবলৈ তেঁও কেতিয়াও থিত ন কৰে। পাচে ১৮১৫ সনকত নেডবলগ দেশৰ ওআতবলু পখাৰত ফুফি আৰু ইৱাজি সেনাবিলাকে সৈতে ঘোৰ ভয়ানক জুখ হৈছিল। তাৰ মাজতে সেই পুস্তক চাহাবো আছিল। পাচে গধূলি হলত ফুফি সেনাবিলাকক হাৰিৰ মাজৰ পৰা খেদাবলৈ ইৱাজি সেনাপতিও আপোন সেনাক আগ্যা দিলে। পাচে সিবিলাকে সিহঁতক খেদিবলৈ গাঁওতে জাঁওতে অকস্মাত সৰুবিলাকৰ পৰা এটা গুলি আহি পুস্তক চাহাবৰ তল পেটত লাগিলত তেঁও অলপমান আঁতৰ হৈ মাটিত পৰিল। কিন্তু তেঁওৰ এনে দুখ কৰ পৰা চল, তাক তেঁও নে জানিলে। পাচে জুখ ভগাৰ পাচত তেঁও পৰ্হিবৰ নিমিতে আপোনাৰ জোলোঙ্গাৰ পৰা ধৰ্ম সাত্ৰ উলিয়াই দেখিলে, ধৰ্ম সাত্ৰৰ একাল পাচত বিস্তি তাৰ মাজতে এটা গুলি আছিল। তাতে তাত থকা সকলো লোকেই তাকে দেখি বুলিলে, সেই ঠাইত জদি ধৰ্ম সাত্ৰ ন থকা হলে, তেঁও অৱলো মৰিলহেঁতেন। পাচে তেঁও আপোন দেশলৈ ঘূৰি আহি পৰম ইয়বত প্ৰেম ভক্তি কৰি, ততি সাৱধানে সেই ধৰ্ম সাত্ৰ আপোনাৰ ঘৰত ধলে। আৰু জি কোনোএ তেঁওৰ ঘৰলৈ আহে, সেই সকলোৰে আগতে কই; এই ধৰ্ম সাত্ৰই মোক দুই আপদৰ পৰা বখ্যা কৰিলে।

প্ৰথম এয়ে, নৰক জোগ্য আৰু অগিয়া

নি, পাপ আৰু জগতৰ সকলো আপদৰ পৰা মোক বখ্যা কৰিলে।

দুভিয়, ফুফিৰ সেনাৰ গুলিৰ পৰা মোক বখ্যা কৰিলে। এই নিমিতে জিমান দিন জিয়াই থাকিম, সিমান দিন এই ধৰ্ম সাত্ৰ তিয়াগ ন কৰোঁ।

এই নিমিতে হে মোৰ প্ৰিয় মিতিব সকল, জি ৰূপে সেই মানুহে অজিকাৰ কৰিলে, “এই ধৰ্ম সাত্ৰক কেতিয়াও নেৰোঁ বুলি,” সেই ৰূপে আমিও পৰম ইয়বক তিয়াগ ন কৰোঁ, সদাই তেঁওত বিশ্বাস কৰি থাকিম। আৰু জি ৰূপে সেই মানুহক দুই আপদৰ পৰা বখ্যা কৰিলে, সেই ৰূপে জি সকলোএ ধৰ্ম সাত্ৰত ৰতি কৰিব, সেই সকলোকে ইহকালত আৰু পৰকালত উধাৰ আৰু বখ্যা কৰিব, তাতে ভোমোলাকে ইয়বৰ সন্তান বোলা হবা; এই জি কথা ধৰ্ম সাত্ৰত আছে, সেয়ে ভোমোলাকত সিধি হব। আমাৰ প্ৰভুৰ ৰাজ্য প্ৰিথিবিৰ চাৰিও ফালে জই হৈছে। তেঁওৰ মহিমা মানুহৰ চকুত প্ৰকাশ হৈছে; এই নিমিতে সুনি পলম কৰিলে ভোমোলাকৰ পাপ অগনন হব, আৰু কেতিয়াও পাপৰ পৰা নিস্তাৰ নে পাবা, সদাই ইয়বৰ ক্ৰোধ ভুঞ্জিবা; তাতে ভোমোলাকৰ মন নৰকৰ পোকে খাব। এই নিমিতে সোন কালে প্ৰভু যিচুত বিশ্বাস কৰা।

সুভদ্ৰি।

কিৰ্তন কৰাৰ কথা ।

A Missionary Journal.

নবেম্বৰৰ ১০ তাৰিখে আমি ডেকপুৰৰ উত্তৰ পশ্চিম চুকে থকা গাঁওবিলাকৰ মানুহৰ মাজত প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ সূত বাজাৰ কথা কিৰ্তন কৰিবৰ মনেৰে জাজা কৰিলোঁ । তাৰে কোনো কোনো ঘটনাৰ কথা লিখিবৰ ইচ্ছা হোআত সন্ধ্যাপে লিখি জনাব খুজিলোঁ । সেই সকল কথা মোৰ বিবৰনৰ পুথিত লিখিবলৈ নো হোআত জি জি কথা মনেৰে ভাবনা কৰি সোঁঅবনত আহিচে, তাকেহে তলত লিখিলোঁ ।

প্ৰথমে আমি গৈ মৰপি মৌজাৰ নাম ঘৰত দু ৰাতি বসোঁ । তাতে ব্ৰজা, বিষ্ণু, আৰু গোবিন্দ, এই তিনি মূৰ্তি আছে । এটা কাঠৰ, আৰু দুটা পিতলৰ বা কাঁহৰ; তাক কাপৰেৰে ঢাকি ধোআত ভালকৈ দেখিবলৈ নহল । তাত থাকোঁতে এদিনা ৰাতি পুআতে সাত কি আঠ বজাৰ সময়ত, মই চাউল সিজাই নাম ঘৰৰ পিৰালিত থিয় হৈ আছিলোঁ, চাহাবে হাজিৰি খাইছিল । এনে সময়তে এটা গনক মানুহে আহি মোক সুধিলে, বোলে, চাহাব ইয়াতৈল কিয় আহিচে? মই কলোঁ, বোলোঁ, চাহাবে তোমোলাকৰ আগত সত্য পৰম ইশ্বৰৰ কথা কিৰ্তন কৰিবলৈ আহিচে । তাতে সি উত্তৰ দিলে, বোলে, আমাৰ জানো পৰম ইশ্বৰ নাই? মই বুলিলোঁ, তোমোলাকৰ পৰম ইশ্বৰ হোআ হলে তোমোলাকে নিল, কাঠ এইবিলাকৰ মূৰ্তি সাজি তাৰ আগত আঠ পাৰি সেৱা কিয় কৰিবা? সেই ঠাইতে নাম ঘৰৰ পানি পোতাৰ কুআত, চাহাবৰ মচালচিএ মলা ধঁপাত হপি হোঁকাটো ওলোমাই থৈছিলে; সেই গনক মানুহটো তাকে চুই বুলিলে, আমি এই হোঁকাটোকে ইশ্বৰ বুলি মানিচোঁ । তুমি কি আমাক এক নতুন ইশ্বৰক চিনাবলৈ আহিচা নে? আমি তাক নে মানোঁ, হোঁকাটোকেই মানিম । পাচে মই কলোঁ, যদি তুমি হোঁকাটোকে ইশ্বৰ বুলিচা, তেন্তে কাঠ পিতলৰ মূৰ্তি সাজি নাম ঘৰত থৈ নিবিলাকক

সেৱা কৰা কিয়? হোঁকাটো থৈ তাকেই সেৱা কৰিব লাগিছিল । তাৰ দু দিনৰ পাচে আমাৰ তাম্ৰ হৰ তুলি সেই ঠাইৰ পৰা অলপ নিলগত বসোঁ । ১৫ দিন মান সেই ঠাইত থাকি, তাত থকা সকলো গাঁৱৰ ঘৰে ঘৰে গৈ গৈ জ্ঞান কৰ্তাৰ কথা কিৰ্তন কৰিলোঁ । জিবিলাকে সত্য ধৰম আৰু জ্ঞান কৰ্তা যিচু খ্ৰিষ্টৰ কথা সত্য বুলি মানি লৈ কৰে, এনে অনেক মানুহক লগ পালোঁ । আমি এদিব দিপুতাৰ আদি বন্ধা চাৰি স কি পাঁচ স মানুহৰ আগত প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ কথা কিৰ্তন কৰিলোঁ । আৰু আমি তিনিটা মান গিত গাই সুনালো, তাতে অনেকে মন দি শুনিলে; আৰু অনেকে আহি আমাৰ পৰা ধৰম সাত্ত্বৰ পুথি খুজি খুজি নিলে ।

সেই মৌজাত থাকোঁতেই এজন গবৰ্ণমেণ্টৰ ইঞ্চল পলিচে আহি মই চাউল সিজোআ ঠাই কচু দূৰৈত থিয় হুলাই । তেঁও বামুন আছিল ক্ৰমে ক্ৰমে মই তেঁওৰে সৈতে ধৰমৰ কথা কবলৈ আৰম্ভন কৰিলত তেঁও কলে, বোলে আন আন মানুহে সেই ধৰম ললে আমিও লয় । আৰু আন এদিনা কলে, বোলে, কল্লা-নিএ যদি হুকুম দিএ, তেন্তে আমি আটায়ে খ্ৰিষ্টিয়ান হম । হাই, হাই, দেখাচোন, কিমান মানুহে আন লোকলৈ বাট চাই আপোনাৰ জিৱৰ পৰিত্ৰান হেৰুআবলৈ সৰাৰ কৰিচে ।

আৰু এদিনা আমি ডেকা চুবুৰিৰ গাঁৱত কাললৈ কিৰ্তন কৰিবলৈ গলোঁ, সেই গাঁৱত গোপাল ঠাকুৰৰ মূৰ্তি থকা এটা নাম ঘৰ আছিল, সেই ঘৰতে বামুন পোৰোহিত, আৰু গোসাঁই কেই জন মানেও হোম জঁগা আদি কৰম কৰিছিল । এনেতে আমি সেই ঠাইত লৈ ওলালোঁ, নিবিলাকে আমাক নাম ঘৰত বহিবলৈ দিয়াত, মূৰ্তি থকা পোনে সুধা সুধিকৈ দুআৰ সুধতে বহিলোঁ, আমি নিবিলাকত সুধিলোঁ, তোমোলাকে কি কৰিচাইক? নিবিলাকে কলে, আমি ইশ্বৰলৈ বস্ত্ৰ উচৰ্গিচোঁ । আমি সুধিলোঁ, ইশ্বৰ দিয়া ন অগ্ৰিয়া? নিবিলাকে কলে অগ্ৰিয়া । আমি কলোঁ, হাই এয়ে সত্য কথা । তেঁও অগ্ৰিয়া, তেঁওক কোৱেও দেখা

নাই, কিন্তু তেঁও সকলোকে দেখে; তেঁওৰ আগত সকলো দিয়া যদি তেঁও অদ্বিত্য অৰ্থাত তেঁওক কোনেও দেখা নে পাই আৰু দেখাও নাই তেন্তে তেঁওৰ আকাৰ এনে বা তেনে হই, এই বুলি তেঁওৰ মূৰ্তি কেনেকৈ সাজিচা? সিবিলাকে কলে, বোলে, আমি মূৰ্তিৰ আগত নি দিয়াটোক আৰু তাৰ আগত সেৱা ন কৰি কেনেকৈ ইহুৱক সেৱা কৰিম? পাচে আমি কলোঁ, বোলোঁ, দেখা, ইহুৱে তোমাৰ আত্মা, মন, কান, চকু, নাক সকলোকে সৃজি-চে। সিবিলাকে কলে, হই। বাক, জি জনে তোমাক সুনিবলৈ কান সৃজিলে, তেঁও নো তোমাৰ কথা নু সুনিব নে? জি জনে তো-মাৰ বুজিবলৈ গিয়ান দিচে, তেঁও নো তোমাৰ কথা নে জানিব নে? জি জনে তোমাৰ চকু সৃজিলে, তুমি তেঁওলৈ কি কি কৰিচা, তাক নো নে দেখিব নে? তুমি জে কাঠৰ মূৰ্তি সাজি অপ্ৰানি বস্ত্ৰৰ আগত ইহুৱ বুলি সেৱা কৰিচা।

পাচে আমি আকও কলোঁ, জি জনে স্বৰ্গ ৰ্তা পতাল আদি কৰি তিনিও ভুবনক সৃজি-চে, এনে জি সৰ্বসক্ৰিয়ন্ত ইহুৱ, তুমি তেঁওৰ সৃজা বস্ত্ৰৰ পৰা এতোখৰ নকচা কাটি, ইহুৱ ইয়াতে নিবাস কৰিব বুলি আৰু আমাৰ নৈ-বেদ্যৰ ঘ্ৰান লব বুলি ভাবিচা নে? গোটেই খৰ জগত তেঁওৰ ন হই নে? তেঁওৰ থকা ঠাই নাই নে? তেঁও এনে কুচিত মূৰ্তিত থা-কিব নে? আৰু জি জনে আমি অধম মনুলো সুখে থাই লৈ থাকি তেঁওৰ গুন গাবলৈ আ-মাক জিৱনৰ উপাইৰ নানা বিধ খোজা আ-হাৰ আৰু বস্ত্ৰ দিচে। এনে বস্ত্ৰৰ পৰা তুমি এমুটি চাউল দি তেঁওক সূক্ষ্ম কৰি কেনেকৈ সজুট কৰিব পাৰা? কেনেকৈ এজন দয়াৱন্ত স্বনবান মানুহে কোনো দুখিয়া এটাক দায়া কৰি তাৰ দুখ দেখিব নোআৰি এক লাখ টকা দিলে; তাতে সি যদি দুৰি আকও তাৰ পৰা এটা পাই আনি তেঁওক দি কই, এই পাইটো মই আপোনাৰ ওচৰলৈ ভেঁটি আনি-টোঁ, আপুনি সজুট হওক। তাতে তেঁও কব,

মই তোকে দুখিয়া দেখি এই মান টকা দায়া কৰি দিচোঁ, তই পাই এটা আনি মোক সজুট কৰিব পাৰ নে? আটাই খনি ৰূপ মোৰ ন হই নে!

পাচে সেই ৰূপে তাত কিত্তন কৰি কৰি ১৫ দিন মান তাত থাকি তাৰ পৰা পিঠা-খোজা মোজাত বলোঁ। তাতে প্ৰাই এমাহ মান থাকি, তাতো নাম ঘৰে নাম ঘৰে গো-সাঁইবিলাক, আৰু ভকত, আৰু ৰায়তৰ ঘৰে ঘৰে কিত্তন কৰি কৰি ফুৰিলোঁ।

বাঁহবাৰি গাঁৱৰ এক মানুহৰ সবত বিয়া সভা কৰাইছিল, আৰু মানুহক ভোজ খুআই চিল। তাতো দু কুৰি মান মানুহৰ আগত জ্ঞান কৰ্তা প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ কথা কিত্তন কৰি-লোঁ। আৰু সেই মৌজাৰ নম্ৰাটি গাঁৱত নাম ঘৰত গোলাঁইবিলাকে মানুহ গোটি খুআই তাত সভা কৰিছিল, তাতো ভালেমান মানুহৰ আগত নাম ঘৰৰ দুআৰ মুখত থিয় হৈ, সি-বিলাকে কৰা কৰম সকলো বিকল হৈচে, তাৰে জে পৰিজ্ঞান নে পাই এনে কথা ভালেমান প্ৰমানেৰে বুজালে। সেই পিঠাখোজা মোজাত জিবিলাকে সভা ধৰমৰ কথা ভাল পাই গ্ৰহন কৰিবৰ ইচ্ছা আছে, এনে অনেক মানুহক লগ পালোঁ; যদি সিহঁতৰ মাজত কোনো সাহিয়াল হোজা হলে, তেন্তে স্বৰূপকৈ জ্ঞান কৰ্তাৰ নাম প্ৰকাশ ৰূপে লৈ কাহিলেইভেন। আৰু এদিনা এজন প্ৰাই খ্ৰিষ্টিয়ান হোজা মানুহৰ ঘৰত আমাৰ লৰাবিলাক আৰু আমি গৈ গিত গালোঁ, প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ। তাতে অনেক মানুহ গোটি খাইছিল, তাৰ পৰিয়ালে লৈতে সকলোএ সুনিলে; আৰু সেই মানুহে আহি আমাৰ পৰা নতুন নিয়ম এখন খুজি নিলে; আমি সেই মৌজাতে বহুত বহুত সাজ বিলাই দিলোঁ। এদিন এটা মানুহে আহি সুধিলে, আমি কেনে-কৈ পৰিজ্ঞান পাম? আমি কলোঁ, যিচু খ্ৰিষ্টত বিশ্বাস কৰা। সেই ৰূপে আমি ইহুৱৰ বাত্যাৰ কথা সকলোৰে আগত কিত্তন কৰি কৰি, জিচুহুৱৰ ১৭ কি ১৮ তাৰিখে ডেকপূৰলৈ বৰ দিনৰ কাৰনে আহিলোঁ।

ব. ন.

অচম দেশৰ জুৰা মচলমান সকলক
প্ৰতি নিবেদন পত্ৰ ।

Letter to Mussalmans

প্ৰিয় বন্ধু সকল,

কিচুমান ভাল কথা কবৰ কাৰন মোৰ
মন চলিছে, মই কি কৈও তোমোলাকে মন দি
সুনিবা। মই দেখোঁ, জেনেকৈ বখিয়া নো হো-
আ ভেৰা চাগলি বাট এৰি অবাটে জাই, তে-
নেকৈ তোমোলাকেও অবাটে কুৰাইক; কিন্তু
পাপৰ বাটেৰে দুখ দিবলৈ নিএ, আৰু তো-
মোলাকৰ কোৱান পুখিত অনেক সদ উপ-
দেশ লিখিছে; তোমোলাকে সেই সকল উপ-
দেশ কথা জানা নে, আৰু মানা নে। এহেজাৰ
বচৰ হল তোমোলাকৰ ভবিস্যত বক্তাই আ-
বখিয়া দেশৰ মানুহবিলাকক সিহঁতৰ পাপ
কৰ্মৰ ভোগ ভুঞ্জি পাপ কৰিবলৈ এৰি ভাল
সদাচাৰি মানুহ হবলৈ কৈছিলে; তেতিয়া সি-
বিলাকে তেঁওৰ কথা সুনিলে, আৰু বেয়া পা-
পি আচাৰ এৰিলে। আৰু তেঁও মচলমান সক-
লক নটিনি আৰু বহুত তিবোতা ৰাখিবলৈ
নিষেধ কৰিলে। উপজিব দিনৰ পৰা মৰিবৰ
দিনলৈকে অৰ্ধাত জিৱতদলৰ ভিতৰত কেৱল
চাৰি জনিতকৈ অধিক তিবোতা ৰাখিব নে
পাই। আৰু তোমোলাকৰ মানুহবিলাকৰ সেই
ভবিস্যত বক্তাৰ দিন অবধি একে জনা সভা
ইস্বৰৰ প্ৰতি গিয়ান বাৰ্হিছে। ইস্বৰে মুনিহ
তিবোতা দুইকো সমানে সৃজিছে, সেই কাৰন
তেঁওৰ আগ্যা আছে, জে প্ৰত্যেক মানুহে কে-
ৱল একো জনিহে তিবোতা বিয়া কৰাব পাই,
আৰু তিবোতা সকলেও একোটাহে গিৰিএক
লব পাই, এই বিত্তিতকৈ সবহ হলে বৰ
বেয়া আৰু পাপ হই। আৰু পুৰুষবিলাক
মৰিলে জেনেকৈ জিৱাত্মা থাকে, তেনেকৈ তি-
বোতা সকলৰো থাকে। এই কাৰনে সাহিয়াল
আৰু ভাল মানুহ সমস্তে তিবোতাক বৰকৈ
মান কৰে, আৰু তেঁওবিলাকক বৰ স্নিহু আৰু
কোমল কথা কই; কিন্তু ভয়াভুৰ আৰু সৰু
সামান্য মানুহবিলাকেহে তিবোতা মানুহ সক-
লক লম্বু অমজীত আৰু কঠোৰ বেৱহাৰ কৰে।
হে বন্ধু সকল, মন কৰি চোআচোন বাৰ,

ইস্বৰহে ঠিক দায়ালু আৰু নিৰ্মল বস্তু, এতেকে
তেঁও পৰকালত পাপৰ দণ্ড ন কৰাকৈ কেতি-
য়াও নেৰিব, তেঁও ৰাতিএ দিনে অহে বাহিৰে
সকলোকে দেখে, সকলোকে সুনে, আৰু সক-
লোকে জানে। তোমোলাকৰ ওচৰ চুৰুবিয়াৰ
মৰনৰ দোআৰাই তোমোলাকক পাপ এৰিবৰ
কাৰন বাৰম্বাৰ সাৱধান কৰে, জান নবা নটো
তোমোলাকে সহাই হৈ মাটিৰ ভিতৰত গোট
দিয়া। এতেকে সেই দিন আহিছে, জি দিনত
তোমোলাক সকলোৰে আৱস্যক এবাৰ মৰন
হব; আৰু মৰনৰ পাচত ইস্বৰৰ বিচাৰো
হব। তোমোলাকৰ জিৱাত্মা জিৱাই থাকিব
আৰু তোমোলাকে প্ৰিথিৰিত জি সদ অসদ
কৰম কৰা, সেই অনুসাৰে তোমোলাকক বেৱ-
হাৰ কৰিব। তেতিয়াই নিৰ্মল অৰ্ধাত পাপ
ন কৰা মানুহবিলাকে সুখ পাব, আৰু মলিন
অৰ্ধাত পাপি মানুহবিলাকে দুখ পাব। আৰু
গুআহাটি নগৰত এতিয়াও বহুত বেয়া আৰু
অসদ ৰিতি আছে; অসুচি তিবোতাই নাচে
আৰু অবাগ্য গিত গাই, নট সালো আছে।
আৰু বিবাহ আদি কৰম সকলত নটিনি তি-
বোতাক নিমজ্জন কৰে, আৰু মুনিহ মানুহ-
বিলাকেও আপোনাৰ ঘৰ বাৰি লবা তিবোতাক
এৰি কেৱল অসদ আৰু কুসলতে থাকি ৰাতি
পুআই। আৰু এই জিৱন অৰ্ধাত পৰমাত্মন
কেৱল চুঁটি, জেনেকৈ জাৰ কালি ৰাতি পুআই
নিয়ৰবিলাক এখন্তক মান থাকিএ পমি জাই,
তেনেকৈ ইও জাই। কিন্তু সি থান সল্লাৰৰ
জিৱন হলে সদাই থাকিব; এই কাৰনে হে
মোৰ প্ৰিয় জুৰা বন্ধু সকল, তোমোলাকে পাপ
পৰিভিয়াগ কৰি অসদ সল্লাৰ পৰা দূৰৈ হবা-
ইক। আৰু তোমোলাকৰ মুখ তোমোলাকৰ
হাত আৰু তোমোলাকৰ চকু আদি কৰি সক-
লো সৰিলকে নিৰ্দ্দাপি আৰু নিৰ্মলকৈ ৰাখিবা-
ইক; ইস্বৰক মৰন কৰিবা, স্নিহু আৰু পৰম
ইস্বৰৰ বিচাৰ আৰু স্বৰগ নবক এই সকলকো
ভাবি চাবাইক।

গুআহাটি মোকামত বহা তোমোলাকৰ অতি
বিদ্যালৰ স্নিহু
জীৱত বাবট ব্লেণ্ড পাৰুবি চাহাৰ
১১১৭।

অকনোদই পৰ্হা লৰাবিলাকলৈ ।

For the little Children who read the Orunodoi

হে অকনোদই পৰ্হা লৰা চোআলিবিলাক, তোমোলাকে ওপৰত কিহৰ নকচা দেখিচা? জেতিয়া তোমোলাকে অকনোদই মেলি এই নকচা দেখিবা, তেতিয়া এইটো কিহৰ নকচা বুলি কি জানি ইটে সিটে সোধা সোধি কৰিবা। আৰু কোনোএ কব, ইয়াত কেতবোৰ লৰা ভয়েৰে লৰ মাৰি পলাইচে, আৰু দুৰৈত এজন বুৰা মানুহ হাতত লাখুটি ধৰি লৰাবোৰলৈ চাই আছে, আন এটা লৰাই তেঁওৰ ওচৰলৈ বৰ বেগেৰে লৰি গৈচে। হই, তোমোলাকে জি কোআ কুই কৰিচা, সেয়ে স্বৰূপ হই। তথাপি মই এই নকচাৰ কাৰন কিছু তোমোলাকৰ আগত বহুলৈ লিখি বুজাও।

এই কথা যিহুদা দেশৰ ভিতৰত ঘটিছিল। এলিয়া নামে ইহুদাৰ এজন ভবিষ্যত বক্তা আছিল, তেঁও কোনো এদিনত গাঁৱৰ মাজে দি কুৰৌতে এমখা দুৰ্জন লৰাই তেঁওক দেখা পাই, এই ৰূপে তেঁওক নিন্দা কৰি কলে, “হে তপা মুৰা, হে তপা মুৰা, গুচি জোআ, গুচি জোআ।” এই ৰূপে কোআত ভবিষ্যত বক্তাই সিহঁতলৈ খুৰি চাই, ইহুদাৰ নামে সিহঁতক সাও দিলে; তাতে হাবিৰ মাজৰ পৰা দুজনি মাইকি ভালুক ওলাই দুহুৰি লৰা কামুৰিলে। তাৰে নকচা ওপৰত দিয়া হৈছে; তোমোলাকে চাই দেখা, দুজনি ভালুকে কি ৰূপে লৰাবোৰক

ধৰি কামুৰি আছে, সিহঁতৰ কেতবোৰক বৰকৈ কামুৰি আন লগোআত মাটিত পৰি কান্দি আছে, কোনোএ লৰ মাৰিচে, আৰু এটা ডেকা মানুহে ভবিষ্যত বক্তাৰ ওচৰলৈ লৰি গৈচে। সিহঁতৰ দুষ্ট কৰম দেখি ইহুদে সিহঁতক সান্ত্বি দিবৰ নিমিত্তেহে হিংসক জন্তুৰ দোআৰাই এনে দুখ দিয়ালে।

মোৰ প্ৰিয় লৰাবিলাক, তোমোলাকে এনে কথা পৰ্হি

মনত ভই নো পোআ নে? ইহুদাৰ অহিতে পাপ কৰিবলৈ বৰ ভই কৰিব লাগে, কিয়নো তোমোলাকে জি জি পাপ কৰা, ইহুদে তাৰ সান্ত্বি দিব, ইয়াক মনত ৰাখিবা। তোমোলাকে জেতিয়া আপোন পিজি মাজিৰ আগত ভাঙ্গা, তেতিয়া লিবিলাকে আচাৰিৰে অলপ সান্ত্বি দিএ, তাতে বৰ দুখ পালো বুলি জানা, কিন্তু জেতিয়া ইহুদে তোমোলাকক সান্ত্বি দিএ, তেতিয়া পিজি মাজিৰ দৰে হাতত আচাৰি ধৰি দুটা চাইটো কোব নে মাৰে। তেঁও অনেক ভাৱে সান্ত্বি দিএ, কেতিয়াবা তোমোলাকলৈ জৰ, নৰিয়া, আৰু কিবা বিলম্ব ৰোগ পঠাই, তাতে তোমোলাকে বহু দিনলৈ অতি দুখ পাই কেঁকাই থাক; এনে দুখকে ইহুদাৰ সান্ত্বি বোলে। হে মোৰ অতি প্ৰিয় সকল, এনে সান্ত্বি পাবলৈ তোমোলাকে পাপ ন কৰিবা, আৰু ধৰ্ম্ম মানুহক দেখা পালে নিন্দা ন কৰি অতি লমাদৰ কহিবা; কিয়নো ইহুদে কৈচে, জি মানুহবোৰে ধৰ্ম্ম লোকক নিন্দা কৰে বা দুখ দিএ, সি মোকেহে দুখ দিএ। আৰু এটা কথাটো মন কৰিবা, মানুহে সিকিবৰ কাৰনে ইহুদে নানা বিধ ৰোগ বিয়াখিৰ দোআৰাই সান্ত্বি দিএ, কিন্তু পাচত মন পালটাই কুকৰম নেৰিলে, সেই কুকৰমৰ বেচ ইহুদে অনন্ত মৰন অৰ্থাত অনন্ত বৰকৰ সান্ত্বি দিব। এনে সান্ত্বি পাবলৈ তোমোলাকৰ কাৰ

মন আছে? মই ভাবিচোঁ, কোনোএ ইচা ন
কৰে, কিন্তু ইচা ন কৰিলেও যদি পাপ কৰম
কৰা, তেন্তে নিচয়ে ইশ্বৰৰ দণ্ড ভোগ কৰিব
লাগিব। এই হেতুকে ইশ্বৰৰ অহিতে নতুবা
উঁওৰ ধৰ্মি লোকৰ অহিতেই পাপ কৰিবলৈ
ভই কৰা; তেনে কৰিলে, তোমোলাকো সাধু
লোক হৈ ইশ্বৰৰ সন্তান হবা। ন. ল. ফ.

বৰন হই, চোঁটৰ বৰন ভেনেকুআ; আক সেই
চোঁটৰ গুৰি কাল বহল চেপেটা আক এখাপ
চোঁটৰ দৰে আছে, সিও হাইভাল বৰনিয়া।
আগলিকা ভোখৰ সৰু চেপেটা, আদায়ে পাই
এহাতি মান দিখল হব। চোঁটৰ অলপ মান
ভলত এটা জঁট আছে। ভবি দুখন দিখল,
কিন্তু চোঁটা কাউৰিতকৈ অলপ মান দিখল
বৰন হলে মটিয়া হালধিয়া। কেৱল পতা দুখন

পাকৈ চোঁটা চৰাইৰ বিবৰন।

The Hornbill

বঙ্গাল দেশত এই চৰাইটোক ধনেশ্বৰ পাখি
বুলি কই; এই অচমিয়া লোকে প্ৰায়ে পা-
কৈ চোঁটা বোলে। চৰাইটোৰ বৰন গাৰ ওপ-
ৰৰ বৰ পাখিবোৰ চোঁটা কাউৰিৰ নিচিনা
কলা, তাৰ মাজৰ পাখিবোৰ হলে কলাৰে
বগাৰে মিহলি; গাৰ কালৰ ভোখৰ বগা, আ-
গৰ কালৰ ভোখৰো বগা। তাৰ পাখিৰ তলৰ
অৰ্ধাভ ভেউকাৰ তলৰ সৰু সৰু পাখিবোৰ
সুখ বগা, গলধন এবেগত মান দিখল হব;
চোঁটাটা হেৰুল হাইভাল গোঁটালে ভেনেকুআ

সেই কাউৰিৰ দৰে। পাখিটো বৰ
ডাঙ্গৰ ন হই, চোঁটটোহে ডাঙ্গৰ
গোঁটটো পাখি যদি ভোখা ভেঙে
দুই হাত মান হব। ইয়াৰ মাজ
মেঘৰ গৰ্জনৰ দৰে; ভেতিয়া মা
ভিৰলৈ ধৰে, ভেতিয়া অলপ মানৰ পাচেতই
বহুগুন দিএ বুলি কই, ই সদাই নে মাতে।
সেই চৰাইৰ নকচা ওপৰত ঠিক ৰূপে লিখা
হৈছে। কিন্তু দুই তিনি বিধ আছে; হুআ
নামে জি বিধ, সি ডাঙ্গৰ ডাৰ চুঁট সৰু
কেতিয়াও কেতিয়াও মকচলবিলাকৰ ওচৰ হা
বিত পৰে, প্ৰায়ে পৰ্বতভেদে থাকে। ইয়াৰ তেল
বায়ুৰ ঔসধত লাগে, সেৱত মূল্য ৩০।৪৫
টকা বুলি বেপাৰীয়ে কই। এই পাখিটো
ওখাই ডেৰ হাত মান হব। আক কেতিয়াও
কেতিয়াও মানুহৰ ওচৰৰ গাঁৱত পৰিলে দেখি
চিকাৰিএ গুলিয়াই মাৰে। তাতেহে লোকবি-
লাকে দেখিবলৈ পাই; এনেকৈ দেখিবলৈ
টান।

প্ৰ. চ. দ

এজন চাহাবৰ ঘৰিৰ ওপৰত এই ৰূপ
কথা লিখি থোআ হৈছিল।

Inscription on a Cloak

অধিকাৰে থৈছে ইয়াতে মোক,
দেখাবৰ হেতু কালৰ ভোখ;
দিন বাতি দেখাম জেন কালৰ চিন মই
এয়ে মোৰ অধিকাৰৰ ইচা হই।
কিন্তু মই বোলোঁ, হে মোৰ অধিকাৰ,
গিয়ানি হৈ নিকা মোত এই কথাৰ সাৰ।
জি ৰূপে মই তোমাক কৰিচোঁ মান,
সেই ৰূপ তুমি ভজা ইশ্বৰ ভগৱান।

ন. ল. ফ

দ্বিতীয় বহরামৰ আখ্যান ।

History of the P than Dynasty—Ruleram II.

১২৩৯ সনক বহরাম দিল্লিৰ সিংহাসনত বহিল, আৰু সেই কালতে জি সকল ৰাজ নিতি আৰু বেৰহাৰ আছিল, সেই আটাইকে ধৰি কৰিলে । তিনি নামে এক মানুহে উজিৰে সৈতে মহাই লৈ ক্ৰমে ক্ৰমে ৰাজ সালন আ-পুৰি ললে, আৰু বাদশ্যৰ নিচিনাকৈ ঐশ্বৰ্য কৰিবলৈ যি দুআৰত হাতি চকিয়াল ৰাখি-লে । ইয়াতে বাদশ্যৰ মনত অসুখ আৰু ক্ৰোধ জনমিল, এই হেতুকে মন্তোআলৰ বেস ধৰাই তিনি আৰু উজিৰক বধ কৰিবলৈ আ-পোনাৰ দুজন ভুৰুকি বন্দিক আগা কৰিলে । এই ৰূপে জি সময়ত বাদশ্য সভাৰ মাজত কহি আছিল, তেতিয়া সিহঁতে সভাৰ মাজলৈ সোমাই তিনিৰ বুকত অস্ত্ৰ মাৰি, তেতিয়াই উজিৰৰ ওচৰলৈ লৰি গৈ তেঁওৰ সৰিলতো দু বেলি দ্বা মাৰিলে, কিন্তু উজিৰে লোক সমু-হৰ মাজে দি পলাই সাৰি গল ।

Conspiracies of Rumi and the Wazir

সকলৰ ৰুমি নামে সেই সময়ত ৰাজ্যৰ ওপ-ৰত এক প্ৰধান পদত নিয়োজন কৰা আছিল; তেঁওৰে সভাৰ মাজত বৰ পৰাক্ৰম দল কৰি ৰাজ্যৰ দুৰ অৱস্থা কৰিবলৈ জতন কৰিলে । তাতে দেশৰ প্ৰধান বিচাৰ কৰ্তা সকলে ইয়াৰ সকলো কথা বাদশ্যৰ আগত জনালে । তেতিয়াই বাদশ্যই কুমন্ত্ৰনা কৰাবিলাকক ধৰিবৰ হেতু-কে অনেক ঘোঁৰা চিপাহি পাঁচি দিলে; কিন্তু সিবিলাকে ইয়াৰ অনুসন্ধান পাই ৰজাৰ লোক-বোৰ পোআৰ আগৈএ গোট গোট হৈ পলাই গল । অনেক কালৰ মূৰত মোকাম বদাউনত বাদশ্যৰ আগাৰে তেঁওৰ চাউভাজৰ দোআৰাই সকলৰ ৰুমি আৰু মুজা, এই দুই মানুহক বধ কৰা হল আৰু কালি জলাল নামে ৰাজ দোহি এটাক ইতিৰ তলত থকাই মৰালে । এই কৰম দেখি সকলো লোকৰ মনত ভই সোমাল আৰু সৈন্যৰ মাজত এক বিৰোধৰ ছৰা মুৰা হল । এই সময়তে ৰাজা আহিল, বোলে, মহা-জঞ্জিচ খাঁৰ সৈন্যে লাহোৰ নগৰ লুট কৰিছে ।

ইয়াতে বাদশ্যই এক মহা সভা গোটাই লাহোৰলৈ মগলবিলাকৰ অহিতে সৈন্যে সম-নিতে উজিৰক পাঠাবলৈ ধৰি কৰিলে । বাদশ্যৰ সৈন্যবোৰে বিয়াচ নদি পাওতে উজিৰে সৈ-ন্যৰ মাজত বাদশ্যৰ প্ৰতি অহিত জনমাবলৈ ধৰিলে । সি আপোনাৰ বাঞ্চা সিধি কৰিবৰ হেতুকে বাদশ্যলৈ এক পত্ৰ লিখি কলে, বোলে, সৈন্যবোৰ তোমাৰ অহিত হৈছে । তাতে বহরামে উত্তৰ লিখি কলে, বোলে, সেনা-পতিবিলাক অৱস্যে প্ৰান দণ্ডৰ জোগা, কিন্তু জেতিয়ালৈকে মাৰিবলৈ সমই নো পোআ, সেই কাললৈকে সিহঁতক ভুলাই ৰাখিবা । উজি-ৰেও এই উত্তৰ পাবলৈহে বাঞ্চা কৰি আছিল; বাদশ্যৰ এনে পত্ৰ পালতেই সি ওমৰাবিলাকৰ আগত সুমাই বাদশ্যৰ অহিতে সিবিলাকৰ ক্ৰোধ জনমালে, আৰু তাতে সিবিলাকে উজিৰৰ মহাই হম বুলি অজিকাৰ কৰিলে । এনে কালত উজিৰে ৰাজ ধানিলৈ সৈন্য সমনিতে উভতি আহিল, আৰু তিনি মাহ আধা মাহ-লৈকে ৰাজধানিক বেৰি আছিলে । সেসত প্ৰজাবিলাকেও বাদশ্যৰ অহিত চিন্তিবলৈ ধৰি-লে, তাতে একে বাৰে সিবিলাকে নগৰৰ অধি-কাৰ হল । বহরামক সিহঁতে বন্দি সালত থলে, আৰু অলপ দিনৰ মূৰতে তেঁওক অতিসই কষ্ট দি বধ কৰিলে । তেঁও দুই বছৰ এমাহ পোন্ধৰে দিন ৰাজ ভোগ কৰি ১২৪২ সনকত মৃত্যু হল ।

এই কালতে মগলবিলাকে সিন্ধু নদিৰ পাঁচ সূতি নদিৰ ভিতৰত থকা সমুদাই দেশ লুট কৰি গজনিৰলৈ উভতি গল ।

Coin of Moas Uddin Bahram Shah.

এই বহরামৰ এটা পইচাৰ নকচা । তাৰ সোঁ কালে ডিম দেৱৰ ৰূপৰ নিচিনা ঘোঁৰাৰ নকচা আছে । বাঁও কালে লিখিছে, উল চুল-তান আবুল কতেহ উল মোআজম ।

চতুৰ্থ মচউদৰ আখ্যান ।

History of Masud IV.

বহুমানৰ মনৰ পাচত প্ৰথম বালিনে এক দল কৰি বলেৰে ৰাজ ঘৰলৈ সোমাই সিংহাসনত বহিল, আৰু আপোনাৰ বাদশ্য নাম প্ৰকাশ কৰিবলৈ আশা কৰিলে । কিন্তু ওম-বাৰিলাকে তেঁও ৰজা হোআত অসম্মত হল, আৰু মৃত্যু হোআ বাদশ্যাহ কিৰোজৰ পুত্ৰ মচউদক বন্দিনালৰ পৰা মুকলি কৰি জি দিনত বালিনে সিংহাসন আক্ৰমণ কৰি লৈছিল, সেই দিনতে তেঁওকো সিংহাসনত বহুআলে ।

কিন্তু ইয়াৰ পাচত মচউদে বেঙ্গা আৰু সুৰা পানত মত্তোআল হৈ নানা বিধ কুকৰ্ম কৰিবলৈ ধৰিলে । ওমবা আৰু ৰাজ বহুবিলাকে সেনে তেঁওৰ অহিত চিন্তি, গুপ্ত ৰূপে মোকাম ৰাৰাজৰ পৰা বাদশ্যাহ দদায়েক মহম্মদক মন্তালে । তাতে মহম্মদে আপোনাৰ সকলো সৈন্য সমনিত লৈ ৰাজধানিলৈ আহিল । পাচত ওমবাৰিলাকে মচউদক ধৰি জনম ভৰলৈকে বন্দি সালত ধলে । চাৰি বছৰ এমাহ এদিন তেঁওৰ ৰাজ্য ভোগ হৈছিল । তেঁও অভিসই দুৰ্বলি আৰু মত্তোআল, আৰু সুখৰ অভিলাসত নিচই বস হৈছিল । জি সময়ত মচউদৰ ৰাজ্য গুচিল, সেই কালতে ইলতমলো জি ৰাজ্য বাখিগৈছিল, সেই ৰূপেই বস ।

ন. ল. ফ.

নিতি ৰেনু ।

Wise Sayings.

মুখ চক্ৰা ওৰনিৰ দোআৰাই জেনেই ৰূপ-ৰতি ভিৰোভাৰ ৰূপৰ লাবন্য বাৰ্হে, ধৰমি মানুহৰো ৰিতি আৰু স্বভাও সেই ৰূপে পৰম সুন্দৰ হই ।

অহঙ্কাৰ আৰু আপোনাৰ প্ৰশংসা কৰা মানুহবিলাকে কেতিয়া বহু মূল্য কাপৰ পিন্ধি সুৰ জোকাৰি আৰু চকু দুৰাই দুৰাই ৰাজ বাটত যুবে, তেতিয়া দুখিয়া মানুহবিলাকক কুকুৰৰ নিচিনা গিয়ান কৰি অৰহেলা কৰে, আন ভাল মানুহবিলাকে ভাক হাঁহে ।

আপোনাৰ অভিমানবিলাকে লোকৰ মত অগ্ৰাহ্য কৰি আপোনাৰ মতকে ভাল মানে । নিবিলাকে সেই হেতুকে কোনো বিলম্বত একো কাৰ্য কৰি উঠিব নোআৰে । নিবিলাক আপোনাৰ প্ৰশংসা পুৰ, আৰু আপোনাৰ প্ৰশংসা সুনিবলৈ নাইবা কবলৈ পৰম প্ৰীতি কৰে ।

হে মানুহ দেহ ধৰাবিলাক, তোমোলাকে কোন, কি কাৰনে কৰু পৰা আহিলা, ইয়াক মনৰ মাজত চিন্তা কৰিবলৈ কেতিয়াও এলাহ ন কৰিবা । তোমোলাকৰ কিমান সক্তি, আৰু কি কি নাই কিয়া, আৰু কাৰে নৈতে কি ৰূপে তোমোলাকৰ সম্বন্ধ, ইয়াকে ভাবিলে ভ্ৰম নাই কিয়াকৈএ আপোনাৰ পথ দেখি আপোনাৰ কৰিব লগা ন কৰিব লগা কথা বুজিবলৈ সক্তি হব ।

জি কোনো কথা কবলৈ ইচ্ছা কৰা, আৰু জি কোনো কৰ্ম কৰিবলৈ হাত মেলা, আগেয়ে তাৰ দোষ গুণৰ বিবেচনা কৰা । এই ৰূপ হলে কেতিয়াও হাঁহিয়াত ন হই, আৰু লোকৰ লাজে, মনৰ দুখে, আৰু সকলো দুৰ্দ-সাই কেতিয়াও তোমাৰ প্ৰফুল মুখক মলিন কৰিব নোআৰে ।

জি মানুহ বিবেচনা হিন, আৰু বাক্যৰ দোষ গুণ বিবেচনা ন কৰি তেতিয়াই মাত মাত, তাক সেই হেতুকে সকলো দুখ সহ্য কৰিব লাগে ।

জি মানুহে ঘোঁৰাত উঠি বহ বেগেৰে চুটি মেলিবলৈ ইচ্ছা কৰে, সি জেনেই বাট চিনিবলৈ অসমৰ্থ হৈ কাঁইটনি নাইবা গাঁতৰ মাজত পৰে, বিবেচনা ন কৰাকৈ কাম কৰা মানুহ-বিলাকে সেই ৰূপে দুৰ্দশাত পৰে ।

এই হেতুকে হে ভাই সকল, যদি আপদ নাই কিয়াকৈ আৰু নিৰ্বিঘিনিএ কাল নিয়াৰ-লৈ ইচ্ছা কৰা, তেন্তে সকলো কাৰ্যত বিবেচক হোআ । বিবেচক লোক এই সন্ধ্যাত গিয়ান-হান আৰু মুখ ভুগি ।

সহাদ পদ্ম পূৰ্ণচন্দ্ৰোদই ।

B O O K S

FOR SALE AT THE SIBSAGOR MISSION PRESS.

A few complete sets in main on hand of the
ORUNUDOI MAGAZINE

for the first eight years. Handsomely bound in one volume, and sold at the reduced price of 8 Rs., or in two volumes, at 4 Rs. each

Also about two hundred copies of the work for 1850, '51, '52, bound in one volume, cloth, and forming an excellent

ASAMESE READING BOOK FOR SCHOOLS, at the extremely low price of 2 Rs. per copy. This volume contains the whole of the ancient Asamese Buronji, which was commenced in the August number for 1850. The same, handsomely bound, will be sold for 3 Rs.

The History of PHULMONI AND KORUNA, a new work, especially designed for native Christian females, translated from the Bengali. This work is written in a popular and pleasing style, and appears to have a peculiar charm for native readers. Price per copy 0 4

The Orunudo for 1853 1 0

Asamese Buronji, by the Tamuli Phukon, paper cover 0 8

Asamese Vocabulary and Phrases Grammatical Notices of the Asamese Language 1 8

Asamese Primer, Bare Motora 0 1

First Reading Book, in Asamese 0 3

Asamese Arithmetic, first part 0 2

Ditto second part 0 4

Geography of Asia 0 4

Juvenile Tracts, per dozen 0 4

Ditto. bound in sheep 0 8

Ditto. bound in morocco, for presents to scholars 0 12

Dawk Book, printed octavo, in sheep 3 0

Ditto. half bound 2 8

Monthly Accounts, for servants, work-

men, &c. with printed lines, 1 0

Writing Books for Schools, 12 sheets

foolscap, each 0 4

Ditto. per dozen 2 4

Small Memorandum Books, each 0 1

এপ্রিল, অর্থাৎ বহাগব পঞ্জিকা।

Almanac for April, A. D. 1854. Asam Era, 1778.

এপ্রিল	চত	বার	ক্রি	দিনমান	এপ্রিল	বহাগ	বার	ক্রি	দিনমান
১	২০	৭	৪	১২১৮	১৬	৪	১	১৭	১২১৮০
২	২১	৮	৫	১২১২০	১৭	৫	২	১৮	১২১৮১
৩	২২	৯	৬	১২১২১	১৮	৬	৩	১৯	১২১৮২
৪	২৩	১০	৭	১২১২২	১৯	৭	৪	২০	১২১৮৩
৫	২৪	১১	৮	১২১২৩	২০	৮	৫	২১	১২১৮৪
৬	২৫	১২	৯	১২১২৪	২১	৯	৬	২২	১২১৮৫
৭	২৬	১৩	১০	১২১২৫	২২	১০	৭	২৩	১২১৮৬
৮	২৭	১৪	১১	১২১২৬	২৩	১১	৮	২৪	১২১৮৭
৯	২৮	১৫	১২	১২১২৭	২৪	১২	৯	২৫	১২১৮৮
১০	২৯	১৬	১৩	১২১২৮	২৫	১৩	১০	২৬	১২১৮৯
১১	৩০	১৭	১৪	১২১২৯	২৬	১৪	১১	২৭	১২১৯০
১২	৩১	১৮	১৫	১২১৩০	২৭	১৫	১২	২৮	১২১৯১
১৩	১	১৯	১৬	১২১৩১	২৮	১৬	১৩	২৯	১২১৯২
১৪	২	২০	১৭	১২১৩২	২৯	১৭	১৪	৩০	১২১৯৩
১৫	৩	২১	১৮	১২১৩৩	৩০	১৮	১৫	৩১	১২১৯৪

অকনোদইব অর্থো ধন পোআ বচিদ।

Receipts for the Orunudo.

CAPTAIN R. CAMPBELL, for 1853 12 Rs.

ক্রীত দূতিবাম বর ভগ্নাব বকআ,
সিবস্তাদাব, ১৮৫০ ১১

ক্রীত জনার্দন ভগ্নাব বকআ " ১১

ক্রীত হরকান্ত গগৈ নাজির " ১১

ক্রীত বলোবাম বকআ পেঙ্কাব " ১১

ক্রীত হেমকণ্ঠ রাজ খোআ

বোবকাব নবিত " ১১

ক্রীত প্রাননাথ সর্মা বেজ বকআ " ১১

ক্রীত হরদত্ত পুৰনি মেলব বকআ " ১১

ক্রী বাবু হরগবিন্দ দত্ত " ১১

ক্রী সনধর সর্মা ডেকা কুকন " ১১

ক্রী পূর্ণ সেহা নবিত ৫১৫২ সনব ২১

ক্রী কদ সেহা নবিত ১৮৫০ ১১

ক্রী ভদ্রাম হেনরি জেক্সন " ১১

ক্রী ভোঁআই মনবো " ১১

THE ORUNUDO,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagor Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Asam.

আৰু নোদৰ

৯ বছৰ।

মোং নিবসাগৰ, এপ্রিল, ১৮৫৪।

নম্বৰ ৪।

VOL. IX.

SIBSAGOR: APRIL, 1854.

NO. 4.

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events—The Electric Telegraph

এই হিন্দুস্থান দেশত এতিয়া ইলেকট্রিক টেলিগ্ৰাফ, অৰ্থাত বিদুলি জৰুৰ দোআবাই বাক্স পঠাবলৈ ধৰিছে। এই জৰুৰ আৱস্তা কৰাৰ চ মাহ মাথোন হৈছে; ডকৰ ঔল্যা-নেচি চাহাব এই কামৰ অধিকাৰ, তেঁও লোহাৰ গুনা ৰাখিবলৈ বাটে বাটে খুঁটা-বোৰ সাৰিকৈ পোতাৰ্থ ২৪ মাৰ্চত আগ্ৰা নগৰৰ পৰা কলিকতালৈ ৮০০ মাইল অৰ্থাত ২৫ দিনৰ বাট দুখণ্ডৰ ভিতৰত লৰ্ড চাহাবলৈ এটা বাক্স পঠালে। তাতে লৰ্ড চাহাবে অতি ভাল কৰম কৰা দেখি মাৰ্চ মাহত তাৰ সকলো বসুআক দুগুন দৰমহা দিলে। আৰু ২৭ মাৰ্চ তাৰিখত জি জাহাজবোৰ কলিকতা পালেহি, সেই সকলোৰে নাম কলিকতা আৰু আগ্ৰাৰ সন্বাদ পত্ৰত একে দিনাই চাপা হল,

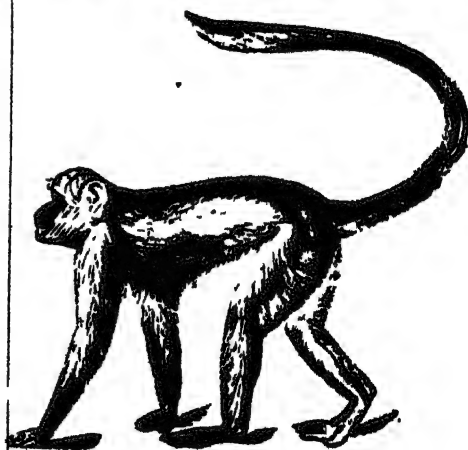
কাৰন বিদুলি ডাকৰ দোআবাই সেই কথ পঠালে। আৰু জলপ নিবত আগ্ৰাৰ পৰা বহুইলৈকে সেই কথ ভৈয়াৰ কৰা হব। তে-জিয়া বিলাতৰ পৰা জাহাজ আহি বহুইত লগাই একে দিনাই তাৰ পৰা কলিকতালৈ বাক্স দিব পাৰিব। এতিয়া সেই ধিনি বাট জাহালৈ জৰুৰ ১২।১৩ দিন মান লাগে।

War with Russia

ইংলণ্ডৰ ৰাজ মন্ত্ৰী এ কচিয়াৰে লৈতে বন হব বুলি খাৰ, ছিল, আৰু তাপ জাহাজৰ কল আদি বনৰ সামগ্ৰী, কোনো বিদেশি লোকক বেচিবলৈ মানা কৰিলে। কাৰন চাহে চাহে কোনো ইংৰাজি সদাগৰে কচিয়াৰ ধনত লোভ কৰি বেচিবৰ কাৰনে দুখন মান তাপ জাহাজ সাজিছে বুলি সুমলে। ডকৰ ৰাজ খানি কনষ্টান্টিনপল নগৰৰ ধনৰ নিমিত্তে ২৫,০০০

ব্ৰাজিল দেশত থকা মাৰ্জ্জেষ।

আফ্ৰিকাৰ নৈজিয়া ধান্দৰ।

সেনা পঠাবলৈ জুগুত হৈছে ।
সিবিলাকৰ সেনাপতি লৰ্ড বাগ-
লান । নাপলিয়ন বজাৰো ৭০-
০০০ জুষ্টি সেনা, ইংৰাজিৰ
লগত ভুৰুকিৰ লহাই হৈ জা-
বলৈ আগা কৰিছে ।

Persons drowned

আচাম কম্পানিৰ পৰা এ
ভিনি জন মানুহক চুন সিল
আনিবলৈ নাৱেৰে লদিয়ালৈ
পঠাই দিলে । সিহঁতে নাৱত
সিল ভৰা দি উভতি আহোঁতে
বুজুপুজু নদিত নাও বুৰি মাৰ্চ
মাহৰ প্ৰথম দিনত বুধ বাবে
ও বজাৰ সময়ত ২ জন মানুহ
মৰিল । নাৱৰ গুৰিয়ালটে
লাভুৰিব জানে, এই নিমিত্তে
ভাৰ প্ৰান বখ্য পৰিল, নাও
খন ভল্ল গল, আৰু মানুহ
২ জনো নোলাল ।

Sir Jamsey J Jibhen

বম্বাই গেজেটত এনেকৈ লি-
খিছে বোলে, স্ৰীজুত চেৰ জাম-

চেতজি জিকিভই আপোনাৰ জনম খানত জা-
ত্ৰাৰ সময়ত চাৰি লাখ পঞ্চাশ হেজাৰত-
কৈ অধিক টকা দুখিয়া দৰিদ্ৰবিলাকক দান
কৰিলে । আৰু পাৰ্চ মানুহৰ উপকাৰৰ হেতু-
কে হস্পিটাল আদি অনেক বিদ্যালয় খাণন
কৰিছে; তাত বাহিৰেও আপোন জাতি দুখি
লোককো এক লাখ টকা দান কৰিছে । এই
ৰূপ দানি লোক প্ৰিথিবিতে প্ৰাই পোজা নাই ।

King and Queen of Hanover.

এবনেষ্ট আগষ্টক নামে ইংলণ্ডৰ মহা ৰা-
নিৰ দদায়েকৰ পুতেক এতিয়া হানোৱৰ দেশৰ
ৰজা হৈছে । তেঁও ১৮১১ নৈকৰ ২৭ মেই তা-
ৰিখত বৰ্লিন নগৰত জনমিল । তেঁওৰ কুঁআৰিৰ
নাম মাৰি আলেকচান্দ্ৰিনা তেঁও চাকচাল্ডন
বৰ্গ ৰজা জিএক । কচিয়া বৰ কোঁঅৰ বনস্তা-
ত্তিনে তেঁওৰ ভনিএকক বিয়া কৰিলে । হানোৱৰ
দেশৰ সেই মহা ৰজা আৰু ৰানিৰো নকচ

The King of Hanover—From the Illustrated London News.

ইয়াত লিখা আছে । সিবিলাকে ১৮৪৩ নৈকত
বিবাহ কৰিলে । সিবিলাকৰ পুত্ৰ এজন, চো-
আলি দুজনি ।

Murder of a Child

বঙ্গপুৰ বাৰ্তাবহত লিখিছে, সেই আঞ্চলে নি-
মাইচান্দ উপাধ্যায়ৰ ৮ বছৰিয়া এটি নাতি
আন আন চোআলি জনি দেকে সৈতে এদিন
ঘৰৰ ওচৰতে এটাইত উমলিছিল, এই সময়-
তে কমলি কঁহাৰনি নামেৰে এজনি তিৰো-
তাই এই চোআলিৰ অলঙ্কাৰ আদি নিবৰ
মনেৰে চলেৰে ফাঁকি দি লোআদ বস্ত্ৰ দিয়াৰ
লোভ দেখাই এই চোআলিক আপোনাৰ ঘৰ-
লৈ সুমাই ঘৰৰ দুআৰ বন্ধ কৰি ভিত্তি কাটি-
বলৈ ধৰাত চোআলিএ কান্দ্বিৰ ধৰিলে । পাচে
এই কঁহাৰনিৰ লগা ভগা ভগিলা নামেৰে এজ-
নি ভনিএক, আৰু আন এজনি তিৰোতায়ে
সেই কান্দ্বন সুনি ভগিলাৰ আপোন পুত্ৰ

The Queen of Han Yur

কান্দন জেন গিয়ান কৰি সেই চোআলিৰ ওচৰ পোআতেই ডাইৰ ভনিএক সেই চোআলিৰ ভিজি কাটি পলাল ।

পাচে এই সন্বাদ দাৰোগাত জনালত কমলি কঁহাৰনি ধৰা পৰি, আপোনাৰ অপৰাধ গাত ন ললে । তাতে স্ত্ৰীভূত মাজিষ্টৰ চাহাবে এই চোআলি প্ৰথম জি চোআলিবিলাকৰ মাজত আছিল, সেই সকলো চোআলি আৰু তপিসা নামেৰে তিৰোতা সাধিএ সৈতে চেসন আদালতলৈ পঠালে, চেসন জজ বাহাদুৰে কমলি কঁহাৰনিক সম্পূৰ্ণ অপৰাধিনি ঠিক কৰি, হুকুম দিয়াৰ কাৰনে মোকদ্দমা নিজামত আদালতলৈ পঠালে । তাতে স্ত্ৰীভূত ডিক চাহাবে এই কমলি কঁহাৰনিক বৰ অপৰাধি বুজি জনমতৰ কাটকৰ ডঙ বিধান কৰিলে ।

Arrest for Murder.

এই চত মাহতে চৰবেয়ৰ স্ত্ৰীভূত নিকলচন

চাহাবৰ অধিনে থকা ও জন হিন্দুস্থানি মানুহ বোনা ধানৰ অকুৰ্ণত ভোজনপুৰ গাঁৱৰ পৰান-দাস নামেৰে এটা মানুহৰ ঘৰত উপস্থিত হৈ তাৰ জিয়নিয়া মাচ বধা লক পুখুৰিৰ পৰা, বগেৰে জাল পেলাই মাচ ধৰিবলৈ উদ্যোগ কৰিলে । তাতে সেই গিৰিহঁতে বাধা কৰি মাচ ধৰিব নি দিয়াত, সিহঁতৰ মাজত দেৱদত্ত নামে এটাই তাক বৈভেৰে মাৰ মৰিলে, আৰু পাচে জজৰি দফাদাৰ নামে আন এজনে তাক বৰু চৰ ঘৰাত সি পানিত পৰিল । তেতিয়া সেই দুইটা তাৰ ওপৰতে পৰি তাক পানিত হৈচা মাৰি ধৰাত তাতে সি মৰিল । পাচে গাঁৱৰ সকলো লোক গোটে খাই সিহঁতৰ ধৰিবলৈ উদ্যোগ কৰাতে তাৰে এটা জাল লৈ পলাল, কিন্তু আন ভিনটাক ধৰি ধানাত দিলে ।

দাৰোগাই বিবেচনা কৰি মৰাটৰ স আৰু তাৰ পুত্ৰ ভোগদাস গুচৰিয়া আৰু আ-চামি ও জনক আৰু সাধি ও জন সকলোকে হজুৰলৈ পঠাইচে ।

Child killed by a crazy Fakir

২৮ কাগুনত সুকুৰ বাৰে হুণ্ডি পৰগনাৰ মাজত বৰপুৰ বাৰ্তাবহ জজালয়ৰ পূৰ্বে ও দঙ মানৰ আঁতৰত কোনোবা এঘৰ মানুহৰ ঘৰত দুপৰিয়া এটা ককিৰ ওলাল । তাতে সি অগ্ৰিভি ৰূপে কিছু অ হাৰ কৰি, জোআৰ কালত সেই গিৰিহঁতৰ লৰাক কলে, তই মোৰ লগত আহ, তোক জগত দেখুআই আনোঁ । তাতে সেই লৰাই ককিৰ কথা বু সুনি হাঁহি ভিতৰলৈ গল । তাৰ পাচত ককিৰ তাৰ পৰা গৈ গাঁৱৰ দখিনে চৌধ ভুবনৰ বিলৰ জি ঠাইত অনেক লৰাই গোটে খাই উমলি আছিল, সেই ঠাই-লৈ গৈ লৰাৰোৰক তাৰি দি দি ধৰিবলৈ ধে-দি গল । তাতে তই হৈ সকলো লৰা চাৰিও-দিলে পলাল, কিন্তু আলি আশুদৰ লৰাটি পলাৰ নোঅৰাত ককিৰে তাক ধৰি মাটিত পে-লাই কটাৰি উলিয়াই জবই কৰিলে, আৰু তাৰ ডিহিৰ পৰা ওলোআ ভেজ কিছু এলে । তাৰ পাচত ককিৰে সেই কটা লৰাটো কামত পেলাই লৈ তাৰ পৰা গল, সেই সময়তে আন

লবাবেই গাঁৱত এই কথা কলত গাঁৱৰ মানুহ
লবাই আহি ফকিৰক জবাই কৰা লবাবে সৈ-
তে খবিলে । তাতে ফকিৰে কবলৈ খবিলে, আ-
লি আলাৰ আদেশেৰে আপোনাৰ লবাক জবাই
কৰিলোঁ; ভাইতে কি কাৰনে মোক খৰিচ? তাৰ
পাচত বগৰিয়াবিলাকে ফকিৰ আৰু জবাই কৰা
লবাব দুইকো গাঁৱলৈ আনিলে । সেই লবাব তে-
তিয়ালৈকে প্ৰান জোআ নাই এই কাৰনে তাৰ
ছবৰ সকলো মানুহ আৰ্হ হৈ তাৰ কটা
ভিত্তিত অনেক ঔষধ দিছিল । তাতে একো
ফলোদই ন হ'ল জি হেতু লবাব গোটাই ভিত্তি
কটাত মুখে দি তেজ বাহিৰ হৈছিল, মাত মা
তিবৰ মক্তি নাই কিয়া হ'ল, কেৱল হাস মাত্ৰহে
আছিল । এই সকলো বাজা নিঘে খানালৈ
দিলে, আৰু সেই লবাব ছবৰ আপোন মানু-
হে আৰু আন আন মানুহেও ফকিৰক
তাৰ প্ৰতিফল দিয়াৰ কাৰনে অনেক মাৰ কিল
কৰিলে, তাতে সন্তান সমাই ফকিৰ মৰিল ।
আম্বাজ হই, কোনো বিসেস ঠাইত সৰুত মাৰ
পৰিহে মৰিল । তাকে দেখি বেৰি থকা মানুহ-
ৰোৰ আপোন আপোন ঠায়ে ঠায়ে গল । পা-
চে ধানৰ পৰা বৰুটি আহি সকলো বিবেচনা
কৰি সনিবাৰে ফকিৰৰ মৰা দেখ, আৰু জবাই
কৰা লবাবটিকো জিলালৈ পঠিয়ালে, কিন্তু পালি
চৰাৰ হাটৰ ওচৰ পাই জবাই কৰা লবাবটি
মৰিল ।

Loss of the Steamer Hall Francisco.

কালিফৰ্নিয়া দেশলৈ জাবৰ নিমিত্তে মুয়ৰ্ক
নগৰৰ পৰা চান ফ্ৰান্সিস্কো নামে এখন নতুন
জাপ জাহাজ ডিচেম্বৰ ২২ তাৰিখত ৫০০
সেনা, আন মানুহ ৩০০, মুঠ ৮০০ মান মা-
নুহ লৈ গল । দু দিনৰ পাচে বৰ বতাহ হ'লত
লাগৰৰ চৌএ একাল মাৰি, পাল মন্তুল আদি
জাহাজৰ ওপৰ ভোখৰকে ভাঙি বহুত সৈতে
এলমান মানুহ লাগৰত পেলালে । আৰু বহু
কিললৈকে এই ৰূপে নিৰুপাই হৈ অত্যন্ত দুখ
পালে । পানি লবহটক সোমোআত দিনে বাতিএ
সিঁচি থকাৰ মুখেৰে জহনি হৈ, তাৰ অনেক
মানুহ মৰিল । দেশত জিবেল, কিলবি, আত্ৰা-

কিক, এই তিনি জাহাজ ওচৰলৈ আহি নিদি-
লাকৰ দুৰ্গতি দেখি সকলোকে ভুলি ভুলি দি
লে । ৫০০তকৈ অধিক মানুহ ইহবৰ অধু
গ্ৰাহেৰে বখা পৰিল ।

পাপিৰ প্ৰাৰ্থনা ।

হে প্ৰভু, জান কৰা, এই পাপিষ্ট নৰ,
অতিশই অধম মই ন কৰিবা দূৰ;
নেৰিবা প্ৰভু হে, অনাথ হই মোৰ প্ৰান,
দায়াৰে কৰা মোক তোমাৰ মুক্তি দান ।
অতিশই পাপি মই দুৰাচাৰ দুৰ্জন,
দৰিদ্ৰ দুখি, কদালৰ তুমি ধন;
মোৰ হব নিচই তোমাৰ ক্ৰিপাত নিস্তাৰ,
নাই তোমাত বাজে সৎসাৰত মুক্তি আৰ ।
এই ভৱ সমুদ্ৰত মোৰ জঘিচে ভই;
কি হব উপাই, মোৰ নৌকা ভগন হই;
চৌ অতি প্ৰভাপ, ধুমুহা ভয়ঙ্কৰ,
হে যিচু, কৰা পাৰ, এই ভয়ভূৰ নৰ ।
সমুদ্ৰৰ মাজত মোৰ হোআ গুৰিয়াল,
ধুমুহা আদি চৌ আহিব জি কাল;
সেই কালত তুমি মোৰ গুচাই সকল জান,
পাৰ কৰি স্বৰ্গত থবা আপোনাৰ দাস ।

ন. ল. জ.

জাহাজৰ বাখৰৰ মজা ।

জাতিকৰ জাতী, ৭ আখ্যা।

The Pilgrim's Progress, Chapter. 7.

পাচে খ্ৰিষ্টিয়ান জাঁওতে জাঁওতে জাতিকবি-
লাকে আগ কাললৈ দেখিবৰ নিমিত্তে জি সৰু
হাম্বা নজা হৈছিল, তাক পাই উঠি আগ কাল-
লৈ চাই বিশ্বাসি নামেৰে একজনক জাতী কৰা
দেখিলে, তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে তাক বিজিয়াই মা-
তিলে, হেৰা ভকত, ময়ো তোমাৰ লগত জাঁও,
বৰা। এই কথা সুনি বিশ্বাসিএ উলটি চালত
খ্ৰিষ্টিয়ানে আকৌ বিজিয়াই কলে, মই তোমাৰ
লগ নে পঁও মানে বৰা, বৰা। কিন্তু বিশ্বাসিএ
কলে, নোআবোঁ, মোৰ প্ৰান আঁচলৰ আগত
বান্ধিহে আহিচোঁ, তেজৰ প্ৰতিফল দিওঁতাই
মোক খেদি আহিছে। এই কথা সুনি খ্ৰিষ্টিয়া-
নে অলপ বিৰক্তি হৈ পাবিলে মানে বল দি
লৰি গৈ বিশ্বাসিৰ লগ পালে, আৰু পাচো পে-
লালে। তাতে পাচবটো আগহে হল। তেতি-
য়া খ্ৰিষ্টিয়ান ভায়েকভটৈ আপুনি আগ হোআ
দেখি গৰ্বি হৈ মিটিকিয়াই হাঁহিলে, কিন্তু ভৰি-
লৈ সারথান নো হোআ হেতুকে উজুটি খাই
পৰিল; পাচে বিশ্বাসি পাই নো তোলেহি মানে
উঠি নোআবিলে।

পাচে মই সমাজিকত দেখিলোঁ, নিবিলাক
দুয়ো একে লগ হৈ বৰ প্ৰিতি ৰূপে চলি গৈ
আপোন আপোন জাতীত জাৰ জি জি ঘটিল,
সেই সকলো কথা মৰম ৰূপে কোআ কুই
কৰিলে। প্ৰথমে খ্ৰিষ্টিয়ানে এই কথা কলে,
অ মান্যৱন্ত আৰু অতি প্ৰিয় ভাই বিশ্বাসি, মই
জে তোমাৰ লগ পালোঁ, আৰু এই মনোহৰ
পথত আমি দুয়ো সখি ভাৱে একে লগে জাৰ
পৰাকৈ ইবৰে জে আমাৰ বঁতাও মিলালে,
ইয়াতে মই বৰ আনন্দ পাইচোঁ।

বিশ্বাসি। অ প্ৰিয় বন্ধু, আমাৰ নগৰৰ
পৰাই তোমাৰ লগৰিয়া হৈ আহিম বুলি জা-
বিচিলোঁ, কিন্তু তুমি আগ বৰ্হা হেতুকে ইমান
দূৰ বাট অকলেই আহিব লগা হল।

খ্ৰিষ্টিয়ান। মই ওলাই অহাৰ পাচে তুমি
কিয়ান দিনলৈকে জাতী ন কৰি বিলা নগৰত
আছিল।

বিশ্বাসি। তেতিয়ালৈকে তাত থাকিব পৰা
আছিল, তেতিয়ালৈকে থাকিলো। কিন্তু তুমি
ওলাই অহাৰ একেৰি ঘাৱৰ পাচে আমাৰ
নগৰ স্বৰগৰ পৰা অহা জুয়েৰে দাহ কৰা হ'ব,
সকলোৰে মাজত এই ৰূপে এহাও হ'ব ধৰিলে

খ্ৰিষ্টিয়ান। কি! চুবুৰিয়াবিলাকে এই ৰূপে
কলে নে?

বিশ্বাসি। হই, কিছু কাললৈকে সকলোৰে
মুখত এই কথাহে আছিল।

খ্ৰিষ্টিয়ান। তেনে হলে সেই আপদৰ পৰা
সাৰিবলৈ তোমাত বাজে আন কেও জোলাল নে?

বিশ্বাসি। সেই আপদৰ অনেক কথা মা-
নুহে কোআ কুই কৰিলে, মই ইয়াকে কলোঁ
হই, কিন্তু নিবিলাকে নিচয়ে তাত বিশ্বাস কৰি
লে, মোৰ মনে এনে ন ধৰে। কিয়নো সিহঁতৰ
হ'ব; মূৰাৰ মাজত তোমাৰ অৰ্থে আৰু তোমাৰ
জি জাতী সিহঁতে নিবল বোলে, তাৰ অৰ্থে
সিহঁতৰ কেতবিলাকে ইতিকি কৰা সুনিৰোঁ।
কিন্তু ওপৰৰ পৰা অহা জুই আৰু গৰুত
দোআৰাই আমাৰ নগৰৰ সেন হ'ব, ইয়াকে
মই বিশ্বাস কৰিচিলোঁ, এতিয়াও কৰিচোঁ, এই
হেতুকে পলাই আহিলোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। তুমি আমাৰ চুবুৰিয়া ভবলৰ
কোনো কথা সূনা নাই নে?

বিশ্বাসি। হই খ্ৰিষ্টিয়ান, সি নিৰ্ভাৱনা বল-
দলনিলৈকে তোমাৰ পাচে পাচে গৈছিল, ইয়া-
কে সুনিৰোঁ, আৰু তাত পৰিল বুলি কোনো
কোনোএ কই। সি হলে সেই কথা মানুহক
জনাৰ ইচ্ছা ন কৰে; কিন্তু তাৰ বোকাৰে
সি লেটি পেটি হৈছিল, ইয়াক মই জাৰোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। তাৰ চুবুৰিয়াবিলাকে তাত কি
কলে?

বিশ্বাসি। সি উভতি জোআৰ পাচত সক-
লো বিধ মানুহৰ মাজত বৰ নিন্দা পোআ
হল। কোনো কোনোএ তাক ইতিকি আৰু
হেলা কৰে, আৰু প্ৰাই কৰে তাক কাম কাম
বি দিএ। সি নগৰৰ পৰা নোলোআ হৈ বক-
তকৈও এতিয়া সাত গুৰে বেয়া হল।

খ্ৰিষ্টিয়ান। বাক, সি জি বাট এছিলে, লগ-

দ্বিষাৰিলাকে যদি তাক হেলা কৰে, তেন্তে তাৰ
আহিতে কিয় ইমান বিশ্বাস কৰে?

বিশ্বাসি । সি কাঁচি দিয়া হওক, সি মোট
সলোআটো, সি আপোন মতত ধকাটো ন হই,
ইয়াক সকলোএ বোলে । মোৰ মনেৰে ভা-
ৰিটো, সি সজ পথ ভিন্নাগ কৰাৰ কাৰনে ইহৰে
তাৰ সন্তোষক উপকথাৰ নিচিনাকৈ তাক
নিন্দা কৰিবলৈ বহিলে ।

শ্ৰুতিয়ান । তুমি তাত থাকোঁতে তাৰে
সৈতে একো কথা বাত্ৰা ন হ'ল নে?

বিশ্বাসি । তাক এবেলি নগৰৰ আলি বাটত
লগ পালোঁ, কিন্তু সি মোক দেখি আপোন কৰ-
মত লাজ পোআৰ নিচিনাকৈ একাতি হৈ সি দাঁ-
ডিএ গল এই হেতুকে ময়ো নে মাতিলোঁ ।

শ্ৰুতিয়ান । মই প্ৰথমে জাহা কৰা কালত
সেই মানুহৰ কথাত কিছু আসা আছিল, কিন্তু
নগৰ নষ্ট হোআ কালত সিও নষ্ট হ'ব, মোৰ
মনত এনে আসকা হৈচ । কিয়নো কুকুৰে আ-
পোআৰ বাঁতি খাবলৈ, আৰু ধুউআ গাহৰিএ
বোকাড লেটি লবলৈ আকৌ উলটি জাই,
এই স্বৰূপ পটন্তৰ তাত ঘটচে ।

বিশ্বাসি । ঘোৰো তাৰ অৰ্থে এনে আসকা
হৈচে, কিন্তু জাহ জি ঘটিব, তাক কোনে নিবা-
ৰন কৰিব পাৰে?

শ্ৰুতিয়ান । বাক, বিশ্বাসি সখি, তাৰ কথা
এৰা হওক, আমাৰ আপোন আপোন বিসয়ৰ
কথা বাত্ৰা কঁওঁক । পথত আহোঁতে তোমাৰ
কি কি ঘটিল তাক মোক বুজাই কোআ,
কিয়নো ঘাই জানিটো, তুমি কিছু কিছু ঘটন,
পালা, নাইবা তাক বৰ আচৰিত বোলা জাব ।

বিশ্বাসি । তুমি জি নিভাৰসা দলদলনিত
পৰিবৰ দেখিলোঁ, সেই সন্তোষ পৰা মই নাহি
সহ দুআৰ পালোঁহি; তথাপি কামুকি নামেৰে
এজনি ভিৰিৰ লগ পোআত তাই মোক এটা
হিংসা কৰিব খুজিলে ।

শ্ৰুতিয়ান । অস, তুমি জে তাইৰ জালৰ
পৰা মুক্ত হৈ আছিল, এয়ে তোমাৰ বৰ সুভা-
গ্য। আগৰ কালত যোঁকৈ তাইৰ দোআবাই
বৰ সন্তোষ পৰি তাৰ প্ৰান প্ৰায়ে হেৰুআৰ

লগা হৈছিল, কিন্তু সেয়ে তোমাৰ দৰে সি তাইৰ
হাত সাৰিল । সেই জি বা হওক, তেও তাই
তোমাক কি কি কৰিলে ?

বিশ্বাসি । তুমি তাইৰ কিছু কথা জানিবই
পোআ; তথাপি তাইৰ বাক্য কিমান মধুৰ আৰু
মৰমিয়াল হৈছিল, তাক ভাবিব নোআৰা । তাই
সকলো সুখ সন্তোষৰ আসা দেখুআই মোক
তায়ে সৈতে ফালৰি জাবলৈ বৰ জতন কৰিলে ।
শ্ৰুতিয়ান । ন হই, তাই, পবিত্ৰ মনৰ জি
সন্তোষ, তাই তাক দেখাৰ নোআৰে ।

বিশ্বাসি । তেও মোৰ কথা বুজিচা, সকলো
সংসাৰিক আৰু সৰিল অভিলাসৰহে সুখ দে-
খালে, তাক মই কৈটো ।

শ্ৰুতিয়ান । তুমি জে তাইৰ হাতৰ পৰা
ৰখা পালা, তাৰ কাৰনে ইহৰক স্তুতি কৰিব
লগা; কিয়নো ইহৰে ঘিন কৰাবিলাক তাইৰ
খাটৈত পৰিবগৈ ।

বিশ্বাসি । মই তাইৰ হাতৰ পৰা সকলো
ভাৰে ৰখা পালোঁ নে, নে পালোঁ, তাক ঠিককৈ
কৰ নোআবোঁ ।

শ্ৰুতিয়ান । কি? তাইৰ ইচাৰ দৰে মাতি
হৈছিল নে? ইয়াক মই নে ভাবোঁ ।

বিশ্বাসি । ন হই, মই তাইৰ লগত কুকু-
ৰম জে কৰোঁ, এই ৰূপে মাতি হোআ নাই ।
কিয়নো এখন পুৰনি পুথিত জি কথা দেখিলোঁ,
তাইৰ ভৰিৰ খোজে নবককে ধৰে, সেই
কথা নুঁঅৰি তাইৰ দৰ্শনৰ মায়াৰে জেন মুহিত
ন হৈও, এই কাৰনে চকুকে মুদিলোঁ । তাতে
তাই মোক অনেক প্ৰকাৰে গালি পাৰিলে,
ময়ো বাটে দি গুচি গলোঁ ।

শ্ৰুতিয়ান । তুমি আহোঁতে তাত বাজে
আৰু কোনো আপদত পৰা নাই নে?

বিশ্বাসি । মই কঠিন পৰ্বতৰ গুৰি পোআ
লময়ত এটা অতি বুৰা মানুহক লগ পালোঁ,
সি মোত সুধিলে বোলে, তুমি কোন, আৰু
ক'ল জোআ? তাতে মই কালোঁ, মই জাহ্নিক
হৈ বৰ্গিৰ নগৰলৈ জাঁও । ভেটিয়া বুৰাই কলে,
তোমাক ভদ্ৰ লোক জেন দেখোঁ; মই বেচ
দিলে তুমি মোৰ লগত থাকিবলৈ মাতি

হ'ব নে! ভাতে মই তাৰ নাম আৰু তাৰ
খকা ঠাই লোখাত সি বুলিলে, মোৰ নাম
প্ৰথম আদম। কপট নামেৰে এখন নগৰতে
থাকোঁ। তেতিয়া মই সুধিলোঁ, তোমাৰ কি
বেৰলাই? আৰু যদি তোমাৰ কাম কৰোঁ, তেন্তে
মোক কি বেচ দিবা? সি বুলিলে, মোৰ বেৰ-
লাই নামা সুখ ভোগ; আৰু মোৰ বেচ এই,
সেনত মোৰ সকলোৰে অধিকাৰ হ'ব। পাচে
মই আৰু সুধিলোঁ, তোমাৰ ঘৰৰ আচাৰ বেৰ-
হাৰ কেনে, আৰু তোমাৰ আন চাকৰ আচে
নে? ভাতে সি কলে, মোৰ ঘৰত জগত খনৰ
সকলো সুখ আচৰন কৰা হৈছে, আৰু মোৰ
চাকৰবিলাক মই আপুনি জনমোজা। তেতিয়া
মই সুধিলোঁ, তোমাৰ কিমান সন্তান আচে? সি
উত্তৰ কৰিলে, মোৰ তিনি জনি জি মাথোন
আচে; সিবিলাকৰ নাম সৰিলৰ-সুখ-অভিলাসি,
চকুৰ-লোভ-অভিলাসি, আৰু জিৱনৰ-অহঙ্কাৰি।
আৰু তোমাৰ যদি ইচা হ'ই, সিবিলাকক বিবাহ
কৰিবও পাৰ। পাচে মই সুধিলোঁ, মোক তো-
মাৰ লগত কেতে দিন মান বাস কৰাৰ খোজা?
সি কলে, মই জিমান দিন জিয়াই থাকোঁ,
তুমিও সিমান দিন মোৰ লগত থাকিবা।

খ্ৰিষ্টিয়ান। বাৰু, তুমি বুৰাই সৈতে সে-
নত কি কথা থিৰ কৰিলা?

বিশ্বাসি। প্ৰথমতে তাৰ কথা উত্তম জেন
দেখি তাৰ লগত জাবলৈ অলপ ইচা হৈছিল,
কিন্তু কথা বাদা ইওতে মই তাৰ কঁপাললৈ
চাই তাত এই কথা লিখা দেখিলোঁ, পুৰনি
স্বভাও আৰু তাৰ সকলো কৰম ভিয়াগ কৰা।

খ্ৰিষ্টিয়ান। আৰু তাৰ পাচে?

বিশ্বাসি। তেতিয়া জুইৰ নিচিনাকৈ এই
কথা মোৰ মনত আহিল! সি জেই বা ন কওক,
আৰু জেই বা প্ৰসংগেৰে ভুলাওক, তেও মোক
জদি তাৰ আপোন ঘৰৰ ভিতৰলৈ নিব পাৰে,
তেতিয়া মোক অৱলো বন্দিকৈ বেচিব; ইয়াকে
মনত বুজি তাক কলোঁ, মোক আৰু কথা ন কৰা,
মই কেতিয়াও তোমাৰ দুআৰ মুখলৈকে নে
জাঁও। তেতিয়া সি মোক সপিব ধৰি বুলিলে,
জিহেৰে তোৰ আন্ধাটলৈ তোৰ পথ তিতা হ'ব।

তেনে এটা তোৰ পাচে পাচে পঠাম। তেতিয়া
তাৰ ওচৰৰ পৰা জাবলৈ ধৰিলোঁ; কিন্তু আনৰ
নিমিত্তে বুদ্ধিলত সি মোৰ গাত চিকোট মাৰি
ধৰি এনে ঘৰন জুলা আকোঁৰ মাৰি টানিলে,
জে মই ভাবিলোঁ, মোৰ এডোখৰ মজ্জা চিগি
গল। ভাতে সেই মুখেৰে মই এটাই পাৰি-
লোঁ, অস অস! মই কেনে দুৰ্ভাগিনা মানুহ!
পাচে পথে দি পৰ্বতৰ ওপৰলৈ গলোঁ।

মিচা কথাৰ বিবৰন।

On Lying

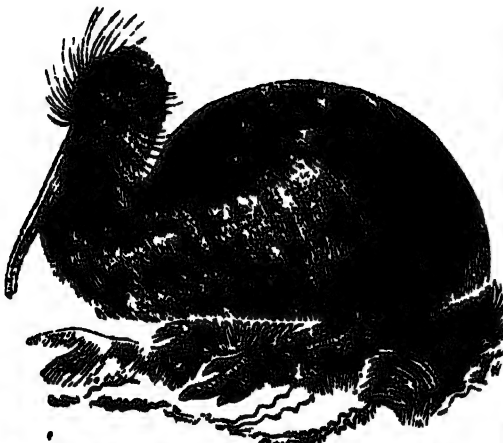
বামজই লৰাকৈ দেখিবলৈ সুন্দৰ আছিল
আৰু তাৰ মাক বাপেকে তাক অভিসই মৰম
কৰিছিল। কিন্তু বামজই এটা কথাত বৰ দুটী
আছিল, সি বাৰে বাৰে মিচা কথা কৈ থাকে
তাৰ ব্ৰিতাত সুনা, বামজই পাঁচ বছৰ বয়স
হোৱাত তাৰ বাপেকে তাক ইকুললৈ পাঁচি
দিএ, আৰু সি ক, খ, বানান, এইবিলাকক
পৰিহৰলৈ জানিছিল, কিন্তু পৰিহৰলৈ তাৰ বক
ইচা নাই, সি কেৱল উমলিবলৈ বৰ মন দিএ।

কেতিয়াবা কেতিয়াবা সি বেলিকৈ ইকুললৈ
আহে। আৰু কেতিয়া পণ্ডিতে তাক লোধে
হে বামজই, ইমান বেলি কিয়? তেতিয়া সি
মিচাকৈ, মোৰ বোপায়ে সোন কালে আহিব নি
দিএ, কিন্তু মোক বজাবলৈ পঠিয়াই। কে-
তিয়াবা কেতিয়াবা সি এলাহ কৰি ইকুললৈ
নাহে, আৰু পাচ ঘিনা আহি কই, মোৰ ভব
হৈছিলে, এই নিমিত্তে আহিব নোআবিলো।
পণ্ডিতে তাৰ কথা সুনি পঠিয়াই তাক সান্তি
নি দিএ, ভাতে মিচা কথা কৈ কৈ ক্ৰমে ক্ৰমে
বামজই সাহ বাৰ্ছি বাৰ্ছি গল। সি নে জান,
ইহেৰে বৰগৰ পৰা মোক লগাই দেখি আচে,
আৰু মোৰ কথা সকলো সূনে। কেতিয়াবা
কেতিয়াবা বামজইৰ বাপেকে তাক পইচা দি
বজাবলৈ পঠিয়াই দিএ, কিন্তু সি বৰ দুটী
আছিল, আপোনাৰ বাপেকৰ পইচা চুব কৰি
মিটৈ কিনি ধাই। পাচে আহি কই, আজি বন্ত
বৰ মহলা পইচাই নু জুৰিলে। অলপমান
সাক আনিচোঁ। কথাপি তাৰ বাপেকে তাৰ কথা-

তে পতিয়াই তাক সান্তি নি দিও, এই নি-
মিত্তে সি মিচা কবলৈ আৰু সাহ পাইছিল।
সি নে জানে, যে ইয়ৰে মোক সদাই দেখি
আচে, আৰু মোৰ সকলো কথা সুনি আচে।
পাচ ডাঙ্গৰ হলত বায়জয়ে দোকান কৰি
মানুহক বিস্তৰ কাঁকি দিবলৈ ধৰিলে, লোনত
বাগি মিহলাই আৰু আটা গুৰিত পিঠা গুৰি
মিহলাই কই, ই ভাল আটা গুৰি। কোনো
দিনা এজন চাহাব তাৰ দোকানলৈ আহি সুধিলে,
এই কলাত দাম কি? বায়জয়ে দেখিলে, সেই
চাহাবে একো নে জাগে, নতুনকৈ আহিচে;
তাতে সি কলে, হে চাহাব, ইয়াৰ দাম এটকা।
চাহাবে তেতিয়াই এটকা দি একানি কলা লৈ
গল। বায়জয়ে টকা লৈ কলে, এই বেছি
বৰ লাভ কৰিচোঁ, কেনে তাক ঠগ কৰিচোঁ;
কিন্তু সি নে জানে, ইয়ৰে স্বৰগৰ পৰা তাক
নিভৌ নিভৌ দেখি আচে। অনেক দিনৰ
পাচত বায়জই ম্ৰিত্যু হল, তাতে ম্ৰিত্যুৰ দূত
আহি তাক নৰকলৈ লৈ গল।

যে পুথিবিলাক মিচা কথা কেতিয়াও ন
কৰা, কিয়নো পৰম ইয়ৰে কৈচে, মিচা কো-
জা লোক নৰকৰ ভোগ্য হব। জেতিয়া মিচা
কথা কবলৈ মন কৰা, তেতিয়া ভোমোলাকে
মোআৰা, পৰম ইয়ৰে মোক সদাই দেখি আচে;
কিন্তু মিচা কথা কলে ইয়ৰে তাৰ সান্তি অৰলৈ
মোক দিব।

নুজিলণ্ডৰ এবিধ মোআ অৰ্থাত ডেউকা বিন চৰাই
Auterys of New Zealand

হিত কথা সকল।

Proverbs.

১। মিচা কোআ মানুহক কেৱে বিশ্বাস
ন কৰে।

২। প্ৰিয় কথাই প্ৰেম পাবৰ ভৰাল হৈছে।

৩। ধৰমৰ বাটত কাইট আচে।

৪। সমাজত সন্মান পোআটো বৰ ভাগ্যৰ
বিসই।

৫। লোকক নিন্দা কৰিবলৈ আৰু সুনি-
বলৈ আনন্দ নো হোআ মানুহ দেখা নে জাই।

৬। অনেকে নিকাৰ পাবে, কিন্তু নিকো-
আৰ দৰে কাম কৰিব নোআবে।

৭। ধন হলে অহঙ্কাৰি নো হোআ মানুহ
পোআ টান।

৮। বৰ মানুহৰ কোনো বন্ধু নাই, আৰু
বৰ মানুহো কাবো বন্ধু ন হই।

৯। লোকৰ মনটো, একাৰে আৰম্ভি ধকা
মহা অবন্যতকৈ লুকাই থাকে।

১০। জি জনে সচা, মিচা বিসেস বিবেচনা
ন কৰাকৈ হঠাতে জেই সেই মানুহৰ কথাত
বিশ্বাস কৰে, তেঁও ব্ৰিহস্পতিৰ ভুল্য হলেও
মানুহালি হব নোআবে।

১১। মই মৰিবই লাগিব এনে ভাবিলে,
অহঙ্কাৰ বাৰ্হিব নোআবে।

১২। জতেই লৰহ ধুম খাম, তাতেই
অধিক কাঁকি।

১৩। জি মনতে এক ৰূপে কৰিম বুলি
ভাবে, কিন্তু আন প্ৰকাৰে কৰে, অৰ্থাত পেটত
বিহু মুখত অম্লিত, তাক চিনা মানুহৰ অসাধ্য,
তাক ইয়ৰেহে চিনিব পাৰে।

১৪। সকলোএ আপোনাৰ বৰ দেখে,
কিন্তু আপুনি কিমান সৰু, তাক নে দেখে।

১৫। অনেকে গুৰু হব পাৰে, কিন্তু কো-
নোএ লিন্য হব নোআবে।

১৬। তলপিয়া মানুহক দুখ দিবলৈ চিল,
কিন্তু তাক ডুট কৰিবলৈ বৰ টান।

১৭। জি সকলে বলেবে জিকিব ধোজে,
সেই সকল নিচেই দুৰ্বলি।

১৮। অহঙ্কাৰি মানুহৰ লৰা তিহোতাও
আপোন ন হই।

১৯ । সচা কথা কোআ জনৰ কেতিয়াও
কতো ভই নাই ।

২০ । নিশ্চক মানুহ কাৰো পি়ৰ হব নো-
আৰে ।

২১ । জগৰিয়া মানুহটো আপোনাৰ মনৰ
ওপৰত সদাই জগৰিয়া ।

২২ । সন্তোষ মনেৰে মানুহৰ একোৰো
অভাও নাই ।

২৩ । ভাল কৰমৰ দোআৰাই হোআ সুখৰ
নাও পুনা, বিসম কৰমৰ দোআৰাই হোআ
দুখৰ নাও পাপ ।

২৪ । অহঙ্কাৰটো সকলো পাপৰ বাপেক ।

২৫ । অহঙ্কাৰ ন কৰাকৈ যদি সজ কৰম
ন কৰে, তাক ভাল কাম বোলা নে জাই ।

২৬ । আমাৰ হিংসাই আমাক জিমান
অপকাৰ কৰে, হিংসা কুৰিয়া মানুহে আমাৰ
জিমান হানি কৰিব নোআৰে ।

২৭ । আমাৰ সত্ৰুই আমাক কি কৰিব
পাৰে, কেৱল আমাৰ ঞ্জৈছে আমাৰ সত্ৰু হৈ
আমাক নষ্ট কৰিচে ।

২৮ । মদ (অহঙ্কাৰ) ওপৰত মদ (চা-
ৰাপ) কত আছে ?

২৯ । সকলোএ মিচা ধনত লোভ কৰে
সঁচা ধনত লোভ কৰোঁতা নাই ।

৩০ । বিবেচনা কৰি কাম কৰিলে পাচে
বেজাৰ পাৰ নে লাগে ।

৩১ জি মানুহে ভাগ্যৰ কালত সজ বভাও
হই, সেই জনেই প্ৰিথিৱিত জৰ্ঘ্যৰূপে জল
পোআ হব ।

৩২ । জি, জি মানৰ মানুহ, সি সেই
মতেই কাৰ্জ কৰা উচিত ।

৩৩ । মৰম নাই কিয়া সৰিল, সৰিল ন হই ।

৩৪ । সত্য চিন্তাৰ বাহিৰে জি চিন্তা, সি
চিন্তা চিন্তাই ন হই ।

৩৫ । পৰমার্থৰ বাহিৰে সামান্য কথাত
জৰ্ঘ্যৰূপে কেতিয়াও ন হই ।

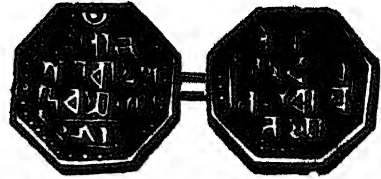
৩৬ । মায়াত মজি থকাতেই কৰা ।

৩৭ । সাধুৰ সন্মুখই সজ ।

৩৮ । ইঞ্জিৰ দমন কৰা ন হলে ইহুৰ
প্ৰেম পাৰ নোআৰে ।

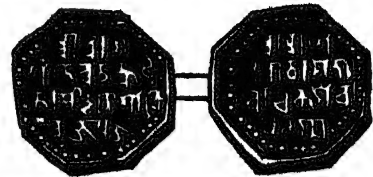
অচৰিয়া বজাবিনাকৰ মোহৰ ।

Coin of the

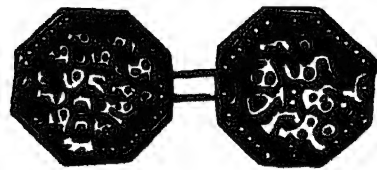
Rupce of Swarg Narayan Protap Singh, struck A. D. 1660.

শ্ৰী শ্ৰী স্বৰ্গনাৰায়ন দেৱনা শাকে ১৫৭০
শ্ৰী শ্ৰী হৰি হৰ চৰন পৰায়নসা । অৰ্ঘ্যত
শ্ৰী শ্ৰী স্বৰ্গনাৰায়ন পুতাপ সিংহৰ ৰূপ । সঁক
১৫৭০ । বিম্বো, সিং, দুইবো চৰনত পৰি
থাকোঁতা ।

Rupce of Chokrodwoj Singh, struck A. D. 1660.

ই কালে, শ্ৰী শ্ৰী স্বৰ্গদেৱ চক্ৰজ্ঞ সিংহ ।
শাকে ১৫৮৫ । সঁক চালে ১৫৭৫ লিখা জে
দেখি, কিছু ভেতিয়া চক্ৰজ্ঞ সিংহালত
উঠা নাই । সি কালে, শ্ৰী শ্ৰী সিং ৰাম
পদাৱিন্দ পৰায়নসা, অৰ্ঘ্যত সিং ৰাম দুইবো
তৰি ৰূপ পদ্মত পৰি থাকোঁতা ।

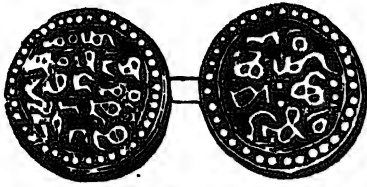

Rupce of Chokrodwoj in Ahom Characters, A. D. 1664.

ই কালে, ভাও কা হুপুৰমুখ পিন ভাও
লাকনি থেকদি । তাৰ অৰ্ঘ, ভাও কা, স্বৰ্গ-
দেও; হুপুৰমুখ, চক্ৰজ্ঞৰ আহোম নাম;
পিন ভাও, বজা হোজা । লাকনি, সঁক; থেক-
দি, ৫৬ । হিন্দু মতে, বজা হোজা স্বৰ্গদেও
চক্ৰজ্ঞ সিংহ, সঁক ১৫৮০ ।

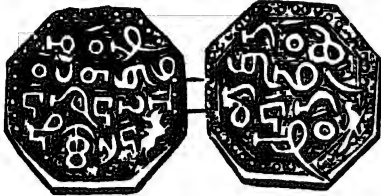
সি কালে, কাও, মই; বই, সেতা কৰোঁ,
কল ভাও, স্বৰ্গৰ ইহুৰ; কাছা, মাম ।

পু. ন.

Round Rupee of Supungmung, or Chokrodwoj.

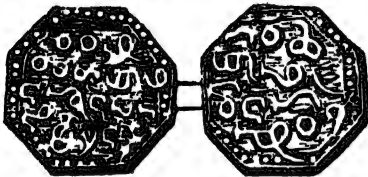
এই ঘূৰনিয়া ৰূপতো সেই আখৰ আছে।
খনে ৰূপ পাবলৈ টান; আমি অনেক ঠাই
বিচাৰি এটা মাথোন পালোঁ। তেঁওৰ ৰাজ
ভোগ ১৫৮৫ সঁকৰ পৰা ১৫৯২ সঁকলৈকে।

Rupee of Godzahor Singh, or Supatpha, A. D. 1682.

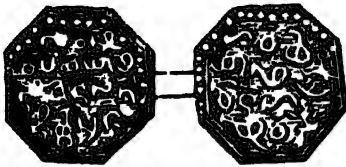
ইফালে, ভাও চুপাতফা, গদাধৰ দেও; পিন
খন, মহা ৰজা হোআ: লাকনি বাইচান, সঁক
১৪; হিন্দু সঁক, ১৬০৪।

সৌ ফালে, কাও বই, মই সেরা কৰোঁ; কা
লেখন, স্বৰ্গিয় ইজ্জৰ; কাডু, নাম।

Supatpha, Godadhar Singh, A. D. 1682.

এই ৰূপতো একে আখৰ লিখা হৈছে। সেন
চৰাইৰ চোঁট পিচ ফাললৈ ওলোটাই দিয়া
হৈছে।

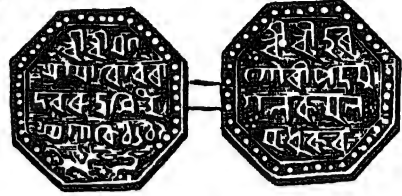

ইও গদাধৰৰ ৰূপ, কিছু ডাঠ; সিংহ আৰু
পখি একে ফালে দিয়া হৈছে। এনে দৰে
তেঁওৰ ৰূপ বেলেগ বেলেগ চকলাৰে মৰা
হৈছে, কিন্তু সকলোতে একে কথা আৰু একে-
টা সঁক দিয়া হৈছে। তেঁওৰ ৰাজ ভোগ
১৬০৩ সঁকৰ পৰা ১৬১৭ সঁকলৈকে।

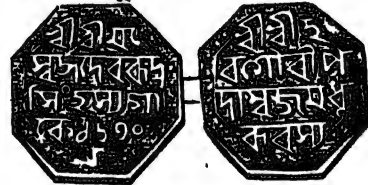
Rupee of Rudro Singh, struck A. D. 1686.

শ্রী শ্রীমত স্বৰ্গদেব ৰুদ্ৰ সিংহৰ শাকে
১৬১৮। শ্রী শ্রী হৰ গোৰি পদাৰুজ মধুকৰণ্য,
অৰ্থাত্‌ নিৰ গোপালিৰ চৰন ৰূপ পদুমত ভো-
মোৰাৰ।

Rudro Singh, King of Soumar, A. D. 1697.

শ্রী শ্রীমত সৌম্যৰেজৰ দেব ৰুদ্ৰ সিংহৰ।
শাকে ১৬১৯। শ্রী শ্রী হৰ গোৰি পদ জুগল
কমল মধুকৰণ্য, অৰ্থাত্‌ নিৰ গোপালিৰ দুই
চৰন ৰূপ পদুমত ভোমোৰাৰ। সিংহ আৰু
পহ থকা ৰূপ দুটা মাথোন পালোঁ।

Coin of Rudro Singh, struck A. D. 1708.

এই ৰূপৰ আখৰ প্ৰথমটোৰ নিচিনা। ৰুদ্ৰ
সিংহে ১৬১৭ সঁকৰ পৰা ১৬৩৬ সঁকলৈকে
ৰাজ ভোগ কৰিলে।

বোধ নাই কিয়া পৰিয়া।

কোনো এটা মানুহে মদ খাই উন্নত হৈ
বাটৰ দাঁতিত পৰি আছিল; এনেতে ৰজাৰ
পৰিয়াল আহি তাৰ হাতত ধৰি কল, বোলে,
হেৰ মতলিআ বল, ভোক বন্দিসাললৈ নিব
লাগে। মতলিয়াই উত্তৰ দিলে, বোলে, হে
অবোধ, যদি মোৰ জাবলৈ লক্তি থকা হলে,
তেহে মই আপোনাৰ ঘৰলৈ গলোঁহেঁতেন, ভবি-
বে খোজ কাৰ্হি তোৰ লগত কেনেকৈ জাম।

ডিচেম্বৰত লিখা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ ।

Answers to Questions in December.

ডিচেম্বৰ মাহৰ অকনোদইত লিখা ১০ প্ৰশ্নৰ এই এই উত্তৰ এজন ডেকা পণ্ডিতে আমাক অকনোদইত চাপিবলৈ দিচে ।

প্ৰথম প্ৰশ্নৰ উত্তৰ । ৬ মাহৰ মধ্যত সাল গচ, বিলেন বাঁহ গচ ১০ হাত ত্ৰিধি হই ।

২ । কেঁকোৰা, মাচ, পখিএ, আপোনাৰ জাভিকে খাই; কেঁকোৰাই গিয়াতি খোআ কি কম উপজিএই গৰ্ভত থাকোঁতে মাককে খাই ।

৩ । ভুমাৰ হাতৰ সলনি সুগ্ৰাকৃতি সূজ এডাল আছে ।

৪ । মানুহৰ কামি হাৰ চেপেটা, ও বিস্তিন, মাচৰ গোটা ও দিৰ্ঘাকাৰ ৰূপে নিৰ্মিত ।

৫ । মাচৰ নাক চেপেটা, মানুহৰ উঠা, বৰ প্ৰভেদ, আৰু মাচৰ গালেৰে নিয়ান প্ৰস্থান গৰিতিয়াগক, মানুহে নাকেৰেহে তিয়াগ কৰে ।

৬ । মেঘ আহিলে বদ নষ্ট ই, এই কাৰনে ঢুকাবৰ সময়ত বৰ তেজস্বি হই, জাদিস চাকিটো নুমাৰ বেলি বৰকৈ জলে, সেই দৰে ইও ।

৭ । পাট সাকৰ মহাপাট, তাৰ দোআৰাই তুলাপাত ।

৮ । কচু পাত ও পম্ব পাত, এই দুইত পানি পৰিলে নি চিত্তে ।

৯ । গচৰ ওপৰত বট গচ, ও জৰি, ও আ-ইত উতপনো হই, ত্ৰিধিও হই ।

১০ । পঞ্চ ৰূপতা এই, মানুহকো কাটিলে মৰে, গচো চেদনে ত্ৰিভুত্ব পাই, ১ । গচৰো চাল, মানুহৰো চৰ্ম, ২ । মনুস্যৰ অঙ্গ প্ৰত্যঙ্গ, ত্ৰিখ্যাতি সাধা পত্ৰাদি, ৩ । জনৰো দাল ত্ৰিধ, জুবা, পাদপৰো আছে, ৪ । লোক সকল বিজত উতপন, মহিৰুহাদি গুটিতে জনম, নাইবা মান-বকে চেদিলে বক্তোনিৰ্গত হই, সাধাবিলাকনো সেই দৰে প্ৰতি হাই ভেদ ওলাই ।

ইয়াত বাক্সে আন আন কোনো সংকিত আৰু বজালিৰে মিহলি কথা লিখিচে, আৰু সংকিতৰ মাত লিখাৰ দৰে দিৰ্ঘ ইকাৰ উকাৰ আদিৰে ভালৰ মাতো লিখিব দিচে, আৰু

আমাত কৈচে, “আনন্দ ধৰ্ম্ম, ও শুদ্ধ, ও সংকিত কঠোৰ কঠোৰ শব্দ, এবাং গতিৰ ভাব, জানৰ নিমিত্ত পদবিলাক বৃদ্ধ ও পদ বহুবিলাক শুবনী জনৰ শুবন কুহৰে সূৰ্য শ্ৰুতি তুল্য হলইভেন, অকনোদই নো কি অমূল্য নিধি হলইভেন, কৰই নোআবোঁ, তথাহ বাধৰ দিয়া শোনাৰ ভূষনভে হিৰা পতাৰ নিচিনা হব ।”

Style and Mode of Spelling.

কিন্তু আমি কেৱল পণ্ডিতলৈ লিখা ন হই, সকলো মানুহৰ নিমিত্তে লিখিচোঁ । সংকিত আৰু ভাল মিহলি কৰিলে, আমি ভাল নে দেখোঁ; সংকিত হলে সুধ সংকিতেই হব লাগে; ভাল হলে সুধা ভাল হব লাগে । সংকিতত প্ৰাই লগোণি আখৰ, ভালত গোট গোট আখৰ । জাগৰ কালৰ মানুহৰ মুখত সংকিতৰ সকলো মাত লিখা দৰে কুটিচিল, এতিয়া প্ৰাই পণ্ডিতৰ মুখতো নু ফুটে ।

ভাল লিখোঁতে, আখৰৰ জিমান জাতি, জি-মানহে লিখিব লাগে, একে জাতিৰে দুই তিনি প্ৰভেদৰ সকাম নাই । জ, ঝ জৰ, এই দুইবো একেটা উচাবন, এই হেতুকে অস্তৰ দ্বৰ বাহিৰে আন য নি লিখোঁ । শ, ব, ল, ভিনটোৰে একে মাত, ঞ্জী স্ত্ৰীৰ একো ভেদ নে দেখোঁ, আমি কেৱল সহ লিখোঁ । ন, ণ, আৰু ঞ্জ দিৰ্ঘতো এই দৰে বুজিবা । ভালত বণ মো বোলে, বনহে বোলে, পানী হলে পানি বোলে পাপীৰ ঠাইত পালি, কুলৰ ঠাইত কুল, সূৰ্য্যৰ ঠাইত সূৰ্য বা সূৰ্যজ । আৰু বেফৰ পাচত এটা আখৰ দুটাকৈ নু ফুটে, পৰৱৰ্ত্ত নো বোলে, পৰ্ৱতহে বোলে, সৰ্জ, ধৰ্ম্ম, কৰ্ম্ম, মৰ্ম্ম, মুখত বোলাই, সৰ্ব, ধৰ্ম, কৰ্ম, মৰ্ম নাইবা ধৰম, কৰম, মৰম, এই ৰূপে ওলাই । শ্লোক লিখিলে সংকিতৰ ভাৱেৰে অহলো লিখিব লাগে, ভালত হলে আমাৰ দাই ন ধৰিবা । আৰু আমাৰ অকনোদইত জদি কোনো কোনো কথা ভাল নে দেখা, তেন্তে তাক এৰি ভাল খিনি গ্ৰহন কৰিবা; জেনেকৈ শ্লোকত লিখা আছে,

প্ৰাক্তন জন্মভাণ্ড পুণ্যৰ জন্ম বাচাভাণ্ড।

কনবৰ্চ মাৰদে হুসলীৰমিৰ ভবা ।

অৰ্থাত পণ্ডিত গিয়ানি মানুহে কথা কোৱা
লোকৰ ভাল বেয়া বাক্য সুনি গুন থকা বাক্য
গ্ৰহণ কৰে; জেনেইক বাক্য ইহক পানিএ গা-
থিৰে মিহলাই দিলে, এটা গাথিৰ বাঁচি খাই,
পানি নে খাই ।

প্ৰশ্নবিলাকৰ উত্তৰ ।

Answers received from Nowgong.

আমি জি দহোটা প্ৰহেলিকা শ্ৰী পূৰ্ণানন্দ
জন্মৰ দোআৰাই পাই। সজিব লৰা সকলক সো-
ধা সুনিটো, তাতে আমি কোনো কথা সেই
প্ৰকৃত খটাৰ পাৰিম জেন ভাবি, তেঁওক সেই
কথা জনাবলৈ ইচ্ছা কৰিটো। ইয়াতে জি লিখোঁ
হই নে, ন হই, আমাক জনাব ।

১। এই দেশত চ মাহৰ ভিতৰত বাঁহ গচ
১০ হাজাৰকৈও ওখ হই ।

২। কেঁকোৰাই আপোন জাতিকে খাই ।

৩। হাতৰ সলনি ভোমোৰাৰ মুখ ।

৪। মানুহৰ কামি হাৰ চেপেটা, মাচৰ
গোটা ।

৫। মাচৰ নাক মানুহৰ পৰা বেলেগ আছে;
মানুহৰ ওখ, মাচৰ নাক মূৰে লৈতে সমান ।

৬। আফ্ৰিক আৰু বাস্কিক, এই দুই গতিৰ
দোআৰাই জাৰ আৰু ছাম হই ।

৭। মৰা সাকৰ দোআৰাই ভূলাপাত কৰে ।
আন কোনো কোনো দেশত বাঁহ গাজ, কপাহ, এই
সকলো কাগজৰ মূল । কিন্তু মিচৰ দেশত পা-
লিৰচ নামেৰে এবিধ গচেৰেও ভূলাপাত কৰে ।

৮। কচু পাত আৰু পদ্ম পাত এইবিলাকত
পানি পৰিলেও নি ভিত্তে ।

৯। বহুমূল্য, আৰু লতা জৰি, সগুনি লতা
আৰু অনেক অনেক লতা ফুল মাটিত নু কলেও
অগলাসতে বাহে ।

১০। গচ এই ৰূপে জন্মৰ নিচিনা হই;
গচৰ জন্মৰ নিচিনা মিৰ আছে । সেই মিৰ-
বিলাকে দি সিলাৰ পৰা পানি আই, সেই পা-
নি দোআৰাই জিপ পাই, গা, চাল, ঠাঙ্গবিলাক
তেজ কৰিব নিচিনাকৈ বাহি আই । G. L. P.

নচৰ উদ্দিন দুতিয় মহমদ ।

The Faikan Dynasty—Nasir Uddin Mahomed II.

জেতিয়া ইলতমশ্য বাদশ্যৰ বৰ পুতেক
বঙ্গালৰ দেশত মৰিল, তেতিয়া তেঁও আপো-
নাৰ সৰু পুতেক মহমদক জি পুদেশৰ অধি-
কাৰ কেৱল নাম মাখোন দিলে । সেই মহ-
মদ আপোন পিতৃৰ পৰা আঁতৰ হোআত
নিৰ্দ্য়। বানিৰ দোআৰাই বন্দি লালত ধোআ
হৈছিল, আৰু জেতিয়ালৈকে মচউদে মুকলি ন
কৰিলে, তেতিয়ালৈকে তেঁও তাতে থাকিল ।
তেঁও বন্দি লালত বন্ধন হৈ থকা কালত আ-
পোনাৰ খৰচৰ নিমিত্তে চৰকাৰি খন লবলৈ
অসম্মত হৈ আপুনি লিখা পুথি বেচি প্ৰবৰ্ত্তন
কৰিলে । তেঁও জেতিয়া সিংহাসনত উঠিল,
তেতিয়া বিদ্যা, সিকোআত আৰু লোকবিলাকৰ
পালন আৰু দৰিদ্ৰ লোকৰ উপকাৰ কৰোঁতা
বুলি আপোনাক প্ৰখ্যাত কৰিলে ।

উজিৰৰ বাৰ তেঁও সৰু বালিনক দিলে, আৰু
আপোনাৰ ভায়েকৰ পুতেক চেৰক লাহোৰ
আৰু তিব্বতিন্দ, ভটনেজৰ, এই তিনি দেশৰ
অধিকাৰ পাতি মগলবিলাকৰ নিমিত্তে সেই
দেশত বিস্তৰ সৈন্য জুগুত কৰিবলৈ আগা
কৰিলে ।

Marries the Daughter of Balin.

১২৪৯ সঁকত বাদশ্যাই সেই দেশৰ বিবোধ
কৰাবিলাকক দমন কৰিবৰ নিমিত্তে আপো-
নাৰ উজিৰক সৈন্য সমনিত্তে ৰাষ্ট্ৰামপুৰ
আৰু মেৱাৰৰ পৰ্বতলৈ পঠালে । আৰু সেই
বচৰতে উজিৰে বালিনৰ কন্যা বিবাহ কৰি
অতি প্ৰভাপ কৰিলে । তাৰ পাচৰ বচৰত
তেঁও আপোনাৰ সৈন্য লৈ মুলতানলৈ গল,
আৰু বৰ বালিনক নগৰ আৰু মুলতান দেশৰ
ওপৰত অধিকাৰ পাতি, আৰু নানা বিসই
ধিৰ কৰিবৰ হেতুকে ৰাজধানীলৈ পুনৰাই
উভতি আহিল ।

Balin rebels against his Emperor.

এই সকলো অনুগ্ৰহ পাই ৰাণিৰে ১২৫১
সঁকত মহমদৰ অধিকে দ্ৰোহ আচৰিলে, আৰু
সেই প্ৰদেশতো অনেক দ্ৰোহ পতালে । মহ-

মদে তাক পৰাজই কৰিলে; কিন্তু সেই কালৰ স্বভাৱৰ অনুসাৰে বালিন মহমদৰ আগত অতি নম্ৰ হ'লত, তেঁও তাৰ অপৰাধ খেমা কৰি তাক পুনৰ বাৰ আগৰ পদত ৰাখি ধলে। বাদ-স্য। অলপ দিন মাথোন দিলিঙ থাকি নাৰবাৰ গৰ বেৰিবলৈ গল; সাহৰ গিৰি নামে এক হিন্দু ৰজাই সেই গৰ ওখ পৰ্বতৰ ওপৰত সাজিচিল, আৰু তাৰ চাৰিও কালে পাঁচ হেজাৰ ঘোঁৰা চিপাহিৰ আৰু দুই লাখ পদাতিৰ দো-আৰাই চকি দি ৰখাইছিল। তেঁও মহমদে সৈতে বন ধৰি আপোনাৰ বহু সৈন্য নাম কৰাই সেনত পৰাজই হ'ল; পাচে মহমদে সেই গৰ অধিন কৰি ললে। বাদস্যই তাৰ পৰা চিন্দৰি আৰু মালোআলৈ গল, আৰু সেই সকলো দেশ খিৰ কৰি, তাৰ ওপৰত এজন চুবাৰ পাতি পুনৰাই দিলিলৈ আহিল।

Sheik conquers Ghazni.

এনে কালত লাহোৰৰ অপিকাৰ বাদস্যৰ ভতিজা চেৰ বিদ্যা আৰু সাহত অতি খিয়াতি-মন্ত হ'ল; তাতে তেঁও ঘোঁৰা চিপাহি জুগুত কৰি মগলবিলাকক গজনি ৰাজ্যৰ পৰা খেদাই সেই দেশ পুনৰ বাৰ আপোন ৰাজ্যৰ লগত মিল কৰিলে। তেঁও মহমদৰ নামেৰে চিকা মাৰি চলালে, আৰু দেশৰ মাজত মহমদ বাদ-স্য। বুলি প্ৰকাশ কৰিলে। এই সকল কৰ-মত সন্তোষ পাই তেঁও ভতিজাকক মূলতান দেশ দিলে।

Batin defeats the Rajputs.

১২৫৭ সঁকত বাদস্যৰ আগাত উজিৰে সিয়ালি আৰু ৰাস্তাকুৰলৈ সৈন্য লৈ গল, কিয়নো সেই ঠাইত হিন্দু লোকে দ্ৰোহ পাতিছিল, আৰু বহু ঘোঁৰা চিপাহি আৰু পদাতি সৈন্য লৈ দেশ জুট কৰিছিল। উজিৰ গলত সিহঁতে পৰ্বতৰ গুপ্ত ঠাইত লুকাই থাকিল, কিন্তু সেই ঠাই-তো তেঁও সিহঁতক জই কৰিলে, আৰু সিহঁতৰ সুৰৰ ওপৰত মূল্য ৰাখি চাৰি মাহলৈকে অগ্নি অস্ত্ৰৰ দোআৰাই দেশ নষ্ট কৰিলে।

এই ৰজপুতবিলাকৰ অধিকাৰবোৰ ত্ৰিফু কল্প হৈ আপোনাৰ সকলো সৈন্য গোটেই

জলৰ সোঁতৰ দৰে পৰ্বতৰ পৰা তৈৰামলৈ না মিল। সিহঁতে পুথৰে অতি প্ৰজাপি ৰূপে আক্ৰমণ কৰিলে, কিন্তু বনৰ মাজ লম্বত সি-ইত অধিক ক্লান্ত আৰু দুৰ্বলি হ'ল; ইয়াতে বাদস্যৰ সেনাপতিএ আপোনাৰ সৈন্যৰ মাজত সাহ জনমাই লক্ষ্যৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰিলে আৰু পালোআৰ আগেএ অনেক বধ কৰি সি-ইতক পৰ্বতলৈ খেদাই দিলে, আৰু অনেকক ধৰি বন্দি কৰি ললে, আৰু ভাগ্যবন্ত সৈন্য বোৰক মৰনলৈকে বন্দি কৰি ৰাখিলে।

Arrival of an Ambassador from Persia.

সেই বছৰত পাৰ্চি দেশৰ বাদস্যহ জিচিখোঁৰ নাতিএকৰ উকিল অৰ্থাত কটকি দিলিলৈ আহিল। উজিৰে আন দেশৰ পক্ষাস হেজাৰ ঘোঁৰা চিপাহি আৰু দুই লাখ পদাতি, দুই হেজাৰ লম্বা ইতি, তিনি হেজাৰ ঘোঁৰাৰ বধ ভৰাদি উকিলক আগ বহুৱাবলৈ গল। তেঁওৰ লম্বাঘত ঘোঁৰা চিপাহিবিলাকে মিচাকৈ বন কৰি মান, কিত্তি দেখাই আপোনাৰ সকলো ঐৰজ প্ৰকাশ কৰি নগৰৰ ৰাজ ঘৰলৈ তেঁওক আনিলে; তা-তে সেই ঠাইত অভিসই ঐৰজ ৰূপে বাদস্যক দৰ্শন পালে।

Death of the Emperor.

এই কৰ্মৰ সমাপ্ত হোআৰ পাচত ১২৬৪ সঁকলৈকে দিলিঙ আৰু কোনো আচৰিত প্ৰধান কৰ্ম হোআ নাই। সেই সঁকতে বাদস্যহ নৰিয়া পৰি অনেক মাহৰ পাচত ১২৬৫ সঁকত আপোনাৰ প্ৰজাবিলাকৰ সোক হবলৈ মৰিল।

ব. ল. ক.

Coin of Nasir Uddin Mahmud.

সোঁ কালৰ পৰা পূৰ্ণ। উল হুসজাৰ উল আজম নাচৰ উদিত মহমদ। এই মহমদ নাম বাঁও কালে আছে; আৰু ঘোঁৰাৰ মুখৰ আগত, জী হৰিহৰ, এই কথা লিখা আছে।

বান্দবৰ বিবৰন।

Apos, Gibbons and Monkey

বান্দবৰ মাজত অনেক জাত আছে। উৰাজ বা উৰাজ উতান, চিম্পাঞ্জি, গিবন, এই তিনি বিধ আন কেই জাততকৈ মানুহৰ নিচিনা হই, সেইবোৰকে বন মানুহো বোলে। ওপৰত উৰাজ উতানৰ আৰু তলত চিম্পাঞ্জিৰ নকচা লিখা হৈছে। উৰাজ উতানৰ মানুহৰ দৰে কোমল প্ৰতি বাৰে টা বাৰেটা কামি হাব আছে, কিন্তু চিম্পাঞ্জিৰ তেৰেটা আছে। নিবিলাকৰ কঁপাল চাপৰ, মানুহৰ সমান ডাঙ্গৰ ন হই। জাৰ কঁপাল ডাঙ্গৰ তাৰ গিয়ান সবহ, সৰু কঁপাল হেতুকে বান্দবৰ গিয়ান নাই। সেই বন মানুহৰ হাত দিখল, হাত আৰু ডনিএৰে চাই জেতিয়াৰ দৰে জাই, জেতিয়াবা কিহবাত ধৰি থিয়ও হব পাৰে। এই তিনি বিধৰ নেগুৰ নাই।

চিম্পাঞ্জি পশ্চিম আফ্ৰিকাত বাস কৰে, তাৰ

The chimpanzee

The Orang Outang

মতাবোৰৰ ওখ তিনি হাত, মাইকিৰ দুহাত এবগত মান, কোনো চাইত প্ৰায়ে মানুহৰ সমান ওখ পোআ হৈছে। সিহঁতে জাক পাতি থাকে, আৰু মাইকি পোআলিবোৰ খবলৈ সৰু পজাও লাজি গচৰ পাতেৰে ঢাকে। সিহঁতক জেতিয়া মানুহে ধৰিব খোজে, জেতিয়া বৰকৈ জুখ কৰে, দহোটা মানুহেও এটাক জিকিবলৈ টান; জেতিয়া হিলৈএৰে মাৰে, তেতিয়া সকলোবোৰ তাৰ ওপৰতে পৰে। হিলৈ পেলাই দিলেহে সি বখ্যা পাই, সিহঁতে পেলাই দিয়া হিলৈ নি ভাজি চিজি থাকে। সিহঁতে জাকেৰে ফুৰোঁতে মানুহক দেখিলে, মৰন ভুল্য দুখ পোআৰ দৰে বৰকৈ চিয়ৰে। মানুহৰ দৰে ভালকৈ খোজ কাৰ্ছি কুৰিব নোআৰে, কিন্তু বেগাই গচৰ ডালে ডালে কুৰি বৰ ডাল পাই।

উৰাজৰ নিবাস বৰ্ণিও আৰু চুমাজা উপদিপ। তাৰ দিখল প্ৰাই চাৰি হাত, তাৰ মূৰ ডাঙ্গৰ, কঁপাল খাল, দুইটা চকু প্ৰায়ে

লগা লগি, নাক নিচৈ চেপেটা, ওঁঠ ডান্দব, মুখৰ
ওপৰে তলে অলপমান ডাৰি আছে, দেখিবলৈ
ভই লগা। নিইত মাটিএ বৰকৈ কুৰিব নো-
আবে, কিন্তু বৰ হাবিত ই গচৰ পৰা নি
গচলৈ জাঁপ মাৰি বৰ বেগেৰে জাই। চিম্পা-
ঞ্জিৰ নিচিনাকৈ জাক পাতি বে ধাকে বুলি
কই, গচৰ ওপৰত চান্দৰ নিচিনা বাহ সাজি,
গোট গোট হৈ ভাতে প্ৰায়ে সদাই বহি ধা-
কে। জাবা বিপত থকা ডক্তৰ এবেল চাহাবে
এটা উদাহৰ কথা এই ৰূপে লিখিছে, মোৰ

দখিন আমেৰিকাৰ বাও কথা বান্দৰ।

কৰিবলৈ বৰ গৰু পাতি লিইভেৰে নোমলে।
এদিন তিনি লক্ষ বান্দৰ থকা গৰাল বান্দৰে
সৈতে লাগবত পেলাৰ খুজিছিল। ভাক সুমি-
ৰা টেকা দেখুআই জদি নি দিএ, তাৰ বদ
ধৰ হৈ, সি আপোনাকে লাগবত পেলাৰ খুজি,
আপোৰ ঘাতি হোআৰ নিচিনাকৈ দেখাই।

আৰু গিবনৰ অনেক বিধ আছে, তাৰ মা
জত লক্ষ গিবন, অৰ্থাত হালৌ, চিয়ামেজ, বঙ্গ
হুতিয়া গিবন, আৰু ৰূপ সুকুলা গিবন।

বাক্স মাজুলিত থকা ভাৰ্চি বান্দৰ।

যবৰ ওচৰত থকা ভেতলি গচত এটা উৰাদে
লক্ষ ঠালবোৰ চপাই বৈ তাৰ ওপৰত পাঁত
পাৰি ভাত্তে বাস কৰিলে। সি বাহৰ পৰা অলপ
মান মূৰ উলিয়াই তললৈ বাটকুআ মানুহক
চাই চাই থাকে; ভাত্তে জদি কোনো মানুহক
কিবা ধোআ বস্তু অনা দেখে, ভেতিয়া কিছু
পাৰৰ আলাবে বাসি আছে। পাচে সেই ডক্তৰ
চাহাবে ভাক জাহাজত ইংলণ্ডলৈ নিলে। বাটত
জাঁপতে লহাবে বৰকৈ ধেমালি কৰি থাকে,
কিন্তু ভাত্ত থকা গোট চাবেক বান্দৰেবে বহ

কৰিও বিপত থকা কাহাউ বান্দৰ।

বেগুৰ লগা বান্দৰ অনেক জাত আছে, সি-
বিলাকৰ মাজত কাহাউ কাহাউ বোলা বৰ আ-
চৰিত্ত এবিধ আছে। সিহঁতৰ নাক ইতি সুৰ-
দৰে কিছু দিখল, কিন্তু কোঁচ খাই থাকে। সি
ইত "পুআ আৰু গধূলি সদাই ডাকৰ গচত
গোট খাই লৰি লৰি থাকে। হলো, হনুমন্ত,
আৰু মলুআ হিন্দুস্থান দেশত থাকে। আ-
কিৰু আৰু মাদাগাস্কাৰ দিপত বগা ডিঙ্গিয়া
বান্দৰ, ফুটুকি বান্দৰ, নৌজিয়া বান্দৰ, বগা
ৰকিয়া বান্দৰ, এই সকলো বিধ আছে। নৌ-
জিয়া বান্দৰ চেনেগাল দেশতে থাকে, সি দে-
খিবলৈ সুন্দৰ। গুড হোপৰ ওচৰৰ পৰ্বতত
চাকমা নামে এবিধ সৰু বান্দৰ থাকে। সি
কুকুৰতকৈ দুগুন বলি। সি চৰাইৰ কনি,
গচৰ গুটি, কেঁকাৰা বিচাকো খাই। গিনিয়া
দেশত মাদ্ৰিল নামে সৰু আৰু গিযানি
এবিধ থাকে।

সাগৰৰ মাজলিত ভাটি বান্দৰ পোআ
জাই। সিহঁতৰ মূৰ খুৰনিয়া, নাক আৰু মূখ
চুটি, চকু বৰ ডাঙ্গৰ, ঠোঁট আৰু নেগুৰ দিখল।
আই আই বোলা এবিধ মাদাগাস্কাৰত আছে।
আমেৰিকা দেশত অনেক জাতৰ বান্দৰ আছে,
ভাত ধকা আদি বাসি লোকে মাৰি খাই, কিন্তু
সত্য লোকে তাক সৰু লৰাৰ নিচিনা দেখি খা-
বলৈ ঘিন কৰে। কিন্তু আমেৰিকাৰ মাজ ঠাই
তেহে বান্দৰ থাকে, উত্তৰ ফালে জাৰৰ ঠাইত
নে থাকে। তাৰ মাজত মকৰা বান্দৰ, মিৰিকি
বান্দৰ, আৰু বাও কৰা হলো, চাজু বান্দৰ, কা-
কাজো বান্দৰ, এইবিলাক আছে। আৰু তাত
বাজে অতি সৰু সুন্দৰ এবিধ আছে, তাক
মাথাজেত বোলে। তাৰ নোম মিহি আৰু লে-
পেড, সি বেগতে জাতি হই, সি একে বেলিএ
দুই ডিনটাকৈ পোআলি জগাই। সিহঁতৰ চি
লনি, লাপ আদি অনেক সৰু আছে দেখি
সদাই ঝেৰে থাকে। এই মাহৰ অকনোদইৰ
প্ৰথম পিচিড মানুহে তাক হাতত লৈ ধকাৰ
নকচা দেখিবা। তাৰ তলত মানুহৰ হাতৰ
আঙুলি গোলাপ কুলে সৈতে চিনিৰ পোআ ॥

মেই, অৰ্থাত্ত জেঠৰ পঞ্জিকা।

Almanac for May, A. D 1854 Asoom Era, 1776.

দিন	বহানি	বাৰ	চন্দ্ৰাম	দিনমান	দিন	জ্যৈ	বাৰ	চন্দ্ৰাম	দিনমান
১	১৯	২	২	১০১২	১৬	০	০	১৭	১০১১১
২	২০	৩	৩	১০১৩	১৭	৪	৪	১৮	১০১১২
৩	২১	৪	৪	১০১৪	১৮	৫	৫	১৯	১০১১৩
৪	২২	৫	৫	১০১৫	১৯	৬	৬	২০	১০১১৪
৫	২৩	৬	৬	১০১৬	২০	৭	৭	২১	১০১১৫
৬	২৪	৭	৭	১০১৭					
৭	২৫	৮	৮	১০১৮	২১	৮	৮	২২	১০১১৬
৮	২৬	৯	৯	১০১৯	২২	৯	৯	২৩	১০১১৭
৯	২৭	১০	১০	১০২০	২৩	১০	১০	২৪	১০১১৮
১০	২৮	১১	১১	১০২১	২৪	১১	১১	২৫	১০১১৯
১১	২৯	১২	১২	১০২২	২৫	১২	১২	২৬	১০১২০
১২	৩০	১৩	১৩	১০২৩	২৬	১৩	১৩	২৭	১০১২১
১৩	৩১	১৪	১৪	১০২৪	২৭	১৪	১৪	২৮	১০১২২
১৪	১	১৫	১৫	১০২৫	২৮	১৫	১৫	২৯	১০১২৩
১৫	২	১৬	১৬	১০২৬	২৯	১৬	১৬	৩০	১০১২৪
					৩০	১৭	১৭	৩১	১০১২৫
					৩১	১৮	১৮		১০১২৬

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিদ।

Receipts for the Orundol

REV C H FESSELMEYER, for 1853,	২ Rs
শ্ৰী বেন্দ্ৰামিন নিমকুচি, ১৮৫৩,	১৮
শ্ৰী নিধি জিৰাই কাৰোএল, ৫২।৫০	২৮
শ্ৰী বিডু সৰ্মা পণ্ডিত, ১৮৫৪	১৮
শ্ৰী চাহনুৰ ওজা, ১৮৫৪	১৮

THE ORUNDOL,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Assam
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.

অক্ষনোদয়

বচৰ।

মোং শিবসাগৰ, মেই, ১৮৫৪।

স্বৰ ৫।

VOL. IX.

SIBSAGOR MAY, 1854.

NO. 5

নানা দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events—One Anna Postage

প্ৰথম জুন তাৰিখৰ পৰা হিন্দুস্থানৰ মাজত জিমান দুৰলৈ জাওক, তথাপি ডাকত নিয়া চিঠিৰ মাচুল সদাই সমানে এক অনা এক অনা হব বুলি সুনিচোঁ। মহা বানিৰ নকচা এক অনাকৈ কিনি সকলো চিঠিত লগাই দিব লাগে।

Work on Agriculture

ক্ৰিসি দৰ্পন নামেৰে এটা কিতাপ কামৰূপ জিলাৰ কালেক্তৰ শ্ৰীজুত কাপ্তান বোলট চাহাবৰ অনুমতিএৰে গুআহাটি নিবাসি শ্ৰীজুত মুনচি কেফায়ত উল। সদৰ মুনচেকে, অচমিয়া মানুহৰ উপকাৰৰ কাননে বজালি ভাসাৰে ১৮৫৩ ইংৰাজি সঁকত সাজি চাপা কৰিচে। তাত মাটি চাহ কৰা, কচিগা লে'য়া, আৰু গৰুৰ প্ৰতিপাল আদি সকলোৰে, আৰু ধান, ঘেঁহু, জ ধান, মটৰ, কুঁহিয়াৰ, লাও আদি সকলো ভৰ্কাৰি, কপাহ, পাট, সন, লা, কুহুম, ধপাত, ভেল আদি সকলো সকলকে লগা আৱশ্যক বুঝাব বিবৰন উত্তমকৈ লিখিচে। হে অচম দেশি লোকবিলক, ভোমোলাকে এলাহ এৰি এই কিতাপ চাই বিত্তিৰ দৰে খেতি কৰিলে, খেতিৰ দোআৰাই উত্তম ৰূপে প্ৰযতি থাকিব পাৰিবা, আৰু অনেক ধনে পাবা।

Disease among Buffaloes

এই বাদ্ৰা জোৰহাটৰ পৰা আহিচে, এতিয়া সেই কালে মহ, গৰুৰোৰ মাউৰ লাগি মৰিচে। তাতে মাউৰত পৰা মহবিলাক প্ৰায়ে বন-বিয়াৰ নিচিনা, একেৰে বলিয়াৰ দৰে হৈ ঘৰ-

চিয়া মহেই মানুহ খুঁচিচে, বনবিয়াৰোৰ আগতকৈও খজাল হৈচে। জোৰহাটৰ হাজাৰি মৌজাৰ উত্তৰ নিমা জানখনা নদিত অনেক মানুহ গোট খাই পল বাই মাচ মাৰিবলৈ গল। তাতে সকলোএ মাচ মাৰি থকাতে বালিগাঁও মৌজাৰ ধৰম সৰ্গা বামুন, আৰু ঘিনাই নামেৰে এটা, এই দুয়ো আগ বাৰ্ছি জোআত মাউৰত পৰা বনবিয়া মহে দেখি নদিৰ গৰাৰ পৰা খেদি গৈ ধৰম বামুনক বুৰেৰে খুন্দ। মৰাৰ দৰে মাৰি পঠালে, সি পানিত পৰিল, আৰু তাৰ তত আছিল কাৰনে পানিত বুৰ মাৰি কিছুমান গৈ সি পাৰে ওলাল। মহে তাক নে দেখি খেদি গৈ ঘিনাইৰ নাইৰ পোনে পেটে দি সিজ সুমাই ডিঙিএ দি উলিয়াই সিজৰ আগতে তাক দাঙি লৈ আচাৰি আচাৰি থকাতে সি তেতিয়াই মৰিল। পল হোআ মানুহনো দেখি হাই দি সকলো খেদি গলত তাক সিজৰ পৰা পেলাই মহটো হাবিলৈ গুল। সকলো মানুহে গোট খাই মৰা ঘিনাইৰ স তাৰ ঘৰলৈ অনালে, আৰু জোৰহাট থানাডো জনালে। থানাৰ পৰা পুলিচ গৈ মৰাটৰ স আৰু তাক মৰা চায়ে চালেগৈ।

Suspicion of Murder.

বঙ্গপুৰ বাৰ্তাবহত লিখিচে, এই চত মাহত ভাটিৰ কুহুমগঞ্জ থানাৰ ওচৰৰ এটাইত এটা পচিমা বলি মানুহ কোনোবাই মাৰি, সেই থানাৰ ওচৰত পেলাই গল। এই কথা দাবো-গাই সুনি সেই ঠাইলৈ গৈ, মৰাটৰ স আদি চাই বিচাৰ কৰাত সটৰ ডিঙিত ইতিব কৰেবে

এটা বাস্তব পালে। আৰু তাৰ ওচৰত ইতিহাস
খোজ দেখিলে। কোনো কি কাৰনে মাৰিলে,
একো দুজিব নোআবিলে; কিন্তু সেই ন ইতি-
হাসে আনি পেলোআ জনে আন্দাজ কৰিলে।
পাচে তাৰ কোনো গুচবিয়া নোলোআত সৰ্কাৰ
বাহাদুৰেই গুচবিয়া হৈ সেই জিলাৰ প্ৰথম
মুনিৰ ক্ৰীষ্ণুত মাধবচন্দ্ৰ বসু দাৰোগাৰ নামে
তাৰ বিচাৰ কৰিবলৈ হুকুম দিচে।

এই চত মাঘৰ ১১ তাৰিখে বাতি সেই জি-
লাৰ চেন্যন আদালতৰ সিৰজাদাৰ ক্ৰীষ্ণুত চণ্ডি
প্ৰসাদ বাবুৰ স্বৰত জুই লাগি, স্বৰ আদি নক-
লো পুৰিলে আৰু সেই বাবুৰ বন্দি এটাই
সুৰৰ বেলি তাৰ ভিৰোভাৰে সৈতে কিবা দন্দ
কৰি স্বৰৰ দুআৰ বাতি বৈদ্যনিকক বাহিৰ
কৰি নি সুলে। তাতে জুই লাগিলত দুআৰ
বন্ধা হেতুকে ওলাব নোআবি সেই মানুহটো
পোৱা হৈ মৰিল।

Suppression of Mopia Murders.

মালাবাৰ প্ৰদেশত মপ্পা নামে এক জাত
তকাইত মানুহ আছে। সিহঁতে কথা বাতি
গুপতে আলচ বাধি, ই জনে সি জনৰ অপবাদ
বুলিয়াই। সিহঁত মচলমান হোআৰ কাৰনে
আপোনাৰ জাতিৰ বধ ন কৰি ধন পাবৰ নি-
মিত্তে ধনবন্ত হিন্দুবিলাকক বধ কৰে। আৰু
এনে তকাইতৰ কৰম কৰোঁতে যদি মৰে, তেন্তে
অৱশ্যে স্বৰগলৈ আৰ বুলি জানে, সেই নিমি-
তে মৰিবলৈ প্ৰাই ভই ন কৰে। এতিয়া সেই
দুই কৰম নিষাৰন কৰিবলৈ গৱৰ্নমেণ্টে সিহঁতৰ
অৰ্থে কঠিন আগা কৰিচে, আৰু জি গাঁৱত
এনে মানুহ থাকে, সেই গাঁৱৰ মানুহবিলাকে
জদি তাক বাধা কৰি নে বাধে, তেন্তে গাঁৱ-
বিলাকৰো অধিগ্ৰহ কৰিব।

Cholera in Malour.

মৈচুৰ প্ৰদেশৰ ছনচুৰ নগৰত ১২ দিনৰ
ভিতৰত ৩৭৫ মানুহ মাটিৰ দোআৰাই মৰিল।

ছনবাল নগৰৰ পৰা চিপাহিৰ এক পল্টন
কলিকতালৈ জাঁওতে মাটিৰ লাগিলত কাপ্তান
আৰান চাহাবে বধবোৰকে আদি কৰি সকলো
বস্ত পুণ্ডিত দুআৰলৈ দিলে, আৰু সকলো কা-

পৰৰ স্বৰ আঁতৰ আঁতৰ কৰি পাৰিব দিলে।
পাচে মাটিৰ কম হৈ গুচিবলৈ ধৰিলে।

Visit of Dullip Singh to England.

পঞ্জাব দেশৰ মহা বজা বজ্জিত সিংহৰ পুত্ৰ
বজা দলিপ সিংহ ইংলণ্ডৰ সকলো বিদ্যা
স্বৰ আহি দেখিবলৈ ১১ মাৰ্চত কলিকতাৰ
পৰা গল। সেই বজাই আগৰ ধৰম এৰি
খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম ললে।

The European War.

এতিয়া ইউৰপত জি বন হৈচে, তাতে
ৰুচিয়াই সৈতে তুৰ্কি, ইংলণ্ড, ফ্ৰান্স, এই তিনি
ৰাজ্যে জুধ কৰিব। এতিয়া আৰু ৰুচিয়া
কাৰো কলিয়া ন হই, এনেই থাকিব বুলি মা-
নুহবিলাকে কই।

Great Exhibition of 1855, in Paris.

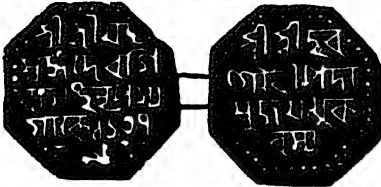
১৮৫৫ সঁকত পাৰি নগৰত মহা দৰ্শন
কৰিবৰ নিমিত্তে সকলো দেশৰ পৰা বস্তু পঠাই
দিচে। ইংলণ্ডলৈ জি ৰূপে আগৈয়ে পঠালে,
সেই ৰূপে এতিয়া ফ্ৰান্সলৈ হিন্দুস্থানৰ পৰাও
সকলো বিধ দ্ৰব্য পঠাব।

Worship of a Missionary's Tomb.

১৮৩৩ সঁকত পাদুৰি তদ আৰু মেম চা-
হাবে আমেৰিকা দেশ এৰি তামিল লোকক
ধৰম সিকাৰলৈ হিন্দুস্থান দেশলৈ আহি দৈৱি-
পাতাম নগৰত নিবাস কৰিলে। পাচে ১৮৩৫
সঁকত মেম চাহাব মৰিল, আৰু তাতে তেঁওৰ
মৈদাম কৰি বাতিলে। তাৰ পাচে পাদুৰি
চাহাবে সেই ঠাই এৰিলে। এতিয়া কোনো
চাহাবে সেই ঠাইলৈ গৈ দায়ত লোকক তাত
সেৱা পূজা কৰি থকা দেখিলে। সেই মৈদা-
মত ভালেমান বস্তু উচৰগ কৰা আছিল, আৰু
তাৰ আগত চাকিবোৰো জলি আছিল। কি কা-
ৰনে এই দৰে কৰিচা, চাহাবে সোধাত সিহঁতে
বুলিলে, সেই জনি মেম বৰ ধৰ্ম্মি, এই নি-
মিত্তে তেঁওক সেৱা পূজা কৰিচোঁ, আৰু তেঁওৰ
দোআৰাই অনেক মানুহৰ যোগ বৰ আগবিত
ৰূপেৰে গুচিচে, এবে ভালেমান প্ৰমাণ ওলাই-
চে। হাই হাই, জি লোকে দেবতাৰ পূজা
বাধা কৰিবলৈ আহিল, এতিয়ানিবিলাকে সেই
লোককে দেবতা বুলি পূজা কৰিচে।

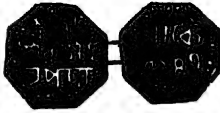
নির নিংহ আক বব বজাব মোহব।

Coins of Sib Singh, and Queen Phulowari.

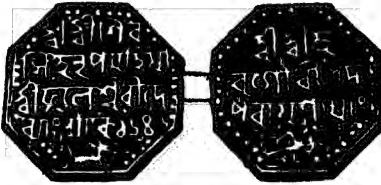
Rupae of Sib Singh, coined A. D. 1715.

শ্রী শ্রীমত বর্গদেব নির নিংহ নৃপালা শাকে ১৭৩৭। শ্রী শ্রী হব গোবী পদাযুক্ত মধু-
কবলা।

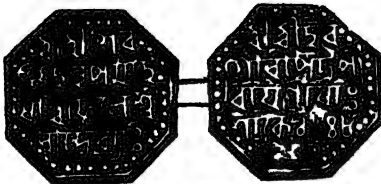
Quarter Rupee of Sib Singh, coined A. D. 1721.

এই সিকির ওপবত লিখিচে, শ্রী শ্রী নির
নিংহ নৃপালা। শাকে ১৭৪৩।

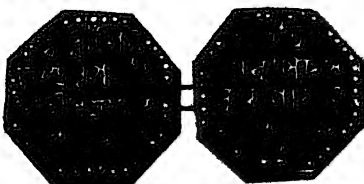
Coin of Queen Phulowari, A. D. 1724.

শ্রী শ্রী নির নিংহ নৃপ মহিষী শ্রী ফুলে-
শ্ববী দেব্যাঃ শাকে ১৭৪৬। শ্রী শ্রী হব
গোবী পদ পদায়নায়াঃ।

Coin of Phulowari, or Promothowari, A. D. 1736.

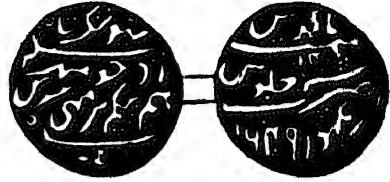
শ্রী শ্রী নির নিংহ নৃপ মহিষী শ্রী ফুলেশ্ব-
বী দেব্যাঃ। শ্রী শ্রী হব গোবী পদ পদায়নায়াঃ
শাকে ১৭৪৮।

Coin of Promothowari, struck A. D. 1738.

শ্রী শ্রী নির নিংহ নৃপ মহিষী শ্রী প্রমথেশ্ব-
বী দেব্যাঃ। শ্রী শ্রী হব গোবী পদ পদায়নায়াঃ
শাকে ১৭৪৮।

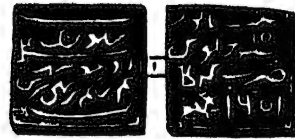
এই রূপত ফুলেশ্বরি নাম ললাই প্রমথেশ্ব-
বি নাম লিখিচে। পাচটি আখবোরে লিখা
রূপত প্রমথেশ্বরি নাম শোভা আই।

Coin of Promothowari, struck at Rangpur, A. D. 1737.

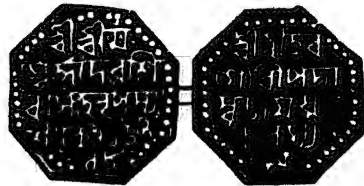
নির নিংহ স্যা চিকা জদ চো মহব হম
বেগম প্রমথিচি স্যা, অর্থাৎ নির নিংহ
বাদস্যা, এই চিকা প্রমথেশ্বরি বানি মোহ
মোহব।

মালুচ মইমনত জলুচ চনে ১৪। অর্বে
বঙ্গপূব ১৭৪২। অর্থাৎ সুভাগ্য রাজ ভোগব
১৪ বছর, ১৭৪২ সৈকত বঙ্গপূবত মরা রূপ

Coin of Promothowari, struck at Gurgaon, A. D. 1738.

নির নিংহ স্যা চিকা জদ চো মহব হম
বেগম প্রমথিচি স্যা। মইমনত মালুচ জলুচ
১৫ চনে, অর্বে গবগাঁও, ১৭৫৭।

Rupae of Sib Singh, coined (1738) after Phulowari's death.

শ্রী শ্রীমত বর্গদেব নির নিংহ নৃপালা শাকে
১৭৫৪। ১৮। শ্রী শ্রী হব গোবী পদাযুক্ত
মধু কবলা। ফুলেশ্বরি মহা বানি স্নিক্তা হলত
বজাই আপোন নামেবে এই মোহব মাঝিলে
ভোগব বছর ১৮, সৈক ১৭৫৪।

স্ববুদ্ধি

Good Advice.

জি কোনোএ আপোনাৰ সুখ বিচাৰে, সি অলপ সুখ পাই, আৰু তাকেই নিচ বোলে ।

কুকাই কুকৰম কৰি লোকৰ কেট কেটনিৰ পৰা পলাব পাৰি, কিন্তু আপোনাৰ মনৰ সুখ একজাৰ নোআৰি ।

শিয়ানি সকলৰ মনত দুখ নাই, জদি হই তাক ধোঁৰ্জোৰে বাধে ।

কিট পতঙ্গক দুখ দি ওমলা ভাল ন হই, তাক দুখ দিয়াত পাপহে হই ।

অখৰম কৰমে সুখ বিনালে, কিন্তু ভাল কৰমৰ সুখ সদাই থাকে ।

পাপি লোকে অখৰমলৈ ভই ন কৰে, আৰু ইহুৰ বাটো নে দেখে ।

অলপ দুখ সহ্য আমাৰ উচিত, কিয়নো ভাঙটক বৰ দুখ হলেও সহিব পাৰিম ।

জাক বাপেকক সুসুলা কৰা আৰু নিইতৰ জাবনা সহ্য ভাল লৰাৰ চিন ।

নিখাক আৰু বুৰা লোকক আদৰ কৰা মাধু মানুহৰ চিন ।

ওচৰ চুবুৰিয়াৰ লগত জিহত বিৰোধ ন হই, তাক কৰা উচিত ।

ওচৰ চুবুৰিয়াক আপোনাৰ নিচিনাকৈ মৰম কৰা ।

অহুমতি নে পালে লোকৰ পিন বেজি এটাও ন লবা, কিয়নো ভেৰে কৰিলে ভাঙ্গৰ ব স্তম্ভ চূৰ কৰিবা ।

বেয়া স্বভাও এৰা ।

কাম কৰিবলৈ খৰিলে তাক এটাৰা, জদি তাক এটাৰ নোআৰা, ভেৰে হলে কাম কৰিবলৈ ন ধৰাই ভাল ।

ভূত কালত কোনো কৰম ন হই, আৰু ভবিষ্যত কালো আমাৰ ন হই; এই হেতুকে বৰ্তমান কালতে মন দি বিদ্যা শিক্ষা আৰু ইহুৰক ধন্যবাদ কৰা । টেকা কথা কোআ, লোকক হিংসা কৰা, দন্দুৰা মানুহত কাৰো প্ৰেম নে থাকে ।

লোকৰ গুপ্ত কথা, আৰু পত্ৰ আদি জা-নিবলৈ কাৰীৰ ন কৰিবা ।

লোকৰ দোল দেখি জেনেকৈ নিদ্দা কৰা, আপোনাৰ দোলকো সেই ৰূপ কৰা উচিত ।

আপোনাৰ দোল পুকাৰ কৰি, লোকৰো দোল চাকি ন ধৰা ।

ড. ম. হ

দুখৰ লগত সঙ্গ লোআ ।

Dangers of bad Company.

এক দুখী জন জদি সাধু সঙ্গ ধাকে, সকলোকে নষ্ট কৰে সেহি দুখী লোকে ।

খহুআ লোকক সঙ্গ দিলে অনুগতে, সকলোৰো খহু হই, সিও এহি মতে ।

গান্ধি পৰা দুব্য জেন সব নষ্ট হই, এক দুখেই সেহি মতে সন্তক গুচাই ।

বহুত আলুৰ মাজে এক পচা থাকে, সকলোটি গেলি জাই জেন তাৰ দোলে ।

ধোৰা ধোআ কাপৰত জেন চাই লাগে, ক্ৰমে ক্ৰমে কলা হই তাৰ সব ভাগে ।

সৰিলৰ মাজে জেন সাপে একান্ত খালে মানে বিল ধৰে সব সৰিলত ।

ইয়াকো জানিবা সৰ্ব লোকে সেহি মত, কদাপি দুখীক সঙ্গ নি দিবা সতত ।

কিন্তু জাৰ থাকে নিষ্টা সত্য ধৰ্ম মন, দুখী সঙ্গ থাকিলেও হোৱে সঙ্গ গুন ।

The Golden Plover.

ইংলণ্ডত থকা সুবৰ্ণমই প্লবৰ নামে এক চৰাইৰ নকচা । তাৰ বৰন কলা আৰু হাল-ধিয়া মিহলি, দেখিবলৈ বৰ সুন্দৰ ।

মহা তিমুর বেগৰ আখ্যান ।

Account of Timur Beg, or Tamerlane

১২৪১ সঁকত মগলবিলাকে জন্মিচ খাঁৰ এজন পুত্ৰৰ দোআৰাই প্ৰথমে ভাৰত বৰিসক আক্ৰমণ কৰিলে, আৰু সেই কালৰে পৰা ১৩২৮ সঁকত তিমুর বেগে আক্ৰমণ কৰা কাললৈকে সিবিলাকে মাজে মাজে আক্ৰমণ কৰিছিল। কিন্তু অধিক বাৰ আপুনিও পৰাস্ত হৈছিল, তথাপি আপোৱে দেশৰ নিচিনা ভাৰত বৰ্ণ জি অতি মনোহৰ দেশ, তাক পাবলৈ বৰ ইচ্ছা কৰিলে।

তিমুর বেগ চেবজৰ নামে এখান গাঁৱত জন্মিছিল। চম্বৰধণ্ড নগৰৰ পৰা সেই গাঁও ২০ ক্ৰোচৰ আন্তৰত আছিল। সেই ঠাইতে অৰ্ধাত বোধাৰা নগৰতে তেঁওৰ পিজিবিলাকৰো ঠাই

আছিল। তাতে তেঁও দহ হেজাৰ ঘোঁৰা মে নাৰ ওপৰত সেনাপতি বাৰ পাই আছিল তাতে আপোৱে দেলি ভাতাৰবিলাকৰ লগত অতি সাহিয়াল ৰূপে কৰম চলোআন্ত তেঁও ৩৪ বছৰ বয়সত বোধাৰা আৰু কাবোল দেশৰ বজা হল। তেঁও উত্তৰ ভাতাৰৰ পৰা সন্মুখাই পাৰ্চি দেশ জই কৰিলে। আৰু জেতিয়া ভাৰত বৰ্ণ লবৰ নিমিত্তে তেঁও ইচ্ছা কৰিলে, তেতিয়া মহম্মদৰ দৰে সকলো মেসুআইবিলাকক গোটে খুজাই এই ৰূপে সিবিলাকৰ আগত কথা কলে; “মোৰ পিতৃ বহু সকল, জেনে-কৈ ইৰান আৰু তৌৰান আৰু প্ৰাই সকলো আছিল। দেশ আমাৰ বসিভূত হোআ দেখিটো, তেনেকৈ ভাৰত বৰিলো আমাৰ বসিভূত হোআ হই, এই নিমিত্তে তাৰ খুজাৰ আমাৰে সুবদি

হোআ দেখিচোঁ, আৰু আমি এই সুভাগ্য কালত তাক লবলৈ আমাক সু দমাই মাতি আছে । সকলো জগতৰ মাজত মোৰ নাম ভয়ানক ৰূপে চলতি হৈ গৈছে, আৰু মই যদি অলপ গা লৰাঁও, তেন্তে প্ৰিথিবি খন কঁপিবলৈ ধৰিব । এই কাৰনে ভাৰত বহিসক আক্ৰমণ কৰা কাল এতিয়া হৈছে, আৰু জেতিয়া দেশ লোআ হ'ব, তেতিয়া মোত বাজে কাকো বজা বুলি ন কব । মোৰ প্ৰিয় বন্ধু গন, তোমোলাকে কি ভাবা, এই মহা কৰম জই কৰিবলৈ মোৰ লগৰ সাহিয়াল লগবিয়া কোন হ'ব? তোমোলাকৰ সকলোএ এই কথাৰ বিসেস বিসেস কাৰন কোআ । ”

১৩৯৮ সঁকৰ মাৰ্চ মাহত তিমুৰে আপোনাৰ সৈন্যে সৈতে চমৰখণ্ডৰ পৰা জাত্ৰা কৰি জি পৰ্বতে কাবোল আৰু বোখাৰাৰ পৰা ভাৰত বৰ্ষক বেলগ কৰিলে, সেই হিন্দু কোচ সোনকালে পালেগৈ । আৰু সেই পৰ্বতবোৰ পাৰ হৈ জাৰৰ নিমিতে তিমুৰে অতি কঠিন পালে । কিয়নো পৰ্বতৰ মাজে দি কোনো বাট নাটল, কিন্তু সমুদাই পৰ্বতক হিম্মেৰে চকা হৈ আছিল । সেই কাৰনে কেতবিলক আমিৰ আৰু সেনাই লেজুৰে পৰ্বতৰ পৰা নামি গল, আৰু কেতবোৰ হিমত পৰি পৰ্বতৰ তললৈ পিচলা খাই বাগৰি গল । কিন্তু সিবিলাকৰ বজা তিমুৰক পৰ্বত পাৰ কৰিবৰ নিমিতে সিবিলাকে তেঁওলৈ এক বিধ পাচি সাজি তাত ১৫০ হাত তিয়ল লেজু মেৰাই তাতে তিমুৰক বহুআলে । পাচে অনেক মানুহে তেঁওক লাহকৈ তললৈ নমাই দিলে । এই ৰূপে পঞ্চম বাৰলৈকে ওপৰৰ পৰা তললৈ ক্ৰমেৰে নমাই নমাই সেনত পৰ্বতৰ তলি পোআলে । তাতে তিমুৰে এডাল লাখুতিত ভৰ দি জিৰালে, আৰু সেই ৰূপে বহু বাট ভৰিএৰে খোজ কাৰ্হি গল ।

এই ৰূপে পৰ্বত পাৰ হৈ জাঁওতে তাত থকা আদি বাসি লোকে তিমুৰে সৈতে জুখ ধৰিলে । সেনত দুয়ো কালৰ কেতবোৰ মহা হলত তিমুৰে সিঁডৰ জই কৰিলে । তাতে তেঁও বৰ সন্তোষ পালে, কিয়নো সেই লোকক প্ৰিথিবি

কোনো বজাই জই কৰা নাই, আৰু মহা চিকন্দৰ বাদল্যায়ে সিঁডৰ জিনিব নোআবিলে ।

পাচে লিন্দু নদি পাই নাৱেৰেই সাকো বান্ধি পাৰ হৈ জিলম আদি চেনাৰ দেশৰ তলহা কৌচ পালেগৈ । আৰু সেই ঠাইৰ পৰা তেঁও বহু সৈন্যক পঠাই মূলতানত বন্ধন হৈ থকা তেঁওৰ নাতিএক জেহাংগিৰক মুকলি ববালে । তাৰ পৰা তেঁও দিলিলৈ জাত্ৰা কৰি জাঁওতে ঠায়ে ঠায়ে লুট কৰি কৰি দিলিৰ ওচৰ পোআত তেঁও বনত বন্দিয়াবকৈ নিয়া লৰা চোআলি মতা মাইকি এক লাখ মানুহ আছিল । কোনো কথাৰ নিমিতে একে ঘণ্টাৰ ভিতৰত সিঁডৰ সকলোৰে প্ৰান মাৰিলে ।

১৩৯৯ সঁকৰ ৩ জানুআৰিত মহম্মদ আৰু একবালে ৪০,০০০ হেজাৰ পদাতি, ১০,০০০ হেজাৰ ঘোঁৰা চিপাহি আৰু ১২০ বনুআ ইতি লৈ তিমুৰৰ অহিতে জুখ ধৰিবলৈ দিলি নগৰৰ পৰা ওলাই আহিল । সেই ইতিবোৰৰ গাৰ চাৰিও কালে লোৰ অন্ত্ৰেৰে আত্ৰিত, আৰু সিঁডৰ দুয়ো দাঁতৰ মাজত বিল জুত বান আছিল, আৰু তাত বাজেও আন জজ্জৰে ইতিবোৰ জুগিত কৰা হৈছিল ।

ইয়াকৈ তিমুৰে দেখি সৈন্যৰ আগত এক সাৰি মহা বান্ধি সিঁডৰ সিদ্ধ আৰু ভৰিতো কাঠৰ ডাল বান্ধি ইতি পলাবৰ নিমিতে তাত জুই লগাই দিবলৈ আগ্যা কৰিলে ।

জুখৰ আৰম্ভন হোআৰ আগেয়ে তিমুৰে ভূমিত পৰি তেঁওৰ জই হবৰ কাৰনে ইয়ালৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে । তাৰ পাচত সৈন্যৰ মাজত তেঁৰি বাদ্য আদি কৰি সকলো জুখৰ বাদ্যে সহিতে দুয়ো দলৰ সৈন্যে জুখ ধৰিলে । মগলবিলাকৰ জই অতি বেগতে প্ৰকাশ হল । হিন্দুবিলাকৰ ইতিৰ আগত জুই নি দিয়াটকৈ পলাবলৈ ধৰিলে, আৰু কেতবোৰৰ নূৰ কাটিলত পথাৰত বাগৰি পৰিল । আৰু জি পৰা ক্ৰমি হিন্দুবোৰে আপোনাকে লম্বাই বধ্যা কৰি জুৰে, সেইবোৰ মাৰিবলৈ নিয়া মেৰৰ নিচিনা হৈ আপোনাক বধ্যা কৰিব নোআৰা হল । মূলতান আৰু একবালে নগৰৰ ভিতৰত লোআল,

আৰু তাৰ পৰা বাতি হাবিলৈ পলাই গল।
তিমূৰৰ পুত্ৰ মিজা কালিল চুলতান ডেডিয়া
কেৱল পোন্ধৰে বছৰ বয়সিয়া হৈ ঠেঙৰ বা-
পেকৰ ভাৰু ঘৰলৈ হিন্দুবিলাকৰ এটা বন্দুআ
হাঁতিত থকা সেনাবোৰক মাৰি সেই হাঁতিটো
আপুনি বল কৰাই আনিলে। ইহবে তিমূৰক
এনে সাহিয়াল সন্তান দিলে দেখি ঠেঙ আনন্দে-
ৰে ক্ৰন্দন কৰি ইহৰক স্তুতি কৰিলে। দিলি
নগৰ নিবাসি লোকবিলাকে সেই মহা আপদৰ
পৰা বৰ্খা পাবৰ নিমিত্তে বহু ধন দিবলৈ
নিৰ্বন্ধ কৰিলে। কিন্তু নগৰৰ সকলো হিন্দু
আৰু মিৰিলাকৰ লৰা চোআলি আদি সক-
লোকে নষ্ট কৰা হ'ল; আৰু মানুহক বধ কৰা
ভেজৰে ৰাজ বাট বৈ গল। ৰাজ ধানি আৰু
দেৱতাৰ মন্দিৰ জুইৰে পুৰি ভষ্ম কৰিলে।
আৰু জঁগাৰ ভেঁটিৰ ওচৰতে বাসুন আদি পো-
ৰোহিতবিলাকক বধ কৰিলে। এই ৰূপে সেই
মহা সোনিতময় কৰ্মৰ সমাপত হ'ল।

দিলিৰ পৰা তিমূৰে ওপৰ গজালৈ জাত্ৰা
কৰিলে, কিন্তু ঠেঙৰ ঘৰৰ পৰা কোনো বাত্ৰা
আহিলত ঠেঙ বেগতে আপোন ৰাজালৈ উভ
তি হিমালই পৰ্বতৰ মাজে দি জাত্ৰা কৰিলে।
ঠেঙ হিন্দুস্থানলৈ প্ৰথমে জাত্ৰা কৰাৰ দিনৰে
পৰা পাঁচ মাহৰ মূৰত আকও সিদ্ধু নদি
পাৰ হ'ল।

ন. ল. ফ.

জাত্ৰিকৰ জাত্ৰা, ৭ আধ্য।

The Pilgrim's Progress, Chapter 7.

এই ৰূপে ক্ৰমে ক্ৰমে পৰ্বতৰ আদ এখন
বাটলৈ উঠি গৈ মই উভতি পাচলৈ চাই এজন
মানুহ বায়ুৰ দৰে বেগাই মোৰ পাচে পাচে
অহা দেখিলোঁ; জি ঠাইত ঘোপ ঘৰটো আছে,
তাৰ ওচৰতে ঠেঙ মোৰ লগ ধৰিলেহি।

খ্ৰিষ্টিয়ান। হই, ময়ো সেই ঠাইতে জি-
বাবলৈ বহিছিলোঁ, কিন্তু অকল্যাতে চোপনিএ
খৰাত মোৰ এই চালৰ দুৰা বুকৰ পৰা
হেৰুআইছিলোঁ।

বিদ্বান। প্ৰিয় ভাই, আগৈয়ে মোৰ কথা
সুনি এটোআ, পাচে তোমাৰ কথা কৰা। সেই

মানুহে মোৰ ওচৰ পাই বাক্য কোৱে একে
বেলিএই মাৰি মৰাৰ দৰে পেলালে। পাচে
একেৰি চেতন পাই মই তাক সুধিলোঁ, তুমি
এই ৰূপে কিয় মোক মাৰিলা? ভাত্ত ঠেঙ
কলে, তুমি গুপ্তে প্ৰথম আদমলৈ মন কৰা,
তাৰ কাৰনে মাৰোঁ, এই বুলি আকও মৰম
তুল্য বুকুত কোৱ দি পাচ কাললৈ ভাৰা
খুআই পেলোআত আগৰ দৰে মৰাৰ নিচিনা
হলোঁ। অলপৰ পাচে কিছু ভত পাই ম-
চিয়ৰি কাকুতি কৰি ঠেঙত খেমা মাগিলোঁ।
তাতে মই শ্ৰেমা কৰিব নে জানোঁ, ইয়াকে
কৈ ঠেঙ আকও কোৱ মাৰি পেলাই দিলে।
তাতে আৰু এজন আহি ঠেঙক বাধা ন কৰা
হলে তেতিয়া নিচয়ে মোৰ অন্ত কৰিলেইভেন।
খ্ৰিষ্টিয়ান। জি জনে সেই মানুহক নিবা-
ধন কৰিলে, ঠেঙ নো কোন?

বিদ্বান। প্ৰথমে মই ঠেঙক নি চিনিিলোঁ
কিন্তু পাচে মোৰ ওচৰে দি চলি জোআত
ঠেঙৰ হাতত কোলডো বিন্ধা দেখি আমাৰ
প্ৰভু বুলি বুজিলোঁ। পাচে ক্ৰমেৰে পৰ্বতৰ
ওপৰলৈ গলোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। জি মানুহে তোমাৰ পাচে
পাচে আহি লগ ধৰিছিল, সেই জন মোচা;
ঠেঙ কাৰো সুখলৈ নে চাই, আৰু জি জি-
বোৰে ঠেঙৰ আগ্য উলংঘন কৰে, সিহঁতক
খেমা কৰিবও নে জানে।

বিদ্বান। হই, মই তাক ভালকৈ জানি-
চোঁ, কিয়নো ঠেঙ মোৰ লগ পোআৰ সেই
প্ৰথম বেলি ন হই; মই ঘৰত নি চিত্ত ৰূপে
খাকোতে ঠেঙহে মোৰ ওচৰলৈ আহি কলে,
তুমি যদি এই ঠাইত থাকা, ভেস্তে তোমাৰ
মূৰৰ ওপৰতে ঘৰ জলাই দিম।

খ্ৰিষ্টিয়ান। জি পৰ্বতৰ একালে মোচাই
তোমাৰ লগ পাইছিল, তাত থকা ঘৰ জুৰি
দেখা নাই নে?

বিদ্বান। হই, তাক দেখিলোঁ, তাৰ আ-
গতে সিংহকো দেখিলোঁ; কিন্তু সিংহ হলে
সুই থাকিব পাই, মোৰ মনে এনে ধৰিচে, তে-
তিয়া দুপৰ মান বেলা আছিল। দিনৰ ইমান

থকা হেতুকে দুখবিব ওচৰে দি আহি ক্ৰমে ক্ৰমে পৰ্বতৰ পৰা নামিলোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। দুখবিব মোত কলে, বিদ্বানি বামে একনক এই পোনে জোআ দেখিলোঁ!; কিন্তু দেখা ভাই, তুমি সেই ঘৰলৈ জোআ হলে মোৰ বৰ সন্তোষ হলাইভেন; কিয়নো সেই গিৰিহঁতে তুমি মৰনলৈ জি জি নে পাহিলাইভেন, এনে আচৰিত সকলো দেখালেইভেন। কিন্তু মোত কোআচোন, নম্বু নামেৰে খালত তুমি কাকো লগ নে পালা নে?

বিদ্বানি। হই ভাই, অসন্তুসিয়া নামেৰে এটা মানুহক লগ পালোঁ; তাৰ ভুলুআ কথাত মই কান দিয়া হলে সি আপোনাৰ লগত মোক ওভোভাই লৈ গলাইভেন। সি এনে কাৰন দেখুআলে, এই খাল সকলো ভাৱে মৰ্জতা হিন হৈচে। তাত বাজে সি কলে, তুমি যদি এই খালৰ মাজে দি গৈ, আপোনাকে বলিয়াৰ নিচিনা কৰা, তেন্তে অহঙ্কাৰি, গৰ্বি, পণ্ডিত মানি, আৰু সৎসাৰিক ঐশ্বৰ্য্যৰস্তুকে আদি কৰি তোমাৰ জি কুটুম সকল আছে, সিবিলাকৰ কথা ন মনাত সকলোএ বৰ অসন্তুষ্ট হব, ইয়াক মই নিচয়ে জানোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। তুমি তাক কি উত্তৰ কৰিলি?

বিদ্বানি। মই উত্তৰ কৰিলোঁ, তুমি জাৰ জাৰ নাম কৈচা, সিবিলাক সকল জে মোৰ গিয়াতি ইয়াক কব পাৰে; কিয়নো সৰিলৰ সমন্ধেৰে সিবিলাক মোৰ গিয়াতি আছিল হই, কিন্তু এতিয়া মই জাজিক হোআত সিবিলাকক জি ৰূপে এৰিলোঁ, সিবিলাকেও সেই ৰূপে মোক অগ্ৰাজ্য কৰিলে। এই হেতুকে সিবিলাক কেতিয়াও মোৰ বন্ধ নো হোআ হলে জেনে হলাইভেন, তেনেকৈ এতিয়া মোলৈ একো ন হই। আৰু মই তাক কলোঁ, তুমি এই খালৰ কথা জি কৈচা, সেই দৰে কেতিয়াও ন হই; কিয়নো মৰ্জতাৰ আগেয়ে নম্বু ভাও, আৰু পৰাৰ আগেয়ে অহঙ্কাৰ। এই হেতুকে তোমাৰ বিবেচনাত জি জি অতি ইচাৰ জোগা, সেই সকলোকে এৰি, গিয়ানবন্তে জিহকে মৰ্জতা মানে, তাক পাবৰ নিমিত্তে এই খালৰ মাজে দি আঁবলৈ ইচা কৰোঁ।

এজনি ধৰ্ম্মি ভিবি আৰু অধৰ্ম্মি পুৰুষৰ কথা।

The unbelieving Husband.

“হে ভিবি, তুমি আপোনাৰ স্বামিৰ পৰিজ্ঞান কৰাৰ নোআবিবা, ইয়াক কেনেকৈ জানা!”

ইংলণ্ড দেশৰ এজনি ভিবিভাই ইশ্বৰৰ অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই ধৰ্ম্মলৈ মন পালটাই উত্তম খ্ৰিষ্টিয়ানি হৈছিল, কিন্তু ঠেঁওৰ স্বামি সৎসাৰিক সুখ আৰু পাপ কৰমত অতিসই মতলিয়া হৈ আছিল। সেই মানুহে এক বাতিত আন আন দুইটো লোকে লৈও কোনো এক চাইত মদ পান কৰিবলৈ বহি, প্ৰতি জনে আপোন আপোন ভিবিভাৰ দোস গুনৰ কথা কোআ কুই কৰিব ধৰিলে; সেই কালত এই মানুহেও আপোনাৰ ভিবিভাৰ পুসংসা কৰি কলে, মোৰ ভিবিভা সকলো ভাৱে অতি উত্তম, কেৱল তাইৰ এই এটি দোস আছে, তাই ধৰ্ম্মলৈ বৰ প্ৰতি কৰে, তাত বাহিৰে একো দোস জগৰ তাইৰ নে পালোঁ। আৰু মই যদি তোমোলাকক ইমান বাতিও মোৰ ঘৰলৈ নি, তোমোলাকে খাবৰ নিমিত্তে বস্ত্ৰ জুগুত কৰিবলৈ তাইক সজাৰ পৰা জগাই আগা কৰোঁ, তেতিয়া তাই মোৰ আগাত বেজাৰ নে পাই, কেৱল সন্তোষ মনেৰে তাক নিচয়ে পালন কৰিব।

তাৰ সন্ধিবাৰে এনে কথা সুনি কেৱল উপহাস কৰিলে, এই নিমিত্তে সিহঁতে বুলিলে, ইয়াৰ পৰিখা বুজিবৰ কাৰনে তুমি আমাক তোমাৰ ঘৰলৈ নিবৰো লাহ ন হব। তাতে সি সিহঁতক আপোনাৰ ঘৰলৈ নিবৰ কাৰনে সন্মত হলত সিহঁতে ইটে সিটে কিছু ধনৰ কথা বান্ধি, দুপৰ বাতিএই তাৰ ঘৰলৈ গল। পাচে এজনি বেটি চোআলিএ গৰাকি অহাইল বাট চাই বহি থকা পাই, সেই ঘৰৰ গৰাকিএ তাইত সুধিলে, তোৰ গিৰিহঁতনি কত আছে? বেটিএ কলে, দেওতা, ঠেঁও সুই আছে। তাতে সি কলে তই গৈ কগৈ, হেনে অধিকাৰ আহিল, আৰু ঠেঁওৰ লগত অনেক মানুহক ভোজৰ কৰাবৰ, নিমিত্তে মাতি আনিচে; এই নিমিত্তে

উঠি ভাত বাত্বিবলৈ তেঁও তোমাক মাতিচে ।
তাৰ পাচে বেটিএ গৈ গৰাকিৰ কথা কলতে
সেই উত্তম তিবোতাই সেই কথাত বেজাৰ
ন হৈ, বেগতে কাপৰ পিন্ধি ওলাই আহি,
অতি সমাদৰ ভাৱে সিহঁতৰ আল পৈচান
ধৰিলে ।

পাচে খোআ বস্ত্ৰ জুগুত কৰা হলত তেঁও
জেনৈক আপোন ইচা মনেৰে আপোনাৰ
পৰিয়ালৰ সুক্সসা কৰে, তেনেকৈ বাতিও সি-
হঁতৰ সুক্সসা কৰিলে । তাতে সেই আলহি-
বোৰে অতি আচৰিত মানি সেই সাধু তিৰিক
বুলিলে, আমাটৈ তোমাৰ এনে কোমল বের-
হাৰ দেখি আমি বিশ্বই মানিচো, ভুমি আমাৰ
এই দুক্ট কৰমত বিৰকতি নহৈ জে এনে সজ
বেরহাৰ কৰিচা, ইয়াৰ কাৰন কি ' অনুগ্ৰহ
কৰি বোলা । তাতে তিৰিএ এই উত্তৰ কৰি
বুলিলে, জি কালত আমাৰ বিয়া হৈছিল, সেই
কালত আমি দুয়ো জনে ইস্বৰৰ কথাত অগি-
য়ানি হোআত, তেঁওৰ সেৱা অচান কৰি, মি-
চাতে কাল খেদাইছিলোঁ । এতিয়া ইস্বৰৰ অনু-
গ্ৰহৰ দোআৰাই ধৰমলৈ মোৰ মন পাল-
টাই সেই দুৰ্গতিৰ পৰা মোৰ প্ৰান বখ্যা কৰি-
চে । কিন্তু মোৰ স্বামি এতিয়াও সেই দূৰ অৱস্থা-
তে আছে ; এই হেতুকে তেঁওৰ পৰকালৰ গতি
কি হব, ইয়াকে ভাবি বৰ দুখেৰে থাকিচোঁ,
কিয়নো তেঁও এতিয়া জি পথত আচে, সেই
পথত চলোতেই মৰিলে, তেওৰ অনন্ত দণ্ড
হব, ইয়াকে মই নিচয়ে জানোঁ । এই হেতুকে
মোৰ সক্তি থাকে মানে ইহলোকেতে তেঁওক
ধৰমলৈ টানি অনা মোৰ অতি উচিত কৰম,
এই নিমিত্তে তেঁওৰ আগ্যা মানি তোমোলাকৰ
সুক্সসা কৰিচোঁ । এই সকল উত্তম কথা সুনি
সিবিলাকে অতি বিশ্বই মানিলে ।

বিসেসকৈ তেঁওৰ স্বামিএ অতিসই মনৰ
উজাৱল হৈ বুলিব ধৰিলে, হে প্ৰিয়া, পৰকা-
লত মই জে অৱলো অনন্ত কাল ইস্বৰৰ দণ্ড
কুঞ্জিম, ইয়াক ভুমি নিচয়ে বুজিচা নে? যদি
এই কথা স্বৰূপ হই, তেন্তে মই আজিৰে পৰা
তোমাৰ এই কথাৰ দোআৰাই সকলো কুৰম

ভিন্ন কৰি, জিহে মোৰ সুক্সি হব, এনে
অনুগ্ৰহ পাবলৈ ধৰম ইস্বৰৰ কামিত প্ৰৱৰ্ত্তন
কৰিম, আৰু তেঁৱো মোক ক্ষিপা কৰোক ।
এই ৰূপে সেই মানুহে সজ গিয়ান পাই, সেই
কালৰে পৰা দুৰাচাৰ কৰণি ভিয়াগ কৰি ধৰ-
মি লোক হ'ল, পাচে সিবিলাকে দুয়ো জিহনৰ
সেসলৈকে পৰম সুখে কাল যিয়ালে । হে
ধৰমি তিৰি সকল, তোমোলাকৰ কাৰবাৰ অতি
অধৰমি স্বামি থাকে তেন্তে তোমোলাকে সেই
ৰূপে সজ আচৰন কৰা, তাতে সিবিলাকে তো-
মোলাকৰ সজ কৰম ৰূপ পহৰ দেখি, তোমাৰ
পিজি ইস্বৰৰ সেৱা কৰিবলৈ মন পালটন
হব, কিয়নো ইস্বৰৰ সাধ্যাত্তে কোনো কথা
অসাধ্য ন হই ।

ন. ল. ক.

জৰা ও গিয়ানি লোকলৈ নিবেদন ।

Philosophical Questions.

হে প্ৰিয় বহু সকল,

আমাৰ দেশৰ মানুহবিলাকে এতিয়া জি
অৱস্থাবে কাল নিয়াইচে, তাক গুনি চোআটোন,
আপোনাৰ দেশৰ উপকাৰ চিন্তা ভাল ।
তোমোলাকে অকাৰনত বহি থাকিলে কি হই ?
তোমোলাকে ভালকৈ মন দি মোৰ প্ৰশ্ন ৮ টা
সুন্দৰ ৰূপেৰে কোআ, যদি জানা অকনোদইত;
চাপিবলৈ পঠাবা ।

প্ৰথম । চৰাইকে আদি কৰি জন্ত জন্তএ
ভিন্না অৰ্থাত কনি পাৰে, তাৰ মাক বাপেকৰ
পাখি আৰু গাৰ তপতৰ দোআৰাই জে জগে,
জুইত সুমাই দিলে কিয় ন জগে?

২ । কি জন্ত তিবোতা মতা অলংকাৰে
পুত্ৰৱন্তি হই?

৩ । ত্ৰিভি কি কি প্ৰকাৰ হই, আৰু ত্ৰিভি
কাৰে সৈতে হই?

৪ । গৰু আৰু মানুহ দুইকো ইবৰে সজি-
লে, তাৰে মানুহত জে গিয়ান দিলে, গৰুত
গিয়ান কিয় নি দিলে?

৫ । ত্ৰিখা, আৰু গৰু, মানুহ সকলোকো

ইহাৰেই সৃজিলে, ত্ৰিধাক কুৰিবলৈ নি দিলে কিয়?

৭। নদীৰ পাৰত বা আন ঠাইত মাত মাতিলে দুৰত বা লি পাৰে সেই মাত কিয় উঠে?

৮। চুন বাহিৰত দিলে নে ভাঁকে, মুখত দিলে কিয় ভাঁকে? ❧ পঞ্চাধৰ সৰ্মা ।

সেই প্ৰসুবিলাকৰ নিমিত্তে আমাৰ চাপা-
খানাৰ এজন লোকে এই এই উত্তৰ দিচে ।

১। জুইৰ তাপত ধলেও কনি জগে, আ-
জিলৈকে কোনো কোনো দেলত এই ৰূপে
জ্বাই। কিন্তু চৰাইৰ সমান তাপ মাথোন দিব
লাগে; সৰহ হলে পোআলি মৰে ।

২। পুৰুষৰ সঞ্জোগ ন হলে কোনো
জন্তুৰ ইকি পুত্ৰৱতি হ'ব নোআৰে। কিন্তু
কোনোএ চাকৈ চকোআ চৰাইৰে হই বুলি
কই, তথাপি মিচা ।

৩। সূৰ্যৰ তাপে প্ৰিথিবিৰ তাপ ওপৰলৈ
তুলি নিএ, সেই তাপ সমূহ আকাশত গোট
খাই থাকি, মেঘ হই গৈ; পাচে সেই ভাপৰ
পানিবোৰ বায়ুৰ দোআৰাই চলাই নিয়া হৈ
কোনো কোনো দিলত পৰি ব্ৰিষ্টি হই ।

৫। সপ্তাৰৰ সকলো স্ৰিষ্টিৰ মাজত ইন্দ্ৰ-
ৰে মানুহ জাতিক অতি উত্তম ৰূপ দি সৃজি-
লে, সেই গুনে উত্তমত উত্তম অৰ্থাত পৰম
গিয়ান, আৰু ইন্দ্ৰৰে অতুল্য ভক্তিৰ পাত্ৰ
মানুহক কৰিলে ।

৬। গচ, পৰ্বত আদি ভয়ঙ্কৰবোৰে আ-
পোনাৰ ইচাৰে চলিব কুৰিবলৈ সক্তি পোআ
হলে, নিচক্সে মানুহ আদি কৰি সকলো প্ৰানিক
বন্ট কৰিলেহেঁতেন, সেই কাৰনে নি দিলে ।

৭। মাতৰ সৰদৰ বেগটো বায়ুৰ মাজত
গৈ নদীৰ গৰাত বা আন কোনো তেনে ওখ
ঠাইতে লাগি উভতি অহাত প্ৰতি ধনিৰ সৰদ
উঠে ।

৮। সুখৰ ভিতৰৰ চাল কোমল দেখি
টাকে ।

চকুৰ বিবৰন ।

The Eye.

সৰিলৰ সকলো অঙ্গৰ মাজত চকু হলে বৰ
আচৰিত । লি অতি সুন্দৰ আৰু সু নিৰ্মিত
জন্তুৰ নিচিনা, আৰু পাতল জন্তুৰ নানা সৰু
ভাগবোৰ আপোন ঠাইত জেনেকৈ থাকে, সেই
ৰূপে চকুৰ মাজত অনেক অনেক প্ৰত্যঙ্গ আ-
পোন আপোন ঠাইত ভাল যতে থাকে । এই
নিমিত্তে চকুৰ দোআৰাই জি ৰূপে দেখিবলৈ
সক্তি পাই, আৰু বুৰা ডেকাবিলাকৰ জি কা-
বনত জি প্ৰকাৰ বিত চকুৰ প্ৰয়োজন থাকে,
তাৰ বিসয়ে কিছু সঞ্চেপে লিখোঁ । কোনে
মানুহৰ চকু চাওতে তাৰ চাৰি ভাগ দেখা
জাই । চাৰিও পোনে সুকুলা বৰন প্ৰথম ভাগ,
অতি সৰুত । মজ্জৰ কনিৰ দোআৰাই চকুৰ
কৰম হই, লি সেই সুকুলা ভাগত একে লগে
থাকে । দ্বিতীয় ভাগ, চকুৰ বৰনজুজ ভৰাৰ
ওপৰে নিৰ্মল সিজৰ নিচিনা অতি সৰুত এখন
ঢাকনি ওপৰে থাকে, তাৰে ভিতৰত থকা কো-
মল ভাগ বখ্যা হই, আৰু তাৰে পৰা দৰ্শ-
নো হই । তৰা পাচ ফালে, খেচুৰ আকাৰৰ
নিচিনা থাকে । তাৰ বৰন সকলো লোকৰ
চকুত একে ন হই, কোনো কোনো লোকৰ
কলা বৰন, আনবিলাকৰ মেঘ বৰনিয়া, এই
দুই ভাগৰ মাজত পানিৰ নিচিনা বস্ত্ৰ আছে,
তৰাৰ মাজ ঠাইত এক সক্তি আছে, তাক
পুতুলি বোলে । বৰ পহৰ হলে সেই সক্তি
সংকুচিত হই, পহৰ কম হলে প্ৰসাৰিত
হই । তৰাৰ পাচ ফালে কঁচৰ নিচিনা বস্ত্ৰ
থাকে ।

সত সৎসর্গ কবাব কথা ।

On keeping good Company.

সুনিয়ে দেহভাগন কথার জুগুতি
গিঘানবন্ত লোকক মুখে কবোঁ তুতি নতি,
মধ্যম জনক মই বোলোঁ। ত্রিধু রূপে,
সমান লোকক মুখে বুজাও এহি মানে ।
বচিব খুজিলোঁ এক কথা বিতোপন,
মোহোর মুখত বোলাই সোআদ বচন ।
বুধি হিনে জি জানিচোঁ তাহাক লিখিচোঁ,
এহিসে কাবনে তুতি সবাকো কবিচোঁ ।
লিখিলোঁ পৰাব মই দিন হিন জন,
এহি মানে জানি বন্ধু কথাত দিয়া মন ।
সত পদে সাধু লোকক কহই সকলে,
ভাহাব সহিত গৈয়া জেহি নব মিলে ।
জানিবা তাহাক লোকে সত সৎসর্গ কই,
ভাহাব বিদই হোরে জানা দায়ামই ।
হিংসা, অসুয়া, ক্রোধ, পৰব থিয়াল,
সাধু নিন্দা, মন্দ কথা ন কই কোনো কাল ।
সদাচারি জিভেজিয় কুৰ্ম তিয়াগি,
হেনই জনক সবে বোলই বিবেগি ।
এই সত সৎসর্গ জিতো আলাপ কবই,
সন্তব দোআবাই সিতো উত্তম হোরেই ।
এবে কিছু কথা কও, লগাই দিয়া হেতু,
জেন মতে সিহ আদি জত খুদু বন্ত,
কাঞ্চন সহিত মিলি হোরেস্ত কাঞ্চন,
ধাতু গুটি হোরে সুখ সুবর্ন ববন ।
জুইবে পুৰিলে জানা উত্তম হই সোন,
ভেতিধনে গুচে তার সকলো দুগুন ।
অগ্নি বর্ন হই সিতো দেখিতে সোভন,
তাহাক দেখিয়া পাচে লই ধনি জন ।
সেহি মতে সাধু সন্তে মিলে জেহি নব,
হোরে অতি নম্র মন জানিবা তাহাব ।
হেনই স্বভাও দেখি লোকে সলাগই,
বজাৰো ধানত সিতো মজ্জতাক পাই ।
দ্বিতক দেখিয়ে আক অগ্নিত কেনে তার,
ভাপ পালে টৈ জাই অলপতে দুর ।
হেন রূপে জদি লগাই সন্তত সমস্ত,
জানিবাহা গুচে তার সর্ব কর্ম বস্ত ।
কেহো জনক দেখিলেও গর্বক ন কবে,

কথোপকথন হৈয়া সমাদর কবে,
ইজনে গুনই মনে কেনে সন্ত লোক,
এদিন মাত দেখি সমাদর কবে মোক ।
লোনক দেখাহা জলে কেনে মিল জাই,
সাধু সন্ত সৈলনে হই সেহি মত পাই ।
নিদয়া কঠিন রূপ থাকই জাহাব,
ভেতিধনে সর্ব ভাও গুচই জাহাব ।
দেখিওক এক চক্রে অগত পহর কবে,
জত অন্ধকার মানে সকলোকে হবে ।
আক দেখা এক সূৰ্জ কবন্ত প্রকাশ,
জিমান জাব হই মানে কহই বিনাস ।
সেহি মতে সাধু সন্তে দুটক উত্তম কবে,
জত বেয়া গুন মানে সকলোকে এবে ।
আক দেখা পশি সকলব কেনে মতি,
সিইত্তব জানিবাহা অবনো উত্তপতি ।
জেতিয়া মানুহে আনে সন্তে ধরিয়া,
অনেক প্রকারে জাব খোজে তের দিয়া ।
কিচু দিনব পাচে হই মনুষ্যব বল,
অল্প অল্প কবি তার গুচই অবল ।
বহু দিন থাকি পাচে বোলে পিতা মাতা,
তার পাচে কই সিতো অনেক ভাল কথা ।
একাবক দেখিয়েক কেনে কলা বর্ন,
অগ্নিব সৎসর্গে সিও হরে অগ্নি বর্ন;
সেই রূপে মন্দ নবো জদি মিলে জাই,
অরসো সি জনে সাধুব স্বভাবক পাই ।
ইহাতে আচর কিছু ন কবিবা মনে,
কবে সিতো পবিত্রিয়াগ মনব মজিন মানে ।
আক দেখা চকু মনিব জেন গুন,
লোহাক দেখিলে সিতো কবে আকর্শন ।
চকু মনিব রূপ সন্তব সন্ত হই,
দুটকো টানিয়া পাচে আপুনি আনই ।
লোহাব স্বরূপ মন জাহাব থাকই,
জানিবাহা অতি কঠিন তাহাব বিদই,
সি জনকো সাধু লোকে অতি ভাল কবে,
সিলব মনিস মন ভেতিধনে এবে ।
দায়্য খেমা স্বভাবক থাপন কবই,
দুট সন্তে ইতো লাভ কতু নাহি হই ।
কাচব দেখিয়ে গতি অগ্নিক কেনে জাই,
লগাই দিলে মাতকে কেঁচাও হরে চাই ।

অতি কঠিন লোহাকে জে, অগ্নিএ দহই,
কিছু কাল থাকি পাচে টোপা টোপে বই ।
সেহি ৰূপ অগ্নি জানা সাধুৰ সজ্জক,
অতিসই ঘূৰ কৰে লোহামই মনক ।
এতেক জানিয়া কৰা সৱধান চিত,
সত্ত্বৰ সজ্জক সবে লৈবা প্ৰতিনিতি ।
সত্ত্বৰ উপদেশ মনে লৈবা ঠাৱৰ কৰি
অন্তকৰনৰ সবে গুচি জাইবে বৈৰি ।
সাধুৰ উপদেশ মনে হেলা ন কৰিবা,
তাৰাৰ দোআৰাই ভাল গুনক পাইবা ।
পূজাতা, মান্যতা, সুখ অনেক সম্পত্তি,
সিদ্ধ গিয়ান, বিদ্যা গিয়ান, হৈবে উত্তপতি ।
দেখিয়োক সিমু গন ইংৰাজিৰ গতি,
প্ৰথমতে লই জানা সত্ত্বৰ সজ্জতি ।
তাৰ পাচে গিয়ান বাৰ্হি কৰ নানা কাম,
লোকৰ মাজত পাচে লই ভাল নাম ।
জদি হোআ সিমু গন হৈনই প্ৰকাৰ
তেবেলে সজ্জ নাম পাবা ভাল সমাজৰ ।
সেহি মতে জদি কৰা আমাৰ সিমু গন
কেনে মতে হৈবে দেখা দেশৰ সোভন ।
এহি মানে কহিলোহো মই মুখ জমে
অসুখ কথা কহাই ন ধৰিবা মনে ।

পৱাৰ প্ৰবন্ধে কহেই মই মুখে,
সবে মন দিয়া সুন ।

মই বুধি সুন্যে জি পাৰিলোঁ মানে
তাকে নিবেদিলোঁ জানা ।

জত অপৰাধ সকলো থেমিবা

মই দিন হিন গুনে ।

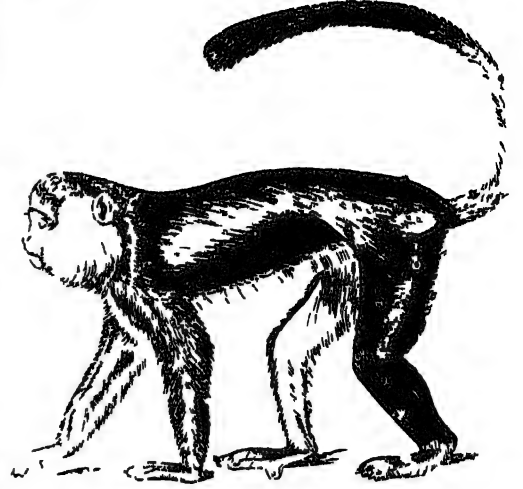
ভাল সজ্জ বিনে দুইটৰ সজ্জ তেজা
ন লৈবা জানাহা মানে ।

ইহ পৰলোকে নাহিকে কল্যান
দুইটৰ সজ্জ ভাই,

দুইট সজ্জ লৈলে মানা দুইট হই,
মৰি অধোগতি জাই ।

এতেক জানিয়া এৰা সিমু গন
নে জাইবা দুইট ঠাই ।

খীচিকা দাস সিবলাগৰতে বাস
আটোহো কৰিয়া মই ।

মলুআ ৰজাৰ এখন চিঠি ।

The Mona — Letter from Kopira.

মহা মহিম ক্ৰীজুত অকনোদই সম্পাদক
মহাসয়েসু ।

মই জাঁজিৰ পৰা নগা পৰ্বতলৈ সকলো
বান্দৰৰ ওপৰত ৰজা হৈচোঁ । মই মলুআ জা
তিৰ দেখি মোক মলুআ ৰজা বোলে, চাহাবে
মোৰ নাম সুনিব পাই । মই প্ৰায়ে অকনো
দই নে চাও, তথাচ এপিল মাহৰ অকনোদই
এটা মানুহৰ হাতত দেখি নকচা চাই আৰু
অলপমান কথা পাই বৰ ভাল পালোঁ, এই
ৰূপে জদি মাহে মাহে বান্দৰৰ কথা লিখে
আমাৰ জাতৰ মাজত অকনোদই লোআ
অনেক গৰাকি ওলাব, কিন্তু মানুহ জাতিএ
হলে গিয়ানলৈ প্ৰায়ে বৰকৈ মন ন কৰে বুলি
মই সুনিচোঁ, আৰু দুটা মান বিলয়া, আৰু
ডাঙ্গৰ পণ্ডিত লোকৰ বাহিৰে আনবোৰে বচে-
ৰেকড এটকা দি অকনোদই লবলৈকো কিৰ্পিন
হই । আৰু সুনিচোঁ, লোআবিলাকৰ মাজতো
কোনো কোনোএ তিনি চাৰি বচৰলৈকো তাৰ
মূল্য একো ধন নি দিএ, এই বৰ আচৰিত কথা ।
কিন্তু হে সম্পাদক মহাসই, মোৰ কথা পতিয়া-
বা, বান্দৰ সকল এইমান অনিয়াই কৰা আৰু
কিৰ্পিন ন হই । এই হেতুকে মানুহৰ কথা
এৰি, আমাক আদি কৰি সকলো জন্তুৰ কথা
লিখিলে আমি ভাল দেখোঁ, কিন্তু কেৱল মা-
নুহৰ কথা লিখিলেহে আমি বেজাৰ পাও ।
মানুহ জাতিএ আপোনাক জি জি অলপ ধন

দিএ, ভাবে একো ন হই। আমাৰ পুজাবিলাকক নিইতৰ দৰে লিখা-দিয়া হ'লহেঁতেন, তেতিয়া মন ভাল হৈ অলপিয়া এটকা দুটকা নি দি, এবাৰি কালত আপোনাৰ নি আমাৰ পৰ্বতৰ হিৰা মুকুতাৰ গাঁত আৰু পবন পাখৰো দেখাই দিয়া হ'লহেঁতেন। আৰু আগেয়ে জি নকচা লিখিলে, সেইবোৰ ভাল ইণ্ডতে হৈচে, কিন্তু এই দেশত থকা আমাৰ জাতৰ ন হই। এই নিমিত্তে অলপ নিবেদন কৰোঁ, পাচৰ মাহত আমাৰ জাতৰ দুটা মানৰ নকচা, আৰু বিবৰন লিখিলে ভাল হই। এতিয়া আমাৰ এনিকৰে মোৰ নকচা তুলিচে, ডাক পঠাই দিম। অনুগ্রহ কৰি এই চিঠিৰ ওপৰত ডাক লিখিলে আমাৰ পাত্ৰ মজ্জি সকলোৰে আনন্দ হ'ব, আৰু আপোনাৰো জল নাম থাকিব। কিন্তু চাহাবে এটা কথা বুজিব লাগে, এই হিন্দুস্থান দেশত হনুমন্তা প্ৰধান, আৰু ধৰ্ম্মি, পশ্চিম হিন্দুস্থানত মানুহে সেই জাতিক দেৱতাৰ দৰে পূজনীয়কৈ পুহি পুহি থাকে; এই হেতু হনুমন্তাৰ এক নকচা দিলে ভাল হই, কিন্তু মোৰ

The Holou, or Gibbon of .

দৈনিক এক আৰু লৰাৰ এই নকচা পঠাইটো। কিন্তু চাহাব, মোৰ আৰু এক নিবেদন, দুই লোকে আমাৰ পুজাবিলাকক ধৰি বন্দিকৈ ৰাখে, আৰু জাহাজতো দেলাতৰ কৰে। অকনোদইৰ দোআৰাই এই অধিকাৰী অৱশ্যে নিধা বন কৰিব লাগে। সৰুৰাজৰ লৰা ভিৰোভাৰ নকচা লিখোঁতে, মোৰ লৰা কিবা কৰিব বুলি ভাই বৰ অৱেৰে হাত দাঙি তাৰ কথা চাহাবলৈ লিখিবলৈ মানা কৰিচে। আৰু সেই ৰূপে ধৰি নিএ দেখি আমাৰ পুজা সকলে চাহাব লোকলৈ সনাই ভাই কৰি থাকে। কিমধিক মিত্তি।

শ্ৰী শ্ৰী মনুজা কণিৰাজ চক্ৰবৰ্ত্তি।

বালিনৰ আখ্যান ।

The Puthan Dynasty—Bala Sultan.

নকচাৰ ওপৰত কাৰো নকচা নি দিব। আৰু হ'লো সকলে সন্তুষ্ট হ'ব নিমিত্তে বিলাকৰো এটা নকচা লিখিলে ভাল; সেই দেখি মোৰ ৰাজ মজ্জি সৰুৰাজ হ'লো ডাঙৰিয়াৰ নকচা দিব খুজিছিলোঁ, কিন্তু ঠেঙক কোনো সকামে পৰ্বতৰ নি কাললৈ পঠোআ হেতুকে ঠেঙৰ

মহম্মদৰ কোনো সন্তান ন থকাত উজিৰে সেই বজ্জৰ হোআ বালিনক সকলো ভদ্ৰু সোকাৰ সন্ততত সিংহাসনত বহুআলৈ।

ইলতমলাৰ ৰাজ্য ভোগৰ কালত ঠেঙৰ দু কুৰি জন দুককি ৰাশি থকাত নিইতে ৰাঘন্যাব অনেক ভাৱে অনুগ্রহ পোআ হ'ল; নিইতে সকলো একে মন হৈ এই আলচ কৰিছিল,

The Entellus, or Ilonuman.

বোজ, বাদশ্য মৰিলে, আমি পুতি জনে বাজা ভায়া কহি লম । কিন্তু সেনত সিইতৰ আপোনাৰ মাজত অসুখা আৰু বিৰোধ জনমি সেই জালচ নষ্ট হল । সিইতৰ মাজৰে এজন বা-
লিনো হৈছিল, আৰু সিইতৰ কেতবোৰ অতি পৰাক্ৰমি হ'ল, এই হেতুকে বালিনে সিইতক উঠন কৰিবলৈ জ্ঞান কৰিলে, সেয়ে তেঁওৰ প্ৰথম কৰম ।

Character of his Administration.

এই সকলক বঃ কৰাৰ পাচত তেঁও নিয়াই আৰু সৰু সামন্ত অতি ধিৰাতিমন্ত হ'ল, তা-
তে পাৰ্চি আৰু ভাভাৰ দেশৰ বাদশ্যবিলাকেও তেঁওৰে সৈতে মিত্ৰ হ'লে ধৰিলে । তেঁও কেৱল উপকৃত লোকবিলাককেহে বাজাৰ কৰ-
মত বিলি দিলে, আৰু তেঁও জনৈক জোগা লোকক সন্তোষ কৰাই, তেনেকৈ দুইকো দমন কৰিছিল ।

তেঁও টুটকিয়া, নাচনি আৰু আন আন কুৰে-
হাৰ কৰা লোকক বাজা ঘৰৰ পৰা দূৰ কৰি
ধোদাই দিলে । এক দিন তেঁওৰ আগত কো-
নোএ কলে, বোলে, এজন ওমৰাই অধিক ধনৰ
সুত লোআতে বৰ ধনৱন্ত হৈছে; বাদশ্য
জদি সিংহাসনত থাকি তাৰে সৈতে আলাপ
কৰে, তেতিয়া সি বাদশ্যক অনেক লাখ টকা
দিব । তাতে বাদশ্যই সমিধান কৰি কলে,
জদি মই বাদশ্য হৈ এনে সৰু লোকৰ লগত
আলাপ কৰি ময়ো সৰু হও, তেন্তে মোৰ পুজা-
বোৰে মোৰ কথাত কি ভাবিব? বালিনৰ দৰ-
কাৰ সকলকটক সভা আৰু ঐশ্বৰ্য্যন্ত গনা হৈ-
যকত । বাজাৰ অধিকাৰবিলাকৰ ঘৰত পুতি
ঘৰত পণ্ডিত আৰু কবিৰ সভা কৰে । বাজ-
কৰ আৰু বাহন বিসম্বৰ ঐশ্বৰ্য্যন্ত তেঁওৰ বৰ
বাফা আছিল; এই নিমিত্তে তেঁওৰ সকলো
মন্ত্ৰিবিলাকেও সেই দৰে কৰিছিল । দিলি নগৰ
দেখোঁতে এক নতুন নগৰ প্ৰিথিবিৰ পৰা আ-
পোনাৰ ঘূৰ দাখি ওলাইচে বুলি জনা হৈছিল ।

His Magnificence.

তেঁওৰ বাজ সভা এৰ এনে ঐশ্বৰ্য্যন্ত হৈ-
আত কোবাএ নিৰ্ভাৰবা ৰূপে সিংহাসনৰ আ-

গলৈ আৰ নোআৰিছিল । বাদশ্যৰ বাজ ইতি
সেন আৰু কাম বৰনিয়া বস্ত্ৰে সজোজা হৈ-
ছিল । আৰু তাক জিবিলাকে সদাই বাখি ধা-
কে, সেইবিলাক আৰবি লোকৰ উত্তম উত্তম
ঘোঁৰা চোআৰ, আৰু সিইতৰ ঘোঁৰাখো ৰূপৰ
লাগাম, আৰু সিইতৰ জিম বানা চিত্ৰ বিচিত্ৰ
কৰম কৰা । বাদশ্যই লখ্য লোকক বাজে বা-
হিবলৈ নোলাই । বালিনৰ আটগএ দেশত
এনে বেৰহাৰ আছিল, জদি কোনোএ কাকো
বধ কৰে, তেতিয়া সি তাৰ পৰিয়াল বা মি-
তিৰ কুটুমক বধ ধন দি সন্তোষ কৰালে বধ
কৰা জগৰৰ পৰা উদ্ধাৰ হই । কিন্তু বালিন
বাদশ্যই সেই বিধি গুচালে । পাচত কোনো
এক দুখি ভিৰোঁতাৰ লৰা এটক বদাউনৰ চুবা-
দাৰে বধ কৰাত বাদশ্যই সেই চুবাদাৰকো
প্ৰান দণ্ড কৰিবলৈ আগা কৰিলে ।

তেঁও আপোনাৰ সৈন্যৰ এলাহ গুচাবলৈ
পুতি সন্তোহে সিইতক নগৰৰ বাহিৰে ম্ৰিগয়া
কৰিবলৈ লৈ জাই । আৰ্চিলাৰ পুত্ৰ মহমদ
তাভাৰ বজাল কুমিত আপোনাক স্বতন্ত্ৰ কৰি-
বলৈ আৰম্ভন কৰিলে; কিন্তু ১২৫১ সঁকত
তেঁওক পৰাজয় কৰা হ'লত দিলিলৈ বচৰি বচ-
বি বাজ কৰ লোধাবলৈ ধৰিলে ।

Rebellion of Tugral.

এই কালত সকলো দেশত সুখ নাতি আৰু
নিৰ্ভই আছিল । তেতিয়া বজাল দেশৰ অধি-
কাৰ ভুগৰলে হোহ কৰিবলৈ ধৰিলে । বা-
লিন সেই সময়ত বহিৰা পৰি আছিল, তাতে
তেঁও মৰিল বুলি মিচাকৈ বুজুজা হ'ল; তে-
তিয়া এনে বাজা ভুগৰলে সুমিলে, তেতিয়া
তেঁও আপোনাৰ ওপৰত হজা বহনিয়া চত্ৰ
ধৰিবলৈ আগা কৰিলে, আৰু সকলো বজাৰ
চিন লৈ আপোনাকে বজাল দেশত স্বতন্ত্ৰ বজা
বুলি প্ৰকাশ কৰিলে । ইয়াকে সুনি বালিনে
তেঁওলৈ পত্ৰ লিখি কলে, তুমি পূৰ্বৰ দৰে
মোৰ অধিনলৈ আহ । কিন্তু ভুগৰলে বা-
লিন সেই আগা নমনাত বালিন বাদশ্যই
অজোখ্যৰ অধিকাৰ দ্বিগিক সৈন্য গোটাবলৈ
আগা কৰিলে, আৰু তেঁওক বজাল দেশৰ চুবা-

দ্বাৰ পৰন্ত নিয়োজন কৰি তৈমূৰ মালিকক, জামাল আৰু আন আন সেনাপতিক লগত দি, তেঁওক দিল্লিৰ পৰা বজাল দেশলৈ পঠাই দিলে ।

Defeat of Tigi and Tarmal.

তিগিএ সবজু নদি পাৰ হৈ বজাল দেশলৈ আহিল, আৰু ভুগবলেও আপোনাৰ সৈন্য লৈ তেঁওৰে সৈতে জুখ দিবলৈ গল । কিন্তু ভুগবলে আগৈএ তিগিৰ ফুককি সেনাপতিৰ মাজত বহু ধন বিলাই দিয়াত, সেই সকলো সেনাপতিবোৰ ভুগবলৰ কলিয়া হল, নিও এই আশাতে বাদশ্যাব সৈন্যবোৰৰ লগত জুখ কৰি সিবিলাকক পৰাজয় কৰিলে । বাদশ্যাই এই কথা সুনি, অতি ক্ৰোধেৰে পূৰ্ণ হল, তাতে অজোধ্যাৰ লিহু দুআৰত তিগিক কাঁচি দিবলৈ আগা কৰিলে । আৰু ভুবকিৰ এক সেনাপতি ভৰমতিক অন্য সৈন্য সমূহ দি, ভুগবলক নাস কৰিবৰ হেতুকে পাঁচি দিলে । কিন্তু ভৰমতিও তিগিৰ দৰে দূৰ ভগিয়া হল, কিয়নো ভুগবলে ভৰমতিক জুখত জই কৰি, বনৰ সামগ্ৰি আৰু সকলো বাদশ্যাব ধন কাঁচি ললে ।

Balin takes the field in Person

বালিনে দুতিয় বাৰ জুখৰ পৰাজয় সুনি, আপুনি জুখলৈ জুগুত হৈ ওলাল; আৰু ধৰকা লিলে অপেক্ষা ন কৰি, গজা পাৰ হৈ প্ৰতি দিনে দুগুন পৰন্ত বিলম্ব হৈ সৈন্যে সমনিতে বজাল দেশ পালেগৈ; পৰন্ত মাজত বাদশ্যাব কিছু কাল পলম হোআত ভুগবলৰ সৈন্য গোঁটাবলৈ বহু সময় পালে । ভুগবলে আপোনাৰ হাঁতি আৰু ধন সঞ্চাতি লৈ ভেড়িয়ালৈকে বাদশ্য পুনৰাই দিলি নগৰলৈ উলটি নে জাই, সেই কাললৈকে উৰিচাৰ জই নগৰত থাকিম বুলি বিব কৰি গল ।

বালিন বাদশ্য অতি নিদ্রু উৰিচালৈ গমন কৰিলে, কিন্তু সক্রবোৰ কত থাকিচে, তাৰ একো অনুসন্ধান পাৰ নোআবিলে । পাচত মালিক সেনাপতিক সাত হেজাৰ সৈন্য লৈ আগ বাৰ্ছি জাবলৈ আৰু সক্র সেনাবোৰৰ অনুসন্ধান

নবলৈ আগা কৰিলে; কিন্তু কোনো উপায়েৰে সক্রবোৰৰ বাত পাৰ নোআবিলে । এবি- নত কোলৰ অধিকাৰ মহম্মদ চেৰে আগ হৈ জোআ দুফুৰি জন সেনা লৈ বাহিৰ ওলাল, তাতে জন চাৰেক সাৰথিক দেখি সিহঁতৰ কথা সুধিলত সিহঁতে কোনোএ একো কথা লৈ নে কাহিলে । পাচত সিহঁতৰ এজনৰ দূৰ কাটিলত সিহঁতে লৈ কাঁচি কলে, এতিয়াই জাৰিম সক্রবোৰৰ চাউনি দুই ফোচৰ আঁতৰত এনি আহিটো ।

Tugrol surprised and slain.

মহম্মদে ডাঙল আপুনি গৈ এক ওখ ঠাইত পৰা এক বৰ পখাৰ জুৰি থকা সক্রবোৰৰ চাউনি দেখা পালে, আৰু বাজ ঘোহিবোৰৰ চাউনি দেখি তাৰ প্ৰতিকূল দিবলৈ বনৰ সাজ পিন্ধি জুগুত হল । তেঁওৰ সন্ধি দু ফুৰি জনৰ মনত এই প্ৰধান কৰমৰ এবজৰ প্ৰসংসা কথা মনত সূমাই, সিহঁতে সৈতে অতি বেগে চাউনিত প্ৰবেশ কৰিলে; আৰু চাউনিৰ লোকবিলাকেও সিবিলাকক আপোন লোক বুলি সোমাবলৈ দিলে । তেঁও বাঁও আৰু সোঁ কালে ন গৈ ভুগবলৰ চাউনিলৈ গল, আপোনাৰ সেনাবোৰৰ অত্ৰ বাহিৰ কৰিবলৈ আগা কৰিলে । পাচে সিবিলাকে ভুগবলৰ ওচৰলৈ গৈ তাত জিমান ওমৰা লোক গোটি থাই আটিল, সেই আটাইকে এটা এটাকৈ বালিনৰ জই হওক, বালিনৰ জই হওক, এই বুলি জইখনি কৰি কাটিবলৈ ধৰিলে ।

ভুগবলে ইয়াকৈ দেখি বাদশ্যাব অনেক সৈন্যে আপোনাক আক্ৰমণ কৰিচে বুলি ভাবিলে, এই হেতুকে আপুনি থকা ভাৰু ঘৰৰ ওলৰ কালে এক দুআৰ কাঁচি বিনা জিমে ঘোঁৰাত উঠি নদিলৈকে পলাই গল । এনেতে মহম্মদৰ ভায়েক মহাবল মালিকক নদিৰ ভিৰলৈকে গৈ ভুগবলে নদি পাৰ হ'ব ধোজাতে তেঁও তাঁৰ মাৰিলে, তাতে ভুগবল ভেড়িএনতে ঘোঁৰাৰ পৰা পৰিল, আৰু মাটিতে জনলৈ জাঁপ মাৰি ভুগবলৰ চুলিত ধৰি টানি আনি বায়ত দুৰ কাটি পেলালে । ভেড়িয়াই তাত সক্র সেনা বোৰক দেখা পালত ততজাই সলৰ কট

খুবটো বালিও মুকাই গা ভেখব পাৰিত উটাই
 বি আপুনি কপট ভাৱে, নদিত গা খুবলৈ
 ধৰিলে ।

ভুগবলৰ একো ঘূৰ নো পোআত তেঁওৰ
সৈন্যাবোৰে ভই পাই চাৰিও ফালে পলাবলৈ
শ্ৰবিলে, আৰু আপোন আপোনাৰ প্ৰাণ ৰখাৰ
বাজে কেৱে একোটলৈ মন নকৰিলে। পাচৰ
দিনত বালিন বাদন্যা সকলো সৈন্য সমনভিত্তে
সেই ঠাই পালেগৈ, আৰু সেই মহা পৰাক্ৰমি
দুই ভায়েকক মতাই অৰালে, আৰু সিবিলা-
কক প্ৰসংসা ন কৰি কলে, বোলে, এনে
অসম সাহিয়াল কৰম কৰা উচিত ন হ'ই।
কিন্তু পাচে অনেক দিনৰ মূৰত অনুগ্ৰহ প্ৰকাশ
কৰিলে, আৰু অনেক ঐহৰ্জ খিতাপ দি সি-
বিলাকক সন্তোষ কৰালে।

Balin establishes his son Kera in Bengal.

বালিনে বজ্রাল দেসলৈ বেলিএ বেলিএ গৈ
 ডুগৰলৰ সকলো পৰিয়ালবোৰক বধ কৰিলে।
 আৰু ঠেঙে এই এটা নিৰ্দয় কৰম কৰিলে,
 পূৰ্বে ডুগৰলে জি অনেক ককিৰক অনুগ্ৰহ
 কৰি আহাৰ আদি আৰু তিনি মোন মোন
 নিইতক দিছিল, সেইবোৰক বালিনে নষ্ট কৰি-
 লে। বাদম্যাই আপোনাৰ পুত্ৰ কিবাক বজ্রাল
 দেলৰ অধিপতি হ'বলৈ অভিষেক কৰি ঠেঙক
 সকলো বজাৰ চিন দিলে, আৰু ডুগৰলৰ
 ঘৰ জুট কৰি তাৰ সকলো সম্পত্তি ঠেঙক
 দিলে অকল ইতি আৰু নগদ টকা আপুনি
 দিলিহ'ব লৈ গল। এই জুখত ঠেঙৰ তিনি
 ব হল।

ন. ল. ফ.

ब. ज. क.

Copper Coin of Gayas Uddin Balin Balban.

ইয়াত লিখা আছে, উল চুলতান উল আজম
গয়াত উল দিন ও উল দুনিয়া বনবন । বন-
বন, এই নাম বাঁও কালে মাজত লিখা আছে ।
ডাক বেবি দুবনিয়ারৈক হিন্দু আখবোবে লি-
খিছে

Rupee of Sultan Gayas Uddin Behadur Shah.

উল চুলতান উল আজম (অৰ্থাত মহা
ৰজা) গয়াচ উল দুনিয়া ও উল দিন (জগত
আৰু ধৰমৰ অধিকাৰ) আবুল মজকৰ (জয়ৰ
ৰাপেক) বেহাদুৰ ন্যা উল চুলতান । এদ
আলা মাকা, (ইন্দ্ৰে নদাই ৰাখোক) ।

সেঁ। ফালে। উল ইমাম উল মফীচম উল
মোমনি। অর্থাৎ উল মফীচম ইমাম (বাগ-
দাদত থকা কালিক) বিশ্বাসিবিলাকৰ অধিকাৰ।

জুন, অৰ্থাত আহাৰৰ পঞ্জিকা।

Almanac for June, A. D. 1854. Asam Era, 1776

ਕੁਨ	ਕੋਠ	ਵਾਰ	ਤਿਥਿ	ਸਿਨਥਾਨ
੧	੧	੧	੧	੧੦੮੭
੨	੨	੨	੨	੧੦੮੮
੩	੩	੩	੩	੧੦੮੯
੪	੪	੪	੪	੧੦੯੦
੫	੫	੫	੫	੧੦੯੧
੬	੬	੬	੬	੧੦੯੨
੭	੭	੭	੭	੧੦੯੩
੮	੮	੮	੮	੧੦੯੪
੯	੯	੯	੯	੧੦੯੫
੧੦	੧੦	੧੦	੧੦	੧੦੯੬
੧੧	੧੧	੧੧	੧੧	੧੦੯੭
੧੨	੧੨	੧੨	੧੨	੧੦੯੮
੧੩	੧੩	੧੩	੧੩	੧੦੯੯
੧੪	੧੪	੧੪	੧੪	੧੧੦੦
੧੫	੧੫	੧੫	੧੫	੧੧੦੧
੧੬	੧੬	੧੬	੧੬	੧੧੦੨
੧੭	੧੭	੧੭	੧੭	੧੧੦੩
੧੮	੧੮	੧੮	੧੮	੧੧੦੪
੧੯	੧੯	੧੯	੧੯	੧੧੦੫
੨੦	੨੦	੨੦	੨੦	੧੧੦੬
੨੧	੨੧	੨੧	੨੧	੧੧੦੭
੨੨	੨੨	੨੨	੨੨	੧੧੦੮
੨੩	੨੩	੨੩	੨੩	੧੧੦੯
੨੪	੨੪	੨੪	੨੪	੧੧੧੦
੨੫	੨੫	੨੫	੨੫	੧੧੧੧
੨੬	੨੬	੨੬	੨੬	੧੧੧੨
੨੭	੨੭	੨੭	੨੭	੧੧੧੩
੨੮	੨੮	੨੮	੨੮	੧੧੧੪
੨੯	੨੯	੨੯	੨੯	੧੧੧੫
੩੦	੩੦	੩੦	੩੦	੧੧੧੬
੩੧	੩੧	੩੧	੩੧	੧੧੧੭
੩੨	੩੨	੩੨	੩੨	੧੧੧੮
੩੩	੩੩	੩੩	੩੩	੧੧੧੯
੩੪	੩੪	੩੪	੩੪	੧੧੨੦
੩੫	੩੫	੩੫	੩੫	੧੧੨੧
੩੬	੩੬	੩੬	੩੬	੧੧੨੨
੩੭	੩੭	੩੭	੩੭	੧੧੨੩
੩੮	੩੮	੩੮	੩੮	੧੧੨੪
੩੯	੩੯	੩੯	੩੯	੧੧੨੫
੪੦	੪੦	੪੦	੪੦	੧੧੨੬
੪੧	੪੧	੪੧	੪੧	੧੧੨੭
੪੨	੪੨	੪੨	੪੨	੧੧੨੮
੪੩	੪੩	੪੩	੪੩	੧੧੨੯
੪੪	੪੪	੪੪	੪੪	੧੧੩੦
੪੫	੪੫	੪੫	੪੫	੧੧੩੧
੪੬	੪੬	੪੬	੪੬	੧੧੩੨
੪੭	੪੭	੪੭	੪੭	੧੧੩੩
੪੮	੪੮	੪੮	੪੮	੧੧੩੪
੪੯	੪੯	੪੯	੪੯	੧੧੩੫
੫੦	੫੦	੫੦	੫੦	੧੧੩੬
੫੧	੫੧	੫੧	੫੧	੧੧੩੭
੫੨	੫੨	੫੨	੫੨	੧੧੩੮
੫੩	੫੩	੫੩	੫੩	੧੧੩੯
੫੪	੫੪	੫੪	੫੪	੧੧੪੦
੫੫	੫੫	੫੫	੫੫	੧੧੪੧
੫੬	੫੬	੫੬	੫੬	੧੧੪੨
੫੭	੫੭	੫੭	੫੭	੧੧੪੩
੫੮	੫੮	੫੮	੫੮	੧੧੪੪
੫੯	੫੯	੫੯	੫੯	੧੧੪੫
੬੦	੬੦	੬੦	੬੦	੧੧੪੬
੬੧	੬੧	੬੧	੬੧	੧੧੪੭
੬੨	੬੨	੬੨	੬੨	੧੧੪੮
੬੩	੬੩	੬੩	੬੩	੧੧੪੯
੬੪	੬੪	੬੪	੬੪	੧੧੫੦
੬੫	੬੫	੬੫	੬੫	੧੧੫੧
੬੬	੬੬	੬੬	੬੬	੧੧੫੨
੬੭	੬੭	੬੭	੬੭	੧੧੫੩
੬੮	੬੮	੬੮	੬੮	੧੧੫੪
੬੯	੬੯	੬੯	੬੯	੧੧੫੫
੭੦	੭੦	੭੦	੭੦	੧੧੫੬
੭੧	੭੧	੭੧	੭੧	੧੧੫੭
੭੨	੭੨	੭੨	੭੨	੧੧੫੮
੭੩	੭੩	੭੩	੭੩	੧੧੫੯
੭੪	੭੪	੭੪	੭੪	੧੧੬੦
੭੫	੭੫	੭੫	੭੫	੧੧੬੧
੭੬	੭੬	੭੬	੭੬	੧੧੬੨
੭੭	੭੭	੭੭	੭੭	੧੧੬੩
੭੮	੭੮	੭੮	੭੮	੧੧੬੪
੭੯	੭੯	੭੯	੭੯	੧੧੬੫
੮੦	੮੦	੮੦	੮੦	੧੧੬੬
੮੧	੮੧	੮੧	੮੧	੧੧੬੭
੮੨	੮੨	੮੨	੮੨	੧੧੬੮
੮੩	੮੩	੮੩	੮੩	੧੧੬੯
੮੪	੮੪	੮੪	੮੪	੧੧੭੦
੮੫	੮੫	੮੫	੮੫	੧੧੭੧
੮੬	੮੬	੮੬	੮੬	੧੧੭੨
੮੭	੮੭	੮੭	੮੭	੧੧੭੩
੮੮	੮੮	੮੮	੮੮	੧੧੭੪
੮੯	੮੯	੮੯	੮੯	੧੧੭੫
੯੦	੯੦	੯੦	੯੦	੧੧੭੬
੯੧	੯੧	੯੧	੯੧	੧੧੭੭
੯੨	੯੨	੯੨	੯੨	੧੧੭੮
੯੩	੯੩	੯੩	੯੩	੧੧੭੯
੯੪	੯੪	੯੪	੯੪	੧੧੮੦
੯੫	੯੫	੯੫	੯੫	੧੧੮੧
੯੬	੯੬	੯੬	੯੬	੧੧੮੨
੯੭	੯੭	੯੭	੯੭	੧੧੮੩
੯੮	੯੮	੯੮	੯੮	੧੧੮੪
੯੯	੯੯	੯੯	੯੯	੧੧੮੫
੧੦੦	੧੦੦	੧੦੦	੧੦੦	੧੧੮੬

অকনোদইব অর্থো ধন গোআ বচিদ :

Receipts for the Oranudoi.

G. WILLIAMSON, Esq. 1853,

15 Rs.

J. W. MASTERS, Esq. 1854

2 Rs.

২৬ বনো। সবদাৰ, গোলাঘাট ১৮৫৪

22

শ্রীমতি কুমলি চাকর ৬ মাই

11

શ્રીમદ્દિ જગદિ માર્ગા એવથ

11

THE CRUNDOE,

Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsongor Baptist Mission Press.

আৰু নোদৰ

৯ বছৰ ।

ষোণ নিবসাগৰ, জুন, ১৮৫৪ ।

নং ৬ ।

VOL. IX.

SIBSAGOR: JUNE, 1854.

NO. 6.

নানা দেশৰ সন্বাদ ।

Journal of Events—War with Russia.

এপ্ৰিলৰ ৮ তাৰিখৰ ইংৰাজি ডাক ৭ মেই তাৰিখত বহাই নগৰ পালে; পাচ দিনা ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফৰ দোআৰাই কলিকতালৈ বাক্স আহিল। ২৮ মাৰ্চ তাৰিখত মহা বান্ধিএ কঢ়িয়াই নৈতে বন কৰিবলৈ আগা প্ৰকাশ কৰিলে।

আফ্ৰিকাল চেৰ চাৰ্লচ নেপিয়ৰ চাহাবে ইংৰাজি জাহাজবোৰে নৈতে কঢ়িয়াৰ তিনি খন বৰ জাহাজক জ্বৰ কৰি ললে।

Mr. Bruce's House destroyed by Lightning.

এই বাক্স সুনিচোঁ, ভেজপুৰত থকা স্ত্ৰীজুত বুকক চাহাবৰ বজলাত বজুপাত অৰ্থাত মেঘৰ বিদুলি পৰাত গোটেই ঘৰ পুৰিলে; তথাপি ইঘৰৰ অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই কোনো প্ৰানি ন মৰিল। আন দেশত বজুপাত পৰিবৰ ভয়ে-য়ে প্ৰাই সকলো ঘৰত বাক্স কালে লোৰ গুনা তলৰ পৰা ওপৰলৈকে লগাই, তাতে বিদুলি গুনাও পৰি ভাবে দি মাটিলৈকে চলি গৈ ঘৰৰ একো বিধিবি ন কৰে।

Deaths from drinking bad water.

বহাই নগৰৰ ৫০০ মান মানুহ এই বছৰৰ ভিতৰত বেয়া পানি খোজাৰ কাৰনে মৰিল। সেই নগৰৰ লোকক ভাল পানি দিবৰ নিমিত্তে ১৮ মাইলৰ আঁতৰত বৰ পুখুৰি খানি তাৰ পৰা লোহাৰ বলাই দি পানি অনাৰ। ১৮৫৫ সঁকত সেই পুখুৰি আৰু বলাবোৰ তৈয়াৰি হব বুলি সুনিচোঁ।

Storm at Rangoon.

২৩ এপ্ৰিল তাৰিখত বাংগুন নগৰত বৰ ধুমুহা বতাহ হৈ বজাৰ আদি অনেক ঘৰ পেলালে, আৰু জাহাজ নাজিবৰ নিমিত্তে জি ডাকৰ ডাকৰ কাঠবোৰ ভাঙ পৰি আছিল, তেনে ২২০০ কাঠ নদিত উটাই সাগৰলৈ নিয়ালে। কেতখনি জাহাজো ভাগিল।

Hurricane in Bengal.

কোআ এপ্ৰিল মাহত তাটি বজপুৰত বা-মাৰলিৰ মৰে সুবনিয়া বৰ বতাহ হোআত পানবাৰি গাঁও আৰু তাৰ পূব পাৰৰ কো-নো কোনো ঠাইৰ ঘৰবোৰ উৰাই কলৈবা নি-লে। প্ৰায়ে গচবোৰ নাই কিয়া হল মানুহ মৰিল ৭ টা, গৰু মৰিল ২ টা, এক মানুহৰ হাত, ভৰি, গাত বা লাগি জিয়ন্ত মৰিলত আৰু এটা মানুহে কোলাত এটা মক লৰা থকাত তাক সেই লৰাই নৈতে উকুৰাই অনেক দূৰত পেলালে, তথাপি মানুহ আৰু লৰা দুয়ো বৰ্খা পৰিল। আৰু তাৰে এমাইত এজোপা বৰ বাঁহ গচ ১০ হাত মানৰ ওপৰত আটাইবোৰ চিৰি নিলে, আৰু সেই বাঁহ দুখীৰ ওপৰতে এটা গৰু উৰাই আনি পে-লোআত বিদ্ধি খৰি ওপৰতে বাধিলে। তাত পৰা কিছুমান পূবে ধামাৰপৰা গাঁৱত মানুহ বলা নামে এটা মানুহ তাৰ দুজনি ভিৰোতা, ভিৰটা লৰাই নৈতে- তেনেই উৰাই কলৈ নিলে একো ঠিকৰা বে পালে; আৰু আকুল নামে এটাৰ মতা ভিৰোতা হাৰাই মৰিল।

আরু ভাৰ ওচৰতে ১৩ টা মানুহ একে ঠাই-তে মৰি আছিল। সেই গাঁৱৰ দখিন কালে পথাৰ এখন উত্তৰা দখিনাকৈ বহল বহল কাট মেলিলে। তাৰে পূব কালে বঁতানি পথাৰ এখনত কোনো ঠাইত এপুৰা কোনো ঠাইত দুপুৰা এইমান একো ভোখৰ ১১ হাত মান দৈৰ্ঘ্য আৰু উৰাই নিলে। ইয়াৰ পৰা কিছুমান পূবে দমদমাৰ এটা ঘাট মাজিৰ ঘৰৰ ওচৰত ২৫ টা মানুহ মৰিল, তথাপি সেই মানুহ ঘাট মাজিৰ ঘৰৰ এটাও ন হ'ই, আন কোনো ঠাইৰ পৰাহে উৰাই আনি তাত পেলালে। ঘাট মাজিৰ ঘৰৰ মানুহ কলৈ নিলে ভাৰ একো ঠিকনা নাই। সেই ঘাট মাজিৰ ঘৰৰ পূব কালে অলপ দূৰতে আমুলা নদী নামে এজন মানুহৰ ঘৰত ১০ জন মানুহ আছিল, তাৰ মাজৰে ৯ জন কলৈবা নিলে, তাৰ ঠিকনা নাই, অকল আমুলা নদী যা হেঁ-তেবা হৈ জিয়াই থাকিল। আরু তাৰ পৰা অলপ দূৰতে এক চুবুৰিত ৪২ জন মানুহ মৰিল। তাৰ পৰা অলপ পূব কালে তাম কাট গাঁৱত ঘৰ চাৰেক খেতিয়ক মানুহ একে ঠাইতে আছিল, তাৰ মাজৰে ২৫ জন মানুহ ঘৰৰ ওচৰতে মৰিল; আরু তাৰ পূব কালে পথাৰত খান খেতিৰ মাজে মাজে অনেক খেতিয়াৰুৰ স পৰি পৰি আছিল। আরু সেই গাঁওৰ চৰদাৰৰ ঘৰত মানুহ ২ জন চৰদাৰৰ তামোল গচবোৰ চিগি আহি চিগা জুপুৰিত পহিলত ওপৰতে বাঁহ মুৰ্ছাই বিস্তি লৈ পেলালে। তাৰ পৰা পূব কালে কডে-নুচত বাই গচ, ঘৰ একোএই নাই কিয়া হল। আরু মানুহ বিবৰল ডেলিয়াৰ চুবুৰিত ১০০ মৰিল, সেই মৰা মৰোৰ কোন কত পৰিল, তাক কোনোএ কৰ নোআবে। তাৰ পূব কালে কালিকাপুৰ গাঁৱৰ এক চুবুৰিত ১৩ জন মানুহ মৰিল। তাৰ পৰা পূব উত্তৰে ঠৈৱৰ ডালুকৰ ষ্টাৰ্ণন্যৰ ঘৰত ২ জনি ভিৰোতা মৰিল। দমদমাৰ পৰা জি বাট মাছি গছলৈ গৈছে, সেই বাটৰে এঠাইৰ দাঁতিত কিছুমান আম, কচল আদি গচ আছে, সেই গচবোৰ

তলত বহু গছ মৰিল। আরু গছবোৰ আনি গছত মাৰি মাৰি দিয়াত প্ৰায়ে গছৰ চাল গুচি যোঁতেলা হৈ হৈ আছিল, আরু গচবোৰত ডেজ লাগি লাগি আছিল। আরু অনেক ঠাইত অনেক মানুহ, গছ আদি মৰিল। সেইবোৰৰ কোনো কোনোৰ ভৰি চিগিচে, কোনোৰ মূৰ, হাত চিগিচে, কোনোৰ মূৰটো ভাগি মগজু বা-হিৰ হৈছে। এই ৰূপে ভাটি বৰপুৰত এটা মহা মাৰি হৈ গল। এই কথা বৰপুৰ বাৰ্তা-বহুত পাইচোঁ, আরু তাক বাৰ্তাবহু সন্ধানকে আপুনি চাই ঠিকনাকৈ লিখিছে।

Discovery of Gold at the Cape.

কেপ গুড হোপৰ ওচৰত অনেক ঠাইতে সোন পোআ গৈছে, তাক সুনি এহেজাৰ মান মানুহে মাটি খানি খানি আছে।

Persecution in Sweden.

স্কুহোম নগৰত ৭ জনি ভিৰোতাই লুধৰন ধৰ্ম এৰি কমিয়া ধৰ্ম লোআত নগৰৰ অধিকাৰে সিঁতৰ অহিতে গোচৰ কৰিছে।

চুইদন দেশত ৰাজ ধৰ্ম ন পূবৰ্তা হেতুকে প্ৰাই ৪০০ মান মানুহক এমাহ এমাহ বন্দি লালত ৰাখি সুদা কটি আরু পানি মাখোন খাবলৈ আগা কৰা হৈছে।

Persecution of the Jews in Russia.

পোলণ্ড দেশত কোনো যিহুদি ভিৰোতাই ওহনি লবলৈ নিলেধ কৰিলে; মিৰিলাকে জদি সেই আগা নে মানে, ডেঙে যিহুদি ৰাৰি ভদু লোকে সৈতে বিবাহ হবলৈ বাধা কৰিছে।

Torturing Slaves.

আমেৰিকা দেশৰ মুঅৰ্জিক নগৰত চৌবো নামেৰে এজনি ভিৰোতাই জিকে সৈতে বন্দি-বোৰক লছোনে ৰখা, আরু বেজি, চেপেনা, জুই আদিৰে সান্তি কৰাৰ প্ৰমাণ ওলোআত অধিকাৰৰ আগাৰে থৰা পৰিল।

The Maine Liquor Law.

আমেৰিকা দেশৰ মেইন আদি কৰি কো-নো কোনো প্ৰদেশত কটিকা চেৰাপ কিনা বে-চা কৰিবলৈ নিলেধ কৰিলে।

বাবৰ বাদশ্যাব বিবৰন ।

Account of the Mogul Emperor Baber.

জহিৰ উদ্দিন মহম্মদ বাবৰ ১৪৯৪ সৈকত
১২ বছৰ বয়সিয়া হৈ পশ্চিম ভাভাৰ আক
খোৰাচান দেশৰ বজাৰ বাব পালে । তেঁও
তিমূৰ বেগৰ পৰি নাতিএক ওমৰৰ পুত্ৰক
হই । তিমূৰৰ পৰা মিহান স্যা ১, মিজা
মহম্মদ ১, আবুচয়েদ ১, ওমৰ স্যেক মিজা
১, এই ৪ জন ক্ৰমেৰে বাদশ্যা হৈ গল ।
পাচে বাবৰ লিংহাসনত উঠাত তেঁওৰ দমা-
য়েক চমবখণ্ডৰ বজাই তেঁওৰ দেশ কাহি
লবলৈ উপাই কৰা দেখি বাবৰে চমবখণ্ড
নগৰক জুখ কৰি ললে । পাচে সেই নগৰ

লুট কৰিব নি দিয়াত, সকলো সৈন্যবিলাকে
তেঁওক এবিলত তেঁও জুহকি গল । ক্ৰমে-
ৰে ২৪০ মান সেনা গোটাই বাতিএ আহি
চমবখণ্ড নগৰ আকণ্ড ললে । কিছু ভাৰ
পৰা সজ্ঞা বেগাই খেদালে । পাচে কাবোল
নগৰ লৈ তাতে বজা হল । কিছু আমোলা-
বিলাকে য়োহ কৰি বইচাক নামে আন এটা
বজা পাতিলে । পাচে আমোলাৰ মাজৰ প্রধান
পাঁচোটা মাদুহ ক্ৰমেৰে মাদি আনি, এটা
এটাকৈ তেঁও জুখকৈ মাৰিলে । তাতে সজ-
লোবিলাকে তেঁওৰ কৰম আচৰিত মানি বই-
চাকক এবি তেঁওক গ্রহন কৰিলে । পাচে জিভিৰ
বাব আহি চমবখণ্ড নগৰো জুখ কৰি ললে ।

১৫১৯ সঁকত তেঁও হিন্দুস্থান দেশৰ ইব্রাহিম বজাই সৈতে বন কৰিবলৈ সিদ্ধ নদি পাৰ হৈ আহিল। পাচে ১৫২৩ সঁকত দিলিৰ উত্তৰ ফালে পানিপট নগৰত, সেই দুই বজা গোট খাই, মহা জুধ কৰিলে। ইব্রাহিমৰ এক হেজাৰ ইত্তি, এক লাখ ঘোঁৰা হৈছিল; বাবৰৰ ভেৰে হেজাৰ ঘোঁৰা মাথোন আছিল। সেই দিনৰ বনত ইব্রাহিম আৰু পাঁচ হেজাৰ মানুহ একে ঠাইতে পৰিল। বাবৰ জই হৈ দিলি নগৰ লৈ, হিন্দুস্থানৰ বজা হল।

ক্রমেৰে তেঁওৰ সক্রবিলাকে আৰুও জুধ কৰিবলৈ ১৫২৬ সঁকত চিকন্দৰ বাদশ্যাৰ পুতেক মহম্মদক বজা পাতিলে। পাচে মহম্মদে ১০০,০০০ ঘোঁৰাই সৈতে জুধ ধৰিলত, বাবৰে পৰাজই কৰি খেদালে। ১৫৩০ সঁকত তেঁও মৃত্যু হল।

গিত।

Justice and Mercy of God.

- ১ সকলো চিত্তে স্তুতি গায়
হে পৰম ইশ্বৰ ভোম্বাৰ নাম;
হৈ প্ৰভুৰ ক্ৰিপাত হৰ্ষিত মন
মই বৰ্মান তেঁওৰ জল গুন কিত্তন।
- ২ মোৰ সক্রবোৰক কৰি নাস,
ভুমিহে দিলা মুক্তিৰ আস,
পাই ভোম্বাৰ ক্ৰিপাত আত্মাৰ জ্ঞান,
প্ৰসংসাধ স্তুতি কৰিম গান।
- ৩ যিহোৱাই কৰে সোধ নিয়াই,
তেঁওৰ প্ৰতিফল বই নিভান্ধাই;
দুখ পোয়া লোকৰ হৈ আশুই,
তেঁও কৰে সকল সক্র জই।
- ৪ যিহোৱাৰ নাম জানে জি জন
সি কৰে বিশ্বাস অনুধন,
জিহেছুক আপোন আশ্ৰিত লোক
নে খেদি গুচাই মনৰ লোক।

ন. ল. ক.

“তেঁও নিবেদন কৰি আছে।”

He maketh intercession for us.

কোআ গৈচে, জে একুলচ নামে গ্ৰিকৰ কৰি
এজনক প্ৰান দণ্ড কৰিবলৈ আগ্যা দিয়াত,
তেঁওৰ জি জন ভায়েক, সদবক্তা আৰু বলবন্ত
আছিল, তেঁওক তেঁওৰ হেতুৰ উত্তৰ লবলৈ
মাতিলে। তেঁও কি কৰ, ইয়াকে সুনিবলৈ
সুনা সমূহে আতি খেদেৰে একে ঠাৰে চাই আ-
ছিল। পাচে জি এখন হাত তেঁও দেশৰ উপ-
কাৰৰ কৰমত হেৰুআইছিল, অকল সেই ই-
ত্তৰ গুৰি দাঙ্গি আৰু এটি কথাও ন কাল।

তাতে লোক সমূহে প্ৰসংসাৰ এৰাও কৰি-
লে, আৰু তেঁওৰ ভায়েক সেই কৰিক খেমা
কৰা হল। সেই কটা বোৰা বাহু সদবক্তা হৈ
মন পোৰা কথাতকৈও অধিক সক্ষিমন্ত ৰূপে
কলে। এই ৰূপে যিচু আমাৰ মহা পুথান
পোৰোহিত হৈ, আমাৰ কাৰনে হাতত আৰু
কোলত জি বৰচাৰ চিন পাইছিল, তাকে দে-
খাই, স্বৰগত আমাৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰি আ-
চে, আৰু দুতবিলাকৰ সদবক্তাতকৈ তেঁও আ-
মাৰ অৰ্থে এনে অধিক সক্ষিমন্ত ৰূপে কৈচে।

তেঁওৰ জি পাঁচোটো যা
পাইছিল গুল্‌গুলতা ধান,
নিবেদে প্ৰাৰ্থনা
সেই সকল মোৰ নিদান,
বোলে সদাই, খেমোক, খেমোক,
এই পাপি লোকৰ নিস্তাৰ হওক। ক

গতৰ ভাৰত ধৰি থকা এজেছআ পহ।

জাত্ৰিকৰ জাত্ৰা, ৭ অধ্যায় ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 7.

খ্ৰিষ্টিয়ান । সেই খালত আৰু কাকো লগ
মে পালো নে?

বিহ্বানি । হই, লাজ নামেৰে এটাক লগ
পালোঁ; কিন্তু এই জাত্ৰাৰ মাজত জাক জাক
পালোঁ, সকলোৰে ভিতৰত তাৰ নাম বিপৰিত
দেখিচোঁ। কিয়নো আন আন লোকক কিছু
কাৰন দেখালে, ন হই বোলাকো নিবিলাকে
সহিব পাৰে; কিন্তু এই সাহসিক লাজে কেতিয়াও
উত্তৰ দিবলৈ নেৰে।

খ্ৰিষ্টিয়ান । কিয়? সি তোমাক নো কি কৈ-
ছিল?

বিহ্বানি । সি কি কৈছিল, তাকে মুন।
প্ৰথমতে সি ধৰ্ম্মৰ অহিভেদী কথা কলে। সি
বোলে, মানুহে ধৰ্ম্ম বিচৰা নিচেই অতি গৰি-
হিত নিচ কৰম হই; আৰু নম্ৰ মন হোৱা,
সিও অমানুহৰহে কৰম। আৰু এই কালৰ
সাহিয়াল লোকবিলাকৰ অহঙ্কাৰ বেৰহাৰত
বতি, তাৰ পৰা মানুহে আপোনাক জে বিব-
কতি কৰি ৰাখে, তাৰ দোআৰাই সকলোৰে
আগত ইহিহাতহে পাই। তাত ৰাজেও
আৰু কলে, সন্তিমন্ত, ধনি, গিয়ানি লোকবিলা-
কৰ মাজত তোমাৰ মতত ভৰ দিয়া লোক অতি
ডাকৰ। আৰু জিবিলাকে গ্ৰহন কৰিচে, সি-
বিলাকক আটগৈ অগিয়ানি ন কৰা হলে, আৰু
জি বিসই কৰে কেতিয়াও নে জানে, তাৰ অৰ্থে
আপোন মনৰ সন্তোষেৰে সকলো সন্ততি হে-
ৰোআৰ সন্ততিত পেলাবলৈ দু ভুলুআ হলে,
তেন্তে কেতিয়াও গ্ৰহন ন কৰিলেহেঁতেন।
তাত বাহিৰেও কলে কালে জি জাত্ৰিক লোক
হৈচে, নিহঁত প্ৰাই সামান্য মুখ গৰিপ মানুহ,
আৰু গিয়ান বিদ্যাভো নিখ্যা নো পোআ হৈ
আছিলে। আৰু আন আন অনেক কথাৰ দো-
আৰাই মোক প্ৰাই নিৰুত্তৰ কৰি বুলিলে,
ইহৰৰ কথা সুবন কৰোঁতে হুমুনিয়াৰ কাৰ্হি
খেন কৰি বহি থকা, আৰু পাচে ঘৰলৈ উভতি
আহোঁতে নিহান কাৰ্হি কেঁকাই জোআ বৰ
লাজৰ কথা। চুৰুবিয়াৰ আগত সৰু সৰু দাইৰ

খেনা খোজা, আৰু কাৰ্হি লোআ বন্ত ওলো-
টাই দিয়া, ইও লাজ। আৰু সি ডাকৰ লো-
কৰ পাপ সুন্দৰ সুন্দৰ নাম দি কলে, এনে
এনে দাইৰ কাৰনে ধৰ্ম্মে মানুহক বৰ লোৰে
লৈতে অচিনাকি কৰাই, আৰু অধম লোকক
একে ধৰ্ম্মৰ ভাগি হোআৰ কাৰনে আদৰ
ৰূপে গ্ৰহন কৰাই, এইটো লাজ ন হই নে?
খ্ৰিষ্টিয়ান । পাচে তুমি তাত কি উত্তৰ
কৰিলা?

বিহ্বানি । উত্তৰ হলে প্ৰথমতে মই দিব-
লৈ একো কল্পা নে পালোঁ, আৰু মোৰ মুখলৈ
ভেজ জেন উঠি বহা কৰে, সেই মানলৈকে লা-
জে মোক নিৰুত্তৰ কৰি প্ৰাৱে ঘটালে। সে-
নত মোৰ মনত এই কথা পৰিল, মানুহৰ
মাজত জি প্ৰসংগিত হই, ইহৰে দেখাতে সি
ঘিন লগা। আৰু মই ভাবিলোঁ, মানুহ কি,
ইয়াকে লাজে মোক দেখাইচে, কিন্তু ইহৰ নো
কেনে, তেঁওৰ বাকোই বা কেনে, তাৰ একো
কথা ন কই। আৰু মহা লোখৰ দিনত এই
সংসাৰৰ সাহিয়াল লোকৰ মতে আমাক মৰন
বা জিৱন ভুগিবৰ আগা দিয়া ন হব, কিন্তু
সৰ্গোপৰি জনৰ গিয়ান আৰু বিধানৰ মতে দিয়া
হব। এই ৰূপে মই বিবেচনা কৰি বুলিলোঁ,
ইহৰে জিহকে ভাল বোলে, জগতৰ সকলো
লোকে তাৰ বিৰোধ কৰিলেও, সেৱে অৱল্যে
ভাল হই। এই হেতুকে ইহৰে যদি আপো-
নাৰ ধৰ্ম্ম ভাল, আৰু নম্ৰ মনো ভাল বোলে,
আৰু স্বৰগ ৰাজ্যৰ নিমিত্তে জিবিলাকে আ-
পোনাকে অগিয়ানি বুলি মানে, নিবিলাক যদি
সকলোতকৈ গিয়ানি আৰু জগতৰ মাজত সক-
লোতকৈ ডাকৰ হই; জি জনে খ্ৰিষ্টক ঘিন
কৰে, তেঁওক প্ৰেম কৰা দৰিদ্ৰ জনো তাতকৈ
জদি ধনবন্ত, তেঁতে হে লাজ, গুচি জা; ভই
মোৰ পৰিজানৰ সৰু। মোৰ অধিকাৰ প্ৰচুৰ
অহিত কৰি তোক কেনেকৈ ৰাখিম? তেনে
কৰিলে তেঁও অহা কালত কেনেকৈ তেঁওৰ
মুখলৈ চাম? তেঁওৰ পথ আৰু দানবিলাকত
জদি লাজ পোও, তেঁতে তেঁওৰ আনিবান পাৰ-
লৈ কি আলা আচে? কিন্তু তাই, সেই লাজ

বৰ সাহিবাল দুৰ্জন, তাক আঁতৰাই গৈলি ধৰ
নোআহিলোঁ। সি লাগি থাকি ধৰম পৰত পো-
আ জি দুখ, তাৰ কোনো কোনো কথা সদাই
মোৰ কানত কুঁ কুঁ কৰে সুনাই। সেলত
মই তাক কলোঁ, এই কথাত বাদ কৰিবলৈ
আমাৰ আৰু প্ৰয়োজন নাই। কিয়নো তই
জি জি কথা ইতিকি কৰ, সেইবিলাক মই
বৰ মান্যৰত্ব দেখিচোঁ। এই ৰূপে সেলত বিৰ-
কতি কৰোআটক গৈলি লগ এৰালোঁ। তাৰ
লগ এৰাৰ পাচে এই গিত গান কৰিব ধৰিলোঁ।

স্বৰ্গিয় নিমজ্জন বানি
সুনে জি জি লোক,
জাজ্ঞা কৰে ভক্তি জানি,
ভোগে নানা দুখ।

অনেক সত্ৰ দোহ আচৰে,
ভিতৰ আৰু বাজ,
দুষ্টগনে নিন্দা কৰে,
ভদ্ৰে দিএ লাজ।

সৰিলৰ দুৰ্জলৰ কালে
নেৰি পৰিখাই,
বেৰি ধৰে চাহিও কালে,
অপথে নিয়াই।

গৈলি খলে আৰুও আহে
ঘূৰি ঘনে ঘন,
ভেঙে পৰ দি উত্তম সাহে
চলা জাজিগন।

খ্ৰিষ্টিয়ান। ভাই, তুমি এনে সাহেৰে সেই
দুষ্ট জনক দমন কৰা সুনি মই বৰ আনন্দ
পাইচোঁ। তুমি জি কথা কৈচা, সকলোৰে মা-
জত সি বিপৰিত্ত নাম পালে, তাক ময়ো ভাবোঁ।
কিয়নো সকলোৰে আগত আমাক লাজ দিবৰ
নিমিত্তে, আৰু বিসেসকৈ জি উত্তম, তাৰ কা-
বনে আমাক লাজ পোআবৰ নিমিত্তে বাজ
বাটলৈকো আমাক খেদি খেদি আহে, তাৰ
ইমান সাহ। সি বিলাজ নো হোআ হলে এই
দৰে কেতিয়াও ন কৰিলেইহেঁতেন। কিন্তু আ-
হা, ভাই, তাক নিবাবন কৰি থাকোঁক; কিয়-

নো সি এইমান সাহ দেখালেও অগিৱানিভৰ
বাহিৰে আন কাৰো জল ন কৰাই। এই কথাৰ
প্ৰমান চিলোমোনেও লিখিছে; গিৱানি লোক
জনসাৰ অধিকাৰ হব; কিন্তু অগিৱানি লো-
কৰ জনসাই কেৱল লাজ মাখোন হব।

বিয়ানি। জি জনে প্ৰিথিৱিত সত্যৰ কলি-
য়াটক আমাৰ সাহ বৰ্হাৱৰ ইচা আচে, লাজৰ
অহিত্তে উপকাৰ পাবৰ নিমিত্তে আমি ঠেঁও
লৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিব লাগে, এয়ে মোৰ মন।

খ্ৰিষ্টিয়ান। তুমি স্বৰূপ কৈচা; কিন্তু সেই
খালত আন কাকো লগ নে পালা নে?

বিয়ানি। মই হলে নে পালোঁ; কিয়নো
সেই খালৰ সেন ডোখৰত, আৰু ম্ৰিডুৱাৰ চাঁ-
য়াৰ খাল গোটেই এখনতো বেলিৰ পহৰ পাই-
ছিলোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। তেনে হলে ভোমাৰ বৰ মজল
হৈছিল, কিন্তু মোৰ হলে তেনে ন হ'ল।
প্ৰথমতে খাল সোমোওতেই আপলিওন নামেৰে
অপৰিজ অনুৰে সৈতে বহু বেলি মোৰ বৰ
ভয়ানক দুখ হৈছিল; আৰু সি নিচৰে মোৰ
প্ৰান মাৰিব জেন বুলি ভাবিছিলোঁ। কিয়নো
সি মোক আপোনাৰ তলত পেলাই একে বে-
লিএ গুৰি কৰিব খোজাৰ দৰে ভৰিৰে গচকি-
লে। মোক পেলাওতে হাতৰ পৰা ভৰোআ-
লো উকৰি গল; ভেড়িয়া সি বুলিলে, এতিয়া
ডোক মই পাম, ঠিককৈ জানিচোঁ। তাতে মই
ইয়ৰক প্ৰাৰ্থনা কৰাত, ঠেঁও মোৰ কথা সুনি,
সকলো দুখৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰিলে।
পাচে ক্ৰমেৰে গৈ ম্ৰিডুৱাৰ চাঁয়াৰ খালত সো-
মালোঁ; তাৰ আদখনি মান বাট জাঁওতে একো
পহৰ নে পালোঁ; তাতে অনেক বাৰ প্ৰান
হেৰুআম বুলি জানিছিলোঁ। কিন্তু সেলত বা-
তিপুআই সুৰ্জ ওলাল; পাচে তাৰ সেন ডো-
খৰ আগতকৈ লাভ ৰূপে কুলনেৰে আহিলোঁ।

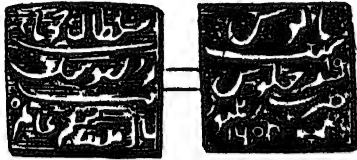
অম্বিকা, সর্বেশ্বর, প্রমত্তসিংহৰ ৰূপ ।

Coin of Ombika, Harbeswari and Protap Singh.

Rupee of Queen Ombika, struck A. D. 1732.

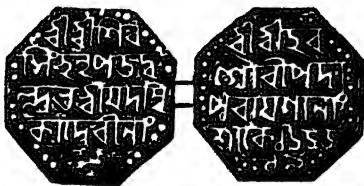
শ্রী শ্রী শিব সিংহ ৰূপ ভগ্নত শ্রী মম্বিকা দেবীনা। অৰ্ধাত শিব সিংহ মহা বজাৰ প্ৰিয় শ্রীমতি অম্বিকা দেবি । নি কালে, শ্রী শ্রী হৰ গোবী পদ পৰায়নল্য । শাকে ১৭৩২, ভোগৰ বছৰ ১১ ।

Rupee of Queen Ombika, coined at Rongpur, 1732

জদ চিকা চো মাহ চুলতান শিব সিংহ বা অম্বিকা বেগম আলম পনা । অৰ্ধাত চম্ভৰ নিচিনা এই টকা নিপতি শিব সিংহে সৈতে প্ৰিথিবি চায়া কৰোঁতা অম্বিকা বানিএ মা-বিলে ।

মালুচ মইমানত জলুচ ১১ চনে জৰ্বে বং-পূৰ ১৭৫৪ । অৰ্ধাত সুভাগ্য ভোগৰ বছৰ ১১, বঙ্গপূৰত মৰা ৰূপ ।

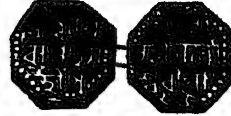
Coin of Queen Ombika struck A D 1733

এই ৰূপ ওপৰৰটোৰ নিচিনা, আধৰ একে, ভোগৰ বছৰো একে, কিন্তু সঁক বেলেগ । ১৭৫৫ সঁকত মৰা হৈছিল ।

Half Rupee of Sib Singh, struck (1738) after Ombika's death.

শ্রী শ্রী শিব পদ পৰল্য । শ্রী শ্রী শিব সিং-হল্য ২৪ । অৰ্ধাত শিবৰ চম্ভৰ গৰি খা-১১) ৪৩১ শিব সিংহ ভোগৰ বছৰ ২৪ । ঐকি। বজাৰ ভাৰ্য্য নাই কিচিল ।

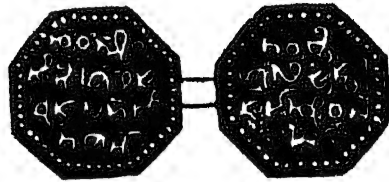
Quarter Rupee of Queen Harbeswari, struck A D 1739.

শ্রী শ্রী শিব সিংহ মহিপ ভগ্নত শ্রী লক্খ-ধৰো নাং ২৫ ।

Rupee of Queen Harbeswari, struck A. D. 1749.

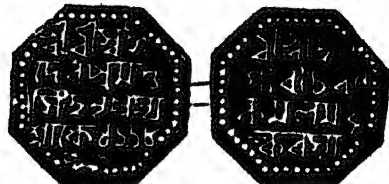
শ্রী শ্রী শিব সিংহ ৰূপ ভগ্নত শ্রী লক্খ-ধৰো দেবীনাং ৩০ । শ্রী শ্রী হৰ গোবী পদ পৰায়নল্য শাকে ১৭৬৫ ।

Rupee of Protap Singh, coined A. D 1744.

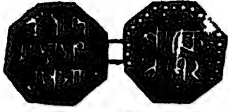
তাও চুনেকা পিন খুন, অৰ্ধাত মহা বজা হোআ প্ৰমত্ত সিংহ । লাকৰি কাত কেও অৰ্ধাত সঁক ১৭, হিন্দু মতে ১৭৬৬ ।

সোঁ কালে, কাও বই কা লেখন কাভ্য, অৰ্ধাত স্বৰ্গৰ ইজৰ নাম সেৱা কৰোঁ ।

Rupee of Protap Singh, coined A D 1740.

শ্রী শ্রী সৰ্গদেৱ প্ৰমত্ত সিংহ ৰূপল্য শাকে ১৭৬৮ । শ্রী শ্রী হৰ গোবী চৰন কমল মধু-কৰল্য; অৰ্ধাত শিব দুৰ্গা চৰন ৰূপ পদুমত ভোমোবাৰ ।

Quarter Rupee of Prohm Singh, coined A. D. 1750.

শ্রী শ্রী প্রমত্ত সিংহ নৃপা শাকে ১৬৭২ ।

বিস্মাৰ বাৰৰ কথা ।

Benefits of the Sab'ath.

বিস্মাম দিন পালন কৰাত ইশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ পোআ এজনৰ কথা । “মই লৰা আছিলোঁ, এতিয়া বুৰা হলোঁ, কিন্তু ধৰ্ম্মি লোকক ত্যাগ কৰা, নতুবা নিবিলাকৰ সন্তানক মাগি খোআ কেতিয়াও দেখা নাই ।”

অনেক বছৰ হল, ইংলণ্ড দেশৰ বাথ নামে নগৰত নিবাস কৰা এজন নাপিতে ইশ্বৰৰ বিস্মাম বাৰভো আপোনাৰ কৰম কৰি থাকে । সেই ৰূপে সি এক দেও বাৰৰ বাতি পুআই কোনো মানুহৰ মূৰ খুৰাবলৈ গৈছিল, এনে সময়ত বাটৰ কাষত এটা ইশ্বৰক ভজন কৰা নাম ঘৰ দেখি, তাৰ ভিতৰত সোমাল; সেই কালত তাত থকা উপদেশকে ধৰম সাত্ৰৰ এই কথা উপদেশ দিছিল, তোমোলাকে বিস্মাম দিনক পৰিত্যক্ত কৰিবলৈ সোঁতৰা । নাপিতে সেই কথা সুনি মনে মনে ভাবিব ধৰিলে, বিস্মাম দিনত কাম কৰিলে ইশ্বৰৰ আগ্য ভঙ্গা হই হবলা, ইয়াকে ভাবি অধিৰ মন হৈ আপোন কামলৈ গুচি গল । অলপ দিনৰ পাচত নাপিতে সেই কথাৰ আলচ লবৰ কাৰনে উপদেশৰ ওচৰলৈ আহিল; তাতে উপদেশকে দেও বাৰত সপ্তাহিক কৰম ত্যাগ কৰি কেৱল ইশ্বৰৰ আৰাধনা কৰিবলৈ নাপিতক আলচ দিলত নাপিতে উত্তৰ কৰি বুলিলে, এনে কৰিলে মই অতি বেগে দুখিয়া হম, কিয়নো এতিয়া মই অনেক ভদ্ৰ লোকৰ মূৰ খুৰাঁও, কিন্তু দেও বাৰত মূৰ খুৰাবলৈ ন গলে সকলোএ মোক এৰিব । উপদেশকে তাৰ মনৰ ভই গুচাবৰ হেতুকে তাৰ বিসয়ে অলপ কথা কৈ বিদাই কৰিলে ।

পাচে নাপিতে উগূল খুগূল হৈ মনত এই ৰূপে খিৰ কৰিলে, দেও বাৰত সপ্তাহিক কাম কৰা বৰ অনুচিত, এই নিমিত্তে এতিয়াৰ পৰা ইশ্বৰৰ সেৱা কৰিবৰ কাৰনে ইশ্বৰৰ ঘৰলৈ জাঁও; তাতে মোৰ হানি হলেও তেঁও কোনো ৰূপে পালন কৰিব । এই ৰূপে খিৰ কৰি সি প্ৰতি দেও বাৰে বিস্মাম কৰি ইশ্বৰৰ সেৱা কৰিবলৈ জাই, তাতে সি মনত ধৰমৰ সন্তান পাব ধৰিলে । আৰু আগেয়ে জেনে ভাবিছিল, সেই ৰূপে ভদ্ৰ লোকবিলাকে তাক আৰু মূৰ খুৰাবলৈ নে মাতিলে, আৰু আন আন মানুহে তাক পৰম ধৰ্ম্মি হৈচ বুলি নিন্দাও কৰিব ধৰিলে । আৰু আগতকৈ ক্ৰমে ক্ৰমে দুখিয়া হবলৈ ধৰি সৰু ঘৰত থাকি সামান্য লোকৰ মূৰ খুৰাবলৈ ধৰিলে । এনে দূৰ অৱস্থাৰ কালত এদিন সনি বাৰৰ গধূলি দূৰৰ পৰা এখান বথ আহি পালেহি । পাচে তাৰ এজন মুক্তিযাৰে ইয়াত নাপিতৰ ঘৰ আচে নে, বুলি সোধাত বাটৰ অমুক ঠাইত আচে বুলি কলে । তাতে মুক্তিযাৰে বেগতে নাপিতৰ ঘৰলৈ গৈ কলে, হে নাপিত, বথৰ ঘোঁৰা সলোওতে সলোওতে মোক খুৰাই দিয়া, কিয়নো কাইলৈ দেও বাৰ হোআত নাপিতৰ ঘৰলৈ গৈ মূৰ খুৰুআ অনুচিত । এই কথাতে নাপিতে কান্দি কান্দি কলে, হে দেও, এক্কাৰ হল, এই কাৰনে চাকি এটা কিনি আনিবৰ কাৰনে মোক এটি পইচা দিওক । সেই মানুহে নাপিতৰ ক্ৰন্দন দেখি পইচাটো দি মনত ভাবিব ধৰিলে, কি জানি এই নাপিতৰ কিবা আপদ হব পাই । এই কাৰনে তেঁও মূৰ খুৰাই নাপিতত কলে, তোমাৰ কিবা আপদ ঘটিচে নে? কিন্তু এতিয়া তাক সুনিবলৈ আহৰি নাই, এই নিমিত্তে এই এটকা ৰূপ লোআ, পাচে মই খুৰি আহিলে তোমাৰ সকলো কথা সুনিম । কিন্তু এতিয়া এটা কথা সোধোঁ, তোমাৰ নাম কি? নাপিতে বিস্মই হৈ বুলিলে, মোৰ নাম উলিয় বিদ । তাতে মুক্তিযাৰে কলে, তোমাৰ জনম ভূমি হুত? ভূমি পঢ়িম দেশৰ পৰা আহিচ বুলি তোমাৰ কথাৰ দোআবাই বুজিচোঁ । না

শিতে বুলিলে, হই দেও, মই টাঙন গাঁৱৰ ওচৰত থকা কিংষ্টন গাঁৱৰ পৰা আহি-
চোঁ। তাতে মুক্তিযাৰে বুলিলে, তেখেত তোমাৰ
পিজিৰ নাম কি? শি বুলিলে, তমচ বিহ।
পুনৰাই তেঁও সুধিলে, তোমাৰ পিজিৰ কো-
নো ভাই আছিল নে? শি কলে, হই দেও,
উলিয়ম নামে তেঁওৰ এজন ভায়েক আছিল,
কিন্তু তেঁও বহু দিনৰ আগেয়ে বজাল দেনলৈ
গল, তাৰ পৰা কোনো বাজা পোআ নাই, এই
নিমিত্তে ভাৰিচোঁ, তেঁও কড়ুৱাত মৰিব পাই।
মুক্তিযাৰে এই কথা সুনি উত্তৰ কৰিলে, জদি
এয়ে হই, তেখেত ভূমি মোৰ লগত আঁহা, কিয়-
নো বজাল দেনত তোমাৰ এই নামে এজনৰ
শ্মিভূ হৈছে, মই তেঁওৰ মুক্তিযাৰ। এই হে-
তুকে তেঁওৰ সম্পত্তিৰ গৰাকিক বিচাৰি ফুৰি-
চোঁ। কিন্তু টাঙন নগৰৰ উলিয়ম নামে আক
এজনক পাইচোঁ, এই নিমিত্তে ভূমি মোৰ লগত
গলে, দুয়োৰো মাজত কোন জন স্বৰূপ গৰা।
কি হব, তাৰ চই নিচই কৰি বুজিব পাৰিম।
কিন্তু ভূমি জি জি কথা কৈচা, সেয়ে স্বৰূপ
হলে, ভূমিএই তেঁওৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ হবা।
এই এই কথা কোআ কুই কৰি সিহিলাক
দুয়ো জনে বহুত উঠি টাঙন নগৰ পালত সেই
ধৰ্ম্ম মুক্তিযাৰে দুয়োৰো পৰিখা কৰি আগৰ
উলিয়ম বিহক কেৱল পুৰস্কান কৰা বুলি জানি
মুক্তিযাৰা নাপিতকে সকলো সম্পত্তিৰ গৰাকি
হোআ খিৰ কৰিলে। পাচে সেই নাপিত সেই
ধনৰ দোআৰাই দুখমই সাগৰৰ পৰা উদ্ধাৰ
হৈ জিৱনৰ সেল কালত ইহৰৰ সেৱা ভক্তি
কৰিবলৈ ধৰিলে। এই বিবৰনৰ দোআৰাই
জনা গৈচে, ইহৰৰ আগ্য পালন কৰাত দুৰ্দ-
সাত পৰিলেও তেঁও তাৰ পৰা মুক্তি কৰে।
সেই ৰূপে এই কথা পৰ্হা লোকেও কৰা, তা
তে ইহৰৰ বিস্ময় দিন পালন কৰাত ইহ
লোকত কেৱল সুখ পাৰা, এনে ন হই, কিন্তু
পৰলোকতো জি অনন্ত বিস্ময় ইহৰে ধৰ্ম্ম
লোকলৈ ৰাখি থৈচে, সেই বিস্ময়ত সোমাই,
ইহলোক পৰলোক দুয়ো কালৰ সুখ পাৰা।

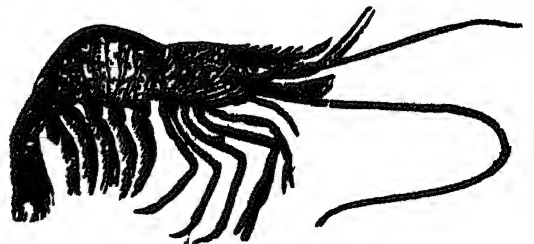
ন. ল. ক.

লাৰ্ক নামে ভৰত চৰাই আৰু সহ
থকা খেতিৰ কথা।

The Lark and the Reaper.

সহ পকি থকা এক খেতিৰ ভৰত পৰিএ
পোআলি জগালে, জেতিয়া সেই চৰায়ে পো-
আলিবিলাকলৈ আহাৰ বিচাৰিবলৈ গল। আঁও-
তে নিইতক কৈ গল, বোলে, মই নঃ হোজাত
এই ঠাইত কি ঘটে তাৰ ভুলবিইক। ইয়াক
সিইতক কৈ গৈ আহাৰ বিচাৰি আপোন বা-
হলৈ উলটি আহিলন্ত, পোআলিবোৰে মাকক
কলে, আজি এই খেতিৰ গৰাকি এই ঠাইত
আহি চুবুৰিয়াবিলাকে জেন তাৰ সহ দাই
দিব, এই কথা নিইতে কোআ মেলা কৰা
আমি সুনিলা। বাক, তেখেত ইয়াত কিছু
আপদৰ ভই নাই। পাচ দিনাও পে আ-
লিবোৰে মাকক সেই কথাকে কলে, বোলে,
গিৰিহত আহি আগৈয়ে কোআৰ দৰে চুবুৰি-
য়াবিলাকক আকও কৈছিল। ভাল, ভাল,
তেখেত আমালৈ একো আপদৰ লক্ষ্য নাই,
এই দৰে কৈ মাইকিটো আকও আগৰ দৰে
আহাৰ বিচাৰিবলৈ গল। কিন্তু জিতিয় দিন।
পোআলিবোৰে গিৰিহতক কোআ সুনিলে, জে
সেই গিৰি আক তাৰ লবাই আপুনি গাই
আহি সহ দাব, মাক আহিলন্ত পোআলিবো-
ৰে ইয়াকে জনালে। মাকে কলে, বোলে,
তেখেত আমি এতিয়া ভালকৈ সাৱধান কৰিব
লাগে। কাৰন, মই মিত্তিৰ আক চুবুৰিয়া-
বিলাকক ভই ন কৰোঁ; কিন্তু গিৰিহতক মই
ভই কৰোঁ। মই স্বৰূপকৈ জানোঁ, শি তাৰ
কথাৰ দৰে কৰিব, কিয়নো সেয়ে তাৰ আপো-
নাৰ সুকিয়া কৰম।

ব. ন.

বিচা ৰাচৰ মকল।

জান এলিয়ট চাহাবৰ বিবৰন ।

John Elliot, the Apostle to the Indians.

আমেৰিকাৰ আদি বাসি লোকলৈ প্ৰথম পা-
ত্ৰি এলিয়ট চাহাবৰ সংলগ্ন বিবৰন নগাঁৱৰ
পৰা লিখি পঠাইচে ।

ইংৰাজি ১৬০৪ সঁকত জান এলিয়ট ইং-
লণ্ড দেশত জন্ম পালে । তেঁওৰ পিতৃ মাত্ৰি
প মাৰ্চিক লোক হৈ, আপোনাৰ পুত্ৰক
সকতে ইহুতক ভাই কৰিবলৈ নিকালে । জে-
তিয়া বয়সিয়া হল, তেতিয়া আপুনি প্ৰচাৰক
হবলৈ জুগুত হৈ, আমেৰিকা দেশলৈ গল ।
আৰু ভাতে বহনৰ ওচৰ দৰচনৰ নামে এখন
গাঁৱত সুভ বাজা কিত্তন কৰিলে; তেতিয়া সেই
দেশত ইংলণ্ড লোকতক আদি বাসি লোক
সৰ ; কিন্তু সিবিলাকে স্বৰূপ ইহুতক নে জা-
নে, আৰু যিহু খ্ৰিষ্টক নামো নু সুনিলে । ধৰ্ম
সাত্ৰ সিবিলাকৰ ভাষাতে লিখা নাছিল । পা-
চে সিহুতৰ কৰ্ম এলিয়টে দেখি বৰ অসন্তোষ
পালে, আৰু জি জান কৰ্তা এই জগতৰ নিমি-
তে প্ৰাণ উচৰ্গা কৰিলে, তেঁওক জনাবলৈ বৰ
যত্ন কৰি সিহুতৰ ভাষা জানিবলৈ অনেক
কচৰ সিকি সিবিলাকক সিকাৱৰ জোগা হল ।
পাচে বজা আৰু পোৰোহিত সকলে সুনিবলৈ
প্ৰথমতে ভাল নে পাই, তেঁওত কলে, বোলে,
আমাৰ মাজলৈ আহা যদি, তোমাৰ প্ৰাণ
নষ্ট কৰা জাব । তথাপি তেঁও ভই ন কৰি
সিবিলাকত কলে, মহা পৰম ইহুতৰ বিনাই
কৰিচোঁ, আৰু তেঁও মোৰ লগত আছে, এতে-
কে এই দেশত থকা বজাবিলাকলৈ ভই ন
কৰোঁ । কিয়নো ইহুতৰ জে লগত হৈ তেঁওক
আনিবাদ কৰিছিল, ইয়াৰ বহুত বৰ প্ৰমান
আছে ।

এলিয়টে আপোনাৰ অনেক সুমকো নে মা-
নি ঋতি ন কৰাকৈ দুখিয়া আৰু অগিয়ানি
লোকক শ্ৰম কৰি সিকাৱলৈ জতন কৰিলে ।
তেঁও আপোনাৰ ভাৰ্য্যালৈ এখন পত্ৰ লিখি-
চে, বোলে, তিনি দিনৰ পৰা মোৰ গাৰ কা-
পৰ কাৰি সুকুজা নাই, কিয়নো ইমান বে-
লিলৈকে বা বৰখুৰ হোআতেও কুৰিছিলোঁ;

বাতি হলে জোতা মেলি, মোজা মোচাবি থৈ,
বাতি পুজা হলে আৰু পিছি কুৰিবলৈ
বাট বুলি গলোঁ, কিন্তু ইহুত মোৰ সহাই
হৈচে ।

১৬৬৩ সঁকত আদি বাসি ভাষাত ধৰ্ম সাত্ৰ
ডৰ্জমা কৰি টাণিলে; পাচে এলিয়টৰ উপ-
দেশৰ মোআৰাই যিহু খ্ৰিষ্টত ভালমান লো-
কে আগুই লৈ সকলোএ প্ৰেম কৰি পিতৃ
বুলি মানিলে । জেতিয়া ফিলিপ নামে সিহু-
তৰ এজন বৰ চোকা বজাই ইংৰাজি লোকে
সৈতে জুখ লগোআ দেখি তেঁও ধৰ্মি মানুহ
হৈ, বৰ অসন্তোষ পাই দুই দলক মিলাবলৈ
অনেক জতন কৰিলে; সেই লোকক এনে প্ৰিতি
কৰিছিল, জে সিবিলাকৰ নিমিত্তে বাৰ খন
গাঁও পাতিবলৈ উপকাৰ কৰিলে; বনৰ পাচত
কেৱল চাৰিখন গাঁও মাথোন থাকিল; তথাপি
সেই ভাষা গাঁও আৰু সজা হল; আৰু
সুভ বাজা কিত্তন কৰিলে । জেতিয়া ৮২ বছৰ
বয়সিয়া হলত তেঁওৰ ভাৰ্য্যা স্বৰ্গি হল । আৰু
তিনি কুৰি-তকৈ অধিক বছৰত বিয়া হৈ তাইৰ
মৰনত তেঁও অনেক লোক পালে; কিয়নো
ইমান বয়স হৈও কুজা আৰু দুষ্টি হিন ন হৈ
প্ৰিয় লোকক চাবলৈ গৈ থাকিছিল । পাচে
সিবিলাকে বোলে, আমাৰ পিতৃ ওপৰৰ ঠাই-
লৈ সোন কালে জাব বুলি জানিচোঁ, এই কা-
ৰন প্ৰতি জনে উপদেশ দিয়াৰ সময়ই জে সেল
সময় বুলি ভই কৰি তেঁওৰ কথা সুনিবলৈ
চাৰিও কালে চেপা চেপিতক ধৰিছিলে । জে-
তিয়া ৮৬ বছৰ বয়স হলত তৰ হৈ নৰিয়া
পৰিল; সেয়ে তেঁওৰ প্ৰথম ৰোগ । আৰু
বেদনা অতি টান হেন দেখি তেঁও কৈচে, ক্লান্ত
হোআ মানুহলৈ সয়ন জেনে, তেনে মোলৈ
মৰন । সেসলৈকে জান কৰ্তা তেঁওৰ লগত আ-
ছিল, আৰু জই সূক্ত আনন্দ শ্ৰবণেৰে আপো-
নাৰ প্ৰাণ এৰিলে । সেই আদি বাসি লোকে
তেঁওৰ মৰনত অনেক দিনলৈকে শ্ৰদ্ধাপ কৰি-
ছিলে । এই হেতুকে তেঁওৰ এতিয়ালৈকে
আদি বাসি লোকৰ পাচনি ধিৱাতি প্ৰকাশ
হল ।

পৰিয়ালৰ সান্না

Family Government.

গিৰি মাজি সকলে আপোন সন্তান সান্না
কৰা কথাত ভলভ লিখা বিবৰনত উত্তম আৰ্হি
পাৰ বুলি আমি ভাবিছোঁ।

ইংলণ্ড দেশৰ জুব ৰাজ, জাৰ বয়ল প্ৰাই
বাৰে বচৰ, তেঁও এদিন ৰাজ ঘৰত তেঁওৰ ষ্টে-
টালিৰ খিলিকি দুআৰ, জাৰ আৰ্চি মাটিলৈকে
দিয়া হৈছিল, জাৰ ওচৰতে থিয় হৈ আছিল।
তেঁওৰ সিকিৰ লগা পাঠ আছিল, কিন্তু তাকে
ন কৰি বাহিৰত থকা বাগিচালৈ গাই, আপো-
নাকে সন্তান কৰাইছিল, আৰু তেঁও আকুলি-
ৰে খিলিকি দুআৰত উমলি উমলি আছিল।
মিচ হিলেৰি নামেৰে তেঁওৰ অধিকাৰিনি
স্বৰূপ আৰু ধৰ্মি মানুহ, তেঁও তাকে দেখি
পাঠ সিকিবলৈ মৰমেৰে কলে, ভেটিয়া সেই
জুব ৰাজে কলে, মোৰ ইচ্ছা নাই। মিচ হি-
লেৰিএ কলে, মই তোমাক চুকত থিয়কৈ ধৰ্ম।
তাতে সৰু লৰাটোএ দিচকৈ কলে, মই নি সি-
কোঁ, কাৰন মই জুবৰাজ, ইয়াকে কৈ পাচে
খিলিকি দুআৰৰ এখন আৰ্চি লাগি মাৰি জা-
লিলে। ইয়াতে মিচ হিলেৰিএ তেঁওৰ আল-
নৰ পৰা নামি কলে, তুমি সিকিৰ লাগে, আৰু
নাইবা মই চুকত থিয়কৈ ধৰ্ম। মই ন কৰোঁ,
ইয়াকে কৈ দুভিয় আৰ্চিও জালিলে। ভেটিয়া
অধিকাৰিনিএ টিলিঙ্গা বজালে, তাতে জি চাকৰ
আছিল তেঁও প্ৰিক আলবৰ্ভৰ আগত কবলৈ
কলে, আৰু তেঁওৰ পূজৰ প্ৰধান কথাত দেখা
দিবলৈ নিবেদন কৰিলে। দায়াজু গিৰি ভে-
টিয়াই আহিল, আৰু কি হৈছিল সকলোকে
সুনি, পাচে তেঁও আপোনাৰ সৰু পূজৰ কাললৈ
চাই কাণ্ডচলৈ দেখুআই কলে, তাতে বহ, আৰু
মই নাই। মানে তাতে থাক। ভেটিয়া প্ৰিক
আলবৰ্ভে আপোনাৰ ষ্টেটালিলৈ গৈ এটা
ধৰ্ম পুৰি আনিলে, আৰু জুবৰাজক কলে,
ধৰ্মি পোল পাচনিএ তোমালৈ আৰু তোমাৰ
নিচিনা আন আন সন্তানবিলোকলৈ জি কৈ-
চে এতিয়া তাক মন দি সূনা। ইয়াৰ পাচে
তেঁও গলাতিয়াৰ ৪ আখ্যা ১ পদ পাইলে;

“মই এই কথা কৈছোঁ, অধিকাৰি পূজ ভেতে
দিন বয়লিয়া ন হই ভেতে দিন, সকলোৰে
গৰাকি হলেও তেঁওত আৰু বহিৰত একে
ভেদ নাই।” প্ৰিক আলবৰ্ভে কলে, এজ
স্বৰূপ, তুমি কৌঅৰ, আৰু জদি তুমি উচিত
ৰূপে আচৰন কৰা, ভেতে প্ৰধান বিলয়
মানুহ হবা, আৰু তোমাৰ মাজিৰ মৰনৰ
পাচে ইংলণ্ডৰ ৰজা হব পাৰিবা। কিন্তু
এতিয়া তুমি সৰু লৰা, তোমাৰ লিখ্যক আ-
অধিকাৰক মানিব লাগে। তাতে ৰাজে মই
তোমাক গিৰিয়ানি চিলোমোৰ ৰজাৰ আন এটা
কথাবে দিচকৈ বুজাব লাগে। হিজোপদেশ ১০
আখ্যা ২৪ পদ, “জি কোনোএ আপোনাৰ
পূজক সন্তি নি দিএ সি তাক ঘিন কৰে, কিন্তু
জি জনে চেনেহ লবে, সি তাক উচিত সম্বৰ্ত
সন্তি দিএ।” এনেতে গিৰিএ এডাল আচাৰি
লৈ সেই আটাইতকৈ প্ৰধান ৰাজ্যৰ আগলৈ
অধিকাৰক কোব লগাই ষ্টেটালিৰ চুকত
থিয় কৰি কলে, বহিবলৈ মিচ হিলেৰিএ জোক
চুটি নি দিএ মানলৈকে ইয়াতে থাক, আৰু
পাঠ সিকিৰ। তই লিখ্যক আৰু অধিকাৰে
ভলভ আচ বুলি ভেটিয়াও নে পাহৰিবি, আৰু
ইয়াৰ পাচে তুমি ইয়াৰে দিয়া বিধানৰ অধি
নত হবা। এই উত্তম নিতিৰ দৰে সৰু ধৰ
সকলো লোকৰ জাৰ সন্তান আচে, নিবিলোক
এনে আৰ্হিৰে কৰোআ উত্তম। দ. ক.

আমেৰিকা দেশৰ বহিন, অৰ্থাত্‌ মাজিক।

স্বকৰ্জ্য আৰু স্বনিৰ্ভৰ ।

Self Dependence.

সুজন কৰ্তা জগত ইহুৰৰ অভিপ্ৰায় এই, জন প্ৰতি জন মানুহে এই জগতত আপুনিএই আপোনাৰ জিবিকা আৰু উন্নতিলৈ নিৰ্ভৰ বা-
খিব লাগে । পৰম ইহুৰৰ এই অভিপ্ৰায় ন
হই জেন আমি আহাৰ, বস্ত্ৰ, বা আন কোনো
বাক্তিত বস্ত্ৰ পাবলৈ লোকত আশা পালি ধা-
কিব লাগে, সেই সেই বস্ত্ৰ পাবলৈ আমি
আপোনাক আটোয়ে নিজে নিজে আহ্বান কৰা
হৈটো । অন্য মতে পাব পৰা হোআতকৈ
উক্ত মতে অতি স্বৰূপকৈ প্ৰতি জন মানুহে
গাই গাই দুখৰ উপসম আৰু ভৰন পোমন
আদি পাব পাৰে ।

ডেকা লোক সকলে লোকৰ পৰা সুসুলা
পোআ ভাকে পুখান ৰূপে সাৰথিকৈ মানি
সহজ হব নে লাগে, কিন্তু পৰাপথ্যত সাধ্য
থাকে মানে সিবিলাকে তাক আপুনি গাই
পাই কৰিবলৈ সহজ কৰিব লাগে । সিবিলা-
কে আপুনি আপোন হাতে বস্ত্ৰ পিন্ধিবলৈ,
মুখ হাত ধুবলৈ, ভোজন কৰিবলৈ, সিকিব
লাগে; এনে আশা কৰিব নে লাগে জেন সি-
বিলাকৰ পিত্তি মাজিএ, বাইবা বন্দি বেটিএ
সিবিলাকক সদাই সেই সকলো কাম কৰি
দিব । সিবিলাকে পৰ্হিব লিখিব, আৰু গনন
কৰিবলৈ সিকিব লাগে, আৰু গিয়ানেৰে আ-
পোন আপোন মন ভৰাব লাগে, জাৰে সিবি-
লাকে এই জগতত আপোন আপোন জিবিকা
আৰ্জি সুখে থাকিব পাৰে । আৰু সিবিলাকে
পৰাপথ্যত উচিত সমস্ত লিঙ্গ বিদ্যা, বানিজ্য,
বা আন কোনো বেৰসাই কৰম কৰিবলৈকো
সিবিব লাগে, জি সিবিলাকৰ জিৱনৰ দিনৰ
সেনলৈকে থাকিব । জিমান অধিককৈ সিবি-
লাকে গাই গাই সুম কৰি কাম কৰিব, জি-
মান অধিককৈ সিবিলাকে আপোন আপোন
সুমেৰে বিকা পাই থাকিব পাৰিব, আৰু
জিমান অধিক ব লোকৰ পৰা মৰ্জডা আৰু
প্ৰসঙ্গাও পাব; আৰু লোকে ভালো পাব ।

বিবেচনাত এই আছে, জাব সুম কৰিবলৈ

হাত, চিন্তা কৰিবলৈ মন আছে, সি জদি আ-
লাহিয়া মতে থাকি, লোকে মুখ কৰি আপো-
নাৰ সুখলৈ জি আৰ্জে কেৱল তালৈ চাই থাকে,
ভেঙে এয়ে কেনে লাজৰ কথা । সি জদি আ-
পুনিও সেই ৰূপে কৰে, ভেঙে সি জানো আ-
পুনিও সেই ৰূপে মুখ ভোগ কৰিব নোআৰে?
লোকে বন কৰি দিয়াত আমাৰ জিমান
প্ৰতিভা হই, আমি আপুনি নিজে কৰাত ভাঙ-
কৈও অধিককৈ প্ৰতিভা হই আৰু ভালকৈ
কৰোঁ । জি কৰম আমি আপুনি কৰিব পাৰোঁ,
তাক লোকক কৰিবলৈ কেতিয়াও দিব নে
লাগে ।

ব. ন.

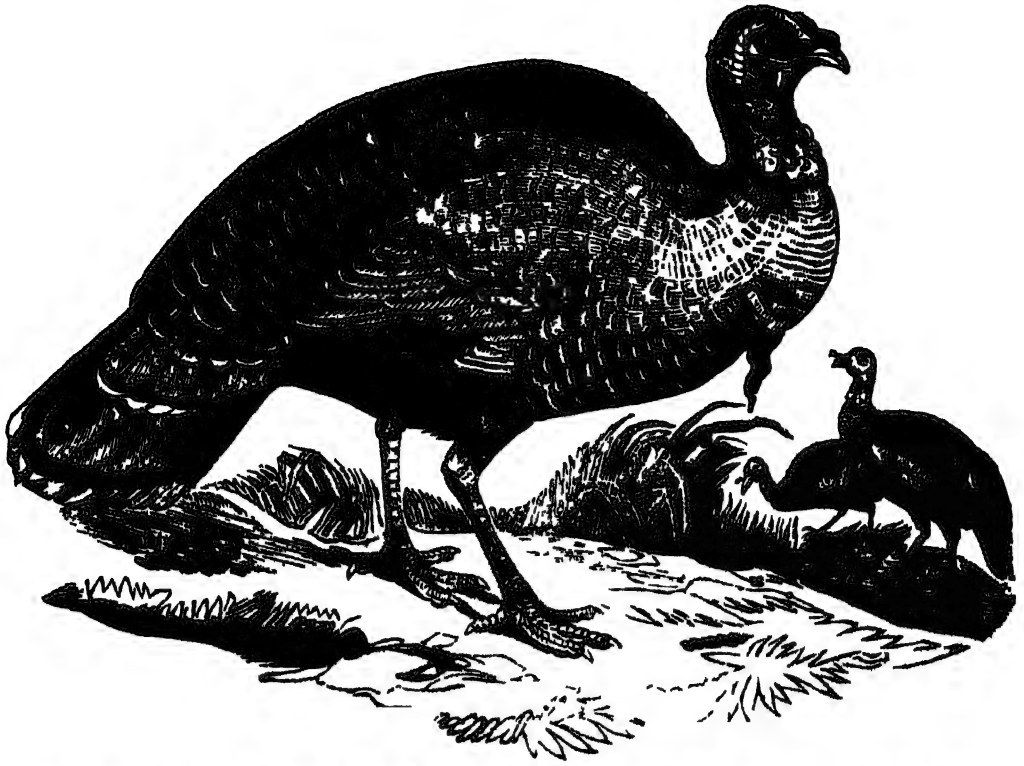
নিৰ্ভোল আৰম্ভ কৰা ।

Begin right.

ভোমাৰ জদি কোনো এক কৰম কৰিবলৈ
আছে, ভেঙে উচিত ৰূপে কৰিবলৈ সাৱধান
হবা, নতুবা, তাকে খণ্ডা খণ্ডকৈ লৈ পুনৰাই
আকও কৰিবা, ভূমি জদি কোনো এক জাভা
কৰিচা, প্ৰথমে স্বৰূপ পথ পাবলৈ সাৱধান
হবা; কাৰন ভূমি জদি ভুলকৈ জাভা কৰা,
তেনে হলে পথৰ পৰা সদাই ক্ৰমে ক্ৰমে
আঁতৰ হৈ জাবা ।

আহুস এক প্ৰকাৰ জাভা, আৰু সেই জাভাত
ভূমি এতিয়া আৰম্ভ কৰিচা । মই কোআৰ
দৰে ভূমি জদি ভুল ৰূপে জাভা কৰা, ভেঙে
সদাই সজ পথৰ পৰা আঁতৰি জাবা । আহু-
সৰ সেনলৈকে ভোমাৰ কৰম দিয়া হৈছে কিন্তু
এই কৰম ভূমি জদি ভুলকৈ আৰম্ভ কৰা তেনে
হলে হেৰোআতকৈও ভোমাৰ সকলো সুম
বিফল হব । ভূমি পুনৰাই কৰিবা, অকল এনে
ন হই, কিন্তু জি কৰিচা তাকে ভাঙিব লাগে ।

“মই কি ৰূপে উচিত আৰম্ভ কৰিম,” ভূমি
ইয়াকে মোত সুধিচা নে? মানুহৰ মাজত আ-
টাইভকৈ গিয়ানি এজনে কৈচে, প্ৰভুল ভয়েই
গিয়ানৰ আৰম্ভ । আৰু সেই ভয়েই ধৰম ।
ভোমাৰ আহুসৰ সকলো কৰমতকৈ পুখান আৰু
পুখম কৰম ইহুৰক বিচাৰ কৰা, আৰু ঠেওক
ভজনা কৰা, এয়েই উচিত পথৰ আৰম্ভ, আৰু
এয়ে হলে সেনত সকলো ভাল হব ।

আমেৰিকা দেশৰ পেক চৰাই ।

The American Wild Turkey.

পেক চৰাই ১৮২১ সঁকত ইংলণ্ড দেশলৈ আনিলে। আটাইএ কেৱল আমেৰিকা দেশত আছিল। পাচে ইণ্ডিয়ান দেশলৈ নিলত, তাৰ পৰা কোনো ভুলকি জাহাজে ইংলণ্ডলৈ নিলে। তুৰ্কিৰ পৰা অনা জাতি তাৰ তুৰ্কি চৰাই নাম দিলে।

পেকৰ পোখালি কোমল, গাত বৰধুন পৰিলেই বেগতে মৰে। আমেৰিকা দেশৰ হাবি ঠাইত জাকে জাকে পৰি থাকে। কেব-কুখাৰি আৰু মাৰ্চ মাহত মাইকিবোৰ পাবৰ নিমিত্তে আটাই মতাবোৰে জুখ কৰি কৰি থাকে; জিটোএ জিকে সি আন মতাক খে-দাই ১০ বা ২০টক মাইকিবোৰ বাখে। এপ্ৰিল মাহত জেতিয়া মাইকিবোৰে কৰি পা-ৰিবলৈ ধৰে, তেতিয়া মতাই ডাঙে বা কাউ-ৰিএ খাই বুলি, নিহঁতে কৰিবোৰ পৰি থকা কাঠৰ ডলত জেজ জাবৰ দি লুকাই ধই।

আৰু ই জনিএ সি জনিব লহাই হবৰ নিমি-তে তিনি চাৰি জনিএ ওচৰা উচৰিক বাহ লই। পোখালি জগিলে এপল মানলৈ বহ ডালকৈ বাখে। সেইমান দিনৰ সুৰত নিহঁতে উৰি গচত উঠিব পৰা হই। পাচে চেপ্তেম্বৰ আকোবৰত মাইকি, মতা, পোখালিএ সৈতে স চাৰেক গোট খাই আৰু পাতি কিছু গৰম ঠাই পাবৰ নিমিত্তে দখিন দেশলৈ বচৰে বচৰে জাই।

বালিনৰ আখ্যান ।

The Pathan Dynasty—Sultan Salim

বালিনৰ বৰ পুত্ৰকে ঠেঙ দিলিলে অহাৰ বাজা সুনি ঠেঙক আগ বহাঁবলৈ আহিল। তিনি মাহৰ সুৰত মগলবিলাকে দুগুণত বেচ আক্ৰমণ কৰিতে বুলি বাজা আহিল; তাতে ঠেঙৰ বৰ পুত্ৰক মহম্মদ নিহঁতে সৈতে বন কৰিবলৈ জুগুত হল। কিন্তু বিদাই হোজাৰ আটাইএ বাপেকে মনত ভাবিলে, বোলে, ইয়াক

পুনৰাই দেখা পোআ অতি চান হব । এই হেতুকে এক নিৰ্জান খোঁটানিলৈ আপোনাৰ পুতেকক মাতি পুৰুলানি ভাবে বাদশ্যৰ নিচিনা হবলৈ চিহ্ন ৰূপে তেঁওক সু পৰামৰ্শ দিলে ।

Timur invades Hindustan.

বাদশ্যৰ সেই পুতেকে ভেতিয়াই সত্ৰবো-
ৰৰ নিয়িতে গমন কৰিলে, আৰু মগলবিলাকৰ
অধিকাৰ মহমদক পৰাজই কৰি বধ কৰিলে,
আৰু তেঁও জি দেশ আক্ৰমণৰ দোআবাই
আপোনাৰ কৰি লৈছিল, তাকো বধা কৰি
ললে । অতিচৰ্থাৎ বহু অৰ্থাত সেই কালত
থকা অতি শিয়াতিমন্ত ভিমূৰ বাদশ্যই আ-
পোনাৰ মিত্ৰ মহমদৰ মৰণৰ প্ৰতিফল দি-
বৰ হেতুকে কুৰি হেজাৰ সোঁৱা চিপাহি লৈ
হিন্দুস্থানত লোমাল ভাতে দুয়ো কালৰ
সৈন্য সানি সানি হৈ ধিয় হৈ আছিল, পা-
চত তিনি খণ্টালৈকে অতি ঘোৰ জুধ হল ।
কিন্তু মগলবিলাক পৰাজই হল, আৰু মহ-
মদে নিইতৰ পাচত লৰি লৰি পধাবক মাজত
পাঁচ ন সেনা লৈ এক ঠাইত পানি পাৰৰ
কাৰনে খন্তেক মান জিবালে, আৰু সেই ঠাই
তে আপুনি জই হোআৰ কাৰনে ইম্বৰক ভুতি
কৰিবলৈ ধৰিলে । এনে সময়তে এজন মগলে
দুই হেজাৰ সেনাই সৈতে ওচৰত থকা এক
হাবিত লুকাই আছিল; সি অকস্মাতে বাহিৰ
ওলাই আহি মহমদৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰি
সৈন্য কাটিবলৈ ধৰিলে । মহমদে অকল
ঘোঁৰাত উঠিবলৈহে আজৰি পাই আপোনাৰ
অলপ সেনাকে লৈ আপোনাৰ কিত্তিৰ দো-
আবাই সিবিলাকৰ মনত সাহ জনমাই সত্ৰৰ
ওপৰত পৰিল ।

Mahmud, son of Balin, slain.

তিনি বাৰ সিঁঙক পৰাজই কৰিলে, পাচে
তেঁওৰ বুকত এপাট কাঁৰ লাগিলত মহমদে
মাটিত ধৰি প্ৰান ত্যাগ কৰিলে । তেঁওৰ
মৰণত উজিৰৰ পৰা সেনালৈকে কাৰো চকুৰ
লোভক নোলে আটক নে থাকিল । ভেতিয়া
এই আপদৰ বাদ্য চাৰি কুৰি বছৰ বয়সিয়া

বুৰা বাদশ্যৰ কানত পৰিল, ভেতিয়া তেঁও
আপোনাৰ জিৰনত অতি বিৰকতি হল ।

Balin appoints Khoaro his Successor.

তেঁওৰ অলপ লোক গুলিলত বজাল দেশৰ
পৰা আপোনাৰ পুত্ৰ কিৰাক অনোআলে,
আৰু সকলোৰে অধিকাৰি পাতি মৰনলৈকে
দিলিত থাকিবলৈ তেঁওক আগা কৰিলে ।
ইয়াতে কিৰাই বহুত হল, কিন্তু অলপ কা-
লৰ পাচত ভেতিয়া বাপেকৰ একো বিধিনি
হোআ নে দেখিলে, ভেতিয়া তেঁও বাপেকত
ন জনোআকৈএ বজাল দেশলৈ গল । বাদশ্যই
পুতেকৰ এনে অধৰম কৰম দেখি অতিসই
দুখৰ সাগৰত মগ্ন হল, আৰু মূলতানৰ পৰা
আপোনাৰ নাতিএক খোঁসোক মতোআলে, তা-
তে নাতিএকে অতি সিন্ধু আহি বাদশ্যৰ ওচৰ
পালেহি । পাচে বাদশ্যই ওমৰবিলাকক একে
লগ কৰি কিৰাৰ বদলি তেঁওক ৰাজ কৰমত
নিজোজন কৰিলে । আৰু সকলো ওমৰবিলা-
কে বাদশ্যৰ সেই বাফা ধিৰে বাধিম বুলি বাদ-
শ্যৰ আগত অন্ধিকাৰ কৰিলে । অনেক দিনৰ
পাচত একুৰি দুই বছৰ ৰাজ্য ভোগ কৰি
১২৮৬ সঁকত বালিন বাদশ্য মৃত্যু হল ।

The Nobles elect Kaikobad, son of Kara.

তেঁও মৰিলতে দিলি নগৰৰ প্ৰধান অধিকাৰ
মালিকে ওমৰা লোকক গোঁটাই কলে, বোলে,
খোঁসো অতি জোৱন আৰু ধোঁৰ্জ নাই কিয়া
আৰু উগ্ৰ স্বভাও, এই হেতুকে মোৰ গিয়া-
নত তেঁও ৰাজ কৰমলৈ অজোগ্য । আৰু
কলে, বোলে, ৰাজ্যৰ নিমিত্তে কিৰাৰ অধিক
পৰাক্ৰমি, এই কাৰনে তেঁওৰ লগনি আনক
ৰাজ্য দিলে জুধ ওলাব । এই নিমিত্তে তেঁও
এই বুধি দিলে, এতিয়া কিৰা ইয়াত ন থকাত
তেঁওৰ পুত্ৰ কৈকোবাদৰ অতি নম্ৰ স্বভাও,
আৰু তেঁও ইয়াত আছে দেখি তেঁওকে ৰাজ্য
দিয়া হওক । উজিৰৰ মনত এনে ইচা হো-
আত সকলোএ সেই কথাতে অনুমতি দিলে,
আৰু খোঁসোএ আপোন প্ৰান বাধিবৰ নিমি-
তে পলাই আপোনাৰ আগৰ অধিকাৰ সাহো-
বলৈ গল ।

ন. ল. ক.

ইংলণ্ড আৰু কটলণ্ড দেশৰ মানুহৰ সংখ্যা ।

Census of Great Britain.

সংক	মৃত্যু	মাইতি	মৃত
১৮০১	৫৩,৬৮,৭০৩	৫৫,৪৮,৭৩০	
১৮১১	৬১,১১,২৬১	৬৩,১২,৫৫২	১,০২,১৭,৪০৩
১৮২১	৭০,২৬,০৫৩	৭৩,০৬,৫২০	২,২৪,২৪,১২০
১৮৩১	৮১,৩৮,৪৪৫	৮৪,৩০,৬২১	২,৪৪,০২,৬৪০
১৮৪১	৯২,৩২,৪১৮	৯৫,৮১,৩৬৮	২,৬৫,৬৪,১৩৮
১৮৫১	১,০৩,৮৬,০৪৮	১,০৭,৩৫,২১২	২,৮৮,১৩,৭৮৫
			২,১১,২১,২৬৭

প্রথমৰে পৰা অকনোদই লোআৰ সংখ্যা ।

Circulation of the Orunador from 1846 to 1854.

বিদেশি চাহাব লোক	১৮৪৬	১৮৪৭	১৮৪৮	১৮৪৯	১৮৫০	১৮৫১	১৮৫২	১৮৫৩	১৮৫৪
সিৰমাগৰ	১২	১২	১২	১২	২৭	২৭	২৫	২৫	২৫
নাজিৰা	১	১	১	১০	১০	১০	১০	১০	১৫
লখিমপুৰ	৫	৫	৫	৫	৫	৫	২	৫	২
ডিব্ৰুগৰ	২০	২১	২৪	২৬	৩২	৩২	২৬	৪৪	৩২
জইপুৰ	২০	২৮	৮	১	১	১	১	১	১
চইখোআ	০	১০	১০	১০	১০	১০	১০	১০	১২
গোলাছাট	২	২	২	২	২	২	২	২	২
ভেঙ্গপুৰ	৪৪	৪৪	৫৩	২২	৪০	৪১	৪০	১৬	৭
মল্লমদৈ	১০	০	০	০	০	০	০	০	০
নগাঁও	১০	৮	৬	৬	৬	৬	৬	৭	৭
গুআহাটি	৭৪	৭৪	৬৫	৬৪	৭৪	৭৬	৬৭	৫১	৫৬
গোআলপাৰা	৫	৫	৩	০	০	০	০	০	০
মুঠে	২১৩	২০৭	১২৫	১৬৮	২১৩	২১৬	১৮৬	১৬৭	১৫৮
এই দেশি লোক									
সিৰমাগৰ	৪৪	৪৪	৩৫	৩৮	৪২	৪২	৩৪	৪০	৪৭
নাজিৰা	১	১	০	০	৪	৫	৬	৭	৭
জোৰহাট	১	১	০	০	০	০	০	০	০
লখিমপুৰ	২০	২০	০	০	০	০	০	০	৫
ডিব্ৰুগৰ	১৬	২৪	২	৪	৪	৪	৪	০	৫
গোলাছাট	১০	১০	২	২	২	২	২	১১	১১
ভেঙ্গপুৰ	৩১	২৮	১১	৩	২৪	২৫	২৫	৭	৭
মল্লমদৈ	৪২	৪২	১১	০	০	০	০	০	০
নগাঁও	৩৮	০	৪	৪	৪	১২	১১	২৪	২৫
গুআহাটি	৪০	৩২	৩২	৩২	৩২	৩৫	৩৫	২৪	২৫
গোআলপাৰা	১	১	০	০	০	০	০	০	০
মুঠে	২৪২	২১৫	১১৪	১০০	১২৬	১৩২	১২৬	১৩২	১৩১
মিল্যানেৰি লোক									
সিৰমাগৰ	১০	১০	১০	১০	১০	২৫	৩২	২৫	২৫
নগাঁও	৪২	৪২	৪৭	৪৭	৫০	৪৪	৪২	৪২	৫৮
গুআহাটি	২২	২২	২২	৩২	২৫	৪৮	৪১	৩৫	২৮
বিলাবটল খোআ	৪০	৪০	৪০	৪০	৪০	৪০	৪০	৪০	৪০
মুঠে	১১৪	১১৪	১১২	১২২	১২৫	১৬৭	১৬৫	১৬০	১৫১
সৰ মুঠ	৫৭৬	৫৩১	৪২৮	৩২৭	৪৫১	৪২২	৪৭৭	৪৫৬	৪৪০

BOOKS

FOR SALE AT THE SIBSAGOR MISSION PRESS.

A few copies still remain on hand of the
ORUNUDOI MAGAZINEfor 1850, '51, '52. The whole, cheaply bound
in one volume, cloth, forming an excellent**ASAMESE READING BOOK FOR SCHOOLS**will be sold at the extremely low price of 2 Rs.
per copy. This volume contains the whole of the
ancient Asamese Buronji, which was commenced
in the August number for 1850. The same,
handsomely bound, will be sold for 3 Rs.The History of PHULMONI AND KORUNA, a new
work, especially designed for native Christian
females, translated from the Bengali. This
work is written in a popular and pleasing
style, and appears to have a peculiar charm
for native readers. Price per copy 0 4

The Orunudoi for 1853 1 0

Asamese Buronji, by the Tamuli Phukon,
paper cover 0 8Asamese Vocabulary and Phrases 1 8
Grammatical Notices of the Asamese
Language 1 8

Asamese Primer, Bare Motora 0 1

First Reading Book, in Asamese 0 3

Asamese Arithmetic, first part 0 2

Ditto second part 0 4

Geography of Asia 0 4

Juvenile Tracts, per dozen 0 4

Ditto. bound in sheep 0 8

Ditto bound in morocco, for
presents to scholars 0 12

Book, printed octavo, in sheep 3 0

Ditto. half bound 2 8

Monthly Accounts, for servants, work-
men, &c with printed lines, 1 0Writing Books for Schools, 12 sheets &
foolscap, each 0 4

Ditto. per dozen 2 4

Small Memorandum Books, each 0 1

PRINTING and BINDING neatly executed,
and BLANK BOOKS furnished on reasonable
terms.

জুলাই, অর্থাৎ সাওনৰ পঞ্জিকা।

Almanac for July, A. D. 1854. Asam Era, 1778.

কুলাই	জাহাৰ	বাৰ	তিথি	দিনমান	কুলাই	সাওন	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৮	৭	৬	১০১৪	১৬	০	১	২০	১০১৫
২	১৯	১	৭	১০১৪	১৭	৪	২	২৪	১০১৬
৩	২০	২	৮	১০১৪	১৮	৬	৩	২৬	১০১৭
৪	২১	৩	৯	১০১৫	১৯	৭	৪	২৭	১০১৮
৫	২২	৪	১০	১০১৫	২০	৮	৫	২৮	১০১৯
৬	২৩	৫	১১	১০১৫	২১	৯	৬	২৯	১০২০
৭	২৪	৬	১২	১০১৫	২২	১০	৭	৩০	১০২১
৮	২৫	৭	১৩	১০১৫	২৩	১১	৮	৩১	১০২২
৯	২৬	৮	১৪	১০১৬	২৪	১২	৯	১	১০২৩
১০	২৭	৯	১৫	১০১৬	২৫	১৩	১০	২	১০২৪
১১	২৮	১০	১৬	১০১৬	২৬	১৪	১১	৩	১০২৫
১২	২৯	১১	১৭	১০১৬	২৭	১৫	১২	৪	১০২৬
১৩	৩০	১২	১৮	১০১৬	২৮	১৬	১৩	৫	১০২৭
১৪	৩১	১৩	১৯	১০১৬	২৯	১৭	১৪	৬	১০২৮
১৫	১	১৪	২০	১০১৭	৩০	১৮	১৫	৭	১০২৯

AGENTS FOR THE ORUNUDOI.

Subscriptions to the Orunudoi, and payment
of all sums due, will be received by the under-
mentioned individuals, who will act as Agents
for the paper in their respective Districts.

Sibsagor, REV. S. M. WHITING.

Nowgong, REV. M. BRONSON.

Gowahati, REV. A. H. DANFORTH.

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিত।

Receipts for the Orunudoi—Sibsagor.

J. THORNTON, Esq. 1853-54 10 Rs

শ্রী ইন্দিবৰ দত্ত, সিবসাগৰ, ১৮৫১-৫২ ২১

শ্রীজুত বাবু হৰনাথ বৰুআ দাৰোগা,

জোৰহাট, ১৮৫১-৫৪ ৪১

শ্রীজুত বাবু জাহ্নবায় বৰুআ মুনচেক,

গোলাঘাট, ১৮৫১-৫৪ ৪১

শ্রী জোগেশ্বৰ সৰ্মা পেন্কাৰ, ১৮৫১-৫৪ ৪১

শ্রী বিলা, ১৮৫১-৫৪ ৪১

শ্রী দুৰ্গা দত্ত, ১৮৫১-৫৪ ৪১

শ্রী সোমেশ্বৰ সৰ্মা বৰ পুজাৰি মহৰি,

১৮৫৩-৫৪ ২১

Receipts for the Orunudoi—Gowahati.

শ্রীজুত বাবু সিব প্ৰসাদ বাজ মন্নি

কোট বেহাৰ, ১৮৫৩ ১১

Printed and published monthly by N. Brown,
Editor, at the Sibsagor Baptist Mission Press.

আবনোদর

৯ বছৰ ।

মোং সিবসাগৰ, জুলাই, ১৮৫৪ ।

সম্বৰ ৭ ।

VOL. IX.

SIBSAGOR: JULY, 1854.

NO. 7.

নানা দেশৰ সন্বাদ ।

Journal of Events—War with Russia.

কচিয়াৰ ফৌজবিলাকে মানুহ নদি পাৰ হৈ ডুকৰি দেশত লোমালগিহি । নদি পাৰ হৈ ডুকৰি অৰ্থ কৰি অনেক মানুহ মাৰিলে ।

Attempt to burn Constantinople.

কন্স্টান্টিনপল নগৰ পুৰিবলৈ কচিয়াৰ ফৌজ। কোনো মানুহবিলাকে উপাই কৰাত সিহঁতৰ আলচ বুজ পাই অধিকাৰবিলাকে সেই আপদ নিবাবৰ কৰিলে ।

কন্স্টান্টিনপল নগৰৰ পৰা সকলো গ্ৰিক লোক গুচি আপোনাৰ দেশলৈ, জাবলৈ চুলতানে আগা কৰিলে ।

Attack of the Greeks upon Armora.

২৩ মাৰ্চ তাৰিখত ৫০০০ মান গ্ৰিক লোকে ডুকৰি সেনাক আৰ্গোৰা নগৰৰ পৰা ধৰিলে । ডুকৰি সেনা ২০০০, বৰ টোপ ১৬ টা আছিল । হিলৈৰে ৩ ঘণ্টা, তৰোআলেৰে ডেৰ ঘণ্টা মান জুৰ কৰি গ্ৰিকবিলাকে জিনিলে, আৰু আৰ্গোৰাৰ ওচৰত থকা এটা গাঁও পুৰি পেলালে । গ্ৰিক মৰিল ৮০, ডুকৰি মৰিল ২০০০ মান ।

Capture of Odessa.

এপ্ৰিল ২২ তাৰিখে ওদেচা নগৰৰ অধিকাৰ হাতত চিটি দিবৰ নিমিত্তে এখন ইংৰাজি জাহাজে বগা নিচান জুলি সেই নগৰৰ জুলিত সোমাব খুজিলে, তাতে কচিয়াই বৰ টোপেৰে গুলিয়ারবলৈ ধৰিলে । ইয়াকে দেখি

ইংৰাজি আৰু ক্ৰুজিৰ জাহাজ সকলে চালি আহি ৪ খান সজ্জাৰ জাহাজ আগ বহাই নগৰলৈ বম গোলা মাৰিব ধৰিলে । এই ক্ৰমে দিনটো মাৰি থকাত গধূলি বেলা গোটেই এখন নগৰ নষ্ট কৰা হল । আৰু ভাত থকা গ্ৰিক আৰু কচিয়াৰ জাহাজো পোৰা হল । এই জুখত ইংৰাজি ২১ মানুহ গুলিওআ হৈছিল, কচিয়াৰ মৰা পুন হোআ প্ৰাই চাৰি হেজাৰ হৈছিল ।

Attack of the combined Fleet on Sebastopol.

ওদেচাক নষ্ট কৰাৰ পাচে ইংৰাজি, ক্ৰুজি জাহাজে চেবাস্তপল নগৰক জুৰ কৰিবলৈ গল সেই নগৰৰ অনেক অনেক বৰ লকত কোঠ আচে । এতিয়া তাৰ দুই এক বাহিৰৰ কোঠ গুলিয়ারি ভাঙিলে, আৰু অলপ দিনত নগৰখন পাম বুলি জানিলে । পাচৰ ভাক আহিলে তাৰ ঠিকনা হুজিম ।

Operations in the Baltic.

চেৰ চাৰ্লচ নেপিয়ৰে বলতিক সমুদ্ৰত কচিয়াৰ বহু জাহাজবোৰক ভেঁট ধৰিলে । লামান্য জাহাজ কেতখনি ভেঁট ললে, কিন্তু বহু জাহাজক বে পালে; সেই জাহাজবোৰে পাল ভৰি ওলালেহে ভেঁট ধৰিব ।

Pekin besieged by the Insurgents.

খেং দেশৰ বাজ য়োহিরাবিলাকে লিকিৰ বাজ নগৰক বেৰি ধৰি বন কৰিছে; বজা অলপ কালত পৰাত হ'ব বুলি বাজা বিয়াৰি লাকে কই ।

Babu Molliai Bhui

কলিকতাৰ মাদ্ৰ মন্ডলাল নিল স্মিত্য হোৱা আৰু ঠেওৰ বিধৱা জিৰোতা আৰু পুতেকহিলাকে ২ লাখ মান ৰূপ ঠেওৰ সৰাধত দান দখি না কৰিবৰ নিমিত্তে প্ৰায়ে থিৰ কৰিলে। পাচে বিবেচনা কৰি ভাক ভাল নে দেখি, ইকুল, হস্তিতাল আদি কৰি উত্তম উত্তম কৰমত সেই সকলো ধন দিবলৈ থিৰ কৰিলে।

Extraordinary Heat at Gowahati.

গুৱাহাটীৰ পৰা আমি এই আচৰিত বাত্ৰা পাইচোঁ। ২২ মেই তাৰিখে এটা মানুহে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদিৰ বালিত খোজ কাৰ্হি জাওতে বালি বৰ তপত হোআৰ কাৰনে তাৰ ভৰি বৰকৈ পুৰিলত, চোঁচ হবৰ নিমিত্তে ভৰিত পানি বাকি দিলে। পাচে জেতিয়াই পানি বাকি দিলে, তেতিয়াই ভৰি চোঁচা বান্ধি গল, আৰু তাৰ তিন দিনৰ পাচত সেই বেদনাৰ দোআৰাই মানুহটো মৰিল।

Fire at Jorhat

১৮৫৪ সঁকৰ ১০ জুন তাৰিখে বেলা ১০ বজা সময়ি জোৰহাট নিৰাসি বেপাৰি শ্ৰী লম্বা কাটাইৰ ঘৰত ভাত বন্ধাৰ জুই লাগি ৫০।৩০ টকাৰ মালে সৈতে ঘৰবোৰ পুৰিলে।

১৭ জুন তাৰিখে ৰাতি ৪ বজা সময়ত জোৰহাটৰ শ্ৰীজুত সন্দৰ দাৰোগাৰ ঘৰ মালামালে সৈতে জুই লাগি পুৰিলে।

Plague among Cattle

এপ্ৰিল মাহৰে পৰা সিবসাগৰ জিলাত গৰু, মহৰ জহনি লাগি দিনে ৪০।৩০ কৈ মৰিচে, কোনো কোনো ঘৰৰ প্ৰায়ে নাই কিয়া হ'ল। ঐবিও ফালে গাঁৱত মৰাৰ লেখেই নাই। জাৰ ঘৰত গৰু, মহ ২।৩০ কৈ আছিল, তাৰ ঘৰত দুটা বা চাইটাকৈ আছে। আৰু সাপ, ভেঁকুলি বেজ, আমৰলি পৰুআ প্ৰভৃতি হাবিত মৰিচে।

Murder of a Child.

জুন মঙ্গল বাৰে বেলা ৮ বজাৰ সময়ি বৰুতা বৈজাৰ বৰ পিয়াল গাঁৱৰ মন্ডৰাম নামে এটা লবাক সেই গাঁৱৰে গণৈগৰাম নামে এটা মানুহে মঙ্গল চোআবলৈ জাওঁক বুলি লগত

মাতি নি নঙ্গলা মৰা ঘাটৰ ওচৰৰ চোমনিত ধৰি খামতি দাৰে মন্ডৰামৰ ডিঙিত কোৱ মাৰি কাটিলে; চিগিৰলৈ দু আঙ্গুল মান মাত্ৰ থাকিল। আৰু সি তাৰে কিছুমান ভেজ ধৰি খাই ঘৰলৈ উভতি গলত, মন্ডৰামক কড়ুবা কাটিলে বুলি গাঁৱৰ মানুহবোৰে বুকু বিচাৰ কৰি চাই, মোজাৰ সাধনিদাৰ আদিএ গণৈগৰামক ধৰি থানালৈ পঠাই দিলে; এতিয়া সোধ পোচ কৰিচে।

Extraordinary Reports.

১২ জুন তাৰিখে বেলা চাৰি বজাৰ সময়ি সিবসাগৰৰ বৰ দলৰ কলচিৰ মানে গুলিওআ বিস্কাই, বৰকৈ ডাঙ্গ, ধঁপাত খালে জি ৰূপে ধোঁআ হ'ই, সেই ৰূপে ধোঁআ ওলাইছিল। আৰু ইয়াৰ অলপ আগতে সৰহ পানিত অলপ গাখিৰ বাকি দিলে জেনে হ'ই, সিবসাগৰৰ বৰ পুখুৰিৰ পানিবোৰো তিন দিন তেনে বৰন হৈছিল।

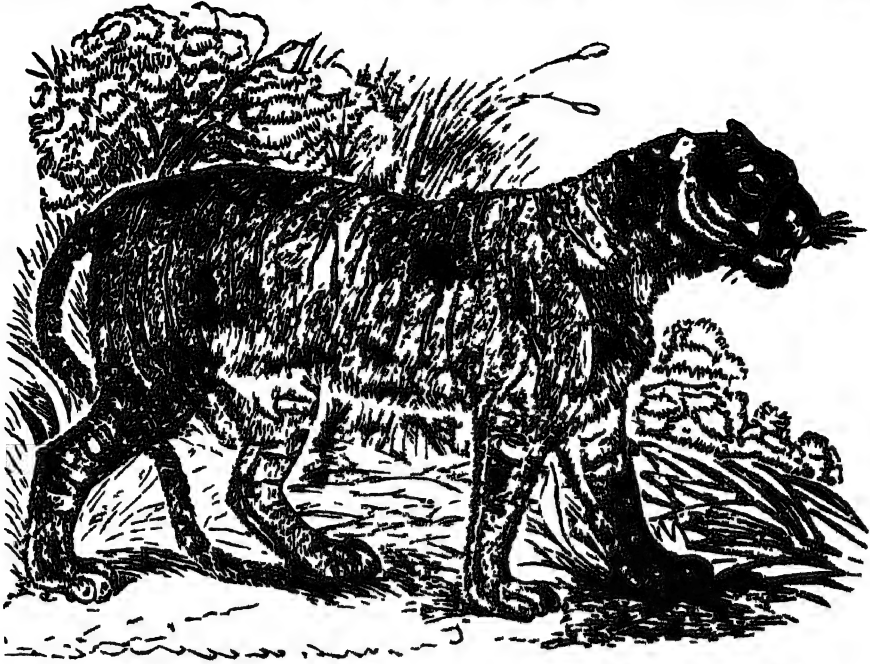
Wonderful Child born at Joiknamdang.

চাপাখানা চাবলৈ অহা গাঁৱলিয়া মানুহ গোটা চাৰেকৰ মুখে এই বাত্ৰা সুনিচোঁ, মেই মাহত জইখামভাঙ্গ খাতৰ ফালে কোনো আহোম মানুহৰ ঘৰত এজনি চোআলি উপজি প্ৰিথিৰিত পৰিএই তাই ভাত আৰু পানি খাবলৈ দে বুলি খুজিলে; কিন্তু ভাত নি দিলে, পানি দিলে। সেই ওপজা চোআলিএ তিনি বাটি পানি খাই আৰুও কলে, বোলে, পানি দিলিইক, মই খালোঁ, সেই কাৰনে প্ৰিথিৰিত আগলৈ পানি নাই কিয়া হ'ল; জদি ভাতো দিলিহেঁতেন, তেন্তে আকালতে মানুহ মৰিলহেঁতেন।

Marrigeon.

গুৱাহাটী নগৰত ৫ জুন তাৰিখে শ্ৰীজুত পাদুৰি হেচলমায়ৰ চাহাবৰ দোআৰাই শ্ৰীজুত জে এতচ্ বোচ আৰু শ্ৰীমতি মেৰিয়ান কাদোজা, এই দুইৰো বিবাহ হৈছিল।

১২ জুন তাৰিখে শ্ৰীমান চাৰ্লচ তমচ আৰু শ্ৰীমতি বুলবুলি, এই দুইৰো শ্ৰীজুত ওআৰ্চ চাহাবৰ দোআৰাই বিবাহ কৰা হ'ল।

Tiger killed at Sibangor.

আচৰিত কথা বাত্ৰা ।

Strange Stories

১০ জুন তাৰিখে বেলা ১০ বজা সময়ত। এই শিৱসাগৰ জিলাত আমোলা পটিৰ শ্ৰীকৃষ্ণ হৰনাথ দাৰোগাৰ বাৰিত নাহৰ ফুটুকি এক বাঘ সোমাই থকাত কাউৰিএ বমলিয়াবৰ দে-খি পখাবত কোৰ ধৰি থকা মধু নামে এক জনে চাবলৈ গৈ ওচৰ পালতে বাঘে খেদি আহি মধুৰ বা বিচনি আৰু মূৰত কামুৰি তাৰ পৰা অন্য বাৰি এখনত সোমালগৈ। পাচে মধুএ চিয়ৰিবলৈ খবিলত কাতিয়া আৰু পুনৰ এই দুই জনে খেদি গৈ বাঘ জুৰি টাওতেই খেদি আহি সিহঁতকো কামুৰি আচুৰি তাতে সোমালগৈ। এই সম্বাদ জিলাৰ লোকে বুজ পালত পলটনিয়া চিপাহি গোটা চাবেকে গৈ জোকালত খেদি আহি চিপাহি ভিনটাক আ-চুৰি কামুৰিলত জিলাৰ বৰ চাহাবত এতলা কৰাত বৰ চাহাব আহি ওচৰ পোআতে দে-খি আহি ইতিভিত ধৰাত দুই গুলিৰ দোআ-বাই মাৰিলে।

Completion of the Telegraph from Calcutta to Bombay

এতিয়া কলিকতাৰ পৰা বম্বাইলৈকে ইলেক-ট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ তৈয়াৰি হ'ল।

জুন মাহৰ প্ৰথম তাৰিখে বিৰচতি বাঘে শিৱসাগৰ জিলাৰ বৰ বৰুয়া আলিৰ দাঁতিৰ কেঁৰা গৰিয়াৰ ঘৰত এটা পাতি হাঁহৰ পো-আলি জগিল, তাৰ ঠেজ চাইটা, দুটা সৰ্ব সাধাৰন ৰূপে, দুটা সৰু আৰু চুঁটি। খোজ কাইোতে দিখল দুটা ঠেজ মাটিত পৰে, চুঁটি দুটা ওপৰতে থাকে, তখালি ভাল ৰূপে ফুৰিব পাৰে, দেখিবলৈকো পোআলিটি ভাল। আৰু মই তাৰ ঠেজ জুখিলো, খোজ কৰ্হী দুটা দু আঙ্গুল, আন দুটা ডেঁৰ আঙ্গুল। পাচে তাৰ গিৰিহঁতে সেই পোআলি আপোনাৰ ঘৰত নে ৰাখি লোকক দিলে। কিয়নো সি জানিলে, পোআলিটো মোৰ ঘৰত ৰাখিলে মোৰ বৰ আপদ হ'ব।

হে পাঠক সকল, আপোনা লোকে বিবেচ-না কৰি চাওক, ইহঁৰৰ স্তম্ভৰ বস্ত্ৰৰ মাজৰে সামান্য এটা চৰাই পোআলিএ মানুহক বি-খিনি কৰিবলৈ সি ইহঁৰৰ সক্তি পাব নে? কদাচিতো নে পাই, মানুহৰ জি বিখিনি, আ-পদ পাপৰ পৰা হ'ই, পাপৰ ফল ও, সেই

কাৰল ইন্দ্ৰৰ ক্ৰোধ ৰূপ হ মাৰুহলৈ প্ৰকাশ হৈছে। তথাপি মাৰুহে তা হু বুজি অৱেক দেৱতা পূজা আদি নানা ৰূপ ভ্ৰান্তিতে চিন্তা কৰি থাকে। এই কথাটো আমি সাহ কৰি কৈও, এনেবোৰ সামান্য বস্তুৰ পৰা মাৰুহৰ কোনো আপদ ঘটিব নোআবে।

বাটকুয়া মাৰুহৰ মুখে এই এটা আচৰিত কথা সুনিলোঁ, বচাব পৰা গোটা চাৰেক মাৰুহ মহল হাটলৈ গৈছিল; বাটত জাঁওতে এখান হাবিত সিহঁতক মাতিবলৈ ধৰিলে, বোলে, হে-টৈ মাৰুহ, এই পোনে আহ। সিহঁতে চাৰিও ফালে চাই একো নে দেখিলে। সেই ৰূপে আকও মাতিলে, ভেতিয়া সিহঁতে চাই দেখিলে, জে একোপা গচৰ ডলত এটা বৰ সাপ। আৰু

ইতে নিলগতে দিঘল হৈ পৰি কলে, বোলে, আমি কেনেকৈ জাম? ভূমি খাবা। সাপে

উঠি আহি মোক জোখি। এই ৰূপে আকও কোআত সাপে ভেতিয়া সভা সপত খাই মাতিলে, বোলে, মই নে খাও, তইতে জোখি। ভেতিয়া তাৰে এটা মাৰুহ গৈ জুখিলে, তথাপি কিমান হল, তাক ভয়ৰ কাৰনে ঠিকনা কৰিব নোআবিলে। তাতে সাপে কলে, তইতে সুৰি আহোঁতে মোৰ এই পোনে আবিহি। পাচে সিহঁত মহলৰ পৰা উলটি আহোঁতে সেই পোনেই গলত, সাপে দেখি আকও কলে, বোলে, মোক জোখি। ভেতিয়া আকও গৈ জুখিলে, ১৫ বেঁও পালে।

পাচে সাপে কলে, বোলে, এই বোল দেসত বৰ আপদ হব, কোনো প্ৰানি ৰখা নে পাব। আৰু গৰু মহ সকলো মৰিব; কেৱল পাঁচ ঘৰৰ মূৰতহে এঘৰ থাকিবগৈ। যদি মাৰুহে জিয়াই থাকিবলৈ ইচা কৰে, তেন্তে সকলোএ গোট খাই দেও বাৰত সভা কৰোক; তেহে মাৰুহ ৰখা পৰিব। পাচে সেই মাৰুহ আহি এইবোৰ কথা আটাইৰে আগত কৈ কুৰিচে। আৰু তাৰ ঘৰৰ হুৰু গৰু মাৰুহ একো হানি হোআও নাই।

শিৱসাগৰ জিলাৰ গৰিয়া মাৰুহ গোটা চা-ৰেক পৰনি বন্ধপূৰলৈ গৈছিল, তাতে দুটা

সাপে সিহঁতক দেখি মাত লগাই কলে, বোলে, তইতে আমাক এটা ঘৰ সাজি দে; সিহঁতে সাপে মাতিবৰ দেখি তই পাই লৰি গুচি আহিল। এই কথাৰে ডোম মাৰুহ গোটা ৰেকে সুনি সাপক ঘৰ সাজি দিওগৈ দুটি গৈছিল হুৰু, তথাপি ঘৰ সাজিলে নে নে সাজিলে, কব নোআবোঁ।

মাৰুহে আপোন ইচাবে এনে আচৰিত কথা-বোৰ সদাই কৈ কৈ থাকে, বিলেনকৈ এই বেলি গৰু মহবোৰ মৰিবৰ দেখি এনে কথা সবহকৈ ওলাইচে; তাক বিবেচনা কৰি চালেই মঁচা মিচা বুজিব পাৰিব। কিয়নো ইন্দ্ৰে সাপৰ বা আন জন্তুৰ ৰূপ ধৰি মাৰুহৰ অ-গত কিবা কব, বা খুজিব, এইটো কদাচি-তো ন হই; ইন্দ্ৰৰ জি ইচা তাক কোনো প্ৰানিএ নে জানে, আৰু সেই ৰূপেই হবও। এই জি গৰু, মহ মৰা আদি নানা ৰূপ বিধি-নি মাৰুহৰ ওপৰত হৈছে, সি কেৱল ইন্দ্ৰৰ কোপতহে হৈছে; কিয়নো মাৰুহে ইন্দ্ৰৰ বাক্য উলংঘন কৰাতে সকলোবিলাক পাপি হৈ পতিত হলোঁক; সেই কাৰনে আমাৰ বিধিনি, দুখ সবহ হই।

কু

বনত পৰি থকা পখিলাৰ মলমল।

জাতিকৰ জাতী, ৮ আখ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 8.

পাচে মই সমাজিকত চাই দেখিলোঁ, সিবিলা-
কে জাঁওতে জাঁওতে বিদ্বানিএ দৈব জোগে
একলিয়াটেক চাই কথকি নামেৰে এজন মানু-
হক আহি থকা দেখিলে । সেই পোনে বাট
বহল হোআত অনেক মানুহ জাঁতৰা জাঁতৰিকৈ
জাবলৈ চাই কুৰিলে, এই হেতুকে সেই মানু-
হে সিবিলাকৰ পৰা কিছু দূৰৈত চলি আছিল ।
সি ওখ মানুহ, আৰু ওচৰতকৈ দূৰৈত দেখিব-
লৈ সুন্দৰ আছিল । তাতে বিদ্বানিএ সেই মানু-
হক সন্মান কৰি কথা বাজা হবলৈ ধৰিলে ।

বিদ্বানি । হেৰা ভকত, কলৈ জোআ? স্বৰগ
বাজালৈ জাবলৈ ওলাইচা নে?

কথকি । তালৈকেহে জাঁও ।

বিদ্বানি । বৰ ভাল; তেনে হলে আমি
তোমাৰ লগত গৈ উত্তম সজি পাম বুলি মই
জালা কৰিচোঁ ।

কথকি । মোৰো এনে বৰ ইচা, তোমো-
লাকৰ সজি হম ।

বিদ্বানি । তেনে হলে জাঁহা, একে লগে
জাঁওইক; আৰু জি জি কথাত আমাৰ হিত
হই এনে কথা কৈ কৈ কাল নিয়াম ।

কথকি । তোমাৰে সৈতে বা আনে সৈতে
হিত কথা কবলৈ মোৰ বৰ সন্তোষ, আৰু এনে
উত্তম কৰমত মন দিয়া লোকৰ লগ পোআত
মোৰ বৰ আনন্দ আছে । কিয়নো তোমাক
স্বৰূপকৈ কৈচোঁ, জাতী কৰোঁতে এনে সদ আলা-
পত কাল নিয়াৰ খোজা মানুহ নিচয়ে ডাকৰ;
সবহ ভাগে জি কথাত একো হিত নাই, তাক
কৈ থাকে; ইয়াত মোৰ মনত বৰ দুখ পোও ।

বিদ্বানি । এয়ে দুখৰ কাৰন হই, কিয়নো
স্বৰগত থকা ইহবৰ কথা জি ৰূপে প্ৰতিবিম্বিত
থকা মানুহৰ জিবা দুখৰ সুমৰ জোগ্য, এই
ৰূপে আৰু কোন কথা জোগ্য হৈছে?

কথকি । তোমাৰ কথা মই বৰ ভাল পোও,
কিয়নো তুমি জি কথাটি কৈচা, সেয়েই স্বৰূপ ।
তাৰ বাজে মই আৰু এটি কথা কৈও । ইহবৰ
বিসৰ্গে কথোপকথন কৰাৰ সমান সুখ দিওতা

বা হিত কৰোঁতা কি আছে? আচৰিত কথা
সুনাও কোনো মানুহৰ যদি সন্তোষ হই, তেন্তে
এনে কথাৰ সমান সুখ দিওতা কি পাৰ? বি-
সেসকৈ বাজহিলা কথা, ভবিষ্যত কাৰ্য গো-
পনীয় কথা, অমৃত আৰু আচৰিত কৰম,
বিবাই মানিব লগা চিন, এই সকলোকে যদি
ভাল পাই, তেন্তে পৰিচালিত জি জি কথ
মনোহৰ আৰু সুন্দৰ ৰূপে লিখা আছে, তাৰ
সমান সুখ দিওতা কথা আন কোন চাই
পাৰ?

বিদ্বানি । এইটো কথা সঁচা হই, কিন্তু এনে
কথোপকথনৰ দোআৰাই আমি জেন উপকাৰ
পাও, এইহে আমাৰ প্ৰধান কাৰ্য ।

কথকি । মই তাকেহে কৈচোঁ, এনে কথোপ-
কথন বৰ উপকাৰি হই; কিয়নো তাৰ দোআ-
ৰাই ন্যাসাধিক কথা জে নিস্কল, পৰমাধিক
কথা জে সকল, ইত্যাদি সকলোকে বুজিব পা-
ৰে । বিশেষকৈ নতুন জন্ম আৰু খ্ৰীষ্ট
পুণ্যৰ প্ৰয়োজন, আৰু আমাৰ কৰম জে অসিধ
ইযাকো মানুহে বুজিব পাৰে । তাৰ বাবে
এনে কথোপকথনৰ দোআৰাই মন পালটন
বিদ্বান, প্ৰাৰ্থনা, বা সহন আদি কি ৰূপে কৰি
লাগে, তাকো নিকিব পাৰে । আৰু সুত বাজা
কেনে মহা প্ৰতিগা, আৰু কেনে সান্তনা দিএ
তাকে নিকি মানুহে আপোনাৰ মনত বৰ
সন্তোষ পাই । আৰু তাৰ দোআৰাই মিচা
মত দুনিবলৈ, সঁচা মত দিব কৰিবলৈ, আৰু
অগিয়ানি লোকক উপদেশ দিবলৈকো নিকিব
পাৰে ।

বিদ্বানি । তুমি জি কৈচা, সেই সকলো
স্বৰূপ, তোমাৰ দুখৰ পৰা এনে কথা সুনি,
মই বৰ আনন্দ পাইচোঁ ।

কথকি । হাই হাই, সেই গিৱান নাই কি-
য়াৰ কাৰনেহে সবহ ভাগে পৰম আবুল পা-
বলৈ বিদ্বানৰ প্ৰয়োজন আৰু আত্মাৰ ডিঙৰত
অনুগ্ৰহৰ কৰম, তাৰো প্ৰয়োজন নে আনি, জি
কৰমেৰে স্বৰগ বাজা কেতিয়াও পাৰ নোজা
বে, এনে বিদ্বানৰ কৰমত নিৰুখিৰে কাল নি-
হাই ।

বিবাহি । তথাপি তোমার অনুমতি পালে
মই এটি কথা কৈও এই সকলোবে পৰমার্থিক
গিৱান কেৱল ইহবে দিয়া হই, মানুহে আ-
পোনাৰ পহিনম বা কথোপকথনৰ দোআবাই
কেতিয়াও পাৰ নোআবে ।

কথকি । তাক মই ভালকৈ জানোঁ; কি-
ন্থনো স্বৰ্গৰ পৰা দিয়া ন হলে কেৱে একো
পাৰ নোআবে । অনুগ্রহৰ দোআবাই সকলো
হই, কৰমৰ দোআবাই একো ন হই; এই
কথা থিৰ কৰিবলৈ সাত্ৰৰ পৰা এল প্ৰমান
দিব পাৰোঁ ।

বিৱাহি । বাক, তেনে হলে আমি জি কথা
খৰি কথোপকথন কৰিম, এনে এটি কথা ধবা-
চোব ।

কথকি । বাক, তোমাৰ জি ইচা; স্বৰ্গিৱ
কথা বা সৎসাৰক কথা হওক, নিতি বা সূত
বাত্তাৰ কথা পবিত্ৰ বা সামান্য, ভূত বা ভবিষ্যত
কথা, বিদেশৰ বা স্বদেশৰ কথা, সাৰ বা অসাৰ,
জি কি কথাত খবৰ ধোজা, তাক কৈওঁক;
হিও কথা হব লাগে মাখোন ।

এই কথা সুনি বিৱাহিএ আচৰিত মানিলে;
আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান সেই সময়ত অকল সৰিয়াকৈ
বুলি জোআ দেখি তেঁওৰ ওচৰলৈ গৈ মনে
মনে কলে, তোআ ভাই, আমি কেনে বুধিমন্ত
লজি পালোঁ; তেঁও আমাৰ বৰ উত্তম লগৰ
জাতিক হবগৈ, মই জানিচোঁ ।

তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে মিটকিয়াই হাঁহি বুলিলে,
তুমি জাৰ কথাত এইমান ভাল পোআ, সেই
মানুহক জেয়ে নে জানে, এনে কুৰি জনকে
সি আপোন বাকোৰে ভুলাব পাৰে ।

গিৱান পখিৰ নকল ।

কলিকতাৰ পৰা সঠ পত্ৰ ।

Seventh Letter from Calcutta.

হে পুৱ বন্ধু সকল,

গিৱান অভ্যাস কৰাই মানুহ দেহ ধাৱন
কৰাৰ সাৰ্থক কৰম, নতুবা কেৱল আহাৰ,
নিদ্রা, ভাই প্ৰত্ৰিভিৰ বসবৰ্তি হৈ থাকিলে, মা-
নুহ আৰু জন্তুৰ মাজত কি প্ৰভেদ থাকে জি
গিৱান বন্ধুৰ প্ৰভাৱত মানুহ সকলে এই সৎ-
সাৰৰ ক্ষম সৰল উত্তম ৰূপে কৰিব পাৰে,
তাক উপাৰ্জন কৰা সকলোৰে উচিত । আৰু
জি গিৱানৰ প্ৰভাৱত মানুহবিলাকে এই অঞ্চল
সৎসাৰৰ ভাও জনা হই, তাৰ গুণি কৰ্ত্তা
পৰম ইহবৰ মধুৰ প্ৰেম বস স্বাদন কৰি,
নিত্য আৰু পবিত্ৰ সুখ সন্তোষ কৰিব পাৰে,
তাক অভ্যাস কৰা সৰ্বভো ভাৱে আমাৰ উচিত ।
এই গিৱান ধকাৰ নিমিত্তেই মানুহবিলাকে
ইতৰ প্ৰানিতকৈ স্নেহ হৈচে । এই কাৰনে
এনে অমূল্য মানুহ দেহ লৈও জি জনে গিৱান
উপাৰ্জন কৰা নাই, তাৰ জিৱনেই বিকল ।

ধন জীবনৰ গৰ্ব ন কৰিবা মন,

নিমিলতে হৰি নিব, সকলো সন্মন ।

অভএৰ দুই বিপু কৰাহা মমন,

এনে কাৰ্য কৰা, জাত লভই গিৱান ।

গিৱানি লোক পৰলোকে কৰিলে গমন,

তাৰ কিৰ্তি প্ৰতিবিম্ব কৰই বমন ।

চন্দ্ৰ, সূৰ্য, দিগ লিখা, মনি চন্দ্ৰকাৰ,

নোআবে নানিৰ বিদয়ৰ আত্মকাৰ ।

গিৱানে পাৰে এন্ধাৰ গুচাব মনৰ,

গিৱান বিনে কৰিবাৰ সাধ্য নাহি কাৰ ।

বিদ্যা অভ্যাস কৰাই গিৱান লভিব দো-
আবাই এতিয়া-আমাৰ ইংৰাজ দেশাধিকাৰ
দ্বিত্ত কোনো কোনো ঠাইত পৰ্হা সালি পতা
হৈচে; কিন্তু তাত বিদেশি ভাষাৰ পুৰি চলোআৰ
গুনে লৰাবিলাকে পৰ্হিও একো উপকাৰ পো-
আ নাই । পাছৰি চাহাৰ সকলে সিল্যনেৰি
পৰ্হা সালিত অচমিয়া পুৰি পৰ্হাইচে; কিন্তু
তালৈ লবহ লৰা, খ্ৰিষ্টিয়ান কৰে বুলি ভয়তে
যে আই । জিবিলাক লৰাই অধ্যাপকৰ ভত

সংক্ৰিষ্ট বিদ্যা পাই, ঠেঙবিলাকেও অতি
কিঞ্চিৎ মান পাইয়েই সেই মহা উপকারি
ভাষা আৰু ন পাই। আৰু তাৰ পৰা গিয়ান
ন জনমি বহুতকৈ কুলংকাৰে জনমে। বজা-
লি ভাষাৰ পুৰি চলা পৰ্হা মানিত পৰ্হি নবা-
বিলাকে পুৰি পৰ্হিৰ পৰা, আৰু কচাৰিত লি-
খা পৰ্হা কৰিব পৰা হলেই পৰ্হা মানি ভি-
য়াগ কৰে।

বহু সকল, বিচাৰি চোজা। জি পৰিচ
গিয়ান, এস বছৰ পৰ্হিও কটোহে মানুহে
অতি কিঞ্চিৎ পাই, তাক বো আমাৰ দেশি নবা-
বিলাকে ওপৰত লিখা দৰে পৰ্হিএই উপাৰ্জন
বিৰ পাৰে নে? জি সকলে বিদ্যা নিকি
গিয়ান উপাৰ্জন কৰিওঁ। বুলি কই, নিবি-
লাকে মুঠে কোআহে সূনা জাই, গিয়ানিৰ
দৰে আচৰন কৰিবৰ দেখা নে জাই। ঠেঙ-
বিলাকে কেৱল খন উপাৰ্জনৰ কাজতহে চেষ্টা
থাকে। তাত বিনা আন সমস্ত এলাহ আৰু
দুৰাচাৰ কৰিএই কাল নিয়াই। কোৱো কো
বো লোকে ভাৰ্জাৰ সন্ন আৰু আপোনাৰ
উদৰ পূৰন কৰি কাল নিয়াই। কিন্তু ঠেঙ
বিলাকে বো ৰে জানে ৰে, ৰে পহ, পৰি,
পোক, পৰুজা আটায়ে আহাৰ ইত্যাদি কৰে?
কেৱল পৰক উপকাৰ কৰিব লাগে, আৰু ই-
বক ভজিব লাগে, এই দুইৰ গিয়ান থকাতেই-
হে মানুহৰ ইমান গৌৰৱ হৈছে। জদি বিদ্যা
নিকিও ঠেঙবিলাকে এই দুই কাজ ন কৰে,
ভেঙে ঠেঙবিলাকে পৰ্হাত জিমান কেলেস
কৰিলে, সি আটায়ে ভৰত ঘিউৰ আহুতি
দিয়াৰ নিচিনা হ'ল। বজালিবিলাকৰ লগ পাই,
অনেক লোকে এতিয়া মম ধোআ, বেলালয়-
লৈ গমন কৰা, ইত্যাদি মহা অনাচাৰ কৰম
কৰিব লাগিছে। আৰু ব্ৰেখে কাল নিয়াইচে,
জননি আৰু জনম, ভূমিলৈ একেৰিও প্ৰেম প্ৰকাশ
ন কৰে, আৰু “বেলৰ মজল হওক”, এই কথা
পাহৰি, অথবা সমাজিকতা বো সোঁজৰে।
কোৱো কোৱো লোকে কোৱো কোৱো অবিহিত
সাত্ৰৰ প্ৰমান দি, মম ধোআ প্ৰতিভি পাণ
আচৰন কৰে। কিন্তু এই সকল কৰম অতি

গৰ্হিড, কিয়নো তাৰ পৰা মানুহৰ মুখ হজৰ
দুৰৈত যাওক, ইহকাল আৰু পৰকালতে
দুখহে পাব, সংসই নাই। গিয়ানিৰ বিচিনা
আচাৰ ন কৰি কেৱল অগিয়ানিৰ দৰে আচাৰ
কৰি ঠেঙবিলাকে আপোনাৰ ভৱিত আপুনি
কুঠাই মাৰিচে। হাই হাই! এই সকল আ-
চৰন বো কেতিয়া আমাৰ দেশৰ পৰা গুচিব
অচম দেশৰ আন ঠাইতকৈও গুআইড
নগৰত অত্যন্ত অসন্ন আচাৰবিলাক নিজে
নিজে চলিব লাগিছে। এই কথা পৰাপৰ আৰু
মুনি মনত বৰ অসন্তোষ পাইওঁ। কিয়নো
গুআহাটি বাজখানি ঠাই, তাত জদি এনে দুয়ো
চাৰবিলাক প্ৰবল হ'ল, ভেঙে আন ঠাইত বো
কেলেই ন হ'ব! হাই হাই! ইয়াৰ পৰা বো
আৰু লোক দিব পৰা কিবা বিলই আছে নে!
এই সকল দুৰাচাৰ গুচাই অলপ দিনতে পৰুও
ইয়াৰে আমাৰ এই দেশ পৰিচ কৰোক। হে
অচম দেশি বহু সকল, ভোমোলাকে গিয়ান
উপাৰ্জন কৰিবলৈ অতন কৰা, কিয়নো গিয়ান
ন হ'লে সকলো মিচা। দেশৰ উপকাৰ জিহ
তে হই, তাক কৰা। জিহতে দেশৰ পৰা
দুৰাচাৰ সকল গুচে, তাকে কৰা। সেলত আৰু
একেৰি কথা কওঁ সূনা। আমাৰ দেশৰ পৰা
উপকাৰি এজন প্ৰধান বিচাৰ কৰ্ত্তাই এবলি
আমালৈ এই বুলি এখন পত্ৰ লিখিছিল, যে
“অচমিয়া লোক সকলৰ পৰা বিদ্যা বিলয়ে
কোনো ভাল আশা কৰা, আৰু সূন্যত থব কৰা
দুয়ো সমান কথা।” হাই হাই! ইত্যাদি
বো আন কিবা দুখৰ কথা আছে নে? একে
ভোমোলাকে গিয়ান লভিবলৈ উপাই কৰা।
এজন অচমিয়া লোক।

কলিকতা, ২৬ এপ্ৰিল, ১৮৪৪।

নামান নামেৰে এজন কুটিয়া স্বস্ত হোৱাৰ কথা।

Healing of Naaman the Lazer.

চুৰিয়া দেশৰ ৰজাৰ এজন সেনাপতি নামান আপোনাৰ গৰাকিৰ আগত অতি মান্যৱস্ত মানুহ আছিল; কিয়নো তেঁওৰ পৰাক্ৰম আৰু বুদ্ধিতে ৰজাৰ বিৰোধ হোৱা সকলোকে জই কৰিছিল। কিন্তু সেই মানুহ জনৰ সৰিলত কুঠি ৰোগ আছিল। কোনো সময়ত চুৰিয়াৰোৰে ইস্ৰাএলবিলাকে সৈতে বন কৰি সিহঁতৰ দেশৰ পৰা এজনী জুবতি কন্যা ধৰি আনিছিল। পাচে নামানৰ তিৰোতাই সেই কন্যাক কিনি আপোনাৰ দাসি কৰিছিল। সেই বোটিএ নামানৰ দুৰ্গতি দেখি আপোনাৰ গিৰি-ইভনিক কলে, বোলে, ইস্ৰাএল দেশত এলিয়া নামেৰে এজন ভবিষ্যত বক্তা আছে; তেঁওৰ ওচৰলৈ গলে আমাৰ গৰাকি স্বস্ত হব পাৰে। পাচে কন্যাৰ সেই কথা মুনিলতে, নামানে ইস্ৰাএল দেশৰ এলিয়াৰ তলৈ আহৰ নিমিতে জোৰ আগত নিবেদন কৰিলে। পাচে নামানে জোৰ অনুমতি পাই তেঁটিৰ নিমিতে সোন, চপ, ভাল কাপৰ, এই সকলোকে লৈ ৰথত উঠি গল।

পাচে নামানে ইস্ৰাএল দেশ পাই এলিয়াৰ চোৰ বিচাৰি তেঁওৰ দুআৰৰ মুখত বথ ৰাখিলে। তাতে এলিয়াই এটা মানুহ পঠাই লোখালে, কিহৰ কাৰনে আহিছে? তাকে এলিয়াক জনালে। পাচে এলিয়াই কৈ পঠালে, বোলে, য়দান নদিত সাত বাৰ স্নান কৰা, তাতে তুমি স্বস্ত হবা। এই কথা মুন নামানে খব্ব কৰি বুলিলে, বোলে মই মনত ভাবি-চিনোঁ, তেঁও আপুনি আহি মোক আপোনাৰ ইশ্বৰৰ নাম লৈ স্বস্ত কৰিব; কিন্তু তেনে ন কৰি এটাৰ মুখে এক নদিত স্নান কৰিবলৈ কৈছে তাতে মোৰ কি হব? আমাৰ দেশত জানো য়দানতকৈও ভাল নদী নাই; সেই ঠাইতে স্নান কৰিব নোআবিয় নে? এনে কথা কৈ নামানে এজৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ গুটি গল। পাচে তেঁওৰ দাসৰোৰে আহি তেঁওৰ আগত

কলে, হে দেও, এলিয়াই আপোনাক সন্ত কৰম কৰিবলৈ কোৱা হলে তাক কৰিলে-ইহঁতেন। তেনে হলে অতি চিল কৰম জি স্নান, তাক আপুনি কিয় ন কৰিলে? তেতিয়া নামানে গৈ এলিয়াৰ আগাৰ দৰে কৰি য়দানত সাত বাৰ বুৰ মাৰিলে। তাতে তেঁওৰ সৰিল তেতিখনে লৰাৰ সৰিলৰ নিচিনা কোমল আৰু মুচি হল। পাচে তেঁওৰ লগৰাবোৰে সৈতে এলিয়াৰ তলৈ উভতি গৈ তেঁওক বুলিলে, আপোনাৰ ইশ্বৰ জি জন, তেঁওৰ সমান প্ৰিথিবিৰ মাজত আন ইশ্বৰ নাই। মই নিবেদন কৰোঁ, আপুনি কিছু তেঁটি গ্ৰহন কৰোক। কিন্তু এলিয়াই কলে, মই একো লব নোআৰোঁ।

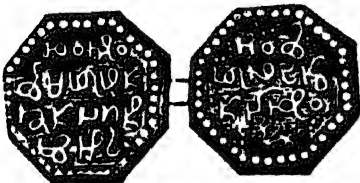
পাচে নামান গুটি গৈ অলপমান বুৰ পাওতে এলিয়াৰ পৰিচাৰক গেহাজি আপোনাৰ অধিকাৰৰ হুকুম নো পোআকৈ নামানৰ ওচৰলৈ লৰি আহি, লোভ কৰি তেঁওত কলে, বোলে, এতিয়া আমাৰ গৰাকিৰ ঘৰলৈ দুজন ডকত আহিছে, আপুনি অনুগ্ৰহ কৰি সিবিলাকৰ নিমিতে এগাগৰি ৰূপ আৰু দুই জোৰ কাপৰ দিওক। পাচে নামানে কলে, বোলে, দুই গাগৰি নিয়া। পাচে সেই দুই গাগৰি ৰূপ আৰু দু সাজ কাপৰ দুটা বন্দিব হাতত নামানে দি কলে, ভোমোলোকে ইয়াক এলিয়াৰ ঘৰত থৈ আহ। পাচে গেহাজি ঘৰলৈ আহি সেই ৰূপ আৰু কাপৰ বন্দিব হাতৰ পৰা লৈ আপোনাৰ গৰাকিক একো ন কৈ লিহঁতক বিদাই কৰিলে। পাচে তাৰ গৰাকিৰ লগত দেখা দেখি হলত তাক সুধিলে, বোলে, তুমি কলৈ গৈছিলি? গেহাজিএ কলে, বোলে, মই কলৈকো জোআ নাই। এলিয়াই বুলিলে, তুমি নামানৰ ৰথৰ ওচৰলৈ গৈ লগ পাওতে মোৰ মনো ভোমাৰ লগতে আছিল। এই হেতুকে নামানৰ জি ৰোগ আছিল, সেই ৰোগ আজিৰ পৰা ভোমাৰ সৰিলত হব। তাতে তেতিখনে গেহাজিৰ গোটেই সৰিলত কুঠি ৰোগেৰে পূৰ হল।

হে মোৰ প্ৰিয়বিলাক, মানুহে আপোনাৰ

মনৰ লোভৰ কাৰনে কিমান দূৰ অৱস্থাত
পৰে, তাক আমি সকলোৰে আপোন আপোন
মনত বিবেচনা কৰিব লাগে। আমাৰ স্বভা-
ৱিক অনেক বেয়া স্বভাও আছে, তাৰ দো-
আৰাই অনেক লোকৰ বাটত জাই। সেই
গেহাজি হলে আপোনাৰ গৰাকিৰ বিৰোধে পাপ
কৰি সৰিলত কুঠ ৰোগৰ ভাগি হল। আমিও
জদি সেই ৰূপে লোভ, গৰ্ভ, খল, ক্ৰোধ, হিংসা,
খিয়াল আদি কৰম কৰি পৰম ইশ্বৰৰ আগত
মহা পাপ ৰোগেৰে পিৰিত হৈ অনন্ত কাল
নৰকত পৰি থাকিব লাগিব, তাৰ পৰা আমাক
কোনো ৰখা কৰিব নোআবে। এতিয়া কাল
ধা কীতে জদি পৰম ইশ্বৰত আসুই লৈ সক-
লো পাপ কৰম ভিন্নাগ কৰি ঠেওক বিহাল
কৰি ঠেওৰ চৰনত সকলোকে সোধাই দিও,
ভেনে হলে সেসত আমাক উদ্ধাৰ কৰিব। সু-

ৰাজেশ্বৰ সিংহৰ সোন ৰূপৰ মোহৰ।

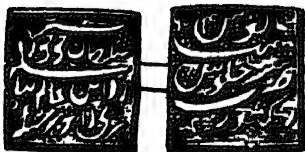
Gold and Silver Coins of Rajeswar Singh

Ahom Rupee, struck by Rajeswar Singh, A. D. 1751

ভাও চৰমকা পিন খুন, অৰ্থাত মহা বজা
হোআ চৰমকা। হিন্দু নাম, ৰাজেশ্বৰ সিংহ।
লাকনি ৰাইচিমা, অৰ্থাত সঁক ২৪, হিন্দু মতে
১৬৭৩।

সোঁ কালে, কাও বই কা লেংদন কাড়ু,
অৰ্থাত স্বৰগত ইজ্জৰ নাম দেৱা কৰোঁ।

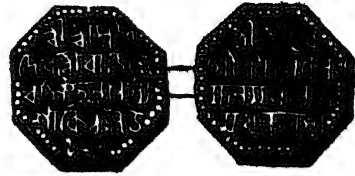

Gold and Silver Coin of Rajeswar, A. D. 1752.

চুলতান চো খুৰলোদ মাহ চিকা জম এই
আলম পনা সী ৰাজেশ্বৰ সিংহ। অৰ্থাত চক্ৰ
সূৰ্যৰ নিচিনা এই চিকা মোহৰ মাৰিলে, প্ৰি-

থিবি চাঁৱা কৰোঁতা সী ৰাজেশ্বৰ সিংহ হুদ-
তান।

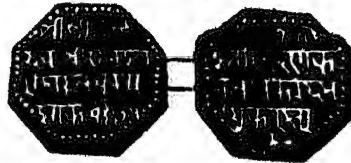
সোঁ কালে, মাজুচ মইমানত ১৬৭৪ চনে
জুচ জবৰ বজপুৰ। অৰ্থাত ১৬৭৫ সন্ত
সুভাগ্য ৰাক ভোগৰ বচৰত বজপুৰত জৰা ৰূপ

Rupee of Rajeswar Singh, struck A. D. 1753.

সী সী স্বৰ্গ দেৱ সী ৰাজেশ্বৰ সিংহ নিপল্য
শাকে ১৬৭৫।

সোঁ কালে, সী সী হৰ গোৰী চৰন কমল
মকৰন্দ মধুকৰল্য। অৰ্থাত সিৱ দুৰ্গাৰ চৰন
ৰূপ পদুমৰ মধু পান কৰা ভোমোৰা।

Rupee in Nagari Characters, struck A. D. 1753.

নাগেৰি আখৰ। সী সী স্বৰ্গ দেৱ সী ৰাজে-
শ্বৰ সিংহ নিপল্য শাকে ১৬৭৫

সোঁ কালে, সী সী মহেশ্বৰি চৰন কমল
মকৰন্দ মধুকৰল্য। অৰ্থাত গোসানিৰ চৰন
ৰূপ পদুমৰ মধু পান কৰা ভোমোৰা।

Quarter Rupee, coined A. D. 1754.

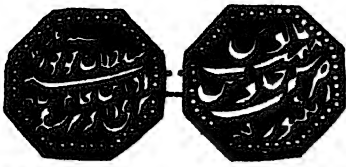
সী সী ৰাজেশ্বৰ সিংহ নিপল্য শাকে
১৬৭৬।

Quarter Rupee in Ahom and Nagari Characters, struck
A. D. 1754.

সী সী ৰাজেশ্বৰ সিংহ নিপল্য শাকে
১৬৮১। বাঁও কালে অচমিৱা আখৰ, সোঁ
কালে নাগেৰি।

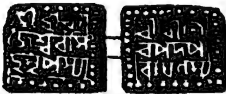
Rupee in Persian Characters, struck A. D. 1763.

এই আখৰ সি পিঠিৰ ১৭৭৪ সঁকৰ ৰূপৰ নিচিনা। সঁক মাথোন লিখিল। ইয়াত লিখা সঁক ১৭৮৫।

Rupee coin A. D. 1764.

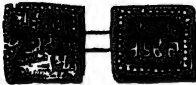
এই ৰূপৰ আখৰ ওপৰত থকা ১৭৭৫ সঁকৰ ৰূপৰ নিচিনা। ইয়াৰ সঁক ১৭৮৬।

Half Rupee of Rajeswar Singh.

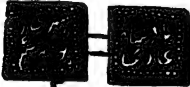
এই আখৰিত লিখিছে, শ্ৰী শ্ৰী বাজেয়ৰ সিংহ নিপসা।

সি কালে শ্ৰী শ্ৰী শিৱ পদ পৰায়নসা। সঁক লিখানাই

Quarter Rupee of Rajeswar, coined A. D. 1767.

এই সিক্ত লিখিছে, শ্ৰী শ্ৰী বাজেয়ৰ সিংহ নিপসা শাকে ১৭৮২।

Quarter Rupee, in Persian Characters.

এই সিক্ত পাৰচি আখৰেৰে লিখিছে, শ্ৰী শ্ৰী বাজেয়ৰ সিংহ। সোঁ কালে, বাদশা গাজি, অৰ্ধাশত মহা বজা।

Two Anna Coin of Rajeswar Singh.

এই আদ মহিৱাস্ত লিখা আছে, শ্ৰী শ্ৰী বাজেয়ৰ সিংহ নিপসা।

চৰাপুঞ্জি মোকামৰ বিবৰন।

Account of Cherra Funji.

চৰাপুঞ্জি মোকামৰ কিছূ কথা নিবেদন কৰিব ধোজো; আমাৰ দেশৰ অচমিয়া প্ৰিয় বন্ধু সকলে ভালকৈ ছু নে পাই, এই নিমিত্তে নিৰিলাকক জনাও।

এই চৰাপুঞ্জি জিলা এখন বৰ পৰ্বতৰ ওপৰত। চাৰিও ফালে পৰ্বত, মাজত ভৈয়ামৰ নিচিনা সমান ঠাই। আন্দাজ ১০০ পুৰা মান মাটি হ'ব। তাতেই চাহাৰ লোকে লগা লগিকৈ ৫০ টা মান বহুলা সাজিছে, সেই বহুলাবোৰ সুন্দৰকৈ সজাইছে, দেখিবলৈ বৰ ভাল। সেই ঠাই জাৰ কি জহ সদাই চোঁচ, তাক চাহাৰ লোকে বৰ ভাল পাই। তাৰ সিলৰ পানি বৰ চিকন বগা, কট কট কৰে। ১০০ হাতৰ তলত জি পৰে, তাকো দেখা জাই। আৰু পেটলৈকো বৰ ভাল, মানুহে যদি দিনটো ৫ বাৰ খাই, ভেও জিন জাই। আৰু তাৰ বতাহ বৰ ভাল, মানুহৰ গাত বল সক্তি হ'ব। তাৰ সদাই জি মানুহ থাকে, তাৰ ৰোগ বিয়াখি একো নাই। সেই কাৰনে অনেক দেশৰ পৰা চাহাৰ লোক হাৱা খাবলৈ ভালৈ আহে। আৰু আন দেশত নৰিয়া পৰি ভাল ন হলে সেই ঠাইলৈ আহিলে ভাল হ'ব; আৰু চত মাহৰে পৰা অনেক দূৰ দেশৰ চাহাৰ মেম আহি তাত থাকেহি, আহিন কাতি হলে পৰ্বতৰ পৰা নামি জাই।

সেই ঠাইত আহিন কাতিৰ পৰা হিম পৰে, আশোন পুহ মাহত এহাত এমুঠনকৈ ডাঠ হৈ বগা হৈ থাকে, ভৰি দিলে মচ মচ কৰে ডাঙে। আৰু বহাগ মাহৰ পৰা বৰ বৰধুন পৰে, বাতিএ দিনে নেবে, মাহৰ ভিতৰত এদিন কি দু দিনহে সূৰ্য দেখা জাই। তাত বৰ বতাহ, জাৰ গৰম কাপৰ ন হলে থাকিব নোআৰি। আৰু সেই নগৰৰ প্ৰতি বহুলাই ১০।১২ টাকৈ জুই লাল আছে, সেই জুই লাল বোৰত দিনে বাতিএ জুই জলি থাকে; আৰু তাত এবিধ সিলৰ এলাৰ পাই অৰ্ধাশত বাগ। মাটি তাৰেই জুই লগাই, তাত বাতি খাই।

সেই এলাহৰ নাম ১০০ মোনত ৮ টকা ৰূপ, তাৰ বৰ পৰ্বত আছে। আৰু তাৰ প্ৰতি বজলাই ১০।১২ জনকৈ চাহাৰ মেম থাকে, কোনো কোনো বছৰত ইমান চাহাৰ হই, যে খা-কিবলৈ বজলাই নাটে।

সেই নগৰত এটা সুন্দৰ গিৰ্জা ঘৰ আছে, আগেয়ে তাত পাদুৰি গাৰকিন চাহাৰ আছিল, এতিয়া তেঁও কলিকতালৈ গল। তেঁওৰ মূৰে গুআহাটিৰ খীৰুত পাদুৰি ব্ৰেণ্ড চাহাৰ হৈছে; তেঁও বছৰেকত ৪ মাহ সেই গিৰ্জা ঘৰতে গিৰ্জা ৰুবেগৈ। প্ৰতি বৰি বাবে গিৰ্জা ঘৰত চাহাৰ, মেম তিনি চাৰি কুৰি মান গোট খাই। আৰু ভাঙে এক পল্টন জুকিয়ৰ চিপাহি আছে, সেই চিপাহিৰ অধিকাৰ খীৰুত কৰ্নেল লিভৰ চাহাৰ, তেঁৱেই সেই নগৰত পলিটিকল এজেন্ট কাম কৰিছিল। তেঁও বৰ ভাল চাহাৰ, তেঁও কাৰো অহিত নি চিন্তিছিল, নহু বৰ আটাইকে সমান দেখিছিল। তেঁওক সেই দেশৰ পৰ্বতিয়া মানুহে বৰ ভাল পাইছিল। তেঁওৰ এতিয়া সৰিলত কিছু বোগ হৈ কেবলকাৰি মাহত চুটি লৈ বিলাতলৈ গল। তেঁও সেই নগৰত থাকি বৰ ভাল পাইছিল, আশ্বাজে তাত ২৫ বছৰ মান আছিল, আৰু তেঁওক পৰ্বতিয়া মানুহে ভাই কৰিছিল। কিন্তু তেঁও জোআত খাচিৰা-বোৰে বৰ বেজাৰ অপমান কৰিলে। এতিয় তেঁওৰ মূৰে খীৰুত কৰ্নেল জেডিক বৰ চাহাৰ চৰাপুঞ্জিৰ অধিকাৰ হৈছে, তেঁও বছৰেকত এবাৰ দৌৰা কৰিব; তেঁও এতিয়া গুআহাটিৰ খীৰুত হতচন মেজেক্টৰ চাহাৰক সেই জিলাত থৈছে, জিলাৰ লোধ পোচ কৰিবলৈ। সেই দেশৰ মানুহে খাজনা নি দিএ, তাত খেতি কৰিবও নোআবে; সিলৰ নিমিত্তে, তাত কি লগা হই, তাক ঠেও নুনা। বিলাতি আন্ড, কচু, জলকিয়া, এনা, সুমখিবা টেকা, মো জোল, ডামোল, পান, এবিধ খাচিৰা খান হই, আমি তাক কোআ মনি বোলোঁ। তাৰ নিহঁতে মদ খাই, ইয়াত বাজে একো বুৰা উতপন ন হই। সন্তে খান, চাউল নামৰ পৰা কি নি আনি

খাই। চৰাপুঞ্জিৰ দৰিনে আৰু পূবে চিলট চাউল দেশ, সেই দেশৰ পৰা খান আদি কিনি নিএ। চৰাপুঞ্জি দেশৰ মানুহবোৰক খাচিৰা বোলে, সেই মানুহবোৰ দুখকাৰি নিহঁত মুখ বোজা এক মোনতকৈ অধিক নহৈ।

তালৈ চাহাৰ লোকাক আমাৰ ই মানুহ জোআ অহা কৰাত, খাচিৰা মানুহেই বজৰ তাৰ বোজা নিএ; কিন্তু নিহঁতে দিনটত চাৰি অনা লই, তিবোতাই হলে, তিনি অনা লই, আৰু নিহঁতে মিচা কথা ন কই, বৰ সঁচা মানুহ; লিখা পঢ়া একো নে জানে, পূৰ্বৰে পৰা পুৰি প্যক্তি একো নাই, ধৰম শাস্ত্ৰৰ কথাও একো কব নোআবে। সিহঁতে কোন ইহৰক পূজ, তাকো নে জানে। এতিয়া পাদুৰি খুইচ চাহাৰ আহি ৪।৫ বছৰৰ পৰা ধৰম শাস্ত্ৰ দেখাইছে, আৰু নিকাৰিছে। সিহঁতৰ খাচিৰা মাতেৰে ইংৰাজি আধাৰেৰে ধৰম শাস্ত্ৰৰ নতুন কিতাপ তৈয়াৰ কৰাই নিহঁতক পঢ়াইছে। সিহঁত এতিয়া বৰ ভাল মানুহৰ বিচিৰা লৈ জাই। আগেয়ে সিহঁত বৰ অসভ্য আছিল। কিয়নো কাপৰ পিন্ধিবই নে জানিছিল, এতিয়া লিখা পঢ়া। লিকি গিয়ান পাই ভাল ৰূপে কাপৰ পিন্ধি সভ্য হৈছে। আৰু খাচিৰা মানুহ বোৰ বগা, দেখিবলৈকো সুঅনি, সিহঁতৰে কেতবোৰে দু কুৰি আটাই কুৰি কৈ দৰমহা খাই কেচাৰিৰ আমোলা মহৰি কাম কৰিছে।

আৰু সিহঁতে তিবোতা বিবাহ কৰি আপোনাৰ ঘৰলৈ অনা নতুন নাই, আমাৰ জেনে-কুআ কোনো মানুহৰ কেও কিছু ন হলে চোআলিৰ ঘৰত ঘৰ জোআই নোমাই, ভেনে কুআ সিহঁতৰ দস্তৰ। আপোনাৰ ঘৰলৈ লৈ-আলিক আনিব নোআবে, আৰু চোআলিৰ মাক বাপেকেও এৰি নি দিএ, সিহঁতৰ এই দস্তৰ বেয়া। কিয়নো আমাৰ হলে তাম্বৰ হৈ আপোনাৰ দ্বিধ মাক বাপেকক খুজাই, সিহঁতৰ হলে নহৰ সাহেবক খুজাই, জখি চোআলিৰ মাক বাপেক নাই, ভেঙে লোককে খুজ ই, তেও আপোনাৰ ঘৰলৈ নানে। সিহঁতৰ মানুহ মৰিলে নে কান্দে, লোক নতাপো ন কৰে,

কিন্তু বহীতৈ বজ ডামচাহে কৰে; কন্দা সি-
ইতৰ বেয়া বোলে। মানুহ মৰিলে সিহঁতৰ
গিয়ান্তি কুটুমক চপাই বৰতৈ ভোজ ভাত
খুআই; নাচ ডামচা কৰি, আমাৰ হিন্দু মানু-
হক জনেকৈ পোবে, তেনেকৈ সিহঁতেও মৰা-
টো কাঠ লক্ষ্য কৰে। আৰু সিহঁতৰ মৰা
মৰিলে গিয়ান্তি কুটুম চপাই ভোজ ভাত খুআৰ
নোআৰে মানলৈকে মৰাটো নো পোবে, কিন্তু
পেট কালি নাৰি কুঁক উলিয়াই মচলা সুমাই
সুকাই থৈ; জেতিয়া ভোজ ভাত দিব পাৰে,
সেই দিনাই বজ ডামচা কৰি পোবে। সিহঁ-
তৰ আন একো পূজা কৰা দস্তৰ নাই। আৰু
সিহঁতৰ নচা দস্তৰ ভাল, আন দেশৰ নিচিনা
অৰাণ্য গিত নে গাই। সিহঁতৰ তিৰোতাবো-
ৰে নচাৰ এক দস্তৰ, আন দেশৰ নিচিনা হাত
ভৰি দাজি নে নাচে, কেৱল চিকন কাপৰ
পিক্ৰি একে ধিৰে ধিৰ হৈ ভৰি টিপি টিপি
নাচে, ভৰি দুটা নিলগ হ'ব নোআৰে। আৰু
লহঁতে সাৰি সাৰি হৈ নাচে, দেখিবলৈ বৰ
চন্দৰ। নচাৰ সময়ত হাঁহিব মাতিব নোআৰে,
জুহিন হৈ থাকে। মুনিহবোৰে বেলেগ হৈ না-
চ, আৰু দা, জাটি, ঢাল, তৰোআল লৈ খে-
বাই। তথাপি তিৰোতাৰ নচা ঠাইলৈ জাব
পাৰে, সিহঁতৰ লগত নাচিবও পাৰে, কিন্তু
মাত্ৰ বোল কৰিব নোআৰে; কেৱল গিতহে
গাব পাৰে। আৰু এটা আচৰিত কথা দেখি-
লোঁ; সিহঁতৰ নচা ঠাইৰ মাজত দু কুৰি বা
আঠাই কুৰি হাত দিহল ভলুকা বাঁহ এডাল
ভিতৰত কোঁপোলা কৰি তাত জিমান তেল ধৰে
জিমান ভৰাই তাৰ আগত দহ বা কুৰি টকা
ৰূপ বাস্তি সেই বাঁহ ডাল নচা ঠাইৰ মাজতে
পোতে, আৰু তাৰ বাহিৰেও তেল য়হে।
পাচে এটাই মানুহবোৰত কই, বোলে, এই
বাঁহ ডালৰ আগলৈ জেয়ে উঠিব পাৰিব, সেয়ে
বাঁহৰ আগত বাস্তি ধোজা ৰূপ নিব পাৰিব।
পাচে বহু ডেকা মানুহবোৰ উঠিব ধোজ,
তথাপি এহাতো উঠিব নোআৰে; বাঁহ ডালৰ
গোটেই গাই তেল বৈ থাকে, বাঁহত ধৰি উঠিব
খুজিলে পিচলি আহে। পাচত এটা ডেকা

মানুহে বৰ স্তম কৰি উঠি সেই বাঁহৰ আ-
গত জি ৰূপ বাস্তি ধৈছিল, সেই ৰূপকে পাঁও
পাঁও জেন ইওতেই তলত চাৰি পাঁচ ডেকা
মানুহ মদ খাই বলিয়া হৈ সি ৰূপ লব
এতিয়া বুলি সেই বাঁহ ডালত ধৰি জোঁটা পুটি-
কৈ উঠিবলৈ ধৰোঁতে বাঁহ ডাল মাজতে ভাগি
পৰিল। ওপৰলৈ উঠা মানুহটো এক দুপৰ
মৰি আছিল, আৰু তাৰ মূৰ ফাটিল; তথাপি
ইহঁতৰ অনুগ্ৰহত সি জিলে; কিন্তু তাৰ গা
খুনিয়া হল। এনেকৈ বচৰে বচৰে বহু মা-
নুহ মৰে, তথাপি সিহঁতে এইটো বৰ ডা-
মাচা বোলে। তাত কল্পানিও একো কৰিব
নোআৰে, সিহঁতে আপোন ইচাতে কৰে। এই
ডামচা আমি আপোন চকুএ দেখিচোঁ।

চৰাপুঞ্জিৰ নামৰ অৰ্থ এই। সেই ঠাই ওখ
পৰ্বত, সদাই জাব, এই দেখি তাৰ নাম চৰা।
আৰু পুঞ্জিৰ অৰ্থ এই, তাৰ মানুহবোৰে
যবক পুঞ্জি বোলে, অৰ্থাত জাবৰ ঠাইৰ যব।
চৰাপুঞ্জিৰ আৰু মুচমাই পুঞ্জিৰ পশ্চিম কালে
এক যন্তাৰ বাটত এক জুবনপুৰি আছে, তালৈ
পৰ্বতৰ তলে দি সুকল বাটে জাই, সেই
বাটে গৈ পৰ্বতৰ তলৰ মাজত এখন এপুৰা-
মান সন্মান মাটি পাই তাত পূৰ্বে দেৱতা
সকলে, কোনোবা দেৱতা সকলক জল পান
কৰাবলৈ লন্দেল, মিঠৈ কৰিছিল বুলি কই।
সেইবোৰ এতিয়া লিল হৈ আছে, তাক আজি
কালিহে লাজিচে, এনে দেখা জাই; দেখিবলৈ
বৰ সুন্দৰ, বকম বকম মিঠৈ জেনে মতিচূৰৰ
লাক, চকৰকলা, ইলাচি দানা, ধোৰমা, জেলপি,
মিচিৰি নিচিনা; লইলাখে মিচিৰি, হাতত জুলি
ললে খাবৰ মন জাই, কিন্তু লিল। তাৰ ভি-
তৰত বৰ এক্সাৰ আৰু বহু বাদুলি, তাত
আৰিয়া লগাইহে জাব পাৰি। সেই সুকল বাট
কিমানলৈ গৈচে, তাক কেৱে কব নোআৰে।
আমি মনেৰে ভাবিচোঁ, সেই সুকল গোটেই
খন ডলা চাব খুজিলে আৰিয়া লগাবলৈ ২০০
মোন মান তেল কাপৰ হলেও সুকল বাটৰ
ওৰ পেলাব নোআৰি; তাকে জুবন পুৰি
বোলে। তাক চাবলৈ বহু চাহাব মেম লোক

জাই, আৰু লগত ধোআ বহু টৈ জাই। চাহাব লোকে ভূবন পুৰি চাই এটাই পাচে ঞাই ঘৰলৈ গুচি আহে। আৰু চৰাপুঞ্জি ঠাই এখন পূৰ্বে ইজ্জৰ অপেশবৰিৰ নগৰ আছিল বুলি কই; এই কথা বহু মানুহৰ মুখে সুনিতো।

সেই নগৰৰ খাচিয়া বায়তে বজাৰ খাজনা নি নিএ। বজাই নগৰৰ ওচৰতে এখন হাট বহুআইচে, হাটৰ চাৰিও কালে কিলাব নিচিনা সিলৰ গৰ বহুআইচে; তাৰ পূৰ্বে পশ্চিমে দু এখন দুআৰ আছে, সেই দুই দুআৰত দুটা ঘৰ কৰিচে, তাতে বজাৰ মানুহ থাকে। জি মানুহ হাটত বহু ভেটিবলৈ আহে, সেই প্ৰতি মানুহৰ পৰা এক এক পইচা দান লই। প্ৰতি হাটে ৫০। ৬০ ৰূপ উঠে, সেই ৰূপেৰেই বজাৰ জিবিকা হই। ৮ দিনৰ ভিতৰত দু বাৰ হাট হই। ৪ দিনত জি হাট হই, তাক সৰু হাট বোলে, ৮ দিনত জি হাট হই, তাক বৰ হাট বোলে। সেই হাটত মানুহ আন্দাজ দুই তিনি হেজাৰ হই। তালৈ বহু ঠাইৰ পৰা মানুহ আহে, ই কালে গুজাহাটৰ পৰা নি কালে চিলট, চাডকৰ আৰু জইজ্জাৰ পৰা আহে। সেই জি দু টা ঘৰৰ কথা কৈচোঁ, পইচা কৰ ভোলা সেই ঘৰকে সিহঁতে হাট বোলে। আৰু তাৰ বজাৰ নাম জীজুত সোভা চিহ্ন। তেঁও বুৰা, তেঁওৰ সন্তান আদি একো নাই, কেৱল তেঁও আৰু তেঁওৰ কুঁআৰি মাত্ৰ।

আৰু খাচিয়া মানুহবোৰে কাপৰ বৰ নে জানে, আন ঠাইৰ পৰা কিনি আনি পিন্ধে, দুভাগ কাপৰ অচমৰ পৰা জাই। সিহঁতে জাৰৰ নিমিত্তে এৰিয়া আৰু মুগাৰ কাপৰ সদাই চেনেহ কৰি পিন্ধে, সেই কাপৰ সুআল কুচিয়া মানুহে নি মৰা পূৰ্বৰ হাটত বেচে, সেই হাটৰ পৰা খাচিয়া মানুহে কিনি আনে-গৈ। খাচিয়া মানুহ আমাৰ ভৈৰাম ঠাইত থাকিব নোআবে, কাৰন সিহঁত চেঁচা ঠাইত থকা মানুহ।

চৰাপুঞ্জিৰ পূৰ্বে দু দিনৰ বাটত চিলট, কোনো সময়ত পৰ্বতৰ পৰা নানি একে দিনেই ভৈৰাম পাই। আৰু চাডকলৈকে সেই মা-

নেইহে। ই কালে চৰাদু কৰ্ম মান বাট হাটলৈ চাহাব লোকৰ ৮ দিনৰ বাট, আজৰ কলা মানুহে ৬ দিনে জাই। কিন্তু চৰাদুই পৰ্বতৰ ওপৰেই জাব লাগে। সিহঁত লোকৰ পৰ্বতবোৰত বুৰাই বুৰাই এনে বাট কৰাই নি প্ৰায়ে বাগি অহা জোআ কৰিব পাৰে, কিন্তু ঠায়ে ঠায়ে থিয়, সেই নিমিত্তে বাগি নিৰলৈ আচল। উখাপি মানুহ অহা জোআ কৰাত অধিক সুম নে পাই। আৰু ঠায়ে ঠায়ে নৈ পাই, সেই নৈৰ ওপৰত হাঁতি জাব পাৰে এনে চিকন লোৰ সৰুত দলদ বাজিচে। চৰা পুঞ্জিলৈ জোআ ৮ দিনৰ বাটত দু এখন দলদ পাই। তাৰে এখনৰ নাম বগা পানি, আন এখনৰ নাম বৰ পানি। কিন্তু বগা পানিৰ দলদ এখন পানিএ ভাজিচে, এতিয়া আৰুও বাজিবলৈ কুগুত কৰিচে। আৰু সেই ৮ দিনৰ বাটতকেই টা বজলা চাহাব লোক আৰু বাট কৰা মানুহে অহা জোআ কৰাত জিহাবলৈ কম্পানিএ বনাই দিচে। সেই বাটতে দুটা গাৰাদ কৰিচে, আৰু এটাৰ নাম মায়বদ, সিটাৰ নাম এখোজমৰে তাত সদাই চিপাহিৰ গাৰাদ থাকে।

চৰাপুঞ্জিৰ পৰা গুজাহাটলৈ গলে কিমান ঠাই পাই, তাৰ নাম তেঁও সুন। প্ৰথমত কলা পানি পাই, সেই কলা পানিডহে জলৰ কাটক দিয়া কইদি থাকে। দুতিয় বজলা জিতিয় সন্নদী, চতুৰ্থ মাইবদি, পঞ্চম নখো লা, সষ্ট মৌপিয়া, সন্তম জিৰাদ, অষ্টম বাৰি গুদাম, নৱম ধনামুখ, দশম গুজাহাট। এই বোৰ বাটত থকা ঠাইহে, কিন্তু কোনোএ ইয়াম পলম কৰি নে জাই। কোনোএ ৭।৮ দিনত কোনোএ ৫।৬ দিনতে জাই। আৰু চৰাপুঞ্জিৰ পৰা তিন দিনে তাক গুজাহাটলৈ অচমগৈ গৈছিল, এতিয়া জীজুত হতম মাজেজীৰ চাহাবে ২৪ বটাই চলাইচে, অৰ্ধাত দু দিনৰ আৰু তাত চোঁবা কাউৰি মাত্ৰ, পাতি কাউৰি নাই; কাৰন বৰ ওখ পৰ্বত বেছি পাতি কাউৰি নে থাকে।

১৮৫৪ ইং সঁক ১৮ মেই।

জি কাতিৰাম বৈমাই

গ্ৰাই থকা গচ ।

The Tree that never fades.

আমেৰিকা দেশৰ ডিডবড এদিন দুটা সৰু বো চোআলিএ কথা বাজা ইওতে, তাৰে এটাই ললে, মই আৰু অহা যাম কালিত একো বাৰি পৰ্তোঁ; কিয়নো জাৰ কালিত আটাই গচ মৰি জাই, সেই কাৰনে মই জিয়াই থাকোঁ। মানে কোনো গচক প্ৰিতি ন কৰোঁ। কিন্তু এটা চৰাই পোআলি পুহিম, সি হলে জাৰ কালিও ন মৰে।

পাচে বায়েকে মাভ লগাই কলে, ভাই, মোৰ এটা সুন্দৰ চৰাই মৰিল, তুমি নে জাৰিচা? সি ফুল গচৰ সমানো জিয়াই নে থাকিল। তাতে ভায়েকে বুলিলে, আমি সদাই পুতি কৰিব পৰা এনে কোনো বস্তু নে দেখোঁ। আমাৰ সৰু পিয়ৰ ভাই চৰাইভটক আগেয়ে লিৰিল, তাক হলে মই ফুল, চৰাই আদি সৰু-ভটক প্ৰিতি কৰিলোঁ। অহ, জি বস্তু ন অৰ, এনে কোনো বস্তু পাবলৈ মোৰ বৰ সা আছে।

এই ৰূপ কথা বাজা টক সেই দিন নিয়ালে, আৰু গধূলি সকলো কথা পাহৰি মাকৰ ওচৰলৈ লৰাইতে আপোন আপোন সৰু চকি লৰা আনি, সিহঁতে জি ফুল গচৰ গুটি গোকাই থৈছিল, তাকে টোপোলা বান্ধি ধৰলৈ নেবলত, গচ মৰাৰ কথা সিহঁতৰ মনত পৰিল। তাতে বায়েকে মাৰত কলে, আই, তুমি এই ফুল গুটিবোৰ মোৰ জনি ভাইক দিবা, আমি আৰু ফুল বাৰি নে পাৰোঁ। সেই ৰূপে ভায়েকেও কলে হই আই, জনি ভাইকে মোৰ-কোৰো দিবা। মই জনি কেতিয়াও ন মৰা গচৰ গুটি পোআ হলে, বাৰি পাতিলোঁহেভেন। কিন্তু আই, কেতিয়াও ন মৰা গচ, আৰু নষ্ট নো হোআ বাৰি কভোভাত আছে নে?

কেতিয়া মাকে বুলিলে, হই মোৰ লাহৰ, কেতিয়াও নষ্ট নো হোআ, এনে এখন বাৰিৰ কথা পাহলোঁ।

তাতে লৰাই সুখিলে, আই, সেয়ে ৰূপ বাৰি হই নে

হই মোৰ সোনাই, এনে স্বৰূপ বাৰি আছে। সেই বাৰিৰ কথা মই এনেটক পাহিলোঁ, বো-লে, সেই বাৰিৰ মাজে দি কটিকৰ মিচিনা নিৰ্মল অম্লিত পানিৰ নদি বৈ জাই; আৰু বাৰিৰ মাজতে জিৱনৰ গচ আছে; সেই গচত বাৰে মাহত বাৰে বিধ গুটি ধৰে; আৰু তাৰ পাতেৰে দেশবিলাকৰ লোকক স্বস্ত কৰে; তাত সাও আৰু নে থাকে। সেই গচেই কেতিয়াও নষ্ট ন হই; আৰু সেই বাৰিএই স্বৰূপ, তাতে ইহৰ আৰু মেৰ পোআলিৰ লিহাসন থাকে। তালৈকে জিবিলাক মানুহ জাই, সেই বিলাকৰ পিঞ্জি ইহৰ, তেঁৱে লিবিলাকৰ পৰা সকলো চকুৰ লো মচি গুচাই, আৰু অনন্ত সুখ দিএ। সেই বাৰিত কেতিয়াও ৰাতি ন হই, তাত চাকি বা সূৰ্য চক্ৰৰ একোৰো পহৰ নে লাগে। আৰু তাত থকা লোক সদাই জিয়াই থাকে, তালৈ মৰন জাৰ নোআৰে। মোৰ পিয়ৰ পুত্ৰ, তোমাক জনি সেই বাৰি আৰু সেই সদাই জিয়াই থকা গচ লাগে, আৰু তাত থকা মানুহৰ নিচিনা তুমি মৰিব নো খোজা ভেঙে এতিয়া জান কৰ্তা প্ৰভু যিহূত বিশ্বাস কৰা, তেঁওলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰা, আৰু তেঁওক প্ৰেম ভক্তি কৰি জিৱনৰ কাল নিউআ। তেতিয়া সেই প্ৰভুএ তোমাকো তালৈ তুলি নিব, আৰু সদাই তেঁওৰ কোলাত আনন্দেৰে থাকিবলৈ পাবা, অম্লিত নদিৰ জল পান কৰিবা, আৰু জিৱন গচৰো গুটি খাবলৈ পাবা। আৰু সেই বাৰিৰ মাজত সুখ সোনাৰ আলিবোৰ আছে, এটা এটা মুকুতাৰে এখন এখন চুআৰ, তাৰ মাজতো অহা জোআ কৰিবলৈ পাবা।

ন. ল. ক.

Portrait of the Mogul Emperor Baber, Father of Humayun.

হুমায়ুন বাদশাহৰ বিবৰন ।

The Mogul Emperor Humayun.—Portrait in our last Number.

গত জুন মাহত জি নকচা লিখা আছে, সেয়ে হুমায়ুন বাদশাহৰ নকচা; তাক বাবৰৰ বিবৰনৰ ওপৰত জুল কৰি দিলে। এতিয়া বাবৰৰ নকচা ওপৰত লিখিচোঁ; বাবৰৰ কথা লিখা গল দেখি এই মাহত হুমায়ুনৰ বিবৰন লিখোঁ।

বাবৰৰ পুতেক হুমায়ুন ১৫৩০ সঁকত হিন্দু-স্থানৰ মহা বজা হল। তেঁও জোতিষ আৰু আন আন বিদ্যাতে গিয়ানি আছিল। শুভ লোকক গ্ৰহন কৰিবৰ নিমিত্তে তেঁও নাতোটা ধো-

টালি সূন্দৰকৈ জুগুত কৰিলে, সেই ধোঁটালিত বোৰক গ্ৰহৰ নাম দি কাৰ্ত্তিকৰ ধোঁটালিত লে-
নাপতি, মৰ্কুৰিৰ ধোঁটালিত বিচাৰ কৰ্ত্তাবিনাক
সোমৰ ধোঁটালিত কটকি, কবি, এই কলে
সেই সাত ধোঁটালিত সকলো লোকক গ্ৰহন
কৰি দৰ্শন কৰালে। তেঁওৰ ভায়েক কামিৰান
কাবুলৰ অধিকাৰ হৈছিল। সেই কামিৰানে
পঞ্জাব দেশৰো অধিকাৰ হব, খুজিছিল, তাতে
হুমায়ুনে ভায়েকেৰে বৰ কৰিবৰ মন বো হো-
আত এৰি দিলে।

পাচে হুমায়ুনৰ অহিতে শেষ নামে একজন
সকল ওলাল। সেই মাহুৰৰ নাম প্ৰথমতে

কৰ্মি আছিল, পাচে বজাৰ আগ চকুত ডা-
হৰ বাৰ এটা মৰাত তাক সোৰ অৰ্থাত সিংহ
নাম দিলে। আৰু গুজৰাটৰ বজা বাহাদুৰেও
ঠেওৰ অহিতে বন কৰিলে। হুমায়ুনে বাহা-
দুৰক জিনি চপানিৰ কৌঠ আৰু চুনাৰ নগৰ
আদি কৰি ললে। এনে সময়ত ঠেওৰ ভায়েক
কামিৰান আৰু হিন্দাল দুয়ো দ্বোই আৰু
সুনি উভতি আছিল। তাতে আগৰা নগৰ নৌ
পাওতেই ফৌজে নৈতে সোৰে জুখ ধৰি ১৫৩৯
সংকত ঠেওক জিনিলে। পাচে হুমায়ুনে পলাই
গৈ অমৰকৌঠ নগৰ পালত তাৰ বজাই
ঠেওক গ্ৰহন কৰিলে। সেই ঠাইতে আকবৰ
নামে ঠেওৰ এজন পুত্ৰ উপজিল। কিন্তু
সেই লৰাৰ কামিৰানে এজন সেনাপতিৰ
দোআবাই কাৰ্হি নিৰে। ক্ৰমে ধোৰাচান আৰু
পাৰ্চি দেশলৈ গৈ তাতে তিনি বছৰ থাকিল।

১৫৪৫ সংকত সা। তামালা নামে পাৰচি
দেশৰ এজন ৰাজ মন্ত্ৰি ঠেওৰ সহাই হৈ কাবুল
দেশ লবলৈ ১০,০০০ ঘোৰা চিপাহি পঠালে।
পাচে হুমায়ুনে কাবুল নগৰ বেৰি ধৰাত কা-
মিৰানে আকবৰ লৰাক বাপেকক ভই লগা-
বলৈ গবৰ ওপৰত দেখাই দিলে। তাতে হুমা-
য়ুনে বুজাই দিলে, যদি সেই লৰাক মাৰ, তেন্তে
নগৰৰ এজনকো নেৰি সকলোকো মাৰিম। সেই
কথাৰে কামিৰানে ভই পাই লৰাক নে মাৰি-
লে। পাচে কামিৰানক ধৰাত বৰুয়া ফুকন সক-
লোএ তাক মাৰিবলৈ আলচ দিলে, কিন্তু হুমা-
য়ুনে তাৰ চকু আকন এঁঠাৰে কনা কৰাই প্ৰান
বাখিলে। পাচে হিন্দুস্থানক আক্ৰমণ কৰি
১৫৫৪ সংকত লিঙ্গু নদি পাৰ হৈ লাহোৰ
নগৰক ললে। পাচে দিলিৰ বাদশ্যা চিকন্দৰে
জগ কৰিবলৈ ৮০,০০০ ঘোৰা চিপাহিএ নৈতে
ওলালত হুমায়ুন, আকবৰ জুববাজ, আৰু বহ-
ৰাম উজ্জিৰে নৈতে সকলো লক্ষ জিনি দিলি
বসবত লোমাল। ১৫৫৫ সংকত হুমায়ুনে
গধূলি বেলা ওপৰ পিৰালিত বেৰাজ কৰি
এটালত জখলাত নামিব ধোজাত শিচলা খাই
ওপৰৰ পৰা তললৈকে বাগৰি গল, সেই দুখে-
য়ে চাৰি দিনৰ মূৰত মৃত্যু হল।

আগষ্ট, অৰ্থাত ভাদৰ পঞ্জিকা।

Almanac for August, A. D. 1854. Assam Mra. 1770.

ক্ৰমিক সংখ্যা	তাৰিখ	ৰাশি	চিহ্ন	দিন	ক্ৰমিক সংখ্যা	তাৰিখ	ৰাশি	চিহ্ন	দিন
১	১৮	০	৭	১০১৩	১৬	১	৪	২০	১২১৫৭
২	১৯	৪	৮	১০১৪	১৭	২	৫	২৪	১২১৫৬
৩	২০	৫	৯	১০১৫	১৮	৩	৬	২৫	১২১৫৪
৪	২১	৬	১০	১০১৬	১৯	৪	৭	২৬	১২১৫৩
৫	২২	৭	১১	১০১৭	২০	৫	৮	২৭	১২১৫২
৬	২৩	৮	১২	১০১৮	২১	৬	৯	২৮	১২১৫০
৭	২৪	৯	১৩	১০১৯	২২	৭	১০	২৯	১২১৪৯
৮	২৫	১০	১৪	১০২০	২৩	৮	১১	৩০	১২১৪৮
৯	২৬	১১	১৫	১০২১	২৪	৯	১২	৩১	১২১৪৬
১০	২৭	১২	১৬	১০২২	২৫	১০	১৩	৩২	১২১৪৫
১১	২৮	১৩	১৭	১০২৩	২৬	১১	১৪	৩৩	১২১৪৪
১২	২৯	১৪	১৮	১০২৪	২৭	১২	১৫	৩৪	১২১৪৩
১৩	৩০	১৫	১৯	১০২৫	২৮	১৩	১৬	৩৫	১২১৪১
১৪	৩১	১৬	২০	১০২৬	২৯	১৪	১৭	৩৬	১২১৪০
১৫	৩২	১৭	২১	১০২৭	৩০	১৫	১৮	৩৭	১২১৩৮
					৩১	১৬	১৯	৩৮	১২১৩৬

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচতি।

Receipts for the Orunudol-Gowahati.

COL. F. JENKINS, 1853-54	20 Rs
C. K. HUDSON, Esq. 1846-54	18 Rs.
W. BEECHER, Esq. 1847-54,	8 Rs
W. ROBINSON, Esq. 1854	4 Rs.
REV. A. H. DANFORTH, 1854	1 R.
REV. W. WARD, 1854	1 R.
শ্ৰীজুত বাবু সন্তোনাথ মুনচেক, ১৮৫৩	১৮
শ্ৰী পোআল চন্দ্ৰ, ১৮৫৪	১৮
শ্ৰী বিপচু জদচন, ১৮৫৪	১৮
শ্ৰী ধনি লুচিএন হেইদন, ৬ মাহ	১৮
শ্ৰী দুগুৰা, ৬ মাহ	১৮

Receipts for the Orunudol-Sibsagar.

CAPT. E. T. DALTON, 1853-54	10 Rs.
REV. E. H. HIGGS, 1853-54	12 Rs.
MR. F. MENTION, 1853	1 R.
শ্ৰীজুত বাবু কিত্তিনাথ ফুকন মুনচেক, ১৮৫৪	১৮
শ্ৰীজুত বাবু উমাৰাম ডেকা বৰুয়া দাবোগা জইপুৰ ১৮৫৩-৫৪	১৮
শ্ৰী ঘিনাই জৰ্জ বোৰ্ডমান, ১৮৫৪	১৮
শ্ৰী ঘিনাই লাইনচ পেক, ১৮৫৩	১৮
শ্ৰী জুবমন গগৈ, ১৮৫৩	১৮

Receipts for the Orunudol-Nowgong.

শ্ৰী ঘিনাই লাইনচ পেক, ১৮৫৩	১৮
শ্ৰী জুবমন গগৈ, ১৮৫৩	১৮

Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press.

আবনোদর

৯ বছর ।

ষোণ সিরসাগর, আগষ্ট, ১৮৫৪ ।

নম্বর ৮ ।

VOL. IX.

SIBSAGOR: AUGUST, 1854.

NO. 8.

নানা দেশের সম্বাদ ।

Journal of Events.—Sailing of the Turkish Fleet.

বুজুকদির ফুলিহ পৰা ডুককি জাহাজবোৰ ওলাই, বিলাক সমুদ্র দখিন কালে কঠিয়াব জি কোঁঠ নগর আচে সেইবোৰক ভুধ কবি বটল গল । সেই জাহাজ সকলৰ মাজত মবহমুদি নামে ১২৪ বৰ টোপ থকা জাহাজ প্রধান; তাত আহমত বাদশ্যা, আজিবল সেনা পতি পাকে; আৰু তাত বাজে ২০ কুৰি খান বনুজা জাহাজ উঁওৰ অধিন হৈ আচে ।

The Steamer Tiger taken near Odessa.

ওদেচা নগরৰ ওচৰত তাইগৰ নামে ইংৰাজি ডাপ জাহাজ কুঁঅলিত বালিত লাগি বল । কঠিয়াবিলাকে তাকে দেখি তপত গুলিৰে গুলিয়াবলৈ ধৰিলে; পাচে জাহাজি লোকে সহিব নোআৰি লবনাগত হল, জাহাজকো এৰি দিলে ।

Occupation of Greece by the French.

গ্রিক দেশৰ ওখো বজা কঠিয়াব কলিয়া হোজাত কাক্ৰিৰ সেনা সেনাপতিএ আখিনি রাজ নগরত সোমাই তাক ললে, আৰু তাৰ বজা বানিএ সেই নগর ধন এৰি আন ঠাইলৈ গল ।

Gustafvorn bombarded by Sir Charles Napier.

বলতিক সাগরত চেৰ চার্লচ নেপিয়ৰ চাহা-বে গষ্টাভৰ্ন কোঁঠ আৰু নগর ধনো ভুধ কবি-বলৈ তিনি ধন জাহাজেৰে আহি ১০০০ হা-তৰ আঁতৰত থাকি বম গুলিৰে গুলিয়ালে ।

Wreck of the P. O. Steamer Demos.

ডেমো নামে এখান ডাপ জাহাজ ধেহ দেশৰ পৰা আহোঁতে মাজত থকা এক লক ম-

জুলিত ধুন্দা, লাগিলত একজাৰ নোআৰিলে । মাধুহ আৰু বস্ত সকল লক লক নারত জুলি বধা কৰিলে ।

The Ericson Cable Ship.

আমেৰিকা দেশত জি জাহাজ ডাপৰ বেগেৰে জাবলৈ কৰিছিল, তাক হষ্টাই পতি ১২ মাইল চলাব পাৰিছিল; কিন্তু বুজুহা বতাহত বহোঁ খিলিকি দুআৰ ডালকৈ ন স্নহাত পানিসোঁধা মাই জাহাজ বুহিল । পানি বৰ দ ন হহল এই হেতুকে জাহাজ জুলিবলৈ উপাই কৰিলো

Veracity of the Oranudel.

আমি আন জিলাৰ পৰা বাজা পাইচেঁ জুলাই মাহৰ অকনোদইত কেতবিলাক আচ-বিত কথা লিখাৰ কাৰনে অনেক লোকে আ-মাক মিচা সঁচাৰ একো ধিবেচনা ন কৰে বুলি ইহিচে । দলৰ পৰা ধুঁআ ওলাই, পুখুৰি গাধিৰ হই, লাণ বেজ আমিএ কথা কই, ইকা-কে চাহাৰ লোকেও পতিয়াইচে হবলা এই বুলি আমাক নিন্দা কৰে । সেই কথা স্মৃতি আমি পৰিসুমেৰে সুধি সুধি জি ঠিকনা পা-লোঁ, তাকে আমাৰ দাই গুচাবৰ নিমিত্তে দি-বোঁ ।

Water turned into B

পুখুৰিৰ পানি গাধিৰৰ নিমিত্তে বলা হোআ কথা আমি বকল জেব দেওঁ তিকনো কেবল এই বছৰ ন হই, ইয়াৰ আগলত চাহি পঁচ বছৰ এই কলপ বলা হোআ আমি পুখুৰি পাৰ থাকি আপোৰ চকুএ দেখিলোঁ । জাৰ ককল জানোঁ বা নে জানোঁ, তথাপি জি কথা বকল,

ডাক আমি লিখিব পাও। নেজাল ভাৰ গতি আৰু ধৰ্ম কেতু, কুইকপ আমি হোআৰ কাৰন কোনেও ভালকৈ নে জানে; শুধাৰি সি স্বৰূপ হোআত আটায়ে লিখে, কাৰো জগৰ ন হই। পানি বগা হোআৰ কাৰন আমি এইটো অৱিষ্টো এলান্যৰ পৰা সমুদাই তিনি চাৰি দিন বতাহ ঘৰাত বনৰ আৰু পানুৰ কেলবৰ ধূলা আমি পিঠা গুৰিৰ নিচিনা জি দেন পৰি জমি পানিৰ তলত ডোখৰ ডোখৰ হৈ থাকে, তাকে চৌৰ বেগে তুলি ইপাৰলৈ পেলোআত সেই ধূলিএই পুনৰ তললৈ ন বহি কিছু দিনলৈ পানিত মিহলি হৈ বগা হৈ থাকে। পাচে চৌ গুঠিলে ক্ৰমেৰে সেই বস্তু বহি জাই, আৰু পানিও আগৰ দৰে ঠাৰু হই। আমি ভেতিয়া সেই পানি হাতত লৈ চাই-চিলোঁ, ভেতিয়া পানিৰ লগতে সেই বগা গুৰি-ৱাৰো ভালকৈ দেখিছিলোঁ; কিয়নো গাখিৰ আদি আন কোনো বস্তুৰ দৰে সি নিচেই মি-লি হৈ নে জাই, পিঠাৰ দৰে গুৰি হৈ থা-

The Smoking Temple.

আৰু দলৰ কলচিৰ পৰা ধূঁআ ওলোআৰ কথাও ঠিককৈ সুধিলোঁ, তাৰ অনেক ভাল মা-বুহ লাখি ওলাইচে, প্ৰাই দেন এনেই স্বৰূপ হোআ বুজে। সবহ ভাগে বোলে, আমি বা-তি পূজাৰ বেলা দেখিলোঁ; অৰ্থাত সেই সময়ত কুঁজলি সবহ হোআত মানৰ গুলি দৰকি জোআ বিছাই দি বতাহে সুমাই সি ফালৰ সহ বিছাই উলিউআত ধূঁআ জেন দেখা জাই। নিৰসাগৰত কিমান কুঁজলি হই, ডাক আন জিলাৰ লোকে অনুভব ন কৰে; খৰালি প্ৰায়ে এঘাৰ বাৰ বজালৈকে থাকে। আৰু জেঠ আহাৰত কিমান ভাপ হই, তাকে দেখাইহে বজিচে। কলচিৰ দিনটো বদ পৰাত তিনি পৰ মান বেলিৰ পৰা সি পানি অপভোআ টেকেলিৰ নিচিনা, প্ৰাই চুবই নো-আৰি। আৰু তাৰ বিছাই দি বৰখুৱৰ জি পা-দি সোমাই থাকে, আমি ডাবিচোঁ, সিও প্ৰাই উডলিৰলগা হৈচে। তাত এটি মাত সুমাই দি-

লে, সি জিয়াই নে থাকে, জিবিৰ; খাই চালেহে বুজিব পাৰে। বাৰু চোআচোন, এনে ভগত ঠাইৰ পৰা কেতিয়াবা কেতিয়াবা চিলিমৰ নি-চিনা একেবি ধূঁআ ওলালে তাক কি আচৰিত বুলিব লগা কথা? কুৰি জন লাখি থকাভো আমি ভেনে কথা লিখিবলৈ সৎসই কৰিম নে?

Village Reports.

জিলাৰ ভিতৰৰ জি কথা আমি অকনোদইত লিখিচোঁ, তাত সৎসই নাই। কিন্তু পৰ্বতৰ দাঁতিত আৰু আন আন ঠাইত মানুহে জি জি কথা কোআ কুই কৰে, তাক সঁচা নে মিচা আমি ঠিককৈ কব নোআবোঁ; আৰু তাক অকনোদইতো ঠিক বুলি লিখা নাই, কেৱল পাঠক সকলে সঁচা মিচা বিবেচনাৰে চাবলৈহে লিখিলোঁ। কিন্তু এনে জি জি আচৰিত কথা আমালৈ পঠাইচে, আমি তাৰ অলপহে লি-খিলোঁ; আৰু এখান বান্দৰৰ চিটি মাজ, তাক আমিও স্বৰূপ জেন নে ভাবোঁ। বান্দৰৰ আন আন কথা, আৰু সাপৰ মুখত ওলোআ কথা, মাকৰ পেটত থকা লৰাৰ কথা ইত্যাদিৰে আ-মাৰ চন্দুক পূৰ হ'ল, অকনোদইত চাপিবলৈ চায়ে নো জোৰে।

Extraordinary Occurrence.

সন্ধ্যা জইপূৰৰ পৰা ক্ৰীকৃত উমাবাম সৰ্গা দাবোগাই এই কথা লিখিচে, আমাৰ ধা-নাৰ অধিনৰ ধাদুম গাঁৱৰ এজনি ভিবোভাৰ ৭ মহিলা গৰ্ভ হোআত তাইৰ পেটৰ লৰাই কান্দিবলৈ ধৰিলে, সেই কন্ডা প্ৰাই ভেঁকোলা বেজৰ মাতৰ নিচিনা সুনাই।

আৰু সেই গাঁৱৰে চৈধ্য বছৰিয়া এজনি চোআলিৰ মূৰৰ ওপৰে মাজ ভালুএ দি কুটি নখে সৈতে পাচোটা আঙুলিৰ চিন কিছুমান ওলাইচে। দাবোগাই ইয়াকে সুনি আপোন চকুএ দেখিবৰ নিমিত্তে সেই চোআলি জনি আনিবলৈ মানুহ পঠাইচে; তাই পালেহি জি জি ৰূপ কথা হই, তাক বিসেল ৰূপে লিখি আমালৈ পঠাম বুলিচে।

Bronze Image (of the Grand Lama) dug up near the old Palace at Rangpur

বঙ্গপুর পুৰানি নগৰত থকা গৌলাইৰ মূৰ্তি ।

Bronze Image dug up near Shingor

তিব্বত দেশি লোকৰ নিচিনা এক পোৰোহি-
তৰ মূৰ্তি আগৰ বচৰত বঙ্গপুৰত থানি উলি-
য়ালে। সেই মূৰ্তিৰ নকচা স্মৃতিত মন্ত্ৰৰ হেনি
মেম চাহাবে অনুব্রহ্ম কৰি লিখাত আমি এই
মাহৰ অকনোদইত চাপি দিচোঁ। এয়ে কাৰ
মূৰ্তি, ডাক টিকট কৰি বোজাৰোঁ, আন্দাজে
তিব্বত দেশৰ লামা গৌলাইৰ মূৰ্তি হ'ব
পাৰে।

Antiquities in North America.

উত্তৰ আমেৰিকাৰ নিৰ্গনি পৰ্বতৰ পটিল

কালে ব'ব এখান মৰু ভূমি আছে। এতিয়া
সেই পোনে অহা জোজা কৰা মানুহে কয়,
সেই ঠাইত নিলেবে সজা পুৰানি নগৰৰ ভগা
চিগাবোৰ পৰি পৰি আছে। এঠাইত এখা-
এখাৰ মান বহল নিলেবে সজা নগৰ আছিল
ভাৰ আলিবোৰ সমানে খোটাৰি খোটাৰি
কৰা আছিল। নগৰৰ মাজত ২০ হাত মান
বুধ ব'ব ডালৰ সিল আছিল, ভাৰ ওপৰত
নিলেবে ঘৰ কৰা ছিলো আছে বিল নামে
এজন চাহাবে আন এঠাইত নিলৰ নকচা কোঁট

এখান পালে, ডাড দু কুবি দোখোঁটালি আ-
ছিল। আক এঠাইত সিলব সাকোব নিচিনা
সান্ডোটা গব পালে, সি মুঠে ৪০০ হাত দি-
বল। এতিয়া ডাড একো নৈ নাই। আক
অঠাইত এজাত আদি বাসি লোক আছে, সি-
হুত আনবোৰ নগাৰ নিচিনা বৰ কলাও ন
হই, ইংৰাজিৰ নিচিনা বগাও ন হই, মাজতে।

Consequences of Anger.

আমেৰিকাৰ উইজকিন প্ৰদেশত থকা এজন
মানুহে হুৰুবিয়াক এহাল গৰু বেচি তাৰ দা-
মত হুণ্ডি পাই মেজত পেলাই থৈ সেই গৰু
উলিয়াই দিবলৈ গোহালিলৈ গল। পাচে ঘৰ-
লৈ আহিলত তাৰ লবাই সেই হুণ্ডিবোৰ জুই
সালত পেলাই পুৰিলে, ইয়াকে দেখি ঈশ্ব
হৈ লৰাক হাতেৰে হেঁচা মৰাত তাৰ মূৰ লো-
হাৰ জুই সালৰ হুকত লাগি বৰ দুখ পাই
মৰিল। ভেতিয়া মাকে আন খোঁটালিত সৰু
লৰা এটিক চৰিয়াত পানিৰে ধুই আছিল; তাই
লবদ মূনি বৰ লৰাক চাবলৈ গৈ সৰুটোৱলৈ
ধেয়ান কৰি পানিত এৰি গল; পাচে আহি
সেই লৰাও পানিত মৰি থকা দেখিলে। এই
ৰূপ বাপেকে আপোনাক পুত্ৰ হিন হোআ
দেখি বেজাৰ পাই হিলৈ লৈ মূৰত লগাই
আপোনাৰ মূৰত গুলিয়াই আপোন ঘাতি হল।
হে মূনিহ ভিৰোজা সৰু মানুহে আপোনাৰ
পৰিয়াললৈ ঈশ্ব উঠি মৰাত কিমান মহা দুখত
পৰিল, আৰু আপোনাৰ প্ৰানকো হেৰুৱালে।

Distribution of the Bible in Europe.

বলন্তিক আৰু বিলাক সমুদ্ৰত বন কৰিবলৈ
জোআ জাহাজৰ লোকৰ মাজত বিলাবৰ নিমি-
তে ইংৰাজি ধৰ্ম্মি লোকে ৫০,০০০ নতুন
নিয়মৰ সাত্ৰ পঠাইচে। আৰু দেশত এই বচ-
বৰ ভিতৰত ২০ ০০০ সাত্ৰ পুথি বিলোআ
হৈছে। ইতালি দেশত ৮০,০০০, আৰু জৰ্মা-
নি দেশতো আগভকৈ অধিক দিয়া হৈছে।

Pocket New Testament in Bengali.

কলিকতাত সৰু সৰু আখৰেৰে নতুন নিয়মৰ
পুথি চাপিচে। তাৰ ৪৬৬ পিঠি মাথোন আছে,
গাও কুবি জীওতে ন হোআৰ কাৰনে হাতত

লবলৈ চিল। তাৰ দাম ১০/; চালেৰে বন্ধা
হলে ৫। গিতৰ পুথিএ সৈতে বান্ধিলে এটকা
লই।

Missions in Burmah.

শ্ৰীজুত পাদুৰি কিক্ৰেদ আৰু চাইমন চাহাবে
মান দেশৰ প্ৰোম নগৰ জানুআৰি মাহত পা-
লে, পাচে ৪ মাহৰ ভিতৰত ২৭ জন মান
লোকে প্ৰভুত বিশ্বাস কৰি বুৰ পালে। সেই
দেশৰ ঠায়ে ঠায়ে এবচৰৰ ভিতৰত মান লোক
প্ৰাই এস, আৰু কাৰেন লোক এহেজাৰ বুৰ
পোআ হল।

Baptisms at Tazpur.

শ্ৰীজুত পাদুৰি হেচলমায়ৰ চাহাবৰ হতু
আই জোআ মাহত ৪ জন মানুহে খ্ৰিষ্টিয়ান
ধৰ্ম্মত বিশ্বাসি হৈ বুৰ পোআ হল।

Domestic Occurrences.

নগাঁও জিলাত জুলাই ২ তাৰিখত শ্ৰীজুত
ব্ৰহ্মন চাহাবৰ দোআৰাই শ্ৰীমান পিতৰ কেল-
নৰ আৰু শ্ৰীমতি পৰ্বাহিৰ বিবাহ কৰা হল।
সিৱসাগৰ জিলাত জুলাই ১০ তাৰিখত চানু-
এল অলিম কালডোএল নামে চাপাখানাব
এজন লোক ২০ বছৰ বয়লিয়া হৈ ম্ৰিত্যু হল।

মান্যবৰ সিজুত অকটোবৰই সম্পাদক মহাসম্মেলৈ নিবেদন।

Aerial Castle building.

প্ৰিয় মহাসই,

দেৱৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে মই লিখা এই কথাটি আপোনাৰ সমাচাৰ পত্ৰৰ একালে লিখি আমাক সন্তোষ কৰাৰ, এই বাৰ্ণা।

এলনাৰুৰ নামে এজন বৰ এলেকা লোক আছিল, সি তাৰ বাপেক জিয়াই থকা কালৰ ভিতৰত কেতিয়াও বনত হাত নি দিলে। বাপেক নৰাৰ সময়ত তাৰ নিমিত্তে ঠেঙ পাৰ্চি দেৱৰ দুম নামে এক ন ৰূপ ৰাখি গল। এলনাৰুৰে সেই ৰূপ ভাল মতে বেৰ-হাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে কাঁচৰ সজা বস্ত্ৰ আৰু উত্তম স্ৰুতিকৰ পাজ কিছু তাৰে কিনিিলে। সেই সকল বস্ত্ৰ সি এটা বহল পাচত ভৰাই, এখনি সৰু বজাৰ দিবৰ মনেৰে সেই পাচি ভৰিৰ আগত থৈ, কিনাগৰাকি পাবৰ আসাবে বেৰত আউজি আছিল। সি এই দৰে পাচিলৈ চাই থাকোঁতেই এক বৰ মোহিত ভাৱনাত পৰিল। আৰু সি ভালত লিখাৰ দৰে আপোনা আপুনি কথা ইওতে এজন ওচৰ চুবুৰিয়াই লুকাই থাকি সেই কথা সুনি আছিল। সি বুলিলে, এই পাচিটো ঠাউকত বেচা বেপা-ৰিক এস দুম দি কিনিলাঁ, এই প্ৰিথিৱিত এয়ে মোৰ জখা সৰ্ব্ব। মই খুচুৰিয়াটো বে-চিলে ইয়াৰে অতি নিম্নে দু ন কৰিব পা-ৰিম। সেই দুসৰ পৰা কিছু কালৰ পাচত চাৰি ন হব। এই দৰে কোনো সময়ত অনায়া-সে চাৰি হেজাৰ হব। চাৰি হেজাৰ টকাৰ পৰা আঠ হেজাৰ হোজা টান ন হই। এই দৰে জেতিয়া মই বহু হেজাৰ টকাৰ গৰাকি হয়, তেতিয়া মই কাঁচৰ বস্ত্ৰ বিক্ৰি কৰা বে-পাৰ এৰি বাধৰ বেপাৰি হয়; তেতিয়া হি-ৰা মুকুতা আৰু সকলো বকমৰ বহু মূল্যৰ বা-ধৰ বেপাৰহে কৰিম। জেতিয়া মোৰ মনৰ জোখাৰে ধন পাঁও, তেতিয়া মই কিছু মাটি, বাৰি দাস, দাসি, কাকি খোজা মানুহ আৰু ঘোৰা সহিতে থকা এক অতি উত্তম বৰ কি-

নিম। তেতিয়া মই আপোনা আপুনি সুখ ভোগ কৰিম, আৰু জগত এনেই মোৰ নাম সুনিব। মই ইয়াকে কৰিলেও এক লাখ টকা ন হই মানে বেপাৰ কৰিহে থাকিম। জেতিয়া এই দৰে মই এক লাখৰ গৰাকি হয়, তে-তিয়া বজাৰ কৌশলৰ নিচিনা হৈ বজাৰ প্ৰথাৰ মন্ত্ৰিৰ জিএকক বিয়া কৰাবলৈ খুজিম। আৰু সেই মন্ত্ৰিৰ জিএকৰ সূঅনি, বুধিবক, পৰি-নাম দৰ্জি (আগলৈ চাই কাম কৰা) আৰু আন আন ভাৱৰ গুনৰ কথা মন্ত্ৰিক জনাই, তাৰ পাচত এই কথা কয়, যে আমাৰ বিয়া-হৰ বাতিত ঠেঙক এক হেজাৰ সোৱৰ মো হবোৰে মৰ্জাত ধৰিম।

মই প্ৰধান মন্ত্ৰিৰ জিৱেকক বিয়া কৰিলে, মই তাইৰ নিমিত্তে ৰূপলৈ পোআ সৰু আৰু ভাল চাই কাকি খোজা মহোটা মানুহ কিনিহে দিম। পাচে মই অনেক ঠাটে কটকেৰে গৈই মোৰ সহৰক দেখা কৰিম, আৰু ঠেঙ জিএক কৰ গৌৰৱৰ নিমিত্তে মোক অৱলো ঠেঙৰ। সোঁ হাতৰ পোনে বহুআৰ; ময়ো সেই সময়তে পূৰ্বে দিম বোলা সোৱ হেজাৰ দিম। পাৰকি ঠেঙৰ বৰ ঐশ্বৰ্য হবৰ নিমিত্তে আৰু এহেন মৈ সোৱৰ এটা মোনা এই কেই আলাৰ ককাম কৈ দিম, “মহাসই তুমি চোআচোন, মই আন, পোন কথাত থকা মানুহ, আৰু জিমান দিচো বোলোঁ সদাই তাভকৈ নবহ দিও।” পাচে কুঁঅৰিক মোৰ ঘৰলৈ আনিলে ঘোৰে লাল বিলাস কৰাৰ পূৰ্বেই মোক মান্য কৰিবৰ নি-মিত্তে সিকাম, এই হেতুকে তাইক এটা বহুত বস্ত্ৰকৈ ৰাখিম, আৰু অলপিয়াকৈ দেখা দি এটা বা দুটা কথা কয়। তাইৰ লগৰ মানু-হে মোা নিৰ্দ্দয়াৰ নিমিত্তে তাইৰ লাভনা মাই বুলি মোক জনাই তাইক প্ৰেম কৰিবলৈ আৰু মোৰ ওচৰত বহুআৱলৈ কান্দি কয়, কিন্তু মই নিৰ্দ্দয়া হৈহে থাকিম। পাচে তাইৰ মাকে তাইক লৈ মোৰ কোণলৈ আহিব, জিএক চকুৰ পানিৰে মোৰ ভৰিত পৰি মোৰ প্ৰে-মৰ পাত্ৰ হবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিব; তেতিয়া মোৰ সহিললৈ তাইৰ বৰাক মান উপজিললৈ

মোৰ চৈল দানি ভাইক মোৰ কোথৰৰ পৰা কিছু ভৰি দুবৈত পৰাটক গোৰ মাৰি পঠাম, সেনাকৰক এই সপোনে সমুদাই ৰূপে গিলি- সত সি মনেৰে জি কথা ভাবিছিল, তাক ভবি- য়ে ন কৰাটক থাকিব নোআৰি, দুৰ্ভা ক্ৰমে চনকা বস্ত্ৰৰ পাচিঙ অৰ্ধাঙ তাৰ সকলো ঐশ্বৰ্য্যৰ মুৰত লাৰি মাৰি কঁচ মাটিৰ বস্ত্ৰবোৰ তাৰ ওচৰৰ পৰা আলি বটলৈ পেলালে, তাতে সক- লোবোৰ হেজাৰ ডেখৰ মান হৈ ভাগি গল ।
 * এই দৰেই হে সন্ধ্যাক মহানই, আমাৰ দেশৰ অনেক বজা গাঁহাই সকলৰ লৰাটিহ- তে আগলৈ নিবিলাকৰ উত্তৰাধিকাৰি হ'ম আৰু পেঞ্চিয়ন পাম, এই আসাতে ন পৰ্হি নু সুনি কেৱল মিচা গপতে অনেক কাল কটাই; কিন্তু বৰ মানুহ হলেও বিদ্যাও অইনতকৈ ভাল হলেহে সুখ্যাতি হব, এনে কেতিয়াও নে হাবে, কিয়নো নিবিলাকৰ ওচৰত দুটা চাই- নিকৈ কানিয়া উচটাই খোজা মানুহ থাকে । সেই মানুহৰ কথাকে নিবিলাকে বেদৰ কথা বৰ মানি পৰ্হা সুবটলৈ মন নে মেলি সি- হুডৰ সহিতেই কুকথা আৰু মিচা গপতে বৈদ নিয়াই থাকে । ইয়াতে মই দেশৰ এনে ভাললৈ জোআ বুধি দেখি সহিব নোআৰিহে লিখিটো । আৰু এনে বাফা কৰোঁ জে বজা, গাঁহাই, কুকৰ, বাজ খোজা আদি লোক সক- লেৰ জি খিনি লৰাৰ ডাঙ্গৰ হৈ পৰ্হিবৰ দিন গল, সেই ঐনিক এৰি জিটিহতৰ পৰ্হিবৰ কাল আছে, নিবিলাকে কালে নো পোআলৈকে মি- চাক কাল ন কটাই বাপেক মাকে অনেক সুখ কৰিও পৰ্হাই গিয়ানৱত্ত কৰোক । ভাটি কালে কলিকতাত বৰ বৰ বাবু সকলৰ কথাকে ন ঠিক নিচেই দুখিৱাৰোৰেও মাগি খুজিএই মাৰে মাৰে ২।৩ টকাকৈ দিও পুডেকইতক বিদ্যা লিকাউচে, কিয়নো সাত্ৰত লিখিচে, বিদ্যা দহাতি বিদয়, বিদয়াদ্যাতি পাজতাম । পাজদ্বাদন মাখোতি ধনাভ্যুত, উভঃ সুখম ।

বিদ্যা হলে বিদই হই, বিদইৰ পৰা কৰ বাৰ পাজ হই, পাজৰ পৰা ধন উপাৰ্জন কৰিব পাৰে । ধন হলেই ধৰম কৰিবলৈ সক্তি হই,

ধৰমৰ পৰা পুৰম সুখক পাই । ইয়াকে জানি ভাটিৰ সকলোএ লিখা কৰাই; কিন্তু আমাৰ দেশতো সকলোএ এই বচনটি জানে, তথাপি কেৱে ইয়ালৈ মনকে নি দিএ । আৰু দেখাচোন, আমাৰ ইয়াত পাদুৰি চাহাবৰ আৰু কম্পানিৰ অনুগ্ৰহত ধন নি দিয়াটকএ সক- লোএ অচমিয়া বিদ্যা জে পৰ্হিবলৈ পাইচেই, ইংৰাজি বিদ্যাও অৰ্থে নৈতে পৰ্হিবলৈ পাই, তেও জে বাপেক মাকে ন পৰ্হাই আৰু লৰা- ইতৰো মন নাই, এইহে বৰ আচৰিত ।

Lakhmīlāi Dutt.

শিৱসাগৰ, ১৩ জুন, ১৮৫৪ ।

নীথৰ দিয়া ।

Riddles.

- ১। এজনিতে জেজনি,
ভাইৰ নাম বতি,
একুৰি এটা লৰা পাই,
হৈচে, গৰ্ভৱতি ।
- ২। বিধতাৰ সৃজন ঘৰ নাই কিয়া দুআৰ,
জোগি পুৰল বহি তাতে থাকে নিৰাহাৰ;
জেতিয়া হই সেই পুৰল পূৰ্ন বলবান,
বিধতাৰ ঘৰ ভাঙি কৰে ধান ধান ।
- ৩। এক গোটে জন্তু আছে, মনুলো ডুঙুই;
কঁপালে জিনুল, তাৰ কঁকাল ভেৰুৰ,
দহ খন ভৰি, তাৰ পাঁচ গচ নেগুৰ ।
- ৪। গোবিন্দৰ কবাই
কুৰি মুনিহে খুন্দে,
এক মুনিহে লৰাই ।
- ৫। পেটে আছে, পেটু নাই,
মুখ আছে, জিবা নাই ।
- ৬। বাতি পুজা চাবি, দুপৰিয়া দুই,
গধূলি তিনি ভৰিৰে চলে ।
হেৰা ভাই, সেইটো জন্তু কাক বোলে?
পণ্ডিতে বুজিব পাৰে, দুই তিনি দিনত,
মুখে বুজিব নোআৰে কুৰি বছৰত ।

ইয়াৰ অৰ্থ এই ।

- ১, জঁতৰ । ২, কনিৰ ডিঙৰৰ পোআলি ।
- ৩, মিচা মাচ । ৪, মানুহৰ মঁত জিবা । ৫, কলহ । ৬, মানুহ ।

মে

আকবৰ বাদশ্যৰ কথা।

The Mogul Emperor Akbar.

১৫৫৬ সনকত আকবৰ বাদশ্য। ১৪ বছৰ বয়সিগা হৈ সিংহাসনত উঠিল। তেঁওৰ বাপেক হুমায়ুনৰ ইচাৰ দৰে বহুবায়ক উজিৰ পতা হল। প্ৰথমতে চিকন্দৰ নামে তেঁওৰ এক সন্ধক পৰাজই কৰিলে; পাচে হিমু নামে মহম্মদৰ সেনাপতিএ বন কৰিবলৈ দিলি নগৰলৈ গল। তাতে আকবৰৰ সেনাপতি তিবদি ওলাই গৈ আপোনাৰ সেনা তাকৰ দেখি খুধ খৰিবলৈ সাহ ন হৈ নগৰ এন এৰি দিলে। পাচে আকবৰে বহুবায়ক গিজি বুলি মাতি তেঁওৰ হাতত সকলো কৰমৰ বাৰ দিলে, তেঁও ভিন্না বহুবামে তিবদিক খৰি সুৰ কটালে। পাচে হিমুএ সৈতে খুধ খৰি জিনি ১৫০০

হাতি কাৰ্হি ললে; আক হিমু ধৰা পৰাত বাদশ্যাই আপোনাৰ হাতেৰে তাক মাৰিবৰ উচিত বুলি বহুবামে কোআত বাদশ্যাই তহে। আল উলিয়ালে, পাচে মহম্মদ লাগি কান্দিবলৈ খৰি মাৰিব নোআবিলে। তেতিয়া বহুবায়ক এন উঠি একে কোৰে তাৰ সুৰ চিৰি পেলালে। পাচে আকবৰে অনেক সন্ধকএ সৈতে খুধ কৰি পৰাজই কৰিলে। কিন্তু বহুবায়ক নিচেই নিখুৰা হোআত বাদশ্যাই তেঁওৰ বাৰ গুচালে। তাতে সি বেজাৰ পাই বাজ দোহ কৰি বজাই সৈতে বন কৰিবলৈ খৰিলে। পাচে সি পৰাজ হৈ ধৰা পৰি, কিন্তু আকবৰে তাক নে মাৰি বন মহম্মদ কৰি মাৰিলে। আকবৰ শ্যাই নিখুৰা আক ধৰমেৰে ৫০ বছৰ বাজ সাগৰ কৰি হিন্দুস্থানৰ সকলো বজাতকৈ সু জলশ্য পালে।

ভূতনে ভই কৰা অকাৰন।

Foolish Star of Evil Spirits.

জৰ্জানি দেশৰ কোনো ভাগত অতি পূৰ্বনি এক পণ্ডিত নহু আছিল। জি সময়ত তাক স্মৃতিচিহ্নে, সেই সময়ত দেশৰ বেৰহাৰ অধিব শকাত সত্ৰৰ পৰা বখা পাবৰ নিমিত্তে তাৰ গৰবিলাক অতি দ্ৰুত ৰূপে গাঁথিছিল। সেই ঘৰৰ ভিতৰ অতি বহল হলেও কেৱল এক চুকে সল কৰিব পৰা এনে এক খোঁটালি, ভাঙি অবিবাহিত অতি বুৰা এজন চাহাব থাকে। আন আন খোঁটালি, ভেটি আৰু বস্ত্ৰবিলাক নতায় আউল ৰূপে হাবি হৈ আছিল। তাৰ মাজত সখ্যা এমুৰ লৰা লৰি কৰি থাকে, আৰু অনেক অনেক কেঁচাই সিহঁতকে নষ্ট কৰিবলৈ বিসেসকৈ চেষ্টা কৰিছিল, কিন্তু এটাও ধৰিব নোআবিলে। ঘৰৰ চাৰিও ফালে জি সকলো বাট আৰু বাৰি আৰু খেতি আছিল, সিও অতি কুচিৎ আৰু বোকামই, বাতি বেজ-বিলাকে আনন্দেৰে গান কৰি নাচি বাগি থাকে। সেই চাহাবৰ চিনাকি আৰু বাৰিত খেতি কৰিবৰ নিমিত্তে এজন বহু দিনিয়া মালি তাৰ পৰিয়ালে সৈতে তাৰ ওচৰৰ কোনো সৰু ঘৰত বাস কৰে। অৱসেসে সেই বুৰা চাহাব মৰিলত আন অধিকাৰ ন থকাত তেঁওৰ ভতিজা পুতেকৰ ভিৰোতাই সেই ঘৰ-বিলাকৰ অধিকাৰ হল। আৰু তাৰ বাহিৰে তেঁওৰ আৰু সন্ততি ন থকাত সেই চাইত বসতি কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। স্বামি মৰিবৰে পৰা সত্ৰৰে কৰ লগত কেতিয়াও সেই ভিৰি দেখা দেখি হোআ নাই, আৰু সেই চাইটলও অহা নাই। এই হেতুকে সেয়ে কৈনে চাই, তাক ন জনাত অনুমান কৰিলে, জে সেয়ে অতি মনো-হৰ চাই। পাঁচে দালিক লগত লৈ তাইল জোআত ওচৰ পালতে বোকাৰ গাঁৰি বাটত নাৱৰ নিচিনাকৈ জুৰিবলৈ ধৰিলে, আৰু দুআৰ পাপতে সোমাবলৈ পূৰ্বনি কপাট মেলিবলৈ কো সাহ ন জনমিল। পোআৰ আগৈ দেখিলে জে হাবিমই চোতালৰ মাজত পো-আলিএ সৈতে গাহৰি চৰিচে। সেই বুৰা

আৰু তাৰ ভিৰোতাই আপোনাবিলাকৰ নতুন অধিকাৰিনিক দেখি নহু মনেৰে গ্ৰহন কৰিলে; কিন্তু সিহঁতৰ পুজবিলাকে মলিন মুখেৰে তেঁওক গ্ৰহন কৰি সাধাৰন ৰূপে সমাদৰ কৰিবলৈ অনন্তত আছিল। ইয়াৰ পাচে সেই মেম চাহাবে মালিনিক লগত লৈ ঘৰৰ ভিতৰ সো-মাই তাৰ পূৰ্বনি খোঁটালিবিলাক দেখি তেঁও আচৰিত মানিলে। আৰু সিবিলাকক দেখি কেঁচাবিলাকে ভয়াজুৰ বা খেজেৰে বৰ সবদ কৰি উৰি গল। ভেতিয়াও সেই ভিৰিএ নিৰ-না ন হৈ ঘৰ চাক কৰিবলৈ মালিক আদেশ কৰি, সেই পূৰ্বনি খোঁটালিত বাস কৰিব-লৈ উপাই কৰিলে। সন্ধ্যা বেলা তেঁওৰ দা-লিএ মলিন মুখেৰে তেঁওক কবলৈ ধৰিলে, এই চাইত থাকিবলৈ মোৰ বৰ ভই লাগে; কিয়নো সেই চাহাব ভুত হৈ প্ৰতি দিন বাতি এই ঘৰৰ চাৰিও ফালে কৰে, আৰু অগ্নিমই চকুৰে কুকুৰবিলাকে লৰা লৰি কৰে। মেম চাহাবে তাইত সুধিলে, এইবিলাক কথা তুমি কেনেকৈ জানিলা? তাই কলে, আমি আজি দুই বজাৰ পাচে এই চাইলৈ লাহিচিলোঁ। মেম চাহাবে কলে, ইমান অলপ সময়ৰ মাজত এনে নিগূঢ় কথা কাৰ ওচৰত পাল? দালিএ উত্তৰ কৰিলে, এয়ে নিগূঢ় কথা ন হৈ, মালিনিএ কলে, এই ফালে জিমান লোক থাকে, সেইবিলাকে এই ঘৰলৈ এনে ঘিন কৰে, জে তাক চাক কৰিবলৈ মানুহ পোআই অতি কঠিন। আমি জেতিয়া চাহাবৰ পূৰ্ব পুৰুষৰ নকচা দেখিছিলোঁ, ভেতিয়া সিহঁতৰ অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ সজোআ দেখাতে মোৰ ভই লাগিছিল। আৰু মালিনিএ কলে, গৰৰ তলত অতি দ বন্দি গঁৰাল আছে, তাতে ন ন মানুহ নষ্ট হৈছিল, আৰু ভেঁটিত বহু জিজিবিবিলাক এতিয়াও আছে, বিসেসকৈ মানুহৰ হাৰো পোআ আই।

বৰ ভয়াজুৰ কথা দালিৰ মুখেৰ পৰা সুনি-লভো মেমে মন ধিবলৈ থাকিল; কিন্তু ক্ৰমে ক্ৰমে একাৰ হলত দালিৰ ভই লাহে লাহে বাৰ্হিবলৈ ধৰিলে। আৰু সেই বাতি বৰখুন হোআত তাই মাজে মাজে বাহুৰ সবদকে

জুতৰ সৰদ বুলি ভাবিব ধৰিলে। তাইৰ মেমে সেই সময়ত চকিত বহি পুখি পৰ্ছি আছিল, এনে সময়ত গিৰ্জা ঘৰৰ ঘৰিত বাতিৰ বাৰ বাজিল, তেতিয়া দূৰৈত মেঘে গজাৰ নিচিনা এক সৰদ সূনা গল। তেতিয়া সেই দালিএ হিয়াত কুৰু মাৰি কলে, আপুনি একো সূনা নাই নে? মেমে উত্তৰ কৰিলে, মই ভাবোঁ, দূৰৈত মেঘে গাজিচে; প্ৰত্যেক বছৰ এই সময়ত এনে ন হয়, তথাপি কোনো কোনো বছৰত এই কপে হয়। তুমি এই পুখি লৈ পৰ্ছি মোক সূনা, তাতে তোমাৰ ভই গুচিব, আৰু মোৰ দুখৰ চকুও অলপ সান্তনা পাব। দালিএ পুখি লৈ পৰ্ছিৰ ধৰিলে। কিন্তু অলপ বেলেৰ পাচে এটাই পাৰি উঠিল; কিয়নো মেঘৰ গৰ্জনৰ সৰদ বাৰে বাৰে বাৰ্ছি বৈল ধৰিলে, আৰু মেঘে জে পৰ্ছিৰ চিত্তেৰ পৰা হই, ইয়াৰ প্ৰমান ওলাল। আৰু বাহিৰত সেই ষ্টোটাৰিৰ কিছুমান দূৰৈত অনেক অনেক ঠাইত আচৰিত এটাইৰ ধনি আৰু অসাধাৰন কপে সৰদ সূনা গল। ইয়াতো সেই মেমে পূবনি খিলিকিবিলাক পাবৰ এনে চৈলা দি বন্ধ কৰিলে, পাচে আৰুও বহি পৰ্ছিবলৈ দিলে। আগৰ সৰদ সেই কালত কিছু কম হোআত দালিএ কল্পনিৰ স্বৰেৰে পৰ্ছিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু প্ৰাই দুই ঘট্টা মান হল, আৰুও সেই গৰ্জন বাৰ্ছি অভিসই উয়কৰ হবলৈ ধৰিলে। পাচে দুই বাজি গলত সকলোএ একে বানে নিজম দিলে। তাতে দালিএ কঁপি মলিন মুখেৰে তাইৰ অধিকাৰিক কলে, বিনই কৰোঁ, বাতি পুজালে এই ভুত আলইৰ পৰা জাবলৈ অনুমতি দিওক; মই আৰু ইয়াত এক বাতিও থাকিব নোআবোঁ। পাচে বাতি পুজালৈকে নিজম দি থকাত মেম চাহাবে নিৰ্ভয়ে সঘন কৰিলে। কিন্তু দালিৰ এক নিম্মিসো টোপনি ন গল। বাতি পুজাই দালিনি আহি অনেক প্ৰকাৰ প্ৰশংসাৰ কথা কবলৈ ধৰিলে, মই বুৰি ভিৰিএ অনেক বিসয়ে দেখিচোঁ, আৰু আন আন ঠাইতকৈ এই ঘৰত বৰ অসন্তৰহ ঘটনা ঘটি থাকে; ইয়াক সকলোএ জানে। মই বহু

বছৰে পৰা ন ঠাইত থকাত আচৰিত হৈ মানিবা। কিন্তু জোআ বাজিত জি হু হু হাই হু হু হু, সেই নিচিনা হাই আৰু গৰ্জন আৰু বো বো সৰদ আৰু এই ঘৰৰ গিৰ্জা ঘৰত জোআৰ কালৰ লোকবিলাকৰ কেঁকৰি, হাত এই দৈনি আদি বানি বুৰা লোকবিলাকৰ মৰি জতো কোনোএ এই কপে দেখা সূনা নাই। চেচা চাহাবে তেতিয়াও খিৰ হৈ আনেক প্ৰকাৰ কৰমত বিয়াকুল হৈ থাকি, সেই দিন জাণ কৰিলে; কিন্তু ঠেঙৰ দালিএ ভয়তে বেলিএ বেলিএ বিয়াকুল হবলৈ ধৰিলে। পাচে পুনৰাই বাতি ১২ বাজিলত কেৱল জোআ বাতিৰ নিচিনাকৈ ভৰ্জন গৰ্জনহ সূনা গল, অকল সেয়ে ন হই, কিছুলিৰ নিচিনা আচৰিত পহৰত ঘৰ ষ্টোটাৰিলাকো প্ৰকাশ হল, আৰু জিজিৰিৰ ধনি, বেৰি পিছা লোকবিলাকৰ অহ সৰদ সূনা গল। এই প্ৰকাৰ বে লিএ বেলিএ হাই উকমি হলত পাচে জেতিয়া ২ বাজিল, তেতিয়া জেন অতি ওচৰতেহাই, টোপ মাৰিলে, এনে সৰদ সূনা গল। তাই দালিএ মুৰ্চিত হৈ মাটিতে পহিল, আৰু মে সাক কপে জাগি থাকিলেও ভয়ৰ পৰা বধ পাব নোআৰিলে।

এই বাতি মেমেও নু দুলে, বাতি পুজাল ঠেঙ দালিক তাৰ পৰা জাবলৈ কোআত তাই আনন্দেৰে সকলো বন্ধ জুগুত কৰিলে, দুই এক ঘট্টাৰ পাচত সিহঁত দুয়ো গাঁৰিত উঠি গল। কিন্তু এই বেলি সেই মেমে আগৰ থকা ঠাইলৈ ন গৈ আপোনাৰ কোনো চিনাকি সেরাপ-তিৰ ঘৰলৈ জাভা কৰিলে।

প্ৰাই এক সপ্তাহ হল, ঠেঙ কোনো এবিন দুপৰতে অকলেই সেই ঘৰলৈ পুনৰাই জা-হিল। গাঁৰিৰ পৰা নামিলতেই বুৰি দালিনিএ ঠেঙক কবলৈ ধৰিলে, তেতিয়া আপুনি ইয়াৰ পৰা গল, তেতিয়াৰে পৰা এই ঠাইত হাই উকমি হৈ আছে। খিলিকি দুআববোৰৰ ওচৰত ভয়কৰ আকাৰেৰে আৰু মলিন মুখেৰে মুৰ্তিএ দেখা দিএ; আৰু কোনো মানুহ ওচৰলৈ গলে তাক নিল দলিয়াই, আৰু মাটি

পলাই নিএ। এই কাৰনে কোনোএ বাতি বা-
বহলৈ জাবলৈ সাহ ন কৰে। আপোনাৰ একে!
ভই নাই নে? আপুনি পুৰুষতকৈ সাহসিক নে?
মেয়ে উত্তৰ কৰিলে, মোৰ ভয়েৰে কি হব?
বাতিবলৈ মোৰ আন ঠাই নাই। হব পাবে,
অভাৱৰ যোআবাই সহিব পাৰিম, নাইবা
ভডবিলাকেই ভাগবিব। জি হওক, এই পাকি
ঘৰত অকলেই থাকিলে ভয়তে মৰিম; এই
হেতুকে ভূমি বাতি মোৰ লগত থাকিবা।
মোৰ দানি ভয়তে বেমাৰ হল, তাইক লগত
আনিব নোআবিলোঁ; কিন্তু ভূমি অনেক বছৰ
এই ৰূপে হাই সুনি আচা, তোমাৰ হানি হব
বুলি ভই নাই।

তাতে সেই মালিনিএ অনেক অনেক পুকা-
ৰে বাধা কৰিবলৈ ধৰিলে কিন্তু মেয়ে সাহ কৰি
তাক নু সুনিলে, সেই কাৰন তাই সেই বাতি
মমৰ ওচৰত থাকিল। পাচে বাতি ১২ বাজি
তে আকও আগৰ দৰে হাই উঠিমি হল। মা-
ননিএ অনেক অনেক পুকাৰ মন্ত্ৰ জপ কৰিব-
লৈ ধৰিলে, আৰু মেয়ে ধোঁটালিত ফুৰি ফুৰি
আছিল। অলপ কালৰ পাচে খিলিকি দুআবৰ
সমুখত অকস্মাতে ভয়ানক দৰ্শন দেখা গল।
অৰ্থাত সুকুলা বস্ত্ৰ পিন্ধা তিনি মূৰ্তি; এটা
এটাক উঠি প্ৰণাম কৰি নৌ পুকাৰ হোআৰ
আগেয়ে আকও ভয়ানক সৰিলেৰে গান কৰি-
বলৈ ধৰিলে। পাকিৰ ভিতৰতো জিজিবিৰ আৰু
গৰ্জৰ ন দ হৈছিল। অলপৰ পাচে সেই তি-
নি মূৰ্তিৰ এটাই বকি বকি বাহিৰলৈ গৈ খি-
লিকি ওচৰতে থিয় হৈ বলহি। পাচে আন
দুটাই বেগাই ধোঁটালিৰ মাজতে থিয় হলগৈ,
জাৰে এটাই মৰিবলৈ ধৰা মানুহৰ নিচিনাকৈ
সেহাই-সেহাই ঘেৰ ঘেৰনিব সবদেৰে বুৰি মা-
নি নিক কবলৈ ধৰিলে, এয়ে কেনেকুআ? আনুল
জি ভাগ আহিচে, তাত ভই নিচয়ে পাপ কৰা
নাই নে? এতিয়া মৈদাম পোআ মৰা লোক-
বি কাক দুখ দি, ভুতবিলাকৰ লগত উমলিচ।
ভো কৰমৰ উপভুক্ত হল পাৰি। পাপৰ
শ্ৰেমাৰ বাপ্তিৰ এই ঘৰত প্ৰান এৰিচোঁ জি আ-
মি, আমি পুনৰাই উঠি, আমাৰ লগত ভোক

পতাললৈ নিবলৈ আহিচোঁ। এই কথাৰ সেন
হলত ভুতিয় মূৰ্তিএ মালিনিটলৈ সুকান হাত
মেগিলে, সেই মূৰ্তিৰ চকু নাচিল, কেৱল চকুৰ
ঠাইত দুটা গাঁত আছিল; মুখ ধকা ঠাইত
কেৱল দুই পাৰি আনু দেখা গল। এনে
ভয়ানক দৰ্শনত সেই মালিনিএ জাহি জাহি
বুলি মাটিত পৰিল। প্ৰথম মূৰ্তিএ আকও সুধি-
লে, কোআচোন দেখোঁ, এই ঘৰৰ মাজত
কোন ভুতে জিজিবি লৰাইচে, আমি সিহঁতক
নি চিনোঁ। স্বৰূপকৈ ক, নভুবা এতিয়া মৰিবি।
ভেতিয়া সেই বুৰিএ মাটিত পৰি থাকি এই
উত্তৰ দি কলে, সিহঁত ভুত ন হই। ভুতিয়
মূৰ্তিএ অতি ভয়ানক মাতেৰে সুধিলে, ভেত
সিহঁত কোন? বুৰিএ কান্দি কান্দি কলে, সিহঁত
মোৰ পুত্ৰ, এয়ে সিহঁতৰ খেলা মাখোন। সেই
সেই মূৰ্তিএ উত্তৰ কৰিলে, প্ৰেতবিলাকে এনে
পুকাৰ খেলা সহিব নোআবে। ভই এতিয়া
দণ্ডৰ মাজত আচ, তোৰ আগা আচৰা সেই
দুটবিলাকেও দণ্ড পাব, সিহঁতেও এতিয়া গ্ৰি-
ভুৰ মুখত আচে। মূৰ্তিৰ এই কথা সেন
হলত বাতি দুই বাজিল, তাতে আগৰ দৰে দৰ
টোপ মৰা হলত ঘৰৰ ভিতৰলৈকে সকলো
হাই নিশ্ৰম দিলে। ভেতিয়া সেই তিনি মূৰ্তি
অতি বেগে চোতাললৈ গল; ঘৰৰ দৰ দুআবৰ
ওচৰত অকস্মাতে ভয়ানক এটাহ সূনা গল।
তাকে সুনি ধোঁটালিৰ মাজৰ মাটিত পৰি ধকা
মালিনিএ কান্দি কান্দি কলে, হাই হাই, সিহঁ-
তে মোৰ পুত্ৰক মাৰি পেলালে। অলপৰ পাচে
মালিনিৰ পুত্ৰকহঁত বাহিৰলৈ ওলাই জোআ
কালত সেই তিনি মূৰ্তিএ সিহঁতক ধৰি জৰিৰে
বাতি মেম চাহাবৰ ওচৰলৈ আনিলে, সেই
তিনি মূৰ্তিও ধোঁটালিৰ মাজলৈ লোমাই আ-
ছিল। কিন্তু লোমোআৰ সময়ত লাউ পাডৰ
সজা সুৰৰ খোলা আৰু সুকুলা কাপৰ পেলাই
দিলত দেখা গল, জে সিহঁত আগৰ সেনাপতি
আৰু শ্বৈৰ দুজন বহু। পাচ দিনা হলত
মালিনিৰ পুত্ৰবিলাকক বিচাৰৰ ঠাইলৈ নিয়া
হল, আৰু মালিনিৰ পৰিয়ালক সেই ঠাইৰ
পৰা বাহিৰ কৰিলে। পাচে দৰ আৰু তাত

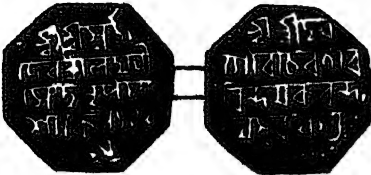
থকা খেতিবিলাক নিৰ্মল হ'ল । পাচে সেনাপ-
তিৰ লগত মেমে বিবাহ হ'ল । তাতে ঠেঙৰ
কুতৰ দোআৰাই কোনো দুখ ন'হ'ল, অনেক
বচলৈকে সেই ঠাইত সুখেৰে বাস কৰিলে ।

এই বিবহনৰ মৰে আমাৰ দেশতো অনেক
লোক কেৱল অনৰ্থক ভয়তে প্ৰাই মৰি গৈছে ।

য. ল. প.

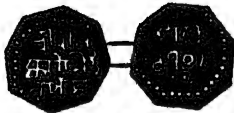
লখমি আৰু গোবিনাথৰ ৰূপৰ মোহৰ ।

Coins of Lokhmi and Gourinath.

Rupee of Lokhmi Singh, coined A. D. 1770.

শ্ৰী শ্ৰী স্বৰ্গ দেৱ শ্ৰী লক্ষ্মী সিংহ ত্ৰিপল্য
শাকে ১৩২২ । শ্ৰী শ্ৰী হৰ গোবী চৰনাৰবিন্দ
মকৰন্দ মধুকৰণ্য । অৰ্ধাৰ্ধ সিত্ৰ গোলানি
দুইৰো চৰন ৰূপ পদুমৰ মধু পান কৰা
ভোঁমোৰা ।

Quarter Rupee of Lokhmi Singh, coined A. D. 1780.

শ্ৰী শ্ৰী লক্ষ্মী সিংহ ত্ৰিপল্য, শাকে ১৭০২ ।

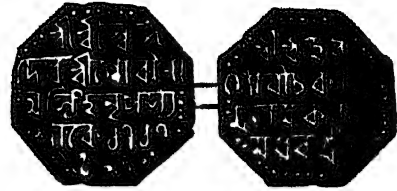
Two anna Coin of Lokhmi Singh.

শ্ৰী শ্ৰী লক্ষ্মী সিংহ ত্ৰিপল্য ।

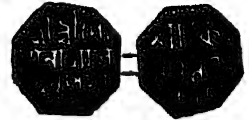
Rupee of Gourinath Singh, coined A. D. 1771.

শ্ৰী শ্ৰী স্বৰ্গ দেৱ শ্ৰী গোবিনাথ সিংহ ত্ৰিপল্য
শাকে ১৭০৩ । শ্ৰী শ্ৰী হৰ গোবী চৰনাৰবিন্দ
মকৰন্দ মধুকৰণ্য ।

Rupee of Gourinath, struck A. D. 1765.

শ্ৰী শ্ৰী স্বৰ্গ দেৱ শ্ৰী গোবিনাথ সিংহ ত্ৰিপল্য
শাকে ১৭১৭ । শ্ৰী শ্ৰী হৰ গোবী চৰন ৰূপ
মকৰন্দ মধুকৰণ্য ।

Four anna Coin of Gourinath Singh, A. D. 1765.

শ্ৰী শ্ৰী গোবিনাথ সিংহ ত্ৰিপল্য শাকে ১৭-
১৭ । ১৩ । ভোগৰ ১৩ বছৰত এই ৰূপ
মৰা হৈছিল ।

Two anna Coin of Gourinath Singh.

শ্ৰী শ্ৰী গোবিনাথ সিংহ ত্ৰিপল্য ।

One anna Coin of Gourinath Singh.

শ্ৰী গোবিনাথ সিংহ ত্ৰিপল্য ।

Half anna Coin of Gourinath Singh.

শ্ৰী .গোবিনাথস্য ।

আমেৰিকা দেশৰ দুৰ্গ নামে নগৰত ১২
০০০ হেজাৰ মান লৰা চোআলি আছে, যি
জিবোৰে ধৰম সাত্ৰ পৰ্হিৰে নে জানে, হ
ইহৰৰ সেৱা কৰা অৰলৈকো নে আই, কেৱল
এনে লৰা চোআলিহে ১২,০০০ হেজাৰ, যি
বোৰে পৰ্হিৰ পাৰে, এনে বা কিমান হেজাৰ
আছে, তাক কোৱে কৰ! কিন্তু যি দেশত ধৰম
সাত্ৰ মান্য হৈছে, আৰু প্ৰাই সকলো প্ৰিক্ৰিয়ান
নাম লৈছে, এনে দেশতো ইমান হেজাৰ লৰাই
পৰ্হিৰ ন জনাকৈ থকা অতি আ বিত্ত!

মহা মহিম জীৱন্ত অকনোদই সম্পা-
দক মহানই বেনোপকাৰক ববেহ ।

Letter to the Editor.

নিবেদন এই,

জীৱন্ত পানুৰি লগ চাহাবে কৰা প্ৰৱৰ পৰা
জি মহোটা পুৰ জাআ বচৰ ডিচেম্বৰ মাহত
চপা হৈছিল । তাতে আমাৰ অচমৰ পৰা গৈ
কনিকাভাৰ মেডিকল কলেজত থকা জী মিব
মজকৰ হচেন নামেৰে এজন গুন সালি মানু-
হৰ বিবক্তৰ । নোআবাই সেই সকল প্ৰৱৰ
উত্তৰ লিৰনাগৰ আৰু নগাঁৱত থকা দুজন
বিশেষজ্ঞাহি মানুহে এপ্ৰিল মাহৰ অক-
নোদইত চপাই, তাৰ ঠিক উত্তৰ হৈচে নে
নাই হোআ, তাক আমাৰ পৰা জানিবৰ
বাঞ্ছা কৰে । এতেকে এই কাকত খানি
আপোনাৰ গিয়ান ভণ্ডাৰ অকনোদইৰ দাঁতিত
ঠাই দি অনুগ্ৰহ কৰিব ।

সেই সকল প্ৰৱৰ উত্তৰ ভাল ৰূপে আমিও
নে জানোঁ । লিবিলাকে জি জি ৰূপে লিখিচে,
আমিও প্ৰাই সেই সেই ৰূপেহে ভাবিছিলোঁ;
কিন্তু লিবিলাকে লৰা লৰিকৈ লিখা বাবে জি
কেইটা কথা ভালকৈ মন ন কৰাকৈ লিখিলে,
জক দুয়ো জনৰ কথা একে ঠাইতে গোটাই
লিখিলোঁ । লিবিলাকে ঋজ ন কৰি পুনৰ বিবে-
না কৰি চাৰ ।

১ । প্ৰৱৰ ডিচবৰত, সাল গচ ৬ মাহত
ইমান ওখ হই, বুলি আমি ভাবিব নোআবোঁ ।

২ । মাচ আৰু পখি (চৰাইক) পোক
অৰ্ধাত কিট) বোলা নে জাই ।

৩ । হাতৰ সলনি ভোমোবাই মুখেৰে একো
কৰিব নোআবে, নুজো এডাল ন হই; দুডাল
খাতিৰ পাই ।

৬ । এই প্ৰৱৰ কথা আমিও ভাল ঠিককৈ
বুজিব নোআবোঁ ।

৯ । বহুদল প্ৰতিভিক, গচ নো বোলে,
গচৰ কথাহে প্ৰৱত লিখা আছে ।

এই দুজন মানুহে জি ৰূপে অকনোদই চাই
উত্তৰ লিখি দিচে, তাতে সন্ধানক চাহা-
বে বৰ সন্তোষ পাইচে ।

Sri Purnanand.

দ্বিবিদ ২৪ গিত ।

The Twenty Fourth Psalm.

প্ৰভুতৈ জয়ধনি কৰা ।

প্ৰিথিবি আৰু তাত থকা জি সকল, অগত
আৰু তাৰ নিবাসি সকল যিহোৱাৰ । ১ ঠেও
সমুদ্ৰৰ ওপৰত তাৰ ঠেটি পাতিলে; মহা
জলৰ ওপৰত তাক থাপন কৰিলে ।

২ যিহোৱাৰ পৰ্বতলৈ কোন উঠিব? ঠেওৰ
পৰিজ খানত কোন খিতি হব? ৩ জি জনৰ
মুচি হাত আৰু পৰিজ চিত; জি জনে মিচা
কথালৈ আপোনাৰ মন নি দিএ, আৰু মিচা
সপতো নে খাই; এনে লোকে যিহোৱাৰ
পৰা আনিবাদ পাব; তাৰ পৰিজান কৰ্তা
ইহুৱৰ পৰা জি পুণ্য পাব । ৪ ঠেওক বিচাৰ
কৰা বঙ্গ এইবিলাক; তোমাৰ মুখ এইবি-
লাকে বিচাবে, হে যাকোৱৰ [ইহুৱ] ।

৫ হে দুআৰ সকল, ভোমোলাকৰ মূৰ দাঙ্গা;
হে চিৰস্থায়ি ৰূপাট সকল, ভোমোলাক দঙ্গা
হোআ; তাতে মহিমারত্ত ৰজা প্ৰবেল কৰিব ।
৬ সেই মহিমারত্ত ৰজা নো কোন? জি যি-
হোৱা পৰাক্ৰমি আৰু সক্তিমত্ত, জি যিহোৱা
জুখত পৰাক্ৰমি, ঠেৱেই ।

৭ হে দুআৰ সকল, ভোমোলাকৰ মূৰ দাঙ্গা;
হে চিৰস্থায়ি ৰূপাট সকল, ভোমোলাক দঙ্গা
হোআ; তাতে মহিমারত্ত ৰজা প্ৰবেল কৰিব ।
৮ সেই মহিমারত্ত ৰজা নো কোন? সৈন্যা-
ধিকাৰ যিহোৱা, ঠেৱেই মহিমারত্ত ৰজা ।

আজিকা দেশৰ দুই টুটিয়া উঠ ।

জাতিকৰ জাতী, ৮ আখ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 8.

বিশ্বাসি । তেন্তে তুমি সেই মানুহৰ বান্ধা নেক?

খ্ৰিষ্টিয়ান । এৰা, সি আপুনি আপোনাৰ জনাতকৈও মই ডাক জানোঁ ।

বিশ্বাসি । তেনে হলে সি কোন?

খ্ৰিষ্টিয়ান । তাৰ নাম কথকি, আমাৰ নগৰ নিবাসি লোক । তুমি ডাক নি চিনাক্ত মই বৰ আচৰিত মানিচোঁ, তথাপি আমাৰ নগৰ হলে বহল ইওতে হই ।

বিশ্বাসি । সি কাৰ পুতেক? নগৰৰ কোন খিয়ানত থাকে?

খ্ৰিষ্টিয়ান । সি সুৰুৰ পুতেক, গল্প চুবুৰিতে থাকে । জিবিলাকে ডাক চিনে, সেই নক লোৰে মাজত গল্প চুবুৰিৰ কটকি বুলি পুখ্যাত হৈছে । তাৰ কথা হলে সুন্দৰ, তথাপি মানুহ হলে অকৰ্ম্মন্য ।

বিশ্বাসি । দেখোঁতে তেঁও উত্তম মানুহ জেন দেখা আই ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । হই, জিবিলাকে ডাক ভালকৈ নি চিনে, সেইবিলাকে উত্তম জেন মানে । থকা ঠাইৰ পৰা আঁতৰত হলে সি ভাল মানুহ, কিন্তু থকা ঠাইত কিমান দুৰ্জন ডাক কৰি আৰি । তুমি ডাক উত্তম মানুহ বোলাত খনিকৰে নকচা লিখাৰ কথা মোৰ মনত পৰিছে, তাৰ নকচাবোৰ দুইবৰ পৰা বৰ ভাল দেখি, ওচৰত হলে দেখিবলৈ বেয়া ।

বিশ্বাসি । তুমি উপহাস্য কৰিচা হবলা, তোমাক ইহিবৰ দেখিচোঁ ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । ইহাতে মিটকিয়াই ইহিলোঁ হই, তথাপি এনে কথাত কমাচিহোঁ উপহাস্য ন কৰোঁ, আৰু কাকো মিলা অপবাদো নি দিও, ইহাবে ডাক বাধা কৰোক । কিন্তু এই মানুহৰ কথা কিছু আৰু কৈও নোৱা, সি নকলো বিধ লোকৰ আলাপ আৰু কথোপকথনত বৰ পাৰ্গত । তোমাৰ লগত এতিয়া কেনেকৈ কথোপকথন কৰিছে, তেনেকৈ মনসিৰ ধৰকো কৰিব । আৰু তাৰ মূৰত জিমান

অধিক মন লোমাই, জিমান অধিক কথা বুধৰ পৰা ওলাব । তাৰ মনত অ ঘৰত বা কৰ্ম্মত ধৰমে একেবিও ঠাই নে পাই তি জি অলটে, সি কেৱল সুৰতহে থাকে; ধৰ্ম্মৰ কালে হলে চতুৰালি মাথ ।

বিশ্বাসি । অস অস, তাৰ এনে কথা নে? তেনে হলে মোৰ বৰ ভুল হৈছে ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । ভুল হৈছেতো, ডাক অৱলো জানিবা । তুমি নিতি কথা লোমাবা, সিহাতে কই মাজ, পালন ন কৰে; কিন্তু ইহবৰ বাজা কথাত ন হই, সজিতহে হই । এই কথকিএ প্ৰাৰ্থনা, মন পালটন, বিশ্বাস, নতুন জনম, এই সকলৰ অৰ্থে কেৱল কথাকেহে কৰ পাৰে, তাত বাজে একো নে জানে । তাৰ ঘৰলৈ মই কেইবা বেলিও গৈছিলোঁ, ডাক পৰিয়ালৰ লগত আৰু আন ঠাইতো দেখিলোঁ । আৰু তাৰ কি কথা কৈচোঁ, ডাক স্বৰূপ জানিহে কৈচোঁ । কনিৰ বাস্তু জেনেকৈ লোমাব হিন, তেনেকৈ তাৰ ঘৰতো ধৰম হিন । তাৰ ঘৰত প্ৰাৰ্থনা নকৰ আৰু পাপিৰ নিমিত্তে খেদলো একো চিন নাই পছএও আপোনাৰ সজিতৰ দৰে ইহবৰ ডাককৈ ভাল ৰূপে ভজে । অধিক কি কম, জিবিলাকে ডাক জানে, সেইবিলাকৰ মাজত সি খৰ মৰ দাগ, নিন্দা আৰু লাজৰ কৰ্ম্ম হই । নগৰৰ জি মূৰে সি থাকে, সেই ঠাইত তাৰ নিমিত্ত ধৰ্ম্মক পুসংসা প্ৰাই কৰে ন কৰে । তাৰ চুবুৰিৰা সামান্য লোকেও তাৰ অৰ্থে বোলে, বাহিৰত সাধু, আপোন ঘৰত ভুত । তাৰ দুখিয়া পৰিয়ালবোৰেও এই কথা জানে, তাৰ এনে খব্ব, সি গাঙ্গি পাৰি আৰু অকাবনত নাই ধৰাত চাকৰবোৰেও তাৰ কাম কেনেকৈ কৰিব লাগে, ডাক নে জানে, আৰু ডাক-আগত কথা কৰলৈকো সাহ নে পাই । আৰু জিবোৰে তাৰে সৈতে বেৱহাৰ কৰে, সিহঁতে বোলে, ইয়াতকৈ ডুৰকে সৈতে বেৱহাৰ কৰাই ভাল কিয়নো ডুৰকৰ মাজতে ইয়াতকৈ বিৱৰ্হি ৰূপ বেৱহাৰ কৰিবলৈ পায় । এই কথকিএ নিহিক অধি লগ পাই, তেন্তে মানুহৰ অলাখ্য হলে, সি চল চাই সেইবোৰকো বক্সা কৰি

হলোহেডন আৰু তাৰ লহাকো আপোন ধো-
জতে চলিবলৈ সিকাঠিচে। কিয়নো সিবিলাকৰ
মাজত অলপ মোলামোল বিচাৰ কৰা গিয়ান
জদি দেখে, তাক অগিয়ান ৰূপে ভই বুলি
সিহঁতক গালি পাৰে; আৰু প্ৰাই কোনো কা-
মৰ তাৰ নি দিএ; আৰু লোকৰ আগভো সি
বিলকক ভাল নো বোলে। মোৰ মনে হলে
সি আপোন খুঁটি কৰমেৰে বহু মানুহক উজু-
টি খুজাই পেলালে; আৰু ইহাৰে নিৰাৰন
ন কৰিলে, পাচলৈকো অনেকক নষ্ট কৰিব।

বিবাসি। ভাই, তোমাৰ কথা পতিয়াৰ লগা,
কিয়নো তুমি বুলিচা মই তাক চিনোঁ; আৰু
তুমি খ্ৰিষ্টিয়ানৰ দৰে লোকৰ বাত্ৰা কোআ।
হিংসাৰ কাৰনে ন হই, সঁচা হোআৰ কাৰনে-
হে এইবিলাক কথা কৈচা, মই তাক জানোঁ।

খ্ৰিষ্টিয়ান। তুমি প্ৰথমতে জি ৰূপে তাক
আবিল ভাঙকৈ মই ভালকৈ ন জনা হলে
ন জান তোমাৰ দৰেই ময়ো ভাবিলোঁহেঁতেন
হেঁত কৰ্মৰ সজ্জবিলাকৰ পৰা মই জদি এই
কথা পালোঁহেঁতেন, তেতিয়া মিচা বুলিলোঁহেঁ-
তেন, কিয়নো ভাল মানুহৰ নাম আৰু বে-
নহাৰৰ অহিতে দুষ্ট লোকৰ সুখৰ পৰা এনে
সিদ্ধা ওলাই। কিন্তু মই তাৰ অহিতে জি
সি কথা বুলোঁ, তাত বাহিৰেও আন আন
অনেক কথা মই আপোন চকুএ দেখা প্ৰমান
দিব পাৰোঁ। তাক এৰিও ভাল মানুহবিলাকে
লাজ পাই তাক ভাই বা সখি নো বোলে;
আৰু জিবিলাকে তাৰ নাম মাখোঁ নুনে, চি-
নাকি হলে, সিবিলাকৰ সুখ বহু পৰি জাই।

Happy Death.

এজন অতি মান্যৱন্ত আৰু ধৰ্ম্মি লোকে
আপোনাৰ মৰনৰ কালত তেঁওৰ পৰিয়ালৰ
আগত এই সান্তনা দায়ক কথা কলে, কাইলৈ
বাতি পূজা নো ইওতে মই প্ৰভু যিচুৰ চৰ-
নত নিহা জাবলৈ আশা কৰিচোঁ। মানুহে
জিহাৰে অতি সুখ আৰু সান্তনাৰে সুব পাৰে,
ইয়াত বাহিৰে আন কোনো নিহা কোআ ঠাই

কৈকোবাদৰ আখ্যান।

The Pathan Dynasty—Kalkobad.

বালিন খ্ৰিষ্টীয় হলত তেঁওৰ নাতিএক কৈকো-
বাদ অঠৰ বছৰ বয়সিয়া হৈ সিংহাসনত উঠিল
তেঁও অভিসই খ্ৰিষ্ট আৰু কোমল স্বভাও
আৰু বিদ্যাবন্ত আছিল। পাচত তেঁও পুনি
স্বতন্ত্ৰ হোআত সুখ ভোগত মগ্ন হল; তেঁওৰ
এনে স্বভাও প্ৰকাশ হোআত প্ৰজাৰ মাজতো
সুখ, আৰু কুকৰম প্ৰকাশ হল, আৰু চায়ে চায়ে
কুকৰম আৰু বহু ধেমালিৰে দেশ পূৰ হল।

Nizam plots against the King.

জমুনা নদিৰ তিৰত সেই বা স্যাই এক
ৰাজ হৰ সজাই একো বাধা নো হোআকৈ
সেই ঠাইতে সুখ ভোগ কৰিবলৈ বাস কৰিলে,
আৰু বাদ্যক, গায়ন আৰু নাচনিত ৰাজে সেই
ঠাইত কাকো লোমাৰ নি দিলে। পাচে নি-
জাম নামে এজন মানুহ ৰাজ্যৰ প্ৰধান কৰ-
মত নিয়োজন হল। সি এই ৰূপে সকলো
ৰাজ সালন আপোন হাতত পৰা দেখি, আৰু
বাদল্যাও সুখ ভোগত আসক্ত হোআ জানি
সিংহাসন পাবৰ আসাবে আপোনাৰ পঞ্চ
জুগুত কৰিবলৈ ধৰিলে। প্ৰথমতে সি ধো-
স্তোৱলৈ কুদ্ৰিষ্টি কৰি তেঁওৰ বিৰোধে বাদল্যাৰ
ধন ভোলাবলৈ সকলো ভাৱে জতন কৰিলে।
তাতে বাদল্যাই ধোস্তোক দিলিলৈ মতাই
অনোআলে, কিন্তু তেঁও আহোঁতে বাটৰ মা-
জতে নিজামে তেঁওক খুনি মানুহৰ দোআ-
বাই বধ কৰোআলে। আৰু বালিন বাদল্যাৰ
আন আন পুৰনি চাকৰবিলাকক সি গুপুত
ভাৱে বধিলে, ইয়াতে সকলো লোকৰ বৰ ভই
জনমিল। আৰু বাদল্যাত তাৰ অতি পৰাক্ৰম
থাকিলেও সকলো লোকৰ আগত সি জিন লগা
হল। আৰু বাদল্যাৰ বসন্ত জি বহু সখ্যা
মগল সৈন্য আছিল, সিবিলাকৰ বিৰোধেও
সেই ৰাজ দোহিএ এই কুমন্তাৰ দোআবাই
বাদল্যাৰ অসুখ জনমাই কলে, বোলে, জে-
তিয়া আন মগল লোকে জুখ কৰিবলৈ আহে,
তেতিয়া মগলৰ সৈন্যবোৰ আপোনা লোকৰ
কলিয়া হব। এই কথা সুনী সেই দুৰ্বলি

বজাই এই ভাৰি কোআ কথাত বিশ্বাস কৰি এক দিনত মগল সৈন্যৰ সেনাপতিবোৰক মতাই আনি আপোন সৈন্যৰ দোআৰাই নি-
বিলাকক সংহাৰ কৰালে ।

His Father marches towards Delhi.

এনে কালত জি জন বজালৰ দেশাধিকাৰ বাবে নিজোজন হৈ আছিল, সেই বাদশ্যৰ বা-
পেক কিৰায়ে দিলিৰ এই সকলো বেরহাৰ কথা সুনি, আপোনাৰ পুতেক কোনো সঙ্কটত
পৰে বুলি এক পত্ৰ লিখি তেঁওক সুপৰামৰ্শ
দিলে । কিন্তু সেই নিৰুধি বাদশ্যই, লোকৰ
বুধি লওক চাৰি আপোনাৰ বাপেকৰ সজ আ-
লচকে হেলা কৰিলে; তাতে তেঁওৰ বাপেক
কিৰাই বালিন মৰাৰ দুই বছৰ পাচত মহা
সৈন্য গোটাই দিলিৰ অহিতে গমন কৰি আ-
ছিল । পাচে তেঁওৰ পুতেক কৈকোবাদেও
আপোনাৰ সৈন্য গোটাই বাপেকক জুখ দি-
বৰ নিমিতে আগ বাৰ্ছি গৈ গজেৰা নদিৰ তি-
ৰত চাউনি কৰিলেগৈ । কিন্তু কিৰাই পুতে-
কৰ সৈন্যতকৈ আপোনাৰ সৈন্য অলপ দেখি
পুতেকে সৈতে মিল হ'ব খুজিলে, তাতে জৌ-
বন বাদশ্যই অতি গৰ্ব কৰিলে । এনেতে পি-
তি আৰু নমু ভাৱে লিখা এক পত্ৰ বাপেকৰ
পৰা পালে, আৰু তাত এই ৰূপ কথা লিখি
অনুগ্ৰহ মাগন কৰিছিল, বোলে, আপন পুত্ৰই
সৈতে এক বাৰ দৰ্শন পাবলৈ অতি বাঞ্ছা কৰে ।
তাতে কৈকোবাদে পিতৃৰ চেনেহ বুজি বা-
পেকে সৈতে দেখা দেখি হবলৈ আগা কৰি-
লে । ইয়াকে দেখি নিজামে দুয়োৰো মিলন
হোআক নিবাৰন কৰিবলৈ জতন কৰিলে, কিন্তু
বাদশ্যৰ তালৈ ঘূৰাৰ নোঅৰাত এই ৰূপে
আলচ দিলে, আপুনি দিলিৰ মহা বজা, এই
হেতুকে তেঁও প্ৰথমে জাহোনাৰ ওচৰলৈ আহি
দেখা দিওকহি ।

Indignity shown to Kera

সেই জৌৱন বাদশ্যই আপোনাৰ বাপেকে
সৈতে দেখা দেখি হবলৈ সকলোকে জুগুত
কৰি অতি প্ৰভাষি ৰূপে সিংহাসনত বহি আ-
গা কৰিলে, বোলে, ৰোপাই আহিবৰ বেলা তি-

নি বাৰ মাটিত পৰি নমস্কাৰ কৰিব । তাৰ পা-
চত ব্ৰিধ বাদশ্যই প্ৰথম দুআৰ পালত তেঁই
ঘোৰাৰ পৰা নামিবলৈ আগা দিলে, আৰু সিং-
হাসনৰ ওচৰ পোআত তাৰ সমুখে জিহা বাৰ
ক্ৰমে ক্ৰমে প্ৰণাম কৰিবলৈ আগা দিবা গৈ ।

His Reconciliation with the King

পাচে সেই কিৰাই এই ৰূপ বেরহাৰ দেখি
মনত অতি খেদ পাই ক্ৰন্দন কৰিলে । তেঁওৰ
পুতেকে ইয়াকে দেখি আৰু অহতাৰ কৰি
খাৰিব নোআৰি, ভেঙিখনে সিংহাসনৰ পৰা
নামি আপোন অপৰাধৰ নিমিতে বাপেকৰ চৰ-
নত পৰি তেঁওৰ খেমা মাগন কৰিলে । তাতে
সেই ধৰ্ম্মি বুৰাই দাৱাৰে পুৰ হৈ কৈকো-
বাদক কোলাত তুলি ললে, আৰু তেঁও কাতৰ
ওপৰত মূৰ দি ক্ৰন্দন কৰিব ধৰিলে । এই
দুয়ো জনৰ প্ৰেম দেখি সভাৰ সকলো লোকে
কান্দিলে । এই ৰূপে ক্ৰন্দন কৰি এটালত
কৈকোবাদে বাপেকক সিংহাসনত বহুআই
আপুনি মৰ্জনা ভাৱে তেঁওৰ সোঁ কালে সিং-
হাসনত বহিল ।

তাৰ পাচত বজাৰ কৰমত দুয়োৰো কথো-
পকখন হ'লত মাস্তি আৰু মিলনৰ দোআৰাই
সকলো কৰম থিৰ হ'ল । পাচত কিৰাই আ-
পোনাৰ চাউনিলৈ আহি বজাল দেশলৈ পুন-
ৰাই গমন কৰিলে ।

* Nazim poisoned.

পাচে বাদশ্যই পুনৰাই দিলি নগৰলৈ
গৈ আগৰ দৰে মুখ অভিলাসত কাল নিয়াৰ-
লৈ ধৰিলে । তাৰ পাচত কোনো ৰোগে ধৰাত
বাপেকৰ উপদেশলৈ সুঁআৰি নিজামৰ গাত
আপোনাৰ সকলো দুখৰ জগৰ পেলালে ।
পাচত ওমৰাবিলাকে সেই নিজামক বিহ ধুআ-
লে । কোনো কোনোএ কই, বাদশ্যৰ আলচেহে
সেই কৰম কৰা হ'ল, কিন্তু কোনোএ বোলে,
সেই কথাৰ বুদ্ধ বাদশ্যই নে পালে ।

Feroz comes to Court.

তাৰ পাচত খিলজি নামে আৰুগান জাতি
লোকৰ অধিকাৰ মালিকৰ পুতেক মালিক
ফিৰোজ বাদশ্যৰ আগাত সত লৈ আহিল
আৰু চাৰেস্তা ঞা পদত নিজোজন হ'ল ।

চেষ্টেৰ অৰ্থাত আহিনৰ পঞ্জিকা ।

Almanac of September, A. D. 1854. Anam Era, 1776.

চেষ্টেৰ	তাৰ	বাৰ	তিথি	দিনমান	চেষ্টেৰ	তাৰ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৭	৬	১	১২১৩৪	১৬	১	৭	২৫	১২১৩০
২	১৮	৭	২	১২১৩২	১৭	২	৮	২৬	১২১৩৮
৩	১৯	৮	৩	১২১৩০	১৮	৩	৯	২৭	১২১৩৬
৪	২০	৯	৪	১২১২৮	১৯	৪	১০	২৮	১২১৩৪
৫	২১	১০	৫	১২১২৬	২০	৫	১১	২৯	১২১৩২
৬	২২	১১	৬	১২১২৫	২১	৬	১২	৩০	১২১৩০
৭	২৩	১২	৭	১২১২৩	২২	৭	১৩	৩১	১২১২৮
৮	২৪	১৩	৮	১২১২২	২৩	৮	১৪		১২১২৬
৯	২৫	১৪	৯	১২১২০	২৪	৯	১৫		১২১২৪
১০	২৬	১৫	১০	১২১১৯	২৫	১০	১৬		১২১২২
১১	২৭	১৬	১১	১২১১৭	২৬	১১	১৭		১২১২০
১২	২৮	১৭	১২	১২১১৬	২৭	১২	১৮		১২১১৮
১৩	২৯	১৮	১৩	১২১১৪	২৮	১৩	১৯		১২১১৬
১৪	৩০	১৯	১৪	১২১১৩	২৯	১৪	২০		১২১১৪
১৫	৩১	২০	১৫	১২১১১	৩০	১৫	২১		১২১১২

BOOKS

FOR SALE AT THE SIBSAGOR MISSION PRESS.

A few copies still remain on hand of the
ORUNUDOI MAGAZINE
for 1850, '51, '52. The whole, cheaply bound
in one volume, cloth, forming an excellent

ASAMESE READING BOOK FOR SCHOOLS
will be sold at the extremely low price of 2 Rs.
per copy. This volume contains the whole of the
ancient Asamese Buronji, which was commenced
in the August number for 1850. The same
handsomely bound, will be sold for 3 Rs

The History of PHULMONI AND KORUNA, a new
work, especially designed for native Christian
females, translated from the Bengali 0 4

The Orunudo for 1853 1 0

Asamese Buronji by the Tamuli Phukon,
paper cover 0 8

Asamese Vocabulary and Phrases 1 2

Grammatical Notices of the Asamese
Language 1 8

Asamese Primer, Bare Motora 0 1

First Reading Book, in Asamese 0 3

Asamese Arithmetic, first part 0 8

Ditto second part 0 4

Geography of Asia 0 4

Juvenile Tracts, per dozen 0 4

Ditto. bound in sheep 0 8

Ditto. bound in morocco, for
presents to scholars 0 12

Dawk Book, printed octavo, in sheep 3 0

Ditto. half bound 2 8

Monthly Accounts, for servants, work-
men, &c. with printed lines, 1 0
Writing Books for Schools, 12 sheets
foolscap, each 0 4
Ditto. per dozen 2 4
Small Memorandum Books, each 0 1

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিত ।

Receipts for the Orunudo!—Sibsago.

CAPTAIN D. REID, 1853-54 20 Rs.

A. M'LEAN, Esq. M. D. 1850-54 25 Rs.

C. W. WILMOT, Esq. 1854 5 Rs.

শ্রীমতি কৃষ্টি কেবলাইন চাইমন ৬ মাহ

Receipts for the Orunudo!—Tespoo.

C. A. BRUCE, Esq. 1853-54 4 Rs.

Receipts for the Orunudo!—Gowahati.

CAPTAIN E. A. ROWLATT, 1847-54 40 Rs.

শ্রীজুত ললিত সিং বজা দেস বানি,
১৮৫১—৫৫ ৫

শ্রী বাবু থুলুকৰাম দাস দাৰোগা,
১৮৫০ ৫৪ ৫

শ্রীজুত গজাবাম বৰুআ নাজিব,
১৮৫০—৫৪ ৫

শ্রীজুত কদৰাম বৰ দলৈ জমাদৰ,
১৮৫০—৫৪ ৫

শ্রীজুত নাৰায়ন দাস কানুনগো,
১৮৫০—৫৪ ৫

শ্রীজুত বাধানাথ বৰ কটকি, ১৮৫০—৫৪ ৫

শ্রীজুত বাবু দেববৰ ৰায় বাহাদুৰ প্ৰধান
সদৰ আমিন, ১৮৫০—৫৪ ৫

শ্রীজুত বাবু কালিদাস বোস, ১৮৫০—৫৪ ৫

শ্রী বাবু গৌৰিনাথ চৌধুৰি দাৰোগা,
১৮৫০—৫৪ ৫

শ্রী হৰমহন পণ্ডিত উকিল, ১৮৫০—৫৪ ৫

Receipts for the Orunudo!—Nowgong.

শ্রী ঘিনাই লাইনচ পেক, ১৮৫৪ ১

শ্রী জুবমন গগৈ, ১৮৫৪ ১

THE ORUNUDOI,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN,
Editor, at the Sibsagor Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Asam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.

আবলোদর

৯ বছৰ ।

মোং নিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ, ১৮৫৪ ।

নম্বৰ ৯ ।

VOL. IX.

SIBSAGOR: SEPTEMBER, 1854.

NO. 9

নাৰ্ভা দেলৰ সন্ধ্যা ।

Journal of Events -- Russian War.

কচিৱাই কোজবিলাকে চিলিভিৱা নগৰ বেবি ধৰি ২০ জনত খুঁ কৰিলে । কিন্তু ভুককি-বিলাকে সিহঁতক জিনি খেদালে । সিহঁতৰ মৰা আৰু ধুন হোআ ৪০,০০০ মান আছিল । পাচে কচিৱাইতে ওআলাখিৱা প্ৰদেদ এৰি আন ঠাইলৈ গল ।

Battle near Giorgova.

৯ ফুৰ ভাবিধত জিৱৰ্গবা নগৰৰ ওচৰত ভুককিৰ কোজে দাবুৰ নদিৰ পাৰ হৈ কচিৱাই ইমতে ১০ ঘণ্টা মান খুঁ কৰি জিনিলে । কচিৱাই হানি হল ৫০০০ মানুহ ।

Twenty between Austria and Turkey.

অস্তিৱা দেলৰ বজাই চুলডানে নৈতে কচিৱাইৰ অধিতে নিৰ্বন্ধ কৰিলে, আৰু মলদাখিৱা ওআলিৱা প্ৰদেদ বাধিবলৈ সেনা পঠাইচে । ফুৰ ১০,০০০ মানুহক কচিৱা বাজ নগৰৰ ফাললৈ পঠাইচে ।

Death of Abbas Pasha.

শিচৰ দেলৰ বজা আবাচ বাদশা ১৪ জুন ভাবিধত হিচু হল । টেও মবিলক চাৱদ বাদশাই সেই দেলৰ বজাৰ দাব পালে ।

The Crystal Palace opened.

ইংলণ্ডত ১০ জুন ভাবিধে আৰ্চিবে সজা বন্ধন মৰা দৰ্শকৰ মৰ মুকলি কৰা হোআত বহু মানুহে ভক সেৱিবলৈ সোমাল । সেই আৰ্চি মৰত অনেক অনেক দেলৰ বন্ধন আৰু পুখৰি বহু বাধি দৰ্শন কৰাৰ ।

Tree struck by Lightning.

৫ আগষ্ট লনিৱাৰ বিলা ৮ বজাৰ সময়ই জীৰুত নাওবৈল কুৰম দাবোণা আৰু বন্ধপুৰ ধানৰ জী দুৰ্গাৰাম জমাদাৰ লগত ১৫:১০ জন মানুহে নৈতে জোৰহাটৰ পৰা বন্ধপুৰলৈ আহোঁতে নামজাৱৰ ওচৰৰ নগা আলিৰ মূখ পাওতে মানুহবিলাকৰ পৰা ২ বেঁও কি ৩ বেঁও মানৰ আঁতৰত আলিৰ দাঁতিত থকা একোপা আইত গচত অকল্যাতে কলুৰি পৰিল । মানুহবিলাকৰ কোনো কোনো ঠিকৰি আলিৰ দাঁতিত পৰিলগৈ, কোনোবিলাক তলত চৰ হৈ থাকিল, প্ৰাই আটাই মানুহবিলাকক কিছুমান বেজিলৈ কানত ভাল মাৰিচিল, চকু-এও নে দেখা হৈছিল । আৰু কুৰম উঠা ইয়া ভিটো মাটিত আঁহ কাৰ্হি পৰিল, জমাদাৰৰ চাভিটো খুইৰ কনিকাবোৰ আই পুৰি চাল-নিৰ জলা জেন কৰিলে; তথাপি মানুহ এটাও ব মৰিল ।

Bullfight shot at Kolia Pash.

কলিৱা পানিৰ ভাটি কালে চেউনি আলিৰ দাঁতিতে মানুহ মৰা বনৰিয়া কোনা মৰ এটা থাকি, আলিএ অহা বাটকলো মানুহে আৱিক অনেক উপদ্রুও কৰাত; প্ৰাই জাক জৰিৰ বোআৰ হৈছিল । আৰু আদৰ্শ মাহতে কিবা বিচাৰি কোনা মানুহ এটাও মাৰিলে । এই কথা জিলাৰ জীৰুত মাৰিছাট চাহাবৰ মুখি, মাৰিৰ দিঙিতে জী দালাকাত পৰি ইয়াত বন্ধনা বোজাবাৰক হুহুৰ জিৱাত জমাদাৰ ।

গৈ, ১৮ আগষ্ট তাৰিখে কেউনি আলিৰ দখিন
ফালে ধাউত হিলৈৰে দুই পুলি মাৰি সেই
মহুটো মাৰিলে।

Opening of the Indian Railway.

কলিকতাৰ পশ্চিম পাৰে হাৰবা নগৰৰ পৰা
পশ্চিম হিন্দুস্থানলৈ ভাপৰ গাঁৰি চলাই তাৰে বে-
হা বানিজ্যৰ সুজোগ কৰিবৰ নিমিত্তে “ইষ্ট ইণ্ডি-
য়ান বেলোৱেই কন্ট্রানি” নামে কেতবিলক
সন্ধানৰে সেই গাঁৰি চলাবলৈ লোৰ বাট ইত্যা-
দি কৰিছে। এতিয়া সেই বাট হাৰবাৰ পৰা
৩৬ মাইল দূৰৈ পেকুয়া নামে এখন ঠাই-
লৈকে সুন্দৰ ৰূপে হোআত তালৈ গাঁৰি ২।৩
দিন চলাইছিল। জোআ কালিও সেই ৰূপে
পেকুয়াতলৈ গাঁৰি জাবৰ কথা সুনি আমি চা-
বলৈ গলো। লোৰ বাটৰ ওপৰে ভাপৰ
বলত, গাঁৰি আৰু তাৰ পিচত বান্ধি দিয়া জা-
ত্ৰি জোআ কাঠৰ গাঁৰি এই দুখন চলাইছিল।
তাৰ বেগৰ কথা কি কম? এতিয়া নকৈ হো-
আত অতিসই বেগে ন চলে, তেও হাৰবাৰ
পৰা ৩৬ মাইল দূৰৈ পেকুয়া নগৰ ইণ্ডিয়াজি
১ ঘণ্টা ৩৬ মিনিটত পালেগৈ। এই গাঁৰি
চলোআক চাবলৈ প্ৰাই ৩।৪ হেকাৰ মানুহ
গৈছিল। জেতিয়া গাঁৰি চলাব পৰা বাট
ভাল ৰূপে প্ৰস্তুত হব, আৰু জি জি কল
লগে, সিও সুন্দৰ ৰূপে হব ভেতিয়া দিলি চহ-
বলৈ ইণ্ডিয়াজি ৩৬ ঘণ্টাত জোআ হব। আৰু
সেই চহৰ কলিকতাৰ পৰা ৭০০ মাইললৈকেও
দূৰৈহে হব। উৰ্ধ সন্ধ্যা ১০০ আৰু নুন
সন্ধ্যা ১২ টকা হলেই তালৈ জাব পৰা
বুলি সুনিচো।

ইমান বেগে গাঁৰি চলা কথা সুনি আমাৰ
দেশি লোক লক্ষল আচৰিত হব পাৰিব;
এডেকে আমি ইহবত ধাটিলো, জেন আমাৰ
দেশতো সেই দৰৰ গাঁৰি চলাই লোক লক্ষল
দুখ দ্ৰিবি আৰু চমত্কাৰ গুচাওক।

খন্য ইণ্ডিয়াজি জাতি, জি এনে আচৰিত কৰম
লকল কৰিছে। খন্য ভাৰত বহিন, অ কিবা
উপকাৰ কলত এনে দুৰুখিত্ত অধিকাৰ পাই-
ছে। আৰু ময়ো যত্ন লয়, কিয়নো আমাৰ

দেশৰ কোনো মানুহে কোনো কালত বে-
ধা আচৰিত কৰম আপোন চকুৰে দেখিলো।
গাঁৰিত উঠিবৰ মোৰ বাঞ্ছা আছে, সেয়ে হাল
কল আৰু আন আন বিসয়ৰ কথা বিসেসকৈ
লিখিম।

কলিকতাৰ পৰা পশ্চিম হিন্দুস্থানলৈ ইলেক-
ট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ নামে বিদুলি জন্ত প্ৰস্তুত হৈ-
ছে। ইয়াৰ দোআৰাই প্ৰাই ১৮৪৪ মানতে
আগবাৰ পৰা সন্ধান আছে। এই বিদুলি জন্ত
আৰু ভাপৰ গাঁৰি চলিলে ইণ্ডিয়াজি দেশাধিকা-
ৰে নিৰ্বিঘিনিৰে ভাৰত বহিন অধিকাৰ কৰিব
পাৰিব। কিয়নো যদি কোনো ঠাইত জুখ অথ-
বা আকাল হই, তেন্তে ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰা-
ফেৰে প্ৰাই দুই ঘণ্টা মানতে সন্ধান আহিলে
ভাপৰ গাঁৰিৰে প্ৰাই দুই দিন মানতে সৈন্য
অথবা চাউল পাতি পঠিয়ালে সকলো বিঘিনি
গুচিব। এই নিমিত্তেহে আমি বিদ্বান কৰি-
চো, ভাৰত বহিনৰ উপকাৰৰ নিমিত্তেহে ইণ্ডি-
য়াজি লোক বজা হৈছেহি। গ.

Extraordinary Calf in Calcutta.

কলিকতাৰ ধৰমতলাৰ হস্তৰ কন্ট্রানি না
মে যবৰ সমুখতে সাত চেন, দুই গা, এক
মুৰ, আৰু দুগচ নেগুৰ, এনে কুআ এটা দহ-
বা গৰু পোআলি আছে; ইয়াক চাবলৈ গল
প্ৰতি জনে এক আখলি দিব লগে। আৰু
লবা ভিৰোভা লৈ গলে এটকা মিৰ লগে।
এই দহবা হনু আটগৈ এ অন্য কাৰোবাৰ আ-
ছিল, এতিয়াৰ গৰাকিএ তাক ভব পৰা কি-
জিহে আনিছে। আগৰ গৰাকিএও মানুহত
এই আচৰিত গৰু দেখুআই ধন ঘটিলে।
এনে অদ্ভুত কথা সুনি, এই দেশৰ মানুহে
কিবা অমঙ্গলৰ চিন বুলিব পাৰে। কিন্তু
গুনি চালে ই একো অমঙ্গলৰ কৰা ন হই, কি-
য়নো ইহবৰ কিবা নিয়মৰ পৰাহে ই এই হৈ-
ছে। আৰু ইহবৰ নিয়ম আমাৰ কেতিয়াও
অপকাৰক ন হই। যদি অমঙ্গলহে হলেই-
ডেম, তেন্তে ওপৰত কোআ দু গৰাকিএ সেই
অমঙ্গলিৰা বস্ত দেখুআই ভব ঘটিব বোআৰি-
গ.

Strength of the Persian army.

পাৰ্চি সেনা সেনাপতিৰ সখ্যা এই। হিটল
ধৰা চিপাহিৰ ৮২ কোষ বা পল্টন আছে, এক
পল্টনৰ সেনা সেনাপতিৰ ১১১০ মানুহ আ-
চে। তাত বাজে ডুকুটি নামে ৮০,০০০ সে-
না, সিহঁতে সদাই চিপাহিৰ কাম ন কৰে; বৰ
বন হলেহে সিহঁতক মাতে। বজাক বখিয়া হৈ
থকা ১০,০০০ চিপাহি ঘোঁৰাই লৈতে আছে;
আৰু তাত বাজে ঘোঁৰাত উঠা সামান্য চিপাহি
১,২০০০০ আছে; মুঠে দুই লাখ। এই সামান্য
ঘোঁৰাৰ চিপাহিএ মহিলা নে পাই; চায়ে চায়ে
ডকা দি বস্ত্ৰ পাই পুৰতি থাকে। বৰ টোপ
১৬২ আছে; তাৰ লগত ৪০০০ সেনা, ৫০০০
ঘোঁৰা আছে। আৰু পিঠিত লক্ষ টোপ লো-
আ ২০০ উট আছে, উটে পতি মানুহ এটা,
তাত বাজে বস্ত্ৰ নিবলৈ আৰু ১০০ মান উট
আছে। মুঠে ৮০০০ উট বজাৰ কামৰ নি-
মিতে বাধি থাকে।

Schools in Ceylon.

সিঞ্চল দ্বিপ অৰ্ধাৎ লক্ষা মাছুলিন লৰা-
বিলাকে ইংৰাজি ভাষা শিকিবৰ নিমিত্তে গৱৰ্ণ
মেণ্টে ইন্ধুল পাতিচে, কিন্তু আন ভাষা শিকা-
বলৈ ধন নি দিএ।

Success of Missions in New Zealand.

নুজিলণ্ড দ্বিপত থকা একজন পাদুৰি চাহাবে
কৈচে, এতিয়া সেই দ্বিপৰ মাজত সকলো নগৰ
আৰু গাঁৱত সাত্ৰ পৰ্হি প্ৰাৰ্থনা কৰা মানুহ
আচে।

The Sandwich Islands.

হাৱাই আৰু তাৰ ওচৰত থকা মাছুলিবিলা-
কত নিবাসি লোকে আগৰ বাধ্যসৰ দস্তৰ সকল
এৰি খুঁটিয়াই ধৰম ললে। বিদেশৰ পৰা
আহা পাদুৰিবিলাকক তালৈ পঠাবলৈ কাৰ্য
নাই, সিহঁতে আপোনাৰ পাদুৰিবিলাকক বাধি
পোহৰ পালন কৰিব পাৰিচে।

Chinese Newspapers in California.

কালিফৰ্ণিয়া দেশত গ্ৰেহ লোক ২৫,০০০
মান আছে। সিহঁতে আপোন ভাষাৰে এটা
সম্পাদক পত্র চালিচে, তাৰ স্বয়ং সুবৰ্ণ পৰ্বতৰ
বাৰ্তাবহ।

সিছুবিলাকৰ হিতসা।

Advice to Children.

শিজি নাইবা মাজিৰ জি চেবেহ, লেহে এৰ
উতম আৰু মিঠা বুজা জাই; কিন্তু পুৰুষ
আৰু ভিবি দুয়ো পাপ হুতাৰত জনম হৈও
এই কালত জিহতে সুখ হই, এবেকুআ কৰম
কৰে। সিহঁতে আগলৈ হৰ লগা প্ৰতিকল
বিবেচনা আৰু অনেক অনেক কথাত বিচাল
ন কৰি জিমানটুকু ইহকালৰ কোনো বস্ত্ৰ প্ৰেম
কৰে, তাতকৈও সিহঁতৰ এই কালৰ আনন্দৰ
কাৰনে পৰকালৰ সুখ দুখৰ বিসয়ে কৰা হৈ
থাকে। যদি আমি মাজা কৰি সিছুবিলাকক
ছুই কৰিবৰ নিমিত্তে বৃদ্ধি দিও, তেহে সিহঁ-
তৰ বিদয়ত থকা জি প্ৰেম আমাৰ মনলৰ
নিমিত্তে দিয়া হৈচে, তাৰ দোআবাই আমি
আমাৰ দুখ ত্ৰিধি কৰোঁ, আৰু লৰাবিসাকো
সৰ্ৱনাল লোআও।

জেতিয়া ইহবে এই জগতলৈ কোনো সিনুক
পঠাই, তেতিয়া তেঁও তাৰ বিদেশ তাৰ লবৰ
নিমিত্তে দুই জন মানুহক সোধাই দিএ।
এনকুআ কৰম চলাবৰ নিমিত্তে তেঁও সিহঁতৰ
মনত এক নতুন পুৰতন দি সেই সিনুক সুখ-
দিব হেতু দিএ, অৰ্ধাৎ শিজি মাজিৰ বিদয়ত
এক বিদেশ প্ৰেম উতপন কৰে। সিনুবিলাক-
লৈ শিজি মাজিৰ জি মৰম, তাতকৈ আনন্দ
জনক আৰু একো কথা নাই; আৰু জেতিয়া-
লৈকে সন্তান ন হই, তেতিয়ালৈকে সেই প্ৰেম
উতপন ন হই।

পূজলৈ শিজিৰ জেনে চেবেহ, আপোনাক
ভই কৰি বধাবিলাকলৈকে ইহবৰ জেনে চে-
বেহ। দা ১০০ মিড; ১০ পদ। বে.

দক্ষিণ সাগৰৰ ৰাজুলিৰ এজন মানুহ
আৰু কথা কোৱা কাঠ এডোখৰ ।

South Sea Islander and speaking Chip.

উলিয়ম নামে এজন পাদুৰি চাহাব ইন্দ্ৰ-
বৰ ৰাজ্যৰ কথা কিতৰন কৰিবলৈ গৈ সেই মা-
জুলিতে আছিল । এদিন ৰাতি পুজা তেঁও কিবা
বন কৰিবলৈ জোআত সজুলি এটা আনিবলৈ
ঘৰতে পাহৰি এৰি আছিল । পাচে তেঁও নক
কাঠ এচলি লৈ তাৰ ওপৰত এৰি মাটিৰে,
“মেম চাহাবে জেন তেঁওলৈ সেই এৰি অহা
বস্তুটি পঠাই দিএ,” এই কথা লিখিলে । সেই
কাৰনৰা বনৰ ওপৰত অধিকাৰ পাতি দিয়া
প্ৰধান গাম এটাক মাতি আনি, তাৰ হাতত
কাঠ চলি দি কলে, তুমি মোৰ বজলালৈ গৈ
মেম চাহাবৰ হাতত এই কাঠ ডোখৰ দিয়া ।
গামে কাঠ ডুখৰি হাতত লৈ চাহাবত সুখি-
লে, মেম চাহাবৰ আগত মই কি কথা কব
লাগিব? চাহাবে কলে, তুমি একো কব নে
লাগে; মোক জি লাগে তাক এই কাঠ ডোখ-
ৰেই কব । এই কথাত গামে বিস্ময় মানি
কাঠ ডোখৰলৈ একে ঠাৰে চাই থাকি চাহাবত
কলে, ই কেনেকৈ কথা কব, ইয়াৰ মুখ আ-
চে নে? তাতে চাহাবে তাক কথা সুধি পলম
কৰি থাকিবলৈ নি দি মেমৰ ওচৰলৈ বেগতে
জাবলৈ পঠাই দিলে ।

গামে বজলা পাই কাঠ ডোখৰ মেম চাহাব-
ৰ হাতত দিলে, পাচে মেম চাহাবে তাক লিখা
কথা পৰি চাই কাঠ ডোখৰ দলি মাৰি পেলাই
দি সজুলিটো আনিবলৈ চকুৰ মেলিবৰ কাব-
নে ভিতৰলৈ গল । তাতে সেই গামে এনে
অদ্ভুত কৰমৰ কি কল, তাক দেখিবৰ মনেৰে
মেম চাহাবৰ পাচে পাচে লাহে লাহে গল ।

পাচে সজুলিটো মেম চাহাবে আনি গামৰ
হাতত দিয়াত নি সুখিলে, হেৰা আইটি, বৰা,
বৰা, চাহাবে জি বস্তু খুজিছিল, তাক তুমি কে-
নেকৈ জানিলা? মেম চাহাবে কলে, কিয়?
তুমি কাঠ এডুখৰি আনি মোক এভিৰাই দিয়া
নাই নে? নি বুলিলে, হই দিচোঁ; কিন্তু তাক
কথা কবৰ মই নু সুনিচোঁ । তুমি যদি নু
সুনিলা, তেও মই সুনিচোঁ, মেম চাহাবে ইয়া-
কে কৈ তাক চাহাবৰ ওচৰলৈ জাবলৈ বেগ-
তে পঠাই দিলে ।

ইয়াতে সেই গামে সজুলিটো এহাতে আৰু
এহাতে সেই কাঠ ডোখৰ দুটলি আনি দুই
হাতে দুটা লৈ ওপৰলৈ দানি গাঁৱৰ মাজে
দি তেও মাৰি মাৰি বিজিয়াই বিজিয়াই
ইয়াকে কৈ চাহাবৰ ওচৰলৈ গল; এই ইন্দ্ৰ-
ৰাজিৰিলাকৰ গিয়ান দেখা, সিবিলাকে কাঠৰ
চলিক কথা কোৱাৰ পাৰে; দেখা, সিবিলাকে
কাঠৰ চলিক কথা কোৱাৰ পাৰে । ব. দ.

জেহাংগির বাদশ্যাব বিবৰন ।

The Royal Emperor Jahangir.

চিলিম নামে আকবৰৰ পুত্ৰক ১৬০৫ বৰ্ষত সিংহাসনত উঠি জেহাংগিৰ অৰ্ধাত জগতৰ অধিকাৰ নাম ললে। উত্তৰ বাপেক বৌ মৰোঁতে সি এজন সুন্দৰ চোআলিলৈ মন কৰি বাপেকত ভাইক খুজিলে, কিন্তু ভাই বাগদান কৰা হোআ হেতুকে আকবৰে ভাইক লবলৈ নিষেধ কৰিলে। তেতিয়া জেহাংগিৰ বজা হ'ল, তেতিয়া সেই চোআলিৰ পৈতৃক বধ কৰি ভাইক পালে, কিন্তু পাচে বধ কৰাৰ অকল্যাণেৰে চাৰি বছৰলৈকে ভাইক নে মাৰি আঁতৰতে ধলে। পাচে ভাই বেজিৰে সৈতে অনেক বহনিতা কাগৰ সি, নকচা আদি কৰি বৈছিল; তাতে ভাইৰ পিতাম সকলো মাহুমে লক্ষ্যছিল। বাদশ্যই তাকে দুনি ভাইক মাতি কৰ্ম্ম কৰি মহা ভাৰি বাব সি দুব জেহান

অৰ্ধাত জগতৰ পদ, এই নাম দিলে। আক দুব জেহানৰ বাপেক চালা আৱাচক প্ৰধান হাজ মন্ত্ৰি বাব দিলে। বাদশ্যাব লক পুত্ৰক চৰিত্ৰৰে দুব জেহানৰ জিকক বিয়া কৰোআত সেই চৰিত্ৰৰক আগলৈ বজা বাব দিবলৈ দুব জেহানৰ ইচা আছিল, কিন্তু বাদশ্যাব জিতিৰ পুত্ৰক ল্যা জেহানে সিংহাসন পাবলৈ বাদশ্যাব বধ পুত্ৰক ধোৱাক বধ কৰি, বাপেকৰ অহিচে প্ৰোহ পাভিলে; পাচে বধ কৰি পৰাত হৈ প্ৰানৰ বিমিত্তে বাপেকৰ ক্ৰিপা মাগন কৰিলে।

আক জেহাংগিৰৰ প্ৰধান সেৱাপতি মহা-বেতক বধ কৰিবলৈ দুব জেহানে উপাই কৰাত সেই সেৱাপতিএ কোজেৰে সৈতে বাদশ্য আক হানি দুইকো বহিলে। পাচে মহা হানিএ কান্দিবলৈ ধৰাত সেৱাপতিএ বজাক দুকলি কৰিলে। সেনত ১৬২৮ বৰ্ষত জেহাংগিৰ বাদশ্যাহ মহাত উত্তৰ পুত্ৰক ল্যা জেহান বাদশ্যাহি মহা বজা হ'ল।

আব্দালাহ আৰু চাবাটৰ বিবৰণ ।

Account of Abdul and Sabat.

আব্দালাহ আৰু চাবাট, এই দুয়ো জন আ-
বৰি বঙ্গৰ জোৱন লোক আছিল; আৰু সি-
বিলাক অতি প্ৰিয় বন্ধু হোৱা হেতুকে একে
লগে বিদেশ চাবলৈ জাহাজ কৰিলে । সিবিলাক
মহম্মদৰ মতত বৰ উচাহি আছিল । সিবি-
লাক মহম্মদৰ বংশাৱলিৰ সমস্ত, বেনিচাৰা-
টৰ বঙ্গৰ এক প্ৰধান পৰিয়াল, ইব্ৰাহিম
চাবাটৰ পুত্ৰই সেই চাবাট । সেই বন্ধু দুজনে
আবৰ দেশ এৰি, পাচে মেকা নগৰত ভৰিলাত
বন্ধাৰ জি মৈদাম আছিল, তাত সেৱা কৰি,
পাৰ্চি দেশে দি কাবোললৈ আহিল । আব্দালা-
হক কাবোলৰ জামাৰুন স্যাহ বজাই কোনো
এক কৰম দি ৰাখিলে; পাচে চাবাটে তেঁওক
ভাতে এৰি, ভাতৰ দেশে দি জাহাজ কৰিলে ।

আৰ্মিনিয়া দেশৰ পৰা আহি, কাবোলত বহা
খ্ৰিষ্টিয়ান লোক এজনৰ এখনি ধৰম সাত্ৰ আ-
ছিল, তাত আব্দালাহ সেই সাত্ৰ খনি পাই
পাঠ কৰি, পাচে মন পালটাই খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম
গ্ৰাহ্য কৰিলে । সেই মহম্মদৰ মত লোৱা
দেশত, কোনো মানুহে যদি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম
গ্ৰাহ্য কৰে, তেন্তে সেই মানুহৰ প্ৰান নও
হই; এনে আগ্যা আছিল । খ্ৰিষ্টিয়ান হো-
ৱাৰ কথা গুপ্ত কৰিবলৈ আব্দালাহে অনেক
শ্ৰেষ্ঠা কৰিছিল; কিন্তু অসাধ্য জেন দেখি,
কান্দিয়ান নগৰৰ ওচৰত বহা কোনো খ্ৰিষ্টি-
য়ান মণ্ডলিলৈ জাহাজ দিব কৰিলে । এই
হেতুকে তেঁও আন ৰূপ ধৰি কাবোলত এৰিলে ।
আৰু তেঁও ভাতৰ দেশৰ বোখা নগৰ পাও-
তেই, তেঁওৰ বন্ধু জি চাবাট, তেঁও সেই নগ-
ৰৰ বাটত তেঁওক দেখিলতে গিৰি পালে ।

চাবাটে আগেয়েই তেঁও খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম
আচৰন কৰা, আৰু পলোৱা কথা সুনি ক্ৰো-
ধেৰে পূৰ হৈ আছিল । তেতিয়া আব্দালা-
হে আপোনাৰ সত্ৰই জানি চাবাটৰ ভৱিত
পৰিল । আৰু তেঁও খ্ৰিষ্টিয়ান হওঁ নুনি সৈ
কহাইলৈ; আৰু আনৰ সুবিৱৰ্ত্তি পোৱা বন্ধু
প্ৰতিৰ বন্ধনৰ বোঝাই তেঁওৰ প্ৰাণ বৰ

কৰিবলৈ কান্দিয়ি দিৱতি কৰিলে । কিন্তু চাবা-
টে একবিও দাৱা ন কৰি তেঁওৰ বান্ধো-
বক খৰিবলৈ আগা দি, বোখা নগৰৰ বন্ধা-
ন্য বজাৰ আগত তেঁওক লোখাই দিব দিলেই ।

পাচে লোখাই দিলত, বজাই তেঁওক প্ৰাণ
দণ্ডৰ আগ্যা কৰিলে; আৰু বাজ আগ্যা প্ৰকাশ
কৰা মানুহ এজন বোখা নগৰৰ সাজে দি থৈ,
তেঁওৰ প্ৰাণ দণ্ড কৰা সময়ৰ সজাৰ প্ৰকাশ
কৰিলে । তাত নগৰৰ প্ৰধান প্ৰধান আৰু হে-
জাৰ হেজাৰ সামান্য লোকো গোট খাইছিল ।
চাবাটো গৈ, আব্দালাহৰ ওচৰতে থিয় হৈ
আছিল । চাউডান্দিতে হাতত অৰোজাল ধৰা
সময়ত, তেঁওক খ্ৰিষ্টক আঁঠে কৰি, প্ৰাণ বা-
খিবলৈ বাজ অনুমতি দিৱা হৈছিল; কিন্তু
তেঁও এই প্ৰসন্ন কৰাত সন্তত হোৱা অসাধ্য
জেন দেখি, কলে ন হই, মই খ্ৰিষ্টক আঁঠে
কৰিব বোঝাবোঁ ।

তেতিয়াই তেঁওৰ হাত এখন গাঁঠিতে কাটি
পেলালে; কিন্তু তেঁও হাত নবলোকে ৰাখি
থিয় হৈ থাকিল । আপোনাৰ আগেয়ে কো-
আ কথা তেঁও যদি আঁঠে কৰে, তেন্তে বজাই
সেই কটা আ বেৰ লগাই বন্ধ কৰাৰ খুজি-
ছিল; কিন্তু তেঁও একো উত্তৰ দি দিলে ।
আৰু প্ৰথম মাৰ্ভৰ স্তিকানৰ দৰে বৰগৰ কাল-
লৈ থিৰকৈ চাই থাকোঁতে চকুৰ লো বৈ গল ।
তেঁও চাবাটলৈ ফ্ৰেমখেৰে চোৱা নাই; কিন্তু
ফ্ৰিমু ভাৱে আৰু খেমাৰ মুখেৰেই চাইছিল ।

ভাৰ পাচে তেঁওৰ আন হাতো কটা গল ।
কিন্তু চাবাটে এজনৰ আগত পাচে বুলিলে,
মহানই, তেঁও নু' জুটিয়ালে, তেতিয়াও নু' জুটি-
য়াই । আৰু তেঁও তেতিয়া মনৰ কোৰ পা-
বলৈও মূৰ নোঁজালে, তেতিয়া আটাই বোখ-
বাৰ লোকে কবলৈ ধৰিলে, বোলে, এয়ে কে-
নে আচৰিত মন !

আব্দালাহক প্ৰাণ ৰাখিবলৈ দিৱাত, আ-
গেয়ে কোআ কথা আঁঠে কৰিব বুলি চাবাটে
বৰ আশা কৰিছিল । কিন্তু তেঁওৰ বন্ধু বৰা
বেধি, তেঁও নোক আৰু মনৰ খেৰৰ অধি-
লৈ অৱলোক এৰি দিলে । তেঁও কতো কি

যদি বিচাৰি নে পাই, তেন্তে তেন্তে কৰ্ম
হলৈ গ'লিলে । সেসত তেঁও ভাৰত বন্দ
খিৰগৈ বুলি জ্ঞানিলে । তেঁও মানুহটো অহা-
বে পৰা কিছু বচন হল । তেঁও পোআৰ
পাচে সিহুে কল্পানি লোকে তেঁওক মহমদিয়
বিধানৰ অৰ্থ প্ৰকাশক পাতিলে । আপোন
বেসত বৰ বিদ্যাবত্ত আৰু মান্যবত্ত হোআত,
এৰে প্ৰধান কৰম লবলৈ তেঁও বিচ্যান কৰে
জোয়া আছিল; আৰু এতিয়া তেঁওৰ নিজ মন
পালটনবো সময়ী ওচৰ হল ।

তেঁও জেতিয়া উত্তৰ চিৰকাৰৰ বিজ্ঞাপা-
স্তামত সেই প্ৰধান কৰম কৰিছিলে, তেতিয়া
কোনো প্ৰকাৰে ইৰবৰ অনুগ্ৰহত আৰবি ভা-
সাৰ নতুন নিয়ম সাজ এখানি তেঁওৰ হাতত
পৰিল । তেঁও কোৱান আগতে থৈ তাক বৰ
গতিৰ মনেৰে পাঠ কৰিলে । আৰু দুয়োটা-
কে মিলন কৰিলে; পাচে পহৰৰ চল আ-
হি লগাব দৰে ইৰবৰ সাজে সজা লৈ
তেঁওৰ মনত লাগিল । পাচে তেঁও অলপতে
তিনি স মাইলৰ দূৰত থকা মানুহ নগৰলৈ
গৈ সকলোৰে আগত প্ৰভু সিহু খ্ৰিষ্টৰ আশুই
লোআ কথা লৈ কাৰ্হি, পানুৰি কেৰ চাহাবৰ
মোআবাই খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰাহ্য কৰা হল;
তেতিয়া তেঁওৰ বয়স সাতাইচ বছৰ হৈছিল ।

“আৰু জি জি লোকে সিহু খ্ৰিষ্টৰ আশুই
কৰি ধৰম কৰমেৰে দিন নিয়াবৰ ইচ্ছা হই,
সেই সকলোএ ভাবনাৰ দুখ ভোগ কৰিব;
আৰু আপোনাৰ পৰিয়ালেই মানুহৰ সৰু
হব,” এই জি কথা সদাই শুটে, তাকে চাৰা-
টে এতিয়াহে সত্য ধৰমৰ পৰিধাৰ মোআবাই
বুজ পালে; কিয়নো তেঁও জে আব্দালাহৰ
আৰ্হি লৈ খ্ৰিষ্টিয়ান হল, ইয়াকে আৰব বে-
সত-থকা পৰিয়ালবিলাকে নুনি, ভাৰত বন্দলৈ
কল জ্ঞানৰে জি দুমাইৰ বাট, ফালৈকে
তেঁওক কোনো প্ৰকাৰে চলকৈ বধিবলৈ তেঁওৰ
অন্তৰ্ভাৱ নাছিল ।

সময়ী বিজ্ঞাপাস্তামত তেঁওৰ যত বহি
থকাৰে, তেঁওৰ ভাৱেৰে বিয়ল বেয়াৰ কলত
কৰা আৱাজন দুকটী লৈ আৰ্হি আপোনাৰ

কৰি কৰে দেখা দি, অতি বেগে তিফল মো-
মাই তেঁওক আ মাৰি নিলে; কিন্তু ভয়াট
উঠি তেঁওৰ হাতত হ'লিলে, আৰু যদিহিনাকো
আৰ্হি তেঁওক উপকাৰ কৰিলে । পাচে ভাৱে-
কক তেঁও চিনি পালে । বৰ কৰ্ত্তা জন, বেসৰ
মিতি মতে মোৰ কৰ্ত্তাৰ আগত দণ্ডৰ পাত্ৰ
হলহেঁতেন; কিন্তু সচোটে তেঁওৰ ভাৱেৰে
কাৰনে নিবেদন কৰি আৰব বেসত থকা মে-
কালৈ পাত্ৰ আৰু বটী দি যবলৈ তাক ফুলনে
বিদাই দিলে ।

ইৰবৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰিবলৈ তেঁওৰ ইচ্ছা
হোআত, লক্ষসাহসিক কৰম এৰি বদাল বেস-
লৈ আহি; পাৰ্চি ভালাৰে কৰম সাজ ভৰ্মা
কৰিবলৈ আৰম্ভন কৰিলে । ভৰ্মা কৰোঁতা
নো পোআ হেতুকে তেতিয়ালৈকে সেই কৰম
নিধি হোআ নাই । পাৰ্চি ভালা কলিকতাত
পৰা নামেচক নগৰলৈকে সাধাৰন আৰু উচিত
ভালা, বিলেনকৈ প্ৰধান জাতিৰ সাজত চলিত
হোআ হেতুকে, পঢ়িম আট্টাৰ সকলো লো-
কে বুজে । কিন্তু এই মান্যবত্ত আৰবি জনে,
আৰব বেসৰ অধিব ধৰমৰ সতিৰ পৰা বদে-
নিবিলাকৰ সাজত সুত বাদা প্ৰকাশ কৰা জি
মহা কৰম, সেই কৰমৰ আগত তেঁওৰ মন
উঠাই হৈছিল ।

ক. দ.

মহা মহিম জীৱত অকনোদই মহান
প্ৰকাশক চাহাব ববাকবু-।

Publisher.

হে অকনোদই মহান প্ৰকাশক কৰোঁতা চা-
হাব, আমি অকনোদইত চলিবৰ নিমিত্তে চুটী-
মান কথা লিখিচোঁ, তাকে চাহাবে অকনোদইত
অনুগ্ৰহ কৰি চলি আমাক মনত বহু কৰাব।

হে অচম খেলি পুৰ বহু বালকগন, ভো-
মোলকে আপোন পিজিৰ আবেশ গ্ৰহন কৰা,
আৰু মাজিৰ আগ্য লগ্নন কেতিয়াও ন কৰি-
বা; কাৰন সেই সকল কথাই ভোমালৈ লিখো-
জুলন আৰু গলত পিত্তা মুকুতা মালাৰ নিচি-
না লোভা কৰোঁতা হব। আৰু সেই আগ্যাব
দৰে চলিলে কোনো সঙ্কটত ন পৰিবা, আৰু
বেগেৰে গমন কৰিলেও ভোমাৰ ভৰিত দুখ
নে পাৰ।

ভুমি গিৱান লিখা থবা, তাক এৰি নি দি-
বা; সাৱধান হৈ তাক বাধা, সেয়ে ভোমাৰ প্ৰান
অৱশ্যে ৰাখিব। ভুমি দুই লোকৰ পথে দি
নে জাৰা, আৰু অধৰ্ম্মিৰ বাটে দিও ন চলিবা।

জি পথে ভুমি জোআ, তাক বিবেচনা কৰি
থবা, তাতে ভোমাৰ একো বিঘিনি নো হোআ-
কৈ গমন কৰা হব।

ভুমি নোঁ কালে বা বাঁও কালে কোনো বি-
পথে দি নে জাৰা।

বিদ্যাক আপোনাৰ লগি বুলি মানিবা, আৰু
বুখিক অভি মিত্ৰ বুলি জাৰিবা। ভেহে ভুমি
বিভিচাৰিনি পৰ ভিৰিৰ পৰা নাইবা বাক চা-
ভুৰি বেলা ভিৰিৰ পৰা থকা পাৰ।

জি জন গিৱানি মানুহ হই, তেঁও জোখ সা-
মৰি হই; আৰু লোকৰ মোল থোমা কহাত
তেঁওৰ মান মৰ্জজ আদি ভ্ৰিবি হই।

জি পুজৰ বিদ্যা নাই, সেই পুজ কেৱল
পিজিৰ দুখ জনক হই, আৰু জি ভিৰোজাব
দম কৰিবৰ মন হই, সেই ভিৰোজাই বৰকৈ
বৰখুৰ পৰাৰ দৰে পতিৰ মনত দুখ বিঙতা
হই।

বুখিতা লোকক কেৱে দাৰা কৰে, সেয়ে
ইহবৰ মইত উকল হই, জাহত তেঁও সেই

ধাৰ দুক্তি জৰ বাবে বৰমৰ প্ৰতিজন বিব।
পুজক মানন কৰা, ভেহে আনলৈ ভাল হব
বুলি জালা হই; নি কখন কৰিলেও ভুমি
দাৱাক বসত থকি মনত ন কৰিবা।

জাৰ অভি এক থাকে, নি অৱশ্যে হও ভোম
কৰিব; জি হেতু তাক এবাৰ থোমা কৰিলেও
নি বাবে বাবে মোলৰ জোগা হব।

ভুমি হিতোপদেশ শুন কৰা, আৰু সুপৰা-
মৰ্শ গ্ৰহন কৰা, ভেহে ভোমাৰ জাহুলৰ সেস
পৰ্জন্তে বিদ্যা ৰূপ ধন থাকিব।

ভোমাই মনত অনেক প্ৰকাৰ চিন্তা হৈ থা
কে, কিন্তু পৰম ইহবৰ মনে জি কৰিবৰ ইচ্চা
হই, তাকেহে কৰে।

লোকক উপকাৰ কৰা, ভেহে মানুহৰ কুলন
হই; কিন্তু মিচলিৱা মানুহৰ একো ভাল নাই।

জি পুজই আপোন পিজিৰ উপদ্রুত কৰে,
নাইবা আপোন মাজিক দুখ দিএ, নি কেৱল
লাজ কৰোঁতা পুজ হই, আৰু জালা ভজ কৰাও
হই।

মহ পান দোলত ধৰমৰ বিদ্যা জনমে, আৰু
দম হাই জাহি উতপতি হই; এই নিমিত্তে
জি মানুহে মহ খোআত বতি, নি গিৱানি মা-
নুহ ন হই।

মই আপোন চিত্ত দুটি কৰি ৰাখিচোঁ,
এতিয়া মই নিৱাপি হৈ আচোঁ, এনেকৈ বুলিব
কেৱে মোআকে।

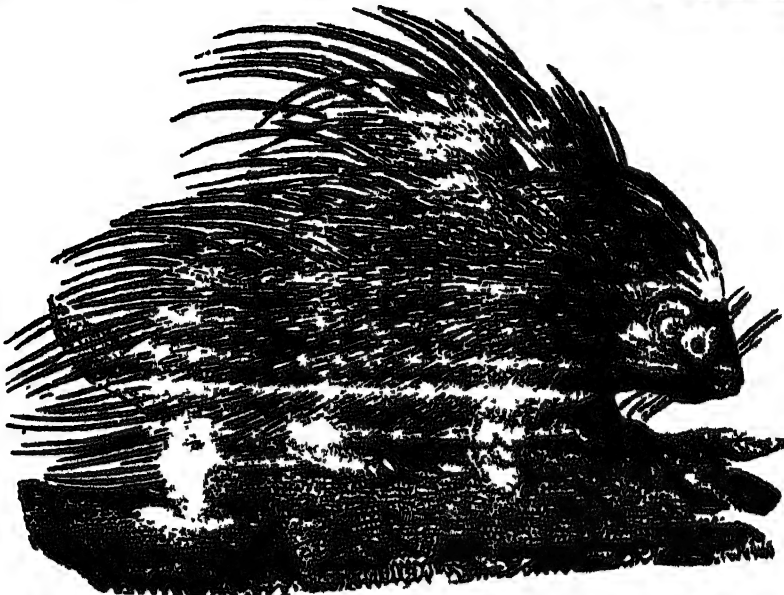
সোন আৰু মুকুতা আচে, কিন্তু ভাৰতক বি-
দৱত থকা গিৱান বিদ্যাৰ কথাই বহু মূল্য
মানিকতাকৈ উতম।

অনেক ধন পোআতকৈ সুখিৱাতি পোআ
ভাল; ৰূপ আৰু সোনতকৈ অনুগ্ৰহ পোআ
ভাল।

লবাক লক কালৰে পৰা সুপৰে জাবলৈ
ভাল ৰূপে লিকোআ, ভেহে জাহৰ হলেও তাক
ভিৱান ন কৰিব।

জি মানুহে সুখিৱাক নি নি কেৱল আপো-
নাৰ নিমিত্তে ধন উপাৰ্জন কৰে, নি সেৱত
আৰু ধনি মানুহৰ হাতত সেই ধনক এৰি নি
আপুৰি থিৰন হব।

চি-ব.

কেটেলা পহৰ বিষয়ন ।

The Porcupine.

কেটেলা পহ প্ৰাই সকলো বেগতে পোআ
জাই, তথাপি ভাৰত বহিল আৰু আত্মিকা
ধণ্ডেই তাৰ আদি নিবাস গাই। এই পহৰ
মূৰ, বুকু, ঠোঁট চাইটো, গাহৰিৰ বোমৰ নি-
চিনা, মূৰৰ টান বোমৰিলাকে ঢাকি ধই, পি-
ঠিটো বেগুবলকে কীইটবিলাকে ঢাকে। পি-
ঠিৰ মাজ কোণৰত বকা কীইট প্ৰাই এহাত
মান দিখল হব, বাঁতিবিলাক ভাঙকৈ কিছু
চুঁটি। আৰু বেগুবৰ জিৰিলাক কীইট সি
কোঁপোলা, তাৰ ববনো লিখোবৰ নিচিনা ন
হই, কিছু বগা। আৰু সি ফুৰতে কীইটবো-
ৰে জৰ জৰ কৰি থাকে, এই কাৰন সি আ-
ছিলে বিনগতে গম পাই। আৰু সি মাটি
এবাত বৰ পাৰ্গত, তাৰ নিমিত্তে পাচ ঠোঁট
চুঁটাত অতি ঢোকা বথে লৈতে পাঁচোটো পা-
সেটো আহুনি থাকে, আগ ঠোঁট চুঁটাত বধ
এটা এটা মাজ। সি খোআ বহু লাক, আৰু
গতৰ বুটী আদি হই। তাৰ বাঁত চুঁটি চিনা
চাইটো, লোমাই খোআ লোলেটো, মুঠে বাঁত
একুৱি। কেটেলাই এনে ঢোকা অস্ত্ৰবোৰে
ফুৰি হৈত কাকো একো হিংসা ন কৰি
অকনোই কাল অগম কৰে; তাক লো আ,

কালে কবাচিভো কাবোএ লৈতে বন্দ, গুৰ ন
কৰে। আৰু ইহঁতৰ বুকি, লাহ বৰ দাই;
মানুহে ঘৰত পুহিলে আৰু পহৰ দৰে ভাল
কলে জাতিও ন হই।

বেল কুমল কৰা লোক সকলে লিখিছে, বোলে,
কেটেলা পহৰিলাকে বেগুবৰ কোঁপোলা কীইট-
বোৰ পানিত জুৰুৱিলাই তাৰ বিছাত পৰি
সুমাই, পাচে কীইটবোৰ নিৰুৱাই পোন কৰি
ন পৰাকৈ পোআলিক খুআবৰ নিমিত্তে, তাৰ
বাহলৈ লৈ জাই। আৰু সি নিৰত তাৰ পা-
ত লোমাই সুই থাকে, বাতি হলে বাহিৰলৈ
ওলাই খোআ বহু বিচাৰি হাবিত কৰে।
কোআ আছে, বোম আৰু ইলানিৰা বেলত অতি
জাবৰ নিমিত্তে জাৰ আলিৰ মাহ চেবেত পাঁচৰ
ভিতৰত এই পহ সুই থাকে, যেতিয়া জাৰ
কিছু কৰে, যেতিয়াহে পাঁচৰ পৰা ওলাই
আবলৈ বিচাৰে।

কেটেলাৰ মূৰত কোমল বগা, বৰ লোআৰ।
ব্ৰাভিল আৰু বোম বেগৰ বজাৰত এই পহৰ
মূৰত সদাই কেত -। জাৰ কীইটবোৰে
পেৰা আৰু জৰি খোআ জৰ আৰি অনেক
অনেক মূৰৰ বহু লাক হই, কিন্তু তাক পাৰ্চি
বেগৰ সিদ্ধিৰোবৰ দৰে আয়ে লাগিব তেনে
জানকৈ নোআৰে।

ক্ৰিষ্ণ পাল নামে প্ৰথম হিন্দু খ্ৰিষ্টিয়ানৰ বিবৰণ।

Account of Krishna Pal, the first Hindu Convert.

প্ৰাই ভিৰি কুৰি মান বছৰ আগৰে ইংলণ্ড দেশৰ পৰা প্ৰথমে দুজন মিস্যনেৰি পাঁচুৰি চাহাবৰ নামেৰে দেশৰ কলিকতা নগৰলৈ আহিল; যিহঁতৰ নাম ডক্টৰ কেৰি, আৰু ডক্টৰ ডামচ। সিহঁতলোক জেতিয়া আহি সেই ঠাই পালেহি, তেতিয়া তাত কোনো খ্ৰিষ্টিয়ান নাছিল, আৰু ইংৰাজি লোকৰ মাজতো প্ৰাই কোনোএ নতু ধৰমত যতি ন কৰি, সপ্তাহৰ দিনই বাসনাতে মন্তলিয়া হৈ থকাত, সেই দুজন পাঁচুৰি চাহাবক কলিকতাত নিবাস কৰিবলৈ ঠাইকো নি দিলে। এই কাৰনে সিহঁতলোকে মনত আঁত দুখ আৰু দেগাধিকাৰৰ পৰা ভাবনা পোআ হৈ, জতে ইংৰাজি দখল নো হোআ কুমি আছিল, সেই শ্ৰিৰামপুৰ নগৰলৈ গৈ তাতো নিবাস কৰি থাকিল, তাতো বহু দুখ অৰ্ণমানেৰে নৈতে সাত বছৰ মান হিন্দু আদি সকলো লোকৰ মাজত অগতাবে জ্ঞান কৰ্ত্তা প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টৰ সুভ বাৰাণসনা কৰিলে; তথাপি ইহবৰ বাৰা মন মানুহ কাকো নে পালে। সেমত সাত বছৰ পাচত এজন হিন্দু লোক, অৰ্ধাত ক্ৰিষ্ণ পালে প্ৰভুৰ প্ৰাচিভৰ কথা সুনি খ্ৰিষ্টত বিবাস কৰিবলৈ মন ধিৰ কৰা দেখি, সিহঁতলোকৰ আঁতনই আনন্দ জনমিল। কিন্তু জেতিয়া সেই মানুহে প্ৰভুত আনুই লব খুজিলে, তেতিয়া কেঁওৰ গিৰাতি কুইম আহি সকলো মানুহে নিশ্বা আৰু ভাবনা কৰিবলৈ ধৰিলে। তথাপি মানুহৰ কোনো কথালৈ নি চিহ্নি, আৰু নিইতৰ জাবিলৈকো ভই ন কৰি খ্ৰিষ্টত আনুই লৈ, ১৮০০ নৈকৰ ১৮ ডিচেম্বৰ তাৰিখে ডক্টৰ কেৰি চাহাবৰ দোআ-বাই পিৰি, পুজ, আৰু পৰিষ্কাৰ আখাৰ নামেৰে জিহ্মে দুব পোআ হল। এনে কালত হেজাৰ হেজাৰ লোকে সেই মহা আচৰিত দৰ্শন দেখিবলৈ পালে।

তাৰ পাচে ১৮০৪ নৈকত ক্ৰিষ্ণ পালে সুভ বাৰাণ প্ৰচাৰক হাব পাই, ১৮২২ নৈকত

সেই কৰম আঁত বিবাসি ৰূপে কৰি, আগষ্ট মাহত প্ৰভু যিহুত কুলল আৰু নিৰ্ভৰেৰে নিয়া গল। কেঁও প্ৰচাৰ কৰা কালত এই দেশৰ পুআ-হাটিলৈকে কেঁও ভাৰ্জীই নৈতে আহি খ্ৰিষ্টৰ সুভ বাৰা প্ৰচাৰ কৰিছিলে কুমি কোনোএ কই। কেঁও বুৰ পোআ কালত ভাবত বহিনত কোনো খ্ৰিষ্টিয়ান লোক নাছিল, আৰু সেই দুজনত বামে পাঁচুৰি লোকে তেতিয়া নাছিল। সকলো দেশ, বাৰা আৰু ভালাৰ লোক ঘোৰ পাপ-মই এভাবত আৰু খ্ৰিষ্টৰ সঁৱাত বিবাস কৰি আছিলে।

জেতিয়া ক্ৰিষ্ণ পালক বুৰ পোআ দেখিলে, তেতিয়া অনেকে এই কথা কোআ কুই কৰি আছিল; এই দেশৰ ভিতৰত এটা খ্ৰিষ্টিয়ানে কি কৰিব পাৰিব? তাৰ দৰে কোনে খ্ৰিষ্টিয়ান হবগৈ? সুচা এটা খ্ৰিষ্টিয়ানে ভাবত বহিনৰ লোকক কি ৰূপে খ্ৰিষ্টৰ সিন্দা কৰিব পাৰে? এই ৰূপে টক অনেকে নিশ্বা কৰিলে; আৰু কেতবোৰে কলে, ক্ৰিষ্ণ পালে জি ধৰম লৈচে, নি কিমান দিন থাকিব? পাঁচুৰি লোক ইয়াৰ পৰা গলে, সকলো নষ্ট হব। এই ৰূপে এতিয়াৰ লোকেও কই আৰু ভাবে। কিন্তু চাই দেখা, ভিৰি কুৰি বছৰ ভিতৰত ক্ৰিষ্ণ দেশত, কিমান আঁতৰ মাজত, কিমান লোকে খ্ৰিষ্টত আনুই ললে। প্ৰাই সনুৱাই ভাবত বহিনৰ লোকৰ মাজত খ্ৰিষ্টৰ ধৰম প্ৰচাৰ কৰা হল; আৰু একুৰিতকৈ অধিক ভালাত ইহবৰ ধৰম সান্ৱত ভলা হল। পূবৰ পৰা পচিমলৈ, উত্তৰৰ পৰা দখিনলৈকে পৰিষ্কাৰৰ সুন্দৰ বৰ লাখ লাখ পাঁচুৰি কালত সুদোআ গল। আগৰে জত এটা খ্ৰিষ্টিয়ান নাছিল, এবে ঠাইত হেজাৰ হেজাৰ লোক খ্ৰিষ্টৰ সিন্দা হল, মঙলি আৰু ইহবৰ ভজন কৰা নাম জৰো হল। তাত খ্ৰিষ্টিয়ান আৰু খ্ৰিষ্টিয়ানৰ পৰিষ্কাৰ, ঘৰ আৰু গাঁও পাতিলে। ক্ৰিষ্ণ পালৰ বিবত কে-হল পৰমাৰ্থিক দুৰ্ভ উবই হৈছিল, কিন্তু এতিয়া দুলাৰ হৈ প্ৰভু প্ৰকাশি পহৰ দিলে, জতে খ্ৰিষ্টৰ সঁৱাত থল লোকেও ইহবৰ পৰিষ্কাৰৰ দিহি দেখিবলৈ পাইচে। প্ৰভুএ সনুৱাবৰ কথা বোঝাত উঠ কুই কৰি আৰুও কুই কৰি-

জিহাৰি ই নিতাই পৰা আন নিতাই
কে কুৰি, আৰু ১ হুঁওৰ দুখৰ পৰা দুখবিহা
লোকা ভাৰতবৰ্ষৰ ভাৰত চৰিত্ৰ আৰু ভাৰ
সকলো পৰাক্ৰমৰ সন্ধান কৰিছে। ভেটিয়া ভাৰত
জিহাৰি দুখি বচৰ ভাৰ, ভেটিয়া ভাৰত বখি
বৰ-ভাৰত ভাৰত কল বৰ্ষৰ বেধা ভাৰ! আৰু
হে ভাৰত দেশ, ভোম্বাৰ সন্ধানবিলাকৰ কেনে
আনন্দ হব! ভাৰতৰ ভূগৰ পৰা যি যোব
এভাৰৰ পৰাক্ৰমে ভোম্বাৰ সন্ধানবিলাক বখি
কৰি বাধিলে, সেইবিলাকৰ ভাৰত কেনে মধু
কল সুখিৰ সন্ধান কৰিব কৰা ভাৰ!

এই হেতু আনন্দ কৰা
ভাৰত ভাৰত দেশ,
ভোম্বাৰ সন্ধান পৰাক্ৰম
এতিয়া হব সেন।

কিন্তু হে চৰিত্ৰ আৰু বৰ্ষৰ ভূতবিলাক,
ভোম্বাৰ সন্ধান। কিবোৰা যি ভাৰ ১৮০০
বচৰৰ আগতে ভোম্বাৰ মূৰ চেপটা কৰি ভা-
জিলে, সেই ভাৰ পৰাক্ৰমৰ দিন পালেহি,
আৰু যি মহা বলবত দুতে বৰ্ষৰ পৰা নাথি
আহি এক হেতুৰ বচৰলৈ ভোম্বাক তলি বো
হোআ কুণ্ডত বহুত কৰি ধব, আৰু পাপি
লোকৰ কাৰনে এয়েলি মহা হৈও যি ভাৰ
জিলে, সেই ইহবৰ ঘেৰ গোআলিএ ভোম্বাক
আৰু ভোম্বাৰ সকলো সন্ধানবিলাক জিহাৰৈ
খৰি ভাৰত কাললৈ জলি থকা গন্ধকৰ সৰোব-
ৰত পেলাই ভাৰত জাভা ভোগ কৰাৰ, এনে
মহা কাল আহি পালেহি। ব. ল. ক.

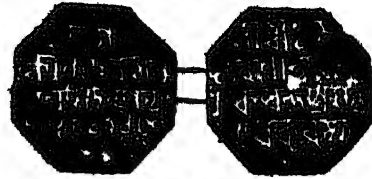
ৰোম দেশৰ বাহন্যাহ তিত্ত।

The Emperor Titus.

ৰোমজিহাৰ পুতেক তিত্ত নামে ৰোমৰ
বাহন্যাহি ভেটিয়া অহিতে কৰা কলেও ভেটি
কলো বও ন কৰি ইহাকোহে ভেটিয়া, জলি
কোই লোকে জকাৰে মোৰ বিবোধে কৰা
কোই, ভাৰত ভাৰ বও ন কৰি, আৰু ভাৰত
কোই ভিহাৰে ধব কৰো। জলি কোবোএ যোব
ভাৰত ভাৰত কৰে, ভাৰ বও বিহা ভাৰ-
ভাৰ, ভিহাৰে যি মোৰ সন্ধান কৰাৰে কৈছে।

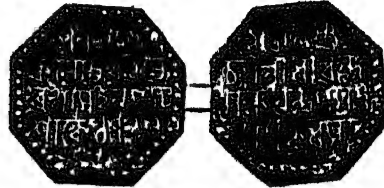
ভাৰত কৰাৰিলাকৰ কল।

Coins of the Ashoka Empire.

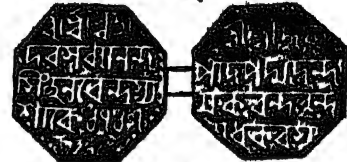
Coins of Bhaurath Singh, struck A. D. 1792.

শ্ৰী ভগবত কুলোদিত শ্ৰী ভাৰত সিংহ বি-
পল্য শাক ১৭১৫। অৰ্ধাত ভাৰত সিংহ কুলত
জন্ম। শ্ৰী ভাৰত সিংহ বজা। ইংলৈ ১৭২০।
শ্ৰী শ্ৰী ক্ৰিক চবাববিন্দ মকৰম প্রমত্ত মধু
কৰল। অৰ্ধাত চবন পদুমৰ মধুত উদ্ভত
হোআ ভোম্বো।

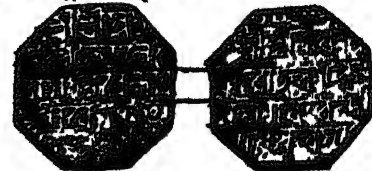
Coin of Bhaurath Singh struck, A. D. 1792.

শ্ৰী ভগবত কুলোদিত শ্ৰী ভাৰত সিংহ বি-
পল্য শাক ১৭১২। শ্ৰী শ্ৰী ক্ৰিক চবাব-
বিন্দ মকৰম প্রমত্ত মধু কৰল।

Coin of Bhaurath Singh, struck A. D. 1792.

শ্ৰী শ্ৰী বৰ্গবৈৰ সৰ্ভাৰম সিংহ বৰেজল
শাক ১৭১৭।
শ্ৰী শ্ৰী ক্ৰিক পাৰ পদুমৰ মকৰম প্রমত্ত
মধু কৰল। অৰ্ধাত শ্ৰী ক্ৰিকৰ দুই চবন
পদুমৰ মধুত উদ্ভত ভোম্বো।

Coin of Bhaurath Singh, struck A. D. 1792.

শ্ৰী শ্ৰী বৰ্গবৈৰ শ্ৰী ভগবত সিংহ বৰে-
জল শাক ১৭১৭। শ্ৰী শ্ৰী বৰ বৈৰ
চবন কল মকৰম মধু কৰল।

ভাপ মাগক জন্ত ।

আইই স বচবৰ আশয়ে গিৱানি ভবু লোক
নটলে ভাপ মাগক কোনো এক জন্ত ভৈয়াৰি
কৰিবলৈ উদ্যোগ কৰিছিলে । সিহিলকে বা-
হুৰ এই গুন জানি আছিল, কোনো সময়ত
তপত হলে বাহু বহল হই, কোনো সময়ই
চোঁচা হলে বাহু কোঁচ খাই পৰে । এই
গুন জনাব দুই স বচবৰ পাচে ইভালি দে-
লত থকা এজন বৈদ্যো বাহুৰ সেই গুন বি-
চাৰ কৰি এক প্ৰকাৰে ভাপ মাগক নামে এক
জন্ত ভৈয়াৰি কৰিছিলে । ভাব বহলে এইমান
জন্তৰ চুকাৰ ওপৰত সূন্য ঘূৰনিয়া এক গিলাচ
ধোজা হল, সেই চুকাৰ তলৰ ভাগ মুকলি
আছিল । সেই জন্ত সন্না লোকে সেই ঘূৰ-
নিয়া গিলাচ আৰু চুকাৰ ভিতৰত জি বাহু
ধাকে, তাকে দিগৰ অগ্নিৰ দোআৰাই পাতল
লহু কৈ চুকাৰ কোপোলা ভোএৰ চাবাপোৰে
পূৰ এটা পাত্ৰ হলে; তাতে সেই চুকা
আৰু ঘূৰনিয়া গিলাচৰ মাজৰ বাহু চাবা-
পেৰে সমান গধুৰ নো হোজা পৰ্বতে চাবাপ
চুকাৰ মাজত তোলে । হাম কালি সেই গিলা-
চৰ মাজৰ বাহু তপত হৈ বহল হই, তাতে
সেই চাবাপ অলপ তললৈ পৰে; চোঁচা সময়ত
কৈ অহা গিলাচৰ বাহু টুট পৰাতে চাবাপ
ওপৰলৈ উঠে । সেই জন্তৰ দ্বিধি বাম ভাগে
ধানে ধানে তাকৰ সবহ সখ্যাৰ আঁক ধাকে,
তাকে দেখিলে তপতৰ তাকৰ সবহ জনা জাই ।
ভোজা জন্তৰ দৌল এই, চাবাপৰ সৰু হোজা
আৰু বহল হোজা । আকাশৰ বহল হোজা
আৰু কুঁচি পৰা হোজাৰ সমান ন হই, এই
দেখুকে জি কল তাতে জনমে ভাব প্ৰায়ে সবহ
তাকৰ হই ।

ভাব কতক বচবৰ পাচত ইভালি দেলত থকা
গিৱানি কোনো কোনো ভবু লোকে কৈ অহা
প্ৰকাৰ জন্তত ভাব নিচিনা কৰা কাৰ্য নো হো-
জাত সেই চুকাৰ মাজত চাবাপ নে বাধি
মদ সাৰ জি তাক দিলে, তাতে চাবাপ বিয়াৰ
সমান কল হই । কিন্তু মদ সাৰৰ দৌল

এইটো, বচবৰ অলপ অধিক হলে ভাবত
কুঁচি থাকে, সেই ভাবে জন্ত কৰিলে অধিক
উন্ন সময়ত তাক দিও নে জাই । জি প্ৰকা-
ৰে ভাপ মাগক জন্তৰ চলিত ইয়াত হই ভাব
নকচা এইটো ।

এই জন্তৰ মাজত জি সৰু চুকা আছে, ভাব
মাজৰ বাহুলিলাক বাহিৰ কৰি তলত থকা
ঘূৰনিয়া গিলাচৰ মাজত পাৰা অৰ্ধাভ হল
হই, সেই বল বাহুৰ নিচিনা বহল আৰু সৰু
হই, উন্ন কালত উন্ন সবহ হলে ক্ৰমে ক্ৰমে
উঠে, সিত হলে তদনুসাৰে বহে । সেই চুকাৰ
দুই কালে গৰমৰ অধিক তাকৰ জাবিবৰ
কাৰন সৰু সৰু অক ধাকে । তলৰ সাৰিতে
সূন্য আছে, দুতিৰ সাৰিত ১০ অক, ত্ৰিতিৰত
২০ অক পৰ্বতে ।

জাজিকৰ জাজা, ৮ আখা ।

The Highm's Progress, Chapter 8.

বিবাসি । বাক, কথা কোআ আৰু কৰম কৰা, এই দুয়ো ভিন ভিন বিসই, ইয়াক মই বুজিচোঁ; এতিয়াৰ পৰা এই কথা মনত ভাল-কৈ বাৰিম ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । সেই দুয়ো সুকিয়া সুকিয়া কথা হই; কোনেইকৈ সবিল আৰু প্ৰান ই নি ভিন, ভেনেইক সেই দুই কথা ভিন ভিন হই; আৰু কোনেইকৈ প্ৰান ন থকা দেহ মৰা ন মাখোন, ভেনেইক কৰমৰ বিনে কথা মৰা নৰ নিচিনা হই । খৰমৰ প্ৰধান ভাগ আচৰনেই, এই হেতুকে পিজি বিন আৰু বাঁবি লোকক সিবিলাকৰ দুখৰ কালত দেখিবলৈ কোআ, আৰু ল'লাবৰ পৰা চেকা ন লগাকৈ আপোনাৰে বখা কৰাই পিজি ইহবৰ আগত পবিত্ৰ আৰু নিৰ্মল খৰম হই । এই কথা কথকিএ নে জানে, এই কাৰে সুনা কোআ, এই দুয়ো-তে জি পাৰ্গত হই, সিএ উভয় খ্ৰিষ্টিয়ান হব পাৰে, সি তাকেহে জানে; এই ৰূপে আপোনাৰ ভুলাই । সুনা হলে, সি কেৱল গুটি সিঁচা; সেই গুটিৰ পৰা মনত আৰু আচৰনত জি কল উত্থপন হই, তাৰ প্ৰমান অকল বাক্যৰ দোআৰাই হব নোআৰে । আমি এই কথা নিচই জানিব লাগে, বিচাৰ দিবত বিচাৰ কৰ্তা জনে মানুহবিলাকৰ আপোন আপোন কৰমৰ দৰে লোধ কৰিব । ভোমোলাকে বিবাসি কৰিচিলা নে নাই, এনে কথা নু সুধি, ভোমোলাকে কৰম কৰিলা নে নাই কৰা, ইয়াকহে সুধিব; আৰু সেই সেই কৰমৰ মৰেই নিবিলাকৰ প্ৰতিকল দিব । এই কাৰে নে সেল দিনক ধান দোআৰ কালে লৈতে পট্টুৰ দিয়া হৈছে; কিয়নো ধান দোআ কালত লোকবিলাকে কেৱল মহলৈহে চাই থাকে । ভাখানি বিবাসনেৰে জি কৰম কৰা নাই, সি ভ্ৰান্ত হব পাৰে, এনে ন হই; কিন্তু লোধৰ দিবত কথকিৰ সুন্দৰ কথা নকলে তাৰে বি-কম হব, ইয়াক বুজাবৰ নিমিত্তেহে কৈচোঁ ।

বিবাসি । এই কথা কলোআত মোচাই জি চিনৰ দোআৰাই সূচি জন্তৰ বৰ্ণনা কৰিছিল, সেয়ে এতিয়া মোৰ মনত পৰিছে; জি জন্তৰ খুঁৰা বেলেগ হৈ সূচা হই, আৰু বাঁহ পাগু-লে, সেয়ে সূচি জন্ত; জি জন্তএ বাঁহ পাগু-লে, কিন্তু খুঁৰা কটা ন হই, নাইবা খুঁৰা কটা হৈও বাঁহ নে পাগু-লে, এনে জন্তএই সূচি ন হই । এই ৰূপে মহা পছ বৰ্জিত, কিয়নো সি বাঁহ পাগুলিলেও খুঁৰা কটা ন হই । কথকি নিচৰে তাৰ নিচিনা হৈছে; সি বাঁহ পাগু-লে, অৰ্থাত গিয়ান বিচাৰে, বাঁহ ৰূপ জি বাক্য, তাক পাগু-লে; কিন্তু তাৰ খুঁৰা বেলেগ কৰা ন হই, অৰ্থাত পাপি লোকৰ পৰা আ-তৰ হৈ বেলেগ পথত নে জাই; সি মহা পছৰ নিচিনা, কুকুৰ আৰু ডালুকৰ দৰে হাজেৰা থকা হৈছে, এই হেতুকে সি অপবিত্ৰ ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । হই তাই, ভুমি জি ৰূপে কৈচা, নতুন নিয়মৰ সূত বাজাৰ দৰে কি জানি সেই বচনবোৰৰ স্বৰূপ অৰ্থ ভেনেই হৈছে । আৰু এটি কথা কৈও, পোলে এনেকুয়া অনৰ্থক কথ-কিবোৰৰ বিসয়ে কৈছে, সেইবোৰ নবদ কৰা ভেঁৰি বা টি-টিদোআ ভালৰ নিচিনা হই । আৰু আন চাইতো একে অৰ্থেৰে সিহঁতক নবদ কৰা অপ্ৰানি বস্ত্ৰ বুলিছে, অৰ্থাত বস্ত্ৰৰ বিবাসি আৰু সূত বাজাৰ অনুগ্ৰহ বিহিন হোআ বস্ত্ৰ; এই হেতুকে জদি সিহঁতে স্বৰগৰ দুতবিলাকৰ মুখে কোআ নি সুন্দৰ বাক্য বা ভালা কৰ পাৰে, তেও স্বৰগ বাক্যৰ মাজত পৰম আনু-সৰ অধিকাৰ হোআবিলাকৰ লগত কোনো ৰূপে চাই পাব নোআবিল ।

বিবাসি । মই প্ৰথমে তাৰে লৈতে জা-লাপ কৰিবলৈ বহু সন্তোষ পোআ নাই, কিন্তু এতিয়া ভাঙকৈ অধিক বিবকতি পাইচোঁ । তাৰ লগ এহাৰলৈ আমি এতিয়া কি কৰিম ?

খ্ৰিষ্টিয়ান । ভুমি জদি মোৰ আগত সুনা, আৰু তাৰ দৰে কৰা, তেন্তে ইহাৰে তাৰ মন আকৰ্ষণ কৰি নে পালটোআলে, সিও ভোমো-ৰে লৈতে কথা বাজা হবলৈ বিবকতি পাব, ইয়াকে ভুমি জতি বেগে বুজিব পাৰিবা ।

বিদ্বানি। তেজ্ঞে মই কি কবিৰ লাগে, ভুমি বুধি দিয়াচোন?

শ্ৰুতিমান। মই তোমাক এই বুধি দিচোঁ, ভুমি আকও তাৰ ওচৰলৈ গৈ, ধৰমৰ পৰাক্ৰমৰ এটা গধুৰ কথাৰ প্ৰস্তাও উলিওআ, তেজ্ঞে সি সেই কথাত সন্মত হব, ইয়াত সন্দেহ নাই; এই ৰূপে সন্মত হোআৰ পাচে তাৰ মনত আৰু যবত আৰু কথা বাতাতো সেই ধৰমৰ গুন প্ৰকাশ হৈচে নে, নাই হোআ, ইয়াকে ঠিক কৰি সুধিবা।

এই ৰূপ আলচ পাই বিদ্বানিএ পুনৰ আগবাৰ্হি গৈ কথকিত কলে, জাহা ভাই, এতিয়া কেনে আচা?

কথকি। মই ভালে আচোঁ; মোটল ভোমাৰ অনুগ্ৰহ জানিচোঁ। মই ভাবিচিলোঁ, এতে বেলি একে লগে থকা হলে, আৰি বহু কথা বাত্ৰা হব পাৰিলোঁহেঁতেন।

বিদ্বানি। ভোমাৰ যদি ইচা হই, তেজ্ঞে এতিয়াও হওকচোন। ভুমি আগেয়ে মোৰ সুখেৰে প্ৰসন্ন কৰাবলৈ ইচা কৰিছিল, এই কাৰনে মই এই প্ৰসন্ন কৰোঁ, ইহবৰ মুক্তি দিওতা অনুগ্ৰহ মানুহৰ মনত সোমাই কি ৰূপে প্ৰকাশ হই?

কথকি। এই প্ৰসন্ন দোআৰাই মই বুজিচোঁ, আমি ধৰমৰ সক্তি আৰু ফলৰ বিশয়ে কথা কব লগিয়া হই। বাক, এইটো উত্তম প্ৰসন্ন, ময়ো ইয়াৰ উত্তৰ দিবলৈ ইচা কৰোঁ। এই হেতুকে সন্মত হোআৰ উত্তৰ দিও, সুন। প্ৰথমতে ইহবৰ অনুগ্ৰহ মানুহৰ মনত সোমালে, তাৰ দোআৰাই পাপৰ বিৰোধে মানুহৰ বৰ বিবাদ জনমে। আৰু দুতিয়ত ঠাও।

বিদ্বানি। ন হই, বৰা, আমি এটা এটাক কথাৰ বিবেচনা কৰোঁহক। মই ভাবিচোঁ, ইহবৰ অনুগ্ৰহ মনৰ ভিতৰত সোমালে আপোনাৰ পাপক ছিন কৰিবলৈ মনৰ স্বভাও জনমাই, ভুমি এই ৰূপে কোআ হলে ভাল হ'লহেঁতেন।

কথকি। কিয়, পাপৰ বিৰোধে বিবাদ কৰা, আৰু পাপক ছিন কৰা, এই দুইতো কি ভেদ আছে?

বিদ্বানি। অস, বৰ বেলেগ আছে; কিয়নো মানুহে চল কৰি পাপৰ বিৰোধে কথা কব পাৰে, কিন্তু ইহবৰে দিয়া ধৰমৰ স্বভাও নেপালে, কেতিয়াও পাপলৈ ছিন কৰিব নোআৰে। জিহিলাকে মনত আৰু যবত আৰু কথোপকথনতো পাপক ভাল পাই, কিন্তু গিৰ্জা যবত পাপৰ বিৰোধে বৰকৈ কথা কই, এনেকুআ বহু মানুহক দেখিচোঁ। যোচেফৰ অধিকাৰৰ ষৈনিএকে যোচেফৰ লগত বেয়া কৰম কৰিবলৈ সক্ষম ইচা হৈছিল, তথাপি ভাই বৰকৈ এটাই পাৰি লোকবিলাকৰ আগত আপোনাৰে বৰ ধৰ্ম্মি সতি জেন দেখালে। তাত বাজে আৰু ঠাও, জেনেকৈ কোনো ভিৰোতাই আপোনাৰ কোলাৰ সন্তানে সৈতে বোল মাতি কৰি বেয়া, দুট্ট বুলি কই, কিন্তু আকও ভেতিয়াই তাক সাবটি সৈ মুখত চুমা দিএ, তেনেকৈ কোনো কোনো লোকেও পাপৰ অহিত্তে বিৰোধ কথা কই, তথাপি তাক প্ৰিতি ভাৱে বাখে।

কথকি। মোৰ মনে বুজিচোঁ, ভুমি কথাৰ চলহে বিচাৰিচ।

বিদ্বানি। ন হই, মই কেৱল স্বৰূপ কথা খিৰ কৰিবলৈহে ইচা কৰোঁ। বাক, সি জি কি ন হওক, মনৰ ভিতৰত জি অনুগ্ৰহৰ কৰম আৰম্ভন হৈচে, তাৰ প্ৰমাণৰ কি চিন দেখাৰ খুজিচা?

কথকি। সুভ বাত্ৰাৰ গোপনিয় কথাত জি গিয়ান, সেয়ে অনুগ্ৰহৰ আৰম্ভনৰ দৃষ্টিয় চিন।

বিদ্বানি। এই চিনৰ কথা প্ৰথমতে কোআ উচিত আছিল, তথাপি আটাইএ কোআ হওক, বা পাচে কোআ হওক, তেওঁ মিচা; কিয়নো মনত অনুগ্ৰহৰ লেনো নে থাকিলেও কোনো কোনো লোক সুভ বাত্ৰাৰ গোপনিয় কথাত অভিসই গিয়ানৰত্ব হই। আৰু সকলো ভাৱে গিয়ানি হৈও যদি ইহবত তাৰ প্ৰেম ভক্তি ছিন হই, তেজ্ঞে সি একো ন হই, কোনো ৰূপেও ইহবৰ সন্তান হব নোআৰে। দেখা, কেতিয়া খ্ৰিষ্টে সিন্ধাবিলাকত সুধিলে, বোলে, তোমোলাকে এই সকলোকে বুজিচ নে!

ভাতে নিম্নাবিলাকে বুলিলে, হই পুত্ৰ বুদ্ধিচোঁ; তেতিয়া তেঁও কলে, যদি সেই দৰে কৰম কৰা, ভেদে ভোম্বোলাক ধন্য। তেঁও কথা বুদ্ধি পো- আত ধন্য নু বুলি, কৰম কৰাতহে ধন্য বুলি- লে। কৰম নো হোআ এক ভাও গিয়ান আ- চে; জি বন্দীএ আপোনাৰ অধিকাৰৰ আগগা জানিও সেই দৰে কৰম ন কৰে, সি সৰহ সান্ত্বিৰ দোআবাই নিচয়ে নিগ্ৰহৰ জোগ্য হব। মানুহবিলাক স্বৰগৰ দূতৰ সমান গিয়ানি হব পাৰে, কিন্তু কেৱল তাৰেই খ্ৰিষ্টিয়ান ন হই; এই হেতুকে তোমাৰ সেই প্ৰমানৰ চিন স্বৰূপ ন হ'ল। কৰম নো হোআ গিয়ান- নত চকুৰালি আৰু অহঙ্কাৰবিলাকৰ সন্তোষ ইওতে হই, কিন্তু ইয়াৰে তাক সন্তোষ ন হৈ অকল আচৰনভেদে সন্তোষ হই, তথাপি গি- য়ানৰ বিনে মন সুচি হ'ব পাৰে, এনে ন হই, অৱশ্যে গিয়ানৰ প্ৰয়োজন আছে। দুবিধ গি- য়ান আছে; জি গিয়ানে কথা বুদ্ধিতে মাথোন সন্তোষ হই, সি এবিধ; আৰু জি কলহন্ত গিয়ান, অৰ্থাত জি গিয়ানত অনুগ্ৰহৰ বিশ্বাস আৰু প্ৰেম থাকে, সিও এবিধ; সেই গিয়া- নেই ইয়াৰ ইচ্ছাৰ দৰে চলিবলৈ মানুহৰ মনক উদগাই। প্ৰথমে কোআ গিয়ানে অকল চকুৰালিবিলাকৰ মন সন্তোষ কৰে, কিন্তু আন গিয়ান নে পালে স্বৰূপ খ্ৰিষ্টিয়ানৰ কেতিয়াও সন্তোষ ন হই। তাৰ প্ৰাৰ্থনা এইহে, যে ইয়াৰ, মোক গিয়ান দিয়া, তাতে মই তোমাৰ বিধান মানিম, সকলো মনেৰে লৈতে তাক পা- লন কৰিম।

কথকি। ভূমি আৰুও কথাব চলহে বিচা- বিচা; কিন্তু এই ৰূপে ইটৰ সিটৰ হিত ন জনমে।

ধনৰ ভাব।

Insatiable Desire for Wealth.

ইয়াৰ ৮২ বছৰৰ আগেয়ে আমেৰিকা দে- সত কেন্দ্ৰলিৰ নামেৰে একজন বুদ্ধিমন্ত লোক আছিল। এদিনা কোনো একজন বন্ধুএ তেঁওক কলে, বৰ ধনি লোক ভাবনাতে বিয়া কুল হই, এয়ে স্বৰ আচৰিত। মই একজন সদা-

গৰক চিনোঁ, তেঁওৰ আশিমা ধন আছে, তথাপি পৰিস্ফুট আৰু ভাবনাতে তেঁওৰ জিমান দুখ হই, তেঁওৰ কোনো বন্দীৰো নিম্নান দুখ হো- আ নাই; ইয়াৰ কাৰন কি?

বন্ধুৰ এনে প্ৰশ্ন শুনি কেন্দ্ৰলিনে একো উত্তৰ ন কৰি এটা আপল গুটি লৈ, তেঁওৰ ওচৰত জি এটি সৰু লবাই উমলি আছিল, তাকে দিলে। সুন্দৰ সোআদ গুটি দেখি সেই লবাই আনন্দেৰে প্ৰকলিত হৈ তাক ধৰিবৰ নিমিত্তে হাত মেলিলে, কিন্তু গুটি ডাঙ্গৰ হোআ হেতুকে এটা হাতেৰে প্ৰাই ধৰিব নোআবিলে। পাচে গুটি লৈ সি তাক ধাবৰ নিমিত্তে দুখটো আনি- চিলে, এনে সময়ত সেই চাহাবে তাক পুন- বাই এটা দিলে; আৰু সেই গুটি হাতেৰে ধৰিলত প্ৰথমে দিয়া গুটি ধাবলৈ কিছু কঠিন হ'ল। তেতিয়া কেন্দ্ৰলিনে আৰু এটা ডাঙ্গৰ গুটি তাক দিবলৈ ধৰাত, সি লবৰ নিমিত্তে অনেক চেষ্টা কৰিলে, কিন্তু সেই সকলো চেষ্টা অনৰ্থক হ'ল। সেই গুটি মাটিত পৰিল, আৰু লবাই কান্দিবলৈ ধৰিলে। তাতে কেন্দ্ৰলিনে আপোনাৰ বন্ধুক কলে, এই সৰু লবাটিক দেখা; তেঁওৰো ইমান ধন হোআত সুখেৰে ভোগ কৰিব নোআৰে।

কা.

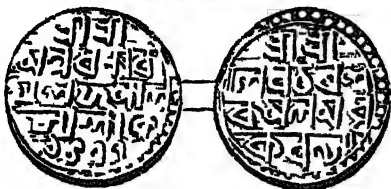
বোম্বৰ প্ৰধান বজাবিলাক।

The Twelve Cans

কুলিচ কৈচৰ	খ্ৰিষ্টৰ আগ	৪৮ বছৰ
আগষ্ট		৩০
ডিবেৰিচ	খ্ৰিষ্টৰ পাচ	১৪ সঁক
কালিগুলা		৩৭
ক্লোদিচ		৪১
মেৰো		৪৪
গাল্ভা		৪৬
জুৰো		৪৯
বিতেলিচ		৫২
বেল্গাচিচ		৭০
ভিতচ		৭২
মিচিচ		৮১

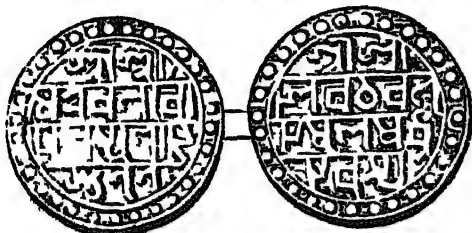
কামৰূপ ৰজা নৰ নাৰায়নৰ মোহৰ ।

Coin of Kamrup.

Rupce of Nor Narayan, King of Kamrup, A. D. 1555.

শ্রী শ্রীমন্ত নারায়ন কুপালস্য শাকে ১৪-
৭৭ । শ্রী শ্রী নিব চৰন কমল মধুকৰস্য ।

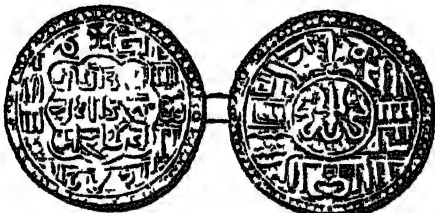

Rupce of Nor Narayan, struck A. D. 1555.

শ্রী শ্রীমন্ত নারায়নস্য শাকে ১৪৭৭ ।
শ্রী শ্রী নিব চৰন কমল মধুকৰস্য ।

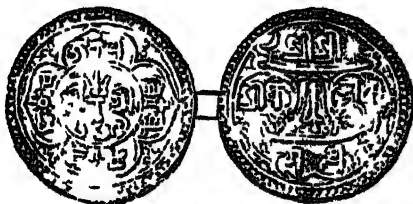
নেপাল দেশৰ ৰূপ ।

Nepalese Coins

Coin of Raja Joy Bonjit Malla, A. D. 1782.

শ্রী শ্রী জয় বনজিত মল্ল দেব ৮৪২ । অৰ্ঘ্যত
নেৱাৰ নৈক ৮৪২, হিন্দু নৈক ১৩৪৪, ইং
নৈক ১৭২২ ।

Coin of Raja Joy Bishnu Malla, A. D. 1782.

শ্রী শ্রী জয় বিষ্ণু মল্ল দেব ৮৭২ । হিন্দু
নৈক ১৩৮১, ইং নৈক ১৭৪২ ।
নি ফালে, শ্রী শ্রী শ্রী কন্যাময় ।

অকনোদই, অৰ্থাত কাতিৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for October, A. D. 1854. Anno Era, 1776.

অকনোদৰ	আহিন	বাৰ	তিথি	দিনমান	অকনোদৰ	কাতি	বাৰ	তিথি	দিনমান
১৬	১৬	১৬	১৬	১১১৪৮	১৬	১৬	১৬	১৬	১১১২২
১৭	১৭	১৭	১৭	১১১৪৯	১৭	১৭	১৭	১৭	১১১২১
১৮	১৮	১৮	১৮	১১১৪৯	১৮	১৮	১৮	১৮	১১১২০
১৯	১৯	১৯	১৯	১১১৪২	১৯	১৯	১৯	১৯	১১১২৮
২০	২০	২০	২০	১১১৪১	২০	২০	২০	২০	১১১৩৬
২১	২১	২১	২১	১১১৪০	২১	২১	২১	২১	১১১৩৫
২২	২২	২২	২২	১১১৩৮					
২৩	২৩	২৩	২৩	১১১৩৭	২২	২২	২২	২২	১১১৩৪
২৪	২৪	২৪	২৪	১১১৩৬	২৩	২৩	২৩	২৩	১১১৩৩
২৫	২৫	২৫	২৫	১১১৩৫	২৪	২৪	২৪	২৪	১১১৩২
২৬	২৬	২৬	২৬	১১১৩২	২৫	২৫	২৫	২৫	১১১৩০
২৭	২৭	২৭	২৭	১১১৩০	২৬	২৬	২৬	২৬	১১১২৮
২৮	২৮	২৮	২৮	১১১২৮	২৭	২৭	২৭	২৭	১১১২৬
২৯	২৯	২৯	২৯	১১১২৬					
৩০	৩০	৩০	৩০	১১১২৪	২৯	২৯	২৯	২৯	১১১২৩
৩১	৩১	৩১	৩১	১১১২২	৩০	৩০	৩০	৩০	১১১২২
					৩১	৩১	৩১	৩১	১১১২০

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ ৰচিত ।

Receipts for the Orunadul-Sibsagar.

শ্রী শ্রীকৃত মহা ৰজা কামেশ্বৰ সিংহ
জোৰহাট, ১৮৫৪ লৈকে ১০৥
শ্রীকৃত ইন্দুনাথ শৰ্মা মেলিয়া ৰজা সদৰ
আমিন, ১৮৫৪ লৈকে ৫৥
শ্রীকৃত হেমকান্ত গোস্বামী ১৮৫৩-৫৪ ৪৥
শ্রীকৃত নৰ নাৰায়ন মাৰ্জু মেলিয়া ৰজা,
জুন ১৮৫৫ ১৥
শ্রী মিঠাৰাম ১৮৫৪, ৬ মাহ ৥
শ্রীকৃত হেমকান্ত গোস্বামী ১৮৫৪ ৥
শ্রী বাবু দুৰ্গেশ্বৰ শৰ্মা ডেকা বৰুৱা, ১৮৫৪ ১৥
শ্রী জগনাথ ৰাজ খোআ, ১৮৫৪, ৬ মাহ ৥
শ্রী তিলক কায়স্থ পোৰ্ণাৰ, ১৮৫৪, ৬ মাহ ৥
শ্রী দামোদৰ ডেকা কুল, জুন ১৮৫৫ ১৥
শ্রী ভুবৰ ডেকা বৰুৱা, জুন ১৮৫৫ ১৥
শ্রী বাবু গোবিন্দৰাম শৰ্মা, তিব্বতগৰ, ১৮৫৪ ১৥

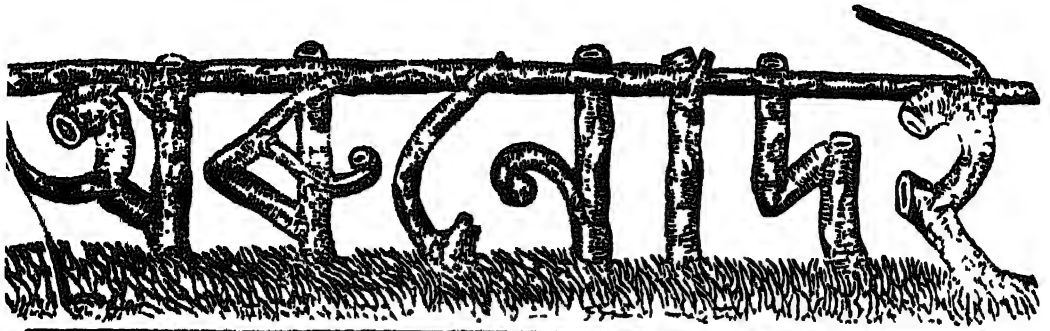
Receipts for the Orunadul-Newang.

REV. M. BRONSON, 1851 ১ R.
MRS. M. S. DAVALU, 1851 ১ R.
শ্রীকৃত হাবিৰাম পেটকাৰ ১৥
শ্রীকৃত বনজই ডেকা কুল ১৥

Receipts for the Orunadul-Gowahati.

শ্রীমতি আগৰি, ৬ মাহ ৥

Printed and published monthly by N. Brown,
at the Sibsagar Baptist Mission Press.

৯ বছৰ ।

মোং নিবসাগৰ, অক্টোবৰ, ১৮৫৪ ।

নম্বৰ ১০ ।

VOL. IX.

SIBSAGOR: OCTOBER, 1854.

NO. 10

অনেক দেশৰ সন্ধান ।

The new Postal Act.

পুৰুষ অক্টোবৰৰ পৰা তাক চলাবলৈ নতুন নিয়ম দিব কৰা হ'ল । তাৰ আয়তন গৱৰ্ণমেণ্টে সন্মতিক্ৰম লিখা আছে । চিঠি দিয়াত ধন দিবলৈ প্ৰয়োজন নাই । চিঠিৰ ওপৰত মহা বানিৰ ঘূৰৰ নকচা মাথোন এটাৰে লগাই দিব লাগে, তাক কবিলে ভাৰত বৰ্ষৰ মাজত জিটাইলৈ চিঠি পঠাব খোজে, তালৈ ধন নো লো আকৈ নিএ । এলিকি গধুৰ হোআ চিঠিত কাম বৰনিয়া নকচা দিব লাগে; এনে নকচাবোৰ দুই পইচা দুই পইচাকৈ বেচে । আখলিৰ লক্ষ্যন হোআ চিঠিত বহা বৰনিয়া নকচা লগাব লাগে, সেই নকচাৰ দাম ১ আনা হই । জি চিঠি এডোলা গধুৰ হই, তাত ২ আনাৰ নকচা লাগে; ১১ ডোলা জোখত ৩ আনা, ২ ডোলাত ৪ আনা, এই মান দামৰ নকচা লগাই দিব । চিঠিত নকচা ন লগাই জি মানুহে দিএ, সেই চিঠি পোআ মানুহে দু গুন মাচুল দিব লাগে । আৰু লম্বাচাৰ পত্ৰৰ ৩১ ডোলাত ২ আনা লই; বিলাতি পত্ৰ ৩ ডোলাত ২ আনা লই । বাৰি পঠালে, তাৰ ২০ ডোলা ১০০ মাইলৰ বাট কৰিলে ২ আনা লাগে; ১০০ ডোলা ১০০ মাইলত ৪ আনা লয় । কিজাপৰ বাৰি দুই মূখে দুকণ্ঠীক দিব লাগে, তাৰ ২০ ডোলাত ১ আনা লৈ, কিজাপৰলৈকে লাব লাগে, তেও এক আৰু মাথোঁৰ নই; ৪০ ডোলাৰ জোখ হলে ২ আনা লই ।

The Education Dispatch.

হিন্দুস্থান দেশত ইকুল পাতি সকলো মানুহক ইউৰোপিয়া বিদ্যা শিকাবলৈ লগ্নত থকা কল্যানিৰ অধিকাৰবিনায়ে আগা পঠাইচে । সেই ইকুল বলাকত সকলো দেশৰ লোক আ-পোন ভালা প্ৰথমে শিকিবলৈ দিচে; আৰু জিবিলাকে ভালকৈ আপোন ভালা পৰিচ পাৰে, জিবিলাকে ইংৰাজি ভালা শিকিব দিচে । কিন্তু গৱৰ্ণমেণ্টৰ ইকুলত সন্ত্ৰিক্ত, আৰিবি আৰু পাৰচি নি শিকাব । সকলো চাত্ৰে কিছু কিছু ধন দিব লাগে । আৰু পানুৰি লোককে আদি কৰি জিবিলাকে ইকুল পাতে, তাৰ ধৰণৰ নিয়মে গৱৰ্ণমেণ্টে অলপ অলপ ধন দিব । আৰু সকলো মানুহে আপোন আপোন গাৱত ইকুল জেন পাতে গৱৰ্ণমেণ্টৰ ইচা হই, জতে জতে পাতে, চৰকাৰিৰ কিছু ধন দিব, কিন্তু সকলো ধৰণ নি দিব ।

আৰু ইউনিৱৰ্চিটি নামে লগ্নত জি প্ৰধান বিদ্যালয় আছে, তাৰ নিচিনা এই দেশতো এনে এটা দুটা ইউনিৱৰ্চিটি পাতিবলৈ দিচে; পাচে জি জি চাত্ৰে হিন্দু কলেজ, বিসাপ কলেজ, বক কলেজ, ত্ৰিবাৰপুৰ কলেজ আদি কৰি সকলো ঠাইত গিৱান বিদ্যা শিকি এটালে, জিবিলাকে ইউনিৱৰ্চিটিতৈ গলত অধিকাৰবিনা-কে লোৰ পোচ কৰি প্ৰতি জনৰ গিৱান বুজি লাব জেনে গিৱান, তেনে মৰ্জতা আৰু বিদ্যাৰ প্ৰখ্যাত নামো দিব । এনে সুবিধাতি নাম সকলো জাত, সকলো ধৰ্মৰ মানুহে পাব;

হিন্দু মচলমান, খ্ৰিষ্টিয়ান, বা আন আন ধৰ্ম আছিলে, কাৰো নিষেধ নাই ।

Proposed Colonization of the Andamans.

বঙ্গাল সাগৰৰ মাজত আন্দামান নামে কেত খনি মাজুলি আছে । সেই মাজুলি জাহাজৰ পোন বাটত থকা কাৰনে বহু জাহাজ ভাঙে লাগি ভাগি জাই, আৰু জি বাধ্যনবোৰ তাত থাকে, নিহঁতে মানুহবোৰক বধ কৰি থাকে । আগেয়ে তাত এবেলি নিবাস কৰিবলৈ মনুহ-বিলাকে গৈছিল । অলপ কাল থাকি সেই ঠাই বৰ বেয়া হোআত মানুহ জৰ নবিয়া পৰি থাকিব নোআবিলে । এতিয়া গবৰ্ণমেণ্টে কইদি লোকক পঠাই জাহাজ কটাই নগৰ এখন পাতিবলৈ জাহাজৰ লোক আৰু অন্য কোনো কোনোএ নিবেদন কৰিছে ।

Proposed Junction of the Mediterranean and Red Seas.

ইংলণ্ডৰ পৰা হিন্দুস্থানলৈ পোন বাটে দি জাহাজ চলাবৰ নিমিত্তে আলেন নামে এজন গিৰানি লোকে বুখি দেখাইছে । স্বৰ্গীন নদি কুমাজৰ সমুদ্ৰতকৈ চাপৰ, সেই নিমিত্তে কাৰ-মেজ পৰ্বতৰ পৰা ভিৰেবিয়া সাগৰৰ দখিন ফাললৈ এটা খন্য জান কৰিবলৈ দিছে; পাচে কুমাজৰ সমুদ্ৰৰ পানি সেই খন্য জানত সো-মাই স্বৰ্গীনৰ খাল পূৰ কৰি চিঙ্গোমৰ মৰা সাগৰলৈকে এখন দিছল সৰোবৰ হব । পাচে সেই সৰোবৰৰ পানি দখিন ফাললৈ বৈ হুক সাগৰত পৰিবৰ নিমিত্তে আৰু এখন নৈ খা-নিব লাগে । সেই কাম কৰিব পাৰিলে সক-লো ডাক্কৰ জাহাজ ভাঙে সোমাই পোন বা-টে দি এই হিন্দুস্থান দেশলৈ আহিব পাৰিব ।

Rai Bahadur Kishan Chander Choudri.

১৩ বছৰ গল স্নিকৃত বচেন চাহাব জগলি ভিলাৰ জন্ম অৰ্ধাত বিচাৰ কৰ্তা কাম পালে । তেঁও বঙ্গালি ভাষা নে জানি কিয় চক্স চৌধাৰি নামে চিৰভাষাক পাই সকলো কৰ্মৰ ভাৰ দিলে । ১১ বছৰলৈকে সেই চিৰভাষাবে তেঁও ন লৈ নিয়াই ক প বিচাৰ কৰম কৰাত গবৰ্ণ-মেণ্টে তেঁওক হাই বাহাদুৰ নাম দি ইংৰাজি লৰ্ড চাহাববিলাকৰ নিচিনাকৈ মৰ্য্যদা কৰিছে ।

আগেয়ে এনে নিয়াৰত মানুহ তাত নাছিল; তেঁও যদি আনৰ নিচিনা তেঁওটো খালেহেঁতেন, তেঁও বৰ ধনবন্ত হলেহেঁতেন; এতিয়া হলে দুখিয়া মানুহ হৈছে, সেই নিমিত্তে গবৰ্ণমেণ্টে এই ৰূপে মৰ্য্যদা দিছে; পেনশ্যনো দিব ।

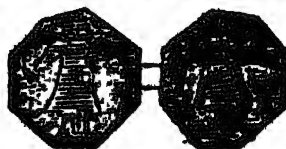
The Turco-Russian War.

মানুহ নদি পাৰ হৈ চিলিকিয়া নগৰ লব-লৈ কচিয়াই জুখ খবিলে, কিন্তু লব নোআবি-লে । সেই জুখ কেইবা দিনো কৰিলে; কচিয়া সেনা অনেক হেজাৰ মৰিল, প্ৰধান সেনাপতি পাক্ৰিউইচ আৰু গৰ্ভচাকক এই দুয়ো মৰিল । পাচে কচিয়া সকলে ভাগি উলটি নদিৰ পাৰ হৈ গল ।

Revolution in Spain.

ইষ্টানিয়া দেশৰ ইচাবেলা মহা বানিএ ধৰ্ম ৰূপে আচাৰ ন কৰি, অনেক লোকে নৈত্ৰ দুক্ট কৰম কৰে, ইয়াকে সুনি বুজি তেঁওৰ পুত্ৰাৰ মাজত জি সকল ভু লোক আছে, নি-বিলাকে বৰ লাজ পাই, দুখেৰে বচৰ চৰক চিতি থাকি মহা বানিক সজ আলচ দিলে, কিন্তু বানিএ নিলাজি হৈ কাৰো কথা নু নুিলে । সেসত জেনৰল দনল সেনাপতিএ ছোহ পাতি ফৌজ গোটািলে । তেঁও নৈতে মহা বানিএ আপোনাৰ সেনাবোৰক বন কৰিবলৈ পঠালে । কিন্তু সিহঁতে জিনিব নোআবি হুকি ভাগি গল । ক্ৰমেৰে প্ৰাই গোটেই এখন দেশৰ মানুহে বানিৰ অহিতে উঠি, সদাচাৰেৰে ন প্ৰবৰ্তিলে আমি মহা বানিক আদৰ মান্য ন কৰোঁ ইয়াকে ধিৰ কৰিলে । কিন্তু আন কোনো জনক বজা পাতি গ্ৰহন কৰিব, ন কৰিব, ডাক পাচে দেখিবলৈ পায় ।

Catagaiti-Copper Coin Found at Singar.

এই ভাষাৰ মোহৰৰ ইফালে সুবিহৰ মুৰ্তি-সি ফালে ভিবোজাৰ মুৰ্তি লিখা আছে । কিয় এই দেশৰ লোকৰ বস্ত্ৰৰ মূৰে ন হই; কে-

বজাৰ মোহৰ বা কোন কালে মৰা হৈছে, তাক কেৱে কব নোআবে; আন্দাজে ওপৰ হিন্দুৱাৰ বা বাক্‌জিৱা দেলৰ পৰা আনিছিল। এই-জাৰ বচৰ মান পুৰনি হ'ব পাই। তাৰ মাজত বিহা এটা আছে; আশবৰ চিন একো নে দেখোঁ।

কাঁচি দিয়া এজন মানুহৰ কথা।

Execution of a Prisoner.

গুৱাহাটী জিলাত আগষ্ট মাহৰ ২৬ তাৰিখে এটা মানুহ কাঁচি দিয়া হ'ল। কাৰন তিনি চাৰি মাহৰ আগেয়ে সি আপোনাৰ ভিৰো-জাক বধ কৰিলে; কিয়নো ভাই ভাৰ বৰত নে থাকি পলাই কুৰিছিল; তাতে সি বিচাৰি পাই টকনিৱাই প্ৰান মাৰিলে। পাচে তাক খৰি আনি লোধ পোচ কৰাত সি হুকপটেক সকলোকে সৈ কাৰ্হিলে; তাতে তাৰ দণ্ড কাঁচিৰ হুকুম হ'ল। কিন্তু ত্ৰিভুৱৰ সময়লৈকে তাৰ মন কেৱে আছিল, তাকে আমি অলপটো লিখিচোঁ।

তাৰ মনৰ চাৰি দিনৰ আগেয়ে আমি তাৰ ওচৰলৈ গলোঁ, আৰু পৰকালত কি গতি হ'ব, আৰু পৰম ইবৰে কেৱে দাৱা কৰিলে; অৰ্থাত্‌ জি ৰূপে আমাৰ প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টে পাণি লোকৰ জামিন হৈ পেনেৰ কাঠৰ ওপৰত আপোনাৰ প্ৰান চাৰি দিলে, তাকে সেই দুখিৱা জনৰ আগত বুজালোঁ, কিন্তু তেতিয়া তাৰ মন উগূল দুগূল আছিল, ভালকৈ কথা বুজিব নোআবিছিল, তথাপি অনেক কথা কলত কিছু বুজিলে, তেওঁ সি পাণি তাক সৈ কাৰ্হিছে, আৰু এই কাঁচিৰ দণ্ড উচিত বুলি কৈছে, কিন্তু দুতিয় ত্ৰিভুৱত কি ৰূপে নাৰিব পাৰে, তাক সুখিলত প্ৰাই বিৰ্গত হ'ল। পাচে ক্ৰমে ক্ৰমে প্ৰভুৰ কথা জনি বুজিলে, আৰু মন কিছু ধিৰ হেন দেখিলোঁ। তাৰ লগত আমি প্ৰভুলৈ তাৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰি তাৰ পৰা আহিলোঁ।

আৰু দুতিয় দিন ২৪ তাৰিখে আমি আকণ্ড সেই মানুহৰ মন কেৱে আছে, তাক বুজিবলৈ গলোঁ; ইয় প্ৰথমতে দেখিলোঁ, যে তাৰ মন আগ দিনতকৈ কিছু ধিৰ। তাৰ মনৰ কথা

সুখিলত সি বুলিলে, মই পাণি ইও, কিন্তু কিছু খ্ৰিষ্টত ভাৱনা কৰিচোঁ; তেওঁৰ ইচ্ছা হ'ল যে তাক বিব পাৰে। তথাপি কথা ভালকৈ বুজা নাই কিছিল। পাচে তাতে আমি অনেক অনেক কথা বুজালত লাহে লাহে সেই মানুহে প্ৰভুৰ প্ৰেম চিনি পালে, আৰু সি এনে জনৰ আগত মই পাণ কৰিলে, তাৰ কাৰন সৰ্বত্ৰ ধেম কৰিছে। আৰু ভূমি মনৰ পাচে কটল জাৰা বুলি সুখিলত সি কলে, নবকত থাকিব লাগিব বুলি জানিচোঁ। পাচে প্ৰভু এ জি ৰূপেৰে আমাৰ পাপৰ কাৰন দুখ ভোগ কৰি মই প্ৰাণিত পা-জিলে, আৰু এতিয়াও পাণি লোকক সুই হাত মেলাি প্ৰাতিছে, তাক বুজালত তাৰ মন কেৱল প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টত লাগিল। পাচে আতি এক বৰ্ণা মান তাতে থাকি অনেক বুজাই প্ৰাৰ্থনা কৰি তাৰ পৰা আহিলোঁ।

ত্ৰিতিয় দিন ২৫ তাৰিখেও তাৰ মন কেৱে আছে, তাকে চাবলৈ গৈছিলোঁ; কিয়নো এই দুখিৱা মানুহ জন যদি প্ৰভুৰ লিলা ন হ'ব, তেন্তে আৰু দুখ পৰকালত বৰ্হা হ'ব। পাচে গৈ তাৰ মনৰ কথা সুখিলত সি বুলিলে, মোৰ মন আগতকৈ এতিয়া ভাল আছে, ওৰে বাতি যিহু খ্ৰিষ্টৰ নামেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰি আচোঁ। বাম, কিন্তু, এইবিলাকৰ আসুই ভূমি এৰিবা নে, বুলি সুখিলত সি বুলিলে, হই, সিবিলাকে মোক বাধিব নোআবে; কেৱল প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টকহে আসুই লৈচোঁ; কিয়নো তেওঁক প্ৰাৰ্থনা কৰাত মোৰ পাপ ধেম। তেওঁ বুলি মনত প্ৰমাণ পাইচোঁ। আটাই মোৰ মন একাৰ আৰু গমুৰ আছিল, কিন্তু এতিয়া মন ব'ব ভাল পাইচোঁ। আমি তাৰ লগত প্ৰভুলৈ তাৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰি কিছু বেছি থাকি অগ্ৰিলোঁ।

আমি গধূলি বেলিকা তাৰ ওচৰলৈ আকণ্ড গৈছিলোঁ; তেতিয়া তাৰ মন আৰু ধিৰ হেন দেখিলোঁ। মনৰ কথা লোধত সি বুলিলে, মোৰ ভাই নসই আৰু নাই, সকলো ভাই নসই প্ৰভু যিহু খ্ৰিষ্টে হ'ব কৰিছে; মৰিবলৈ মই ভয় নকৰোঁ; আৰু মোৰ লৰিল, প্ৰান, আত্মা, জিৱ সকলোকে তেওঁৰ হাতত লোধাই দিচোঁ; মোৰ

মন এতিয়া আনন্দ আছে। আমি আৰু কিছু মান পুৰুষ সান্তনাৰ কথা বুজাই প্ৰাৰ্থনা কৰি আহিলোঁ। সেই মানুহৰ মন দেখিলোঁ, মনত ৰূপট নাই, আৰু মনৰ পৰা লাৰিবলৈ ইচাও ন কৰিলে, কিন্তু নৰকত জেন ন পৰে, এই হেতুকে সি দ্ৰুত মনেৰে পুৰুষ বিয়াল কৰিছিল; আন আনুই সকলো এৰি পেলাব বুলি ভাবিলো। তাৰ মন মুকলি আৰু পহৰ দেখিলো, আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ তাৰ মন আছিল, আমি তালৈ জোআত সি বৰ ভাল পাইছিল। হাই হাই! সি মৰিবলৈ আৰু এক বাতি মাজ আছে, তথাপি যদি পুৰুষ বৰূপ সিয়া হব, তেন্তে আৰু দুখ ভই নাই, কেৱল সুখ পাব।

সন্নি বাৰে ২৬ তাৰিখে ৭ বজাত তাৰ কাঁচি হব, এই নিমিত্তে তাৰ আগত আৰু কিছু কথা বুজাবলৈ আমি বাতি পুজা নিচেই সোন কালে তাৰ ওচৰলৈ গলোঁ, পাচে কিছু কথা বুজালোঁ। ডোমৰ মন কেৱে আছে; বোলাত, সি কলে, মন অতি ভাল আছে প্ৰাৰ্থনা কৰি পাপৰ খেয়া পাইচোঁ। কি প্ৰমাণ? সি কলে, মনত প্ৰমাণ আছে, তুল ভাতি নকল গুটিল, মৰিবলৈ ভই ন কৰোঁ। সেলত আমি তাৰ লগত প্ৰাৰ্থনা কৰিলো। পাচে জেতিয়া কইদিবিলাকৰ মাজত সেই মানুহ জনক নিবলৈ উলিয়ালে, তেতিয়া তাৰ সুখ চাই দেখিলোঁ, মনত দুখ নাই, কেৱল পুৰুষ লিত সুখ দেখিলোঁ। আৰু বাটত নিওতেও মন বন্ধ আছিল; মনত কি জানি পুৰুষলৈ তাবনা আছিল। আৰু তাৰ স্নিভু তাল আছিল, কোনো কোনো লোকে বুলিচে, আন কাঁচি দিয়া লোকৰ নিচিনা ই দুখ পোআ নাই, অতি সোন কালে স্নিভু হ'ল। হই, এই লোক জনৰ মন আমি প্ৰথমে দেখাভকৈ ডিৰি চাৰি দিনৰ মাজত বহুত বেলেগ দেখিলোঁ, এভেকে জানিচোঁ, পৰম ইহৰে ঠেওক দাৰা কৰি পৰিভাৱ দিব; কিয়নো ঠেও প্ৰতিগ্যা কৰিচে, জি কোনোএ মোৰ ওচৰলৈ আহে, তাক মই কোনো ৰূপে ব্যাহিৰ ন কৰোঁ, কিন্তু মোৰ প্ৰিয় লোক বুলি গ্ৰাহ্য কৰি সুখৰ ধানত লম; জেনেকৈ সান্ত্বিত সিধা আছে। তুকে সিধা ২৩ আখ্যা, ৩৯

পদৰ পৰা ৪৪ পদলৈকে। যিহু খ্ৰিষ্টক ভোলা সময়ত ঠেওৰ দুয়ো কালে জি চুটা ডকাইতক ঠেওৰে লৈতে অবা হৈছিল, সি ইতৰ এজনে পুৰুষ নিন্দা কৰিলে, কিন্তু সি জনে মনত খেদ কৰি বুলিলে, হে পুৰুষ আপোন বাআত সোমালে তেতিয়া মোক সোআবা। যিহুএ তাক বুলিলে, মই ডোমাত বৰূপকৈ কৈচোঁ, তুমি আজিএই মোৰ লগত সুখৰ ধানত থকা হ'ব। সেই ৰূপে এই কাঁচি অবা মানুহ জনক কি জানি পুৰুষ বুলিলে, মোৰ লগত সুখৰ ধানত থকা হ'ব। কিয়নো সি মনত খেদ কৰি পুৰুষ বিয়াল কৰিলে, এভেকে জানিচোঁ, এতিয়াও সি পুৰুষ লগত আছে। বিসেসকৈ তাৰ মন মই আপোন চকুৰে দেখিলোঁ। জেতিয়া তাক কাঁচিৰ ওপৰলৈ তুলি নিলে, অখলাত উঠি কাঁওতে সি ওপৰলৈ চাই গৈছিল, পাচে তাৰ ডিঙিত ৰচি লগাই দিলেজি সি ওপৰলৈ মূৰ কৰি আছিল। পাচে চান্দ পেলাই দিলত সি একেৰিও ধৰ ফৰ কৰা নাই, আন কাঁচিৰ লোকে জেনেকৈ দুই তিনি বেলি চিপ লৈ প্ৰাণ এবে, এই মানুহে তেনে ৰূপে কৰা নাই; বেগতে ধিৰ হৈ স্নিভু হ'ল। এই দৰ্শন চাবলৈ ৫১৬ হেজাৰ মান লোক চাপিছিল। ব. প.

গোহৰ বোঁচোৰা চৰাইৰ নকল

আওবংজেবৰ বিবৰন ।

Account of the Emperor Aurangzeb.

আহাংগিৰ বাদশ। নৌ মৰোঁতেই আপোন পুত্ৰক চৰিয়বক মহা বজা বাৰ দিবলৈ আগা কৰিলে; কিন্তু বাজ মজ্জিলাকে চৰিয়বক ভাল নে পাই তেঁওৰ ককায়েক শ্য। জেহানক নি- হালন্ত ভুলিলে। তেতিয়া শ্য। জেহান বাদশ্যাই আপোনাৰ চাৰি পুত্ৰক দাবা, চুজা, আও- হংজেব, মৰাদ, এইবিলাকক বাধি, বাবৰ বাহন্যৰ আন সকলো বজ্জক বধ কৰিলে। তথাপি এই মহা পাপ কৰাৰ পাচে খবৰ জনে বাজ নাসন কৰিলে। তেঁওৰ দ্বিত্ত আ- লম আক জিবেত বেগ বধন কৰিবলৈ সেনা সেনাপতিবিলাকক পঠিওআ ইহঁচিল। পাচে

জেতিয়া বজা বুবা হল, তেঁওৰ চাৰি পুত্ৰকে পবল্পৰ বজা হবলৈ উপাই কৰিলে। বৰ পুত্ৰক দাবাই বাপেকৰ লগত থাকি বাজা নাসন কৰিছিল; কিন্তু চুজা আতৰি গৈ সেনা- বিলাক গোটািলে। তেতিয়া দাবাৰ পুত্ৰক চুলি- মানে সেনাক লৈ গৈ কুখ ধৰি ডাক জিনিলে।

আওবংজেব বৰ গিয়ানি হৈ কতিবৰ দৰে ভোবান কিতাপ পাঁই আছিল; পাচে ভায়েক মৰাদক বজা পাতিয় বুলি জনেৰে অনেক ভোজ গোটািলে। ভাতে দুই ভায়েকে সৈতে বন কৰিবলৈ দাবাই ওলাল। প্ৰথমতে দা- বাৰ সেনাবিলাকে জিকি সজ্জবোৰ ধোবাইছিল, কিন্তু কালিল উল ঐ নামে তেঁওৰ এজন সৈ- নাপতিএ ৩০,০০০ মানুহে সৈন্ত দাবাৰ অধি-

তে দোহ চিত্তি পাচ কালে থাকিল। দাবাই পৰাৱাই কৰা জেন দেখি সি আপোন ঘোঁৰা মেদি তেঁওৰ হাঁতিৰ ওচৰলৈ বেগাই গৈ বি-
জিয়াৰ খৰিলে, জই জই মহা ৰাজ, চিৰঞ্জিউ হোক; সত্ৰ পৰাস্ত হল। কিন্তু এইমান ওখত উঠি থাকিলে সত্ৰবিলাকে কঁাৰ মাৰিব, এই কাৰনে নামি ঘোঁৰাত উঠিলে ভাল। তা-
তে দাবাই নামি আহিল। তেতিয়া সকলো সেনাবিলাকে ৰজাক নে দেখি মৰিল বুলি জানি ভাগি পলাল। পাচে আওৰাজেৰে ৰাজ নগৰ লৈ বাপেককো খৰি কইদ কৰিলে।
তেতিয়া আপোন ভাই মৰাদকো কইদত দি-
লে; আৰু ককায়েক দাবাক বধ কৰিলে। অকল চুজা থাকিল, সিও ভই কৰি মগ দে-
সলৈ পলাল। কিন্তু মগ ৰজাই নিৰ্দ্য় ৰূপে তাক বধিলে।

ক্ৰমে আওৰাজেৰে সেনাপতি অমিৰ জুম-
লাই খেছ দেশক আক্ৰমণ কৰিবৰ মনেৰে আহি আচাম দেশত সোমাল। তেতিয়া বাৰিলা কাল হৈছিল। সকলো সেনাবিলাক নৰিয়া পৰা দেখি আচাম দেশক দখল কৰিব নোআৰি
হুঁহুঁ গল। ১৭১৭ সঁকৰ ২৮ ফেব্ৰুৱা-
ৰিত আওৰাজেৰ বাদল্য গ্ৰিডু হল।

সভ্য বেৰহাৰৰ কথা !

Civilization—Epic Poem.

জি বেৰহাৰেৰে মনুষ্য লোকক ডুষ্ট কৰা
হই, সেয়েই সভ্য বেৰহাৰ। জি জনে সৰু-
লোৱে ভিতৰত অতি অলপ লোকক অসন্তোষ
কৰাই, সেই জনেই সকলোৰে ভিতৰত সভ্য
হই।

বিবেচনা ৰূপে থিৰ কৰা বিত্তি জি ৰূপে
সকলোভেঁক উত্তম, সেই ৰূপে বিবেচনাৰে
কৰা বেৰহাৰো সকলোভেঁক উত্তম। কিন্তু
কেতখনি বেৰহাৰ লিখক লোকে জনেই বেৰহাৰ
ভিতৰত অসন্তোষ কৰা মিছলাইচে, জনেই
কেতখনি উপদেশকেও সভ্য বেৰহাৰৰ ভিত-
ৰতো বেয়া বিত্তি চলাইচে।

জগততে আমাৰ সময়, আৰু ভাৱ, আৰু
সকল, এই তিনি প্ৰকাৰ প্ৰাণি আছে। সিহঁতৰ নি-

মিত্তে জি উচিত বেৰহাৰ, সেয়েই সভ্য বেৰহাৰ।

অহঙ্কাৰ, অসন্তোষ, অগিয়ান, এই তিনিবি-
পৰা প্ৰাই অসভ্য বেৰহাৰ হই। যদি এই
তিনি দোষ নে থাকে, তেন্তে ইহকালৰ লোকে
জিহকে সম্প্ৰদায়ৰ গিয়ান বোলে, এনে গিয়ানৰ
অভাও হলেও মানুহৰ অসভ্য বেৰহাৰ ন
হই।

আমি যদি অহঙ্কাৰ, অসন্তোষ, অগিয়ানতে
মতলিয়া ন হও, তেন্তে সভ্যৰ ভিতৰত কি
কথা কৰ লগিয়া হই, আৰু কি ৰূপ আচৰণ
কৰিব লাগে, তাক বিবেচনা কৰি জানিব পাৰি;
আৰু বিবেচনাতে জানিব নোআৰি, জে এনেই
কৰে কৰ নোআৰে; এই নিমিত্তে বিবেচনাই
সভ্য বেৰহাৰৰ আদি মূল। কিন্তু এই সৰু
বিবেচনা অতি অলপ লোকৰ আছে, এই নি-
মিত্তে সভ্য জাতি সকলে নিজ নিজ গিয়ানে-
ৰে চলিত আচাৰৰ দৰেৰে সভ্য বেৰহাৰৰ
কোনো কোনো বিত্তি থাপনা কৰিচে, ইয়াতে
জি সকলৰ বিবেচনা হিন, সি সকলে সেই বি-
ত্তিৰ অনুসাৰে বেৰহাৰ কৰিলেই সভ্য হই।

গ্ৰিক দেশৰ হোমৰ নামেৰে এজন কবি, তেঁও
অনেক বিধ লোকৰ অনেক ৰূপে স্বভাও বৰ্ণ-
না কৰাত সকলো কবিতকৈ প্ৰধান হল। আৰু
তেঁও আপোনাৰ পুথিতে অনেক দেৱতাৰ বৰ্ণ-
না এনেইকৈ বিসেস ৰূপে কৰিছিল, জে এজনৰ
বেৰহাৰ আন জনলৈ কোনো ৰূপে হবৰ ভোগ্য
ন হই। আৰু ৰজাবিলাকৰ জে গাই পতি
বৰ্ণনা কৰিছিল, সিবিলাকৰ দেশৰ ভেনে স্বভাও
চৰিত্ৰ, সেই ৰূপে সুন্দৰ বৰ্ণনা কৰিছিল। আৰু
সিবিলাকৰ মাজৰ জিবিলাক অভিসই সাহসিক,
সেইবিলাকৰ গাই পতি বিসেস ৰূপে সাহসৰ
বৰ্ণনা কৰিছিল, তাক সম্প্ৰদায়ে কিছুমান লি
খোঁ, জে সেই হোমৰ পুথিত জি কোৱে
কথা আৰু কবয় বৰ্ণনা কৰা আছে, তাক পাই
সেই সেই কথা কোৱা কোন, আৰু সেই কৰ
কৰাটো বা কোন, তাক পাই জনে নাম
চোআইকৈ জানিব পাৰে।

সেই হোমৰে কেৱল অনেক লোকৰ বিসেস
ৰূপে স্বভাও বৰ্ণনা কৰাটোই ন হই, কিন্তু আ-

চৰিত্ৰ বেৰহাৰ অতি সুন্দৰ ৰূপে বৰ্ণনা কৰোঁ-
তেই সকলোকে অগ্ৰগতি হ'ল। তেঁও জি
সকল লোকৰ চৰিত্ৰ লিখিছে, নিৰিলাকৰ ভিত্ত-
ৰৰ এজন্য অতি বুৰা হৈ পলিফিমচ আদি
আগ কালৰ মহা বিহৰিলাকে সহিতে কথোপ-
কথন কৰিছিল; আৰু আন কোনো কোনো
বিসেসকৈ প্ৰধান জন দেবিৰ পূজা আছিল।
আৰু এজন জোআ নগৰৰ ৰজা, তেঁও অনেক
অনেক ৰজাৰ আৰু বিৰ সকলৰ বাপেক আ-
ছিল। হোমৰে এই সকল লোকৰ বেৰহাৰ
বৰ্ণোআতে কেৱল সুন্দৰ কথাহে আছে এনে
ন হই, কিন্তু প্ৰধান মহিমাৰ গুনৰ কথাও
আছে; এই নিমিত্তে সেই বৰ্ণোআ ইতিহাস
কাব্য বিসেস ৰূপে সুন্দৰ হই। তথাপি হো-
মৰে অনেক প্ৰকাৰ বেৰহাৰ দেখাৰ নিমি-
তে দেৱতাৰিলাকৰ ভিতৰত বসিক জি বৃক্ষান
আৰু মানুহৰ ভিতৰতো কথকি জি ধৰ্চিতিচ,
নিৰিলাকৰো বৰ্ণনা কৰিছিল।

কমিলা দেলৰ বৰ্জিল নামেৰে এজন কবিএ
অনেক অনেক লোকৰ নানা স্বভাৱৰ বৰ্ণনা
কৰিছিল হই, কিন্তু সি হোমৰৰ নিচিনা উত্তম
ন হই। আৰু তেঁও ইনিয়াচ নামে বিবৰ জি
চৰিত্ৰ লিখিছিল, সি অবিৰল অৰ্থাত বৰ ভাৰিত
ন হই। কিন্তু আধাৰিত তেঁওৰ মিত্তিৰ ৰূপে
বিবিত থকাতো মিত্ৰ ভাৱে কিছু কৰম কৰিছে,
এনে কোনো প্ৰমান তেঁও দিয়া নাই। গয়চ,
ম্নেচথুচ চৰ্কেতিচ আৰু ক্ৰোআহুচ, এই সকল
বিবৰ নিমিত্তেও এই প্ৰকাৰ কথা কৰ লগিয়া
হই। আন্ধানিয়চ ৰজাৰ কৌঅবৰ চৰিত্ৰত
কোনো কোনো কথা অতি সুন্দৰ বসিক আছে,
আৰু বিদো বানিৰ সমস্তো চৰিত্ৰৰ বৰ্ণনা প্ৰস-
সা কৰিব লগা হই। কিন্তু তৰ্ণচৰ চৰিত্ৰত
কোনো নতুন বিসেস কথা পোআ ন হই। আৰু
ম্নে থৰে, পালাচ, ইবান্দৰ বৰ্ণনা, হেফৰ,
প্ৰিৱান্দৰ বৰ্ণনাৰ দৰেবেই হই; আৰু পৌচচ,
আৰু মিচেতিৱচ প্ৰাই পালাচ আৰু ইবান্দৰ
খিচিয়া হই। নিচচ আৰু ইবুবিয়ালচৰ বৰ্ণ-
না উত্তমই হই; কিন্তু ম্নে থৰে, নিৰিলাকৰ
চৰিত্ৰ সাধাৰণ ৰূপ হই। তথাপি চিনৰ আৰু

কামিলা আদিৰ বিনয়ে তেঁও জি বৰ্ণনা কৰি-
ছে, তাৰেই তেঁও গ্রিক কবিভটক প্ৰধান হৈছে,
এই কথা পতিয়াৰ লগাও হই। তাক তাকৰ-
কৈ লিখোঁ, 'অনেক লোকৰ নানা বেৰহাৰৰ
বৰ্ণনা ইলিয়দ পুথিত জেনেকুআ, ভেনেকৈ
ইলিয়দ পুথিত লিখাবিলাক হোআ নাই।

ইংলণ্ডৰ মিল্ডন নামেৰে এক কবিএ বৰ্জি-
লৰ প্ৰতিগ্যা লৰা নিচই জানি আপুনিও সেই
ৰূপে কৰম কৰিবলৈ অনিচা হ'ল; কিন্তু তেঁওৰ
কবিভা অকল আদম আৰু হেৱা, এই দুইৰ
নিমিত্তে বচন কৰাত সেই ৰূপে লৰ চৰ ন
কৰা অতি টান হ'ল; এই নিমিত্তে সি কল্প-
নাৰে অৰ্থাত উপায়েৰে পাপ আৰু স্ত্ৰিভাৱ
দুই মূৰ্তি সাজি আপোনাৰ পুথিৰ কথাটো
উত্তম আৰু সুন্দৰ মনেৰে পাতি দ্ৰিষ্টাত দে-
খাইছে। যদি তেঁওৰ বৰ্ণনা অতি সুন্দৰ আৰু
মনোহৰেই হই, তথাপি কবিভাৰ ভিতৰত এই
ৰূপে মনেৰে কল্পনাকৈ পাতি বৰ্ণনা কৰা
উচিত ন হই। কিয়নো কবিভাত সকলোএ
বিদ্যাস কৰে, কিন্তু সেই মনেৰে পতা কথাত
কোনে বিদ্যাস কৰিব পাৰে?

মিল্ডন চাহাবৰ পুথি পৰ্হাবিলাক জেই
জাতৰে জেই দেলৰ হওক, সকলোএ তেঁও বৰ্ণো-
আ প্ৰধান আদম আৰু হেৱা, এই দুজনাক
লিখি মাজিহে বুলিব পাৰে, এনে ন হই, আ-
পোনাৰ লগলিও বুলিব পাৰে; কিয়নো সেই
দুজনৰ বেৰহাৰৰ দৰেবে আমাৰ সকলোৰে
সুখ বা দুখ হই। এই নিমিত্তে সকলো লোকে
নিৰিলাকৰ বিবৰন জানিবলৈ ইচা কৰে। সেই
কাৰনেই মিল্ডনৰ পুথি পাবলৈকো নিৰিলাকে
অতি বৰকৈ সোত কৰে; আৰু অৱশ্যে তেঁওলৈ
সকলোৰে মৰম হই।

ব. ন.

কঁহুয়া নিকি দিয়াৰ কথা ।

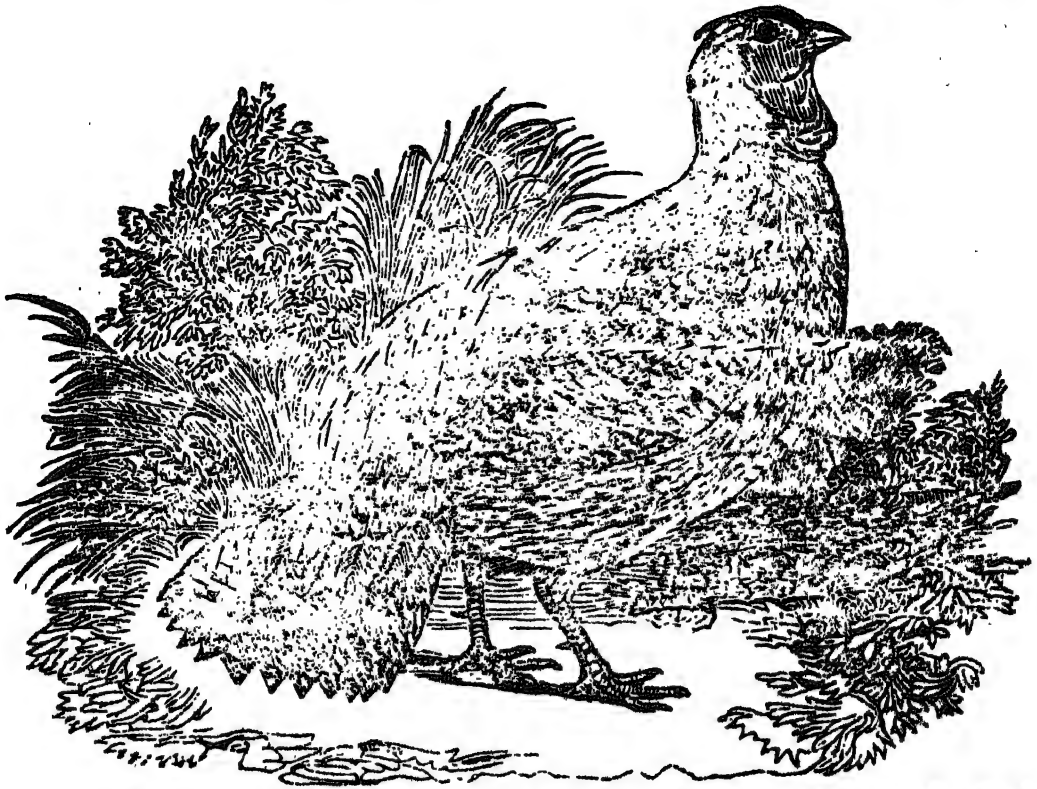
The Counterfeit Penny.

এদিন এজনি চোআলিএ বজাৰত মৰপা কিনি-বলৈ গৈ ধন ভৰাওতে বজাৰিএ তাইক এটা কঁহুয়া নিকি দিলে । তাই নো চোআলৈক লৈ আহি পৰ্হা সালি পালত চাই দেখে, বজাৰিএ তাইক কঁহুয়া নিকিটো দিলে । ওলোটাই দিব-লৈ নিলত বজাৰিএ কলে, জেতিয়া মোৰ বজা-বৰ পৰা ৰূপ নিয়া, তেতিয়া তুমি চাই কঁহুয়া নিকিৰ বদলে ভাল ৰূপ নিব লাগিছিল, এই বুলি ৰূপ সলাই নি দিলে । সেই চোআলিএ ইয়াত বৰ বিবৰু হৈ পৰ্হা সালিৰ চাতৰৰ আগত কলত লিহেতে কলে, ইয়াত চিন্তা ন কৰিবা, অন্য এজনক দি সলাই লবা, কাৰন ৰূপ বেয়া দেখা নে জাই, তুমি সিয়ে এই নিকিৰ হাত সাৰিব পাৰিবা । তাৰ পাচ দিনা সেই চোআলিএ সেই কঁহুয়া নিকি লৈ নগৰৰ কোসৰৰ ঘোঁৰা সালৰ ওচৰলৈ জাঁওতে এজনি বুৰি ভিবোতাই বগৰি বেচা দেখি সেই কঁহুয়া নিকিটো দি জিমান বগৰি পালে তাকে লৈ তাই আহিল । সেই বুখিয়া ভিৰি অতি বুৰি আছিল, আৰু চকু-এও ভালকৈ ন মনিছিল, কিন্তু তাই ভাবিলে, এনেকুৱা ভাল সুন্দৰি চোআলিএ কেতিয়াও বেয়া ৰূপ নি দিএ । সেই চোআলিএ বুৰিক চল কৰি প্ৰথমতে বৰ বৰ পালে, বোলে, মোৰ হাতৰ পৰা তেও কঁহুয়া নিকিটো গল । কিন্তু জেতিয়া তাই সুবলৈ জাঁওতে ইহৰক তুতি কৰিব ধৰিলে, তেতিয়া নিকিলৈ আৰু বুৰি ভিবোতালৈ মনত পৰিল । -সোআ পাটিলৈ গৈ সুব নোআৰিলে ঘাঞ, বাগৰা বাগৰিকৈ থাকি টোপনি নহাত উঠি বহিল, আৰু সুম হৈ টোপনি আহে বুলি পাটিৰ পৰা উঠি ঘৰৰ ভিতৰতে ই কাল নি কালকৈ কিছুমান কুৰিলে, তথাপি ভালকৈ টোপনি নাছিল । কিন্তু সেলত পুআ সমস্ত অলপমান চিলমিল কৈ টোপনি আহিল, তাতো কঁহুয়া নিকিহে ভাবনি আছিল, আৰু মননতো দেখিলে । বাতি পুআ সুই উঠি দেখিলে, তাইৰ টোপনিএ একেৰিও উপকাৰ ন কৰিলে, তাইৰ ওঁঠ আৰু

জিৰা সুকাই আছে; আটি চাই দেখিলে, সুখৰ বহনো বিগৰি গল, আৰু ইহৰক তুতি কৰিব ধৰিলতো নিকিত ভাবনি থকাৰ কাৰনে মন খিৰ কৰিব নোআৰিলে । আৰু তাই মনত জা-বিচে, “মই বৰ বেয়া কাম কৰিলোঁ, এজনি দু-খুনি ভিৰিক চলিব নে পাও । কিবা হব, সেই কঁহুয়া নিকিৰেই তাই বন্ধ বাৰি কিনিব লাগি-ছিল; কি জানি তাই কালি বাতি ভাত নো খোআকৈএ আছে । হাই হাই, মই কি বৰ অগিয়ানি, মই এতিয়া কি কৰিম ?” এনেকৈ ভাবি চিন্তি থাকোঁতেই অকনোড জেন কেনে-বাকৈ ইহৰে তাইৰ কানে কানে কলে, বোলে, ডই জাগে, কঁহুয়া নিকিটো সলাই জ্বানগৈ, ইয়াকে সুনি তাই তেতিয়াই বুৰিৰ ভলৈ গৈ বুৰিক কান্দি থকা দেখি, বুৰি আই, কলেই কান্দিচা, বুলি সুধিলে, বুৰিএ কলে, হে আই, মোৰ এটি নিকি আছিল, তাৰে চাহ কিনিবলৈ গৈছিলোঁ, কঁহুয়া নিকি দেখি নি দিলে । পা-চে সেই চোআলিএ “সেইটো মোৰ নিকি,” এনে বুলি বৰকৈ কৈ ভাল আখলি এটা দি বেয়া নিকিটো আনি দোন থোমা দিবলৈ বুৰিক প্ৰাৰ্থনা কৰিলে । তেতিয়াহে তাইৰ মনৰ দুখ গুচিল, আৰু অচিন্তা ৰূপেৰে পৰম ইহৰক প্ৰাৰ্থনা কৰিব পাৰিলে । আৰু তাই মনত জা-বিলে, ইহৰে মোক এই পাপৰ পৰা মুকুত কৰিলে । পাচে এই সকল কথা তাই পৰ্হা সা-লিৰ সকলো চাতৰক গোটাই কলে, আৰু কঁহু-য়া নিকিটো জুইত পেলাই দিলে । যদি কো-নো লৰাই ফাঁকি দি, মিচা কথা কৈ চুৰ কৰি আৰু অনিয়্যাই কৰম সকল কৰি ভাল লৰা হব খোজে, নি মিচা জোখ, তুমুআ ৰূপ; আৰু কঁহু-য়া নিকিৰ নিচিনা অপাৰ হব ।

হে প্ৰিয় চাহাব, ইয়াকে চাই আমাৰ দেশৰ লৰা চোআলিবিলাকে এনেকুৱা কুকৰ্মত দু-কুৰিবলৈ মই ইংৰাজি কিতাপৰ পৰা এই কথা-টি দেখি ভাৰাৰে লিখিলোঁ । আপুনি অনুগ্ৰহ কৰি আপোনাৰ অকনোদই কাকতৰ এচুকত চাপি আমাক সন্ধান কৰা, এই বাৰা ।

Lokmanjal Dutt.

সিঙ্গ লগা উৰিকৰ বিবৰন ।

The Horned Pheasant.

উৰিকৰ অনেক জাত আছে, তাৰ মাজৰে এবিধ দেও উৰিক, তাৰ গাত মৰা চৰাইৰ কান্দৰ নিচিনা চকৰ থাকে । আৰু কলা জাত, তাৰ মূৰত মৰাৰ নিচিনা জ থাকে । খেহ দেলত দিহল নেজেৰে এবিধ উৰিক আছে, তাৰ কান্দৰ দুটা পাখি চাৰি হাত মান দিহল । আৰু সুবৰ্ণমই উৰিকো আছে, তাৰ বৰন প্ৰাই হালধিয়া; ঠায়ে ঠায়ে বক্স পাখিও আছে । কপ বৰনিয়া এবিধো খেহ দেলত আছে, তাৰ গাৰ ওপৰ ভোখৰ পাখি বগা, তল কালৰ কলা, মূৰতো কলা জ থাকে ।

জি চৰাই ওপৰত লিখা আছে, তাক সিঙ্গ লগা উৰিক বোলে, সি নেপাল আৰু তিব্বত দেলত থাকে, প্ৰাই পেক চৰাইৰ নিচিনা । তাৰ ভিত্তি বৰ বৰ ভোখৰ বক্স কামলি আছে । আৰু সিঙ্গৰ নিচিনা হৈ মূৰত বো ভোখৰ মজ-হৰ বৰ আচৰিত সিঙ্গ থাকে; তাৰ জেতিয়া

খক উঠে, সেই সিঙ্গ, আৰু কামলি সিঙ্গৰি পোন হৈ পৰে ।

উৰিকৰ মাজত সকলো বিধৰ মাইকিবোৰ মতাতকৈ লক্ষ, আৰু তাৰ সমান সুন্দৰ ঠগো ন হৈ; আৰু কামলি, জ, চকৰ, সিঙ্গ প্ৰাই এইবোৰো নাই ।

কলা জাতৰ দুবিধ, বেঙ্গনা কলিয়া, আৰু পুৰি কটিয়া । ইহঁতৰ লহতে পোআলিবোৰ বিচাৰি আনি নাইবা কনিকে আনি ইহঁত কুকু-বাৰ লগত উমনি দি জগাই, পুৰি জাহৰ কৰে । জেতিয়া মতা মাইকি চিনিব পৰা হৈ, জেতিয়া গাই মতাবোৰ বাধি খাই কুলিবলৈ সিকলি । পাচে হাবিল নি জাহি পাতি মাজতে চৰাইটো খুঁটি মাৰি দি মাদুহ জুকাই বৈ থাকে । জেতিয়া বহুবিধাবোৰ জুমেৰে তাৰে সৈতে কুলিবলৈ আহি জাহিত লাগি থকা পৰে । তাৰে জিহোৰ ম লগাতকৈ আহি হাইৰ ওচৰ পাইবি; তাক মাদুহে দেখা দিলেই উত্ততি লব মাৰোঁতে সিহঁতো জাহিত লাগেই ।

কলিকতাৰ পৰা অহা পত্ৰ ।

Letter from Calcutta.

এতিয়া আমাৰ দেশত পৰ্হা আৰু পৰ্হো-
আৰ জেনে নিয়মবিলাক চলিচে, তাৰ পৰা
বিসেস উপকাৰ হোআ নাই, আৰু এই দৰৰ
নিয়ম আগলৈকো চলিলে জে কোনো উপকাৰ
হব, এনে কেতিয়াও ন হই। পৰ্হা সালিবা-
বত বজালি ভালাৰ পুখি জিমান দিনলৈকে
চলিব, ভিমান দিনলৈকে পৰ্হাৰ সুনিয়ম ন
হই। আমাৰ দেশি লোকবিলাকৰ মনত
বজালি বিদেশি ভালা, এডেকে তাক নিযুে নি-
কা টান। জিবিলাকে নিকিচে, ঠেঁওবিলাকেও
সুবিদ্যা লভিব পৰা নাই; লাভৰ মূৰত এয়ে
হই, জে অচমিয়া বজালি, পাৰচি কথা মিহ-
লাইহে কাকত এখনকে লিখিব পাৰে। এতি-
য়াৰ কালৰ গুআইটিয়া ডেকা এজনে আমা-
লৈ এখন চিঠি লিখিছিল, তাৰ কেই ফাঁকি মান
চালেই ঠেঁওবিলাকে ইচ্ছুলত নকৰে পৰা বজা-
লি ভালা নিকি আৰু বজালিৰ দৰে চলন
কৰন কৰিবলৈ ধৰি জেনে বজালি বিদ্যা লাভ
কৰিচে, তাক পৰ্হাবিলাকে জানিব পাৰিব।
অচমিয়া ডেকা সকলে জি দৰে বজালি কথা-
কো আৰু অচমিয়া কথাকো অসুখকৈ লিখে,
তাকে মই দেখুআৰ খুজিচোঁ। এডেকে অক-
নোদই সন্মাদকে (“ ”) এই চিনৰ ডিতবত
জি কথা লিখিলোঁ, তাক সেই ৰূপে ৰাখিব।
“নিবেদন বিসেশ—আপুনাৰ মঙ্গল সদন্তে
জি জি ৮ স্থানে প্ৰাৰ্থনা কৰিয়া আনোঁ, তাহাতে
অজ্ঞানন্দ বিসেশ। আপুনাৰ পত্ৰ পাইআ সক-
লো ধনি থবৰ জাত হইয়াছি। আপনি—
কে জি কথা বুলিতে কহিআলিলেন, তাহা তা-
কে কইলাম, কিন্তু ভেনি তাহাৰ কোনো জবাব
দিব না।” দেখা! পৰ্হা সালিত বজালি নি-
কি এই দৰে লিখিবলৈহে নিকিচে! ঠেঁওবি-
লাকৰ আধৰৰ সুখ অসুখৰ কথাই ন কও,
কথাতই চোআচোন। কোনো কোনো মাৰি-
লি দৰমহা ধোআ আৰু চাতৰ নিকোআ বা-
বে থকা অচমিয়া ডেকাবো এই মোলটি থকা
জনা গৈচে। জদি চাতৰ নিকোআ অধ্যাপক
হয়েই ভালকৈ লিখিব নোআবিলে, তেন্তে চা-

তৰবিলাকে নো কেনেকৈ ঠেঁওবিলাকৰ সুখৰ
পৰা সুখ বজালি বা অচমিয়া লিখিবলৈ বা
কৰলৈ নিকিৰ! এডেকে দেশিবিলাকে গমি
চাওক, ইয়াৰ পৰা নো অপকাৰ ন হৈ কিবা
উপকাৰ হৈচে নে? আমাৰ দেশত সঙ্ক্ৰিত
পৰ্হাৰ নিয়মো সুন্দৰ ন হই। কিয়নো
১৪।১৫ বছৰ পৰ্জন্ত অন্য একো পুখি ন পৰ্হা-
কৈ অকল ব্যাকৰনকে পৰ্হিব লাগে। মন কৰা,
জদি অকল এখন পৰ্হোতেই ইমান দিন
গল, তেন্তে অহু, জোডিস, ধৰ্মসাত্ৰ, পুৰাত্নিত
পুস্তিতিৰ নো ব্যুত্পন্ন কেতিয়া হব। ব্যাক-
ৰন অতি কঠিন পুখি, তাত একো বস নাই;
এডেকে জদি ব্যাকৰনৰ লগে লগে অন্য অন্য
গিয়ান বাৰ্হিব লগিয়া পুখি পৰ্হা জাই, তেন্তে
ব্যাকৰনত জি সকল কথাৰ সুকীৰ্ত্ত আচে,
তাৰো কথা সুন্দৰে বুজা জাই, আৰু নানা বি-
সয়ৰ গিয়ানো লভা জাই। আমাৰ দেশৰ
দৰে বজালি দেশতো সঙ্ক্ৰিত পৰ্হাৰ সুনিয়ম
নাছিল, কিন্তু এতিয়া কলিকতাৰ সঙ্ক্ৰিত পৰ্হা
সালিত ওপৰে কোআ নিয়ম চলোআত আৰু
পোনেই পৰ্হিবলৈ ধৰা লৰাবিলাকক সদ অশুচ
ব্যাকৰনৰ সকলো কথা থকা এনে সঙ্ক্ৰপ
ব্যাকৰন পৰ্হোআত থাকি চাতৰবিলাকৰ পথ্যে
বৰ সুখম হৈচে। আৰু জি সঙ্ক্ৰিতক কঠিন
বুলি মানুহে ভয়তে ন পৰ্হিছিল, তাক এতিয়া
আটায়ে পৰ্হিবলৈ জতন কৰিচে। আমাৰ
দেশবো পণ্ডিত সকলে সঙ্ক্ৰিতক অৱহেলা
ন কৰি সেই নিয়ম সন্তে পৰ্হালেই আমাৰ
কোআ কথা জে ভাল, ইয়াক বুজিব পাৰিব।
পৰ্হা আৰু পৰ্হোআৰ সুনিতি হলে সেই বিদ্যা
আটায়ে আদৰ কৰি পৰ্হিব। এতিয়া অনেক
ভাল লোকে লৰাবিলাকক সঙ্ক্ৰিত পৰ্হিবলৈ
নি দি অৰ্থোপাৰ্জনৰ নিমিত্তে অলপমান বজা-
লিহে পৰ্হিবলৈ দিচে। আমাৰ দেশাধিকাৰেও
সঙ্ক্ৰিত বিদ্যাত বৰ উত্সাহ দিয়া নাই;
তাৰ কাৰন এই, জে সঙ্ক্ৰিত নিকিবৰ জন্মে
আজিলৈকে একো সুনিয়ম হোআ নাই, জে
অলপ কাল পৰ্হিলেই কিত্তি ভাল ব্যুত্পতি
লভিব পাৰি। সঙ্ক্ৰিত বিদ্যাৰ আলোচনা
ন হলে আমাৰ দেশৰ লোকসকল ভাল কৰিবৰ

অন্য কোনো উপাই নাই । বঙ্গালি ভাষা এতিয়া এটা প্ৰাই ভাৰত বৰ্ষৰ প্ৰধান ভাষা হৈছে । আৰু চালে ইয়াকো দেখা জাব, জে বঙ্গালিত প্ৰাই সংস্কৃত কথা মিহলি আৰু সেয়ে হোআতেইহে তাৰ ইমান গৌৰৱ হৈছে । অন্য কি কম ! বিদেশি অচমিয়া মানুহেও জাক গৌৰৱ কৰিছে । অচমিয়া ভাষাও বঙ্গালিৰ নিচিনা সংস্কৃতৰ এটা ঠাল, আৰু এতিয়া জে ডেকা সকলে ডাক বঙ্গালিতকৈ হিন বোলে, ই তেঁওবিলাকৰ ভ্ৰম মাত্ৰ । সংস্কৃত পাৰ্হি আমাৰ ভাষা সুঅনি কৰিলে অচমিয়াও বঙ্গালিৰ নিচিনা হব, সন্দেহ নাই । এতেকে হে দেসি সকল, বিবেচনা কৰি আমাৰ দেসৰ ভাষা জাতে সুঅনি হই, এনে জতন কৰা; আৰু কোনোএ পুথি বচি দেসৰ উপকাৰ কৰিব ধুজিলে, ডাক সহাই দি দেসৰ উপকাৰ কৰিবলৈ ধৰা ।

হাই হাই ! আমি এতিয়া জি নিবেদন কৰিলোঁ, ইয়াক কেতিয়াও তেঁওবিলাকে ন সলাগে । যদি আমি অচমিয়া ভাষাৰ কথা ন কৈ বঙ্গালি ভাষাৰ কথা কলোঁহেঁতেন, অথবা ডেকা সকলক বঙ্গালি জাত্ৰা গান অথবা অন্য বেয়া অথচ আমাৰ দেসৰ লোক সকলে ভাল পোআ বঙ্গালি কবম কৰিবলৈ জনালোঁহেঁতেন, তেঁওবিলাকে অৱলো কৰিলেহেঁতেন । জি অচমিয়া ডেকা সকলে আমাৰ দেসৰ সুবিড়ি সকলকো এৰি বঙ্গালি কুৰিতি লৈচে, তেঁওবিলাকৰ আগত অচমিয়া ভাষা ইত্যাদিৰ কথা কোআ আমাৰ পথে অনিয়াইহে হৈছে । কেই বছৰ মান হল, গুআহাটিলৈ একোবা বঙ্গালি জাত্ৰাৱালা গৈছিল, ডাক বলোৰাম নামে এটা সুন্দৰ গিত পদ গাব পৰা লৰা আছিল । সেই জাত্ৰাৱালাইতে প্ৰাই চাৰি মাহ প্ৰতি সন্নিবাৰে আটাই অচমিয়া আৰু বঙ্গালি মানুহৰ ঘৰত জাত্ৰা কৰিছিল । সিহঁতে ইমানহে টকা পালে, জে এবাতিৰ টকা হলেই গিয়ান বাৰ্হিৰ পৰা এখনি সুন্দৰ পুথি হলহেঁতেন । ডেকাবিলাকো সিহঁতৰ গানত এনে মত্ত হল, জে অনেকেই আপোনাৰ গাব কাপৰ, চোলা ইত্যাদি চেলাই দিছিল । সেই

সময় জাব ঘৰত জাত্ৰা ন হৈছিল, আৰু জেয়ে গান সুনি টকা নি দিছিল, ডাক ডেকা সকলে অসভ্য আৰু কিটহে বুলিছিল । কিন্তু ইয়াকো লিখা উচিত, জে জিবিলাকে কাপৰ চেলাই দিছিল, আৰু গান কৰাইছিল, ডাক অনেকেই বঙ্গালি গিতৰ অৰ্থকো বু বুজিছিল । আৰু কেতবিলাক ডেকাই অচমিয়া লৰাকে বঙ্গালি গান নিকাই “নখৰ জাত্ৰা” নামে একো জোৰা জাত্ৰা নিকাই ধন নো পোআকৈ ভাল ভাল মানুহৰ ঘৰলৈ গৈ গিত গাইছিল । আৰু ইয়াকে কৰোঁতে তেঁওবিলাকৰ অনেক ধনো ভগন হৈছিল । তেঁওবিলাকে জোনকৈ জাত্ৰা কৰিছিল, সেই দৰে যদি দেসৰ উপকাৰ হব পৰা সমাজ পাতিলেহেঁতেন, তেন্তে আমাৰ দেস ইমান দিনে ভাল হলহেঁতেন । জি ধন বঙ্গালি জাত্ৰাত ভগন কৰিছিল, সেই ধনেৰে যদি আমাৰ অচমিয়া ভাৱনা উচিত মতে কৰিলেহেঁতেন, তেওঁ ভাষাৰ এক অঙ্গ প্ৰধান ভাল হলহেঁতেন । ডেকা সকলৰ কথা কি কম ? কোনো কোনো সাধু সকলেও বঙ্গালি জাত্ৰাহে ভাল বুলি সূনে আৰু কৰাই । কোনো কোনো লোকে ইয়াকো কই, জে “অচমিয়া নো কিবা ভাষা নে ? ডাক লিখিলে নো আমাৰ কি হব ? অচমিয়া কথা, ভাষা, ৰিতি, ধৰ্ম, আচাৰ, বেৱহাৰ সকলো এখনি বেয়া, কেৱল বঙ্গালিহে ভাল ।”

হে পাঠক সকল, বিচাৰি চোআ ! অচমিয়া সকলেই যদি এই ৰূপে অচমিয়াক বেয়া বুলিলে, আৰু অচমিয়া সকলেই যদি অচমিয়া কথাৰে চিটি পত্ৰ নি লিখি বঙ্গালি ভাষাৰে লিখিবলৈ ধৰিলে, তেন্তে আমাৰ ভাষা নো কেনেকৈ ভাল হব ! দেসৰ নো কেনেকৈ উপকাৰ হব ! ভাষা ভাল ন হলে অন্য কোনো মতে দেসৰ উপকাৰ হব নোআবে । কিয়নো ভাষাৰ লগে লগেহে দেসৰ সভ্যতা বাৰ্হে । এতেকে হে আমাৰ অচম দেসৰ ডেকা আৰু ব্ৰিধ লোক সকল, আমাৰ কথাক অনুগ্ৰহ কৰি গমি চাই জাতে দেসৰ উপকাৰ হই আৰু ভাষাও সুঅনি হই, ডাকে জতন কৰা ।

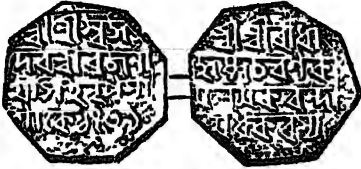
সন ১৮৫৪ সাল ৩০ জুন ।

৭.

অচম বজাবিলাকৰ কপ ।

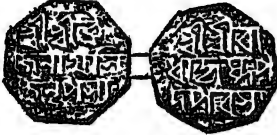
Coins of the Assamese Rajas.

Rupee of Brojonath Singh, A. D. 1817.

শ্রী শ্রী স্বৰ্গদেৱ শ্রী ব্রজনাথ সিংহ নিপাত্য
শাকে ১৭৩২। শ্রী শ্রী বাধা কৃষ্ণ চৰন কমল
মকৰন্দ মধুকৰণ্য ।

বজা পুৰন্দৰ সিংহৰ নামেৰে মোহৰ নে
মাৰিলে; তেঁওৰ দিনত বাপেক ব্রজনাথৰ না-
মেৰে মাৰিলে ।

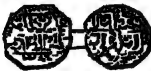
Half Rupee of Brojonath Singh.

শ্রী শ্রী ব্রজনাথ সিংহ নিপাত্য । শ্রী শ্রী
বাধা কৃষ্ণ পদ পৰণ্য ।

Quarter Rupee of Brojonath Singh, A. D. 1818.

শ্রী শ্রী ব্রজনাথ সিংহ নিপাত্য শাকে ১৭৪০ ।

One Anna Coin of Brojonath Singh.

শ্রী ব্রজনাথ সিংহ নিপাত্য ।

Half Anna Coin of Brojonath Singh.

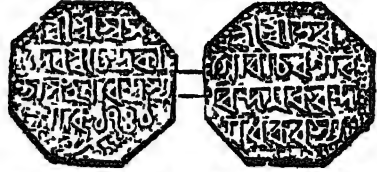
শ্রী ব্রজনাথস্য ।

Copper Coin of Brojonath Singh.

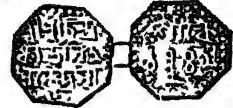
এই ডালৰ পইচাও মিথিচে. শ্রী শ্রী ব্রজ-মৌৰি পদ পৰণ্য ।

নাথ সিংহ নিপ কাৰিত পন মুলা । অৰ্ধাত
শ্রী শ্রী ব্রজনাথ সিংহ বজাই কৰা এপোনৰ
মুলা । সেই বজাই কৰি টকাৰ ৪ কাণনকৈ
চলাইছিল ।

Rupee of Sondrokanth Singh, struck A. D. 1819.

শ্রী শ্রী স্বৰ্গদেৱ শ্রী চন্দ্ৰকান্ত সিংহ নৰেন্দ্ৰনাথ
শাকে ১৭৪১। শ্রী শ্রী হৰ গোৰী চৰনাৰবিন্দ
মকৰন্দ মধুকৰণ্য ।

Quarter Rupee of Sondrokanth Singh, A. D. 1820.

শ্রী শ্রী চন্দ্ৰকান্ত সিংহ নৰেন্দ্ৰনাথ শাকে ১৭৪২ ।

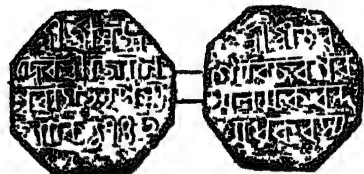
One Anna Coin of Sondrokanth Singh.

শ্রী চন্দ্ৰকান্ত সিংহ নৰেন্দ্ৰনাথ ।

Half Anna Coin of Sondrokanth Singh.

শ্রী চন্দ্ৰকান্তস্য ।

Rupee of Jugowor Singh, A. D. 1821.

শ্রী শ্রী স্বৰ্গদেৱ শ্রী জোগেশ্বৰ সিংহ নিপাত্য
শাকে ১৭৪৩। শ্রী শ্রী হৰ গোৰি চৰন কমল
মকৰন্দ মধুকৰণ্য ।

Half Rupee of Jugowor Singh.

শ্রী শ্রী জোগেশ্বৰ সিংহ নিপাত্য । শ্রী শ্রী হৰ

জাভিকৰ জাভা, ৮ আখ্যা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 8.

বিদ্বানি । বাক জদি ভোমাব ইচা হই, ভেত্তে ইহবৰ অনুগ্রহ মানুহৰ মনত কি ৰূপে প্ৰকাশ হই, তাৰ আন এটা লখান দেখুউআ ।

কথকি । মই নোআবোঁ; এই কথাত আ-মাৰ দুয়োবো একে মতি হব নোআবে, ইয়াক মই জানিচোঁ ।

বিদ্বানি । তুমি জদি দেখাব ইচা ন কৰা, ভেত্তে মোকে দেখুআবলৈ দিবা নে ?

কথকি । ভোমাব ইচা হলে দেখুআব পা-বা ।

বিদ্বানি । ভেত্তে মই ঠঙ, মূনা । জাব মনৰ ভিতৰত অনুগ্রহৰ কৰম কল ধৰিচে, তালৈ নাইবা তাৰ ওচৰত থকা লোকলৈকে প্ৰকাশ হব । বিনোদকৈ জাব মনত সেই কৰমৰ আৰম্ভন হৈচে, তালৈ এই ৰূপে প্ৰকাশ হই; তাৰ দোআৰাই পাপ বিনয় বুলি জা-নে, আৰু পাপৰ দোআৰাই আপোনাৰ হতাশ অপবিত্ৰ হোআ বুলি বুজে, আৰু ভক্তি হিন হোআই মহা পাপ, যিচু খ্ৰিষ্টত বিদ্বানৰ দোআৰাই ইহবৰ অনুগ্রহ নে পালে, নিচ-ৰে নবকৰ দণ্ডৰ পাত্ৰ হব, ইয়াকো বুজে । এনে গিয়ান উদই হলে, সেই মানুহৰ পাপত ঐশ আৰু লাজো হই । তাত বাহিৰে যিচু খ্ৰিষ্টই জ্ঞান কৰ্তা, আৰু তেঁওৰ আশুই ন ললে আন কোনো উপাই নাই, সি ইয়াকো দেখে । এনে গিয়ানৰ উদই হোআৰ পাচে, সেই মানুহৰ খ্ৰিষ্টলৈ ভোক পিয়াহ লগে, আৰু সেই ৰূপ ভোক আৰু পিয়াহ লগা মা-নুহলৈ ইহবৰ প্ৰতিগ্যা প্ৰকাশ হৈচে । এত-কে জ্ঞান কৰ্তা প্ৰভুলৈ তাৰ জিমান ভক্তি বৰ্হী বা টুটা, সেই ৰূপে তাৰ আনন্দ আৰু সন্ত-না, আৰু ধৰ্ম্মলৈকে চেনেহ; আৰু সেই ৰূপে জ্ঞান কৰ্তাটলৈ গিয়ান বাৰ্হি তেঁওৰ সেৱা কৰা-তে তাৰ ইচাও বাৰ্হি জাই । কিন্তু অনুগ্রহৰ কৰমে সেই মানুহত আপোনাকে এই ৰূপ দেখাই, মোৰ এই কথা সত্য হলেও তথানি সেই মানুহে তাক সৰ্বভিকাল নিচই ৰূপে

বুজিব পাবে, এনে ন হই । কিয়নো এই জগতত খাটোঁৱত তাক কুহতাও আৰু কুহ-খি হোআৰ নিমিত্তে, নই কথা নিচই কথি-বলৈ প্ৰায়ে অসমৰ্থ হই; এতেকে সেই কৰম জে কেৱল অনুগ্রহৰ পৰাহে হই, তাক নি-চই কবিবৰ নিমিত্তে তাৰ সত্য বিবেচনা হো-আৰ প্ৰয়োজন ।

জাব মনত অনুগ্রহৰ কৰম আৰম্ভন হৈচে, তাৰ ওচৰত থকা লোকলৈ সেই কৰম এই ৰূপে প্ৰকাশ হই প্ৰথমে সেই মানুহে মন দি খ্ৰিষ্টত বিদ্বান কৰে, আৰু লোকৰ আগতো আপো-নাৰ মুখে তাক লৈ কাৰোঁ । বুজিও, এই ৰূপে বিকাৰ কৰাৰ দৰেই সত্য আচৰণ । অৰ্থাত পবিত্ৰ কৰম প্ৰবৰ্তা, পবিত্ৰ চিত্ত হো-আ, পৰিয়াল থাকিলে নিইতৰ আগত পবিত্ৰ ধৰ্ম্ম আচৰা, আৰু জগতৰ লোকৰ মাজত পবিত্ৰ কথোপকথন, এই সকলোৰে দোআৰাই সেই কৰম প্ৰকাশ হই । আপোন মনেৰে পাপক ঘিন কৰিবলৈ, আৰু পাপৰ নিমিত্তে আপোনাকো ঘিন কৰিবলৈ, পৰিয়ালৰ মাজত পাপ দমন কৰিবলৈ, আৰু জগতৰ মাজত ধৰ্ম্ম ত্ৰিধি কৰাবলৈ সেই অনুগ্রহে তাক নি-কাই; কপটিয়া আৰু চকুবাৰি কথকিৰ দৰে কেৱল কথাবেই ধৰ্ম্ম আচৰিবলৈ লিকাইচে, এনে ন হই, কিন্তু ইহবৰ বাক্যৰ পৰাক্ৰমত ভক্তি বাধি আৰু প্ৰেমেৰে ইহবৰ বলবৰ্তি হৈছে ধৰ্ম্ম আচৰিবলৈ লিকাইচে । এই হেতুকে মানুহৰ মনত অনুগ্রহৰ কৰম কি ৰূপে আৰম্ভন হই, পাচে জিহৰ দোআৰাই প্ৰকাশ হই, তাৰ অৰ্থে মই নি কথা সন্ধে-পে কলোঁ, তাৰ বিৰোধে জদি ভোমাব কোনো কথা আনে, ভেত্তে কোআ । আৰু জদি নাই, ভেত্তে হলে মোকে আন এক প্ৰশ্ন কৰিবলৈ অনুমতি দিবা ।

কথকি । মোৰ এতকা বিৰোধ কথা নাই, এতিয়া ভোমাব কথা সুনিবলৈহে মোৰ কাম । এই হেতুকে তুমি বুজিব প্ৰশ্ন কৰা ।

বিদ্বানি । ভেত্তে মই ভোমাত সোধোঁ, প্ৰথমে সি লখান দিচিলোঁ, ভোমাব মনত জাব

প্ৰমান হৈছে নে, নাই হোআ? তোমাৰ আচ-
ৰন আৰু কথাপকথনেই সেই কথাত প্ৰমান
দিছে নে? নাইবা তোমাৰ ধৰমে আচৰন আৰু
সত্যত নে থাকি, কেৱল কথাতেহে থাকে?
ইয়াত যদি ভূমি মোক উত্তৰ দিয়া, তেন্তে
মিনতি কৰিচোঁ, ইহবে জিহকে আমেন স্বৰূপ
বুলিব, আৰু জি কথাতে তোমাৰ মনেও তো-
মাক নিৰ্ভূসি কৰিব, তাত বাজে আন একো
কথা ন কৰা। কিয়নো জি জনে আপোনাকে
প্ৰসংসা কৰে, সি গ্ৰাঅ ন হই, কিন্তু প্ৰভুও
জি জনক প্ৰসংসা কৰে, সেয়ে গ্ৰাঅ হই।
তাত বাহিৰে, মই এই ৰূপ বা সেই ৰূপ
মানুহ বুলি যদি কৈও, আৰু সেই কালে মোৰ
কথা বাকী আৰু ওহৰ চুবুৰিয়া লোকেও মোক
মিচলিয়া বুলি প্ৰমান দিছে, তেন্তে সেই কথা
বৰ পাণ হই।

এই কথা সুনি কথকিএ লাজেৰে মুখ কলা
পহিবলৈ ধৰিলে, কিন্তু অলপৰ পাচে ধিৰ হৈ
বিশ্বাসিক সন্মিধাৰ দি কলে, ভূমি এতিয়া
ধৰ্মমত আচৰন, আৰু মনৰ দোলাদোলা গিয়ান,
আৰু ইহবৰ বিসয়ে কথা কৰিবলৈ ধৰিচা;
আৰু জি কথা কোআ জাই তাত ইহবৰক সাধি
কৰিচা; এই ৰূপ কথা তোমাৰ পৰা সুনিম
বুলি মোৰ মনত নাই কিচিল, আৰু এনেকুআ
প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিবলৈকো মোৰ ইচা নাই। ভূমি
আপোনাকে মোৰ উপদেশক নে পাতিলে,
তেন্তে সেই কথাত মোৰ উত্তৰ দিবলৈ পুয়ো-
জন নাই; যদি আপোনাকে মোৰ উপদেশক
বুলি ভাবা, তথাপি তোমাক মোৰ সোধ কৰ্তা
পাতিবলৈ মই অমান্তি হব পাৰোঁ। কিন্তু
মিনতি কৰি তোমাত এটা কথা সোধোঁ, কি
কাৰনে আৰ আগত এনে প্ৰশ্ন কৰিচা?

বিশ্বাসি। ভূমি অতি চতুৰ, আৰু কথাৰ
বাহিৰে তোমাৰ আন একো লাৰ আচে নে,
তাক বুজিব নোআবিলোঁ, এই কাৰনে মই
এনে প্ৰশ্ন কৰিলোঁ। তাত বাহিৰে তোমাক
সকলোকে স্বৰূপকৈ কম, তোমাৰ ধৰ্ম অকল
কথাইহে, আৰু তোমাৰ কথাতেই তোমাৰ
ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা মিচা হই, ইয়াকে মই আন

মানুহৰ মুখে সুনিচোঁ। লোকক বোলে, ভূমি
খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকৰ মান্তত চেকা স্বৰূপ, আৰু
তোমাৰ কুৰেহাৰৰ দোআবাই ধৰ্মৰ মহি-
মাৰ হানি হৈছে; আৰু তোমাৰ কুচিৎ আচ-
ৰনতে অনেককে ঈটি খাই পৰিল, আৰু আন
আনবিলাকো প্ৰান নষ্ট হোআৰ সঙ্কটত পৰি-
ছে। আৰু মনৰ ঘৰ, লোভ, বিবিচাৰ কৰম,
সপত খোআ, মিচা কথা, দুটালিৰ লগত আ-
লাপ এই সকলোৰে সৈতে তোমাৰ ধৰ্ম
মিলিছে। বেলাৰ অৰ্থে জি উপকথা কই,
সেয়ে তোমাত স্বৰূপকৈ ঘটছে; কিয়নো বেলা
তিৰি জেনেকৈ সান্তি ভিৰি বিলাকৰ লাজৰ চাই
হই, তেনেকৈ ভূমিও সকলো ধৰ্মি লোকৰ
লাজৰ বিসই হৈচ।

কথকি। মানুহে কোআ কুই কথা কথা
ভূমি এইমান বেগাই স্বৰূপ বুলি গ্ৰহন কৰি
লোকক জে দুনি কৰিচা, তাত ভূমি খন্নাণ,
অসঙ্কলিয়া, আৰু আলাপ কৰাৰ অজোগা,
ইয়াক নিচই জানিচোঁ। এই হেতুকে এতিয়া
মই বিদাই হালোঁ।

এই ৰূপে কথকি বিদাই হোআৰ পাচত
খ্ৰিষ্টিয়ান বিশ্বাসিৰ ওচৰলৈ আহি ঈউত কলে,
দেখা, জি ঘটিব, তাক মই কৈচিলোঁ; তোমাৰ
কথা আৰু তাৰ লোভ, দুয়োৰো কেতিয়াও
মিলিব নোআবে; সি তোমাৰ লগ এবিধ
পাবে, তথাপি আপোনাৰ কুকৰ্ম এবিধ নো-
আবে। কিন্তু মই কোআৰ দৰেই সি গল। বাক
জাওক, সি আন মানুহৰ হানি ন কৰি, কেৱল
আপোনাৰহে হানি কৰিলে; সি আমাক এবি
জোআত আমি তাকে এবিধ লগিয়া দুখ গুচা-
লে; কিয়নো সি জেনে মানুহ হৈছে, সেই
ৰূপ হৈএই থাকিব, ইয়াক মই জানিচোঁ;
আমাৰ লগত থকা হলে আমাৰ লাজ মাথোন
হলহেঁতেন। আৰু পোলেও কৈছে, এনে মানু-
হৰ পৰা প্ৰিথক হোআ।

বিশ্বাসি। তথাপি তাৰে সৈতে কিছু কথা
বাকী হোআত মোৰ সন্তোষ হৈছে, কিয়নো সি
পাচেটকৈ এই কথা চিন্তিব পাৰে; কিন্তু জি কি
হওক, মই তাৰে সৈতে স্বৰূপ কথা পুকা

কৰণ কৰোঁ; পাচে যদি তাৰ সৰ্বনাশ ঘটে,
তেও মই নিচৰে নিৰ্ভুলি হম ।

খ্ৰিষ্টিয়ান । হই, তুমি তাৰ আগত এই
কৰণে কথা কোৱাত ভাল কৰিলা, কিয়নো
এতিয়াৰ লোকৰ মাজত কোনোএ সৈতে প্ৰকাশ
কৰণে কথা বাত্ৰা কোৱা এনে এটি মানুহকো
পাবলৈ টান । এই কাৰনে অনেক লোকৰ
মাজত ধৰ্ম্ম গোছাইচে; কিয়নো জি অগিরা-
নিবোৰে কথাও বাজে একো ধৰ্ম্ম নে জানে,
আৰু দুটালি কুচিত আচাৰত প্ৰবৰ্ত্তে, এনে বা-
তুল চতুৰালিবিলাক ধৰ্ম্মি লোকবিলাকৰ মা-
জত লেখ হোৱাত জনতৰ লোকৰ ভ্ৰম জন-
মাই, খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মৰ বহু নাম কৰাই, আৰু
লক্ষ কৰম কৰাবিলাকৰ মনৰ দুখ বৰ্হাই ।
তুমি জনেকৈ কথাৰ আগত নত্যা কথা হল,
ভেনেকৈ সকলোএ জন আনে সৈতে কই,
এয়ে মোৰ দাৰ্শন্য; কিয়নো ভেনে কৰিলে
সিহঁতে ধৰ্ম্মিৰ লগত আলাপ কৰিবলৈ জুগুত
কৰা হব, নতুবা ধৰ্ম্মি লোকৰ আলাপ সহি-
বলৈ সিহঁত সমৰ্থ ন হব । ভেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়া-
নে গান কৰি বুলিলে ।

বাগ্‌চতুৰ কথকি আহে,
দেখা, কেনে জন!
নিচান ভুলি সৰ্ব সাহে
লোকক কৰে বস ।
কিন্তু বিদ্বানিএ মনৰ
কথা মাজ কই,
ভাতে সেই কপটি জনৰ
দুখ নিসৰদ হই ।
পূৰ্ণ চন্দ্ৰৰ কসা জেনে,
ক্ৰমে হৈচে এই,
চতুৰালি ভকত ভেনে,
লেনত লাম কুণ্ডই ।

পাচে খ্ৰিষ্টিয়ান আৰু বিদ্বানি দুয়ো কৰোপ-
কৰন কৰি কৰি সুচল জাৰা কৰিবলৈ পালে ।
কথা বাত্ৰা নো হোৱা হলে, সিবিলাকৰ বহু
কষ্ট হ'লহেঁতেন, কিয়নো এতিয়া সিবিলাকৰ
যিটো অগাধ অবদান মাজে দি গৈছিল ।

আপোন পেটিয়াৰ কল ।

The Sun and her Children.

এক বাতি পুজা এজন কুৰুবা গাঁৱলৰ ল'ৰা
ওলাই আপোনাৰ পোআলিবোৰত কলে, হে
মোৰ লৰাটিহঁত, এতিয়া আমি বাহিৰলৈ ওলা-
ইচোঁ, আৰু ভাইতৰ নিমিত্তে মই ওৰে দি-
টো টোপ বিচাৰিম আৰু ভাইতৰ আপো-
নাৰ নিমিত্তে বিচাৰিম । জদি কোনেওটো পা,
ভেতিয়া আন ভাই ভৰিকো দি বাঁটী ধাৰি,
কোনো আপোন ছোটো ন হ'ব, আৰু কোনেও
ভাই ভনিবোৰক এৰি আঁতৰি নে জাৰি । আ-
মাৰ জাতিৰ এটা বহু লক্ষ আছে, সেয়ে
চিননি । সি গছৰ ভালত জুপি চাই থাকে,
আৰু ভেতিয়া কোনো এটি কুৰুবা পোআলিক
আঁতৰি জোআ দেখে, ভেতিয়া সি একে ধাৰে
ধাপ মাৰি নি, জিৰাই জিৰাই তাৰ চোকা চো-
টেৰে চিৰি ধাৰ । এই কৰণে মাকৰ কথা
সুনী, সকলো পোআলিবোৰে কিউ, কিউ, কৰি
ললাগিব ধৰিলে ।

এই কৰণে মাকৰ কথা সুনী পোআলিবোৰে
ভালে বেলি টোপ বিচাৰি ধাই ধাই আছিল
পাচত সিহঁতৰ এটা ছুতিয়া ভায়েকে এটা
ডাঙৰ পোক পাই মই আপুনি ইত্যাক পেট
ভৰাই ধাম বুলি একোপা গছৰ তললৈ লৈ গল;
আৰু কোনোএ দেখি দেখি আহে বুলি সি পা-
ৰে মানে লক্ষ চোৱেৰে ল'ৰা ধৰি গছৰ তল
পালে । ভাতে লক্ষোঁস মনেৰে পেট ভৰাম
বুলি ভাবি, লাহে লাহে পোকটো লক্ষ চোটে-
ৰে চিমি চিমি ধাই আছিল । এনেতে ওচৰৰ
গছত পৰি থকা ছিলনিএ জুপি চাই দেখি, একে
ধাৰে ধাপ মাৰি সেই লক্ষ পোআলিক আ-
কাসৰ মাজে দি লৈ গল । ভাতে পোআলি
বহু ভাই পাই, আই মোক নিলে, আই মোক
নিলে, এই বুলি এটাই পাৰি কঁড়তে মাকে
সুনিলে, আৰু ওপৰলৈ কাই এয়ে মোৰ ল'ৰাৰ
মাজ বুলি বুলি মনত বহু দুখ পালে ।
কিন্তু ভেতিয়া আৰু বাহিৰলৈ কি উপাই আছে ?
এই কৰণে মাকে কান্দি কান্দি আৰুও ভাইব
পোআলিবোৰত কলে, দেখা, আপোন পেটিয়াৰ

কল ভেনে; কিন্তু মোৰ লৰাইও, এতিয়া উইতে
মোৰ কথা সুনিবি, ডাঙে উইতৰ বখা হব।

এই ৰূপে পুতি জন আপোন পেটিয়া লৰা
গোআলিৰ মেসলৈ এনে গতি হব। এই কাৰ-
নে পিজি মাজিৰ কথা সুনিবা, আৰু আপোন
পেটা ন হবা।

ন. ল. ফ.

জি হাবিত সুগন্ধি এজোপা ভাল গচ ভাল-
কৈ ফুল, সি সেই গোটেই খন হাবি সুস্থান
কৰে; সেই ৰূপে ভাল লৰাটি হলে আপো-
নাৰ গোটেই বংসক প্ৰকাশ কৰে।

পচা কাঠৰ খোৰোজত থকা জুইৰ কিৰিক-
টিএ গোটেই খন হাবি পোবে, সেই দৰে
এটা যেয়া লৰা হলে তাৰ বংসৰ সকলোকে
নষ্ট কৰে।

জাৰ বিদ্যা নাই, সি ভাল মানুহৰ ঘৰৰ
লৰা হলেও তাৰে একো কৰিব নোআবে; কিন্তু
জি জন বিদ্যাবৃত্ত মানুহ, সি সামান্য মানুহ
হলেও সকলোৰে আদৰ পাই।

কোক পখিৰ বকল।

নবেম্বৰ, অৰ্থাত আছোনৰ পঞ্জিকা।

Almanac for November, A.D. 1854. Asam Era, 1770.

নবেম্বৰ	কাৰ্ত্তি	বাহ	তিথি	দিনমান	নবেম্বৰ	আছোন	বাহ	তিথি	দিনমান
১	১৭	৪	১১	১০১০	১৬	২	৫	২৬	১০১৪
২	১৮	৫	১০	১০১১	১৭	৩	৬	২৭	১০১৫
৩	১৯	৬	১৪	১০১২	১৮	৪	৭	২৮	১০১৬
৪	২০	৭	১৫	১০১৩					
					১৯	৫	৮	২৯	১০১৭
৫	২১	৮	১৬	১০১৪	২০	৬	৯	৩০	১০১৮
৬	২২	৯	১৭	১০১৫	২১	৭	১০	১	১০১৯
৭	২৩	১০	১৮	১০১৬	২২	৮	১১	২	১০২০
৮	২৪	১১	১৯	১০১৭	২৩	৯	১২	৩	১০২১
৯	২৫	১২	২০	১০১৮	২৪	১০	১৩	৪	১০২২
১০	২৬	১৩	২১	১০১৯	২৫	১১	১৪	৫	১০২৩
১১	২৭	১৪	২২	১০২০					
					২৬	১২	১৫	৬	১০২৪
১২	২৮	১৫	২৩	১০২১	২৭	১৩	১৬	৭	১০২৫
১৩	২৯	১৬	২৪	১০২২	২৮	১৪	১৭	৮	১০২৬
১৪	৩০	১৭	২৫	১০২৩	২৯	১৫	১৮	৯	১০২৭
১৫	১	১৮	২৬	১০২৪	৩০	১৬	১৯	১০	১০২৮

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোআ বচিতি।

Receipts for the Orunodoi—Gowahati.

CAPT. R. CAMPBELL, 1854	10 Rs.
J. N. MARTIN, Esq. 1853-54	2 Rs.
শ্ৰী গবিন্দবাম সৰ্মা সভা পণ্ডিত, ৪ মাহ	১/৪
শ্ৰী বিষ্ণু বস্তু সৰ্মা পণ্ডিত, ৪ মাহ	১/৪

Receipts for the Orunodoi—Sibsagar.

শ্ৰীকৃত বাবু দুৰ্ভিৰাম বৰ ভণ্ডাৰ বৰুআ	
চিৰভাৱ, ১৮৫৪	১/
শ্ৰীকৃত হৰকান্ত গগৈ মাজিৰ, ১৮৫৪	১/
শ্ৰীকৃত ধৰ্মেশ্বৰ মাজিৰ, ১৮৫৪	১/
শ্ৰী পৰমানন্দ ইকুল বাবু, ১৮৫৪	১/

Receipts for the Orunodoi—Nowgong.

শ্ৰী জ্ঞানেন্দ্ৰ কুঁয়া পেছাৰ, ১৮৫৩	১/
শ্ৰী বিক্ৰাম চাঁদি পণ্ডিত, ১৮৫৪	১/

THE ORUNODOI,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. Brown,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Assam.
Price, one Rupee per annum, in advance or
one and a half at the end of the year.

স্বদেশবাদ

৯ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, নৱেম্বৰ, ১৮৫৪।

নম্বৰ ১১।

VOL. IX.

SIBSAGOR: NOVEMBER, 1854.

NO. 11.

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

The Russian War.

আলণ্ড নামেৰে বলভিক সমুদ্ৰত ১৮০ মা-
জুলি আছে। কিন্তু চাৰি কুৰিত মাধোন মানুহ
পোয়া জাই। ২০০ হলে সৰু আৰু সূন্য, সেই
আলণ্ডৰ এক মাজুলিত বোমৰ্চণ্ড নগৰৰ কোঁঠ
আছে। ৮ আগষ্ট তাৰিখত ইংৰাজি আৰু
ক্ৰাফি ৩০০০ সেনাই জাহাজৰ পৰা বামত
উঠি বোমৰ্চণ্ডত কুখ কৰিবলৈ ধৰিলে। ১৬ অ-
গষ্টত সেই কোঁঠ ললে, আৰু ক্ৰিচিয়াৰ ২০০০
সেনা বন্দিয়াৰ হবলৈ সৰনাগত হল।

Operations on the White and Black Seas.

হিম সাগৰৰ দাঁতিত থকা ক্ৰিচিয়াৰ কেতখনি
গাঁও আৰু নগৰ ইংৰাজি জাহাজৰ দোআ-
বাই নষ্ট কৰা হল।

বিলাক সমুদ্ৰত এখান ক্ৰিচিয়া জাহাজে তিনি
খন ডুবকি জাহাজক কাৰ্ছি ললে।

Death of the King of Saxony.

চাকচানি দেশৰ বজা বৰ্জত জাঁওতে সুকিক
নগৰৰ ওচৰত বৰ্জ এখন লুটি খালে; আৰু এটা
ঘোঁৰাই বজাক লাগি মৰাত অলপৰ পাচে বজা
মৰিল।

The Revolution in Spain.

ইষ্টাৰিয়া মহা মানিৰ অহিতে জি বনুআ
বিলাকে ঘোঁহি পাতিলে, নিবিলাকে পৰামৰ্শই
কৰাত মহা মানিৰ নিবিলাকৰ সকলো কথা
কুনি প্ৰণয়ৰ ঘোঁহিবিলাকক বাজ মজ্জি সেনা-
পতি আৰ্ছি কৰি অকলো ভাল ভাল দাব দিলে।

Burning of Groytown.

আমেৰিকা দেশৰ দখিন কালে থকা থ্ৰেড-
ওন নামে এক নগৰৰ মানুহে কোনোবা অগৰ
কৰাত এজন আমেৰিকান কান্থান চাহাৰে বম
গোলাৰে গুলিয়াই গোটেই এখন নগৰ নষ্ট কৰি
পুৰি পেলালে।

Murder of a Woman.

আহোম গাঁও মৌজাৰ দুৰ্গা কলিতাৰ ঘৰৰ
চুবুৰিতে এটা ঢেকেৰি ঠাকুৰ বা অগতা কোঁঠ
নামেৰে মানুহ আছিল; সেই ঠাকুৰেই দুৰ্গা
কলিতাৰ জিক এক বাৰবিক খোজাত, বাপেক মা-
কেও দিম বুলিছিল। পাচে কোনো কথাৰ
পৰা দুৰ্গাই ঠাকুৰক চোআলি জি দিওঁ বুলি-
লত, সেই বেজাৰতে ঠাকুৰে অনেক মানুহৰ
আগত দুৰ্গাকে বা তাৰ জিককে কাটিম বুলি
তাৰি দি, ১২ আগষ্ট তাৰিখে বাতি ঠাকুৰ
পসু কলিতাৰ ঘৰলৈ গৈ কানি পান ধাই
পসুত কলে, বোলে, আজি দুৰ্গাকে বা তাৰ
জিককে কাটিম। পাচে তাৰ পৰা ঠাকুৰে
হাতত মিঠ দা লৈ, ওলাই আহি দুৰ্গাৰ ঘৰলৈ
গৈ ভিতৰলৈ সোমাবৰ নিমিতে সিদ্ধি ধানিলে;
তখালি সিদ্ধিএ সোমাবৰ দোআৰি মাবল ঘৰৰ
দুআৰ ডাঙ কাটি ৬ তাঁৰ মান বিলা বজাত
ভিতৰলৈ সোমাই মাবল ঘৰতে দুই থকা
দুৰ্গাৰ জিক ২২ বছৰ বয়সিয়া বাৰবিক মিত
দাৰে সোঁ বাৰিচনিত একোৰ জিকিত একোৰ
কাটি বহিলে। তাৰে পৰ পাৰি বাৰবিৰ মাক
নুকুৰি খেদি অহাত জাইবো দুবত একোৰ, সোঁ

কবজৰত একোৰ সেই মিত দাৰেই মাৰি, তাৰ পৰা ঠাকুৰ পলাই আকও সেই পৰ্মৰ ঘৰতে সোমালগৈ। তাতে তিন দিন থাকি পৰ্মৰ বৃদ্ধি নৈল তাৰ পৰা বাতি পলাই নগা পৰ্বত উঠিছিলগৈ; পাচে নগা আৰু নগা কটকিএ ধৰি আনি ত্ৰিলা গোলাঘাটত দিয়াত তাৰ পৰা নিবলাগৰ জিলালৈ পঠাইচে; আৰু স্ত্ৰীকৃত বিচাৰ পতিএ তাৰ এতিয়া লোৰ পোচ কৰিচে।

Insane man killed at Halmaria.

গল চত মাহত হাতি সুৰিয়া মোজাৰ মলৌ বৰাৰ পুজ ভকলি বলিয়া হৈ হেৰোআত মো-জাদাৰে হুৰুভ জনোআত ধাৰাৰ টেকেলাই বিচাৰি নে পালে। পাচে সেই চত মাহতে দেওখাই গাঁৱৰ লোকজন নামেৰে এটাৰ ঘৰলৈ বাতি ১ পৰ মানত গৈ লোকজনৰ বৈনিএকৰ হাতত ভকলিএ ধৰাত তাই চিঁৱৰ মৰাত লোকজনে বৰ টাকোৱ এডালেৰে মাৰ মাৰি ভকলিক মাৰিলে; পাচে মূৰটো কাটি হাবিত থৈ গাঁৱিটো পুতি ধলে। পাচে কুকুৰে মূৰ, হাৰ আটাইবোৰ আনি লোকজনৰ ঘৰত হাবিত পে-লোআত, আকও মূৰটো পুতি থৈ, হাৰবিলাক জুই দি পুৰিলে; নো পোৰাবোৰ পটাত ধুন্দি পানিত পেলাই দিলে, এতিয়া ধাৰা বৰপুৰৰ স্ত্ৰী দুৰ্গাবাম জমাদাৰ গৈ অনেক ৰূপে বিচাৰ কৰাত সকলো কথা ভলাল; আৰু লোক-জনে তাৰ ভাৱক বিকই কবুল কৰিলে। তাতে জমাদাৰে দুইকো আৰু পুতি ধোআ মূৰটো মৰা টাকোৱ ডাল হাজিৰ কৰিলত দাবোগাই অপৰাধি বুলি হুৰুৱলৈ পঠিয়াই বিচে।

Murder at Jalpa.

জইপুৰৰ মচলমানৰ পটিৰ পাহ নামে এজনি ভিৰোভাই ভাৰে কুমলি নামে এজনি ভিৰোভাৰ পৰা আটাই টকা ভেল ধাৰে নিছিল, পাচে কুমলিএ ভেল ধোআত পাহে নি দি-য়াত ২ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে ১ বজাৰ সময়ই সেই ভেলৰে পৰা দুইকো হত লাগিলত, পাহে কুম-লিৰ ঘৰলৈ ধেদি গৈ কুমলিৰ তুলিত ধৰি মাৰোঁতেই পাহৰ পুতক মহৰজা গৈ কুমলিৰ

বুকত গোৰ, কুকু অনেক এৰি মাৰিলে। তা-তি : ৩ বজাত সেই দুখতে কুমলি মৃত্যু হ'ল।

Channel of the Ishikapur.

৩০ ভাদৰ পৰা ১৬ আহিন পৰ্যন্ত বৃহতপুজ নদিএ সালমৰাৰ চিনাতলি গাঁও হুৰুভ এহালৈ, মাজ মাহুৰ ন মৰিল আশ্বাজ ১০।১১ পূৰ্বা মাটি একে আহিনতে এহাই নিলে; এই ধৰে এহাই দিয়া হলে মাহুলি বে থাকেই, এতিয়া এহাবলৈ এৰিচে।

Plantain Tree with double stalk.

জোৰহাট মোকামৰ তাৰি গাঁৱৰ মাহুৰ এঘৰৰ বাহিত তিম ৰূপ একোপাই ২ খোঁক ৰূপ মেলিচে।

Large Snake killed.

৪ কাৰ্তিক তাৰিখে নিবলাগৰ জিলাৰ পাট সাল ঘৰৰ মুখতে বৰ লাগ এটাই বায়ুন ভে-কোলা এটা ধৰিছিল, পাচে লাগটো মাৰিলে। দিঘলে ৫ হাত, দেৰে এক হাত, দেগুৰ ঈৰা। মৰা লাগটো নি দেৱানি নিবলাদাৰৰ ঘৰৰ আগতে ধলে; সকলো বাটকীয়া মাহুৰে দেখি বিকই হ'ল।

The great Pige-bird, or Sea-horse.

এই বৰ আচৰিত মাচ লাগৰত থাকে। তাৰ মূৰ প্ৰাই ঘোঁৰাৰ নিচিনা, এই হেতুকে পানি ঘোঁৰা বোলে, কিন্তু এই মাচ ভাঙৰ ন হ'ই; পোকৰ নিচিনাকৈ ভেৰ মে-ৰাই। মতাৰিলাকৰ নেগুৰৰ তলত মোনা থাকে, মাইকিএ জি কৰি পাৰে সেইবোৰক ভাতে সুমাই ধই, ক্ৰমে পোআলি জগি জন্ম ন হই মা-

নে ভাতে থাকে। মোনাৰ পৰা পোআলিক জোকাবিলে সি পানিত একে চাইতে থাকে; পাচে বাপেক জন্মলৈ আহিলে আকও ঘোঁৰাই জাই।

First Cowahat.

জুলাই মাহৰ ২১ দিন জোখাত মুকুৰ বা-
বৰ বাতি ১১ বজাত গুআহাটি নগৰৰ বৰ
ধানাৰ ওচৰৰ কেঁৱা পটিৰ ভিন্নবান্ন আগোআ-
লা নামে এজন কেঁৱাৰ বাহুনি ঘৰত থকা জুই
অকমোদ বোৰত লাগি কেঁৱা আৰু কানি বজা-
বৰ দোকানিবিলাকৰ মুঠে ১৩৬ ঘৰ আৰু
সোন, ৰূপ, ডাম, পিতল, কাঁহ, চাউল, খিঁট,
মাহ, ভেল, মিঠৈ, গোমধান, ধপাত, লো, লা,
আদি কৰি অনুমান ৪০,০০০ হেজাৰ মান
ৰূপৰ বস্তু পুৰি নষ্ট হৈছে । পুনৰাই সেই
ঘৰবোৰ নতৈ সজাত প্ৰাই ৪০০০ হেজাৰ মান

ৰূপ লাগিব । কিন্তু বহু দিনৰ পৰা এই ভগ্ন-
বস্তু জনৈক জুই লাগি ইমান ঘৰ বস্তু পুৰি-
বা দেখা নাই কিয়া ।

Fire at Shantap.

২১ অক্টোবৰ ননি বাৰত শিৱসাগৰ জিলাৰ
কেঁৱা পটিৰ বাতি দিগনিভাৰ অনেক চাকি
লগাই বহু ডামচা কৰিছিল । পাচে বাতি জুই
বজাত সেই চাকিয়ে জুই কেনেবাকৈ প্ৰথমে
হনড বাঘ কেঁৱাৰ গোলাত লাগি, সেই পটিৰ
বাৰেটো গোলা ঘৰ পুৰিলে । মাহ, চাউল,
গুৰ, ৰূপাহ, আদি অনেক বস্তু হানি ৫,০০০
মান টকাৰ হল ।

পৰ্বতগ্ৰা চাগৰ বিবৰন ।

The Goat, or Mountain Goat.

পৰ্বতত থকা এবিধ চাগৰিৰ বস্তুতা ওপৰত
লিখা আছে । আজ, ভাৰ্ণেবাইন, লিবিচি
আৰু ভৈবল পৰ্বত ভাৰ লিখনি গাই হৈছে ।

ভাৰ লিখ কেতিয়াবা কেতিয়াবা ২ হাত দি-
খল হই । নিচেই ওখ লিগলিত নি লিখকে
থাকি, বাতি হলে ভৈৱাল আৰু বহুবিধ চহি-
বলৈ যায় আহে । ভাক বহিৰলৈ টান ।
এটা মজাই কেইবাটাও মাইকি পোআলি

নৈতে জাকত কৰে; সিহঁতৰ এটাই সত্ৰ অহা
চাই থাকে, কোনোক দেখিলে সুহৃদিউআৰ
নিচিনাকৈ সবদ কৰে, তাতো গোটেই জাকে
লাক মাৰি আটাইতকৈ ওখ টিকলৈকে লৰি
জাই। চিকাৰ কৰা মানুহে বৰ সুমেৰে সি-
হঁতক গুলিয়াব পাৰে; আৰু কোনো কোনো
মতা চাগে ওচৰলৈ আহি চল পালে সত্ৰক
একে বেলিএ সিলব ওপৰৰ পৰা সিদ্ধেৰে
খুন্দি তললৈ পঠাই মাৰে।

পাবটি দেশতো ইয়াৰ নিচিনা এবিধ জন্তু
আছে, তাক পাচেন্ন বোলে। হিন্দুস্থানৰ
পৰ্বতীয়া দেশত প্ৰাই তাৰ নিচিনা এবিধ দু-
বিধ জন্তু আছে।

ভক্তিৰ আনন্দ ।

O: how happy are they.

কেনে আনন্দিত সি,
জি প্ৰভুত খাটনি,
ওপৰে সাঁচিলে সকল ধন ।
কবলৈ সাধ্য নাই,
কুসল জুৰু জি পাই,
আদিত্তে প্ৰেমে বুটৈ মন ।
সেয়ে সুখ মোক ফুৰাই,
জেতিয়া দায়াৰ উপাই
প্ৰভুৰ ভেজতে পাই মোৰো মন ।
খ্ৰিষ্টল ললত আসুই,
এনেই গুচে মোৰ ভই,
কৰিলোঁ জই জুৰু আচৰন ।

স্বৰ্গ প্ৰিথিৰিত হই
জনাও ত্ৰান কৰ্তাসুই,
মই উবুৰি হৈ তেঁওৰ চৰনত ।
অদ্ভুত প্ৰেম দি জনাই
প্ৰেমবন্তক ভজাই,
ভাতকৈ কি কথিব বৰ্ণিৰ হুত?

ওৰে দিন স্নিচুৰ নাম
মোৰো সুখ আৰু প্ৰেম,
তেঁওৰ দায়া সকলোও জানোক ।

প্ৰভুৰ প্ৰেম মানোঁ মই,
জি দুখে অতিসই
উধাৰিলে এনেই দুনি মোক ।

প্ৰিতিৰ পাখিত স্নিচু
নিলে ওপৰ স্থানো,
পাপ পৰিখা দুখে বাহিৰে ।
তাত ন কৰোঁ স্বিকাৰ,
জে হৈ মোৰ পৰিখা
তেঁওকে পুনৰাই দিম বেজাৰে ।

দণ্ডৰ ভয়ত প্ৰাৰ্থনা ।

Lo! on a narrow neck of Land.

এক ভোখৰ মাটি চেক আছে,
মাজত থাকোঁ দুই সাগৰে,
তেও কেনে অচেতন !
অলপমান পথে আগ বাহিঁ
সুখ আলই হ'মগৈ স্বৰ্গি,
বা যোৰ নবক গমন ।

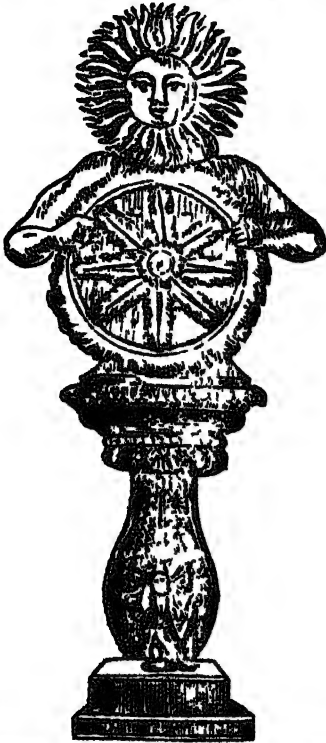
হে ইহব, মোৰ মনক ফুৰাই
অগিয়ানি চিত্তে জনাই
অমৃতৰ বচনে;
মোক দেখাই সেই গধুৰ বিনই,
আৰু উধাবোক কাল নৌ হই,
আপোনাৰ সক্তিএ ।

মোৰ আগত কৰাহে দিতি,
সেই যোৰ ভয়কৰ জুৰু জি
মেঘত আহোঁতা জন ।
সোধ কৰিবলৈ সকল লোক,
হে প্ৰভু, বোলা এনে হোক,
ভোমাৰ সৰ্বতৰন ।

মোৰ মন পূৰ হোক কেৱল এই কাৰ্ত্ত,
কাল নিয়াই ভৱে বে পাই লাক,
পৰিত্ৰান কৰোঁ দ্বিৰ ।
সহাই হোআ মই জি পকুআ,
ভেঙে কৰিম ভোমাৰ ইচা,
সহজিৰ হৈ অদ্ভুত ।

ইংলণ্ডৰ আদি বাসি লোকৰ দেৱতা ।

Account of the old Saxon Idols.

The Saxon Idol worshipped on Sunday, or Sun's day.

আগৰ কালত ব্ৰিটেন দেশৰ বাহিৰে সকলো ঠাইতে দেও দেৱি সেৱা পূজা কৰি আছিল। ইংলণ্ড দেশৰ চাকচন লোকে জৰ্মানি লোকে সৈতে প্ৰাই একে দেৱতা মানিলে। সেই দেৱতাবিলাকৰ মাজত প্ৰিথিবি, সূৰ্য, নথ্যজ আদি কৰি ভৱবিলাকক দেও দেৱি বুলি মন, হৈছিল। তাত বাক্সে ব্ৰিটেন হোআ বজা, আৰু বিৰকো সেৱা কৰিলে। সাগৰ, নদি, পৰ্বত, জংঘল, এই সকলো দেৱতাৰে পূৰ হোআ জানিলে। সেই কাৰনে সকলোলৈকে মানুহৰ বৰ ভয় আছিল; দেওবোৰক সেৱা পূজা ন কৰিলে মৰিয় বুলি ভাবি, বৰ দুখেতে কাল নিয়া-লে। সন্ধ্যাৰ প্ৰতি দিনৰ ওপৰে এক এক দেৱতা অধিকাৰ পাতিলে। সেই সেই দেৱতা আৰু বাৰৰ নাম হিন্দু লোকৰ বাৰে সৈতে প্ৰাই মিলে। আৰু সেই দেৱতাৰ নামেৰে এতিয়ালৈকে বাৰৰ নাম ইংৰাজি লোকে মাতে।

প্ৰথম দিন দেও, বা ৰবি, অৰ্থাত সূৰ্যৰ দিন। চাকচন অৰ্থাত ইংৰাজিৰ ভাষাৰ সূৰ্যক চন বোলে, এই নিমিত্তে দেওবাৰক চনৰে বোলে। চন বা সূৰ্যৰ মূৰ্তি চাকচন লোকে ওপৰৰ বকচাৰ দৰে মানিলে।

সেই মূৰ্তি এক তুতৰ ওপৰত আছে। তাৰ মূখৰ চাৰিও কালৰ পৰা জুইৰ সিধ্যা ওলাই আছে; তাৰ দুখত বৰৰ খিলাৰ নিচিনা এটা চকু দুই হাতেৰে ধৰি আছে; চকুৰ পৰাও জুইৰ সিধ্যা ওলাই। চকুৰে ইয়াকে বুজাই, নি পৰত যুহি যুহি জোআ হৈচে, আৰু জুইৰ সিধ্যাৰে তাৰ বন্ধি আৰু ভাপ বুজাই; সেই বন্ধিএৰে নি মানুহবোৰক বৰ উপকাৰ কৰে বুলি জানিলে।

The Saxon god of Monday, or Moon's day.

আৰু সেম অৰ্থাত চন্দ্ৰৰ বাৰৰ ওপৰত চাকচন লোকে চন্দ্ৰক অধিকাৰ পাতিলে। নি-ইতৰ ভাষাৰে চন্দ্ৰক, মুন বোলে, আৰু তাৰ দিনক মনৰে বোলে। তাৰ মূৰ্তি মাইকি মানুহৰ দৰে সাজে, ভৰাপি মতাৰ দৰে গোলা পিছাই। তাইৰ হাততো আৰু চন্দ্ৰৰ মূৰ্তি ধৰি থাকে, তাইৰ কান বৰ বিখল।

আৰু মঙ্গল বাৰৰ অধিকাৰ তিউ বা তিউকে।
দেৱক পাতিলে; সি জৰ্মানি দেশৰ প্ৰধান দেৱ-
তা। মঙ্গল বাৰতে তাক সেৱা কৰিলে; সেই

Tiuco, the Saxon god of Tuesday.

কাৰনে মঙ্গল বাৰক তিউচদে বোলে। জৰ্মানি
লোকৰ বুৰঞ্জিত লিখিছে, তিউকে আমাৰ আদি
পিতৃ, আৰু তাৰ পুত্ৰ মান, অৰ্থাত্ মানুহ।

চতুৰ্থ বাৰৰ নাম ওদেনকে বা ওএফদে
বোলে, কিয়নো সেই বাৰত চাকচনৰ প্ৰধান
দেৱতা ওদেন বা বোদেনক সেৱা কৰে। তাৰ
নাম বোধ দেৱতাৰ নামে সৈতে মিলে, কিন্তু
তাৰ গুন হলে কাৰ্ত্তিকৰ নিচিনা, সি বনৰ
দেৱতা। আৰু কমিয়া লোকেও সেই বাৰক
বুধ গ্ৰহৰ নাম দিএ। চাকচনৰ বুৰঞ্জিত লি-
খিছে, বোধ নামে বৰ বনুআ আছিল, ব্ৰিডুৰ
পাচে তাক দেখে বুলি সেৱা কৰি বৰ বলি দি
থাকে। বনত সি বন্ধিয়াৰ পাই সকলোকে
কাঠৰ মূৰ্ত্তিত সুমাই পুৰি দিএ। ওদেনৰ নক-
চা ইয়াত লিখা আছে, সোঁ হাতত ভৰোআল,
বাঁও হাতত তাক, মূৰত লোহাৰ মুকুট, গাভ

Woden, the Saxon god of Wednesday.

লোহাৰ আধৰ। ওদেনকেৰ নামে ইংৰাজিৰ
এখন গাঁৱত ওদেনৰ বৰ আনৰ মূৰ্ত্তি আছিল।

Thur, the Saxon god of Thursday.

বিবৰ্ত্তিত বাৰক লিইতে ঘৰ্ষে অৰ্ধাৎ ধনৰ
বাৰ নাম দিলে। সেই দেৱতা হিন্দু দেৱতা

বিবচডিএ সৈতে নি মিলে, কমিলা বিবচডিএ সৈ-
তে মিলে, প্ৰাই ইল্ডৰ নিচিনা । আকান, স্লে-
ষৰ গৰ্ভন, বাহু, বিপুলি, ত্ৰিটি এইবিলাকৰ
ওপৰত অধিকাৰ হৈছে । সি ওদেনৰ পুত্ৰক
বুলি কই । বহু বলিকে আদি কৰি দানেৰে সৈ-
তে মানুহে ডাক ভুট কৰালে, সি ভাল বতৰ,
বৰপুৰ দি বহু নহ উতপন কৰাই বুলি জানি-
লে । সেই কালৰ অগিগান লোক সকলে এনে
ভই কৰি অতি সুখেৰে আনুস নিয়াই পৰম
ইহবৰ অপাত হৈছিল । সেই দেৱতাৰ মূৰ্তি
সিংহাসনতে থিয় কৰি থলে । সোঁ হাতত গদা
মূৰত কিৰিটি পিৰে, আৰু দুহৰ চাৰিও কালে
দায়েটে। ভৰা আছে ।

Frige, the Saxon goddess of Friday.

সাকচনৰ কুৰা বা কুলা নামে এজন দেবি
আছিল, নুহৰ বাবৰ ভাইৰ নাম দি কুইয়ে
বোলে । কোৱাও মতা বুলি জানে, কিন্তু নহ
ভাণে ওদেনৰ ঠৈমিএক বুলি কই । ভাইৰ
হাতত জৰোআল আৰু বেহু ৰাখে, অৰ্থাত বহু
প্ৰয়োজন হলে কেৱল সুমিহ ন হই, জিহাজও

অন্ত নত্ৰ ধৰি বন কৰিব পাই । ওদেন, ধৰ,
কুগা, এই তিনিওয়ো মূৰ্তি একে ঠাইতে থলে
জগদাধৰ বি'চনা ধৰক মাজত থই, বাল্যকনু
আৰু সুভকুৰ নিচিনাকৈ ওদেনক সোঁ কালে,
কুগাক বাও কালে থই ।

Sater, the Saxon god of Saturday.

চাতৰ নামে চাকচনৰ এক দেৱতাক সনি-
বাৰে লোৱা কৰে দেখি সেই দিনক চাকচনে
বোলে । ভাৰ নাম সনি গ্ৰহকো দিলে । সেই
দেৱতাৰ মূৰ্তি কাঁইট থকা মাজৰ ওপৰত থিয়
হৈ আছিল; সোঁ হাতত পানিৰে সৈতে ফুল
গুটিৰে পুৰ হোআ চৰিহা থৰিছে, বাও হাতত
চক্ৰ ৰাখি আছে ।

এই সকলো দেও দেৱিৰ সান সজৰ্তা আৰু
কুৰ পুজা গুচিল, আৰু সামান্য লোকে প্ৰাই সি-
ইতৰ নামো নে জানে; কেৱল বাহৰ নাম
আৰু কোনো পুৰনি গাঁও নগৰ সিহঁতৰ না-
মেৰে চলিছে । কিন্তু সেই সকলো কথা গুহ-
আত ইংৰাজিৰ একো দানি ব'হৈ, লাকহৈ
হৈছে; এতিয়া সকলো দেও দেৱিৰ কৰ্ম

এবি কেৱল পৰম ইচ্ছক মান্য কৰাত তেঁও
সন্তুষ্ট হৈ সকলো দেশৰ মাজত নিবিলাকক
অধিক অনুগ্ৰহ কৰিচে ।

অচমিয়া আৰু বঙ্গালি ভাষাৰ কথোপকথন ।

The Assamese and Bengali Languages.

অচম দেশৰ বঙ্গালি ভাষা সিকা কেই জন-
মান ডেকা এদিন গধূলি বেলিয়া এখন পথাৰ
ফুৰিবলৈ গৈছিল । তেঁওবিলাকে গধূলি বেলি-
কাৰ প্ৰিথিবিৰ আৰু আকাশৰ মনোৰম সোভা
দেখি অভিসই সন্তুষ্ট হৈ বঙ্গালি আৰু অচ-
মিয়াৰে মিহলি হোআ কথাৰে পৰস্পৰ কোআ
কুই কৰিছিল । ইতি মধ্যত দক্ষিণ পশ্চিম
ফালৰ পৰা এজন সুন্দৰি ভিৰোতা দুখিয়াৰ
দৰে কলা আৰু কটা মুগাৰ বিহা মেখেলা
পিদ্ধি আৰু এখনি মলিতা, কপাহিৰ খনিয়া
কপৰ গাভ লৈ ডেকা সকলৰ আগত দেখা
দি কিছু আঁতৰৰে পৰা কলে, “হে মোৰ
প্ৰিয় সন্তান সকল! তোমোলাকে মোৰ ওচৰ-
লৈ আহা; মই এবেলি তোমোলাকক কো-
লাত ল'ও; মই বহু দিনৰ পৰা তোমোলাকৰ
মুখ বে দেখি মৰিব লগিয়া হৈচোঁ । তোমো-
লাকে নো অন্যৰ মাত্ৰিক মাত্ৰি বুলি মোক একে
বেলিএই পাহৰিলা নে? হওক পাহৰা, এতিয়া
মোৰ ওচৰলৈ আহাঁ; মোক চুমা এটি দিয়া;
মই তোমোলাকক এবেলি কোলাত লৈ হাবি-
আল পলুওঁ ।” ডেকা সকলে তেঁওৰ এই
কথা সুনি তেঁওক বাধ্যনি বুলি বৰ ভই পালে,
আৰু “ওঁ! আই! খালে ওঁ! এই জনি
বাধ্যনিএ খালে ওঁ!” এই বুলি আপোনাৰ
চেহেৰ মাত্ৰি বঙ্গালি ভাষাৰ ওচৰলৈ গল ।

বঙ্গালি ভাষাই ডেকা সকলে এই দৰে ভই
খোআ দেখি আন্তে ব্যন্তে সুধিলে, “বোপাই!
তোমোলাকে নো কিয় এনে ভই পাইচা, কো-
আচোন! মই তাৰ প্ৰতিকাৰ কৰিম ।” ডেকা
সকলে মাত্ৰিৰ এই কথা সুনি কলে, “হে
আই! আজিৰ দৰে আমি এদিনো ভই খো-
আ নাই! আজি পথাৰ ফুৰিবলৈ গৈছিলোঁ,

এনেতে এজনি বাধ্যনি আহি আমাক পো-
বুলি ওচৰলৈ মাতিলে । আমি কথমপি পলাই-
হে বধ্যা পালোঁ । পলাই নহা হলে ভূমি
আমাক নে দেখিলাইহেঁতেন ।” বঙ্গালি ভাষাই
এই কথা সুনি পুতেকইতক ঘৰত থৈ পথাৰলৈ
গল, আৰু তাত সেই ভিৰোতা জনিক অক্ৰিভগ্য
সন্তানবিলাকৰ নাম সুঁঅৰি কান্দিবৰ দেখিলে ।
তেঁও ইয়াকে দেখি মনতে ভাবিলে, জে এই
জনি বাধ্যনি ন হই? কোনোবা ভাল মানু-
হৰ জিয়ৰি, কিবা দুখৰ কাৰনেহে এনে অৱস্থা
হৈচে । এতেকে এওক আগৈএ সুধি পাচেহে
সন্তান সকলক ভই খুঁওআৰ প্ৰতিকাৰ কৰা
ভাল । ইয়াকে ভাবি বঙ্গালি ভাষাই তেঁওত
সুধিলে, “হে সুন্দৰি! তোমাৰ নাম কি? আৰু
ভূমি নো কোন? তোমাক দেখি মোৰ বিদে-
লি সন্তান সকলে বৰ ভই পাইচে । এভেকে
তোমাৰ সকলো কথা মোৰ আগত কোআ ।”

সেই ভিৰোতাই বঙ্গালি ভাষাৰ কথা সুনি
কলে, “হে আই! ভূমি মোৰ কঁপালৰ কথা
কি সুধিচা! মই জেনে অৱস্থাতহে আচোঁ,
তাক কব লগিয়াই নাই । মই এতিয়া মৰি-
লেইহে ভাল । মোৰ দুখৰ কথা তোমাৰ
আগত কি কম? ভূমি সকলো খনি জানা ।
তথাপি ভূমি জে সুধিলা, ইয়াতে থাকি মই
কঁও সুন । মোৰ ঘৰ এই অচম দেশত,
মোৰ নাম অচমিয়া ভাষা, জিবিলাক ডেকাই
মোক দেখি ভই খাইচে, সেইবিলাক মোৰে
সন্তান । উপজিবৰ পৰা মই নিইতক বো-
পাই, আই, দৰাই, ককাই, ভাই প্ৰভৃতি
কথা কবলৈ সিকালো, কিন্তু লইতে ডান্দৰ
হলত মোক ঘিন কৰি তোমাৰ কথাহে লৈচে,
অন্য কি? নিইতে অচমিয়া এৰিব লগিয়া
বিভিৰোৰ জে এৰিচেই তাৰে লগত ভাল ভাল
এৰিব ন লগিয়া বিভিবিলাককো এৰিচে । জি
হওক নিইত মোৰ মূৰৰ চুলি জিয়ান আচে,
সিয়ান দিনলৈকে জিৰাই থাকোক, আমাক
ইচ্ছা আৰি বিওক ।”

বঙ্গালি ভাষাই সেই ভিৰোতাৰ এই কথা
সুনি তেঁওক চিনিলে, আৰু ডেকা সকলক দুখ-

কিয়ান্নি নিয়া বোলে বুলি মনত অলপ ভই পাই নম্ৰ ভাৱে কলে, “হে সুন্দৰি! তুমি অচমিয়া মানুহবিলাকৰ মাজি ভালা, মই তোমাক চিনিবোঁ, কিন্তু তুমি ইয়াতলৈ ব্ৰেখেহে আহিছ। কিন্তুতো তোমাৰ সন্তান সকলে এতিয়া নিতৌ নিতৌ মোৰ ভত ভাল ভাল কথা আৰু বিভিন্ন সিকিচে, তোমাৰ জেনেহে অৱস্থা জে তোমাক মাজি সন্মোখন কৰিবলৈ আটাইবোৰ খিন লাগে।” তেতিয়া অচমিয়া ভালাই কলে, “হে আই! মই মোৰ কথা তোমাৰ আগত কি কম? তুমি এতিয়া খিন কৰিছা, তোমাৰ নো ইয়াৰ আগেয়ে কি অৱস্থা আছিল? ইংৰাজ বজাৰ দিনৰ আগেয়ে তোমাৰ নো এৰে বেস আছিল নে? বাক মোৰ একেৰি কথা কৈও সুন। মোৰ দেশৰ অক্ৰিভগ্য সন্তানবিলাকেহে মোক এৰিচে, কিন্তু আমেৰিকা নামে বৰ দেশৰ পৰা চাহাববিলাকে আহি মোক আশুই দিচেহি আৰু পৰম জ্ঞান কৰিচে। আমাৰ দেশৰো দুই এক জনে মোক সেৱা সুসুলা কৰে। অচম দেশৰ মাজত এতিয়াৰ কলিয়া ডেকা বিধান শ্ৰী আনন্দিবাম ফুকনে মোক মাজি বুলিচে, তেঁও বিদ্যাৰ বলত অচমিয়া সকলো মানুহতকৈ বৰ বিনাই লৈচে। তেঁও জেতিয়া মোক মাজি বুলিচে অন্যৰ কথা ন কৈও, আমেৰিকাৰ চাহাব সকলৰ জ্ঞান থাকিলে অলপ দিনতে ময়ো তোমাৰ নিচিনা হম। মোৰ অক্ৰিভগ্য সন্তানবিলাকৰ কথা আৰু মই কি কম, দুই এক জনত বাজে সকলোবিলাক মোৰ পুত্ৰ গুচি এতিয়া কু পুত্ৰহে হৈচে।”

ইয়াতে বঙ্গালি ভালাই কলে, “হে আই! তুমি কিয় তেঁকা সন্তান সকলক দোস দিছ। তোমাৰ বুৰা, বিসয়া, খনি জিবিলাক সন্তান সেই-বিলাকেই তোমাক এৰিচে; যদি সিবিলাকেই তোমাক খিন কৰিলে, তেন্তে ডেকাবিলাকে নো কিয় তোমাক মানিব?” অচমিয়া ভালাই ইয়াতে বিৰ্হ বিদ্যাল কাৰ্ছি কলে, “হাই হাই! বুৰা সকলৰ কথা ন কৰা, তেঁওবিলাকৰ বেছি অধি ডেকাবিলাকেও মোক এৰে, তেন্তে মোক

নো আৰু কোনে আপোনা বুলি লব? অৱস্থা কন্দলি, মাধৱ দেৱ, কামিনাথ ডাঙুলি ফুকন প্ৰভৃতিএ মোক জেতিয়া এৰি গল এতিয়া মোক কোনে মানিব? তেঁও সিবিলাকৰ পৰা মোৰ অনেক উপকাৰ হৈচে। আমেৰিকাত থকা চাহাববিলাকো জিয়ান্নি খাওক তেঁওবিলাকৰ গুনে মোৰ বৰ উপকাৰ হব, তেঁওবিলাকে মোৰ কলা কাপৰ গুচাই নিকা কাপৰ আৰু সুন্দৰ খাৰু মনি পিন্ধাব।” বঙ্গালি ভালাই অচমিয়া ভালাৰ লোক সুনি মুচুৰি হাই হাই আপোনাৰ গিয়ান্নি পুত্ৰ সকলৰ কথা মনত কৰিলে।

অচমিয়া ভালাই তেঁওৰ মনৰ কথা বুলি কলে, “তুমি মোক এতিয়া হাইচা, কিন্তু তোমাৰ আগৰ অৱস্থা মনত কৰা, ইংৰাজ বজাবিলাকৰ ক্ৰিপাতহে তোমাৰ ইমান গৌৰৱ হৈছে। মোকো যদি বজাই ক্ৰিপা কৰে, ময়ো তোমাৰ দৰে হম।” এই কথা সুনি বঙ্গালি ভালাই লাজ পাই কলে, “হে আই! মই তোমাৰ পৌআইতক তোমাৰ পুতি ভক্তি কৰিবলৈ কম, তোমাৰ ইয়াত জেনে অৱস্থা মো-বো দেশত সেই অৱস্থা, ইয়াতহে ইমান মান্য পাইচোঁ।” এনেতে অচমিয়া ভালাই কলে, “এতিয়া হে আই! তুমি জোআ মোৰ সন্তান সকলৰ আগত কৰা, তেঁওবিলাকে জেন আপোনাৰ মাজি ভালা আদৰতকৈ লিকে। ইংৰাজ প্ৰভৃতি জাতিবিলাকে আপোনাৰ দেশৰ ভালা জিমান দিনলৈকে সিকিবলৈ আদৰ ন কৰিছিল, তিমান দিনলৈকে অসভ্য আছিল। মই তোমাৰ আগত আৰু অধিক কি কম, তুমি আপুনিএই কিতাব লভা, তাকে কৰা।” বঙ্গালি ভালা এই কথা সুনি আপোনাৰ ঘৰলৈ গল।

হে অচম দেশৰ লোক সকল, একেৰি কথা কৈও সুন। তোমোলোক এতিয়া বঙ্গালি ভালা বৰ আদৰ কৰি সিকিচা, আৰু অচমিয়াৰ অনাদৰ কৰিচা, কিন্তু ভাবি চালে অচমিয়া বঙ্গালি দুই একে মাতৰ সন্তান, তেঁওবিলাক দুইবো সপ্তকিত মাত। কেৱল দেশাধিকাৰ

অনুগ্রহত বঙ্গালিবিলাকে এতিয়া আপোন মা-
জি বঙ্গালি ভালাক নানা অলঙ্কার পিন্ধাইচে ।
ভোমোলাকেও যদি সেই দৰে জডন কৰা,
ভেঙে জাক এতিয়া ঘিন কৰিগা, তাকেই পূজা
কৰিবা, ভোমোলাকে হেজাৰ বঙ্গালি কি অন্য
ভালা নিকা, ভেঙে ভাঙ গণ্ডিত হব নোআৰা ।
কিয়নো মানুহে নৈতে সেই ভালাৰে কথা
কৈওতে অথবা লিখোঁতে পোনেই অচমিয়াৰে
সেই কথা মনত কৰি কৈওতে কি লিখোঁতে
ভাক ভৰ্জমা কৰা হেন কৈহে কৰা আৰু লি-
খিবা । ভোমোলাকে হেজাৰ নিকা, ভেঙে কথা
কৈওতে বা লিখোঁতে সেই দৰে কৰা বা লি-
খিবা । আৰু তাৰ মাজতো অনেক মিহলি
কথা থাকিব । ভোমোলাকে হেজাৰ নিকা
ভেঙে বঙ্গালিবিলাকৰ দৰে বঙ্গালি, ইংৰাজৰ
দৰে ইংৰাজি, দিলিভ থকাবিলাকৰ দৰে হি-
ন্দুস্থানি, মোগলবিলাকৰ দৰে ফাৰচি কথা কে-
তিয়াও কব নোআৰা । কিন্তু অচমিয়া ভালা
একো জডন ন কৰাটকৈ কব পাৰা, আজিলৈকে
অচমিয়া ভালাৰ স্ত্রী একো ব্রিথি হোআ নাই,
এতেকে ভোমোলাকে এই ভালা জডন কৰি
নিকা উচিত । ইয়াক নি নিকি অন্য ভালা
নিকিলে তাৰ পৰা কেতিয়াও গণ্ডিতালি কৰিব
নোআৰা । আৰু দেশৰ উপকাৰ কৰা, জে
ভোমোলাকৰ কৰিব লগিয়া কৰম আছে, তা-
কো কৰিব নোআৰা, দেশৰ ভালা ভাল ন
হলে তাৰ লোকবিলাকৰ অৱস্থাও ভাল ন
হই । এতেকে যদি এই অৱস্থাৰ পৰা মুকুত
হৈ ভাল অৱস্থা পাব খুজিচা, ভেঙে অচমিয়া
ভালা জাঙে ভাল হই, এনে জডন কৰা । ভো-
মোলাকে, জে কেতিয়াবা দেশৰ উপকাৰ কৰি-
বা আৰু অচমিয়া ভালাক ব্রিথি কৰিবলৈ
জডন কৰিবা, এনে চিন দেখা নাই, এতেকে
এতিয়া ভোমোলাকে কৰিবলৈ ধৰা । গুআ-
হাটিত এটা পুত্ৰকান্ধই আৰু এটা হাল্টিটাল
সকলোৰে উপকাৰৰ নিমিত্তে হব দেখি আমি
আনন্দ পাইচোঁ ।

এই ল'খাৰ একন লেখক ।

২২ আগষ্ট ১৮৫৪ ।

নিবো বজাই খ্ৰিষ্টিয়ান লোকবিলাকক
ভাৱনা কৰা ।

Recognition under Name

জি ক্ৰমিচা নিবো বজাই পৌৰ পীঠস্থিত
ভাৱোআলৈকে বহিলে, সেই বজাই খ্ৰিষ্টৰ ৬৪
নৈকৰে পৰা খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকক ভাৱনা কৰিবলৈ
ধৰিলে, আৰু জি কলে ভাৱনাৰ আৰম্ভন হল,
তাকে সুবা ।

সেই নিদৰা দুই বজাই কেৱল বহু দেখি-
বৰ নিমিত্তেই বোম নগৰৰ ঠায়ে ঠায়ে লোক-
বিলাকক পঠাই জুই লগালে; পাচে আপুনি
এক ওখ অটালিকাৰ ওপৰত উঠি চাৰিও
কালে নগৰৰ মাজত জুই লগা দেখি মহা
আনন্দেৰে গান কৰিবলৈ ধৰিলে । সেই অধি
কেইবা দিনো লাগি থকাত প্ৰাই চহৰৰ এভাগ
মান দাহ কৰা হল । পাচে বজাৰ এ কুক-
ৰম নগৰৰ মানুহৰ মাজত জ্বলা হ'ল, সক-
লো এ ঠেঙলৈ বৰ বিৰক্তি হল; কিন্তু বজাই
সেই কথাৰ আপোনাৰ নিৰ্দুশি কৰিবৰ চলেৰে
এই কথা প্ৰকাশ কৰিলে, বোলে, আমাৰ
দেৱতাবোৰক ঘিন কৰা খ্ৰিষ্টিয়ানবিলাকেহে
হিংসাৰে এনে কুকৰম আচৰিলে । এই অপ-
বাদ প্ৰকাশ কৰি নিবিলাকক ভাৱনা কৰিবলৈ
ধৰাত, নিবিলাকলৈ মানুহে কব নোআৰা দুখ
ওলাল । বিলসটক বজাই বহু খ্ৰিষ্টিয়ানক
ধৰাই আনি আপোনাৰ বাৰিৰ ভিতৰত কেড-
বোৰক হিংসক জড়ৰ দোআৰাই, কাকো কাকো
ভাৱোআলৈকে কাটি বধ কৰালে, আৰু বাৰিৰ
ঠায়ে ঠায়ে কাঠৰ খুঁটা পুতি সেই খুঁটাতে অনেক
কক লোৰ নিকলিৰে বান্ধি নিবিলাকৰ গাত
কটা কাপৰ মেৰাই ধুৱা এটা আঁঠি মাৰি,
তাৰ জুই লগাই দি গোটেই এনে বাৰি তাৰ
পহৰেৰে দিতি কৰিলে, আৰু বহু দেখাবৰ নি-
মিত্তে বহু ভদ্ৰ, ভাৱবিয়াবিলাকক ভালে মাতি
আনি কোঁই কৰম দেখালে । ভাৱাপি এই কপ
নিৰ্দৰা কৰাৰ কৰাতো কেঁও জে নগৰ দাহ
কৰাৰ কৰাতকৈ নিৰ্দুশি হই, ইয়াক কেৱে বি-
জয়ন কৰিলে । এনে মহা বিপদ ভাৱত খ্ৰিষ্টি-
য়ানবিলাক, কেৱে আনন্দ আৰম্ভ, আৰু কো-

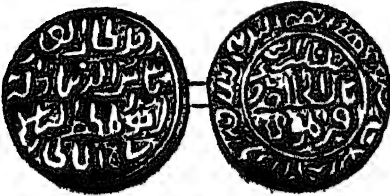

সেই লিখা নাই। তথাপি সেই কালত পৰম ইহবে যে আপোনাত আনুই কৰা লোকৰ মন সুধিবে বাখিচিল, ইয়াত কোনো সৎসই নাই; কিয়নো তেঁও ধৰম সন্তত এই পুণ্ডিয়া কৰিচে, মই দুধৰ কালত ভোমোলাকক তিয়াগ কৰোঁ। পাচে সেই সময়তে কোনো কোনো ভকত ইন্দানিয়া দেসলৈ গৈ খ্ৰিষ্টৰ ধৰম প্ৰচাৰ কৰাত, সেই দেসতো অনেক লোকে তাক গ্ৰাহ্য কৰিলে।

২. ল. ক.

বজাল দেসৰ আগৰ দিনৰ মোহৰ ।

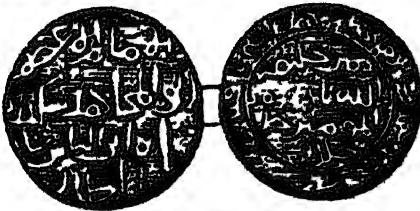
Coin belonging to Capt. Dalton—dug from a Tank in Gowabati.

Coins of Shams Uddin Nisa Shah, A.D. 1794.

উল হুলতান উল আদল মোমচ উল দুনিয়া ও উল দিন আবুল মজকৰ ইলিয়াচ মাহ হুলতান ।

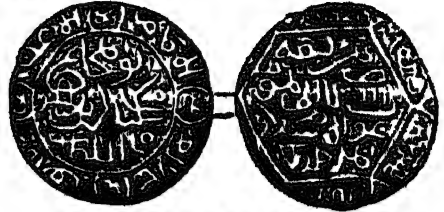
সোঁ কালে। চিকন্দৰ উল চাৰি (মুজিৰ চিকন্দৰ), আইন উল এলিকত (বাকছুর গিৱান চকু), আম্বিৰ উল মোমেনিন (বিহানি সকলৰ অধিকাৰ)। দাঁতিত ভালকৈ পৰিৰ মোআবে; আশ্বায়ে চত (৬) ও অৰীওন (৪০) ও চৰমাইহ (৭০০)। হিজিৰি নৈক ৭৪৬ ইং ১৩৪৫ নৈকে দৈতে মিলে। মোমচ উদিন ইলিয়াচ গৌৰ বগবত ১৩৪৩ নৈকৰ পৰা ১৩৪৮ নৈকলৈকে বজা হৈছিল।

Coins of Shams Uddin Nisa Shah, A.D. 1794.

উল ইমাম উল আজম আবুল মজাহিদ ফকৰ বাপেক) চিকন্দৰ মাহ ইবন ইলিয়াচ মাহ হুলতান ।

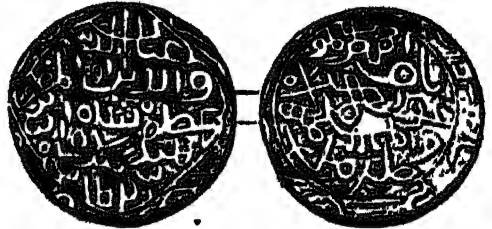
আম্বিৰ এলিকত আলা বাচৰ উল মোমেন-
নিন (বিহানি সকলৰ উপকাৰ কৰোঁতা), এলম
এলিকত (তেঁওৰ বাজহু চিৰজিবি হওক) ।
দাঁতিত জবৰ হন অৰী (৪) ও চাৰিন (৬০)
ও চৰমাইহ (৭০০)। হিজিৰি নৈক ৭৪৪;
ইং নৈক ১৩৪২। সেই বজা ইলিয়াচৰ
পুতক ।

Another Rupee of Shams Uddin Nisa Shah.

এই কপো সেই বজাৰ; উল ইমাম উল
আজম, অৰীত মহা বজা, সোঁও কালৰ ওপৰে
লিখা আছে: চকৰ ভিতৰে আবুল মজাহিদ
চিকন্দৰ মাহ ইবন ইলিয়াচ মাহ ।

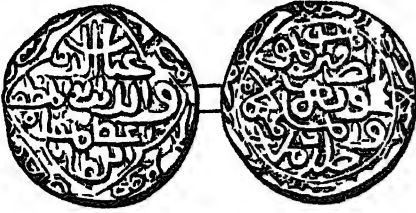
সি কালে, কি আম্বিৰ এলিকত আলা বাচৰ
উল মোমেনিন গৰ উল চদ ও মচলম এলম
মুজ; অৰ্থ ভালকৈ বোলাই। দাঁতিত ওপ-
ৰৰ কপৰ নিচিনা নৈক লিখা আছে ।

Coins of Shams Uddin Nisa Shah, A.D. 1794 to 1795.

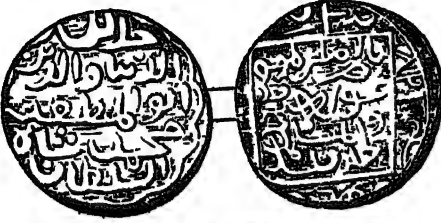
গৰাচ উল দুনিয়া ও উল দিন আবুল মজ-
কৰ আজম মাহ ইবন চিকন্দৰ মাহ ইবন
ইলিয়াচ মাহ হুলতান । ইবন বা বেন, এই
কথাৰ অৰ্থ পুত্ৰ । ইলিয়াচৰ নাতিএক আজম
মাহ ১৩৬৭ ইং নৈকৰ পৰা ১৩৭০ নৈকলৈ-
কে বজাল দেসৰ ওপৰত বজা হৈছিল ।

সি কালে, আম্বিৰ বাচৰ উল মোমেনিন,
অৰীত অধিকাৰ, বিহানি সকলৰ উপকাৰ
কৰোঁতা; গৰ উল আলা ও মচলমিন, অৰীত
ইবনৰ আজ মচলমিনবিলাকৰ বানি; এলম
মুজ, তেঁওৰ বাজহু মদাই বাজক ।

Another Rupee of Azim Shah.

ইও ৰূপ সেই আজম শাহ বাদশাহ, কিন্তু বাপেক আৰু ককাৰ নাম লিখা নাই ।

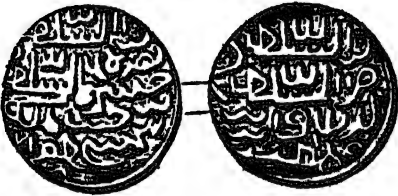

Mehomed Shah ben Khansa, A. D. 1418.

জালাল উল দুনিয়া ও উল দিন আবুল মজ্জৰ মহম্মদ শাহ হুলতান । নাচৰ অমিৰ উল মোমেনিন গৰ উল আলা ও উল মচলগিন খলদ মুল্ক । হিজিৰি সৈক ৮২১, ইং সৈক ১৪১৮ ।

দিলিৰ বাদশাহ ৰূপ ।

Coins of the early Delhi Sultans.

Silver Coin of Khawar II. (?) found at Shingur.

উল হুলতান বেন উল হুলতান নাচৰ খো-
দ্রো খলদ মুল্ক বিহিজিবি । ইৰাত বাজে
আন আখৰ পৰিহৰ নোআবি, ৭১ এই সৈকৰ
নিচিনা দেখে, অৰ্থাত হিজিৰি ৫৭১, ইং সৈক
১১৭৫ হব পাৰি । সি কালে, উল হুলতান
বেন উল হুলতান নাচৰ উল দুনিয়া ও উল
দিন আবুল মজ্জৰ ।

Copper Coin of Alla Uddin Bekander, A. D. 1313.

উল হুলতান উল আজম উল দুনিয়া ও
উল দিন মহম্মদ শাহ । নাগৰি আখৰ যী
হুলতান ৭০৬, অৰ্থাত ইং সৈক ১৩০৬ ।

Coin of Alla Uddin Bekander, A. D. 1313.

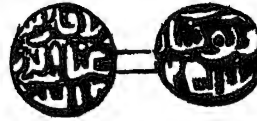
উল হুলতান উল আজম আলা উল দুনিয়া
ও উল দিন আবুল মজ্জৰ মহম্মদ শাহ উল
হুলতান । সি কালে, চিকন্দৰ উল চানি মনিব
উল খলিকত (অৰ্থাত বাজাৰ দিতি) নাচৰ
অমিৰ উল মোমেনিন ।

ৰূপৰ নীতিত, কবৰ হুদই উল ভিজিৰত
(বাজ ধানিত মাৰিলে), বেহিজৰত চনে চল
(৩) আচৰ (১০) ও চনমাইহ (৭০০) । হি-
জিৰি সৈক ৭১০, ইং সৈক ১৩১৩ ।

Copper Coin of Togluk Shah, A. D. 1288 to 1294.

উল হুলতান উল আদল গৰাচ উল দুনিয়া
ও উল দিন জুগলক শাহ ।

Copper Coin of Togluk Shah, found at Shingur.

উল হুলতান উল আদল গৰাচ উল দুনিয়া
ও উল দিন জুগলক শাহ হুলতান ।

Copper Coin of Ahmed Shah, found at Shingur.

অচৰেদ উল দুনিয়া ও উল দিন, (অৰ্থাত
জালাল আৰু মহম্মদ হুল), আহম্মদ শাহ হুল-
তান । তেও বজাল হজা হব পাৰি ।

খ্ৰীষ্টৰ পাঁচনিবিলাকৰ সংক্ষেপ বিবৰন ।

Brief History of the Apostles.

প্ৰভু যিহু খ্ৰীষ্টৰ সিন্ধাবিলাকৰ মাজত পাঁচনি নামে জিবিলাক প্ৰধান সিন্ধা আছিল, সিবিলাকৰ কিছু কিছু বিবৰন লিখি। কিলিপ, বাৰ্থলমাই, মাথি, থাদিৰ, লাখিৰা, থোমা, টিমোন, আৰু যিহুদা, বাবে জনৰ মাজৰ এই কেই জনৰ বিবৰন ধৰম সাত্ৰত আৰু খ্ৰীষ্টিয়ান বুৰঞ্জীতো অতি অলপ কথা লিখা আছে। এই হেতুকে সিবিলাকে কোন কোন দেশলৈ গৈ সূত বাজা প্ৰচাৰ কৰিলে, তাক বিলেস ৰূপে বৰ্ণনা নোআবোঁ। বুৰঞ্জি লিখাবিলাকে কই, থোমা নামে পাঁচনিএ হিন্দুস্থানলৈকে আহি, সূত বাজা প্ৰচাৰ কৰিলে, আৰু তাত খ্ৰীষ্টিয়ান মণ্ডলিও স্থাপনা কৰিলে। সেয়ে সি কি ন হওক, য়াকোৰ নামে দুজন, আৰু টিমোন পিতৰ, আৰু যোহান, এই চাৰি জন পাঁচনিৰ বিবৰন নিচই কৰি লিখিব পাৰি। দুই য়াকোৰৰ মাজৰ বৰ য়াকোৰ যিকচালম নগৰত অলপ কাল থাকি, তাত প্ৰান হেৰুওালে; কিয়নো হেৰোদে টেওকে সকলোৰে প্ৰধান হেন জানি, যিহুদা-বিলাকক সন্তোষ কৰিবৰ মনে টেওক বধ কৰিলে। টেওৰ মৃত্যুৰ সময়ত লিখকবিলাকে এটা আচৰিত কথা লিখিছে, বোলে, জি মানুহে টেওক বধ কৰাৰ ইচ্ছাৰে বজাৰ আগত টেওৰ অপবাদ জনাইছিল, সেয়ে খ্ৰীষ্টৰ নিমিত্তে মৰিবলৈ য়াকোৰৰ সাহ আৰু সন্তোষ হোআ দেখি খ্ৰীষ্টৰ ধৰমৰে উত্তম আৰু সত্য, ইয়াক ভাবি সকলোৰে আগত এই কথা কলে, যদি মোৰ প্ৰান মাৰে, মাৰোক, তেও আজিৰে পৰা ময়ো খ্ৰীষ্টৰ আনুই লগে। বিচাৰ কৰ্ত্তাই তাকে সুনি, য়াকোৰৰ লগত একে ঠাইতে তাকে মাৰিবলৈ আগ্ৰা কৰিলে। পাচে সেই মানুহে বাটত গৈ ধাৰীতে য়াকোৰৰ আগত তাৰ অপবাদ থোমা মাগন কৰিলে, তাত টেও আকো-আল মাৰি ধৰি, “তোমাৰ সকলো লাভি হওক,” এই বুলি থোমা বান কৰিলে। পাচে চাউসকলোৰে সিবিলাক দুইকো বধ কৰা গাই-লৈ নি ডাঙে দুইকো মূৰ কাটিলে।

পাচে দুতিয় য়াকোৰ যিকচালম মণ্ডলিৰ বধ্যক হৈ আছিল; টেওৰ মৰা আগৰ আৰু পৰিহৃত হতাৰ হোআ দেখি সকলোএ টেওক বৰুণ মানুহ বুলি নাম দিছিল। লিখকবিলাকে কই, টেও বাহিৰে যিহুদা লোকৰ অনেক অনেক পুৰনি আচাৰ বেৰহাৰ মনাত অনেকৰ পুৰি পাত্ৰ আছিল; তথাপি খ্ৰীষ্টৰ মৰুণবোৰে টেওৰ ৩২ বছৰ বয়সিহা হোআ কালত টেওক ধৰি মন্দিৰৰ ওপৰৰ পৰা পেলাই প্ৰান মাৰিলে। টেও জ্ঞানোনাৰ যিহুদাৰ দুই বছৰৰ আগেয়ে নানা দেশত গোট গোট হৈ জোআ যিহুদা খ্ৰীষ্টিয়ান লোকৰ প্ৰতি জি এখনি পত্ৰ লিখি পঠাইছিল, তাক এতিয়ালৈকে ধৰম সাত্ৰৰ ভিতৰত পোআ জাই।

আৰু টিমোন পিতৰ নামে জি একজন খ্ৰীষ্টৰ খ্ৰীষ্টিয়ান সিন্ধা আছিল, টেও অলপ কাল যিহুদা আৰু তাৰ ওচৰৰ দেশত ফুৰি সূত বাজা প্ৰচাৰ কৰি, পাচে আন্তিৰখিৰা নগৰ পোআৰে পৰা টেওৰ কিছু বিলেস বিবৰন ধৰম সাত্ৰত লিখা আছে। তাৰ পাচত টেও দুৰ দেশলৈ গৈ, অৰ্থাত পত্ৰ, গলাতিয়া, কাপা-দকিয়া, আচিয়া আৰু বিথুনিয়া, এই সকলো দেশত জি জি যিহুদা লোক আছিল, সিবিলাকৰ ওচৰলৈ গৈ অনেক দিনলৈকে সেই সেই ঠাইত থাকি সিবিলাকৰ আগত ইহুদাৰ সূত বাজা কৰ্ত্তন কৰিলে। পাচে আন দেশলৈ গলত, সেই লোকবিলাকৰ দ্ৰুত বিহাস দিব কৰিবৰ নিমিত্তে ধৰম সাত্ৰৰ মাজত টেওৰ নামেৰে জি দুই পত্ৰ লিখা আছে, তাকে আপোনাৰ মনৰে কিছু দিনৰ আগেয়ে লিখি সিবিলাকলৈ পঠাই দিলে। পিতৰ আপোন দেশি লোকৰ আগত অতি মান্যৰূপে আছিল, তথাপি বিদেশি লোকৰ মাজত পোণ পাঁচনিৰ সমান মান্যৰূপে নাছিল। বুৰঞ্জি লিখাবিলাকে পিতৰৰ কথাত ইয়াকে কই, টেও খ্ৰীষ্টৰ ৩৩ বৰ্ষত যোম নগৰলৈ গৈ খ্ৰীষ্টৰ নিমিত্তে নিজ নামে কমিয়া বজাৰ দোআ-বাই অভ্যন্তৰণে ভোগ কৰিলে; অৰ্থাত আপোনাৰ প্ৰভুৰ দৰে পেৰেৰ কাঠত তুলি মাৰিবলৈ বজাই আনো দিলে; কিন্তু পিতৰে প্ৰভুৰ দৰে

মৰিবলৈ আজ্ঞা হৈচৌ বুলি জানি উললৈ মুখ কৰি মৰিবৰ নিমিত্তে সজ্জাবোধ কলে। তাতে সিহঁতে তেঁওক গজালেৰে বিন্ধি উললৈ মুখ কৰি পেৰেয়নিৰ ওপৰত তুলি গিলে, তাতে তেঁও অতিসই জাভনা পাই মহা কষ্টেৰে প্ৰাণ ত্যাগিলে। তেঁওৰ শ্মিত্ৰাৰ কিছু দিনৰ আগেয়ে তেঁওৰ ভাৰ্জাকো সেই বজাৰ দোআৰাই বধ কৰা হ'ল। সেই ভয়ঙ্কৰ সময়ত পিতৃৰে আপোনাৰ ভাৰ্জাৰ মন ধৰমত অতিসই থিৰ হোআ জানি, ইহবলৈ স্তুতি ধন্যবাদ কৰি, আপোনাৰ ভাৰ্জাক আহ্বান কৰি কলে, “হে প্ৰিয়া প্ৰভু-লৈ সঁজুৰি ভই দূৰ কৰি তেঁওত দ্বিচ্ছ ভাৰসা কৰা।”

ভাৰ পাচে যোহানৰ বিনয়ে ধৰম সাত্ৰত জি ৰূপে লিখা আছে, তাত বাহিৰে অতি অলপ মাধোন লিখিব পাৰি। ৫০ সঁকত যিকচালম নগৰত পাঁচনিবিলাকৰ জি মহা সমাজ পতা হৈছিল, সেই সভাত গোটে খোঁৱাৰ কিছু কালৰ পাচে তেঁও নক আচিয়া নামে দেশলৈ গৈ নিবাস কৰাত, সেই দেশত খ্ৰিষ্টৰ ধৰম প্ৰচাৰ কৰিবলৈ সুজোগ পাইছিল। পাচে ১৫ সঁকত তেঁও অতি বুৰা হোআ কালত ৰোম দেশৰ বজা দিমিচিয়নৰ দোআৰাই খ্ৰিষ্টিয়ান লোকৰ জি ভাৰনা হৈছিল, সেই কালত তেঁওক পান্ন নামে মাৰ্জুলিলৈ দেশান্তৰ কৰি ধেমালত, তেঁও তাতে থাকি ধৰম সাত্ৰৰ সেন ভাগ প্ৰকাশিত ভবিল্যত বাক্য নামে পুথি ইহবৰ আদেশ আৰু দৰ্শন পোআৰ দোআৰাই লিখিলে। কোনো কোনো বুৰঞ্জি লিখকে কই, বোলে, দিমিচিয়ন বজা শ্মিত্ৰা হোআৰ পাচে তেঁও আৰু আচিয়ালৈ আহি, তাতে মৰন কাললৈকে বসতি কৰি থাকি কুললে শ্মিত্ৰা ভোগ কৰিলে। আৰু ইহবৰ আচৰিত দৰ্শনৰ দোআৰাই মানুহে কব নোআৰা জি বৰ্ণয় মুখ, আৰু তাত নিবাসি লোকক দৰ্শন পালে, সেই ৭ম মুখ আলহিত মোমাই আপোনাৰ প্ৰিয় প্ৰভুৰ বুকত এতিয়াও আঙঠি বিন্ধাম কৰিচে।

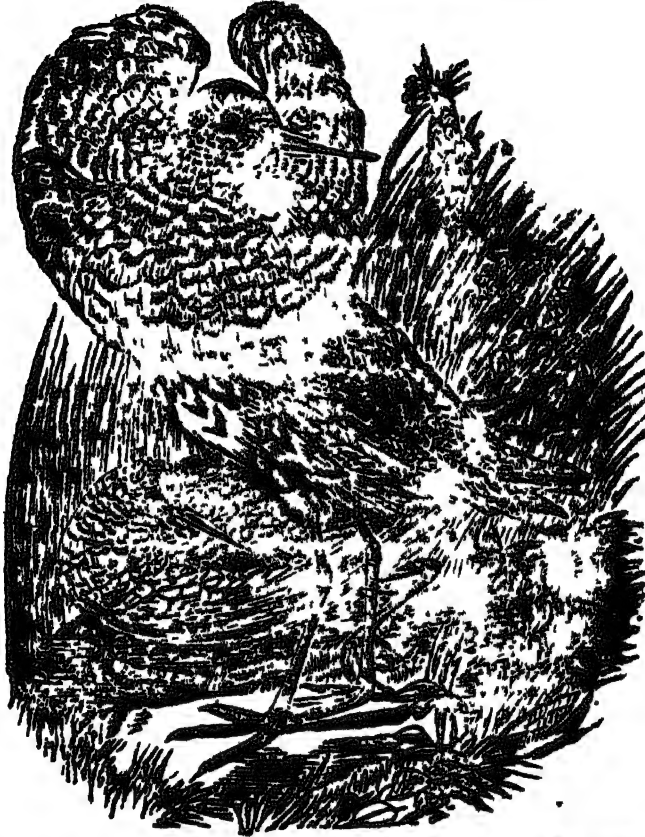
পাপি লোকক মন পানটাই পৰম আনন্দৰ ভাগি কৰামলৈ যোহানৰ জেনে ইল আৰু উচাই

আছিল, তাকে এই কথাৰ দোআৰাই বুজিব পাৰি। কোনো এক দিনত বাটত জাঁঙতে ধৰম বিচাৰ কৰা এটা বুৰা লোকক দেখা পোআত, তেঁও তাক আনি ইহবৰ পথ নি-কিবৰ নিমিত্তে এজন উত্তম উপদেশকৰ হাতত সমৰ্পন কৰি দিলে। সেই ডেকা মানুহ তে-তিয়াৰে পৰা ইহবৰ পথ নিকি, অলপ দিনৰ মূৰত প্ৰভুৰ নামে বুৰ পাই মণ্ডলিত সোমাল। আৰু ২২ কাললৈ নক আচৰন কৰি কাল নিয়াইছিল। কিন্তু পাচত দুই লোকৰ লগত নক পাতি মতলিয়া হৈ এলেহুআ বতাবেৰে দুটোচাৰি হল; সেনত ডকাইতৰ অধিকাৰ হৈ সৰ্বদাই ডকাইত কৰম কৰিব ধৰিলে। পাচে কিছু কালৰ মূৰত যোহানে সেই গাইলৈ গৈ সেই ডেকা মানুহৰ কুলল মললৰ কথা সো-ধাত, উপদেশকে তাৰ নকলো দুই আচৰনৰ কথা তেঁওত বুজাই কলে, বোলে, সি এতিয়া মোৰ পৰা গৈ ওচৰত থকা অমুক পৰ্বতৰ মা-জত নিবাস কৰি ডকাইতৰ দ্বিত্তি লিকিচে। এই কথা সুনাত যোহানে মনত অতি দুখ পালে, কিন্তু তেঁও ইহবৰ প্ৰেম আৰু লোকৰ পৰিজ্ঞানৰ নিমিত্তে আসক্তি হৈ, সেই মানুহক বিচাৰিবৰ কাৰনে বেগতে পৰ্বতৰ ওপৰলৈ গল। সেই গাইত আন আন ডকাইতবেৰে তেঁওক দেখা পাই থৰি থিৰ খুজিলত, তেঁও সিহঁতত কলে, তোমোলাকৰ অধিকাৰৰ ওচৰলৈ মোক লৈ জোআ। পাচে সিহঁতে তেঁওৰ ইচাৰ দৰে লৈ গলত, সেই ডেকাই অলপ জীতবতে তেঁওক বেধি চিনি পাই, লাজেৰে পলাবলৈ ধৰিলে, তাতে বুৰা যোহানে তাৰ পাচত লব মাৰি বিজিয়াই কলে, “হে পুত্ৰ, তেঁও বুৰা আৰু বিনা অস্ত্ৰে জহা বাপেবক বেধি কিয় পলাইচ, কৰি, ভই ৰাই, মোত বিশ্বাস কৰ; খ্ৰিষ্টে মোক তোমাৰ হাতলৈ পাঁচিচে, এতিয়াও তোমাৰ পৰিজ্ঞানৰ আশা আছে।” এই কথা সুনি সেই ডেকাই এক ঠৰে থিৰ হৈ বুল, আৰু ভয়েৰে কঁপি কঁপি কাছিব ধৰিলে। ইয়াকে বেধি যোহানে তাক অনেক অনেক ধৰমৰ কথা কলে, আৰু তাৰ অৰ্থে ইহবৰ

আনন্ড প্রার্থনা কবি কুহুভাটৰ পৰা পালটাই
আদি, পুনৰাই শ্ৰুতিমান মণ্ডলিত গ্রহন কৰ-
লে; সেই কালৰে পৰা মৰনলৈকে সেই
হেঁকাই মজা আটহৰ কবি ইহবৰ সেৱা কৰি
থাকিল ।

গোল পাঁচনিৰ মকুৰ বিবৰন আশেৰে লি-
খা হোৱাত এতিয়া এই গাইক আৰু লিখিব-
লৈ কাজ নাই; এই হেতুকে ইয়াতে গোল
পাঁচনিৰ বিবৰন লিখিবলৈ এতিয়া ।

ন. ম. ক

বক অৰ্ধাত পাৰি মালা লোআ চৰাই ।

The Red and Green.

বক নামে এই চৰাইৰ ডিম্বৰ পাৰিবোৰ
এক উঠাত কুহুবিলাই থাকে । সেই পাৰি
এপ্ৰিলৰ পৰা জুনলৈকে থাকে, পাচে এহি
পৰে । মাইকিৰ ডিম্বিত এনে পাৰি নাই ।
সেই চৰাইৰ মজা ধৰলৈ ভাল; মণ্ডন মণ-
বৰ বজাবত মেচে । তাৰ কালিত ইংলণ্ড
ৰে থাকে, পৰম দেশলৈ জাই, পাচে এপ্ৰিলত
ইংলণ্ড আদি উত্তৰ দেশলৈ জাই । এই
চৰাই মৰ মনুজা । লিখিত বাক মৰম গাই
পালত মজাবোৰ কোনো কোনো হাঁহু বা

আব ওখ মুকলি গাইত থাকি ভেটিয়া মাইকি-
বোৰ আহে ভেটিয়া কুহু কৰিবলৈ ধৰে ।
মতাবোৰে দিনটো নবাই কুহু কৰি থাকে;
বাতিত পধাবত কুহি পোক আদি জি পাই,
তাকে খাই । মাইকিবোৰে পধাবত ঘাঁহ এসো-
পাত বাহ লই; গাই পতি বন্ধা কুট বন্ধা
কৈল বহনিয়া ৪ টা ৪ টা কৰি পাৰে ।

গৈ নামে দুজিলগুপ্ৰাপিত এখি মৌপি-
য়া চৰাই আছে; তাৰ বকল সেই মাহৰ
অকনোইৰ ৭৪ পিঠিত লিখা আছে । ডি-
ম্বিৰ জলে এসোলা বন্ধা পাৰি আছে । তাৰ
মাজে বৰ মনুজ ।

ডিচেম্বৰ, অৰ্থাত পুহৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for December, A. D. 1854, Aum Era, 1776.

ডিচেম্বৰ	আজান	বাৰ	তিথি	দিনমান	ডিচেম্বৰ	পুহ	বাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৭	৬	১২	১০১২৫	১৭	০	১	২৭	১০১২৭
২	১৮	৭	১০	১০১২৬	১৮	০	২	২৮	১০১২৮
৩	১৯	৮	৯	১০১২৭	১৯	০	৩	২৯	১০১২৯
৪	২০	৯	৮	১০১২৮	২০	০	৪	৩০	১০১২৯
৫	২১	১০	৭	১০১২৯	২১	০	৫	৩১	১০১৩০
৬	২২	১১	৬	১০১৩০	২২	০	৬	৩২	১০১৩১
৭	২৩	১২	৫	১০১৩১	২৩	০	৭	৩৩	১০১৩২
৮	২৪	১৩	৪	১০১৩২	২৪	০	৮	৩৪	১০১৩৩
৯	২৫	১৪	৩	১০১৩৩	২৫	০	৯	৩৫	১০১৩৪
১০	২৬	১৫	২	১০১৩৪	২৬	০	১০	৩৬	১০১৩৫
১১	২৭	১৬	১	১০১৩৫	২৭	০	১১	৩৭	১০১৩৬
১২	২৮	১৭	১২	১০১৩৬	২৮	০	১২	৩৮	১০১৩৭
১৩	২৯	১৮	১১	১০১৩৭	২৯	০	১৩	৩৯	১০১৩৮
১৪	৩০	১৯	১০	১০১৩৮	৩০	০	১৪	৪০	১০১৩৯
১৫	৩১	২০	৯	১০১৩৯	৩১	০	১৫	৪১	১০১৪০
১৬	১	২১	৮	১০১৪০	১	০	১৬	৪২	১০১৪১
১৭	২	২২	৭	১০১৪১	২	০	১৭	৪৩	১০১৪২

AGENTS FOR THE ORUNUDOI.

Subscriptions to the Orunudoï, and payment of all sums due, will be received by the under-mentioned individuals, who will act as Agents for the paper in their respective Districts.

Sibsagor, REV. S. M. WHITING.

Newgong, REV. M. BRONSON.

Gomahati, REV. A. H. DANFORTH.

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোতা বচিতি ।

Receipts for the Orunudoï—Newgong.

MAJOR J. BUTLER, to Sept. 1855 1 R.

REV. I. J. STODDARD, 1854 1 R.

BABU ANONDORAM, Sub Assistant 4 Rs.

Commissioner, 1851—54

J. H. PINGAULT, Esq. 1 R.

Mr. A. BARBIRO, 4 Rs.

শ্রী ভোলাবাম, ১৮৫৩-৫৪ ২১

শ্রী গেন্ডেউবাম, ১৮ ১১

Receipts for the Orunudoï—Temper.

LIEUT. F. F. VINCENT, 9 Rs.

REV. C. H. HESSELMAYER, 1854 2 Rs.

শ্রী বেঞ্জামিন নিংকুচি, ১৮৫৪ ১১

শ্রী শ্রীগবিন্দ বিহাস কৌজদাৰি চিৰদাৰ, ৬

শ্রী নম্বকাম পাটগিৰি, ৬

Receipts for the Orunudoï—Gomahati.

শ্রী গোলাপ চান্দ পাট, অকো ১৮৫৪ ১১

Omissions in former Numbers.

MAJOR J. BUTLER, to Sept. 1854 1 R.

J. B. BARRY, Esq. M. D. 1854 1 R.

শ্রীজুত কানুৰাম নাজিব, নগাও ১১

শ্রীজুত বাবু নিধিবাম দাস, ১৮৫৪ ১১

ৰেহ দেসৰ পোননিব দৃষ্টি ।

The Chinese "Queen of Heaven."

এই অকনোদই দিয়ান পুস্তক যোঁ নিৰলাৰবৰ আমেৰিকান বাণিজ্য দিয়ান জাপানাত জাপা কৰা হৈছে । আদিতো দিলে বচবক দায় এটকা, বচবক দিলে ১১ চম্বা ।

THE ORUNUDOI,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. BROWN, Editor, at the Sibsagor Baptist Mission Press, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অৰণ্যমোহৰ

৯ বছৰ ।

ষোণ সিবসাগৰ, ডিচেম্বৰ, ১৮৫৪ ।

নম্বৰ ১২ ।

VOL. IX.

SIBSAGOR: DECEMBER, 1854.

NO. 12.

মানা দেশৰ সন্বাদ ।

The Russian War.

অস্ত্ৰিয়ার বজা ইংলণ্ড ফ্ৰান্সৰ কলিয়া হৈ সেনা সেনাপতি পঠাই মলদাৰিয়া প্ৰদেশ ললে । ক্ৰিমা প্ৰদেশৰ বজা ক্ৰিমাৰ কলিয়া হৈছে ফুসি বাক্সা চলিছে ।

Battle of the Alma.

ক্ৰিমা প্ৰদেশৰ চেবাস্তপল নগৰ আৰু কোঁঠ বৰ সৰু, ক্ৰিমাৰ কোঁঠে বাম কালে বাহিৰ আছে, আৰু সাগৰৰ কালে জাহাজ লোমোআ বৰ কটিন, ডাৰ সুঁতি বৰ চেক, আৰু চুয়ো কালে গৰাৰ ওপৰত ভালেমান বৰ টোপ পাতি আছে । জাহাজেৰে জাবলৈ চল বে পাই ইংলান্ড আৰু ফ্ৰান্স সেনাই ১৬ চেপ্তেম্বৰত আন ঠাইত বামে উঠি উত্তৰৰ পৰা চেবাস্তপল নগৰলৈ ঢাপি আহি আলমা নামে এখন নদী পোআত ক্ৰিমাই আগটি ধৰিলে । যদিহে পাৰ হ'লত ২০ চেপ্তেম্বৰত বৰ জুখ হৈছিল । ক্ৰিমাৰ ৫০,০০০ সেনা ১০০ বৰ টোপে সৈতে ওখ ঠাইতে বৈ গুলিগাবলৈ ধৰিলে; কিন্তু ইংলান্ড, ফ্ৰান্স, তুৰ্কীবিলাকে গৈ গৈ কমেবে সেই ওখ ঠাই পালেগৈ । সেই ঠাই উঠোঁতে ক্ৰিমাৰ গোলাৰে দুই পলটন পৰিল; ঠাই পালত বেগাই জুখ ধৰি সেনা কালে ক্ৰিমাৰ বেগালে; ৪ বজা মানত সিহঁতে বৰ টোপ লগত লৈ হুকি গল । সেই জুখত ইংলান্ড হানি মৰা ৩৫০, আৰু ফ্ৰান্স হোআ ১৫০০; তুৰ্কীৰ হানি ১৫০০; ক্ৰিমাৰ হানি মৰা ৫,০০০ ।

এই কপে চেবাস্তপল নগৰ বেহি ধৰি ঢাপি ঢাপি আহি সেনাবিলম্বক ২২ চেপ্তেম্বৰত আকণ্ড জুখ কৰিলে; ২৪ তাৰিখে সৰু সৰু কোঁঠ ললে, প্ৰধান কোঁঠ ক্ৰিমাৰ হাতত থাকিল: ওঁকো দুই দিন দিনৰ ভিতৰত লবলৈ আলা আছিল । ক্ৰিমাৰ প্ৰধান সেনাপতি মেজিকক ২০,০০০ সেনাই সৈতে উত্তৰ কাল-লৈ হুকি গল । চেবাস্তপল প্ৰধান নগৰ পোআত ক্ৰিমাই গোটেই এখন প্ৰদেশ ইংলান্ড আৰু ফ্ৰান্সৰ তল হল ।

Burmese Embassy to the Governor General.

মান বজাই এজন প্ৰধান কটকি গবৰ্নৰ জেনৰল লৰ্ড চাহাবৰ ওচৰলৈ পঠোআত, কটকি আহি বাংগুন নগৰ পালে । বাংগুন আৰু প্ৰোম, এই দুই নগৰৰ ভাজত ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ পাতিবলৈ আৰম্ভন কৰিছে । ২৮ নৱেম্বৰ তাৰিখে সেই কটকি এ কলিকতা পালেহি ।

Remains of Sir John Franklin found near Felly Bay.

৮।২ বছৰ হল, চেব জন জুডলিৰ চাহাবে উত্তৰ হিম সাগৰলৈ জাহাজেৰে গল । পাচে কেঁওৰ বাক্স পাৰ নোআৰি, কেঁওক বিচাৰিবলৈ বহু জাহাজ গৈছিল, কিন্তু কতো বে পালে । সেনত উত্তৰ আমেৰিকাৰ আদি কলি লোকে পেলি বেই নামে এক ঠাইত কুৰোঁতে দু কুৰি মান মৰা মাদুৰৰ হাড় পালে । পাচে তাৰ বাক্স দিয়াত কোনো ইংলান্ড লোকে টৈ চেব জন জুডলিৰ আৰু কেঁওৰ লগৰ মাদুৰৰ হাড় ফুটি ঠিক কৰি ফুটিলে । সেই চাহাবৰ

নকচা ১৮৫১ নীচৰ মতেহুৱাৰ আৰম্ভণি অক্টোবৰ-
দইত লিখা হৈছিল।

Order of Roman Catholic Missionaries by the Mission.

পাহুৰি ক্ৰিক চাহাৰ আৰু পাহুৰি বৰ্মা
চাহাৰ, এই দুজন ক্ৰমিক পাহুৰি লোকে ডি-
বেল দেশলৈ আহিব মনেৰে মিচিমি পৰ্বতত
উঠি গৈ গৈ পাই পাব হল। এনে সময়ত
বাতি নক হবত থাকি এজন টোপনিতে আ-
ছিল, এজন নামে আছিল, ডেভিডা এজনক মা-
নুহ লোমানিহ। পাহুৰি চাহাৰে সিহঁতৰ সুখি-
লে, ডোমোলাক কি কাৰনে আহিচা? তাকে
সিহঁতে বুজিলে, ডোমোলাকক মাৰিবলৈ আ-
হিচোঁ বুলি একে বেলিএ কাটি দুই জনক বধ
কৰিলে। সেই চাহাৰৰ লগত চাকৰ কোনো
নাই, কেৱল এটা চুটী হিচল আছিল, আৰু
ন চাবেক ৰূপো আছিল। আৰু পিতলৰ জি
বাটি আছিল, সেইবোৰ লোন বুলি জানি, লোন
ৰূপ ডালেমান পান, ইয়াকে ডাবি মিচিমিএ
খনৰ লোডতে বধ কৰিলে।

Consumption of Tea in England.

ইংলণ্ড দেশত এবছৰৰ ভিতৰত ২,৭৭,
৭৪,০০০ লেব চাহ খৰচ হৈছে। সেই চাহৰ
ওপৰত গবৰ্ণমেণ্টে ৫,৮৮,০০,০০০ টকা কৰ
পালে।

Steam-boat Collision.

আৰ্শ্বিক নামে আমেৰিকাৰ এখন ডাপ জা-
হাজ দুকললৈ মাৰ্জুনিৰ ওচৰে ভাঙতে এখান
ক্ৰাফি ডাপ জাহাজ আহি পুন্না খালত আমে-
ৰিকান জাহাজ ভাগি ভাঙ ধকা ৪০০ মানুহে
লৈকে তল জোআত সেই ৪০০ মানুহ মৰিল।

Floods in Rangoon, Bengal.

এই কথা বঙ্গপুৰ বাৰ্তাবহুত পাইচোঁ। এই
বছৰত ভাটি বঙ্গপুৰত বৰ বতাহে গৰু, মানুহ
হাবিৰ বান্ধা তন্তু আদি অনেক মাৰিলে, আৰু
বাৰ্হি পানিএ অনেক লহবিলাকে মৰি কৰিলে।

Army at Rangoon.

সেই ঠাইতে ব্ৰহ্মসেনাবিলাকে মহাবমত
ভাৰিয়া কৰোঁতে কোনো কথাৰ পৰা লিহঁতৰ
মাজত পক্ষ হৈ পাই বনৰ নিচিৰা হবলৈ

খৰিচিল, কিন্তু মিলানৰ ক্ৰীকুত মাৰ্কেটৰ চাহা-
বে দাবোগাবিলাকক পঠাই সন্মেলোহে দিবা-
বন কৰালে।

Bridge across the Bogl.

হুগলি নদি পাৰ হবলৈ কলিকতাৰ ওচৰত
নাও জোবাই জোবাই তাৰ ওপৰত দলত ল-
জিবলৈ থিৰ কৰিছে।

Marriage.

নৰ্গাঁও জিলাত ১২ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখত ক্ৰীকুত
ব্ৰহ্ম চাহাৰৰ দোআবাই শ্ৰী মগনা ক্ৰেইন
আৰু ক্ৰীমতি পতানি একক, এই দুইবো বি-
বাহ কৰা হল।

সেই জিলাত ২০ নবেম্বৰ তাৰিখত শ্ৰী কে-
দেলা টেইলৰ আৰু ক্ৰীমতি বটো কেম্বল,
এই দুইবো বিবাহ হল।

নিৰমাগৰ জিলাত ১ নবেম্বৰ তাৰিখত শ্ৰী
ধাৰ বিচাৰ্ণ এডি আৰু ক্ৰীমতি পাউ এমিলি
এই দুয়ো ক্ৰীকুত ব্ৰহ্ম চাহাৰৰ দোআবাই
বিবাহ কৰা হল।

আৰু এই জিলাত ১২ ডিচেম্বৰত শ্ৰী বেছি-
বাম আল্ফৰ্ড বেনেট আৰু ক্ৰীমতি দুপাৰি
বদা ব্ৰহ্ম, এই দুইবো বিবাহ কৰা হল।

মিচা বাৰি :

On Lyng.

- ১) সত্য হৈ ইহবে
থিন কৰে মিচামই;
ভাৰি কোআ জি বতৰে,
ভাতকৈ পাপ কি আচই?
- ২) চলে কোনো কথা
কুকাই ধই লাখ নাই;
ইবলৈ মিচই প্ৰকাল,
ভেঁও আচে সকল ঠাই।
- ৩) দেখাব অৱশ্যে
মহা গৌৰৱ বিবত;
জিটোএ হল গোপবিত
কুকাবৰ জ্ঞান মনত।

চেলার বিষবসন ।

Description of the Asiatic Centipede.

চেলার কেইবা জাতো আ-
চে; একাত পৰ্ৱতিয়া চেলা, সি
বৰ জাহ্নব, বৰন প্ৰাই পেটৰ
ফাল হালধিয়া, পিঠিৰ ফাল
মহা, আৰু তাৰ বিনো ডাঙ্গৰ । একাত মানুহৰ
হৰ চাল আদিত থাকে, ই পৰ্ৱতিয়া জাতিত-
কৈ কিছু নক, ইয়াৰো বিন আচে; কেতিয়া
মানুহ বাতি টোপনিত থাকে, কেতিয়াবা কেতি-
য়াবা সি আহি মানুহৰ গাত বগাই জাহ্ন আৰু
মলি ধাই, মানুহে বাগৰ দিওতে টান পালে
কামোৰে ।

একাত মাটি চেলা, সি মাটিতহে থাকে, তাৰ
বিনো প্ৰাই নাই । আৰু পৰ্ৱতিয়া জাতি প্ৰাই
আমাৰ ইয়াত বে থাকে, কেতিয়াবা কপাতিতহে
কোনোটা ওলাই, তাৰ বিনো আনবোৰতকৈ
ডাঙ্গৰ, তথাপি মানুহক কামুৰিলে প্ৰাই ন
মৰে । ই কেই জাত নকলো গাইতে থাকে ।
চেলার ঠেং দুফালে দুলাবি, সাৰিত ২১ টা
থাকে, মূৰত দুডাল জহ বিভিন্ন আচে, গাটো
কাল কাল প্ৰায়ে সাপৰ ডল পেটৰ বিভিন্ন
হই । সিহঁতে দিনত বৰকৈ দু কুৰে, বাতিহে
কুৰি ধোআ বহু বিচাবে । আৰু জাহ্নবত,
চালৰ বেচাত, মাটিত কনি পাৰি পোআলি
জগাই । সিহঁতৰ ধোআ বহু নক নক পোক
মগ্গ আদি হই ।

আৰু একাত সবলতি চেলা বোলে, সি নি-
চেই নক, প্ৰায়ে একাল ধোৰ মানহে । জদি
সি মানুহৰ গাত বগাই, হাতৰে মোহাবেই
তথাপি বে কামোৰে; আৰু জহ বিনো নাই ।
গাটো কেবল কোমল, মোহাব মাৰিলেই পা

নি হৈ জাই; বাতি তাক চলে, বা মোহাবিলে,
তাৰ গাৰ বস ওপাই কুই আৰুবিৰ বিভিন্ন
জিলিকিব ধৰে ।

চেলা জাতিএ মানুহক হিংসা কৰে, আৰু
পোহনিয়া তাঁটো আহি চবাইবোৰো বাতি কা-
মুৰি মাৰে । কেতিয়া চেলাই কামোৰে, তে-
তিয়া বেগত পানি কচু এডাল লৈ চেপি তাৰ
এটা এটা কামোৰা গাইত সানি দিলে বিন
গুচিব ।

চেলার মুখৰ তলত থকা দাঁত একোৰৰ মা-
জত এটা মোনা আচে; সেই মোনা বিলেৰে
পুৰ হই । চেলার এক উটিলে একে খেলিএ
কামোৰ মাৰি মানুহৰ গাত সেই বিন পানি
সুখুআই দিএ । কেতিয়াবা বৰ চেলাই কা-
মোৰাত মানুহ মৰে । কেইবা বচৰ গল, বহুত
নগৰলৈ এখন জাহ্নবত পছৰ চাল নিয়াত
তাক থকা একন মানুহে সেই চালবোৰ উলি-
য়াওতে চেলা বে দেখা হৈ থাকি সেই মানু-
হক কামুৰিলে; অলপৰ পাচে সি তাৰ বিনত
গৰিল । এবগত মান দিহল চেলা পোআ
জাই । উলুআ নামে একন ইন্দানিয়া মাৰুহে
লিখিচে, বোলে, দৰিণ আমেৰিকাত মই এটা
চেলা পাই কুৰিলো, তাৰ দিহল ২ হাত,
বহল ৬ আঙুলি ।

এটা বাঘে মানুহ গৰু মৰা ।

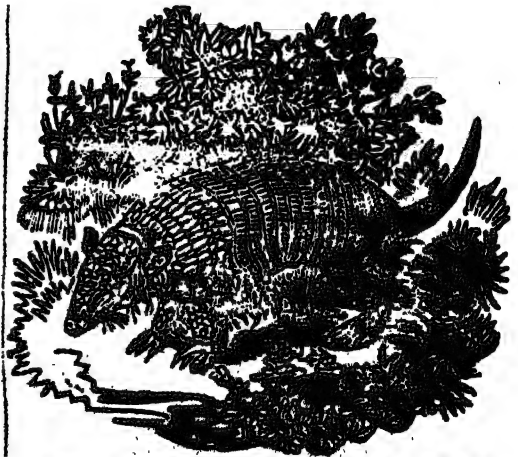
Letter from the Dargah of Jaipur.

মহা মহিম সীমিত অকনোদই সম্ভাষণক
মহানই মহিমাবেন্দু ।

আমাৰ জইপুৰ ধানৰ এলেকাই এটা বা-
ঘে অতি কঠিন বেৰহাৰ কৰা দেখি অকনো-
দইত চাপিবৰ নিমিত্তে আপোনালৈ জনালোঁ ।

জোআ আগষ্ট মাহৰ ২৮ তাৰিখে বাতি
সাত বজা মানৰ সময়ত ভিক ষাফৰ ফালে
কচলু গাঁৱৰ টেলেক বাৰিকৰ কুঁহিয়াৰনিৰ পৰা
এটা বাঘ ওলাই সেই বাৰিকৰে গোহালিত
সোমাই এটা দমৰা গৰু মাৰিলে; তেতিয়াই
মানুহে জুই লৈ চাবলৈ জাঁওতে বাঘক গো-
হালিতে পাই ভোগ সাজভোলা নামে এটাই
এডাল টাকোনেৰে বাঘক তিনি মাহ মাৰিলত
আকও বাঘ গৈ সেই কুঁহিয়াৰনিতে সোমাল-
গৈ । পাচ দিনা সন্ধ্যা সময়ই কুঁহিয়াৰনিত বাঘে
গুঁজৰিলত আঁতৰি জাবলৈ টেলেক বাৰিকে
ঘৰৰ ভিতৰত বহি চোল কোবাইছিল, এনেতে
বাঘ কুঁহিয়াৰনিৰ পৰা ওলাই আহি দুই ঘৰৰ
জোবাই জাপ মাৰি ভিতৰলৈ সোমাই চোল
বজাই থকা টেলেকক ধৰি মূৰত কামোৰ মা-
ৰি মূৰ ভাঙি বাহিৰৰ খোঁটালিলৈ টানি আ-
নিছিল, এনেতে হৈনিক জুবনি আৰু পুত্ৰক
দুয়ে কেনি নিলে, বুলি খেদি জোআত, জুব-
নিৰ বা বিচনিতে কামোৰ মাৰি খৰাত পুত্ৰ-
কে এডাল কাঠ লৈ বাঘক তিনি চাৰি টাকোন
মৰাত বাঘে মানুহ এৰি বাহিৰলৈ গল । জুব-
নিও ভোগ সাজ ভোলাৰ ঘৰত সোমাই কিছু-
মানৰ পাচতে মৰিল । পাচে গাঁৱৰ মানুহ
চালি টেলেকৰ স টো ভাৰ ঘৰৰ মুখৰ খোঁ-
টালিতে থৈ, এপোনে বেৰ, তিনি পোনে জা-
লেৰে মেৰাই বেৰি, টেলেকৰ পুত্ৰককে ভোগ
সাজ ভোলাকে বহিয়া দি, আন মানুহ ঘৰলৈ
গল । পাচে বাতি দুপৰ মানৰ সময়ত বাঘ
আহি জি পোনে জাল নাইকিয়া কৰল বেৰ
আছিল, সেই পোনেই বেৰ ভাঙি ভোগ সাজ
ভোলাৰ মুখতে কামোৰ মাৰি ধৰি বাজলৈ
টানি নিওতে, টেলেকৰ পুত্ৰকে জাতি এগৰ লৈ

বাঘক খোঁচ মাৰিলে, কিছু বাঘৰ গাত বে লা-
গি বেৰত লাগি জাতি গচ সূজকি বল; শুধা-
পি জাতিৰ নালটেৰেই চাৰি পাচ খোঁচ বাঘৰ
গাত মাৰিলত মানুহটো এৰি বাঘ বাহিৰলৈ
গল । পাচ দিনা ভিনটো মানুহ মৰা দেখি
গাঁৱৰ সকলো মানুহে বস্ত, বাৰি, গৰু আদি
আটাইকে এৰি ভাগি আন গাঁৱলৈ গুচি গল ।
আৰু টেলেকৰ গোহালিত পোন্ধৰেটো গৰু আ-
ছিল, তাক পহু জালেৰে চাৰিও ফালে মেৰাই
বাহিৰে গোটা বাঁহ বাতি ভালকৈ বেৰি থৈ-
ছিল । বাতি বাঘ আহি বেৰ ভাঙি নোআ-
ৰি চালৰ ওপৰে ফালি সোমাই চৈধ্যটা গৰু
মাৰি, এটাৰ ভলিনা এটা খাই বাতি পুজা-
লত এৰি গুচি গল । বিভিন্ন দিনা দিনতে বাঘ
ভোগ সাজ ভোলাৰ ঘৰত সোমাই হাঁহ, কুকু-
ৰা, কুকুৰ আদি সকলোকে খাই, ভিন দিনলৈ-
কে বাঘ ঘৰৰ ভিতৰতে আছিল, মানুহবোৰে
ভয়তে ঘৰলৈ জাব নোআৰি ধাৰলৈ নে পাই
আমাত গোচৰ কৰাত, আদি দুটা হিলৈ ধা-
ৰে গুলিএ লৈতে দি চিকাৰ কৰা ভিনটো নো-
অনিয়া মানুহ বাঘ মাৰিবলৈ পঠাই দিলোঁ ।
সিহঁত গৈ বাঘক ঘৰৰ ভিতৰত বে পাৰ্শ্বগ,
ঘৰৰ পৰা হাবিলৈ গল । আৰু সিহঁতৰ সা-
হতে মানুহবোৰেও আহি এৰা গাঁও লৈচেহি ।

আদিদিলো নামে এই জন্তু পাবলৈ আৰু ব্ৰা-
জিল দেসত থাকে । কেয়টাই পহুৰ বিভিন্ন
ইহে; জাৰ গা দু হাত মান দিয়ল ।

ষোঁচা নতু গোগোলৰ জঁপা ।

Memo in the Bahraba.

গোচক আৰু ঠেঙৰ ভায়েক সকলে কেনে আনন্দেৰে অনেক কাললৈকে মিচৰ দেশত বসতি কৰিছিল, তাক ভোমোলাকে সুনিলা । পাচে সিবিলাক বুঝা হৈ মৰিলত অনেক সন্ততি থাকিল; আৰু সিবিলাকৰ সন্ততি সকলৰ অনেক সন্ততি আছিল, এই ক্ৰমেৰে সিবিলাকৰে স ন আৰু হেজাৰ হেজাৰ লোক হল । এই সকলো য়াকোৰ আৰু ঠেঙৰ বৰ নাতিএকৰ আৰু সিবিলাকৰ নাতিএক সকলৰ লোক আছিল ।

য়াকোৰৰ দুটা নাম আছিল বুলি ভুমি জানিবা যে?

ঠেঙৰ অন্য এটা নাম ইস্ৰাএল । সেই নাম ইহুদৰ পৰা দিয়া হৈছিল ।

য়াকোৰৰ পুত্ৰ সকলোকে ইস্ৰাএলৰ সন্ততি বা য়াকোৰৰ সন্ততি, আৰু ঠেঙৰ নাতিএকবিলাককো এই একে নামেৰে “ইস্ৰাএলৰ সন্ততি” বুলি মাতে । পুৰুষ আৰু ভিৰোতা আৰু লৰা চোআনিবিলাক আটাইকে মুঠতে “ইস্ৰাএলৰ সন্ততি” বোলে ।

ভুমি সুশ্ৰীবিবা, সিবিলাক কিমান দেশত বসতি কৰা নাই; বহু কাললৈকে কিনানত সহ উতপন নো হোআৰ কাৰনে এবিলে; সিবিলাকে মিচৰ দেশত বসতি কৰি য়েৰ ভালকৈ চৰাই লৈ কুৰাইছিল । উত্তম কাৰো বজা থকা সময়ত সিবিলাক বৰ সুখিয়া আছিল । ঠেঙৰ মৰনৰ পাচে মিচৰ দেশত কাৰো নামে আন এজন বজা হল । ঠেঙ জি জি কৰিছিল, তাক ভুমি সুনিবা, পাচে ঠেঙ ভাল বে কি মোত কৰা ।

ইস্ৰাএলৰ সন্ততিবিলাকক বহু দুৰৰ পৰা অহা জানি ঠেঙ কলে, সিবিলাকে কি জানি কোনো এবিবা ময়ে সৈতে বন কৰি মোক আৰু মোৰ বন্দীবোৰকো মাৰিব । মই সিবিলাকক টান কাম কৰাই বধ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিম ।

এই নিমিত্তে সিবিলাকৰ হতুআই অনেক

ইটা কৰাই বধ ওখ গৰ সজাবলৈ আগা দিলে । সিবিলাকক টান কাম কৰাৰ নিমিত্তে ঠেঙ সিবিলাকৰ ওপৰত টেকেলা পাতি দিছিল ।

ইস্ৰাএলৰ সন্ততিবিলাকৰ য়েৰ চৰোআ বেহ-হাৰ আছিল । য়েৰ বধিয়াবিলাকে সিবিলাকৰ জাকবোৰক ঘাহ থকা পথাৰবোৰলৈ আৰু থিৰ পানিৰ কাণবলৈ লৈ জাই, আৰু বদ হলে সিবিলাক এজোপা গছই তলত টাঁত বহি থাকে । ২২য়ে বৰ ভাল কাম ন হই নে? কিন্তু ইস্ৰাএলৰ সন্ততিবিলাকে এতিয়া থকা জানি ইটা কৰি বদত সুকুআৰ লগিয়া হল; আৰু সিবিলাকে অনেক ইটা ন কৰিলে টেকেলাইতে মাৰে । এই হেতুকে সিবিলাকৰ এতিয়া একেবিও সুখ নাই কিয়া হল; সিবিলাকে লগাই হুমনিয়াহ কাৰ্হে, আৰু কৈকাই, আৰু চকুৰ লো টৈ থাকে ।

তথালি এই টান কামেৰে সিবিলাকক মাৰিব নোআবিলে; এই নিমিত্তে বজাই মম-তে আন এটা কথা আলছিল । ঠেঙ আটাই কেঁচুআ লৰাক পানিত পেলাই থিৰলৈ আগা কৰিলে । কিন্তু কেঁচুআ চোআনিবোৰক পেলাবলৈ আগা নি দিলে, কিয়নো সিবিলাক ভাৱৰ হলে বন কৰিব নোআবিল ।

কেতিয়াই বা হওক বজাই ইস্ৰাএলৰ সন্ততিবিলাকৰ কেঁচুআ লৰা জনম। কথা সুনিলেই মানুহ পঠাই নৈত পেলাই দিয়াই ।

ইস্ৰাএলৰ সন্ততিবিলাকৰ মানুহ কেঁচুআ লৰা এটি থকা ভাল থিৰোতা এজন আছিল । তাই জানিছিল, যে ইহুদেৰে তাইৰ লৰাটক কুললে বাধিব পাৰিব, আৰু তাৰ কাৰনে ইহুদলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে । তাই কেঁচুআটক কাৰো বজাৰ মানুহে পাব নোআবাকৈ কুকাই থাকিছিল । তাই কত থৈছিল, তাক মই বে জানো, কিন্তু বৰ নিৰ্বিঘিনি কপে বাধিবলৈ ইহুদেৰে তাইক নিকাৰিছিল ।

কেতিয়া কেঁচুআট তিনি মহিৰা হল, কেতিয়া তাই আৰু তাক কুকাই বাধিব নোআবিলে । তাইৰ কেঁচুআই সৈতে তাই কি কৰিব!

মিচৰ বেগত থকা ডাকৰ বদৰি বিলয়ে ডুমি সুজিল। সেই বদৰি দাঁড়িত বৰ বৰ ওখ ডালেমান ধাণবি আৰু গোঁগোল বাহিঁছিল। ভাই ভায়ে কেউবোৰ গোঁগোল লৈ ভিতৰলৈ পানি সোমাব নোৱাৰা এটা ঝঁপা সাজিবলৈ ইচ্ছা কৰাত ধূনা এঁঠাৰে এঁঠালে। পাচে ভাইৰ কেঁচুআটিক ঝঁপাৰ ভিতৰ সূমুআই হাতত লৈ গল। সেই ঝঁপাৰ ভিতৰত কি আছিল, তাক কোনোএ নে জানিলে।

পাচে ভাই নৈৰ কাললৈ গৈ বৰ গোঁগোল-নিৰ মাজত ঝঁপাটো পানিৰ কাধৰতে ধলে। ইহাৰে ভাইৰ লৰাটিৰ প্ৰান নাল হবলৈ নি দিব বুলি জানিলে; আৰু এই ৰূপে ঠেঙত বিশ্বাস ৰাখি তাক এৰি আহিল।

সেই কেঁচুআটিৰ বায়েক এজনি আছিল। ভাই সেই কেঁচুআ ডায়েকটিৰ কি হ'ব, ইয়াকে বহু চুবত থিয় হৈ চাই আছিল। পাচে ভাই অলপতে কোনো বিবিলোকক নৈৰ কাললৈ আহা দেখিলে। ইবিলাকৰ মাজৰ এজনি কাবৌ বজাৰ কুঁঅৰি। আৰু ঠেঙৰ লগত জো-আবেলৰ ঠেঙৰ বেটি; আৰু সিহঁত কুঁঅৰিএ লৈতে গা ধুবলৈ গৈছিল।

সেই কুঁঅৰিএ গোঁগোললৈ চাই থাকোঁতে, তাৰ মাজত কিবা নতুন বস্তু ওলোআ দেখিলে। আৰু দেখিলেই ঠেঙৰ বেটি এজনিক মাতি কলে, সোআ কি, চাপৈচোন। পাচে বেটি গৈ ঝঁপাটো পাই আনি কুঁঅৰিক দিলে। আৰু কুঁঅৰিএ ঝঁপা মেলা এটি সুন্দৰ কেঁচুআ লৰা দেখিলে। সেয়ে অতি চিকন আৰু বেখা লগা আছিল।

সি কান্দিবলৈ ধৰিলে। সুধিয়া নিসু! তাৰ মাকৰ কোলাত সোআ বস্তুৰ আছিল, কিন্তু তাক এতিয়া আখাৰ দিবলৈ বা বিচুকাবলৈ ভাৱ কোনো নাছিল। সুধিয়া লৰালৈ কুঁঅ-দিব মৰম অৰ্জিল। ঠেঙৰ লিপিএ জি ৰূপে সকলো কেঁচুআক বৈক পেলোৱা দিছিল, তাক ঠেঙ সুনিচিল; আৰু ঠেঙ কলে, বো-লে, এই কেঁচুআটি কোনো ইয়া-এলৰ লুপ্তি-দিশাকৰ কান্দিব হ'ব পাৰি। ভাই আৰু প্ৰ-

মিত পেলাই দিবলৈ ভাইৰ ইচ্ছা নাই কিচিল।

সেই কেঁচুআৰ বায়েক ওচৰলৈকে আহি কুঁঅৰিএ জি কৰিছিল, তাকে চাই আছিল। কুঁঅৰিএ তাক মৰম কৰা দেখি ভাই কলে, লৰাক পিয়াহ দিবৰ কাৰনে তোমাক জদি এজনি ধাই লাগে, ভেঙে মই বিচাৰি আনিব পাৰোঁ। কুঁঅৰিএ কলে, জোআ আনাগৈ।

ভাই কাক মাতিলগৈ? সেই কেঁচুআৰ মা-কক। ভাই আহিলত কুঁঅৰিএ কলে, এই লৰাক সোআ আৰু পিয়াহ দিয়া, পাচে মই তোমাক মহিনা দিম।

মাকে তাক লাহানে লবলৈ কেনে আনন্দ পাইছিল! ভাই চালে, জে ইহাৰে ভাইৰ প্ৰাৰ-না সুনি লৰাক মৰমৰ পৰা বখ্যা কৰিলে।

ঠেঙ বুজিব পৰা হ'লত মাকে ইহাৰ বৰ বি-লয়ে লিখা দিব পাৰিলে। কিন্তু ভাইক সদাই ৰাখিবলৈ দিয়া ন হৈছিল। ডাকৰ হ'লত সেই কুঁঅৰিএ তাক ধৰলৈ অনাই ডোলৰিয়া পুজ বুলি ৰাখিছিল। ঠেঙ তাৰ নাম "মোচা" ৰাখিলে, অৰ্থাত "টানি অনা," কাৰন তাক পানিৰ পৰা টানি আনিছিল।

সেই কুঁঅৰি সুন্দৰ বৰত থাকে, আৰু ডা-লেমান বন্দীহঁত আছিল। সোঁচাৰ সুন্দৰ সুন্দৰ কাপৰ আৰু খাবলৈ উত্তম উত্তম বস্তু আৰু ঠেঙৰ আল পৈচান ধৰিবলৈ অনেক বন্দীহঁত আছিল। ঠেঙৰ কোনো ভ্ৰম কৰি-বলৈ নাছিল; তথাপি ঠেঙ এলেকা আ ন হৈ অনেক কৰম নিকিলে। সেই কুঁঅৰিএ শিলা-নি মানুহবিলাকক ঠেঙক নিকাৰলৈ দিলে।

ঠেঙ ভৰা, পহু, চবাই, আৰু গ্ৰহ আদি সকলোৰে নাম জাৰিলে। ঠেঙ এই সকলো বিলয়ে নিকি শিৱান হৈ উঠিল। তথাপি এই গিৱানি মানুহবিলাকে ঠেঙক ইহাৰ বৰ বি-লয়ে লিখা দিব নোআবিলে, কিয়নো সিবিলাক বেণ্ড পুতক আছিল। কিন্তু ঠেঙ মোচাই ঠেঙৰ লিপি মজিএ লভা ইহাৰক জনা বেধু-কে আৰু লক থাকোঁতে সিবিলাকে লৈতে থকাৰ নিমিত্তে ইহাৰ বৰ বিলয়ে জাৰিলে। মোচাই অৰ্দ্ধ সকলো বিলয়ককৈ কেৱল ইয়াকহে

উভয় দুটি আনিলে । মিচৰ বেসত যোৱাই
সত্য ইহুতক জনাব কাৰনে তেঁওহে গিৱানি
আছিল ।

তেঁও জনে গিৱানি আছিলে, তেনে সাহিহা-
জো আছিল । মিচৰ বেসত থকা সকলো মা-
নুহে তেঁওক প্ৰশংসা আৰু মৰ্জতা কৰে । মো-
চাব এই সকলোতে বহু আছিল নে? নাছিল,
আৰু কি কাৰনে নাছিল, তাক মই ভোমাত
পাচৰ পাঠত কম ।

ক.

The Quailed Scammon.

ভ্ৰমৰ, অৰ্ধাৎ চিহ্নৰা পৰি, এনে হুবিধ
চৰাই আছে; এবিধৰ মূৰত সিহঁত থাকে । গি-
ৱানি, হুবিধাম, ভ্ৰান্তিৰ বেসত ভালেমান আ-
চে, তাত বিবানি লোকে এই চৰাইক কমিটি
কোলে ।

অ থকা চিহ্নৰা পৰি পাৰাখুই আৰু ভ্ৰান্তিৰ
বেসত থাকে; ওপৰৰ সকলো ভাবে । ভেটকাত
আল দুটা দুটাকৈ থাকে । সৰাই চাৰা, চাৰা,
মুনি, মতে: মাইকি-চাৰা, চাৰানি যেনে;
সেই কামৰে তাত বিবানি-সেই চৰাইক
সকল কোলে ।

ত্ৰিখ বিচাৰৰ মিকীত বচন ।

Four Richard's Sayings.

এনে কামত কৰ্ত্তাক অতি কঠিন দুটি জা-
বিৰ পাৰা, জি আপোনাৰ পুৰুষৰ পৰা বহু
ভাগৰ এভাগ কৰি তোলে; কিন্তু আপোনাৰাই
কৰি দিলে অধিকতৰ দিচ্। যেন দুটি ভাবে ।
আলাহ সকলো যোণৰ মূল, সি মানুহৰ
আত্মসকলো চুটি কৰে ।

সৰাই বেৰহাৰ কৰা গোৱানি দেখা কেনে
চাক, সূৰ্যৰ সোজাবাই এই হোআতকৈ; আ-
লাহে মানুহৰে খাই এই বিত্তাৰ বৰে নিধু
নিধু এই নিয়াই ।

ভুমি অতি প্ৰানক প্ৰেম কৰা ভেতৰে ভুমি
সময় এনেই নে খেদিবা, কিন্তুো সোৱে জানৰ
বহু । সুই থকা নিয়ালে একো হাই, পাৰ,
ধৰিব নোআবে; মৈদামত আমি পুৰুষ মতে
বিস্ৰাম পাম, এই কথা পাহৰি আমি চৌপ-
নিভে কিমান সময়ই খেদাও ।

সকলো বহুতকৈ অতি সময়ই বহু মূল্য হই,
ভেতৰে বহু হোআ সময়ই এনি সোৱে অত্যা-
হাৰি । সময়ই গলে আৰু উভতি যো পোআ
অধিক সময়ক ওলপ যেন দুটি জাৰি ।
উঠা, সকলোএ অতিপ্ৰায়েৰে কৰি কৰা, এই
ৰূপে সূৰ্যেৰে কৰি কৰিলে, ওলপ উহবিধ
চিহ্নেৰেই কৰি কৰিব পাৰিবা ।

আলাহ কৰিলে সকলো কৰ্ত্তকে কৰিবলৈ
কঠিন যেন পোআ জাই; কিন্তু সূৰ্যে সকলো-
কে সহজ কৰে । জেৱ পলমতকৈ উঠে, সি
দিৱতো বহুত খেদি এনি মৈত সৰ মে পাই
সি বাতিও আপোনাৰ বহুত কমাতিবা কৰি
এটাৰ নে.আবে ।

আলাহিৱাক, বহিযুই নিধু জন পাই ।
ভোমাব বহুত ভুমি চোৱা, কিন্তু সি ভো-
মাক গৈবলৈ সি বিবা ।

সোৱ কামে সুই সোৱ কামে উঠা, সৰিল
হই নিৰোখি, হই নিৰাস আৰু ধৰ ।

আমাৰ আলা আৰু অতিমান বিবি হোআ
সৰাইৰ আশঙ্কক দেখা অতি, খোহা, ভেতৰ হাত
অতি সময়ই সময়ক উভয় কলে বেৰহাৰ কৰে ।

সুমে আলাপালি বাট চাই নে থাকে, কিন্তু জেয়ে আলা পালি বাট চাই থাকে, সি ভোক-ভেই থাকিব লাগিব।

তোমাৰ মাটি আছে যদি হাতেৰে ভাত নহাই দিয়াটো, আৰু চতুৰ বুথিৰে কৰ দিয়া। জাৰ বেহাৰ বেৰসাই আছে, তাৰ সেয়ে সল্লভি, কিন্তু সুমেৰে বেহাৰ বেৰসাই কৰিলেহে তাৰ সকলো ভাল হ'ব।

জাৰ চাকৰি কৰ্ম আছে, তাৰো সেয়ে বৰ সল্লভি; কিন্তু সিও সুম পূৰ্বক কৰ্ম কৰোক, ভেনে ন হ'লে চাকৰিও, কিম্বা বেৰসায়েও কৰ দিবলৈ অপাৰক হ'ব।

জদি আমি সুমি লোক ইও, তেন্তে ভোকত আমি কেতিয়াও ন মৰোঁ।

সুমিএ লোকক ধাৰ দিএ, নিবসাই তাক একো কৰিব নোআবে।

বনুআৰ দ্বৰত ভোকে কুমুৰিয়াই চাই হই, কিন্তু সোমাবলৈ সাহ নে পাই।

জদি তোমাৰ ভঁৰাল নাই, কিম্বা তোমাৰ কোনো ধনবস্তু গিৰাতিও তোমালৈ একো সল্লভি এৰি থৈ জোআ নাই; তেন্তে সুম কৰা, সুখৰ মাক সুম, ইবৰে সুমিক সকলো বস্তু দিএ।

আলাহিয়াই টোপনিত উম লগাই সুই থাকোঁতেই ভুমি গৈ পথাৰত দকৈ হাল বোআ, তাতে তোমাৰ সহ লোকত বেচিও আপোনা-লৈকো বাধিব পাৰিব।

আজি কৰিব পৰা বনক কাইলৈ কৰিম বুলি নেবিবা।

গাত কাপৰ মেবাই লৈ হাত লাৰটি উম লগাই বন ন কৰিবা; মেকুৰিএ কেঁচুৰ গাতত এন্দুৰ ধৰিব নোআবে।

ভুমি নিৰ্বলি, কৰিবলৈ বহু বন আছে; কিন্তু নে ভাগবাকৈ তাতে ধিৰ কপে লাগি থাকা, তেহে তাৰ কল দেখিবলৈ পাবা; কিয়নো নিভো পৰি থকা পানিৰ টোপাই দিলকো এই নি-য়াই, সুম আৰু যোঁজৰে জাহাজক থকা এন্দু বেও ধাবলৈ পাই।

কুঠাৰৰ লহ লহ কোবোৰে অতি বৰ ব্ৰিহত গচকো ক্ৰমে বগবাৰ পাৰি।

কি জানি ভুমি ভাবিব পাৰা বুলি ভেনেকৈ সুম কৰিলে দেখোন মোৰ আজৰি একেৰিও নাই, মোৰ মিত্ৰ মই তোমাক ঠাও; জদি ভুমি আজৰি পাৰ খোজা, তেন্তে সন্মই উত্তম মতে বেহাৰ কৰা; ভুমি জদি এক নিমিল বো নিচই কৰিব নোআবা, তেন্তে তাক এৰিও নি দিবা।

ব. ন.

পেংগুইন চৰাইৰ নকচা।

The Penguin.

এই চৰাইৰ লহ লহ পাখি আছে, কিন্তু উৰিব নোআবে। ভৰিৰে থিয় হৈ চলি জাই, ২ হাত মান ওখ। পাটাগনিয়া দেশ আৰু মাজুলিবোৰত হেজাৰ হেজাৰ জাক হৈ থাকে। মাইকিএ এটা এটাকৈ কনি পাৰে; তাৰ কনি বাজ ইাহৰ কনিভকৈ দুগুন মান ডাঙ্গৰ।

নাদিৰ শাহ বাদশাহৰ বিবৰন ।

Nadir Shah, Emperor of Persia.

খোৰাচান দেশৰ মের বখ্শি। এজন আছিল, নি বাপেকৰ কেতবিলাক মের বেচি ধন পাই কোৱো কোৱো ডকাইডক লৈ, ক্ৰমে আকগান দেশৰ বজাক জিনি তেঁওৰ দেশ কাৰ্হি ললে। পাচে ১৭৩৬ সঁকত পাৰ্চি দেশৰ বজাৰ বাৰ লৈ নাদিৰ শাহ নামেৰে সিংহাসনত উঠিল। পাচে দিলি নগৰত থকা মহম্মদ শাহ বাদশাহই সৈতে বন কৰিবলৈ আহি ১৭৩৯ সঁকত মহম্মদক বন্দিৱাৰ কৰি দিলি নগৰক ললে। পাচে এদিনত নগৰৰ মানুহে নাদিৰ শাহৰ সেনাই সৈতে দন্দ লাগি অনেক সেনাক মাৰিলে। নাদিৰ শাহি ভাকে দেখি এক উঠি বাতি পুজাত নগৰৰ মানুহক মাৰিবলৈ আগ্ৰা কৰি-

লে। দুই বজাত মতা, মাইকি, লৰাই সৈতে ১,০০,০০০ এক লাখ মানুহক বধ কৰা হল। সেনত মহম্মদ শাহ বজাই কান্দি কান্দি কান্দি কৰাত নাদিৰে নগৰক ধোমা কৰি বধ কৰাৰ কৰম বল। পাচে সেনাবিলাকে নগৰৰ দুজাৰ সকল মাথি বন্ধ লুট কৰিব ধৰিলে। ভেঁতিকা সকলো মানুহ ধোখা বন্ধ ৰে পাই মৰিব লগা হৈছিল। সেনত টকি নামে এজন সূত ধা- বিএ বজাৰ আগত এটা ভাৱনাৰ কথা দেখাই বজাৰ লভোন কৰাত বজাই ভাঁড় কলে, ভোৰ জি ইচা ভাক দিয়। ভেঁতিকা টকিএ বেলে, দুৰিৱাৰোৰ জেন ন মৰে, নগৰ দুজাৰ সেনি- বলৈ আগ্ৰা দিওক। ভাতে নাদিৰে নগৰৰ দুজাৰ সেনিৰ দিলে। অলপ দিনৰ পাচে না- দিৰে সেই নগৰ এৰি আগোন দেখলৈ গল।

মহা কবি কালিদাসৰ জীৱন ত্ৰিভাঙা ।

Life and Writings of the Poet Kalidasa.

ভাৰত বহিৰত জিহাদ কবিএ কাব্য লিখি-
চে, সেই সকলোৰে মাজত কালিদাস প্ৰধান ।
কিছু এই বেনৰ অন্য অন্য বজা আৰু পণ্ডিত
সকলৰ মিলি এওঁৰো জনমৰ ত্ৰিভাঙা বিনে
ইমানহে অদ্ভুত কথা আছে, যে তাৰ পৰা
বৰুণ বিবৰন উদ্ধাৰ কৰি লোৱা অতি কঠিন ।
তথাপি আমি তাৰে পৰা কিছু বিবৰন স-
ংগ্ৰহ কৰি লিখিলো । এই মহা কবি কোন
সময়ত, কোন বজাৰ দিনত, কোন দেশত জন্-
মিল, তাক আমি কব নোৱাৰোঁ । কিন্তু এই
এক কথা প্ৰচাৰ আছে, কালিদাস উজ্জয়িনী নগ-
ৰৰ বিক্ৰমাদিত্য বজাৰ এক জন বহু, অৰ্থাত
নৰবহু নামে সভা পণ্ডিতবিলাকৰ মাজৰ এক
পণ্ডিত আছিল । খ্ৰিষ্ট জন্মবৰ প্ৰায় ৫০
বছৰ পূৰ্বে সেই বিক্ৰমাদিত্য বজা আছিল,
এওঁকে আমি জামিচোঁ, মহা কবিও সেই
সময়তে আছিল, আৰু সেই বজাৰ আগুই
আৰু উচ্চাৰ বসন্তে তেঁও জন্ম বিধ উভয়
উভয় পুৰি লিখি দেশৰ আৰু লোকৰ উপ-
কাৰ কৰিলে । মহা কবি কি আতি আছিল,
তাহা নিৰূপন নাই । কোনোএ কই, তেঁও
খ্ৰেষ্টিয় আছিল, আৰু বিক্ৰমাদিত্যৰ জিএকক
বিয়া কৰাইছিল । কোনোএ কই, তেঁও বামুন
আছিল, আৰু আগৰ কালৰ বিতি অনুসাৰে
খ্ৰেষ্টিয় বজাৰ কৰা বিয়া কৰাইছিল । কিন্তু
ভুলত আমি জি বিবৰন লিখিচোঁ, তাৰ পৰা
নিচই জন্ম জাই, যে তেঁও বামুন আছিল;
বামুনৰ চোআলি বিয়া কৰাইছিল । আৰু আ-
গৰ কালৰ তিহোতাবিলাকেও সুখৰ ৰূপে
বিয়া লিখিছিল । এতিয়া আমি তেঁওৰ জনম
বিবৰন এৰি মুঠে বিয়া নিকাৰ মিনই জি কৰা
প্ৰচাৰ আছে, তাকেহে লিখোঁ ।

সামান্যৰ মাজে যাক সুখৰ বিদ্যোভাস। বা-
মে এটি অতি ৰূপৰূপি আৰু পণ্ডিতা চোআলি
আছিল । তেঁও আপোনাৰ বিয়াৰ বসন্ত এই
প্ৰতিগ্ধ্যা কৰিলে, জেৱে বিলাকত মোক যু-
আৰ পাৰিষ, সিহে মোক বিয়া কৰাৰ পা-

বিব । এই প্ৰতিগ্ধ্যা সুখি অনেক পণ্ডিতে তেঁৱে
নৈতে বিয়া কৰিবলৈ গল; কিন্তু কোনেও
তেঁওক পৰাভ কৰিব নোআবিলে । পাচে
পণ্ডিতবিলাকে আপোনাৰ মাত্ৰ বাৰিষৰ লি-
মিটে এই সুখি বিব কৰিলে, যে সেই কৰ্ম্মাৰ
এটা সুৰ্বে নৈতে বিয়া হওক, আৰু ভেৰে হলে
তেঁওৰ গৰ্ব্ব এৰ হব । তেঁওবিলাকেৰে তেই
জন্ম মান, সুৰ্বে বিয়াবিবলৈ গল । সেই গৈ
এখন হাবিত এটা বামুন গচৰ তালত উঠি
গুৰিত কটা দেখিলে, আৰু সেই ভয়ানক কথা
কহাত তাৰ জি বিলম্ব হব পাৰে, তাক তেঁও-
বিলাকে কোআত লি কানকে নি দিলে । পণ্ডিত-
বিলাকে সেই মহা সুৰ্বে কালিদাসৰে মোআমাই
তেঁওবিলাকৰ প্ৰতিগ্ধ্যা পূৰাৰ পাৰিষ হেৰ
হুনি, তাক গচৰ পৰা নমাই বিয়া দিও হুনি
লৈ আহিল । আৰু তাৰ আগত কলে, আমি
ভোম্বাক আমাৰ গুৰু হুনি এক কৰ্ম্মাৰ ওচ-
ৰলৈ লৈ জাম, তুমি তাত একো নে মা-
খিবা, আৰু এনে হলেই ভোম্বাৰ বিয়া হব ।
কালিদাসে তেঁওবিলাকৰ কথাত মাতি হলত
তেঁওবিলাকে তেঁওক কৰ্ম্মাৰ তলৈ লৈ গল,
আৰু তেঁওবিলাকৰ গুৰু হুনি পৰিচই দিলে ।
কৰ্ম্মাই পেটে সমন্বিতে তেঁৱে নৈতে বিয়া
কৰিবলৈ ভই কৰিছিল, কিন্তু প্ৰতিগ্ধ্যা পাশি-
বৰ অন্য ন কৰ্ম্মাক থাকিব নোআবি সভাৰ
মাজলৈ আহিল । পাচে কৰ্ম্মাই একে জন্ম
ইহৰ আচে হুনি, এটা আকুলি কালিদা-
সক দেখুআলে; কিন্তু তেঁও মনত ভাবি-
লে, কৰ্ম্মাই মোৰ চমু এটা কাৰ্হিব বুইচে,
এওঁকে কই হুটা আকুলি দেখুআও । এই
হুনি হুটা আকুলি দেখুআলত তেঁওৰ লম্ব
হাৰ পণ্ডিতে বৰ প্ৰশংসা কৰি কলে, কৰ্ম্মা
একে জন্ম ইহৰ আচে হুনি এটা আকুল
দেখুআলে, কিন্তু কালিদাসে মাত্ৰ মাত্ৰ গ
পূৰ্ব্ব প্ৰতিভা বুই বজা জাবি হুটা আকুল
দেখুআলে । পাচে কৰ্ম্মাই জাবি সেই কথা
মত্ৰ হেৰ জাবি কেইবা বাৰো আকুলিৰ
মাজতকৈ সুখিলে, কিন্তু কালিদাসে জি হৰে
সেই পোমেই পণ্ডিতবিলাকে পোমাই বিয়াত,

নেসত কৰা। যাটিল। পাচে কনাই তেঁওক আপোনাভকৈ সন্তোষ বিচাৰতে পাৰ্গত জেন জানি মুখেৰে বিচাৰ ন কৰি মালা দিলে। আৰু পণ্ডিতবিলাকে আপোনাৰ প্ৰতিগ্যা নিধি হোআ দেখি ঘৰে ঘৰে গল। কালিদাস বা-
তি সয়নৰ ঘৰলৈ গলত দৈবাত এটা উটে
মাত লগালে। পাচে কনাই “সেইটো কিহে
মাভিলে” বুলি সোধাত, কালিদাসে “উটু”
নু বুলি এবলি “উটু,” আৰু পাচ বেলি সো-
খাত “উটু” বুলিলে। কনাই এই কথাত
কালিদাসক মুখ হেন জানি আপোনাৰ বাস-
নাক থকাৰ দি এই শ্লোক মাভিলে।

কি ন কৰোতি বিধিৰ্যি কটুঃ

কি ন কৰোতি সয়ে বহি ডুটুঃ।

উটু বুলতি বহা বহা

ভায়ে বহা বিপুল নিভহা।

অৰ্ণাত বিধাতা কটু হলেই বা কি ন কৰে,
আৰু ডুটু হলেই বা কি ন কৰে, দেখা! জি
মানুহে “উটু” বোলাভেই এবলি বকাৰ আৰু
এবলি বকাৰ লোপ কৰিলে সেয়ে সৈতেহে
মোৰ নিচিনা পণ্ডিতাৰ বিয়া হল!

কালিদাসে মনত বৰ বিবকতি পাই হাবিলৈ
গল। পাচে সবহতি গোনাৰিৰ বৰ পাই বি-
বহ পণ্ডিত হৈ আপোনাৰ ঘৰলৈ আহিল।
বিক্ৰমাদিত্য বৰাই তেঁওৰ বিদ্যাৰ প্ৰভাও সুনি
আপোনাৰ এমন নভা পণ্ডিত পাভিলে। পাচে
নকুলনা নাটক, মেঘদূত, নলোদই, কুমাৰ
সন্তোষ, বহুবংশ প্ৰভৃতি পুথি বচনা কৰি পৰি-
নেসত শ্ৰিত্ব গল। বিদ্যা নিকাৰ নিচিনা শ্ৰিত্ব
বিনয়েও অনেক অদ্ভুত কথা চলিত আছে।
কোনোএ কই, কালিদাস মৰি সিত হল, কো-
নোএ কই, কালিদাস বেগাব ঘৰত কিবা কপে
অপঘাত শ্ৰিত্ব হল। কিন্তু এই সকল কথা
জে কিমান দূৰৈ পৰ্জত সঁচা আমি ভাব ঠিক-
না কৰিব নোআহিলোঁ। পাচক সকলে যিহে-
জনা কৰি চাওক, আমি আৰু কি কয়!

কালিদাসে জে প্ৰথম অৱস্থাত বিদ্যাৰ মাটিল,
ইত্যক আমি মাৰোঁ। কিন্তু তেঁও আপোনাৰ

ভিবোভা অথবা অন্য কোনো কাৰনত বেজাৰ
পাই বিদেশলৈ গৈ বৰ পৰিশ্ৰম কৰি বিদ্যা
লিকিলে, আৰু মানুহবিলাকে তেঁওৰ অসাধা-
ৰন কবিতা সক্তি দেখিহে অনেক আচৰ্য কৰা
উলিয়ালে। জি হওক, তেঁওৰ নিচিনা কবি
ভাৰত বৰিসত হোআও নাই আৰু ন হবও।
জ্যেতিয়াৰ জি ভাব, তাক বহুপকৈ নিধিও
এনেহে উভমকৈ পুথি বচনা কৰিলে, জে পৰী।
সকলে তাক পৰীত বৰ আনন্দ পাই। আৰু
শ্ৰিমান পাৰ্হে, শ্ৰিমান অধিকাৰে বস পাই। কা-
লিদাসৰ ঘৰে আসাধাৰন কবিতা সক্তি লৈ অলপ
মানুহহে জনমিলিল। কোনো একৰ ইউৰপৰ
পণ্ডিতে কৈচে, “কালিদাসে জেনে উভমকৈ
পুথি লিখিলে, ভাতকৈ উভম লিখিবৰ মানুহৰ
সক্তি নাই।” সেই পৰ্জতেই মানুহৰ সক্তিৰ
সিমা। অস! তেঁও কি উভমকৈ ভিবোভা
আৰু পুৰুষৰ মিলন, বিবহ প্ৰভৃতি আৰু সন্তা।
আৰু বাতি পুজাৰ প্ৰিথিবিৰ লোভা, বন, উপ-
বন, নদি প্ৰভৃতি বৰ্নাইচে! এই সকল বৰ্নবা
পৰ্হিলে মন একে বেলিএ জিতি হই। আৰু
এজন মুখে কালিদাসৰ গুন কিমান কয়! পৰী।
সকলে অনেকেই তাক জনে। কৰ্ণাট দেশৰ
বৰা আৰু ভোজ দেশৰ বৰা প্ৰভৃতিএ সৈতে
তেঁওৰ সাধ্যাত হোআ কথা অনেকে জানে, আৰু
আমি এই নক কাকতত তাক লিখা বাহন্য,
এভেকে তাক এতিয়া এৰি দূৰৈ তেঁও কৰা
পুথি এন চাবেকৰ কথা অলপ কও।

অভিগান নকুলনা নাটক। এই নাটক এৰি
কালিদাসে কৰা। ইয়াৰ আদি অৱধি অদ্ভুত
পৰ্জত সকলো মাইতে সুন্দৰ। এই নাটক
সাত অংগসেৰে ভাগ হৈচে। দ্বিতীয় নামে এজন
মুৰ্জ বংশি বৰাই এক সুনিৰ নকুলনা নামে
কনাক পৰ্হ মাৰিবলৈ ভাঙতে হাথিত বিয়া
কৰালে। পাচে বৰা ঘৰলৈ উলটি আহিলত
সেই বিয়াৰ কথা পাহৰিলে। এওঁত নকুলনা
নাৰ পৰ্হ হল। সুনিএ তেঁওক বকাৰ ভলৈ
পাটয়াই দিয়াত বৰাই পোনেই বিয়া কৰোআ
কথা অধিকাৰ কৰিলে। পাচে কোনো প্ৰমান
পাই নকুলনাৰ ঘৰলৈ আহিলে; কালিদাসৰ

অভিগান সকল অতি উত্তম পুথি। কালিদাসে এই পুথি খনিৰ ওপৰত ইয়াক লিখিছে, “কালিদাসৰ সৰ্ব্বৰ অভিগান সঙ্কল্পন,” অৰ্থাৎ অভিগান সঙ্কল্পন নাটকেই কালিদাসৰ ধন সম্পত্তি। অকল এই দেশৰ লোক সকলেই এই পুথিক ভাল বোলে এনে ন হই, বিদেশি লোকেও বোলে। জৰ্মানি দেশৰ গোট চাহাবে সঙ্কল্পনা নাটকৰ চেষ্টা উলিয়ম জোঞ্চ চাহাবে কৰা তৰ্জমাৰ তৰ্জমা পৰ্ছিও বৰ প্ৰশংসা কৰিছে; এতেকে জি আচল মূল খন পৰ্ছিব, সিনো ন কৰিব নে? অৱশ্যে কৰিব।

বিক্ৰমোৰ্বসি নাটক। এই নাটক পাঁচ অংশেৰে বিভক্ত। এই পুথি সঙ্কল্পনাৰ নিচিনা উত্তম ন হই। কিন্তু চতুৰ্থ অংশত জি উৰ্ৱসিৰ বিবাহ বৰ্ণনা আছে, সি অতি মনোহৰ। মালবিকাৰ্থি মিত্ৰ মালবিকা আৰু অধি মিত্ৰ বজাৰ উপাখ্যান ইয়াত আছে। ইয়াৰ ৰচনা ওপৰত কোআ পুথিৰ দৰে ন হই। বোধ হই, কালিদাসে প্ৰথমে এই নাটক ৰচিছিল।

নলোদই, এই কাব্য কালিদাসে কৰা। ইয়াত মল দময়ন্তিৰ কথা আছে। আৰু ই জমক অলঙ্কাৰেৰে কৰা হৈছে। ঘট কৰ্পৰ নামে নবৰত্নৰ এজন পণ্ডিতে জমক অলঙ্কাৰেৰে ২২ টা শ্লোক ৰচনা কৰি এনে প্ৰতিগ্যা কৰিলে, “জি ইয়াতকৈ উত্তম ৰূপে জমক কাব্য ৰচিব, তাৰ মই কলহৰ তলেৰে পানি আনিম।” বোধ কৰোঁ, কালিদাসে এই গৰ্ব খৰ কৰিবৰ কাৰনেহে এই খন পুথি ৰচিলে। কালিদাসে কথাৰ প্ৰতি দৃষ্টি ৰখাত এই পুথিৰ তাৰ বৰ উত্তম ন হ'ল।

বিভূ সৎহাৰ। এই কাব্যত গ্ৰীষ্ম, বৰ্ণা, বলন্ত, প্ৰভৃতি ৬ টা বিভূ বৰ্ণনা হৈছে। জাৰ জি ৰজাও তাক বৰ্ণনা কৰাই কবিৰ প্ৰধান গুণ। আৰু এই গুণটি এই পুথিত বিসেস ৰূপে আছে। আনতকৈও গ্ৰীষ্ম বিভূৰ বৰ্ণনাৰে অতি মনোহৰ।

মেঘদূত। সংস্কৃত ভাষাত জিমান মহা কাব্য আছে, আটাইতকৈ মেঘদূত প্ৰধান।

ইয়াত এস আঠেৰেটা শ্লোক আছে। কুব্জৰ লগুআ এই জান্যে আপোনাৰ কবিৰ লগিয়া কাজ ন কৰাত থাকি কুব্জৰে তাক অকলে এচৰ বামগিৰি পৰ্বতত থাকিবলৈ আগ্যা কৰিলে। পাচে আঠ মাহৰ মূৰত বাৰিলা হলত আপোনাৰ ভিৰোভালৈ ঘনত পৰি বলিয়াৰ নিচিনা হৈ নকৈ ওলোআ মেঘকে মানুহ জেন ভাবি আপোনাৰ ভিৰোভাৰ তলৈ সমাচাৰ লৈ জাবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। আৰু বামগিৰি পৰ্বতৰ পৰা তাৰ ঘৰলৈকে বাটৰ কথা কৈ দিলে। কালিদাসে এই কাব্যত পৰ্বত, বন, উপবন, দেৱালই, নগৰ, জখাৰ আলই প্ৰভৃতি অতি বিতোপনকৈ বৰ্ণনা কৰিছে। এই কাব্য এনেহে মনোহৰ, জে কালিদাসে আন কোনো ন কৰি কেৱল ইয়াকে জদি ৰচিলেহেঁতেন, তথাপি আমি তেঁওক মহা কৰি বুলি লোহেঁতেন।

বধুবংশ। সংস্কৃত ভাষাত জিমান মহা কাব্য আছে, আটাইতকৈ বধুবংশ উত্তম। কোনো দেৱতা, বা উত্তম কুলত জন্ম হোআ কোনো খেত্ৰিয়ৰ, কিম্বা একে বংশৰে নবহ ৰজাৰ উপাখ্যান লৈ জি কাব্য ৰচিত হই, তাকে মহা কাব্য বোলে। কালিদাস কিমান কবিতা সক্তি লৈ জনমিছিল, তাক কব নোআৰি। তেঁও আটাইতকৈ উত্তম মহা কাব্য, আটাইতকৈ উত্তম ঋণ কাব্য আৰু আটাইতকৈ উত্তম নাটক ৰচনা কৰি গৈছে। বোধ হই, কোনো দেশৰ কোনো কবি আমাৰ কালিদাসৰ নিচিনা সকলো বিধ ৰচনা উত্তমকৈ কৰিব পৰা সক্তি পোআ নাছিল। কালিদাসৰ উপমা অতি মনোহৰ। তেঁও সংখ্যাপতে আৰু আটাই জনা বস্তু লৈ এনেহে উপমা কৰি গৈছে, জে তাৰ উপমাই নাই। কালিদাসৰ ইমান কবিতা সক্তি থকাতো মুঠে অহঙ্কাৰ নাছিল। তেঁও বধু বংশৰ আদিতে লিখিছে, “জেনে বাউনাই দিঘল মানুহে চুকি নো পোআ কল পাৰিৰ নিমিতে হাত মেৰি উপহাস কৰে, সেই ৰূপ ময়ো কবিৰ কিত্তি পাৰলৈ আউলাস কৰিচোঁ। উপহাস পাম।” বধু-

১১ সৰ্গত বিভক্ত । ইয়াত সূৰ্য বংশৰ
বজা কেই জন মানব চৰিত্ত বৰ্ণনা কৰা হৈছে ।
প্ৰথম আঠ সৰ্গত দিলিপ, বহু, অজ, এই তি-
নি বজাৰ বৰ্ণনা আছে । নৱমৰ পৰা পোন্ধৰ
সৰ্গলৈকে দলবধ আৰু বাম বজাৰ চৰিত্ত ।
বাৰি কেই সৰ্গত লব কুমাৰ পৰা অগ্নিবৰ্ণ
পৰ্যন্ত বামৰ উত্তৰাধিকাৰিবিলাকৰ ত্ৰিভাঙ বৰ্ণ-
না আছে । ইয়াৰ জি ভোমৰ পৰ্য্যন্ত, সেই
ভোমৰেই কালিদাসৰ অসাধাৰন কবিতা সজিব
প্ৰমাণ দিছে ।

কুমাৰ সত্ত্ব । কালিদাসৰ দুতিয় মহা কাব্য
কুমাৰ-সত্ত্ব । কুমাৰ সত্ত্বৰো বহুবংশৰ নি-
চিনা সকলো অংশতে উত্তম । এই মহা কাব্যৰ
স্থল কথা এই, ভাৰক নামে এক অসুৰে ব্ৰহ্মাৰ
বৰত দেৱতা সকলক আপোন আপোন অধি-
কাৰ পৰা খেদোআত ব্ৰহ্মাই দেৱতা সকলক
এই বুলি আৰ্হাস দিলে, পাৰ্ৱতিৰ গৰ্ভত নি-
হব জি পুত্ৰ হব, সেই এই অসুৰক মাৰিব ।
পাচে দেৱতা সকলে উদ্যোগ কৰি মহাখে-
তৰ বিয়া দিয়াত কাৰ্ত্তিকৰ জনম হই । কা-
ৰ্ত্তিকে সেই অসুৰক মাৰিলে । এই কাব্যত
সত্ত্ব সৰ্গ আছে । তাৰ প্ৰথম অৰ্ধ সাৰ
সৰ্গই গোআ জাই । বাৰি ১০ সৰ্গ গোআ
নে জাই । কালিদাসৰ ইমান কবিতা সজি
থকাতে এই দহ সৰ্গ অপ্রচলিত হ'ল । আ-
মাৰ মনে হলে তাৰ কাবন এই হব পাৰে,
সেই কেই সৰ্গত হব গোবিন্দ্ৰ বিহাৰাদি বৰ্ণনা
থকাত লোক সকলে, জগতৰ নিজা আৰু জগতৰ
মাজা সিত দুৰ্গাৰ বিহাৰৰ নিচিনা কথা সুনিব দু-
খুজি সেই দহ সৰ্গৰ অনুশিলন একে বেগিএ নো
হোআ কৰিলে । এই পুৰিৰ সেন ভাগ অন্য
কোনো লোকে বচনা কৰিছিল । কিন্তু কালি-
দাসৰ ওপৰত সাত সৰ্গ আৰু ইজন পণ্ডিতৰ
সেনাশ পাঠ কৰিলে, ইয়াক মিচই জনা জাব,
যে এই সেন ভাগ লোপ গোআ হেব ভাবি-
হে বজালি সেনৰ কোনো পণ্ডিতে বচিলে ।
কুমাৰ সত্ত্ব আৰু সিত পুৰাণ দুইভো প্ৰাই
একে কথাই আছে । কিন্তু দুই এক শ্লোক

দুই পুৰিৰ একে সন্ধান । তাৰে এটি লিখোঁ ।
তদিক্ৰামি বিতো মুখ্যং সেনানাং ভয়া সাত্বরে ।
কৰ্মবহুজিহ্বাং ধৰ্ম্যং ভবস্যেব মুমুক্ষব ।
যমোপি বিলিখ্য ভূমিৎ দহেদা ভুবি ভক্তিবা ।
বিষ ব্ৰহ্মোপি সৎবহা বহুংহেতু মসামানস ।
সিবপুৰান ১৪ আখ্যাই কুমাৰ সত্ত্ব ২ সৰ্গ ।

কালিদাস ইমান পণ্ডিত হই, যে সিত পুৰা-
নৰ শ্লোক আপোন পুৰিত দিছে, এনে সত্ত্ব
ন হব । এই শ্লোক আৰু কালিদাসৰ অন্য
শ্লোকৰ বচনা প্ৰাই মিলে । সিত পুৰাণৰ
বচনা তেনে ন হই । সিত পুৰাণ কুমাৰ
সত্ত্বতকৈ প্ৰাচিন হই, নে ন হই ইয়াত বয়
সংশয় আছে । সকলো পুৰাণ ব্যাস মুনিৰ
বচনা বুলি প্ৰসিদ্ধ আছে । কিন্তু সিবিলাকৰ
পৰম্পৰ বচনা ইমানহে প্ৰাচীন, যে একে জন
মানুহে লিখা বুলিব পৰা নে জাই । অন্য
কি? একে পুৰাণৰে বচনা অকল একেটো
বুলিব নোআৰি । সিত পুৰাণ কুমাৰ সত্ত্বত-
কৈ প্ৰাচিন ন হই । আৰু বিষ্ণু পুৰাণৰে
সকলোতকৈ পুৰণি । বিষ্ণুপুৰাণৰ সন্মত
পাচেহে সিত পুৰাণ বচনা হৈছে । জোগ
বানিউ নামে এখনি পুৰিতো কুমাৰ সত্ত্বৰ
এটি শ্লোক অৱিকল গোআ জাই । সেই শ্লোকটি
এই ।

আকাশ ভবা নববতী, শৰদীং হৰেন্দোৰ
হিহুলাং প্ৰথমা বুদ্ধিবিবা মুকলপং ।

কুমাৰ সত্ত্ব চতুৰ্থ সৰ্গ : জোগ বানিউ
১২০ পৃষ্ঠা ।

কেতবিলাক তত্ত্ব আৰু আধুনিক । কোনো
তত্ত্ব ইমান সন্মত কৰা হৈছে যে ভাঙ সত্ত্ব
নগৰ, ইয়াৰ জাতিহো উল্লেখ গোআ জাই,
তলৰ শ্লোকটি পাইলে পৰ্য্য সকলে তত্ত্বক
পুৰণি বুলিব নোআৰিব । জোগ বানিউ
অধিকাৰত তত্ত্ব যে সিত অৰ্থাৎ কোনো যিগিএ
কৰা ন হই, আৰু এতিয়াৰ কালৰ কোনো
লোকে কৰা, ইয়াত অৱশ্যে সংশয় ন কৰে ।
সেই তত্ত্বৰ ২০ প্ৰকলৰ তলত লিখা শ্লোক

উক্ত নগর নগর আৰু ইয়াৰ আতিৰ ইলেক
আছে।

পূৰ্ণান্ধাৰে নব নতম বতৰীতিঃ প্ৰকীৰ্ত্তিতঃ।
কিবন ভাৰৱা ভক্তা তেবাং নলবিনাকুৰি।
অধিপা মন্ত্ৰ পানাক নম্ৰামেৰ লৰাজিতাঃ।
ইংবেজা নব বই পত্ৰ লক্ষ্যমাকুপি ভাবিনঃ।

কিন্তু আমি অধুৰ মৰ্মি, এতেকে
এই সকল কথাও অতিমত বিব বো-
আৰো, পৰী সকলে পথ্যপাত ন
কৰাকৈ ভাবি চালেই আমিৰ পা-
বিব।

কালিদাসৰ ভূলা কবি আৰু তেঁও
কৰাৰ ভূলা কাব্য ভাৰত বৰিনত
বেধা বে আই। কিন্তু কি লোকৰ কথা! সেই
হেন পুৰি থকাতো আমাৰ মেনিবিলাকে ন
পাৰে। অন্য অধিক কি কম! ইয়াত জি
সকল পুৰিৰ নাম কৰা গল, তাৰ অধিকা-
নইৰ কথা আমাৰ দেশৰ অনেক লোকে বে
জান। আমাৰ দেশৰ লোক সকলে বো
কিয়ান দিন নক্ষিত বিদ্যাক অলাদৰ কৰিব
বুইচে, আমি কব নোআৰো। এতিয়া তেঁও-
বিলাকে যি বিদ্যা লিখিচে, তাতে জেতিয়া
নক্ষিত বিদ্যা প্ৰসংসা দেখিব, তেতিয়াহে
আমিৰ।

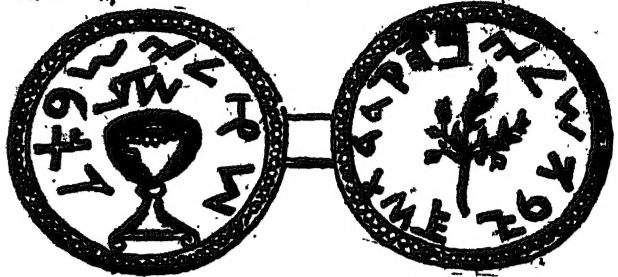

The Champagne, or Champagne

মিদি দেশৰ এই বস্তু কেম্পেচিকৰ অৰ্ধাৎ
আৰু পিত্তা বোহন। ইকৰুৰ মিটনা স-
কিত বাক আমি অতি বাক।

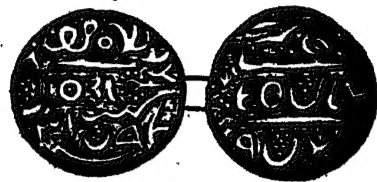
সিহৰা আদি বিবেচনৰ কল।

ভলত সিহৰা দেশৰ কলৰ ইকানে সিহৰে,
লোকল সিহৰা, অৰ্ধাৎ ইয়াৰ কল।
আৰু মনোৰ পাৰ্শ্ব ওপৰে মন, অৰ্ধাৎ ১, ক-
হন আৰুৰি কৰাৰ কুতিৰ বচনত মনাই হৈছিল।
নি কালে, সিহৰাণিম হা কলগাৰ, অৰ্ধাৎ

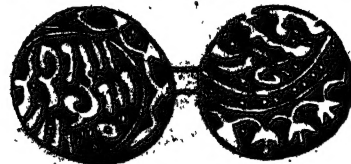
Hebrew Shikal enlarged. B. C. 128.

পৰিত্ৰ সিহৰাণিম নগৰ। মাজতে পাৰ্শ্ব মেণা
হাৰোনৰ লাখুটি আছে।

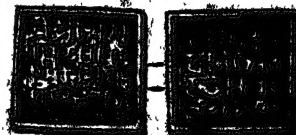
Repe of Shikal, A. D. 1214.

এই কলৰ আৰু পাৰ্শ্ব নোআৰো, কিন্তু
বিকারিৰ বচাৰ কল। হাৰি কৌশলৰ মৈল সি-
ৰিচে ৩১। আন মৈল ১২২২।

Copper Coin of Shikal.

এই পাইসৰ আৰু পাৰ্শ্ব নোআৰো।
বিকারিৰ পাইস বুলি কই। ই কলল সিহি-
চে, মাজত মইমনত জলুত।

Shikal Repe, A. D. 1722.

এই কললি-হ মনিপুৰেৰে জি পুৰাণতি
পৰা। ইয়াৰ মূলি কলৰ ১৮৪২।
অৰ্ধাৎ জি জি মনিপুৰেৰে কলৰ বজ।
হাৰিৰ মূল পত্ৰ ১৮৪২। ইং ১৮৪১।

গ্ৰহণি বোণৰ সংখ্যক বিবৰণ ।

The Chronic Sympathy.

এই দেশত প্ৰাই মানুহৰ “গ্ৰহণি” বোণ হৈ থাকে, আৰু তাল দৰৰ ধাৰণে নো পো-
আত অনেক মানুহ মৰে; বিনেনটেক অগ্নিৰা
মানুহৰ সেই বোণ হলে প্ৰাই জিলা টান ।
আৰু এই বচনৰ ডিচেম্বৰ নিৰলগৰ জিলাত
সকলুটি অনেক মানুহৰ সেই বোণ হৈ বুধ
পাইচে; কোনো কোনো দৰৰ ধাই পলমে তাল
হৈছে আৰু হব, কোনো কোনো মানুহৰ তাল
ন হই, লাহে লাহে সেই বোণে মাৰিবলো
উপাই কৰিচে ।

এই বোণ হলে মানুহে ইয়াৰি তলৰ বা
অগ্নিৰা বেজ বক্সা সকলৰ গুৰিমে নে জাই,
কেৱল আপোনাৰ মনেৰে গুৰি নি দিবা কিবা
দৰৰ ধাই, বুধ পাই থাকে, আৰু জন্মৰো আ-
নই বৰ্হাই; এই কাৰনে আমি সাধাৰন মানু-
হক জৰাইটো, যে মিহিলাকৰ এতিয়া পেট
কাৰুৰি কাৰুৰি তেজ সাঁও পৰি থাকে, তাৰ
পৰা নিম্নে মৰিবৰ ভাই নাই, কিছ কিছু মি-
নৰ পাচত যোনে মিহি ললে চাবলৈ বৰ টান
হব; এতেকে প্ৰথমতে অলপ দৰৰ ধাই নিম্নে
তাল দৰ লামে, আৰু জোতা কাতি মাৰব ডি-
চেম্বৰ মোৰ সেই কলে হোজাত সি কলে তাল
হল, তাক জন্মক জিৰিলো। সেই কলে প্ৰথম
বোণত এই কলে বেৰহাৰ কৰা তাল । প্ৰাই
মতুন বেমাৰি মানুহৰ সেই দৰৰে তাল হব,
অহি কোনো জবৰ জাবে তাল ন হই, ইয়া-
জি বা অগ্নিৰা বেজ বক্সা সকলৰ পৰা দৰৰ
জাৰি এই নিম্নে তাল দৰৰ জন্ম কৰাইক,
সেৱে ন হলে কলে টান হব ।

পেট কাৰুৰি কাৰুৰি অলপ অলপ বিৰটত
কেইক বাৰো নোট কৰিব লাগে, আৰু তেজ
সাঁও পৰি থাকে, তলপেট তৰ আৰু গ্ৰহণি
মাৰে সি মাৰি আচে সি মিলাই থাকিলে, এই
দৰৰ ধাৰ লামে ।

১। জন্মল নব লামে ।

২। মট কাৰুৰি আৰু জাৰিবি টোকা পা-

তত বি তাৰ বন উলিয়াই ৪১৫ টকা জুৰি
পূজা সি ধাৰ লামে ।

৩। জাকনবিহি বা ইনুৰি মজা আৰু
কুটক গচৰ চাল বা গুটী, আৰু মিহিলা, আৰু
জাৰা, এই চাৰি বিধৰ ১১১ টকা মোটাই বুধি
লৈ আৰ লেব মান পাৰি বি এটা চক্ৰ নি-
জাৰ আৰু সেই পাৰি টুটি ১০ টকা মান ধা-
কিলে গধুনি, পূজা, দুপবিজা সি ধাৰ লামে ।
আৰু দিনৰ জুৰি নিলা, নিলা নিলোজা জুৰি
দিনক ধাৰলৈ তাল ন হই, আৰু ৫ টকাটোক
ডাকব, ১০ টকাটোক লৰহ বে ধাৰ । আৰু
ওপৰত কোজা জুলাপৰ বাহিৰে তিনিও বিধৰ
লগত “মাগাৰুৰি” নামেৰে দৰৰ ধালে বৰ
তাল ।

৪। কোনো কোনো মানুহে পাৰিৰ ওপ-
তাই ওপৰত ওপৰত ধাই ।

৫। Panchangam.

মিহানলজি ।

সি জন্ম লোকৰ ডিৰোজাক মাৰব মিহি-
না দেখে, আৰু লোকৰ বচনৰ চপৰা দলিৰ
মিহিলা দেখিব, আৰু সকলো প্ৰাণিক আপো-
নাৰ দৰে মাৰিব, সেই জন্মকে পণ্ডিত বোলা
জাই ।

জাকনলত ভাবিলাকৰ চক্ৰেই অলডাৰ, ডি-
বোতাৰ বাৰিএই অলডাৰ, প্ৰিবিবিৰ বজাই
অলডাৰ, কিছু বিদ্যা হলে সকলোৰে অলডাৰ ।

মুৰ্জমে অহি মিহি কৰাকে কই, তেও জাক
বিদ্যাল ন কৰিব; কিম্বো জাক বিদাই বিদ্য
জুলা, বুধ ধাৰিমে লোজাৰ ।

সি লাপৰ মূৰত জাৰি থাকে, সি অধিক
জাইল, এজেক তালৈ মানুহে বৰাক ভাই
কৰে । সেই কলে জিৰা বক্সা টুট মানুহলৈ
আৰু অধিক ভাই জিৰা বক্সা পাৰিলাক
কৰিব লামে ।

জাল আৰু টুট মানুহ দুয়ো এক । কিছ
মাৰক বচনৰে বন কৰিব পাৰি; কিছ টুট
হলে কোনো মতে বন কৰিব নকি নাই,
এজেক লালটোক মূৰল মানুহ বোলা ।

AGENTS FOR THE ORUNUDOI.

Subscriptions to the Orunudoi, and payment of all sums due, will be received by the under-mentioned individuals, who will act as Agents for the paper in their respective Districts.

Sibsagar, REV. S. M. WRITING.

Nowgong, REV. M. BRONSON.

Gowahati, REV. A. H. DANFORTH.

অকনোদইৰ অৰ্থে ধন পোজা বচিত ।

Receipts for the Orunudoi.—Sibsagar.

শ্রীকৃত বাবু কেশবাম বৰুৱা চিৰজ্ঞানাব,
দিবকগৰ, ১৮৫৪ ১৮

শ্রীকৃত বাবু হাবিবাম মজুমদাৰ বৰুৱা সদৰ
আমিন, লখিমপুৰ, ১৮৫৫ ১৮

শ্রীকৃত কেশবাম বৰুৱা, পেছাব, লখিমপুৰ,
১৮৫৫ ১৮

শ্রীকৃত জিউৰাম লৰা পেছাব, লখিমপুৰ,
১৮৫৫ ১৮

শ্রী লেখ পঞ্চম আলি ওৰকে পদেবৰ
মহবিৰ, লখিমপুৰ, ১৮৫৫ ১৮

শ্রীকৃত শুকতৰাম দাৰোগা, লখিমপুৰ, ১৮

শ্রী বকতমল আচোজাল, জোৰহাট, ১৮

শ্রীকৃত চন্দ্ৰহাস গোহাঁই দেও, জুন মাহলৈ
১৮৫৫ ১৮

শ্রীকৃত কৰ্ত্তাপা ডেকা কুকন, জুন মাহলৈ
১৮৫৫ ১৮

শ্রীকৃত মনি লৰা গজিৱা বৰুৱা, চাই মাহ
১৮৫৪ ১৮

শ্রীকৃত ভূধৰ কুকন মৌজাদাৰ, জুন মাহলৈ
১৮৫৫ ১৮

শ্রীকৃত বাবু বামকানাই, ১৮৫৪ ১৮

শ্রী নিধি লিৰাই কাৰোএল, ১৮৫৪ ১৮

শ্রী চিকা দাল, ১৮৫৪ ১৮

Receipts for the Orunudoi.—Nowgong.

Lieut. H. S. BIVAR, to close of 1854, 15 Rs.

T. MURRAY, Esq. 1855 1 R.

Rev. I. J. STODDARD, 1855 1 R.

শ্রী বাবুৰাম ডেকা, ১৮৫৪ ১৮

শ্রী জনাৰ্জন কুঁৱা পেছাব, ১৮৫৪ ১৮

জানুআৰি, অৰ্থাত মাহৰ পঞ্জিকা ।

Almanac for January, A. D. 1855. Anno Dom. 1770.

জানুআৰি	পূৰ্ণ	মহ	তিথি	দিন	জানুআৰি	পূৰ্ণ	মহ	তিথি	দিন
১	১৮	২	১০	১০১২০	১৭	৪	৪	২১	১০১০১
২	১৯	৩	১১	১০১২০	১৮	৫	৫	২২	১০১০২
৩	২০	৪	১২	১০১২১	১৯	৬	৬	২৩	১০১০৩
৪	২১	৫	১৩	১০১২১	২০	৭	৭	২৪	১০১০৪
৫	২২	৬	১৪	১০১২২	২১	৮	৮	২৫	১০১০৫
৬	২৩	৭	১৫	১০১২২	২২	৯	৯	২৬	১০১০৬
৭	২৪	৮	১৬	১০১২৩	২৩	১০	১০	২৭	১০১০৭
৮	২৫	৯	১৭	১০১২৩	২৪	১১	১১	২৮	১০১০৮
৯	২৬	১০	১৮	১০১২৪	২৫	১২	১২	২৯	১০১০৯
১০	২৭	১১	১৯	১০১২৪	২৬	১৩	১৩	৩০	১০১১০
১১	২৮	১২	২০	১০১২৫	২৭	১৪	১৪	৩১	১০১১১
১২	২৯	১৩	২১	১০১২৫	২৮	১৫	১৫		১০১১২
১৩	৩০	১৪	২২	১০১২৬	২৯	১৬	১৬		১০১১৩
১৪	৩১	১৫	২৩	১০১২৬	৩০	১৭	১৭		১০১১৪
১৫	৩২	১৬	২৪	১০১২৭	৩১	১৮	১৮		১০১১৫
১৬	৩৩	১৭	২৫	১০১২৭					

এই অকনোদই গিৱান ভণ্ডাৰ হোৱা নিৱসানবৰ
আমেৰিকান বাণিজ্য মিলান চাপাখানাতে চাপা কৰা
হৈছে । আৱিষ্টে মিলে বচৰত দান এটকা, বচৰ
মুৰত মিলে ১৮ চহৰ ।

THE ORUNUDOI,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

Printed and published monthly by N. Brown,
Editor, at the Sibsagar Baptist Mission Press,
for the American Baptist Mission in Assam.
Price, one Rupee per annum, in advance, or
one and a half at the end of the year.